

Ngũ Nguyệt Thất Nhật

CHA TỚI RỒI!!

MẸ CHẠY MAU

Editor: tieu_hao
diepdiep + cuckicoi
gaumisa_0303 + Manocanh
seobaby + Wonkyu

Cha tới rồi, mẹ chạy mau!!

Tác giả: **Ngũ Nguyệt Thất Nhật**

Editor: **tiu_hao + cuckicoi + gaumisau_0303 + diepdiep + Manocanh + seobaby + Wonkyu**

Beta: **tamnuong012 + Trần Minh Tâm**

Nguồn: **<http://diendanlequydon.com>**

Làm ebook: **thanhbt**

Giới thiệu

Trong một đêm buông thả.

Cô nhất quyết đòi ra ngoài, không phải chỉ là một “màng mỏng” sao? Cô không cần.

Tìm đại một người đàn ông khiến mình từ một cô gái trở thành một người phụ nữ chân chính.

Nhưng lại không ngờ mình “tùy tiện” đụng phải một ông trùm hắc đạo, lại còn mang thai “long loại”.

...

Anh còn trẻ nhưng đã leo lên được vị trí vương giả, có rất nhiều người muốn lấy mạng anh, nhiều ánh mắt trong bóng tối ngầm theo dõi anh.

Trong một lần chạy trốn anh đụng phải một cô gái.

“Phụ nữ đưa tới miệng rồi mà còn không dám ăn, anh thật không đáng làm đàn ông...”

Cũng bởi câu nói này, anh cướp lấy thân thể cô, lưu lại trên người cô dấu ấn của mình.

Nhưng vì đêm đó mà sáng hôm sau anh bị cảnh sát bắt và chịu bảy năm tù.

...

Bảy năm sau

Anh giống như vương giả ra khỏi nhà giam, biến đổi trong chớp mắt, anh đã trở thành một giám đốc nổi tiếng toàn cầu.

Mệnh lệnh đầu tiên anh đưa ra chính là “tìm ra người phụ nữ kia, nhất định

phải bắt sống đến đây.”

Trích đoạn 1:

“Mẹ, mẹ, cha tới”

“Cái gì? anh ta ở đâu?”

“Đang ở cửa”

“Bảo bối, con nghe mẹ nói, chúng ta phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Nhưng mà... chạy trốn cũng rất quan trọng.”

“Hả? Vậy phải bình tĩnh hay chạy trốn?”

“Ngốc quá, đương nhiên phải bình tĩnh và chạy trốn, mau!”

Mồ bảo, chảy mồ hôi...

...

Trích đoạn 2:

“Mẹ, mẹ! Cha lại tới nữa!”

“Cái gì? Còn không mau chạy thôi?”

“Không kịp rồi, cha đang ngồi bên ngoài.”

“Bảo bối, con nghe mẹ nói này...”

“Còn nói nữa à?”

“Đúng vậy, đây là thời khắc quan trọng, con nhất định phải báo đáp công nuôi dưỡng bấy lâu nay của mẹ, cho nên...”

“Cho nên...?”

“Con ra ngoài ngăn cản, mẹ chạy trước.”

Mồ bảo chảy mồ hôi điên cuồng.

Mục lục

- [Chương 1: Chia tay đi... tôi chính thức đá anh](#)
- [Chương 2: Muốn miễn phí phục vụ không?](#)
- [Chương 3: Bỏ thí cho cô, đến đây...](#)
- [Chương 4: Không chơi nữa, chán muốn chết](#)
- [Chương 5: Làm ơn đừng cử động, rất đau](#)
- [Chương 6: Mặc Tử Hàn, anh đã bị bắt!!!](#)
- [Chương 7: Một hai lần không sao hết](#)
- [Chương 8: Kết quả xét xử: 7 năm tù giam](#)
- [Chương 9: Đột ngột xảy ra tin dữ](#)
- [Chương 10: Cô không biết sao? Cô có thai rồi!](#)
- [Chương 11: Bảy năm sau, đại ca trở về](#)
- [Chương 12: Kia là gì? Đứa bé sáu tuổi là S?](#)
- [Chương 13: Nếu người đó tới, chúng tôi hãy sẵn sàng chuẩn bị...](#)
- [Chương 14: Lùi một bước cờ dẫn đến sai sót cả bàn cờ](#)
- [Chương 15: Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đến lớp xe thấy cũng phải nở...](#)
- [Chương 16: Chú, chú sẽ chịu trách nhiệm với cháu sao?](#)
- [Chương 17: Mang giày của tôi, đi đường của tôi khiến tôi không còn đường để đi...](#)
- [Chương 18: Hai người một vào một ra, đối mặt mà đi](#)
- [Chương 19: Cầu đã nóng thì cũng có thể phá vỡ tường!"](#)
- [Chương 20: Con muốn tự tuyên ba!](#)
- [Chương 21: Nhân vật lớn xuất hiện, Ai?](#)
- [Chương 21: Thần thánh phương nào...](#)
- [Chương 23: Đáp án của em là... em đồng ý!](#)
- [Chương 24: Xuất hiện gã đàn ông cao hơn... hai thước?](#)

[Chương 25: Thân phận bại lộ, thằng nhóc này là...](#)

[Chương 26: Phiên bản “Mặc Thiên Tân”](#)

[Chương 27: Làm bản đồ thì dùng sức mà lau...](#)

[Chương 28: Vật đã có chủ, xin chớ lại gần](#)

[Chương 29: Người trong giang hồ, sao có thể không có đao bên cạnh?](#)

[Chương 30: Tổng giám đốc Tập đoàn Kim King](#)

[Chương 31: Này chú đẹp trai, Can I Help You \(cháu có thể giúp chú không\)?](#)

[Chương 32: Không phải chú ngu ngốc mà là cháu rất thông minh!](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34: Mặc Tử Hàn là ai? Tôi không biết!!!](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37: Đừng hâm mộ anh, anh chính là truyền thuyết](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39: Bảo bối, mẹ cho con đi...](#)

[Chương 40: Sơn vô lăng, thiên địa hợp, tài cầm dũ quân tuyệt!](#)

[Chương 41: Tại sao cô lại quan tâm anh ta? Tại sao?](#)

[Chương 42: Dịu dàng, lạnh lạnh, ngứa...](#)

[Chương 43: Nguy hiểm tới gần, bầy sau lưng!!!](#)

[Chương 44: Kim Hâm... Chúng ta đi cướp người!!!](#)

[Chương 45: Người đàn ông đáng sợ xuất hiện...](#)

[Chương 46: Đàn ông, không nên làm Bá Vương ăn cơm](#)

[Chương 47: Thần tượng của tôi, đối tượng nôn mửa...](#)

[Chương 48: Ngoéo tay, thắt cổ, một trăm năm... không được thay đổi](#)

[Chương 49: Bảy ngày sau, sư tử mạnh mẽ tỉnh lại???](#)

[Chương 50: Nhĩ hữu trương lương kế, ngã hữu quá kiêu thê](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52: Không thể chấp nhận...](#)

[Chương 53: Ra về lịch sự lại âm thầm nham hiểm...](#)

[Chương 54: Nguy hiểm tới gần, người ở đó là???](#)

[Chương 55: Phải chạy trốn! Phải chạy trốn! Phải chạy trốn! Bằng không sẽ bị anh ta bắt được...](#)

[Chương 56: Cừu sập bẫy, ngổn ngang trăm mối nghi ngờ...](#)

[Chương 57: Cảm giác khó hiểu, do tâm tồn tại...](#)

[Chương 58: Mắt nhắm mắt mở, một ngày trôi qua...](#)

[Chương 59: Canh bạc bắt đầu... Ai thua? Ai thắng?](#)

[Chương 60: Đàn ông... Không phải là thứ tốt!](#)

[Chương 61](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64: Cái hộp tuy nhỏ nhưng lại che đậy đại bí mật...](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67: Rượu không say người tự say, hoa không mê người người tự mê...](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69: Com có thể ăn bậy, tiền có thể xài loạn, nhưng nói cũng không thể nói lung tung...](#)

[Chương 70: Ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp...](#)

[Chương 71: Dường như động chân tình, nhưng không có phát hiện...](#)

[Chương 72: Là hấn sao? Là hấn sao? Thật là hấn sao???](#)

[Chương 73: Mặc Tử Hàn, tên trùng thời này, tôi không cho phép anh chết!](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75: Hấn thề, lần này tuyệt đối là lần cuối cùng.](#)

[Chương 76: Cô là... cô gái không biết liêm sỉ](#)

[Chương 77: Tôi muốn một cô gái](#)

[Chương 78: Cho dù em không thương anh, anh cũng muốn em gả cho](#)

[anh!](#)

[Chương 79: Canh bạc nhân sinh cuối cùng](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81: Máy bay cất cánh, rời khỏi Đài Loan](#)

[Chương 82: Kế hoạch đang thuận lợi tiến hành](#)

[Chương 83: Máy bay hạ cánh, Hello nước Anh.](#)

[Chương 84: Cứu mạng... Cứu mạng... Help me!](#)

[Chương 85: Nghĩ kỹ để cho tôi hôn, hay để cho tôi cái kia sao?](#)

[Chương 86: Ta muốn tắm, người đi theo ta](#)

[Chương 87: Ở bên trong phòng tắm chơi vật lộn](#)

[Chương 88: Tôi muốn thay quần áo, mời xoay người!](#)

[Chương 89: Phương Lam đến thăm, tôi muốn gặp Bách Hiên](#)

[Chương 90: Bảo bối Tử Thất Thất nhà tôi, tuyệt đối sẽ không cho người](#)

[Chương 91: Im lặng là vàng, quyết định không cùng hắn nói chuyện](#)

[Chương 92: Cha người có sở thích đặc biệt, cẩn thận cẩn thận](#)

[Chương 93: Muốn đi toilet vậy thì hôn tôi](#)

[Chương 94: Bất ngờ xảy ra tai nạn, Mặc Tử Hàn bị thương nặng](#)

[Chương 95: Bắt đầu điều tra, hung thủ phía sau màn là ai?](#)

[Chương 96: Cái người nào đó, chính là người này...](#)

[Chương 97: Bí mật không thể nói của hai mẹ con](#)

[Chương 98: Hung thủ cuối cùng là ba của Bách Hiên - Bách Vân Sơn?](#)

[Chương 99: Xin tôi đi, nếu em xin tôi... Tôi sẽ tha hắn!](#)

[Chương 100: Lời thề, bảo đảm, anh cũng có thể làm sao???](#)

[Chương 101: Người nào đó ở lại trên địa cầu đúng là một tai họa...](#)

[Chương 102: Tử Thất Thất đâu? Chẳng lẽ... Lại đi rồi?](#)

[Chương 103: Mua một tặng một... Ba tranh thủ vui mừng đi...](#)

[Chương 104: Một tháng sau, người nào đó bắt đầu tà ác...](#)

[Chương 105: Động tác dịu dàng, trong lòng tà ác...](#)

[Chương 106: Tiếp nhận anh, đem cả thể xác và tinh thần của em tặng cho](#)

anh...

Chương 109: Thông khổ không có gì lớn, đau đớn cũng không có gì ghê gớm!

Chương 110: Anh hỏi em, em... thích anh không?

Chương 111: Nói em thích anh, nói mau... Nói mau...

Chương 112: Ai nói, người đó thua...

Chương 113: Ba hồi hận đi!

Chương 114: Ba khi để mẹ, chúng ta bỏ trốn...

Chương 115: Tâm nguyện của mẹ... Con sẽ vì mẹ thực hiện!

Chương 116: Cô giống như trở thành thiên sứ, thiếu chút nữa thì bay đi...

Chương 117: Ý chí chiến đấu mãnh liệt, Tử Thất Thất quật cường...

Chương 118: Cuộc sống của Mặc Tử Hàn tràn đầy bí ẩn cô độc...

Chương 119: tin tức tốt, tin tức xấu, ba, ba chờ khóc đi!

Chương 120: Mẹ, con dẫn mẹ đi!

Chương 121: Người đàn ông này... Quá hèn hạ!

Chương 122: Anh đẹp trai... Địa Cầu không ngăn cản được chú!

Chương 123: Sân bay Bách gia? Cực kỳ hùng vĩ!

Chương 124: Hết thầy đều vì thực hiện nguyện vọng của mẹ!

Chương 125: Chiêu này của mẹ con gọi là... Cách sơn đả ngư!

Chương 126: Tử Thất Thất, em thuộc về anh...

Chương 127: Thích? Yêu? Cũng?

Chương 128: Tôi muốn gặp mặt... người cha cao cao tại thượng kia của tôi!

Chương 129: Đây là... Vị hôn thê của Bách Hiên???

Chương 130: Bách gia... Là một lòng giam trói buộc anh!

Chương 131: Cái gì vì tốt cho anh? Anh không gì lạ.

Chương 132: Mệnh lệnh không thể cự tuyệt...

Chương 133: Ông trời, xin hãy nói cho con biết, làm sao để có được tình yêu của cô ấy?

[Chương 134: Lời răn ngôn của Phương Lam... Không phải người chết, chính là tôi vong!](#)

[Chương 135: Tôi muốn gặp Mặc Tử Hàn, dẫn tôi đi gặp anh ta!](#)

[Chương 136: Bởi vì anh sợ... Sợ cô ấy hận anh cả đời](#)

[Chương 137: Trốn thoát thành công, nhưng Phương Lam...](#)

[Chương 138: Hết lần này tới lần khác](#)

[Chương 139: Thích là gì? Yêu là gì?](#)

[Chương 140: Người một nhà... Một nhà ba người...](#)

[Chương 141: Một chút trong một chút của một chút](#)

[Chương 142: Mặc Thiên Tân tỉnh lại, đại sự hình như rất không ổn...](#)

[Chương 143: Vào ở Mặc gia, không biết là hung? Hay là hiểm??](#)

[Chương 144: Mặc Tử Hàn tức giận, đe dọa bóc phát...](#)

[Chương 145: Hắn muốn xâm chiếm toàn bộ thế giới toàn bộ thế giới của cô](#)

[Chương 146: Vị hôn thê của Bách Hiên, Hạ Thủy Ngưng...](#)

[Chương 147: Đời này chỉ gả cho Bách Hiên, chỉ làm vợ của hắn...](#)

[Chương 148: Bách Hiên say rượu, nhận làm người trong lòng!](#)

[Chương 149: Anh muốn em... Có được không?](#)

[Chương 150: Cô là gì? Nhân tình bí mật?](#)

[Chương 151: Tại sao... Tại sao... Tại sao...](#)

[Chương 152: Sáng sớm ngày thứ hai, Bách Hiên bị người...](#)

[Chương 153: Anh chàng nhà giàu thần bí tới, hắn là ai vậy?](#)

[Chương 154: Anh trai Mặc Tử Hàn... Mặc Thâm Dạ!!](#)

[Chương 155: Mặc Thâm Dạ đáng sợ, không người dám trêu chọc!!](#)

[Chương 156: Gặp thoáng qua... Nhưng đều không nhận ra!!](#)

[Chương 157: Kỹ thuật rất tốt, nhưng không có hôn](#)

[Chương 158: Ai dám động đến cô ấy, hắn liền giết người đó...!](#)

[Chương 159: Tất cả cú hết ra ngoài... Tử Thất Thất cô ở lại!](#)

[Chương 160: Cô thề cho tôi... Cô mau thề nhanh lên!](#)

Chương 161: không được thích hẳn, ngàn vạn lần không được...!

Chương 162: Oan gia chạm mặt... Chiến tranh chờ đợi thời cơ bùng phát!

Chương 163: Mặc Thân Dạ thắng... Mặc Thiên Tân nhận lỗi!

Chương 164: Bình thường bình thường... Thế giới thứ ba...!

Chương 165: Tiểu Thiên có ở đây không? Tôi là Hắc Sơn Lão Yêu!

Chương 166: Anh nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh!

Chương 167: Thuộc phát huy tác dụng... Đây là cái loại thuốc gì?

Chương 168: Nói lại lần nữa... Em thích anh...!

Chương 169: Hắc diệu dàng... Khiến cho cô kinh ngạc không dứt!

Chương 170: Thất Thất... Có được không, anh nghĩ anh muốn em?

Chương 171: Ai... Phụ nữ thật phiền toái!

Chương 172: Cô gái dũng cảm... can đảm tỏ lộ!

Chương 173: Anh... Tối nay có thể sẽ không trở về!

Chương 174: Hãy cùng tôi tham gia một bữa tiệc!

Chương 175: Xuất hiện tình địch... Tôi tên là Tử Thất Thất!

Chương 176: Đánh cuộc bắt đầu... Là thua hay thắng?!

Chương 177: Ở lại với tôi... Có được không...!

Chương 178: Trừ cô ấy ra, tôi không muốn đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào!

Chương 179: Quay xe... Tôi muốn quay lại Bách Hoa Các!

Chương 180: Thất Thất xuất hiện, Mặc Tử Hàn, đi theo tôi!

Chương 181: Tử Thất Thất trúng đạn, nói rõ tình cảm...

Chương 182: Chú nhớ kỹ cho tôi, không được đụng vào cô ấy!

Chương 183: Em đang cầu hôn anh sao? Hử?!

Chương 184: Anh đồng ý em, anh thề với trời...!

Chương 185: Mẹ con ước định, ngoéo tay, treo cổ...!

Chương 186: Em là người của anh sao? Em khẳng định như thế sao?

Chương 187: Sờ sờ... Thân ái...!

Chương 188: Bạn trai cũ của Phương Lam... Bạch Trú...!

[Chương 189: Bí mật giữa Tử Thất Thất và Bạch Trú!](#)
[Chương 190: Phương Lam ra sân... Chấn động toàn trường...](#)
[Chương 191: Hạ Thủy Ngưng tới chơi... Tử Thất Thất không có ở đây!](#)
[Chương 192: Cái gì? Tiêu chuẩn? Hôn sâu? Tôi không muốn!](#)
[Chương 193: Đã có thai mười lăm ngày... Thật hay là giả?](#)
[Chương 194: Tại sao cơ thể của đàn ông lại như vậy?!](#)
[Chương 195: Nhớ lại quá khứ... Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thật đẹp!](#)
[Chương 196: Khoai tây, khoai tây, tôi là khoai lang...!](#)
[Chương 197: Tâm trạng của Bách Hiên trước bữa tiệc!](#)
[Chương 198: Tình địch gặp nhau... Đẳng đẳng sát khí...!](#)
[Chương 199: Điềm báo nguy hiểm, kẻ thù xuất hiện!](#)
[Chương 200: Được yêu là hạnh phúc? Vậy cứ yêu ư?](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202: Rơi vào bẫy, vẫn cố chấp...](#)
[Chương 203: Rượu đỏ? Rượu độc? Cô uống gì!](#)
[Chương 204: Tên lường gạt...!](#)
[Chương 205: Cơ hội mười lăm năm... Không thể bỏ lỡ!](#)
[Chương 206: Có ai không cứu mạng, có người mưu sát chồng!](#)
[Chương 207: Bệnh tim bẩm sinh, sống không tới bảy tuổi!](#)
[Chương 208: Một phần ngàn... Một phần vạn...!](#)
[Chương 209: Tên tôi là Phương Lam... Xin gọi tôi Phương tiểu thư!](#)
[Chương 210: Anh Tiểu Dạ... Em thích anh...!](#)
[Chương 211: Làm toàn bộ trong truyền thuyết, đã làm chưa?!](#)
[Chương 212: Cha! Tối nay đến lượt người đó...!](#)
[Chương 213: Khẩn trương, nhịp tim, vô cùng cấp bách!](#)
[Chương 214: Vô cùng dịu dàng, làm cho cô say mê...! \(18+\)](#)
[Chương 215: Mệt mỏi quá, thật phiền, thật loạn, thật tức!!](#)
[Chương 216: Hạ Thủy Ngưng mang thai, thật hay giả?](#)

Chương 217: Không muốn chết, không muốn chết, nhưng là...!

Chương 218: Ra ra vào vào... Là có ý gì?

Chương 219: Mặc Thâm Dạ, không để người biết mặt khác!

Chương 220: Mặc Tử Hàn, Anh đã có bao nhiêu người phụ nữ?!

Chương 221: Bảo bối... Hôm nay cho em làm chủ...!

Chương 222: Hần muốn sống, nhưng ai có thể tới cứu hần!

Chương 223: Con ác mộng triền miên, Tử Thất Thất hoảng sợ vô cùng!

Chương 224: Nụ hôn của em... Là khởi nguồn động lực của anh!

Chương 225: Gói hoành thánh, tới ái muội...!

Chương 226: Anh là Phật Như Lai... Em là Tôn Ngộ Không!

Chương 227: Ngạc nhiên... Thụ sủng nhược kinh...!

Chương 228: Ba lần té xỉu... Bệnh tình nghiêm trọng...!

Chương 229: Nói cho tôi biết đi... Phương Lam ở đâu...!

Chương 230: Ô... Tại sao bị thương luôn là tôi!

Chương 231: Thần tượng của con... Thật ngưỡng mộ!

Chương 232: Bước vào Mặc gia... Là phúc hay họa...!

Chương 233: Anh nói gì!... hôn gián tiếp!

Chương 234: Tới nhà họ Mặc... Nguy cơ trùng trùng...!

Chương 235: Anh không đau... Nhưng là có người đau lòng!

Chương 236: Không muốn... Không muốn... Không muốn...!

Chương 237: Cô ấy là mặt trời, mà cô là mặt trăng...!

Chương 238: Mẹ... Con sẽ không tiếp nhận giải thưởng!

Chương 239: Ông trời ơi... Còn chưa đủ sao...!

Chương 240: Nếu như mà mẹ không cứu con, con có tức giận không!

Chương 241: Hãy để cho chúng ta cùng nhau đau khổ đi!

Chương 242: Ba người thích hợp... Bọn họ là...!

Chương 243: Lão hồ ly nhìn xa trông rộng... Chung Khuê!

Chương 244: Gặp gỡ Tuyết Minh, đứa bé đẹp như ngọc!

Chương 245: Ghê tởm! Chung Khuê lật lọng phản lời...!

[Chương 246: Việc lớn không tốt rồi... không thấy Thiên Tân đâu cả!](#)
[Chương 247: Tử Thất Thất tuyệt đối tín nhiệm Phương Lam!](#)
[Chương 248: Một lời thức tỉnh người trong mộng, tìm được Thiên Tân!](#)
[Chương 249: Chính là... Thức thời vì tuấn kiệt!](#)
[Chương 250: Đi thôi, Con đường dẫn đến địa ngục!](#)
[Chương 251: Lựa chọn cái chết, là nguyện vọng cuối cùng của ta!](#)
[Chương 252: Kết thúc cuối cùng, Tuyết Minh lựa chọn cái chết!](#)
[Chương 253: Vĩnh viễn biết ơn, một đời một kiếp...!](#)
[Chương 254: Thân thể và linh hồn dung hợp, thống khổ gấp đôi!](#)
[Chương 255: Tôi không giết người, người lại bởi vì tôi mà chết!](#)
[Chương 256: Thức tỉnh sau cơn ác mộng, sau cơn mưa trời lại sáng!](#)
[Chương 257: Mặc Thiên Tân khó xử, giúp em ấy thay quần áo!](#)
[Chương 258: Súng lục màu lam... Khí phách mười phần!](#)
[Chương 259: Rốt cuộc công việc với em cái nào quan trọng hơn!](#)
[Chương 260: Thủy Ngưng, Để cho tôi tự tay kiểm tra cho em đi!](#)
[Chương 261: Nếu như có thể... Tôi muốn được lựa chọn lại!](#)
[Chương 262: Bách Hiên cô đơn, sống trong hồi ức!](#)
[Chương 263: Bách Hiên không bỏ được... Không cách nào thanh tỉnh!](#)
[Chương 264: Yêu đơn phương, là một thứ rất kỳ diệu!](#)
[Chương 265: Anh Hiên... Muốn em đi, một lần thôi!](#)
[Chương 266: Cuộc sống không chịu nổi, tại sao phải như vậy!](#)
[Chương 267: Ha ha ha, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà!](#)
[Chương 268: Rộng lượng và hẹp hòi, chỉ ở một ý niệm!](#)
[Chương 269: Cường cường liên thủ, Bảo tấp báo trước!](#)
[Chương 270: Cô ấy là con nuôi của hắn? Không thể nào!](#)
[Chương 271: Ở tù? Đây cũng là một ý kiến hay!](#)
[Chương 272: Dù anh là ma quỷ, em cũng muốn lập tức lao vào anh](#)
[Chương 273: Chọt bằng cái gì... Đâm lại bằng cái đó...!](#)

Chương 274: Tên tôi là Vũ Chi Húc... có nghĩa là “mưa trong nắng”

Chương 275: Tử Thất Thất bị thương, sống chết... Không rõ!

Chương 276: Bảy năm... Bảy năm... Bảy năm...!

Chương 277: Nếu là của người sẽ là của người, không cần cưỡng cầu!

Chương 278: Làm một phụ nữ xuất sắc, một người con gái kiêu ngạo!

Chương 280: Thiếu nợ hân rất nhiều, đêm cũng không xuể!

Chương 281: Kinh hiểm đi qua, Tử Thất Thất mang thai lần thứ hai!

Chương 282: Mặc Tử Hàn không cách nào vui vẻ, cảm thấy nặng nề!

Chương 283: Tôi đã hại chết con chúng ta rồi. Thật xin lỗi!

Chương 284: Cô không phải là người mẹ tốt. Thực rất tệ!...

Chương 285: Bách Hiên, em muốn gả cho anh, hài lòng chứ!

Chương 286: Trước hôn lễ, Tử Thất Thất vô cùng xinh đẹp!

Chương 287: Đột nhiên thức tỉnh, giống như hồi quang phản chiếu!

Chương 288: Bách Hiên chết... Khách không mời mà đến!

Chương 289: Đối với chúng tôi mà nói, đây là hạnh phúc vô cùng!

Chương 290: Sờ bụng cô, sờ con cô!

Chương 291: Xếp đặt bất ngờ, Tử Thất Thất rơi vào bẫy!

Chương 292: Hoàn toàn không hiểu Mặc Tử Hàn là dạng gì!

Chương 293: Điều kiện để trở thành hắc đạo phụ nhân là... giết người!

Chương 295: Trước ba tháng, sau ba tháng đều không thể!

Chương 296: Chuyện xưa nhắc lại, bí ẩn vụ tự sát được hé mở

Chương 297: Người giết cha mẹ cô, đang ở trước mặt cô

Chương 298: Chết vẫn lần cuối, câu trả lời của anh là!

Chương 299: Địa lao nhà họ Mặc, em chỉ là một tù nhân!

Chương 300: Hai người giằng co, rốt cuộc người đàn ông này là ai!

Chương 301: Người ở nhà giam, là ba của anh ta - Mặc Hình Thiên!

Chương 302: Oan gia ngõ hẹp, Tiểu Húc Húc, nạp mạng đi!

Chương 303: Không giết ông ta, nhưng phải trút giận lên ông ta!

Chương 304: Tôi tới tìm ông tính sổ, tính toán sổ sách cho thật tốt!

Chương 305: Tôi là cha của Mặc Tử Hàn... Mặc Hình Thiên!

Chương 306: Cuồng thì thế nào? Vọng thì thế nào? Tóm lại... Ông cũng phải chết!

Chương 307: Cha ruột của Mặc Tử Hàn không phải là Mặc Hình Thiên

Chương 308: Quà tặng cuối cùng, một cuốn sách

Chương 309: Tử Thất Thất chạy trốn, địa lao nhà họ Mặc tầng thứ ba!

Chương 310: Mặc Hình Thiên chết, chân tướng chậm rãi hé lộ!

Chương 312: Lời thề bốn người, kết cục bốn người!

Chương 313: Đưa hài tử đi, đưa cho Mặc Tử Hàn!

Chương 314: Tử Thất Thất đã chết? Tôi tuyệt đối không tin!

Chương 315: Tôi muốn đi theo Tử Thất Thất, tôi muốn bảo vệ cô ấy!

Chương 316: Tuyên chiến, Mặc Tử Hàn cùng Chung Khuê đối địch!

Chương 317: Nguyên vọng của anh, chỉ mong em sớm trở lại!

Chương 318: Lần đầu gặp mặt, tình cảm anh em là... zero!

Chương 319: Lời nói kinh người của Thiên Ân, tôi phải giết người đó!

Chương 320: Cha con lần đầu gặp mặt, cha là Mặc Tử Hàn sao

Chương 321: Mặc Thiên Ân mở miệng, mẹ đang ở đảo Bali!

Chương 322: Nếu như Tử Thất Thất có thể mất trí nhớ thì tốt!

Chương 323: Năm năm sau gặp lại... Đêm lãng mạn!

Chương 324: Tử Thất Thất, anh yêu em, anh thật sự yêu em!

Chương 325: Hai người giao hẹn, ba ngày sau, không gặp không về!

Chương 326: Tôi là cảnh sát... Tên tôi là Lãnh Mạc Nhiên...!

Chương 327: Lời nguyện của nhà họ Bách... Quyết định của Mặc Thiên Ân!

Chương 328: Em đã trở về... Đã trở lại bên cạnh anh!

Chương 329: Gia đình đoàn tụ, ba anh em gay gắt, quyết liệt!

Chương 330: Mẹ! Hãy trả lời con... Mẹ có yêu ba không?

Chương 331: Vũ Chi Húc lẻ loi... yên lặng thăm mền!

Chương 332: Đồ ở nơi nào? Nhất định phải tìm ra mới được!

[Chương 333: Vũ Chi Húc rất kì quái, mục đích của hắn là!](#)
[Chương 334: Cuộc gọi thần bí... Ông chủ của Vũ Chi Húc](#)
[Chương 335: Để con lẻ loi năm năm này... Mẹ xin lỗi!](#)
[Chương 336: Kế hoạch bắt đầu, đầu tiên chuẩn bị rời khỏi nhà họ Mặc!](#)
[Chương 337: Không nhìn được nước mắt, hạnh phúc sum vầy!](#)
[Chương 338: Buông bỏ tất cả, chỉ yêu mình anh!!](#)
[Chương 339: Mẹ Mặc Tử Hàn, tên gọi Mộng Thiên Tâm!](#)
[Chương 340: Dĩ nhiên! Anh muốn như thế nào, em cũng sẽ làm theo!](#)
[Chương 341: Suy nghĩ lại thấy vẫn còn kinh ngạc!](#)
[Chương 342: Cùng đi gặp mẹ của Mặc Tử Hàn!](#)
[Chương 343: Đáp án thân thể anh trai Mặc Tử Hàn!](#)
[Chương 344: Nếu anh muốn biết, vậy em sẽ nói cho anh biết!](#)
[Chương 345: Cố chấp đối với ba, tình cảm đối với ba!](#)
[Chương 346: Thân thể Mặc Tử Hàn... Đi gặp mẹ đi!](#)
[Chương 347: Con trai bảo bối của mẹ, con rốt cuộc đã về rồi!](#)
[Chương 348: Không sai, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo là biểu hiện của xấu hổ!](#)
[Chương 349: Mặc Thâm Dạ trở về, gia đình đoàn tụ!](#)
[Chương 350: Cha con gặp mặt... Cảnh đêm rất đẹp!](#)
[Chương 351: Em có một yêu cầu nho nhỏ, mong anh sẽ đồng ý với em!](#)
[Chương 352: Rốt cuộc tìm được con Chíp, thì ra là đang ở...!](#)
[Chương 353: Anh em nhận nhau, nhất định phải coi chừng Tử Thất Thất!](#)
[Chương 354: Tâm lòng của An Tường Vũ, quyết định sau cùng của hắn!](#)
[Chương 355: Âm mưu quỷ kế của Chung Khuê, rốt cuộc bắt đầu!](#)
[Chương 356: Lần đầu gặp mặt sau năm năm, cô đẹp lắm!](#)
[Chương 357: Tử Thất Thất bị bắt... Nguy hiểm đã tới gần!](#)
[Chương 358: Quyết định và khí phách của Mặc Tử Hàn!](#)
[Chương 359: Tử Thất Thất bị vây, kinh khủng khi đếm ngược thời gian!](#)
[Chương 360: Bom hẹn giờ phát nổ, Tử Thất Thất sống chết không rõ!](#)

Chương 361: Đại Kết Cục!

Chương 1: Chia tay đi... tôi chính thức đá anh

Ngày lễ tình nhân tháng bảy.

Đây là một ngày lãng mạn nhất trong năm nhưng cũng là ngày đen tối nhất...

Vừa đến đêm, một đôi nam nữ vội vã chạy về nhà. Cửa còn chưa đóng kín, lửa nóng khiến hai thân hình dầy dụa một chỗ, vừa hôn vừa gặm, quần áo nhanh chóng được cởi ra.

“Phi Vũ, từ từ... vào giường đã.”

“Bảo bối, anh chờ không được, anh muốn...”

“Nhưng mà... a...”

Người phụ nữ còn chưa nói xong, gã đàn ông đã đẩy cô tựa vào cửa phòng. Nâng một chân cô lên, thật sâu nhập vào trong cơ thể của cô khiến trạng thái rơi vào tình trạng chiến đấu tốt nhất.

“Bảo bối... em thật tuyệt vời.”

“Có bằng bạn gái của anh không?”

“Cô ta?” Vừa nghe ba chữ “bạn gái anh”, vật dưới thân An Phi Vũ trong nháy mắt dường như dừng lại, hung hăng nói: “Cô ta sao có thể so với em? Ngoại trừ khuôn mặt bên ngoài đẹp ra còn lại chỉ là tảng đá. Một người phụ nữ điều ngoa, thô bạo, ngang ngược, ngay cả chạm cũng không cho anh chạm một cái. Đụng tí là đánh người. Anh thật hoài nghi cơ thể dưới lớp quần áo kia rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà?”

“Kinh khủng vậy sao?”

“Đúng vậy.” Chỉ cần tưởng tượng đến cô ta, anh lại liên tưởng đến cạp mẹ trong truyền thuyết. Không, cô ta chính là cạp mẹ.

“Vậy sao anh vẫn ở cùng cô ta? Không phải chia tay là được sao?”

“Không phải cô ta có người cha rất nhiều tiền sao? Bảo bối, chờ anh gạt được tiền của cô ta. Em coi như là nhân tình của anh, có gì anh nuôi em.”

“Anh muốn vậy?” Người phụ nữ đẩy nhẹ hấn một cái.

“Chờ anh ly hôn với cô ta, sau đó cưới em. Thế nào?” An Phi Vũ lần thứ hai dán lên thân thể cô gái, lại một lần nữa nhấc chân cô lên.

“Đáng ghét...” Cô gái cự tuyệt hạ chân xuống.

“Thôi mà... thêm một lần nữa...”

Người phụ nữ nũng nịu nhỏ giọng nói: “Cho anh cũng được, nhưng đây lại làm trên giường người khác, hơn nữa anh nói lời phải giữ lời.”

“Được được tất cả đều nghe theo lời của em.”

An Phi Vũ nói xong, lập tức ôm lấy cô gái, nhanh chóng đi tới giường dè cô xuống, nghiêng về một bên.

“Oa a”

Trong chần đột nhiên phát ra một tiếng kêu to, hai người nháy mắt nhảy bật dậy.

Quý?

Một cô gái từ trong chăn bước ra, đôi mắt lạnh lợi trừng mắt nhìn bọn họ.

“Tử... Tử... Tử...Tử...”

“Thất...Thất...Thất...Thất...”

Hai người cùng lúc mở miệng, mặc dù nói lắp nhưng phối hợp không chê vào đâu được.

Không sai, cô chính là bạn gái chính thức của An Phi Vũ. Năm nay hai mươi tuổi, tính tình lương thiện hồn nhiên lại độ lượng. Bởi vì cô là tuyển thủ Tae Kwon Do nên có chút bạo lực. Thật ra đêm lễ tình nhân này cô muốn tặng lần đầu tiên của mình cho hắn, còn đặc biệt trốn trong giường muốn tạo cho hắn sự ngạc nhiên lại không nghĩ rằng nghe được đoạn đối thoại khiến người khác giật mình kia. Thật đúng là đề cho cô mở mang kiến thức thế nào gọi là “gian phu dâm phụ”.

“Thất Thất, em nghe anh giải thích.” An Phi Vũ lúng túng mở miệng, sợ cô đánh mình.

“Được rồi, anh không phải giải thích gì nữa, giải thích chính là che dấu sự thật. Chia tay đi... tôi chính thức đá anh.” Cô cực kỳ bình tĩnh nói, lập tức bước xuống giường.

An Phi Vũ cùng người phụ nữ bên cạnh nhìn bóng của cô, trong lòng tuy có chút đáng tiếc nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác khó tả trong lòng.

Tử Thất Thất đi ra đến cổng đột nhiên dừng lại, cô càng nghĩ càng thấy tức giận. Lúc đầu còn muối soái ca tức giận bỏ đi, không ngờ người bị cấm sừng lại là cô!

Đột nhiên quay trở lại trước mặt hắn, nham hiểm nói: “Hôm nay là ngày lễ tình nhân, tôi muốn tặng anh một phần đại lễ. Nhưng mà xem ra lại phải tặng anh lễ chia tay rồi. Đến đây... nghe lời, ngoan, mở chân ra.”

“Ôi chao” An Phi Vũ trì độn vẫn chưa hiểu ý tứ của cô.

Tử Thất Thất thình lình dùng hai tay tách hai chân hắn, đối với vật gì đó đang dựng đứng của hắn hung hăng đá một phát.

“Tuyệt tự đi, đồ vô lại.”

Chương 2: Muốn miễn phí phục vụ không?

Bên trong phòng KTV.

Mỗ nữ như sói rú hát vang...

“Tình... yêu... chẳng qua là chơi đùa với người, không hề ngạc nhiên. Đàn ông... chẳng qua chỉ là một món đồ chơi để tiêu khiển, có gì đặc biệt hơn người?... Cái gì gọi là tình... cái gì gọi là ý... không phải tự mình lừa mình sao. Cái gì gọi là si, cái gì gọi là mê, chỉ là nam và nữ cùng diễn trò...”

Bài hát “Ca Môn” giờ đây đã nói ra hết tiếng lòng của Tử Thất Thất.

“Nghe tớ nói này Thất Thất, không phải chỉ là thất tình thôi sao? Tục ngữ nói không sai, cóc ba chân không cần tìm lại, bên ngoài đàn ông rất nhiều. Cái gì mà gọi là duyên phận, cái gì mà điểm ngộ? Hàng ngày đều xảy ra. Một ngày nào đó sẽ đến lượt cậu. Cho nên... cậu có thể đổi bài khác được không?”

Ngồi trên sô pha là người bạn tốt Phương Lam mồm mép nói. Nhưng Tử Thất Thất vẫn không chịu đổi bài mà cứ hát một bài cũ, cực kỳ cố chấp.

“Tiểu Lam, cậu nói cho tớ biết tại sao đàn ông trên thế giới này đều là lũ háo sắc? Chẳng lẽ không lên giường sẽ chết sao? Không “yêu” thì sẽ không sống được sao? Chẳng lẽ Nữ Oa sau khi tạo nên đàn ông rồi cho bọn họ cơ quan sinh sản nhưng không có nói cho bọn họ cái gì là giữ mình trong sạch?” Tử Thất Thất cầm microphone chỉ vào Phương Lam, lớn tiếng chất vấn.

“Cậu không thể vợ đùa cả năm như thế! Đàn ông tốt vẫn có chỉ là rất ít mà thôi!” Phương Lam bắt đầu bắt bình thay cho những người đàn ông.

“Thật không? Trên thế giới này vẫn còn có đàn ông tốt sao? Vậy vì sao tớ vẫn chưa gặp được? Chẳng lẽ bọn họ đều ngồi trên phi thuyền số bảy chạy tới sao Hỏa rồi sao?” Tử Thất Thất say khướt chửi bới, lúc này cả người có chút không ổn định.

Phương Lam than thở cúi người, nhặt đồng tuyến trên mặt đất lên, sau đó kéo dần người đang cầm cái micro đứng trước mặt mình, an ủi nói: “Cậu hiểu như vậy cũng được. Những người đàn ông mà cậu gặp trước kia, lúc bọn họ được sinh ra thì cũng là lúc họ bỏ quên trình tiết trong bụng mẹ rồi. Cho nên bọn họ cũng rất đáng thương, cậu nên bỏ qua cho bọn họ đi, cũng đừng dày vò bản thân mình như vậy!”

“Hahaha...hahaha... Tiểu Lam, cậu nói rất đúng. Cậu nói rất đúng.”

Sau một trận cười to, Tử Thất Thất lại đột nhiên nhào vào trong lòng cô khóc. Cả hai giống như hai đứa trẻ con dựa vào nhau.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, trước vài hôm cô đã nghĩ xem phải làm gì vào ngày này?. Muốn đưa tất cả cho hắn? Muốn làm sao để khiến hắn vui? Cuối cùng cô đã đưa ra quyết tâm rất lớn: muốn đem cơ thể giữ gìn hai mươi năm lần đầu tiên dành cho hắn. Thế nhưng hắn lại cùng một người phụ nữ khác ở trên giường mây mưa. Cô đối với hắn một lòng một dạ, còn ảo tưởng cùng hắn trọn đời hạnh phúc bên nhau đến già.

Nực cười, quá là nực cười. Cái gì mà đàn ông, cái gì mà tình yêu, đều biến mất hết đi. Cô muốn một lần phóng túng... để dứt khoát quên đi.

Không có người yêu vào ngày lễ tình nhân thực sự là rất cô đơn.

“Tớ quyết định rồi!” Cô đột nhiên mở miệng.

“Quyết định gì?” Phương Lam nghi hoặc.

Tử Thất Thất từ trong lòng cô đứng lên, bộ dạng say khướt nói: “Tớ cũng muốn tình một đêm, tớ phải tìm một người đàn ông để lên giường.”

“Thất Thất, cậu điên rồi!”

“Đúng vậy, tớ điên rồi. Hãy để tớ điên lúc này đi!” Cô nói xong liền lao đảo ra khỏi phòng.

“Thất Thất...” Phương Lam đứng dậy kêu to, muốn tóm cô gái kia trở về.

Thế nhưng cũng thật trùng hợp, một nhóm đàn ông từ trên phòng VIP lầu hai đi xuống. Toàn bộ đều mặc âu phục màu đen, ca – vat màu đen, giày cũng đen, hơn nữa mặt mỗi người đều rất lạnh lùng, bước chân dồn dập, giống như sóng thần cuộn cuộn hướng về phía cô.

Tử Thất Thất vội vàng bắt được khuôn mặt đi tuốt đằng trước, hơn nữa còn là người đàn ông đẹp trai nhất, đôi mắt quyến rũ dán trên thân thể người đó, to gan nói: “Anh đẹp trai, có muốn lên giường với tôi không? Không cần phải trả tiền, tôi phục vụ miễn phí cho anh!”

Chương 3: Bồi thí cho cô, đến đây...

Người đàn ông có đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt của cô, con người đen kịt như vực thẳm không đáy, khiến cô vừa nhìn liền bị mê muội và thu hút. Mà trên khuôn mặt anh chỉ có một từ để hình dung – lạnh.

“To gan.”

Người bên cạnh đột nhiên quát lớn: “Người phụ nữ điên này từ đâu tới? Còn không mau rút?”

“A...” Cô khẽ cười quyến rũ, hoàn toàn không để ý gì đến hắn. Hai tay ôm cứng cổ người đàn ông trước mặt, kiễng gót chân, mặt mày tới sát bên tai nhỏ giọng nói: “Kỹ thuật của chị đây rất tuyệt vời, em trai chỉ cần nằm ở trên giường không cần làm gì cả. Cam đoan sẽ làm cậu cực khoái... thế nào? Hết hôm nay sẽ không còn thứ tiện nghi như vậy nữa đâu. Có muốn cùng chị chơi một hiệp không?”

Cơ thể Tử Thất Thất đã hoàn toàn dán trên người anh, dường như tàu hỏa nhập ma thầm nghĩ muốn đem hắn nắm trong lòng bàn tay.

Cô đã không còn đếm xỉa đến bất cứ cái gì. Không phải chỉ là một “tầm mang” sao? Cô từ bỏ...

Người đàn ông vô cùng lạnh nhạt, trong mắt không có một tia rung động, cánh môi hơi hơi mở ra:

“Không có hứng thú.”

Ba chữ lạnh lùng khiến cho Tử Thất Thất trong nháy mắt trở nên u ám.

“Thích...” Cô khinh thường buông cổ anh ra, tách ra khỏi thân thể anh, khôi phục lại bộ dạng say khướt lúc đầu, mắt hững hờ nói: “Phụ nữ đưa tới tận miệng rồi mà cũng không dám ăn, anh...” Cô cố ý ngừng lại, ngón trỏ duỗi ra chỉ

vào tim anh rồi viết lên đó từng chữ một: “Thực, không, phải, là, đàn ông.”

Trong nháy mắt, chân mày của người đàn ông hơi nhếch lên. Trên khuôn mặt lạnh như băng tăng thêm một biểu cảm – giận.

“Quên đi, tôi đi tìm người đàn ông thật sự. Bye bye em trai...” Cô vừa vẫy tay vừa lao đảo vượt qua đám người áo đen đằng sau anh để tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Phương Lam đứng trước cửa phòng không nhin được thở dài.

May mắn, không gặp nguy hiểm.

“Giám đốc.” Bảo vệ vừa nãy lo lắng nhìn anh, nói: “Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

“...”

Anh không nói gì, trầm mặc đứng tại chỗ suy nghĩ.

Mặc Tử Hàn anh tự cao tự đại sống suốt hai mươi ba năm qua, không có ai dám làm cản trước mặt anh, càng không có người phụ nữ nào dám nói anh không phải đàn ông. Người phụ nữ kia rõ ràng ăn phải gan hùm mật gấu mới dám xúc phạm đến anh.

Bỗng nhiên xoay người lại, anh đuổi theo cô.

Ôm lấy cô từ phía sau trực tiếp tới phòng VIP lầu hai.

“A”

Đột nhiên hai chân rời mặt đất, Tử Thất Thất kinh hãi nhìn khuôn mặt anh rồi đột nhiên cười nói: “Em trai, có hứng thú muốn cùng chị đây chơi rồi sao?”

“Hừ...” Mặc Tử Hàn hừ một tiếng cười nhạo cô, châm chọc nói: “Bồn thiếu gia thấy cô cố gắng khoe khoang bản thân như vậy cho nên mới từ bi bố thí cho cô một lần, cô phải cảm động đến rơi nước mắt mà nhận lấy... nhận lấy

quà tặng tôi ban cho cô.”

Chương 4: Không chơi nữa, chán muốn chết

“Thất Thất” Phương Lam kích động kêu to muốn ngăn cản. Thế nhưng đám người kia lại chặn đường.

“Cô em, sợ là đêm nay cô phải ngủ lại bên phòng phía trên rồi. Chờ bạn của cô cùng với giám đốc xong chuyện, tôi tự nhiên sẽ thả cô ra.” Người kia nói xong liền cầm tay cô kéo vào gian phòng VIP.

“Ầm” một tiếng, người trước mặt cô trong nháy mắt đóng chặt cửa lại.

...

Phòng VIP

Mặc Tử Hàn đi tới chiếc giường rộng hai mét, hai tay chột buông lỏng. Tử Thất Thất nhẹ nhàng rơi trên giường, anh thuận thế đè cô xuống.

“Đợi một chút” Tử Thất Thất vươn tay chặn trước ngực anh.

Khoảng cách của hai người lúc đó cực kỳ gần.

“Thế nào? Hối hận à?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên không phải. Tôi chỉ là muốn nói...” Cô cười duyên rũ có chút sợ sệt.

Rõ ràng khi nãy rất tự nhiên duyên rũ anh, thế nhưng tại sao khi vừa đi qua cánh cửa kia, nằm trên chiếc giường lớn này cô lại cảm thấy căng thẳng.

“Cô muốn nói gì?” Anh truy hỏi.

“Tôi muốn nói... Tôi muốn ở trên.” Cô tìm một cái có nhưng lại làm bản thân lâm vào cảnh nguy hiểm hơn.

Hai mắt sắc bén của Mặc Tử Hàn nhận thấy trong mắt cô có chút sợ sệt, khóe miệng chợt nhếch lên nụ cười có như không.

“Được. Vậy để cho cô ở trên.”

Hai tay anh chợt nắm vai cô bất thành linh xoay người. Hai người trong nháy mắt biến thành tư thế cưỡi ngựa, nữ ở trên nam ở dưới.

“Bắt đầu đi” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Tử Thất Thất ngồi trên người anh, cứ tưởng rằng rượu có thể tăng thêm can đảm cũng không bởi vì tư thế xấu hổ này, ngược lại còn làm cô tỉnh táo ra nhiều hơn.

Hai tay khẽ run duỗi ra trước ngực anh, chậm chậm cởi đi bộ âu phục. Dưới lớp áo sơ mi là nước da màu đồng, đường nét khêu gợi, còn có cơ bụng sáu múi...

Vóc người hoàn mỹ giống như Apollo, không hiểu sao khiến tim cô đập nhanh gấp bội.

“Nhìn đủ chưa?”

Tử Thất Thất bỗng nhiên hoàn hồn trở lại, hai gò má bắt đầu nóng lên.

“Kỹ thuật cao siêu mà cô nói chỉ thế này thôi sao?” Anh hỏi mang ý giễu cợt.

“Đương nhiên không phải” Tử Thất Thất kiên quyết phủ nhận.

“Nếu vậy thì tiếp tục đi...”

Mặc Tử Hàn nằm dưới thân thể cô, ánh mắt sắc bén thu hết tất cả biểu tình của cô trong đáy mắt dường như muốn dò xét tâm tư của cô.

Tử Thất Thất căng thẳng hít sâu một hơi. Trước ngày lễ tình nhân ba ngày, cô đã bắt đầu tiến hành chuẩn bị mọi thứ vì ngày hôm nay. Cái gì mà A|V, cái gì mà cấp một, cấp hai, cấp ba, ngay cả cấp bốn cô cũng đã xem qua. Cho nên cô biết rõ kế tiếp phải làm gì.

Cô gắng nhắm hai mắt lại nhanh chóng dò xét phần thân bên dưới. Giai đoạn đầu là phải hôn môi thế nhưng không khí phía trước nhưng ngưng lại thân thể, gương đôi mắt chống lại đôi mắt của anh.

Tim đập dồn dập lần thứ hai khiến cô lập tức dừng lại.

“Không chơi nữa” Cô đột ngột đứng dậy, lớn tiếng nói: “Nhàm chán muốn chết, tôi không muốn chơi cùng anh nữa.”

Cô nói xong nhanh chóng rời khỏi.

Mặc Tử Hàn tóm lấy tay cô tà mị nói: “Tự tiện châm lửa người khác rồi lại muốn phủi lông chim chạy lấy người sao?”

“Vậy anh muốn thế nào?” Cô hỏi.

“Đương nhiên phải dập lửa rồi.”

“Cái gì?”

Tử Thất Thất càng sững sốt. Mặc Tử Hàn một tay lôi kéo cô về phía trước, thuận thế xoay người đem cô đặt xuống dưới. Trên khuôn mặt lạnh như băng bỗng nhiên nở nụ cười tà ác, y hết ma vương tự cao tự đại.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì cô là xử nữ phải không?”

Rõ ràng là một nghi vấn nhưng trong miệng anh lại trở thành một câu khẳng định dĩ thường.

Chương 5: Làm ơn đừng cử động, rất đau

Lộ rồi sao?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn bộ dạng đã biết từ lâu của anh.

“Tôi đoán đúng sao?” Anh hỏi.

“Đúng, tôi là xử nữ. Vậy thì sao? Anh có ý kiến gì?” Cô hung hăng nói, kiềm chế tâm trạng kích động.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nheo lại, ánh mắt sắc bén như mũi tên đâm vào lòng của cô như nhìn thấu tim gan cô.

“Cô sợ sao?”

“Không”

“Nếu đã sợ tại sao còn quyến rũ đàn ông lên giường với mình?”

“Tôi nói tôi không sợ. Có phải anh bị điếc không?”

“Chẳng lẽ...” Anh không đếm xỉa đến lời phủ nhận của cô mà tự suy đoán “Có phải bạn trai cô cùng một người phụ nữ khác lên giường, đúng lúc bị cô bắt gặp cho nên cô đau lòng khiến mình say khướt, cam lòng tìm một người đàn ông buông thả một đêm?”

“...”

Tử Thất Thất bỗng nhiên không nói được câu gì.

Người đàn ông này biết đọc nội tâm sao? Vì sao đều bị hắn nói đúng tất cả?

“Xem ra tôi lại đoán đúng” Anh nhẹ giọng nói, khóe miệng lạnh nhạt gợi lên

một chút vui mừng.

Tử Thất Thất chột nhú mày, rồi bỗng nhiên cười nhạt.

“Em trai à, tài hùng biện của cậu đúng là bậc nhất, tôi đề nghị cậu nên đổi nghề làm thầy bói, nhất định phát huy tài năng.”

“Vậy sao?” Anh cúi người đến gần.

“Đề nghị rất thú vị, tôi sẽ cân nhắc. Nhưng mà cô gọi tôi như vậy... tôi rất không thích.”

Anh nói xong, đột nhiên nắm hai cổ tay cô, với tốc độ rất nhanh đã giữ chúng ở trên đỉnh đầu của cô.

“Anh muốn làm gì?”

Tử Thất Thất sững sốt đầy dục, nhưng mà sức lực anh kinh người khiến cho tuyển thủ Tae Kwon Do chuyên nghiệp như cô cũng không thể kháng cự.

“Buông” Cô quát to.

Mặc Tử Hàn dư ra một tay, dùng ngón trỏ cởi dần cúc áo của cô ra.

“Xử nữ... mặc dù rất phiền phức, nhưng mà...” Ngón trỏ anh chột dừng lại ở chiếc cúc áo cuối cùng, thô bạo dùng tay giật áo của cô ngạo mạn nói: “Tôi chấp nhận.”

Nói xong liền hôn lên trước ngực trắng bóng của cô, dùng sức hấp thụ khiến cho hoa hồng nở rộ. Tay kia của anh cũng không hề rảnh rỗi, vuốt ve bên dưới thân thể cô, rất nhanh kéo chiếc quần tây của mình và của cô ra. Dùng chân ngăn hai chân cô lại, không hề có lòng thương hại bất thành lỉnh tiến vào, tấm màng trong nháy mắt vỡ tan.

“A...” Tử Thất Thất đột nhiên kêu to, “Đau... đau chết mất, anh mau ra ngoài”

“Sao có thể được, lúc này mới bắt đầu.”

Anh nói xong lại một lần nữa dùng sức tiến vào.

“A... chờ, một tí... đừng nhúc nhích, làm ơn đừng cử động, thật sự rất đau.” Nghe Phương Lam nói qua loại đau đớn này giống như củ hành tặc trong lỗ mũi.

Rất kinh khủng!

Mặc Tử Hàn giờ phút này thương thức vẻ mặt thống khổ của cô, trong lòng đã có chủ ý nói: “Sao có thể dừng lại được? Cô tốt nhất nên cắn răng lại cho tôi, từ từ mà hưởng thụ.”

Anh nói xong liền mãnh liệt ra vào trong cơ thể cô, không ngừng tăng tốc độ, không ngừng va chạm khiến cô ngay cả thở cũng không thể, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên.

Một giờ sau, “chiến đấu” vẫn tiếp tục kéo dài.

“Làm ơn... dừng... bên dưới... a... xin... anh... a... a...” Cô cầu xin nói ra từng chữ mơ hồ.

Loại điên cuồng hoan ái này không thể tiếp tục kéo dài nữa. Mỗi một lần anh tiến vào như muốn xé rách thân thể cô ra. Mà anh vẫn bình tĩnh tiến công với vẻ mặt đầy hưởng thụ, dường như thể lực của anh là vô tận.

Còn muốn tiếp tục bao lâu đây?

Mặc Tử Hàn nhìn thấy sương mù trong mắt cô, nghe cô nỉ non cầu xin, khóe miệng thỏa mãn tươi cười. Cuối cùng đem mình nhập vào chỗ sâu nhất của cô, phát tiết hết trong cơ thể cô.

“A...” Cơ thể Tử Thất Thất đột nhiên cứng lại, toàn thân run rẩy, ánh mắt bỗng nhiên tối sầm, té xỉu dưới thân của anh.

Rốt cục cũng xong.

Cô cuối cùng đã không còn là xử nữ nữa...

Chương 6: Mặc Tử Hàn, anh đã bị bắt!!!

Sáng sớm hôm sau.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách, bóng dáng người đàn ông cao lớn hiện lên trên tấm kính cửa không ngừng lay động bày ra hình ảnh khêu gợi.

Đột nhiên, tiếng nước chảy dừng lại, cửa bị mở ra.

Mặc Tử Hàn ngao nghể đứng ở cửa, lửa thể toàn thân nhìn Tử Thất Thất vẫn đang nằm ngủ trên giường.

Hương vị người phụ nữ này cũng không tệ lắm.

Anh nghiêm mặt, lạnh lùng đến bên giường nhặt quần áo mặc vào người sau đó ngoái lại nhìn cô một cái rồi bước đi.

“Rắc” Cửa phòng bị phá vỡ.

Trước mặt xuất hiện bảy tám người đàn ông mặc âu phục.

“Anh Mặc Tử Hàn, tôi ở tổ trọng án thành phố A. Rất không may phải báo cho anh biết, anh... đã bị bắt.”

Anh ta vừa nói xong, bên cạnh xuất hiện hai người lấy còng tay còng hai tay anh lại.

Mặc Tử Hàn cũng không có chống cự, mặt không hề tỏ ra ngạc nhiên, dường như anh đã đoán được chuyện sẽ xảy ra, ngược lại khóe miệng nở ra nụ cười huyền bí.

“Dẫn anh ta đi”

Hai cảnh sát một trái một phải áp sát anh nhưng cũng không dám cưỡng chế thì hành mang anh đi.

Mặc Tử Hàn liếc mắt một cái hờ hững sau đó tự mình bước ra khỏi phòng.

Lạnh lùng nhú mày, hai mắt không nhịn được nhìn vào bên trong phòng.

Phụ nữ?

Anh hơi hơi nhú mày, nhìn chằm chằm vào Tử Thất Thất đang nằm trên giường nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, thản nhiên xoay người đi.

...

Vừa xuống lầu đã thấy thủ hạ của Mặc Tử Hàn đứng chặn ở cầu thang.

“Giám đốc”

Thuộc hạ tối hôm qua lên tiếng gọi, định bước lên. Hai mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên trở nên lạnh lùng, lắc đầu với anh ta.

Tay nắm lại thành quyền, anh ta không thể không nghe theo lệnh của anh, từ từ tránh ra, trở mắt nhìn cảnh sát dẫn anh đi.

“Chết tiệt”

Hắn đánh mạnh một quyền vào tường, trong nháy mắt máu chảy ra.

...

Bên trong phòng VIP

Tử Thất Thất ngủ mấy tiếng đồng hồ từ từ tỉnh lại. Ý thức dần dần khôi phục.

Mới vừa mở mắt ra, đau đớn liền đánh mạnh vào thần kinh cảm giác của cô. Toàn bộ cơ thể vô cùng nhức mỏi, dưới thân cảm giác như bị bỏng, mà đau nhất là sau lưng của cô.

Cái tên chết tiệt kia, rốt cuộc sau khi cô bất tỉnh lại làm thêm bao nhiêu lần nữa?

Khó khăn ngồi dậy, hai mắt liếc nhìn gian phòng không bóng người.

Anh ta đi rồi?

“Tên trứng thối” Cô bắt đầu chửi rủa.

Lần thứ hai cô khẳng định, đàn ông không phải là thứ tốt.

Nhưng cô đối với sự kiện này cũng không đau lòng, chỉ thấy rất cô đơn.

Lê cơ thể mệt mỏi rời khỏi giường, cô muốn tẩy sạch cơ thể dơ bẩn của mình, nhưng vừa bước chân vào bồn tắm, cô bỗng nhiên thu chân về, lui lại đứng trước gương.

Hơi hơi nghiêng người nhìn phía sau lưng mình, hai mắt cô khiếp sợ trừng lớn.

“Đây là cái gì?”

Vì sao trên lưng cô lại xuất hiện một con rồng to màu hồng...

Chương 7: Một hai lần không sao hết

Tên trứng thối, đã chiếm hết rồi còn vẽ bậy lên cơ thể cô.

Tại sao lại là rỗng?

Cô rõ ràng là phụ nữ, phượng hoàng mới phù hợp với cô chứ.

A không đúng, vấn đề quan trọng bây giờ là tại sao lại đau vậy? Còn nữa, làm sao để tẩy thứ này?

“Haizz...”

Cô hiện giờ không có chút sức lực nào để mắng chửi người khác nữa, chỉ có thể thở dài rồi bước vào bồn tắm lớn.

Tục ngữ nói không sai: Trời gây nghiệp chướng có thể làm lại, tự tạo nghiệp chướng không thể sống! Tất cả đều là do cô tự tạo ra, thật đáng đời, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao cùng người khác phát sinh quan hệ lại chỉ có mình cô đau. Chẳng lẽ Nữ Oa nương nương cũng trọng nam khinh nữ? Tại sao người lại thiên vị vậy chứ? Phụ nữ sinh con chưa đủ đau đớn hay sao mà lần đầu tiên làm chuyện này cũng phải chịu cảnh tương tự. Thật sự là rất không công bằng, cô muốn khiếu nại...

Tòa án nào chấp nhận?

...

Một tiếng sau.

Tử Thất Thất chịu đựng đau đớn trong cơ thể bước ra khỏi phòng VIP. Mới đi được mấy bước chợt nhìn thấy Phương Lam từ phòng KTV bên dưới chạy lên.

“Tử Thất Thất, cậu... cậu không sao chứ?” Cô lo lắng hỏi.

“Tớ đương nhiên là không sao. Cậu xem, vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.” Chỉ là sau lưng cô xuất hiện một con rồng mà thôi!!

“Việc đó... cậu cùng anh ta... tối hôm qua... việc đó...?”

“Ừ, đã làm.”

Tử Thất Thất không hề giấu giếm mà bình thản trả lời. Trên mặt lộ ra vẻ ung dung mỉm cười, không hề có biểu tình khổ sở hay là đau lòng.

“Tử Thất Thất, cậu không sao thật chứ?” Phương Lam nhìn khuôn mặt dường như không có việc gì của cô có chút hơi lo lắng.

“Đương nhiên là không sao rồi!” Ngoại trừ vẫn còn hơi đau ra.

“Thật sự không sao?”

“Ừ, thật sự không sao!”

“Cậu xác định thật sự không sao chứ? Cậu xác định là cậu vẫn bình thường?” Sự bình tĩnh của cô khiến cho người khác cảm thấy bất an.

“Tớ nói này Phương Lam...” Hai mắt Tử Thất Thất nhìn thẳng vào cô nghiêm túc nói: “Cậu như vậy là mong tớ sẽ đau khổ sao? Tớ đã hai mươi tuổi rồi, ngủ chung với một người đàn ông một hai lần có sao đâu. Có câu danh ngôn: mặc kệ người khác thế nào, mình vẫn đi con đường của mình.”

Phương Lam toát mồ hôi!

Câu danh ngôn này cùng với chuyện kia có liên quan gì đến nhau?

Nghe cô nói thế, Phương Lam chắc chắn là cô đang giả vờ bình tĩnh, giả vờ kiên cường. Dem lần đầu tiên của mình dâng hiến cho người đàn ông xa lạ sao có thể không có việc gì được.

“Thất Thất...” Phương Lam đột nhiên ôm cô vào trong lòng.

Tử Thất Thất hơi ngạc nhiên, nhận ra cô ấy đang an ủi mình. Quả nhiên cô không thể dấu được người bạn tốt Phương Lam.

“A, tớ còn có việc quan trọng phải làm, tớ đi trước.”

Bối rối đẩy Phương Lam ra, Tử Thất Thất nhanh chóng biến mất.

Đôi khi, những người dịu dàng... rất đáng sợ!

Bởi vì sẽ khiến bản thân mình trở nên yếu đuối.

...

Cửa hiệu xăm.

Tử Thất Thất đi vào bên trong, thấy những hình vẽ trên tường cảm giác như mình đang đi vào nhà ma.

“Cô gái xinh đẹp, chào mừng cô tới.”

Một người đàn ông trung niên bất thành linh xuất hiện trước mặt cô mỉm cười nói.

“Cái kia... xin hỏi ở đây có thể xóa hình xăm không?” Cô hơi phân vân mở miệng hỏi.

“Đương nhiên có thể. Chúng tôi là cửa hiệu xăm tốt nhất thành phố A, xóa hình xăm tuyệt đối không đau cũng không để lại sẹo. Xin hỏi cô xăm ở chỗ nào? Có thể cho tôi nhìn một chút được không?” Hắn liếc nhìn qua toàn thân cô cuối cùng dừng lại trước ngực.

Cái lão chết tiệt này, thật muốn đánh cho lão một phát.

Lần đầu tiên cô gặp người như vậy, cũng là lần đầu tiên muốn đánh người.

Do dự xoay người lại, cô từ từ kéo áo sơ mi lên lộ ra nửa phần lưng cô.

Vẻ mặt ông ta đầu tiên là mong chờ nhưng sau khi nhìn thấy hình xăm phía sau lưng cô thì sắc mặt liền trở nên xanh mét, hai chân run rẩy hoảng loạn lùi về phía sau từng bước.

“Huyết... huyết... huyết long?”

Chương 8: Kết quả xét xử: 7 năm tù giam

Huyết long?

Tử Thất Thất kéo áo xuống, nghi ngờ xoay lại liền thấy khuôn mặt biến sắc của ông ta.

Không phải chỉ là một hình xăm con rồng thôi sao? Sao lại bị dọa thành như vậy?

“Cô gái... thực xin lỗi... hình xăm của cô... tôi... tôi... không thể giúp cô xóa.” ông ta lắp bắp nói, dường như phải dốc hết toàn bộ sức lực mới có thể nói hết câu đó.

“Tại sao?” Cô thật sự không hiểu “Không phải ông vừa nói có thể sao? Tại sao giờ lại nói không thể? Ông muốn đùa với tôi sao?”

“Tôi... tôi sao... làm sao dám... đùa... đùa cô.”

“Nếu như không phải đùa giỡn tôi vậy làm phiền nói rõ ra, người Trung Quốc chắc có thể nói được tiếng phổ thông”

Người đàn ông lập tức ngậm chặt miệng, khúm núm cúi đầu cố gắng kiềm chế sự sợ hãi sau đó run rẩy hé miệng rồi lại ngậm lại.

Nói nhiều sai nhiều chi bằng không nói!

“Này, sao ông không nói gì?” ông ta càng không nói lời nào, lòng hiếu kì của cô lại càng lớn.

“Vì sao hình xăm của tôi không thể xóa? Chẳng lẽ con rồng này có ý nghĩa gì quan trọng sao?”

Ông ta đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô.

“Cô không biết sao?”

“Ông thấy bộ dạng tôi là biết sao?”

“VẬY... VẬY...” ông ta có vẻ băn khoăn.

“Nói mau!” Tử Thất Thất đột nhiên quát to, giống y như đang đóng vai chị cả của xã hội đen. Đương nhiên cũng có thể nói là lộ nguyên hình.

Người đàn ông bị dọa chần động toàn thân buộc phải ngoan ngoãn mở miệng.

“Rồng là tượng trưng cho cấp bậc quyền quý. Chỉ có người đứng ở trên cao mới có thể dùng hình ảnh rồng để nói đến bản thân mình. Trong hắc đạo thì trên lưng sẽ có hoa văn hắc long. Mắt rồng có màu đỏ, bên trong miệng rồng có chứa long châu màu đỏ. Người như vậy chỉ có thể là biểu tượng cho toàn giới hắc đạo, là vua đứng trên vạn người. Còn nếu hoa văn trên lưng là huyết long, thì mắt rồng màu đen, long châu màu đen đã nói lên thân phận người đó. Cô là... là...” ông ta đột nhiên muốn nói xong lại thôi.

“Là cái gì?” Tử Thất Thất ép hỏi.

“Là người phụ nữ của đại ca xã hội đen!”

Tử Thất Thất sững sốt.

Người phụ nữ của đại ca xã hội đen? Nghĩa là người phụ nữ của đại ca xã hội đen?

Người đàn ông kia là đại ca xã hội đen?

“Không thể nào!” Cô thì thảo tự nói.

“Cô gái, cô tha cho tôi đi. Tôi thật sự không thể xóa hình xăm này cho cô. Hình xăm này ngoại trừ người đã vẽ, ai cũng không thể động vào.”

Ông ta không ngừng thở dài xin lỗi vì sợ bản thân sẽ gặp phải phiền phức,

còn Tử Thất Thất vẫn đứng chon chân tại chỗ.

Không ngờ rằng mình chọn bừa ai không chọn lại chọn phải đại ca xã hội đen. Loại may mắn cực kì nhỏ bé này không ngờ lại rơi vào cô!

Rốt cuộc đây là “vinh hạnh” hay là “bất hạnh” đây?

Cô chậm chậm xoay người muốn đi khỏi nhưng đột nhiên nghe được bản tin từ trong TV truyền ra:

“Trước tiên xin chúc sức khỏe tất cả mọi người đang xem chương trình. Vào tám giờ ba mươi lăm phút sáng hôm nay, người trẻ nhất đứng đầu tổ chức xã hội đen – Mặc Tử Hàn đã chính thức bị cảnh sát bắt. Nghe nói trong quá trình thẩm vấn, người thanh niên này hết sức phối hợp thừa nhận tội ác của mình nên đã lập tức bị áp giải tới tòa án. Phiên tòa cuối cùng đã đưa ra phán quyết: Mặc Tử Hàn 23 tuổi bị phán 7 năm tù giam kể từ hôm nay...”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hàn bị áp giải trong TV.

Bị nhốt vào tù? 7 năm?

Trời ơi, thế giới này thật quá nhiều điều bất ngờ.

Cô không những cùng đại ca xã hội đen ngủ một đêm mà còn trở thành người phụ nữ của phạm nhân.

Ông trời ơi, người, trò đùa này của người... thực sự quá lớn rồi!

Chương 9: Đột ngột xảy ra tin dữ

Tử Thất Thất thất thần đi ra khỏi cửa hiệu xăm, không thể ngờ rằng mình chỉ muốn một đêm phóng túng thôi thế nhưng lại chọc phải kẻ thống trị giới hắc đạo.

Cô đúng là trúng được thưởng cực kỳ lớn.

Nhưng mà người đàn ông tên là Mặc Tử Hàn kia tại sao lại muốn lưu lại hình xăm này trên lưng người phụ nữ chỉ mới ngủ cùng một lần chứ?

Nhất thời có hứng? Hay vừa gặp đã yêu?

Phải... mà cũng có thể không...

“Haizzz...”

Thở dài một hơi, cô mệt mỏi đến mức không muốn suy nghĩ gì nữa, phải nhanh về nhà ngủ một giấc thật say.

...

Xế chiều

Tử Thất Thất về tới nhà cũng đã gần tối nhưng khi bước vào nhà cô có cảm giác là lạ. Khắp nơi chỗ nào cũng có giấy dán màu đỏ, mấy người trong công ty vận chuyển cũng đang chuyển đồ vật trong nhà đi.

“Các người là ai? Các người đang làm gì?” Cô lớn tiếng chất vấn.

“Tử tiêu thu” Một người đàn ông mặc âu phục màu xám đi tới trước mặt cô, nở một nụ cười chuyên nghiệp nói “Tôi họ Lý - là tài vụ được công ty phái tới. Rất xin lỗi phải nói cho cô biết một tin xấu, công ty của cha cô đã chính thức tuyên bố phá sản. Cho nên nhà cửa cùng toàn bộ vật dụng trong nhà đều

được đem đi bán đấu giá. Toàn bộ tiền sau khi bán hoàn toàn thuộc về công ty chúng tôi.”

Phá sản?

Tử Thất Thất vô cùng kinh hãi!

“Cha tôi đâu? Ông ấy ở đâu?” Cô không tin, cô muốn chính miệng cha cô nói.

Thế nhưng...

“Cha cô hôm qua sau khi nghe được tin này đã nhảy lầu tự sát!”

“Oạch” một tiếng như sét đánh ngang tai khiến cô hoảng loạn lùi về sau vài bước, không thể dừng lại. Cô kiên cường cắn chặt răng không cho nước mắt rơi.

“Thế còn mẹ tôi? Bà đâu rồi?” Âm thanh của cô hơi run rẩy, hiện giờ cô đang rất lo lắng và bất an.

“Vô cùng xin lỗi, mẹ cô sau khi biết cha cô chết cũng đã đi theo cùng một chỗ với cha cô.”

Cùng một chỗ?

Là thiên đường? Hay là địa ngục?

“Vậy không phải là...” Cô không tin, rồi cô đột nhiên hét to cầm lấy tay anh ta: “Tất cả đều không phải, anh gạt tôi, anh đang nói dối... nhà tôi không phá sản, cha mẹ tôi không chết, bọn họ sao có thể làm chuyện độc ác như vậy, bọn họ sẽ không... sẽ không...” Âm thanh của cô càng ngày càng trở nên nghẹn ngào, cánh tay đang nắm tay anh ta càng lúc càng trở nên yếu ớt, cô chậm rãi ngồi xuống đất bất lực nói: “Họ sẽ không bỏ lại tôi... không đâu...”

“Tử tiêu thư!” Ông Lý khe nhú mày, anh ta cũng không muốn tiếp tục làm cô đau lòng thêm nữa, nhưng mà...

“Nếu như cô không tin thì giờ có thể đến bệnh viện để xác nhận, thì thể ba mẹ cô hẳn đều ở chỗ đó.”

Lời nói vừa dứt, Tử Thất Thất từ đứng bật dậy xông thẳng ra khỏi cửa.

...

Nhà xác bệnh viện

Không gian yên tĩnh, hơi lạnh tỏa ra bốn phía, đâu đâu cũng toàn tử đưng xác.

Một bác sĩ đến kéo hai ngăn tủ ở tầng thứ hai ra. Sau đó xoay người lại cứng nhắc nói với cô: “Tiểu thư, mời cô đến xác nhận.”

Tử Thất Thất bước từng bước nặng nề, chậm rãi tới trước hai ngăn tủ đưng xác.

Tầm mắt cô nhìn xuống hai người một nam một nữ nằm ở bên trong.

Khuôn mặt mẹ cô vẫn xinh đẹp như cũ, cha cô cũng vậy. Chỉ có điều giờ hai khuôn mặt ấy không còn sức sống như xưa.

Nước mắt... bỗng chốc vỡ òa.

“Ba... mẹ...”

Cô bật khóc, ôm hai thân thể lạnh buốt, nước mắt không ngừng tuôn.

Tại sao lại trở nên như vậy?

Cùng một ngày, cô thất tình, thất thân, mất tâm, mất đi gia đình, mất đi ba, mất đi mẹ, mất đi tất cả mọi thứ... tại sao? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô như vậy? Tàn nhẫn cướp đi tất cả mọi thứ của cô.

“Ba... mẹ... con xin hai người... mở mắt ra nhìn con được không?”

“Chỉ cần một chút thôi, chỉ cần mở một chút cũng được, để con biết... hai người vẫn chưa chết...”

“Ba... mẹ...”

Thật lạnh... thật lạnh quá...

Cái lạnh khiến cho máu dường như đông lại, cái lạnh khiến cơ thể dần mất đi cảm giác, cái lạnh khiến trái tim như ngừng đập...

Cô lạnh, giống như đã trở thành một xác chết ở đây...

Chương 10: Cô không biết sao? Cô có thai rồi!

Một tháng trong chớp mắt đã trôi qua.

Chuyện bán đấu giá dù đã xong nhưng nợ vẫn không thể trả hết hoàn toàn. Số tiền Tử Thất Thất vất vả kiếm được chỉ có thể làm được ít chuyện nhỏ sau khi cha mẹ qua đời.

...

Vào một ngày trời xanh thẳm.

Tử Thất Thất ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, đem tro cốt của cha mẹ rắc về phía biển. Phương Lam đứng ở trên bờ nhìn cô dường như sắp chạm tới chân trời.

Lúc đầu muốn cùng ngồi trên thuyền với cô để tiễn bác trai bác gái một đoạn đường, nhưng cô lại từ chối.

“Ba... mẹ... lên đường bình an.”

Tử Thất Thất hướng về biển rộng mênh mông nhẹ giọng nói lời chúc phúc. Hốc mắt chảy xuống một giọt lệ, rồi một giọt, lại một giọt nữa cứ thế mãi không dứt...

Trời đất đã thay đổi. Tuy rằng một tháng đã trôi qua nhưng cô vẫn không thể tin đó là sự thật. Càng không thể tin ba mẹ ở trước mắt đã trở thành cát bụi...

Có lẽ vào một buổi sáng nào đó khi cô mở mắt ra sẽ thấy ba mình đang ngồi đọc báo trên ghế sofa, mẹ mình đứng ở trong bếp làm bữa sáng, tất cả mọi việc chỉ như một cơn ác mộng. Thế nhưng cơn ác mộng này bao giờ mới có thể tỉnh, bao giờ cô mới thoát khỏi cơn ác mộng này?

“Pặc!”

Chợt nghe được tiếng nước, cô tò mò cúi xuống nhìn sâu xuống mặt nước.

Hai con cá đang vui vẻ bơi lội, vui vẻ chơi đùa. Đột nhiên hai mắt nhìn đôi cá lại biến thành ba mẹ, trên mặt nước cũng hiện lên ra khuôn mặt của hai người.

“Ba... mẹ... hai người về rồi à?”

Quả nhiên họ không nỡ để cô lại một mình, Tử Thất Thất vui vẻ vươn tay chạm vào mặt nước.

Ngón tay vừa chạm vào mặt nước, hai con cá bị dọa sợ liền lặn sâu xuống biển, thế là ba mẹ cô cũng biến mất.

“Đừng, đừng bỏ lại mình con, đợi chút, mang con đi với...”

Cô kích động vươn tay xuống mặt nước muốn bắt hai con cá đang chạy lại, thế nhưng “bùm” một tiếng, cả người rơi thẳng xuống nước, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

“Thất Thất”

Phương Lam đứng trên bờ thấy vậy lập tức kêu to tìm người tới cứu.

...

Một chiếc du thuyền trắng xa hoa đang lướt trên mặt biển, một người đàn ông mặc quần sooc trắng với áo sơ mi đen đang đứng trên mạn thuyền hóng gió biển, ngắm phong cảnh.

Đột nhiên thấy xa xa có cái gì đó đang lơ lửng trôi, anh ta vội vàng cầm lấy ống nhòm nhìn về phía đó.

“Phụ nữ?”

Anh kinh ngạc mở to mắt, lập tức buông ống nhòm chạy nhanh vào ca – bin điều khiển du thuyền hướng về phía Tử Thất Thất đang nổi lên bềnh.

Anh chàng tức giận nhảy xuống biển cứu cô lên, ngón tay đặt ở mũi cô nhưng không thấy thở, cúi người áp tai vào tim cũng không thấy đập.

Chết rồi sao?

...

Biệt thự Bách gia.

Mười mấy bác sĩ cùng y tá vội vàng chạy ra chạy vào, suốt một ngày một đêm mới yên tĩnh trở lại.

Chập tối.

Tử Thất Thất nằm trên giường hơi run rẩy vài cái sau đó từ từ mở hai mắt.

Cô nhìn lên thấy trần nhà cao cao có đèn treo bằng thạch anh tinh xảo, lông mày bắt giắc hơi nhíu lại.

Đây là đâu?

Thiên đường sao?

“Cô tỉnh rồi à?”

Giọng nói dịu dàng truyền vào đến tai cô, cô dời ánh mắt đến người đàn ông đang mỉm cười đứng cạnh giường.

“Anh... là ai?” Cô chậm chạp mở miệng.

“Tôi tên là Bách Hiên, người đã cứu cô ở trên biển. Thật sự là làm tôi sợ muốn chết khi nghĩ đến việc không cứu được cô!” Không có hơi thở, tim

không đập, tưởng cô chết rồi lại không ngờ rằng kỳ tích lại xảy ra.

Cô gái này mạng thật lớn!

“Tại sao lại cứu tôi?” Chết mới tốt, mọi chuyện coi như chấm hết.

“Chẳng lẽ cô không muốn sống nữa sao? Cô tự sát vì có đứa nhỏ trong bụng sao?” Anh đoán mò.

Đứa nhỏ trong bụng?

Tử Thất Thất vô cùng kinh ngạc!

“Anh vừa nói cái gì?” Cô hỏi

“Tôi nói cô muốn tự sát à?”

“Không phải là câu này!”

“Đó là...vì cô có đứa nhỏ trong bụng sao?”

“Đứa nhỏ... trong bụng?” Cô kinh ngạc mở to hai mắt, chất vấn nói “Tôi có thai?”

“Cô không biết sao? Cô đã mang thai được một tháng rồi!” Vị bác sĩ vừa kiểm tra cho cô đã xác nhận chuyện này.

Tử Thất Thất vội vàng lấy tay xoa bụng.

Mình đã có thai?

Trong lúc mất đi tất cả mọi thứ, ông trời lại ban cho cô một đứa nhỏ?

Đây là bố thí sao?

Vào thời điểm cô mất hết hi vọng, đứa nhỏ lại xuất hiện trong bụng cô!

Chẳng lẽ... là anh tới cứu cô?

Nước mắt lại một lần nữa tuôn trào, khóe miệng nhếch lên không biết là khóc hay cười. Ngay chính bản thân cô cũng không biết cô đang vui vẻ hay đang đau lòng...

Chương 11: Bảy năm sau, đại ca trở về

7 năm sau

Trước cổng nhà tù thành phố A

Hơn mười chiếc xe màu đen hiệu BMW đỗ song song, hàng chục gã đàn ông mặc âu phục màu đen đứng chỉnh tề phía trước mỗi xe, cực kỳ uy phong.

“Két”

Âm thanh nặng nề phát ra từ cánh cổng sắt, cửa chính từ từ mở ra.

Mặc Tử Hàn vẫn mặc bộ âu phục của 7 năm trước, ánh mắt lạnh lùng cùng khí thế bức người vẫn không thay đổi, vẫn ngạo nghễ đứng trước mọi người như cũ, như đại ca từng bước một bước ra khỏi cánh cửa.

“Đại ca!”

Hơn chục người khom lưng chín mươi độ cung kính hô to tên anh. Ông trời... dường như cũng bị làm cho chấn động.

Mặc Tử Hàn đến trước mặt người đàn ông đứng ở đầu hàng, hơi hạ cặp kính xuống, nhẹ giọng nói: “Hỏa Diễm, 7 năm qua cảm ơn cậu đã giúp tôi xử lý mọi chuyện, vất vả rồi!”

“Không, đây đều là việc mà tôi nên làm!”

“A...” Anh nhẹ giọng cười, nụ cười làm điên đảo chúng sinh rồi lại lộ ra một cổ ma quỷ.

Đây là yêu nghiệt trong truyền thuyết sao?

Không!

Thậm chí còn lợi hại hơn...

“Về thôi!” Anh lạnh lùng nói sau đó nhanh chóng bước vào trong xe.

Sau đó hơn chục người cũng lên xe.

7 năm trước, anh tự đạo diễn một vở kịch khổ cực đến hôm nay cũng sắp kết thúc rồi. Từ giờ... phải bắt đầu một vở kịch mới... phải tiếp tục diễn.

...

Khu nhà cao cấp của Mặc gia.

Bên trong sân lớn đồ chập kín những chiếc xe cao cấp. Những người cộng sự trong giới hắc đạo ở khắp mọi nơi đều tập trung trong đại sảnh hoa lệ đợi thủ lĩnh họ xuất hiện. Thế nhưng Mặc Tử Hàn hoàn toàn coi thường sự tồn tại của họ, hiện giờ anh vẫn ung dung khoải hoạt bên trong phòng ngủ.

“A... a... thật thích... a...”

Người phụ nữ đó hai tay nắm chặt tấm ga đệm, hai chân gắt gao ôm lấy thân thể anh, vòng eo không ngừng đưa đi đưa lại.

“Chậm một chút... nhanh quá... a...a...”

Mặc Tử Hàn hai tay ôm lấy eo người phụ nữ, thân dưới không ngừng chạy nước rút trong cơ thể cô. Con rồng đen trên lưng anh vì chấn động mà trở nên có sức sống, đưa đi đưa lại.

Anh muốn đem toàn bộ dục vọng ứ đọng suốt 7 năm qua trong nhà giam phát tiết lên người phụ nữ này. Thế nhưng càng hưng phấn thì trong đầu lại hiện lên bóng dáng người phụ nữ của 7 năm trước.

Nước da mềm mại của cô, thân dưới cô thì khít khao, còn đôi mắt thì không chịu khuất phục...

Dường như từng việc lại hiện về trong tâm trí anh.

“Tới rồi... tới rồi... a!” Người phụ nữ hét lên khi đạt đến đỉnh điểm, trong phút chốc trở nên vô lực.

Mặc Tử Hàn nhú mào. Sau khi phóng thích tất cả liên rút khỏi cơ thể cô.

“Tử Hàn...” Người phụ nữ nũng nịu từ từ ngồi dậy vươn hai tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi của anh.

Chợt!

Mặc Tử Hàn bóp lấy cổ cô ta lạnh lùng nói: “Môi của tôi không phải để cho loại phụ nữ như cô có thể chạm vào, mau rút đi cho tôi!”

Hai tay anh vùng lên, người phụ nữ đó ngã thật mạnh trên mặt đất.

“A” Cô bị đau kêu ra tiếng, cũng không có bất cứ oán hận gì lập tức nhặt quần áo trên mặt đất, che mặt chạy ra ngoài.

Sau đó, Hỏa Diễm mặc bộ quần áo trắng bước vào phòng.

Đợi anh mặc quần áo xong mới cứng nhắc nói: “Đại ca, mọi người đã tập trung đông đủ, anh có muốn...”

“Để cho họ chờ!” Mặc Tử Hàn cắt ngang lời anh ta nói, vẻ tức giận hiện trên khuôn mặt “7 năm trước những lão già này chỉ muốn tôi chết đi, bây giờ khi mất hết hi vọng lại muốn chạy tới nịnh bợ tôi. Tôi phải ngồi 7 năm tù mới được như ngày hôm nay, không thể dễ dàng để họ thực hiện được ý đồ... cứ để họ chờ, khi nào tâm trạng tốt tôi tự nhiên sẽ đến gặp họ.”

“Vâng.” Hỏa Diễm cúi đầu nhận lệnh, sau đó xoay người muốn rời khỏi phòng.

“Chờ một chút!” Mặc Tử Hàn chợt gọi anh ta lại.

“Đại ca, anh còn có gì dặn dò?”

“Cậu còn nhớ người phụ nữ kia không?” Anh không đầu không đuôi đột nhiên hỏi.

“Anh muốn nói... người phụ nữ điên bảy năm trước?” Hỏa Diễm phỏng đoán.

“Không sai, chính là cô ấy.”

“Còn nhớ.”

“Mau đi tìm cô ấy cho tôi, nhất định phải bắt sống đem đến trước mặt tôi! Nhớ kĩ... là bắt sống!”

“Vâng”

Chương 12: Kia là gì? Đứa bé sáu tuổi là S?

(S: xem giải nghĩa của bạn yumedo bên dưới)

Những tháng ngày hạnh phúc sống trong căn hộ nhỏ cho thuê.

Trong phòng khách nhỏ hẹp, một bé trai sáu tuổi như một ông cụ non ngồi trên ghế sofa đọc báo, còn người phụ nữ xinh đẹp hai mươi bảy tuổi mặc chiếc tạp dề Hello Kitty đáng yêu đang trong phòng bếp làm bữa sáng.

Bỗng nhiên, hai hàng lông mày thanh tú của bé trai hơi nháy, kinh ngạc nhìn đầu đề tờ báo.

Không xem thì không sao, vừa nhìn đã bị dọa nháy dựng lên.

Đại họa... rốt cục đã ập lên đầu!

“Ha ha” Cậu chẳng những không hề lo lắng ngược lại còn trộm cười, vẻ mặt hết sức gian xảo.

“Con yêu, ăn cơm thôi!”

Tử Thất Thất bung đĩa sandwich cùng hai cốc sữa từ trong nhà bếp đi ra.

Bé trai đó cực kì bình tĩnh khép tờ báo lại, sau đó tới bàn ăn ngồi xuống.

“Mẹ, con có một tin tốt và một tin xấu muốn nói cho mẹ. Mẹ muốn nghe tin tốt trước rồi mới nghe tin xấu hay là nghe tin xấu trước rồi mới nghe tin tốt?” Cậu tỏ ra huyền bí như trong phim truyền hình.

Tử Thất Thất đỏ mồ hôi, quả quyết trả lời: “Mẹ chọn không nghe!”

“Không thể không nghe! Tục ngữ nói không có sai: là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa thì không thể tránh khỏi. Mẹ yên tâm đi, cho dù trời có sập

xuống, con trai bảo bối của mẹ cũng sẽ tìm cho mẹ vài người đàn ông cao to chống đỡ cho chúng ta!”

Tiểu quỷ thôi đáng ghét này!

Tử Thất Thất hận nghiêng răng, không biết là ai dạy nó nhanh mồm nhanh miệng như vậy?

Không phải là cô sao?

(TvvvT) Khóc

“Được rồi được rồi, mẹ xin rửa tai lắng nghe đây!”

Bé trai mừng quýnh!

“Mẹ, không cần thiết phải như vậy. Haizz...” Cậu lắc đầu thở dài, “Không văn hóa, thực đáng sợ!”

Không thể nhịn được nữa!

Tử Thất Thất nổi trận lôi đình, “Mặc Thiên Tân, tiểu tử thôi nhà ngươi, có phải muốn ăn đòn không?”

Mặc Thiên Tân bình tĩnh cầm cốc sữa trên bàn uống một ngụm, sau đó nhìn khuôn mặt méo mó của cô nói: “Mẹ à, hôm nay mẹ vẫn xinh đẹp dũng mãnh như xưa, thật sự là khiến cho con phải mở rộng tầm mắt. Đến đây, đến đây, mau ngồi xuống, chúng ta nói chuyện quan trọng!”

“Tiểu tử thôi nhà ngươi, hôm nay mẹ nhất định phải làm thịt nhà ngươi.”

Nghe được âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của cô, nhìn cô vận sức chờ phát động thiết quyền, Mặc Thiên Tân lại đặc biệt vui vẻ.

Mỗi buổi sáng đều có một tiết mục, chính là “trêu chọc” mẫu thân đại nhân của cậu kích động. Nhìn bộ dáng then quá hóa giận của cô, không hiểu sao cậu cảm thấy rất dễ chịu.

Cái gì? Cậu là S?

NO, NO, NO, đây chẳng qua chỉ là một cách thể hiện lòng yêu thương mà thôi!

“Haizz... quên đi! Nữ tốt không cùng nam đấu! Con nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Tử Thất Thất rốt cuộc cũng buông tha ý muốn đánh người.

Cái gọi là đánh vào mình con lòng mẹ đau, cuối cùng người chịu thiệt vẫn chỉ có cô!

Không đáng!

“Ha ha ha...” Mặc Thiên Tân cười nham hiểm như ác quỷ đang giương cánh.

“Tin tốt chính là cha đã ra tù, mà đây cũng là tin xấu. Mẹ sắp đi đòi nhà ma rồi!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi!

Anh ta đã ra tù rồi?

Trong nháy mắt cô bỗng cảm giác được đau đớn nóng bỏng phát ra từ đầu ấn huyết long đằng sau lưng.

Cẩn thận ngẫm lại, quả thực là đã qua 7 năm...

Chương 13: Nếu người đó tới, chúng tôi hãy sẵn sàng chuẩn bị...

Từ ngày bắt đầu biết mình mang thai Mặc Thiên Tân, cô không hề có ý định giấu cậu chuyện về Mặc Tử Hàn, và cũng cho cậu biết ba cậu họ Mặc. Cô cảm thấy chuyện này không giấu được lâu, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bại lộ. Mà lúc sinh ra cậu, cô cho rằng cậu có quyền được biết ba mình là ai, là người như thế nào cho dù... người kia không hề biết đến sự tồn tại của cậu!

Nhưng nếu để người đàn ông kia biết mình có một đứa con trai bảy tuổi, vậy...

Chỉ mới tưởng tượng một chút cô liền thấy da đầu tê rần. Trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Thế nhưng giờ đi đâu? Ra nước ngoài khá an toàn, nhưng mà... cô không có tiền! (TvvvT)~

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt lo lắng sốt ruột của mẹ, cậu không nhanh không chậm ăn hết bữa sáng, sau đó xoa xoa miệng nói: “Mẹ à, mẹ không cần phải lo lắng quá như vậy. Tuy trên báo đăng ba đã ra tù nhưng không nói về chuyện của mẹ. Dù sao mẹ với ba cũng chỉ là tình một đêm, trong lòng ba mẹ cũng chỉ là một người qua đường, có thể người đã sớm quên mẹ rồi. Cho nên mẹ không cần lo lắng thái quá, nếu người đó tới chúng ta cứ chuẩn bị sẵn sàng mà...”

Cậu nói đạo lý xong liền khoe ra cái tài hoa trác tuyệt của bản thân.

Tử Thất Thất mặc dù cũng đồng ý với lời nói của con trai nhưng lại bị tiểu tử thôi hỉ mũi chưa sạch này dùng hình thức tổn thương người như thế an ủi, cô một chút cũng không cao hứng đứng dậy.

“Mẹ kém cỏi đến như vậy sao?” Cô chán nản hỏi.

“Mẹ đương nhiên là không kém cỏi. Mẹ có khuôn mặt xinh đẹp người người thềm muốn, nhưng... chỉ có vậy!”

“Cái gì?”

“Con chỉ ăn ngay nói thật thôi. Hơn nữa trực giác của đàn ông nói cho con biết về phương diện kỹ thuật kia của mẹ, thật sự là... sách sách sách!”

Tử Thất Thất khóe miệng co quắp.

Phương diện kỹ thuật?

Hắn tuổi còn nhỏ làm sao biết chuyện này? Quả nhiên là cha nào con nấy, kế thừa được gen hoàn mỹ.

“Leng keng... Leng keng”

Chuông cửa đột nhiên vang lên cắt ngang cơn thịnh nộ của Tử Thất Thất.

Vẻ mặt buồn phiền cô đi tới mở cửa.

Bách Hiên mặc một bộ âu phục màu trắng, vô cùng phong độ đứng ở cửa.

“Đã ăn sáng chưa?” Anh dịu dàng cười hỏi.

“Mặc dù chưa ăn nhưng đã no rồi!” Tức đến no cả bụng.

“A...” Bách Hiên cười khẽ, bảy năm qua anh đã quen với những lời nói trước sau đối lập này của cô.

“Vừa hay anh đi qua đây, có muốn cùng đi làm không?”

“Đương nhiên muốn, đi nhờ xe miễn phí sao có thể từ chối. Anh đợi một chút em đi thay quần áo!” Nói xong lập tức chạy nhanh vào phòng.

Mặc Thiên Tân nhìn chăm chăm khuôn mặt Bách Hiên rồi đột nhiên nói:

“Chú Bách Hiên, ngày nào chú cũng “vừa hay đi qua đây”, thật đúng là chăm chỉ chịu khổ. Nhưng mà... về sau chú phải cẩn thận!”

Cẩn thận?

“Cháu muốn nói gì?” Bách Hiên nghi hoặc hỏi.

Mặc Thiên Tân vẻ mặt gian tà cười cười, tà ác nói: “Phụ thân đại nhân thương yêu của cháu... đã trở về!”

Bách Hiên kinh ngạc, nụ cười trên mặt bỗng chốc biến mất...

Chương 14: Lùi một bước cò dẫn đến sai sót cả bàn cờ

Khu nhà cao cấp Mặc gia.

Mặc Tử Hàn mặc chiếc áo sơ mi màu đen cùng với chiếc quần đen, mở 3 khuy áo phía trên lộ ra cơ ngực rắn chắc mờ mờ ảo ảo. Hơn nữa toàn bộ cơ thể bên ngoài anh đều được bao bọc bởi màu đen khiến cho vóc người thon dài càng lộ ra bên ngoài, cũng khiến cho toàn thân trở nên thần bí.

Anh ngồi trên ghế sofa tao nhã cầm lấy chiếc ly ở bên cạnh khẽ uống một ngụm chất lỏng màu hổ phách, sau đó bất giác nhìn về phía xa xa.

“Cốc cốc cốc”

Bất ngờ có tiếng gõ cửa, Mặc Tử Hàn nhanh chóng trở lại bình thường.

“Vào đi!”

Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm cầm tư liệu đã điều tra được mang tới trước mặt anh.

“Đã tìm được rồi?” Anh hỏi.

Hỏa Diễm vừa đưa tư liệu cho anh vừa nói: “Người phụ nữ kia tên là Tử Thất Thất. Lúc đầu là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, thế nhưng bảy năm trước công ty của bố cô ta bị phá sản nên trở thành hai bàn tay trắng. Hơn nữa còn trong tình trạng thiếu nợ, bố cô ta vì vậy nên mới nhảy lầu tự tử, người mẹ cũng chết theo, còn cô ta...”

“Điều tôi muốn nghe không phải là những cái này!” Mặc Tử Hàn cắt ngang lời anh ta lạnh lùng nói: “Cô ta hiện đang ở đâu?”

“...” Hỏa Diễm chợt im lặng vài giây, sau đó cúi đầu nói: “Cô ta đã chết!”

“Cái gì?” Mặc Tử Hàn đột nhiên đứng bật dậy.

“Cậu vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.”

“Cô ta đã chết. Một tháng sau khi ba mẹ chết, cô ta cũng nhảy xuống biển tự tử.”

Nhảy xuống biển?

“SHIT! Chết tiệt!” Mặc Tử Hàn phẫn nộ chửi rủa.

Sao cô ta có thể chết? Không được sự cho phép của anh, sao cô ta dám tự sát?

Người đàn bà to gan!

“Đi tìm cho tôi!” Anh quát lên ra lệnh “Cho dù chết cũng phải đem xác cô ta về”

Hỏa Diễm kinh ngạc nhìn con thịnh nộ của anh.

Tại sao anh lại tức giận như vậy? Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi mà.

Chợt nghĩ tới cái gì đó, anh ta sợ hãi nói: “Đại ca, không phải anh... để đồ vật kia ở chỗ cô ta chứ?”

“...” Mặc Tử Hàn im lặng không có phủ nhận.

Vào ngày đó của bảy năm trước, cảnh sát khắp nơi đều truy nã anh, những lão già trong hắc đạo cũng nhân cơ hội phái người tới giết anh. Bị cô lập từ phía bất đắc dĩ anh đành phải đi lánh nạn ở nơi khác. Do đó mới đụng phải người phụ nữ điên kia. Thế nhưng nhờ đụng phải cô ta khiến anh có được một kế hoạch tuyệt vời.

Chỉ cần đem vật đó để trên người cô ta, như vậy cảnh sát và đám người trong

hắc đạo kia mãi mãi không thể tìm được, càng không thể nghĩ ra. Không có vật kia, cảnh sát cũng không thể phán tội tử hình cho anh, mà vị trí đế vương hắc đạo kia cũng không ai có thể ngồi. Thế nhưng vị trí kia cũng không thể để không, phải có người thay thế anh trong khi anh an toàn ở trong tù. Đại khái là anh đứng đằng sau thao túng để Hỏa Diễm dùng bảy năm thay anh củng cố vị trí của mình. Nhưng người tính không bằng trời tính, anh không ngờ người phụ nữ kia lại đi tạt sạt.

“Tìm cho tôi, nhất định phải mang được đồ vật đó về!” Cho dù phải hút khô hết nước trên biển, anh cũng phải tìm được toàn bộ thi thể của cô ta.

“Vâng” Hỏa Diễm lập tức xoay người đi khỏi.

...

Bên ngoài khu nhà cao cấp.

Mặc Thiên Tân đáng yêu đeo cặp sách trên lưng, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, đeo một cặp kính đen, cải trang đứng ở cổng.

“Mình chưa bao giờ gặp phụ thân đại nhân, hôm nay phải đến đùa với ba một chút, hi hi...”

Chương 15: Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đến lớp xe thấy cũng phải nở...

Mặc Thiên Tân ngồi trước cổng chính cách đó không xa, chờ, chờ, chờ, chờ đến Hoa nhi cũng cảm thán thế nhưng cánh cổng sắt nhà Mặc gia chưa từng mở ra.

“Haizz...” Cậu buồn bực thở dài.

Thật vất vả mới đợi được ba ra tù, chẳng qua muốn gặp một lần cũng khó như vậy sao?

Nhìn bầu trời tối dần, cậu cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay đang nghĩ hay là quay về nhà thì chiếc cổng sắt nhà Mặc gia cuối cùng cũng mở ra. Một chiếc xe Bugatti màu đen từ bên trong đi ra.

Mặc Thiên Tân đột nhiên đứng lên, hai mắt lóe sáng, đôi chân nhỏ bé rất nhanh chạy về hướng đường cái. Cuối cùng đứng ở giữa đường, giang rộng hai tay ra chặn lối.

Trên xe.

Hỏa Diễm ngồi phía trước lái xe, Mặc Tử Hàn ngồi ở phía sau. Hai người đồng thời trông thấy Mặc Thiên Tân đang đứng chặn đường.

“Đại ca?”

“Tiếp tục đi.”

“Thế nhưng... đó chỉ là một đứa bé.”

“Trẻ con thì có thể ngáng đường của tôi sao? Tôi không nhớ là mình có tâm địa từ bi bao giờ. Chính nó muốn tìm cái chết, tôi sẽ thành toàn cho nó... tiếp

tục đi.” Mặc Tử Hàn ra lệnh, không quan tâm tới sống chết của bất cứ kẻ nào.

Hỏa Diễm hơi nhú mày, thế nhưng vẫn đạp chân ga, tăng tốc độ xe.

Mặc Tử Hàn hai mắt nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân càng ngày càng gần. Anh thật muốn xem lá gan cậu lớn bao nhiêu, có thể kiên trì tới khi nào thì bỏ đi. Nhưng mà khi còn cách khoảng năm thước, khóe miệng Mặc Thiên Tân nhếch lên, khuôn mặt tươi cười của cậu khiến anh hơi kinh ngạc. Đồng thời “bùm” một tiếng nổ vang lên, lớp xe đột nhiên nổ tung, chiếc xe vừa vặn dừng trước mặt Mặc Thiên Tân.

“Yes!”

Mặc Thiên Tân nắm chặt tay, làm ra tư thế thắng lợi. Sau đó vui vẻ bước đến bên cạnh cửa xe, đắc ý gõ vào cửa sổ ba cái.

“Cộc, cộc, cộc.”

Cửa kính màu đen từ từ hạ xuống, Mặc Tử Hàn quay đầu trừng mắt nhìn khuôn mặt đeo kính của cậu.

“Hi, chú, chúng ta cuối cùng cũng gặp nhau!”

Lần đầu tiên gặp ba rõ ràng đến như vậy, cậu chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung – đẹp trai mê người! Rất tàn bạo! Quả thực không thể so sánh!

Chú?

Mặc Tử Hàn nhú mày, lạnh lùng nói: “Tiểu quý, sao người dám chặn xe của ta, không sợ chết sao?”

“Sợ a, cháu đương nhiên sợ! Nhưng có một vị người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đến lớp xe thấy cũng phải nổ nói với cháu: chỉ cần cháu đứng ở đó, tuyệt sẽ không chết! Người đó còn đưa cho cháu một trăm hai mươi đồng nữa!” Cậu mặt không đỏ, tim không nhảy bìa ra một người hoàn toàn xa lạ

“Vậy người kia đâu?” Mặc Tử Hàn hoàn toàn mắc bẫy.

“Không biết. Người đó đã đi rồi. Nhưng mà người đó có để lại một phong thư nhờ cháu chuyển cho chú!” Mặc Thiên Tân nói xong liền lấy một phong thư trong cặp sách ra đưa cho anh.

Mặc Tử Hàn nghi ngờ nhận lấy phong thư, đang muốn xem

“Chờ chút!” Mặc Thiên Tân vội ngăn cản.

“Sao vậy? Không phải là của ta sao?”

“Đúng là của chú. Nhưng mà cái người người gặp người thích, hoa gặp hoa nở kia có lời chuyển lại cho chú.” Mặt cậu lóe lên vẻ tinh quái.

“Nói” Mặc Tử Hàn lên tiếng.

“Người đó nói... tìm tìm kiếm kiếm, kiếm kiếm tìm tìm, mặc dù tìm người trong hàng nghìn người giữa phố phường đông đúc, nhìn lại chợt thấy người đó đứng cạnh cái đèn cụt.” Cậu nói xong còn cố ý gợi ý cho anh.

Chương 16: Chú, chú sẽ chịu trách nhiệm với cháu sao?

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không hiểu cậu vừa nói cái gì, cũng không ý thức được gợi ý của cậu. Nhưng mà khuôn mặt tiểu quỷ này có gì đó rất quen thuộc.

Từng gặp ở đâu?

Không có khả năng. 7 năm qua anh đều ở trong tù, sao có thể gặp được tiểu quỷ này?

Nhưng nếu có thể lấy đi cái mũ trên đầu với cái kính kia thì...

Bất giác anh đưa tay mình ra.

“Này, chú, chú muốn làm gì? Muốn phi lễ sao?” Mặc Thiên Tân bình tĩnh nhìn cái tay đang duỗi ra của anh.

Phi lễ?

Tay Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại.

Mặc Thiên Tân tà tâm nổi lên bắt đầu bịa chuyện.

“Mẹ cháu từng nói qua, ngàn vạn lần không được để chú đụng vào. Nếu bị đụng phải sẽ hô phi lễ, nếu bị hôn sẽ hô sắc lang, nếu bị bắt làm cái gì gì đó sẽ hô cứu mạng, nếu thực sự không may có thai vậy thì... để cho người đó chịu trách nhiệm!” Hai mắt cậu lờ ra nước mắt trong suốt, diêm đạm đáng yêu nói: “Chú, chú sẽ chịu trách nhiệm với cháu? Phải không?”

Mặc Tử Hàn hoàn toàn sững sốt.

Anh còn chưa làm cái gì sao phải chịu trách nhiệm? Hơn nữa tiểu quỷ này...

“Nhóc là con gái?” Anh ngạc nhiên.

“Thế nào? Không thấy sao? Mắt chú có trông hử?” Mặc Thiên Tân sắc mặt biến đổi như một cô gái hồn dôi bất mãn nói: “Mặc dù cháu còn chưa trưởng thành đầy đủ, nhưng mà cháu từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ bên trong cho tới hai phương diện, trăm phần trăm là một cô gái trong trắng. Thật là... mắt chú đúng là hồng rồi. Quả thật là phí phạm cảm tình của cháu. Thôi cháu đi đây, đừng quên đọc thư, bye bye...”

Cậu nói bậy bạ loạn thất bát tao hết cả lên xong lập tức bỏ chạy lấy người. Mà sau khi xoay người cô không mở miệng, im lặng cười thầm.

Đùa xong vui thiệt!

Mặc Tử Hàn ngồi trong xe sừng sốt hồi lâu mới ý thức lại được, thế nhưng lại để tiểu quỷ kia trốn thoát.

“Chết tiệt!” Anh hung hăng mắng chửi.

Không ngờ Mặc Tử Hàn anh lại bị một tiểu quỷ, không, một tiểu nha đầu đùa giỡn xoay như cuộn phim. Nếu không phải quá lưu ý khuôn mặt kia, anh đã sớm đem cậu chặt làm tám khúc. Nhưng cũng thực kỳ quái, khi nhìn khuôn mặt kia anh lại có một cảm xúc khó hiểu...

“Đại ca.” Hỏa Diễm ngồi ở phía trước bỗng nhiên gọi anh.

“Làm sao?” Anh lạnh giọng.

“Thư của anh rơi rồi!”

Mặc Tử Hàn cúi đầu xuống nhìn phong thư màu trắng dưới chân, hơi nhú mào khom lưng nhặt lên.

Mở phong thư ra ấy vậy mà bên trong còn một phong thư nữa, mặt trên còn viết: “Mời tiếp tục mở!”

Mở phong thứ hai: Tiếp tục mở!

Mở phong thứ ba: Tiếp tục!

Mở phong thứ tư: Cách mạng vẫn chưa xong, tiếp tục chiến đấu!

Mở phong thứ năm: Kiên trì nhất định thành công, mục tiêu ngay trước mắt, cố lên!

Mở phong thứ sáu: Cách mạng đến đây kết thúc, chúc mừng, giải thưởng lớn ở phần sau.

Mi tâm Mặc Tử Hàn đã siết chặt lại một chỗ, hai tay tức giận xé rách phong thư cuối cùng. Bên trong xuất hiện thứ gì đó như một tấm bìa, nháy mắt nổi lên nhìn chữ ở trên:

“Thí nghiệm chứng minh, người kiên trì tới cuối cùng chính thức được đánh giá là ngu ngốc! (giải thưởng lớn ở mặt sau (^0^~))”

Mặt sau?

Còn nữa?

Chương 17: Mang giày của tôi, đi đường của tôi khiến tôi không còn đường để đi...

Mặc Tử Hàn tức giận trừng mắt nhìn dòng chữ trên tấm bìa, tay anh vì tức giận mà hơi run run.

Xem? Hay là không xem?

Đây lại là một trò đùa nữa sao? Nhưng mà... cũng rất ngạc nhiên.

Lần đầu tiên trong đời, Mặc Tử Hàn anh lại có thể do dự.

“SHIT! Chết tiệt!” Anh tức giận mắng một tiếng rồi bỗng nhiên lật lại tấm bìa.

Thì ra... đây không phải là một tấm bìa mà là một tấm hình. Trên tấm hình là cái lưng trần của một người phụ nữ, mà trên làn da trắng nõn như trẻ sơ sinh kia có hoa văn hình huyết long đang uốn lượn, vảy màu đỏ, mắt màu đen, bên trong miệng còn có viên ngọc màu đen.

Hai con người của Mặc Tử Hàn trong phút chốc mở lớn.

Là cô! Đúng là cô! Anh sẽ không nhận lầm! Đây chính là lưng người phụ nữ đó, hoa văn này là chính tay anh vẽ!

Cô chưa chết sao? Hay đây là bức ảnh chụp cô trước khi chết?

Cửa xe đột ngột mở ra, Anh nhanh chóng bước xuống chạy nhanh về hướng Mặc Thiên Tân vừa mới đi nhưng không thể đuổi kịp.

Tiểu quỷ chết tiệt kia!

Thằng nhóc đó là ai? Người mà hắn nói là ai? Có quan hệ như thế nào với

người phụ nữ này, còn câu nói mà hấn để lại...

“... Tìm tìm kiếm kiếm, kiếm kiếm tìm tìm, mặc dù tìm người trong hàng nghìn người giữa phố phường đông đúc, nhìn lại chợt thấy người đó đứng cạnh cái đèn cụt...”

“Đại ca?” Hỏa Diễm vội vàng đuổi theo.

“...”

Mặc Tử Hàn ngây ngốc xuất thần, không hề để ý đến Hỏa Diễm mà miệng khẽ lẩm bẩm...

“Tìm người trong hàng nghìn người... nhìn lại chợt thấy... người đó... đứng dưới đèn cụt... đèn cụt? Nơi nào có đèn cụt?”

Nháy mắt bừng tỉnh, anh liền nghĩ tới một nơi.

“Hỏa Diễm!”

“Dạ, đại ca”

“Cậu mau chuẩn bị xe, chúng tôi tới khách sạn Rich”

“Vâng”

Chỗ đó chính là nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, trong phòng KTV, trong phòng VIP...

...

Khách sạn Rich

Phòng thay đồ của nhân viên

“Tớ nói này Thất Thất, cậu đã xem báo ngày hôm qua chưa?” Phương Lam vừa cởi bộ đồng phục nhân viên trên người ra, giả bộ thuận miệng hỏi.

“Không nhưng mà tớ biết chuyện anh ta ra tù rồi!”

Phương Lam kinh ngạc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô.

“Vậy cậu tính như thế nào?”

“Nếu muốn tới thì chuẩn bị ứng phó” Đó là ý kiến của đứa con trai bảo bối của cô.

“Vậy trên đường không cần thận đụng phải thì sao?”

“Đương nhiên lập tức xoay người bỏ chạy!” Tử Thất Thất không do dự trả lời.

“Vậy nếu anh ta tới tìm cậu?”

“Vậy càng phải chạy, bị anh ta bắt được là thảm”

“Cậu có còn chí khí không vậy?”

Phương Lam nghĩ lại bảy năm trước, cô gái kia chính là một tuyển thủ Tae Kwon Do gan góc phi thường, nhưng giờ phút này lại trở nên nhát gan như thế.

Thật khiến cô phải nhìn với cặp mắt khác, thật là nhìn lầm rồi...

“Chí khí?” Tử Thất Thất đột nhiên nhìn cô hung hăng nói “Chí khí có thể làm ra tiền sao? Chí khí có thể đem lại bát cơm sao? Chí khí có thể nuôi con giúp tớ sao? Chí khí có thể thay tớ trả nợ sao? Bị anh ta bắt được, lại còn biết tớ sinh cho anh ta một đứa con, không phải tớ đây chết chắc sao? Tớ chết cũng không sao, quan trọng là đứa con bảo bối của tớ phải làm sao? Huống chi tục ngữ có nói: Mang giày của tôi, đi đường của tôi khiến tôi không còn đường đi”

Phương Lam đổ mồ hôi.

Lại nữa, rõ ràng là cô đang nguy trang cho sự bối rối hoảng loạn của mình.

“Haizz...” Cô thở dài, an ủi vỗ bả vai Tử Thất Thất.

Trong lòng Tử Thất Thất đột nhiên run lên, hoảng hốt nói: “Tớ thay xong rồi, đi trước đây.”

Cô nói xong vội vàng chạy ra khỏi phòng thay đồ, nhưng vừa mới mở được cửa liền thấy Bách Hiên đang đứng đó, dường như đã đợi rất lâu.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng dịu dàng gọi cô.

“Anh... anh sao lại ở đây?” Tử Thất Thất ngờ vực.

“Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em, không biết có thể mượn chút thời gian của em không?”

Chương 18: Hai người một vào một ra, đối mặt mà đi

Tử Thất Thất có chút ngạc nhiên nhìn anh.

Trải qua bảy năm ở gần nhau, cô biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến.

“Được thôi, vậy đi đâu nói chuyện?”

“Anh đã chọn được một nhà hàng tốt rồi!”

“Vậy đi thôi!”

“Ừ!”

Bách Hiên duỗi tay phải ra, Tử Thất Thất vẫn không có động vào, cùng anh giữ khoảng cách nhất định, cùng nhau bước đi.

Phương Lam từ bên trong bước ra nhìn bóng lưng họ hơi hơi nhú mào.

...

Bên ngoài khách sạn

Hỏa Diễm bước ra khỏi xe, cung kính mở cửa xe bên phải đằng sau ra.

Chân phải thon dài của Mặc Tử Hàn từ bên trong bước xuống, đôi giày da bắt mắt màu đen chạm xuống mặt đất, anh ngạo nghễ đứng trước cửa khách sạn Rich.

Nếu lời của tiểu quý kia nói là thật vậy thì người phụ nữ kia chắc chắn ở chỗ này.

Bước nhanh ra, mạnh mẽ đi về hướng cửa chính trong suốt.

Đúng lúc này, thang máy số 1 đột nhiên mở ra. Bách Hiên từ bên trong đi ra vừa vặn thấy Mặc Tử Hàn đang đi vào.

Hai mắt kinh ngạc mở to.

“Thất Thất, em để quên đồ trong thang máy!” Anh đột nhiên bịa chuyện.

“Vậy sao? Ở đâu?”

Tử Thất Thất lúc đầu một chân đã bước ra khỏi thang máy nhưng lại nghe thấy lời anh nói lập tức thu chân trở về, xoay người cúi xuống tìm kiếm.

Bách Hiên thừa cơ ấn phím đóng bên dưới, cánh cửa lập tức đóng lại.

Nhìn thấy thang máy đã đi lên, anh nhanh chóng khôi phục lại biểu tình ban đầu, sau đó quay đầu nhìn Mặc Tử Hàn trước mặt.

“Mặc tiên sinh, chào anh!” Anh gọi lên nụ cười xã giao nhìn Mặc Tử Hàn chào hỏi.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn về phía anh, tìm kiếm khuôn mặt anh trong trí nhớ.

“Tổng Giám Đốc Bách!” Anh khẳng định nói!

“Anh còn nhớ tôi sao, thật đúng là vinh hạnh cho tôi!”

“Người thừa kế tập đoàn Bách thị sao tôi có thể quên chứ? Nếu tôi nhớ không lầm thì khách sạn này là do anh phụ trách.”

“Đúng vậy, là tôi!”

“Vậy cũng thật khéo, tôi muốn hỏi thăm một người!”

“Anh muốn hỏi ai?”

“Một người phụ nữ tên là Tử Thất Thất. Trước kia cô ấy có thể là khách quen ở đây nhưng hiện tại có lẽ là một nhân viên!” Dù sao muốn vào được đây phải là người có tiền, mà bảy năm trước nhà cô đã phá sản rồi.

“Thất Thất...” Bách Hiên nghi hoặc lặp lại, hơi nhúu mày như đang nhớ lại nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, cười nói: “Tôi không nghĩ là có người này, dù sao nhân viên ở đây ít nhất cũng có hơn nghìn người, khách qua lại cũng không thể đếm được. Có điều nếu như Mặc tiên sinh muốn tìm người này, tôi sẽ nói với cấp dưới tìm lại một phần tư liệu về nhân viên và khách hàng, ngày mai sẽ đưa cho anh.”

“Vâng cảm ơn!” Mặc Tử Hàn gọi lên nụ cười nhẹ nơi khóe miệng nhưng trên mặt vẫn lạnh như cũ.

“Không có gì!”

Hai người cứ thế một nghênh (nghênh tiếp) một họa (đáp lại), chợt “Đinh” một tiếng, thang máy số 1 cùng thang máy số 2 đồng thời mở ra.

Bách Hiên hoảng hốt xoay người lại phía thang máy số 1, một chân rục rịch, làm bộ dáng như muốn bước vào, mà Mặc Tử Hàn hai mắt hẹp dài khẽ liếc anh một cái, hờ hững bước vào thang máy số 2.

Tử Thất Thất đồng thời từ trong thang máy số 1 bước ra.

Hai người một vào một ra, đối mặt mà đi.

Chương 19: Cầu đã nóng thì cũng có thể phá vỡ tường!”

Tử Thất Thất đứng trước mặt Bách Hiên, nhú mày nhìn anh, oán giận nói: “Mắt anh thấy đồ của em rơi sao? Làm gì có!”

“Không có sao? Có thể là anh nhìn lầm!” Vẻ mặt ân hận của Bách Hiên nở một nụ cười dịu dàng.

Nhìn lầm sao?

Cặp mắt kia là 2,0 mà cũng nhìn lầm?

“Có phải anh muốn trêu em không?”

“Đương nhiên là không rồi, thật sự là anh nhìn lầm!”

“Thật sự?”

“Được rồi, chúng tôi mau đi thôi!”

“Ừ...”

...

Nhà hàng Tây thanh lịch

Bên trong nhà hàng chỉ có một bàn có ánh sáng lò mờ của nến, khúc nhạc dương cầm cất lên tỏa ra một bầu không khí lãng mạn.

Tử Thất Thất và Bách Hiên ngồi đối diện nhau.

“Thất Thất...” Bách Hiên nhẹ giọng gọi cô, hai mắt bộc lộ thâm tình.

“Hà?” Tử Thất Thất bình tĩnh lên tiếng trả lời.

“Anh nghĩ hẳn là em cũng biết rõ. Bảy năm qua anh vẫn luôn thích em, chính xác mà nói bảy năm trước vào giờ phút anh cứu em, anh đã yêu em, cho nên...” Anh nói rồi đột nhiên dừng lại, lấy ra từ trong túi áo một cái hộp nhỏ màu trắng, mở nắp ra bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, tiếp tục nói: “Gả cho anh”

Gả?

Tử Thất Thất hơi sững sốt nhưng chỉ trong vài giây.

Khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, cô nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, em không thể đồng ý!”

“Vì sao?” Anh hỏi.

“Em nghĩ anh cũng biết, em đã có Thiên Tân, như một bà mẹ độc thân như em không có cách nào gả vào Bách gia”

“Anh không để ý!”

“Nhưng em để ý” Vẻ mặt cô nghiêm túc nhìn anh, lại đột nhiên cười nói: “Nơi đây chỗ nào mà không có cây cỏ, anh việc gì lại yêu đơn phương em, một bông hoa đại bị người ta vứt bỏ? Tục ngữ nói không sai, đời người ngàn vạn lần không nên chung một cây keo sẽ phải thất cổ, nhất định phải thử vài cây bên cạnh xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ!”

Bách Hiên đột nhiên nhú mày.

“Tử Thất Thất, đừng trêu đùa anh.”

“Em chưa từng trêu đùa anh, em nói là thật, em không thể gả cho anh, thật sự không thể... thực xin lỗi...”

Bách Hiên chăm chú nhìn khuôn mặt cô, trái tim co rút đau đớn dữ dội như bị

co giât.

“Nếu đã không thể gả cho anh, vậy có thể đồng ý kết giao với anh, làm bạn gái anh một tháng, chỉ cần một tháng... coi như là báo đáp ơn cứu mạng của anh, để anh lần cuối cùng được yêu đóa hoa đại mỹ lệ là em, để anh dùng hết mình... cố gắng một lần cuối cùng.”

Tử Thất Thất trầm mặc nhìn khuôn mặt quật cường của anh.

Tình yêu... thật sự giống như là tai nạn xe cộ, mặc kệ người có muốn hay không đều xông về hướng người, hung hăng đánh lên người người.

“Anh thật hèn hạ, dùng phương pháp này uy hiếp em.” Cô khó chịu oán giận.

“Ha...” Anh cũng không còn cách nào, ai bảo em giống như một pháo đài vững chắc khó đánh hạ như vậy chứ? Dùng một câu danh ngôn quen thuộc: Chó đã nóng thì cũng có thể phá vỡ tường!”

“Anh là chó sao?” Cô ngay lập tức làm tổn thương anh, nhưng bầu không khí giữa hai người dường như đã hòa hoãn lại.

“Nếu em đồng ý gả cho anh, anh làm một con chó con cũng không sao!”

“Vậy anh kêu một tiếng em nghe thử” Cô bắt đầu nói đùa.

“Được nhưng trước đó em phải đồng ý gả cho anh.”

“Thích... nghe một chút cũng không được?”

“...”

“...”

Mấy giây sau

“Meo meo...” Anh đột nhiên kêu ra tiếng, sau đó xấu hổ cười nói: “Em hài lòng chưa?”

“Haha... đây là tiếng mèo kêu mà, nhưng mà có thể cân nhắc một chút!”

“Vậy ngày mai có thể trả lời cho anh không?”

“Ừ!”

Chương 20: Con muốn tự tuyển ba!

Tại khu nhà cho thuê.

Tử Thất Thất một chân vừa bước vào cửa, Mặc Thiên Tân vui vẻ chạy về phía cô.

“Gặp được không?” Cậu không đầu không đuôi hỏi.

“Gặp ai?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Không gặp được sao?”

“Không gặp ai?”

Mặc Thiên Tân nhìn chằm chằm bộ dạng ngây ngốc tự nhiên của cô, đã biết được cô cùng với ba chưa có gặp nhau.

Vì sao lại không gặp được chứ?

Ba nhất định đã thấy được bức ảnh kia, hình xăm hằn cũng có ý nghĩa nào đó, thật sự ba chỉ là muốn chơi đùa với mẹ?

Không xong, không xong, xem ra cậu phải nghiên cứu kỹ lưỡng mới được.

“Này, mẹ nói này tiểu tử, vừa rồi con chất vấn mẹ toàn những lời khó hiểu, lại còn biểu hiện kỳ quái nữa. Nói, có phải đã làm chuyện xấu gì rồi không?” Tử Thất Thất trình trọng ép hỏi.

“Con đâu có.” Mặc Thiên Tân tầm mắt không những rời đi mà còn nhìn về nơi xa xa nào đó.

“Không có? Vậy con nhìn thẳng mẹ nói con không có, nếu dám nói dối, mẹ sẽ đưa người đi Thái Lan để con bị người ta đổi giới tính, vừa hay mẹ thích

con gái hơn!”

“Hừ...” Mặc Thiên Tân khinh thường, “Mẹ có tiền đi Thái Lan sao? Mẹ có tiền để đổi giới tính con sao? Ai... trò đùa này chỉ dành cho con nít, mẹ còn không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang, thật sự là khiến cho con trai mẹ mất mặt thay cho mẹ.”

“Con nói cái gì?” Tử Thất Thất tức giận nổi nóng.

“Điều con nói là thật, hơn nữa nếu con thật sự nói dối, cho dù mẹ có tiền, mẹ cũng không nỡ đem bảo bối của mẹ đi Thái Lan biến thành con gái, nếu mẹ thực sự thích con gái vậy thì tự mình sinh đi!”

Tự mình... sinh?

Tử Thất Thất lửa giận trong nháy mắt biến mất, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mặc Thiên Tân ngờ vực nhìn chuyển biến của cô, nói: “Mẹ làm sao vậy? Sao im lặng vậy, con không thích ứng được đâu!”

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt đáng yêu, bỗng nhiên mỉm cười hỏi: “Bảo bối, con muốn có ba không?”

Mặc Thiên Tân sửng sốt, “Vì sao đột nhiên hỏi vậy?” Hơn nữa còn cười rất vui vẻ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Bởi vì... mẹ, hôm nay bị người cầu hôn.”

Cầu hôn?

Mặc Thiên Tân thông minh lập tức nghĩ tới Bách Hiên.

Quả nhiên bị người đó phá rồi, chưa gì đã ra tay, thật sự là rất không ổn, chắc chắc...

“Ba sao, con đương nhiên muốn, nhưng muốn làm ba con cũng chính là chồng của mẹ, đây không phải là chuyện dễ dàng”

“Con lại nói hươu nói vượn gì thế?”

“Ý của con rất đơn giản, chính là...” Mặc Thiên Tân vẻ mặt gian xảo, kiên định nói: “Con muốn tự mình tuyên ba!”

Cái---sao?

Tử Thất Thất đột nhiên cảm giác được có “âm mưu” thổi từ bên cạnh qua.

...

Khách sạn Rich.

Phòng VIP.

Mới sáng sớm Hỏa Diễm cầm một tập tư liệu dày bước vào.

Mặc Tử Hàn khoác một cái áo choàng tắm màu trắng, ngồi bên cạnh quầy rượu nhỏ, khẽ mân mê cốc rượu đỏ ung dung uống.

“Đại ca” Hỏa Diễm cung kính cúi người.

“Tra được không?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Không có!”

Đuôi lông mày Mặc Tử Hàn khẽ nhướng lên, buông cốc rượu trong tay nhìn vào tập tài liệu.

Hỏa Diễm ý thức được ánh mắt anh vội vàng nói: “Đây là phần tư liệu Tổng giám Đốc Bách đưa tới, tôi cũng đã xem qua nội dung và cũng điều tra qua, quả thật không có người phụ nữ nào tên Tử Thất Thất.”

“Không có?” Mặc Tử Hàn ý vị thâm trường nói.

“Nếu tôi muốn giấu người đi, đương nhiên là cậu không tìm được!”

“Ý của đại ca là?”

“Cậu lập tức trả phòng này, sau đó dùng một thân phận khác thuê một phòng.”

Chương 21: Nhân vật lớn xuất hiện, Ai?

Ngày hôm qua mặc dù Bách Hiên bình tĩnh chào hỏi cùng anh nhưng biểu tình lại không giống chút nào hơn nữa còn để lại một sơ hở. Trong khi anh nói tên Tử Thất Thất, anh ta lại có thể lưu loát gọi “Thất Thất” thân mật như vậy, nếu là người lần đầu tiên nghe được tên hẳn là sẽ gọi họ mới đúng, thế nhưng anh ta lại chỉ nói tên, vậy có thể chứng minh hai người không những quen biết mà còn có giao tình không nhỏ.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nếu anh cứ ở đây điều tra chắc chắn anh ta sẽ giấu đi, ngược lại Tử Thất Thất có thể yên tâm ở đây, nhàn nhã sống qua ngày.

Người đàn ông Bách Hiên này, tâm tư quả là kín đáo.

Mặc Tử Hàn cầm cốc rượu lên từ từ hướng về phía môi mình nhưng giữa chừng, anh đột nhiên nhíu mày, phần nộ nắm chặt tay chỉ nghe “rắc” một tiếng, chiếc cốc trong tay anh đã vỡ tan.

Hai mắt lãnh liệt hung hăng trừng lớn, anh thề: “Tử Thất Thất, nếu cô thật sự ở đây, Mặc Tử Hàn tôi nhất định phải bắt được cô.”

Mất ngủ suốt một đêm, cuối cùng Tử Thất Thất cũng mang đôi mắt gấu mèo thật to đi làm.

Vừa thay quần áo bước ra khỏi phòng thay đồ liền đâm sầm vào Phương Lam.

“Oa! Thất Thất, cậu làm sao vậy? Mới có mười mấy tiếng đồng hồ không gặp, cậu như hóa thành động vật cần quốc gia bảo vệ vậy? Tớ nhớ rõ Đài Loan hiện tại bao quanh bởi hình cầu, cậu đã muốn gia nhập rồi, có muốn được gọi là Phương Phương không?”

“Phương Phương cái đầu cậu ấy, tớ phiền muốn chết đây, đừng để ý tớ.” Tử Thất Thất buồn bã.

“Làm sao vậy? Có việc gì lớn sao?”

“Haiz... là như vậy, như vậy, tóm lại một lời khó nói hết!”

Phương Lam đỏ mặt hỏi!

“Cậu từ sao Hỏa tới sao? Tại sao lại như vậy? Nếu một lời khó nói hết, vậy thì nhiều lời là được!”

“Quên đi, không nói nữa, tớ đi làm việc!” Tử Thất Thất vẻ mặt mệt mỏi đi về phía trước.

“Ôi chao, đợi chút!” Phương Lam vội đuổi theo, bắt lấy tay cô.

“Lại gì nữa?”

“Mới có một khách hàng vào ở khách sạn chúng ta, cho nên giám đốc bảo tớ chuyển lời lại cho cậu từ hôm nay cậu chịu trách nhiệm phòng VIP 001, hai mươi tư giờ đều phải đợi lệnh!”

“Sao? Hai mươi tư tiếng? Có tăng lương không? Có trích phần trăm không? Có tiền thưởng không?”

Phương Lam lắc đầu nhìn vẻ mặt ham tiền của cô nói: “Có có có, nhất định có tăng lương, có trích phần trăm riêng, tiền thưởng chờ đến cuối năm hơn nữa tiền hoa hồng cũng không thể thiếu, cậu chắc chắn phát tài rồi, chờ lấy tiền đi!”

“Vâng OK, tớ đi làm việc!”

Vẻ mặt Tử Thất Thất đột nhiên trở nên sáng láng vui vẻ hát.

Người nào đó chỉ có thể không nói gì...

...

Phòng VIP 001

Tử Thất Thất đẩy xe đưa com đứng trước cửa phòng, hơi sửa sang lại quần áo một chút, sau đó mỉm cười và ấn chuông cửa.

“Leng keng, leng keng”

“...” Không ai trả lời.

“Leng keng, leng keng”

“...” Vẫn như cũ không có ai.

“Leng keng, leng keng”

“...”

Ba lần đều không thấy ai trả lời, Tử Thất Thất kiên nhẫn đợi một phút cuối cùng đành phải lấy chìa khóa mở cửa phòng.

Vừa mới bước vào phòng đã truyền ra tiếng nước chảy róc rách.

Hai mắt bất giác nhìn về phía cửa kính phòng tắm trong suốt, tận mắt nhìn thấy nửa cơ thể của một người đàn ông đang lay động.

Chương 21: Thần thánh phương nào...

Tử Thất Thất không ngờ rằng mình có thể thấy một màn hấp dẫn như vậy.

Cô nhìn chăm chăm vào nửa cánh cửa phòng tắm bằng kính trong suốt, nhìn dáng người hoàn mỹ, thân hình cao to, màu da đồng thiếc đang tùy ý lay động dị thường kia... đột nhiên, trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng Mặc Tử Hàn của bảy năm trước.

Hai mắt kính ngọc tròng lớn sau đó vội vàng xoay người.

Tim đập “thình thịch” với tốc độ kinh hoàng, giống như đang tái hiện lại đêm hôm đó vào bảy năm trước.

“Trời ạ, mình đang suy nghĩ gì vậy? Sắc nữ sao? Chẳng lẽ tới kì tư xuân? Phi phi phi... lại nói lung tung rồi. Tục ngữ nói không sai, phi lễ không nhìn, phi lễ không nói, phi lễ không xem, phi lễ không nghĩ, phi lễ không sắc... sắc tức là không, không tức là sắc, sắc sắc không không, không không sắc sắc, mình nhất định phải tâm như nước, tâm không tạp niệm, A di đà Phật, thiện tai thiện tai, a lí lộ á, Jesus phù hộ...” Cô không ngừng nhỏ giọng lầm bầm, hai tay nhanh chóng đem cơm trưa đặt lên bàn, sau đó chuẩn bị rời đi.

“Hỏa Diễm!”

Mặc Tử Hàn trong buồng tắm chợt lên tiếng lạnh lùng nói, “Mang bộ quần áo trên giường cho tôi!”

Hỏa Diễm? Quần áo?

Hai chân Tử Thất Thất đột nhiên dừng lại, hơi quay đầu nhìn lên giường, trên đó có một bộ quần áo màu trắng.

Làm sao bây giờ?

Có nên mang cho anh ta không?

Trong phòng tắm

Mặc Tử Hàn tắt vòi hoa sen, đứng thẳng trên gạch men sứ màu trắng.

Bỗng nhiên, cánh cửa bằng kính trong suốt lộ ra một khe hở, một bàn tay cầm bộ quần áo từ khe hở chậm rãi luồn vào.

Hai mắt Mặc Tử Hàn chột nhứ chặt, một cánh tay mảnh khảnh với nước da trắng nõn, trên cổ tay còn đeo một cái vòng tay màu bạc.

Phụ nữ?

Đột nhiên bắt lấy tay cô, chất vấn nói: “Cô là ai?”

Tử Thất Thất ngoài cửa sững sốt nhưng giả vờ trấn định, không hoảng hốt không bấn loạn nói: “Tôi là nhân viên phục vụ của phòng VIP này, vừa mang cơm trưa tới nhưng ấn chuông không có ai ra mở cho nên mới tự mang cơm vào.”

Nhân viên phục vụ?

Mặc Tử Hàn nhứ mày, thanh âm này... dường như đã nghe qua ở đâu?

Chẳng lẽ là cô?

“Tiên sinh, xin anh có thể buông tay được không? Tôi chỉ là đem quần áo cho anh!” Tử Thất Thất nói, dùng sức cố rút tay lại.

Nhưng Mặc Tử Hàn lại càng dùng sức bắt lấy tay cô không có ý muốn buông ra.

Anh muốn nhìn khuôn mặt người phụ nữ này.

Anh chột vươn tay kia ra muốn mở toàn bộ cánh cửa phòng tắm, nhưng Tử Thất Thất nhận ra có điều không ổn, loại sự tình này cô cũng đã từng thấy

qua, nên trước khi cửa phòng tắm bị anh kéo ra, tay cô đang bị anh nắm xoay vào trong, nhờ nước còn đang ở trên tay trơn tuột mà nhanh chóng thoát khỏi, sau đó rất nhanh rút lại lập tức đẩy xe ra ngoài.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô giãy thoát ra, trong lòng bàn tay còn chiếc vòng tay màu bạc.

Anh nhanh chóng mở cánh cửa phòng tắm ra, nhìn lại căn phòng đã trống không.

“Chết tiệt!” Lại đề cô ta chạy thoát.

“Đại ca?”

Hỏa Diễm chợt xuất hiện trước cửa, anh nghi ngờ nhìn gian phòng trống không rồi lại nhìn Mặc Tử Hàn đang lửa thề.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Hỏa Diễm, có thấy người phụ nữ nào chạy ra không?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Không có!”

“Ha...” Mặc Tử Hàn chợt tà tứ cười nhạo, “Tuởng rằng như vậy là có thể thoát khỏi tay tôi? Tôi thật muốn xem cô là thần thánh phương nào?”

Bất thành lĩnh anh nắm chặt chiếc vòng bạc trong tay, sau đó truyền lệnh nói “Mang cuộn băng theo dõi đến đây!”

“Vâng” Hỏa Diễm lập tức thực hiện.

Chương 23: Đáp án của em là... em đồng ý!

Mặc Tử Hàn mặc quần áo vào, tùy ý ngồi trên ghế sofa.

Hỏa Diễm cầm mấy cuộn băng theo dõi lần lượt đặt trên bàn, trước tiên anh lấy cuộn băng ở giữa nhanh nhẹn gõ lên bàn phím, hình ảnh nháy mắt trở lại lúc Tử Thất Thất bước vào phòng.

Hai mắt Mặc Tử Hàn sắc bén nhìn chằm chằm màn hình, khi thì thấy mặt bên của cô khi cô vào phòng, khi thì thấy lưng của cô, cuối cùng... là thấy hoàn chỉnh khuôn mặt cô.

Đồng tử trong mắt mở lớn, khóe miệng tà mị nhẹ nhàng nhếch lên.

Quả nhiên là cô!

Cô thật sự chưa chết!

Không nghĩ rằng cô sẽ tự mình đến giống như bảy năm trước, chẳng lẽ là ý trời? Số phận cả đời cô chỉ ở bên cạnh anh?

“Hỏa Diễm, chuyện tôi nhờ bạn cậu làm đã xong rồi chứ?” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Rồi, đại ca!”

Hỏa Diễm cung kính trả lời sau đó mở hai cái máy tính khác ra, hai hình ảnh chính diện trên ống kính hiện lên.

“Tôi đã làm đúng theo những gì anh dặn, một cái ở phòng làm việc của nhân viên nữ, một cái ở cửa phòng thay đồ nữ, một cái ở cửa toilet nữ (theo dõi gì mà cả ở toilet cũng không tha __!!), đại sảnh một cái, thang máy lầu một, nhà ăn, còn có bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc,... chỗ nào cũng lắp máy theo dõi kỹ càng, giờ anh có thể nắm giữ toàn bộ hoạt động trong

khách sạn Rich.”

“Tốt lắm!” Mặc Tử Hàn gật đầu hài lòng, sau đó ra lệnh: “Mở hình ảnh bên trong phòng làm việc tổng giám đốc.”

“Vâng”

Anh đã xác định Tử Thất Thất làm việc ở đây, như vậy bước tiếp theo chính là xem bọn họ có quan hệ như thế nào, có thể ảnh hưởng tới vật anh giấu không.

...

Toilet

Sau khi Tử Thất Thất đẩy toa ăn về phòng bếp, theo thói quen sẽ đến toilet.

Mở cúc tay áo muốn rửa sạch tay vừa bị người nào đó bắt, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, món quà mà con trai cô tặng lại không thấy đâu nữa.

Đâu rồi?... Không lẽ rơi trong phòng người kia?

“Haizz...” Cô nặng nề thở dài, thật sự là họa vô đơn chí.

Vừa mới náo loạn như vậy, liệu người khách đó có trả lại đồ cho cô không, như vậy lương của cô sẽ thế nào? Trích phần trăm? Tiền thưởng? Tiền boa? Cứ như vậy mà trở mặt nhìn người khác lấy?

Không được!

Cô đột nhiên tràn đầy ý chí chiến đấu! (Chiến đấu vì tiền =)))

Nhất định phải tìm cơ hội giải thích với anh ta, cầu xin anh ta đừng đổi người khác, đương nhiên... tất cả đều phải xem mặt mũi người ta là trên hết.

“Linh linh linh... linh linh linh”

Di động chợt vang lên, cô vội mở ra, nhìn cái tên trên màn hình – Bách Hiên.

Đúng là sóng này chưa hết sóng kia đã tới! Trước sau đều phải tới...

Ấn vào phím nghe, đặt ở bên tai:

“Vâng?”

“Thất Thất, giờ có rảnh không?”

“À, có!”

“Vậy có thể tới phòng làm việc của anh không? Anh muốn nghe câu trả lời của em!”

“... Được, em tới ngay!”

“Anh chờ em”

“Ừ...”

Tắt điện thoại đi, cô lại thở dài lần nữa, nhìn hình ảnh mình ở trong gương, khóe miệng giờ lên khổ sở...

...

Phòng làm việc tổng giám đốc.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Mời vào!”

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tử Thất Thất chậm rãi đi đến đứng trước bàn làm việc.

Bách Hiên nhìn khuôn mặt của cô, khẩn trương đứng lên khỏi ghế.

“Em đã cân nhắc kỹ chưa?” Anh hỏi

“Rồi!”

“Vậy câu trả lời của em là...”

Tử Thất Thất khước miệng hơi gợi lên.

Anh đã đem con bài cuối cùng “ân nhân cứu mạng” ra, cô còn có thể cự tuyệt sao? Bảy năm qua anh chiều cố cho cô, cả đời cô khó có thể báo đáp hết, cho nên mặc kệ cô có đồng ý hay không, câu trả lời chỉ có một...

“Em đồng ý làm bạn gái của anh trong một tháng!”

Trên mặt Bách Hiên lộ ra biểu hiện hài lòng, anh bước qua bàn làm việc tiến đến đứng cạnh cô, cầm hai tay cô hưng phấn nói: “Thất Thất, giờ anh rất vui! Mặc kệ có phải em nói thật lòng hay không, anh đều cực kỳ vui, anh nhất định sẽ khiến em yêu anh, anh nhất định sẽ khiến em không hối hận khi đồng ý làm bạn gái anh, vậy... giờ anh có thể hôn em không? Với thân phận bạn trai, giờ em là của anh, anh không phải đang nằm mơ... một chút thôi cũng được...”

Tử Thất Thất hơi run.

Hôn?

Chẳng qua là môi chạm môi, thịt chạm thịt, da chạm da, quên đi, không hề gì...

“Ừ, có thể!”

Bách Hiên thâm tình nhìn cô, trong lòng nhảy nhót không thôi, cố gắng kiềm chế xúc động, chậm rãi hướng tới đôi môi của cô, nhẹ nhàng chạm vào.

Bảy năm thâm mến, lần đầu tiên hôn môi!

Ngọt ngào...

Nhưng hai người họ không phát hiện trên trần nhà có một camera đang theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

Chương 24: Xuất hiện gã đàn ông cao hơn... hai thước?

Bên trong phòng VIP

Mặc Tử Hàn thấy rõ Tử Thất Thất và Bách Hiên hôn nhau trên màn hình, hai mắt nhú chặt, chân mày theo đó mà nhú lại.

Không hiểu sao trong lòng lại nóng giận, phần nộ đứng lên, một phát đá đổ cái bàn.

“Rầm” một tiếng vang lên, ba cái máy tính cùng lúc rơi trên mặt đất, cái bàn thủy tinh bị đập tan, mặt đất vốn sạch sẽ trong nháy mắt trở nên hỗn độn.

Hỏa Diễm đứng ở một bên kính ngạc nhìn anh, theo phản xạ bắt đầu thở mạnh.

Đã bao nhiêu năm rồi không thấy đại ca tức giận? Hơn nữa từ trước tới giờ chưa từng thấy anh tức giận vì một người phụ nữ, chẳng lẽ...

“Hỏa Diễm” Mặc Tử Hàn chột thấp giọng.

“Có.”

“Bảy năm trước khuôn mặt của cậu đã bị lộ, từ ngày mai để Kim Hâm tới đây.” Anh lạnh lùng truyền chỉ thị.

“Vâng” Hỏa Diễm nghe lệnh.

Cơn thịnh nộ của Mặc Tử Hàn vẫn chưa tiêu tan, hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt đẹp hẹp dài lại một lần nữa nhìn về chiếc máy tính màu đen vừa ghi lại hình ảnh.

Người phụ nữ ấy lại có quan hệ với anh ta, cho dù anh đã đánh mất, từ bỏ, cũng nhất quyết không cho phép bất cứ kẻ nào đụng vào, mà người phụ nữ đáng chết ấy lá gan càng ngày càng lớn, trên lưng vẫn còn ấn ký của anh lại có thể ở bên ngoài câu tam đập tứ, xem ra... cần phải phạt nặng.

...

Sáng sớm hôm sau

Mặc Thiên Tân tới trước cổng khu nhà cao cấp Mặc gia, vẫn ngồi ở một góc cách cửa chính không xa đợi người nào đó xuất hiện.

Ngày hôm qua cậu đã đối mặt với công công thái dương suốt một ngày, cuối cùng chỉ có thể dùng hai từ “xót xa” để hình dung tâm tình trong lòng, cho dù hôm nay cậu tìm được một gốc cây đại thụ hứng bóng mát kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi, thế nhưng nếu người nào đó không xuất hiện, như vậy cậu liền... cậu liền... cậu liền...

Tiếp tục chờ!!

Tục ngữ nói không sai: có công mài sắt có ngày nên kim, muốn biết sắt làm sao luyện thành? Không sai, trước tiên phải biết nhẫn nại...

Cho nên cậu nhẫn! Cậu nhẫn! Cậu nhẫn nhẫn nhẫn!

Thời gian chậm rãi trôi qua, một tiếng... hai tiếng... ba tiếng...

Mặc Thiên Tân mắt to nhìn chăm chăm cánh cổng bằng sắt kia, ánh mắt chăm chú, nhưng vẫn không thấy bóng người xuất hiện, đột nhiên...

“Nhóc là ai?”

Từ phía sau truyền đến thanh âm lạnh như băng, Mặc Thiên Tân sợ hãi lập tức đứng bật dậy, xoay người nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc bộ âu phục màu đen.

Người này cao hơn... hai thước?

Cậu dùng sức ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh ta, hùng hổ nói: “Chú hỏi cháu sao? Cháu còn muốn hỏi chú đây? Chú là ai? Vì sao muốn làm cháu sợ? Nếu như hù chết cháu, chú có thể tìm được ai khả ái như cháu trả lại cho mẹ cháu sao?”

Người đàn ông hơi nhú mày, nhìn khuôn mặt đang đeo kính đen của cậu.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, có người báo lại có một tiểu quỷ khả nghi trước cổng, anh theo dõi suốt một ngày một đêm cũng không phát hiện ra thằng nhóc này có hành động gì khác thường, với lại khi trời tối, nó liền bỏ đi nhưng không ngờ ngày hôm nay lại tới nữa.

Thằng nhóc này có mục đích gì?

“Tiểu quỷ, tôi cảnh cáo nhóc, nơi này không phải chỗ nhóc muốn làm loạn là được, không muốn chết thì mau rút đi!” anh ta đe dọa.

“Chú làm cháu sợ?” Mặc Thiên Tân từng bước tiến lại gần, kiêu ngạo nói: “Bồn thiếu gia từ bé bị dọa đã quen mới không cần sợ chú! Hơn nữa chú dựa vào cái gì mà muốn cháu bỏ đi? Chẳng lẽ con đường này là do chú mở? Nếu đúng như vậy cháu cho chú tiền là được, còn nếu không phải chú mau tránh ra, ít ở đây gây trở ngại bồn thiếu gia cùng mỹ nữ môi trường luyện ái.”

Mỹ nữ môi trường?

Mỗ nam mặt đầy hắc tuyến!

Chương 25: Thân phận bại lộ, thằng nhóc này là...

Hiện giờ anh biết dùng cách nói bình thường căn bản không thể nào thuyết phục được tiểu quỷ ăn nói bậy bạ này, cho nên lúc này chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt.

Anh đột nhiên vươn tay, nắm lấy cặp sách phía sau Mặc Thiên Tân dễ dàng nhắc bổng cậu lên.

Hai chân Mặc Thiên Tân nháy mắt rời mặt đất.

Cậu kinh ngạc há hốc mồm! ☺__☺~

“Này, này này này này này! Chú muốn làm gì? Buông cháu ra, đừng chạm vào cháu, chẳng lẽ chú không biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân sao? Bị một người đàn ông cao hơn cả mặt biển, không biết bụng dạ đựng phải, chú bảo cháu về sau làm sao lấy chồng? A a a a a... Trong sạch của tôi, a a a a a... Trinh tiết của tôi, a a a a a... Cứu mạng, phi lễ, cường gian trẻ em...”

Mặc Thiên Tân lớn tiếng hô to, chân tay trên không không ngừng dẫy dụa.

Ánh mắt người đàn ông lóe lên, chột nhảnh mảy, hai chân dừng lại.

“Nhóc là con gái?”

Yes, lại thêm một người mắc bẫy!

Mặc Thiên Tân vừa buồn vừa vui, không nhịn được lo lắng về chỉ số thông minh của đàn ông.

“Thế nào? Chú không tin? Vậy có muốn cháu cởi quần cho chú kiểm tra không?”

“Được!”

Người đàn ông thẳng thắn đồng ý rồi chột buông tay.

Mặc Thiên Tân rớt xuống mặt đất, nằm bẹp xuống.

Đồ háo sắc đáng ghét!

Cậu hòn dỗi từ mặt đất đứng lên, phủi bụi đất trên người sau đó lại dùng sức ngẩng đầu nhìn bộ mặt căng như bài tú lơ khơ.

“A, đúng rồi!” Cậu thông minh lập tức nói sang chuyện khác, nói: “Chú nhất định biết Mặc Tử Hàn chứ? Chính là đại ca hắc đạo vừa mới ra tù đó.”

Đại ca?

Người đàn ông kinh ngạc nhìn cậu.

Khóe miệng Mặc Thiên Tân hơi tà cười. Quả nhiên là biết! Bingo~

“Cháu có một vật quan trọng, phiền chú giúp cháu chuyển lại cho chú ấy được không? Cậu lấy trong cặp ra một phong bì giống như lần trước, tự mình nhét vào tay anh ta, sau đó vỗ vào tay anh tươi cười thân thiết, nói: “Chú, mặc dù chú lớn quá mức bình thường, còn cao hơn cả mặt biển nhưng chú là một người tốt, thật rất cảm ơn chú! Kim sinh kim thế, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi cháu không quên đại ân đại đức của chú, cho dù cháu chết cũng sẽ làm quỷ quần lấy chân chú, nếu may mắn cháu trở thành thiên thần, mỗi ngày cháu nhất định sẽ cầu nguyện cho chú, cầu nguyện chú khi ra ngoài bị xe đè chết, uống nước bị sặc chết, ngay cả khi đại tiện cũng bị nghẹn chết,... Được rồi, mặc dù không muốn, nhưng vẫn phải chia tay, cháu đi trước, bye bye...”

Cậu nói xong lập tức chạy lấy người.

“Chờ đã!”

Người đàn ông dậm dậm phục hồi, rất nhanh vươn tay, lần thứ hai cầm lấy

cặp sách của cậu.

Cơ thể Mặc Thiên Tân đột nhiên bị giữ lại không thể nào bước tiếp được.

Xong rồi! Chiêu này đối với người này không có hiệu quả!

Làm sao bây giờ?

Đôi mắt cậu di chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã nghĩ ra một biện pháp tốt, lập tức cởi cặp sách phía sau, lại nhanh chóng bỏ chạy.

Cái gọi là bỏ của chạy lấy người chính là như thế này!

Người đàn ông kinh ngạc nhìn bóng dáng cậu bỏ chạy nhưng không tiếp tục đuổi theo, mà nhìn chăm chăm cặp sách cùng với phong bì trong tay.

Thằng nhóc đó rốt cuộc là ai?

Đôi lông mày nghi hoặc nhíu lại, sau đó anh mở cặp sách ra tìm thấy bên trong giấy chứng nhận học sinh tiểu học năm nhất, anh kinh hãi nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp bên trong.

“Thằng nhóc này, nó chẳng lẽ là...”

Chương 26: Phiên bản “Mặc Thiên Tân”

Khách sạn Rich.

Phòng VIP.

Một người đàn ông cao hơn hai thước hoa lệ đi vào trong phòng, đứng trước sô pha ở phòng khách, rất cung kính với Mặc Tử Hàn đang ngồi trên đó, khom lưng chín mươi độ.

“Đại ca”

“Sao?”

Mặc Tử Hàn lạnh lùng lên tiếng trả lời, cánh tay dài duỗi ra, tao nhã cầm lấy cốc rượu bên cạnh khẽ uống một ngụm.

Kim Hâm đứng thẳng lưng, hai mắt không nhịn được chăm chú nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nhận thấy ánh mắt anh ta, hai mắt hẹp dài hơi hơi nghiêng nhìn, lạnh lùng nói: “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Thưa đại ca...” Kim Hâm lại khom lưng nói, “Sáng sớm hôm qua tôi ở cổng biệt thự nhìn thấy một thằng nhóc có cử chỉ kì lạ.”

Thằng nhóc?

Giữa đôi lông mày Mặc Tử Hàn nhăn lại.

“Tiếp tục nói.”

“Vâng”

Kim Hâm vẻ mặt không mang theo bất kì cảm xúc nào kể lại: “Thằng nhóc

kia hôm trước cũng đã đợi ở cổng suốt một ngày, sáng nay lại tới nữa nên tôi liền đến hỏi, cuối cùng nó nói có vật quan trọng muốn chuyển cho anh, hơn nữa...” Anh đột nhiên muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?”

Kim Hâm vẫn chưa trả lời, mà lấy trong túi ra một cái thẻ học sinh, hai tay trình lên.

Mặc Tử Hàn nghi ngờ nhú mày, cầm lấy cái thẻ ghi học sinh tiểu học năm nhất, ánh mắt lạnh như băng nhìn phía trên tấm ảnh chụp, hai mắt bỗng trừng lớn, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Khuôn mặt thẳng nhóc này tuy rằng tròn tròn mập mập, vẫn còn vẻ trẻ con nhưng đặc biệt cùng với ngũ quan của anh giống nhau như đúc, quả thực chính là phiên bản nhỏ của anh. Mà bên cạnh bức ảnh có ghi rõ ràng họ và tên: Mặc Thiên Tân.

Mặc?

Nó cũng họ Mặc?

“Đứa nhỏ này...” Anh thì thảo tự nói.

Chẳng lẽ là con anh?

Thế nhưng từ trước đến nay đối với phương diện đàn bà luôn đặc biệt cẩn thận, cho tới giờ chưa hề có lưu lại mầm mống bên ngoài... một đêm vội vàng kia

“Thư đâu?” Anh đột nhiên hỏi.

“Ở đây” Kim Hâm lập tức lấy thư ra.

Mặc Tử Hàn vội vã cầm lấy, mở chiếc phong bì ra.

Lần này bên trong thư không hề có một tờ bịp nào, đơn thuần là một tờ giấy

trắng, mà ở trên chỉ viết một dãy mười sáu số.

Là số điện thoại di động?

Anh nhìn xuyên suốt con số kia, nhúu mày trầm mặc.

“Đại ca” Kim Hâm không nhịn được mạnh dạn hỏi: “Anh còn muốn hỏi gì nữa không?”

Mặc Tử Hàn chợt thu lại tờ giấy, lạnh lùng nói: “Không! Trước còn một chuyện quan trọng phải làm, đúng rồi, cậu nói chuyện này với Hỏa Diễm để cậu ta đi điều tra thằng nhóc tên Mặc Thiên Tân này, lấy DNA của nó kiểm tra, xem có thật là con tôi không!”

“Vâng!” Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh.

Đúng lúc anh ta ngẩng đầu lên thì chuông cửa vang lên.

“Leng keng, leng keng”

Tiếng chuông nghe êm tai, khóe miệng Mặc Tử Hàn gợi lên tà ác.

Rốt cục tới!

“Đi mở cửa!” Anh ra lệnh

“Vâng”

Kim Hâm lập tức xoay người, đi tới mở cửa phòng ra.

Tử Thất Thất mặc đồng phục của khách sạn, đeo cà vạt hình bướm, mỉm cười đối mặt với anh ta, trước hơi khom lưng, sau nhẹ giọng nói: “Tiên sinh, đây là cơm trưa của anh, tôi đã mang tới.”

Chương 27: Làm bản đồ thì dùng sức mà lau...

Lại nói khi Kim Hâm nhìn thấy khuôn mặt Tử Thất Thất, viền mắt hơi nhúu chặt.

Chính là người phụ nữ này?

Đồ vật đang ở trên người cô ta?

Hai tay không nhìn được nắm lại, rồi cố gắng kìm nén, hơi gật đầu lễ độ nói: “Cám ơn!”

Nói xong, anh lập tức kéo toa ăn qua.

“Thật xin lỗi, có thể chờ một chút được không?” Cô chột gắt gao bắt lấy toa ăn, hơi bối rối nói: “Hôm qua thực rất xin lỗi, bởi vì hoảng sợ cho nên mới thất lễ với anh, xin anh thứ lỗi cho tôi, đừng đổi người khác thay tôi, tôi nhất định sẽ không phạm sai lầm giống như vậy nữa.”

Sáng sớm nhận được thông báo thay người, cô sao có thể để tiền gần ngay trước mắt bị người khác đoạt đi?

Nước phù sa tuyệt đối không thể chảy vào đất người ngoài, cho nên nhất định phải cướp về.

“Xin lỗi...” Kim Hâm lạnh lùng mở miệng, tiếp tục nói: “Chuyện này tôi không làm chủ được, nếu như cô muốn xin lỗi vậy thì tự mình nói đi.”

Tự mình nói?

Tử Thất Thất vẻ mặt nghi ngờ. anh ta không phải người hôm trước?

Kim Hâm thản nhiên cầm lấy toa ăn kéo vào, cực kì lịch sự vươn tay phải hướng vào trong phòng nói: “Mời vào!”

Hả? Vào?

Tử Thất Thất nhìn bên trong phòng, không nhận được hơi có chút sợ sệt.

Vì sao cô cảm thấy như có một cỗ tà khí đang bỏ nhào về phía cô, hơn nữa cảm giác bản thân mình hiện tại như một con cừu nhỏ đang đưa mình vào hang hùm.

Có vẻ có chuyện gì không hay! (|||→___→)~

“Cô Tử, mời vào!” Kim Hâm lặp lại, giọng nói ẩn chứa một chút uy hiếp.

“Hả? À... Vâng” Tử Thất Thất lúng túng lên tiếng trả lời, chân bắt giắc bước từng bước, nhưng lập tức giống như bị một nam châm hút từng bước lại từng bước, không kiểm soát đi tới bên trong phòng.

Phòng khách.

Bức màn ba tầng bị kéo kín lại, trong phòng không mở bất cứ cái gì, trước mắt một mảnh đen kịt không thể nhìn thấy cái gì.

Tử Thất Thất căng thẳng đứng tại chỗ toàn thân cảnh giác.

Chợt có người vén một góc bức màn lên, một chùm ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt, Tử Thất Thất hơi nheo lại nhìn về phía cửa sổ nhưng chỉ có thể thấy bóng lưng của một người đàn ông.

“Ngồi!” Mặc Tử Hàn thản nhiên mở miệng.

“A, không cần, cảm ơn.” Tử Thất Thất có chút hoang mang.

Vì sao cảm thấy bóng dáng này có chút quen? Vì sao nhìn anh ta lại có cảm giác sờn gai ốc?

Anh ta... là ai?

“Cô có chuyện muốn nói với tôi?” Mặc Tử Hàn đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn nói chuyện hôm trước, bởi vì tôi quá kích động nên mới thất lễ bỏ chạy, xin anh thứ lỗi cho thất trách của tôi, đừng đổi người thay tôi.”

“A... Cô nói chuyện hôm trước sao? Mặc dù trong chuyện này cô không sai, nhưng tôi còn muốn đổi người, dù sao tôi rất ghét những người không biết nghe lời, nhất là loại đàn bà hay phản kháng, chỉ là môi cô Tử có hơi bẩn, Kim Hâm, đưa khăn cho cô ta.”

“Vâng”

Hả? Môi bẩn?

Tử Thất Thất sững sờ lấy tay che miệng mình.

Từ buổi sáng cô đã ăn gì đâu sao có thể bẩn được? Hơn nữa anh ta vẫn đưa lưng về phía cô sao có thể thấy được gì?

“Cô Tử, khăn tay!” Kim Hâm hai tay cầm khăn đưa cho cô.

Tử Thất Thất có hơi xấu hổ cầm lấy khăn nhẹ nhàng xoa xoa môi mình.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng người mờ hồ hiện lên trên cửa sổ, khóe miệng gợi lên tà tứ, lại lạnh lùng nói: “Vẫn chưa có sạch, cần phải dùng lực lau, dùng sức lau, như vậy mới có thể đem vật bị bẩn lau sạch toàn bộ.”

Vật bị bẩn?

Ý anh ta là gì?

Tử Thất Thất không hiểu lời anh nói, chỉ có thể dựa vào lời anh, cầm khăn trên tay không ngừng lau miệng mình, đến khi hơi bị sưng đỏ.

“Được rồi!” Mặc Tử Hàn vừa lòng ngăn lại, đồng thời hạ bức màn xuống.

Trong phòng lại một mảnh tối đen.

Tử Thất Thất chợt hoang mang, trái tim lại bắt đầu kinh hoàng, chân không yên lùi về sau từng bước.

“Kế tiếp, nói đến chuyện thay đổi người...”

Mặc Tử Hàn tà mị mở miệng, thanh âm càng lúc càng gần, đi kèm với cước bộ cũng càng ngày càng gần, trực tiếp bước về phía Tử Thất Thất.

Chương 28: Vật đã có chủ, xin chớ lại gần

“Cộp...Cộp...Cộp...”

Chợt âm thanh của chiếc giày da bước trên sàn nhà dừng trước mặt cô.

Lông tơ toàn thân Tử Thất Thất dựng thẳng lên trong nháy mắt.

Mặc dù trước mắt một mảnh đen kịt, nhưng cô có thể cảm giác được người đàn ông kia đang đứng trước mặt cô, hơn nữa đang dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống xem thường cô.

Tim đập dồn dập đột nhiên đạt tới đỉnh, chân trái cũng không tự giác lùi về sau.

Trốn – chữ này chợt hiện lên trong đầu cô.

“Cô muốn đi sao?”

Mặc Tử Hàn rất nhanh bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

“Tôi...” Sóng lưng Tử Thất Thất truyền đến từng cơn lạnh, thấp thỏm nói: “Không có a.”

“Thật không?”

Thanh âm Mặc Tử Hàn lười biếng mà tà mị giống như thuốc độc từ từ mê hoặc lòng người, chậm rãi rót vào màng nhĩ xuyên thẳng tới trái tim.

Tử Thất Thất không nén nổi giật mình.

Chợt, anh lại tiến lên một bước.

Hơi khom lưng tới gần bên tai cô, thấp giọng nói: “Không cần phải lo lắng,

loại phụ nữ như đồ vật cho tới bây giờ tôi không thiếu, cho nên cô có thể tạm thời yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện gì với cô!”

Tạm thời?

Tạm thời là có ý gì? Hai chữ tạm thời này hình như rất thừa?

Tử Thất Thất âm thầm hít thở sâu, ổn định quyết tâm, bình tĩnh nói: “Anh vừa nói tới chuyện thay đổi người, vậy ý là...”

“Đúng vậy, tôi có thể không đổi người, nhưng mà con người tôi có một thói quen cực kỳ không tốt, chính là khi tức giận nhất định phải tìm người trút giận, như vậy mới có thể nguôi giận, mà cách tức giận cũng có chút đặc biệt, chính là...” Anh kéo dài thanh âm, muốn nói lại thôi.

“Là cái gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc hỏi.

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ.

Rất nhanh, một tay anh ôm eo nhỏ của cô, tay anh vòng qua cổ cô, hơi hơi nghiêng trái đầu cô, lộ ra cái cổ trắng ngần, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, thân nhiên nói: “Là cắn người.”

Tử Thất Thất kinh hãi, toàn bộ cơ thể đột nhiên chấn động.

Người này là quỷ hút máu? Cương thi?

Lại còn nói cắn người?

Nhưng lại liếm... liếm... liếm cổ cô...

“Anh quá biến thái, buông tôi ra.” Cô chột rống to, hai tay dùng sức đẩy ngực anh ra.

Mà Mặc Tử Hàn dùng sức nắm thắt lưng cô, thừa sức giữ vững thân thể, cũng ép cô dán chặt chẽ vào trong ngực mình, khóe miệng ung dung giương lên nụ cười tà ác.

“Tôi muốn cắn.” Anh nói xong liền mở miệng ra cắn vào cổ cô.

“A” Tử Thất Thất bị đau kêu lên

Anh ta cắn thật?

Cư nhiên lại có sở thích này, chẳng lẽ anh ta là chó?

Nháy mắt, răng của Mặc Tử Hàn mạnh mẽ cắn vào da thịt cô, trong khoảnh khắc, mùi máu tràn ngập trong miệng anh, nhưng anh vẫn không có nhả ra, càng dùng sức cắn hơn, dường như muốn ăn luôn cô.

Anh muốn dùng phương pháp đau nhức tốt nhất này trừng phạt cô, cũng là lại lần nữa để lại dấu ấn trên người cô, để mọi người có thể thấy và hiểu rõ: vật đã có chủ, đừng đến gần!

“Anh là tên biến thái chết tiệt, bảo anh buông ra có nghe không?” Tử Thất Thất phần nộ rống to, hai tay đột nhiên dùng hết toàn lực.

Cùng lúc đó Mặc Tử Hàn cũng nhả miệng ra và buông tay nhưng lại dùng sức đẩy cô ra.

Trọng tâm Tử Thất Thất chợt mất ổn định, hốt hoảng lùi về sau mấy bước, trong bóng đêm chuẩn xác ngã vào trong ngực người nào đó.

“Kim Hâm, tiến khách!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

Chương 29: Người trong giang hồ, sao có thể không có đao bên cạnh?

“Vâng”

Kim Hâm trầm giọng lĩnh mệnh, bàn tay to như cái kìm bắt lấy cánh tay Tử Thất Thất.

“Cô Tử, xin đi theo tôi”

“Cái gì? Chờ... chờ chút” Tử Thất Thất giãy dụa.

Dựa vào cái gì anh ta đối xử với cô như vậy xong lại lập tức đuổi ra ngoài? Dù là chó điên cắn người cũng phải bồi thường tiền thuốc men cùng phí tổn thất tinh thần chứ? Không thì chí ít cũng phải để cô cho anh ta một đá cộng thêm một bộ Hàng Long Thập Bát Chương như vậy mới công bằng.

“Buông, anh buông tôi ra, đừng có kéo tôi... tên biến thái chết tiệt, anh chờ đó, hôm nay anh cắn tôi một cái, tôi nhất định hoàn trả gấp bội, không, là một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần...”

“A...” Mặc Tử Hàn lại cười nhạt, nói: “Tốt, tôi ở đây đợi hoàn trả trăm lần, ngàn lần, vạn lần của cô, ngày mai gặp lại... Cô Tử Thất Thất.”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh ngạc, chân tay chợt ngừng giãy dụa, ngây ngốc bị Kim Hâm lôi đi ném ra ngoài cửa.

Lạ chưa?

Vì sao anh ta biết tên cô?

Cẩn thận ngấm lại thì ngay từ đầu họ đã gọi cô là “Cô Tử”, thế nhưng bảng tên của cô ghi bằng tiếng anh là “Purple”, hơn nữa cũng vì phải dấu thân phận thật của Tử Thất Thất để tránh bọn đòi nợ, nên bảy năm trước Bách Hiên đã ngụy tạo cái chết giả của cô, nhưng vì sao... vì sao bọn họ lại biết tên cô?

Bọn họ là ai?

...

Trong phòng

Kim Hâm trở lại phòng khách, mở chiếc đèn treo bằng thạch anh lên, sau đó nhìn khuôn mặt đầy hứng thú vẫn còn chưa tiêu tan của Mặc Tử Hàn, cứng nhắc nói: “Đại ca, vừa rồi sao không lấy vật kia?”

Sắc mặt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt chợt lạnh như băng, đôi mắt hẹp dài chậm rãi nhìn về phía anh ta.

“Chuyện của tôi, tôi đều có sắp xếp”

“Thế nhưng...”

Kim Hâm lời vừa nói ra, hai mắt Mặc Tử Hàn mạnh mẽ trừng như xuyên thấu vào tim, ngăn họng anh ta.

“Xin lỗi, là tôi lảm miện, xin đại ca trừng phạt” anh ta cúi đầu thật sâu.

“Quên đi, cậu cũng là vì muốn tốt cho tôi nhưng cậu có thể yên tâm, vật kia sớm hay muộn cũng phải lấy lại, không cần sốt ruột... Dù sao hiện giờ cũng rất nhàn rồi, vậy cứ cùng cô ta chơi đùa một chút!” Mặc Tử Hàn nói xong, khóe miệng lại gợi lên một nụ cười tà ác.

“Vâng” Kim Hâm lĩnh mệnh nghe theo.

...

Trong hành lang

Tay trái Tử Thất Thất bịt chỗ cổ vừa bị Mặc Tử Hàn cắn, ngơ ngác đi tới phía trước.

Rốt cuộc họ là ai?

Là người đòi nợ? Hay là...

Cô trừng lớn hai mắt, khiếp sợ đến mức ngay cả tim cũng run rẩy.

“Thất Thất...”

Trước mặt truyền đến thanh âm dịu dàng, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Bách Hiên cùng mấy người bước đến trước mặt cô, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô lo lắng nói: “Em làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao?”

“A? Không... không có việc gì, em khỏe lắm a.” Tử Thất Thất luống cuống đáp.

Bách Hiên nhíu mày nhìn chăm chăm cô, tầm mắt chuyển đến cái cổ bị cô lấy tay bịt, nhìn qua khe ngón tay, ần ần có vết máu chảy ra.

“Cổ em? Bị thương?” Anh kinh hoàng hỏi.

“A...anh nói việc này hả? Hahaha...” Cô cười khan vài tiếng giả vờ bình tĩnh nói: “Không sao, chỉ là trầy da chút thôi, yên tâm, không chết người được, tục ngữ nói không sai, người trong giang hồ sao có thể không có đao bên cạnh? Lăn lượt một hai ba đao, không sao hết!”

“Cái gì?” Bách Hiên sững sốt toát mồ hôi.

Chết!

Bởi quá kích động, cô lại quen nói ra loại từ này để diễn đạt ý của mình.

Hai chân Tử Thất Thất chột chậm rãi lùi về sau.

“Nói chung em không sao, em còn có việc khác phải làm, đi trước!” Cô khẩn trương nói xong lập tức xoay người chạy trốn.

Bách Hiên nhìn bóng dáng cô chạy trốn, mi tâm nhăn lại thật sâu.

Cô đã gặp phải chuyện gì? Tại sao lại muốn giấu anh?

Anh nhớ là phân cô phụ trách phòng VIP 001, mà cô lại xuất hiện gần đây, chẳng lẽ...

Nghi ngờ bước nhanh, cấp tốc tới trước cửa phòng VIP 001, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt, sau đó vươn tay ấn chuông cửa.

“Leng keng”

Chương 30: Tổng giám đốc Tập đoàn Kim King

Đội chuông rung vài giây, cửa phòng mới chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông cao hơn hai thước từ trên cao nhìn anh.

Bách Hiên nhìn khuôn mặt người đàn ông, hơi hơi ngạc nhiên.

“Tổng Giám Đốc Kim”

Không ngờ người ở trong phòng này, dĩ nhiên là tổng giám đốc của tập đoàn Kim King, mặc dù trước đó đã xem qua tài liệu nhưng trong tích tắc, anh còn tưởng rằng... có thể là Mặc Tử Hàn.

Quá nhạy cảm sao?

“Tổng Giám Đốc Bách? Sao anh lại đích thân tới đây? Có chuyện quan trọng gì sao? Muốn vào rồi nói chuyện hay không?” Kim Hâm vẻ mặt bình tĩnh, phóng khoáng tránh đường, mời anh vào.

“A, không có gì, tôi chỉ đi ngang qua nơi này, nhìn thấy nhân viên phụ trách phòng này vội vàng vàng bỏ đi, lại nghĩ tới hôm nay nhận được thông báo thay đổi người cho nên muốn qua đây hỏi xem, có phải cô ấy đã phạm sai lầm gì, có ảnh hưởng gì tới anh không?”

“Không” Kim Hâm lạnh lùng mở miệng nói: “Cũng không có ảnh hưởng gì, hơn nữa chuyện thay đổi người, vừa rồi cô gái kia đã giải thích rõ ràng với tôi, tôi quyết định hủy bỏ”

“A? Nhưng mà...”

“Lỗi cũng không phải của cô ta, xin Tổng Giám Đốc Bách cũng đừng trách gì

cô ta.”Kim Hâm cắt lời của anh.

“A... Thì ra là như vậy”

“Nếu không có chuyện gì nữa, tôi trở về nghỉ”

“Được rồi, đã quá rầy!”

“Không sao”

Kim Hâm thản nhiên nói xong lập tức đóng cửa lại.

Bách Hiên ngơ ngẩn đứng ở cửa phòng, giữa đôi lông mày lại một lần nữa chậm rãi nhếch lên, cuối cùng vẫn cảm thấy... là lạ.

...

Toilet

Tử Thất Thất đứng trước gương, cố gắng chịu đau dùng nước rửa sạch vết máu trên cổ, nhưng trên chiếc cổ trắng ngần lại in dấu răng, lại còn ở chỗ rất dễ thấy muốn che cũng không được.

“Haizz...” Cô thở dài một hơi đành phải dán hai cái băng lên vậy.

Người đàn ông kia, anh ta rốt cục là ai? Chẳng lẽ là Mặc Tử Hàn? anh ta thực sự tìm đến đây?

Không thể!

Cứ nghĩ ngợi như vậy cô chắc sẽ điên, phải đi điều tra.

Nhanh chóng lau khô tay rồi lao nhanh ra khỏi toilet.

...

Phòng nghỉ nhân viên.

Tử Thất Thất hùng hổ đẩy cửa ra, lồi Phương Lam đang nhàn nhã uống trà ra ngoài.

“Tử Thất Thất, cậu làm cái gì vậy? Có chuyện gì cứ từ từ nói, làm sao phải động chân động tay thế? Trà ngon của tớ...” Phương Lam phản nản, đau lòng nhìn vài lá chè trong chén.

“Tiểu Lam” Tử Thất Thất nghiêm túc nói: “Cậu có biết khách ở phòng VIP 001 là ai không?”

“Tớ đương nhiên biết, chuyên môn của tớ là quản lí tư liệu mà, nhưng mà bí mật của khách không thể tiết lộ ra ngoài, tớ không thể trả lời” Cô bày ra bộ dáng đắc ý, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt viết: “Tớ cần xin tớ đi!”

“Làm ơn nói cho tớ biết đi!” Tử Thất Thất chấp hai tay.

“Ha ha” Cô vừa lòng cười trộm nói: “Nể tình giao tình nhiều năm giữa chúng ta, tớ phá lệ nói cho cậu, nhưng phải đền cho tớ một cân trà Long Tĩnh hảo hạng.”

“Được rồi, tớ đồng ý”

Thật sao?

Phương Lam kinh ngạc nhìn cô.

Thế giới quả nhiên rất kỳ diệu, không ngờ vất vả chày ra nước có một ngày cũng nhỏ được lông.

“Anh ta là chủ tịch tập đoàn cao cấp Kim King, danh như ý nghĩa, tên là King”

King?

Tử Thất Thất hơi nhú mày suy nghĩ.

Nếu như là tập đoàn Kim King, vậy không phải là Mặc Tử Hàn. Bởi vì mấy năm gần đây tập đoàn Kim King là một công ty lớn có tiếng, chưa có lời đồn nào là có quan hệ với xã hội đen, hơn nữa bảy năm trước Mặc Tử Hàn ở trong tù sao có thể vừa ra đã trở thành tổng giám đốc của một công ty? Anh ta là người đứng đầu bọn xã hội đen mà.”

Hoi... có chút an tâm!

“Này, cậu hỏi làm gì vậy? Không phải là...” Phương Lam chợt kéo dài thanh âm muốn nói nhưng lại thôi, đột nhiên vẻ mặt chuyển thành nghiêm trọng: “Thất Thất, cậu đã có một người ‘ngồi ở ngân hàng tượng kỳ áo đặc man’ rồi, đừng thay đổi thất thường nữa”

“Ngồi ở ngân hàng tượng kỳ áo đặc man? Thay đổi thất thường? Cậu đang nói cái gì vậy?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Cậu không biết sao? Đây chính là một đoạn giai thoại mà mỗi người phụ nữ thế kỉ hai mươi một đều biết.”

“Giai thoại?”

“Đúng vậy, cái này có đầy sự thật về xã hội hiện đại, vừa muốn người vừa muốn xe, đó là tượng kỳ... có nhà xinh đẹp, lại muốn có rất nhiều tiền, đó là ngân hàng... bộ dạng tàn bạo lại muốn cảm giác an toàn, đó là đặc man, cho nên người đàn ông mà có sáu dạng kia, đó chính là ngồi ở ngân hàng tượng kỳ áo đặc man.”

Tử Thất Thất đỏ mặt cười! (◡ ◡ ◡ |||)~

Đây là cái gì thế?

Chương 31: Này chú đẹp trai, Can I Help You (cháu có thể giúp chú không)?

Giai thoại này quả là kinh điển, nhưng mà đối với cô mà nói...

“Cậu cứ yên tâm, đối với loại ngòi ở ngân hàng tượng kỳ áo đặc man đây tớ không có hứng thú, có điều loại áo đặc man như cậu, tớ lại cực kỳ lo lắng!”

Lần này đến phiên Phương Lam nghi hoặc.

“Loại áo đặc man như tớ? Cậu có ý gì?”

“Rất đơn giản, chính là...” Tử Thất Thất vẻ mặt gian ác.

Chỉ vào bụng cô nói: “Lỗm”

Chỉ vào ngực cô nói: “Lòi”

Chỉ vào người cô nói: “Man!”

Cuối cùng hai mắt liếc nhanh một lần toàn thân từ trên xuống dưới của cô, nói: “Loại bất nam bất nữ “lòi lỗm Man” như cậu, tớ còn có một chút... hứng thú!”

Bất nam bất nữ?

Phương Lam giận dữ.

“Tử Thất Thất, nha đầu chết tiệt cậu, cho dù tớ là Man, cũng Man hơn loại cọt mẹ tính đàn ông như cậu, tức chết tớ...” Cô đột nhiên xắn tay áo rồi giơ nắm đấm lên “Cho dù là chị em tốt cũng phải tính sổ cho đảng hoàng, cậu dám sỉ nhục danh dự phụ nữ của tớ, vậy thì giải quyết nhanh gọn, một mất một còn...”

Cáp?

Tử Thất Thất thấy không ổn lập tức bỏ chạy.

“Đừng chạy, đứng lại, nộp mạng đi...”

Chiến tranh thế giới bạo phát!

Một ngày trong nháy mắt lại trôi qua...

Khu nhà trọ cho thuê “Hạnh Phúc”

Sau khi Mặc Thiên Tân ăn xong bữa sáng liền ngoan ngoãn đến trường học, cả ngày hôm qua cậu chờ suốt, chờ đến Hoa nhi cũng cảm tạ mà vẫn đợi được người nào đó gọi tới.

Thực là khiến người ta bực mình, cậu lại có thể tính sai một lần.

Vì sao không gọi điện thoại cho cậu? Vì sao vì sao vì sao?

Chẳng lẽ cái chú cao hai thước kia không đưa thư cho người đó?

“Haizz... Thật là buồn bực!” Cậu khó chịu than thở.

Rõ ràng hôm nay không muốn học nên cậu lại tới chỗ cây đại thụ kia chờ một ngày, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Ừ! Tâm động không bằng hành động, chân cậu bước đi về phía trước chọt xoay một trăm tám mươi độ, bỗng nhiên xoay người.

Một bóng người nháy mắt trốn vào trong đám đông.

“A” Cậu trừng lớn hai mắt. (◉_◉)~

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn không tránh được mắt thần 2.0 của cậu.

Trực giác đàn ông nói cho cậu, có người đang theo dõi cậu.

“Chẳng lẽ...” Cậu thì thảo tự nói.

Nếu đoán không sai, người kia hẳn là, giống như, có lẽ, chắc là, bề ngoài giống như, là chú lái xe ngày đó.

Hì hì...

Vẻ mặt cậu chuyển sắc, cười tà ác.

Không ngờ “Thu hoạch ngoài ý muốn” của cậu lại tự động tới cửa nhanh như vậy, thật sự rất Lucky rồi!

Cố ý làm ra vẻ không phát hiện, đầu tiên cậu bước vào một cửa hàng, dùng tiền tiêu vặt mua đồ gì đó, sau đó đi vào một tòa nhà lớn lên thẳng sân thượng ở tầng cao nhất.

Cửa vào sân thượng.

Hỏa Diễm nhìn cửa sắt đóng chặt thì hơi nhíu mày.

Tiểu quỷ này đến đây làm gì? Chẳng lẽ anh đã bị nó phát hiện?

Nhưng nơi này không có ai, đúng là thời cơ tốt để hành động, nhưng mà đại ca nói phải lấy trộm DNA, anh tùy tiện đi ra ngoài, chính là chống lại mệnh lệnh.

Không được, vẫn là xem tình hình như thế nào rồi mới hành sự.

“Aaa... Cứu mạng!”

Trên sân thượng truyền đến tiếng kêu của Mặc Thiên Tân, Hỏa Diễm sốt ruột, bất giác vươn tay, nhanh chóng cầm lấy nắm đấm cửa, nhưng đồng thời

tay anh cũng dính vào, kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Tay nắm cửa này... vậy mà... nháy mắt đã dính chặt hai tay anh.

“Hi hi...”

Tiếng cười tà ác từ phía sau cửa truyền đến, Mặc Thiên Tân chậm rãi mở cửa ra, tươi cười sáng lạn đối với anh.

“Này, chú đẹp trai, Can I Help You?”

Chương 32: Không phải chú ngu ngốc mà là cháu rất thông minh!

Hỏa Diễm trừng mắt nhìn cậu.

Hôm nay cậu không có mang kính đen và mũ lưỡi trai, toàn bộ khuôn mặt đều hiện lên trước mắt anh.

Thật sự rất giống! Quả thực chính là hình ảnh đại ca thu nhỏ.

“Này chú đẹp trai, sao chú không nói gì thế? Không hiểu tiếng Anh sao? Có cần cháu dịch giúp chú không?” Mặc Thiên Tân vẻ mặt như ánh mặt trời sáng lạn, nhưng ẩn dưới bề ngoài hồn nhiên ngây thơ ấy lại cất dấu vẻ tà ác không hợp với tuổi.

“Cậu đã sớm phát hiện ra tôi bám theo cậu?”

“Đúng rồi!” Mặc Thiên Tân cười đáp!

“Cậu cố ý dẫn tôi tới nơi này?”

“Máu chốt rõ ràng như vậy, chú không phải muốn từng bước từng bước hỏi không dứt chứ, thực ngớ ngẩn!”

Hỏa Diễm bực mình!

Nhưng vẻ mặt Mặc Thiên Tân lại là vui vẻ và thích thú.

“Chú đẹp trai, không bằng để cháu hỏi vài vấn đề có tính triết lý được rồi, tại sao chú muốn theo dõi cháu? Chú muốn làm gì cháu? Là ai sai chú làm vậy?”

Hỏa Diễm trầm mặc không nói!

Mặc Thiên Tân vẫn vui vẻ cười như trước, hai mắt linh động theo dõi khuôn mặt anh, dò xét tâm tư anh.

“Chú không nói gì, vậy để cháu suy luận một chút...” Cậu bày ra bộ dáng ông cụ non, chậm rãi nói: “Người có thể sai chú tới chỉ có người đàn ông tên Mặc Tử Hàn, người đó muốn chú thần thần bí bí theo dõi cháu nhưng lại không thể gây tổn thương cháu, vậy là muốn lấy vật gì trên người cháu, hoặc là muốn bảo vệ cháu, cũng có thể là điều tra gì đó? Nhưng mà vừa nhìn thấy khuôn mặt chú, không có bất luận vẻ ngạc nhiên gì, vậy chứng minh chú đã sớm biết cháu là ai, cho nên tổng kết lại, cháu có thể hiểu rất rõ ràng, chú muốn từ trên người cháu lấy chứng cứ có quan hệ với người kia, cho nên chú theo dõi cháu mục đích chính là muốn lấy DNA của cháu đi kiểm tra... Cháu suy luận như vậy có đúng không? Chú đẹp trai?”

Ánh mắt Hỏa Diễm trùng càng lớn.

Không ngờ thực sự bị cậu đoán được, hơn nữa ánh mắt cậu nhìn anh, nói chuyện có khẩu khí, vẻ mặt suy đoán thấu tình đạt lý đều cực kỳ giống đại ca, quả thực giống nhau như đúc.

Đây là ghen di truyền sao?

“Cháu nói này chú đẹp trai, sao chú lại không nói? Chẳng lẽ bị trí thông minh của cháu dọa sợ rồi?” Mặc Thiên Tân vẻ mặt đắc ý, cảm khái nói: “Đừng xem cháu tuổi còn nhỏ, nhưng ở phương diện chỉ số thông minh, cháu với chú đẳng cấp không hề giống nhau, kỳ thực không phải chú ngu ngốc chẳng qua là cháu quá thông minh thôi!” Cậu đắc ý dương dương tự đắc, tràn đầy kiêu hãnh.

Gân xanh trên trán Hỏa Diễm nổi hết cả lên.

Thằng quỷ này thực sự quá kiêu ngạo, ngay cả điểm này cũng giống đại ca y như đúc.

“Được rồi, đừng khó chịu nữa, ông trời cho chú “đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển” này, coi như là may mắn của chú, chú phải cảm tạ trời đất đi!” Mặc Thiên Tân an ủi vỗ vỗ cánh tay anh, tiếp tục nói: “Mẹ từng nói cho cháu:

người gốc có phúc của người gốc, mẹ còn nói đời này cháu không thể kiêu ngạo như vậy, nhưng có điều người giống như chú, cũng là có thể không ngừng hưởng thụ, chú xem xem...” Cậu nói xong liền nhả một sợi tóc trên đầu xuống, bố thí đặt ở trong tay anh.

“Đây là ngàn phán vạn phán, DNA mong nhớ ngày đêm, bốn thiếu gia cháu tặng cho chú!”

Hỏa Diễm kinh ngạc nhìn tóc trong tay.

Rốt cuộc tiểu quỷ này đang nghĩ cái gì? Cứ như vậy cho anh?

Bố thí? Thương xót? Hay là... châm chọc?

Mặc Thiên Tân đùa giỡn đã xong, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Cậu vui vẻ bước qua người anh, vừa bước xuống cầu thang bên cạnh vừa vẫy tay nói: “Chú đẹp trai, cảm ơn chú đã chơi với cháu lâu như vậy, cháu rất vui, bye bye,... Nhớ thay cháu nói với ba một tiếng, chúc mừng ba ra tù.”

Chương 33

Ba sao?

Sao thằng nhóc lại thoải mái gọi đại ca bằng ba như vậy, chẳng lẽ nó không biết nếu xác nhận đúng là con của đại ca thì cuộc sống của nó sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất, sẽ phải từ ánh mặt trời tươi sáng rơi xuống địa ngục tăm tối.

Thằng nhóc chỉ có sáu tuổi mà trong đầu nó chứa những gì?

Hỏa Diễm không nén nổi nhú mày thật sâu.

Khách sạn Rich

Phòng VIP 001

Lần thứ ba Tử Thất Thất đẩy toa ăn đứng trước cửa phòng, cô nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt mà cau mày.

Hôm qua lớn tiếng mắng anh ta là tên biến thái chết tiệt rành rành như vậy, còn nói muốn trả thù, thế nhưng tại sao anh ta lại hủy bỏ việc thay đổi người? Chẳng lẽ đây là trả thù trong truyền thuyết? anh ta muốn hành hạ cô bằng cách này?

Nhưng tại sao bản thân mình lại ngoan ngoãn đứng ở đây? Rõ ràng cô cũng có thể xin thay đổi người, né tránh phiền phức không cần thiết này, thế nhưng...

Thực sự cô vẫn còn muốn xác nhận lại một chút, người đàn ông kia... rốt cuộc là ai?

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, đây là thời điểm tất yếu để lấy dũng khí ra, dũng cảm thăm dò.

Cô hít một hơi mạnh mẽ, giữ cho tim ổn định, ấn chuông cửa.

“Leng keng – Leng keng”

“...” Không có ai lên tiếng.

“Leng keng – Leng keng”

“...” Vẫn không có ai.

“Leng keng – Leng keng”

“...”

Tử Thất Thất đồ mồ hôi! (͡ ͡ ͡ ͡)~

Sự việc này sao giống như đã từng xảy ra?

Nếu đi sẽ không lấy được đồ, nếu ở lại sẽ thông thống khoái khoái mở cửa, đây chính là nguyên tắc làm người cơ bản, a không đúng... Cô hiểu rồi anh ta căn bản không phải người, anh ta là một con chó điên chỉ biết cắn người.

Kỳ vọng vào chó điên sẽ mở cửa là hành vi sai lầm của nhân loại.

“Haiz...” Cô thở dài một hơi, sau đó lấy chìa khóa, chân chừ mở cửa phòng.

...

Lần này phòng khách tràn ngập ánh sáng mặt trời, gọn gàng sạch sẽ, phòng tắm không truyền ra tiếng nước chảy, nhưng mà... một người đàn ông đang nằm dài trên ghế sofa.

Anh ta mặc quần tây màu đen, áo sơ mi màu trắng, chiếc thắt lưng đã được cởi xuống, cúc áo cũng đã mở ra, chỉ có khóa kéo là không tổn hao gì, lúc ấy

lúc hiện hơi gồ lên vật gì đó (tỷ ý để ý kĩ ghê 😊), mà phía trên anh ta, vạt áo sơ mi đã mở rộng, lộ ra nước da màu đồng cùng với cơ bắp và thân hình hoàn mỹ, cả người tỏa ra mị lực nam tính hấp dẫn, thế nhưng ở trong mắt Tử Thất Thất chỉ có hai chữ để đánh giá anh – hèn tiệt! (😊)

Kỳ quái?

Hai mắt trong veo của cô nhìn phần đầu anh.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tóc ngắn màu đen của anh, nhưng không nhìn thấy được khuôn mặt, bởi vì, trên mặt là một tập văn kiện đang mở.

Là do làm việc nên mệt sao? Hay là anh ta cố tình che mặt mình?

Mặc kệ, lòng hiếu kỳ không ngừng quấy phá, thúc giục cô tiến gần đến bên người anh.

Chỉ cần hạ xuống một chút là được rồi, cô muốn nhìn thấy mặt anh.

Muốn tận mắt xác nhận xem người đàn ông này có phải người bảy năm trước hay không.

Tay chậm rãi tiến tới gần anh, ngón tay đụng vào một góc của tập văn kiện, sau đó vô thanh vô tức xiết chặt, chuẩn bị xóc lên...

“Cô muốn làm gì tôi?” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

Chương 34: Mặc Tử Hàn là ai? Tôi không biết!!!

Tay Tử Thất Thất chợt cứng đờ.

Anh ta tỉnh sao?

Không, vốn anh ta không có ngủ là anh ta giả vờ.

Chợt, Mặc Tử Hàn bắt lấy tay cô, thành linh ngồi dậy đồng thời kéo cô vào ngực anh, tay kia cuốn lấy thân thể cô, để cô ngồi trên đùi đưa lưng về phía anh.

“Bịch” một tiếng, văn kiện rơi xuống mặt đất.

Chính lúc đấy, Mặc Tử Hàn đưa tay phải ra che kín mắt cô, tầm mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt trở nên đen kịt.

“Cô vừa muốn làm gì tôi? Quyến rũ? Hay là đánh lén?” Anh tới gần bên tai cô tà mị nói.

Tử Thất Thất cau mày đè nén tiếng tim đập dồn dập không không chế được.

“Anh nghĩ quá nhiều rồi, tôi không có chút hứng thú nào với cơ thể anh cả!”

“Vậy cô muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn nhìn khuôn mặt anh một chút để xem nó hình dạng gì.” Cô không hề dấu giếm nói ra ý định của mình.

Chết thì chết, thay người thì thay người, cô không có gì phải sợ hãi.

“Khuôn mặt? Cô rất muốn biết tôi như thế nào?” Anh hỏi.

“Đúng”

Khóe miệng Mặc Tử Hàn gợi lên nụ cười tà ác.

“Mặc dù tôi rất vui khi mà bản thân có thể khiến cho phụ nữ sinh ra hứng thú, nhưng mà thực sự rất tiếc, con người của tôi có một cái tật xấu, chính là cô càng muốn xem, tôi lại càng không muốn cho cô thấy, như vậy... cô càng duy trì lòng hiếu kỳ, không ngừng muốn thấy tôi, nhớ tôi...”

Tử Thất Thất giận dữ, hai tay nắm chặt.

“Vậy thật có lỗi, tôi cũng có một tật xấu, chính là người khác càng không muốn để tôi nhìn thấy thứ đó, tôi càng phải nhìn!” Cô nói xong, hai tay bắt lấy cái tay đang giữ mình, xoay người cúi xuống, hai chân tách ra, ổn định trọng tâm, sau đó dụng lực đẩy vai anh ngã xuống.

Thế nhưng trước khi động tác cô hoàn thành, Mặc Tử Hàn đã vươn tay trái nắm lấy tóc cô, dùng sức nắm kéo xuống.

“A” Tử Thất Thất bị đau kêu lên, ép buộc phải nhấc đầu lên.

Mặc Tử Hàn nhân cơ hội bỏ tay trái ra, đồng thời tay phải cầm lấy tóc cô, quay về phía ghế sofa, dùng sức đè xuống.

Cả khuôn mặt Tử Thất Thất bị ép chặt xuống ghế sofa mềm mại, tầm mắt lại bị che khuất.

“Buông ra” Cô kêu to.

Tại sao người đàn ông này thân thủ tốt như vậy? Lại có thể dễ dàng chế ngự cô?

Anh ta là ai?

“A...” Mặc Tử Hàn chợt cười khẽ, nói: “Đối với một người phụ nữ mà nói, thân thủ của cô không tồi, nhưng đáng tiếc, đối thủ của cô lại là tôi.”

“Anh không phải tổng giám đốc tập đoàn Kim King, anh không phải King, anh là ai? Chẳng lẽ... anh là Mặc Tử Hàn?” Cô nói to suy đoán, đồng thời dùng sức giấy dựa.

“Mặc Tử Hàn?”

Mặc Tử Hàn ngờ vực lặp lại tên mình, chậm rãi khom người dán trên lưng của cô, giả vờ nghi hoặc nói: “Mặc Tử Hàn là ai? Tôi không biết người như vậy, nhưng tôi có thể khẳng định với cô, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Kim King, tên của tôi là King”

Cái gì?

Anh ta không phải Mặc Tử Hàn?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhưng vẫn không tin.

“Anh gạt người! Nếu không phải Mặc Tử Hàn, vậy để tôi thấy khuôn mặt anh!”

“Được”

Anh bất ngờ thẳng thắn đồng ý.

Chương 35

Tử Thất Thất sững sờ.

Có thể thấy khuôn mặt anh ta sao?

“Có điều là...”

Thanh âm Mặc Tử Hàn lập tức trở nên chậm chậm, nói: “Tôi là một người làm ăn đặc biệt xuất sắc, cho tới bây giờ cũng không có buôn bán lỗ vốn, cho nên chỉ cần cô đưa cho tôi một triệu đồng, đừng nói là khuôn mặt, toàn thân trên dưới của tôi, kể cả địa phương kia... đều có thể cho cô nhìn một lần.”

Tử Thất Thất nháy mắt thẹn quá hóa giận.

“Anh buông tôi ra! Anh là đồ vô liêm sỉ, đồ không biết xấu hổ, anh như một tên hạ đẳng, hạ cấp, loại sản phẩm bậc ba, lập tức phải đi tiêu hủy.”

“A...” Mặc Tử Hàn không giận, ngược lại cười khẽ.

Tính tình táo bạo của cô thật giống như một con ngựa hoang, dường như chỉ cần khẽ đụng vào sẽ lập tức dùng chân đá người, không cho bất luận kẻ nào cười trên đầu, nhưng cũng chính vì tính cách này... mới càng thêm thú vị.

Thật muốn thuần phục con ngựa hoang này, muốn thử cảm giác được cười lên...

“Buông tôi ra, tên trứng thối, buông tôi ra, buông tôi ra...” Cô không ngừng la hét, không ngừng giãy dụa.

Vẻ mặt Mặc Tử Hàn tràn đầy thích thú.

“Xem ra cô không muốn đưa tiền, cũng đúng, tôi nhớ người Trung Quốc có một câu nói người xưa để lại: con gái vô tài tiện thị đức.”

Hả? (◉_◉|||)~

Tử Thất Thất nháy mắt tức giận như muốn phá sập cầu.

Thật sự rất muốn quay lại cho anh ta một cú... “Tài” (nhân tài) này so với “tài” (tiền tài), đồng âm nhưng không đồng nghĩa.

Chịu đựng quá đủ rồi, rốt cuộc anh ta là đại tinh tinh ở rừng rậm nguyên thủy nào chạy đến đây? Là cố tình gây trò cười? Hay là vô ý? Cái gì mà tổng giám đốc cao cấp? Cô khinh, ai tin được với trình độ văn hóa như thế này?

Thật là mất mặt!

“A a a a” Cô chột phần nộ rống to, “Tên biến thái chết tiệt, muốn tôi nói bao nhiêu lần anh mới hiểu? Buông tôi ra, đừng có chạm vào tôi, cút ngay, cách xa tôi một chút.”

“Khó mà làm được” Anh ung dung cự tuyệt.

Cơ thể càng dán sát trên lưng cô, gần như chỉ dùng thân thể anh chặn cô lại, sau đó bạc môi áp lên tai cô nhỏ giọng nói: “Đúng lúc tôi nhớ đến cô từng nói qua, cô đối với cơ thể tôi một chút hứng thú cũng không có, chỉ có điều trái lại, tôi đối với cơ thể cô có rất nhiều hứng thú, không bằng... để cho tôi xác nhận một chút.”

Xác nhận?

Tử Thất Thất hoang mang.

“Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn...” Anh muốn nói lại thôi, tay phải đã vươn tới vạt áo của cô.

Chậm rãi dò xét bên trong áo cô, sau đó vuốt ve nước da trơn mềm, kéo chiếc áo sơ mi, để cho toàn bộ phần lưng của cô lộ ra trước mắt anh.

“Đừng” Tử Thất Thất kêu to.

Nháy mắt, cô giống như thủy thủ được ăn rau chân vịt, sức giầy dũa lớn hơn gấp bội.

Mặc Tử Hàn nhíu mi, hai tay dùng sức kiềm chế cô.

Hai mắt nhìn chăm chăm hình xăm sau lưng cô.

Huyết long kia, vẫn y nguyên như bảy năm trước, dấu ấn sinh động trên lưng cô, hoàn hảo không tổn hao gì. Anh còn tưởng cô đã nghĩ được biện pháp xóa bỏ hình xăm này đi, bởi vậy mới có chút lo lắng, nhưng mà hiện tại đã khẳng định được... đồ vật vẫn còn.

“Được rồi, cô có thể đi rồi!” Anh đột nhiên mở miệng, hai tay buông cô ra.

Cái gì?

Tử Thất Thất vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Vì sao bỗng nhiên lại để cô đi? anh ta không phải muốn làm cái chuyện kia với cô sao? Chỉ có như vậy?

“Kim Hâm, tiễn khách”

Lại là bốn chữ đơn giản này, mà âm thanh vừa phát ra, cửa phòng liền mở, Kim Hâm đi nhanh tới bắt lấy cánh tay Tử Thất Thất.

“Cô Tử, xin đi theo tôi!” anh ta vừa nói vừa lôi kéo thân thể cô.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tử Thất Thất quay đầu lại nhìn bóng lưng Mặc Tử Hàn.

Anh ta nói xác nhận là có ý gì?

Anh ta muốn xác nhận cái gì?

Chẳng lẽ...

Chương 36

Huyết long sao?

Anh ta muốn xác nhận hình xăm sau lưng cô còn hay không cho nên mới làm như vậy?

Thế nhưng, nếu anh ta là Mặc Tử Hàn có thể đường đường chính chính đối mặt cô, lợi dụng quyền thế của mình ép buộc kiểm tra thân thể cô, thậm chí làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà... vì sao muốn làm nhiều việc thừa thãi như vậy?

Thật rối loạn!

Cô hoàn toàn không nghĩ ra.

Hai mắt ngậy ngốc nhìn cửa phòng đóng chặt, nhưng trong ánh mắt lại đột nhiên hiện lên bóng lưng người đàn ông kia, anh ta chậm rãi xoay người, khóe miệng gợi lên nụ cười tà ác, y hệt khuôn mặt Mặc Tử Hàn bảy năm trước, giống nhau như đúc.

Không!

Thân thể cô bỗng nhiên chấn động, con ngươi chợt mở to.

Hai chân run rẩy lùi về phía sau, sau đó lập tức xoay người chạy.

Mà ở căn phòng gần cầu thang cuối hành lang

Cánh cửa được mở ra, Bách Hiên nhìn bóng dáng Tử Thất Thất bỏ chạy giữa đôi lông mày nhăn lại.

Cô kích động cái gì?

Trong gian phòng kia, bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

...

Trong phòng

Mặc Tử Hàn chỉnh trang lại quần áo, sau đó tao nhã ngồi trên ghế sofa, cầm lấy chiếc ly đế cao trên bàn.

Kim Hâm trở về đứng trước mặt anh, hơi cúi đầu cứng nhắc nói: “Đại ca, vừa rồi ở trong phòng ngủ, tôi nhận được thư của Hỏa Diễm”

“Cậu ta nói cái gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Cậu ấy nói, chuyện anh muốn cậu ấy điều tra, đã có kết quả!”

“Phải không? Kết quả đâu?”

Kim Hâm chợt khom lưng, mở chiếc máy vi tính trên bàn ra, mở phong bưu kiện, sau đó chuyển hướng tới trước mặt anh.

Mặc Tử Hàn hai mắt hẹp dài nhìn chằm chằm hai hình ảnh, một cái là báo cáo xét nghiệm DNA, còn lại là báo cáo DNA so sánh, mà kết quả rõ ràng viết, anh cùng thằng nhóc tên Mặc Thiên Tân, là quan hệ cha con.

Bỗng nhiên, vành mắt hẹp dài hơi buộc chặt, khóe miệng cũng dâng lên một nụ cười tà ác.

Không ngờ một đêm vội vàng, vậy mà khiến cô mang thai con của anh, hơn nữa cô còn dám vụng trộm nuôi dưỡng bảy năm... Tội lỗi lớn như vậy, sao anh có thể dễ dàng bỏ qua?

“A...” Anh khẽ cười, nhấp một ngụm chất lỏng màu đỏ trong ly, sau đó nắm chặt cái ly, chỉ nghe “tách” một tiếng, ly rượu tinh xảo trong nháy mắt vỡ tan trong tay anh.

Máu... theo đó chảy ra...

“Đại ca?” Kim Hâm kinh ngạc.

Mặc Tử Hàn vươn tay đang chảy máu ra lạnh lùng nói: “Đưa di động cho tôi”

Kim Hâm nhăn mày nhìn miệng vết thương trên tay anh, lo lắng do dự một giây, sau đó lấy di động trong túi đặt vào tay anh.

Mặc Tử Hàn cầm lấy, hoàn toàn không để ý đến việc máu không ngừng chảy ra, thậm chí trên mặt không có biểu tình đau đớn gì, dường như chưa từng phát sinh bất luận chuyện gì, ngón tay nhanh chóng ấn vào những con số, sau đó đặt ở bên tai.

“Tút – Tút – Tút”

Điện thoại rất nhanh được kết nối, truyền đến một âm thanh tức giận.

“Moses mooses?” (Tiếng Nhật)

“Là ta” Anh thấp giọng.

“A?”

Đối phương hiển nhiên nhận ra giọng cậu, vui vẻ nói: “Con nói phụ thân đại nhân, con trông sao, trông trắng, trông đến hoa nhĩ cũng phải cảm tạ, rốt cục cũng trông được tôn giá người, thật đúng là phải cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn số phận, để hai cha con ta được tương phùng, không biết... ba có khỏe không?”

Mặc Thiên Tân miệng vẫn mồm mép, nói hươu nói vượn như cũ, mà trong từ ngữ toàn hương vị “tôn hại người”...

Chương 37: Đừng hâm mộ anh, anh chính là truyền thuyết

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của nó, chân mày nhếch lên.

Nó dĩ nhiên thoải mái gọi anh là ba, chứng minh nó không hề giấu diếm thân phận của mình, như vậy tìm mọi cách đưa số điện thoại cho anh là có mục đích gì?

“Tìm ta, có chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Ba à, người thật sự rất không thú vị, biết chính mình có một con trai bảo bối sáu tuổi, tối thiểu cũng phải ngạc nhiên một chút, vui vẻ một chút, lại kích động một chút chứ!”

Giữa đôi lông mày Mặc Tử Hàn chợt nhăn lại, kiên nhẫn trong nháy mắt toàn bộ biến mất, ngón tay rất nhanh ấn xuống phím cắt đứt.

Giây tiếp theo.

“Linh linh ling... linh linh linh”

Mặc Tử Hàn nhìn điện thoại di động vang lên, cố tình trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở ra để ở bên tai.

“Ba à, con sai rồi, chúng ta nói chuyện chính đi.” Mặc Thiên Tân thay đổi một trăm tám mươi độ, thái độ trịnh trọng, lộ rõ chủ nghĩa đàn ông biết co biết duỗi của mình.

“Được rồi, vậy nói đi!” Mặc Tử Hàn lên tiếng.

“Thực ra, con tìm ba chỉ muốn hỏi ba một vấn đề!”

“Hỏi đi!”

“Bảy năm trước, tại sao ba lại xăm hình xăm quan trọng như vậy trên người mẹ?”

“Cậu biết chuyện hình xăm?”

“Đúng vậy, từ khi con biết nhận thức, mẹ đã nói tất cả mọi chuyện cho con biết, mẹ nói, nếu đã quyết định sinh con ra vậy thì không cần phải giấu diếm con, giống như nếu con đã sinh ra trên thế giới này thì không cần phải giấu chuyện ba tồn tại, huống chi cho dù là muốn che giấu, ba sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện.”

“Rất thông minh!” Mặc Tử Hàn không khỏi khen ngợi.

“Đó là đương nhiên, người địa cầu đều biết câu nói: Mặc Thiên Tân không biết khiếm tốn”

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ nói: “Cậu đã thông minh như thế, vậy đừng ngại đoán xem vì sao tôi lưu lại hình xăm trên lưng mẹ cậu?”

“Cái này...” Mặc Thiên Tân kéo dài thanh âm, lại biến thành đại trình thám phúc nhĩ ma tư suy luận nói: “Bảy năm trước, ba lưu lại hình xăm trên người mẹ, rất rõ ràng, chính là ba không muốn bất luận kẻ nào đụng vào mẹ, thế nhưng đối với một người phụ nữ chỉ có một đêm tình cảm qua lại, ba đã vậy còn quá coi trọng, cái này có ngụ ý! Nếu nói là nhất kiến chung tình, con nghĩ ba không phải người như thế, vậy là nhất thời cao hứng? Hay là đi, có thể là như vậy... Nhưng rất kỳ quái, sau một đêm đó, ba lập tức bị cảnh sát bắt, lại cực kỳ phối hợp thừa nhận hành vi phạm tội của mình, thậm chí tức khắc ngồi tù. Con vẫn còn điều chưa rõ, ba thân là đại ca xã hội đen, vì sao trước đó không bỏ chạy? Vì sao lại cùng mẹ làm cái chuyện kia? Là bởi rất sắc sao? Đích thực, nửa người bên dưới của đàn ông thực rất dễ bốc cháy, con có thể lý giải được, nhưng cho dù bị cảnh sát bắt được, tại sao ba không phản kháng? Con thật sự rất không hiểu hành động của ba, hết sức hết sức không hiểu, nhưng mà...”

Cậu làm ra vẻ huyền bí ngừng lại, thở hên hên một hơi rồi tiếp tục nói:

“Hai tháng trước, con tắm cùng mẹ, ba nghĩ đi một nam một nữ chung sống một phòng, nhưng lại trần truồng lỏa thể, không tránh được sẽ phát sinh chuyện tình sờ sờ chạm chạm gần gũi, cho nên cực kỳ may mắn để cho con phát hiện hình xăm sau lưng mẹ, giống như cát dấu vật gì, vậy tổng kết lại các điểm trên, con đại khái có thể khẳng định, nguyên nhân mà ba lưu lại hình xăm trên người mẹ, là muốn bảo vệ đồ vật kia, không bị bắt luận kẻ nào tìm ra, ba nói... con đoán rất đúng phải không? Phụ thân đại nhân?”

Mặc Tử Hàn nghe cậu suy luận thao thao bất tuyệt, sắc mặt càng ngày càng u ám.

Anh không nghĩ nó là thằng nhóc sáu tuổi nhưng lại có chỉ số thông minh kinh ngạc như vậy, càng khiến anh không ngờ chính là thằng nhóc thông minh như thế là con trai Mặc Tử Hàn anh.

“Này? Con nói phụ thân đại nhân, tại sao ba không nói gì? Bị con đoán trúng sao? Hay là bị tài trí thông minh của con dọa sợ rồi?”

“...” Mặc Tử Hàn vẫn trầm mặc như cũ.

“Haizz...” Mặc Thiên Tân thở dài xúc động nói: “Vì sao mỗi người sau khi nghe xong suy luận của con đều trở thành câm điếc? Xem ra thông minh cũng là một loại sai lầm cực đại, con thật sự là nghiệp chương nặng nề, nhưng vì để cho những người có chỉ số IQ bình thường tự nhiên, con tặng mấy người thêm một câu danh ngôn: Đừng hâm mộ anh, anh chính là truyền thuyết...”

Chương 38

Anh?

Trên mặt Mặc Tử Hàn rõ ràng hiện lên lửa giận.

Tiểu quỷ cuồng vọng này dám cười trên đầu anh, thật đúng là di truyền gan hùm mật gấu từ Tử Thất Thất, xem ra... phải dạy dỗ lại cho tốt mới được.

“Tiểu quỷ, ngươi mặc dù thông minh nhưng không được ăn nói hàm hồ nếu không sẽ đưa tới họa sát thân!”

“Ôi? Là như thế này sao? Ba tức giận rồi?” Mặc Thiên Tân giả bộ kích động, ân hận nói: “Con xin lỗi, bởi có thể nói chuyện với ba khiến con cực kỳ xúc động, cho nên muốn trước mặt ba khoe tài năng của mình một chút, con chỉ muốn thể hiện chút mà thôi, không ngờ lại... nhưng mà, mọi người đều nói trong bụng tể tướng chống thuyền, ba của con khoan dung độ lượng, đừng nói là thuyền, cho dù là tàu Titanic bị đắm cũng có thể khởi động lại, đúng không ạ?”

Mặc Tử Hàn càng ngày càng không chịu nổi lời nói thiên mã hành không của cậu, giữa đôi lông mày sớm đã siết chặt lại.

“Những gì ngươi muốn nói đã nói xong chưa?”

“Rồi ạ, đều nói xong rồi. Nhưng mà ba vẫn chưa trả lời vấn đề của con”

“Không sai, chính là điều ngươi đoán” Cho nên anh phải thay đổi kế hoạch, mau chóng lấy lại đồ vật kia mới được.

“Yes! Mình quả nhiên là thiên tài, hahaha... Gương kia ngự ở trên tường nói cho tôi biết, người đàn ông thông minh nhất trên thế giới này là ai?”

Cậu đột nhiên kháp cổ họng, đà thanh tự hỏi tự đáp: “Mặc Thiên Tân”

“Nếu vấn đề của ngươi đã hỏi xong, vậy cho tôi hỏi một vấn đề!” Mặc Tử Hàn vội cắt đứt tiết mục sắm vai của cậu.

“Được, ba hỏi đi, con nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận” (Biết gì sẽ nói, đã nói là nói hết)

“Vậy thì... Có thể nói cho tôi biết, nguyên nhân cậu dẫn tôi tới khách sạn Rich chứ?”

“À...” Mặc Thiên Tân chột ngậm miệng.

“Nói mau, không phải cậu nói rất nhiều sao?”

“À...”

“Trả lời ta!”

“À...”

Mặc Tử Hàn tức giận. (͡° ͜ʖ ͡°)~

“Trời ơi, đại sự không ổn, tay của con không điều khiển được, không bằng chúng ta lần sau trò chuyện, bye bye ba”

Mặc Thiên Tân nói xong nhanh chóng sử dụng kế thứ ba mươi sáu – Trốn!

Mặc Tử Hàn nhú mày nhìn điện thoại mất liên lạc, khó chịu nắm chặt tay, máu càng mãnh liệt chảy ra.

“Ong ong ông... Ong ong ông”

Di động chột rung rung, truyền đến một tin nhắn.

Mặc Tử Hàn nghi ngờ mở tin ra, nhìn vài chữ đơn giản phía trên

“Ba à, có thể nói chuyện phiếm với ba, con thực sự rất vui vẻ, hahaha...”

Không hiểu sao, ngay trái tim có cảm giác quái dị, ngứa, ầm ập, ngọt ngào...

Đây là chuyện gì?

“Đại ca!”

Kim Hâm vẫn đứng bên cạnh rót cuộc mở miệng, nói: “Anh vẫn nên nhanh chóng băng bó lại vết thương”

“Không cần, cứ như vậy đi” Anh lạnh lùng từ chối.

Có lẽ đau nhức, có thể che đi loại cảm giác quái dị này.

Khu nhà cho thuê Hạnh Phúc.

Mặc Thiên Tân sau khi gửi tin nhắn liền tắt điện thoại di động, vẻ mặt vui vẻ, không ngừng cười trộm.

Nhưng ngay lúc cậu đang vui vẻ quên mình, cánh cửa đột nhiên mở ra, Tử Thất Thất vẫn mặc bộ đồng phục nhân viên sợ hãi đứng ở cửa.

Cô thở hổn hển, sau đó lớn tiếng nói: “Bảo bối, lập tức dọn dẹp đồ đạc, chúng ta chuyển nhà!”

Hả?

“Chuyển nhà?” Mặc Thiên Tân sững sốt.

Chương 39: Bảo bối, mẹ cho con đi...

Sao đột nhiên nói muốn chuyển nhà?

Hơn nữa mẹ vẫn còn mặc đồng phục nhân viên lại vội vã chạy về, có việc lớn gì sao?

“Mẹ, làm sao vậy? Vì sao đột nhiên muốn chuyển nhà?” Cậu nghi hoặc hỏi.

Tử Thất Thất vẫn còn kích động từ từ bước đến trước mặt cậu, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

“Bảo bối, ba con tới bắt chúng ta!”

“Ba? Vậy ba đâu?” Rõ ràng vừa mới nói chuyện điện thoại, sao có thể nhanh tới mức đến đây bắt người?

“Không... Mặc dù mẹ không khẳng định được người kia có đúng là ba con hay không, nhưng mà khi nói chuyện với anh ta mẹ có cảm giác, với những việc mẹ làm, mẹ cho rằng... có thể là anh ta, không, chính là anh ta! Cho nên chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt!” Cô hoang mang nói, bắt lấy tay Mặc Thiên Tân, ngay cả đồ đạc cũng không muốn thu dọn, lập tức muốn đi!

“Mẹ”

Mặc Thiên Tân lớn tiếng gọi cô, đôi tay nho nhỏ dùng sức giữ chân cô lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cái gì mà người kia? Cái gì mà hình như là anh ta? Có thể là anh ta? Thật là anh ta? Cuối cùng là mẹ có gặp ba hay không?”

“Mẹ không nhìn thấy khuôn mặt anh ta, nhưng mà...” Nhìn thấy người kia, lòng của cô sẽ cực kỳ không yên, sẽ trực tiếp nghĩ đến Mặc Tử Hàn.

“Mẹ, không phải là mẹ quá căng thẳng rồi chứ? Ba không biết mẹ là ai, sao có thể tìm đến mẹ chứ? Hơn nữa ba cũng không biết mình có đứa con trai này, cho nên càng không thể tới bắt chúng ta! Mẹ lại nghĩ nhiều nữa rồi, không sao đâu...” Mặc Thiên Tân bình tĩnh an ủi cô cực kỳ giống một diễn viên chuyên nghiệp.

Thế nhưng sắc mặt Tử Thất Thất vẫn trắng bệch như cũ.

Cô từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, giống hệt con trai, bị huấn luyện viên huấn luyện đến mức cơ thể muốn rã rời ra thành từng mảnh ngay cả một lần kêu đau cũng không có, nhưng mà từ khi có cậu, cô liền biến thành nhát gan, có lẽ bởi mất đi ba mẹ cho nên cô sợ ngay cả cốt nhục duy nhất của mình cũng sẽ mất đi!

Nhưng nhiều năm như vậy, cô luôn ghi tạc trong đầu rằng có một số chuyện không nên nói thẳng, nhưng mà hôm nay có lẽ phải nói ra...

“Thiên Tân...” Bất ngờ cô gọi tên cậu.

“Dạ?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc lên tiếng trả lời, cảm giác được không khí có phần thay đổi.

Tử Thất Thất nhú mày, khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt khẽ tâm nhìn cậu nói: “Thực ra con rất thích có ba... phải không? Thực ra con vẫn luôn đợi ba ra tù... phải không? Thực ra con vẫn luôn muốn ở bên cạnh ba... đúng không? Dù sao con với anh ta...”

“Mẹ” Mặc Thiên Tân chợt cắt ngang lời của cô.

Tử Thất Thất vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cậu, nước mắt lóe ra ánh sáng trong suốt.

“Nhiều năm rồi, con làm mọi việc vì anh ta, mẹ đều biết, mẹ cũng thấy được... Mặc dù con chưa gặp ba, cũng chưa từng nói chuyện, nhưng con thích ba đã vượt qua cả thích mẹ, cho nên nếu con muốn sống cùng ba, như vậy... mẹ để con đi tìm ba!”

“Mẹ? Mẹ đang nói cái gì vậy? Mẹ không cần con nữa sao?” Mặc Thiên Tân gắt gao nhú mày, vẻ mặt bi thương, tay nhỏ bé cầm lấy vạt áo cô.

“Mẹ sao có thể không cần con chứ? Con chính là đứa con trai bảo bối mà mẹ yêu nhất!”

“Vậy lời vừa nãy của mẹ là có ý gì? Mặc dù con thực thích ba, nhưng còn càng thích mẹ hơn... chính là mẹ!”

Nháy mắt, nước mắt đã ngưng kết lại rồi biến mất...

Đồ bịp bợm!

Rõ ràng từng dạy cậu rằng trẻ con không được nói dối, nhưng mà... cô lại nói dối, trêu chọc cậu gần chết!

Chương 40: Sơn vô lăng, thiên địa hợp, tài cảm dữ quân tuyệt!

Trực giác của phụ nữ thật đáng sợ, lại có thể nhìn thấu chuẩn xác bí mật trong nội tâm người khác.

Đây rốt cuộc là cái loại suy luận gì vậy?

Mặc Thiên Tân giờ này khắc này mới biết được, một người lớn mật làm bậy như mẹ vì sao lại sợ ba, hóa ra là sợ mất đi cậu.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con đã gặp ba rồi!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh ngạc mở lớn hai mắt, giống như thấy được sét đánh giữa trời quang.

“Con đã... gặp... anh ta?”

“Đúng vậy! Thật ra mấy ngày nay con không nghe lời trốn học, ngày nào cũng đứng chờ ở cửa nhà ba, nhưng con chỉ nhìn lén ba thôi, cho nên ba không phát hiện ra con, hơn nữa hôm nay con cũng thấy ba trở về lúc sáng, sau đó ở nguyên trong nhà, cho nên mẹ nhất định là nghĩ quá nhiều rồi, ba không thể phân thân làm sao có thể đi tìm mẹ chứ?” Cậu nửa thật nửa giả nói, vô cùng nhuần nhuyễn phát huy tài ăn nói của mình.

Hy vọng lời nói dối này có thể kéo thêm được chút thời gian, ý muốn của cậu cũng mau chóng được thực hiện.

Tử Thất Thất sững sốt nhíu mày.

Anh ta cả ngày đều ở trong nhà?

Vậy người ở khách sạn Rich không phải anh ta? Người kia thực sự như anh ta đã nói, là tổng giám đốc cao cấp của tập đoàn Kim King?

Là cô... nghĩ quá nhiều sao?

“Mẹ?”

Mặc Thiên Tân thấy cô im lặng không nói lời nào, lo lắng nắm chặt tay cô nói: “Mẹ không tin con sao?”

“Không! Không phải... Mẹ chỉ... không thể nào yên tâm!”

“Mẹ nhất định là quá căng thẳng đấy, từ sau khi ba ra tù, ngày nào mẹ cũng mất ngủ, mẹ nghĩ xem, nếu một người ngày nào cũng trong trạng thái hoảng sợ, tất nhiên sẽ cho rằng nguy hiểm ngay bên cạnh mình, nhưng mẹ yên tâm, y học đã chứng minh: chỉ cần mẹ ăn ngon rồi lại ngủ một giấc thì sáng ngày mai sau khi thức dậy, mẹ nhất định sẽ lại phấn chấn, hoạt bát, hăng hái, nhanh nhẹn... à, không đúng, phi phi phi, đồng ngôn không cổ kị... Tóm lại, tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi, con sẽ không đi, cho dù ba có thực sự đến, con cũng sẽ bỏ trốn cùng mẹ, hơn nữa con thề với mẹ...”

Cậu đột nhiên dừng lại, cánh tay ngăn ngùn trụ lấy cổ Thất Thất, đem trán mình dán vào trán cô, ản tình nói: “Sơn vô lăng... Thiên địa hợp... Tài cảm... Dữ, quân, tuyệt!” (Trời đất có hợp làm một mới dám đoạn tuyệt)

“Phụt”

Tử Thất Thất cuối cùng nhin không được mà cười lên tiếng.

“Ai nha, mẹ, mẹ phóng thí (trung tiện)” Mặc Thiên Tân bắt đầu trêu chọc.

“Tai con có vấn đề rồi sao? Đó là tiếng cười”

“Sao? Vậy lại càng không tốt, tiếng cười của mẹ với tiếng thí rất giống nhau!”

“Tiểu tử thôi...”

Không khí lại khôi phục như bình thường, nhưng nguy hiểm lại ngấm từng bước tới gần...

Khách sạn Rich

Phòng VIP 001

Sau một đêm sửa sang, Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt lạnh như băng, hai mắt nhìn về phía trước, không ngừng suy nghĩ!

Kim Hâm đứng bên cạnh anh, nhìn vết thương trên tay anh đã ngừng chảy máu, sau đó từ từ khô lại.

Trời dần dần sáng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp căn phòng.

Đột nhiên, hai mắt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn ngược lên, nhìn ánh nắng chói mắt, cuối cùng đôi môi mím chặt cũng mở ra.

“Kim Hâm!”

“Có”

“Chờ khi nào Tử Thất Thất tới, cậu tìm cơ hội đánh ngất cô ta, chúng ta lấy lại đồ vật kia!”

“Rõ”

Chương 41: Tại sao cô lại quan tâm anh ta? Tại sao?

Mười hai giờ trưa!

“Leng keng - Leng keng”

Chuông cửa phòng vang lên, Kim Hâm nhanh chóng đến mở cửa ra.

Tử Thất Thất đứng ở ngoài cửa, vẫn nở nụ cười như trước, hơi cúi đầu nói:
“Kim tiên sinh, tôi mang cơm trưa tới cho anh.”

“Vào đi” Kim Hâm tránh đường ra.

Nhìn vào phòng, Tử Thất Thất ngẩn người do dự.

Tuy Mặc Thiên Tân nói người đàn ông này không phải Mặc Tử Hàn nhưng cô vẫn cảm thấy bất an, hơn nữa những việc anh ta làm với cô đều khiến cô cảm thấy cực kỳ chán ghét. Không muốn dây dưa không rõ với anh ta nữa cho nên sáng sớm cô đã vào văn phòng tổng giám đốc yêu cầu Bách Hiên thay đổi người, nhưng lại bị Bách Hiên một mực cự tuyệt.

Coi như là công tư phân minh nhưng không thể đối với người mình thích như vậy chứ?

Anh ta rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

“Tử tiểu thư, mời vào!” Kim Hâm thấy cô ngây ngốc xuất thần, lớn tiếng nhắc nhở.

“Hả? À...” Tử Thất Thất bối rối trở lại bình thường.

Trái tim lại không yên bắt đầu nhảy lên, mà hai chân cũng trở nên nặng trĩu,

chậm chạp đi vào.

...

Phòng khách.

Mặc Tử Hàn đối mặt với cửa sổ, đưa lưng về phía cửa phòng, ngồi thẳng tắp trên ghế đại bàng.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng anh, trong mắt chột một lần nữa xuất hiện ra khuôn mặt Mặc Tử Hàn, cô sợ hãi nhìn sang nơi khác, lặng lẽ nhanh chóng bày cơm trưa lên bàn, sau đó hướng tới bóng lưng anh khẽ nói: “Mời hai vị dùng bữa!”

Nói xong liền nhanh chóng xoay người rời khỏi.

“Tử tiểu thư!” Mặc Tử Hàn lên tiếng.

Hai chân Tử Thất Thất dừng lại, cả người cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Giúp tôi rót một ly rượu!” Giọng nói anh nhẹ nhàng nhưng tràn ngập ý tứ ra lệnh.

Tử Thất Thất nhú mày, cực kỳ không tình nguyện xoay người cầm lấy chai rượu Pháp Lafite năm 82 chậm rãi rót chất lỏng màu đỏ vào ly đế cao, sau đó cầm ly đưa tới cho anh.

Mặc Tử Hàn khước miệng gọi lên tà tà, từ tốn vươn tay phải ra cầm lấy.

Cùng lúc, Kim Hâm ở phía sau im lặng từng bước tới gần, chuẩn bị đánh ngất cô.

“A?”

Tử Thất Thất sững sốt thốt lên, hai người cũng cùng lúc giật mình.

Bị phát hiện?

Tử Thất Thất nhìn chằm chằm vết máu trên tay Mặc Tử Hàn, nói: “Anh bị thương? Sao không băng lại?”

Mặc Tử Hàn thở dài một hơi nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không cần để ý!”

“Đây mà là vết thương nhỏ?”

Cả bàn tay to có rất nhiều vết cắt nhỏ, hơn nữa trên miệng vết thương đã khô hình như còn giữ mảnh thủy tinh nhỏ, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy đau? Không có cảm giác sao?

“Anh chờ một chút!” Cô nói xong lập tức xoay người, để ly để cao xuống.

Mặc Tử Hàn nhú mày, tay phải giơ lên ý bảo Kim Hâm lui ra.

Kim Hâm nhìn thấy vậy liền cung kính cúi đầu, sau đó lui về sau tường.

Một phút sau

Tử Thất Thất cầm theo dụng cụ y tế trở lại, mỉm cười nói: “Tôi giúp anh băng bó”

“Cô?” Mặc Tử Hàn ngạc nhiên.

Vì sao cô đột nhiên nhiệt tình như vậy?

Mà Tử Thất Thất cũng bị chính hành động của mình dọa.

Vì sao cô lại quan tâm anh ta? anh ta sống chết cùng cô có quan hệ gì đâu?

Thế nhưng thân thể cô, lòng cô, miệng cô, hành động của cô, kể cả suy nghĩ của cô... cấu kết với nhau, không nghe sai bảo, phản bội lại cô.

Chương 42: Dịu dàng, lạnh lạnh, ngứa...

Chẳng lẽ... Cô trúng tà?

Nếu không vì sao cô lại làm ra loại hành động điên rồ này, nói ra những lời ngu xuẩn này?

Nhưng mà... anh ta phải cự tuyệt chứ, theo như tính cách anh ta mà nói, anh ta khẳng định sẽ từ chối...

“Được!” Mặc Tử Hàn đồng ý.

Tử Thất Thất đông cứng!

Câu nói ‘Tự làm tự chịu’ hiện đang áp dụng với cô, mà hai chữ ‘xứng đáng’ này như được viết trên hai gò má cô.

Haizz...

Cô âm thầm thở dài.

Mặc Tử Hàn vươn tay phải về phía sau, hai mắt sụp xuống chờ cơ hội động thủ.

Tử Thất Thất đành phải mở hộp y tế ra, lấy nước khử trùng cùng bông khử trùng, cẩn thận lau vết máu trên tay anh, đồng thời theo thói quen dùng miệng thổi ra hơi lạnh.

Hơi thổi phả vào lòng bàn tay, ngứa!

“A...”

Tay Mặc Tử Hàn chấn động.

“Làm sao vậy? Đau sao?” Tử Thất Thất khẩn trương hỏi.

“Không... không có việc gì, cứ tiếp tục đi!” Anh lạnh lùng nói, giữa đôi lông mày hơi nhíu lại.

Cảm giác kỳ lạ, rõ ràng là hơi lạnh lạnh, nhưng khi va chạm vào lòng bàn tay anh lại giống như điện giật đánh thẳng vào trái tim anh.

Vì sao cô muốn băng bó cho anh?

Cô đang mê hoặc anh sao?

Thế nhưng thôi hơi...

Vài tiếng ngán ngủi sau, Tử Thất Thất tay chân lạnh lẽo nhanh chóng băng lại miệng vết thương, sau đó cất dụng cụ vào hộp y tế rồi hướng về bóng lưng anh cung kính nói: “Nếu không còn việc gì, vậy tôi đi”

“Được... Cô đi đi!” Mặc Tử Hàn đồng ý.

A?

Tử Thất Thất kinh ngạc, không ngờ anh lại để cô đi, không phải là bị cao tăng đắc đạo nào điểm hóa rồi chứ?

Mặc kệ thế nào, vẫn là chạy nhanh lấy người trước.

“Két, kịch”

Âm thanh cửa đóng vừa hạ xuống, Kim Hâm nhin không được liền tiến lên.

“Đại ca, tại sao vừa nãy không ra tay? Vì sao không lấy lại đồ vật kia? Cơ hội có nhiều như vậy, nhưng mà anh...” Anh muốn nói lại thôi, không dám nhiều lời.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, hai mắt nhìn chăm chăm tay phải được băng bó, dường như không có nghe thanh âm anh ta, chính là ngây ngốc xuất thần.

“Đại ca...Đại ca...Đại ca...”

Sau mấy lần gọi, thấy anh vẫn không có phản ứng gì, Kim Hâm đành bỏ đi.

Còn Mặc Tử Hàn nhìn bàn tay được băng bó của mình rồi nhẹ nhíu mày.

Rõ ràng muốn thừa dịp cô băng bó mà xuống tay, thế nhưng khi cô đụng vào miệng vết thương lại không hề có cảm giác đau, chỉ có một loại cảm giác thoải mái, khiến người tôi không nén nổi thất thần, khi cô dùng miệng thổi hơi, dường như bây giờ vẫn lưu lại trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng, lạnh lạnh, ngứa...

Đời này, lần đầu tiên anh được người khác đối đãi dịu dàng như thế! Mà vừa rồi, anh cũng lần đầu tiên phát hiện, tay phụ nữ trơn, mềm và áp áp như vậy!

Bực bội, bực bội, bực bội...

Chết tiệt!

Anh nắm chặt tay phải rồi đột ngột đứng lên, bước nhanh tới trước bàn ăn, cầm lấy ly Tử Thất Thất vừa rót uống một hơi uống cạn, sau đó dùng lực vung tay lên, đồ ăn trên bàn rơi hết xuống đất.

“Rầm” Mặt đất hỗn độn một mảnh.

Kim Hâm ở một bên ngừng hô hấp, yên lặng cúi đầu.

Mặc Tử Hàn giận giữ trừng mắt nhìn đồng lõa xộn trên mặt đất, một vật màu đen đập vào trong mắt anh khiến mắt anh nhíu lại.

Đó là cái gì?

Anh khom lưng cầm lên!

Máy nghe trộm?

Là Tử Thất Thất để lại? Không... trực giác nói cho anh, cô không phải người làm loại chuyện này, như vậy... còn có ai?

“A...” Anh trào phúng cười khẽ, khóe miệng gợi lên tà ác, lạnh lùng nói với máy nghe trộm: “Tổng Giám Đốc Bách, không ngờ trong khách sạn của anh còn có loại phục vụ này, thật khiến cho tôi ngạc nhiên!”

Phòng làm việc tổng giám đốc

Bách Hiên đeo tai nghe ngồi trên ghế làm việc, bên tai chọt truyền đến âm thanh âm u lạnh lùng khiến anh mở lớn hai mắt.

Người đàn ông này... là ai?

Chương 43: Nguy hiểm tới gần, bấy sau lưng!!!

Thanh âm người đàn ông này không phải là Tổng Giám Đốc Kim, trong phòng kia còn có một người đàn ông khác?

Anh ta là ai vậy?

Trong ý thức Bách Hiên đột nhiên hiện lên hình ảnh Mặc Tử Hàn, thế nhưng thanh âm này so với Mặc Tử Hàn càng lạnh như băng, càng âm trầm, càng tà ác, mỗi lời giống như mang theo nguyên rủa, khiến toàn thân anh run sợ.

Nếu thật là anh ta, vậy mục đích chính là Tử Thất Thất?

“Rít”

Trong tai nghe truyền đến âm thanh chói tai, rất rõ ràng là máy nghe trộm đã bị phá hư, anh nhanh chóng tháo tai nghe xuống, đôi lông mày cau lại, cảm giác bất an đánh thẳng vào tim.

...

Sập tới.

Tử Thất Thất thay quần áo, chuẩn bị tan ca.

Cả ngày đều gió yên sóng lặng, thuận thuận lợi lợi, người phòng VIP 001 cũng không có gọi cô tới, có thể nói cả ngày cô đều rảnh rỗi, nhưng yên bình như vậy lại làm cô bất an, đây sẽ không là yên bình trước cơn bão chứ?

“Cốc, cốc, cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt tâm tư lo lắng của cô.

Tử Thất Thất nghi ngờ mở cửa, vừa mở ra liền nhìn thấy Bách Hiên mặc âu phục phẳng phiu đứng trước cửa mỉm cười với cô.

“Có rảnh không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“A... Dạ!” Cái này... Hẳn là xem như câu trả lời cơ bản nhất của một người bạn đi?

“Chúng tôi cùng ăn tối được không?”

“Được”

Bình thường có chút không quen, bầu không khí xấu hổ tràn ngập, hai người sánh vai mà đi, cách nhau 10 cm, trầm mặc không nói lời nào.

Khách sạn Rich, sảnh ăn cao cấp.

Đồng ý với yêu cầu của Tử Thất Thất, hai người không đi chỗ khác mà trực tiếp lên lầu ba.

Bàn ăn vuông, khăn trải bàn trắng như tuyết, mặt trên bày rượu đỏ, bò bít tết và hoa tươi, không khí lãng mạn, âm nhạc tao nhã, hai người ngồi đối diện nhau.

Bách Hiên tỉ mỉ cắt miếng bò bít tết cho cô, sau đó cầm chiếc ly đế cao, nâng chén nói: “Cheers!”

Tử Thất Thất cười, cũng cầm chiếc ly đế cao lên chạm nhẹ vào ly anh.

“Duang”

Hai ly chạm nhau phát ra âm thanh dễ nghe.

Tử Thất Thất uống nhẹ một ngụm, còn Bách Hiên chỉ cho ly chạm qua môi rồi để xuống.

“Thất Thất, ngày mai chúng tôi đi du lịch ở đảo Ba Li, thế nào?” Anh đột nhiên cười nói.

Đảo Ba Li?

Tử Thất Thất ngạc nhiên

“Vì sao đột nhiên muốn đi du lịch? Em còn việc phải làm ở đây, không thể đi xa như vậy.”

“Anh đã phê chuẩn cho em nghỉ dài hạn một tháng, chuyện phòng VIP, anh cũng đồng ý yêu cầu thay đổi người của em.”

“Hả? Anh đồng ý? Thế nhưng, Thiên Tân còn đang đi học, chỉ sợ...”

“Anh đã hỏi qua nhà trường, họ nói chỉ cần Thiên Tân có thể theo kịp chương trình học cũng có thể cho nó nghỉ một tháng, anh nghĩ Thiên Tân thông minh như vậy, hẳn là không có vấn đề gì”

“Thế nhưng...” Tử Thất Thất do dự kéo dài âm, không ngừng tìm cớ.

“Em không muốn đi cùng anh sao?” Bách Hiên chợt hỏi, cũng nói: “Cho dù anh dùng thân phận bạn trai mời em, em cũng không thể đồng ý với anh sao?”

Thử Thất Thất nhú mày nhìn anh!

Bạn trai?

Anh ấy mà lại dùng phương thức bỉ ổi như vậy để giữ chân cô sao.

“Haiz...” Cô thở một hơi, nghiêm túc nhìn anh nói: “Xin lỗi, tuy anh dùng thân phận bạn trai yêu cầu em, nhưng em lấy tư cách bạn gái anh cũng còn có quyền lựa chọn được từ chối, cho nên em không thể cùng anh đi đảo Ba Li, thật xin lỗi.”

Vừa dứt lời, hai mắt cô bỗng trở nên mơ hồ, cơ thể nhoáng lên, không có

cách nào thăng bằng.

Chuyện gì xảy ra?

Cô chỉ uống một chút rượu, không thể có khả năng say? Chẳng lẽ...

“Bách Hiên, anh...” Lời cô vừa nói ra, liền lập tức mất ý thức gục xuống bàn.

Bách Hiên nhìn cô hôn mê, mi tâm lộ ra một vết hằn sâu.

Ban đầu chỉ cần cô vui vẻ lập tức đồng ý, anh sẽ để cô ăn miếng thịt bò bít tết trước mặt, trong đó có thuốc chống hôn mê, nhưng cô lại kiên định cự tuyệt anh cho nên...

“Nên nói xin lỗi... là anh!”

Chương 44: Kim Hâm... Chúng ta đi cướp người!!!

Vì không muốn có thêm phiền toái nên Bách Hiên không đem Tử Thất Thất ra khỏi khách sạn mà trực tiếp tới phòng ở tầng bốn.

Thế nhưng lại không ngờ khi cửa thang máy mở ra đúng lúc đụng phải Phương Lam đang chờ thang máy.

“Cô sao lại ở đây?” Bách Hiên kinh ngạc.

“Tôi? Hôm nay tôi tăng ca, thuận tiện kiểm tra phòng hộ đồng nghiệp, nhưng còn anh, đây là có chuyện gì? Thất Thất làm sao vậy?” Phương Lam lo lắng nhìn Tử Thất Thất hôn mê bất tỉnh.

“Cô ấy không có việc gì, chẳng qua là uống rượu say, tôi đưa cô ấy qua phòng nghỉ ngơi!” Bách Hiên nói xong, hoảng hốt đi lướt qua người cô.

Phương Lam nghi ngờ nhú mày.

Thất Thất uống say? Điều đó không có khả năng! Từ sau đêm hôm đó vào bảy năm trước, cô ấy chưa từng khiến bản thân uống say.

Cái này rất lạ!

Cô khẩn trương đuổi theo Bách Hiên, chắn trước mặt anh cười nói: “Hay để tôi đưa cô ấy về nhà, nha đầu này chỉ thích ngủ ở giường của mình, nhận thức giường rất lợi hại, hơn nữa Thiên Tân không gặp cô ấy cũng sẽ lo lắng.”

Cô tìm một lý do, đưa tay muốn đoạt lại người.

“Cô không phải là tăng ca sao? Cô có thời gian đưa cô ấy về sao?” Bách Hiên tránh tay cô, lạnh lùng hỏi.

“À... Tôi...”

“Tôi là bạn trai cô ấy, tôi sẽ chăm sóc cô ấy, cô cứ yên tâm, tí nữa tôi sẽ gọi cho Thiên Tân.”

Nói xong lập tức đi vào một căn phòng.

Phương Lam lo lắng đứng tại chỗ, chau mày!

...

Trong phòng.

Bách Hiên nhẹ nhàng đặt Tử Thất Thất đang hôn mê lên giường, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt mỹ lệ của cô, ngón tay khẽ đụng vào, giống như đang vuốt ve chí bảo vô thượng.

Bảy năm trước, bắt đầu từ cái khoảnh khắc cứu cô, anh cho rằng đây là lễ vật ông trời ban cho anh, người phụ nữ này đã định trước là cô dâu tương lai của Bách Hiên, thế nhưng cô lại là một mỹ hạc đứng ngạo nghễ trên hồ nước, lúc nào cũng nhìn lên bầu trời xanh lam, chưa từng quay đầu nhìn anh.

“Thất Thất...” Anh khẽ nỉ non, ngón tay chậm rãi trượt.

Lướt qua môi cô, lướt qua hàm dưới, lướt qua cái cổ mảnh khảnh, cuối cùng... dừng lại trên miếng băng OK.

Anh nhớ rõ đây là vết thương hai ngày trước của cô, anh cũng nhớ rõ vẻ mặt hoảng hốt mà cô cực lực muốn che dấu.

Sẽ là cái gì?

Anh nghi hoặc bóc băng dán, hai mắt mở lớn nhìn dấu răng thật sâu.

Lửa giận chất chứa trong lòng lập tức bộc phát.

“Chết tiệt! Tôi còn chưa từng chạm vào, là ai dám?”

Anh mắng chửi, đưa tay tới trước ngực cô, phần nộ kéo vạt áo của cô.

Cảnh xuân... chợt hiện lên tầm mắt anh.

Một nơi khác.

Phòng VIP 001

Kim Hâm ngồi trên ghế sofa nhìn chăm chăm ba máy tính giám thị nhất cử nhất động của Tử Thất Thất ở khách sạn Rich.

Anh chứng kiến rõ ràng cô gặp mặt Bách Hiên, nhìn thấy cô uống rượu, nhìn cô té xỉu, cũng nhìn thấy cô bị Bách Hiên ôm vào phòng.

Cảm giác bất an chợt nảy sinh, đôi lông mày gắt gao nhăn lại.

“Đại ca!”

Anh đột nhiên đứng lên, xoay người nhìn Mặc Tử Hàn ngồi uống rượu trước quầy rượu.

“Làm sao vậy?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Bách Hiên vừa mới ôm Tử tiểu thư đang bị hôn mê, hiện tại đã đem cô ấy vào bên trong phòng, hai người bọn họ là người yêu, tôi sợ nếu như Bách Hiên làm gì với Tử tiểu thư sẽ phát hiện ra gì đó trên hình xăm!”

Hôn mê?

Mặc Tử Hàn khẽ nhíu mày!

Nếu đã là người yêu, vì sao còn muốn làm điều thừa thãi như vậy?

Trầm mặc suy nghĩ, không nhanh không chậm uống xong rượu, đột nhiên... đôi mắt lạnh lùng nhú chặt, tản ra nồng đậm sát khí, khóe miệng cũng gọi lên tà tứ, bộc lộ sự tức giận.

“Người của tôi, anh ta cũng dám động... Đáng chết!”

Kim Hâm nghe được lời anh nói, lập tức cúi đầu đợi chỉ thị.

“Kim Hâm!” Anh lớn tiếng.

“Có”

“Đi... Chúng ta đi cướp người!”

“Vâng!”

Chương 45: Người đàn ông đáng sợ xuất hiện...

Phòng thuê tầng 4

Phương Lam không ngừng đi đi lại lại trước cửa phòng Bách Hiên vừa bước vào, càng nghĩ lại càng thấy không thích hợp.

Cho dù Thất Thất thật sự uống say, đã là bạn trai vì sao anh ta không đưa cô ấy về nhà? Vì sao lại vào phòng thuê làm gì chứ?

Cô nam quả nữ, cùng ở một phòng, chẳng lẽ anh ta muốn... muốn...

Chợt nghĩ đến điều nguy hiểm nhất, cô lập tức lo sợ xoay người vươn tay ấn chuông cửa.

“Tránh ra!”

Thanh âm lãnh liệt truyền đến từ phía sau, cắt ngang động tác của cô.

Ai?

Cô nghi hoặc quay lại, hai mắt trừng lớn, khiếp sợ nhìn Mặc Tử Hàn trước mặt mình.

Anh ta... vì sao lại ở đây?

Hai mắt Mặc Tử Hàn xuyên thấu Phương Lam, lạnh lùng nhìn cửa phòng sau cô, mở miệng lần nữa, từng chữ lạnh như băng, “Tránh ra”

“Hả? A...” Phương Lam ngây ngốc, bất giác tránh đường.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, chân mày nhíu lại.

“Kim Hâm, mở cửa!” Anh ra lệnh.

“Vâng”

Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh, tiến lên từng bước, bàn tay to lấy từ trong âu phục một cái súng lục màu đen, thuần thục lấy tiêu thanh ở nòng súng, sau đó hướng về phía cửa “Bang bang bang” bắn ra sáu phát.

Nhìn bên dưới cửa phòng vẫn y nguyên, thế nhưng khi Kim Hâm dùng chân đạp, toàn bộ cửa phòng liền tách rời khung cửa, ngã xuống thật mạnh trên mặt đất.

Phương Lam kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Mặc Tử Hàn bình tĩnh hé ra khuôn mặt lạnh lùng, ngạo nghễ bước vào bên trong phòng.

Phòng ngủ.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo.

Bách Hiên kinh ngạc quay đầu nhìn thấy hai người đứng ở cửa phòng ngủ.

Tổng Giám Đốc Kim? Mặc Tử Hàn?

Hai người bọn họ tại sao lại ở đây? Quả nhiên người đàn ông khác ở phòng VIP 001 chính là anh ta. Bọn họ có quan hệ gì với nhau? Hơn nữa... vì sao lại tìm tới được chỗ này?

Mặc Tử Hàn trầm mặc đứng ở cửa phòng, hai mắt sắc bén chụp được Tử Thất Thất hôn mê nằm trên giường.

Vạt áo của cô đã bị kéo ra, để lộ nước da trắng nõn không thể nghi ngờ, hai khối tiêu anh đào sắc phấn hồng sa nhả sừng sững trước ngực, mà Bách Hiên ở trên thân thể cô, cà vạt đã tháo, quần áo không ngay ngắn, không khó để nghĩ anh ta đang làm những gì!

Chợt...

Đôi mắt Mặc Tử Hàn buộc chặt, chân dài bước tới, đi nhanh đến bên giường, kéo Bách Hiên ra, tụt cởi áo khoác tây trên người che cơ thể Tử Thất Thất, sau đó vươn hai tay ôm lấy cô.

“Anh muốn làm gì? Không được chạm vào cô ấy, buông cô ấy ra!” Bách Hiên rống to.

“Tôi muốn làm gì?” Mặc Tử Hàn chậm chạp nhắc lại, hai mắt liếc xéo nhìn về phía anh ta, lạnh lùng nói, “Anh không nhìn thấy sao? Đương nhiên là cướp người!”

“Cô ấy là bạn gái tôi, mời anh lập tức thả cô ấy ra!” Bách Hiên ra lệnh.

“A...” Mặc Tử Hàn giễu cợt, khinh thường nói: “Bạn gái là cái gì? Cô ấy là người phụ nữ của tôi, là mẹ của con tôi... Anh muốn cùng tôi tranh phụ nữ, đợi một trăm năm nữa!”

Anh lạnh lùng nói, liền ôm Tử Thất Thất nhanh chóng ly khai.

“Anh đứng lại cho tôi, buông cô ấy ra!” Bách Hiên kích động bước xuống giường, lập tức đuổi theo.

Kim Hâm đi nhanh tới chắn trước mặt anh, thân hình cao hai thước hoàn toàn che phủ anh.

“Tránh ra” Bách Hiên rống to.

“Tổng Giám Đốc Bách!” Kim Hâm cứng nhắc lên tiếng, lạnh nhạt nói: “Nếu giờ anh muốn đuổi theo, tôi không dám cam đoan đại ca sẽ làm gì với anh, cho nên tôi khuyên anh nên quý trọng tính mạng của mình!”

Cái gì? Đại ca?

Bách Hiên hết sức kinh hãi, hốt hoảng lùi về sau hai bước!

Thì ra... anh ta cũng là thủ hạ của Mặc Tử Hàn, như vậy ông chủ thật sự của tập đoàn Kim King... là Mặc Tử Hàn?

Người đàn ông kia rõ ràng ở trong ngục bảy năm, rốt cuộc anh ta đã làm gì ở trong đó?

Chương 46: Đàn ông, không nên làm Bá Vương ăn cơm

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất đang hôn mê không trở lại phòng mà đi thẳng tới bãi đỗ xe, chuẩn bị đưa cô đi.

Nhưng mà chợt

“Linh linh linh... Linh linh linh...”

Di động trong túi quần jeans Tử Thất Thất vang lên, Mặc Tử Hàn không biểu cảm nhú mày.

Dem cô để vào trong xe, lấy điện thoại di động trong túi cô ra, nhìn thấy màn hình hiện lên bốn chữ - con trai bảo bối!

Là Mặc Thiên Tân?

Khuôn mặt bỗng chốc giãn ra, ngón tay cái ấn vào phím kết nối, đưa di động đặt ở bên tai.

“Con nói này mẹ, từ lúc tan ca cho tới bây giờ đã năm tiếng đồng hồ, tốc độ của mẹ có thể kết nghĩa anh em với ốc sên rồi đó. Nói, mẹ đang ở đâu, địa điểm ở đâu, ở cùng với ai, đang làm những gì? Con nghiêm trọng cảnh cáo mẹ, thành thật khai, kháng cự trừng phạt nghiêm khắc, giả vờ im lặng... mang ra ngoài - trảm!”

Mặc Tử Hàn nghe cậu nói liên thanh, tựa như chất vấn, đôi lông mày không nhin được nhíu lên.

“Mẹ cậu hiện đang ở chỗ tôi!”

“...” Qua di động Mặc Thiên Tân kinh ngạc trầm mặc, năm giây sau, “Ba, là

ba sao?”

“Là tôi”

“Ba sao lại ở cùng với mẹ? Sao ba lại tiếp điện thoại của mẹ? Ba muốn làm gì mẹ?”

“Tôi chưa làm gì cả!”

“Hả? Vì sao lại chưa làm? Thật là... Mỹ nhân trong ngực, ba chẳng lẽ không biết cái gì gọi là ‘Nên ra tay thì ra tay’ sao?”

Mặc Tử Hàn đỏ mồ hôi! (→____→|||)

Đây là lời một đấng con trai nên nói sao?

“Ba...” Thanh âm Mặc Thiên Tân chợt trầm ỏn, còn thật nghiêm túc nói: “Thực ra con kiên quyết, mãnh liệt, nghiêm trọng, ủng hộ ba làm cái loại chuyện tình này với mẹ, nhưng mà con chỉ có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

“Đó chính là không thể làm Bá Vương ăn cơm!”

“Bá Vương ăn cơm?”

“Đúng vậy, lấy tư cách là một người đàn ông đội trời đạp đất chân chính, nếu đã ăn xong, sẽ chịu trách nhiệm, nếu không muốn chịu trách nhiệm thì không nên ăn, không nên đụng, không nên nhìn, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không được, cho nên ba à... Con tin tưởng, cũng tin chắc, càng tin tưởng vững chắc, ba nhất định sẽ không là một Bá Vương ăn cơm tiểu nhân bỉ ổi, đúng không ạ?”

Mặc Tử Hàn nghe lời cậu nói, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tiểu quỷ này thật đúng là lợi hại, dĩ nhiên dùng phép khích tướng để bảo vệ mẹ mình.

Có chí!

“Không sai, lời cậu vừa nói rất có đạo lý, nhưng mà cậu lại quên tôi là người như thế nào sao, tôi không phải chính nhân quân tử gì đó, đối với những người trong hắc đạo chúng tôi mà nói, nhược nhục cường chế, không từ thủ đoạn, tiên hạ thủ vi cường, đây mới là đạo lý.”

“Vậy ý của ba là... thà làm tiểu nhân, cũng không làm trượng phu?”

“A...” Mặc Tử Hàn không giận, ngược lại cười thần bí nói: “Cậu không phải rất thông minh sao? Vậy thử cân nhắc ý nghĩa trong lời tôi vừa nói đi...”

“Hả? Cái gì? Con...”

Mặc Thiên Tân lời còn chưa nói hết, Mặc Tử Hàn đã cắt đứt liên lạc, vừa vặn Kim Hâm cũng tới trước mặt anh.

Kim Hâm nhìn thấy miệng anh vẫn còn cười vui vẻ, biểu hiện trở nên sững sờ.

Đại ca đang vui vẻ sao?

“Chúng ta đi thôi!” Mặc Tử Hàn nói xong, an vị ngồi phía sau xe.

“Đại ca, đưa Tử tiểu thư về sao?” Kim Hâm ngồi ghế lái xe, khởi động động cơ.

“Không, chúng ta tới chỗ khác!”

“Chỗ khác?” Kim Hâm nghi hoặc.

“Lái xe đi”

Mặc Tử Hàn ra lệnh nhưng không có giải thích...

Chương 47: Thần tượng của tôi, đối tượng nôn mửa...

Khu chung cư Hạnh Phúc

Mặc Thiên Tân lo lắng bất an đi đi lại lại trong phòng khách, trong lòng nóng như lửa đốt.

Câu cuối cùng mà ba nói là có ý gì? Ba muốn làm gì mẹ? Chẳng lẽ ba thật sự định làm Bá Vương ăn cơm?

Không được, phải có cách để cứu mẹ, thế nhưng... cách nào?

“Haiz...” Cậu thở dài nặng nề, đầu cúi rụp xuống, chột...

“Leng keng - Leng keng”

Chuông cửa thanh thủy vang lên, cắt đứt suy nghĩ phiền não của cậu.

Bên ngoài là ai a?

Cậu gắt gao nhú đôi lông mày, phiền muộn bước tới trước mở cửa ra.

Hai mắt đen kịt tròn tròn, kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hàn đứng ở cửa.

“Ba?” Mặc Thiên Tân bật ra tiếng gọi ngạc nhiên, hai mắt chuyển tới Tử Thất Thất trong ngực anh, kinh hoảng nói: “Mẹ? Mẹ làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ cần ngủ một giấc là được.”

Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong liền ôm Tử Thất Thất bước vào trong phòng, hai mắt nhìn quét qua căn phòng vừa nhỏ vừa chật hẹp, chuẩn xác tìm được phòng ngủ, đem Tử Thất Thất đặt lên giường.

“Ha ha...” Mặc Thiên Tân ở phía sau anh mừng thầm.

Mặc Tử Hàn xoay người nhìn cậu.

“Ba, con biết ba nhất định là mạnh miệng nhưng mềm lòng, tuy là ba thân ở trong hắc đạo, nhưng lại không bị nước bùn nhuộm, thánh khiết đứng ngạo nghễ bên trong vũng bùn dơ bẩn, con hiểu được nỗi khổ của ba, cũng biết trong lòng ba cất giấu một sự dịu dàng lương thiện lại chính trực, con rất sùng bái ba, ba quả thực là thần tượng của con, đối tượng con nôn mửa...”

“Cái gì?”

“A Sorry, thật không ý tứ, miệng con có thói quen hay tổn hại người, kỳ thực con muốn nói chính là, ba quả thực là thần tượng của con, là đối tượng để sùng bái, trong lòng con ba thật sự là nhất nhất nhất... tồn tại đặc biệt nhất.”

Mặc Tử Hàn đối với việc cậu thao thao bất tuyệt, ngoại trừ việc đồ mồ hôi ra thì không còn cảm giác khác, nhưng mà nhìn khuôn mặt cậu, thật giống như thấy được bản thân mình khi còn nhỏ.

Đây là con trai Mặc Tử Hàn anh?

Trong lòng... không khỏi xúc động!

“Tồn tại đặc biệt nhất?” Anh nghi ngờ lặp lại mấy chữ cuối cùng.

“Đúng rồi! Ba, trong lòng con ba chính là cái này, à... Nên hình dung như thế nào nhỉ? À... Ba chờ chút, con đưa ví dụ giải thích cho ba!”

Mặc Thiên Tân gợi lên chút tà ý, lập tức vui vẻ chạy ra khỏi phòng ngủ.

Mặc Tử Hàn nhìn cậu ra ngoài, hai mắt chậm rãi chuyển đến Tử Thất Thất, nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ say của cô, mà ngoài ý muốn để lộ ra vẻ mặt dịu dàng trên mặt mình.

Một người phụ nữ đã sinh cho anh một đứa con, cũng dưỡng dục con thành

xuất sắc như vậy là dạng phụ nữ như thế nào?

Không hiểu sao trái tim mơ hồ rung động, nhưng chỉ trong một chốc, anh hiểu phải có khoảng cách rõ ràng với người phụ nữ này.

“Uh...”

Tử Thất Thất đang mê man mơ hồ phát ra âm thanh, đôi lông mày gắt gao nhú lại, cánh môi phẩn hồng run nhè nhẹ, nỉ non: “Mặc... Mặc... Tử... Hàn...”

Con người Mặc Tử Hàn mở to.

Vì sao lại gọi tên của anh? Lại ở trong mộng?

Không nhin được từng bước tiến lên...

“Ba” Mặc Thiên Tân đột nhiên vui vẻ chạy về phòng ngủ.

Mặc Tử Hàn lập tức thu lại chân đã bước được một nửa, sửa lại vẻ mặt kinh ngạc của mình.

“Ba xem cái này!” Mặc Thiên Tân đem tờ giấy cho anh.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc tiếp nhận, cũng nghi ngờ nhìn một hàng dãy chữ phía trên:

[illegible][illegible][illegible][illegible]

<http://tieulun.hopto.org>

Chương 48: Ngoéo tay, thắt cổ, một trăm năm... không được thay đổi

Mấy giây sau...

Mặc Thiên Tân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trầm mặc của anh, nghi hoặc nói: “Ba, ba bị phù thũng sao?”

Phù thũng?

Mặc Tử Hàn lấy lại tinh thần nhưng vẫn trầm mặc như cũ.

Mặc Thiên Tân trong lòng mừng thầm, rồi vẻ mặt lại giả bộ vô tội, nói: “Không phải là ba hiểu lầm con chứ? Con thanh minh trước, con không có nói ba là trư đâu, đây chẳng qua chỉ là một phương thức so sánh đơn giản dễ hiểu, bởi vì chữ nhân viết dễ nhất, nhưng ba có khả năng đem những chữ ‘nhân’ ấy nhìn thành ‘trư’, đem chữ ‘trư’ nhìn thành ‘nhân’, cho nên... cho dù là ba ở giữa đàn lợn mênh mông, con vẫn như thường có thể liếc mắt tìm thấy ba.”

Lửa giận Mặc Tử Hàn xông lên tận trời, gân xanh trên trán tuôn ra.

Tiểu quý chết tiệt này... vừa trư vừa nhân, rốt cuộc là muốn châm chọc anh đến bao giờ?

Mặc Thiên Tân tiếp tục vẻ mặt ngây thơ, còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa nói: “Ba lại suy nghĩ bậy bạ nữa rồi, ba sao có thể là heo chứ? Ba tuyệt đối không có khả năng là heo, ba so với heo thông minh hơn!”

“Đủ rồi!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ.

Mặc Thiên Tân thu nhỏ miệng lại, kinh ngạc nhìn anh.

Tức giận rồi sao?

Rốt cuộc cũng tức giận? Như vậy kế tiếp ba sẽ làm gì?

Mặc Tử Hàn trừng mắt nhìn cậu, đôi lông mày gắt gao nhú lại, rất rõ ràng lửa giận đã đạt cực hạn, thế nhưng đột nhiên... Anh nhắm hai mắt, nặng nề thở dài một hơi, nói: “Người tôi đã mang về cho cậu, tôi cũng nên đi!”

Anh nói xong lập tức xoay người ra khỏi phòng ngủ.

“Hả? Ba phải đi? Không ngồi một chút sao? Không bằng uống chén trà?” Mặc Thiên Tân không ngừng đuổi theo sau, liên tục mời ở lại.

“Không cần!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng cự tuyệt.

“Nhưng mà...”

“Chăm sóc mẹ cậu, tạm biệt!”

“Phịch” một tiếng vang lên, Mặc Tử Hàn biến mất khỏi căn nhà, phòng khách lại một mảnh yên lặng.

Mặc Thiên Tân nhìn chăm chăm cánh cửa đóng, khóe miệng bỗng gọi lên, trên khuôn mặt trẻ con vương đầy bộ dáng vui vẻ tươi cười, hưng phấn xoay người, vừa đi vừa nhảy về phòng ngủ, ghé vào bên giường nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất đang ngủ.

“Mẹ, mẹ thấy không? Con vừa cố tình chọc giận ba, ba cũng không có nổi giận với con... Mẹ nói đây không phải là chứng minh, ba cũng rất thích con chứ?”

“Còn nữa, mẹ... Ba không những mang mẹ về, còn bảo con chăm sóc tốt cho mẹ, cho nên, ba cũng là một người đàn ông tốt chứ? Hay... mẹ chịu đựng, chịu đựng, miễn cưỡng, miễn cưỡng, coi như là thích ba, được không?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc ngủ say.

Mặc Thiên Tân nhú mày, cầm lấy tay của cô, dùng sức lay động, nói: “Mẹ, mẹ đừng ngủ, trả lời con... có được hay không? Có được hay không? Có được hay không? Có được hay không?”

“Ừ...” Tử Thất Thất đang mê man nhú mày, bật ra tiếng.

“OK” Mặc Thiên Tân sẵn hỏa đả kiếp (là lợi dụng lúc loạn để thao túng, lúc tình hình rối ren mà sắp xếp theo ý muốn.), vui vẻ nói: “Con nghe được rồi, mẹ đã đồng ý rồi, con cũng không ép mẹ, quyết định như vậy, ngoéo tay...”

Nói xong, mượn tay phải vô lực của cô, ôm lấy ngón út...

“Ngoéo tay... Thất cổ... Một trăm năm... Không được thay đổi...”

Mặc Thiên Tân nhìn ngón út ôm lấy nhau, hạnh phúc mỉm cười.

Mẹ...

Mẹ biết không?

Nguyện vọng của con... chính là mẹ có thể hạnh phúc...

Đây mới là bí mật sâu nhất sâu nhất sâu nhất trong lòng con...

Dưới lầu.

Khuôn mặt Mặc Tử Hàn hé ra, ngồi vào trong xe.

“Lái xe” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Nhưng Kim Hâm chậm chạp không có khởi động xe, anh trầm mặc ngồi trên ghế lái, đôi mày xiết chặt.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì nói!” Mặc Tử Hàn lên tiếng/

“Đại ca...” Kim Hâm mở miệng.

“Tôi không rõ, anh vì sao muốn đưa Tử tiêu thư về? Tại sao anh không lấy lại đồ vật kia? Tại sao anh cứ dây dưa với cô ấy? Chẳng lẽ...” Anh hơi ngừng lại, hai tay nắm chặt, cổ lấy dũng khí chất vấn, “Anh thích cô ấy?”

Chương 49: Bảy ngày sau, sư tử mạnh mẽ tỉnh lại???

Thích?

Khuôn mặt Mặc Tử Hàn tựa như băng tuyết ngàn năm bao phủ, trừ bên ngoài lạnh lùng hoàn toàn không nhìn ra bất cứ dao động nào.

“Cậu cho rằng tôi thích cô ấy?” Anh nhẹ giọng, mãnh liệt hỏi.

“Ngoại trừ điều này, tôi không nghĩ ra nguyên nhân khác!” Kim Hâm thành thật trả lời.

“Tôi nhớ rõ tôi đã nói với cậu, chuyện của tôi, tôi đều có dự định!”

“Thế nhưng đại ca, hiện tại trong tổ chức những lão gia kia ngày nào đều phải người đến hỏi chuyện của anh, nếu không có mặt anh ở đây, tôi sợ bọn họ sẽ càng không an phận, cho nên anh vẫn là nhanh lấy lại đồ vật kia, sau đó...”

“Cậu đây là ra lệnh cho tôi sao?” Mặc Tử Hàn không biểu cảm nhìn anh ta, lạnh lùng cắt đứt lời anh ta.

“Không, thuộc hạ không dám!” Kim Hâm lập tức cúi đầu.

“Nếu đã không dám, sẽ không lảm miệng, thu hồi những lo lắng dư thừa của cậu mà làm tốt chuyện của mình, nghe theo mệnh lệnh tôi ra, đây mới là việc cậu nên làm... hiểu chưa?” Mỗi một chữ trong lời Mặc Tử Hàn đều mang theo bá đạo không thể cự tuyệt, cũng tràn ngập lửa giận sắp bùng nổ, giống như một lưỡi giao sắc bén đặt trên cổ anh, uy hiếp tính mạng anh.

“...” Kim Hâm nhắm chặt đôi lông mày, âm thầm nắm chặt hai tay, trầm mặc vài giây sau, mới trả lời: “Vâng, tôi hiểu rồi!”

“VẬY lái xe đi!” Mặc Tử Hàn lại ra lệnh.

“Vâng” Kim Hâm nghe lệnh khởi động xe.

Mặc Tử Hàn quay đầu, đôi mắt hẹp dài xuyên thấu qua cửa sổ xe, liếc về phía ngôi nhà.

Thích?

Thích cô?

Đây là chuyện tuyệt không có khả năng, chẳng qua nhìn mỗi hành động của cô khiến anh đối với loại “phụ nữ” này có một chút hứng thú. Nhưng mà, lý do không lấy lại đồ vật kia...

Anh chợt thu hồi tầm mắt, nhìn Kim Hâm phản chiếu lại trên kính, bỗng nói: “Bảy ngày sau, tôi sẽ cho cậu lý do, cho nên trong bảy ngày này, cậu yên phận cho tôi!”

Kim Hâm sững sốt.

Không ngờ anh trầm mặc vài giây lại nhìn ra tâm tư muốn tự lấy lại đồ vật kia của mình.

Anh từng lén lút nghi ngờ, không phải bởi bảy năm giam hãm mà đại ca trở nên nhát gan chứ, đối với chuyện Bách Hiên lựa chọn im lặng, đối với chuyện Mặc Thiên Tân cũng lựa chọn im lặng, thậm chí đối với chuyện Tử Thất Thất vẫn im lặng như trước, mà hiện giờ anh mới biết được, giờ khắc này anh giống như một con sư tử hung mãnh đang chờ thời cơ tỉnh lại, cũng đợi con mồi tới gần, mà bảy ngày sau... liệu có phải là thời điểm mà anh tỉnh lại?

“Vâng, tôi đã biết!” Anh hùng hồn trả lời.

Xe rất nhanh đi khỏi khu nhà, chợt, Phương Lam lén lút đi ra từ chỗ góc nhỏ, nhìn chằm chằm ánh đèn xa...

Tại sao anh ta lại cứu Thất Thất? Hơn nữa lại không hề làm gì còn đưa cô ấy hoàn toàn chính chính trở về, người đàn ông này... anh ta đang làm cái gì?

Sáng sớm hôm sau.

Tử Thất Thất nằm ở trên giường mình, dùng sức nhúu đôi lông mày, lông mi không ngừng lay động, dường như đang đấu tranh trong mộng bừng tỉnh lại.

Nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu của Mặc Thiên Tân hiện lên trong mắt cô.

“Mẹ”

Mặc Thiên Tân vẻ mặt lo lắng, nước mắt trào ra kích động nói: “Mẹ cuối cùng cũng tỉnh lại, mẹ làm con sợ muốn chết, mẹ biết không? Mẹ đã ngủ suốt chín chín tám mươi một ngày rồi đó!”

“Cái gì?”

Chương 50: Nhĩ hữu trương lương kế, ngã hữu quá kiêu thê

Tử Thất Thất khiếp sợ ngồi dậy.

Chín chín tám mươi một ngày?

“Mình... ngủ mê mệt như vậy?” Cô không dám tin lắm lắm tự hỏi.

Bỗng nhiên...

Khuôn mặt đầy nước mắt của Mặc Thiên Tân biến mất, còn tươi cười sáng lạn.

Chỉ thấy cậu vui vẻ xoay người, đi tới trước mặt Phương Lam, vươn tay nhỏ bé bụ bẫm nói: “Mẹ Tiểu Lam, con nói không sai chứ? Lấy chỉ số IQ của mẹ, nếu không trúng kế, vậy thì nhất định heo mẹ sẽ leo cây, cho nên mẹ thua, một ngàn... lấy tiền lấy tiền!”

Phương Lam lộ ra khuôn mặt cau có, không cam tâm lấy một ngàn đặt vào tay cậu, cũng oán giận nói: “Tớ nói Thất Thất, cậu là người thông minh nhất giữa những người ngu ngốc, nhưng mà sự thực chứng minh... tớ sai rồi!”

Cô hai mắt ướm át, vẻ mặt thất vọng!

Tử Thất Thất giận! (͡° ͜ʖ ͡°)~

Bạn bè của cô dĩ nhiên lại cùng đưa con bảo bối cùng nhau trêu chọc cô?

Cái gì mà chín chín tám mươi một ngày, gặp quỷ mới tin!

Thình lình cô nổi giận ùng ùng xuống giường, bước tới trước mặt hai người kia trừng mắt nhìn.

Nháy mắt, tim hai người kia bắt đầu lo lắng đập loạn lên, bầu không khí căng thẳng lan tràn.

“Cái kia... mẹ, mẹ đừng tức giận, chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi, chúng ta không phải thường xuyên như vậy sao? Mẹ hà tất phải nổi giận chứ? Hay là con kể một truyện cười cho mẹ bớt giận?” Cậu nói xong, lập tức bắt đầu kể:

“Chuyện kể rằng... Có một cậu bé tên Tiểu Minh kỳ thi toán bị điểm 0, ba ba tức giận nói: Ba cho con một cơ hội cuối cùng, còn bị điểm số như thế này, con đừng có gọi ba là ba ba! Ngày hôm sau, Tiểu Minh cầm thành tích ngữ văn về nhà, về mặt áy náy nói với ba ba: Anh, em sai rồi!”

“Phốc” Phương Lam nhin không được cười ra tiếng.

Tử Thất Thất cũng là dở khóc dở cười.

Đột nhiên, cô thu hồi lại vẻ mặt nhăn nhó, thật nghiêm túc nói: “Hai người các ngươi đùa đủ chưa? Diễn trò thì dừng, nói đi, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Muốn dùng cách này đánh lảng sao? Bọn họ tưởng cô ngu dốt tới mức không thuốc nào chữa được chắc?

Cô nhớ rõ ràng tối hôm qua uống phải mê dược của Bách Hiên trong cốc rượu, sau đó hôn mê, mà những chuyện sau đó, chắc chắn hai người bọn họ cực kỳ rõ. Bằng không cũng sẽ không ra sức che dấu như vậy.

“Mẹ, nói cho mẹ biết cũng không sao, nhưng mà mẹ muốn nghe nói thật, hay muốn nghe nói dối?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Vô nghĩa” Tử Thất Thất giận dữ.

“Xin lỗi, không cần phải chọn!” Mặc Thiên Tân bắt đắc dĩ nhún vai.

“Mặc Thiên Tân, xú tiểu tử nhà ngươi, muốn bị đánh không?” Tử Thất Thất

hung dữ nói, liền giờ lên thiết quyền của mình.

“Này, tớ nói Tử Thất Thất!”

Phương Lam che trước người Mặc Thiên Tân, ôm bắt bình nói: “Cậu làm gì mà hô to gọi nhỏ với một đứa trẻ? Hơn nữa cậu xảy ra chuyện gì? Muốn đánh người sao? Tớ nói cho cậu: cậu sinh con không phải là để đánh đập, nhưng mà nếu đã muốn nói, vậy thì tớ nói cho cậu, chúng tớ cái gì cũng không nói cho cậu, đánh chết cũng không nói, có bản lĩnh cậu nghĩ đi, không có thì cậu sẽ chết, không ai ngăn cản, Thiên Tân, chúng ta đi, đừng để ý đến bà điên này, để cho cô ấy tự sinh tự diệt!”

“Vâng”

Mặc Thiên Tân cực kỳ ngoan ngoãn đồng ý, lập tức đi theo Phương Lam ra khỏi phòng ngủ, về mặt sùng bái nhìn cô.

“Mẹ Tiểu Lam, mẹ quá tuyệt, con yêu mẹ chết mất!”

“Là sao? Tiểu KS!” Phương Lam đắc chí.

“Ha ha ha... Chỉ có điều, thật sự rất cảm ơn mẹ, thay con giấu chuyện của ba!”

“Tiểu tử ngốc... Cảm tạ cái gì, nghe thật khách khí!”

“Ha ha...”

Trong phòng.

Tử Thất Thất nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Nhưng, nửa giờ sau...

Tử Thất Thất thay quần áo xong xuôi về mặt bình tĩnh bước ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp ra cửa khu nhà.

Mỗ nam cùng mỗ nữ nào đó đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi nghỉ hoặc nhìn cô.

“Thất Thất, cậu đi đâu vậy? Hôm nay là cuối tuần đâu phải đi làm!”

“Tớ không có đi làm!”

“Vậy đây là...?”

“Chính cái gọi là nhĩ hữu trương lương kế, ngã hữu quá kiêu thê, Thượng Đế đã đóng cửa cậu một cánh cửa, nhất định sẽ vì cậu mở một cánh cửa khác, nhân sinh không có gì không qua được, cho nên... Hai người đã thà chết không chịu khuất phục, đánh chết không nhận tội, như vậy... Bản thân tớ cũng chỉ phải đi hỏi rõ ràng một chút!”

Chương 51

Tự mình?

Cô ấy muốn đi tìm Bách Hiên?

Phương Lam cùng Mặc Thiên Tân sững sốt.

Cái này chết chắc! Bọn họ sao có thể quên nhân vật quan trọng kia.

Làm sao bây giờ?

“Tôi ra ngoài!” Tử Thất Thất cố tình nói lớn tiếng, mở cánh cửa nhà ra.

“Mẹ, chờ... chờ một chút, con có lời nói với mẹ!” Mặc Thiên Tân vội vàng gọi cô lại.

“Tớ nữa!” Phương Lam phụ họa.

Hai người cùng khẩn trương chạy tới trước mặt cô.

Tử Thất Thất trở nên kiêu ngạo, đắc ý cười nói: “Thực xin lỗi, hiện tại cho dù các người muốn nói, tôi cũng không có tâm tình nghe, cho nên tạm biệt...”

Nói xong, cô đi nhanh ra khỏi nhà.

Phương Lam cùng Mặc Thiên Tân đứng ở cửa, cảm thấy nguy cơ từng đợt xông lên tim bọn họ.

Đại sự... không ổn!

Khách sạn Rich

Phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tử Thất Thất không ngờ lần đầu tiên mặc quần áo thường đứng trước cánh cửa này. Nhưng vẻ mặt cô lại cực kỳ bình tĩnh, tay phải thong dong vươn ra, nhẹ nhàng gõ ba cái lên cánh cửa.

“Cốc, cốc, cốc”

“Mời vào”

Âm thanh quen thuộc, đẩy cửa ra, hai chân trực tiếp đi thẳng tới bàn giấy, hai mắt cô nhìn thẳng vào Bách Hiên, không hề giấu diếm mục đích tới đây lần này.

Bách Hiên ngồi trên ghế làm việc trầm mặc nhìn cô.

Hai người bốn mắt đối lập nhau, trầm mặc hồi lâu...

Bỗng nhiên Bách Hiên chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng nói: “Anh còn nghĩ sau khi em bước vào đây sẽ trực tiếp đánh anh hai quyền!”

“Tôi rất muốn đánh anh!” Tử Thất Thất thành thực đáp.

“Vậy vì sao không động thủ?”

“Bởi vì anh là ân nhân cứu mạng của tôi, cũng là người luôn chăm sóc tôi suốt bảy năm qua, nếu không có anh, tôi cũng không thể nuôi dưỡng Thiên Tân khỏe mạnh lớn lên như hiện tại, cũng không thể yên ổn sống đến bây giờ, ân tình của anh đối với tôi, tôi vĩnh viễn đều ghi tạc trong lòng, cho nên cho dù anh làm chuyện tối hôm qua đối với tôi, căm ghét anh, tôi cũng sẽ không đánh anh, chỉ có điều...” Cô ngừng lại, chuyển đến chủ đề chính, “Hôm nay tôi có thể bình tĩnh đứng trước mặt anh, là muốn hỏi anh một chuyện!”

“Chuyện gì?” Bách Hiên hỏi.

“Đêm qua, sau khi tôi hôn mê... anh đã làm gì tôi? Hoặc là đã xảy ra chuyện

gì? Xin anh thẳng thắn nói cho tôi biết!” Cô hơi căng thẳng hỏi, hai tay nắm lại thành nắm, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy mồ hôi.

Ở nhà, cô đã kiểm tra tỉ mỉ thân thể mình, không có bất luận ấn ký gì, cũng không có đau nhức, cho nên hẳn là không có làm chuyện kia, thế nhưng Phương Lam và Thiên Tân lại muốn che giấu cô, cho nên cô đoán nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó với cô.

Sẽ là gì? Cô muốn biết!

Bách Hiên nghe câu hỏi của cô, đôi lông mày nghi hoặc nhíu lại.

“Anh ta không nói cho em sao?” Anh đột nhiên hỏi lại.

“Cô ta?” Tử Thất Thất khó hiểu. “Anh nói chính là Tiểu Lam sao? Cô ấy cũng không nói cho tôi biết, cho nên tôi mới có thể tới tìm anh.”

Tiểu Lam?

Bách Hiên kinh ngạc.

Tại sao cô ấy lại nghĩ thành Phương Lam? Chẳng lẽ cô ấy không biết Mặc Tử Hàn đã tìm được cô ấy?

Tại sao lại trở thành như thế này?

Nhưng mà...

“Nếu...” Anh chợt thông thả mở miệng, giọng nói thanh nhẹ nghiêm túc: “Anh nói tối hôm qua anh đã cùng với em ở trên giường, em sẽ làm thế nào?”

Chương 52: Không thể chấp nhận...

Tử Thất Thất kinh hãi giật mình.

“Không... Điều đó không có khả năng, nếu như chuyện đó thật sự xảy ra, tôi không thể không có cảm giác, anh lừa tôi!” Cô kích động hét, ra sức phủ nhận.

Bách Hiên vẫn là vẻ mặt trầm mặc, hai mắt nhìn đăm đăm nhìn khuôn mặt cô.

Bị nhìn như vậy, trái tim Tử Thất Thất bắt đầu lung lay...

Chẳng lẽ... Thật sự... Bị anh ta...

Không!

“Anh gạt tôi, anh nhất định gạt tôi!” Cô lặp lại lần nữa nhưng khó nén nỗi sợ hãi của bản thân.

“Em thực sự để ý đến như vậy sao? Rõ ràng đồng ý làm bạn gái anh mà lại chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này sao? Hơn nữa... em thật sự chán ghét anh sao? Bảy năm qua, anh vì em làm bao nhiêu chuyện, ngoại trừ cảm kích ra, một chút cảm động em cũng không có sao? Em đối với anh... thật sự là cứng như đá như vậy sao?” Đôi lông mày Bách Hiên nhíu thật sâu, nét dịu dàng trên mặt bỗng biến thành đau khổ.

Anh lặng lẽ bảo vệ cô bảy năm, cũng không dám làm những hành vi quá thân thiết hơn bạn, vẫn lấy lễ đối đãi, vẫn luôn cẩn thận chậm rãi tiếp cận cô, vẫn đợi cô mở rộng lòng, nhưng khi Mặc Tử Hàn ra tù đã khiến cho anh không hiểu sao đứng ngồi không yên, làm cho anh sợ hãi, rối loạn...

Suy nghĩ bất an không ngừng luẩn quẩn trong đầu anh, cho nên anh mới kích động làm ra chuyện như vậy, nhưng anh không hề hối hận, bởi anh cho rằng,

nỗ lực của anh là vì tình yêu của mình.

Tử Thất Thất nhìn nét mặt đau buồn của anh chợt có chút đau lòng.

“Tôi không phải không cảm động, mà là không dám cảm động... Tình yêu của tôi, đã sớm chôn vùi cùng ba mẹ trên biển bảy năm trước rồi, tôi không tin đàn ông cũng sẽ không yêu, càng sẽ không gả cho bất cứ người đàn ông nào, trong lòng của tôi chỉ cần có Thiên Tân, có Tiểu Lam, cùng với những người bạn bình thường là đủ rồi... Tôi nói như vậy, anh có thể hiểu chứ?”

“Anh không hiểu!” Anh lập tức trả lời.

Chẳng lẽ trong cuộc đời cô ấy sẽ không thể có thêm anh sao?

Anh không thể chấp nhận câu trả lời như vậy...

“Cho dù anh không hiểu, tôi cũng không còn cách nào! Xem ra, tôi ở đây cũng sẽ không hỏi được cái gì, như vậy...” Cô chợt ngừng lại, lấy ra một cái phong bì màu trắng nhẹ nhàng đặt trên bàn, nói: “Đây là đơn từ chức của tôi, cảm ơn anh đã chiều cố tôi nhiều năm như vậy.”

“Em muốn từ chức? Anh không cho phép!” Bách Hiên kích động đứng bật dậy.

“Anh yên tâm, ước định một tháng vẫn còn hiệu lực, tôi sẽ tiếp tục làm bạn gái anh đến giây cuối cùng, nhưng mà cho phép tôi xin lỗi anh, cho dù đến ngày cuối cùng, tôi cũng sẽ không yêu anh!”

“Em thật nhẫn tâm!” Bách Hiên cực kỳ phẫn nộ nói, trái tim như đang chảy máu.

“Nhẫn tâm cũng được, đáng hận cũng được, tuyệt tình cũng được, cho dù anh nói tôi vong ân phụ nghĩa cũng được, thế nhưng... tôi thật sự không có cách nào dành tình cảm và cơ thể mình để báo đáp ân tình của anh, thật sự không thể chấp nhận được, hôm nay tôi tới đây chính là muốn nói hết tất cả với anh, như vậy... tạm biệt!” Tử Thất Thất lạnh lùng nói xong lập tức xoay người bước đi.

“Thất Thất...” Bách Hiên khẽ kêu tên cô.

Tử Thất Thất không lưỡng lự, tiếp tục bước.

“Thất Thất...” Bách Hiên nâng cao thanh âm của mình.

Tử Thất Thất vẫn không có bất luận chân chờ gì, thò tay mở cánh cửa ra.

“Tử Thất Thất” Bách Hiên hét to.

Chỉ nghe...

“Àm”

Cửa bị đóng lại thật mạnh

Bách Hiên vẻ mặt đau xót muốn chết, lại chậm chậm nỉ non: “Thất Thất, đừng đi...”

Chương 53: Ra về lịch sự lại âm thầm nhàm hiềm...

Tử Thất Thất đi ra khỏi cửa chính trong suốt của khách sạn Rich, ngửa đầu nhìn trời xanh mênh mông, lòng cô không thể nào quang đãng được như bầu trời kia.

Chuyện đã xảy ra tới qua, cuối cùng vẫn không hỏi rõ được.

Nhưng, quên đi...

Cho dù cô biết thì cũng để làm gì? Dù sao... cũng đã xảy ra.

Dùng sức hít sâu, giờ lên một nụ cười thật tươi với bầu trời xanh lam... Trong cuộc đời cô, chỉ cần Thiên Tân không xảy ra việc gì, Tiểu Lam không có việc gì, tất cả những thứ còn lại đều không quan trọng.

Ừ... Không quan trọng... Không có gì đáng ngại...

Cô tiếp tục đi nhanh về phía trước, còn lẩm bẩm nói: “Phải mau chóng tìm công việc mới mới được, nghĩ tới không được như ý sẽ không được như ý, nghĩ tới tương lai... Đúng vậy, cố lên, Tử Thất Thất...”

...

Khách sạn Rich

Một chiếc Porsche đỗ ở trước cửa.

Mặc Tử Hàn ngồi phía sau xe, hai mắt nhìn Tử Thất Thất đi ra khỏi cánh cửa chính, nhìn nét mặt của cô, nhìn cô đi qua cạnh xe, đột nhiên... tầm mắt thu hồi, nhìn màn hình ghi lại trên đầu gối.

Chuyện vừa xảy ra anh đều thấy được tất cả, cũng nghe thấy bọn họ nói, như vậy tiếp theo...

Khóe miệng mơ hồ cười tà tếu.

“Kim Hâm!”

“Có” Kim Hâm ngồi ghé lái xe phía trước, theo thói quen hơi cúi đầu.

“Thay tôi làm một chuyện!”

Anh nói xong liền đưa máy tính cho anh ta.

Kim Hâm nhận lấy máy tính, nhìn hình ảnh ở trên lập tức hiểu được ý của anh, cung kính cúi đầu trả lời: “Tôi nhất định sẽ làm tốt”

“Đi thôi” Mặc Tử Hàn truyền lệnh.

“Vâng”

Kim Hâm mở cửa xe, cầm máy tính bước xuống.

Mặc Tử Hàn từ phía sau chuyển lên trên lái xe. Anh nhanh chóng khởi động xe, quay đầu đi theo phía sau Tử Thất Thất.

...

Chập tối

Sắc trời dần trở nên tối sẫm, Tử Thất Thất uể oải trên đường với nét mặt chán nản.

Suốt một ngày hồi hải ngược xuôi, vậy mà ngay cả một công việc cũng không tìm được, nghĩ lại, nếu bảy năm trước không phải Bách Hiên cho cô làm công việc kia, cô sẽ phải ôm Thiên Tân đi hát ở Tây Bắc Phong... Không hiểu, trong lòng lại gia tăng phần mắc nợ anh ta.

“Haizz...” Cô nặng nề thở dài, xấu hổ cúi đầu, cho nên cũng không thể nhìn thấy một người đàn ông phía trước.

Toàn thân người đàn ông này được bao bởi âu phục màu trắng, cà vạt màu bạc, vô cùng sạch sẽ, ngũ quan tuấn mỹ, phía trên đeo một cái kính cận, trong tay cầm tập văn kiện màu lam, thấy rõ đây là một người lịch sự hào hoa phong nhã, nhưng mà...

Khi anh ta thấy Tử Thất Thất lại cố tình đụng trúng cô, cũng cố tình ngã xuống đất, cầm tập văn kiện lật úp, để lộ ra vật gì đó bên trong.

“A!”

Tử Thất Thất kêu một tiếng sợ hãi, hoàn hồn trở lại, lúng túng nói: “Xin lỗi xin lỗi xin lỗi, tôi đang suy nghĩ cho nên không thấy đường, anh không sao chứ?”

“Tôi không sao!” Người đàn ông hòa ái cười, vừa đứng lên vừa nhặt văn kiện rơi trên mặt đất, cố tình vỗ vỗ tro bụi trên mặt giấy, cũng cố tình hiện nội dung bên trong ra trước mắt cô.

“A?” Tử Thất Thất nhìn nội dung bên trong nói: “Đây là cái gì? Thông báo tuyển giúp việc? Giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, mỗi ngày làm bốn tiếng, từ 11 giờ trưa đến 3 giờ chiều, tiền lương mỗi giờ...” Cô muốn nói lại thôi, khiếp sợ nhìn một chuỗi con số khổng lồ.

Quả thực là bánh tụt từ trên trời rơi xuống, không ngờ lại rơi trúng đầu cô, có hơi... gặp may mắn quá mức.

“Xin hỏi, anh là người của công ty môi giới sao? Vậy công việc này đã có người tiếp nhận chưa?” Cô kích động hỏi.

“Cô gái, cô muốn tìm việc sao?”

Anh ta vừa nói, thực hiện dáng tươi cười như mong muốn ần ần bên miệng.

Chương 54: Nguy hiểm tới gần, người ở đó là???

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt vô hại của anh ta, không hề nghi ngờ gì lập tức tươi cười, nét mặt trở nên hòa ái dễ gần.

“Đúng vậy, tôi vừa mới thất nghiệp, đang tìm việc làm!” Cô thản nhiên nói.

“Vậy trước cô làm gì? Nếu được, tôi có thể giúp cô giới thiệu công việc phù hợp? Tất nhiên... là phải có tiền!” Về mặt người đàn ông vừa thân thiết vừa hòa nhã liền khiến cho bầu không khí giữa hai người trong lúc đó sôi nổi hơn.

“Thật vậy sao? Vậy thật sự là cảm ơn! Trước đây tôi làm phục vụ ở phòng VIP của khách sạn, giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh tôi rất thành thạo!” Cô rất thẳng thắn nói mục đích của mình.

Người đàn ông cười, điềm đạm nói: “Vậy công việc này dường như rất thích hợp với cô, không bằng trước cô đến đó, nếu cô cảm thấy có thể được, thì liên hệ với tôi!”

Anh ta nói xong liền lấy ra tấm danh thiếp trong túi áo.

Tử Thất Thất tiếp nhận tấm danh thiếp, hạ mắt xuống nhìn.

“Tổng giám đốc công ty môi giới KG: Bạch Nhất Ngạn!”

Anh ta là tổng giám đốc?

Tử Thất Thất ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh ta.

“Vậy tôi đi trước, suy nghĩ xong thì liên hệ với tôi qua số điện thoại ở trên!”

“Ừ, được, cảm ơn!”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt”

Tử Thất Thất nhìn anh ta quay người, đưa mắt nhìn theo thấy anh ta lên một chiếc xe.

Đột nhiên, vẻ mặt cô trở nên phấn khởi, vui vẻ cười tươi như hoa, hoàn toàn không biết bản thân đã lọt vào bẫy của người khác.

...

Sau khi Bạch Nhất Ngạn lên xe, khuôn mặt tươi cười liền biến mất.

Một bên anh ta khởi động xe, một bên bấm 8 chữ số trên điện thoại, để ở bên tai.

“Thế nào?” Bên trong điện thoại truyền đến một giọng nam lạnh như băng.

“Đại ca, tôi đã dựa theo phân phó của Kim Hâm đem đồ vật kia giao cho tận tay cô Tử!”

“Tốt lắm, ngày mai nhất định cô ta sẽ gọi cho cậu, cậu cũng không nên lộ ra bất cứ sơ hở nào!”

“Vâng, tôi nhất định cẩn thận”

“Cứ như vậy đi!”

“Vâng!”

Nói rất đơn giản, nhanh chóng kết thúc, Bạch Nhất Ngạn lái xe chạy ra đường cái, nhưng cũng không phát hiện được trên chiếc xe Porsche đen vừa đi ngang qua chính là người vừa nói chuyện qua điện thoại với anh ta.

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế lái xe, nhìn khuôn mặt vui vẻ của Tử Thất Thất,

nhìn cô hưng phấn vừa đi vừa nhảy, bất giác... ý cười tà ác bên khóe miệng dần phai nhạt, thay thế bằng một tầng mỉm cười nhàn nhạt.

Đều nói phụ nữ là sinh vật vô cùng kỳ lạ, không ai có thể nắm rõ được tính cách của họ, càng không ai có thể đoán được lòng của họ, lúc đầu anh còn chưa tin, chỉ cho rằng phụ nữ làm gì cũng không quan trọng, nhưng hiện tại khi nhìn thấy Tử Thất Thất, anh cảm thấy...

Phụ nữ... dường như rất đáng giá để nghiên cứu...

Trưa ngày hôm sau

Tử Thất Thất mặc quần áo gọn gàng sạch sẽ đi tới một khu nhà xa hoa.

Cả đêm qua cô đã xem xét những chuyện của công ty KG, đích thật là một công ty môi giới đứng đắn, được thành lập bảy năm trước, tổng giám đốc là Bạch Nhất Ngạn, chỉ dùng thời gian bảy năm đã đem một công ty nho nhỏ trở thành một công ty có thương hiệu quốc tế, hơn nữa môi giới công việc cũng không đơn giản, còn có môi giới đất đai sở hữu, bảo hiểm... vân vân... rất nhiều loại...

Đương nhiên, danh dự của công ty này khiến Tử Thất Thất cực kỳ an tâm, sáng sớm đã ký hợp đồng, cũng bắt đầu ngay hôm ấy tới khu nhà trọ xa hoa kia, chuẩn bị ngày công tác đầu tiên.

“Tầng bảy...” Tử Thất Thất nhìn địa chỉ trong tay, khẽ líu ríu.

Bảy?

Thật đúng là hợp với tên cô, không biết người bên trong là cái dạng gì? Nam hay là nữ? Già hay trẻ? Thật khiến người mong đợi...

Cô khoác lên mình một bộ dáng tươi cười, chân dài mảnh khảnh bước vào bên trong khu nhà.

Nguy hiểm...đang từng bước tới gần.

Chương 55: Phải chạy trốn! Phải chạy trốn! Phải chạy trốn! Bằng không sẽ bị anh ta bắt được...

Trước cửa phòng tầng bảy.

Tử Thất Thất đứng đối mặt với cửa phòng, hít thở sâu một hơi sau đó mỉm cười.

Vươn tay phải ấn vào chuông.

“Leng keng - Leng keng”

“Két”

Cửa phòng lập tức mở ra nhưng không có ai ra nghênh đón.

Tử Thất nghi hoặc nhìn cửa phòng, đưa tay bắt lấy tay nắm cửa, sau đó vừa mở kéo ra vừa nói: “Quấy rầy, tôi xin phép vào...”

Vừa vào cửa liền cảm thấy có gì đó không ổn...

Bên dưới cửa đặt hai đôi giày, một đôi giày da đen của nam giới, một đôi giày cao gót của nữ, mà ở phía trước là chiếc quần đỏ mỏng của nữ, tới trước nữa là âu phục của nam... Cả đường đi đều giống nhau, từ áo ngoài cho đến nội y, vừa vặn hai phần, hơn nữa đúng là một bộ của nam, một bộ của nữ, rất rõ ràng là mỗi nam và mỗi nữ nào đó tình hình vô cùng khẩn cấp đã xảy ra sự kiện nào đó, nhưng mà... Ngay khi Tử Thất Thất bắt đầu suy nghĩ đến một hình ảnh nào đó, thanh âm khe khẽ truyền vào tai cô.

“A... A... Anh thật giỏi... Hàn...”

Hàn?

Cô đỏ mồ hôi! (O___O|||)~

Tử Thất Thất mặt đầy hắc tuyến, hai mắt nhìn thấy một nam một nữ trên ghế sofa, mà hai cơ thể lỏa lồ đang liên tục khớp với nhau.

Thật... Thật... Người thật biểu diễn?

Mà còn...

Bày ra tư thế đòi hỏi kỹ thuật cao siêu? Tuyệt đối có thể so sánh với kỹ năng đặc biệt của diễn viênQ

Chờ chút... thời điểm này hẳn là cô nên về trước? Nhưng mà...

Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn lưng người đàn ông.

Một con hắc long rất sống động trên lưng anh ta, long lân màu đen, long nhãn màu đỏ, mà trong miệng còn ngậm một viên long châu! anh ta không ngừng tiếp tục động tác ra vào, khiến phần lưng rung rung không ngớt, kéo theo hắc long kia dường như sống lại, chuyển động liên tục.

Nháy mắt, huyết long trên lưng Tử Thất Thất dường như tìm được chủ nhân trở nên nóng rất đau đớn.

Người đàn ông này... là Mặc Tử Hàn sao?

“A... A... Tử Hàn... dừng... nhanh quá... Em... A... A... dừng... em không được...A!”

Chỉ nghe một tiếng hét chói tai, người đàn ông tiến nhập vào, người phụ nữ toàn thân run rẩy, sau đó hai mắt khép lại, mê man tê liệt ngã xuống.

Tử Thất Thất kinh hãi không có cách nào trở lại bình thường.

Câu “Tử Hàn” vừa nảy lại không ngừng lặp lại bên tai cô.

Anh ta quả nhiên là Mặc Tử Hàn? anh ta chính là người đàn ông bảy năm trước?

Sẽ không khéo vậy chứ?

Chợt, Mặc Tử Hàn rời khỏi người phụ nữ, bàn tay to duỗi ra, rút ra tấm khăn trên bàn trà, lau lau chất lỏng còn sót lại, sau đó cơ thể lỏa lồ hoàn mỹ đột nhiên xoay người, đối mặt với Tử Thất Thất, khoe miệng... gọi lên chút cười tà ác.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt anh ta, con ngươi càng thêm khuếch đại.

Thật là anh ta!

Chân không tự giác lùi về sau, chuẩn bị bỏ chạy, thế nhưng cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau lại giống như hai cục nam châm không thể dời đi.

Phải chạy! Phải chạy! Phải chạy nhanh chút mới được...Bằng không... sẽ bị anh ta bắt...

Thế nhưng cơ thể giống như bị điểm huyệt, không cách nào nghe lời nhúc nhích, không cách nào nghe theo điều khiển của cô.

Làm sao bây giờ?

Xong rồi...

Bị bắt rồi...

Chương 56: Cừu sập bẫy, ngỗng ngang trăm mỗi nghi ngờ...

Mặc Tử Hàn ngạo nghễ đứng tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm mắt cô, nhìn nét mặt khiếp sợ của cô trong lòng không khỏi mừng thầm.

Biểu tình rất thú vị, phản ứng rất thú vị, khiến anh không nhìn được muốn trêu ghẹo cô.

Chợt bước chân lảo đảo của anh từng bước một... đi gần về phía cô.

“Thình thịch...thình thịch...”

Trống ngực Tử Thất Thất đập dồn dập theo anh tới gần, không ngừng tăng tốc, thật giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô, hoảng hốt không thôi.

Phải chạy!

Chân, nhanh di chuyển đi!

Trước khi người đàn ông này đụng vào cô... phải chạy khỏi nơi này...

Cô dùng hết sức điều khiển hai chân mình, hơi di chuyển, chậm rãi lùi về sau, bỗng nhiên...

“Cô chính là người do công ty môi giới KG giới thiệu?”

Mặc Tử Hàn đứng trước mặt cô, đột nhiên mở miệng, mà giọng anh vô cùng lạnh nhạt, giống như lần đầu tiên gặp mặt, cực kỳ lạnh nhạt.

Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn anh, ngơ ngẩn sửng sốt.

“Sao không trả lời tôi? Là không muốn nói, hay là không nghe thấy?” Mặc

Tử Hàn lại hỏi.

Tử Thất Thất thình lình trở lại bình thường.

Hai mắt nhìn khuôn mặt anh, nhìn cơ thể lỏa lồ của anh.

“Anh... anh... anh...”

“Tôi? Tôi làm sao?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

“Sao anh không mặc quần áo? Biến thái!” Tử Thất Thất buột miệng nói ra, lập tức xoay người.

Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm bóng lưng cô. Rõ ràng vừa nãy không dám nhìn thân thể anh, hơn nữa còn thấy được chuyện kia vậy mà giờ mới quay lưng đi, thu lại tầm mắt của mình, phản ứng này cũng... quá chậm đi.

“A...” Anh cười khẽ, nói: “Tôi ở trong nhà đi lại, mặc quần áo hay không là vấn đề của tôi, không phải sao? Hơn nữa tôi cũng không có khóa thân trên đường, tại sao cô lại bảo tôi ‘biến thái’? Huống chi, hiện tại bị người nhìn, bị người chiếm tiện nghi... có vẻ như là tôi?”

Tử Thất Thất không nhịn được rùng mình một cái.

Anh ta thật sự không nhớ ra cô sao? Thật sự quên mất cô là ai sao?

“Đúng rồi... thực xin lỗi!” Cô lúng túng xin lỗi.

Quả nhiên vẫn không được, cô nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, như vậy tốt hơn.

Một chân bắt đầu lùi lại, đang định chạy trốn.

“Quên đi, biết sai là tốt rồi, lần sau không như vậy được đâu, nhưng... vấn đề vừa rồi cô chưa trả lời tôi. cô là người do công ty môi giới KG giới thiệu tới sao?” Mặc Tử Hàn thấy cô muốn chạy, lập tức đưa ra câu hỏi.

“Tôi...” Chân Tử Thất Thất cứng ngắc dừng lại, lo lắng không yên trả lời:
“Đúng là tôi!”

“Vậy là tốt, tôi hiện tại muốn đi tắm, trong lúc này cô thu dọn nơi này, đặc biệt là đồng đồ vật kia...”

Đồng đồ vật gì?

Tử Thất Thất nghi hoặc quay đầu lại, nhìn theo hướng tay anh chỉ, nhìn về phía người phụ nữ đang mê man bất tỉnh trên ghế.

“Sau khi thu dọn tốt, cô có thể đi, nhưng mà ngày mai nhớ lại đây quét dọn, còn có... chìa khóa dự bị trên bàn, về sau cô có thể tùy ý ra vào mỗi ngày, cho nên cô nhất định phải cẩn thận, đừng lộn xộn... cứ như vậy, cô bắt đầu làm đi!” Anh đi nhanh vào phòng tắm, hoàn toàn không hề liếc cô một cái, giống như đối với người xa lạ.

Tử Thất Thất ngây ngốc đứng tại chỗ, đột nhiên hai chân mềm nhũn, té ngã trên mặt đất.

Anh ta... thật sự không nhớ rõ cô?

Chương 57: Cảm giác khó hiểu, do tâm tồn tại...

Tất cả mọi chuyện tựa hồ quá mức trùng hợp.

Cô vừa từ chức liên may mắn tìm được công việc, mà nơi làm việc dĩ nhiên trùng hợp gặp anh ta.

Tất cả mọi thứ không phải là âm mưu của anh ta chứ? Thế nhưng... anh ta làm vậy vì lý do gì?

Cô không nghĩ ra, càng không muốn biết...

Bỗng cô đứng dậy!

Cô phải chạy trốn!

Thừa dịp anh ta đang tắm lập tức chạy, sau đó mang theo Thiên Tân trốn đến một nơi không có sự tồn tại của anh ta.

“Uh...”

Người phụ nữ nằm trên ghế sofa đứng lúc rên lên một tiếng.

Tử Thất Thất nghi hoặc xoay người nhìn cô ta.

Chỉ thấy cô ta dùng sức nhướn đôi lông mày, sau đó chậm rãi mở hai mắt, ngồi dậy.

“Cô là ai?” cô ta nhìn cô, nghi ngờ hỏi.

“Tôi?” Tử Thất Thất trở lại bình thường, vội vàng nói: “Tôi là người làm công do công ty môi giới giới thiệu tới, từ hôm nay phụ trách quét dọn nơi

này!”

“A, giúp việc hả... Tử Hàn đâu?” cô ta lập tức nói sang chuyện khác.

“Anh ta... anh ta trong phòng tắm!”

“Phòng tắm?” Người phụ nữ nỉ non lặp lại, hai mắt nhìn về cánh cửa phòng tắm, trên mặt lộ ra nét cô đơn, cười nhạo nói: “Đàn ông đều thật nhẫn tâm, chơi đùa xong rồi liền để tôi lại không ngó ngang gì nữa, thật không biết lúc tôi đi... anh ấy còn có thể nhớ khuôn mặt tôi không!”

Hả?

Nghe được những lời cuối cùng của cô ta, Tử Thất Thất chợt sững sờ.

“Haizz...” Tiếp theo người phụ nữ thở dài, vừa nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào, vừa cảm thán nói: “Đàn ông đều như vậy, khi xong việc với một người phụ nữ, bọn họ sẽ không nhớ khuôn mặt mỗi người đàn bà mà chỉ nhớ thân dưới bọn họ, phụ nữ chỉ là công cụ để họ khoan khoái, cho nên...” cô ta bỗng đi đến trước mặt cô, lộ ra nụ cười vừa bi thương vừa tà ác nói: “Tiểu thư giúp việc xinh đẹp, bởi cùng là phụ nữ cho nên tôi muốn cho cô một lời khuyên chân thành: nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng bị chó sói ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn...”

Nói xong cô ta sượt qua vai cô, đi nhanh ra khỏi căn hộ, mà khóe miệng tươi cười lộ ra ý tốt.

Tử Thất Thất ngây ngốc đứng tại chỗ, hai mắt thất thần nhìn mặt đất.

Lời khuyên cuối cùng cô ta vừa nói có ý gì? Nhưng mà cô ta nói cũng không sai, người giống anh ta làm sao có thể đặc biệt nhớ mặt cô?

Cô thực sự là đánh giá bản thân quá cao, cho rằng anh ta sẽ đến bắt cô, cho rằng anh ta sẽ tìm cô, cho rằng mình không giống với những người phụ nữ khác, còn căng thẳng nghĩ phải chạy trốn như thế nào.

Thật nực cười, cô quả giống như một tên hề, tự biên tự diễn, còn tự mình

xương vai người khác.

Có điều, đã như thế này, cô nên vui vẻ mới đúng, hẳn là cao hứng mới đúng... Đúng vậy...

“A...” Cô cười khẽ, khoe miệng chậm rãi giương lên, nhưng nét cười trên mặt cô lại tràn đầy chua xót.

Thật là kỳ quái!

Cô dùng tay phải nắm vạt áo nơi tim mình.

Vì sao cô không thể vui vẻ được chứ? Hơn nữa... nơi trái tim, còn giống như có một loại cảm giác trống trải, dường như đau nhức, dường như ưu, dường như bị thương...

Cô đây là làm sao vậy?

...

Một tiếng sau.

Cửa phòng tắm chợt mở ra, Mặc Tử Hàn cơ thể lỏa lồ toàn bọt nước, ngạc nhiên đứng ở phòng tắm.

Hai mắt lạnh như băng liếc nhìn căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, khoe miệng tà tà cười.

“Hỏa Diễm!”

Anh lớn tiếng gọi, đi chân trần ra khỏi phòng tắm.

Một cánh cửa phòng khác mở ra, Hỏa Diễm bước ra từ bên trong, trong tay cầm áo choàng tắm màu trắng, đi nhanh tới bên người anh, cầm áo mặc vào cho anh, sau đó lùi về một bên, cúi đầu nói: “Đại ca, anh có gì phân phó?”

Mặc Tử Hàn tùy ý ngồi trên ghế sofa, vắt chéo chân, lạnh lùng nói: “Đề

phòng lộ ra, từ hôm nay trở đi, nội trong sáu ngày, cậu giám sát Mặc Thiên Tân cho tôi, nó có bất luận chiều hướng gì, đều phải báo cáo với tôi!”

“Vâng”

Chính cái gọi là hòa thượng có thể chạy nhưng miếu chạy không được.

Chỉ cần có thể nắm được Mặc Thiên Tân sẽ không sợ Tử Thất Thất chạy khỏi lòng bàn tay anh.

Chương 58: Mắt nhắm mắt mở, một ngày trôi qua...

Mặt trời lặn rồi mọc, một ngày mới lại bắt đầu!

Mặc Thiên Tân vẫn giống như thường ngày, ngủ dậy, rửa mặt, ăn cơm, sau đó cậu mang cặp sách tới trường, nhưng mà... Vừa ra khỏi nhà được một trăm thước, thần kinh nhạy bén của cậu cảm ứng được có người nào đó tồn tại.

Lại theo dõi sao?

Hôm nay còn muốn thế nào?

“Haiz...” Cậu thở dài thật sâu, sau đó lớn tiếng nói: “Ra đi, đừng trốn nữa, cho dù chú biến thành không khí cũng không thoát được hỏa nhãn kim tinh của bọn thiếu gia đâu!”

Lời vừa nói ra, Hỏa Diễm từ góc đi ra, tới trước mặt cậu.

Nhìn nét mặt ung dung của cậu, Hỏa Diễm không thể không bội phục, sự quan sát của cậu cực kỳ sắc bén, hơn nữa không thể không thừa nhận, cậu ta rất có triển vọng làm người kế tục đại ca.

“Nói đi, chú vì sao lại đi theo cháu? Lại muốn lấy vật gì trên người cháu nữa vậy?” Mặc Thiên Tân chất vấn.

“Tôi chỉ bảo vệ cậu!” Hỏa Diễm trả lời.

“Bảo vệ?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ lặp lại, hai mắt thâm thúy thật giống như thấu kính, nháy mắt nhìn ra tâm anh ta, nói: “Cháu thấy chú giống theo dõi cháu hơn?”

“...” Hỏa Diễm trầm mặc không nói.

Quả nhiên như thế!

Khỏe miệng Mặc Thiên Tân cười tà tà, linh cơ khẽ động, lập tức vô cùng thân thiết cầm lấy tay anh.

“Chú đẹp trai, chú không sớm không muộn xuất hiện thực đúng lúc, cháu cũng có tâm sự muốn nói với chú, đi, chúng ta tìm một chỗ vắng vẻ giao lưu trao đổi tình cảm đi!”

Giao lưu trao đổi tình cảm?

Hỏa Diễm sững sốt, đồng thời nội tâm khẩn trương!

Mặc Thiên Tân trộm cười, lôi kéo tay anh vui vẻ đi nhanh về phía trước.

Dù sao mỗi ngày đến trường thật nhàm chán, đã có người cam tâm tình nguyện đưa tới cửa, vậy hôm nay... mượn chú ấy trêu đùa tốt lắm...

...

Tiệm trà U Lan

Mặc Thiên Tân ngồi vào ghế dựa được làm từ cây đàn hương, trên mặt treo biểu tình nghiêm trang, tay nhỏ bé mập mập vô cùng tao nhã vươn ra, cầm lấy cốc trà Thiết Quan Âm trên bàn, làm ra vẻ ông cụ non nhấp một ngụm.

“Cháu nói, chú gì gì gì a!” Cậu mở miệng, nhưng không gọi được tên anh.

“Tôi tên Hỏa Diễm!” Hỏa Diễm cứng nhắc trả lời.

“A, Hỏa Diễm, tuy cảm giác có chút nóng, nhưng tên cũng không tệ lắm! Được rồi, chúng tôi vào chủ đề chính... cháu nói, chú gì gì gì a...”

Hỏa Diễm đổ mồ hôi! (͡° ͜° ͡°)~

Có phải cậu ta đang cố tình trêu chọc anh không vậy?

Nhưng mà quên đi, anh nhần!

Mặc Thiên Tân âm thầm cười trộm, rồi giả làm bộ một ông lão nói: “Nhân sinh a, thường chính là ngắn như vậy, cái chết giống như mỗi ngày đều bên cạnh chú, lúc nào cũng dự định cướp lấy sinh mệnh của chú, nhất là loại người có công việc giống chú, tỷ lệ càng lớn... Cháu còn nhớ một nghệ sĩ nào đó từng nói một câu: mắt vừa mở vừa nhắm, một ngày liền trôi qua, mắt vừa nhắm vừa mở, một đời liền trôi qua, cho nên... Chú gì gì gì a, thừa dịp bây giờ chú còn sống, thừa dịp chú còn có thể nói, thừa dịp mắt chú còn có thể tự do di chuyển, chú nhất định phải nói hết tất cả mọi chuyện cho cháu, chú hiểu không?”

Hỏa Diễm nghe cậu thao thao bất tuyệt, trên khuôn mặt tràn đầy hắc tuyến.

Nói đi nói lại, không phải là muốn anh hỏi gì đáp đó sao? Việc gì phải đem anh một người đang sống, nói giống như sắp chết...

Chương 59: Canh bạc bắt đầu... Ai thua? Ai thắng?

“Thiên Tân thiếu gia, cậu có câu hỏi gì có thể trực tiếp hỏi tôi, không cần phải vòng vo như vậy, tất nhiên... có thể trả lời, tôi nhất định sẽ dựa theo tình hình thực tế để trả lời, nhưng mà nếu không thể trả lời, cho dù chết tôi cũng sẽ không nói một chữ!”

Nghe được lời anh nói, Mặc Thiên Tân sửng sốt.

Thiên Tân thiếu gia?

Anh ta lại gọi cậu như vậy? Thế thì... có phải có thể nói anh ta đã chấp nhận cậu là con trai Mặc Tử Hàn?

“Đây là lời chú nói, cháu sẽ không khách khí mà nêu câu hỏi!” Cậu vẽ mặt hài lòng, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười.

“Trước hết, cháu muốn biết ba hiện tại có mấy bạn gái?”

“Không có!” Hỏa Diễm lập tức đáp, cũng tỉ mỉ nói, “Đại ca cho tới bây giờ cũng không có bạn gái, phụ nữ đối với anh ấy chỉ là công cụ phát tiết nhu cầu sinh lí, nhưng nếu cháu muốn biết có bao nhiêu phụ nữ ngủ với đại ca, vậy tôi có thể cho cháu một danh sách, nhưng cần phải có chút thời gian!”

Công cụ phát tiết? Còn có danh sách?

Khóe miệng Mặc Thiên Tân co quắp, “Vẫn... vẫn là quên đi!”

“Như vậy, còn có câu hỏi nào không?”

“Đương nhiên!” Mặc Thiên Tân tiếp tục đặt câu hỏi, “Ba hiện tại có hôn thê không? Hoặc là người yêu? Hoặc là người đã từng yêu?”

“Không có!” Hỏa Diễm kiên định.

“Vậy ba thích phụ nữ như thế nào? Dịu dàng? Hoạt bát đáng yêu? Hay là giống mẹ cháu, xinh đẹp lại dũng mãnh?”

“...”

Hỏa Diễm chợt trầm mặc.

“Sao không trả lời?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc.

Chợt, hai mắt nhìn khuôn mặt cậu, thật nghiêm túc nói, “Thiên Tân thiếu gia, tôi có thể hỏi cậu một vấn đề được không?”

“Được, chú hỏi!”

“Cậu làm nhiều chuyện như vậy, là muốn đại ca ở cùng một chỗ với Tử tiêu thư sao? Cậu muốn đại ca yêu Tử tiêu thư sao?”

“Ách... việc này...” Mặc Thiên Tân ấp a ấp úng do dự, lảng tránh nói: “Đây giống như là hai vấn đề? Chú muốn cháu trả lời cái nào?”

“Như vậy, không bằng tôi đổi lại câu hỏi, Thiên Tân thiếu gia, cậu cho rằng đại ca ở cùng một chỗ với Tử tiêu thư, đối với Tử tiêu thư mà nói, là một chuyện tốt sao?”

Khuôn mặt Mặc Thiên Tân bỗng trở nên nghiêm túc!

“Chú có ý gì?” Cậu hỏi.

“Tôi cũng không có ý gì, chỉ là muốn nói cho cậu, hắc đạo không phải như cậu tưởng tượng, đại ca cũng không phải người trong tưởng tượng của cậu, nếu cậu quả thực muốn đem Tử tiêu thư giao cho đại ca, như vậy giống như cậu đem cô ấy đẩy vào địa ngục, cuộc sống về sau... nhất định sẽ sống không bằng chết!” Hỏa Diễm từng câu từng chữ nói ra đều nghiêm túc vô cùng, giống như đang đe dọa cậu.

Nhưng vẻ mặt Mặc Thiên Tân vẫn ung dung như cũ.

Khóe miệng cậu chậm rãi nhếch lên, để lộ hai phiến môi mỏng manh, tà ác nói: “Chú đã cho là như vậy, vậy có muốn đánh cược với cháu không?”

“Đánh cược?” Hỏa Diễm nhíu mày.

“Đúng vậy, đánh cược ba với mẹ ở cùng một chỗ có hạnh phúc không... đương nhiên, tiền đặt cược chính là, người thắng có thể tùy ý điều khiển người thua, mà người thua không những phải nghe lệnh người thắng, mà còn phải mặc bikini chạy trên đường cái năm km, cởi bikini trên người, lỏa thể trước bàn dân thiên hạ, cũng giờ cao hai tay, hướng về phía bầu trời hô to: tôi là tên biến thái, tôi là kẻ địch của loài người, thỉnh đại biểu của loài người trên trái đất, mau ra đây tiêu diệt tôi đi...”

“Thế nào?” Mặc Thiên Tân nét mặt vui vẻ, dường như đã nắm chắc phần thắng.

“...”

Hỏa Diễm lại lâm vào trầm mặc, không nói gì.

“Sao lại không nói nữa? Sợ rồi sao? Sợ thua sao?” Mặc Thiên Tân cố tình chọc giận anh.

“Đương nhiên không phải!” Anh kiên định trả lời.

“Vậy có muốn đánh cược với cháu không? Chú đẹp trai?”

“Được, đánh cược thì đánh cược!”

Chương 60: Đàn ông... Không phải là thứ tốt!

Tử Thất Thất chẳng biết vì sao, hai chân giống như bị vật gì lôi kéo, mặc danh kỳ diệu lại tới khu nhà kia.

Cô nhìn chăm chăm cửa phòng trước mặt, trầm mặc hồi lâu.

Cô không rõ, vì sao lại muốn tới nơi này? Cô tới đây làm cái gì?

Không được!

Cô nên trở về, cô nên tránh người đàn ông này càng xa càng tốt.

Đúng vậy!

Rối loạn quay người muốn đi, nhưng một chân vừa bước ra lại lưỡng lự thu về.

Điên rồi điên rồi!

Cơ thể với suy nghĩ của cô dường như bị cách ly, hoàn toàn không cách nào thống nhất.

Mặc kệ, nếu đã tới, nếu không có cách nào khiến bản thân yên tâm, vậy cô phải xác nhận một lần nữa xem người đàn ông kia không nhớ rõ cô hay là giả vờ.

Cổ lấy dũng khí, hạ quyết tâm, cô lấy chìa khóa dự bị đem mở cửa phòng ra.

Có chút không yên đi vào bên trong, sau đó đứng trong phòng khách to lớn không một bóng người, chợt... Rung động trong lòng dần biến mất, trên mặt không hiểu sao lộ ra thất vọng.

“A...” Cô khẽ cười nhạo bản thân, cũng nói một mình: “Mình chờ cái gì ở đây? Mình khẩn trương cái gì? Mình... rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Chẳng qua không gặp được anh ta thôi, vì sao lại cảm thấy thất vọng?

Không phải nên vui vẻ sao? Như vậy có thể chứng minh, anh ta thực sự ngay cả một chút cũng không nhớ ra cô, vậy cô có thể yên tâm cùng Thiên Tân sống hạnh phúc, nhưng... trong cơ thể cô tâm mơ hồ cảm giác đau đớn, như cũ không sao tiêu tan.

Rốt cuộc hiểu được vì sao bản thân mình lại tới nơi này?

Bởi vì cô không cam tâm...

Dựa vào cái gì anh ta cướp đi lần đầu tiên của cô, cuối cùng dễ dàng quên cô không nhớ chút gì, mà cô lại vì chuyện này mà phiền não suốt bảy năm.

Quả nhiên... đàn ông không phải là thứ tốt.

Cô gắng hít sâu, đem tất cả buồn bực hóa thành các - bon - đi ô - xít, tất cả thoát ra hết, sau đó khước miệng kiên cường mở ra, hướng về phía phòng khách nói với chính bản thân: “Không việc gì ghê gớm, đã quên thì quên, tôi mới không nhớ anh ta! Tục ngữ nói không sai: đi giày của mình, đi con đường của mình, để cho đám đàn ông xấu chết đều gặp quỷ hết đi...”

Tuy tức giận nhưng cô vẫn xắn tay áo lên, bắt đầu gắng sức, trút hết sang việc quét dọn phòng.

Cô sẽ không bị làm khó dễ!

Nhưng cô lúc này lại không có phát hiện, trên trần nhà căn phòng từ lâu đã lắp đặt thiết bị theo dõi.

Mà người ở nơi nào đó, đang thưởng thức nhất cử nhất động của cô.

Năm ngày liên tiếp, Mặc Tử Hàn đều không có xuất hiện trong khu nhà, anh thật giống như đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi ở nhân gian.

Mà Tử Thất Thất ở đây năm ngày đã điều chỉnh tốt lại bản thân, cũng vì anh ta không xuất hiện nên cô cũng yên tâm hơn.

Thế nhưng... cho đến ngày thứ sáu...

Như mọi ngày cô tới đây lúc 11 giờ chỉnh sửa bước vào, theo thói quen mở cửa phòng ra, chân còn chưa bước vào, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc truyền ra từ bên trong phòng khách.

“Thỏ Nghiêu, người tôi muốn tìm đã tìm được chưa?”

“Xin lỗi đại ca, thuộc hạ thất trách, không có tìm được người kia!”

“Quên đi, nếu đã không tìm được hẳn, cũng chỉ có thể lấy lại đồ vật kia... Cậu hiện tại bắt Tử Thất Thất vào đây, cô ta hẳn đang đứng trước cửa.”

“Vâng”

Tử Thất Thất kinh hãi.

Anh ta không phải là không nhớ rõ cô sao? Vì sao lại biết tên cô? Vì sao biết cô đứng ở cửa? Hơn nữa... anh ta vừa nói... bắt?

Chương 61

Trốn...

Đúng vậy, hiện tại không phải thời điểm ngờ vực, cô phải lập tức chạy trốn mới được.

Tử Thất Thất hoang mang nhanh chóng xoay người lại, thế nhưng chân chưa kịp bước, cánh tay lại đột nhiên bị người dùng lực bắt lấy.

Chết... bị bắt rồi!

Cô lập tức kinh hoảng giãy dụa, hô to, “Buông tôi ra”

“Tử tiêu thư, xin đi theo tôi vào”

Thanh âm Thỏ Nghiêu băng lãnh, không hề có một tia dao động, mà bàn tay cầm lấy tay cô như một chiếc kìm sắt mạnh mẽ, đồng thời lời vừa nói xong liền bá đạo lôi kéo cô, cứng rắn kéo cô đến trước mặt Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Thất trừng mắt nhìn Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế.

Hai tay anh khoanh trước ngực, hai chân vắt chéo, khóe miệng phác một chút độ cong, nhưng là cười tà ác với cô.

“Anh đã sớm nhận ra tôi?” Cô chất vấn.

“Đúng vậy!” Mặc Tử Hàn thẳng thắn trả lời.

“Vậy vì sao anh phải giả vờ không biết tôi? Lại còn nhọc lòng làm việc này, rốt cuộc là vì sao?” Cô không rõ, nếu từ đầu đã nhận ra cô, hoặc là tìm được cô, vậy vì sao không trực tiếp bắt cô?

Từ lúc gặp được Bạch Nhất Ngạn, đưa cô tới nơi này, cùng người phụ nữ kia

làm chuyện đó trước mặt cô, cố tình để người phụ nữ kia nói khiến cô nghĩ lầm anh ta không nhớ rõ cô, còn không có xuất hiện trong năm ngày, khiến cô lo là cảnh giác... anh ta cuối cùng làm nhiều chuyện dư thừa vậy cuối cùng là vì sao?

“Lý do rất đơn giản!” Mặc Tử Hàn khẽ mở miệng, từ tốn nói, “Bởi vì tôi rất nhân, muốn cùng cô đùa vui chút!”

“Trúng thối” Tử Thất Thất hung dữ mắng chửi.

“A...” Mặc Tử Hàn cười nhạt, hứng thú dào dạt nói, “Tôi sao chỉ là một tên trúng thối, tôi còn là tên biến thái, lại vô sỉ, không biết xấu hổ ‘sản phẩm cấp ba’, người nào mà giống tôi nên bị tiêu diệt... đúng không?”

Tử Thất Thất ngạc nhiên, hai mắt mở lớn.

Vì sao anh ta biết cô từng nói lời này? Chẳng lẽ anh ta là...

“Tôi nghĩ hiện tại cô rất ngạc nhiên đúng không? Bất quá, nếu tôi dùng giọng này hẳn cô có thể nhận ra?” Anh vẽ mặt tà ác, thanh âm nháy mắt biến đổi nói, “Tử Thất Thất tiểu thư, hiện tại biết tôi là ai rồi chứ?”

Tử Thất Thất khiếp sợ run lên.

Thanh âm lạnh như băng này không phải là giọng của người đàn ông ở phòng VIP 001 sao? Thì ra ngay từ lúc đầu, anh ta đã thiết kế ra cạm bẫy này, đợt cô tự chui đầu vào lưới.

Mặc Tử Hàn nhìn biểu tình hiện tại của cô, khẳng định nói, “Xem ra cô đã biết, nhưng mà tôi cũng không có bịa chuyện, tổng giám đốc cao cấp nhất của tập đoàn Kim King đích thực là tôi, tên tiếng anh của tôi là King!”

Thì ra anh ta là người khống chế phía sau tập đoàn Kim King, thì ra anh ta mới là ông chủ chân chính.

Toàn bộ người trên thế giới, vậy mà đều bị lão đại xã hội đen lừa...

Thật là sai lầm!

“Vì sao...” Cô chột mở lời.

“Cô muốn nói gì?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

“Vì sao anh muốn tìm tôi? Từ những việc anh đã làm có thể thấy được, anh cũng không phải trùng hợp gặp được tôi, mà là cố ý tìm tôi, như vậy thì vì sao... vì cái gì anh muốn người phụ nữ kia nhắc nhở tôi? Mục đích của anh là gì?”

Chẳng lẽ là vì Thiên Tân sao?

Chẳng lẽ anh ta đã biết mình có một đứa con trai?

Cho nên... anh ta muốn từ cô cướp đi Thiên Tân?

“Cô thật đúng là không phải ngu dốt bình thường!” Mặc Tử Hàn châm chọc nói, “Người phụ nữ ngu dốt như cô, vậy mà có thể sinh ra một đứa trẻ thông minh, thật là khiến người tôi phải nghi ngờ, cô có thật là mẹ đẻ của Mặc Thiên Tân không vậy?”

Mặc Thiên Tân?

Anh ta biết rõ tên của Thiên Tân? anh ta biết cô có một đứa con trai? Vậy... anh ta cũng biết Thiên Tân là con anh ta?

Tử Thất Thất ngây ngốc đứng tại chỗ, mức độ khiếp sợ đã khiến cô quên cả hô hấp.

Bảy năm qua, cô sợ nhất chuyện này xảy ra, hơn nữa, từ lúc anh ta ra tù không đến nửa tháng...

Bỗng, Mặc Tử Hàn đứng lên.

Anh nhắc đôi chân thon dài, chậm rãi tới trước mặt cô, đưa tay nâng cằm cô lên, khiến cho cô phải ngẩng đầu nhìn mình.

“Xem ra, chữ ngu dốt không đủ để hình dung cái ngu ngốc của cô, chẳng lẽ... bảy năm qua cô một chút cũng không phát hiện sau lưng mình có gì đó ư?”

Có gì đó trên lưng?

“Hình xăm?” Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

“Không đúng!” Đôi lông mày Mặc Tử Hàn nhăn lại, lạnh lùng nói, “Thỏ Nghiêu, quay cô ta lại.”

“Vâng”

Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh, hai bàn tay to dùng lực xoay người cô lại, sau đó bắt lấy hai tay cô giữ chặt.

“Anh muốn làm gì?” Tử Thất Thất sợ hãi hỏi.

Hai tay dùng sức muốn giãy ra nhưng trái lại, càng giãy càng đau, giống như sắp bị trật khớp.

Hai mắt băng lãnh của Mặc Tử Hàn nhìn lưng gầy của cô, lại vươn tay, nắm lấy cổ áo cô muốn xé ra, rồi bỗng chuyển dời đến hai mắt Thỏ Nghiêu, mở miệng ra lệnh nói “Thỏ Nghiêu, nhắm mắt lại!”

“Vâng”

Thỏ Nghiêu nghe lệnh nhắm hai mắt.

Mặc Tử Hàn không còn cố kỵ, một lần kéo rách áo trên người cô, nháy mắt, huyết long sinh động trên lưng cô hiện lên trước mắt anh.

“Đừng!” Tử Thất Thất hét to.

Đồng thời, cơ thể cũng vùng vẫy giãy dụa.

Mà giờ khắc này cũng giống như khi cô nhìn thấy hắc long trên lưng anh,

rung rung dị thường, khiến cho hình xăm huyết long giống như sống lại, không ngừng lắc lư trên nước da trắng nõn của cô.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn nhếch lên, dùng ngón trỏ chỉ vào huyết long, từ dưới trượt lên trên, cuối cùng dừng lại trên long nhãn màu đen.

“Đồ vật... ở đây!” Anh nói xong, ngón trỏ dùng sức, đè xuống một tác da thịt nơi long nhãn.

“A”

Tử Thất Thất kêu sợ hãi.

Nơi bị anh ta đè lại có chút đau nhức, tuy không phải rõ ràng nhưng loáng thoáng có thể cảm giác được, tại khối thịt nho nhỏ kia dường như có vật gì.

Chẳng lẽ vật gì đó anh ta nói, chính là chỉ dưới lưng cô giấu vật gì đó?

Đây là anh ta bỏ vào?

Bảy năm trước, anh lưu lại trên người cô hình xăm, chính là để che giấu vật này mà lưu lại vết tích, mà khi đó trên lưng cô đau đớn kịch liệt cũng là do đồ vật này, nói như vậy ngày hôm nay bảy năm sau, anh cố ý tìm cô chính là muốn lấy đồ vật này đi?

Anh ta luôn lợi dụng cô sao?

Đàn ông vô liêm sỉ.

“Tôi có thể cho anh lấy đồ vật này đi, nhưng anh phải đồng ý tôi, không đụng tới tôi và Thiên Tân!” Cô mãnh liệt hét.

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, chân mày hơi thiêu động.

Để môi mình gần sát tai cô, tà mị nói, “Cô cho rằng hiện tại cô có tư cách nói điều kiện với tôi sao? Tôi nói cho cô biết, đồ vật này tôi nhất định sẽ lấy đi, Mặc Thiên Tân tôi cũng sẽ mang đi, về phần cô... A...”

Anh cười khẽ, cười châm chọc!

Sống lưng Tử Thất Thất chột rùng mình.

Cô nắm chặt hai tay, hung hăng cắn răng, phần nộ nói, “Đừng tự cho là đúng, loại đàn ông giống như anh, cho dù là mang kiêu tám người khiêng tới rước tôi, tôi cũng cương quyết không đi theo anh, hơn nữa tôi khuyên anh nên tìm một tấm gương mà soi lại bản thân mình, nhìn khuôn mặt mình xem rốt cuộc có bao nhiêu ghê tởm, bao nhiêu hạ lưu, bao nhiêu chán ghét, còn nữa... vừa này anh nói muốn mang con trai bảo bối của tôi đi? Khinh...” Cô khinh thường, cuồng vọng nói, “Bồn tiểu thư hiện tại tặng anh sáu chữ lớn: thành tường thượng quả môn liêm!”

Mặc Tử Hàn nhú mày khó hiểu!

Tử Thất Thất quay đầu, liếc xéo khuôn mặt anh, to gan nói: “Ngu ngốc, là không có cửa đâu”

Mặc Tử Hàn tức giận!

Người phụ nữ này vẫn giống như trước, lá gan càng lúc càng lớn!

Xem ra cô hẳn là không biết, chọc giận người đàn ông kết cục ra sao?

“A...” Anh cười nguy hiểm, bàn tay to lướt qua lưng cô, đi tới trước ngực.

Tử Thất Thất kinh hãi,

“Anh muốn làm gì? Bỏ ngay cái tay bẩn thỉu của anh ra, đừng chạm vào tôi!”

Mặc Tử Hàn xoa nhẹ trước ngực cô, sau đó ôm eo nhỏ của cô, dán vào lưng cô, tà tứ nói, “Miệng của cô thực rất sắc bén, nhưng mà không sao, tôi rất nhanh sẽ làm cô một câu cũng không nói nên lời!”

Cái gì?

Tử Thất Thất sững sốt

“Thỏ Nghiêu, buông cô ta ra.” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Vâng” Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh, lập tức buông hai tay cô ra.

Tử Thất Thất nhân cơ hội muốn chạy.

Nhưng Mặc Tử Hàn lại nhanh hơn đưa tay ra bắt lấy tay cô, kìm hãm ở sau người cô, dùng một tay nắm chặt, còn tay kia vươn ra trước tóm lấy cổ cô, áp chế cơ thể cô.

Tử Thất Thất giãy dụa không được, bị anh trói buộc hoàn toàn.

Mặc Tử Hàn cười khẽ nói, “Theo tôi vào phòng đi, tôi sẽ dạy dỗ cô thật tốt, dạy cô làm một người phụ nữ biết nghe lời là như thế nào.”

“Anh buông tôi ra” Tử Thất Thất hét to.

Mặc Tử Hàn coi như không nghe thấy thanh âm của cô, càng ngạnh kéo cô vào phòng ngủ.

Lúc này, Thỏ Nghiêu mới chậm rãi mở hai mắt.

...

Bên trong phòng

Mặc Tử Hàn thô bạo ném cô lên giường, nhưng không có đối diện mà đè cô xuống, khiến cô phải nằm úp sấp, lại dùng thân thể mình chặn người cô lại, làm cho cô không thể động đậy.

“Buông tôi ra, tên trướng thói anh!” Tử Thất Thất không ngừng giãy dụa.

Mặc Tử Hàn vui vẻ tà cười, hai tay nhàn nhã thưởng thức sợi tóc dài của cô, cũng nhẹ giọng nói, “Trước... phải lấy đồ vật ra!”

Chương 62: Thả lỏng cơ thể sẽ không đau...

Cái gì?

Lấy ra?

Anh ta muốn thế nào? Sẽ không phải...

Tử Thất Thất đột nhiên nghĩ đến chuyện anh đã làm với cô ở khách sạn Rich.

“Nhìn dáng vẻ của cô, dường như đã rất rõ ràng lấy đồ vật kia ra như thế nào?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói, đầu lưỡi bắt đầu liếm vào nơi cổ từng bị anh cắn.

Thân thể Tử Thất Thất bỗng run rẩy, tóc gáy toàn bộ dựng thẳng lên.

Lưỡi... Lưỡi... Liếm... Liếm...

“Tên biến thái anh, buông tôi ra, mau rút khỏi người tôi, không được chạm vào tôi, rút ngay, rút ngay, rút ngay...” Cô lớn tiếng quát, liều mạng giãy dụa.

Trong nháy mắt, cô thật giống như uống được thuốc tăng lực trong truyền thuyết, sức lực biến hóa trở nên lớn vô cùng, nhưng dù sao cô vẫn là một người phụ nữ, lực bạo phát qua đi liền mệt mỏi không chịu nổi.

Mặc Tử Hàn vẫn như cũ vững vàng ngồi trên lưng cô, đợi sức cô suy yếu anh chợt đứng dậy, dùng hai tay khóa hai tay cô ở trên đầu giường, sau đó hai chân cong lại, dùng đầu gối ngăn chặn hai chân cô, chặt chẽ trói buộc tứ chi của cô.

Tử Thất Thất không thể động dậy, bị kiềm chế hoàn toàn.

“Tôi muốn lấy đồ vật kia ra, cô cần phải ngoan ngoãn nhìn cho tôi!” Anh nói xong liền quay về phía long nhãn, hạ đầu xuống dò xét.

“Đừng”

Tử Thất Thất kinh hoàng hét to, đồng thời, răng nanh Mặc Tử Hàn cắn vào phần thịt trên lưng cô, răng nanh liền lọt vào bên trong thịt của cô, cảm giác đau buốt lập tức lan ra.

“Đừng...” Cô cắn chặt răng, nhẫn nại chịu đựng đau buốt.

Mặc Tử Hàn nhắm nháp máu của cô, đầu lưỡi chậm rãi đi sâu vào trong thịt của cô, không ngừng quấy, tìm kiếm vật gì đó giấu ở trong.

“A...” Tử Thất Thất đau đớn kêu nhỏ, trên trán mồ hôi không ngừng chảy ròng ròng, mà sắc mặt cô cũng trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Đau quá, đau quá... Đau đến nước mắt cũng phải chảy ra.

Nhưng mà, nếu trong cơ thể cô có đồ vật kia là do anh ta bỏ vào, như vậy sắp lấy ra rồi, cô không cần lưu lại nữa.

Chịu đựng đau đớn, cắn răng, ráng sức để mình không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Bởi vì cô biết, cô thông khổ la hét sẽ chỉ làm anh ta càng thêm vui vẻ.

Miệng Mặc Tử Hàn cũng không có rời rã, hai mắt vẫn nhìn thật sâu vào bên trong đầu tóc cô, cảm thụ toàn thân cô run rẩy, nhưng không có nghe thấy một thanh âm nào của cô.

Đôi lông mày chột nhếch lại, có hơi khó chịu.

Anh ghét phụ nữ ương ngạnh cố chấp.

Chột, răng nanh đầy máu cắn vào khối thịt nào đó của cô, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu cắn vật gì đó ra.

Một tấm phiến cực nhỏ ở bên trong hàm răng anh.

Tử Thất Thất trong nháy mắt mất hết sức lực, xụi lơ trên giường.

Mặc dù không có nhìn thấy, thế nhưng vừa nãy, cô cảm giác được có cái gì tách khỏi cơ thể cô, hẳn là... chính là vật gì đó mà anh ta muốn lấy ra?

Rốt cục... Đã xong!

Cô hít một hơi, Mặc Tử Hàn lại đột nhiên buông tay ra, cầm lấy tâm phiến tùy tiện đặt ở tủ đầu giường, sau đó lập tức xoay người Tử Thất Thất lại, đối mặt anh.

Tử Thất Thất sợ hãi, tần suất tim đập nhanh chóng tăng lên.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, cười khẽ, hai mắt trở nên vừa lạnh liệt vừa tà mị.

“Như thế nào? Chẳng qua là một chút đau đớn đã làm cô kiệt sức rồi sao? Như vậy... đùa chút nữa, chẳng phải là lấy đi mạng nhỏ của cô rồi sao?” Anh nói xong, bàn tay to liền cởi bỏ cái quần dưới thân cô.

“Đừng” Tử Thất Thất kinh hoảng hét lên, nhưng mà thanh âm cũng yếu ớt vô lực.

Tứ chi cùng toàn bộ cơ thể đều vì đau đớn mà mất đi sức lực, làm sao bây giờ? Cô hiện tại... Nên làm cái gì bây giờ?

“Cô yên tâm được rồi!” Mặc Tử Hàn dò xét hạ thân, dán lên trên người cô, yêu dã nói, “Kỹ thuật của tôi rất tốt, nhất định sẽ cho cô lưu lại sức nói chuyện, nói như thế nào thì cô cũng là mẹ của con tôi, tôi tạm thời không muốn cho cô chết!”

Mẹ của con anh ta? Tạm thời?

Ý anh ta là gì?

Bố thí?

Tử Thất Thất run rẩy giơ hai tay lên, vô lực chắn trước ngực anh, hai mắt

hung hăng trừng mắt nhìn anh, quật cường nói, “Không được chạm vào tôi!”

Mặc Tử Hàn ngạc nhiên.

Rõ ràng không có sức chống cự, vì sao lại kiên cường như vậy?

Mà đôi mắt quật cường của cô khi trừng anh, lại làm anh cảm thấy... thật mỹ lệ.

Không ngờ lần đầu tiên thấy đôi mắt trong veo như vậy, cũng là lần đầu tiên đụng tới người phụ nữ như vậy, thú vị... Thật thú vị... Thật sự là rất thú vị...

Không hiểu, anh bị cô quyến rũ thật lâu không có bạo phát dục vọng chi hỏa.

Bàn tay to vội vàng cởi quần dưới thân cô ra, cũng nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình.

Hai người trong nháy mắt trở nên trần trụi đối mặt nhau!

“Tôi nói không được chạm vào tôi, anh tránh ra, cách xa tôi một chút... Trừng thôi, khôn khiếp, không được chạm vào tôi...” Cô vì nghỉ ngơi ngắn ngủi, khôi phục chút khí lực, lại một lần nữa giãy dụa la hét.

Bàn tay to của Mặc Tử Hàn trắng trợn tự do đi lại trên nước da nhẵn bóng của cô, khi thì vân vê, khi thì niết, khi thì khiêu khích lướt qua nhẹ nhàng, mà bạc môi khêu gợi của anh hôn chỉ chít lên thân thể cô, ngẫu nhiên in lên dấu vết một đóa hoa màu đỏ nở rộ, hoặc là hai dấu răng.

“Đừng... Đừng...” Tử Thất Thất vẫn cực lực giãy dụa, nhưng loại phản ứng mập mờ không rõ ràng này càng khơi mào dục hỏa cực nóng trên người anh.

Chợt, hai tay Mặc Tử Hàn khởi động, lãnh liệt nhìn cô, bá đạo nói, “Không cho phép nhúc nhích, không được nói, không được giãy dụa, nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi lập tức sai người bắt đi con trai bảo bối của cô, cho các người vĩnh viễn đừng mong gặp lại nhau!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi nhìn anh.

“Anh uy hiếp tôi?” Người đàn ông đề tiện.

“Đây có cái gì ngạc nhiên? Uy hiếp người đúng là thủ đoạn thường dùng của người trong hắc đạo chúng tôi, thế nào? Cô nên ngoan ngoãn nghe lời tôi? Hay là không cần đến con trai bảo bối của cô nữa?” Anh tà ác nói, cố ý dựa sát khuôn mặt cô.

“Không cho phép anh đụng tới nó!” Nét mặt Tử Thất Thất kiên quyết.

“Vậy ý của cô chính là lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời tôi, sau đó ngoan ngoãn để tôi xâm phạm, đúng không?”

“...” Cô trầm mặc.

“A... Không nói lời nào, tôi coi như cô ngầm thừa nhận rồi!”

Mặc Tử Hàn nói xong lại hôn lên cơ thể cô, một tắc lại một tắc, gần như toàn bộ cơ thể cô đều hôn, mà bàn tay to cũng đồng thời vuốt ve, nhưng từ đầu tới cuối chỉ có một nơi anh không hề đụng vào.

Đó chính là môi của cô

Vì sao phải lưu lại môi?

Bỗng nhiên, Mặc Tử Hàn dường như mất hết kiên nhẫn, bàn tay to tách đôi chân cô ra, đem phần dưới của mình chậm rãi đẩy vào.

“A...” Tử Thất Thất rên rỉ, cảm giác đau đớn từ bên dưới truyền lên.

Mặc Tử Hàn cau chặt mày, trên trán toát ra một chút mồ hôi.

Chết tiệt!

Thật chặt!

Rõ ràng không phải xử nữ, thế nhưng nơi đó của cô cùng với cơ thể của xử nữ lại giống nhau, sít sao ghì cứng thân dưới anh lại, tiến thoái không được.

“Tôi hỏi cô...” Anh chịu đựng mở miệng, chất vấn nói, “Bảy năm này không có ai chạm vào cô sao?”

“...”

Tử Thất Thất gắng sức cắn môi dưới, không có trả lời, cô rất sợ khi mà mình mở miệng sẽ phát ra thanh âm nhục nhã.

“Trả lời tôi!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ.

Tử Thất Thất gắt gao cầm lấy ra giường, chậm chậm buông lỏng môi dưới, nói, “Không... không có”

Quả nhiên...

Không hiểu sao, Mặc Tử Hàn vậy mà vô cùng vui vẻ.

“Ha ha...” Anh vui vẻ cười khẽ, dò xét hạ thân, khẽ ngậm vành tai cô, bên tai cô liên tục nói, “Thả lỏng cơ thể, như vậy sẽ không đau nữa... Cô nên nghe lời... chỉ cần cô chậm rãi quen, sẽ được hưởng thụ khoái hoạt cao nhất, tôi sẽ làm cho cô cực kỳ cực kỳ thoải mái, cho nên ngoan ngoãn... Thả lỏng toàn bộ cơ thể... Chậm rãi thả lỏng... Ngoan...”

Tử Thất Thất nghe lời nói dịu dàng của anh lại giống như câu thần chú, không ngừng vang lên bên tai cô.

Thả lỏng... Thả lỏng...

Không nghĩ qua là cô dường như thả lỏng cả cảnh giác.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn lập tức gọi lên quyền rũ tà ác trước kia, bất đúng thời cơ bất thành linh tiến vào thật sâu trong cơ thể cô, chôn nhập trong đó.

“A...” Tử Thất Thất kêu sợ hãi, một cỗ cảm giác khác thường nhộn nhạo ở trong thân thể.

Đầu óc nháy mắt trống rỗng!

Mặc Tử Hàn đạt được tiến tiến xuất xuất trong cơ thể cô, mỗi một lần đều di chuyển nhanh hơn, càng ngày càng điên cuồng chạy băng băng trong người cô.

Cùng lúc!

“A...A...Đừng...A...Đừng...” Tử Thất Thất ở dưới thân của anh không ngừng rên, không ngừng muốn bảo anh dừng lại, nhưng không thể ngăn chặn sự điên cuồng của anh, thậm chí làm anh càng thêm hung mãnh.

Địa phương bị anh ta đụng vào nóng quá, địa phương bị anh ma sát nóng quá, địa phương bị anh ra vào cũng nóng, thế nhưng trái tim... lại lạnh như băng!

Vô ái hoan du, chắc hẳn... chính là như vậy!

Nước mắt, không biết khi nào thì đã tuôn ra, một giọt lại một giọt chảy trên gương mặt mỹ lệ...

...

Không biết qua bao lâu, cũng không biết đây là lần thứ mấy phát tiết.

“Ư a...” Mặc Tử Hàn đem hạt giống của mình phân tán trong cơ thể cô, sau đó cả người mồ hôi đầm đìa ngã xuống thân thể cô, mà Tử Thất Thất đã bất tỉnh nhân sự từ lâu!

Anh nhìn khuôn mặt rất gần của cô, nhìn ngũ quan mỹ lệ của cô, nhìn hai phiến môi nho nhỏ, mỏng manh, phấn nộn...

Bất giác vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào lại cảm nhận nhiệt độ ở môi của cô, hoang mang lùi lại.

Chương 63

Vì sao môi của cô ta lại rất đẹp?

Vì sao sẽ có một loại thôi thúc muốn nhắm nháp hương vị môi của cô ta?

“***! Chết tiệt!” Anh bực dọc chửi mắng, cũng kéo phần dưới của mình rút khỏi cơ thể cô.

Đôi lông mày cau chặt lại, tùy tiện xé ra giường bên cạnh lau dưới thân mình, sau đó lập tức nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào.

Vật kia đã cầm được rồi, người phụ nữ này không còn giá trị lợi dụng, kế tiếp chỉ cần để đám lão già kia cầm miệng là anh có thể củng cố địa vị mình, mà chuyện Mặc Thiên Tân phải sau đó mới xử lý, nhưng mà dĩ nhiên, anh tuyệt đối sẽ không để con trai mình thất lạc bên ngoài, về phần người phụ nữ này...

Đôi mắt hẹp dài nhìn về phía Tử Thất Thất đang ngủ.

Thình lình vươn tay phải mình ra, khẽ bóp cổ cô, cảnh cáo nói nhỏ, “Xem cô đã sinh con cho tôi, hơn nữa dưỡng dục nó trở nên xuất sắc, tôi có thể tha cho cô một mạng, thế nhưng nếu để tôi gặp phiền toái gì đó, tôi liền...” Anh còn chưa nói xong, tay kia đột nhiên bóp chặt cổ cô.

Tử Thất Thất đang ngủ cau chặt lông mày, vẻ mặt thống khổ.

Mặc Tử Hàn đứng lúc buông tay ra.

Vẻ mặt Tử Thất Thất chậm rãi khôi phục như bình thường nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Mặc Tử Hàn xoay người, đi nhanh tới trước cửa phòng, vươn tay muốn mở ra lại đột nhiên...

“U...” Tử Thất Thất rên rỉ phát ra tiếng.

Anh ngừng lại động tác, hơi nhú mào.

Tỉnh?

Anh nghi hoặc ngoảnh lại nhìn khuôn mặt vẫn ngủ say của Tử Thất Thất.

Thì ra cô không có tỉnh, thế nhưng bạc môi mỹ lệ run run hơi mở, sau đó nỉ non, “Mặc... Mặc... Tử... Hàn...”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc trừng lớn hai mắt

Vì sao mỗi một lần mê man cô đều gọi tên anh?

Người phụ nữ này, không phải mỗi lần ngủ đều gọi tên anh chứ? Nếu như vậy thì bảy năm qua, cô vẫn luôn... ở trong mộng gọi tên anh?

Trái tim bỗng rung động nhưng anh càng dùng sức nhấn đôi mào, bực dọc mở cửa sau đó đi nhanh ra ngoài.

Chuyện của cô cùng anh không quan hệ...

...

Phòng khách.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, ba người dàn hàng đứng giữa phòng khách, khi bọn họ nhìn thấy Mặc Tử Hàn đi ra khỏi phòng ngủ lập tức cùng tiến lên, khom lưng chín mươi độ, cùng nói:

“Đại ca”

“Đại ca”

“Đại ca”

“Ừ” Mặc Tử Hàn lên tiếng trả lời qua loa, lạnh lùng nói, “Đồ vật kia đã lấy lại, chúng ta trở về”

“Vâng”

“Vâng”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu đồng thanh trả lời, chỉ có Kim Hâm đứng tại chỗ, nhúu mày lên tiếng, “Đại ca...”

Đôi mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn nhìn về khuôn mặt anh ta, liếc mắt liên hồi được nguyên nhân.

“Tôi biết còn nợ cậu một lý do, theo tôi trở về cậu sẽ biết!”

“Vâng” Lúc này Kim Hâm mới khom lưng nhận lệnh.

Bốn người, một người phía trước, ba người theo sau đi nhanh ra khỏi khu nhà, vô tình bỏ lại một mình Tử Thất Thất...

Sáng sớm

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ vào phòng ngủ, chiếu trên khuôn mặt Tử Thất Thất.

“U... Dừng...Dừng...”

Tử Thất Thất nỉ non, mày nhúu lại, hai tay đập lung tung, sau đó từ trong mộng mở hai mắt, nhìn trần nhà trên cao.

Chuyện xảy ra hôm qua như một màn xuất hiện lại trong đầu cô, bên dưới thân đau nhức giống như bị bỏng, xâm nhập thân thể cô, hơn nữa toàn thân cũng đau, tất cả nói cho cô, cô lại một lần nữa trên giường cùng Mặc Tử Hàn...

Lệ hiện lên trong hốc mắt sau đó từ khóe mắt chảy xuống.

Cô cắn môi run run, không ngừng nuốt tiếng khóc xuống.

Xứng đáng a Tử Thất Thất, mi thật đáng đời, chuyện phát sinh toàn bộ đều do mi tự tìm lấy, toàn bộ đều là lỗi của mi...

Cô hung hăng mắng bản thân!

Đề tay lên ngực tự hỏi, khi ở khách sạn Rich, rõ ràng có cảm giác không thích hợp, vì sao cô không lập tức chạy trốn? Khi gặp được Bạch Nhất Ngạn, rõ ràng cũng tưởng không có trùng hợp như vậy, thế nhưng vì sao cô lại muốn tự chui đầu vào lưới? Còn có khi trông thấy Mặc Tử Hàn, mặc kệ anh không thực sự nhớ rõ cô, chỉ cần cô lập tức rời đi thì toàn bộ đều đã không xảy ra...

Rõ ràng tất cả đều suy đoán thế nhưng bản thân lại một lần lại một lần nhảy vào hố lửa, cô không phải rất đáng đời sao?

Thực ra trong lòng cô có tồn tại một hi vọng nhỏ bé.

Cô cho là có lẽ Mặc Tử Hàn sẽ là người tốt, có lẽ Mặc Tử Hàn sẽ là ba ba tốt, bọn họ có thể chung sống hòa bình, bọn họ có khả năng hình thành một gia đình mỹ mãn... Có lẽ, có lẽ, có lẽ, rất nhiều có lẽ rồi hình thành trong lòng hi vọng nhỏ bé kia, thế nhưng như vậy cũng chứng minh cô rất lưu tâm người đàn ông này, dù sao... Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, dù sao... anh là ba ba của con trai cô.

Thế nhưng vì sao anh lại đối với cô như vậy? Anh dựa vào cái gì đối với cô như vậy?

Cô đã mắc nợ gì anh sao? Anh có tư cách để làm tổn thương cô sao?

Cô không thể thuyết phục bản thân đừng để ở trong lòng...

“Mặc Tử Hàn, anh là tên trùng thôi... tôi sẽ không tha thứ cho anh... Tuyệt đối không!” Cô hung dữ nói giống như là phát thề.

Chợt...

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Tiếng chuông Di động vang lên, cô luống cuống ngồi dậy, cầm quần áo phân tán ở đầu giường, lấy điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình hiện lên dãy số.

Cô nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, hít sâu, nở nụ cười sau đó ấn vào phím kết nối, đặt ở bên tai:

“Alo?”

“Con nói này mẹ, mẹ hơi quá đáng, cả buổi tối không có về nhà lại còn không nhận điện thoại của con, mẹ nói, mẹ nói rõ ràng cho con, mẹ rút cuộc đi phong lưu khoái hoạt ở đâu? Lại bỏ qua con trai bảo bối của mẹ một bên, thật là khiến con rất tức giận!”

Giọng điệu phẫn nộ của Mặc Thiên Tân giờ khắc này đã nói lên tâm tình lo lắng sốt ruột của cậu, bộ lộ rõ không thể nghi ngờ.

Tử Thất Thất nghe được thanh âm của cậu, nước mắt lại lần nữa không kìm nén chảy ra.

Phong lưu khoái hoạt?

Xú tiểu tử này so sánh thật đúng là cực kỳ thích hợp.

“Mẹ nào có đi phong lưu khoái hoạt, tối qua tăng ca, mà mẹ lại quên bật chuông nên không có nhận được điện thoại của con, con không phải lại muốn cằn nhằn nữa chứ, coi như mẹ sai rồi được chưa?” Tử Thất Thất kiềm chế ghen ngào khóc, cố gắng để giọng nói được bình thường.

Nhưng mà thật may cô không có nói chuyện mình bỏ việc ở khách sạn Rich, còn có thể lấy cớ.

“Đúng là như vậy sao?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ.

“Bằng không con nghĩ là thế nào?” Cô hỏi lại.

“Cái này nha, con nghĩ được rất nhiều, tỷ như...”

“Quên đi, ngưng, khi mẹ chưa nói!”

“Hahaha...” Mặc Thiên Tân vui vẻ cười lại chợt nghiêm trang nói, “Thanh âm của mẹ là lạ, mẹ bị ốm sao?”

“A” Tử Thất Thất có chút hoang mang, nói “Có thể là tối hôm qua mẹ thức khuya nên cảm mạo, không có việc gì, uống thuốc là được rồi!”

“Như vậy sao... Vậy mẹ mau về nhà ngủ một giấc thật ngon, nhưng con thì thăm rồi, dành cả đêm chờ điện thoại của mẹ bây giờ còn phải đến trường, haizz... Con sinh ra giống như cái chén trên bàn cơm, tuổi nhỏ mà đã phải làm lụng vất vả, mẹ, mẹ trưởng thành chút cho con được không? Đừng để con trai mẹ lo lắng nữa, đã thương con đến không dậy nổi a!”

“Được được được, mẹ biết rồi!” Tử Thất Thất ngoan ngoãn đồng ý, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện này.

“Được rồi, nhìn mẹ như vậy quả thực đã biết sai, như vậy hôm nay ghi sổ, chúng ta sẽ tính toán sau, bye bye con phải đi học đây...”

“Ừ, bye bye”

...

Rốt cuộc cũng kết thúc, Tử Thất Thất gắt gao nhìn điện thoại trong tay, nước mắt chịu đựng này giờ sắp lung lay.

Coi như là vì con trai của cô, cô nuốt sự tình hôm này vào bụng, tuyệt đối không thể bị anh ta phát hiện, bởi vì cho tới nay... anh ta dường như rất vui vì mình được làm ba.

Cho nên việc nhỏ thì không sao, không có quan hệ, thực sự... Thực sự...

Không quan hệ... Sao?

Khu nhà Hạnh Phúc.

Tử Thất Thất mặc quần áo bị xé rách về nhà, cô cố tình lùi lại một tiếng mới trở về, sợ gặp Mặc Thiên Tân trên đường đi học.

Mà cô rất nhanh chạy vào phòng ngủ, tùy tiện cầm hai bộ quần áo xong lập tức chạy vào phòng tắm.

Nhanh chóng cởi quần áo trên người, sau đó ngồi vào trong bồn tắm lớn, vừa để vòi hoa sen dội lên mình, vừa lấy tay không ngừng tẩy thân thể.

Thật bẩn, đáng ghét, cô phải nhanh tắm sạch sẽ mới được.

Thế nhưng kỳ quái, càng dùng sức chà sát thân thể mình, những dấu hôn càng thêm đỏ.

Bỗng nhiên!

Cánh cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị mở ra, bóng dáng nho nhỏ của Mặc Thiên Tân xuất hiện.

Chỉ thấy cậu nhẹ bước tới cạnh cửa phòng tắm, thật cẩn thận mở một khe nhỏ, vụng trộm nhìn Tử Thất Thất tắm.

Mà đập vào mắt cậu dĩ nhiên là những vết chi chít kia, những dấu hôn giống như bị bệnh sởi.

Cậu sửng sốt!

Đây là... Chuyện gì xảy ra?

Chương 64: Cái hộp tuy nhỏ nhưng lại che đầy đại bí mật...

Khi Mặc Thiên Tân cùng Tử Thất Thất nói chuyện qua điện thoại, cậu cảm giác được Tử Thất Thất có điểm không thích hợp, vấn đề cũng không phải thái độ ôn tồn mà là bản thân cô nói mình phải tăng ca.

Đã sớm nghe mẹ tiểu Lam nói cô đã bỏ việc ở khách sạn Rich, hơn nữa nếu cô thực sự tăng ca thì chuyện đầu tiên là gọi cho cậu, nhiều năm như vậy chưa bao giờ có một lần ngoại lệ.

Cho nên cậu mới có thể cảm thấy kỳ quái, cho nên cậu mới có thể trong điện thoại cố tình nói là đến trường mà thực ra là ở trong nhà, lén lút chờ cô về.

Chỉ có điều... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trên người cô vì sao có nhiều dấu hôn như vậy? Hơn nữa con mắt huyết Long phía sau lưng cô vì sao lại chảy máu?

Lẽ nào...

Đồ vật kia đã bị ba cầm đi?

...

Trong phòng tắm

Tử Thất Thất ngồi trong bồn tắm lớn, cô dùng nước không ngừng chà xát thân thể của chính mình, nhìn vết hôn ngân càng lúc càng hồng, cô càng dùng sức thế nhưng vết hôn ngân kia lại càng thêm đỏ tươi, thật giống như là đang cười nhạo cô.

Thật bẩn... Đáng ghét... Ghê tởm nghĩ đến muốn nôn...

Nhưng mà rửa không sạch, làm gì cũng rửa không sạch, cũng tẩy không sạch...

Cô phần nộ bắt đầu dùng móng tay mình gãi những dấu tích rửa không sạch ấy, dùng những vết đỏ do gãi che đi dấu vết kia. Giờ này khắc này cô thực hận không thể đem da bản thân cắt đi toàn bộ, để những vết kia biến mất khỏi thân thể cô.

Cô không rõ, vì sao người đàn ông kia muốn đối với cô như vậy? Vì sao cô phải chịu những điều này? Cô làm sai cái gì? Vì sao ông trời muốn đối xử với cô như vậy?

Cuối cùng đây là vì sao? Vì sao vì sao vì sao vì sao vì sao vì sao...

Bất thành linh!

Hai tay Tử Thất Thất dừng lại nhưng là gắt gao nắm thành nắm đấm, sau đó dụng lực đập nước ấm bên cạnh, cũng đồng thời mở miệng phát tiết tựa như gào thét.

“A a a a ——”

“A a a a a a ——”

“A a a a a a a a ——”

Bọt nước văng khắp nơi kèm theo tiếng thét to đau xót gần chết của cô...

Chậm rãi... Cô kêu đến mệt, kêu đến yết hầu phát đau, dần dần... tiếng hô biến mất, chuyển thành tiếng khóc khiến người khác đau lòng.

Ngoài cửa phòng tắm.

Mặc Thiên Tân nhìn thấy hết thảy mọi chuyện, nhìn Tử Thất Thất phá thân thể mình, nhìn nước mắt cô không ngừng chảy ra, trong nháy mắt, cả người như bị ngũ lôi oanh đỉnh, ngơ ngác sững sờ.

Mẹ... Khóc?

Mẹ cũng sẽ khóc sao?

Trong suốt, óng ánh, mỹ lệ, giống như những viên ngọc châu báu... Là nước mắt của mẹ?

Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, cậu lần đầu tiên chứng kiến mẹ khóc, cũng là lần đầu tiên chứng kiến nước mắt của mẹ, lại cũng là lần đầu tiên nghe được tiếng kêu xé lòng như vậy... Vẫn luôn cho rằng nước mắt căn bản là không có khả năng tồn tại trong ánh mắt mẹ, bởi vì mẹ là một người mỹ lệ lại vừa dũng mãnh vừa kiên cường, cái gì mà là nước mắt phụ nữ, loại chuyện này cho tới bây giờ cậu sẽ không nhận thức, bởi vì mẹ từ trước đến nay sẽ không khóc, nhưng mà hiện tại cậu hiểu rồi...

Mẹ cũng không phải sẽ không khóc, chẳng qua là... mẹ kiềm chế không cho phép mình khóc...

Mẹ trang bị bề ngoài mình bằng dáng tươi cười để nguy trang thành kiên cường trước mặt người khác, nhưng thực ra mẹ cũng là một người phụ nữ bình thường sẽ khóc khi thương tâm, thậm chí... So với người phụ nữ bình thường càng yếu đuối.

Bỗng nhớ tới lời Hỏa Diễm đã nói qua với cậu:

“Cậu cho rằng Đại ca ở cùng một chỗ với Tử tiêu thư, đối với Tử tiêu thư mà nói là một chuyện tốt sao...”

“Nếu cậu thật sự muốn đem Tử tiêu thư cho Đại ca, như vậy cũng giống như cậu đẩy cô ấy xuống địa ngục, cuộc sống về sau của cô ấy... nhất định là sống không bằng chết...”

...

Chẳng lẽ lời anh ta đúng?

Chẳng lẽ... là cậu sai rồi?

Trái tim Mặc Thiên Tân chột đau đốn kịch liệt, thật giống như có một bả đao đâm sâu vào ngực cậu, trực tiếp đâm vào tim cậu khiến cậu hít thở không thông...

Khu nhà cao cấp Mặc gia

Thư phòng

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế to lớn, chân gác lên bàn, người dựa vào lưng ghế, mà bàn tay to đang hứng thú búng búng thưởng thức một hộp nhỏ màu bạc.

Cái hộp nhỏ giống như làm bằng sắt, kiểu dáng hết sức đặc biệt, bốn mặt bên đều khắc Đồ Đằng hình rồng nhưng trên mặt mỗi một con rồng đều là màu sắc bất đồng, xem dựa theo chiều thuận của kim đồng hồ, trước hết là đen, sau đó là đỏ, tiếp theo là trắng, cuối cùng là màu xanh, mà mặt trên cái hộp nhỏ có ba lỗ khóa nhỏ, trên mỗi lỗ khóa còn lần lượt khắc số chữ, một, hai, ba.

“Rầm, rầm, rầm!”

Cánh cửa thư phòng vang lên, hai mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn nâng lên.

“Vào đi!” Anh lạnh lùng.

“Két”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Hỏa Diễm bước vào. Hai tay của anh cầm khay bằng nhung nho nhỏ, trên khay phủ chiếc vải màu đen, mà trên vải nhung song song bày ra ba cái chìa khóa màu bạc nhỏ, trên mỗi một chiếc đều khắc các chữ số một, hai, ba.

Anh bước đến trước bàn, đặt khay xuống, cung kính cúi đầu nói, “Đại ca, thứ anh cần đã mang đến!”

Hai chân Mặc Tử Hàn đặt trên bàn bỏ xuống, hai mắt nhìn thoáng qua ba cái chìa khóa màu bạc, sau đó ánh mắt lạnh như băng dời đi, nhìn Kim Hâm ngồi bên cạnh nói, “Tìm được rồi sao?”

“Vâng, đã tìm được rồi!”

Kim Hâm đã gõ bàn phím rất nhanh dừng lại, sau đó đứng lên cầm lấy laptop đặt trên bàn trà, cũng đi tới trước bàn đọc.

Đem máy tính đặt lên bàn, đứng trước mặt anh cứng nhắc nói, “Đại ca, đây là bản thiết kế tâm phiến tìm được, mời anh xem!”

Hai mắt lạnh lùng của Mặc Tử Hàn nín thở nhìn.

Mặt trên rõ ràng vạch ra kết cấu bức vẽ cái hộp nhỏ này, cũng vẽ ra kết cấu bức vẽ ba cái chìa khóa, mà ở bên dưới kết cấu bức vẽ chính là phương pháp mở hộp.

Mặc Tử Hàn mở ra phương pháp, lập tức đưa tay cầm lấy chìa khóa thứ nhất hướng về lỗ khóa thứ ba chuẩn bị cắm vào.

“Đại ca!”

Thỏ Nghiêu vẫn trầm mặc đứng ở bên cạnh đột nhiên mở lời.

“Làm sao vậy? Cậu muốn nói cái gì?” Mặc Tử Hàn lạnh băng hỏi.

Thỏ Nghiêu nhíu mày lại, căng thẳng nói, “Đại ca, cái hộp này bên trong lắp đặt kíp nổ tự động, chỉ cần có một cái chìa khóa cắm sai chỗ sẽ lập tức nổ, cho nên tôi cho rằng, chuyện nguy hiểm thế này nên để tôi thay anh mở ra!”

Lời anh vừa nói ra, Kim Hâm cùng Hỏa Diễm cúi đầu, tỏ ý tán thành!

Ngược lại...

“A...” Mặc Tử Hàn cười khê, nhìn ba người nét mặt căng thẳng nói, “Các cậu

cho là tôi sẽ chết?”

“Không!”

“Không!”

“Không!”

Ba người đồng thanh.

“Vậy các cậu cho là tôi sợ chết?” Anh lại hỏi.

“Không phải!”

“Không phải!”

“Không phải!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn trở nên sắc lạnh, đảo qua khuôn mặt ba người, lạnh lùng nói, “Nếu không phải, vậy thu hồi vẻ mặt lo lắng kia đi, mở to mắt nhìn tôi đem cái hộp này mở ra như thế nào, hiểu chưa!”

“Vâng!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Thanh âm ba người trở nên đánh thép, lập tức treo lên vẻ mặt mười phần tin tưởng nhìn cái hộp trong tay Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn hài lòng khước miệng gọi ra quyển rũ, cùng lúc không có do dự cầm cái chìa khóa trong tay cắm vào lỗ khóa thứ ba, sau đó nhẹ nhàng vặn.

“Rắc” Bên trong cái hộp nhỏ phát ra âm thanh.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, trái tim ba người đều khấn trương theo

cái chìa khóa được cắm vào, sau khi vang lên tiếng “rắc” mới an tâm buông lỏng.

Nhưng chỉ có Mặc Tử Hàn là vẫn ung dung, còn tùy ý cầm lấy cái chìa khóa thứ hai cắm vào lỗ thứ hai, cũng khẽ vặn.

“Rắc” Bên trong cái hộp nhỏ lại phát ra âm thanh.

Cuối cùng, khi anh cầm lấy chìa khóa thứ ba cắm vào, ba người đứng trước bàn hô hấp bỗng chốc dừng lại, căng thẳng âm thầm nắm tay lại.

Nếu thực sự trúng phải thuốc nổ, vậy bọn họ nhất định sẽ che trước mặt Đại ca, liều mạng bảo vệ anh.

Nhưng Mặc Tử Hàn lại vẫn như cũ không có bất cứ lo lắng gì, đem cái chìa khóa thứ ba cắm vào lỗ khóa thứ nhất, khẽ vặn.

“Rắc”

Ba cái khóa toàn bộ được mở ra, mọi thứ đều suông sẻ.

Chợt...

Bức vẽ Long Đằng màu đen một mặt giống như ngăn kéo mở ra, một chiếc nhẫn lấp lạng nằm bên trong.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu cùng nhìn chiếc nhẫn tượng trưng cho vương giả, trên mặt mỗi người đều lộ ra tươi cười.

“Chúc mừng Đại ca!”

“Chúc mừng Đại ca!”

“Chúc mừng Đại ca!”

Ba người lại đồng thanh nói rồi cúi đầu.

Chỉ cần có chiếc nhẫn này, Đại ca liền chân chính trở thành người thống trị hắc đạo, tất cả mọi người sẽ phải cúi đầu trước anh, tất cả mọi người sẽ phải nghe lệnh anh.

Thế nhưng Mặc Tử Hàn nhìn đến cái nhẫn này cũng là hé ra khuôn mặt lạnh lùng băng hàn, đôi lông mày chau lại.

Cái nhẫn vẫn lấy rồng làm chính, toàn bộ nhẫn là thân hình của rồng bao quanh, mà phía đầu và đuôi của rồng được khảm một viên bảo thạch sắc đỏ, màu hồng bên trong giống như máu mơ hồ lộ ra khiến người khác khó có thể cảm thấy tì vết

“Đây là giả!”

Mặc Tử Hàn âm lãnh nói, cầm chiếc nhẫn ra khỏi hộp.

Ba người đứng trước bàn ngẩng đầu, sừng sốt mở lớn mắt.

“Giả?”

“Giả?”

“Giả?”

Đây là... Sao lại thế này?

Chương 65

Bảy năm Đại ca ngồi tù, cái hộp nhỏ và ba cái chìa khóa chia ra do hai người Kim Hâm và Hỏa Diễm giữ, chưa bao giờ từng bị bắt luận kẻ nào đụng vào, làm sao có thể là giả? Trừ phi... Bảy năm trước, hai đồ vật này lúc chia ra đã là giả.

Thế nhưng... Vì sao lại thế này?

Vật thực sự ở đâu?

Mặc Tử Hàn cầm nhẫn trong tay đặt ở trên bàn đọc, sau đó dựa lưng vào ghế tựa, nhìn khuôn mặt nghi hoặc của ba người.

“Thực ra, bảy năm trước tôi cũng đã biết đồ vật này là giả!”

Quả nhiên...

Ba người bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại không khỏi nhú mày, khó hiểu anh làm như vậy có mục đích gì.

“Kim Hâm!” Mặc Tử Hàn gọi anh.

“Có” Kim Hâm lập tức lên tiếng.

“Hiện tại... Cậu hẳn là hiểu được nguyên nhân vì sao tôi chậm chạp không lấy lại đồ vật này trên người Tử Thất Thất rồi chứ?”

Nguyên nhân?

Kim Hâm trầm mặc suy nghĩ!

Nếu Đại ca cũng đã biết bên trong cái hộp là giả, vậy anh nhất định sẽ lập tức phái người tìm kiếm đồ vật thật sự, nhưng người phái đi nhất định phải là thủ

hạ cực kỳ tín nhiệm, chính là bảy năm trước Đại ca tín nhiệm nhất chỉ có năm người nghe lệnh anh, Kim Hâm, Mộc Sâm, Thủy Diễm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu... Anh nhớ rõ khi đó năm người bọn họ mỗi người đều nhận được mệnh lệnh khác nhau, dường như chỉ có Thổ Nghiêu là mệnh lệnh cực kỳ giữ bí mật, không có người biết hành tung anh ta, mà ngày hôm qua anh ta đúng lúc xuất hiện, chẳng lẽ điện hạ phái anh ta đi tìm đồ vật? Nhưng mà nhìn phản ứng vừa mới của anh ta, hẳn cũng không biết, chẳng lẽ điện hạ cũng không có nói tình hình cụ thể cho anh ta? Nếu là như thế này, từ điểm này có thể thấy rõ vì sao Đại ca chậm chạp không lấy lại đồ vật trên người Tử Thất Thất, bởi vì nếu có thể tìm được đồ vật thực sự vậy không cần phải lấy đồ giả ra nữa, dù sao trong tâm phiền, ngoại trừ kết cấu cái hộp cùng ba cái chìa khóa còn có phương pháp mở ra, nếu bị người khác phát hiện sẽ tăng thêm rất nhiều phiền toái...

Bỗng nhiên!

Anh cúi đầu thật sâu với Mặc Tử Hàn, tràn đầy xin lỗi nói, “Điện hạ, hành động lần trước của tôi là do quá xúc động, bây giờ hướng anh nhận lỗi, xin anh trừng phạt!”

Cặp mắt sắc bén của Mặc Tử Hàn nhìn anh.

“Ngẩng đầu lên!” Anh ra lệnh.

“Vâng”

Kim Hâm lập tức ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh.

Mặc Tử Hàn hờ hững vươn tay lại cầm lấy chiếc nhẫn trên bàn, gắt gao nắm chặt trong tay, nói “Hiện tại cũng không phải là thời điểm trừng phạt cậu, cũng không phải thời điểm cúi đầu nhận sai, các cậu đều nghe đây... Cho dù là giả, Mặc Tử Hàn tôi cũng sẽ khiến cho đám lão già kia đều phải khuất phục trước tôi, phải nghe theo mệnh lệnh của tôi!”

“Vâng”

“Vâng”

“Vâng”

Ba người đồng thanh trả lời, thanh âm vô cùng dứt khoát.

Khỏe miệng Mặc Tử Hàn gọi lên vẻ tà ác nồng đậm, hai mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tuy rằng đồ vật là giả nhưng là đã lừa gạt những lão già kia, chính là... nếu người kia...

Anh có chút bất an, đuôi lông mày nhảy lên một nhịp!

Gần tối

Mặc Thiên Tân giả bộ tan học về, đi vào trong nhà.

Lúc này Tử Thất Thất đã khôi phục lại bộ dáng như bình thường, hốc mắt đầm lệ biến mất, đau lòng trên mặt cũng không có, thay vào đó là vẻ mặt mỉm cười nhẹ nhàng khoan khoái, thật giống như không có phát sinh bất cứ chuyện gì, từ sáng sớm cô đã trang bị hoàn hảo vỏ bọc đó.

Thế nhưng...

Bí mật gì cũng có sơ hở, cặp mắt đỏ rực kia của cô cho dù có trang điểm lên vẫn không cách nào che lấp hoàn toàn được.

“Mẹ, mắt mẹ làm sao vậy? Vì sao hồng hồng?” Cậu bỏ cặp sách xuống, giả vờ thuận miệng hỏi.

“Không có gì, hẳn là do tối hôm qua thức đêm làm thêm giờ!” Tử Thất Thất đã sớm nghĩ một lý do, đáp lại lưu loát.

“Thức đêm?” Nét mặt Mặc Thiên Tân rất giống như đang nghi ngờ, nhìn chằm chằm cặp mắt của cô, nói “Cũng quá kỳ lạ đi? Mẹ, người khác thức

đêm đôi mắt biến thành đen như gấu trúc, vì sao mẹ thức một đêm liền biến thành con người của tiểu bạch hổ rồi? Mặc dù con rất hiểu người cùng người đều có chênh lệch, nhưng là chênh lệch của mẹ có phải hay không cũng quá lớn, con xem... mẹ nên thành thật nhận tội đi..." Cậu cố tình ngừng lại.

Tử Thất Thất rất kinh ngạc.

Mặc Thiên Tân tiếp tục nói, "Đêm qua mẹ rốt cuộc đã làm cái gì? Có phải lên lút vàng hô hô gì đó?"

Vàng hô hô?

Tử Thất Thất buông lỏng tâm, đồng thời cũng tức giận.

"Mặc Thiên Tân, xú tiểu tử người, vàng hô hô là ý gì? Người lại học được cái gì ở chỗ nào rồi trở về hả?"

"Mẹ, ngay cả cái này mà mẹ cũng không biết sao? Thực sự muốn một đứa trẻ như con phải giải thích cho mẹ nghe sao? Chính cái gọi là: Vàng là sắc dã, hô là nhiệt dã, vừa sắc lại vừa nhiệt, đương nhiên chính là một nam một nữ hợp tác vận động..."

"Mặc Thiên Tân, con..." Tử Thất Thất phần nộ đã xông lên chín tầng mây, giơ lên quả đấm thép chuẩn bị dùng bạo lực cứu vớt sự lầm lạc của con trai bảo bối.

Mà Mặc Thiên Tân vừa kích động vừa lùi lại, vừa nói " Mẹ, mẹ trăm ngàn lần đừng kích động, vũ lực không chỉ giải quyết được vấn đề mà còn... chuyện đã xảy ra, mẹ sao không thành thực nói ra, cũng bảo con trai mẹ đến giúp mẹ chia sẻ?" Cậu nói một ngữ hai ý nghĩa nhưng trong đó khác biệt một trời một vực.

Cậu muốn mẹ nói cho cậu chuyện đã xảy ra đêm qua, cậu càng muốn mẹ bỏ đi cái gánh nặng kia, dựa vào đứa con trai còn chưa lớn là cậu.

Tuy rằng mẹ khóc sẽ làm lòng đau nhưng mẹ lại nguy trạng bản thân càng làm cho người khác đau lòng...

Cậu muốn trở thành đôi cánh cản tránh gió khi mẹ thương tâm khổ sở, cho dù hiện tại cánh tay cậu không đủ rộng nhưng ít ra cậu có thể dùng hai tay của mình lau nước mắt, cũng nói cho mẹ, mẹ không hề cô đơn.

Nhưng là...

“[Leng keng] —— [leng keng] ——”

Âm thanh Chuông cửa vang lên cắt ngang “chiến tranh” giữa hai người.

Tử Thất Thất bình tĩnh lại, vừa trừng mắt nhìn cậu vừa đe dọa nói, “Tiểu tử thôi, chờ mẹ quay lại sẽ trừng phạt con!”

Nói xong cô xoay người, mà lúc cô đưa lưng về phía cậu, đôi lông mày nhăn lại, dù sao vẫn cảm thấy lời cuối cùng mà cậu nói giống như có ngụ ý khác.

Chẳng lẽ bị nó nhìn thấu?

Mặc Thiên Tân nhìn bóng lưng của cô, đôi lông mày cũng nhăn lại.

Rõ ràng chỉ kém một chút, cho cậu thêm chút thời gian cậu tuyệt đối nắm chắc có thể làm cho mẹ mở rộng lòng, thế nhưng chuông cửa quỷ tha ma bắt vì sao lại vang lên đúng lúc này?

Nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim?

Cắt đứt thời điểm mấu chốt trong kế hoạch mà cậu khổ sở suy nghĩ.

Giận! (͡° ͜ʖ ͡°)~

...

Cửa phòng

Tử Thất Thất nghi ngờ mở cửa ra, kinh ngạc nhìn Bách Hiên đứng trước cửa.

Anh ta sao lại tới đây?

“Thất Thất...” Bách Hiên nhẹ giọng kêu tên cô, vẫn là bộ dáng tươi cười như ngày xưa.

“Sao anh lại tới đây?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Anh không thể tới sao? Anh nhớ rõ trước em từng nói ước hẹn một tháng của chúng ta, em vẫn là bạn gái của anh!”

“Không sai, thế nhưng...” Cô muốn nói lại thôi. Sáu ngày không có liên lạc còn tưởng rằng anh ta đã quên khế ước yêu đương buồn cười này.

Bách Hiên dịu dàng trên mặt mơ hồ xuất hiện một tia cười khổ.

Anh khẽ cau mày, dịu dàng nói, “Thực ra mấy ngày nay anh suy nghĩ lại việc ngày đó làm với em, rõ ràng ngay từ đầu chính là anh ép buộc em làm bạn gái của anh, thế nhưng anh lại lòng tham không đáy muốn em chỉ thuộc về anh, cho nên lần này anh tới tìm em là muốn xin lỗi em... thực xin lỗi, xin em tha thứ cho anh, còn có... tối hôm đó chúng ta không có phát sinh bất cứ chuyện gì, bởi vì có người giữa đường mang em đi!”

Có người mang cô đi?

Tử Thất Thất sững sốt.

Không biết vì sao khi nghe anh nói xong câu đó, trong đầu cô liền xuất hiện một hình ảnh, dĩ nhiên là bóng dáng Mặc Tử Hàn.

Là anh ta sao?

Là anh ta đã cứu cô, còn mang cô về nhà sao?

“Thất Thất, em có thể tha thứ cho anh không? Anh xin thề, tuyệt đối không làm chuyện như vậy với em lần thứ hai!” Bách Hiên kiên định thề.

“Thực ra... tôi đã muốn tha thứ cho anh, anh không cần phải thề!” Tử Thất

Thất hướng phía anh đang giơ tay lên thản nhiên cười.

“Cám ơn” Bách Hiên kích động cảm ơn, nhưng lại kéo tay cô, dùng sức nắm chặt!

Tử Thất Thất kinh ngạc!

“Thất Thất...” Anh gọi cô, thỉnh cầu nói, “Kỳ thật anh tới nơi này còn có một chuyện khác, ngày mai anh sẽ tham gia một bữa tiệc rất trọng yếu, anh muốn em làm bạn gái anh, có thể chứ?”

“...”

Tử Thất Thất trầm mặc, không có trả lời.

“Không thể sao?” Bách Hiên lại hỏi.

“Không...” Tử Thất Thất cười nói, “Đương nhiên có thể!”

Làm bạn gái anh, trả lời như vậy là cơ bản nhất, lấy tư cách ân nhân của cô, trả lời như vậy cũng là đúng, giống nhau... Để mình, để bản thân mình không nghĩ ngợi lung tung, đi tham gia bữa tiệc như vậy là phương pháp trốn tránh không thể tốt hơn.

Bởi có nhiều người rồi, tâm cô sẽ không bị thương nữa, chút ít...Cô có thể ép buộc chính mình, không ở trước mặt nhiều người lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Cô chán ghét con người, bởi vì con người cực kỳ yếu đuối.

“Tối mai bây giờ anh tới đón em!”

“Được!”

...

Dưới lầu khu nhà.

Bách Hiên đi trở về xe của mình, vừa mở cửa xe chợt phía sau truyền đến thanh âm một người nào đó.

“Chú Bách Hiên...ánh trăng sáng lấp lánh, ban đêm mỹ lệ như vậy, chú có muốn vừa đi bộ vừa nói chuyện vài câu với cháu được chứ?” Mặc Thiên Tân nói xong, khóe miệng lại treo đầy ý cười xấu xa.

Chương 66

Bách Hiên nghe thấy thanh âm cậu, chậm rãi xoay người.

Dưới ánh trăng, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt Mặt Tử Hàn nhỏ, nhìn nét tà ác trên mặt cậu.

“Cháu muốn nói chuyện gì với chú?” Anh hỏi.

“Ngoài chuyện tình của mẹ ra, chú cho rằng còn có cái khác sao?” Mặc Thiên Tân xảo diệu hỏi lại.

Lông mày Bách Hiên hơi chau lại.

Mặc dù cậu chỉ là thằng quỷ nhỏ sáu tuổi nhưng trình độ thông minh tuyệt đối không thua kém đàn ông trưởng thành, hơn nữa còn có tính cách tinh quái, lúc nào cũng sẽ làm người khác bất tri bất giác rơi vào bẫy của cậu, cho nên tuyệt đối không thể xem thường cậu, nhất định phải cẩn thận trả lời.

“Lên xe đi, chúng ta nói chuyện trên xe!”

“No,No,No!” Mặc Thiên Tân lắc lắc ngón trỏ, sau đó hoan hỉ cười nói, “Quang cảnh bên kia tuyệt đẹp, cháu cho rằng chúng ta nên qua bên kia nói chuyện có vẻ tốt hơn!”

Cậu nói xong liền vươn tay nhỏ bé mập mạp của mình ra, chỉ vào trạm gác giao thông cách đó không xa.

Bách Hiên nhìn theo hướng cậu chỉ, hơi do dự một chút.

“Được rồi, chúng ta qua đó nói!” Anh nhẹ giọng trả lời, sau đó đi nhanh hướng về phía bên kia.

Mặc Thiên Tân đi theo bên cạnh anh.

...

Trên chiếc ghế dài

Hai người một cao một thấp sóng đôi mà ngồi, trầm mặc hồi lâu, cũng hít đủ gió lạnh.

Chợt Mặc Thiên Tân quay lại nhìn khuôn mặt dịu dàng của anh, nhẹ giọng nói, “Chú Bách Hiên, có một câu tục ngữ rất triết lý, không biết chú đã nghe chưa!”

Bách Hiên nghi hoặc quay đầu, chống lại hai mắt cậu.

“Tục ngữ gì?”

“Chính là... Dưa hái xanh không ngọt, cường hái hoa không thơm, cường phụ nữ sẽ bị thương! Mà còn là, chú tổn thương, cô ấy tổn thương, mọi người đều tổn thương!”

Bách Hiên nghe xong lời cậu, đôi lông mày nhăn lại.

“Cháu có ý gì?”

“Ý tứ rất đơn giản, chính là mẹ căn bản là không thích chú, thế nhưng nếu chú cứ rấn muốn mẹ ở cùng một chỗ với chú, cuối cùng sẽ là chú bị tổn thương, mẹ bị tổn thương, còn có thể liên lụy đến rất nhiều người quan tâm hai người, tiếp theo tất cả mọi người sẽ đều tổn thương! Cho nên... Trước khi bị kịch này còn chưa có hình thành, sao chú không mở rộng lòng mình, buông tay ra, có lẽ chú sẽ phát hiện thì ra... Thần mã đều là mây bay!”

Mặc Thiên Tân dùng lí do độc hữu khuyên ngăn anh đừng cố chấp với Tử Thất Thất nữa, nhưng là...

“Chú vì sao phải buông tay?” Anh chợt hỏi lại, lập tức cường thế truy đến cùng, “Cháu dựa vào cái gì cho rằng Thất Thất ở cùng một chỗ với chú sẽ bất hạnh? Chẳng lẽ cô ấy sẽ không thích chú sao? Chẳng lẽ chú không có một

chút cơ hội nào sao? Tương lai không thể dò xét, cháu có tư cách gì kết luận kết cục của chúng ta? Mà chú, vì sao phải nỗ lực hết mình rồi bỏ đi người mình thích? Chú hỏi cháu... Nếu cháu đứng ở lập trường của chú, cháu sẽ buông Thất Thất sao? Cháu sẽ buông người phụ nữ cháu thích bảy năm sao?”

Bảy năm?

Mặc Thiên Tân ngậm miệng!

Con số như vậy khiến cậu tìm không được bất luận cái gì phản bác.

Thực ra cậu căn bản không hiểu tình yêu nam nữ, cũng không nhận thức được tâm tình hiện tại của Bách Hiên, nhưng mà... Dù vậy...

“Cháu sẽ không giao mẹ cho chú, cháu tuyệt đối sẽ không để mẹ ở cùng một chỗ với chú!”

“Vì sao?” Bách Hiên hỏi.

“Bởi vì, cháu...”

Mặc Thiên Tân chậm chạp mở miệng, nhưng không có tiếp tục nói, mà bên dưới ánh trăng, khuôn mặt cậu bỗng trở nên thật hồn nhiên, mơ hồ toát ra ưu thương, so với tuổi của cậu một chút cũng không tương xứng.

Nháy mắt, cậu lại trở về tình quái như bình thường, sau đó bá đạo nói, “Mặc kệ nguyên nhân là cái gì, tóm lại... Cháu sẽ không cho chú ở cùng một chỗ với mẹ, cháu nhất định sẽ phá hư các người, chú tốt nhất chuẩn bị tâm lý bị đá đi!”

“A...” Bách Hiên cười khẽ, “Cháu đây là muốn tuyên chiến với chú?”

“Đúng vậy”

“Được, chú chấp nhận khiêu chiến của cháu!”

“Hừ... Chú thua chắc rồi!”

“...”

Chiến tranh giữa đàn ông với đàn ông, có ánh trăng chứng giám, bắt đầu...

Ngày kế

Tối hôm sau

Trong một biệt thự xa hoa kiểu Anh tụ tập những nhân vật hàng đầu của các ngành nghề, bất luận là hắc đạo, bạch đạo, hay là hắc bạch không rõ, chỉ cần có quyền có thể có tài đều được mời đến tòa nhà này, nhưng cực kỳ thần bí là tất cả mọi người đều không biết mục đích của bữa tiệc này...

Lúc này Tử Thất Thất kéo cánh tay Bách Hiên, hai người cùng đi vào đại sảnh hoa lệ.

Nhưng là vừa bước vào, có rất nhiều ánh mắt đàn ông phóng đến thân thể cô và khuôn mặt cô.

Cô một thân sườn xám kiểu Trung Quốc, vừa vặn bao lấy thân thể cô, cũng hiện ra thân hình cân xứng, mà hai bên sườn xẻ tà đến chân, từng bước đi mơ hồ để lộ đôi chân thon dài cùng nước da trắng nõn khiến tâm mọi người ngứa ngáy khó chịu, nhưng khiến mọi người kinh diễm là khuôn mặt mỹ lệ của cô... Cằm hơi nhọn, đôi môi bạc anh, mũi xinh xắn, đôi mắt trong veo, ngũ quan xinh xắn hình thành hé ra khuôn mặt của một mỹ nhân, mà trên nước da trắng nõn lại nhàn nhạt một tầng trang điểm, thật giống như một bức tranh thủy mặc thanh nhã tăng thêm vài phần sắc thái sinh động khiến hai mắt người khác càng xem càng sáng ngời.

Thiên Tiên xinh đẹp... chính là thế này!

Tử Thất Thất xấu hổ nhìn ánh mắt của những người đàn ông kia, từ đáy lòng nổi lên một cổ chán ghét.

Sớm biết vậy cô sẽ không chọn mặc sườn xám rồi!

Bởi vì sườn xám trước dấu ngực, sau dấu lưng, vói lại cổ áo dựng thẳng lên, vừa vặn hảo hảo che dấu hân ngân trên người cô, lại không nghĩ rằng vậy mà lại biến khéo thành vụng, trở thành tiêu điểm mọi người.

Đột nhiên, cô nhớ tới một câu nói mà Mặc Thiên Tân thường nói với cô:

“Mẹ, Thượng Đế khi sáng tạo ra mẹ nhất định là quá mức nhàm chán, cho nên mở trò đùa thật to với mẹ, bởi vì hấn thể nhưng cho mẹ một khuôn mặt mỹ lệ lại đồng thời cho mẹ một tính nết cộc mẹ ác liệt, cho nên...câu “Trong ngoài không đồng nhất” tuyệt đối là từ mẹ mà ra!”

Tiểu quý thối chết tiệt kia nói thật chuẩn, cô hiện tại đã cảm nhận được cái gì gọi là “Trong ngoài không đồng nhất”

Thật muốn đánh người a!

“Thất Thất...” Bách Hiên nghiêng đầu, khẽ kêu tên cô.

“Sao?” Tử Thất Thất quay đầu lại, nghi hoặc nhìn anh.

“Em không sao chứ? Sắc mặt em dường như có chút không được tốt?”

“Không... Em không sao! Có thể do nhiều người, em có chút căng thẳng.”

“Chúng ta qua bên kia, bữa tiệc hẳn là bắt đầu rồi!” Bách Hiên nói xong liền chỉ vào một góc có rất ít người.

“Ừ, được!” Tử Thất Thất gật đầu đồng ý.

Hai người sóng vai làm rất nhiều người nhìn chăm chú, hướng về phía bên kia, một vài người bắt đầu xì xào, nhưng cũng loáng thoáng truyền vào tai cô.

“Người phụ nữ đó là ai?”

“Không biết!”

“Chưa thấy qua!”

“Thế nào? Lão già ông xem trúng cô ta rồi?”

“Hừ... Loại tiểu nha đầu này còn không được vào trong mắt tôi!”

“Vậy ngài đây là...?”

Không có gì, chỉ là cảm thấy khuôn mặt của cô ta lớn lên rất giống Ngọc nhi!”

“Ngọc nhi? Đó là ai? Là người đã mất sao?”

“Không có gì...”

“Nói một chút đi, để cho anh em chúng tôi cùng vui vẻ!”

“Câm miệng”

“Được được được!”

...

Loáng thoáng nghe được lời đối thoại kia, hai chân Tử Thất Thất dừng lại, khiếp sợ mở lớn hai mắt.

Cô đột nhiên quay đầu lại tìm kiếm mấy người vừa nói chuyện kia, thế nhưng bóng dáng bọn họ lẫn lộn vào trong đám người đi lại.

Kỳ quái!

Đây là có chuyện gì?

Cô giống như vừa nghe được có người gọi Ngọc nhi. Bọn họ làm sao có thể biết cái tên này? Bọn họ vì sao lại biết tên mẹ?

“Thất Thất... Thất Thất...Thất Thất...”

Bách Hiên liên tục kêu tên cô, cuối cùng khăn trương nắm lấy tay cô, lớn tiếng nói, “Thất Thất... Em làm sao vậy?”

“A?”

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, lúng túng nhìn khuôn mặt anh, sau đó giả vờ bình tĩnh nói, “Không có việc gì, chuyện gì đều không có!”

Bách Hiên nhú mi!

Từ lúc mới bắt đầu cô có chút không thích hợp, chẳng lẽ là do cô không am hiểu những bữa tiệc như thế này? Thế nhưng, lại cảm thấy cũng không phải cái dạng này...

“Chúng ta đi thôi!”

Tử Thất Thất thản nhiên cười, lại cầm lấy cánh tay anh, xoay người hướng về phía trước, thế nhưng lòng lại có chút lo lắng không yên.

Chẳng lẽ là bạn bè trước đây của mẹ sao? Dù sao bảy năm trước nhà mẹ coi như là có chút danh tiếng, thế nhưng nội dung cuộc đối thoại kia vì sao cô lại cảm thấy, chuyện cũng không đơn giản như vậy?

Là lo lắng quá nhiều sao?

Hay là quá nhạy cảm?

Quên đi... Không nghĩ nữa... thật phiền...

Sau vài phút ngắn ngủn, bữa tiệc bắt đầu, nhạc trong đại sảnh ngừng lại, âm thanh mọi người cũng đột nhiên biến mất. Trong nháy mắt, đại sảnh trở nên lặng ngắt như tờ.

Chợt!

Từ lầu hai đi xuống bốn người đàn ông, trước một sau ba, tất cả đều mặc tây trang màu đen.

Thời điểm người đàn ông kia xuất hiện, mọi người không khỏi thở hộc vì kinh ngạc, ngừng thở, trừng lớn hai mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông kia.

Vì sao anh ta lại xuất hiện?

Bữa tiệc ngày hôm nay là do anh ta tổ chức?

Anh ta muốn làm cái gì?

Mọi người đều tràn ngập những thắc mắc giống nhau nảy sinh trong đầu, nhưng chỉ có Tử Thất Thất là đầu óc trống rỗng, hai mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm người đàn ông đệ nhất đi xuống từ lầu hai.

Phấn môi mong manh hơi run run, cô bất giác khẽ nỉ non, “Mặc... Tử... Hàn...”

Chương 67: Rượu không say người tự say, hoa không mê người người tự mê...

Vì sao ông trời lúc nào cũng trêu cợt cô chứ?

Vì sao càng là không muốn thấy đó liền hết lần này tới lần khác lúc nào cũng lại thấy người đó?

Chẳng lẽ... Đây là nghiệt duyên trong truyền thuyết?

Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt Mặc Tử Hàn, nhìn anh đi xuống bậc thang, nhìn anh đứng ở trước mặt mọi người, tim... Bất giác nhảy lên mãnh liệt, càng lúc càng mau, thật giống như muốn phá thân thể cô lao ra ngoài.

Mà Bách Hiên bên cạnh cô

Đang nhìn đến Mặc Tử Hàn, anh cùng mọi người đều sững sốt mở lớn hai mắt, thế nhưng một lúc sau anh nhanh chóng nhìn đến Tử Thất Thất ở bên cạnh.

Mà lúc này hai mắt Tử Thất Thất đã hoàn toàn bị Mặc Tử Hàn thu hút, không chớp mắt nhìn theo anh, giống như đã bị câu đi ba hồn bảy vía.

“Thất Thất...” Anh khẽ gọi.

“...” Tử Thất Thất không hề phản ứng.

“Thất Thất...” Anh đề cao thanh âm.

“...” Tử Thất Thất vẫn nhìn chằm chằm Mặc Tử Hàn.

“Thất Thất ——”

Bách Hiên cơ hồ là găm lên làm cho vài người xung quanh đều nhìn về phía anh, nhưng chỉ có Tử Thất Thất gần ngay trước mắt không có chút nào thay đổi, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Mặc Tử Hàn, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của anh.

Bỗng nhiên, tim bắt đầu đau đớn!

Bách Hiên âm thầm nắm chặt hai đấm.

Mọi người phía trước

Mặc Tử Hàn ngạo nghễ dừng hai chân lại, khí phách bức người quay mình đối mặt với toàn bộ khách khứa. Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu ba người đi theo phía sau anh, chia nhau đứng ở hai bên anh.

“Hoan nghênh mọi người đêm nay đã tới đây, tham gia bữa tiệc vô cùng đặc biệt này...”

Mặc Tử Hàn chợt nói, thanh âm trầm ổn vang dội, mang theo giọng trầm nam tính độc hữu, kinh hãi màng tai mọi người.

Anh cố tình ngừng lại, sau đó khước miệng gọi lên quyền rũ, tiếp tục nói, “Thực ra bữa tiệc đêm nay chỉ có một mục đích, chính là muốn nói cho mọi người, từ hôm nay trở đi... Tập đoàn Kim King, tập đoàn môi giới KG, tài phiệt KK... cùng mười mấy công ty cỡ lớn sẽ dung hợp thành một khối, gọi chung là tập đoàn King, tất nhiên, người đứng đầu công ty chính là Mặc Tử Hàn tôi, mọi người cũng có thể gọi tôi là King...”

Mặc Tử Hàn đem lời nói ra hết, trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh, sau đó lại là khe khẽ thì thầm.

“King? anh ta là King? Nhưng mà tổng giám đốc King của tập đoàn Kim King không phải là người cao lớn đứng phía sau anh ta sao?”

“Theo như anh nói, người kia cho tới bây giờ chưa từng nói qua mình là King, chỉ nói mình họ Kim”

“Thế nhưng đây là chuyện gì? Dung hợp thành một khối là khái niệm gì?”

“Tập đoàn Kim King, môi giới KG, tập đoàn tài chính Gold, tài phiệt KK... Tất cả đều là những công ty quốc tế nổi tiếng trên thế giới, nếu thật sự trở thành một tổng thể... Trời ạ, tôi thật không dám tưởng tượng!”

“Nói như vậy, cẩn thận ngẫm lại, những công ty này đều có một điểm giống nhau!”

“Điểm gì giống nhau?”

“Chính là bọn họ đều nổi lên từ bảy năm trước!”

“Đúng, đúng vậy, là bảy năm trước!”

“Bảy năm trước? Vậy không phải là thời điểm mà Mặc Tử Hàn ngồi tù sao? Chẳng lẽ anh ta âm mưu kế hoạch từ khi đó?”

“Thật không nghĩ tới, một tên côn đồ hắc đạo, vậy mà...”

Trong nháy mắt!

Lúc mà Mặc Tử Hàn nghe được từng chữ “tên côn đồ hắc đạo”, hai mắt lãnh liệt của anh trừng người kia giống như lãnh tiễn nháy mắt xuyên qua tim người nọ.

Người nọ hốt hoảng lui về phía sau, hai chân run lên như nhũn ra không dám lại nói thêm một chữ.

Mặc Tử Hàn cười gợt lên quyến rũ, thu hồi ánh mắt, sau đó đột nhiên vươn tay phải...

Tất cả mọi người trong đại sảnh lại ngậm miệng, cũng đều vì động tác của anh mà sợ hãi không ngớt. Nhưng chỉ có số ít người đứng đầu hắc đạo đang nhìn đến tay phải anh, kinh ngạc sửng sốt.

Chỉ thấy Kim Hâm cầm lấy một ly sâm banh, đặt ở trong tay anh.

Mặc Tử Hàn cầm lấy ly sâm banh, chậm rãi đưa tay chuyển dời đến trước ngực, sau đó giơ lên, đồng thời, cũng đem chiếc nhẫn hình rồng đeo trên ngón trỏ hiện ra trước mắt mọi người.

Tân khách bên trong số ít qua trăm tuổi nhìn chiếc nhẫn trên ngón trỏ của anh, đôi lông mày nhăn lại.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ người trẻ tuổi này lại lợi dụng một bữa tiệc, ghép cả hắc đạo bạch đạo vào với nhau, thật không hổ là con trai Mặc Hình Phong, vừa ngoan tuyệt lại xảo hoạt...

Mặc Tử Hàn giơ ly, hai mắt quét những lão già trong đám tân khách, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Tử Thất Thất.

Cô ta cũng tới?

“Mọi người cạn ly, chúc chúng tôi về sau hợp tác vui vẻ!” Anh lớn tiếng nói, đã đem chất lỏng hổ phách trong ly uống một hơi cạn sạch!

Khách khứa ở đây cho dù là tình nguyện hay không tình nguyện đều sôi nổi cầm ly rượu nâng lên, nhưng lại chỉ có Tử Thất Thất cùng Bách Hiên bên cạnh cô là ly rượu trong tay vẫn còn đầy.

Hai mắt Tử Thất Thất cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Đầu óc trống rỗng cuối cùng hoạt động, nhớ tới việc làm một đêm kia anh đối với cô, nhớ tới tay anh chạm đến toàn thân cô, nhớ tới môi anh hôn lên thân thể cô, nhớ tới khi anh nhập vào trong cơ thể cô, vô cùng vô tận đòi lấy... Cảm giác nhục nhã sinh sôi nảy nở, cảm giác oán hận kêu gào trong não, toàn thân trên dưới chỗ bị anh từng đụng vào bắt đầu cực nóng, nhất là huyết Long phía sau lưng... Giống như bị bỏng kịch liệt đau nhức...

Người đàn ông chết tiệt!

Trứng thôi chết tiệt!

Tuyệt đôi... Tuyệt đôi... Không thể tha thứ cho hấn ta!

Cô đột nhiên nắm chặt ly rượu trong tay, chân bắt giắc tiến lên!

“Thất Thất...”

Bách Hiên thấy phương hướng cô đi về phía anh ta, không tự giắc đưa tay bắt lấy cánh tay cô.

“Buông ra”

Tử Thất Thất không có quay đầu, cô lạnh lùng mở miệng, mang theo mệnh lệnh!

Bách Hiên chau mày, rõ ràng muốn đem cô lập tức mang đi thế nhưng tay... Cũng không tự giắc buông cô ra

Tử Thất Thất tiếp tục đi, từng bước một tới gần Mặc Tử Hàn.

Khi cô đứng trước mặt anh, cũng đồng thời đứng trước mặt mọi người, tất cả đều nghi ngờ nhìn cô!

“Người phụ nữ đó là ai? cô ta muốn làm gì?”

“Không phải là muốn trước mặt mọi người đưa tình chứ?”

“Lá gan người phụ nữ này thật lớn!”

“Tôi xem... cô ta là đang tự tìm cái chết?”

“Ha ha...”

Thanh âm nhỏ mơ hồ truyền vào tai Tử Thất Thất nhưng mà cô hoàn toàn không để ý, còn gọi lên quyền rũ mê người, đối mặt với anh cười quyền rũ.

Mặc Tử Hàn sửng sốt!

Nhìn cô một thân sườn xám tao nhã mỹ lệ, nhìn tươi cười mị hoặc lòng người trên mặt cô làm cho anh không thể không kinh diễm, cô đẹp tựa như tiên như yêu...

“Tổng Giám Đốc Mặc...” Tử Thất Thất chợt mở miệng, đem ly rượu giơ lên, cười nói, “Chúc mừng anh, chúc mừng anh từ một tên trúng thối hắc đạo, một bước lên mây, giờ khắc này trở thành Tổng Giám Đốc cao cao tại thượng!”

Trong đại sảnh một mảnh kinh ngạc!

Trúng thối hắc đạo? Một bước lên mây?

Người phụ nữ này dám nói như vậy, cô ta... Điên rồi?

Hai mắt Mặc Tử Hàn hơi nhú chặt, toàn thân tản mát ra tức giận nồng đậm,

Lá gan cô gái này thật đúng là lớn đến mức coi trời bằng vung, dám đi đến trước mặt anh trong bữa tiệc của anh còn nói ra những lời này.

Muốn chết!

“Tử tiểu thư, tôi thấy là cô uống say rồi, có muốn tôi sai người đưa cô về nhà không?” Anh lạnh lùng nói, âm thầm uy hiếp.

“Say?” Tử Thất Thất lặp lại, cười nhạo nói, “Tôi căn bản một giọt rượu cũng không uống, làm sao có thể say? Bất quá người cổ đại thường thường sẽ nói một câu: Rượu không say người người tự say, hoa không mê người người tự mê... Có lẽ tôi thật sự uống say rồi, cho nên không nghĩ qua là lại bị trúng thối anh mê hoặc, không phải tôi khoa trương, tôi hiện tại thực sự đã bị anh mê hoặc đến đầu bất tỉnh, cho nên tôi mới có thể gan lớn đứng ở trước mặt anh, còn can đảm nói ra những lời này, hơn nữa lớn mật... Kính anh một ly!”

Cô nói xong liền đưa ly cùng ly anh, sau đó giơ cao ly trong tay, từ đầu của anh đổ xuống.

Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ, không né không tránh, tùy ý để cho chất lỏng hồ phách từ trên đầu mình chảy xuống, qua hai gò má anh, nhỏ giọt xuống bộ tay trang quý báu của anh.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Ba người phía sau kinh ngạc kêu ra tiếng, cũng đồng thời tiến lên.

Mặc Tử Hàn giơ tay trái lên!

Chân ba người dừng lại!

“A...” Anh cười khẽ, chân mày hơi hơi nhíu, đằng đằng sát khí nhìn khuôn mặt của cô, lạnh lùng nói, “Tử tiểu thư, phương thức kính rượu của cô thật đúng là đặc biệt!”

“Đương nhiên, mỗi người một ý, nhìn thấy trứng thối như anh, phương thức này là cực kỳ thích hợp!”

“Cô không sợ chết?” Mặc Tử Hàn nghiêng răng đe dọa.

“Sợ! Tôi đương nhiên sợ, nhưng mà mọi người đều sẽ chết, chết sớm hay chết muộn đều là chết, nếu đã định phải chết, tôi đây còn có cái gì phải sợ?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, phần nộ đã không cách nào che dấu trên mặt anh, hoàn toàn bộc lộ.

“A...” Tử Thất Thất cười khẽ, nhìn anh vẻ mặt thật tức cười.

“Như thế nào? Vì sao không ra tay? Chẳng lẽ bởi có nhiều người ở đây đang nhìn... Cho nên anh không dám?”

Chương 68

Hai mắt Mặc Tử Hàn đờng đờng sát khí, lửa giận trong lòng bùng nổ!

Rất nhanh vươn tay bóp cái cổ mảnh khảnh của cô!

“Umm...” hô hấp của Tử Thất Thất bị ngừng lại.

“Cô nghĩ rằng tôi không dám giết cô? Cô cho là bị những người này thấy tôi cũng không dám ra tay? Tôi nói cho cô... cho dù là tôi ở trước mặt bọn họ giết cô, bọn họ cũng không dám nói một câu... Cô không tin?” Anh hung hăng nói, tay dùng sức bóp cổ cô càng chặt.

Vùng lồng mày Tử Thất Thất cau lại.

Cổ họng đau đớn giống như sắp bị anh ta bẻ gãy, thế nhưng cô lại thẳng tắp nhìn anh, khóe miệng gợi lên quyến rũ xinh đẹp, sau đó mở miệng không thể phát ra thanh âm, đối mặt với anh thong thả nhép miệng ba lần.

Mặc Tử Hàn nhìn miệng cô, thấy rõ ràng ba chữ mà cô muốn nói.

Lửa giận tăng lên, tay lại dùng sức.

Cô gái chết tiệt, cô quả là mượn lá gan trời càng ngày càng lớn mật, vậy mà lúc sắp chết còn dám cười với anh, còn dám nhép miệng nói ra ba chữ kia!

Trúng thôi?

Ở trong mắt cô Mặc Tử Hàn anh chính là như vậy sao?

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Không thể không giết cô!

Anh phần nộ càng tăng thêm lực đạo, tay càng dùng sức đem chiếc cổ mảnh khảnh của cô ghì chặt, hận không thể lập tức bẻ gãy!

“Dừng tay!”

Một tiếng quát to làm toàn bộ mọi người nín thở, khiếp sợ nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Bách Hiên từ trong đám người chạy tới trước mặt Mặc Tử Hàn, kích động vươn tay bắt lấy tay kia của anh, cũng quát to nói, “Buông tay anh ra!”

“Cút ngay!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

Bách Hiên dùng toàn lực lôi kéo, thế nhưng cái tay kia của anh thật đúng là như kim sắt, không nhúc nhích tí nào.

“Mặc Tử Hàn!” Bách Hiên lớn tiếng kêu tên anh, kích động nói, “Anh thật sự muốn trước mặt nhiều người như vậy giết người sao? Anh có nghĩ tới, cho dù hiện tại anh có thể lực rất cường ngạnh thế nhưng nếu không chiếm được lòng người, không chiếm được tôn trọng của những người khác, anh sẽ trở lại lúc đầu là một tên chỉ biết giết người, chỉ biết làm một thủ lĩnh hắc đạo, hơn nữa anh tận tâm khổ khổ dùng bảy năm xây dựng lên hết mọi thứ... cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển!”

Mặc Tử Hàn nghe thấy anh nói, rất rõ ràng đều là sự thật, thế nhưng không có để tâm, lửa giận trong lòng càng thêm tăng lên, mơ hồ còn mang theo một chút ghen ghét không hiểu rõ, lại tăng thêm lực ở tay.

Bách Hiên nhìn sắc mặt Tử Thất Thất càng ngày càng đỏ lên, nhìn hai mắt cô gần như sắp nhắm lại.

Anh kinh hoảng nhìn ba người phía sau Mặc Tử Hàn, lớn tiếng nói, “Ông chủ các anh điên rồi, đến các anh cũng điên rồi sao? Chẳng lẽ các anh muốn thấy anh ta lại ngồi tù sao?”

Ngồi tù?

Nghe thế, Kim Hâm, Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu đều dao động.

Đại ca vừa mới ra tù, vói lại kế hoạch bảy năm cũng vừa mới bắt đầu, nếu lại giết người đấm lão gia kia nhất định sẽ không bỏ qua việc này khiến anh lại ngồi tù, hơn nữa hiện tại nhân đã lấy ra, bọn họ không thể để Đại ca vào tù, ít nhất muốn giết người cũng không phải hiện tại.

“Đại ca!”

Kim Hâm là người đầu tiên vọt tới bên cạnh anh.

“Đại ca, xin anh buông tay!” Anh thỉnh cầu nói, liên vội vàng nắm lấy tay đang bóp cổ Tử Thất Thất, ngậm dùng sức nhưng lại không ngăn cản được.

“Cút ngay!” Anh hung hăng ra lệnh.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu cùng tiến lên!

Ba người đứng ở bên cạnh, khẽ nói.

“Đại ca, đại cục làm trọng!”

“Đại ca, đại cục làm trọng!”

“Đại ca, đại cục làm trọng!”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm bọn họ, nhìn Tử Thất Thất lúc này đã sắp hôn mê, lửa giận trong lòng tuy vẫn còn, nhưng cũng hiểu được tình hình hiện tại thế nào!

Chết tiệt!

Anh âm thầm tức giận mắng, chợt buông lỏng tay ra!

Tử Thất Thất vô lực ngã trên mặt đất, hô hấp bỗng chốc khôi phục, cũng liên tục ho khan.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Bách Hiên khẩn trương ngồi xổm xuống, nói, “Thất Thất, em không sao chứ?”

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Khụ...”

Hô hấp của Tử Thất Thất chậm rãi thông suốt, ho khan dần không còn, mà cô quật cường đứng dậy, lại hung hăng trừng mắt với Mặc Tử Hàn, tiến lên từng bước.

“Thất Thất!” Bách Hiên lại bắt lấy tay cô.

“Buông ra!” Cô lớn tiếng ra lệnh.

“...” Bách Hiên lại trầm mặc nhưng là không có buông tay ra.

“Buông ra!” Tử Thất Thất lại hô to, dùng sức muốn gạt tay anh ra.

Bách Hiên vẫn là gắt gao nắm chặt, đôi lông mày nhăn lại.

Không thể để cô tiếp tục ở đây, mặc dù không rõ vì sao cô tức giận thế này nhưng nếu cô tiếp tục nói như vậy, thật sự sẽ rước lấy họa sát thân.

Người đàn ông Mặc Tử Hàn này... Quá mức đáng sợ!

“Thất Thất, đi theo anh!”

Anh nói xong, dùng lực lôi kéo tay cô đi.

Tử Thất Thất phản kháng, “Buông ra, tôi muốn cùng người đàn ông này nói rõ ràng!”

Nói?

Cô muốn cùng người đàn ông đó nói cái gì?

Bách Hiên chân chờ, nhưng tay vẫn không có buông ra, chỉ là hơi giảm lực đạo.

“Mặc Tử Hàn!” Tử Thất Thất kêu tên anh, vẻ mặt kiên định nhìn anh nói, “Một đêm kia vào bảy năm trước, là tôi tự tìm, là tôi xứng đáng, là tôi tự làm tự chịu, cho nên tôi không có để ở trong lòng, cũng không có cảm thấy anh mắc nợ tôi cái gì, càng không có căm ghét anh, bởi vì đều là lỗi của tôi, tôi nhận! Thế nhưng... chuyện tối hôm trước, Tử Thất Thất tôi tuyệt đối sẽ không quên, mà Tử Thất Thất tôi tuyệt không phải một người mặc cho người khác khi dễ, đừng tưởng rằng anh có tiền là có thể tùy ý làm bậy, đừng tưởng rằng tôi sợ lão đại hắc đạo anh, hôm nay cho dù tôi thực sự chết ở đây, cũng nhất định phải trả lại cho anh!”

Cô nói xong nổi giận hùng dũng tiến lên!

Bách Hiên lập tức kéo cô lại, sau đó lớn tiếng nói, “Thất Thất, nếu em chết vậy Thiên Tân làm sao bây giờ?”

Thiên Tân?

Một câu nói... khiến tâm cả hai người đều rung động!

Chân bước ra của Tử Thất Thất chợt vô lực, khuôn mặt kiên cường cũng trở nên mê mụi, còn cặp mắt quật cường kia... khẽ chớp giạt mình, sau rơi xuống giọt lệ...

Nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống, tâm Mặc Tử Hàn bỗng run rẩy, không hiểu sao co rút đau đớn.

Vừa mới còn cường thế như vậy, lớn mật như vậy, chỉ là nghe đến tên con trai lại trở thành người phụ nữ ướt át yếu đuối, giọt lệ kia dường như đã kiểm chế thật lâu, bằng không... cũng sẽ không rơi xuống nhanh như thế...

Đã quen thấy cô quật cường, đột nhiên gặp phải cô yếu đuối, lại xuất hiện một cảm giác!

“Thiên Tân...”

Tử Thất Thất khẽ nỉ non.

Cô làm sao có thể quên? Cô làm sao có thể xúc động đến tìm hẩn tính sổ? Cô không phải nên yên lặng mang Mặc Thiên Tân chạy tới một nơi hẩn không thể tìm thấy sao? Cô chẳng lẽ đã quên mất hẩn đã nói sẽ mang Thiên Tân đi sao? Cô rút cuộc... đang làm cái gì?

Hốt hoảng lùi về phía sau từng bước!

Phải chạy... phải chạy... phải chạy...

Cô cần phải chạy trốn!

Vì con trai bảo bối của cô, cô nên mau chóng chạy, sau đó mang con trai lập tức biến mất khỏi thành phố này.

Phải chạy...Phải chạy...Phải chạy...

Lập tức chạy!

Trong phút chốc, cô đột nhiên xoay người nhanh chóng hướng cổng tòa nhà mà chạy.

Toàn bộ tân khách kinh ngạc nhìn hành động của cô, vừa nãy còn lớn mật đột nhiên lại chạy trốn chết, người phụ nữ này... cô ta thật là người điên sao?

“Đại ca!”

Kim Hâm lên tiếng, hơi cúi đầu nói, “Có phải bắt cô ta lại không?”

“Không cần, hiện tại không được phép bắt cô ta!” Mặc Tử Hàn đáp.

Nếu hiện tại bắt cô, những lão già kia nhất định mượn chuyện này xem kịch vui, hơn nữa...

Hai mắt anh nhìn theo bóng dáng cô chạy ra cửa, đôi lông mày hơi nhíu lại, chỉ cần trong đầu nghĩ đến việc cô rơi lệ, trái tim sẽ không tự chủ mà co rút đau đớn, nếu lúc này mà bắt cô, khả năng trái tim anh sẽ càng thêm khó hiểu.

Anh cần yên tĩnh, loại cảm giác này rất kỳ lạ, đến nay chưa bao giờ có!

Đây là... làm sao vậy?

Kích động thu tâm mắt trở về nhưng lại nhìn sang Bách Hiên bên cạnh.

Lửa giận dưới đáy lòng lại mơ hồ nhiều thêm, anh nháy mắt lộ ra biểu tình lạnh lùng băng hàn, cảnh cáo nói, “Cô gái đó, anh tốt nhất cách xa ra!” Chớ chạm vào cô ấy! Ba chữ này, trong lòng không tự chủ bổ sung thêm.

“Cô ấy là bạn gái tôi, tôi không có khả năng sẽ rời đi!” Bách Hiên khẩu khí kiên định.

“Đừng quên, cô ta là người phụ nữ của tôi!”

“Cô ấy không phải người phụ nữ của anh!” Bách Hiên phủ nhận lời anh nói, cũng tiếp tục, “Đừng tưởng rằng anh đạt được thân thể cô ấy thì chính cô ấy thuộc về anh, chẳng lẽ anh không biết, đạt được trái tim một người phụ nữ mới xem như chân chính có được cô ấy sao?”

Trái tim?

Viên mắt Mặc Tử Hàn nhíu lại!

Cái loại vô hình gì đó này... Anh không tin...

Bên ngoài biệt thự

Tử Thất Thất nhanh chóng chạy, chạy khỏi biệt thự, chạy khỏi bãi cỏ trước mặt, đang lúc cô muốn chạy ra cổng chính lại đột nhiên bị một người đàn ông va vào người.

“A ——”

“A ——”

Hai người cũng kêu đau té ngã trên mặt đất.

Chương 69: Cơm có thể ăn bậy, tiền có thể xài loạn, nhưng nói cũng không thể nói lung tung...

“Là ai không có mắt dám đụng vào bọn thiếu gia? Chết tiệt... Nói tên cho tôi, cái người trên đường kia!”

Người đàn ông bị đụng đứng lên, vừa cúi kính cẩn chửi vừa vuốt bụi đất trên âu phục quý giá, thế nhưng... Khi anh thấy Tử Thất Thất ngã trên mặt đất lại nhìn đến mê mẩn.

Trên thế giới này mà cũng có mỹ nữ như vậy sao? Lại còn là mỹ nữ mặc sườn xám cổ điển...

“Này, cô không sao chứ?” Người đàn ông nói xong liền cực kỳ ga lăng vươn tay muốn kéo cô dậy.

Tử Thất Thất đau đến nhú mào, luống cuống ngẩng đầu nhìn người trước mắt.

Dưới bầu trời đêm, khuôn mặt người nọ đón ánh trăng trong lành lộ ra trong mắt của cô. Hai bạc môi tượng trưng bạc tình, cánh mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài, vừa nhìn chỉ biết anh ta là cái loại đàn ông đào hoa.

“Này! Mỹ nữ?”

Người đàn ông lại một lần nữa gọi cô, nhìn cô chăm chăm, còn đặc ý nghĩ cô vì vẻ đẹp trai của mình mà thất thần. Tử Thất Thất trở lại bình thường, nhanh chóng đứng dậy, cũng không hề để ý đến anh ta mà lập tức hướng phía trước mà đi.

“Này, tôi nói này mỹ nữ, cô sao có thể cứ như vậy mà đi? Chí ít cũng nên nói

lời xin lỗi chứ? Này, tôi nói cô đợi chút... Này, chí ít cũng nói cho tôi biết tên cô... Này, tôi nói cô có nghe thấy không vậy? Này... Này này... Này này này này này này...”

Người đàn ông mặt dày đi theo phía sau cô, không ngừng quát to, thật sự là không chế không được, anh ta vươn một tay ra, muốn bắt cô để cô quay lại nhìn mình.

Thế nhưng tay vừa đụng tới vai cô, hai tay Tử Thất Thất nháy mắt bắt được tay anh ta, gần như là phản xạ có điều kiện, quát anh ta xuống đất.

“A --”

Người đàn ông lại kêu thảm thiết một lần nữa, đau đớn nằm trên mặt đất.

“Đừng chạm vào tôi, đừng có đi theo, cách xa tôi một chút!” Tử Thất Thất gầm nhẹ cảnh cáo, sau đó lập tức chạy.

Người đàn ông nằm ngửa trên mặt đất, nhìn vàng trắng cong soi sáng trên bầu trời!

Trên thế giới này thực sự có rất nhiều chuyện tình kỳ diệu, ai có thể nghĩ đến mỹ nữ mặc sườn xám cổ điển dĩ nhiên sẽ là một võ lâm cao thủ?

Có điều là... Anh thích bạn gái ngang tàng bạo ngược, cho nên cảm giác cũng không tệ lắm!

“Ha ha...” Anh cười nhẹ rồi đứng dậy.

Quay đầu nhìn sớm đã không thấy bóng người, sau đó cười bước đi về phía biệt thự. Vừa lúc đi vào cửa chính liền thấy một chiếc giày cao gót màu trắng trên mặt đất.

Anh nghi hoặc khom lưng nhặt lên, nhìn chăm chăm chiếc giày cao gót tinh mỹ kia.

“Thật không nghĩ tới, câu chuyện cô bé lọ lem vậy mà sẽ phát sinh trên người

mình, xem ra... Đây là chỉ dẫn của Thượng Đế, định trước là hắc mã vương từ mình đi tìm chủ nhân giày thủy tinh! A... Thú vị, thú vị, thật thú vị...”

Anh cười nhẹ, đưa chiếc giày thủy tinh tới gần môi mình, vốn định hạ xuống một cái hôn nhưng khi gần đụng vào chợt ngừng lại!

Ai... Người tuy đẹp, giày tuy đẹp nhưng quả nhiên còn tồn tại mùi... [=)))]

“Khụ!” Anh xấu hổ ho nhẹ, sau đó dụng lực hít sâu!

“Thâm Dạ...”

Một giọng già nua trầm thấp vang lên, người đàn ông lập tức cầm hài trong tay để ra sau lưng, sau đó nhìn hướng về phía âm thanh phát ra, kêu một tiếng, “Chú Chung!”

“Ừ!” Người được gọi là chú Chung đi tới trước mặt anh, nghi hoặc hỏi, “Sao giờ này cháu mới đến?”

“A... Cháu có chút chuyện trọng yếu cho nên chậm trễ, nhưng mà sao chú Chung đã đi nhanh vậy? Bữa tiệc kết thúc rồi sao?” Anh lập tức nói sang chuyện khác, cái gọi là chuyện quan trọng còn không phải là cùng phụ nữ hắc hươu hắc hươu vận động.

“A...” Chú Chung cười khẽ, châm chọc nói, “Không phải kết thúc, là không thể không kết thúc!”

“A? Nghe ý tứ này của chú Chung, giống như cháu bỏ lỡ trò hay!”

“Đâu chỉ là trò hay, quả thực là vô cùng ngoạn mục!”

Thâm Dạ nhìn nét mi phi sắc vũ trên mặt ông ta, rất dễ dàng đoán ra, Mặc Tử Hàn nhất định là đã làm chuyện gì bằng không ông ta cũng sẽ không vui vẻ như vậy.

Nhưng mà, nghĩ đến cô gái vừa mới vội vàng chạy đi đó, hơn nữa vẻ mặt kích động, chẳng lẽ là có liên quan gì với cô?

“Chú Chung, cháu muốn hỏi thăm chú, chú có hay không...” Anh muốn nói lại thôi.

“Có cái gì không?” Cháu muốn từ chú hỏi ai?” Chú Chung nghi hoặc hỏi.

“A, không có gì, không quan trọng!”

Anh không hề truy hỏi, bởi vì... Nếu là cô bé lọ lem, tất nhiên phải là chính anh tìm mới đặc sắc. Song... trận diễn đặc sắc này, anh vẫn rất có hứng thú.

“Chú Chung, dù sao chú cũng về, không bằng tiện đường tiễn cháu, cũng nhân tiện nói một chút màn phần khích cháu bỏ lỡ!”

“Chú tiễn cháu? Xe cháu đâu?”

“Ách... Cái này nha... Bởi vì nguyên nhân quan trọng, cho nên đưa cho người khác!” Đương nhiên, vẫn là phụ nữ...

Chú Chung nhíu mày nhìn anh, bất mãn nói, “Cháu rốt cuộc tới lúc nào mới đứng đắn giùm chú đây? Thân là con cả Mặc gia, chẳng lẽ cháu thật sự muốn cả đời lười biếng như vậy?”

“Được rồi mà chú Chung, về chuyện con cả Mặc gia, về sau có thời gian cháu sẽ nói với chú, thật tinh tế, nói chuyện rõ ràng, cho nên chúng ta nhanh lên xe, kể chuyện xưa, OK?” Mặc Thâm Dạ nói xong liền lôi kéo ông đi nhanh.

Chú Chung nhìn khuôn mặt bất cần đời kia, lặng lẽ thở dài.

Con cả Mặc gia Mặc Thâm Dạ, hứng thú lớn nhất chính là chơi đùa cùng phụ nữ, tuy rằng nhìn qua phóng đãng, hoa tâm thành tánh nhưng là một người đàn ông thâm tàng bất lộ, ưa thích ăn chơi, vị trí hiện tại của Mặc Tử Hàn phải là anh mới đúng, thế nhưng...

Haizz...

Bên trong biệt thự

Mặc Tử Hàn phần nộ cởi bộ tây trang trên người, sau đó vào phòng tắm.

Nóng nẩy mở vòi hoa sen ra, đứng dưới vòi hoa sen tẩy sạch mùi rượu trên người.

Cô gái chết tiệt!

Anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, nhất định phải đem cô bắt lại, tra tấn một phen.

Nhưng mà nhớ tới nước mắt của cô, nhớ tới biểu tình đột nhiên thay đổi của cô, vẻ mặt kích động kia, vẻ mặt nhu nhược, vẻ mặt sợ hãi, trái tim của anh không tự chủ bắt đầu đau đớn.

Vì sao lại như vậy?

Vì sao thân thể anh lại không nghe sai bảo của anh?

“Chết tiệt” Anh phần nộ gầm nhẹ, một quyền đánh vào vách tường.

Gạch men lúc đầu cứng rắn chợt vỡ ra vô số kẽ hở, mặc dù cũng không có rơi xuống nhưng cũng để lại những vết cắt trên tay anh.

Máu... từ bức tường chảy ra, sau đó bị nước xóa đi...

Mặc Tử Hàn nhìn máu trên tay mình, còn có vết sẹo đã đóng vảy, trong đầu lại nhớ đến cảm giác khi Tử Thất Thất vì anh băng bó.

Đôi tay mềm mại, nhiệt độ ấm áp, còn có hơi thở khi thì lạnh lạnh, cảm giác ngứa...

“Chết tiệt —— chết tiệt —— chết tiệt ——” Anh phần nộ mắng chửi, không ngừng quát to. Không cho phép nghĩ tới cô ta, không cho phép nghĩ tới cô gái đó, trái tim đã bắt đầu không nghe mệnh lệnh của anh, hiện tại ngay cả ý nghĩ

cũng muốn phản bội anh sao?

Cô gái đáng chết...

Cô có cái gì tốt chứ?

Lại có thể khiến Mặc Tử Hàn anh vì cô mà trở nên nóng ruột? Cô rốt cuộc là có cái gì? Tốt đẹp gì mà có thể?

“... Đừng tưởng rằng đạt được cơ thể cô ấy là cô ấy thuộc về anh, chẳng lẽ anh không biết, đạt được tâm một người phụ nữ mới xem như chân chính có được cô ấy sao?”

Bên tai vang vọng câu nói kia của Bách Hiên, trong lòng trở nên bức bối...

Chiếm được lòng cô?

Chiếm được lòng cô thì cô sẽ mọi chuyện đều nghe anh, biết vâng lời sao? Nếu như chiếm được lòng cô có thể khiến sự tự tôn cao cao tại thượng tâm thường của cô phủ phục dưới chân anh, như vậy... Anh thật muốn thử xem.

“Được!”

Vẻ mặt của anh trở nên tà ác, khóe miệng tươi cười quyền rũ, hung dữ nói, “Tử Thất Thất... trái tim của cô... Mặc Tử Hàn tôi muốn!”

Anh nhất định phải làm cho cô sấm hối quỳ gối trước mặt anh, van xin anh tha thứ cho lỗi lầm cô đã gây ra ngày hôm nay...

Khu nhà trọ Hạnh Phúc

Tử Thất Thất vội vàng chạy về nhà, hoàn toàn quên mất việc bắt xe, thậm chí quên luôn việc đã mất một chiếc giày cao gót.

“Thiên Tân? Thiên Tân? Thiên Tân con ở đâu?”

Cô kích động gọi to, vội vàng chạy tới phòng ngủ tìm.

Chợt, cửa nhà vệ sinh mở ra, Mặc Thiên Tân bước ra, nghe thanh âm Tử Thất Thất, cậu không nhìn được nhú mày, gọi hồn a? Nhưng mà... Khi mà cậu thấy Tử Thất Thất chính là khiếp sợ mở to hai mắt.

“Oa, mẹ, mẹ thật đẹp a, hơn nữa mẹ cũng xinh đẹp quá mức rồi? Không giống người a... Không đúng! Phải nói mẹ quả thực không phải người rồi!”

Tử Thất Thất đỏ mồ hôi! (͡° ͜° ͡°)~

Tâm tình lo lắng nháy mắt biến mất!

“Mẹ nói Mặc Thiên Tân, con đây là khen hay là tổn thương người khác hả? Có con mới không phải người!”

“Mẹ, cơm có thể ăn bậy, tiền có thể vung bậy, quần áo có thể mặc bậy, nhưng lời này cũng không thể nói lung tung, con là do mẹ sinh ra, nếu con không phải người, vậy mẹ cũng không phải là thứ tốt!”

“Con...” Tử Thất Thất tức đến á khẩu.

“Ai...” Mặc Thiên Tân thở dài, đi đến trước mặt cô, kéo tay cô để cô ngồi trên ghế, sau đó tiếp tục nói, “Mẹ, chúng ta sẽ không thảo luận mẹ rốt cuộc có phải người hay không, hoặc mẹ có phải là một đồ vật không, chúng ta không bằng nói chuyện nghiêm chỉnh đi, mẹ sao lại vội vàng gọi con, là có đại sự gì sao?”

Tử Thất Thất đã bất chấp cùng cậu trêu đùa, kích động nói, “Thiên Tân, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta bây giờ dọn đi!”

Chương 70: Ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp...

Sao lại gấp rút như vậy?

Mặc Thiên Tân nhìn vẻ mặt kích động của Tử Thất Thất, ngay cả những lời tổn hại của cậu mà cô cũng không có quan tâm?

“Mẹ, xảy ra chuyện gì? Làm sao đột nhiên lại phải đi?” Đại khái... Cậu cũng đoán được

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu, tròng mắt nâng lên, sau đó gắt gao ôm cậu, nói, “Bảo bối, con sẽ không xa mẹ đúng không? Cho dù ba con tới tìm con, con cũng sẽ không rời khỏi mẹ đúng không? Nếu như... nếu như... nếu như...” Cô lặp đi lặp lại hai chữ nhưng hoàn toàn không dám nói ra câu phía sau.

Nếu như... Con muốn đi với ba con, như vậy, mẹ để con đi...

Nói như vậy, nói qua một lần, cô vốn không có can đảm nói lần thứ hai, bởi vì trên thế giới này, cậu là người thân duy nhất của cô, chỗ dựa duy nhất, bảo bối duy nhất, nếu ngay cả cậu cũng bỏ đi, thì... Cô tồn tại trong thế giới trống trơn này để làm gì?

“Mẹ!” Cánh tay ngăn ngừn của Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng ôm chặt cô, nhu thuận nói, “Mẹ yên tâm đi, con sẽ không rời xa mẹ, cho dù ba tới tìm con, con cũng sẽ chạy theo mẹ, lần trước không phải con đã nói như vậy rồi sao? Mẹ sao có thể không tin tưởng con chứ? Chính cái gọi là, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!”

Nghe được lời cậu, tâm Tử Thất Thất trở nên yên ổn, trên mặt cũng là bộ dáng tươi cười hạnh phúc.

Thật tốt quá, cô bây giờ không phải chỉ có một mình!

“Chúng ta mau chóng thu dọn đồ đạc!” Chợt buông cậu ra, sau đó chạy vào phòng ngủ, vội vàng thu dọn đồ đạc.

Mặc Thiên Tân đi vào phòng ngủ nho nhỏ, trên mặt không có nửa điểm lo lắng, ngược lại còn có vẻ tà ác.

Thấy bộ dáng cuống quýt của mẹ như vậy, còn có bộ dáng trong phòng tắm ngày hôm qua, cậu là con trai sao có thể cứ như vậy cho rằng không có xảy ra chuyện gì? Nếu ba thật sự quá mức, thì cũng nên cho ba một chút trừng phạt nho nhỏ, huống chi, có thể bắt nạt mẹ, chỉ có thể là cậu!

Cậu vẽ mặt tà ác, khoe miệng gọi lên quyền rũ, sau đó lấy ra di động, nhanh chóng gửi một tin nhắn!

Nhìn màn hình hiển thị trên điện thoại di động, một phong thư có cánh bay đi, trên mặt Mặc Thiên Tân tràn đầy xảo quyệt.

“Ba, lần này con đứng về phía mẹ, chúng ta cùng chơi trò mèo đuổi chuột, hắc hắc...”

Bên trong biệt thự kiều Anh.

Sau khi tắm xong, Mặc Tử Hàn mặc áo choàng trắng ngồi ở ghế sofa trong phòng ngủ, uống một ly Whisky, nhưng sắc mặt không có thay đổi, thật giống như là đang uống nước lã...

Chợt!

“Ong ong ông... Ong ong vù vù...”

Chiếc điện thoại đặt trên bàn thủy tinh rung lên một hồi, đồng thời gửi đến một tin nhắn.

Hai mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn di động, nhìn ba chữ Mặc Thiên Tân, đôi lông mày anh không nhin được mà chau lại.

Vào lúc này nó còn gửi tin nhắn đến làm gì?

Anh buông ly rượu trong tay xuống, nghi hoặc cầm lấy di động, sau đó mở cái tin nhắn kia ra.

Trên màn hình viết:

“Con thân ái gửi đến cha đại nhân, từng có một đoạn tình yêu chân thành tha thiết, con đưa mẹ tới trước mặt ba, thế nhưng ba lại không có quý trọng, cho nên... Thực xin lỗi, con đã quyết định cùng mẹ cao chạy xa bay, vĩnh biệt! Con thân ái lại thân ái chào cha đại nhân! Nếu còn có kiếp sau, con hi vọng cha có thể lớn tiếng nói với mẹ: I love you...”

Cao chạy xa bay?

Vĩnh biệt?

Mặc Tử Hàn nhìn thấy hai chữ này, lửa giận liền tăng vọt.

Hai người kia thật sự muốn chạy trốn? Bọn họ cho rằng bọn họ thật sự có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh sao?

Quá ngây thơ rồi!

“Kim Hâm!” Anh gầm lên giận dữ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Kim Hâm đứng ở cửa cung kính khom lưng chín mươi độ, cứng nhắc nói, “Đại ca, anh có gì phân phó?”

“Chuẩn bị xe, đi bắt người!” Mặc Tử Hàn hạ lệnh.

Bắt người?

Kim Hâm nghi hoặc nhíu mày!

Phải đi bắt Tử Thất Thất sao? Nhưng là hiện tại đi bắt được không? Cơ sở ngầm của những lão già kia dường như còn chưa có bỏ đi, bắt quá... Nhìn đại ca hiện tại bộ dáng thịnh nộ tựa hồ là xảy ra chuyện lớn gì.

“Vâng, tôi lập tức đi!” Anh không có hỏi nhiều, lập tức lĩnh mệnh, xoay người đi.

Mặc Tử Hàn hai mắt phần nộ mở to, hai tay gắt gao nắm lại thành nắm.

Cô gái chết tiệt, cô muốn chạy?

Không có cửa đâu!!!

Đời này... cô đã định là chỉ có thể giãy dụa trong lòng bàn tay của anh...

...

Khu nhà trọ Hạnh Phúc

Mặc Tử Hàn và Kim Hâm đứng trước cửa, bốn con mắt đều nhìn chăm chăm cánh cửa cũ trước mặt.

“Kim Hâm, mở cửa!” Anh ra lệnh.

“Vâng!”

Kim Hâm lĩnh mệnh tiến lên, cũng không có lấy súng ra giống như lần trước, mà đơn giản là vươn chân, căn bản là không lãng phí sức lực đá văng cánh cửa trước mặt.

“Ầm!”

Một tiếng nổ, cửa phòng đổ sập xuống!

Mặc Tử Hàn lãnh đạm nhìn cửa phòng, nhanh chóng đi vào.

Tất cả mọi thứ ở nơi này không có thay đổi, vẫn là vừa chật lại nhỏ, hơn nữa trần nhà thấp, chỉ cần vươn tay lên là đụng tới.

Đây là nhà của hai mẹ con bọn họ? Bọn họ chính là sống ở nơi này bảy năm? Nhà như thế này thật sự người có thể ở sao? Ở cái nhà này mà còn có thể sống được sao? Nhưng là rất kỳ quái... Khi mà anh bước vào nơi này, anh liền mơ hồ cảm giác được, căn phòng mặc dù vừa chật vừa nhỏ nhưng lại vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, đây đều là do Tử Thất Thất thu dọn sao? Hơn nữa những vật dụng trong nhà tràn đầy một loại cảm giác ấm áp khó hiểu.

Cái này... gọi là nhà ấm áp?

Nếu anh cũng ở nơi này, sẽ là cái cảm giác gì?

Bất giác bắt đầu tưởng tượng, anh ngồi trên sofa, Mặc Thiên Tân ngồi ở trên hai đùi anh, hai người cùng xem TV, mà Tử Thất Thất ở trong phòng bếp xào rau, mùi thơm ngon bay vào trong mũi hai cha con, hai người cùng cười, sau đó lén lút vào phòng bếp, thử ăn món ngon, kỳ thực chính là không ngừng ăn vụng, cuối cùng chọc Tử Thất Thất lấy cái muỗng múc canh tức giận đánh về phía hai người...

Cảm giác như vậy không ngừng quanh quẩn trong lòng anh, khiến anh bất giác chìm đắm trong ảo tưởng hạnh phúc.

“Đại ca!”

Thanh âm Kim Hâm chợt cắt đứt ảo tưởng của anh.

Trở lại bình thường anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh như băng, nói “Người đâu?”

“Đều đã đi!”

“Đi rồi? Tôi không phải là phái người canh giữ ở đây sao? Bọn họ đi đâu?” Mặc Tử Hàn nhíu mày bực mình.

“Trên đường tôi cũng đã hỏi qua, bọn họ nói không thấy Tử tiểu thư và Thiên

Tân thiếu gia đi khỏi khu nhà, nhưng mà có điều tôi vừa kiểm tra phòng ngủ của bọn họ, quần áo trong tủ toàn bộ đều biến mất, hơn nữa trong phòng Tủ tiểu thư, cửa sổ mở, rèm cửa và ra trải giường đều bị buộc lại ném ra ngoài cửa sổ, tôi nghĩ... bọn họ có thể là từ cửa sổ bỏ trốn! Dù sao, nơi này chỉ có ba tầng, khả năng chạy trốn như vậy là rất lớn!”

“Cửa sổ?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc lặp lại, sau đó đi nhanh vào phòng ngủ của Tử Thất Thất. Anh đứng trước cửa sổ, nhìn xuống ước chừng độ cao khoảng sáu bảy mét.

Tử Thất Thất từng là tuyển thủ taekwondo, từ nơi này nhảy xuống hẳn là không có vấn đề gì, nhưng còn Mặc Thiên Tân? Nó chỉ là đứa trẻ mấy tuổi mà cũng có thể nhảy từ độ cao này sao? Nhưng mà thằng nhóc này luôn luôn có những dự liệu khác người, có lẽ...

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhíu chặt, anh ra lệnh nói, “Lập tức cho người đi tìm, cho dù là đem lật tung cả Đài Loan, cũng phải tìm ra hai người bọn họ!”

“Vâng!”

Kim Hâm lĩnh mệnh, lập tức rời khỏi căn phòng.

Mặc Tử Hàn xoay người đánh giá căn phòng của Tử Thất Thất.

Nhớ rõ lần đầu tiên bước vào đây, Tử Thất Thất còn hôn mê nằm trên giường, khi đó, cô rõ ràng hôn mê bất tỉnh nhưng lại nỉ non gọi tên của anh.

Vẫn không hiểu...

Cô vì sao lúc ngủ lại gọi tên anh, trong cái trạng thái không hề có ý thức... Cô gọi tên anh là có ngụ ý gì?

“Tử Thất Thất...”

Anh khẽ nỉ non, bàn tay to bất giác mơn trớn ra giường lạnh như băng...

Khu nhà Hạnh Phúc

Lầu 4

Mặc Thiên Tân và Tử Thất Thất đều cầm theo một cái rương đi vào căn phòng nào đó.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn căn phòng y như đúc phòng của mình, chẳng qua nơi này không có bất cứ đồ vật gì, trông trơn giống như không có bất kì ai ở.

“Mẹ nói này bảo bối... Đây là làm sao? Vì sao trên nhà chúng ta lại có một gian trống vậy? Hơn nữa sao con có thể tự ý vào, mẹ hiện tại hỏi con một vấn đề? Con khẳng định chúng ta hiện tại không phải là xâm nhập gia cư bất hợp pháp chứ?”

“Ai nha mẹ, mẹ thật dong dài, đều nói với mẹ rồi, chủ nhân phòng này rất quen thuộc với con, cho nên con khẳng định rõ ràng, thêm kiên quyết nói cho mẹ... mẹ tuyệt đối không phải đang xâm nhập bất hợp pháp!” Mặc Thiên Tân dùng sức gật đầu khiến cô an tâm.

“Thế nhưng... Chúng ta ở chỗ này thực sự sẽ không bị phát hiện sao?” Tử Thất Thất thấp thỏm không yên.

“Yên tâm, chính cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên ba nhất định không thể tưởng được chúng ta sẽ ngụ ở lầu trên nhà mình, huống chi con đã thiết kế ra cạm bẫy, bọn họ nhất định sẽ trúng kế, ha ha ha ha...” Mặc Thiên Tân đắc ý ngửa đầu cười to.

Lại đột nhiên...

“Leng keng —— leng keng ——”

Chuông cửa đột ngột vang lên khiến hai người cùng sợ hãi sửng sốt.

Chương 71: Đường như động chân tình, nhưng không có phát hiện...

Không thể nào?

Chẳng lẽ là Mặc Tử Hàn?

Anh ta nhanh như vậy đã tìm lên đây?

Tim Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân bắt đầu đập dữ dội, hai tròng mắt đều nhìn chăm chăm cửa phòng giống như nhìn Quỷ Môn quan vậy.

“Mẹ,... mẹ, mẹ đi mở cửa nha!” Mặc Thiên Tân lưỡng lự mở miệng.

“Vì sao là mẹ?” Tử Thất Thất thấp thỏm hỏi.

“Bởi vì mẹ là người lớn, chẳng lẽ mẹ không biết cái gì gọi là trường ẩu hữu tự sao? Cho nên mẹ, mẹ không cần khách sáo, đến đi, lấy ra gan hùm mật gấu của mẹ, dũng cảm xông lên phía trước đi!” Mặc Thiên Tân nắm hai tay thành nắm đấm, làm ra động tác tay cổ lên.

Xông lên phía trước?

Phía trước kia có thể là một cái hố lửa!

Nó vậy mà có thể đem mẹ mình đẩy vào hố lửa... thằng nhóc chết tiệt này, nó sao có thể...

Bất quá... quên đi!

Là phúc không phải họa, là họa tránh không thoát!

Tử Thất Thất lấy đủ dũng khí, cổ vũ đủ tinh thần can đảm, đi nhanh tới cửa

phòng.

Ngập ngừng vươn tay, bắt lấy tay nắm, sau đó chậm rãi mở ra, kinh ngạc nhìn người nào đó đứng ở cửa phòng.

“Hi! Buổi tối tốt lành, tớ thân ái gửi tới Thất Thất...”

Phương Lam mang theo hai cái túi plastic thật to, vẻ mặt vui vẻ bỏ nhào về phía cô, còn hôn một cái thật kêu vào má cô.

(O___O|||)~

Tử Thất Thất mặt đầy hắc tuyến!

Đây... Đây... Đây... Đây là cái tình huống gì?

Vì sao Phương Lam lại tới đây? Nhưng lại cầm hai túi đồ thật to mua ở siêu thị...

Ai có thể nói cho cô, rốt cuộc đây là có chuyện gì?

Tử Thất Thất đứng ở cửa, không cách nào khôi phục!

“Ai nha! Mẹ tiểu Lam tới, mẹ sao không tự vào mà còn ấn chuông? Mẹ không phải có chìa khóa sao?” Mặc Thiên Tân niềm nở tiếp nhận cái túi trong tay cô.

“Oh! Mẹ đang cầm đồ, hơn nữa còn biết các người ở bên trong, cho nên lười lấy chìa khóa, trực tiếp ấn chuông cửa! Làm sao vậy?”

“Không có gì, chẳng qua là dọa người nào đó ba hồn mất bảy phách, mẹ xem, vẫn còn đứng ở cửa kia!”

“Hả?”

Phương Lam nghi hoặc nhìn về phía Tử Thất Thất sững sờ ở cửa!

Không nghĩ tới cái chuông cửa vang liền đem cốp mẹ từ trước đến nay luôn cả gan làm loạn trần lui, thật đúng là thú vị nha.

“Tôi nói hai người các cậu...”

Tử Thất Thất rốt cục lấy lại tinh thần, phần nộ đã phá tan lý trí cô, đặng đặng sát khí đến trước mặt bọn họ, nghiêng rằng nghiêng lợi chất vấn, “Hai người các cậu có phải hay không nên giải thích một chút cho tôi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì? Mẹ hiện tại chưa nhìn ra chuyện gì xảy ra sao? Điều rõ ràng như vậy!”

“Đúng, đúng!” Phương Lam ở bên cạnh đón ý nói hùa.

Tử Thất Thất lửa giận bốc tận mây xanh!

“Nói rõ ràng cho tôi!” Cô hét lên.

“Được được được, nói thì nói, cậu hét cái gì a, nếu đến tai người dưới lầu, tớ xem cậu làm sao bây giờ!”

Người dưới lầu?

Tử Thất Thất lập tức ngậm miệng!

Cô nói chính là Mặc Tử Hàn sao? Bằng không không có người tới nhà cô! anh ta đã tìm tới đây sao? Hơn nữa hiện tại ngay dưới lầu?

Phương Lam nhìn sắc mặt dần trở nên tái nhợt của cô, lập tức giải thích nói, “Cậu yên tâm, khi mình đến bọn họ đã đi, hiện tại không có ở dưới lầu, bất quá cũng không thể tùy tiện đi ra, tốt nhất là hoạt động ban đêm, chờ yên ổn vài ngày làm thủ tục mang Thiên Tân xuất ngoại, tớ lập tức tiễn các người đi nước Anh!”

Nước Anh?

“Hai người... Chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng từ đầu tới đuôi cho tôi!” Tử Thất Thất đầu đầy hắc tuyến.

Vài tiếng đồng hồ trước cô vội vàng thu dọn đồ đạc cùng vài món quần áo, chuẩn bị cùng Thiên Tân chạy trốn, Thiên Tân cực kỳ bình tĩnh nói với cô, cậu có một địa phương cực kỳ an toàn, Mặc Tử Hàn khẳng định tìm không được, cô bán tín bán nghi đi theo cậu lên lầu, không nghĩ tới Phương Lam đột nhiên xuất hiện giống như đã biết trước, mang theo hai túi gì đó, lại còn nói cái gì mà đi nước Anh.

Hai người này... Suy cho cùng đang làm cái quỷ gì?

“Kỳ thật...” Phương Lam nghiêm túc, chậm chậm nói, “Tớ với Thiên Tân đã sớm bàn bạc qua, nếu Mặc Tử Hàn tìm tới đây, các cậu muốn bỏ chạy như thế nào, hơn nữa tớ cũng đang muốn dọn nhà, mà căn phòng trên lầu đúng lúc không ai dùng, ngấm lại cảm tình chúng ta nhiều năm như vậy, tớ không nói hai lời liên thuê, đúng lúc nhất cử lưỡng tiện, các cậu gặp nguy hiểm, nơi này là nơi an toàn nhất, mà tớ ở bên ngoài có thể giúp các cậu làm hết mọi chuyện đơn giản, như vậy là có thể thần không biết quỷ không hay chạy trốn!”

Hoàn toàn chính xác!

Tử Thất Thất cũng phải công nhận đó là một biện pháp hữu hiệu, nhưng mà cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Hai người kia... Thật sự rất kỳ lạ!

“Các cậu nói, các cậu không phải là có mục đích khác?”

“Nào có nào có, chưa hề chưa hề!”

“Nào có nào có, chưa hề chưa hề!”

Hai người trăm miệng một lời, mười phần giống như hai mẹ con ăn ý.

Tử Thất Thất nhìn bọn họ càng cảm thấy không thích hợp!

Đột nhiên nhả hai hàng lông mày lại, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ!

~(|||←_←)... (→_→|||)~

Phương Lam và Mặc Thiên Tân tầm mắt nhìn ra chỗ khác, bộ dáng có tật giật mình.

Nhưng... Cho dù bị xem thấu, bọn họ cũng đã phát thệ, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nói mục đích cuối cùng!

“Này, hai người... Nói sự thật mau” Tử Thất Thất tức giận ép hỏi.

“Me, mẹ lại tức giận sao, chính cái gọi là tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri.(*)
Biết thì thế nào, không biết thì thế nào? Cả một đời người, hồ lí hồ đồ (**)
mới xem là... hiểu biết!”

“Tôi khinh!” Tử Thất Thất dứt khoát bác bỏ lời cậu nói.

“Tớ nói Thất Thất, cậu sao càng ngày càng thô lỗ, thật là... Bọn tớ nhất định không nói, lần này cậu có bản lĩnh thì đi tìm người hỏi một chút nha!”
Phương Lam dương dương tự đắc, trên mặt tươi cười mi phi sắc vũ.

Bí mật lần này tuyệt đối chỉ có trời biết đất biết, cô biết, Thiên Tân biết, dứt khoát sẽ không có người thứ ba biết!

“Các cậu... Hai người...” Tử Thất Thất lửa giận bốc lên tận trời.

“Thế nào? Cậu cần tớ?”

“Thế nào? Mẹ cần con?”

Hai người lại đồng thanh lần nữa, vô cùng phối hợp trực tiếp khiến cô gái nào đó tức điên.

“Được, đây chính là các cậu nói, tớ hôm nay liền cần chết các cậu, xem các cậu có nói hay không...” Tử Thất Thất tức giận nói xong, liền mở miệng to

hướng về phía hai người xông tới.

“Oa, mẹ, bình tĩnh một chút nha, con đường làm người còn rất dài, mẹ cũng đừng thoái hóa nha... Oa... PP của con...” cậu bé nào đó kêu rên.

“Tớ nói Thất Thất, bình tĩnh a bình tĩnh, làm gì đến mức cắn người chứ? Không bằng tớ đổi phương thức dụ dăng... Oa... Không được sờ ngực...” người nào đó hét lên.

Bầu không khí khẩn trương nháy mắt liền trở nên ảm áp...

Cuộc sống ba người, tựa như hạnh phúc như trước đây! Nhưng là... Nguy hiểm lại càng lúc càng gần!

Biệt thự Mặc gia

Mặc Tử Hàn trở lại phòng ngủ, phiên muộn ngồi trên sô pha, mày vẫn không có giãn ra.

Bọn họ đi đâu? Anh theo dõi vậy mà vẫn có thể chạy trốn?

“Đáng chết!” Anh thấp giọng mắng.

Chẳng lẽ anh nuôi toàn là một đám phế vật, ngay cả một cô gái và một thằng nhóc cũng không trông được?

Bực dọc! Bực dọc! Bực dọc!

Lúc đầu anh luôn bình tĩnh, ở trong tù ròng rã suốt bảy năm cũng không có bực dọc như vậy, vì sao gặp lại cô gái đó, toàn bộ thế giới giống như rối loạn hết cả?

Hơn nữa vì sao mọi chuyện về cô, toàn bộ đều vượt ra khỏi suy nghĩ của anh?

Rõ ràng là nắm cô trong lòng bàn tay, nhưng mà hiện tại... lại chạy.

Đáng chết!

Cô gái chết tiệt.

Anh cho dù phải lật hết cả Đài Loan lên, cho dù phải lật tung địa cầu này một lần, cũng nhất định phải bắt được người.

“Tử Thất Thất ——”

Anh phần nộ gầm gừ, tay phải hung hăng nắm lại thành đấm đánh về bàn trà thủy tinh.

“Rầm!” một tiếng, toàn bộ bàn trà bị đập nát.

...

Tối ngày hôm sau.

Tròn một ngày không có tin tức, Mặc Tử Hàn càng ngày càng nóng nảy.

Tâm phiền ý loạn đến không cách nào bình tĩnh!

Rõ ràng tìm người theo dõi bọn họ, rõ ràng phải ra nhiều người như vậy tìm kiếm dọc đường thế nhưng một chút tin tức cũng không có.

Chẳng lẽ bọn họ phi thiên độn địa? Chẳng lẽ bọn họ có thuật ẩn thân?

Rốt cuộc không thể kiên nhẫn đợi được, Mặc Tử Hàn đi nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Kim Hâm vẫn đứng ở cửa, nhìn thấy anh đi ra vội vàng cúi đầu, kêu một tiếng, “Đại ca”, sau đó liền đi theo phía sau anh.

“Đừng đi theo tôi!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ ra lệnh.

“Vâng” Kim Hâm dừng lại!

Anh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Mặc Tử Hàn, vùng lông mày không khỏi nhăn.

Chưa bao giờ thấy đại ca vội vàng như thế, phải nói, cho tới bây giờ đại ca chưa từng vội vàng hấp tấp, thế nhưng lúc này đây lại bởi một người phụ nữ mà tức giận, phẫn nộ, phiền lòng...

Xem ra đại ca đối với cô đã động chân tình!

Chẳng qua là... Chính anh không có phát hiện!

Có lẽ, không lâu nữa, bên trong biệt thự vắng vẻ này sẽ có thêm hai bóng dáng, một người là người tương lai thừa kế Mặc gia, mà người khác chính là phu nhân...

“Phu nhân...” Anh bất giác kêu thở, có loại cảm giác không thể nói rõ, cảm giác khó hiểu.

Khu nhà Hạnh Phúc.

Một chiếc Porsche màu đen dừng lại, Mặc Tử Hàn ngồi trên xe, ngửa đầu nhìn tầng thứ ba của khu nhà, nhìn cửa sổ căn hộ của Tử Thất Thất.

Vì sao?

Vì sao anh không tự giác mà lại tới nơi này?

()*: Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị tri: Hiểu, biết mà biết mình hiểu biết, thì gọi là hiểu biết. Không hiểu, không biết mà tự biết mình không hiểu, không biết thì xem như đã tự hiểu biết rồi vậy

(**): hồ lí hồ đồ: nhận thức mơ hồ, không rõ lí lẽ

Chương 72: Là hấn sao? Là hấn sao? Thật là hấn sao???

Lúc đầu phiền muộn trong lòng muốn ra ngoài hóng gió để đầu óc mình có thể bình tĩnh trở lại, thế nhưng không nghĩ tới lại chạy tới nơi này.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Trong lòng anh không ngừng chửi bới!

Vì sao mình lại trở nên như thế này? Thân thể của anh xảy ra vấn đề gì? Anh sinh bệnh kỳ quái gì? Có biện pháp nào trị liệu?

Bỗng nhiên cau chặt đôi lông mày, hai mắt hung hăng trừng cánh cửa sổ phòng Tử Thất Thất, dùng sức nghiến răng, hận không thể lập tức giết người để hả giận.

Nhưng là chợt...

Một bóng người đi qua xe anh, anh kinh ngạc mở lớn hai mắt nhìn bóng lưng quen thuộc trước mắt.

Đêm khuya

Tử Thất Thất buồn bực về nhà.

Hai tên một lớn một nhỏ đáng ghét, thời đại ngày nay đúng là Hỗn Thế Ma Vương, từ hôm qua ở trong phòng chỉ toàn ăn uống với chơi đùa, hơn nữa một tác cũng không rời cái phòng kia còn đùa như cũ, cô phục!

Nhưng đáng hận chính là bọn họ đem cô trở thành chân chạy vặt, để cô đi mua đồ ăn cho bọn họ, rõ ràng Phương Lam đã nói việc nhỏ để cô ấy làm, vì sao lại biến thành cô? Phải biết rằng, cô hiện tại đang rất nguy hiểm, nếu bị

người của Mặc Tử Hàn phát hiện, như vậy thì...

Hai mắt cô nhìn nhìn bốn phía, đừng nói là người, ngay cả bóng quỷ cũng không có!

Được rồi, căn bản hiện tại cô không có nguy hiểm, cho nên cô cực kỳ vinh hạnh biến thành chân chạy vật, ô... người nào đó khóc không ra nước mắt!

“Haizz...” Cô thở dài, sau đó tiếp tục bước.

Đột nhiên, sau lưng như có một cớ gió lạnh khiến sống lưng cô một trận lạnh cả người, cảm giác như có người theo phía sau.

Chẳng lẽ là quỷ?

Không... Sẽ không là...

Hai chân cô bất giác dừng lại, sau đó cơ thể chậm rãi quay về phía sau!

Còn chưa có nhìn thấy người kia, một bàn tay to bắt lấy cô, đồng thời tay kia bưng kín miệng của cô, thứ gì đó trong tay cô rơi xuống, đồng thời người nọ cứng rắn kéo cô vào trong ngõ nhỏ.

Người này là ai vậy?

Sức lực thật lớn, phương thức cứng rắn, anh ta cầm lấy tay kia của cô khiến cô căn bản không thể giãy dụa, mà loại cảm giác cường thế này lại giống hệt người kia.

Là anh ta sao? Là anh ta sao?

Thật là anh?

“Tử Thất Thất... Rốt cuộc cũng bắt được cô!”

Thanh âm băng lãnh của Mặc Tử Hàn vang lên bên tai cô, giọng điệu trêu tức như muốn bốn cột cô.

Tử Thất Thất nghe thấy thanh âm của anh, toàn bộ trái tim giống như ngừng đập.

Bị anh ta bắt được rồi?

Anh ta làm sao lại ở đây? anh ta không phải đi rồi sao?

“Um um ummmm!”

Buông tôi ra! Cô muốn hô to thể nhưng lại bị anh dùng tay che miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm nghẹn ngào, mà toàn thân cô giãy dụa nhưng vẫn bị anh kiềm chế như trước.

Vì sao mỗi lần bị anh bắt được cô đều vô lực?

Vì sao cô trốn không thoát lòng bàn tay anh?

Tay trái Mặc Tử Hàn dùng sức ôm lấy thắt lưng cô, tay phải che miệng cô, khóa miệng tà ác tới gần bên tai cô, tà mị nói, “Thật sự là ngoài dự tính, nếu đã chạy mất vì sao còn muốn quay lại? Cô quay lại là muốn làm gì? Chẳng lẽ bỏ quên vật gì quan trọng sao?”

“Um um um... Ummmm... Ummmmmm...” Cô không ngừng hô to, không ngừng phát ra thanh âm.

Hai tay gắng sức đẩy tay anh nhưng không có cách nào đẩy ra.

Tay trái Mặc Tử Hàn ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, thật giống như sợ cô lại chạy trốn lần nữa, không ngừng dùng sức, liên tục dùng sức, hận không thể đem thân thể cô nhập vào trong thân thể anh, khiến cô không thể chạy được nữa.

Hoàn hảo...

Trong lòng đột nhiên xuất hiện hai chữ này.

Hoàn hảo anh lái xe đến đây, hoàn hảo anh ở chỗ này gặp được cô, hoàn hảo cô xuất hiện ở đây, bằng không... cô có lẽ thật sự sẽ thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Hoàn hảo... Hoàn hảo...

Hoàn hảo lại một lần nữa bắt được cô!

Chợt!

Cơ thể Tử Thất Thất đang giãy dụa nháy mắt buông lỏng khí lực, lảng lảng đứng tại chỗ, không âm ỉ không nháo không giãy dụa, tùy ý để tay anh ôm chặt.

“Làm sao vậy?” Mặc Tử Hàn ở bên tai cô nhẹ giọng, “Sao không vùng vẫy nữa? Quên rồi sao?”

Tử Thất Thất hơi chuyển đầu, liếc xéo khuôn mặt anh, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nhìn cặp mắt trong veo của cô, cười nhẹ nói, “Muốn nói?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc nhưng hai mắt vẫn nhìn anh.

“Không sao cả, dù sao cho dù cô kêu đến khản cổ, đêm hôm khuya khoắt cũng sẽ không có ai để ý cô!” Anh nói xong liền buông tay phải đang che miệng cô lại, ôm lấy thắt lưng cô.

“Buông tôi ra!” Tử Thất Thất bình tĩnh nói, giọng điệu mang theo hương vị ra lệnh.

“Tôi còn nghĩ cô sẽ nói cái gì, thì ra là nói cái này!” Mặc Tử Hàn trêu tức nói, hai tay càng dùng sức ôm lấy thắt lưng cô để cô càng gần anh, sau đó tà ác trả lời, “Không buông!”

Ưa thích nhiệt độ cơ thể cô, ưa thích hương vị trên người cô, ưa thích ôm cô như vậy... Ngay lúc này ngay cả bản thân cũng rất không hiểu, thế nhưng

cảm thấy tâm tình đặc biệt dễ chịu, hơn nữa khoan khoái muốn lập tức muốn cô.

Đôi lông mày Tử Thất Thất nhíu lại, tim nhảy loạn lên đập bùm bùm.

Cô muốn đẩy anh ra, nghĩ biện pháp thoát khỏi tay anh, trốn anh.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cô hỏi.

“Cô cho rằng tôi muốn thế nào?” Mặc Tử Hàn hỏi lại.

Tử Thất Thất âm thầm nắm chặt hai tay, nói, “Anh là muốn trả thù tôi sao? Bởi vì ngày đó tôi làm hỏng bữa tiệc của anh, khiến anh mất mặt?”

Nghe cô nói như vậy, Mặc Tử Hàn hơi kinh ngạc!

Nếu cô không nói chuyện này, anh thiếu chút nữa cũng đã quên, mà khoảnh khắc vừa rồi, anh lại đắm chìm trong vui sướng khi tìm được cô.

Đây là có chuyện gì? Bản thân vậy mà đối với cô gái này hoàn toàn không có tức giận.

“Nếu tôi nói đúng như vậy... Cô muốn làm sao để tôi hết giận đây?” Anh chợt hứng thú hỏi.

Tử Thất Thất kinh ngạc.

Cô nghĩ đến khi còn ở khách sạn Rich, anh cũng từng nói với cô như vậy, hiện tại ý tứ của anh sẽ không là...

Cẩn cô?

“Anh chẳng lẽ muốn...” Cô muốn nói lại thôi.

“Tôi muốn cái gì?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc.

Cô thật sự không muốn cùng người đàn ông này nói thêm một câu, thầm nghĩ khiến anh nhanh chóng buông tay, sau đó cấp tốc chạy.

“Sao không nói lời nào? Trả lời tôi cô vừa nghĩ cái gì?” Anh truy đến cùng.

Tử Thất Thất nhíu mày, tức giận gầm nhẹ, “Anh mau buông tôi ra, bằng không tôi không khách khí!”

“Không khách khí? A...” Anh giễu cợt, tiếp tục nói, “Tôi muốn xem một chút, cô muốn đối với tôi không khách khí thì như thế nào?” Anh nói xong, một tay từ bên hông dò xét vào nội y của cô, chậm chậm đi lên trên “Đừng chạm vào tôi, đem bàn tay dơ bẩn của anh ra ngoài!” Tử Thất Thất sợ hãi giãy dụa.

“Có bản lĩnh cô tự mình lấy nó ra!”

Mặc Tử Hàn trêu tức nói, tay kia bắt đầu di chuyển, ngược lại là chậm rãi đi xuống dưới, linh hoạt cởi khuy quần, sau đó kéo phéc-mơ-tuya.

Tử Thất Thất kinh hãi.

Người đàn ông này, anh ta sẽ không muốn ở chỗ này...

“Đừng ——” cô lớn tiếng la hét, hay tay cô bắt lấy hai tay anh.

Mà Mặc Tử Hàn thì tà ác cười, thoải mái đặt đầu trên vai cô, sau đó dùng môi hôn cái cổ trắng ngần của cô.

Anh muốn nhìn, cô có bao nhiêu cánh tay có thể ngăn anh.

Tử Thất Thất kinh hoàng, ngăn trên thì không thể cản dưới, cô hoàn toàn lúng túng!

“Mặc, Tử, Hàn!” Cô từng chữ lớn tiếng kêu tên của anh, dọa dẫm nói, “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh không dừng lại, tôi chắc chắn sẽ không khách khí!”

“Được, cô không cần phải khách khí!” Mặc Tử Hàn trêu tức nói, tay phải đã vuốt ve trước ngực của cô mà tay trái đã dò xét đến quần nhỏ của cô.

Cơ thể cô gái này rất thơm, rất đẹp...

Từ cái đêm bảy năm trước, anh đã khắc sâu hương vị cơ thể của cô, đó là một loại hương vị một khi đã ngửi thấy sẽ khiến anh nghiện.

Tử Thất Thất mở lớn hai mắt, địa phương bị anh đụng vào trở nên nóng rực.

Đáng ghét... thật dơ bẩn...

Cái loại cảm giác đón nhận trong lòng nghĩ tới thật muốn nôn. Cô chợt bỏ tay lấy từ trong túi một thỏi son, rút nắp ra sau đó ấn vào cái nút màu trắng, đồng thời đụng vào tay Mặc Tử Hàn.

“A ——”

Mặc Tử Hàn kêu sợ hãi, cơ thể run rẩy sau đó cả người té xỉu trên mặt đất.

Tử Thất Thất nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình, xoay người nhìn Mặc Tử Hàn bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Kể từ sau khi bị anh ép buộc làm cái loại chuyện này, cô liền vụng trộm mua máy kích điện hình thỏi son, cô biết rõ bản thân đánh không lại anh cho nên chuẩn bị đồ vật này để bảo vệ bản thân. Nhưng mà cô đã nói không nên đụng tới cô, cô đã nói qua sẽ đối với anh không khách khí cho nên anh mang bộ dáng hiện tại, đều là do anh tự tìm...

Cô kích động xoay người muốn chạy thế nhưng hai chân lại dừng lại, chậm rãi quay lại.

Anh ta hẳn là không có việc gì chứ?

Người bán tuy không phải là thương nhân chính đáng nhưng anh ta nói điện sẽ không gây chết người, thế nhưng vì sao đụng vào người một cái liền bất tỉnh?

Lo lắng đến bên cạnh anh sau đó ngồi xỏm xuống.

Nghi ngờ đưa tay để bên mũi anh, lại khiếp sợ sững sốt.

Không... Không thở nữa?

Anh ta chết rồi?

Chương 73: Mặc Tử Hàn, tên trướng thối này, tôi không cho phép anh chết!

Sao lại thế này?

Anh ta làm sao có thể chết?

Tử Thất Thất hoảng sợ hai chân mềm nhũn, cả người ngã trên mặt đất.

Người bán đồ vật này rõ ràng nói qua thứ này sẽ chỉ làm cơ thể người tê liệt, sẽ không hôn mê, càng sẽ không chết a? Nhưng mà ... Nhưng mà ... Nhưng mà...

Cô nhìn khuôn mặt mê man của Mặc Tử Hàn, kích động quỳ trên mặt đất, sau đó run rẩy vươn tay đặt ở bên dưới mũi anh khẳng định lại một lần nữa.

Vẫn là không có hô hấp!

Cô kiềm chế tâm hoảng loạn, để tai áp vào ngực anh, tìm kiếm tiếng tim đập của anh.

“Thình thịch thình thịch...”

Tiếng tim đập cũng không có biến mất, từng nhịp đều trầm ổn, từng nhịp đều rõ ràng.

Anh còn sống, anh không có chết!

Tâm mơ hồ có một tia dễ chịu.

Tử Thất Thất chỉnh lại tư thế nằm của anh, hai tay đè lên nhau đặt trên ngực anh, dùng sức ép xuống, thuận thực làm phương sách cấp cứu, sau đó nắm mũi anh, không chút do dự hô hấp nhân tạo cho anh.

Âm thầm... Ngón tay Mặc Tử Hàn hơi động đậy!

Tử Thất Thất lặp đi lặp lại các động tác đã làm, căn bản không có suy nghĩ, chuyên tâm muốn đem cứu tỉnh anh, muốn anh hô hấp lại như bình thường, cho nên khi chạm vào môi anh cũng không có do dự, một lần lại một lần... Một lần lại một lần... Không ngừng, không ngừng đụng vào...

“Uhm...”

Mặc Tử Hàn đột nhiên nhúu mày, mơ hồ thốt ra tiếng, cuối cùng lấy lại hô hấp bình thường, thế nhưng người lại hôn mê bất tỉnh như trước, lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Tử Thất Thất nghe được thanh âm của anh, ngón tay lại đặt bên dưới mũi anh, cảm nhận hơi thở mỏng manh, cả người giống như sụp đổ, an tâm buông lỏng toàn bộ thần kinh.

“Không cần phải làm tôi sợ a... Tên trứng thối anh!” Cô run run lắm bầm tự nói, cảm giác nghĩ lại mà sợ ủa vào lòng của cô.

Hai mắt nhìn anh lẳng lẳng nằm ngửa trên mặt đất, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của anh, cô lại có loại xúc động muốn khóc, bởi vì khoảnh khắc kia thật sự khiến cô sợ hãi.

Tuy rằng hận anh, tuy rằng chán ghét anh, tuy rằng cực kỳ cực kỳ chán ghét anh, nhưng mà cô không nghĩ tới muốn giết anh, càng không nghĩ tới anh sẽ chết.

“Mặc Tử Hàn anh là trứng thối...” Cô hướng về phía người đang hôn mê, ra lệnh nói, “Về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối không được chết... Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không được chết... Nếu anh chết... Nếu anh chết...” Thanh âm của cô càng ngày càng run run, cũng mơ hồ mang theo giọng nghẹn ngào, sợ hãi nói, “Nếu anh chết rồi... Tôi với Thiên Tân phải làm sao bây giờ?”

Nghe được lời nói sau cùng của cô, tay Mặc Tử Hàn lại hơi động đậy một

chút.

Tử Thất Thất cũng không có ý thức được động tác nhỏ nhất kia của anh, cho rằng anh còn đang hôn mê, cho nên không những mạnh dạn nói ra những lời vừa rồi, còn can đảm dùng tay khẽ vuốt ve hai gò má lạnh như băng của anh.

Hơi nhíu mày, khóe miệng mỉm cười chua xót nhìn gương mặt ngủ mê, cô dịu dàng nói, “Hiện tại anh, đã không đơn giản chỉ có một mình, anh hiện tại là ba Thiên Tân, nếu anh chết, nó sẽ thương tâm, nó sẽ khóc, cho nên cho dù tôi cầu xin anh, cho dù là tôi thỉnh cầu anh, van xin cũng được... Đừng dễ dàng chết như vậy, quý trọng mạng sống mình, chí ít, cũng phải nhìn Thiên Tân trưởng thành, nhìn nó kết hôn sinh con, chí ít cũng phải như vậy mới được... Anh chí ít cũng phải sống đến lúc ấy...”

Thiên Tân cực kỳ cực kỳ thích anh!

Anh nhất định không biết, anh nhất định không biết trong mắt Thiên Tân, anh tồn tại chói mắt cỡ nào, cho nên người đàn ông này tuyệt đối không thể chết, anh nhất định phải sống thật tốt...

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Tiếng chuông di động vang lên cắt ngang suy nghĩ của Tử Thất Thất.

Cô khẩn trương nhìn túi áo Mặc Tử Hàn, do dự lấy di động ra, nhìn tên hiện trên màn hình - Kim Hâm!

Do dự ấn phím nghe, sau đó đặt ở bên tai:

“Đại ca”

“Ách... Cái kia, anh là Kim Hâm!” Cô lúng túng hỏi.

“Cô...” Đầu dây bên kia Kim Hâm hiển nhiên rất kinh ngạc, đồng thời cũng nhận ra giọng cô, “Tử tiểu thư, cô sao lại nghe điện thoại của đại ca?”

“Tôi... Cái này không quan trọng, anh bây giờ tới ngõ nhỏ dưới lầu của tôi,

tốt nhất mang theo bác sĩ với xe cấp cứu, đại ca của anh đang hôn mê bất tỉnh!”

“Cái gì?”

“Tóm lại anh tới nhanh lên, như vậy đi!”

Tử Thất Thất nói xong liền lập tức cúp điện thoại.

Cuối cùng có thể yên tâm, vốn đang nghĩ có nên để anh ta ở chỗ này, hoàn hảo Kim Hâm gọi điện tới, như vậy cô hiện tại có thể yên tâm đi.

Lập tức đứng dậy, nhưng lại chậm chạp không có xoay người mà cởi áo khoác trên người đắp lên người anh.

Ánh mắt lại một lần nữa rơi vào khuôn mặt ngủ say, trái tim, có chút xúc động.

Bối rối thu hồi ánh mắt sau đó lập tức xoay người nhanh chóng bỏ đi.

Mà ngay khi cô đi khỏi ngõ nhỏ, hai mắt Mặc Tử Hàn mở ra.

Ngay từ đầu anh vốn không có hôn mê, một chút điện giật nho nhỏ với anh mà nói giống như bị muỗi cắn, dù sao anh cũng là người từng trải qua huấn luyện, nhưng là anh lại nảy ra trò đùa dai nho nhỏ, giả vờ té xỉu, ngừng thở, nhưng tuyệt không nghĩ đến, cô lại hoảng hốt lo sợ như thế, mà còn... hô hấp nhân tạo...

Nhớ đến môi cô chạm vào môi anh, trong nháy mắt, trên mặt anh xuất hiện một tầng mây ửng đỏ, nóng rực như lên cơn sốt.

Tim cũng không hiểu bắt đầu đập nhanh, quả thực tựa như một thằng nhóc mới lớn biết đến tình yêu.

Môi...

Môi của cô rất mềm, rất nóng, rất ngọt...

Giống như là kẹo đường, đựng vào khiến anh rất khoan khoái, thậm chí anh nhin không được muốn vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm.

Đây là hôn môi sao?

Anh lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác thế này!

Bỗng nhiên, tay bắt giắc giờ lên khế đựng vào môi mình, dường như môi Tử Thất Thất còn trên cánh môi anh.

Thật sự là quá tệ!

Loại rung động trong lòng anh là như thế nào? Anh muốn hiểu?

“Về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối không được chết... Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không được chết... Nếu anh chết rồi... Nếu anh chết... Nếu anh chết rồi... Tôi với Thiên Tân phải làm sao bây giờ?”

Thanh âm Tử Thất Thất xuất hiện bên tai anh, không ngừng bay lượn, không ngừng lặp lại...

Tôi với Thiên Tân phải làm sao bây giờ?

Khi cô nói ra những lời này, trong lòng nghĩ đến cái gì?

Cô không muốn anh chết, cô muốn anh vì bọn họ mà sống? Cô gái đáng chết, cô lại đảo loạn trái tim anh. Cô rốt cuộc có khả năng gì... Cô có khả năng gì mà khiến Mặc Tử Hàn anh tâm phiền ý loạn?

“Đại ca!”

Chợt một thanh âm khản trương xông vào tai anh, đánh gãy suy nghĩ rối loạn ngay lúc này của anh.

Sau khi nhận được điện thoại, Kim Hâm lập tức chạy tới đây, không nghĩ tới nhìn thấy đại ca ngồi dưới đất.

“Đại ca, anh không có việc gì chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Tôi không sao!” Mặc Tử Hàn trả lời, khôi phục vẻ lạnh lùng lúc đầu, giấu đi bộ dáng rung động kia.

“Vừa mới nghe điện thoại của đại ca làm sao có thể là Tử tiểu thư? Anh gặp được cô ấy sao? Hai người đã xảy ra chuyện gì vậy?” Kim Hâm kích động không ngừng hỏi.

Nhìn tình huống như vậy, chẳng lẽ là đại ca gặp được Tử tiểu thư nhưng lại trúng bẫy của cô ấy, cho nên trở thành cái dạng này? Nhưng mà, nếu là đại ca căn bản không có khả năng không đối phó được một cô gái.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Không có việc gì, không nên hỏi!” Mặc Tử Hàn bực mình nhú mày, tránh trả lời.

“Vâng” Kim Hâm lập tức cúi đầu, không hề hỏi.

Chỉ có điều...

“Đại ca!” Anh lại lên tiếng.

“Sao? Còn có chuyện gì?” Mặc Tử Hàn đứng dậy, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt anh.

“Tôi đã tra được nơi Tử tiểu thư và Thiên Tân thiếu gia hiện tại đang ở rồi!” Cho nên anh mới có thể gọi điện tới, lại không ngờ người tiếp điện thoại lại là Tử Thất Thất.

“Bọn họ ở đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi, giọng điệu có vẻ hơi vội vàng.

“Bọn họ ở ngay lầu 4 khu nhà, cũng chính là căn phòng trên tầng của cô ấy!”

Cái gì?

Mặc Tử Hàn đột nhiên quay đầu nhìn về phía tầng lầu khu nhà cũ nát, từ cửa sổ căn hộ của Tử Thất Thất hướng lên trên, nhìn ánh đèn sáng ở cửa sổ tầng 4.

Thì ra cô trốn ở đó.

“A...” Anh cười khẽ.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bọn họ thật đúng là thông minh!

“Đại ca, có muốn hiện tại đi bắt người?” Kim Hâm hỏi.

“Không cần, cho người theo dõi, chúng ta về trước!”

“Vâng!”

Mặc Tử Hàn bước nhanh ra khỏi ngõ nhỏ.

Bây giờ vẫn chưa thể đi tìm bọn họ, bởi vì hiện tại nếu gặp lại Tử Thất Thất, anh không biết mình sẽ để lộ ra biểu tình như thế nào.

Anh muốn phải tỉnh táo lại trước!

Không khỏi nắm chặt hai tay, lại không phát hiện, trên tay phải mình đang cầm chặt lấy áo khoác Tử Thất Thất để lại...

Bên trong khu nhà

Tử Thất Thất vội vàng chạy đến lầu 4, kích động mở cửa phòng ra, cũng nhanh chóng đóng lại, sau đó dựa lưng vào cửa phòng thở hắt hắt.

Bên trong phòng khách

Phương Lam và Mặc Thiên Tân nhìn bộ dạng kinh hoảng của cô, cùng lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Sao hốt hoảng như vậy?”

Chương 74

Mặc Thiên Tân nhìn cô thở hắt hắt, vội vàng chạy đến hỏi.

“Không... Không có gì...” Tử Thất Thất lúng túng trả lời, rất rõ ràng căn bản là không phải không có gì.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc làm sao vậy? Bảo mẹ đi mua đồ, vậy đồ đâu rồi? Hơn nữa mẹ còn vội vàng chạy về, là gặp phải quỷ sao?”

“Quỷ?”

Phương Lam nói tiếp, đồng thời đi đến trước mặt Tử Thất Thất, quệt miệng nói, “Nếu thật là gặp phải quỷ, vậy bị dọa nhất định là con quỷ kia, mà không phải cậu ấy, mẹ thấy trên thế giới này người có thể dọa cậu ấy thành như thế chỉ có một!”

“Mẹ nói chính là...” Mặc Thiên Tân đoán, “Ba sao?”

Nghe hai chữ này, cơ thể Tử Thất Thất rùng mình một cái.

“Đúng, là mẹ nhìn thấy anh ta nhưng lại ở ngõ nhỏ dưới lầu!” Cô hoảng hốt nói sự thật.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó thế nào?”

Phương Lam và Mặc Thiên Tân đồng thanh, biểu tình trên mặt đều lộ vẻ nghe trò hay.

“Sau đó... anh ta bắt được tớ, tớ lấy máy kích điện kích điện khiến anh ta hôn mê!” Tử Thất Thất lược bỏ rất nhiều chi tiết.

“Cũng chỉ có như vậy?” Phương Lam vẻ mặt thất vọng.

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất có chút chột dạ.

“Mẹ, mẹ không phải là bỏ bớt chuyện tình quan trọng a?” Mặc Thiên Tân truy vấn.

“Nào... Nào có!”

“Bằng không mẹ vì sao không nói đến quá trình mẹ bị bắt, ba dùng cách nào bắt được tay của mẹ? Sau đó lại dùng tay làm gì mẹ, còn có lúc mẹ lấy ra máy kích điện, ba đang làm chuyện gì? Chẳng lẽ là làm cái gì cái gì với mẹ?”

“Ừ, không sai, đây mới là mấu chốt!” Phương Lam nói theo.

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt sắc tướng của hai người, cảm giác kích động biến mất thay vào đó là tức giận dâng lên.

“Hai người các cậu, tớ thiếu chút nữa đã bị bắt đi, ngay cả một câu quan tâm cũng không có? Trong đầu lại chỉ toàn nghĩ đến những cái không sạch sẽ gì đó, các cậu có thật là con trai với bạn tốt của tớ không vậy?”

“Mẹ, cái gì gọi là không sạch sẽ gì đó nha? Chúng con lại không nghĩ cái khác, chỉ là muốn biết sau khi ba bắt được mẹ có phát hiện chúng ta ở trên lầu hay không!”

“Đúng vậy, bọn tớ có hỏi cậu với Mặc Tử Hàn OOX sao? Tớ thấy rõ ràng trong đầu cậu toàn chuyện không sạch sẽ còn dám nói bọn tớ!” Phương Lam nói tiếp.

“Hai người... Hai người...” Tử Thất Thất sắp bị hai người bọn họ làm cho tức điên.

Vào cái thời điểm này mà còn có thể đấu khẩu cùng cô, cô thật sự không biết trong đầu hai người bọn họ đang suy nghĩ kế hoạch gì.

Khó chịu!

Căn bản là bình tĩnh chẳng được!

“Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tớ đi nghỉ!” Cô lạnh lùng nói xong rồi nhanh chóng vào phòng ngủ, khóa cửa.

Phương Lam và Mặc Thiên Tân nhìn cô nổi giận đùng đùng, sau đó nhìn nhau.

“Mẹ tiểu Lam, chúng ta có phải hơi quá đáng không a? Mẹ thật sự tức giận!”

“Ách... Hẳn là qua một ngày sẽ không có chuyện đi... Có lẽ!”

“Haizz...”

“Haizz...”

Hai người cùng thở dài, đôi lông mày nhăn lại.

...

Bên trong phòng ngủ

Tử Thất Thất đứng ở trong phòng trống trơn, trên mặt đất đơn giản chỉ có một bộ chăn đệm.

Cô khó chịu đi đến cửa sổ, nhìn xuống cái ngõ nhỏ kia.

Kim Hâm hẳn là đến đây rồi? Bọn họ hẳn là đi rồi? Anh không có việc gì chứ? Có thể hay không vì điện giật mà để lại di chứng?

Anh khi đó nói cô có phải quên cầm theo vật gì, cho nên anh hẳn là cũng không biết cô hiện tại đang ở trên lầu thứ hai nhà mình? Cho nên nơi này tạm thời vẫn an toàn? Thế nhưng...

Vì sao đêm khuya anh còn muốn đến nơi này?

Anh tới làm gì?

Đột nhiên trong đầu nghĩ đến chuyện hô hấp nhân tạo cho anh ta, nháy mắt, hai gò má bắt đầu nóng rần lên...

Hiện tại bản thân mới ý thức được, hai người bọn họ hôn môi, không... Đó là hô hấp nhân tạo mới đúng, nhưng mà đã chạm vào lại không chỉ một lần, cô lại còn chủ động...

“Haizz...” Cô mệt mỏi thở dài.

Đêm nay tuyệt đối là đêm tệ nhất.

Tệ hết biết rồi...

Cô phải ngủ thế nào?

Biệt thự Mặc gia

Mặc Tử Hàn ngồi trên sofa cả một đêm, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh đôi môi của Tử Thất Thất...

Anh thật sự càng ngày càng không hiểu cô gái đó, một hồi tức giận hận không thể giết anh, một hồi vừa sợ hãi anh chết, rốt cuộc trong lòng cô là hi vọng anh chết, hay là hi vọng anh sống?

Lòng của các cô gái, như mò kim đáy biển!

Anh cuối cùng những lời này có ý nghĩa gì, lúc đầu thực sự đoán không ra, cũng nhìn không thấu, cho dù dùng đủ loại phương thức suy luận, cũng hoàn toàn không nắm giữ được tâm tư của cô.

Cô ngày đó thật giống như là một đoá mây trắng... Dù cho gần ngay trước mắt, cũng sờ không được, cho dù tìm được, cũng bắt không được...

“Rầm, rầm, rầm!”

“Rầm, rầm, rầm!”

“Rầm, rầm, rầm!”

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, thế nhưng Mặc Tử Hàn lại hoàn toàn không có nghe thấy, rơi vào trong ảo tưởng.

Bỗng nhiên cửa phòng tự ý mở ra, Kim Hâm đứng ở cửa phòng nhìn Mặc Tử Hàn ngồi trên sofa.

“Đại ca... Đại ca... Đại ca...”

“Đại ca ——”

Anh gầm nhẹ, thanh âm rung trời chuyển đất.

Mặc Tử Hàn sửng sốt, màng tai hơi đau nhức.

“Sao... Làm sao vậy?”

Bình tĩnh trước sau như một vậy mà lần đầu tiên lúng túng như vậy, ngay cả nói cũng bắt đầu ngập ngừng.

Chết tiệt!

Mặc Tử Hàn âm thầm mắng chửi bản thân!

Anh không thể lại bị Tử Thất Thất nhiễu loạn tâm trí, anh phải bình tĩnh, phải hoàn toàn tỉnh táo lại. Anh còn có rất nhiều chuyện phải làm, chuyện hợp nhất công ty còn có rất nhiều chi tiết phải xử lý, còn đám lão già kia mặc dù đã tuân theo anh, nhưng cũng vẫn còn mấy người đang âm thầm mưu tính cái gì, chẳng hạn như... Chú Chung kia...

“Đại ca!” Kim Hâm đi tới trước mặt anh, hơi khom lưng cúi đầu, cứng nhắc nói, “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, anh muốn xuống phòng ăn dùng hay dùng

ở đây?”

Bữa sáng?

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn về phía cửa sổ, bị ánh sáng làm nhói nhói con mắt.

Hiện tại đã là sáng sớm? Anh ngồi ở chỗ này suốt một đêm? Hơn nữa cả một đêm đều nghĩ đến cô gái đó?

SHIT!

Đáng chết!

“Bữa sáng sẽ không dùng, tôi không muốn ăn, tôi để cậu theo dõi Tử Thất Thất, hiện tại có cái gì không?” Anh lạnh giọng hỏi.

“Tử tiểu thư cũng không có bất luận hướng đi gì, nhưng là bạn tốt Phương Lam của cô ấy sáng sớm ra ngoài hai lần, lần đầu tiên đi mua bữa sáng, mà lần thứ hai là tới cục quản lý xuất ngoại!”

Xuất ngoại? “Bọn họ muốn ra nước ngoài?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Đúng vậy, tôi đã phái người điều tra, Tử Thất Thất tiểu thư dường như có hộ chiếu, mà lần này cần làm là hộ chiếu của Thiên Tân thiếu gia!”

Đôi lông mày của Mặc Tử Hàn càng nhíu càng chặt!

Cô gái đó lại có thể muốn dẫn con anh cùng chạy trốn ra nước ngoài?

Cô tưởng là có thể được sao!

“Kim Hâm, chuẩn bị xe!” Anh lạnh lùng ra lệnh, đứng lên.

“Vâng!”

Trải qua một buổi tối anh ít nhiều cũng đã bình tĩnh lại, nếu hiện tại gặp lại cô anh tự tin có thể không chế tốt biểu tình của mình, cho nên đến lúc gặp lại

bắt cô về, cũng nên đặt trên cổ cô một dây xích, để cô thành thành thật thật nghe lệnh anh.

A...

Tử Thất Thất, cô cũng biết...

Bị tôi nhìn trúng, là một loại tội nghiệt như thế nào?

Khu nhà Hạnh Phúc

Lâu 4

Sau khi Phương Lam đi ra ngoài, Mặc Thiên Tân và Tử Thất Thất bầu không khí trong lúc đó có chút xấu hổ.

“Mẹ, mẹ còn tức giận sao?” Mặc Thiên Tân đến bên cạnh cô đợi cô trả lời.

“Không có!” Tử Thất Thất lạnh lùng đáp.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, ngày hôm qua là con không đúng, là con sai, đều là con không tốt, con không nên tò mò giữa mẹ và ba xảy ra chuyện gì, cho dù hai người có xảy ra chuyện, con cũng có thể nói hai người chưa từng có chuyện gì, không đúng, con căn bản là không nên hỏi hai người có chuyện gì hay không, nhưng mà... Kỳ thực hỏi một chút cũng không sao chứ? Dù sao con cũng đã lớn rồi, đây cũng là thành quả của hai người nha, cho nên hai người cứ mặc sức làm chuyện gì gì đó, nói không chừng lại tạo ra một người mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, một đại soái ca giống con đây!”

Cái gì?

Nghe một chuỗi dài loạn thất bát táo của cậu, Tử Thất Thất càng thêm khó chịu.

“Tiểu tử thôi, con tốt nhất nên cách xa mẹ một chút, bằng không mẹ cũng

không dám bảo đảm con đêm nay còn có thể trông thấy mặt trăng!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, quả đấm thép đã nắm chặt.

Mặc Thiên Tân hơi run rẩy, hai chân bắt giắc lùi về sau lại vừa vịn đứng ở phía trước cửa sổ.

Thấp thỏm trầm mặc, sau đó rầu rĩ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, phát hiện một chiếc Porsche màu đen đứng ở dưới lầu, mà đi ra từ trong xe đúng là vị ba ba đại nhân thân ái của cậu.

“Mẹ mẹ...” Cậu kích động gọi.

“Xú tiểu tử, con đem lời mẹ xem như gió thoảng bên tai sao?” Tử Thất Thất bộ dáng y hệt hung thần ác sát.

“Mẹ mẹ, mẹ mau nhìn, ba đến...”

Chương 75: Hấn thề, lần này tuyệt đối là lần cuối cùng.

“Cái gì? anh ta đâu?” Tử Thất Thất hết sức kinh hãi.

“Đã tới ngay công!” Mặc Thiên Tân lập tức báo cáo.

Công?

Tử Thất Thất hoảng hốt đi tới bên cạnh cửa sổ, đưa hai mắt xuống dưới nhìn Mặc Tử Hàn đứng ở cổng khu nhà.

Anh ta đến? anh ta tìm được rồi?

Không, hôm qua anh ta xuất hiện ở đây, chẳng lẽ sáng sớm đã tìm thấy?

Bất thành linh!

Mặc Tử Hàn chậm rãi ngẩng đầu lên, ngửa đầu chống lại hai mắt cô.

Tim Tử Thất Thất giống như bị điện giật, bắt đầu đập kịch liệt, hai mắt cũng mở lớn, không có cách nào dời khỏi người anh.

Làm sao bây giờ?

Hiện tại bỏ chạy còn kịp sao? Đợi chút, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, không thể hoảng, phải bình tĩnh nghĩ biện pháp...

“Bảo bối, con nghe mẹ nói này...” Cô xoay người lại, nắm lấy hai tay của Mặc Thiên Tân, khẩn trương nói, “Chúng ta phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, thế nhưng... trọng yếu giờ là phải chạy trốn!”

Mặc Thiên Tân 囧!

“A? Đó là phải bình tĩnh, hay phải chạy trốn?”

“Ngu ngốc, đương nhiên là phải bình tĩnh để bỏ chạy!”

Tử Thất Thất kích động nói, xong liền bắt lấy tay cậu, ngay cả đồ đạc cũng không thu dọn, lập tức chạy ra cửa phòng.

Mặc Thiên Tân chạy theo đằng sau cô, chỉ có thể điên cuồng chạy mò hôi.

Tư thế hấp tấp như vậy cũng có thể gọi là bình tĩnh chạy trốn?

Haizz...

Cậu ngẫm thờ dài, xem ra bệnh cũ của mẹ lại tái phát, căng thẳng quá độ sẽ khiến hành động cùng lời nói trở nên hỗn loạn mơ hồ.

Được...

Không phải là bị tìm thấy sao? Không việc gì đáng lo, chính cái gọi là kế hoạch A thất bại, bắt đầu kế hoạch B, kế hoạch C bình tĩnh đợi...

“Mẹ, mẹ đợi một chút, đừng hoảng hốt a, con có biện pháp khiến ba không tìm thấy chúng ta!”

“Cái gì? Con có biện pháp?”

Tử Thất Thất dừng lại, ngoảnh đầu kinh ngạc nhìn cậu.

Chỉ thấy khoe miệng Mặc Thiên Tân gợi lên tươi cười tà ác, biểu tình cực kỳ giống ác ma giáo hoạt khiến người tôi không khỏi có chút kinh hãi.

...

Trong lúc đó

Sau khi Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất bốn mắt nhìn nhau qua cửa sổ lầu 4,

anh liền lập tức đi vào bên trong khu nhà, nhanh chóng lên trên.

Không đến ba mươi giây, hai người đã đứng trước cửa căn hộ của Phương Lam ở lầu 4.

Mà lúc này, cửa phòng đã mở rộng, rất rõ ràng người bên trong đã chạy. Thế nhưng ở cầu thang cũng không có đụng bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn ở bên trong? Đây là kế điệu hổ ly sơn? Nhưng mà, còn có một khả năng là...

“Kim Hâm, cậu đi vào bên trong tìm!” Anh ra lệnh.

“Vâng” Kim Hâm lập tức chạy vào phòng.

Mặc Tử Hàn lại nhanh chóng xoay người, chạy đến chỗ cầu thang, nhìn xuyên qua khe hở xuống bên dưới, quả nhiên Tử Thất Thất với Mặc Thiên Tân đang cuống quýt chạy bên dưới. Khi mà anh đi tới lầu 4, bọn họ cư nhiên trốn ở lầu 5, lén lút nhìn anh tới cầu thang lầu 4 mới lập tức từ lầu 5 nhanh chóng chạy.

Đáng chết!

Lại là loại tiểu kế này!

Mà anh... lại có thể nhiều lần trúng kế.

Kích động vội bước xuống lầu, muốn đuổi theo hai người thế nhưng chân lại đột nhiên trượt, thiếu chút nữa ngã, may mắn anh nắm vào tay vịn cầu thang.

Mặc Tử Hàn nhú mày cúi xuống, nhìn dưới chân có hạt đậu xanh khiến anh không thể bước tiếp.

“Chết tiệt!” Anh hung dữ mắng.

Cho dù bọn họ có thêm thời gian, chẳng lẽ bọn họ cho rằng bọn họ có thể chạy thoát? Thật là ý nghĩ viển vông, anh tuyệt đối phải bắt bọn họ về.

...

Cổng khu nhà

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân vội vã chạy ra thể nhưng lại đụng tới một nhóm vệ sĩ mặc tây phục màu đen.

Mặc Tử Hàn đáng ghét lại có thể dẫn theo nhiều người như vậy.

Làm sao bây giờ?

“Mẹ, một mình mẹ ứng phó đám tiểu lâu la này hẳn là không thành vấn đề chứ?” Mặc Thiên Tân rất tự giác trốn ở sau lưng cô.

“Cái gì? Một mình mẹ?” Tử Thất Thất kinh hãi.

Tuy rằng cô là tuyển thủ taekwondo, thể nhưng là trước kia a, phải biết rằng cô đã rửa tay gác kiếm bảy năm rồi.

“Mẹ, mẹ phải cố lên a, chỉ cần kiên trì 3 phút là được, lập tức sẽ có người đến tiếp ứng cho chúng ta!”

“Cái gì?”

3 phút

Có người tới đón bọn họ?

Ai a?

Đột nhiên hai người đàn ông không muốn xông lên phía cô, Tử Thất Thất một quyền một cước, dễ dàng giải quyết, nhưng là lại đi lên bốn người, lần này thành số lượng gấp bội, muốn cô kiên trì 3 phút? Quả thực chính là nói đùa...

Chợt!

“Mẹ, con có biện pháp!” Mặc Thiên Tân chạy đến trước mặt cô.

“Con có biện pháp?” Nó lại có biện pháp?

Trong khi Tử Thất Thất còn đang ngạc nhiên, tay một người người đàn ông nhanh chóng hướng về phía Mặc Thiên Tân, chỉ thấy... Mặc Thiên Tân lấy trong túi ra một con dao nhỏ, đặt ở trên cổ mình.

“Đừng ai nhúc nhích, ai dám đụng đến cháu sẽ chết cho các chú xem!”

Nháy mắt tay người nọ dừng lại trước mặt cậu, hơn nữa tất cả mọi người đều lập tức dừng lại!

Thực sự hữu hiệu!

Mặc Thiên Tân trong lòng thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng vẫn bày ra biểu tình cực kỳ nghiêm túc, lớn tiếng nói, “Cháu biết lão đại các chú nhất định không cho phép các chú làm tổn thương chúng cháu, cho nên cháu cảnh cáo các chú, ai dám động đây một chút, cháu liền tự sát cho các chú xem, đến lúc đó các chú sẽ bị quăng vào biển làm mồi cho cá!”

Mọi người nghe được lời của cậu đều nhăn chặt mày.

Xác thực đại ca phân phó bọn họ tuyệt đối không thể thương tổn hai người kia, nhưng là cũng đồng thời ra lệnh bọn họ tuyệt không thể để cho bọn họ trốn, nhưng là hiện tại phải làm sao bây giờ? Đường như trái cũng là chết, phải cũng là chết, chẳng lẽ không còn đường sống sao?

Mặc Thiên Tân liếc nhìn biểu tình rối rắm của bọn họ, luống cuống kéo tay Tử Thất Thất, nói, “Mẹ, mau chạy a, nếu không đi sẽ không kịp!”

“Hả? A...” Tử Thất Thất ngây ngốc đáp lại, hai chân không tự giác mà chạy.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đường như hết thảy đều trong dự liệu của Mặc Thiên Tân, hơn nữa cậu tựa hồ có rất nhiều cách giải quyết, nhưng là rõ ràng nhìn cậu liều mạng muốn cô chạy trốn thế nhưng vì sao cô lại cảm thấy mưu tính của con mình không chỉ

có như vậy, trên mặt tươi cười mi phi sắc vũ, giống như ở trong trò chơi khoái hoạt...

Cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Mẹ, mẹ xem, cứu tinh đến rồi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên vui vẻ chỉ vào phía trước.

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, theo tay cậu chỉ nhìn thấy một chiếc BMW màu trắng.

Xe BMW chạy nhanh như tên bắn dừng lại bên cạnh bọn họ.

Cửa xe hạ xuống, Tử Thất Thất kinh ngạc mở lớn hai mắt.

Bách Hiên?

Sao lại là anh ấy?

“Mau lên xe!” Bách Hiên khẩn trương nói.

Mặc Thiên Tân cầm lấy tay Tử Thất Thất đang ngây ngốc nhanh chóng chui vào xe ngồi, đồng thời, Mặc Tử Hàn và Kim Hâm cũng chạy ra tới cổng khu nhà, chỉ kém có một chút, Bách Hiên khởi động xe, chạy đi trước mắt anh.

Mặc Tử Hàn mắt mở to nhìn bọn họ chạy trốn ngay trước mặt lại chỉ có thể bó tay không làm gì được.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!” Anh phẫn nộ mắng chửi, hung hăng nhìn đuôi xe BMW. Anh lại để cho bọn họ chạy, lại để bọn họ chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Mặc Tử Hàn anh chưa bao giờ từng có cảm giác thất bại, thế nhưng ngay cả một cô gái cùng một thằng nhóc sáu tuổi anh cũng không bắt được!

“Tôi thề...”

Anh nhìn đuôi xe đằng xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đây tuyệt đối là lần cuối cùng tôi để các người chạy thoát, tiếp theo...Mặc Tử Hàn tôi nhất định sẽ bắt được các người, cho các người không còn khả năng chạy trốn!”

Anh muốn gì, chưa bao giờ là không chiếm được!

Hơn nữa chỉ cần là anh vừa ý gì đó, thì... đồ vật bị anh vừa ý từ lúc đó đã được chỉ định thuộc về anh!

Tử Thất Thất... Cô thuộc về tôi, tôi dù thế nào cũng phải có được cô!

...

Trên xe BMW

Tử Thất Thất trầm mặc hé ra khuôn mặt lạnh lùng.

Mặc Thiên Tân chăm chú dán vào cửa xe, cùng cô giữ một khoảng cách, mà Bách Hiên trầm mặc lái xe, chỉ cảm thấy phía sau tựa hồ âm thầm lửa giận nào đó bùng cháy.

“Các người... “Tử Thất Thất âm lãnh mở miệng, chất vấn nói, “Nói rõ ràng cho tôi, nói rõ ràng từ đầu đến cuối!”

“Ách... Mẹ, chuyện đều đã xảy ra, mẹ sẽ không truy cứu nữa chứ!”

“Không thể!” Tử Thất Thất quát to.

Ngay từ đầu cô đã bị bọn họ đùa bốn xoay vòng, đầu tiên là Phương Lam, hiện tại là Bách Hiên, bọn họ đã vạch ra hết mọi kế hoạch tốt lắm, chỉ mình cô là chẳng biết gì.

“Thất Thất!” Bách Hiên vừa lái xe vừa mở lời, “Thực ra anh cũng không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ là hôm nay Thiên Tân gửi cho anh một cái tin nhắn, nó nói có việc gấp điện thoại cho anh, bảo anh nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất tới công khu nhà, cá nhân anh cũng rất ngạc nhiên... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Trong lời Bách Hiên rất rõ ràng là hướng tất cả về phía Mặc Thiên Tân.

Tâm mắt lạnh như băng của Tử Thất Thất dờn đến người cậu, hung hăng trừng mắt nhìn cậu.

“Ách... Cái này... Con... Con thế nào? Máy người nói con giống như kẻ xấu không bằng? Đừng quên người giúp mẹ chạy là con, con là đại công thần, máy người chẳng những không cảm ơn con còn chất vấn con? Thật sự là không phân biệt tốt xấu, không nhìn được tâm người tốt! Về sau máy người có chuyện phiền toái gì đừng hy vọng con sẽ giúp, hừ!” Mặc Thiên Tân oán trách, hất đầu tới trở mặt.

Muốn từ miệng cậu hỏi ra một ba sáu chín? Không có cửa đâu!

Đánh chết cậu, cậu cũng sẽ không nói ra bí mật kia...

Chương 76: Cô là... cô gái không biết liêm sỉ

Nghe Mặc Thiên Tân nói, trái tim Tử Thất Thất cảm giác có chút tội lỗi.

Cậu nói không sai, cô có thể bỏ chạy thành công đều là công lao của cậu, nhưng mà rất kỳ lạ, cậu chẳng qua mới sáu tuổi mà thôi, cho dù thông minh như thế nào cũng không có khả năng suy nghĩ chu đáo đến vậy, chẳng lẽ sau lưng cậu ẩn nấp có vấn đề? Nếu thực sự có, vậy người đó là ai?

Phương Lam sao?

“Thiên Tân...” Tử Thất Thất trịnh trọng kêu cậu.

Mặc Thiên Tân chậm rãi quay đầu nhìn cô.

“Con nói cho mẹ, con rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Đến cuối cùng con giấu mẹ chuyện gì?” Cô thâm trầm hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

“Mẹ, mẹ cho rằng con sẽ làm cái gì chứ? Mẹ cho là con sẽ giấu mẹ cái gì? Con là con của mẹ, con nghĩ... tâm tư của con hẳn mẹ là người rõ ràng nhất, không phải sao?” Cậu cũng nghiêm túc trả lại toàn bộ lời của cô, còn hỏi lại.

Tử Thất Thất không nói được lời nào!

Thật ra... Cô biết!

Thế nhưng...

Cô chợt quay đầu, trầm mặc nhìn bên ngoài xe, đôi lông mày nhíu lại không nói gì nữa.

Mặc Thiên Tân nhìn cô đột nhiên thay đổi, không khỏi có chút đắc chí, quả nhiên mẹ tiểu Lam nói đúng, khi mà không trả lời được câu hỏi của mẹ, đem lời mẹ hỏi lại y nguyên, như vậy sẽ lập tức làm mẹ á khẩu.

Chỉ có điều, mẹ thật sự biết cậu nghĩ đến cái gì sao?

Nhìn mẹ ngây ngốc nhưng thực ra là mẹ đang giả ngu sao?

Bách Hiên đang lái xe nghe cuộc đối thoại của hai người, nhăn mày, hai mắt qua gương chiếu hậu nhìn Tử Thất Thất ngồi sau, trong lòng, có loại cảm giác chua xót.

Chắc chắn cho dù người nào cũng có thể nhìn ra, cô đối với Mặc Tử Hàn là loại cảm tình gì.

Từng có một câu nói, cơ thể cô gái là phòng tuyến tình cảm cuối cùng, phá vỡ, mặc kệ dùng phương thức gì, cho dù thô bạo, đều có thể đi sâu vào lòng cô ấy, mà kết quả cuối cùng chỉ có 2 dạng, không phải yêu chính là hận...

Nhưng giữa hai người còn có một đứa con, cho nên kết quả... rất rõ ràng!

Loại quan hệ này vĩnh viễn không thể cắt đứt, là không cách nào phai mờ, muốn quên cũng không thể quên được, ngược lại... Chỉ biết càng để ý càng loạn, càng loạn càng rối rắm, cuối cùng, trở thành bế tắc, chặt chẽ quấn quanh hai người bọn họ.

Như vậy... Anh phải làm sao bây giờ?

Buông tay?

Không!

Anh không muốn buông tay, anh không được buông tay, anh cũng... Không thể buông tay!

Biệt thự Bách gia

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân bước vào trong biệt thự hoa lệ.

Tuy là quen biết bảy năm thế nhưng chỉ có một lần được cứu mới tới đây, mà ngày hôm nay... Xem như lần thứ hai.

Mà nguyên nhân không đến nơi này...

“Hiên nhi, con đã về!”

Một phu nhân ăn mặc lộng lẫy từ lầu hai đi xuống, bà trang điểm đẹp đẽ, hai mắt nhìn con trai bảo bối của mình, sau đó chậm rãi chuyển sang nhìn Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân.

Mày cau lại, bà ta giống như nhận ra cô.

“Cô là Thất Thất?” bà ta lạnh lùng hỏi.

“Vâng, phu nhân!” Tử Thất Thất cung kính trả lời.

“Nó là con của cô?”

“Vâng”

“Đã lớn như vậy sao? Tôi nhớ rõ nó hẳn là đã sáu tuổi?”

“Vâng”

“Thật đúng là vất vả, tuổi còn trẻ mà phải một mình nuôi con, nhiều năm như vậy nhất định rất không dễ dàng?”

“Không, cháu cảm thấy rất hạnh phúc!” Tử Thất Thất trầm giọng trả lời.

“Hạnh phúc?” Phu nhân lặp lại hai chữ này, thoáng mĩa mai nói, “Một mình nuôi dưỡng một đứa trẻ sao có thể hạnh phúc chứ? Huống chi còn không biết cha đứa nhỏ là ai, thực ra, nếu cô bảy năm trước không có đứa con này, có lẽ...”

“Ai nói cháu không biết ba cháu là ai? Vài ngày trước cháu với ba đã nhận

nhau rồi!” Mặc Thiên Tân chợt cắt đứt lời bà ta.

Bách phu nhân hơi nhú lên lông mày, vẽ mặt bực mình.

“Mi với ba mi đã nhận nhau rồi?”

“Đúng vậy a!”

“Cha mi là ai?”

“Cháu vì sao phải nói cho bà? Bà cụ, bà vì sao lại quan tâm tới chuyện nhà chúng cháu vậy? Chẳng lẽ bà có ý đồ gì sao?” Mặc Thiên Tân biến đổi bất ngờ, trực tiếp dùng lời nói công kích bà ta.

Cư nhiên dám ở trước mặt cậu khi dễ mẹ cậu, quả thực chính là nhỏ lông trên đầu hổ... Tím SHI!

“Mày... Mày nói cái gì? Lão... bà cụ? Xí... Ý đồ?” Phu nhân cực kỳ sợ hãi, bà ta tuyệt đối chưa từng nghĩ đến, một thằng nhóc lại nói chuyện không biết lớn nhỏ như vậy.

“Xin lỗi bác gái, trẻ con không hiểu chuyện, xin bác đừng để trong lòng!” Tử Thất Thất vội vàng kéo Mặc Thiên Tân để cậu đừng nói nữa.

Mặc Thiên Tân rầu rĩ hạ miệng, hai mắt hung hăng liếc bà ta.

Phu nhân giận dữ.

“Ánh mắt đó của mày là thế nào, mày cũng dám đối với ta...”

“Mẹ...” Bách Hiên rút cục mở miệng, nhú chặt mày nói, “Bọn họ là khách con mời đến, mẹ có thể nói bớt vài câu được không?”

“Con nói cái gì? Đây là con chỉ trích mẹ sao?”

“Được rồi, con không muốn âm ỉ với mẹ, Thất Thất, chúng ta đi!” Bách Hiên bực bội nói, lập tức kéo tay Tử Thất Thất đi nhanh lên lầu hai.

Mặc Thiên Tân đi theo sau bọn họ, cố ý dương dương tự đắc xoay người làm một cái mặt quỷ với bà ta.

Phu nhân nổi giận.

“Quả nhiên, cô gái không biết liêm sỉ sinh ra đứa con cũng không biết viết hai chữ nhục nhã thế nào!”

Tử Thất Thất mơ hồ nghe thấy lời cuối cùng của bà ta, hai chân bất giác dừng lại.

Bách Hiên rất rõ ràng kế tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra, anh lập tức ra sức lôi kéo cô, cường ngạnh đem cô lên lầu, mà Mặc Thiên Tân ở phía sau cũng lộ ra vẻ mặt thâm trầm.

Không biết liêm sỉ?

Vì sao mẹ lại bị nói như vậy? Chẳng nhẽ... Là vì sinh ra cậu?

...

Phòng khách.

Bách Hiên vội vã kéo cô vào phòng, vẻ mặt không phải nhìn cô, nói, “Xin lỗi, mẹ anh là như vậy, em đừng đem lời của bà để trong lòng.”

Không để trong lòng?

Khóe miệng Tử Thất Thất nâng lên, cười nói, “Em không sao, anh không phải xin lỗi!”

Cho dù tức giận thì thế nào, người phụ nữ đó là mẹ của Bách Hiên, là mẹ của ân nhân cô, cô không thể xúc động, cô chỉ có thể nhẫn nại, mà bảy năm trước... bà ta cũng nói như vậy, lập tức rời khỏi Bách gia, từ nay về sau không tới đây, cũng có thể nói, chính là bởi vì quan điểm của mẹ anh khiến cô không thể yêu Bách Hiên...

Bởi vì mỗi lần nhìn khuôn mặt anh, cô sẽ không tự giác nhớ tới lời mẹ anh nói.

“... Cô gái không biết liêm sỉ...”

Ở trước mặt anh, cô sẽ cảm thấy bản thân rất thấp hèn, sẽ cảm thấy bản thân rất ghê tởm...

“Thất Thất... hôm nay em ở đây, chờ ngày mai giấy tờ xuất ngoại của Thiên Tân xong xuôi, chúng ta cùng đi nước Anh!” Bách Hiên nghiêm túc nói chuyện với cô, không nhịn được lại cầm tay cô.

“Anh cũng muốn đi nước Anh?” Tử Thất Thất ngạc nhiên. “Đương nhiên rồi, em là bạn gái anh, anh đương nhiên cùng đi với em!”

“Thế nhưng còn khách sạn Rich...”

“Không sao, anh sẽ nói với ba anh, để ông tìm người tiếp quản!”

“Thế nhưng em không muốn anh vì em mà vứt bỏ sự nghiệp của mình, hơn nữa quan hệ của chúng ta chỉ có một tháng, còn không đến nửa tháng nữa, em không muốn liên lụy anh!”

“Đây chính là lựa chọn của anh, cũng không phải lỗi của em!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, anh đã quyết định rồi, bất luận em có thích anh hay không, anh đều muốn đi theo em, anh muốn cùng em đi nước Anh...Nhất định như thế!” Bách Hiên kiên quyết nói, nắm chặt tay cô.

Nếu như đi nước Anh mà tình cảm giữa bọn họ sẽ có khả năng chuyển biến tốt, như vậy anh nhất định phải nắm chắc cơ hội này, dù cho trả giá chính là tiền đồ tươi sáng của mình...

Tử Thất Thất nhú mày nhìn anh, làm sao để có thể khiến anh chết tâm đây?

Nên làm như thế nào mới có thể vừa không thương tổn anh, lại có thể khiến anh buông tha cho cô?

Có phương pháp nào vẹn cả đôi đường như vậy không?

“Em... muốn nghỉ ngơi, có thể chứ?” Cô chuyển đề tài, cũng khéo léo hạ lệnh đuổi khách.

Trên nét mặt nghiêm túc của Bách Hiên hơi lộ ra tia bi thương, thế nhưng khóe miệng vẫn gợi lên quynh rũ, khẽ nói, “Được, em nghỉ ngơi đi, anh đi giúp em chuẩn bị đồ để xuất ngoại!”

“Cám ơn!”

“Ha ha... “Anh cười khỏ, “Còn khách sáo với anh như vậy làm gì, anh là bạn trai của em mà!”

Bạn trai?

Tim Tử Thất Thất ần ần có chút đau đớn.

Nhìn Bách Hiên ra khỏi phòng, sau đó trên mặt lộ ra nét ưu thương.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Một bộ tâm sự tàng tàng lớp lớp?” Mặc Thiên Tân chột mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng như đang lo lắng cho cô.

“Mẹ không sao, có thể là có chút mệt mỏi!” Tử Thất Thất lại miễn cưỡng cười.

“Vậy không bằng thừa dịp, ở chỗ này tắm rửa thật tốt, mẹ đã mấy ngày không có tắm rồi, trên người có lẽ đã bốc mùi mốc meo hết!”

“Mẹ mốc meo? Con không phải cũng không có tắm sao?”

“Con không giống với mẹ, con là đàn ông, mùi trên người con là mùi của đàn ông!”

Tử Thất Thất đổ mồ hôi

“Được rồi, giờ mẹ đi tắm, con ngoan ngoãn ở trong phòng này, không được làm cái gì, đã biết chưa?” Cô nghiêm trọng nhắc nhở.

“Con biết rồi, mẹ yên tâm đi, con xin thề không có làm bất cứ cái gì!” Mặc Thiên Tân ngoan ngoãn gật đầu, một bộ nhu thuận.

Tử Thất Thất nhẹ vuốt đầu cậu, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi cửa phòng tắm đóng lại, Mặc Thiên Tân cười mờ ám, lấy điện thoại di động trong túi quần ra, nhấn vào một dãy số...

Chương 77: Tôi muốn một cô gái

Đế điện thoại di động ở bên tai, Mặc Thiên Tân lẳng lặng chờ đợi.

“A lô?” Trong di động truyền đến thanh âm của cô gái.

“Mẹ Tiểu Lam, là con!”

“Thiên Tân hả, làm sao vậy?” Gọi điện thoại cho cô là đã xảy ra chuyện gì sao?

“Đúng vậy, con hiện đang ở nhà chú Bách Hiên, kế hoạch A thất bại rồi!”
Haizz... Cậu âm thầm thở dài.

“Không sao, dù thế nào thì Mặc Tử Hàn cũng không thể mang theo người đến nhà Bách Hiên cướp người, con an tâm ở đây đi, nghe mẹ Tiểu Lam là không sai!”

“Nhưng mà...” Mặc Thiên Tân do dự kéo dài thanh âm.

“Làm sao vậy?” Phương Lam hỏi.

“Con cảm thấy mẹ ở đây rất không vui vẻ, cái bà già đáng chết kia...”

“Bà già đáng chết? Con nói mẹ Bách Hiên?”

“Đúng vậy!”

“Bà ấy a...” Phương Lam hiển nhiên hiểu được ý tứ của cậu, không khỏi có chút do dự, nhưng lại đột nhiên sáng khoái nói, “Nếu bà ấy dám khi dễ mẹ con, con không cần phải khách khí với bà ấy, nên đánh nên mắng thì cứ làm, không có chuyện gì... có mẹ Tiểu Lam làm chỗ dựa đây!”

“Thật sự? Thật sự không có chuyện gì?” Rõ ràng Mặc Thiên Tân hơi hưng

phần.

“Không có chuyện gì, chỉ cần không có lấy mạng người là được!”

“Đây chính là mẹ nói, vậy con có thể...”

“Yên tâm đừng cảm đi làm đi, cũng nên giáo huấn bà già kia!”

“Dạ, được!”

“Đúng rồi, ngày mai khả năng sẽ đi nước Anh, đến lúc đó đừng quên gọi điện cho mẹ, kế hoạch C đã chuẩn bị đâu vào đó.”

“Được, mẹ Tiểu Lam yên tâm, khi trở về con nhất định mang quà cho mẹ!”

“Thực ngoan, không uổng là con nuôi của Phương Lam ta.”

“Đương nhiên rồi! Tốt, cứ như vậy a!”

“Được, bye bye!”

“Bye bye...”

Sau khi Mặc Thiên Tân tắt điện thoại, nét mặt vui mừng, trước tiên, cậu muốn đi giáo huấn bà già đáng chết kia... Dám nói với mẹ như vậy, cậu tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Bất quá trước đó, cậu cũng nên gửi cho ba một tin nhắn mới đúng.

Cậu cười cười, ngón tay bụ bẫm nhanh chóng ấn nút trên điện thoại, sau đó gửi đi một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn:

“Gặp lại chi bằng đừng gặp, tình đến nông nản đi cũng nông nản... Ba, con với mẹ phải đi rồi, dù sao cũng đừng nghĩ đến chúng con, ngàn vạn lần đừng nhớ chúng con, chính cái gọi là hảo hợp hảo tán hảo phân hảo hợp, nếu duyên

đã tận, vậy để con tặng ba một câu nói cuối cùng... Cuộc đời này hai người không thể làm chim liền cánh, nguyện kiếp sau có thể kết thành vợ chồng, chúng ta... kiếp sau gặp!”

Đêm đến

Biệt thự Mặc gia.

Mặc Tử Hàn ngồi trong phòng ngủ, hai mắt nhìn chăm chăm di động trên bàn trà.

Tin nhắn của Mặc Thiên Tân rõ ràng rất kích động anh, tuy là một tiểu xảo cấp thấp, nhưng là cậu đã thành công, thành công chọc giận trái tim mạnh mẽ của Mặc Tử Hàn, anh hận không thể lập tức phai người đem bọn họ cưỡng ép bắt về.

“Rầm, rầm, rầm!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Tử Hàn mở miệng:

“Vào đi!”

Cửa phòng sau đó bị mở ra, Kim Hâm đứng đó cung kính khom lưng nói, “Điện hạ, chủ tịch tập đoàn Bách thị Bách Vân Sơn đã được mời tới!”

“Đề ông ta vào!” Mặc Tử Hàn lãnh thanh.

“Vâng!”

Sau khi Kim Hâm nhận lệnh liền lập tức tránh đường, một người đàn ông trung niên quần áo màu xám xuất hiện ở cửa, tóc ông ta nhuộm đen sáng bóng chải chuốt, cái trán bên ngoài bộc lộ sự khá giả, trên khuôn mặt lớn tuổi không che dấu được những vết tích theo năm tháng, nhưng ở đôi mắt mãnh liệt cũng có vài phần tương tự Bách Hiên...

“Chủ tịch Bách, mời!” Kim Hâm cứng nhắc nói, vươn tay phải hướng trong phòng.

“Uhm!”

Bách Vân Sơn thoáng có chút lo lắng không yên, thế nhưng lấy tư cách một chủ tịch của một xí nghiệp, ông ta cần phải trở nên trầm ổn bình tĩnh, cho nên không có bất luận do dự gì, bước đi mạnh mẽ tới trước mặt Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ông ta.

Anh cũng không có đứng lên mà lạnh lùng nói một câu, “Mời ngồi!”

“Được!” Bách Vân Sơn lên tiếng trả lời, lo lắng không yên ngồi ở trước mặt anh.

Khi ông ta ra vẻ trấn định ngẩng đầu, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, một cỗ khí tức âm u lạnh lẽo xuyên thấu thân thể ông ta, khiến nhiệt độ trên người ông ta trở về 0.

Không nhận được đánh một cái lạnh run.

“Tổng Giám Độc Mặc... Anh tìm tôi có chuyện gì?” ông ta hơi kích động.

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là muốn tìm ông nói chuyện làm ăn!” Khóe miệng Mặc Tử Hàn gợi lên quyền rũ, lộ ra tươi cười lạnh băng.

“Làm ăn?” Bách Vân Sơn nghi hoặc.

“Không sai, hợp đồng để ở chỗ ông, ông có thể xem!”

Hợp đồng?

Bách Vân Sơn nghi hoặc nhìn về phía bàn trà trước mặt, phía trên xác thực có đặt một văn kiện.

Ông ta nhíu mày cầm tập văn kiện lên, sau đó mở ra xem nội dung bên trong,

chỉ thấy sắc mặt ông ta càng ngày càng kinh sợ.

“Đây... Đây là...”

“Ông vẫn luôn muốn gia nhập kế hoạch liên minh dầu mỏ, tôi có thể không thu tiền của ông, để ông trở thành cổ đông lớn nhất trong công ty dầu mỏ!”

“Cái gì?” Bách Vân Sơn sững sốt.

Không thu tiền?

Anh ta có ý gì? Vì sao nhắc tới cái này? anh ta là đang nói đùa sao?

Anh ta thân là người đứng đầu hắc đạo, cho dù hiện tại cũng bắt đầu làm ăn chính đáng, nhưng bản tính chỉ biết cướp đoạt sẽ không thay đổi, nhưng là vì sao... phải làm như vậy?

“Anh... có mục đích gì?” ông ta bất an hỏi.

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, tiếng cười băng lãnh thấu xương.

“Tôi chỉ muốn người của tôi!”

“Nhân vật quan trọng?” Bách Vân Sơn khó hiểu.

“Đúng vậy, tôi muốn một người phụ nữ, người đó hiện đang là bạn gái con trai ông, tôi nghĩ cô ấy hiện tại hẳn là đang ở nhà ông, cho nên ông nhất định có biện pháp đem cô ấy giao cho tôi... Thế nào? Muốn làm cuộc làm ăn này không?” Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn ông ta, thanh âm tà mị tràn ngập uy hiếp, giống như chỉ cần ông ta nói chữ không, sẽ lập tức bị anh giết chết.

Bạn gái?

Bách Vân Sơn nhíu mày suy tính.

Hiên nhi hiện tại không có bạn gái, nhưng nếu là người phụ nữ yêu mến? Vậy bảy năm này, Hiên nhi vẫn luôn thích một cô gái tên Tử Thất Thất kia, mặc

dù ông khuyên bảo qua vài lần, cũng bởi vì chuyện này mà ông cùng con trai cãi nhau mấy lần, nhưng đứa con ông vẫn cố chấp như cũ. Ông không rõ một người phụ nữ có con có cái gì tốt? Vì sao Hiên nhi lại mê đến thần hồn điên đảo, bất quá hiện tại xem ra... Cô gái đó dường như không đơn giản, vậy mà khiến người đàn ông như quỷ thần trước mắt này cũng si mê.

Chẳng lẽ...

“Cô gái đó có quan hệ gì với anh? Dĩ nhiên khiến anh phải dùng đến cách này trao đổi? Cần thận ngẫm lại, cô gái đó bảy năm trước từng nhảy xuống biển tự sát, mà thời gian nhảy xuống biển, giống hệt ngày Tổng Giám Đốc Mặc...”

Bỗng nhiên, ông ta còn chưa nói xong, Mặc Tử Hàn liền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với ông ta.

Bách Vân Sơn kinh ngạc sửng sốt, miệng vẫn chưa kịp khép lại, rõ ràng là bị anh hù dọa. Bất quá, trông anh ta tức giận như vậy, liệu có phải đã nói lên, ông ta vừa nói đúng? “Chủ tịch Bách!”

Thanh âm u lãnh của Mặc Tử Hàn gọi tên ông ta, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, tản mát ra hơi thở nguy hiểm, sau đó lại mở miệng, ẩn chứa khẩu khí uy hiếp, nói, “Tôi nghĩ hẳn ông rất rõ ràng, đôi khi, biết càng nhiều, sẽ chết càng nhanh, cho nên mới có câu thành ngữ: nan đắc hồ đồ (nghĩa: chỉ thời điểm người nên giả bộ hồ đồ)... Ông không phải chỉ mới hồ đồ một lần, đừng khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của tôi!”

Bách Vân Sơn nghe lời anh nói, bối rối hoảng sợ nhưng vẫn bảo trì bình tĩnh như cũ.

Ông sao có thể sợ thẳng nhóc trước mặt?

Cho dù anh ta là người đứng đầu hắc đạo, cũng không nên làm càn!

Bất quá, cần thận ngẫm lại chuyện này căn bản là đối với ông có trăm lợi mà không hại, nguyên bản ông sẽ không bằng lòng cho Hiên nhi cùng cô gái đó qua lại, hiện tại đem cô ta giao cho người đàn ông này, như vậy Hiên nhi

khẳng định không bằng lòng, cũng phải buông tay, hơn nữa ông còn được công ty dầu mỏ, đây không phải vẹn cả đôi đường sao?

“Được, cuộc giao dịch này, tôi làm!” ông ta đồng ý.

Mặc Tử Hàn cười quyền rũ.

Lúc này đây... Tuyệt đối sẽ không để cô đào tẩu.

“Ký tên đi!”

“Được!”

Biệt thự Bách gia

Tử Thất Thất đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm.

Ngày mai sẽ đi khỏi đây, ngày mai sẽ đi khỏi thành phố này, không biết bầu trời đêm ở nước Anh có giống nơi này không, yên tĩnh, vắng vẻ... ưu thương...

Mơ hồ trong lòng có loại cảm giác không muốn, khiến cô đối với thành phố nơi mình sinh ra lưu luyến, không... dường như cũng không phải đối với thành phố này, tựa hồ là...

“Rầm, rầm, rầm!”

Cửa phòng nhẹ nhàng bị người đập, suy nghĩ hỗn độn của Tử Thất Thất đột nhiên thu về.

Cô xoay người chậm rãi bước tới cổng, sau đó mở cửa phòng ra, nhìn Bách Hiên đứng ở cửa.

“Thất Thất, chưa ngủ sao?” Anh dịu dàng hỏi.

“Ừ”

“Vậy không bằng chúng tôi nói chuyện đi, anh cũng không ngủ được!”

Tử Thất Thất nhú mày, quay đầu nhìn Mặc Thiên Tân ngủ say trên giường.

“Được, anh chờ một chút!”

“Ừ”

Tử Thất Thất nói xong, chậm rãi bước tới bên giường, đem chăn kéo đến cổ cậu, sau đó nhìn khuôn mặt đang ngủ say lộ ra tươi cười hạnh phúc, sau cùng mới xoay người đi.

“Két”

Tiếng đóng cửa vang lên, Mặc Thiên Tân đột nhiên mở hai mắt!

Chương 78: Cho dù em không thương anh, anh cũng muốn em gả cho anh!

Ban đêm là thời cơ hành động vụng trộm tốt nhất, cho nên...

“Hắc, hắc hắc!” Mặc Thiên Tân tặc tặc cười, sau đó ngồi dậy.

Dù sao cậu chỉ ở đây có một ngày mà thôi, ngày mai phải đi rồi, như thế thì để cho cậu vui vẻ đùa một chút, khiến bà lão kia không bao giờ dám nhiều lời nữa.

Vẻ mặt tà ác, cậu lập tức nhảy xuống giường, giống như một tên trộm hết nhìn đông tới nhìn tây đi ra cửa phòng, tìm kiếm phòng người nào đó.

Phòng ngủ chính

Bách phu nhân ngâm mình ở trong nước ấm, hưởng thụ tắm mình ban đêm, cũng đồng thời đợi lão chồng mình về.

Ngâm nước đại khái khoảng một giờ, bà ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, không sai biệt lắm cũng là lúc Bách Vân Sơn trở về, cho nên liền đi ra từ bồn tắm lớn.

Cầm khăn tắm đặt trong giỏ, bọc quanh người, sau đó đi ra cánh cửa phòng tắm.

Vừa mở cửa ra, sững sờ thấy Mặc Thiên Tân ngồi ở trên giường cười tà ác.

“Hi, lão thái bà, buổi tối tốt lành.”

“Mi...Mi...Mi...”

“Cháu làm sao ạ? Vì sao cháu xuất hiện trong này sao?” Mặc Thiên Tân nói

ra tiếng lòng bà ta.

“Ta... Ta... Ta...”

“Bà làm sao vậy? Bà muốn cháu cút đi sao?” Mặc Thiên Tân lại đoán đúng lần nữa.

“Mi... Mi...Mi...”

“Cháu lại làm sao ạ? Để cháu đoán ha, bà muốn nói: tên xú tiểu tử mi, tiểu quỷ không giáo dục, mi tới phòng ta làm gì? Mi muốn làm cái gì? Cháu đoán đúng không?”

Bách phu nhân á khẩu không trả lời được, tất cả đều bị cậu nói trúng rồi.

Đột nhiên...

“Hắc hắc hắc...” Mặc Thiên Tân cười tà, nhảy xuống giường, từng bước một tiếp cận.

Phu nhân Bách không nén nổi kinh hoảng.

“Lão thái bà, bà yên tâm, cháu bắt quá chỉ mới sáu tuổi, cháu có thể làm gì bà chứ? Hơn nữa cho dù cháu trưởng thành, cũng sẽ không có hứng thú với phụ nữ lớn tuổi, cho nên bà có thể thả ra một trăm hai mươi cái tâm, cháu bắt quá chỉ là muốn cùng bà đàm phán một chút!”

Đàm phán?

Bách phu nhân nghe được lời cậu, lúc này mới ý thức được, cậu chẳng qua chỉ là tiểu quỷ, bà có cái gì phải kinh hoảng? Hơn nữa nơi đây là nhà bà, tùy tiện gọi sẽ lập tức có người tới đây.

Trong nháy mắt, bà ta bày ra tư thái cao cao, nhìn xuống cậu nói, “Mi muốn nói chuyện gì với ta?”

“Cháu không phải đã nói rồi sao, là đàm phán!”

Phu nhân Bách nổi giận!

“Ta hỏi mi muốn đàm phán cái gì?” bà ta phẫn nộ gầm nhẹ.

“A, đúng rồi, bà chờ một chút!” Mặc Thiên Tân giả vờ bưng tỉnh đại ngộ.

Bách phu nhân nghi ngờ nhìn cậu.

Mặc Thiên Tân tới gần sát bà ta, ngửa đầu cười sáng lạn với bà ta.

Bách phu nhân không khỏi sửng sốt!

Mặc Thiên Tân thừa dịp không đề ý, tay phải nắm lấy một góc cái khăn tắm, cười nói, “Cho cháu mượn cái khăn tắm này một chút, cảm ơn!”

“Cái gì, cái gì?” Bách phu nhân kinh hãi.

Chỉ thấy tay Mặc Thiên Tân dùng sức, Bách phu nhân không kịp ngăn cản, khăn tắm liềm tuột khỏi người bà ta, cơ thể trần trụi lộ ra trước cặp mắt to lấp lánh hữu thần của cậu.

Bất đúng thời cơ, Mặc Thiên Tân lấy ra điện thoại di động đã chuẩn bị, cậu chụp, cậu chụp, cậu chụp chụp chụp...

Sau một hồi điên cuồng chụp, Bách phu nhân mới bối rối đoạt lại khăn tắm, lại quần quanh người mình lần nữa.

“Mi...Mi... Người đâu!” bà ta hét lên.

“Sao! Bà dám gọi người tới, cháu liền lập tức đem những tấm hình này cho bác khách của cháu xem, cháu xem về sau bà làm thế nào gặp người khác, cháu xem Bách gia lấy khuôn mặt thế nào để có chỗ đứng trong công việc, cháu xem mấy người thu dọn cục diện hỗn loạn này thế nào!”

Uy hiếp của Mặc Thiên Tân lập tức có hiệu quả, Bách phu nhân lập tức ngậm miệng.

Tên tiểu quỷ chết tiệt, ngay từ đầu nó đã lập kế hoạch rồi sao, điều nó muốn đàm phán chính là cái này sao?

“Mi...Mi rốt cuộc muốn thế nào?” Bách phu nhân hoảng hốt hỏi.

“Cái này nha... Thực ra cháu là một đứa nhỏ rất thông minh, rất hiểu biết, rất nghe lời, lại rất lương thiện, quan điểm của cháu chính là: người không phạm cháu cháu không phạm người! Thế nhưng nếu có người ức hiếp cháu hoặc mẹ cháu, thế giới nhỏ bé trong tâm cháu sẽ bùng nổ, tục ngữ nói rất hay: Ăn miếng trả miếng, lấy bạo chế bạo, lấy ác chế ác... Đối với người xấu xa giống như bà, cháu chỉ có thể sử dụng thủ đoạn xấu xa thế này, cho nên bà nghe rõ cho cháu... Sáng sớm ngày mai ngủ dậy, tự mình chuẩn bị bữa sáng, tự mình bung tới cho mẹ cháu, hướng mẹ cháu chân thành xin lỗi, sau đó tự tiễn mẹ cháu rời khỏi đây, nhất định phải nhớ kỹ cho cháu, khi mà tiễn mẹ cháu phải khom lưng chín mươi độ, đến khi nào mẹ nói đã tha thứ cho bà, bà mới có thể ngẩng đầu!”

Mặc Thiên Tân nghiêm túc, tức giận thao thao bất tuyệt.

Phu nhân Bách nghe xong, trong lòng có trăm ngàn không muốn, thế nhưng hai mắt nhìn di động trên tay nhỏ bé của cậu, lại không thể cự tuyệt.

Tiểu quỷ thối chết tiệt!

Không nghĩ tới cô gái không biết liêm sỉ kia lại sinh ra một đứa nhỏ lỗ mãng như vậy, may mà bảy năm trước bà ngăn trở Bách Hiên giữ lại cô, bằng không chẳng phải là muốn đem bọn họ nháo Bách gia?

Quả nhiên mẹ nào con nấy, bộ dáng ngang ngược của thằng nhóc này giống hệt Tử Thất Thất năm đó.

“Này, bà có nghe cháu nói không.” Mặc Thiên Tân thấy bà ta không trả lời, hơi bức bối.

Bách phu cau chặt mày, hung hăng trừng mắt nhìn cậu!

Bà còn có lựa chọn nào khác sao?

“Tôi đã biết!” Trái tim bà không cam lòng trả lời.

“Nói như vậy là đã định, sáng sớm ngày mai cháu chờ đại giá quang lâm của bà! Chúc ngủ ngon!” Mặc Thiên Tân hài lòng nói, vui vẻ bước ra khỏi phòng ngủ.

“Két”

Khi mà cửa phòng đóng lại, khuôn mặt cao ngạo của Bách phu nhân trở nên vặn vẹo, tức giận đến mức muốn giết người!

...

Mặt khác

Bách Hiên cùng Tử Thất Thất tới cạnh cửa sổ phòng khách, lúc đầu là muốn nói chuyện ở vườn hoa, thế nhưng đêm này gió rất lớn, anh sợ cô cảm lạnh cho nên mới tới nơi này.

“Anh muốn nói chuyện gì với em?” Tử Thất Thất thản nhiên hỏi.

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là muốn tâm sự với em cuộc sống sau này!”

“Sau này?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ khi đến nước Anh sẽ làm gì sao?”

“Em...” Cô ngậm miệng.

Hoàn toàn chính xác!

Cô chưa từng nghĩ tới!

Nếu hiện tại ngẫm lại, sau khi đến nước Anh cô sẽ làm gì đây? Lại nói đến tiếng Anh của cô không được tốt, cô có thể nói chuyện với người tôi sao? Cô

có thể tìm được việc sao? Cô có thể nuôi bản thân còn cả Thiên Tân sao? Thiên Tân có thể thích ứng với cuộc sống bên đó sao? Cô có tiền để cậu tới trường sao? Chợt phát hiện con đường phía trước dĩ nhiên là gập ghềnh như vậy, tới nước Anh... cô phải sinh sống như thế nào?

Bách Hiên nhìn khuôn mặt chậm rãi ưu sầu của cô, khước miệng anh chợt gọi lên quỵên rũ, cười nói: “Nếu em không chê, khi đến nước Anh để anh chiêu cố hai người!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh!

Bách Hiên tiếp tục nói, “Anh sẽ tìm một công việc ở nước Anh, mỗi ngày tan tầm, kiếm sinh hoạt phí cho ba người chúng ta, mà em mỗi ngày ở trong nhà làm chức phu nhân, giặt quần áo nấu cơm quét tước phòng, đợi anh tan ca về nhà, mà Thiên Tân mỗi ngày đến trường, nó rất thông minh, chắc chắn rất nhanh sẽ học giỏi tiếng Anh, cùng kết bạn với những đứa trẻ người Anh, sau đó chúng ta cứ như vậy an an ổn ổn sống... Em cảm thấy... thế nào?”

Anh nói xong, quay đầu nhìn về phía cô!

Tử Thất Thất nghe xong, trong lòng như có ngũ vị xáo trộn.

Cô phải trả lời thế nào đây? Cô phải đối mặt thế nào với dịu dàng của anh? Cô phải làm sao để người đàn ông này có được hạnh phúc đồng thời quên cô?

Xin lỗi...

Những lời này không biết vì sao vào lúc này không cách nào nói ra, cho nên cô chỉ có thể lựa chọn trầm mặc...

“Thất Thất...” Bách Hiên đợi hồi lâu cũng không có đợi đáp án của cô, đành phải lại mở miệng, nhẹ nhàng nói, “Nếu về sau mỗi ngày em ở cùng một chỗ với anh, em có thể cảm thấy chán ghét hay không?”

“Cũng không phải chán ghét, nhưng mà...”

“Vậy thì...” Anh cố tình cắt đứt lời cô, thâm tình nhìn cô nói, “Cho dù không

thích anh cũng được, cho dù không có biện pháp yêu anh cũng được, cho dù em đối với anh một chút cảm tình cũng không có... em có thể vì cuộc sống yên ổn mà gả cho anh không? Anh nhất định chăm sóc em thật tốt, chăm sóc Thiên Tân, cho nên em có thể... có thể gả cho anh chứ?”

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn anh!

Cô phải trả lời thế nào? Cô nên làm cái gì bây giờ?

“Thất Thất... Anh thực sự rất yêu rất yêu em, cho nên cầu xin em, van cầu em... đừng rời xa anh...” Anh nói lời đường mật, dùng thanh âm run rẩy khẩn cầu cô, sau đó hai tay dịu dàng ôm lấy cô, giống như ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng.

Tử Thất Thất ngây ngốc để anh ôm, trong lòng rối rắm không biết phải như thế nào.

Nên làm cái gì bây giờ?

Chấp nhận anh sao? Đẩy anh ra sao? Hay là cứ trầm mặc như vậy?

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...” Bách Hiên nỉ non bên tai cô, hai tay lại dùng sức ôm chặt lấy cô.

Chỉ cần một chữ thôi!

Chỉ cần cô nói một chữ “vâng”, anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, cho dù chết cũng không hối tiếc.

“Em...”

Tử Thất Thất chậm rãi mở lời, thanh âm kéo dài vô tận...

“Các người đang làm cái gì?”

Đột nhiên một thanh âm xông vào thế giới hai người, nháy mắt, Tử Thất Thất đẩy Bách Hiên ra.

Chương 79: Canh bạc nhân sinh cuối cùng

Hai người cùng kinh ngạc quay đầu nhìn Bách Vân Sơn đúng lúc trở về đang đứng ở cửa phòng khách.

Hai mắt Bách Vân Sơn lạnh như băng nhìn hai người, sau cùng nhìn chăm chăm Tử Thất Thất.

Quả nhiên Mặc Tử Hàn nói không sai, cô ta thực sự ở ngay tại nhà mình, vậy thì chỉ cần đem cô ta cho anh ta, giao dịch giữa bọn họ coi như xong, nhưng mà...

“Hai người đang làm cái gì?” Ông lại hỏi.

Bách Hiên với Tử Thất Thất cùng trở lại bình thường, mỗi người đều có chút luống cuống.

“Ba, ba đã về, hôm nay sao muộn vậy ạ?” Bách Hiên vội vàng chuyển đề tài.

“Ừ, hôm nay cùng một khách hàng đặc biệt gặp mặt, cho nên về chậm một chút, đúng rồi... ba có việc muốn nói với con, con chờ ở thư phòng.”

“Vâng”

Bách Vân Sơn nói xong liền đi nhanh tới phòng làm việc trên lầu hai, căn bản không thèm nhìn Tử Thất Thất lấy một cái, càng đừng nói là nói chuyện với cô, ngay cả hỏi một câu vì sao cô ở đây cũng có vẻ không cần thiết.

“Thất Thất...” Bách Hiên ngoảnh lại nhẹ giọng gọi cô.

Tử Thất Thất thản nhiên cười, nói, “Anh mau đi, có thể là chuyện quan trọng!”

“Nhưng mà còn câu trả lời...”

“Về sau nói, anh không phải muốn đi nước Anh cùng em sao? Hẳn là có rất nhiều thời gian chờ đáp án của em?”

Bách Hiên bỗng nhiên ngây ngốc nhìn cô, trong lòng mừng thầm!

Cái này chứng minh, anh có thể đi nước Anh cùng bọn họ?

“Được!” Anh vui vẻ lập tức xoay người đi lên thư phòng trên lầu.

Mà Tử Thất Thất sau khi nhìn anh đi, tươi cười trên mặt biến mất.

Cô bỗng nhiên tỉnh táo lại, làm sao có thể sẽ có loại chuyện tốt này chứ? Dù không thích cũng tốt, chỉ cần gả cho anh, anh sẽ chiều cổ mẹ con họ. Thế nhưng anh có nghĩ tới, anh là người thừa kế duy nhất của Bách gia, người Bách gia làm sao có thể mặc anh buông tha sự nghiệp mà đi nước Anh chứ?

Quả nhiên cuộc sống của cô không có khả năng sẽ có thêm người khác, chỉ cần có Thiên Tân, có Tiểu Lam... là đủ rồi!

Đàn ông không đáng tin a!

Đời này, bọn họ không cần lại bị người đàn ông đùa giỡn xoay vòng. Cứ như vậy đi nước Anh đi, đến nơi đó tự nhiên biết chuyện tương lai, chính cái gọi là: trời không tuyệt đường người, tất cả đều đã an bài, bánh mì sẽ có, cuộc sống hạnh phúc cũng sẽ có...

“A...”

Cô ngửa đầu nhìn ánh trăng cười khẽ, tiếng cười mang theo rất nhiều tình cảm...

...

Thư phòng

“Cọc, cọc, cọc”

“Vào đi!”

Bách Hiên mở cửa phòng, đi tới trước bàn học nhìn Bách Vân Sơn ngồi ở trên ghế.

“Ba, đã trễ thế này, ba muốn nói chuyện gì với con vậy?”

Bách Vân Sơn hai mắt chậm rãi nâng lên, nhìn khuôn mặt anh, lạnh lùng nói, “Cô gái đó vì sao ở trong nhà chúng ta?”

Cô gái đó?

Bách Hiên nhíu mày!

“Cô ấy là bạn gái của con, xuất hiện ở nhà chúng ta thì có cái gì không đúng sao?” Anh hùng hồn hỏi lại.

“Bạn gái? Ba sao chưa có nghe nói hai người đang qua lại?” Bách Vân Sơn chất vấn.

“Con qua lại với ai chẳng lẽ còn phải thông báo cho ba sao?”

“Đương nhiên! Con là con ta, ta có quyền lợi biết tất cả mọi việc của con!”

“Ba...” Bách Hiên nói nhưng không có bác bỏ, “Quên đi, dù sao cô ấy cũng chỉ ở có một buổi tối, ngày mai con sẽ cùng cô ấy đi nước Anh!”

“Con nói cái gì?” Bách Vân Sơn nhíu mày chất vấn.

“Con nói, ngày mai con sẽ cùng cô ấy đi nước Anh, ba, ba tốt nhất tìm một người đến tiếp quản khách sạn Rich, có thể trong khoảng thời gian ngắn con sẽ không trở về, hoặc...”

“Hoặc cái gì? Con muốn nói cái gì? Con muốn bỏ lại khách sạn Rich, con muốn bỏ lại gia nghiệp Bách gia, con muốn bỏ lại ta với mẹ con, cùng cô gái đó cao chạy xa bay sao?” Bách Vân Sơn đập bàn đứng lên, phần nộ trùng mắt

nhìn anh.

Bách Hiên hai mắt cũng không có lảng tránh, trực tiếp nhìn cặp mắt phần nộ kia.

Đã chuẩn bị tốt để đối mặt trường hợp như vậy rồi, cũng đã sớm chuẩn bị tốt lí do thoái thác kế tiếp, chẳng qua là trong lòng vẫn có cảm giác khó chịu, tựa như một cây đao trong tim không ngừng quấy nhiễu.

Rất đau! Rất đau! Cực kỳ đau!

“Ba...” Anh chậm rãi mở lời, nhẹ giọng vững vàng nói, “Con xin lỗi, con sẽ không kế thừa tập đoàn Bách thị, con muốn có sự lựa chọn của mình, con muốn cùng người mình thích sống cuộc sống bình thường.”

“Con... Con nói cái gì? Con đúng là ngỗ nghịch, con là người thừa kế duy nhất của Bách gia, con sao có thể nói ra những lời như vậy? Ta cảnh cáo con, cuộc sống của con không phải do con làm chủ, ta tuyệt đối sẽ không cho con đi nước Anh, con cũng đừng nghĩ muốn ở cùng cô gái đó, Bách gia chúng ta sẽ không chấp nhận con dâu không biết liêm sỉ như vậy!” Bách Vân Sơn quát to, phần nộ mẫn.

“Không thừa nhận cũng không sao!” Bách Hiên lớn tiếng cãi, sau đó cau mày, nắm chặt tay nói, “Nếu ba không chấp nhận cô ấy, vậy thì... Con sẽ cắt đứt quan hệ với Bách gia!”

Bách Vân Sơn kinh hãi, ngã ngồi trên ghế!

Đứa con ngỗ nghịch...

Đứa con ngỗ nghịch bất hiếu này...

Nó dám nói ra lời như vậy, cắt đứt quan hệ? Nó vì cô gái đó mà không thừa nhận ba nó? Ông nuôi dưỡng đứa con này gần ba mươi năm, vậy mà anh báo đáp như vậy?

“Con xin lỗi, ba... con rất xin lỗi... xin lỗi ba...”

Bách Hiên không ngừng xin lỗi, vẻ mặt như đang thiếu nợ, thế nhưng anh đã chọn, anh chọn người trong lòng anh, cho nên... Anh chỉ có thể nói xin lỗi!

Bách Vân Sơn đau xót ngồi trên ghế, nháy mắt khuôn mặt như già đi mười tuổi.

“Cút mau...” Ông thì thào mở miệng, rồi lại quát, “Cút ra ngoài cho ta!”

Bách Hiên chấn động, không khỏi run rẩy, sau đó hai mắt ưu sầu cúi xuống, chậm rãi xoa người, từng bước một đau đớn.

Đã lựa chọn, sẽ không hối hận!

Coi cuộc sống sau này là canh bạc, nếu sau khi Tử Thất Thất đi nước Anh vẫn không có chọn anh, vậy... cuộc đời anh cũng chỉ có thể chấm dứt...

“Két”

Âm thanh cánh cửa đóng lại vang lên, trong thư phòng trở nên yên lặng.

Bách Vân Sơn trầm mặc, đôi lông mày nhíu lại, hai tay nắm chặt, giống như đang cố gắng kiềm chế sự tức giận.

Không thể cứ để mặc Bách Hiên làm bậy như thế, không thể để nó đi nước Anh, nó là con trai duy nhất của Bách gia, nó là người thừa kế duy nhất của Bách gia, nếu nó bỏ đi, Bách gia về sau phải như thế nào?

Không thể để nó đi... Tuyệt đối không được!

Tử Thất Thất!

Tất cả vấn đề đều ở cô ta, nếu cô ta biến mất, vậy thì...

Sáng sớm ngày hôm sau

Mặc Thiên Tân đã rời giường từ sớm, cùng đợi người nào đó đến, mà Tử Thất Thất thì thức trắng đêm chưa ngủ, hai mắt đen hết mức, mệt mỏi muốn mau chóng rời nơi này.

Chợt... “Rầm, rầm, rầm!”

Đến rồi!

Mặc Thiên Tân lộ ra biểu tình chờ mong, chuẩn bị xem kịch vui!

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cửa phòng!

Sáng sớm sẽ là ai đây? Bách Hiên sao?

Cô bước tới cánh cửa, chậm rãi mở ra, sau đó kích ngạc nhìn phu nhân Bách Mạc Lệ đứng ở đó, phu nhân này nguyên họ Mạc, sau khi lập gia đình mới lấy họ Bách!

“Phu nhân?”

“Ừ!” Bách Mạc Lệ lên tiếng trả lời, hai tay bùng bữa sáng nói, “Tôi... Tôi mang bữa sáng tới cho hai người!”

Mang bữa sáng?

Tử Thất Thất thật muốn vươn tay sờ sờ trán bà ta, xem bà ta có phải phát sốt rồi hay không, cư nhiên tự mình mang bữa sáng tới?

“Mời... mời vào!” Cô có chút xấu hổ tránh đường.

Bách Mạc Lệ cực không tình nguyện đi vào, hai mắt chống lại ánh mắt Mặc Thiên Tân, tức giận hận không thể cầm vật gì đó lập tức ném vào cậu.

Nhưng mà... Không thể!

Mặc Thiên Tân ở trên giường, hai chân đặc ý lay động, hai mắt nhìn bà ta

mang bữa sáng tới, nhìn bà ta đặt bữa sáng ở đầu giường, sau đó nhìn bà ta trầm mặc đứng tại chỗ, chạm chạp không có làm gì khác.

“Khụ!” Cậu ho nhẹ một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho bà ta.

Bách Mạc Lệ chân chừ nhíu mày, vẻ mặt không tình nguyện thế nhưng không thể không làm theo lời thằng nhóc này.

Quên đi! Là xin lỗi thôi, có gì đâu chứ!

“Chuyện kia...” bà ta chân chừ mở lời, khom lưng chín mươi độ với Tử Thất Thất, bối rối nói, “Xin lỗi, xin thứ lỗi cho tôi!”

“Hả?” Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn bà ta.

Đây là tình huống gì?

Xin lỗi, xin thứ lỗi? Bà ấy đang nói gì vậy?

“Phốc...” Mạc Thiên Tân ngậm cười trộm.

Tử Thất Thất nghe được tiếng cười của cậu, hai mắt liếc xéo cậu, cái này cô rút cuộc đã hiểu, tiểu quỷ này khẳng định lại làm “chuyện tốt” gì rồi!

“Phu nhân, xin bà đừng làm vậy, xin bà ngẩng đầu lên!” Cô lập tức tiến lên đỡ bà ta.

Bách Mạc Lệ vừa muốn đứng thẳng, chợt nghe người nào đó ngồi trên giường...

“Khụ!”

Mạc Thiên Tân lại ho nhẹ lần nữa, Bách Mạc Lệ lập tức càng cúi đầu.

“Thất Thất, xin lỗi cô, xin cô thứ lỗi cho tôi!” bà ta lớn tiếng nói, thanh âm rất là vang dội.

Tử Thất Thất mặc đầy hắc tuyến, hai mắt giết người hướng về phía Mặc Thiên Tân!

Đồng thời, Mặc Thiên Tân quay đầu, làm bộ như không nhìn thấy.

Chính cái gọi là: Chuyện không liên quan đến mình, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy, cậu mắt mù tai điếc, cộng thêm si ngốc, ha ha...

Chương 80

Tử Thất Thất lửa giận ngút trời.

Xú tiểu tử này lại còn giả ngu với cô? Xem cô lát nữa thu thập cậu thế nào!

“Phu... Phu nhân, bác đừng xin lỗi cháu, cháu tha thứ cho bác rồi!” Cô bối rối nói, không biết làm gì.

Bách Mạc Lệ nghe thấy cô tha thứ, lập tức ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt liếc Mạc Thiên Tân về mặt cao hứng ngồi ở trên giường.

Tử tiểu quỷ, sau này bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cậu!

“Tôi, tôi đi trước!” Bà lúng túng nói xong liền vội vàng ra khỏi phòng.

“Phốc ha ha ha... Ha ha ha ha... Cười chết con rồi... Aha ha ha ha...”

Mạc Thiên Tân cười to, cả người ở giường lăn qua lăn lại thật giống như bị người điếm huyết cười, càng không thể vãn hồi.

Tử Thất Thất hé ra khuôn mặt đen đi đến bên giường, dùng thanh âm lạnh nhất như quỷ gọi hồn gọi, “Mạc ~~~ Thiên ~~~ Tân ~~~”

Mạc Thiên Tân cơ thể giật một cái, tiếng cười liền chấm dứt.

Không xong!

Cọp mẹ phát uy!

Nháy mắt ngồi dậy, nghiêm túc nhìn cô nói, “Mẹ, mẹ trước đừng nóng giận, nghe con giải thích!”

“Mẹ, thực sự, mẹ nghe con giải thích, con cũng không phải bởi vì ham vui

mới đùa giỡn với bà ấy, ai kêu bà ấy khi dễ mẹ, con trừng phạt nhỏ nhỏ bà ấy một chút thì có gì sai? Hơn nữa con không rõ, vì sao mẹ phải nuốt giận trước mặt bà ấy? Điểm này tuyệt không giống mẹ, bình thường thì nếu mẹ nghe được lời bà ấy nói, mẹ nhất định sẽ hung hăng đánh bà ấy một trận, vậy mà mẹ lại... Mẹ lại..." Mặc Thiên Tân nói xong, đôi lông mày thanh tú nhăn lại, đôi môi nhỏ cũng chậm chậm cong lên, vẻ mặt thương tâm cùng khó chịu khiến người khác nhìn thấy thì đau lòng.

"Bảo bối..."

Tử Thất Thất khẽ gọi tên cậu, sau đó ngồi bên cạnh cậu.

"Mẹ biết con vì mẹ mới bắt bình, thay mẹ tức giận, thế nhưng mẹ cũng không thể quên, bà ấy là mẹ chú Bách Hiên, mà chú Bách Hiên đối với mẹ là có ơn, nếu không phải chú ấy cứu mẹ, hiện tại mẹ và con sẽ không gặp được nhau, cũng sẽ không làm mẹ con, lại càng không sống cùng nhau sáu năm. Tất cả mọi thứ của chúng ta có thể nói là do chú Bách Hiên mang lại, cho nên chúng ta không thể làm tổn thương người nhà chú ấy... Hơn nữa, phu nhân, bà ấy cũng không phải người xấu, bà ấy chỉ là quan tâm đến con trai, hi vọng con trai mình có thể tìm được một đứa con dâu hiền, này có gì sai? Bà mẹ nào cũng đối với con mình như vậy, chờ khi con lớn, có một bạn gái rất xấu rất xấu, mẹ sẽ còn hung ác hơn so với bà ấy, còn có thể mĩa mai người hơn bà ấy, cho nên... con hiểu chưa? Bà ấy chẳng qua là quan tâm quá mức cho con mình, cho nên quên đi cảm thụ của những người khác mà thôi..."

Mặc Thiên Tân nghe từng câu từng chữ đạo lý của Tử Thất Thất, vậy mà bị cô nói đến á khẩu không trả lời được, thậm chí còn cảm thấy chính mình giống như làm sai chuyện gì.

Nhưng mà ...

Cậu chợt ôm lấy cô, kiên quyết nói, "Coi như là con làm sai, nhưng mà con sẽ không xin lỗi bà ấy, nếu bà ấy vì quan tâm con trai mình mà quên đến cảm nhận của người khác, vậy con cũng bởi vì quan tâm đến mẹ cho nên quên mất cảm thụ của bà ấy, tóm lại... Con sẽ không xin lỗi bà ấy, con sẽ không tha thứ cho bất luận kẻ nào khi dễ mẹ!"

Mẹ cậu là mẹ tốt nhất trên thế giới, không ai có thể nói xấu mẹ, cậu quyết không cho phép!

Tử Thất Thất cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cậu, trái tim ấm áp cũng giống như đang được cậu ôm lấy.

Đời này, chuyện kiêu hãnh duy nhất của cô chính là có được đứa nhỏ này, cho nên... cho dù bị người nói thành cô gái không biết liêm sỉ, cô cũng tuyệt không ân hận khi sinh ra cậu...

Tuyệt không hối hận!

Hai tay bắt giắc ôm chặt cậu, gắt gao siết chặt!

“Rầm, rầm, rầm!”

Bỗng nhiên cửa phòng lại vang lên âm thanh lần nữa, cắt ngang bầu không khí ấm áp giữa hai mẹ con.

Tử Thất Thất buông cậu ra, vốn tưởng rằng là Bách Hiên tới cho nên chỉnh lý cảm xúc mình một chút, mỉm cười mở cửa, nhưng là khi mở cửa ra, cô nhìn thấy người đứng ở đó liền kinh ngạc sững sờ.

“Bác... Bác trai!” Cô lúng túng mở miệng.

Bách Vân Sơn đứng ở cửa phòng, nghiêm túc nói, “Đừng gọi tôi là bác trai, gọi tôi là Chủ tịch Bách là được!”

“A... Vâng, Chủ tịch Bách!” Tử Thất Thất lập tức sửa lại tên gọi.

Chẳng qua là một tên gọi bình thường mà thôi, không nghĩ tới ông ấy lại có thể để ý như vậy, thật giống như coi cô là virus tránh không kịp.

“Ngài tìm cháu có chuyện gì sao?” Cô khẽ hỏi.

“Thực ra cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn đưa đồ vật này cho cô!” Bách Vân Sơn nói xong đưa một phong bì trong tay cho cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc tiếp nhận, sau đó mở ra, rút thứ bên trong ra.

Bên trong có hai vé máy bay đi nước Anh, có hộ chiếu Thiên Tân, giấy chứng nhận, còn có chi phiếu một trăm vạn.

“Đây... Đây là...” Cô kinh ngạc nhìn thứ trong tay.

“Đúng vậy!”

“Bác gạt cháu!” Tử Thất Thất không tin lời ông ta.

“Tôi vì sao phải gạt cô? Cô cho rằng Hiên nhi thực sự sẽ thích cô gái như cô? Cô cho rằng nó sẽ bỏ lại tiền đồ tươi sáng của mình để đi cùng cô tới nước Anh sống cuộc sống bình thường sao? Cô cũng cho rằng...”

“Cháu cũng không có nghĩ như vậy!” Tử Thất Thất cắt ngang lời ông ta, tiếp tục nói, “Cháu cũng chưa từng nghĩ đến những gì mà bác vừa nói,, thế nhưng cháu biết, Bách Hiên chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy, kỳ thật nếu bác muốn gạt cháu bỏ đi cũng không cần quanh co lòng vòng như vậy, chỉ cần bác nói một tiếng, cháu lập tức sẽ mang Thiên Tân đi khỏi đây, chính là cháu cảm thấy, bác không nên bôi nhọ nhân cách tốt bụng của Bách Hiên, anh ấy tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn làm việc này, cho nên... Chi phiếu này cháu trả lại bác, còn tiền vé máy bay với hộ chiếu, cháu sẽ trả lại cho bác không thiếu một xu, Tử Thất Thất cháu cho dù nghèo, cũng chưa đến mức phải nhờ người khác bố thí!”

Cô nói xong liền lập tức xoay người, đi đến bên giường, lấy ra toàn bộ tiền trong túi sau đó lại đi tới trước mặt Bách Vân Sơn, đem tiền cùng chi phiếu bỏ vào trong phong bì, chỉ lấy hộ chiếu ra sau đó cúi đầu đưa trả lại phong bì cho ông ta.

“Cám ơn bác đã thu lưu đêm qua, bây giờ chúng cháu sẽ đi!” Cô nói xong liền ngẩng đầu, quay lại vươn tay với Mặc Thiên Tân, nói, “Bảo bối, chúng ta đi!”

“A!” Mặc Thiên Tân nhảy xuống, nhanh chóng chạy tới bên cạnh và cầm tay

cô. Hai người đi qua Bách Vân Sơn, dáng vẻ quật cường, ngược lại Bách Vân Sơn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Cô gái này vẫn giống hệt bảy năm trước, khuôn mặt quật cường kia, hành động trước sau như một hùng hù hỏ hỏ kia, mà tự tôn, cao cao giống như mặt trời giữa trưa thẳng đứng trên đỉnh đầu, không thể lung lay.

Có chút hiểu được Hiên nhi vì sao lại mê cô!

Nhưng là...

Tử Thất Thất với Mặc Thiên Tân đi ra vài bước liền đụng vào Bách Hiên!

“Hai người... Đây là?” Anh nghi hoặc nhìn hai mẹ con, sau đó tầm mắt xuyên qua hai người, nhìn chằm chằm Bách Vân Sơn đứng ở cửa phòng.

“Ba, ba tới đây làm gì?” Anh chất vấn.

Bách Vân Sơn xoay người đối mặt anh, nói, “Ba tới thay con chào từ biệt bọn họ!”

Chào từ biệt?

Bách Hiên sửng sốt!

“Cái gì mà chào từ biệt? Con đã nói với ba, con muốn đi cùng họ tới Anh!”

“Ba không cho phép con đi!” Bách Vân Sơn kiên quyết.

“Ba dựa vào cái gì mà ngăn con? Con đã nói qua, con muốn cắt đứt quan hệ với ba, sau này ba là ba, con là con, chuyện của con với ba không có bất cứ quan hệ gì!” Bách Hiên tức giận nói to.

Tử Thất Thất nghe anh nói hết sức kinh hãi!

Cắt đứt quan hệ?

Anh vì cô mà làm loại chuyện này?

Ngu ngốc!

“Muốn cùng ta phải sạch quan hệ?” Bách Vân Sơn tức giận nhíu mày, cao giọng mạnh mẽ nói, “Được, nếu anh muốn cắt đứt quan hệ với ta, vậy đem cơ thể anh trả cho ta, đừng quên, máu của anh cũng là máu của Bách gia, thịt của anh cũng là thịt của Bách gia, lục phủ ngũ tạng trong người anh cũng thuộc về Bách gia, mà thân thể anh là do Bách Vân Sơn ta cho, không có ta, anh không có khả năng xuất hiện trên đời này, cho nên chỉ cần anh trả hết lại cho ta, ta để anh cùng cô gái này đi!”

Bách Hiên giống như bị sét đánh trúng người!

Anh ngay cả quyền cắt đứt quan hệ cũng không có sao? Một thân huyết nhục này đều là Bách gia? Không phải của anh sao?

Anh làm sao có thể đem những thứ này trả lại ông?

“Thế nào? Không được sao?” Bách Vân Sơn chất vấn.

“...” Bách Hiên trầm mặc, hung hăng trừng mắt nhìn ông.

Bách Vân Sơn cười khế, sau đó lãnh liệt nói, “Người đâu, đưa cậu chủ về phòng!”

Lời vừa dứt, cánh cửa bên cạnh liền mở ra, thật giống như là phục kích, bảy tám người đàn ông quần áo màu đen cùng đi tới bên Bách Hiên, bắt lấy hai tay anh.

“Các người buông tôi ra, buông tôi ra” Bách Hiên giận dữ quát to.

Bách Vân Sơn với khuôn mặt lạnh lùng, ra lệnh nói: “Thô bạo một chút cũng không sao, đem cậu chủ im lặng mang về phòng!”

“Vâng”

Vài người đồng thanh, sau đó, một người lấy ra một ống tiêm đâm vào tay anh!

Trong nháy mắt, hai mắt Bách Hiên trở nên mơ hồ, ngay cả khuôn mặt của Tử Thất Thất... Cũng không thấy rõ...

Chương 81: Máy bay cất cánh, rời khỏi Đài Loan

“Thất... Thất Thất...”

Bách Hiên lú lú, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, không chỉ có không thấy rõ khuôn mặt của cô mà ngay cả thân thể cô đứng ở đó cũng không thấy, bỗng... tầm mắt trở nên tối đen, ý thức mất đi, cả người vô lực ngất đi.

Mấy vệ sĩ mặc tây trang màu đen lập tức đỡ lấy cơ thể anh, sau đó đưa anh vào phòng.

Tử Thất Thất ngơ ngẩn đứng tại chỗ, kinh sợ nhìn chuyện vừa mới xảy ra.

“Bác... Bác...” Cô đột nhiên xoay người lại đối mặt với Bách Vân Sơn nói, “Bác sao có thể đối đãi với con trai mình như vậy?”

“Cô cũng nói đó là con trai tôi, tôi muốn đối đãi với nó như thế nào cũng là chuyện của tôi!”

“Nhưng mà bác cũng không thể...”

“Tôi vì sao không thể?” Bách Vân Sơn cắt đứt lời cô, chất vấn nói, “Cô có tư cách gì xen vào chuyện tình cha con tôi? Một người ngoài như cô có tư cách gì giáo huấn tôi?”

“...” Tử Thất Thất không có lời nào để trả lời.

Cô đúng là không có tư cách, nhưng cùng là người làm cha mẹ, cô thực sự không có biện pháp chấp nhận cách làm của ông ta. Nếu đã là con trai bảo bối của mình, nếu yêu thương con trai, vậy thì... ông ta sao có thể nhẫn tâm đối đãi với anh như vậy?

Không thể hiểu... Cô không thể hiểu cách làm của ông ta.

“Tử tiểu thư!” Bách Vân Sơn đột nhiên trình trọng gọi tên cô, nghiêm túc nói, “Hiện tại đồ cô cũng đã lấy rồi, tôi cũng đã cho người chuẩn bị xe, mời cô lập tức rời khỏi Bách gia, bằng không...” ông ta dừng lại

Bằng không?

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn ông ta, cũng đợi lời tiếp theo của ông ta.

Ông ta muốn làm cái gì sao? ông ta muốn nói cái gì? Cho dù ông ta không nói cô cũng sẽ rời khỏi, chỉ là hiện tại Bách Hiên trở nên như vậy, cô đột nhiên có chút do dự...

Rõ ràng đồng ý sẽ cùng anh đi nước Anh, mặc dù biết đây là chuyện không có khả năng, mặc dù hiểu rõ chuyện mà anh nói không có khả năng thực hiện, nhưng mà... vẫn cảm thấy áy náy.

Sau khi im lặng vài giây, Bách Vân Sơn lại mở miệng nói, “Tôi sẽ đưa cô đến chỗ Mặc Tử Hàn!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi

Ông ta làm sao mà biết được chuyện này?

“Bác... Bác đã gặp Mặc Tử Hàn?” Cô hỏi.

“Đúng vậy, tôi qua đã gặp, anh ta muốn tôi đem cô giao cho anh ta, bất quá hiện tại tôi cho cô một cơ hội, cô tốt nhất nhanh chóng đi khỏi đây, mau chóng rời khỏi con trai tôi, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, hiểu chưa?”

Tử Thất Thất hai mắt nhìn khuôn mặt nghiêm khắc của ông ta, trái tim không nén nổi run rẩy.

Nên làm cái gì bây giờ?

Cứ như vậy đi sao? Để Bách Hiên ở lại?

Kỳ thực, cô không muốn cùng anh đi không phải sao? Thế nhưng... Thế nhưng...

“Người đâu, tiễn bọn họ đi!” Bách Vân Sơn đột nhiên ra lệnh.

Hai người đàn ông ăn mặc như vừa nãy đi tới trước mặt bọn họ, nhìn như cũng không có thô bạo như vậy nhưng lại ra lệnh nói, “Tử tiểu thư, mời!”

Đôi lông mày Tử Thất Thất siết chặt lại, nắm tay Mặc Thiên Tân cũng tăng thêm sức lực.

Đúng vậy a, Bách Vân Sơn nói đúng, đây là việc nhà của bọn họ, cô không có quyền can thiệp mà lựa chọn như vậy cũng đúng, bởi vì cho dù Bách Hiên cùng cô đi nước Anh, cho dù cùng cô kết hôn, cho dù cùng cô trải qua cuộc sống yên bình, thế nhưng, ngày một dài, thời gian một lâu, cô nhất định sẽ làm tổn thương trái tim trong sáng mà anh hiến dâng cho cô, cho nên... Đi thôi...

Lại dùng sức nắm chặt tay Mặc Thiên Tân, sau đó bước nhanh xuống lầu, ra khỏi Bách gia.

Ngay khi bọn họ bước qua cửa đại sảnh, bọn họ lại gặp Bách Mạc Lệ, mà bà ta đồng thời cũng sửng sốt khi nhìn thấy bọn họ, rất rõ ràng, bà ta không rõ tình hình hiện tại, tiếp đó cũng quên Mặc Thiên Tân nói phải khom lưng chín mươi độ.

Quên đi...

Mặc Thiên Tân căn bản là không có để ở trong lòng, nhưng một màn kia, quả thật có chút chấn động đến cậu.

Tình cảm của chú Bách Hiên đối với mẹ thì ra là sâu sắc như vậy, thì ra chú ấy thích mẹ như vậy... Bất giác nghĩ lại bản thân mình có phải hay không

không tôn trọng chú ấy? Chỉ ít tình cảm chú đối với mẹ, cậu nên lấy lễ đối đãi...

Biệt thự lầu hai.

Bách Vân Sơn đứng ở cửa sổ hành lang, nhìn Tử Thất Thất lên xe, trái tim...
rút cục ổn định!

Tất cả đều giống như kế hoạch chu đáo chặt chẽ, sau khi Tử Thất Thất lên xe, xe ngay lập tức chạy đến sân bay, mà sau khi vào sân bay sẽ lập tức đăng ký, ngay cả một khắc thời gian nghỉ ngơi cũng không có lưu cho cô, mà hành lý bọn họ đã sớm được kiểm tra.

Vội vã như vậy là muốn bọn họ đi khỏi sao?

Tử Thất Thất đứng ở cửa đăng ký, quay đầu nhìn thoáng qua người đến người đi ở đại sảnh sân bay.

Lập tức sẽ ra đi, có chút không muốn là phải, thế nhưng... Vì sao sẽ nhớ tới Mặc Tử Hàn?

“A...”

Cô cười khẽ, sau đó tự nhiên quay đầu lại, bước nhanh vào trong.

Nếu phải đi sẽ không lưu luyến, cho dù không muốn, một ngày nào đó sẽ quên, thời gian... Chính là thuốc chữa thương tốt nhất...

Tạm biệt... Đài Loan!

...

Trên máy bay

Tử Thất Thất ngồi song song với Mặc Thiên Tân, rất dễ nhận thấy Mặc Thiên

Tân lần đầu tiên ngồi máy bay, tựa hồ đặc biệt mới lạ, tâm tình cũng khá sôi nổi, hơn nữa cậu còn ngồi bên cạnh cửa sổ, sau khi cất cánh chắc chắn sẽ càng thêm vui vẻ, nhưng về mặt Tử Thất Thất lại đầy tâm sự ngổn ngang.

Cô quay đầu nhìn chỗ trống bên cạnh!

Nếu Bách Hiên tới, vậy thì ngồi chỗ này nhất định là anh, chỉ tiếc... Kỳ thật cũng không đáng tiếc, chỉ là trong lòng có một chút mất mát.

Rất nhanh máy bay từ trên mặt đất lên không, bay lượn ở bầu trời xanh lam!

Tiếp qua mười mấy giờ, cô sẽ đón nhận một thế giới hoàn toàn mới, cho nên không thể cứ buồn bực không vui như vậy.

Hít sâu một hơi, sau đó khước miệng giương lên, thế nhưng...

Một người đàn ông mặc âu phục đen bất thành linh từ phía sau đi tới, chỉ thấy cặp chân thon dài đứng bên cạnh cô, sau đó thản nhiên ngồi vào chỗ trống, quay đầu cười mỉm với cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn khuôn mặt người kia, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng!

Làm sao có thể là anh?

“Mặc... Mặc... Tử Hàn?” Cô sững sốt mở miệng.

Vì sao anh ta lại ở chỗ này?

Vị trí này không phải của Bách Hiên sao? Không đúng, lúc cô chuẩn bị rời Bách gia, Bách Vân Sơn đã nói tối qua đi gặp anh ta, vậy thì tất cả lời ông ta nói đều là gạt người? Cái gì mà cho cô một cơ hội, cái gì mà bảo cô nhanh chóng đi khỏi đây, đều là lời nói dối muốn cô buông lỏng cảnh giác, mà thực ra... ông ta muốn an toàn đem cô giao cho anh.

Lão hồ li!

“A...”

Mặc Tử Hàn khẽ cười, khoe miệng tà ác giương cao, đắc ý nói, “Lúc này đây bản thân tôi muốn xem hai người có biện pháp nào lại thoát khỏi tay tôi, bất quá, nếu hai người vẫn cố chấp muốn bỏ trốn, vậy tôi cũng không ngăn cản, hơn nữa tôi còn để tiếp viên hàng không chuẩn bị hai bộ dù cho hai người, tùy hai người nhảy xuống từ đây!”

“Anh... Anh...Anh...” Tử Thất Thất vừa kinh hãi lại tức giận. Vốn tưởng rằng từ nay về sau có thể không cần gặp lại anh ta, vậy mà không nghĩ tới lại cùng anh ta ngồi trên cùng một máy bay.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Trốn?

Làm sao có thể thoát được, nơi này chính là không trung a...

Chợt, một cánh tay mập mạp nho nhỏ cầm lấy tay trái cô.

Tử Thất Thất hoang mang quay đầu nhìn về phía khuôn mặt bình tĩnh kia của Mặc Thiên Tân.

Cậu bình tĩnh như vậy là nói rõ có biện pháp?

Quả nhiên, cậu đã sớm nghĩ tới kết cục, cho nên...

“Mẹ, nhận mệnh thôi, lần này... chúng ta thua!” Mặc Thiên Tân bình tĩnh nói, thật giống như là không có liên quan chút nào đến cậu.

Nháy mắt trái tim Tử Thất Thất rơi xuống đáy cốc!

“Nhưng mà...” Mặc Thiên Tân chợt mở miệng, tràn đầy tự tin nói, “Chờ máy bay hạ cánh, con nhất định sẽ mang mẹ chạy trốn!”

Hả?

Tử Thất Thất theo không kịp tính tình lên lên xuống xuống của cậu.

Mà Mặc Tử Hàn bên cạnh vẻ mặt đắc ý, hai mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của Mặc Thiên Tân, cười nói, “Đừng nghĩ rằng có thể chạy, lần này... hai người đừng hòng trốn!”

Anh nói xong, lại đột nhiên từ trong túi quần lấy ra một cái còng tay màu bạc, nắm lấy tay phải của Tử Thất Thất cùng tay trái của anh khóa vào cùng một chỗ.

Tử Thất Thất kinh hãi!

Đây... Đây... Đây... Là cái gì?

Còng tay?

Trên máy bay có thể mang theo đồ vật này sao? Hơn nữa ngấm lại vừa cắt cánh anh ngồi chỗ nào? Anh muốn cùng cô đi nước Anh sao? Hay là đi đâu? Sẽ buộc cô đem về Đài Loan?

“Anh... Anh thả tôi ra! Mau tháo cái thứ này ra cho tôi... Tôi nói cho anh, làm như vậy là phạm pháp, tôi có thể kiện anh... Thả tôi ra, mau lấy chìa khóa ra, thả tôi ra, thả tôi ra...” Tử Thất Thất vừa quát tháo vừa giãy dụa.

Hành khách bên cạnh cũng không nén nổi nghi hoặc nhìn về phía cô.

Cuối cùng, thanh âm của cô rốt cục đem tiếp viên hàng không gọi lại chỗ này.

“Vị tiểu thư này, xin đừng ồn ào nữa, nếu cô có gì cần, tôi có thể giúp cô!”

“Tôi...” Tử Thất Thất vội vàng mở miệng, rồi lại lập tức ngậm miệng.

Cô muốn chỉ có một việc, chính là đem người đàn ông bên cạnh cô ném ra khỏi máy bay, đương nhiên, trước phải tháo còng tay đã.

“Tiểu thư...” Mặc Tử Hàn mở miệng, cặp mắt hẹp dài của anh nhìn tiếp viên

hàng không bên cạnh, cầm lấy một cái chìa khóa nhỏ đưa cho cô nói, “Xin cô giúp tôi ném cái chìa khóa này ra khỏi máy bay được chứ?”

Cái gì?

(☺~~~~☺)~

Tử Thất Thất kinh hãi!

Chương 82: Kế hoạch đang thuận lợi tiến hành

Ném xuống?

Cô không phải là muốn cùng anh ta cứ như vậy cột vào nhau?

Không được không được không được không được...

“Không nên!”

Tử Thất Thất kinh hoàng đưa tay cướp lấy, Mặc Tử Hàn lại lập tức đem cái chìa khóa đặt vào tay nữ tiếp viên hàng không, sau đó bắt lấy tay kia của cô chồng lên.

“Cầm lấy ném xuống!” Anh khẽ hét ra lệnh.

Nữ tiếp viên hàng không khiếp sợ, chần chờ đứng tại chỗ nhìn hai người bọn họ.

Rốt cuộc cô phải làm sao bây giờ?

Cầm lấy rồi ném xuống? Hay là đưa cho cô gái này?

“Trả lại cho tôi, đưa cái chìa khóa cho tôi, gã đàn ông này là người xấu, anh ta muốn bắt cóc tôi, cô mau giúp tôi bắt anh ta lại, cứu mạng... Cứu mạng...”
Tử Thất Thất bắt đầu làm càn hô to.

Dù sao cũng đã bị người chú ý rồi, không bằng bây giờ đem chuyện náo loạn lớn, có lẽ, còn có một cơ hội sống!

“Bắt cóc?”

“Có chuyện như vậy sao?”

“Người này là tội phạm bắt cóc? Nhưng nhìn thì không giống a, trông rất đẹp trai, hơn nữa đồ anh ta mặc là hiệu Armani, không đến mức đi bắt cóc người chứ?”

“Nói cũng phải, bắt quá mọi chuyện cũng khó lường trước, có lẽ là thật cũng không chừng...”

Nghe thanh âm bàn tán sôi nổi, Tử Thất Thất vội vàng thêm dẹt thêm, kinh hoảng hô to: “Cứu mạng a, mọi người nhất định phải cứu tôi, gã đàn ông này đừng nhìn bề ngoài như người có tiền, anh ta thật ra là thủ lĩnh hắc đạo, chuyên môn làm ăn của anh ta là bắt cóc vợ vết tài sản, cho nên van cầu mọi người cứu cứu tôi, cứu cứu tôi với...”

Nữ tiếp viên hàng không đứng ở một bên nhìn cô diễn y như thật lại bắt đầu dao động.

Nếu cô ấy nói là thật vậy cô không phải nên đi gọi tiếp viên trưởng tới đây chứ? Cái chìa khóa này rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Thình lình!

Ngay lúc tất cả mọi người bàn tán sôi nổi, thời điểm lòng người hoang mang...

Mặc Tử Hàn nhú mào thâm thúy, bàn tay to nắm lấy bả vai Tử Thất Thất, đem cô ôm vào trong ngực của mình, sau đó ngay trước mắt bao người hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt...

Tất cả hành khách đều há to miệng á khẩu không trả lời được, mà nữ tiếp viên hàng không đứng trước mặt anh cũng khiếp sợ sững sốt, ngay cả Mặc Thiên Tân ngồi ở bên cạnh Tử Thất Thất cũng kinh ngạc trợn to hai mắt.

Oa, ba thật suất, rất có phong thái đàn ông!

Sùng bái!

Cậu hai mắt toát ra quang mang chói lọi, hai gò má phình hồng! ($\geq \dots \leq$)~

Tử Thất Thất kinh ngạc hoàn toàn sững sốt, cả người đều ngơ ngác hoàn toàn không biết hiện tại đang là cái tình huống gì, chỉ cảm thấy môi của mình bị môi của anh gắp gao dán lại, sau đó đầu lưỡi của anh trơn trượt chui vào trong miệng của cô, ở trong miệng của cô xoay tròn một vòng mới bỏ qua buong cô ra!

“Bà xã, đừng nháo nữa, cho dù em giận anh cũng có chừng có mực thôi, đừng gây thêm phiền phức cho những người khác!” Mặc Tử Hàn bình tĩnh nói, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bà xã?

Xung hô thế này lại một lần nữa làm cho mọi người chấn động!

Đây quả thực là tình tiết đảo ngược lớn trong kịch truyền hình, bọn cướp trong truyền thuyết thoáng cái trở thành ông xã của con tin, trực tiếp chuyển đổi thành tranh cãi gia đình.

Một đám người điên cuồng đổ mồ hôi! (ゝゝゝ|||)

Mà Tử Thất Thất nghe cách xung hô của anh liền từ hoảng sợ thành sững sờ.

“Bà... bà... bà xã?” Cô khiếp sợ hét lớn, “Ai là bà xã của anh?”

“Em!” Anh bình tĩnh trả lời.

“Tôi... Tôi mới không phải, anh đừng nói lung tung, anh đồ biến thái, khốn kiếp, đại sắc lang!”

“Thế nào? Anh bây giờ không phải là tội phạm bắt cóc, cũng không phải thủ lĩnh hắc đạo mà là biến thái, khốn kiếp, đại sắc lang?”

Hồng hét!

Lộ tẩy rồi!

Sắc mặt Tử Thất Thất lúc xanh lúc tím, xấu hổ cúi đầu.

“Được rồi bà xã, em cũng đừng giận anh nữa, cũng là lỗi của anh, tha thứ cho anh đi, Thiên Tân...” Anh đột nhiên nhìn về phía Mặc Thiên Tân ngồi cạnh cửa sổ, khẩu khí mang theo uy hiếp nói: “Lại đây khuyên mẹ con, đừng tức giận với ba nữa!”

“A?” Mặc Thiên Tân vẻ mặt mờ mịt nhưng lập tức giả dạng làm người hoà giải, nói, “Mẹ, mẹ đừng tức giận, cũng đừng náo loạn, quả thật rất xấu hổ!” Ngay cả cậu cũng muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Không nghĩ tới sức chiến đấu của mẹ đã vậy còn quá thấp, chẳng qua nhận cái hôn liền thảm bại hoàn toàn, haizz...

Cái này... Tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ!

Quả nhiên là hai vợ chồng cãi nhau, còn tưởng rằng là gặp rủi ro nguy hiểm gì, thật là sợ chuyện không đâu!

“VẬY... Cái chìa khóa này?” Nữ tiếp viên hàng không đột nhiên mở miệng nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Ném!”

“Đưa tôi!”

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất lên tiếng cùng một lúc, nhưng là ý nghĩa hoàn toàn trái ngược nhau.

Nữ tiếp viên hàng không lại một lần nữa khó xử!

Thế này thì phải làm sao đây? Thật sự không biết nên như thế nào cho phải, với lại cho dù hỏi bọn họ cũng hỏi không ra kết quả, cuối cùng, tầm mắt của

cô rơi vào Mặc Thiên Tân.

“Cậu bé, cháu cảm thấy cái chìa khóa này nên xử lý như thế nào đây?”

“Cái này sao...”

Mặc Thiên Tân vừa mở miệng liền cảm ứng được hai ánh mắt mãnh liệt.

“Ném... Ném đi ạ!” Cậu ắp a ắp ứng nói xong liền ngay lập tức đem mặt của mình hướng về phía cửa sổ nhìn đám mây trắng, trong lòng cũng âm thầm lầm bầm: Xin lỗi mẹ, tình huống hiện tại, người nào trêu chọc ba cũng chính là nhỗ lông lão hồ - Tì SHI!

Tử Thất Thất nghe được câu trả lời của cậu, cả người ngây ngốc tựa như một pho tượng đá, mà khóe miệng Mặc Tử Hàn nhếch lên, vẻ mặt người thắng làm vua!

Nữ tiếp viên hàng không rút cục thở phào nhẹ nhõm xoay người bước đi.

Bên trong buồng phi cơ lại khôi phục sự yên lặng, thật giống như trò khôi hài vừa mới xảy ra kia chưa từng phát sinh.

Mặc Tử Hàn quay đầu nhìn khuôn mặt ủ rũ của Tử Thất Thất, không hiểu sao trong lòng vô cùng vui vẻ.

Anh đã từng nói, đây là lần cuối cùng cô thoát khỏi tay anh, anh cũng đã nói, Mặc Tử Hàn anh sẽ không để cô chạy khỏi tay anh nữa...

Bỗng nhiên, tay trái bị còng của anh nắm lấy tay phải đang bị còng của cô, nắm thật chặt.

Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu nhìn khuôn mặt anh.

Anh ta... Vì sao... Nắm tay cô?

Không tự giác trên mặt bỗng nhiên bị một tầng ửng đỏ nhàn nhạt phủ kín.

“Em sao vậy? Bị bệnh? Phát sốt?” Mặc Tử Hàn dùng ngữ điệu đùa giỡn tà mị hỏi.

“Anh mới phát sốt!” Tử Thất Thất khó chịu.

“Vậy mặt em sao hồng vậy?”

“Tôi, tôi nào có!”

“Chẳng lẽ... là xấu hổ?”

“...” Khuôn mặt Tử Thất Thất nháy mắt càng đỏ, thật sự không có cách nào cùng anh ta tiếp tục nói chuyện, cho nên không thể làm gì khác hơn là...

“Hừ! Ai để ý đến anh!”

Nhanh chóng cô tựa đầu chuyển đến bên kia, tránh được tầm mắt của anh.

Mặc Tử Hàn cười khế, tâm tình cực kỳ vui mừng!

Mà Mặc Thiên Tân cũng âm thầm cười trộm: xem ra, kế hoạch đang tiến triển thuận lợi...

Đài Loan

Biệt thự Bách gia.

Bách Hiên hôn mê nằm trên giường lớn mềm mại, hai mắt gắt gao nhắm chặt. Bên giường, Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ đứng cạnh nhau, bốn con mắt đều theo dõi khuôn mặt anh, mà chân mày gắt gao nhíu lại, bộ mặt ưu sầu.

Đột nhiên! Chân mày Bách Hiên khẽ nhả lại, hai mắt đang nhắm giống như giấy dựa thành linh mở ra.

“Hiên con!”

Bách Mạc Lệ lo lắng tiến lên, cúi đầu nhìn anh.

Bách Hiên chợt nhớ tới chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, kích động lập tức ngồi dậy nhưng là cả người giống như không phải của anh, vừa trầm vừa nặng không có một chút khí lực.

Đây là có chuyện gì?

“Con đừng uổng phí sức lực, trong lúc con hôn mê, bác sĩ đã cho con thuốc, con bây giờ căn bản là sức để đứng lên cũng không có, nhiều nhất thì chỉ có thể mở miệng nói chuyện!” Bách Vân Sơn lạnh lùng hạ con mắt nhìn anh, bình tĩnh nói.

Bách Hiên luôn luôn dụ dàng hai mắt đột nhiên hung hăng nhìn chăm chăm ông, chất vấn nói, “Thất Thất đâu?”

“Đã đi rồi, lúc này chắc cũng đã tới nước Anh!” Ông trả lời.

Đi rồi?

Tâm Bách Hiên nháy mắt ngượng lạnh.

Không phải đã nói sẽ cùng anh đi nước Anh sao? Vì sao không đợi anh? Vì sao không đợi anh?

“Ba...” Anh khẽ gọi, nhàn nhạt nói, “Cho dù ba giữ con lại, con cũng sẽ không kế thừa sự nghiệp, con sẽ không nghe lời ba nữa, con chỉ muốn cùng người mình thích sống cuộc sống yên lặng, cho nên... Xin ba thả con ra!”

“Không có chuyện đó!” Bách Vân Sơn lớn tiếng cự tuyệt, cũng lạnh lùng nói, “Con là con độc nhất của Bách gia chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không thả con đi, con nên dẹp bỏ suy nghĩ này đi, yên ổn mà sống ở Bách gia cho ta!”

“Con nói rồi con sẽ không nghe lời ba nữa, ba có thể giữ con một ngày, giữ con hai ngày, giữ con ba ngày, giữ con bốn ngày... nhưng ba không giữ con cả đời được, trừ khi ba cả đời dùng thuốc để con không cách nào nhúc nhích,

nhưng nếu như vậy, ba giữ một người tàn phế chỉ có thể nằm ở trên giường như con có ích lợi gì?”

Nghe lời anh nói, chân mày Bách Vân Sơn nhăn lại thật sâu.

“Cho dù ta hiện tại thả con, người phụ nữ kia cũng sẽ không trở lại bên cạnh con, con vẫn nên buông tha đi!”

“Cái gì?” Bách Hiên kinh ngạc nhìn ông, nói, “Ba vừa nói vậy là có ý gì?”

“Ta đã giao cô gái đó cho Mặc Tử Hàn, hiện tại bọn họ hẳn là cùng ngồi trên một máy bay tới Anh, cho nên... Con không có khả năng sẽ có được cô ta!”

Bách Hiên nghe được lời ông, trái tim giống như bị dập nát.

Đem giao cô cho Mặc Tử Hàn?

Bọn họ ngồi cùng một máy bay? Cùng bay đi Anh?

Không... Cái này không thể nào...

Người ngồi cạnh cô hẳn là anh, người cùng cô đi nước Anh cũng chỉ có thể là anh, tại sao... lại trở thành Mặc Tử Hàn?

Chương 83: Máy bay hạ cánh, Hello nước Anh.

“Tại sao... Tại sao...” Bách Hiên thống khổ không ngừng tự hỏi, “Tại sao... Tại sao...”

Anh thật vất vả mới có được cơ hội, tại sao lại trở thành cơ hội của Mặc Tử Hàn? Anh bỏ đi tất cả, liều mạng tìm kiếm cơ hội, vì sao lại bị cha ruột anh tự tay bóp chết?

Ông ta thật sự là ba anh sao? Thật sự là người ba đã sinh ra anh sao? Tại sao muốn tra tấn con mình như vậy chứ? Tại sao phải đối đãi với anh như vậy?

“Tại sao...”

Anh không tìm được bất kì lời giải thích nào, chỉ có thể không ngừng hỏi.

Bách Vân Sơn nhìn khuôn mặt thống khổ của con, lòng mình cũng ảm ảm đau đớn, nhưng, ông không thể không làm như vậy, ông không nghĩ ra ngoài biện pháp này còn có cái biện pháp nào có thể giữ chân con ông.

Chậm chạp mở miệng, chân chờ lên tiếng nhưng là lạnh lùng nói: “Bởi vì con họ Bách, bởi vì con là con cháu Bách gia cho nên đây chính là số phận của con!”

Môi Bách Hiên nháy mắt dừng lại thanh âm cũng biến mất!

Anh tìm thấy nguyên nhân, cũng bởi vì họ của anh a, cũng bởi vì anh là con cháu Bách gia a, nhưng mà vận mệnh không phải nắm giữ ở trên tay của mình sao? Tại sao vận mệnh của anh lại nắm trong tay người khác? Tại sao cả đời này của anh, từ lúc bắt đầu có trí nhớ, vẫn vẫn vẫn vẫn vẫn... Vẫn là như vậy?

“A...” Anh cười khẽ, tự giấu cợt chính mình, càng châm chọc Bách Vân Sơn trước mặt.

“Nếu có thể lựa chọn con nhất định không muốn đầu thai ở Bách gia, không... hẳn là tất cả nhà người có tiền!” Thân phận này của anh so với cái gì cũng làm cho anh chán ghét.

Bách Vân Sơn nặng nề nhắm hai mắt lại, đột nhiên xoay người ra khỏi phòng.

Ông cũng không muốn làm một người cha tàn nhẫn, nhưng số phận chính là như vậy, thời điểm khi ông còn trẻ cũng thế,... Không có biện pháp... Ai kêu mấy đời nhà bọn họ đều là con một?

Đây là số phận!

...

Ngay sau khi Bách Vân Sơn đi rồi, Bách Mạc Lệ mới dám ngồi bên giường.

“Hiên, con cần gì phải như vậy? Chỉ là một cô gái, có cần làm mọi chuyện náo loạn lớn đến như vậy sao?” Bà nhẹ giọng hiên từ khuyên bảo.

“Mẹ, con thật sự thích cô ấy, con rất yêu cô ấy, nhưng mà...”

“Hiên con!” Bách Mạc Lệ cắt ngang lời con, nói: “Con gái trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn, dựa vào thân phận Bách gia chúng ta con còn sợ không tìm được cô gái tốt sao? Cô gái giống như cô ta căn bản không xứng với con!”

“Cô gái giống như cô ấy? Cô ấy là cô gái như thế nào? Mẹ.. Mẹ nói cho con biết, Tử Thất Thất cô ấy là dạng cô gái như thế nào?” Bách Hiên hai mắt lạnh như băng không ngừng hỏi bà.

Bách Mạc Lệ nhìn cặp mắt trống rỗng lạnh như băng kia, trái tim không khỏi run lên.

Bách Hiên mi tâm từ từ chau lên, lại một lần nữa mở miệng nói, “Mẹ... Con hỏi mẹ, một người phụ nữ cùng người đàn ông lên giường chính là không biết liêm sỉ sao? Một người phụ nữ mang thai đứa nhỏ của người đàn ông chính là không biết liêm sỉ sao? Một người phụ nữ dừng cảm sinh hạ đứa nhỏ chính là không biết liêm sỉ sao? Nếu lúc trước, mẹ đứng ở lập trường của Tử Thất Thất, mẹ mang thai con, mẹ sẽ làm gì? Mẹ sẽ có dũng khí sinh ra con sao? Mẹ sẽ có dũng khí đối mặt với châm chọc của người khác mà kiên cường nuôi nấng con mình sao? Mẹ sẽ có dũng khí mỗi ngày đều treo khuôn mặt tươi cười đối mặt với mọi người cất dấu thống khổ của mình sao? Mẹ... Làm con của mẹ, con biết con không có tư cách phê bình mẹ, thế nhưng con vẫn rất muốn hỏi mẹ một vấn đề, rốt cuộc tại sao mẹ dựa vào cái gì nói Tử Thất Thất cô ấy là một cô gái không biết liêm sỉ? Mẹ dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì nói cô ấy như vậy?”

Nghe những lời con nói, nghe chất vấn của con, Bách Mạc Lệ khiếp sợ không phản bác được.

Bà dựa vào cái gì?

Bà chẳng qua là không muốn để một cô gái như vậy ở chung một chỗ với con trai mình, bà chẳng qua là hi vọng con trai bảo bối của mình có thể tìm được một cô gái hoàn mỹ xứng đôi với con, cho nên mới nói cô ta như vậy, kia bắt quá chỉ thuận miệng nói ra mà thôi nhưng là không nghĩ tới... Dĩ nhiên đôi lấy chất vấn của con mình.

“Mẹ... Chẳng qua là hi vọng con có thể hạnh phúc, cho nên...” Bà không nói gì thì thảo mở miệng.

“Hạnh phúc?” Bách Hiên lập lại hai chữ này, giễu cợt nói, “Cái gọi là hạnh phúc của các người, chính là dùng thuốc đem con nhốt lại ở chỗ này? Chính là để cho con kế thừa sự nghiệp Bách gia? Chính là nắm giữ cuộc đời con, an bài cuộc đời của con, kế hoạch cuộc đời của con... Nếu đây chính là cái gọi là hạnh phúc của ba mẹ, vậy thì... Con không cần!”

“Con không cần cuộc sống như thế!”

Anh đột nhiên hô to, dùng hết toàn bộ sức lực trên người hô to.

Bách Mạc Lệ đứng lên, khiếp sợ nhìn con của mình.

Từ nhỏ luôn nghe lời, từ nhỏ luôn biết điều, từ nhỏ luôn dịu dàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng lớn tiếng nói qua một câu với bà, mà bây giờ, nó dĩ nhiên ở trước mặt bà lớn tiếng như vậy.

Đây là con trai bà sao? Người có khuôn mặt giống con trai bà này, thật sự là con bà sao?

Bách Hiên vô lực nằm trên giường, nghĩ tới cuộc sống của mình, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi...

“Mẹ... Con muốn yên lặng một mình, mẹ có thể ra ngoài được không?” Anh nhẹ giọng nói, khóe mắt đọng đầy nước mắt.

Bách Mạc Lệ dùng hai tay che kín miệng mình, nhìn khóe mắt điểm lệ của anh.

Dau lòng xoay người chạy ra khỏi phòng...

Bên trong phòng lại trở lại yên tĩnh.

Bách Hiên nhìn trần nhà cao cao, chân mày nhíu lại thật sâu, anh chậm chạp mở miệng, lẩm bẩm, “Thất Thất... Thất Thất...”

Kể từ khi biết cô, anh mới biết đến cuộc sống tiêu sái này, biết đến cái gì gọi là cuộc sống! Cho dù gian khổ nhưng cô sống tự do tự tại, sống sôi động, cô giống như một đóa hoa hồng không ngừng nở rộ, đem hết toàn lực tạo nên cuộc sống ưu việt của mình, mà anh chỉ có thể hâm mộ, khát vọng, nhìn cô...

Có lẽ... thích cô, là vừa gặp đã thích, nhưng là yêu cô, cũng là lâu ngày sinh tình!

Anh dùng hết tất cả biện pháp giữ cô ở bên cạnh bảy năm nhưng hiện tại, tất cả đã thành bọt nước.

Nhớ lúc đem cô trở về, nhớ lúc tranh thủ đoạt lại cô, nhưng tại sao vô lực tê liệt nằm ở nơi này?

Anh dùng tất cả sức lực toàn thân không chế cơ thể mình, cắn răng xoay người, từ từ nặng nề nâng cơ thể lên, đột nhiên xoay ngược lại, cả người anh té ngã trên mặt đất.

“Bịch!” Tiếng vang trầm muộn, đau đớn lan tràn.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Anh không ngừng lâm bầm, hai mắt nhìn cánh cửa gần ngay trước mắt kia nhưng... nhưng không cách nào nhích tới gần...

Luân Đôn nước Anh.

Máy bay rớt cục đã hạ cánh, Tử Thất Thất lúc lên máy bay là trời tối vừa vặn tới đây là giữa trưa.

Vì lệch giờ, và cũng do tối hôm qua căn bản không ngủ, cho nên sắc mặt Tử Thất Thất thoáng lộ ra vẻ mệt mỏi, mắt quầng thâm so với lúc trước sâu hơn một tầng, nhưng đứa bé sáu tuổi tinh quái khác lại dư thừa sức lực, vô cùng vui vẻ. Không sai, bởi vì ở trên máy bay cậu ngủ một giấc dài, hoàn toàn không thấy ánh mắt phần nộ mãnh liệt của người nào đó bên cạnh.

Mà một người khác ngồi bên cạnh cô, hai con mắt meo meo chưa từng rời khỏi người cô, giống như ở trên người có giấu vàng bạc châu báu gì sợ cô đánh cắp.

Tử Thất Thất cả người xao động không dứt!

“A... Ngồi mười mấy giờ trên máy bay, mệt mỏi quá, chúng ta đi tìm khách sạn nghỉ ngơi chút!” Mặc Tử Hàn lâm bầm lâu bầu nói sau đó sải bước đi về phía cửa lớn.

“Này, anh đợi chút cho tôi, ai muốn đi theo anh hả, anh mau buông tôi ra!” Hai chân Tử Thất Thất thỉnh thoảng dừng lại, lớn tiếng ồn ào.

Mặc Tử Hàn không kiên nhẫn quay đầu nhìn khuôn mặt tức giận của cô.

“Nếu cô không muốn đi theo tôi, vậy cô nán lại ở chỗ này đi!”

Anh lạnh lùng bỏ lại một câu, tiếp tục đi nhanh về phía trước, mà Tử Thất Thất cùng anh bị còng tay một chỗ chặt vật đi theo sau.

“Này, trứng thối anh, anh mau cởi bỏ cái này ra cho tôi, anh thả tôi ra... thả tôi ra, thả tôi ra, thả tôi ra...” Tử Thất Thất không ngừng hét, hai chân đứng im tại chỗ, thậm chí cả người cũng ngồi hẫ xuống thê nhưng sức lực của Mặc Tử Hàn thật sự quá lớn, nhưng cũng vì mặt sàn ở sân bay bóng loáng làm cho cô giống như cái rương hành lý trực tiếp bị anh lôi đi.

Tại sao lại như vậy?

Cô khóc! (T___T)~

Mặc Thiên Tân đi theo phía sau, nhìn hình dạng mất hết thể diện của Tử Thất Thất, thật sự là nhìn không được.

Dùng tay nhỏ bé của mình che mặt, chạy chậm tới bên cạnh cô, sau đó nhỏ giọng nói, “Mẹ, mẹ đừng ở đây mà từ chối nữa, nhanh lên một chút, mắc cỡ chết người!”

Hai mắt sắc bén của Tử Thất Thất hung hăng nhìn chằm chằm cậu.

Nếu không phải tại thằng nhóc này nói đem chìa khóa vứt đi, cô bây giờ có như vậy không?

Nhìn khuôn mặt vui sướng khi người gặp họa, chuyện như vậy cũng đã sớm trong kế hoạch của cậu.

Tiểu tử thú này...

Mặc Thiên Tân bị cô dùng ánh mắt nhìn như muốn lóc da xẻ thịt mình, lập tức hai chân thả chậm tốc độ, cách cô một khoảng.

Bởi vì cái gọi là lòng tốt, thường thường đều không có được báo đáp! Quên đi,...

“Mẹ, tự cầu phúc đi, Amen!”

Cậu đứng thẳng, chấp tay trước ngực, vừa nhẹ giọng rù rì vừa làm động tác chấp tay cầu nguyện!

...

Ngoài cửa sân bay.

Mặc Tử Hàn kéo một đường, dễ dàng đem Tử Thất Thất kéo tới ngoài cửa lớn.

Đúng lúc vừa ra khỏi cửa, một chiếc Bentley màu bạc dừng trước mặt bọn họ.

Chương 84: Cứu mạng... Cứu mạng... Help me!

Cửa xe mở ra, một người đàn ông Trung Quốc mặc âu phục tới trước mặt bọn họ.

Chỉ thấy anh ta cung kính khom lưng chín mươi độ, sau đó nói, “Đại ca!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.

Mặc Thiên Tân hứng thú bưng bưng xem xét lễ nghi của người trong hắc đạo, thú vị thú vị...

“Đi thôi!” Mặc Tử Hàn lại lạnh lùng mở miệng, sải bước hướng về phía xe.

Tử Thất Thất cố chấp hai chân dùng sức đứng tại chỗ, hai tay kéo tay kia của anh lại.

Mặc Tử Hàn cau mày xoay người, nhìn chằm chằm cô!

“Thả tôi ra!” Cô cố chấp lặp lại ba chữ kia.

“Chìa khóa cũng đã ném, cô muốn tôi làm sao thả cô ra?” Anh hỏi.

“Tôi không tin anh không có cách nào, anh nhất định có thể mở thứ này ra!”

“Đó là đương nhiên, một cái còng tay mà thôi, sao có thể làm khó tôi?” Mặc Tử Hàn bộ mặt kiêu ngạo, hoàn toàn không đem còng tay này để vào mắt.

“Vậy anh mau mở ra a!” Tử Thất Thất oán giận.

“Tôi sao lại muốn mở nó ra? Tôi chính là muốn nó khóa chúng ta lại, để cho cô không có biện pháp thoát khỏi tôi!”

“Anh...” Tử Thất Thất tức giận.

Mặc Tử Hàn khoái trá cười tươi, uy hiếp nói, “Cô rốt cuộc có đi hay không? Chẳng lẽ muốn tôi ôm cô lên xe sao?”

Ôm?

Tử Thất Thất hoảng hốt!

“Anh... Anh đừng chạm vào tôi, tôi tự đi!”

Thần kinh toàn thân cô căng thẳng, sợ anh thật sự sẽ làm loạn với cô, mà lúc này, cô giống như chim non bị Lão Ưng bắt vào hang, không chỉ là tay trói gà không chặt, quả thực chính là mặc người chém giết.

Làm sao bây giờ?

Hiện tại có biện pháp gì có thể cởi bỏ cái còng tay này, thoát khỏi anh ta?

Cô gắt gao nhú lại chân mày, vô cùng không tình nguyện đi theo anh, ngồi lên chiếc xe Bentley cao cấp.

Mà Mặc Thiên Tân đi theo phía sau bọn họ bước đi có chút chần chừ, trong lòng không ngừng tính toán, cậu muốn tìm một cơ hội gọi cho mẹ Tiểu Lam, hiện tại kế hoạch B đã thất bại, dường như kế hoạch C cũng có thay đổi, thật không nghĩ tới ba cậu lại sử dụng chiêu như vậy.

Cái này phải làm sao chạy trốn đây?

...

Bên trong xe

Tử Thất Thất ngồi cạnh Mặc Tử Hàn, Mặc Thiên Tân ngồi đối diện hai người, do cũng là lần đầu tiên ngồi xe thế này, có chút vui vẻ, bất quá...

“Con nói ba nè!” Cậu đột nhiên mở miệng

“Làm sao?” Mặc Tử Hàn lạnh nhạt lên tiếng.

Khóe miệng Mặc Thiên Tân hiện lên tà ác, sau đó giả vờ ra vẻ ngây thơ không biết gì, nói, “Ba sao lại khóa mẹ ở cùng một chỗ, vậy buổi tối lúc ngủ phải làm sao ạ?”

“Đương nhiên là cùng nhau ngủ rồi!”

Cái gì (O__O)~

Tử Thất Thất kinh ngạc quay sang nhìn anh nói, “Ai muốn ngủ cùng anh!”

“Nếu không cô muốn phải làm sao bây giờ? Đừng quên, chúng ta bây giờ coi như là cùng một thể!” Anh nói xong, nhắc cả tay cô lên, quơ quơ khóa trên cổ tay hai người.

Tử Thất Thất tức giận hất tay anh, kiên định nói, “Tóm lại tôi sẽ không ngủ cùng anh!”

“Có cái gì mà xấu hổ, cũng đã hai lần ngủ cùng nhau!”

Khuôn mặt Tử Thất Thất nháy mắt trướng hồng.

“Ai xấu hổ? Ai với anh ngủ cùng hai lần? Anh đừng có nói bậy bạ!”

“Không ngủ cùng hai lần, vậy nó làm sao xuất hiện?” Mặc Tử Hàn bình tĩnh nói, ngón trỏ chỉ hướng Mặc Thiên Tân ở đối diện.

Tử Thất Thất nháy mắt á khẩu.

Mặc Thiên Tân đỏ mặt hời!

Liên quan gì đến cậu sao?

Bất quá... Hắc hắc!

Nội tâm cậu đang tà ác cười, nhưng trên mặt lại là vẻ mặt ngây thơ, còn nói, “Mẹ, không quan hệ, không phải ngủ riêng nha, ba chính là chính nhân quân tử, ba sẽ không làm gì mẹ a!”

“Cũng không nhất định như vậy!” Mặc Tử Hàn trực tiếp bác bỏ lời của cậu.

Yes! Cậu chính là muốn câu trả lời này!

Mặc Thiên Tân đạt được ý muốn quay đầu nhìn phong cảnh xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Tử Thất Thất nhưng lại hung dữ nhìn chăm chăm cậu, hận không thể vươn hai tay gắt gao nhéo lỗ tai của cậu.

Tại sao muốn tự vạch áo cho người xem lưng? Là nó cố ý a? Rõ ràng mấy ngày hôm trước còn liều sống liều chết giúp cô chạy trốn, bây giờ như thế nào lại giống như đứng về phía Mặc Tử Hàn? Nó là kẻ hai mặt sao? Dĩ nhiên ngã về cả hai phía?

Tức giận! Tức giận! Tức giận!

Nếu lại gặp tình huống lần trước, cô phải làm sao bây giờ? Cái loại chuyện làm cho người ta ghê tởm, cô đời này không muốn phát sinh lần thứ ba nữa.

Làm sao bây giờ?

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp, tuyệt đối không thể để cho người đàn ông này đụng chạm vào cô nữa!

Nhưng cô có biện pháp nào có thể bảo vệ mình?

Mặc Tử Hàn vẻ mặt thông thả, một tay chống ở cửa sổ xe, nâng cằm mình, khẽ quay đầu nhìn dáng vẻ tâm phiền ý loạn (lòng dạ rối loạn) của cô, khoe miệng hờ hững cười tà.

“Thật chờ mong a... Cho cô lần thứ ba sẽ là cảm giác gì?”

Tử Thất Thất toàn thân run rẩy, ngay lập tức, trong đầu nhớ tới chuyện xảy ra lần trước, đồng thời, thân thể giống như lại một lần nữa bị tay anh chạm vào, lại một lần nữa bị môi của anh hôn, giống như có vô số bàn tay, vô số môi, không ngừng xâm phạm thân thể của cô.

Không cần!

Trong lòng cô lớn tiếng gào thét, thân thể bắt đầu có chút run rẩy.

Thật buồn nôn... Thật dơ bẩn... Thật muốn nôn...

Loại cảm giác bồi hồi này làm cô chán ghét, làm cho cô bắt đầu hoảng sợ...

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Có ai... Có thể tới cứu cô sao??

...

Cửa tiệm rượu

Xe Bentley đột nhiên dừng lại, một người đàn ông trẻ tuổi tới bên cạnh xe, mở cửa xe ra.

Mặc Tử Hàn tiêu sái xuống xe, Mặc Thiên Tân cũng vui vẻ nhảy xuống xe, chỉ có Tử Thất Thất còn ngây ngốc ngồi trên xe, cánh tay khẽ vươn ngoài xe.

“Xuống xe!” Mặc Tử Hàn nhắc nhở cô.

“A?” Tử Thất Thất hoàn hồn, rất rõ ràng vừa mới bắt đầu đã bị vây ở trạng thái mất cả hồn vía.

Hai mắt cô nhìn khách sạn bên ngoài, trái tim càng thêm hoảng loạn.

Tới rồi?

Khách sạn?

Anh ta thật sự sẽ không phải muốn làm chuyện đó chứ?

Không muốn xuống xe, không muốn đi vào nơi này, muốn lập tức chạy trốn, trốn càng xa càng tốt, nhưng tay cô lại bị trói chặt với tay anh ta.

“Này, xuống xe, cô không nghe thấy sao?” Chân mày Mặc Tử Hàn khễ chau lên, có chút không kiên nhẫn.

“...”

Tử Thất Thất trầm mặc ngồi ở bên trong xe, thân thể hơi hơi nhúc nhích nhưng lại lùi vào bên trong xe, cũng lẩm bẩm nói, “Tôi... không muốn xuống xe!”

“Cái gì?” Mặc Tử Hàn bực mình.

Anh không còn kiên nhẫn tiếp tục uy hiếp cô, hơn nữa cũng không có kiên nhẫn ngồi cùng cô trên xe, càng không kiên nhẫn cùng cô đông dài ở chỗ này.

Đột nhiên một chân bước vào bên trong xe, anh hoàn toàn không để ý tới tay hai người còn bị còng, cường ngạnh ôm lấy eo của cô, sau đó vừa dùng sức đem cả người của cô vác lên vai mình.

“A!” Tử Thất Thất lớn tiếng hét chói tai, “Anh muốn làm gì? Mau buông tôi xuống, tên khốn kiếp anh thả tôi xuống, tôi có chết cũng không vào khách sạn này, anh đừng mơ tưởng đụng vào tôi... buông tôi ra, mau buông tôi xuống... Cứu mạng... Cứu mạng với...Help me...”

Cô lớn tiếng gào to, không ngừng cầu cứu, ngay cả tiếng anh cũng nói nhưng những người bên cạnh nhìn được nghe được nhưng không có người nào dám tiến lên ngăn cản, thậm chí có những người giả vờ như không nghe thấy, lập tức rời đi. Chỉ có Mặc Thiên Tân đứng im tại chỗ, bất đắc dĩ lắc đầu!

Hôm nay đã là lần thứ ba mẹ mất mặt! Thật không rõ nghề nghiệp tuyển thủ quyền đạo năm đó của mẹ là thế nào mà đạt được, lại hô cứu mạng, còn help me... Ai, cậu thật không biết phải nói như thế nào!

...

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Mặc Tử Hàn khiêng Tử Thất Thất liên tục gào thét cả đoạn đường, đi tới phòng ở tầng cao nhất.

Vừa mới mở cửa, đại sảnh giống như hoàng cung kiêu Anh hoa lệ hiện ra ở trước mắt, mà hai bên đại sảnh là bậc thang hình cung, phòng ngủ ở tầng thứ hai.

“Wow...” Mặc Thiên Tân không khỏi trầm trồ “Phòng ốc thật xinh đẹp a!” So với nhà bọn họ quả thực là một trời một vực.

Phía sau, người đàn ông mặc đồng phục bước tới trước mặt Mặc Tử Hàn, cung kính khẽ cúi đầu, sau đó dùng tiếng Trung quốc lưu loát nói “Tổng Giám Đốc Mặc, người phục vụ chuyên dành cho VIP sẽ ở cửa đợi phục vụ, nếu Ngài cần gì, có thể trực tiếp gọi, hoặc là ấn vào cái nút màu trắng này!”

Người đàn ông cầm một cái điều khiển từ xa nhỏ màu đen đưa cho anh, phía trên chỉ có ba cái nút, màu đỏ là đóng cửa, màu xanh biếc là mở cửa, màu trắng là gọi phục vụ.

“Tôi biết rồi, anh đi xuống đi!” Mặc Tử Hàn nhận lấy điều khiển từ xa.

“Vâng!” Người đàn ông lập tức lui ra và đóng cửa phòng lại.

Trong phòng lớn như thế chỉ còn lại có ba người bọn họ!

Tử Thất Thất vẫn đang bị vác trên vai, do mệt nên im lặng không nói, hơn nữa bụng của cô bị đặt trên vai anh rất đau.

“Có thể thả tôi xuống chưa?” Cô không còn hơi sức hỏi.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý tới lời nói của cô, trực tiếp quay đầu nhìn

về phía Mặc Thiên Tân đứng bên cạnh, lạnh lùng nói “Ở chỗ này con có thể tùy ý đi lại, nếu như muốn ăn cái gì thì kêu người đem đến, cái này cho con, nhưng phải nhớ một điểm duy nhất...” Anh đột nhiên dừng lại, cảnh cáo nói, “Không cho phép quấy rầy chúng ta!”

Anh nói xong liền đem điều khiển từ xa ném cho cậu, tiếp tục khiêng Tử Thất Thất lên lầu hai.

Không cho phép quấy rầy chúng ta?

Này... Này... Đây là ý gì?

“Này, Mặc Tử Hàn, anh thả tôi xuống, anh mau buông tôi xuống, thả tôi xuống...” Tử Thất Thất cao giọng rống to, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Chương 85: Nghĩ kỹ để cho tôi hôn, hay để cho tôi cái kia sao?

Mặc Thiên Tân nhìn theo bóng hai người đi lên lầu.

Cậu anh tuần đem điều khiển từ xa cầm trong tay ném lên, sau đó chuẩn xác bắt lấy, khoe miệng... vui vẻ gọi lên nụ cười tà ác.

Bảo cậu không quấy rầy bọn họ? Đây... Đương nhiên là không thể nào!

Lúc nên quấy rầy thì phải quấy rầy, nhưng mà cậu tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để cho mẹ cậu chịu thiệt, bất quá, nếu như thật sự bó tay hết cách, cậu cũng không có cách nào khác, đành nhìn thôi vậy!

Còn nữa, trước hết cậu phải gọi điện thoại cho mẹ Tiểu Lam mới được.

Cậu vui vẻ bước đến ghế sofa lớn xa hoa trong phòng khách, trực tiếp nằm lên đó rồi lấy điện thoại ra bấm một dãy số:

“Alo? Thiên Tân?”

“Mẹ Tiểu Lam!”

“Đã tới nước Anh rồi?”

“Dạ Đúng!”

“Vậy hai người đang ở đâu?”

“Ở một khách sạn xa hoa giống như trong hoàng cung, thật sự rất đẹp, con lần đầu tiên nhìn thấy căn phòng đẹp đến như vậy!”

“Thật sự? Không nghĩ tới Bách Hiên ra tay lại hào phóng như vậy!”

“Không phải đâu mẹ Tiểu Lam, người cho chúng con ở phòng tốt như vậy là ba mà!”

“Cái gì? Mặc Tử Hàn? Anh ta đã tìm được rồi sao? Mẹ con bị anh ta bắt rồi? Vậy Bách Hiên đâu?”

“Haizz... Nói ra thì rất dài!”

“Vậy con nói ngắn gọn thôi!”

“Được rồi, nói đơn giản, chính là ba chú Bách Hiên dùng mưu kế giữ chú Bách Hiên ở lại Đài Loan, sau đó còn nói cho ba biết mẹ đang ở đâu, cho nên ba thừa dịp chúng con buông lỏng cảnh giác liền đi theo chúng con cùng ngồi trên một máy bay, cùng tới nước Anh, nhưng đây cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là ba lại lấy cớ tay khóa mẹ với ba lại với nhau, con không có cách nào cứu mẹ ra, cho nên kế hoạch C phải có chút thay đổi, bắt quá bây giờ ba kéo mẹ vào phòng rồi, con sợ... “Cậu muốn nói lại thôi.

“Con mà sợ? Mẹ thấy con chỉ mong cho hai người bọn họ làm cái gì đấy!”

“Hắc hắc, đích thật là đúng như vậy, thế nhưng con không muốn mẹ thương tâm như lần trước, cho nên đến thời điểm đó con nhất định sẽ ra mặt ngăn cản!”

Lần đó chứng kiến mẹ khóc, tim cậu như vỡ ra, cho nên lần này cậu không muốn mẹ khóc, cậu phải bảo vệ mẹ, mặc dù cậu còn rất nhỏ, nhưng được cái may mắn duy nhất là chỉ số IQ cao hơn người khác.

Cậu nhất định sẽ bảo vệ tốt mẹ, nhất định!

“Tốt lắm, con cứ yên tâm đi, mẹ con không có yếu ớt như vậy đâu, không phải là có câu danh ngôn: Kết quả tốt, mọi chuyện đều tốt!”

“Oa, mẹ Tiểu Lam, mẹ nói thật đúng là chân lý!” Mặc Thiên Tân xúc động tán đồng.

“Còn phải nói...” Phương Lam đắc ý.

“Sự tình đại khái chính là như vậy, chờ kế hoạch C bắt đầu, con lại gọi điện thoại cho mẹ!”

“Được!”

“Vây tạm biệt!”

“A đúng rồi, nghe nói Luân Đôn có rất nhiều địa phương chơi rất vui, con thử tìm trên mạng xem, nhất định phải vui vẻ chơi một chút, dù sao cũng có người bỏ tiền ra, ngàn vạn lần không nên khách sáo, biết không?”

“Được, tốt, con nhất định nghiêm túc tuân lệnh mẹ Tiểu Lam!”

“Ngoan! Đừng quên đặc sản của mẹ, tạm biệt!”

“OK!”

Nói lái nhai trên điện thoại vừa đúng nửa tiếng, Mặc Thiên Tân đột nhiên ngồi dậy, quay đầu nhìn cầu thang hình cung kia.

Nửa tiếng liệu có phát sinh chuyện gì không? Mẹ mạnh mẽ như vậy hẳn là cũng có thể chịu được qua một tiếng chứ?

Được rồi, trước tiên đi điều tra thêm có nơi nào chơi vui, thử lên mạng xem!

“Hắc hắc!” Cậu vui vẻ cười, chạy tới bàn máy tính.

...

Lầu hai

Phòng ngủ

Mặc Tử Hàn khiêng Tử Thất Thất vào phòng, sau đó mới thả cô từ trên vai xuống.

Cơ bụng Tử Thất Thất rốt cục đã được giải thoát, máu trên não cũng chậm chậm quay lại, chẳng qua là, hai mắt cô quét một vòng toàn bộ gian phòng, cuối cùng rơi trên cái giường lớn này, thần kinh căng thẳng và khản trương, cảnh giác nhìn người nào đó trước mặt.

“Anh... Anh đừng làm vậy!” Cô kích động mở miệng, chân khẽ lui về phía sau một bước.

“Làm vậy? Như thế nào gọi là làm vậy?” Mặc Tử Hàn hỏi ngược lại.

“Là làm... Dù sao anh không được chạm vào tôi, bằng không...”

“Bằng không thì như thế nào?” Mặc Tử Hàn cướp lấy lời cô, chất vấn.

Bằng không? Bằng không... Bằng không... Bằng không...

Bằng không cô có thể như thế nào? Ngay cả cô cũng không thể tìm được lý do thuyết phục để uy hiếp anh, cô căn bản là cá nằm trên thớt, tùy anh xâu xé.

Nhưng mà, cô tuyệt đối không thể để cho anh làm loại chuyện đó.

“Tóm lại... Anh không được đụng vào tôi!”

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, hai mắt nhìn cô bá đạo nói “Tôi hẳn là không cần phải nghe cô ra lệnh đi? Hơn nữa cô bây giờ ở trong tay tôi, tôi muốn chạm thì chạm, muốn không chạm thì sẽ không chạm, tất cả đều do tôi! Cô có năng lực làm gì được tôi?”

Tử Thất Thất tức giận!

“Anh nếu là một người đàn ông thì đừng có dùng sức mà ép buộc một cô gái, cách làm hèn hạ này chỉ có súc sinh mới làm!”

“A...” Mặc Tử Hàn lại cười khẽ một tiếng.

Từng bước đến gần cô, tà ác cười, đưa tay phải ra nhẹ nhàng đụng vào má cô,

tà mị nói, “Cô đã nghĩ tôi không phải đàn ông, không bằng ở trên chiếc giường này kiểm tra một chút như thế nào?”

Tử Thất Thất kinh ngạc, hai mắt trừng lớn! Mà gò má mình bị ngón tay anh đụng vào, cảm giác lạnh như băng truyền đến trái tim của cô.

“Đừng chạm vào tôi!”

Cô hét lớn, lui về sau hai bước, hoàn toàn quên mất còng tay vẫn còn trên tay hai người.

Tay đột nhiên bị cô tác động, Mặc Tử Hàn chân không tự chủ tiến về phía trước một bước, nhưng lại cố ý giả bộ trọng tâm không vững, trực tiếp bỏ nhào về phía cô.

“Ầm ——” Một âm thanh vang lên, hai người cùng nằm trên mặt đất, nam trên nữ dưới!

Tử Thất Thất bị đau cau chặt hai hàng lông mày, hai mắt nhắm chặt, nhưng đến khi mở mắt ra liền thấy khuôn mặt Mặc Tử Hàn thì kinh sợ giãy dụa.

“Anh muốn làm gì? Cút ngay, đừng đụng vào tôi!”

“Do cô kéo tôi ngã, tôi cái gì cũng không có làm!” Anh vẻ mặt oan uổng.

Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn anh!

“Vậy anh bây giờ có thể đứng lên không?”

“Không, tôi cảm thấy thế này vô cùng thoải mái!” Khóe miệng anh cười khẽ, điệu bộ sung sướng.

“Anh... Khốn kiếp, cút khỏi người tôi ngay!” Tử Thất Thất tức giận, lại một lần nữa giãy dụa, hai tay đẩy ngực anh, hai chân không ngừng đung đưa, tìm mọi cách muốn đẩy anh ra.

Nhưng Mặc Tử Hàn đột nhiên tóm lấy hai tay cô, dùng đầu giữ đỉnh đầu cô,

sau đó dò xét hạ thân của mình, dán vào chóp mũi cô, tà ác nói, “Tử Thất Thất tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là đừng có lộn xộn, cô nên biết thân thể người đàn ông rất dễ dàng bốc cháy, nếu như không cẩn thận châm hỏa của tôi, cô nhất định phải giúp tôi dập tắt lửa... Đã hiểu chưa?”

Ngay lập tức, Tử Thất Thất đành chỉ tất cả giấy dựa, thành thành thật thật bị anh đè lên, nhưng lại hung hăng nhìn chăm chăm anh.

Người đàn ông vô sỉ, người đàn ông hạ lưu, nếu như bảy năm trước cô kiên trì luyện Taekwondo, hiện tại nhất định hoàn hảo đánh cho anh ta một trận, tốt nhất đem lão Nhị nhà anh ta đánh cho tàn phế, để cho thân thể của anh ta “đứng” cũng không nổi!

Tên khốn kiếp - Mặc Tử Hàn nhìn dáng vẻ giận mà không dám nói của cô, cười khen ngợi nói, “Thực ngoan, phụ nữ phải nghe lời như vậy mới đáng yêu!”

“Hừ...” Tử Thất Thất khinh thường phát ra âm thanh châm chọc.

Chân mày Mặc Tử Hàn khẽ nhảy lên.

Tính tình cô gái này thật đúng là mạnh mẽ, cũng đã bị anh đặt dưới thân lại còn dám giễu cợt anh, quả nhiên là một con ngựa mạnh mẽ, bất quá, cũng nên dạy dỗ thật tốt một chút.

“Này, tôi nói... Có muốn cùng tôi làm một cuộc giao dịch không!” Anh đột nhiên mở miệng.

Giao dịch?

Tử Thất Thất nghi hoặc!

“Giao dịch gì?” Cô hỏi.

“Rất đơn giản, chính là cô để cho tôi hôn, tôi sẽ không bắt cô lên giường... thế nào?”

Hôn... Hôn một chút?

Nghe thật giống như rất có lời, nhưng mà, lời anh ta nói có thể tin tưởng sao? Phải nói anh ta là người có thể tin tưởng sao?

“Tôi dựa vào cái gì tin anh?” Cô nói ra nghi vấn của chính mình.

“Cô có thể không tin tôi, nhưng mà nếu cô không đồng ý, vậy thì tôi nhất định sẽ cưỡng bạo cô!” Khóe miệng Mặc Tử Hàn phác họa nụ cười đắc ý, anh chính là đang công khai uy hiếp.

Còn nói là giao dịch?

Không phải là chôn đến nhà gà chúc tết sao!

Tử Thất Thất hung dữ trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười có ý đồ bất chính kia, không ngừng do dự, không ngừng chần chờ, trầm mặc không có mở miệng.

“Thế nào? Không muốn!” Mặc Tử Hàn hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, còn đang do dự.

Mặc Tử Hàn mắt kiên nhẫn, hạ thân dò xét nhích tới gần cô nói, “Vậy tôi sẽ bắt đầu cưỡng bạo cô!”

Vừa nói xong, tay anh đem hai tay cô gộp lại làm một, tay còn lại từ từ vén áo cô lên, lộ ra cái bụng bằng phẳng...

“Đợi... một chút!” Tử Thất Thất kinh hoảng mở miệng.

“Suy nghĩ kỹ rồi sao? Là để tôi hôn, hay để tôi cưỡng bạo?” Anh chậm rãi mở lời nói, ngón tay ở trên bụng cô không ngừng vẽ các vòng tròn, cố ý trêu chọc thân thể nhạy cảm của cô.

“Tôi... tôi nghĩ kỹ rồi!” Tử Thất Thất kích động mở miệng.

“Đáp án đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Tôi lựa chọn đề anh hôn!”

Dù sao chẳng qua là môi chạm môi, thịt chạm thịt, da chạm da... Không có gì lớn!

Nhưng mà trái tim cô lúc nói ra câu nói kia bắt đầu đập gấp mấy lần bình thường...

Chương 86: Ta muốn tắm, người đi theo ta

“Thình thịch thình thịch...”

Trống ngực Tử Thất Thất lớn đến mức có thể làm cho người khác nghe thấy rõ ràng, thật giống như có người ở trong người cô khua chiêng gõ trống.

Mặc Tử Hàn nghe được tiếng tim đập của cô, khoe miệng gọi lên một chút tươi cười giống như châm chọc, nói “Cô rất khả trương?”

“Tôi đâu có?” Tử Thất Thất mạnh miệng.

Đáng ghét, tại sao lại như vậy chứ? Tim cô đập nhanh vậy sao? Không phải là bị hôn thôi sao?

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, từ từ đè thân thể xuống nói, “Tôi muốn bắt đầu...”

“Đợi... một chút!” Tử Thất Thất lại kích động ngăn cản.

“Đôi ý rồi sao?” Anh hỏi.

“Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, anh muốn hôn chỗ nào? Éc... Trán có được không?” Cô trong lòng còn có một tia hi vọng, nhỏ giọng chần chờ hỏi.

“Cô bị ngốc sao? Muốn hôn, đương nhiên là hôn môi rồi!” Mặc Tử Hàn nói xong liền trực tiếp đón lấy môi cô.

Tử Thất Thất ngơ ngác sững sờ.

Miệng?

Tại sao anh ta đột nhiên muốn hôn ở đây? Rõ ràng bảy năm trước, còn có mấy ngày trước anh chưa từng đụng vào môi cô, nhưng mà bây giờ lại chủ

động nói muốn hôn môi cô, đúng rồi, đang ở trên máy bay cũng thế.

Anh ta làm sao vậy?

Mặc Tử Hàn không để cho cô có cơ hội nói chuyện nữa, môi gắt gao dán lên môi cô, đầu tiên là khẽ mở khẽ đóng nhẹ nhàng nhắm nháp, sau đó ngậm cánh môi mềm mại của cô nhẹ nhàng mút thỏa thích, cuối cùng mới từ từ đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, triền miên lật quấy lưỡi cô... Từ từ, từ từ bắt đầu từ dịu dàng ngây ngô biến chuyển thành hôn mãnh liệt, Mặc Tử Hàn cũng đột nhiên chuyển biến thành ác lang đói khát, từng ngậm từng ngậm cắn nuốt cánh môi cô, lưỡi duỗi tới cổ họng cô, sau đó vờn quanh lưỡi cô, dùng sức mút thỏa thích vị ngọt trong miệng cô, kể cả hô hấp của cô, cũng đồng thời nuốt vào trong bụng, hận không thể đem cả người của cô đều ăn hết.

Hôn đến hơn năm phút làm cho Tử Thất Thất đầu óc choáng váng, hô hấp càng ngày càng thưa thớt, ý thức dường như cũng có chút không rõ rệt, ngược lại, Mặc Tử Hàn càng chiến càng dữ dội, dùng cái lưỡi dài bóng loáng linh hoạt lật quấy trong miệng cô, không ngừng đòi lấy nước dịch trong miệng cô, giống như muốn đem cô hút khô.

Đột nhiên...

Tay Mặc Tử Hàn xoa nhẹ bên hông cô, sau đó chậm rãi đi tới trước ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó biến thành nhẹ nhàng nhào nặn.

“A...” Tử Thất Thất rên rỉ, ý thức ngay lập tức trở về.

“Anh... Anh đang làm gì? Anh là đại lừa gạt!” Hai tay cô dùng sức đẩy thân thể anh ra, hai môi cũng theo đó tách ra.

“Không phải chỉ hôn thôi sao? Tay anh đang làm cái gì?” Cô tức giận chất vấn.

Mặc Tử Hàn ngồi trên người cô, cúi xuống nhìn, hai mắt rõ ràng có chút mê ly.

“A... Không cần thận làm quá tay!” Anh bình tĩnh nói, nhưng nơi tim cũng khẽ nhảy lên.

Cảm giác rất kỳ quái thể nhưng rất thoải mái.

Cho tới bây giờ anh chưa từng hôn môi, vậy mà lại cảm thấy môi cô gái này thật giống như mật ngọt, nhưng là sau khi thử qua một lần, mới có thể phát hiện, môi của cô nhìn như đường ngọt gây nghiện, là một loại độc dược một khi đụng tới sẽ lập tức nghiện, là độc dược mãnh liệt nhất không cách nào diệt sạch, hơn nữa mỗi lần ăn một lần sẽ nổi lòng tham một lần, một lần so với một lần càng tham, một lần so với một lần càng khát vọng, một lần so với một lần càng muốn ở trong miệng của cô triền miên không nghỉ... Nhưng khi anh phục hồi tinh thần lại, anh muốn không chỉ là hôn thôi, còn có thân thể cô, vị ngọt sâu trong u cổ kia càng đẹp hơn...

“Làm... Làm quá tay?” Tử Thất Thất lửa giận bay thẳng đến chân trời.

Quả nhiên đàn ông đều không phải thứ tốt, nửa hạ thân toàn bộ đều là không kiểm soát như vậy.

“Yên tâm đi, không phải dừng lại rồi ư, tốt lắm, đứng lên đi!” Mặc Tử Hàn vừa nói vừa đứng lên.

Tử Thất Thất cũng bối rối cùng anh đứng lên, không khí thoáng cái càng thêm xấu hổ.

Môi có chút trướng đau, hơn nữa vẫn còn nước miếng dính trên môi cô chưa khô, muốn nôn... Rất muốn đi đánh răng...

“A, đúng rồi!” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Vừa rồi tôi hình như nói là, chỉ cần cô để tôi hôn, tối nay tôi sẽ không bắt buộc cô lên giường với tôi, vậy thì mặt khác, trừ tối nay ra, sau này mỗi buổi tối tôi sẽ bắt buộc cô, hơn nữa tối nay ngoại trừ trên giường, tựa hồ cũng có thể tận tình làm một chút vận động khác, tỷ như... “Anh đột nhiên dừng lại,

hai mắt tà ác nhìn cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn khuôn mặt giảo hoạt kia của anh.

Tên khốn kiếp này, anh ta cố ý đùa bỡn cô sao? Cũng đã chiếm tiện nghi, chính ở chỗ này điều võ dương oai, anh ta rốt cuộc muốn cô như thế nào?

“Này, tôi nói...” Anh đột nhiên nhích tới gần tai cô, thanh âm kéo dài nói nhỏ, “Cô có nghe nói qua khẩu giao chưa?”

Tử Thất Thất nháy mắt sững sốt.

Anh ta vừa mới nói cái gì?

Khẩu... Khẩu... Khẩu... Giao?

Anh ta không phải muốn cô cùng anh ta chơi cái trò chơi biến thái này chứ? anh ta sẽ không phải là nói thật chứ?

“A... Ha ha ha...” Mặc Tử Hàn cười to, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, tâm tình càng thêm tăng vọt.

“Anh cười cái gì? Anh cái loại biến thái, tôi cho anh biết, tôi sẽ không cùng anh khẩu... Khẩu... Khẩu...” Cô không dám nói ra chữ còn lại kia.

“Khẩu cái gì?” Anh nhân cơ hội truy vấn.

Khuôn mặt Tử Thất Thất từ trắng bệch biến thành trái cà chua đỏ rực, cô xem như đã nhìn ra, người đàn ông này lấy cô làm thú vui, cô ở trước mặt anh ta lộ ra cái xấu, làm ra chuyện, toàn bộ đều là tức cười.

“Không có gì, tóm lại anh đừng mong tôi giúp anh làm chuyện kỳ quái gì!”

“Chuyện kỳ quái, vậy là chuyện gì? Cô nói có thể rõ ràng chút được không, bằng không tôi sẽ không hiểu!”

“Anh bị ngốc sao?”

“Nếu tôi nói là cô có thể giải thích lời tôi vừa nói cho tôi nghe không?”

“Anh... Vô lại!”

Tử Thất Thất lửa giận ngút trời.

Hết thuốc chữa! Người đàn ông này thật đúng là hết thuốc chữa, anh ta vậy mà đã vô lại đến trình độ khiến người ta tức lộn ruột.

Đã hoàn toàn không thể cùng anh ta khơi thông rồi, cũng có thể nói trong đầu người đàn ông này trừ bỏ sắc, dường như sẽ không có những thứ khác. Được rồi, cô lựa chọn không cùng anh ta nói chuyện, có thể im lặng chứ?

Mặc Tử Hàn thấy cô ngậm miệng không nói, làm bộ đáng trăm mặc bắt đầu có chút khó chịu.

Đột nhiên, anh xoay người đi về hướng toilet.

Anh vừa cử động, lập tức ảnh hưởng tới tay phải của Tử Thất Thất.

“Này, anh muốn làm gì?” Cô kinh hoàng hỏi.

“Tôi muốn đi vệ sinh!” Anh thuận miệng trả lời.

“Cái gì? Nhà vệ sinh? Đợi, đợi một chút...” Tử Thất Thất lập tức kéo tay anh lại.

Mặc Tử Hàn cảm thụ nhiệt độ ở hai tay cô, tâm tình thoáng chuyển, “Làm sao? Có chuyện gì không?” Anh ra vẻ lạnh như băng hỏi.

“Cái kia... có thể xin anh nhẫn nại một chút được không!”

“Chuyện này mà còn có thể nhẫn nại sao?”

“Vậy... Có thể xin anh tháo khóa tay ra không, tôi thề tôi tuyệt đối sẽ không bỏ trốn, bằng không anh khóa tôi vào chỗ khác, sau đó một mình anh vào?”

Cô ôn tồn nói, mang theo thái độ cầu khẩn nói chuyện với anh, nhưng mà...

“Không được!” Mặc Tử Hàn lập tức cự tuyệt.

Tử Thất Thất nháy mắt á khẩu, cả người cứng đờ.

Tâm tình Mặc Tử Hàn cực kỳ vui mừng, anh chính là thích nhìn cô tức giận, phần nộ, không biết làm thế nào, táo bạo, bộ dáng kinh ngạc, cũng không biết là từ khi nào, khi dễ cô trở thành thú vui lớn nhất của anh.

“Đi thôi!” Anh nói xong liền kéo tay cô đi về phía toilet.

“Đợi một chút, đợi một chút, anh đừng kéo tôi, không cần kéo tôi, tự tôi đi, tôi đi còn không được sao?” Tử Thất Thất hét to, bỏ tay anh ra.

Không phải là đi vệ sinh sao? Xấu hổ hử là anh ta không phải sao? Ngay cả chuyện như vậy cũng bị người nhìn thấy, anh ta hử là mắc cỡ chết người không phải sao?

Hử... Không phải là nhìn xem khối thịt nào đó trên thân thể người đàn ông ư, có cái gì kinh ngạc? Tử Thất Thất cô mới không sợ.

Bỗng nhiên lấy hết dũng khí, ngạo mạn nhìn anh.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn tà ác gọi lên, nói câu khiến người khác phải hoảng sợ “Cô đã nghe lời vậy, vậy thì tôi liền nghe cô nhắ nại một chút, bắt quá ngược lại, bây giờ tôi muốn đi tắm, không bằng cô ngoan ngoãn theo tôi, thuận tiện chà lưng giúp tôi đi!”

Toàn bộ dũng khí mới vừa rồi của Tử Thất Thất nháy mắt rút nửa đoạn.

Người người đàn ông này rõ ràng đùa bỡn cô.

Bỗng nhiên có chút hối hận, vào cái ngày anh ta bị điện giật cho ngất cô không nên cứu anh ta, để cho anh ta tự sinh tự diệt, nếu không chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

“Đi thôi!” Mặc Tử Hàn lại nói ra hai chữ này, liền kéo Tử Thất Thất không tình nguyện đi vào phòng tắm.

Trò hay giờ mới bắt đầu, anh nhất định sẽ dạy dỗ cô gái này thật tốt, sau đó ăn luôn cô...

...

Trong phòng tắm

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đưa lưng về phía nhau.

Mặc Tử Hàn khước môi nhếch lên, nhanh chóng cởi quần áo, Tử Thất Thất thì thấp thỏm bất an cau mày, cảnh giác tên sắc lang phía sau.

Bây giờ nên làm gì?

Cô không thể bị anh ta điều khiển, không thể để anh ta trói chung một chỗ, nhất định phải nghĩ ra cách phá cái còng tay này.

Không phải nói trời không tuyệt đường người sao? Nhưng mà tại sao... cô chính là không tìm được một đường ra?

Trong lúc cô bối rối, Mặc Tử Hàn đột nhiên xoay người, hoàn toàn khóa thân từ phía sau ôm lấy eo cô, nhích tới gần bên tai cô nói, “Bảo bối, dù sao cũng đã vào, có muốn cùng tắm không?”

Chương 87: Ở bên trong phòng tắm chơi vật lộn

Bảo... Bảo bối?

Người người đàn ông này anh ta uống lộn thuốc sao?

“Chuyện đó... Không cần, anh tự mình tắm rửa đi!” Cô kích động nói, đẩy hai tay anh đang ôm eo mình ra.

“Cô không cần khách khí với tôi, dù sao cái bồn tắm này khá lớn!” Hai tay Mặc Tử Hàn lại ôm lấy cô, vẫn như cũ ở bên tai cô thì thảo nói nhỏ.

Bên tai Tử Thất Thất bị hơi thở anh thổi ra làm cho ngứa, cả người cũng bắt đầu không thoải mái.

“Tôi không có khách khí, cũng không cần phải khách khí, một mình anh tắm đi, đừng để ý tới tôi!”

“Vậy thật sự là đáng tiếc...” Mặc Tử Hàn nói xong, đột nhiên buông hai tay.

Tử Thất Thất thả lỏng một hơi.

Mặc Tử Hàn lại đột nhiên vội vã đi nhanh vào bồn tắm hình tròn, cũng chột ngồi xuống.

Tay Tử Thất Thất đột nhiên bị lôi kéo về phía sau, cô hoảng hốt lui về phía sau hai bước, đúng lúc muốn đứng vững thì tay lại bị lôi xuống dưới, cô thành linh mất thăng bằng, cả người trực tiếp rơi vào trong bồn tắm.

“Tùm” Bọt nước văng khắp nơi!

Tử Thất Thất hai tay đập nước chống đỡ ở cái bệ bóng loáng, mà hai chân

vẫn còn khoác lên mép bồn tắm lớn, nháy mắt toàn bộ quần áo trên người ướt sũng, gắt gao dán trên da cô, làm nổi lên thân hình của phái nữ.

“Anh...” Cô tức giận nhìn khuôn mặt Mặc Tử Hàn, có loại xúc động muốn giết người.

“Oh? Cô làm sao? Không phải nói không muốn cùng nhau tắm sao? Như thế nào quần áo cũng chưa cởi đã vội vã nhảy vào rồi?” Mặc Tử Hàn một bộ tà ác, vui vẻ chọc cô.

“Anh cố ý!” Tử Thất Thất rống giận.

“Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi cố ý?” Mặc Tử Hàn đúng lý hợp tình chất vấn.

“Hai mắt!” Tử Thất Thất kiên định.

“Ha...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười khế, sau đó đem hai cánh tay mở rộng đặt ở ven bồn tắm hình tròn, đắc ý nói, “Coi như là tôi cố ý, vậy thì thế nào? Cô có thể làm khó dễ được tôi?”

“Anh... Anh anh anh anh anh anh...” Tử Thất Thất chỉ vào mũi cao thẳng của anh mắng to, “Anh hèn hạ, anh vô sỉ, anh hạ lưu, anh là tên trướng thối khôn khiếp, tôi liều mạng với anh...” Cô lập tức giận điên lên.

Sống hơn hai mươi năm cô chưa từng bị người đùa giỡn như vậy, cho dù là Thiên Tân, cũng hiểu được cái gì gọi là có chừng có mực, nhưng mà người đàn ông này anh ta thực sự quá phẫn, nhẫn nại của cô đã đến cực hạn, cho dù là đánh không lại anh ta, cô cũng muốn trút cơn tức này.

Cô thình lình vươn quyền trái, trực tiếp đánh về phía khuôn mặt tuấn tú kia, Mặc Tử Hàn vươn tay phải của mình dễ dàng bắt được nắm tay nhỏ của cô, Tử Thất Thất lập tức đưa tay phải ra, nhưng là bởi vì bị còng tay cho nên lại một lần nữa bị Mặc Tử Hàn kiềm chế, cô bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lập tức vươn chân phải của mình đá về phía anh, Mặc Tử Hàn khẽ cười, giống như trước vươn chân ôm lấy chân cô, cũng đồng thời đột nhiên đứng dậy, hai chân đè ép hai chân của cô hướng xuống.

“Ừm”

Tử Thất Thất lần nữa nằm ở bên trong nước, vừa vịn cổ ở ven bồn tắm.

Đau!

Cô cau mày!

“Buông tôi ra, có bản lĩnh anh tháo còng tay ra, chúng ta đấu một trận!” Cô không chịu thua rống to.

“Cho dù mở khóa còng tay ra cô cũng không phải đối thủ của tôi!” Anh tràn đầy tin tưởng.

“Vậy cũng chưa chắc, không thử làm sao biết!”

“Không cần thiết phải thử!”

“Tại sao không cần thiết, có gan hãy cùng tôi đánh một trận công bằng, nếu tôi thắng từ nay về sau không được dây dưa với tôi nữa!”

“Vậy nếu cô thua?” Mặc Tử Hàn đột nhiên hỏi.

“Thua? Tôi... Tôi không có khả năng thua, tóm lại, anh trước mở khóa ra, chờ chúng ta tỉ thí xong rồi, sau đó...”

“Đủ rồi!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời cô, nói, “Cô đừng có viện cớ nữa, cô cho rằng cô có thể đánh thắng tôi sao? Ý nghĩ của cô rất hão huyền, tôi sẽ không thả cho cô đi...” Anh nhẹ giọng nói, thân thể lại càng chùng xuống, không ngừng nhích tới gần đè lên cô.

“Tại sao? Rốt cuộc vì cái gì anh nhất định muốn bắt tôi? Đồ vật anh cũng cầm đi không phải sao? Tôi không còn giá trị lợi dụng nữa không phải sao? Vậy... Vì sao không để tôi đi!” Tử Thất Thất hai mắt thẳng tắp nhìn anh chất vấn.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt quật cường của cô, nhìn đôi mắt ngạo mạn kiên định của cô, nhìn đôi môi hồng nhuận của cô, trong nháy mắt thất thần, không tự chủ mở miệng, nhẹ giọng nói, “Tôi cũng muốn biết tại sao?” Tại sao anh đối với cô gái này cố chấp như vậy? Nhất định phải bắt được cô, nhất định phải tìm được cô, nhất định phải có được cô, tại sao vậy chứ? Anh cũng muốn biết...

“Anh nói cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc, hoàn toàn không rõ hàm ý của anh.

Mặc Tử Hàn đột nhiên trở lại bình thường, ý thức được mình lỡ lời, lập tức trở lại gương mặt lạnh lùng, giải thích nói, “Ý của tôi là, tôi cũng không biết cô vì sao vừa thấy tôi đã chạy, phải biết rằng phụ nữ trên thế giới này nhìn thấy tôi đều kỳ vọng tôi có thể sung hạnh bọn họ một đêm, cũng hi vọng có thể ở bên cạnh tôi, nhưng mà vì sao chỉ có cô... Vừa thấy tôi đã liền lập tức chạy trốn?”

“Đó là bởi vì tôi chán ghét anh!” Tử Thất Thất ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đưa ra đáp án.

“Chán ghét tôi? Vì sao?” Anh hỏi tới.

“Chán ghét chính là chán ghét, nào có nguyên nhân nhiều như vậy? Hơn nữa anh cần thận nghĩ lại xem, anh từng làm những chuyện gì với tôi, bất kể người phụ nữ nào nếu gặp phải tình huống như của tôi cũng nhất định sẽ chán ghét anh!”

“Chuyện đã làm?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc lặp lại, sau đó lạnh lùng nói, “Tôi rõ ràng vẫn nhớ là cô quyến rũ tôi, là cô nói muốn cùng tôi lên giường, hơn nữa cô còn mang thai con của tôi, cũng sinh ra nó, lại còn che dấu bảy năm cũng không có nói cho tôi biết... Rõ ràng chính cô chọc giận tôi, kết quả hôm nay cũng là một mình cô tạo ra!”

Bị anh ta nói như vậy, Tử Thất Thất á khẩu không trả lời được!

Trong nháy mắt, tất cả lỗi lầm đều biến thành của cô, giống như cô mới là đầu sỏ gây chuyện, giống như cô mới là người khởi xướng.

Không lời nào để nói, cô không tìm được một câu để phản bác lại lời anh.

Là cô... Sai lầm rồi sao?

“Thế nào? Cô không phủ nhận sao?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng hỏi.

“...” Tử Thất Thất chỉ có thể im lặng.

“Nếu đã biết tất cả là lỗi một mình cô, vậy thì... tiếp nhận trừng phạt đi!” Mặc Tử Hàn nói xong liền hôn lên môi cô.

Tử Thất Thất ngây ngốc bị anh hôn, thậm chí ngay cả giây dựa cũng bỏ quên.

Đây đều là lỗi của cô sao? Kết quả giờ phút này đều là chính cô tạo thành đây sao? Nhưng mà một đêm của bảy năm trước, cô chẳng qua là thương tâm cho nên mới tự sa ngã, nếu cô biết trước kết quả như vậy, cô nhất định sẽ không ngu ngốc làm ra loại chuyện đó, nhất định sẽ không tìm anh ta, càng sẽ không cùng anh ta...

Không! Cô đột nhiên trừng lớn cặp mắt của mình.

Cô không hối hận, cô cũng không hối hận một đêm kia, cho dù được lựa chọn lại, cô cũng chọn làm như vậy, bởi vì... có đêm hôm đó, mới có Mặc Thiên Tân hiện tại...

Cho nên cô không hối hận, cho dù con đường về sau có gian khổ, cô cũng tuyệt không hối hận đêm phóng túng đó.

Mặc Tử Hàn hôn lấy môi cô, tham luyến một lần lại một lần thưởng thức, tay cũng chậm chậm buông lỏng tay cô ra, từ cánh tay thon dài chậm rãi trượt tới trước ngực cô, ngăn cách bởi lớp áo thấm ướt, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô, không ngừng đùa bỡn, tiếp theo... Môi lưu luyến rời đi môi cô, hôn cằm cô, hôn cổ cô, hôn trước ngực cô, ngậm tiều anh đào màu hồng khẽ cắn...

“A...” Tử Thất Thất nhẹ giọng líu ríu, thân thể kích động, một trận tê dại.

“Tên lùong gạt... Đại lừa gạt...” Cô yêu kiêu khê thở gấp lắm lắm, “Rõ ràng đã nói sẽ không bắt buộc tôi, anh đại lừa gạt... Đại lừa gạt... Đại lừa gạt...”

Cô không ngừng nói anh là tên lừa đảo, nhưng mà thân thể không có một chút phản kháng.

Cho dù phản kháng thì có ích gì?

Kết quả, còn không phải giống nhau...

Quên đi, anh ta muốn thế nào thì được thế đó, dù sao đây đều là chính mình gieo xuống nghiệt duyên, cũng là kết cục thảm hại của mình, đây là cô tự làm tự chịu.

Quên đi, cô nhận!

Mặc Tử Hàn thấy cô không có bất kỳ giây dựa nào, chính là đang không ngừng nói anh là tên lừa đảo, đột nhiên anh chống thân mình, buông con mắt nhìn cô nói, “Cô yên tâm đi, tôi hôm nay tuyệt đối sẽ không đi vào thân thể cô, nhưng mà tôi muốn cô chuẩn bị sẵn sàng, tôi ngày mai... Tôi sẽ làm cho cô cả đêm khó ngủ!”

Ngày mai?

Hai mắt thâm thúy của Tử Thất Thất nhìn anh.

Cô vẫn không hiểu, vì sao anh ta nhất định phải làm như vậy với cô? Nhớ rõ trước kia anh ta từng nói, anh ta cho tới bây giờ không thiếu đàn bà, nếu đã không thiếu, nên đi tìm người khác, vì sao nhất định là cô?

Chẳng lẽ... Người người đàn ông này... anh ta đối với cô...

“Két!”

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, cắt đứt suy nghĩ của Tử Thất Thất, đồng thời cắt đứt động tác của Mặc Tử Hàn.

Mặc Thiên Tân đứng ở cửa, hoàn toàn không kiêng kỵ hình ảnh trước mắt... Ba toàn bộ lỏa lồ, mẹ nửa thân trần truồng, ba ở trên người mẹ, mẹ ở dưới thân ba, hơn nữa một tay ba còn đặt ở ngực mẹ, tay kia thì ở trong nước cậu không nhìn thấy, bất quá có thể tưởng tượng được ba đang làm gì.

“Con nói này ba mẹ, hai người như thế nào lại ở trong buồng tắm chơi vật lộn a? Trò chơi thú vị như vậy, con cũng muốn tham gia!”

Cậu vừa nói vừa mặt mày hớn hở bước tới.

Chương 88: Tôi muốn thay quần áo, mời xoay người!

May mắn cậu tới kịp, nếu không mẹ có thể bị cái kia cái kia rồi.

Mặc Thiên Tân giả vờ ngu ngốc, chạy tới bồn tắm lớn, mở ra hai tay muốn nhảy vào bồn tắm.

Mặc Tử Hàn nhanh chóng vươn một tay đẩy trước ngực cậu, nói, “Con muốn làm gì?”

“Chơi vật lộn ạ, tính cả con nha, con cùng mẹ một nhóm được không?” Cậu hưng phấn, hai mắt ngây thơ mạo hiểm kim quang, thật giống như thật sự không biết hiện tại là tình huống gì.

“Không phải đã nói với con, không cho phép quấy rầy chúng ta sao?” Chân mày Mặc Tử Hàn cau lại, bực mình.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Mặc Thiên Tân bỗng nhiên mân mê môi, hai ngón trỏ không ngừng đâm đâm, vẻ mặt uất ức, nói, “Nhưng mà con một mình nhàm chán nha, thật vất vả có thể cùng ba với mẹ đoàn tụ, con cũng muốn cùng hai người vui vẻ chơi đùa mà!”

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất đều nhìn ra cái tâm tư kia, nhưng mà Tử Thất Thất cũng bởi vì cậu xuất hiện mà thả lỏng tâm tình, nhưng là rất hiển nhiên người nào đó lửa giận đang bốc lên cao.

“Không được sao? Thiên Tân không thể cùng mẹ chơi vật lộn sao, cùng tắm rửa sao?” Mặc Thiên Tân tiếp tục giả vờ vô tội, mà cặp mắt to đen nhánh bắt đầu quay tròn muốn rót nước mắt.

Mặc Tử Hàn im lặng!

Phải nói như thế nào với một thằng nhóc sáu tuổi? Phải nói như thế nào với một tiểu quỷ tính cách tinh quái? Anh căn bản là không biết, cũng cho tới bây giờ đều không có học qua.

Đánh không được, chửi không được, anh cuối cùng chỉ có thể im lặng thở dài...

“Ui cha!” Mặc Thiên Tân đột nhiên kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Sao vậy?”

“Sao vậy?”

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nghi hoặc cùng lên tiếng.

“Oa ba...” Mặc Thiên Tân giật mình nhìn phía dưới nước ấm, hết sức cảm thán nói, “Tiểu đệ đệ của ba thật là lợi hại nha, vì sao có thể dựng thẳng lên được vậy? Ba làm như thế nào, cũng dạy con đi!”

Trong nháy mắt, Tử Thất Thất trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng, nhưng cũng không tự chủ che miệng cười trộm, mà Mặc Tử Hàn xấu hổ nhìn dưới thân thể của mình.

SHIT!

Khi nào thì anh đột nhiên lên vậy?

“Đáng chết! Dựng lên cho tôi!” Anh nổi giận nắm tay Tử Thất Thất, thân thể xích lửa đứng lên khỏi bồn tắm.

“A!” Tử Thất Thất sợ hãi kêu, tay bị kéo mạnh, tay trái cuống quýt che vạt áo trước bị xé.

Mặc Tử Hàn thô bạo kéo Tử Thất Thất ra khỏi bồn tắm, sau đó đứng dưới vòi hoa sen, mở nước lạnh, rửa sạch thân thể của mình, để cho thần kinh nhô lên nào đó từ từ hạ xuống.

Tử Thất Thất xấu hổ đưa lưng về phía anh, nhìn Mặc Thiên Tân trước mặt mình.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu, nhe răng cười với cô, còn vỗ vỗ ngực mình, giơ ngón tay cái lên, im lặng nói cho cô: Mẹ, có con ở đây, mẹ yên tâm!

Tử Thất Thất khoe miệng gọi lên, dùng tay trái vuốt vuốt đỉnh đầu cậu.

“Ha ha...”

“Hắc hắc...”

Hai người nhẹ giọng cười.

Mặc Tử Hàn ngấm trộm nghe tiếng cười của bọn họ, chân mày chậm rãi giãn ra, ngay cả tức giận cũng từ từ biến mất...

Cảm giác người một nhà chính là như vậy sao?

Dường như còn vô cùng thú vị!

...

Mười phút sau

Thân thể Mặc Tử Hàn đã bình tĩnh lại, ba người bước ra khỏi phòng tắm.

Trên người Tử Thất Thất vẫn là quần áo thấm ướt, Mặc Tử Hàn thân trên để trần, phía dưới trùm khăn tắm, chỉ có Mặc Thiên Tân toàn thân trên dưới hoàn hảo không tổn hao gì.

Mặc Tử Hàn im lặng bước đi đến bên giường, cầm lấy áo choàng tắm màu trắng để trên giường ném cho cô nói, “Cởi quần áo của cô ra, mặc cái này vào!”

Tử Thất Thất nhận lấy áo choàng, hơi hơi có chút kinh ngạc.

Anh ta tại sao đột nhiên quan tâm vậy? Làm cho cô có loại cảm giác là lạ.

Cô lúng túng vừa định muốn thay quần áo ẩm ướt trên người, đột nhiên dừng hai tay, nhìn anh nói, “Anh xoay người đi chỗ khác!”

“Cũng không phải chưa từng thấy qua, cô sợ cái gì?” Mặc Tử Hàn nhú mày.

“Ba sai rồi!” Mặc Thiên Tân vội vàng xen miệng, nói, “Mẹ không phải là sợ, mẹ đang xấu hổ!”

“Xấu hổ?” Mặc Tử Hàn đột nhiên rất có hứng thú nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất, đúng là có chút đỏ.

Mà Tử Thất Thất hung hăng nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân, tức giận nói, “Xấu hổ cái đầu mi, mi cũng xoay qua chỗ khác!”

“Hà? Tại sao? Con mới sáu tuổi thôi mà, nhìn một chút hân cũng không sao?”

“Không được!”

“Hừ, hẹp hòi!” Mặc Thiên Tân bĩu môi.

Mặc Tử Hàn nhìn hai mẹ con cãi nhau, không khỏi cảm thấy rất ảm áp.

Mà Tử Thất Thất tựa hồ quên mất chuyện vừa mới xảy ra, gắt gao nhướn mày, tức giận nhìn bọn họ nói, “Tôi chính là hẹp hòi như vậy, thế nào? Tôi nói cho các người biết, nếu hai người không xoay qua chỗ khác, tôi sẽ không thay, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ khô!”

Mặc Tử Hàn và Mặc Thiên Tân cùng nhìn khuôn mặt cô.

“Phụ nữ thật phiền phức!”

“Phụ nữ thật phiền phức!”

Thật giống như tâm linh tương thông, hai cha con vậy mà trăm miệng một

lời.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn bọn họ.

Mặc Tử Hàn và Mặc Thiên Tân cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua đôi phương, sau đó Mặc Tử Hàn lúng túng xoay người, đồng thời nắm chặt lấy đầu Mặc Thiên Tân cùng xoay người qua.

Nhìn hai người bọn họ ngoan ngoãn xoay người, Tử Thất Thất thật là có điểm không tin con mắt mình, rõ ràng vừa mới còn ngang ngược như vậy, thế nhưng lại nghe lời? anh ta đúng là thay đổi nhanh như gió?

Bất quá, hai người bọn họ lớn lên thật giống nhau, quả nhiên là cha con, không chỉ có tướng mạo, ngay cả lời nói cũng giống nhau...

“Ha...” Cô nhẹ giọng cười.

Nếu cô và Mặc Tử Hàn không phải gặp nhau như vậy, nếu như bọn họ mến nhau bình thường, bình thường kết hôn, bình thường sinh ra Thiên Tân, cũng có cuộc sống bình thường, như vậy nhất định sẽ là một gia đình ấm áp phải không?

Không tự giác cô lại chau mày, lộ ra khuôn mặt u sầu.

Hạnh phúc như vậy, hẳn là... Cũng chỉ có thể tồn tại ở trong ảo tưởng...

Âm thầm hít sâu, đem đau đớn trong lòng đè xuống, sau đó cởi quần áo ẩm ướt trên người mặc áo choàng tắm.

Ba phút sau

“Xong... Xong rồi!” Giọng Tử Thất Thất có chút lúng túng.

Mặc Tử Hàn và Mặc Thiên Tân đồng thời xoay lại, nhìn áo choàng trên người cô cùng kinh ngạc sửng sốt.

“Phốc... Ha ha ha... Mẹ mẹ cười chết con... Ha ha ha... Mẹ mặc cái kia là cái

gì? Ha ha ha ha...” Mặc Thiên Tân không nhịn được cười to.

“Khụ!” Mặc Tử Hàn ho nhẹ một tiếng, tay không khỏi che miệng mình lại, nhẫn nại đem tiếng cười hóa thành ho khan, “Khụ... Khụ... Khụ...”

Khuôn mặt Tử Thất Thất vì tức giận mà tái xanh.

“Có cái gì buồn cười? Tôi muốn mặc như vậy đấy thì sao? Còn không phải là bị còng tay... Ngừng cho tôi, ngừng, ngừng, không cho phép!”

Tử Thất Thất buồn bực, không phải là một tay áo không có mặc vào thôi sao? Không phải là có loại phong tục tập quán dân tộc theo phong cách này sao? Có cần cười thành như vậy không? Chỗ nào buồn cười? Bọn họ có hiểu cái gì gọi là nghệ thuật hay không? Cái gì gọi là thông cảm? Hơn nữa đây đều là lỗi Mặc Tử Hàn, tay hai người bị khóa chung một chỗ, cánh tay kia cơ bản là không mặc vào được chứ sao.

Tức giận! Tức giận! Tức giận! “Aha ha ha... Mẹ, mẹ đem cái tay áo kia khoác lên vai, cũng có thể đi diễn vai Dương Quá rồi!” Mặc Thiên Tân vừa nói, vừa ngừng cười, hơn nữa còn giả bộ nũng nịu, khóc không ra nước mắt nói, “Quá nhi, tay của người... Tay của người sao lại như vậy? Mau... Mau để cho cô cô nhìn xem!”

Tử Thất Thất đỏ mề hôi!

“Mặc Thiên Tân!” Cô đột nhiên kêu to tên cậu, tức giận nói, “Tiểu tử thú, người muốn ăn đòn có phải hay không?”

Vừa nói cô liền quơ lấy thiết quyền!

“Mẹ, con sai rồi, con sai rồi, con không cười, mẹ đừng tức giận, con đi đây, con đi...” Mặc Thiên Tân kinh hoảng nói, nhanh như chớp liền chạy ra khỏi phòng ngủ.

Nháy mắt, toàn bộ căn phòng chỉ còn lại có cô nam quả nữ hai người.

Không khí xấu hổ bắt đầu lan tràn...

Hai mắt Mặc Tử Hàn lại một lần nhìn chăm chăm Tử Thất Thất, vừa mới chứng kiến hai mẹ con bọn họ ồn ào, nhìn hai người vui vẻ trước mặt, không tự giác nghĩ nếu như anh cũng gia nhập với bọn họ, có thể hay không vui vẻ giống vậy? Có thể hay không càng thêm vui vẻ?

Có điểm hâm mộ bọn họ, hâm mộ bọn họ có thể mỉm cười trong sáng như vậy. Mà anh lại có bao nhiêu năm không có cười xuất phát từ nội tâm?

“Này, anh làm gì mà cứ nhìn tôi vậy, tôi van xin anh không nên hơi một tí lại nhìn chăm chăm tôi, không tốt chút nào?” Tử Thất Thất xấu hổ không nhìn vào anh.

“Cô là người phụ nữ của tôi, tôi nhìn cô thì có gì không thể sao?” Anh đúng lý hợp tình.

“Ai là người phụ nữ của anh, tôi mới không phải!”

“Giường cũng đã trải qua, con cũng sinh, vậy còn không phải người phụ nữ của tôi sao?”

“Cho dù là vậy, tôi cũng không phải người phụ nữ của anh!”

“Vậy muốn thế nào... Cô mới có thể trở thành phụ nữ của tôi? Chạm đến tâm của cô sao?”

Tâm?

Tử Thất Thất!

“Tim của tôi đã sớm chết!”

“Phải không? Tôi đây sẽ làm cho trái tim đã chết của cô kia một lần nữa sống lại!” Mặc Tử Hàn tràn đầy tự tin nói, thật giống như đó bất quá chỉ là một chuyện nhỏ.

“Anh...” Tử Thất Thất nhìn chăm chăm anh lập tức nói sang chuyện khác,

“Tôi không muốn bàn luận vấn đề này với anh nữa, có thể cho tôi mượn điện thoại di động không, tôi muốn gọi điện thoại!”

“Cô muốn gọi cho ai?” Mặc Tử Hàn lạnh giọng hỏi.

Chương 89: Phương Lam đến thăm, tôi muốn gặp Bách Hiên

“Tôi nói anh cũng không biết!”

Hồ mắt Mặc Tử Hàn khẽ co rút, không hiểu sao có chút khó chịu.

“Là đàn ông hay là phụ nữ?” Anh thay đổi phương thức hỏi nhưng lại hoàn toàn không phát hiện khi mình nói ra lời này có một loại đồ kị đang lan tràn.

“Là một cô gái.” Tử Thất Thất trả lời.

Kỳ quái!

Tại sao bộ dạng anh ta thật giống như bạn trai cô? Tại sao muốn hỏi cái chuyện này? Rốt cuộc trong đầu anh ta nghĩ đến cái gì?

Mặc Tử Hàn nghe được câu trả lời của cô, tâm trạng nháy mắt bình tĩnh.

Đi nhanh đến đầu giường, sau đó cầm lấy di động trên tủ đầu giường xoay người đưa cho cô.

Tử Thất Thất nhận lấy điện thoại di động, lập tức xoay người đưa lưng về phía anh, ngón tay cái nhanh chóng nhấn một chuỗi con số.

Đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, đợi kết nối...

“Alo, nghe đây, xin hỏi ai đó?” Trong điện thoại di động truyền đến âm thanh tức giận của Phương Lam.

“Là tớ!” Tử Thất Thất xấu hổ trả lời.

“Thất Thất?” giọng Phương Lam nháy mắt thay đổi, kinh ngạc nói “Làm sao

cậu không gọi bằng điện thoại của mình? Đây là điện thoại của ai?”

“Điện thoại của tớ mất rồi, mà cái điện thoại này là của người qua đường cho mượn, cho nên cậu không cần để ý!” Nếu nói đến nguyên nhân, cũng là do trong lúc Mặc Tử Hàn khiêng cô, bất hạnh từ trong túi rớt ra.

“Người qua đường cho mượn? A... Có chút kỳ lạ nha?” Phương Lam giả vờ không biết chuyện.

“Được rồi, chúng tôi đừng nói chuyện này nữa!”

“A, tốt lắm, cậu nói, cậu gọi điện tìm tớ làm gì?”

“Thứ nhất, tớ muốn nói cho cậu biết, tớ đã đến nước Anh rồi, thứ hai, tớ đã gặp Mặc Tử Hàn, thứ ba...” Cô đột nhiên dừng lại.

“Thứ ba làm sao? Cậu nói đi!”

Chân mày Tử Thất Thất khẽ chau lên, gương mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói, “Thứ ba, Bách Hiên anh ấy hiện tại bị cha anh ấy nhốt ở nhà, khi mà chúng tớ đi có chút chuyện xảy ra, cho nên tớ rất lo lắng cho anh ấy, nếu cậu có thời gian có thể hay không đến Bách gia xem anh ấy giúp tớ, nếu anh ấy có rảnh rồi thì gọi điện cho tớ, đương nhiên không có chuyện cũng phải gọi cho tớ!”

“Đương nhiên là được!”

“Cám ơn!”

“Còn khách sáo với tớ nữa? Nếu cậu còn nói cảm ơn với tớ lần nữa, từ nay về sau cũng đừng tìm tớ!”

“Ha...” Tử Thất Thất cười khẽ.

Trên thế giới này, ngoại trừ thân nhân, đây là bạn duy nhất của cô, từ nhỏ đến lớn vẫn là bạn tốt nhất...

“Đúng rồi Thất Thất, vừa nãy cậu nói cậu gặp Mặc Tử Hàn? Cậu... Không có

sao chứ?”

“Yên tâm, tớ không sao!”

“Đừng cậy mạnh, bắt quá, tớ tin cậu có thể chiều cô tốt chính mình!”

“Đó là đương nhiên!”

“Vậy cứ như thế, sẽ liên lạc lại!”

“Được!”

Đôi thoại ngắn gọn vài câu, lòng Tử Thất Thất lại đột nhiên tuôn ra dũng khí cao vạn trượng.

Từ bảy năm trước trong lần chết đi sống lại, cô nhìn Phương Lam chạy ào vào Bách gia, gục khóc trong ngực cô, toàn thân sợ hãi run rẩy, cô liền tỉnh ngộ, cũng từ khi đó cô quyết định, cô sẽ không bao giờ làm người quan tâm mình đau lòng mà rơi lệ nữa, cô sẽ không bao giờ bởi vì chuyện của mình mà làm người quan tâm cô phải khóc, cho nên... cô nhất định sẽ chiều cô tốt bản thân, nhất định...

Nắm thật chặt điện thoại, sau đó xoay người trả lại cho Mặc Tử Hàn, nhưng khi nhìn thấy anh thì không khỏi hốt hoảng.

Sắc mặt Mặc Tử Hàn như tờ giấy nhìn cô, hai mắt lạnh như băng ẩn dấu sát khí, rất rõ ràng là đang tức giận.

“Cô vừa gọi cho phụ nữ?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, tôi gọi cho một cô gái!”

“Nhưng mà cô cũng đang quan tâm đến đàn ông!”

Bách Hiên!

Cái tên này anh rõ ràng nghe được, hơn nữa cũng nghe được câu nói quan

tâm của cô, còn có cảm giác lo lắng.

Cô gái này, lại dám quan tâm người đàn ông khác ngay trước mặt anh.

Đáng chết!

Tử Thất Thất khó hiểu nhìn anh, “Tôi quan tâm đàn ông thì thế nào?”

“Tôi không cho phép!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Anh dựa vào cái gì không cho phép!”

“Chỉ bằng cô là phụ nữ của tôi, mà tôi mới là người đàn ông của cô!”

“Tôi vừa rồi đã nói, tôi không phải phụ nữ của anh, xin anh đừng tự ý làm chủ cho là tôi thuộc về anh!”

“Cô đã nói vậy thì hiện tại tôi sẽ làm cho cô thuộc về tôi!” Mặc Tử Hàn nói xong lại đột nhiên đem cô áp đảo trên giường.

“Anh muốn làm gì?” Tử Thất Thất kinh hoảng giãy dụa, “Anh đừng đụng vào tôi, anh không phải đã nói tối nay anh sẽ không bắt buộc tôi sao?”

“Tôi đổi ý rồi!” Anh nói xong liền gỡ bỏ cái áo tắm cổ quái trên người cô.

Hai tay Tử Thất Thất không cách nào ngăn cản sức lực của anh, anh giống như là một con sư tử hung bạo mạnh mẽ, bất chấp hết thảy chỉ muốn đoạt lấy cô.

“Mặc Tử Hàn”

Tử Thất Thất hét lớn tên anh, rít gào chất vấn, “Anh tại sao tức giận? Tôi quan tâm người đàn ông khác với anh có quan hệ gì? Anh chẳng lẽ thích tôi sao?”

Trong nháy mắt, Mặc Tử Hàn đình chỉ tất cả động tác, khiếp sợ trừng lớn hai mắt nhìn khuôn mặt cô.

Thích?

Thích cô?

Đây không phải lần đầu tiên anh nghe được lời chất vấn như vậy, lúc trước Kim Hâm cũng nói với anh như thế, nhưng tâm tình anh khi đó với bây giờ hoàn toàn không giống nhau.

Chẳng lẽ anh thật sự thích cô gái này? Bằng không, tại sao anh tức giận? Tại sao anh ghen tị như vậy?

Không!

Không đúng!

Anh không thích cô gái này, anh chỉ muốn đoạt lấy cô ta, chỉ là muốn cô ta thần phục anh, chỉ không muốn người khác đụng vào cô ta, cũng không muốn cô ta quan tâm người khác, anh chẳng qua là... muốn độc chiếm cô ta.

“A...” Anh cười khẽ, sau đó lạnh lùng nói, “Đừng tự mình đa tình, cô cho rằng tôi sẽ thích cô sao? Chỉ bằng cô? A...” Anh lại cười khẽ một tiếng, mang theo ý châm chọc, nói tiếp, “Cô chẳng qua là con rối của tôi mà thôi... Hiểu chưa?”

Con rối?

Tâm Tử Thất Thất dường như chìm xuống đáy hồ, vừa lạnh vừa đau...

Vừa rồi ở trong phòng tắm, cô có suy đoán anh có phải hay không thích cô, cho nên mới đuổi đến tận cùng không buông cô, nhất định phải bắt được cô, cũng bởi vì nghi ngờ, cho nên cô mới lựa chọn mượn điện thoại của anh mà không phải dùng điện thoại của Mặc Thiên Tân gửi một tin nhắn cho xong, vì muốn xác nhận tâm anh ta đối với mình, cô mới dùng thủ đoạn nhỏ này, cố ý chọc giận anh ta, nhưng... kết quả cô cũng chỉ là món đồ chơi của anh ta...

Thật khờ... Thật khờ...

Cô chờ mong cái gì? Lòng cô rung động cái gì? Cô đang ngây ngốc ảo tưởng cái gì?

Thật khờ... Thật khờ... Thật sự là ngu...

Đàn ông đều như thế, cô không phải đã rõ sao? Vậy mà thiếu chút nữa lại nhảy vào, may mắn... May mắn... Cũng không có lún quá sâu, chẳng qua hơi suy đoán một chút, bắt quá, trái tim vẫn là có chút đau.

“A...” Cô cũng đột nhiên cười châm chọc. “Cô cười cái gì?” Mặc Tử Hàn nhú mày.

“Không có gì, tôi cười chính mình mà thôi...”

“...”

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô, nét mặt bây giờ cùng với lúc nãy hoàn toàn không giống nhau, giống như bị bịt kín một tầng đau đớn nồng đậm...

Đài Loan

Biệt thự Bách gia.

Phương Lam đứng ở trước cửa lớn, nhìn căn biệt thự màu trắng hoa lệ bên trong, khóe miệng bỗng nhẹ nhàng nhếch lên chút tươi cười.

Sải bước đi vào, được người giúp việc dẫn tới thư phòng lầu hai.

“Rầm, rầm, rầm!” Người giúp việc gõ cửa phòng.

“Vào đi!”

Bên trong truyền đến thanh âm lạnh lùng.

Người giúp việc mở cửa phòng ra, khẽ cúi đầu tránh đường.

Phương Lam sải bước đến trước bàn đọc sách, nhìn Bách Vân Sơn ngồi trên ghế.

“Cô là?” Bách Vân Sơn ngẩng đầu lên, khẽ chau mày nhìn cô.

“Tôi tên là Phương Lam, là nhân viên khách sạn Rich!” Phương Lam vô cùng thành thạo giới thiệu bản thân.

“Nhân viên? Cô tới đây có chuyện gì?” Ông lạnh giọng hỏi.

“Tôi tới tìm Bách Hiên!”

Bách Hiên?

Bách Vân Sơn bắt đầu đánh giá cô gái trước mắt này.

Cặp mắt trong suốt, cái mũi khéo léo, lông mi cong thanh tú, đôi môi không quá mỏng, cả người nhìn tràn đầy sức sống, trong lúc đó nhãn mày hay cười đều lộ ra một loại khí tức thần bí.

“Cô tìm nó có chuyện gì? Nếu là chuyện làm ăn có thể trực tiếp nói với tôi!”

“Tôi tìm anh ấy là có việc riêng!” Phương Lam trả lời ngay.

“Việc riêng? Việc riêng gì?” Bách Vân Sơn truy vấn.

“Chủ tịch Bách đừng hiểu lầm, tôi nói việc riêng không phải là chuyện quan hệ tình cảm, xem ra nói thẳng ra tốt hơn, là Tử Thất Thất nhờ tôi hỏi thăm sức khỏe Bách Hiên, cho nên xin ngài cho tôi gặp anh ấy một lần được chứ?” Phương Lam không chút giấu diếm nói, khóe môi nhếch lên nụ cười, làm cho người khác đoán không ra cô đang nghĩ gì.

Mà Bách Vân Sơn vừa nghe đến cái tên Tử Thất Thất, chân mày nháy mắt nhãn lại, khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

“Nếu vậy thì mời cô trở về, Hiền nhi hiện tại không tiện gặp khách!”

“Không tiện?” Phương Lam lặp lại, sau đó trực tiếp nói, “Tôi nghĩ không phải anh ấy không tiện mà là không thể đi ra gặp tôi đúng không?”

“Cô...” Bách Vân Sơn tức giận.

“Chủ tịch Bách đừng tức giận, ngài yên tâm, tôi tới đây tuyệt không có ác ý, mà bản thân tôi cũng giống Ngài, kiên quyết, kiên định, mãnh liệt phản đối Thất Thất với Bách Hiền ở cùng một chỗ!”

Chương 90: Bảo bối Tử Thất Thất nhà tôi, tuyệt đối sẽ không cho người

Nghe cô nói vậy, Bách Vân Sơn càng thêm cau mày.

Từ lúc cô ta vừa bước vào, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi, hơn nữa thái độ nói chuyện cũng là nhất mực giữ lễ làm cho người khác tìm không ra một khuyết điểm, nhưng cũng bởi vì những cử chỉ này làm cho tim của ông có chút bất an.

Cô ta rốt cuộc là ai? Chỉ là một công nhân viên nho nhỏ sao?

“Nếu cô cũng phản đối bọn họ, vậy tại sao còn muốn tới nơi này? Cô tới đây là có mục đích gì?” Ông lo lắng gặng hỏi.

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Là Tử Thất Thất nhờ tôi tới đây hỏi thăm sức khỏe Bách Hiên, ngài cũng biết bản thân cô ấy không ở trong nước, cho nên tôi mới có thể xuất hiện ở đây!” Phương Lam mỉm cười trả lời.

“Chỉ là xem thôi sao?”

“Đương nhiên cũng sẽ nói vài lời, đây không phải là quá trình thiết yếu sao?”

“Vậy... Cô muốn nói gì với Hiên nhi?”

“Chủ tịch Bách, ngài cần gì phải hỏi rõ ràng như vậy? Ngay từ đầu tôi đã nói qua là việc riêng rồi, đương nhiên là một chút không thể nói cho người khác, bất quá tôi có thể nói rõ ràng cho chủ tịch Bách biết, sau khi tôi gặp Bách Hiên, con của ngài nhất định sẽ có thay đổi, có lẽ sẽ tỉnh lại, trở thành đứa con ngoan như kỳ vọng của ngài, tôi nghĩ... ngài cũng không phải là muốn giam giữ anh ta cả đời vậy chứ? Hơn nữa, tôi cho rằng ngài rất rõ tính tình con mình, anh ta mặc dù là một người dịu dàng thể thiếp (quan tâm hòa nhã), nhưng một khi trở nên ương ngạnh... dù có bao nhiêu con ngựa kéo cũng

không trở lại, cho nên vì ngài, vì anh ta, cũng vì tôi, còn có Tử Thất Thất đang ở nước Anh xa xôi, ngài sao không để tôi đi gặp anh ta, tự mình làm việc này?”

Phương Lam nói có thể làm cho mọi chuyện trở nên tốt đẹp một cách thao thao bất tuyệt làm cho lòng ông lại dao động.

Bách Vân Sơn nhìn chăm chăm nụ cười nghề nghiệp của cô, hốc mắt khẽ nhú chặt muốn thử nhìn thấu nội tâm của cô, nhưng mà khuôn mặt tươi cười của cô được che đậy quá hoàn mỹ, căn bản không cách nào khám phá.

“Chủ tịch Bách, ngài không muốn để tôi gặp Bách Hiên sao? Nếu ngài cần thời gian suy nghĩ, vậy thì để ngài mai tôi quay lại!” Phương Lam theo sát không nghỉ đặt câu hỏi làm cho nội tâm Bách Vân Sơn càng ngày càng dao động.

Rốt cuộc để cô ta gặp Hiên nhi hay không đây?

Nếu những lời cô ta là thật, vậy thì có lẽ là một chuyện tốt, nhưng mà cô ta có nắm chắc sẽ thuyết phục được Hiên nhi? Hơn nữa cô gái này làm cho ông có loại cảm giác không tin được. Nhưng... nếu Hiên nhi vẫn tiếp tục đối với ông như vậy chính là việc nghiêm trọng nhất, vậy thì... không bằng thử một phen?

Hai mắt Phương Lam nhìn chăm chăm vào mặt của ông, từ biểu tình trong mắt đã nhìn ra ông hạ quyết tâm.

“Chủ tịch Bách, ngài đã nghĩ kỹ chưa?” Cô đột nhiên hỏi.

Bách Vân Sơn không khỏi cả kinh.

Cô ta vậy mà có năng lực nhìn ra tâm tư của ông, lực quan sát của cô gái này không ngờ tốt như vậy.

Người như vậy, lại chỉ làm một nhân viên nho nhỏ cho khách sạn nhà bọn họ?

“Đúng vậy, tôi đã nghĩ kỹ, cô đi gặp nó, người ở ngoài sẽ dẫn đường cho cô!”

“Cám ơn!” Phương Lam mỉm cười, hướng về phía ông khom lưng chín mươi độ, sau đó nhanh chóng đứng thẳng đi ra khỏi phòng.

...

Vẫn là người giúp việc cũ đưa cô vào, lại lần nữa đưa cô tới phòng Bách Hiên.

Lần này cũng không có gõ cửa mà là trực tiếp mở cửa phòng ra, giống như sớm đã biết người ở bên trong căn bản là sẽ không đáp lại.

Phương Lam bước vào trong phòng, nụ cười nghề nghiệp trên mặt nháy mắt biến mất.

Cô đi nhanh tới bên giường, buông mắt nhìn Bách Hiên nhắm mắt nằm ở trên giường.

Chẳng qua mới qua một ngày thôi, sắc mặt anh đã tiêu tụy đến trắng bệch, đôi môi nứt nẻ, nói vậy nhất định là đang tuyệt thực đi? Vậy mà lại dùng phương pháp kém cỏi như vậy.

“Này! Tổng Giám Đốc Bách, tôi tới gặp anh rồi!” Cô cúi đầu, hướng về phía mặt anh vui vẻ nói.

Bách Hiên nghe được thanh âm quen thuộc, lông mi dài run rẩy sau đó từ từ mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt rục rờ ánh mặt trời ngàn năm của Phương Lam.

“Sao cô lại tới đây?” Anh vô lực hỏi.

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi tới gặp anh!”

“Gặp tôi?” Bách Hiên lại nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói, “Trở về đi!”

“Hả??? Làm sao vậy? Tôi là có ý tốt ghé thăm người thích tự ngược này, làm sao anh có thể đối đãi với tôi như vậy chứ? Thật là làm cho người khác đau

lòng!” Cô cùng với Mặc Thiên Tân giống nhau, vừa mở miệng liền theo thói quen tổn hại người.

Nhưng mà...

Bách Hiên trầm mặc nhắm hai mắt, giống như một người chết, không có một chút sinh khí, trừ hô hấp...

“Haizzzzzz...” Phương Lam thở dài thật sâu, lạnh lùng mở miệng nói, “Anh thích Thất Thất đến như vậy sao? Thích đến nỗi tự làm khổ mình??”

Bách Hiên đột nhiên mở hai mắt, kiên định nhìn cô.

“Nếu anh thật sự thích cô ấy, vậy đứng lên đi, đừng nằm ở trên giường nữa, dùng thực lực của mình đem cô ấy đoạt lại từ trong tay Mặc Tử Hàn!” Cô không ngừng kích thích anh.

Chân mày Bách Hiên phút chốc nhăn lại, phần nộ nói, “Nếu tôi có thể đứng lên, tôi đã sớm đi nước Anh rồi, nếu không phải bị ba tôi tiêm thuốc, tôi đã sớm...”

“Đừng có kiêu có!” Phương Lam cắt đứt lời anh, giận dữ châm chọc nói, “Cho dù thân thể của anh bị cha anh tiêm thuốc, cho dù toàn thân anh không thể nhúc nhích, nhưng mà không phải anh còn cái đầu sao? Chẳng lẽ đầu của anh lớn lên là để cho đẹp mắt? Là để người khác thương thức sao? Anh sao không dùng cái đầu anh tuần này nghĩ biện pháp khác? Ví dụ như... Trước thỏa hiệp với ba, sau đó lại len lén đuổi theo... Bằng không thì giả chết để ba mềm lòng... Nếu không nữa thì dùng miệng lưỡi ba tác về buôn bán của anh, không sợ người khác làm phiền thuyết phục cha mẹ của anh... Những thứ này không phải đều là phương pháp sao? Tôi thấy người nào so với anh nằm nơi này không chết không sống cũng mạnh hơn gấp trăm lần!”

“Haizz...” Cô đột nhiên than thở, lắc đầu nói, “Vốn tôi còn tưởng chẳng qua anh chỉ hơi ngốc, nhưng mà lúc này tôi mới thấy, thì ra Tổng Giám Đốc Bách của khách sạn Rich là máy bay chiến đấu ngu ngốc, tên lửa ngu ngốc, hàng không mẫu hạm ngu ngốc!”

Bị cô mắng chửi một tràng, Bách Hiên vừa tức vừa giận đồng thời cũng có chút bưng bĩnh. Mặc dù phương thức nói chuyện của cô làm cho người khác khó tiếp nhận, nhưng mà trải qua việc bị cô nói như vậy, anh thậm chí có cảm giác mình thật ngu ngốc.

Tại sao chuyên đơn giản như vậy anh không nghĩ tới chứ? Bất kể là biện pháp gì, mặc kệ có thể thành công hay không, cứ thử mới biết được không phải sao?

Tại sao anh lại ngây ngốc nằm ở chỗ này?

“A...” Anh cười khẽ, cười chính mình ngu xuẩn.

“Xem ra, anh đã hiểu ra rồi!” Phương Lam hài lòng gật đầu.

Bách Hiên nhìn khuôn mặt rực rỡ ánh mặt trời của cô, nói, “Cám ơn!”

“Đừng, ngàn vạn lần đừng, anh ngàn vạn lần đừng cảm ơn tôi, tôi chỉ là nhận ủy thác của người mà làm việc thôi!”

“Nhận ủy thác của người khác?” Bách Hiên nghi hoặc, “Đúng vậy a, là Thất Thất gọi điện, bảo tôi tới xem anh thế nào, tôi không thể nói cho cô ấy biết anh bị giam trong phòng mình, bị tiêm thuốc tê liệt, không ăn không uống không ngủ, một bộ dáng sắp chết đi? Tôi không muốn cô ấy lo lắng cho anh, càng không muốn cô ấy vì anh mà thương tâm!” Khuôn mặt thống khổ cùng nước mắt của Thất Thất, cô đã nhìn đủ rồi, đời này không muốn phải nhìn thêm lần nữa.

“Dĩ nhiên, mặc dù cô ấy không thích anh, nhưng mà nếu anh chết, cô ấy nhất định sẽ vì anh mà khóc!”

“A...” Bách Hiên cười khẽ, “Như vậy không tồi!”

“Ngu ngốc, vậy thì có cái gì tốt, cho dù cô ấy khóc, anh cũng không nhìn thấy vì anh đã chết!” Phương Lam tức giận oán trách.

“Cô nói cũng đúng!”

“Chính thế, cũng không nhìn xem Phương Lam là ai, bất quá...” Cô ngừng lại, sau đó nghiêm túc nói, “Anh cũng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, mặc dù tôi tới thăm anh, khuyên bảo anh, dỗ dành anh nhưng lập trường cá nhân tôi rất rõ ràng, tôi kiên quyết, kiên định, mãnh liệt không đồng ý cho Thất Thất ở cùng một chỗ với anh, cho nên bảo bối Thất Thất nhà tôi, tuyệt đối sẽ không cho anh, tôi tuyệt đối sẽ không cho cô ấy ở cùng với anh!”

Bách Hiên nhìn cô, không khỏi có chút kinh ngạc!!!

Lời như vậy, anh đã từng nghe qua, Mặc Thiên Tân cũng nói như vậy.

“Vì sao?” Anh bỗng nhiên hỏi.

“Nguyên nhân... Không thể nói cho anh biết, bởi vì đó là một bí mật!”

“A... Cô nói giống hệt Thiên Tân, rốt cuộc hai người đang có kế hoạch gì? Các người muốn giao Thất Thất cho Mặc Tử Hàn sao?”

“Đây là chuyện của chúng tôi, anh đừng hỏi nhiều, tóm lại anh phải mau chóng khỏe lại, nếu muốn đoạt Thất Thất về, sẽ phải có một thân thể khỏe mạnh, ít nhất không phải nằm ở nơi này giường mất nhìn, như vậy... Hôm nay nói tới đây, tôi muốn về báo cáo với Thất Thất, tạm biệt!” Phương Lam dứt lời liền lập tức xoay người đi ra khỏi phòng.

Bách Hiên nhú chặt đôi mày, anh nhìn lên trần nhà, đột nhiên mở miệng.

“Tôi cảm thấy rất kì quái, cô vì sao vẫn đi theo bên người Thất Thất, rõ ràng với trình độ học vấn của cô có thể tới địa phương tốt hơn làm việc, nhưng là cứ tới một công ty tầm thường của tôi làm một nhân viên nhỏ nhoi, hơn nữa cô rất ít bộc lộ cảm xúc, cho dù tiếp xúc chỉ có một biểu hiện trên mặt, chính là cái nụ cười dường như đã sớm đặt ra, thế nhưng chỉ khi đối mặt với Thất Thất, cô mới có thể bộc lộ ra chính mình, cũng chỉ có Thất Thất nhờ cậy cô, cô mới có thể hoàn thành hoàn mỹ, lúc nào cũng vây quanh Thất Thất, cuộc sống của cô giống như chỉ có một mình Thất Thất... Tại sao phải như vậy chứ? Chẳng lẽ cô... Thích cô ấy?”

Chương 91: Im lặng là vàng, quyết định không cùng hấn nói chuyện

“Thích?” Cước bộ Phương Lam bỗng nhiên dừng lại, hơi hơi quay đầu nhìn anh cười nói: “Tôi dĩ nhiên thích cô ấy, Thất Thất chính là bạn tốt nhất của tôi!”

“Ý tôi không phải như vậy!” Bách Hiên chăm chú.

“Vậy anh nói là có ý gì? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi đối với Thất Thất là giống cái loại tình cảm yêu say đắm như anh sao? Đừng nói giỡn, tôi là một cô gái!”

“Cô gái thì thế nào? Nếu không phải vì nguyên nhân này, tôi thật không nghĩ ra được cô tại sao lại đối đãi với cô ấy như thế, nếu chỉ là một người bạn tốt thì có phải cô làm có chút quá mức hay không?” Quả thực có thể nói, cô vì Tử Thất Thất có thể vượt lửa qua sông, có thể không chút nào thương tiếc hiến dâng sinh mạng bản thân ra, bạn tốt như vậy, có tồn tại sao?

Phương Lam nghe vậy, hờ hững quay đầu trở lại, từng bước tiến lại cánh cửa, đưa tay nắm lấy tay cầm, vừa mở ra vừa nói: “Tôi với Thất Thất có quan hệ thế nào anh không thể tưởng tượng, cho nên anh cũng không cần suy đoán, suy nghĩ tốt chuyện của mình đi, tạm biệt!”

Cô nói xong, cánh cửa cũng mở ra, cặp chân thon dài đi ra khỏi căn phòng.

“Két!”

Bách Hiên tai nghe âm thanh cửa phòng bị đóng lại, hai mắt cũng khép lại.

Bất quá, cho dù chỉ có một mình chiến đấu, anh cũng không muốn vứt bỏ cô gái Tử Thất Thất này, anh muốn cô, muốn tìm được cô, muốn cùng cô sống chung một chỗ.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng lâm bầm, khoe miệng giương lên một tia cười khô.

Luân Đôn nước Anh.

Khách sạn

Sáng sớm ngày thứ hai

Thời điểm trời còn chưa sáng, Mặc Tử Hàn mở cặp mắt hẹp dài của mình ra.

Khẽ quay đầu liền nhìn đến Tử Thất Thất ngủ bên cạnh, rõ ràng tối hôm qua nói có chết cũng không chịu nhắm mắt lại, nhưng là khi toàn bộ gian phòng đều yên tĩnh, cô cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp, tựa hồ là bởi vì lệch giờ cùng với quan hệ quá mức mệt nhọc, cho nên ngủ đặc biệt sâu, thậm chí một động tác nghiêm chỉnh buổi tối cũng không có thay đổi.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô, khoe miệng không tự giác lộ ra một chút ý cười.

Trải qua sự kiện tối qua, cô có vẻ có chút quái dị, biểu tình cùng hành động không giống với trước kia, biến thành cực kỳ im lặng.

Chẳng lẽ, cô đối với chuyện anh có thích cô không lại có điểm mong đợi?

Chẳng lẽ, cô gái này thật sự đã thích anh?

Không ngừng suy nghĩ miên man, tay cũng không tự giác vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô, cuối cùng ngón tay dừng ở trên môi mỏng phớt hồng của cô, thân thể cũng không tự giác di chuyển, từ từ đè lên thân thể cô, hôn lên môi cô.

Lúc ban đầu là nhẹ nhàng đụng vào...

Áp vào trên môi mềm mại của cô, khẽ cọ xát, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, sau đó dùng đôi môi của mình nhẹ nhàng ngậm cánh môi của cô, càng thêm xâm nhập, chỉ là hôn ngây ngô đơn giản.

Tiếp theo, anh dùng tay nhẹ nhàng đẩy môi cô ra...

Cái lưỡi từ từ thăm dò vào trong miệng của cô, giống như là tên trộm xuất hiện lúc nửa đêm, lén lút, dè dặt, sợ làm cô tỉnh, thỉnh thoảng chọc ghẹo cái lưỡi ngủ say của cô, đụng vào lưỡi cô, quẩn quanh lưỡi cô.

Cuối cùng, anh đột nhiên dữ dội, bắt đầu hút hết thủy trong miệng cô...

Dùng sức hấp thụ ngọt ngào của cô, cũng đồng thời hút lưỡi của cô, bao vòng quanh đầu lưỡi của cô tiến vào trong miệng của mình, răng nhẹ nhàng cắn, cọ xát cũng biến thành càng ngày càng kịch liệt, hận không thể đem đầu lưỡi của cô ăn vào bụng của mình, liền nuốt sống cả người cô vào bụng.

Mặc Tử Hàn thừa dịp khi cô còn chưa có tỉnh, không ngừng hôn, không ngừng vỗ về chơi đùa, ngay cả chính anh cũng không biết, tại sao thích hôn cô như vậy, tại sao mê luyện môi cô như vậy, rõ ràng từ trước tới nay anh chưa bao giờ để cho người khác đụng vào môi của anh, mà anh cũng sẽ không cùng phụ nữ hôn môi, nhưng mà hiện tại... Thật giống như nghiện, không cách nào dừng lại...

“Két!”

Đột nhiên vang lên thanh âm cửa phòng bị mở ra, Mặc Thiên Tân dụi mắt đứng ở cửa phòng, mơ mơ màng màng nói, “Mẹ, rời giường, đi làm kẻo muộn!”

Đi làm?

Mặc Tử Hàn rời khỏi môi Tử Thất Thất, kinh ngạc quay đầu nhìn Mặc Thiên Tân đứng ở cửa.

Nó... Đây tuyệt đối là cố ý.

Mà Mặc Thiên Tân nhìn Mặc Tử Hàn đang đè lên mẹ vẫn ngủ say, trong nháy mắt trừng lớn hai mắt, thanh tỉnh vạn phần.

“Ba, ba đang làm gì? Là đang đánh lén mẹ sao? Đây cũng không phải là chuyện quân tử nên làm a!” Cậu đột nhiên biến chuyển 180°, tinh thần sáng láng hỏi.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn cậu, thấp giọng ra lệnh, “Đi ra ngoài!”

“Con không muốn!” Mặc Thiên Tân kiên quyết.

Chân mày Mặc Tử Hàn chau lại, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm cậu.

Thân thể Mặc Thiên Tân run lên, biết anh hiện tại rất tức giận, dù sao đánh lén người chưa thỏa mãn sẽ nổi nóng, tánh khí táo bạo, nhưng mà cậu không thể bỏ lại mẹ a, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Uh...”

Tử Thất Thất bỗng nhiên khẽ mơ màng lên tiếng, chân mày chau lên, tựa hồ giống như sắp từ trong mộng tỉnh lại.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt vẫn mệt mỏi như trước của cô, đột nhiên tầm mắt chuyển dời đến trên người Mặc Thiên Tân, nhỏ giọng ra lệnh nói, “Ta chưa làm cái gì hết, con đi ra ngoài, để cô ấy ngủ thêm một lát!”

Mặc Thiên Tân khần trương nhìn anh, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ba bắt đầu quan tâm mẹ?

Đây xem như một loại tiến bộ sao?

“Dạ, con biết rồi!” Tâm tình cậu rất tốt gạt đầu, sau đó nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mặc Tử Hàn nhú mày quay đầu lại, nhìn khuôn mặt vẫn đang ngủ của Tử Thất Thất, chân mày giãn ra, hiện lên khuôn mặt tươi cười.

Thật sự là ngay cả chính anh cũng cảm giác kinh ngạc!

Anh vậy mà cũng biết quan tâm một người, hơn nữa còn là một người phụ nữ.

“A...” Anh cười nhẹ nói, “Tử Thất Thất, em rốt cuộc muốn tôi làm thế nào cho phải?”

Anh nói xong, lại lần nữa khẽ hôn môi cô.

“Uh...” Tử Thất Thất rên khẽ một tiếng, đôi môi hơi hơi rung động, nỉ non nói, “Mặc... Mặc... Tử... Hàn...”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô!

Đây đã là lần thứ ba...

Tại sao khi mà đang cô đang ngủ lại gọi tên anh?

Thật muốn biết nguyên nhân, thật muốn hỏi cô...

Rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

...

Giữa trưa

Mặt trời cao cao trên đỉnh đầu, ánh mặt trời ấm áp chiếu đầy mặt đất.

Tử Thất Thất nằm trên giường lớn mềm mại, ngủ đến đắc ý, ngủ đến thỏa mãn, cô mới miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng đồng thời khi mở mắt cũng nhìn thấy khuôn mặt to lớn của Mặc Tử Hàn.

Trong nháy mắt con người phóng đại nhìn chằm chằm cả người anh.

Kỳ quái! anh ta cư nhiên đã rửa mặt chải đầu tốt, hơn nữa mặc trên người

một bộ tây trang màu đen, cà vạt màu bạc, áo sơ mi màu trắng, đầu tóc tạo hình cũng anh tuấn.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Tại sao y phục của anh ta có thể nghiêm chỉnh như vậy? Bàn tay kia của anh ta là khoác ngoài như vậy?

Thì ra là thế... Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Quả nhiên anh ta có chuẩn bị chìa khóa dự bị!

“Dậy rồi?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói, khóe miệng gợi lên thần nhiên.

Tử Thất Thất nhìn anh, đôi môi mím chặt, bộ mặt bình tĩnh không có trả lời anh, thậm chí có thể nói là cố ý không trả lời.

Mặc Tử Hàn thấy cô trầm mặc, chân mày không khỏi khẽ chau lên, có chút không vui.

“Nếu đã dậy, vậy thì đứng lên đi!” Thanh âm của anh cũng biến thành lạnh như băng.

Hai mắt Tử Thất Thất chậm rãi dời khỏi người anh, mặc dù không có bất kỳ thanh âm nào nhưng rất nghe lời ngòi dậy.

Cái chăn trên người cô rơi xuống, lộ ra da thịt trơn bóng trắng nõn!

“A!”

Tử Thất Thất khiếp sợ hít vào một hơi, vội vàng dùng chăn che lấp thân thể của mình, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Vì sao anh ta thì ăn mặc quần áo chỉnh tề, mà cô lại trần truồng? Áo tắm của cô đâu? Đi đâu rồi? Sẽ không phải là lúc cô đang ngủ, anh ta đã cởi ra chứ? Không phải lúc cô đang ngủ, anh ta làm chuyện gì chứ? Hơn nữa tại sao chính mình lại ngủ say? Còn có môi cô, tại sao có chút đau?

Tức giận mở to miệng, vừa định chát vắn rồi lại lập tức thu lại thanh âm của mình.

Chát vắn thì thế nào? Mắng anh ta thì thế nào? Sẽ chỉ làm anh ta càng vui vẻ hơn không phải sao?

Câu trả lời đêm qua khiến cô rất rõ ràng, không có biện pháp cùng người đàn ông này nói chuyện, anh ta chỉ biết dựa theo phương thức của mình muốn làm cái gì thì làm cái đó, mà cô chẳng qua chỉ là con rối để anh ta thưởng thức.

Được rồi...

Nếu quả thật không có cách nào, vậy hãy để cho cô đợi anh ta chơi chán rồi, nhàm chán rồi buông tha cô tốt lắm...

Cho nên, qua một đêm đã rút ra kết luận:

Im lặng là vàng!

Mặc Tử Hàn thấy cô lộ ra biểu tình tức giận lại lập tức nuốt trở vào, hơn nữa cặp môi mỏng lại gắt gao khép lại, một câu cũng không nói cho anh.

Thật là cô gái to gan!

“Cô cho rằng không nói lời nào, tôi sẽ không có biện pháp bắt cô nói sao?” Khóe miệng anh cười tà, đột nhiên bắt lấy tay cô, bá đạo nói, “Đi theo tôi, tôi muốn tự mình mặc quần áo cho cô!”

Hả?

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi!

Nhưng cánh tay cô bị anh dùng lực kéo đi, cả thân thể trần truồng nháy mắt

chui ra khỏi chăn, cũng bước chân xuống giường.

Không được

Cô ở trong lòng hô to!

Chương 92: Cha người có sở thích đặc biệt, cẩn thận cẩn thận

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ!

Tử Thất Thất dùng tay trái che ngực mình, toàn thân xích lửa bị Mặc Tử Hàn kéo ra khỏi phòng ngủ.

Cô bối rối nhìn chung quanh sợ bị người nhìn thấy, trái tim đập bùm bùm như sắp nổ tung, mà nhiệt độ cũng không ngừng tăng lên, thật giống như phát sốt.

“Cô yên tâm, ở trong phòng sẽ không có người khác xuất hiện, dĩ nhiên... Máy theo dõi cũng không có cài đặt, cô không cần che che lấp lấp, không có ai thấy cô!” Mặc Tử Hàn nói xong tiếp tục lôi kéo cô đi, bất quá, muốn nói những người khác, tựa hồ trong cái phòng này đích xác còn có một...

Mặc Thiên Tân!

Tử Thất Thất cả đoạn đường chạy chậm phía sau anh, hai mắt hung hăng trừng anh, thật muốn mắng to anh trứng thối, nhưng mà... Cô cắn môi dưới, nhìn xuống xúc động của mình.

...

Trong lúc thay quần áo

Mặc Tử Hàn mạnh mẽ kéo Tử Thất Thất tới phòng thay đồ!

Căn phòng thật lớn, đèn sáng chói lọi, hai mặt tường là hai tầng mắc áo, ở trên treo nhiều loại quần áo, chính giữa gian phòng song song để năm quầy thủy tinh, chia ra để dây chuyền, khuyên tai, đồng hồ, cà vạt cùng đai lưng, mà ở đối diện mặt tường là tủ giày, hơn nữa vây quanh toàn vách tường, tổng

cộng mười tầng, trên mỗi tầng đặt giày đủ loại kiểu dáng xinh đẹp.

Tử Thất Thất nhìn cái phòng thay đồ này, không khỏi có chút kinh ngạc!

Mặc dù mình từng là thiên kim tiểu thư nhà có tiền, nhưng là phòng chuyên dụng giống như công chúa như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Không khỏi bắt đầu phỏng đoán, người người đàn ông này rốt cuộc là có bao nhiêu tiền?

“Lại đây!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên nói chuyện, bàn tay to nắm thật chặt tay cô, lôi kéo cô tới giá treo trước mắt, chăm chú nhìn quần áo treo phía trên, cẩn thận chọn lựa, sau đó lấy ra một bộ, xoay người đối mặt với cô.

Tử Thất Thất nháy mắt kinh ngạc, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía anh.

Đại biến thái này, không cho phép nhìn!

Cô ở trong lòng hung hăng mắng.

Mặc Tử Hàn cũng không chấp nhận, thật giống như nhìn một thứ cực kỳ bình thường.

“Xoay người lại!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc không nói, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Mặc Tử Hàn cau mày, mặt lộ vẻ không vui, nhưng là rất nhanh liền giãn ra, gọi lên nụ cười tà ác.

“Cô cho rằng đưa lưng về phía tôi là có thể, đừng quên phía sau cô cũng trần truồng, nhìn kỹ xem đường cong phần lưng của cô cũng không tệ lắm, làn da cùng màu sắc hình xăm cũng rất tương xứng, vòng eo mảnh vừa vặn, còn có đường cong cái mông, tựa hồ...”

Lời anh còn chưa nói hết, Tử Thất Thất đột nhiên chuyển đầu, hung hăng

nhìn chăm chăm anh.

Mặc Tử Hàn ngược lên tầm mắt của mình, đảo qua toàn bộ phần lưng của cô, nhìn hai mắt cô nói: “Cô đây là ý định vẫn không nói chuyện với tôi sao? Cô đang phản kháng tôi? Hay là quyến rũ tôi?”

Quyến rũ?

Tử Thất Thất không rõ vì sao anh lại dùng từ này.

Mặc Tử Hàn nhìn xuyên qua hai mắt cô, tựa hồ đoán được ngay lúc này trong lòng cô đang suy nghĩ.

Cười tà giải thích, “Đối với tôi mà nói, phản kháng của cô, giãy dụa của cô, quật cường của cô, phần nộ của cô, căm ghét của cô, bao gồm cả trăm mặt của cô bây giờ đều là dụ hoặc mãnh liệt, đều gọi lên chinh phục mãnh liệt trong lòng tôi, cho nên cô bây giờ bày ra bộ dáng này, với tôi chính là một chiêu số quyến rũ, không bằng tôi cho cô một chút ý kiến, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, biết phục tùng tôi, nghe theo tôi, đối với tôi hẳn nhục chịu đựng, có lẽ... Tôi sẽ từ từ cảm thấy cô rất không thú vị, tiện đà bỏ qua cô!”

Tâm sự của Tử Thất Thất hoàn toàn bị anh nhìn thấu!

Không sai, cô chính là muốn đợi anh ta chán ghét cô, nhưng mà anh ta nói ngoan ngoãn phục tùng, ngoan ngoãn nghe theo, cô tuyệt đối không làm được!

Nhướng mày, hung hăng cắn răng, cô đột nhiên quay lại, cố chấp trăm mặt!

Mặc Tử Hàn nhìn cái gáy của cô, ý cười nháy mắt biến mất!

Cầm lấy cái tay kia của cô dùng sức lôi kéo cô về phía sau, sau đó xoay ngược lại đối mặt với cô, bá đạo đem quần áo trên tay kia dán lên thân thể của cô, ước lượng.

Tử Thất Thất kinh hoàng nhìn anh, dùng sức giãy dụa muốn xoay người!

“Tử Thất Thất tôi cảnh cáo cô, nếu không biết điều một chút nghe lời tôi, vậy cả ngày hôm nay cô muốn thân thể trần truồng, hơn nữa bọn tôi muốn đi ra ngoài ăn cơm, nếu cô không sợ mất mặt, cứ tiếp tục giãy dụa cho tôi!”

Trong nháy mắt, nghe được lời anh, thân thể Tử Thất Thất biến thành an tĩnh.

Trúng thối, trúng thối, trúng thối, lại uy hiếp cô! Rõ ràng tối ngày hôm qua còn lễ phép xoay người để cô tự thay quần áo, chỉ một buổi tối thôi, anh ta lại trở lại tư thái đại dã lang.

Rốt cuộc anh ta là người thế nào? Rốt cuộc tính cách anh ta còn có thể xấu xa tới trình độ nào?

Cô mở to hai mắt, hung hăng nhìn chăm chăm cái khuôn mặt lạnh lùng kia.

Tâm tình bắt đầu trở nên phức tạp, ảo tưởng trong đầu lại một lần nữa xuất hiện: nếu anh ta là một người bình thường, nếu tính cách anh ta dịu dàng một chút, nếu anh ta quan tâm một chút, vậy thì ở chung một chỗ với anh ta tựa hồ không tồi? Ít nhất Thiên Tân nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng mà...

Thực tế thì tàn khốc, người người đàn ông này anh ta tuyệt đối là trúng thối tuyệt chủng thế kỷ hai mươi mốt!

Mặc Tử Hàn thấy cô đột nhiên trở nên thành thành thật thật, không vui trên mặt lập tức biến mất, bề ngoài mơ hồ nụ cười thấy không rõ, sau đó hai mắt to gan quét cả thân thể trơn bóng của cô, lại nhìn quần áo trong tay, lắc đầu.

Cầm quần áo treo lại mắc, lấy một bộ khác, vẫn ước lượng như trước trên người cô, cảm thấy cái này cũng không phải thích hợp liền treo lại, đổi lại một kiện khác...Lặp đi lặp lại động tác này mấy lần, không ngừng đổi lại quần áo trong tay, cuối cùng...

Nửa giờ trôi qua!

Tử Thất Thất rốt cục có thể mặc quần áo vào che dấu thân thể trần trụi, nhưng mà anh cẩn thận vì cô chọn lựa một bộ quần áo này lại làm cho cô có

xúc động muốn tự sát.

Hai người cùng nhau đứng ở trước gương, Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn mình trong kính.

Lễ phục màu đỏ bao lấy ngực nhỏ, xương quai xanh cùng hai cánh tay hoàn toàn lộ ra bên ngoài, làn váy dính sát vào nhau ở trên đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn, bên hông là một cái đai lưng màu đen, trên đai lưng trang sức một đóa hoa màu đỏ, vừa vặn làm nổi bật lên cái eo... Dưới chân là một đôi giày cao gót màu đỏ, gót giày có mười phân khiến cô từ 1m6 đề cao lên, cả người càng thêm tinh tế, nhưng là một bước đi lại không cách nào không chế lắc lư...

Anh ta cố ý, anh ta tuyệt đối tuyệt đối là cố ý!

Toàn thân trên dưới đều là màu đỏ, liếc mắt một cái nhìn sang giống như là dạ phục kết hôn, hơn nữa gót giày là sao? Cô căn bản ngay cả đứng cũng không vững.

Hai mắt trở nên phát sáng như thật, hận không thể đem anh ta chết ngay lập tức! Nhưng là đôi môi dùng sức cắn chặt, như cũ không để cho mình nói chuyện!

Trúng thối, trúng thối, trúng thối, trúng thối... Cô ở trong lòng không ngừng mắng anh hơn ngàn lần, hơn vạn lần, hơn tỷ lần...

Mà Mặc Tử Hàn cũng là hài lòng nhìn cô, còn nhẹ nhàng gật đầu:

“Rất đẹp!” Anh khen ngợi.

Đẹp cái đầu anh!

Tử Thất Thất ở trong lòng mắng.

“Đi thôi, bảo bối của anh!” Anh nói xong liền cực kỳ thân sĩ dắt tay phải bị còng khóa của cô.

Tử Thất Thất không khỏi khẽ nhú mày, tâm... ần ần đau!

Nếu không thích cô, cũng đừng có gọi cô bảo bối, từ như vậy chỉ có cha mẹ qua đời từng gọi cô, cô vốn chuẩn bị lưu lại cho chồng tương lai, nhưng là hiện tại...

Mặc Tử Hàn thấy trên mặt cô lộ ra vẻ đau buồn, không khỏi mở miệng hỏi, “Sao vậy?”

Tử Thất Thất không có trả lời, chẳng qua là nhẹ nhàng bắt tay anh, ý bảo có thể đi!

Hai hàng lông mày Mặc Tử Hàn run rẩy, cũng không chau lên, không hỏi tới, trực tiếp nắm tay cô, nửa chống đỡ thân thể cô ra khỏi phòng thay đồ.

...

Mới vừa đi ra phòng thay đồ không mấy bước liền chạm mặt bóng dáng nhỏ nhỏ của Mặc Thiên Tân.

“Oa...” Mặc Thiên Tân há to miệng, ngó cả thân lửa đỏ của Tử Thất Thất, kinh ngạc nói, “Ba, mẹ, hai người đây là muốn đi kết hôn sao? Mặc dù màu đỏ không tồi, nhưng mà hiện tại lưu hành áo cưới màu trắng!”

Tử Thất Thất đỏ mồm hỏi!

Dụng lực nhìn chăm chăm cậu, rốt cục mở miệng nói, “Con không nói lời nào, không có ai nói con câm điếc!”

Nghe được thanh âm của Tử Thất Thất, tinh thần Mặc Tử Hàn không khỏi lay động.

Thì ra là thanh âm của cô chỉ cấm một mình anh!

A... Anh âm thầm cười khẽ! Thú vị... Anh cũng muốn xem cô có thể chịu tới khi nào mới bằng lòng mở miệng nói chuyện cùng anh.

“A? Mẹ không phải đi kết hôn sao? Vậy làm sao lại mặc thành như vậy?” Một người âu phục màu đen nghiêm chỉnh, một người dạ phục lửa đỏ, nói không phải kết hôn, ai tin đây?

Tử Thất Thất rồi rắm cau mày, hai mắt liếc người bên cạnh, tức giận nói, “Còn không phải bởi vì người nào đó có sở thích đặc biệt!”

Người nào đó?

Cặp mắt đen nhánh của Mặc Thiên Tân nhìn về phía Mặc Tử Hàn, nháy mắt hiểu chuyện gì xảy ra.

“A...Mẹ, con hiểu rồi, cái gọi là sở thích đặc biệt chính là mọi người thường xuyên nói hành động biến thái, chỉ có biến thái mới có thể làm, đúng không?”

“Bảo bối, con thật quá thông minh, mẹ hôn một cái!”

Tử Thất Thất tâm tình thật tốt, kích động mở cánh tay, khom lưng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cậu, đồng thời dụng lực gài gùi hai gò má cậu, nhưng lại hoàn toàn quên mất giày cao gót cao mười phân dưới chân, mất thăng bằng, trực tiếp đè Mặc Thiên Tân trên mặt đất, mà Mặc Tử Hàn cũng không kịp phản ứng, bị ảnh hưởng nằm đè lên trên người Tử Thất Thất.

“Khụ... Khụ...” Mặc Thiên Tân bị đè không thở nổi, hấp hối nói: “Mẹ... Không biết cảm giác bị hai người đè xuống... Có tính là một loại sở thích đặc biệt không?”

Chương 93: Muốn đi toilet vậy thì hôn tôi

“Đúng... Xin lỗi!” Tử Thất Thất bối rối nói, lập tức muốn đứng lên.

Nhưng là Mặc Tử Hàn ở sau lưng cô vẫn không nhúc nhích, còn cố ý dùng lực không cho cô đứng lên.

Anh ta? Anh ta dĩ nhiên...

Tử Thất Thất quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Đứng lên!

Cô dùng hai mắt ám chỉ anh.

Mặc Tử Hàn rõ ràng xem hiểu ánh mắt nhưng là lại như cũ gắt gao đè ép hai người bọn họ, chính là không chịu đứng dậy, tựa hồ là muốn đợi Tử Thất Thất mở miệng nói chuyện.

Tử Thất Thất hận đến nghiến răng, hai mắt càng trừng anh, trong lòng không ngừng reo hò: đứng dậy, đứng dậy, đứng dậy, tên trướng thối, cút cho tôi...

Nhưng Mặc Tử Hàn cũng không chấp nhận, sống chết không đứng lên.

“Khụ... Khụ...”

Mặc Thiên Tân ở bên dưới ho ra thanh âm, khàn khàn nói, “Ba... Mẹ... Các người nếu không... Con... sẽ phải thấy cầu Nại Hà!”

Tử Thất Thất nghe thanh âm của cậu, nhìn khuôn mặt bị nghẹn đỏ lên, nháy mắt lo lắng.

Làm sao bây giờ?

Không muốn cùng trứng thối kia nói chuyện, nhưng con trai bảo bối của cô... Nhưng mà cô không muốn thỏa hiệp... Nhưng là con trai bảo bối của cô...

Nội tâm rối rắm không ngừng, thời gian lại là một giây trôi qua.

“Ba... Mẹ... Con không được... Sẽ... Sẽ... Tạm biệt!” Mặc Thiên Tân hấp hối nói, hai mắt liền lập tức trợn trắng.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất kích động kêu to.

Quên đi, không có gì trọng yếu so với con trai bảo bối của cô!

Không cam lòng quay đầu lại, vội vàng hé miệng nhưng là không đợi cô nói, Mặc Tử Hàn đột nhiên đứng lên.

Hả?

Chuyện gì thế này?

Tử Thất Thất nghi hoặc.

Mặc Tử Hàn một tay kéo cô, hướng về cô cười giao hoát.

Nếu vậy mà đã khiến cô nói chuyện, vậy thì rất không có ý nghĩa, anh còn muốn thấy bộ dạng khó xử của cô, còn muốn nhìn thấy khuôn mặt rối rắm của cô nữa...

Thật sự rất thú vị...

Mặc Thiên Tân rốt cục có thể hít thở trôi chảy, cậu thật sự thiếu chút nữa liền cho rằng mình chết lènh bà lènh bênh rồi. Bất quá, ba với mẹ rốt cuộc đang đùa trò chơi gì chứ? Để làm chi liên lụy cậu một đứa bé vô tội?

“Bảo bối con không sao chứ? Có đau chỗ nào không?” Tử Thất Thất kích động hỏi.

“Con không sao rồi, chẳng qua là đi bộ một vòng Quỷ Môn Quan, không có

việc gì, tạm thời còn chưa có chết...” Mặc Thiên Tân cười nói đùa.

“Cái gì mà chết, không cho phép con nói những lời như vậy!” Tử Thất Thất đột nhiên nghiêm túc.

Vừa nãy thật sự là hù dọa cô, nếu quả thật có chuyện thì phải làm sao? Trúng thối kia có thật coi nó là con trai không? Vậy mà làm ra cái loại chuyện này.

“Con biết rồi mẹ, về sau con không nói!”

Thật bất ngờ, Mặc Thiên Tân ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm, hơn nữa bộ dáng thật sự biết sai.

“Đừng dọa mẹ nha!” Tử Thất Thất lại ôm lấy cậu, lần này cẩn thận chú ý dưới chân của mình.

Mặc Tử Hàn nhìn hai mẹ con bọn họ gắt gao ôm nhau, không khỏi khẽ chau mày, tâm tình cũng trở nên khó chịu.

“Này, được rồi, nên đi ăn cơm!” Anh lạnh lùng nói, dùng lực lôi tay trái mình, mà tay phải Tử Thất Thất lập tức bị kéo lên, bắt buộc phải tách ra khỏi Mặc Thiên Tân.

Tử Thất Thất nhú mày nhìn chằm chằm anh, nhép miệng mắng.

“Đi thôi!” Mặc Tử Hàn lại kéo tay cô, sải bước đi nhanh.

Tử Thất Thất khập khiễng đi theo phía sau, mà Mặc Thiên Tân đi theo phía sau bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu...

Tiệm cơm

Rõ ràng là đang ở nước Anh, nhưng là Mặc Tử Hàn lại ngàn chọn vạn chọn chọn một gian phòng ăn kiểu Trung Quốc.

Tại sao?

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân cũng khó hiểu, nhưng khi đồ ăn bày ở trên bàn, lúc mọi người bắt đầu dùng bữa, hai mẹ con mới bừng tỉnh đại ngộ.

Bởi vì Mặc Tử Hàn bị còng tay ở tay trái, cho nên có thể ăn cơm bình thường, nhưng là Tử Thất Thất bị còng tay ở tay phải, cho nên...

Trúng thối này!

Dưới đáy lòng Tử Thất Thất không ngừng mắng!

Cô nhìn thấy một bàn mỹ vị, cái bụng không ngừng kêu loạn, từ lúc lên máy bay, cô vẫn còn chưa ăn, tính không làm thì cũng đã hai ngày rồi, mà bây giờ trước mắt đều là cao lương mỹ vị, nhưng mà tay cô...

“Lạch cạch!”

Mới vừa kẹp lên một miếng thịt kho tàu, lần thứ N rơi xuống trên bàn cơm.

Tử Thất Thất tức giận cắn môi dưới, tức giận toàn thân run rẩy, đột nhiên...

“Há mồm!”

Mặc Tử Hàn ưu nhã cầm chiếc đũa mang theo một miếng thịt kho tàu đưa tới bên miệng cô.

Tử Thất Thất nhú mày nhìn anh, nhìn cái vẻ mặt đắc ý kia.

“Hừ!” Cô hừ lạnh, quay đầu đi.

Cô cho dù chết đói không ăn đồ anh ta gắp.

“Phục vụ!” Cô đột nhiên kêu to giơ tay lên.

Người phục vụ mặc đồng phục Trung Quốc đi tới cạnh cô, anh cung kính cúi đầu, cười nói, “Tiểu thư, cô cần gì?”

“Giúp tôi lấy một cái thìa, cảm ơn!”

“Xin chờ một chút!”

Người phục vụ lui về xoay người đi, Tử Thất Thất lập tức đắc ý nhìn Mặc Tử Hàn, ngẩng đầu thật cao, nhướn lông mày.

Như thế nào?

Cô trong lòng nói như vậy.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng của cô, không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Không nghĩ tới cô cũng có thể lộ ra bộ dáng đáng yêu như thế, xem ra lựa chọn tới nơi này ăn cơm rất đáng giá.

Rất cục, Tử Thất Thất có thể thuận lợi ăn, chẳng qua là còn có chút không quen, mà Mặc Tử Hàn chỉ ăn vài miếng, sau đó liền quay đầu nhìn cô không chớp mắt, thật giống như có tư vị khác.

Mà Mặc Thiên Tân ngồi đối diện bọn họ, nhìn không khí coi như ấm áp, không khỏi lại cười tà ác lần nữa.

Buổi trưa hai người bọn họ lại dám đề cập thiếu chút nữa chết lênh bà lênh bênh, thù này cậu nhớ kỹ, cho nên...

“Mẹ, mẹ đừng ăn suốt thế a, ném thử dưa hấu này xem, rất ngọt!”

“Thật hả?” Tử Thất Thất không có bất kỳ nghi ngờ nào, cầm lấy một miếng ăn.

“Mẹ, đồ uống này cũng không tệ, mẹ ném thử!”

“Thật sự?” Tử Thất Thất vẫn không hoài nghi, cầm lên uống.

“Mẹ, canh này không tồi, mẹ thử xem!”

“Thật sự?” Tử Thất Thất ném thử một miếng, cười nói, “Thật sự không tệ...” Nói xong lại uống một chén.

Nửa giờ sau, ăn uống no đủ, Tử Thất Thất vẻ mặt hạnh phúc gọi lên khoe miệng, nhưng là đột nhiên...

Sắc mặt Tử Thất Thất đột biến!

Mặc Thiên Tân vui vẻ khoe miệng lại gọi lên.

Tới! Tới!

Đây chính là trả thù của cậu.

Tử Thất Thất tay trái ôm bụng, chân mày nhăn lại, lúc này mới bỗng nhiên phát hiện, trúng kế.

“Mặc Thiên Tân...” Cô lớn tiếng kêu tên cậu.

Mặc Thiên Tân bộ mặt lập tức rực rỡ ánh mắt nhìn cô nói, “Mẹ, bởi vì cái gọi là có cừu tất báo mới là quân tử, con mặc kệ hai người đang làm trò gì, nhưng các người lại dám cùng đề nặng con một đứa bé nhỏ yếu, cho nên trả thù một chút cũng phải, như vậy... con lên xe trước chờ hai người!” Cậu nói xong liền lập tức bỏ trốn.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng cậu chạy trốn, khiếp sợ thật lâu không thể bình tĩnh. Trả thù?

Nó có phải tìm nhảm đối tượng hay không vậy?

Đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Mặc Tử Hàn! Đều là lỗi của anh ta.

Mặc Tử Hàn sớm thân nhiên tươi cười, từ lúc cô ăn dưa hấu đã đợi đến thời khắc hiện tại.

Đáng giận!

Tử Thất Thất cắn chặt môi dưới.

Nhìn một bộ “tôi chờ cô van cầu tôi”, cô phi thường không thoải mái. Tức giận đứng lên, sau đó xoay người hướng toilet. Nhưng là mới bước một nửa lại không bước tiếp, bởi vì Mặc Tử Hàn vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên ghế, thường thức sắc mặt rối rắm lúc này của cô.

Tử Thất Thất đứng tại chỗ, do dự rất lâu sau đó, cuối cùng hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn khuôn mặt đắc ý của Mặc Tử Hàn.

“Làm sao? Có lời gì muốn nói với tôi?” Mặc Tử Hàn cười mở miệng hỏi.

“...” Tử Thất Thất do dự trầm mặc.

“Kỳ thật cô không nói cũng không quan hệ, tôi hiểu được, nhưng nếu muốn để tôi cùng cô đến toilet, vậy thì...” Anh hơi dừng lại, nói tiếp, “Hôn tôi đi!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi, trừng lớn hai mắt!

Hôn?

Anh ta muốn hôn.

“Thế nào? Không muốn?” Anh nhìn thấu lòng của cô.

“...” Tử Thất Thất nhú mày.

Mặc Tử Hàn cười, uy hiếp nói, “Nếu cô không hôn tôi, vậy thì tôi ở chỗ này, dù sao tôi cũng rất rảnh rồi!”

Tử Thất Thất tức giận trừng mắt nhìn anh, hai tay nắm thành quả đấm.

Tục ngữ nói, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng đại sự)! Mặc dù... Hiện tại không có đại mưu gì, nhưng mà... cô không nhịn

được!

Đột nhiên tiến về phía trước một bước đi đến trước mặt của anh, không chân chờ chút nào khẽ khom lưng hôn lên trán anh.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc!

Không nghĩ tới cô lại thật sự hôn anh!

Mặc dù cô hôn là cái trán anh, nhưng không hiểu có cảm giác còn vui sướng hơn so với hôn môi, hơn nữa chẳng qua là bị môi của cô đụng một cái mà thôi, vì sao tim của anh trong nháy mắt giống như nở hoa, tràn đầy hơi thở màu hồng?

Tử Thất Thất rất nhanh đứng thẳng người, xấu hổ nhìn anh, giật giật khóa tay giữa hai người bọn họ.

Mặc Tử Hàn đột nhiên trở lại bình thường, có chút bối rối nhìn cô, rất nhanh điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, đứng lên.

“Đi thôi!” Anh lạnh lùng mở miệng.

Tử Thất Thất gấp gấp đi trước, Mặc Tử Hàn theo phía sau cô, mà sau khi đi được mấy bước, chân mày bỗng nhiên chau lên, tầm mắt khẽ nhìn về phía sau.

Có người theo dõi bọn họ?

Là ai?

Chương 94: Bất ngờ xảy ra tai nạn, Mặc Tử Hàn bị thương nặng

Trước cửa toilet.

Tử Thất Thất vội vàng mở cửa toilet nữ ra, nhanh chóng bước vào, Mặc Tử Hàn phía sau lại đột nhiên túm lấy tay cô.

Cô quay đầu lại, cau mày nhìn chăm chăm anh.

Để làm chi?

Hôn cũng hôn, còn muốn nuốt lời?

Cô dùng đôi mắt để biểu đạt tiếng lòng của mình.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không thấy bất kỳ biểu tình của cô, bàn tay to kéo cô lại, đem chân cô kéo ra ngoài, trực tiếp tới cánh cửa bên cạnh.

Tử Thất Thất trợn to hai mắt!

Nam... Nam... Toilet nam?

Chỉ thấy những đồng bào nam đứng ở toilet nam khiếp sợ nhìn Tử Thất Thất một thân lửa đỏ, toàn bộ nhanh nhẹn bưng kín cùng một cái địa phương, sau đó rất nhanh kéo khóa, cuối cùng vội vàng chạy ra khỏi nơi này.

Trong nháy mắt, trong toilet không có một bóng người, còn mơ hồ truyền đến thanh âm kinh ngạc từ phía sau...

“Sao lại thế này, cô gái kia làm sao vào toilet nam?”

“Làm tôi giết cả mình!”

“Hơn nữa còn mặc một thân màu hồng, cô ta là biến thái sao?”

“Bất quá bộ dáng cũng không tệ lắm!”

“...”

Tử Thất Thất nghe tiếng nghị luận càng ngày càng mơ hồ kia, còn có Anh vẫn cô nghe không hiểu, cả người tựa như hoá đá ngơ ngác đứng tại chỗ.

Biến thái?

Không nghĩ tới cô có một ngày bị người khác gọi là biến thái, hình tượng a... Hình tượng của cô toàn bộ bị hủy...

Mà Mặc Tử Hàn đứng bên cạnh cô, hai mắt rất nhanh quét hết toilet, trên cao chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, từ cánh cửa bên ngoài thì không còn lối khác.

Nháy mắt, mày nhú lại càng chặt.

“Cô đi vào nhanh một chút!” Anh ra lệnh nói liên hồi kéo cô đi tới một gian nhà vệ sinh, cũng đẩy cô vào.

Tử Thất Thất ngơ ngẩn đứng ở bên trong, nhìn lưng Mặc Tử Hàn.

Kỳ quái!

Anh ta làm sao vậy? Anh ta đang khẩn trương cái gì? Chẳng qua là nhà vệ sinh, không cần giống như tai họa đang sắp giáng xuống chứ?

Bất quá, anh ta có nhìn lên không?

Để đảm bảo, Tử Thất Thất cẩn thận đóng cửa lại, chỉ chừa ra một cái khe nhỏ, sau đó mới yên tâm giải quyết vấn đề.

Ngoài cửa

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm cánh cửa toilet, bắt đầu có chút lo lắng.

Vừa rồi anh thật sự cảm giác được có người theo dõi anh, nhưng mà, trừ Kim Hâm ra, không có bất kì ai biết anh tới nước Anh, làm sao có thể có người đã bắt đầu theo dõi anh nhanh như vậy?

Đột nhiên bừng tỉnh, tròng lớn hai mắt!

Anh lại quên mất một người trọng yếu nhất... Bách Vân Sơn, ông ta cũng biết hành tung của anh, ông ta biết anh tới nước Anh, sẽ không phải là ông ta đang âm thầm làm gì chứ?

Đáng chết!

Vậy mà tính sai! Anh hẳn là mang thêm vài người đi theo mới đúng, nhưng là bây giờ...

“Cô tốt hơn chưa!” Anh khẩn trương lạnh lùng hỏi.

“...” Bên trong không có bất kỳ thanh âm nào.

Mặc Tử Hàn mày nhíu lại chặt, thúc giục nói, “Nhanh lên một chút!”

Tử Thất Thất không nhanh không chậm mặc lại y phục, nhẹ nhàng phủi miệng, hoàn toàn không để ý đến anh thúc giục, còn cố ý thả chậm tốc độ.

Tuy rằng không biết anh vì cái gì gấp gáp, nhưng mà cứ để anh ta gấp gáp đi, cũng nên làm cho anh ta rồi rắm chút.

“Tử Thất Thất, cô đừng có mà chậm chễ, tôi cảnh cáo cô, nếu không ra, tôi liền vào!”

Nghe thanh âm vội vàng của Mặc Tử Hàn ở ngoài cửa, Tử Thất Thất sớm đã giải quyết xong chuyện, cũng đã mặc quần áo xong, cô cố ý bày ra bộ dáng đắc ý, chờ anh đi vào.

Rốt cục, Mặc Tử Hàn không kiên nhẫn được nữa, đột nhiên xoay người mở cửa ra, nhú mảy tức giận nhìn về mặt đặc ý của Tử Thất Thất.

“Đi nhanh!”

Anh ra lệnh nói liền lôi kéo tay cô, vội vã hướng cửa phòng rửa tay đi.

Tử Thất Thất vốn còn tưởng rằng anh ta sẽ tức giận, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại không khỏi nghi ngờ.

Rốt cuộc làm sao vậy?

Tại sao đột nhiên trở nên kích động như vậy? Tại sao gấp gáp như vậy? Đã có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng rõ ràng vừa mới còn tốt a? Làm sao lại đột nhiên xảy ra sự cố chứ?

Mặc Tử Hàn kéo cô đi tới cửa phòng rửa tay, bàn tay to nắm tay cầm, vặn trái vặn phải, thế nhưng không thể lay chuyển.

“Đáng chết!” Anh mắng.

Cư nhiên bị khóa! Là bị khóa lúc nào? Anh rõ ràng vẫn chú ý đến cái cửa.

Tử Thất Thất nhìn cánh cửa không cách nào mở ra, lòng càng nghi hoặc.

Làm sao lại bị khóa chứ?

Sẽ không phải lại là Mặc Thiên Tân giờ trò đi? Nhưng là... Sắc mặt Mặc Tử Hàn rất khó coi, giống như thật sự có chuyện lớn sắp xảy ra.

Không khỏi khẽ mấp máy môi, muốn hỏi, nhưng trước khi phát ra thanh âm, trong lòng lại cho rằng đây là mưu kế, có lẽ anh ta chỉ làm bộ kích động, sau đó làm cho cô nghi ngờ mở miệng nói chuyện.

Không được, không thể trúng kế!

Nhưng là, chuyện lại hoàn toàn khác so với sự tưởng tượng của Tử Thất Thất,

Mặc Tử Hàn trở nên càng ngày càng nôn nóng, anh bắt đầu dùng thân thể xô cửa, kích động dùng chân đá cánh cửa, mà đột nhiên... Mặt dưới khe cửa có người ném vào một thứ gì nhỏ màu đen, còn mơ hồ phát ra tiếng “địch, địch”

Tử Thất Thất nghi hoặc vừa định muốn ngồi xổm người xuống, nhặt lên tra xét.

Mặc Tử Hàn đột nhiên kinh hãi.

“Chạy mau!”

Anh lớn tiếng hét ra hai chữ này, bắt cô cấp tốc chạy vào tận cùng bên trong toilet, xoay tay đóng cửa một gian lại, sau đó gắt gao ôm lấy cả người của cô.

Tử Thất Thất vẫn còn nghi hoặc thần trí chưa có trở về, chỉ nghe...

“Ầm” Một tiếng vang thật lớn

Trong toilet đột nhiên nổ mạnh, tất cả các gian đều nát bấy, sương khói tràn ngập, mùi mọi thứ bị đốt cũng nhanh chóng lan tràn, đồng thời vòi nước cũng toàn bộ hỏng, nước tùy ý phun tung toé, rất nhanh tưới tan sương khói nồng đậm.

Tử Thất Thất mới ý thức tới sự việc là thế nào.

Thì ra Mặc Tử Hàn gấp gáp như vậy là ý thức được nguy hiểm, sắc mặt kích động kia, bộ dáng khẩn trương như thế, động tác thô bạo như vậy, toàn bộ đều là thật, căn bản không phải là giả vờ, mà nguy hiểm trong nháy mắt kia, anh ta dĩ nhiên ôm chặt lấy cô, bảo vệ cô.

Tại sao...

Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy? Tại sao anh ta phải bảo vệ cô?

Tử Thất Thất ngơ ngác từ trong ngực Mặc Tử Hàn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đồng hồ điện trước mắt, sau đó tầm mắt rơi vào Mặc Tử Hàn đang hôn mê.

“Uy... Uy... Uy...” Cô nhẹ giọng kêu anh, dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy thân thể anh.

Toàn thân Mặc Tử Hàn không có sức lực, té ngã trên người của cô.

Tử Thất Thất nháy mắt kích động, hai tay dùng sức lay anh, lớn tiếng nói, “Mặc Tử Hàn anh tỉnh cho tôi, anh tỉnh a... Anh làm sao vậy? Anh mau tỉnh... Mở mắt ra... Nhanh lên, nhanh lên...nhanh lên...”

Cô không ngừng kêu anh, không ngừng lay anh, nhưng cặp mắt kia chính là không chịu mở nhìn cô một cái.

Nước mắt lập tức từ vành mắt chảy ra, cô khóc ôm lấy thân thể anh. Nhưng đột nhiên...

Bao trùm khắp lưng anh có cái gì đó nóng nóng dính dính.

Là cái gì?

Là vật gì?

Cô buông thân thể anh ra, nhìn hai tay của mình.

Máu đỏ tươi nhuộm đầy hai tay cô, cả bàn tay đều là máu của Mặc Tử Hàn...

“Không... Đừng...” Cô run rẩy nói, lập tức nhớ tới xe cấp cứu, đứng, phải tìm bác sĩ.

Nhanh chóng tìm điện thoại trên người Mặc Tử Hàn, nhưng ngón tay bấm phím lại đột nhiên dừng lại.

Cô phải gọi cho ai, điện thoại cấp cứu của nước Anh là bao nhiêu? Là 120 sao? Giống với Trung Quốc sao? Nhưng cho dù vậy cô cũng không biết nói tiếng Anh.

Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Có ai có thể giúp cô gọi xe cấp cứu tới không? Có ai có thể giúp cô tìm thầy thuốc đến?

“Cứu mạng... Cứu mạng... Cứu mạng... Có người hay không có thể giúp tôi gọi xe cấp cứu? Có người hay không có thể tìm thầy thuốc tới? Có người hay không... Có người hay không tới cứu cứu anh ấy...” Cô hô to, ôm chặt thân thể Mặc Tử Hàn.

“Đừng chết... Đừng chết a... Đừng chết... Tôi van xin anh, ngàn vạn đừng chết... Mặc Tử Hàn, tôi van xin anh... Tôi van xin anh...”

Nước mắt cô không ngừng chảy xuống, hai tay không ngừng ôm chặt, sợ mình lơ lửng khí lực, linh hồn Mặc Tử Hàn sẽ thoát ly thân thể anh.

“Ba - Mẹ”

Đột nhiên nghe được thanh âm Mặc Thiên Tân, Tử Thất Tất kinh hoảng ngẩng đầu nhìn Mặc Thiên Tân cùng tài xế đón bọn họ ở sân bay.

“Đại ca!”

Người người đàn ông kia nhanh chóng đến trước mặt bọn họ, lập tức ôm lấy thân thể Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Tất cũng đứng lên theo, nhưng đau đớn kịch liệt dưới chân làm cho cô đứng không vững.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân dùng sức lực nho nhỏ của mình đỡ lấy thân thể cô, lo lắng hỏi, “Mẹ không sao chứ?”

“Mẹ không sao, mau cứu Mặc Tử Hàn, mau dẫn anh ấy đi bệnh viện.” Tử Thất Tất hoàn toàn không để ý đau đớn dưới chân, đi theo bọn họ từng bước vội vàng.

Đây hết thấy đều là lỗi của cô, nếu như cô nhanh nói ra, có lẽ có thể tránh được chuyện này, nếu cô không đi toilet, nhịn một chút, nhẫn nại về nhà thì tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện này.

Toàn bộ đều là lỗi của cô...

Nhưng là tại sao? Tại sao anh ta phải bảo vệ cô chứ?

Ngu ngốc... Ngu ngốc... Nếu đã không thích cô, cũng đừng cứu cô...

Mặc Tử Hàn... tên ngốc này...

Đại ngốc...

Chương 95: Bắt đầu điều tra, hung thủ phía sau màn là ai?

Bệnh viện.

Một chiếc Bentley thành linh dừng ở cửa lớn bệnh viện, người đàn ông ngồi ở ghế lái rất nhanh bước xuống, đi tới phía sau xe, mở cửa ôm Mặc Tử Hàn cả người đầy máu ra, vội vàng đi vào trong bệnh viện.

Tử Thất Thất cũng kích động đi theo phía sau anh ta, Mặc Thiên Tân theo sát phía sau.

Vừa mới đi vào cửa bệnh viện, mấy y tá cùng một vị bác sĩ liền vội vã đẩy tới một giường bệnh, người đàn ông đem Mặc Tử Hàn đặt nằm úp sấp trên giường bệnh, cũng rất nhanh nói một hơi lưu loát Anh văn, “Lung bệnh nhân bị thương, chảy rất nhiều máu, hơn nữa rất có thể nội tạng bị thương tổn, xin lập tức điều trị, kính nhờ!”

“Được!”

Sau khi bác sĩ trả lời liền nhanh chóng đẩy Mặc Tử Hàn về phía phòng cấp cứu, Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân cũng kích động đi theo giường bệnh, mà người đàn ông lại lưu lại xử lý thủ tục nhập viện và thông báo cho Kim Hâm đang ở Đài Loan.

Cửa phòng cấp cứu

Y tá đẩy cửa ra, giường bệnh nhanh chóng tiến vào nhưng bác sĩ lại lập tức ngăn trở Tử Thất Thất, dùng Trung văn không quá lưu loát nói, “Cô... Không thể đi vào!”

“Nhưng tay của chúng tôi bị khóa một chỗ, chúng tôi không có cách nào tách ra, anh để tôi vào đi, tôi cam đoan không ầm ĩ cũng không làm gì, chỉ là lắng

lặng đứng ở nơi đó nhìn anh ấy!” Tử Thất Thất kích động nói, thân thể khẽ run rẩy.

Hai mắt bác sĩ quét khắp toàn thân cô, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên đùi phải bị sưng của cô.

“Cô... Bị thương?” anh ta kinh ngạc nói.

“Tôi không sao, tôi một chút cũng không đau, tôi thật sự không có việc gì, anh để tôi đi theo vào đi, anh mau cứu anh ấy đi, tôi van xin anh!” Tử Thất Thất rung rung khẩn cầu, thanh âm cũng không ngừng run rẩy.

Vết thương trên đùi có tính là gì?

Cô không phải vẫn rất tốt đứng ở chỗ này sao?

Cô không đau, cô một chút cũng không đau...

Đau nhất hẳn là Mặc Tử Hàn đang hôn mê kia mới đúng, vết thương trên người anh mới là đau nhất.

“Van cầu anh... nhanh cứu anh ấy đi, van cầu anh...” Cô nghẹn ngào không ngừng khẩn cầu.

Bác sĩ nhìn bộ dáng của cô, không khỏi cau mày, cái chân kia của cô đã sưng to đến vậy rồi, xương bên trong nhất định gãy, làm sao có thể sẽ không đau chứ? Nhưng anh ta quay đầu nhìn bệnh nhân đang hấp hối nằm trên giường bệnh, còn có tay hai người bị khóa lại một chỗ, anh cũng không có cách nào, chỉ có thể đồng ý.

“Được rồi!”

Anh nói xong, Tử Thất Thất liền lập tức đi theo đám bọn họ vào phòng cấp cứu, lưu lại một mình Mặc Thiên Tân ở ngoài cửa.

Mặc Thiên Tân nhìn cánh cửa bị đóng lại, mày cau chặt thật sâu.

Làm sao lại đột nhiên phát sinh chuyện như vậy chứ? Chỉ là đi toilet, tại sao lại đột nhiên nổ tung chứ?

Đây không phải đều là lỗi của cậu chứ? Nếu cậu không trêu tức hại mẹ uống nhiều nước như vậy, mẹ cũng không cần vội vã đi toilet, cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy?

Đây đều là lỗi của cậu, là cậu hại ba hôn mê bất tỉnh, hại chân mẹ bị thương... Nếu ba cậu cứ như vậy không mở mắt, như vậy... Như vậy... Chính là cậu hại chết ba của mình sao?

Đột nhiên, nơi tim đau đớn kịch liệt, cậu từng ngệm từng ngệm hít thở, nước mắt trong hốc mắt tràn ra...

“Ba, ba đừng chết... Xin lỗi...” Cậu khóc nói xin lỗi, nước mắt liên tục không ngừng từ vành mắt của cậu rơi xuống.

...

Bên trong phòng cấp cứu

Mặc Tử Hàn bị để lên rất nhiều dụng cụ, y tá cởi y phục trên người anh, bác sĩ cũng bắt đầu cầm máu cho anh.

Tử Thất Thất đứng ở một bên, hai mắt theo dõi vết thương trên lưng bị nổ của anh.

Vốn hình xăm Hắc Long đã huyết nhục mơ hồ nhìn không rõ hình dáng, mà toàn bộ lưng anh đều là máu tươi màu đỏ, hai mắt không đành lòng dời đi, nhìn đến mặt của anh, mà lúc này đã không còn thấy một chút huyết sắc, khuôn mặt trắng bệch đôi môi cũng là màu trắng.

Tâm... Bỗng nhiên đau đớn kịch liệt, Huyết Long trên lưng cũng tựa như cảm nhận được vết thương Hắc Long mà đau đớn kịch liệt theo.

Nước mắt... Từ trong hốc mắt phút chốc rơi xuống, cuối cùng tạo thành một vệt nước mắt.

Mặc Tử Hàn...

Cô ở trong lòng nhẹ nhàng gọi tên anh, cũng kiên định nói: Anh nhất định không thể chết được, anh nhất định phải sống lại cho em, em tuyệt đối tuyệt đối không cho phép anh chết bây giờ... Nếu anh dám chết, em liền xuống Địa Ngục tìm anh, cho dù là cùng Diêm Vương đánh lớn một trận, em cũng nhất định phải mang anh trở về, cho nên... xin anh, sống sót...

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt hôn mê của anh, tay chậm rãi di động, đem bàn tay anh nắm thật chặt, giống như là muốn đem lời nói trong lòng truyền lại cho anh.

Cô đã chịu việc thân nhân rời đi đủ rồi, cô không muốn phải nhìn người trước mắt cô chết đi nữa, thi thể lạnh băng kia, thi thể nho nhỏ nằm ở trong tủ ướp lạnh kia, cô tuyệt đối không muốn chứng kiến hình ảnh như vậy.

Lạnh quá... Quá lạnh... Lạnh giống như mình cũng là một người chết.

Cho nên nhất định phải sống lại, nhất định phải làm cho thân thể của mình vẫn giữ vững âm áp, chỉ cần cô có thể làm được... để cô như thế nào cũng không có cái gọi là nếu.

Ông trời, van xin ông, van cầu ông...

Đừng đem người đàn ông này đi!

...

Trải qua sáu giờ cấp cứu

Mặc Thiên Tân cùng người người đàn ông kia đứng ở cửa phòng cấp cứu, hai mắt đều nhìn chăm chăm đèn đỏ phía trên phòng cấp cứu, cùng đợi nó tắt.

“Ba... Thật sự sẽ chết sao?” Mặc Thiên Tân đột nhiên mở miệng hỏi.

Người đàn ông quay đầu nhìn sắc mặt cậu trắng bệch, hai bước đi tới trước

mặt của cậu, nói, “Yên tâm đi, đại ca không có việc gì!”

“Thật vậy chẳng?” Cậu hỏi.

“Thật, tôi đã kiểm tra thân thể đại ca, người sẽ không có nguy hiểm tánh mạng!” anh ta điềm tĩnh nói.

“Nhưng người ba chảy rất nhiều máu... Trên sách nói, người chỉ cần chảy qua một phần ba máu sẽ có nguy hiểm tánh mạng, nhưng ba chảy đã vượt qua rồi, ba làm sao sẽ không có nguy hiểm tính mạng chứ? Nếu ba không có nguy hiểm tính mạng, tại sao vẫn hôn mê bất tỉnh? Ba nhất định là... Nhất định là...” Mặc Thiên Tân nói xong, cảm giác sợ hãi càng gia tăng nghiêm trọng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Tiểu thiếu gia cậu yên tâm đi, tôi cam đoan đại ca nhất định sẽ không chết, cậu tin tưởng tôi, người sẽ không có chuyện gì, người nhất định sẽ bình an vô sự đứng ở trước mặt của cậu, xin cậu tin tưởng tôi... Nhất định phải tin tưởng tôi...” Người đàn ông không ngừng an ủi, không ngừng lặp lại ba chữ “tin tưởng tôi” kia.

Nhưng kỳ thật trong lòng hắn cũng thấp thỏm bất an, đại ca đúng là chảy rất nhiều máu, nhưng chưa đến nỗi sẽ chết, hắn chỉ là sợ nội tạng đại ca vì cú nổ mạnh mà bị thương, nếu như là nội tạng xảy ra vấn đề vậy thì thật sự nguy hiểm. Hơn nữa ngay tại thời điểm này, đại ca tuyệt đối không thể xảy ra sự cố, nếu ngài xảy ra sự cố, những lão già kia nhất định sẽ lại tụ họp lại gây chuyện. Hiện tại trong tổ chức thật vất vả mới ổn định lại, nếu lại xảy ra rắc rối...

Hắn không tự chủ khẽ cau mày! Mặc Thiên Tân nghe lời hắn lặp lại như vậy, đồng thời cũng một lần lại một lần không ngừng tự nói với mình, ba sẽ không có chuyện gì, ba nhất định sẽ không có chuyện gì, nhưng bất an vẫn không cách nào hoàn toàn biến mất, vẫn còn khắc sâu trong lòng.

Thân thể bắt đầu có chút run rẩy, nước mắt cũng liên tục rơi không ngừng.

Người đàn ông thấy bộ dáng của cậu có chút kỳ quái, lo lắng hỏi, “Tiểu thiếu gia cậu làm sao vậy? Cậu không sao chứ?”

“Cháu sợ... Cháu sợ... Cháu rất sợ... Ba nếu chết thật thì làm sao bây giờ? Là cháu giết ba, là cháu hại chết ba...” Mặc Thiên Tân đột nhiên hoảng sợ nói, cả người càng ngày càng khủng hoảng.

Đột nhiên, đèn đỏ phía trên phòng cấp cứu tắt, cánh cửa bỗng nhiên bị mở ra.

Tử Thất Thất khập khểnh đi theo giường bệnh từ bên trong đi ra.

Mặc Thiên Tân nghe thấy tiếng mở cửa, kích động quay đầu nhanh chóng chạy đến trước mặt bọn họ, hỏi, “Mẹ, ba như thế nào? Ba sẽ chết sao? Ba sẽ chết sao? Ba đã chết sao?”

Tử Thất Thất cuối nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cậu, khóe miệng chậm rãi giương lên nụ cười, lau chùi nước mắt trên mặt cậu nói, “Ba con không có chuyện gì rồi, anh ta không có chết!”

“Thật sự?” Cậu xác định hỏi.

“Thật, không tin một mình con nhìn đi, anh ta còn thở, anh ta còn sống...”

Mặc Thiên Tân vội vàng xoay người, cái đầu nhỏ nhỏ vừa vịn ghé vào bên giường, hấn dùng tay nhỏ bé của mình dùng sức xoa xoa nước mắt, sau đó nhìn Mặc Tử Hàn ngủ say trên giường.

Ba thật sự lại thở, ba thật sự còn sống, thật tốt quá!

Mặc Thiên Tân nín khóc mỉm cười.

Nhưng Tử Thất Thất ở bên giường bệnh, hai mắt đột nhiên mơ hồ, thân thể bắt đầu khẽ lay động, mà đau đớn dưới chân thật giống như đột nhiên xuất hiện, đau đớn kịch liệt.

Mất đi trọng tâm, cô ngã xuống.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân sợ hãi kêu.

Bác sĩ đứng ở bên cạnh Tử Thất Thất rất nhanh đỡ lấy thân thể của cô, đơn giản kiểm tra một chút cho cô, sau đó dùng Trung văn không lưu loát nói, “Cháu... Yên tâm, cô ấy... Không có việc gì, chẳng qua là... Kinh hãi quá độ, ngất đi rồi, bất quá... tôi hiện tại chuẩn bị phẫu thuật cho cô ấy, lần này... Tuyệt đối sẽ không nguy hiểm, các người yên tâm đi nghỉ đi!”

Mặc Thiên Tân rốt cục cũng an tâm, nhưng nhìn ba nằm trên giường, mẹ hôn mê, chân mày cậu thủy chung cũng không có giãn ra, cậu vẫn như cũ cho rằng chuyện phát sinh ngày hôm nay, toàn bộ đều là lỗi của mình.

Mà người đàn ông đứng ở một bên vẫn trầm mặc không nói, an tâm nhìn khuôn mặt Mặc Tử Hàn, chân mày cũng khẽ chau lên.

Chuyện này rốt cuộc là ai làm?

Hắn nhất định phải điều tra rõ ràng...

Chương 96: Cái người nào đó, chính là người này...

Sau một ngày một đêm

Phòng bệnh VIP

Vách tường màu trắng, nóc nhà màu trắng, kết cấu kiểu nhà ở nhưng lại tràn ngập mùi nước khử trùng. Mặc Tử Hàn bình tĩnh nằm ở trên chiếc giường đôi rộng lớn, hai mắt khép lại, mà ở bên cạnh anh, Tử Thất Thất lẳng lặng ngồi ở trên ghế, theo dõi sắc mặt anh chuyển dần sang hồng nhuận.

Bỗng nhiên...

Chân mày Mặc Tử Hàn khẽ run run, mơ hồ chau lên, tâm Tử Thất Thất lập tức khẩn trương lên, thân thể khẽ dựa vào anh, theo dõi hai mắt nhắm chặt của anh.

“Mặc Tử Hàn? Anh đã tỉnh chưa? Tỉnh sao?” Cô khẩn trương rồi lại nhẹ giọng kêu lên.

Mặc Tử Hàn đang mê man mơ hồ nghe được thanh âm của cô, anh dùng sức mở hai mắt mệt mỏi của mình, tầm mắt từ mơ hồ chậm rãi trở nên rõ ràng, cuối cùng thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của Tử Thất Thất, trong đầu nháy mắt nhớ tới chuyện đã xảy ra trong toilet.

Nhẹ nhàng mở ra đôi môi khô khốc, nói, “Cô... Không có sao chứ?”

Nghe được câu nói đầu tiên của Mặc Tử Hàn, nước mắt Tử Thất Thất nháy mắt hiện lên, lại một lần nữa trong hốc mắt chảy xuống.

Mặc Tử Hàn nhìn nước mắt cô không ngừng chảy xuống, trái tim cũng co rút đau đớn, dùng sức giơ lên tay phải vô lực của mình, nhẹ nhàng chạm vào hai

má cô, lau những giọt nước mắt cô rơi xuống, sau đó lại mở miệng nói, “Làm sao vậy? Khóc cái gì? Nơi nào đau sao?”

“Ô...” Tử Thất Thất cô nén tiếng khóc, đột nhiên tan vỡ, oa một tiếng gục bên giường, giống như một đứa trẻ cao giọng khóc lớn.

“Đồ ngốc... Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc Đồ ngốc... Anh là đại ngốc, đại ngốc đại ngốc đại ngốc đại ngốc đại ngốc đại ngốc... Tại sao? Tại sao muốn cứu tôi, tại sao lại quan tâm tôi, tại sao đối với tôi như vậy? Anh rõ ràng chính là một trùng thối, anh có thể tự bảo vệ mình, anh có thể dùng tôi làm lá chắn bảo vệ mình, nhưng anh tại sao... tại sao? Tại sao Tại sao Tại sao Tại sao... Tại sao lại ôm lấy tôi?” Cô lớn tiếng oán trách, lớn tiếng chất vấn, lớn tiếng kêu to, đồng thời cũng lớn tiếng khóc.

Tại sao người đàn ông này khi vừa tỉnh dậy đã quan tâm cô? Không phải nói cô là con rối của anh ta sao? Nếu là con rối, cũng đừng có lo lắng cho cô, đừng nói những lời này, đừng cho trái tim đã chết của cô lại một lần nữa sống lại. Cô đã không tin đàn ông nữa, cô không cần đàn ông nữa, nhưng người đàn ông này anh ta... Tại sao muốn lay động nội tâm đã đóng kín của cô.

Thật sự đáng ghét, giống như anh ta là người đàn ông đáng ghét nhất trên thế giới, rõ ràng chính là một ma quỷ, rõ ràng chính là một ác ma, suốt ngày đêm nghĩ chuẩn bị chơi đùa cô thế nào, trên cột cô, tuy nhiên vào thời khắc nguy hiểm nhất lại làm ra chuyện tình làm cho người khác không ngờ được...

Trước sau mâu thuẫn như vậy, cô không rõ, anh ta tại sao muốn như thế?

“Đừng cứu tôi a, tôi không cần anh cứu... Anh trùng thối này... Trùng thối...” Tiếng khóc của cô dần chuyển thành mắng.

Mà Mặc Tử Hàn nằm trên giường bệnh, khẽ nghiêng đầu nhìn bả vai không ngừng run rẩy của cô, nghe lời oán trách cùng với tiếng khóc càng ngày càng lớn của cô, chẳng biết tại sao, co rút đau đớn ở trái tim biến mất, ngược lại khóe miệng của anh vui vẻ giương lên.

Lần đầu tiên anh phát hiện, tiếng khóc của phụ nữ lại động lòng người như vậy... Bất quá, tại sao lúc đó lại dùng bản thân để bảo vệ cô cơ chứ?

Khi mà nhìn thấy quả bom kia, đầu óc của anh thật giống như trống rỗng, chỉ có một ý niệm trong đầu chính là không muốn cô chết, không muốn cô bị thương, mà thân thể của anh cũng đi theo ý nghĩ này đem cô ôm chặt lấy, liều mạng bảo vệ cô.

Rốt cuộc vì sao anh phải làm như vậy chứ?

Anh cũng không biết tại sao...

Bất quá bây giờ hai người cũng không có chuyện, còn sống trên thế giới này, cho nên vẫn là có thể chứng minh, hành động trong lúc đó... Là chính xác.

“Đừng khóc...” Anh nhẹ giọng nói, bàn tay to bao trùm trên đầu cô.

Mặc dù tiếng khóc này rất mỹ diệu, nhưng quả nhiên vẫn còn quá ảm ỉ.

“Ô... A ô... A a ô...”

Càng được an ủi, ngược lại tiếng khóc Tử Thất Thất càng thêm vang dội, cô giống như là đứa trẻ vừa mới ra đời, đem hết toàn lực cao giọng khóc lớn.

Chân mày Mặc Tử Hàn phiền não nhăn lại, bàn tay to tại đỉnh đầu của cô tùy tiện xoa nhẹ mấy cái, oán trách nói, “Àm ỉ muốn chết, đừng khóc... Đừng khóc nữa!”

Thật không biết nước mắt cô gái này từ nơi nào chảy xuống, tại sao lại có nhiều như vậy?

“Ô...Ô ô... A a a Ô...”

“Tử Thất Thất cô có thể ngừng khóc chưa? Phiền muốn chết... Àm ỉ muốn chết...” Mặc Tử Hàn không ngừng oán trách, bàn tay to bao trùm ở đỉnh đầu cô không ngừng loạn, đem mái tóc dài của cô làm cho lộn xộn.

“Không cần anh lo cho tôi, trứng thối” Tử Thất Thất khóc lớn, dùng sức vung tay anh ra.

Tay Mặc Tử Hàn vốn không có lực, bị cô vung lên như vậy, toàn bộ cánh tay đều bay ra ngoài, sau đó cũng kéo thân thể của anh.

“A...” Anh đau đớn kêu lên, phía sau lưng đau đớn nóng rát.

“Làm sao vậy? Vết thương đau sao? Là tôi làm sao? Anh không sao chứ? Có muốn gọi bác sĩ tới nhìn anh không?” Nước mắt của Tử Thất Thất nháy mắt dừng lại, kích động nói, nhưng là luống cuống tay chân không biết phải làm sao bây giờ?

Mặc Tử Hàn nhìn cô nước mắt ràn rụa, rồi lại lo lắng kích động, trong lòng không khỏi vui vẻ, ngay cả đau đớn sau lưng cũng dường như biến mất hơn phân nửa.

“Chỉ cần cô không khóc, tôi liền không có việc gì!” Anh trêu ghẹo nói.

Tử Thất Thất tay chân rối loạn nháy mắt dừng lại, hai mắt tràn đầy nước mắt hung hăng trừng mắt nhìn anh nhưng lại gắt gao cắn môi dưới của mình, ngoan ngoãn nhẫn nại không cho nước mắt rơi xuống.

Tại sao phải khóc chứ? Cô dĩ nhiên lại bởi vì lo lắng người đàn ông này mà gào khóc?

Bất quá nước mắt chính là không tự chủ rót xuống, không cách nào khống chế.

Bỗng nhiên trong lúc đó, không khí giữa hai người trở nên có chút xấu hổ, hơn nữa không khí thật giống như cũng trở nên càng ngày càng nóng bức, gò má trước mặt Tử Thất Thất bắt đầu ửng hồng.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt khóc lóc của cô, chân mày hiện lên vẻ lo lắng.

“Ví tiền của tôi đâu? Ở nơi nào?” Anh đột nhiên hỏi.

“Hả? Ví tiền?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại, lập tức nhìn về phía tủ đầu

giường nói, “Ở đây...”

“Đưa cho tôi!” Anh đưa tay phải ra.

Tử Thất Thất cầm cái ví da màu đen đặt vào trong tay anh.

Mặc Tử Hàn mở ví ra, lấy một cái chìa khóa nhỏ ở bên trong. Chỉ thấy anh đem cái chìa khóa nhỏ ấy cài vào trong lỗ khóa nhỏ ở còng tay, nhẹ nhàng quay một cái, còng tay “rắc” một tiếng mở ra, từ cổ tay mảnh khảnh của Tử Thất Thất rơi xuống.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn bàn tay được phóng thích. “Này... Tại sao? Tại sao muốn thả tôi ra?” Cô khó hiểu hỏi.

“Bởi vì rất không thuận tiện!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Không thuận tiện?”

“Đúng vậy, tôi hiện tại nằm ở nơi này không thể lộn xộn, mà cô cũng không thể vẫn ngồi ở chỗ đó chăm sóc tôi, cho nên tôi mở lòng từ bi thả cô ra, nếu cô muốn chạy trốn thì thừa dịp tôi nhập viện trong khoảng thời gian này, bất quá... Chờ vết thương của tôi tốt lên, tôi nhất định sẽ bắt cô lại!” Anh nhẹ giọng nói, hai mắt lạnh như băng lộ ra kiên định.

Hiện tại chính là vạn bất đắc dĩ, nhưng là anh cũng không nói qua sẽ buông tay, chẳng qua là tạm thời để cô tách khỏi mà thôi, rất nhanh... Rất nhanh anh sẽ lại bắt được cô, đem cô giam lại bên cạnh.

Tử Thất Thất nhìn tay phải mình được tự do, từ lúc cái khóa tay lạnh như băng từ cổ tay của cô rơi ra, cảm giác vô cùng thoải mái, nhưng là... Tại sao trái tim lại lập tức nặng nề?

Không muốn được phóng thích, không muốn được cởi còng tay, cô vậy mà... muốn cùng anh tiếp tục ở chung một chỗ...

“A...” Cô cười khẽ, trên mặt tung bay nụ cười xinh đẹp.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, cau mày nói, “Cô cười cái gì? Được tháo còng tay vui vẻ vậy sao? Cô muốn chạy thoát khỏi tôi?”

“Đúng vậy a, tôi rất vui, vô cùng vui, hơn nữa vui đến mức hận không thể cầm lấy cái loa nói cho toàn bộ thế giới tôi tự do, nhưng mà...”

“Nhưng mà?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

Nụ cười xinh đẹp trên mặt Tử Thất Thất càng thêm rực rỡ, hai mắt cô khẽ hạ xuống, nhìn chân phải của mình nói, “Nhưng mà cho dù tôi muốn chạy cũng không được nữa, bác sĩ nói tôi mặc dù thương không nặng, chẳng qua xương bị nứt, phải lưu lại quan sát hai ngày, dĩ nhiên... Trung Quốc còn có câu tục ngữ: Thương cân động cốt nhất bách thiên! Xem ra... Tôi đây trong vòng một trăm ngày cũng không có biện pháp chạy trốn, nên làm cái gì bây giờ? Thật là hồng bét a...”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nghe cô nói, hai mắt theo tầm mắt cô nhìn chân phải bị thạch cao bao chặt kia.

“Này... Đây là có chuyện gì? Cô bị thương?” Anh rõ ràng liều mạng như thế bảo vệ cô, nhưng lại còn làm cô bị thương?

“Làm phiền người nào đó liều chết cứu giúp, tuy rằng mạng của tôi xem như đảm bảo, nhưng mà khi người nào đó nhào về phía tôi, chân bắt hạnh bị cái thân thể nặng nề kia ngăn chặn, hơn nữa cũng bởi vì người nào đó bắt tôi đi đôi giày cao gót cao mười phân, cho nên mắt cá chân của tôi cũng bị lệch, mang đến bộ dáng hiện tại này, cho nên... Nếu tôi có cơ hội gặp lại được người nào đó kia, tôi nhất định sẽ cảm tạ hẳn, nhưng đồng thời cũng muốn làm cho hẳn hướng về phía tôi nói xin lỗi!”

Tử Thất Thất nở nụ cười chuyên nghiệp nói, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm khuôn mặt Mặc Tử Hàn.

Cái người nào đó, chính là người này...

Chương 97: Bí mật không thể nói của hai mẹ con

Mặc Tử Hàn nghe cô mở miệng một tiếng người nào đó, trong lòng mơ hồ cảm thấy có lỗi.

Quả thực, anh tựa hồ còn có chút ấn tượng, tựa hồ anh thật sự đè lên chân của cô, mà chuyện giày cao gót cũng là anh cố ý trêu chọc cô, bắt quá, vết thương này thật có thể trở thành có sao? Cô không phải là còn có một chân trái vẫn hoàn hảo sao? Thật sự không thể trốn sao? Hay là... Cô căn bản là không muốn trốn?

Quên đi, không quản những thứ này, có lẽ đây chính là ý trời đi, là trời cao cho cô một lý do, để cô ở lại bên cạnh anh.

“Nếu như vậy, vậy chúng ta cùng ở phòng này đi!” Anh mở miệng cười.

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Dù sao giường cũng khá lớn, cô không cần khách sáo!” Mặc Tử Hàn một bộ đắc ý.

“Ai khách sáo với anh, tôi mới không cần, hơn nữa phòng bệnh của tôi cũng đã chuẩn bị tốt, ở ngay cách vách!”

“Phải không? Ở cách vách?”

“Đúng vậy!”

“Tốt lắm...” Khuôn mặt Mặc Tử Hàn đột nhiên trở nên lạnh như băng, có chút lên giọng nói, “Hồ Phách!”

“Két” Cửa phòng theo thanh âm mở ra, một người đàn ông từ ngoài cửa đi

vào, người nọ chính là người đàn ông ngày hôm qua đem Mặc Tử Hàn mang tới bệnh viện.

Hắn sải bước đến bên giường, cung kính khom lưng chín mươi độ, sau đó máy móc mở miệng nói, “Đại ca, ngài có gì phân phó?”

“Anh lập tức đi đem phòng bệnh cách vách trả lại, nói với bác sĩ, từ hôm nay trở đi Tử Thất Thất tiểu thư sẽ ở cùng một phòng với tôi, đương nhiên, viện phí tôi sẽ trả gấp đôi!”

“Vâng, tôi lập tức đi làm ngay!”

“Đi đi!”

Hồ Phách lập tức lui ra khỏi phòng, Tử Thất Thất trợn to hai mắt nhìn bọn họ kẻ xương người họa.

Bọn họ vậy mà tự tiện quyết định chuyện của cô?

“Tôi nói tôi sẽ không ở cùng một phòng bệnh với anh, nếu anh đem phòng bệnh của tôi trả lại, vậy thì tôi đi xin ở phòng bệnh bình thường, tóm lại... Tôi tuyệt đối không muốn ở chung một chỗ với trướng thối anh!” Cô kiên định, kiên quyết thét lớn.

“Đây là thái độ đối đãi với ân nhân cứu mạng của cô sao?” Hai mắt Mặc Tử Hàn sắc bén nhìn cô.

Tử Thất Thất sững sốt.

Ân nhân cứu mạng?

“Phải... Là anh không nên cứu tôi, tôi lại không cầu anh cứu tôi!” Cô kiên trì đến cùng.

“A, tôi hiểu, đây chính là ‘vong ân phụ nghĩa’ trong truyền thuyết!”

“Anh nói cái gì?”

“Tôi nói cô vong ân phụ nghĩa a!”

“Tôi nào có!”

“Cô không có sao? Tôi rõ ràng cứu cô, nhưng là cô chẳng những mắng tôi là trướng thối, còn ngay cả việc ở lại phòng bệnh của tôi chiếu cố tôi một ít chuyện cũng không nguyện ý, đây không phải vong ân phụ nghĩa thì là cái gì?”

“Chiều... Chiều cố anh? Tôi cũng là bệnh nhân!”

“Thì vết thương nhỏ này của cô coi như là khuyết điểm?”

“Cái gì? Vết thương nhỏ? Anh thử làm gãy một chân của mình xem, xem có phải vết thương nhỏ hay không? Xem có đau nhiều hay không? Thật là, tôi nhìn đau ở trong phòng cấp cứu đứng sáu giờ cùng anh, anh lại còn nói tôi vong ân phụ nghĩa, tôi thấy anh mới là vong ân phụ nghĩa!” Tử Thất Thất tức giận oán hận, nhưng là nhớ tới sáu giờ kia ở trong phòng cấp cứu, cô thật không có ấn tượng về đau đớn gì, đây trong đầu đều là khuôn mặt trắng bệch kia của Mặc Tử Hàn, còn có tiếng hít thở yếu ớt kia.

Sợ hãi làm cô quên mất đau đớn, nhưng là... Đau vẫn là đau, quả thực rất đau!

Mà Mặc Tử Hàn nghe được cô nói theo anh ở trong phòng cấp cứu sáu giờ, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Cô nhìn đau ở trong phòng cấp cứu theo tôi sáu giờ? Cô lo lắng tôi sẽ chết như vậy sao?” Anh lặp lại.

“Ách...” Chẳng biết tại sao Tử Thất Thất vậy mà cảm thấy có chút xấu hổ, xấu hổ nói, “Không có biện pháp a, ai kêu anh khóa tôi chung một chỗ, tôi không còn cách nào mới cùng anh vào phòng cấp cứu, tôi không phải bởi vì lo lắng cho anh mới nhìn đau sáu giờ, hơn nữa anh chết đâu liên quan gì tới tôi? Tôi chỉ mong sao anh chết ngay lập tức!”

Khi cô nói xong câu đó, cô bỗng nhiên có loại suy nghĩ xúc động, thái độ kích động này căn bản là không đánh đã khai nha, cô đây là làm sao vậy? Ở trước mặt của anh kích động cái gì? Xấu hổ cái gì? Khân trương cái gì?

“Ha ha...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười.

“Anh cười cái gì, tôi đã nói không phải vì lo lắng cho anh!”

“Tốt tốt tốt, tôi đã biết, cô không cần giải thích, tôi hiểu... Tôi đều hiểu...”

“Anh... Anh...” Khuôn mặt Tử Thất Thất đỏ lên.

Anh hiểu được cái gì? Anh rõ ràng cũng đã nhận ra cô lo lắng cho anh, mặc dù thật sự cô lo lắng cho anh không sai, nhưng là... Nhưng là... Cô cũng không muốn cho anh biết a!

“Ha ha...” Mặc Tử Hàn lại cười khẽ, nhìn khuôn mặt đỏ rực của cô.

“Đừng cười nữa!” Tử Thất Thất tức giận.

“Tôi cười một cái cũng không được sao?”

“Không thể! Không cho phép! Nín!”

“Làm sao mà cô còn ngang ngược hơn tôi vậy?”

“Hừ...?”

Bỗng nhiên...

Hai người đang tranh cãi âm ỉ, cửa phòng lại một lần nữa mở ra, nhưng lần này là từ từ từng chút từng chút mở ra, mà bóng dáng nho nhỏ của Mặc Thiên Tân trong khe cửa hơi hơi lộ ra, cúi đầu không dám nhìn thẳng bọn họ.

Tử Thất Thất thấy cậu lập tức nghi hoặc nói, “Bảo bối con làm sao vậy? Đi vào a, ba con đã tỉnh rồi!”

“...”

Lần đầu tiên, Mặc Thiên Tân trầm mặc không nói bất kì lời nào, đầu vẫn cúi thật thấp, hoàn toàn không dám ngước lên, hơn nữa bóng dáng tựa hồ cũng từ từ lui về phía sau, giống như đang sợ cái gì.

“Vào đi, ta cũng đang có chuyện cần nói với con!” Mặc Tử Hàn đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Thân thể Mặc Thiên Tân rất rõ ràng chấn động nhưng là lại thực nghe lời đi vào phòng, sau đó từng bước từng bước chậm chạp đến bên giường, đầu vẫn cúi thật thấp, bất quá lại mở miệng nhẹ giọng kêu một tiếng, “Ba, mẹ...”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của cậu bây giờ, không khỏi nhú mày.

Cậu làm sao vậy? Lần đầu tiên thấy cái bộ dáng này của cậu im lặng, có chút đáng sợ...

Mặc Tử Hàn đầu chuyển hướng nhìn cậu cúi đầu thật thấp, lạnh lùng nói, “Ngẩng đầu lên!”

Mặc Thiên Tân có chút chần chờ nhưng vẫn là ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi...” Cậu đột nhiên nói xin lỗi.

“Tại sao lại xin lỗi?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Bởi vì... Đều là lỗi của con...”

“Con làm gì sai?”

“...” Mặc Thiên Tân lại trầm mặc, hồi lâu sau mới chậm chạp nói, “Cũng bởi vì con, nếu con không trêu cợt mẹ cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy, hai người cũng sẽ không trở nên như bây giờ, cũng sẽ không bị thương, cho nên... Toàn bộ đều là lỗi của con, là con hại hai người!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nghe lời cậu nói, vậy mà không nghĩ tới cậu cùng cô

nghe giống nhau, cô cũng vẫn cho rằng là mình sai, đồng thời cũng bởi vì chính mình kích động, hoàn toàn quên mất cảm thụ của cậu.

Cô vừa định mở miệng, Mặc Tử Hàn liền giành trước một bước...

“Ai cũng không đoán trước được chuyện này, cũng không phải là lỗi của con!”

“Nhưng là, nếu con không có...”

“Không có nhưng là!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của cậu, nói, “Chuyện cũng đã xảy ra, con hối hận cũng không thay đổi được, hơn nữa con là con trai Mặc Tử Hàn ta, con phải biết, cũng phải nhớ kỹ cho ta... Cho dù thật sự là con phạm phải lỗi, con cũng tuyệt đối không thể cúi đầu, phải ngẩng đầu dũng cảm đối mặt với sai lầm của mình, tuyệt đối không thể khúm núm lùi bước!”

Nghe Mặc Tử Hàn nói, hai mắt ảm đạm của Mặc Thiên Tân trong nháy mắt liền sáng lên, chân mày rủ xuống cũng nháy mắt nhô lên, mà Tử Thất Thất ngồi ở một bên, hai mắt nhìn khuôn mặt Mặc Tử Hàn, thật không nghĩ tới, anh cũng có thể làm một ba ba tốt, sơ sơ... Nhìn anh với cặp mắt khác xưa. “Biết rồi ba, chuyện lần này đều là con ham chơi gây họa, toàn bộ đều là lỗi của con, xin lỗi, xin hai người tha thứ cho con, lần sau con nhất định sẽ chú ý thời gian, địa điểm, cùng hoàn cảnh chung quanh, nhất định sẽ xác định không có dưới bất kỳ tình huống nguy hiểm nào mới trêu cợt hai người, bởi vì cái gọi là ngã một lần, lần này sai lầm tuyệt đối sẽ không phát sinh ở sự kiện lần sau, hơn nữa...” Mặc Thiên Tân khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ thơ đột nhiên lộ ra ngọn lửa rừng rực, tức giận nói, “Nếu con biết là ai dám làm bị thương ba mẹ con, Mặc Thiên Tân con nhất định sẽ làm cho hắn chịu không nổi...”

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất nhìn biểu tình cậu đột nhiên chuyển biến, không khỏi có chút hoài nghi, bộ dáng áy náy vừa mới kia có phải là giả vờ? Bất quá, đứa nhỏ này quả nhiên vẫn là như vậy tương đối có thể làm cho người an tâm.

“Bảo bối...” Tử Thất Thất nhẹ giọng kêu cậu, đột nhiên tới gần cậu, hôn lên mặt cậu, sau đó cười nói, “Mẹ cũng muốn nói xin lỗi với con!”

“Dạ?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc.

Tử Thất Thất thần bí cười một tiếng, “Con hiểu, đúng không?”

Ánh mắt linh hoạt của Mặc Thiên Tân trong hốc mắt đảo qua một vòng, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói, “Dạ, con hiểu, không sao, con tha thứ cho mẹ!”

“Cám ơn!” Tử Thất Thất nói xong lại một lần nữa hôn lên gò má mập đơ đơ của cậu.

Mặc Tử Hàn nhìn biểu tình thần thần bí bí của hai người chăm chăm, chân mày không khỏi khẽ chau lên.

“Hai người đang nói cái gì?” Anh hỏi.

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân quay đầu nhìn anh, hai người vô cùng ăn ý lắc đầu nói, “Không, nói, cho, anh (ba)!”

Mặc Tử Hàn giận.

Bọn họ đây là khi dễ anh hiện tại không thể đứng lên dùng vũ lực uy hiếp bọn họ có phải hay không? Dám ở trước mặt của anh, làm trò thần bí.

“Nói cho ta!” Anh lạnh lùng gầm nhẹ.

“Không nói!”

“Không nói!”

Hai mẹ con trăm miệng một lời!

Mặc Tử Hàn nhú mày tức giận.

Đáng chết, chờ anh thương thế tốt lên rồi, nhất định phải bắt bọn họ khai ra rõ ràng.

Tử Thất Thất vui vẻ nhìn khuôn mặt tức giận kia của anh.

Nếu có thể... Cô hi vọng bí mật không thể nói này, vĩnh viễn cũng sẽ không có một ngày bị vạch trần...

Chương 98: Hung thủ cuối cùng là ba của Bách Hiên - Bách Vân Sơn?

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ ánh mặt trời của hai mẹ con, mặc dù hai người bọn họ đều đang cười, hơn nữa cười vô cùng vui vẻ, nhưng là trong mắt anh lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười của bọn họ cũng không phải là vui vẻ phát ra từ nội tâm.

Rốt cuộc, bí mật của bọn họ... Là cái gì?

“Đúng rồi ba, ba có đói bụng không ạ, ngủ lâu như vậy cũng chưa ăn cái gì, nhất định đói bụng? Con đi gọi người mua cho ba ít đồ ăn, ba chờ a.” Mặc Thiên Tân không muốn để hắc dây dưa không rõ mãi với chuyện này, lập tức nói sang chuyện khác, cũng trực tiếp đi.

Trong phòng bệnh lại còn lại hai người cô nam quả nữ bọn họ, nhưng là không khí cũng không phải ám áp lúc trước, mà là càng ngày càng xấu hổ.

“Cái kia...Anh đã tỉnh, tôi cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi!” Tử Thất Thất nói xong liền đứng lên.

Mặc Tử Hàn rất nhanh bắt lấy tay cô, ngang ngược nói, “Nơi này chính là phòng của cô!”

“Không cần, tôi thích một mình...”

“Ồ lại!” Mặc Tử Hàn đột nhiên cắt đứt lời của cô.

Tử Thất Thất nhìn anh, chỉ thấy khoe miệng anh nhàn nhạt giương lên, có chút mất tự nhiên mỉm cười nói, “Cùng tôi nói chuyện...”

Tử Thất Thất kinh ngạc, hai mắt tròn to.

Không nghĩ tới anh cũng có thể cười như vậy, hơn nữa hơi... Có chút đẹp trai, cũng hơi... Có chút mê người!”

“Anh... Muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nghe về cuộc sống bảy năm này của cô với Thiên Tân, nói tôi nghe đi, làm ba, tôi có nghĩa vụ nên biết!” Nhưng kỳ thật anh chỉ là muốn tìm cớ để cô ở lại cùng anh.

“Được rồi...”

Tử Thất Thất đồng ý ngồi trở lại trên ghế, hơi suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu nói đến ngày đầu tiên Mặc Thiên Tân vừa ra đời...

Sáng sớm ngày thứ hai

Tử Thất Thất nằm bên phải giường ngủ say, bởi vì ngày hôm qua vẫn cùng Mặc Tử Hàn nói chuyện của Mặc Thiên Tân, nói xong cũng không biết khi nào thì ngủ thiếp đi... Có thể bởi vì mệt nhọc quá mức, có thể vì yên tâm, cũng có thể bởi vì Mặc Tử Hàn bị thương nên không thể đụng vào cô, cho nên cô ngủ rất say, đặc biệt ngon, thỉnh thoảng còn khẽ ngáy...

Ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh!

Tử Thất Thất xoa hai tròng mắt rồi mở ra, tầm mắt vừa mới nhìn rõ thì thấy Mặc Tử Hàn nửa nằm ở trên giường, tay trái hấn cầm một cái bàn vẽ nhỏ, tay phải cầm một cái bút chì 4B, tập trung chăm chú đang vẽ tranh.

“Sao anh lại ngồi dậy? Vết thương sau lưng anh không sao chứ?” Cô nói xong, hai mắt lo lắng xem xét phía sau lưng của anh, sợ vết thương của anh sẽ vỡ ra.

Mà hai mắt Mặc Tử Hàn vẫn chăm chú nhìn chằm chằm bàn vẽ, nhẹ giọng trả lời “Tôi không sao!”

Tử Thất Thất nhíu mày, hai mắt chuyển dời đến bàn vẽ trong tay anh.

Rốt cuộc đang vẽ bức tranh gì? Chăm chú như vậy? Ngay cả vết thương của mình cũng không để ý?

Từ từ tới gần bên cạnh anh, duỗi thẳng cổ của mình, nhìn một hình chữ nhật trên tờ giấy trắng, thứ gì đó đen tuyền.

“Đây là...” Cô kinh ngạc nói, “Là quả bom kia?”

“Đúng vậy!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Anh vẽ cái này làm gì?”

“Đương nhiên là phải tìm cho được người chế tạo vật này!”

“Hả?” Tử Thất Thất khó hiểu.

Tay Mặc Tử Hàn một bên nhanh chóng thuận thực vẽ, một bên giải thích nói: “Quả bom này rất đặc biệt, từ trước tới cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua, nên muốn đem bức tranh này cho người đi thăm dò điều tra xem ai là người chế tạo.”

“Điều tra?” Tử Thất Thất nhìn mặt của anh nói: “Nếu tra được rồi, anh muốn làm gì người kia?”

Tay Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô, lạnh lùng hỏi lại, “Cô cho là tôi sẽ làm gì hắn?”

Tử Thất Thất đột nhiên sững sốt.

Anh là người đứng đầu hắc đạo, nếu bắt được người muốn giết anh, như vậy kết quả nhất định là...

“Anh muốn giết hắn?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, cũng không trả lời.

Không khí càng ngày càng khẩn trương, tay Tử Thất Thất nắm chặt cái chần bên cạnh, lại một lần nữa mở miệng nói, “Anh... Thật sự muốn giết hấn sao?”

“...” Mặc Tử Hàn vẫn trầm mặc.

“Anh... Trước kia... Từng giết người sao?” Tử Thất Thất do dự tiếp tục truy vấn.

Mặc Tử Hàn rốt cục mở miệng nói, “Nếu tôi nói ‘đúng vậy’, cô sẽ thế nào? Sợ tôi sao? Tính trốn khỏi tôi sao?”

“...” Lần này đến phiên Tử Thất Thất im lặng.

Mặc dù biết anh là hắc đạo, cũng rất rõ ràng anh sẽ là dạng người gì, càng thêm biết anh sống ở trong thế giới nào, nhưng là... Cô vẫn không cách nào tưởng tượng bộ dạng người bị anh giết.

Anh thật sự từng giết người sao? Đôi tay đang vẽ tranh này của anh thật sự từng nhiễm máu tươi của người chết sao?

Tâm... Không khỏi có chút run sợ, nhưng mà...

“Tôi không sợ!” Cô buột miệng nói ra.

Hai mắt sáng tỏ nhìn mắt anh, kiên định, quật cường nhìn, hơn nữa còn một lần nữa nhắc lại, “Tôi không sợ, cho dù anh thật sự giết người, tôi cũng không sợ anh, một chút cũng không sợ!”

Mặc Tử Hàn có chút ngây ngốc nhìn cô.

Cô gái này lá gan thật sự là quá lớn rồi, dĩ nhiên gặp một kẻ sát nhân nói ra lời đáng yêu như thế, còn làm ra biểu tình đáng yêu như thế, nếu không phải trên người bị thương anh có thể đã sớm đem cô đẩy ngã.

“A...” Anh cười khẽ, đột nhiên nói, “Tử Thất Thất, để tôi hôn cô một cái đi!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh hãi, “Anh, anh anh anh anh anh... anh bị đổ nước vào đầu à, nói hươu nói vượn cái gì đấy? Ai để anh hôn hả!”

“Yên tâm, tôi chỉ hôn một cái thôi!”

“Không được, anh đừng có tới đây, tới gần tôi liền không khách khí với anh!”

“Được, cô muốn đánh thì đánh đi, bất quá tôi phải nhắc nhở cô, hiện tại tôi là một bệnh nhân, hơn nửa thân còn bị thương, cô nếu quả thật muốn động thủ, nhưng nhất định phải nhẹ một chút nha...” Anh nói xong, hai cánh tay liền trụ ở trên giường, đem thân thể của cô vây quanh, cũng từ từ đè xuống, tới gần.

“Anh đề tiện, vậy mà uy hiếp tôi!” Tử Thất Thất kinh hoảng không ngừng lùi về sau.

“Tôi không có uy hiếp cô, cô đại khái có thể đẩy tôi ra, dù sao hiện tại tôi cũng không đánh lại được em!”

“Nhưng, anh... anh... ngô...”

Lời của Tử Thất Thất còn chưa hết, môi Mặc Tử Hàn liền hôn đến trên môi cô.

Phía sau lưng bắt đầu càng lúc càng đau đớn, nhưng là so sánh bên dưới có thể hôn cô, lại càng làm cho anh vui vẻ hơn, mà lời vừa rồi cô nói còn vương bên tai anh. Vốn tưởng rằng cô sẽ sợ, sợ run rẩy, sẽ bị hù chạy, nhưng là không nghĩ tới cô vậy mà lại dùng ánh mắt kiên định trong suốt như vậy nhìn anh, nhìn anh toàn thân này đều nhuộm đầy máu tươi dơ bẩn, người cả đời đều sống ở trong bóng tối...

Ánh mắt kia, giống như là một chùm ánh sáng chói mắt, trực tiếp bắn vào đáy lòng của anh...

Âm áp...

Tử Thất Thất bị anh áp đảo trên giường, thân thể hai người dán chặt vào nhau, cô không dám giãy dụa, không dám phản kháng, không dám nhúc

nhích, sợ một động tác rất nhỏ của mình sẽ làm đau vết thương phía sau lưng anh, cho nên cuối cùng, cô chỉ có thể bối rối dùng hai tay bắt lấy vạt áo trên người anh, tùy ý anh không ngừng hôn, tùy ý cho cái lưỡi của anh xâm nhập, tùy ý cho anh từng ngậm từng ngậm hút, sau đó từ từ... từ từ... cô vậy mà cũng ồm ờ phối hợp với nụ hôn của anh.

“Rầm rầm rầm!” Cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ vang, Tử Thất Thất khiếp sợ trừng lớn hai mắt, kinh hoảng buông vạt áo của anh ra, tay gương nanh múa vuốt ở giữa không trung hoạt động, tận lực không đụng vào thân thể anh.

“Ô ô ô... ô ô ô... ô ô ô...”

Cô muốn mở miệng nói chuyện nhưng là Mặc Tử Hàn lại cố ý lấp kín miệng của cô, làm cho cô phát không ra thanh âm.

Làm sao bây giờ?

Tử Thất Thất gấp gáp!

“Rầm rầm rầm... rầm rầm rầm... rầm rầm rầm...”

Tiếng gõ cửa liên tục không ngừng vang lên, Mặc Tử Hàn trong khi hôn vẫn đắm chìm như trước, chính là không chịu buông tha cho cô, hơn nữa hai bàn tay to cũng bắt đầu càng ngày càng không thành thật, không ngừng chạy trên người cô.

Trúng thối!

Tử Thất Thất ở trong lòng mắng.

Anh dĩ nhiên càng ngày càng được voi đòi tiên, rõ ràng phía sau lưng có vết thương lớn như vậy, anh lại còn nghĩ làm loại chuyện này, hơn nữa còn dùng thân thể bị thương uy hiếp cô, làm cô căn bản là không thể phản kháng.

Đáng giận ——

Đột nhiên, một ý niệm tà ác hiện lên trong đầu của cô.

Hai mắt cô đột nhiên thu lại, thừa dịp cái lưỡi anh còn trong miệng cô thì cô thành linh khép răng lại, cắn lưỡi anh.

Mặc Tử Hàn nhú mày!

“Đái hồng đạn (trúng thối = trúng thối)... đứng nên (đứng lên)!” Cô cắn đầu lưỡi của anh, không minh bạch nói.

Mặc Tử Hàn trước mặt lại không thể làm gì.

“Uh!” Anh nhẹ nhàng đáp.

Hô...

Tử Thất Thất thở phào nhẹ nhõm, hàm răng cắn lưỡi anh buông ra.

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn chăm chăm cô, cái lưỡi ần ần đau.

Tử Thất Thất cười đắc ý, lớn tiếng hướng về phía cánh cửa nói, “Vào đi!”

Cửa phòng “két” một tiếng bị mở ra, chỉ thấy Kim Hâm thân hình cao hai thước đột nhiên đứng vững ở trước mặt bọn họ.

Hắn làm sao tới nơi này?

Tử Thất Thất không khỏi kinh ngạc, ngửa đầu nhìn mặt của anh ta.

“Đại ca!” Kim Hâm đi đến bên giường, khom lưng cung kính.

Chân mày Mặc Tử Hàn cau chặt như cũ, không vui nói, “Chuyện tôi để anh điều tra, đã điều tra được rồi?”

“Vâng, đã tra ra, tin tức từ chỗ Bách Vân Sơn truyền đi, nhưng hắn không chỉ nói cho một người, mà là trong một buổi tối đem tin tức nói cho bảy người khác nhau, cho nên bây giờ còn chưa thể xác định, chuyện này rốt cuộc là ai làm!”

Kim Hâm đem tất cả mọi chuyện nói ra, Tử Thất Thất ngồi ở một bên khiếp sợ.

Anh ta vừa mới nói Bách Vân Sơn?

Ba của Bách Hiên?

Chương 99: Xin tôi đi, nếu em xin tôi... Tôi sẽ thả hấn!

Mặc Tử Hàn nghe xong báo cáo của Kim Hâm, mày nhú lại càng thâm thúy.

Bách Vân Sơn tuy rằng khôn ngoan nhưng hấn là sẽ không tự mình lộ liễu đi làm loại sự tình này, xem ra nhất định là có người đang âm thầm trợ giúp ông ta, cũng bảo vệ ông ta, cho ông ta dũng khí đi làm chuyện này, như vậy... Người kia sẽ là ai?

Sẽ là người nào trong bảy người đây?

“Kim Hâm!” Hấn chợt lạnh lùng kêu.

Kim Hâm lập tức cúi đầu đáp lại, “Có, đại ca!” Mặc Tử Hàn cầm lấy bản vẽ bên cạnh đưa cho hấn nói, “Anh đi điều tra ai là người chế tạo thứ này!”

“Vâng!” Kim Hâm tiếp nhận bản vẽ, lập tức xoay người rời đi.

Bên trong gian phòng nháy mắt yên lặng, Mặc Tử Hàn cau mày suy nghĩ kẻ chủ mưu chuyện này, mà Tử Thất Thất vẫn khiếp sợ nhìn anh, nhớ lại lời bọn họ vừa nói.

Tin tức là Bách Vân Sơn truyền ra?

Bọn họ nói chính là tin tức gì?

Mặc Tử Hàn đem bức tranh vừa vẽ cho Kim Hâm, bảo hấn điều tra, vậy thì hai sự kiện này là có liên quan với nhau, như vậy ý tứ chính là nói sự kiện phát nổ lần này là Bách Vân Sơn một tay sắp đặt? Cho dù không phải, cũng cùng ông ta có quan hệ đi? Như thế... Nếu Bách Vân Sơn bị hấn bắt được hấn nhất định sẽ...

“Anh sẽ giết ông ta sao?” Cô không đầu không đuôi đột nhiên chất vấn.

Mặc Tử Hàn lấy lại tinh thần, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía cô.

“Anh sẽ giết Bách Vân Sơn sao? Ông ta cùng chuyện này có liên quan đúng hay không? Anh muốn bắt ông ta sao? Anh muốn giết ông ta sao? Anh muốn làm gì ông ta?” Tử Thất Thất kích động hỏi, hai tay không kiềm được gắt gao bám lấy cánh tay anh.

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, hai mắt hơi hơi nheo lại.

“Cô vì sao quan tâm ông ta như vậy? Bởi vì...Ông ta là ba của Bách Hiên?”

Tử Thất Thất bám lấy hai tay của anh đột nhiên run rẩy.

Lần trước dùng điện thoại của anh gọi điện cho Tiểu Lam, chính là do nhắc tới Bách Hiên, anh liền tức giận, nếu cô nói đúng, anh có thể hay không càng tức giận, như vậy cô có phải hay không đem sự việc làm cho càng nghiêm trọng và nguy hiểm hơn? Nhưng mà... Nếu anh thật sự làm hại Bách Vân Sơn thì làm sao bây giờ? Cô có thể ngồi yên không để ý đến sao?

Chợt, cô hít sâu một hơi, sau đó kiên định nói, “Đúng, anh nói không sai, bởi vì ông ta là ba của Bách Hiên, cho nên tôi sẽ đặc biệt quan tâm ông ta, lưu tâm ông ta, nhưng cũng bởi vì Bách Hiên là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi không có cách nào đối với chuyện của anh ta mà bàng quan chẳng quan tâm!”

“Vậy thì tôi đâu?”

Mặc Tử Hàn chụp lấy lời của cô chất vấn, cũng chưa tức giận như trong tưởng tượng của cô, mà là vẻ mặt nghiêm túc.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh nghi hoặc nói, “Anh?”

“Đúng vậy, tôi hiện tại cũng là ân nhân cứu mạng của em, nếu có một ngày tôi cũng gặp nguy hiểm, em có thể hay không cũng quan tâm tôi như vậy, hơn nữa không có cách nào bỏ mặc tôi không dòm ngó tới?”

Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt nhìn khuôn mặt anh tuần kia của anh.

Sau khi suy nghĩ cô mới hơi mở hai phiến bạc môi, nhẹ giọng rồi lại kiên định nói, “Tôi sẽ!”

“Vậy nếu tôi không phải ân nhân cứu mạng của em, em sẽ không làm như vậy sao?” Anh truy hỏi sâu thêm.

“...” Tử Thất Thất bỗng nhiên im lặng.

“Trả lời tôi!” Hấn thúc giục.

“...” Tử Thất Thất vẫn im lặng như cũ, mày gắt gao cau lại.

Nếu anh không phải ân nhân cứu mạng của cô, nếu quan hệ giữa bọn họ từ trước vụ nổ, như vậy... Tại cái thời điểm kia, cô nếu từ trong miệng người khác nghe việc anh gặp nguy hiểm, cô sẽ có tâm trạng gì?

Bình tĩnh?

Điều đó không có khả năng...

Vui vẻ?

Này càng không thể...

Như vậy còn lại không phải chỉ có lo lắng sao?

“Tôi không biết!” Cô tránh trả lời cái này, không dám đối mặt với tâm giờ này khắc này không ngừng rung động của mình.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, mày cùng vành mắt nhíu lại, hai tay chậm rãi nắm thành quả đấm, trong lòng không hiểu nảy lên một cỗ tức giận.

Anh muốn nghe không phải đáp án như thế, mà anh muốn... Là vị trí độc nhất

vô nhị trong lòng cô.

“Cầu xin tôi đi...” Anh lạnh lùng mở miệng, âm trầm nói, “Nếu em cầu xin tôi, tôi có thể sẽ suy nghĩ bỏ qua cho Bách Vân Sơn một mạng!”

“Cái gì? Cầu xin anh?” Tử Thất Thất giật mình.

“Đúng vậy...” Mặc Tử Hàn trên mặt lạnh lùng một lần nữa bị sự tà ác vốn có che kín, giống như ma quỷ từ trong địa ngục đi ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, tà ác nhìn hai mắt của cô, lạnh lùng nói, “Dùng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp này của em nói cầu xin tôi, sau đó dùng thân thể dụ người này của em làm trao đổi, đem thân thể em dâng hiến cho tôi... Nếu em có thể làm như vậy, tôi đồng ý, tuyệt đối sẽ không chạm vào một sợi lông của Bách Vân Sơn, kể cả Bách Hiên, toàn bộ người trong nhà ông ta, tôi cũng không động...”

“Thế nào?” Anh tà mị nói, cơ thể hơi di chuyển tới gần cô.

Cả người Tử Thất Thất cứng đờ, bên tai không ngừng vang vọng lời anh vừa nói.

Dùng miệng của cô khăn cầu? Dùng thân thể của cô làm trao đổi? Dem cả người cô dâng cho hắn? Anh muốn biến cô thành món đồ chơi chuyên chúc sao? Anh là muốn cô thần phục anh, nghe lời anh, tùy anh sắp xếp sao? Hay là... Anh mãnh liệt tham lam muốn giữ lấy như vậy là xuất phát từ thích?

Thích?

Thích...?

Đột nhiên trong lúc đó cảm thấy đặt anh ở trong lòng mình là nực cười cỡ nào, anh như thế nào có thể sẽ thích cô chứ? Trước không phải đã nói rành mạch sao? Cô chính là món đồ chơi của anh.

Cô ở đây tự mình đa tình cái gì?

Nhưng... Hành động này của anh giải thích như thế nào?

Rối loạn... Thật phiền...

“Sao không nói? Còn muốn tôi cho em thời gian suy nghĩ sao?” Mặc Tử Hàn không hề kiên nhẫn lại mở miệng.

“Tôi...” Tử Thất Thất rối loạn do dự.

Bỗng nhiên, mi tâm Mặc Tử Hàn cau chặt, uy hiếp nói, “Nếu em không chiều theo lời tôi làm, bây giờ tôi lập tức tìm người đi ám sát Bách Vân Sơn, thuận tiện cũng đem người nhà ông ta chôn cùng, dù sao tôi bây giờ đang ở nước Anh, cho dù bên kia xảy ra chuyện, chắc chắn có thể dễ dàng thoát tội.”

“Đừng!” Tử Thất Thất kinh hoàng hô to, “Anh đừng làm hại cả nhà bọn họ, tôi cầu xin anh, như vậy có thể chứ?”

“A... Đây là thái độ cầu xin người khác của em sao? Tôi thế nào cũng thấy không có chút thành ý gì? em phải có thành ý một chút mới được, biết không?” Khóe miệng Mặc Tử Hàn gợi lên độ cong tà ác, ngón tay hơi di chuyển dưới cằm cô, đụng vào môi của cô.

Rất rõ ràng, cái gọi là thành ý của anh đều biểu hiện ở trên động tác.

Anh muốn hôn!

Hai mắt Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt anh.

Một giờ trước hần vẫn lẳng lặng ngồi ở trên giường vẽ tranh, một buổi tối trước hần vẫn mở hai mắt lo lắng cô sẽ quan tâm người đàn ông của cô, mà ở phòng cấp cứu trước khi phẫu thuật, hần vì bảo vệ cô mà không tiếc hy sinh bản thân, thế nhưng bây giờ... Hần đúng là trúng thói hèn hạ vô sỉ hạ lưu.

Tính cách hần âm tình bất định khiến cô không thể đoán được suy nghĩ của hần, càng không hiểu người của hần... Quên đi, việc gì phải tự tìm phiền não? Đoán không ra liền không đoán, xem không hiểu thì không nhìn, nếu chỉ cần làm theo lời hần, là có thể để cả nhà Bách Hiên bình an, như thế... Cô có sao mà không làm?

Dùng một mình cô đổi lại nhiều người an toàn như vậy, cô quả thực chính là kiếm lời lớn...

“Ha ha...” Cô bỗng nhiên gọi lên dáng tươi cười xinh đẹp nhất, dùng hai đầu gối quỳ gối trên giường, cơ thể chậm rãi hướng về phía anh, mà hai mắt trong vắt ngạo mạn nhìn anh, nhẹ giọng rồi lại quật cường nói, “Tôi van xin anh, Tổng Giám Đốc Mặc... Van cầu anh... Đừng thương tổn người một nhà Bách Hiên, có thể chứ?”

Cô nói xong liền dán lên môi anh, giống như chuồn chuồn lướt nước đọng vào, hơi dừng lại, sau đó chậm rãi rời khỏi môi anh, kết thúc việc hôn này.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô.

Tuy rằng cái hôn này thanh nhẹ, chỉ là môi cùng môi đọng vào, thế nhưng không hiểu chính là khiến anh cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

“Được...” Anh vẽ mặt đắc ý tươi cười, nhìn hai mắt ngạo mạn kia của cô nói, “Tôi đồng ý với em tuyệt đối sẽ không động vào một người nào của nhà bọn họ, đồng thời... Tôi cũng chờ mong ngày xuất viện, buổi tối ngày nào đó, tôi nhất định sẽ đến lấy đi thân thể của em.”

Tâm Tử Thất Thất không khỏi run lên.

Lại cùng hắn làm cái chuyện này sao?

Quên đi, một lần hai lần cũng đã làm, còn sợ lần thứ ba sao? Tử Thất Thất cô chính là một cạp mẹ không sợ trời không sợ đất, việc nhỏ ấy không có gì ghê gớm!

“Tôi đi rửa mặt!” Cô nói xong bước đi xuống giường, đi nhanh vào phòng tắm.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng của cô, mảy mơ hồ nhẩn lại.

Ngón tay khe khẽ đọng vào môi mình, cảm giác vừa mới được cô hôn vẫn

tồn tại trên môi.

“Mình... Sẽ không... Thực sự thích cô ấy chứ?” Anh khẽ líu ríu, mày nhú lại càng thêm thúy.

Rốt cuộc thích là một loại cảm giác thế nào?

Thế nào mới gọi là thích?

Anh cho tới bây giờ cũng không có trải qua, cho nên cũng không biết phân biệt thế nào, chính là nếu anh thật sự động tâm với cô gái này, như vậy... Chính là một chuyện tốt sao?

“Ông ông ông... Ông ông ông...”

Bỗng nhiên di động đặt ở tủ đầu giường rung rung kịch liệt cắt đứt suy nghĩ của anh.

Anh ngoảnh lại nhìn di động rung rung, mày nhăn lại.

Bàn tay to rất nhanh cầm lấy di động, nhìn màn hình hiển thị số không nhận ra, ấn vào phím kết nối.

“Ai?” Trong thanh âm lạnh như băng của anh ngấm tức giận.

“Anh tốt chứ, xin hỏi anh là tiên sinh Mặc Tử Hàn sao?” Trong di động truyền đến giọng của một cô gái.

“Cô là ai?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc. Thanh âm này anh chưa từng nghe qua.

“Tôi gọi là Phương Lam, là bạn tốt nhất nhất nhất của Tử Thất Thất, bắt quá... Tôi gọi điện cũng không phải tìm cô ấy mà là tìm anh!”

Chương 100: Lời thề, bảo đảm, anh cũng có thể làm sao???

“Tìm tôi?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

Phương Lam này là ai? Cô ta nói cô ta là bạn tốt nhất của Tử Thất Thất, chẳng lẽ là cô gái mấy ngày hôm trước Tử Thất Thất đã gọi điện? Nhưng mà... Bọn họ vốn không quen biết, cô ta tìm anh là có chuyện gì?

“Không sai, không cần nghi ngờ, tôi tìm là anh!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói chuyện bằng giọng điệu này lập tức liên tưởng đến Mặc Thiên Tân, nhưng mà nghe người khác dùng khẩu khí này thì tâm tình của anh lại hoàn toàn không thể nào tốt lên được.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Thật ra thì, tôi đã từ Thiên Tân nghe nói anh ở đó tinh thần anh cũng làm anh hùng cứu mỹ nhân, tôi rất tò mò muốn hỏi anh, anh thích Thất Thất sao?”

Thích?

Lại là chuyện này!

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Tại sao tất cả mọi người muốn hỏi anh chuyện này? Đây là chuyện của anh, hẳn là còn chưa tới lượt bọn họ quan tâm đi?

“Tôi không có nghĩa vụ nói cho cô biết!” Anh khó chịu trả lời.

“Cũng đúng, anh không có nghĩa vụ nói cho tôi biết, dĩ nhiên anh cũng có thể nói thẳng không muốn nói cho tôi, nhưng cho dù anh dấu ở trong lòng không nói cho bất luận kẻ nào, chính anh chắc là cũng đã ý thức được rồi? Nếu không phải thật lòng thích một người, căn bản là không thể nào dùng thái độ

mạng của mình đi bảo vệ người đó, cho dù anh không thừa nhận, cho dù anh phủ nhận, nhưng là trái tim đang nhảy lên trong thân thể anh... Tuyệt đối sẽ không gạt người, cũng tuyệt đối sẽ không nói dối, càng thêm sẽ không che giấu, cho nên...” Thanh âm Phương Lam trong điện thoại di động đột nhiên dừng lại, nháy mắt biến mất.

Mặc Tử Hàn cau chặt mày, tâm tình tức giận bị lời cô khơi mào từ từ tăng lên.

“Cho nên cái gì? Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Anh lạnh lùng chất vấn, trong giọng nói hiển nhiên đã phần nộ tới cực điểm, không cách nào nhịn được.

“Tôi không phải đã nói rất rõ ràng rồi hay sao? Người đàn ông thông minh như anh chắc đã rất rõ ràng? Bất quá... Người đàn ông như anh tính cách thật sự là rất không được tự nhiên, không được tự nhiên giống như là thang lầu hình tròn, ba trăm sáu mươi độ khắp nơi đều ngoằn ngoèo, anh việc gì phải vậy chứ? Trực tiếp thừa nhận thì có sao? Dù sao cũng sẽ không thiếu một miếng thịt... Không phải sao?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nắm chặt di động.

Cô gái này giải thích thật rất sắc bén, nói thẳng chỗ sâu nhất trong tâm người, làm cho không người nào có thể cãi lại, nhưng đồng thời cũng làm cho người khác vô cùng tức giận, đến mức muốn giết cô ta để hả giận.

“Ha... Tại sao không nói chuyện? Bị tôi nói trúng?”

“Cô gọi điện đến chính là muốn nói cái này?” Mặc Tử Hàn đè nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng tra hỏi, càng muốn nói sang chuyện khác.

“Đương nhiên không chỉ là chuyện này rồi, bất quá tôi chính là đoán được anh nhất định sẽ một thân một mình băn khoăn, hơn nữa còn sẽ liên lụy bảo bối Thất Thất nhà tôi trong lòng lo lắng, cho nên tôi mới có thể gọi điện nhắc nhở anh, để anh thanh thanh sở sở hiểu rõ lòng của mình, đừng quanh quẩn một chỗ như cái thang lầu kia, trực tiếp làm thang máy đi, tốt nhất là thang máy tốc hành... Hiểu không?”

Chân mày Mặc Tử Hàn lại một lần nữa cau chặt, lửa giận trong lòng bộc phát.

Ngón cái cắt đứt điện thoại, không muốn nghe cô ta thao thao bất tuyệt nữa.

“Ông ông ông... Ông ông ông... Ông ông ông... Ông ông ông...”

Di động lại một lần nữa điên cuồng rung lên, Mặc Tử Hàn con mắt nhú lại nhìn một chuỗi dãy số biểu hiện trên điện thoại di động, chần chờ suy nghĩ có nên kết nối.

“Ông ông ông... Ông ông ông... Ông ông ông... Ông ông ông...”

Di động không ngừng rung, một lần lại một lần, một lượt lại một lượt, thật giống như chỉ cần anh không tiếp, cô sẽ vẫn gọi tiếp.

Dứt khoát tắt điện thoại? Nhưng lại còn muốn biết cô ta muốn nói gì.

“Đáng chết!” Mặc Tử Hàn mắng, lại nhân xuống nút kết nối, đặt ở bên tai.

“Làm sao anh có thể như vậy chứ? Tôi đã nói xong đâu, tôi thiểu phải nghe tôi nói xong câu quan trọng đã nha, nếu nghe không được về sau anh nhất định sẽ hối hận!”

“Cô muốn nói cái gì?” Mặc Tử Hàn không kiên nhẫn.

“Hắc hắc...” Phương Lam ở trong điện thoại tà ác cười, sau đó kiên định nói, “Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, thích Thất Thất là chuyện riêng của anh, nhưng bảo bối Thất Thất nhà tôi... Tuyệt đối sẽ không cho anh!”

“Cô nói cái gì?” Mặc Tử Hàn giận giữ gầm nhẹ.

“Tôi nói bảo bối Thất Thất nhà tôi... Tuyệt, đối, không, cho, anh!” Cô gằn từng chữ, nặng nề lặp lại, sau đó đặc ý nói, “Thế nào? Tức giận?”

“Tôi cảnh cáo cô, tôi mặc kệ cô là ai, Tử Thất Thất cô ấy là người phụ nữ của tôi, cô ấy chỉ có thể thuộc về tôi, nếu có người dám dòm ngó cô ấy dù chỉ một

cái, tôi nhất định sẽ làm cho người kia biến mất khỏi thế giới này!”

“Sao? Thật đáng sợ, ham muốn giữ lấy của anh thật đúng là mãnh liệt, nhưng mà... Anh không hiểu được sự quý trọng rồi, Thất Thất nếu ở lại bên cạnh anh, nhất định sẽ bị anh phá tan, tôi làm sao có thể đem bảo bối Thất Thất nhà tôi đẩy vào trong hố lửa được chứ? Trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng chất vấn.

“Trừ khi anh thề với tôi, cả đời anh sẽ sủng ái cô ấy, yêu cô ấy, thương cô ấy, chiều cô ấy, che chở cô ấy, bảo vệ cô ấy, hơn nữa phải dùng tính mạng anh cam đoan, cả đời này, dù là anh chỉ còn lại một hơi thở, anh cũng chỉ yêu một mình cô ấy, tuyệt đối sẽ không thay lòng... Anh có thể thề với tôi như vậy không? Anh có thể cam đoan với tôi như vậy sao? Anh có thể lấy tính mạng mình để đổi lấy cả người cô ấy sao? Anh có thể sao?”

Nghe cô ta nói một câu lại một câu lời thề, cơn thịnh nộ của Mặc Tử Hàn đột nhiên biến mất, sau đó đôi mắt cũng là tâm trạng nặng nề.

Anh có thể sao?

Trong lòng anh bất giác tự hỏi.

“Thế nào? Anh không thể thề sao? Anh cam đoan không được sao?”

“Tôi không rõ...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng mở miệng chất vấn nói, “Cô dựa vào cái gì muốn nói với tôi những lời này? Tôi tại sao phải thề với cô? Đây là chuyện giữa tôi và Tử Thất Thất, chắc là cùng cô không có quan hệ với nhau?”

“Đúng vậy, quả thật không có quan hệ gì với tôi, nhưng là anh tin hay không tin, chỉ cần một câu nói của tôi, Thất Thất sẽ lập tức rời xa anh, chỉ cần tôi nói với cô ấy, anh căn bản không phải người đàn ông đáng để yêu, cô ấy sẽ lập tức mất hết hi vọng với anh... Đừng nghĩ rằng tôi chỉ là một người bạn tốt của cô ấy, anh phải biết là, cô ấy hiện tại trừ Thiên Tân ra thì không còn bất kì thân nhân nào khác, mà tôi lại là bạn tốt duy nhất trên thế giới này của cô ấy, có thể nói bây giờ trong lòng của cô ấy, Thiên Tân đứng thứ nhất, tôi

chính là thứ hai, dĩ nhiên... Chuyện tương lai tôi sẽ không đi suy đoán, nhưng là ít nhất hiện tại lời nói của tôi, cô ấy sẽ nghe... Thiên Tân cũng sẽ nghe!”

Mặc Tử Hàn nghe khẩu khí tràn đầy tin tưởng kia của cô, tâm không khỏi có chút dao động.

Cô gái này thật sự lợi hại như vậy sao? Chỉ cần một câu nói là có thể dao động lòng cô ấy? Khẩu khí có phải là quá lớn rồi không? Cô ta thật sự có sức ảnh hưởng lớn như vậy sao?

“Haizz...” Phương Lam thở dài một hơi. Chân mày Mặc Tử Hàn không khỏi khẽ nhíu.

“Xem ra, anh một chút thành ý cũng không có, quên đi, cơ hội tôi đã cho anh rồi, là anh không có quý trọng, anh chờ xem, Thất Thất rất nhanh sẽ rời xa anh, anh cần phải sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì bị người trong lòng vứt bỏ chính là vô cùng thống khổ, ngàn vạn lần đừng khóc, ha ha...” Phương Lam từ trong điện thoại phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Sắc mặt Mặc Tử Hàn nháy mắt trở nên hung dữ, nổi giận nói, “Tôi sẽ không để cô ấy rời xa tôi, tuyệt đối sẽ không!”

“Vây chờ xem đi, xem cô ấy có thể rời xa anh không, xem là anh thắng hay là tôi thắng! A, đúng rồi, còn một chuyện... Chuyện tình Bách Hiên tôi đã xử lý tốt, nhờ anh giúp tôi nói lại cho Thất Thất để cô ấy yên tâm, Bách Hiên không có việc gì!”

Phương Lam nói xong liền lập tức cúp điện thoại.

Mặc Tử Hàn nghe trong điện thoại vang lên tiếng “Tút” thật dài, phần nộ giống như là sóng thần xông lên trong lòng, bàn tay to nắm chặt điện thoại di động, vô di động phát ra tiếng vang “Kéo kẹt kéo kẹt”

“Két!”

Cửa phòng tắm mở ra, Tử Thất Thất với mái tóc dài ẩm ướt từ bên trong đi ra.

Cô nhìn Mặc Tử Hàn đang ngây ngốc ngồi trên giường, nhìn trên mặt anh lộ ra biểu tình tức giận, nắm chặt điện thoại trong tay, hình như vừa mới nhận xong điện thoại.

“Sao vậy?” Cô dò hỏi.

Mặc Tử Hàn lấy lại tinh thần, gương mặt nhìn Tử Thất Thất vừa mới rửa mặt xong, mái tóc ẩm ướt rủ xuống trên vai, thoáng có vài sợi dính trên hai má cô, mà trên khuôn mặt trắng nõn của cô không có bất kỳ son phấn nào, sạch sẽ giống như là da thịt trẻ con vô cùng mịn màng, mà cô tươi mát như vậy cộng thêm ngũ quan xinh đẹp, phối hợp ra một loại gọi cảm sau khi tắm rửa, làm cho anh không khỏi lâm vào mê muội.

“Không có việc gì...” Mặc Tử Hàn giả vờ bình tĩnh nói, “Chỉ là bạn của em vừa mới gọi điện thoại tới!”

“Bạn?” Tử Thất Thất kinh ngạc, lập tức bước nhanh đi tới bên giường, tới gần anh vội vàng nói, “Là Tiểu Lam? Cô ấy gọi tới sao? Cô ấy nói gì?”

Hương thơm từ trên tóc Tử Thất Thất truyền đến, Mặc Tử Hàn không khỏi cả kinh, trái tim đột nhiên đập nhanh, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn định nói, “Cô ta bảo tôi chuyển lời lại cho em, để em yên tâm, Bách Hiên không có việc gì!”

“Thật sao?” Tử Thất Thất xác định hỏi lại, sợ là anh đang nói dối.

“Em cho là tôi sẽ lừa em sao?”

“Ách...” Tử Thất Thất chần chờ.

“Quên đi, có tin hay không là tùy em, đúng rồi, Phương Lam cô ta là thế nào của em?” Mặc Tử Hàn bỗng nhiên hỏi.

“Là bạn!”

“Chỉ đơn giản là bạn?”

Chợt nghe hấn hỏi như vậy, Tử Thất Thất lập tức liên tưởng đến biểu tình vừa nhìn thấy khi ra khỏi phòng tắm, sẽ không phải... Nha đầu Tiểu Lam lại nói cái gì không nên nói chọc giận người này chứ?

Chương 101: Người nào đó ở lại trên địa cầu đúng là một tai họa...

“Tiểu Lam cô ấy... Sẽ không phải nói cái gì không nên nói chứ?” Trái tim Tử Thất Thất đột nhiên thấp thỏm không yên, bởi vì loại khả năng này thật sự là rất lớn.

Trên mặt Mặc Tử Hàn nháy mắt lộ ra biểu tình tức giận, lạnh lùng nói “ Cô ta thật sự nói rất nhiều điều không nên nói.”

Dám nói cô sẽ rời xa anh, dám nói cô sẽ vứt bỏ anh, hơn nữa còn nói anh đã thích cô... Cô gái đáng giận kia, bộ dạng thật giống như cái gì cũng biết, nhất là thái độ cao cao tại thượng kia của cô ta, làm cho anh thực hận không thể tìm người ám sát cô ta, nhưng mà vừa nghĩ tới cô ta là bạn của Tử Thất Thất thì...

“Anh không nên tức giận, Tiểu Lam cô ấy kỳ thật chẳng qua là miệng hư, nhưng người lại rất tốt, anh không nên nghe lời cô ấy nói, không nên tức giận với cô ấy!” Dĩ nhiên cũng ngàn vạn lần đừng tìm cô ấy gây phiền phức.

Tử Thất Thất hoảng hoảng hốt hốt nói, sợ không cẩn thận làm cho hắn tức giận, lại làm ra cái chuyện ám sát gì gì đó. Cô thật sự chịu thua người hắc đạo, tại sao động một chút là muốn lấy mạng người ra uy hiếp?

“Em vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu, em cùng cô ta chỉ là bạn đơn giản như vậy sao?” Mặc Tử Hàn lại trở lại đề tài lúc đầu, hai mắt chăm chú nhìn cô, đang đợi câu trả lời của cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cái khuôn mặt nghiêm túc kia, không rõ anh ta tại sao vẫn hỏi tới, nhưng cô cũng rất chân thành trả lời vấn đề của anh, bởi vì Tiểu Lam đối với cô mà nói...

“Cô ấy là bạn của tôi không sai, nhưng cùng bạn bình thường có chút không

giống, cô ấy là bạn tốt duy nhất trên thế giới này của tôi! Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mỗi ngày đều gặp mặt, mỗi ngày đều chơi cùng một chỗ, trước kia cô ấy đối với tôi giống như người chị vậy, luôn luôn chiều cổ tôi, quan tâm tôi, nhưng đến lúc tôi trưởng thành, sau khi ba mẹ mất, cô ấy mặc dù vẫn chiều cổ tôi giống như khi còn bé, quan tâm tôi, nhưng trong lòng tôi cô ấy không chỉ là chị, cô ấy còn giống như là mẹ tôi vậy, đối với tôi một tác không rời, che chở bằng mọi cách, dịu dàng chăm sóc, mặc dù... Đôi khi cô ấy sẽ cùng Thiên Tân trêu chọc tôi, tôi cũng cực kỳ tức giận ra tay đánh cô ấy, nhưng... Bất kể phát sinh chuyện gì cũng không thay đổi được vị trí thứ hai của cô ấy trong lòng tôi.”

“Thứ hai?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc lặp lại.

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất cười rục rờ, vui vẻ nói, “Bởi vì đứng hàng thứ nhất chính là Thiên Tân nha!”

Tầm quan trọng của hai người trong lòng cô đã vượt xa tánh mạng của chính mình, cho nên chỉ cần hai người bọn họ sống tốt thì thế nào cũng không sao cả.

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, cùng giống như cô gái gọi là Phương Lam kia nói giống nhau.

Trong lòng của cô, đứng đầu là Mặc Thiên Tân, đứng thứ hai là cô ta, vậy thì... Anh là thứ mấy?

Trong lòng không hiểu lại hiện lên sóng ngầm ghen tị, anh tuyệt đối không muốn làm thứ ba, cũng không cần thứ hai, anh muốn đứng hàng thứ nhất trong lòng cô, anh muốn trong lòng cô chỉ có một mình anh.

Anh bỗng nhiên bắt đầu thấy lo lắng, lời của cô gái đó một câu tiếp theo một câu ứng nghiệm, như vậy cô ta nói cô sẽ rời xa anh, chuyện như vậy cũng sẽ xảy ra sao? Cô thật sự sẽ vứt bỏ anh? Cô ấy thật sự sẽ lại từ bên cạnh anh mà chạy trốn. Rõ ràng là chính cô ấy muốn ở lại, rõ ràng là chính cô ấy không chịu rời đi và đã lựa chọn ở lại, vậy thì anh tuyệt đối sẽ không để cô rời đi.

Không được!

Không thể để cho cô ấy cùng cô gái kia liên hệ, không thể để cho cô gái kia nói với cô ấy những lời kỳ quái, phải cách ly hai người bọn họ.

“Hồ Phách!”

Hắn đột nhiên rống to.

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, Hồ Phách đứng ở cửa, cúi đầu thật sâu nói, “Đại ca hạ, anh có cái gì phân phó?”

“Mặc Thiên Tân đâu?” Anh hỏi.

“Tiểu thiếu gia còn đang nghỉ ngơi ở khách sạn, tôi đã phái hai người bảo vệ ở cửa phòng ngủ của cậu ấy, cậu ấy hiện tại rất an toàn!”

“Anh bây giờ lập tức trở lại khách sạn, tịch thu điện thoại của nó, hai mươi bốn giờ giám thị bên cạnh nó, tuyệt đối không cho phép để nó liên lạc với bất cứ kẻ nào!”

“Dạ!”

“Nhanh đi!”

“Dạ!”

Hồ Phách sau khi trả lời lập tức xoay người, nhanh chóng rời đi.

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Mặc Tử Hàn.

“Anh mới vừa nói với anh ta cái gì? Tại sao muốn tịch thu điện thoại của Thiên Tân? Tại sao muốn hai mươi bốn giờ giám sát nó? Tại sao không cho phép nó liên hệ với bất luận kẻ nào? Anh tại sao muốn làm như vậy? Nó chẳng qua là một đứa nhỏ sáu tuổi, hơn nữa nó là con trai ruột của anh, sao anh có thể làm như vậy? Làm sao anh có thể đối xử với nó như vậy?” Cô lớn tiếng nói, tâm trạng nháy mắt không khống chế được.

“Tôi làm gì không cần em quan tâm, hơn nữa em cũng thế, từ giờ trở đi không được rời khỏi phòng này, không được liên hệ với bất cứ ai, chỉ cho ở lại bên cạnh tôi!” Mặc Tử Hàn ngang ngược gầm nhẹ ra lệnh nói.

“Anh...” Tử Thất Thất giận giữ nhìn chằm chằm anh.

Tại sao đột nhiên trở nên như vậy? Một phút đồng hồ trước không phải còn nói bình thường sao? Tại sao lại đột nhiên nói ra lời như vậy? Hắn rốt cuộc muốn thế nào? Hắn rốt cuộc còn âm tình bất định tới trình độ nào?

“Tôi chịu đủ rồi!” Cô đột nhiên rống to nói tiếp, “Vốn đang nghĩ đến anh hẳn là một người đàn ông tốt, bởi vì anh đã cứu tôi, cho nên tôi đối với anh rất cảm kích, nhưng tôi không nghĩ tới tính cách của anh lại âm tình bất định như vậy, ngang ngược như vậy, tôi không để ý tới anh nữa, tôi sẽ đi tìm Thiên Tân ngay bây giờ, tôi muốn mang nó rời xa anh!”

Cô nói xong liền lập tức cầm ba-toong (dụng cụ y tế của TQ) cạnh đầu giường, khập khểnh đi hướng về phía cửa phòng bệnh.

“Tử Thất Thất cô đứng lại đó cho tôi, tôi không cho phép cô đi ra khỏi phòng này!” Mặc Tử Hàn rống to ra lệnh.

Tử Thất Thất hoàn toàn không để ý lời anh, tiếp tục hướng cửa phòng đi.

“Cô gái chết tiệt, cô dám không nghe mệnh lệnh của tôi, cô đứng lại đó cho tôi, đứng lại” Mặc Tử Hàn gào thét lớn kích động xuống giường.

Thân thể còn có chút vô lực, phía sau lưng bởi vì động tác của anh mà bắt đầu kịch liệt đau đớn, nhưng anh lại như cũ sải bước hướng về phía cô, đuổi theo đến cửa phòng bệnh sau đó bắt được cổ tay của cô.

“Không được đi!” Anh lại một lần nữa gầm nhẹ ra lệnh.

“Buông tôi ra!” Tay phải Tử Thất Thất vung lên, dễ dàng hất tay anh ra, sau đó dưới chân lập tức nhanh hơn khập khểnh nện bước đi ra ngoài cửa.

Thời điểm cửa phòng tự động bị đóng lại, thân thể Mặc Tử Hàn cũng bởi vì

vừa mới bị Tử Thất Thất phát tay về phía sau té trên mặt đất.

“Bịch”

“Bịch”

Hai tiếng vang hợp hai làm một, giống như chỉ là một thanh âm.

“A...”

“A...”

“Uhm...”

Mặc Tử Hàn nằm trên mặt đất, phần lưng gắt gao dán mặt đất, cảm giác đau đớn nháy mắt lan tràn cả người, đau giống như cả người bị xé rách, đau đớn giống như bị đao xoắn làm cho sắc mặt anh vừa mới khôi phục tốt nháy mắt lại trở nên trắng bệch, mà máu... Cũng lại một lần nữa phụt ra.

“Tử Thất Thất...” Anh khó khăn lắm bầm, bàn tay to đưa về phía trên cửa phòng bệnh tự động đóng, nhưng là như thế nào đều không thể đứng lên.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Cô gái đáng chết này, cô trở lại cho tôi...

Aaa không tiếng động gào thét, đau đớn che mất hết thấy ý thức của anh.

...

Trong hành lang

Tử Thất Thất tức giận bước đi, dưới chân rõ ràng đã bắt đầu đau đớn nhưng lại vẫn cố chấp muốn mau rời xa người người đàn ông này.

Vừa bá đạo lại vừa ngang ngược, hơn nữa còn hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến cảm thụ của người khác, chuyên quyền độc đoán, một hồi còn muốn giết cái này giết cái nọ, lấy tánh mạng người khác để uy hiếp cô, quan trọng nhất là hắn vừa sắc vừa chán ghét, hoàn toàn là chủ

nghĩa đại nam tử...Người đàn ông như hấn sao không chết đi chứ? Ở lại trên địa cầu chính là một tai họa.

Tức chết cô, tức chết cô, tức chết cô...

Đôi đũa cô như vậy thì thôi, cô nhẫn! Nhưng tại sao phải đối xử với Thiên Tân cũng như vậy? Nó bất quá chỉ là một đứa bé, nó làm sai cái gì? Chuyện như vậy cô thật sự không cách nào nhin được. Mặc kệ hấn là ân nhân cứu mạng của cô hay không, mặc kệ hấn có phải cha ruột Thiên Tân hay không, tóm lại... Cô chịu người đàn ông này đủ rồi.

Nhưng mà...

Bước chân Tử Thất Thất đột nhiên chậm lại.

Thật là kỳ quái, tại sao hấn không có đuổi theo chứ? Hấn không phải vừa mới còn giữ chặt cô, không cho phép cô đi sao? Chẳng lẽ hấn buông tha cho cô? Đồng ý để cô cứ như vậy rời đi, hay là...

Hai chân của cô lại đột nhiên dừng lại!

Thôi rồi, cô lại quên mất vết thương trên người hấn, hơn nữa cô vừa mới còn đẩy hấn một cái, sẽ không phải là...

Cô lập tức quay người lại, vội vàng rất nhanh đi trở lại.

...

Trong phòng bệnh

Mặc Tử Hàn dùng sức xoay người, hai tay chống thân thể muốn đứng lên, muốn kéo Tử Thất Thất trở lại, nhưng cái thân thể chết tiệt này của anh dĩ nhiên lại yếu ớt như vậy, cư nhiên không có bất kỳ khí lực nào, một lần lại một lần ngã lại mặt đất, mà vết thương ở lưng cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Đột nhiên...

“Rầm” Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bệnh bị thô bạo mở ra, Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng khiếp sợ nhìn anh nằm trên mặt đất.

Toàn bộ quần áo trên phần lưng cũng đã bị máu nhuộm đỏ, hơn nữa trên mặt đất gạch trắng cũng bị nhiễm một màu máu đỏ tươi.

Quả nhiên, anh bởi vì mất máu quá nhiều hơn nữa lại vừa mới phẫu thuật xong, cho nên thể lực anh giảm bớt thật nhiều, nhưng là mới vừa rồi cô còn vùng tay như vậy làm cho anh ngã trên mặt đất.

“Anh không sao chứ? Rất đau sao?” Cô kích động đem nạng trong tay ném đi, chạy đến ngồi xổm xuống bên cạnh anh.

Mặc Tử Hàn nhân cơ hội bắt lấy cổ tay phải của cô, dùng hết toàn bộ khí lực gắt gao cầm lấy nói “Cô gái chết tiệt... Không được đi!”

Chương 102: Tử Thất Thất đâu? Chẳng lẽ... Lại đi rồi?

Khi anh gặm nhẹ, cầm lấy tay kia của cô, lại một lần nữa dùng sức, chặt chẽ nắm chặt cổ tay của cô, gắt gao không chịu buông ra.

Thật là đáng chết, anh không nên cởi khóa còng tay, vẫn nên khóa cô, khóa cô cả đời, để cô vĩnh viễn đều không thể rời xa anh một bước.

Cổ tay Tử Thất Thất bị anh nắm đau, nhưng cô lại không để ý tới, kinh hoàng nhìn sắc mặt của anh đã có chút tái nhợt xanh mét, máu cũng không ngừng chảy ra.

“Anh không sao chứ? Đau lắm hả? Thật xin lỗi... Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi... Tôi đi gọi bác sĩ, anh chờ tôi một chút tôi lập tức đi gọi bác sĩ!” Tử Thất Thất nói xong, muốn đứng lên đi gọi bác sĩ.

Nhưng tay Mặc Tử Hàn vẫn không chịu buông cô ra, cũng không muốn để cô xa mình một bước.

“Không được đi!” Anh đau đớn gặm nhẹ.

“Tôi chỉ đi gọi bác sĩ, tôi sẽ không đi, anh mau buông tôi ra!” Tử Thất Thất lòng như lửa đốt, hai mắt thấy lưng anh thấm ướt mảng lớn máu, trái tim không khỏi run sợ.

“Tôi nói rồi, không được đi... Em không được rời xa tôi một bước... Không được!”

Tay Mặc Tử Hàn càng ngày càng dùng sức, rõ ràng thoạt nhìn đã suy yếu đến không xong, rõ ràng vừa nhìn ngay cả khí lực ngồi dậy cũng không có, nhưng bàn tay kia của anh lại mạnh mẽ có sức lực ngoài ý muốn, giống như là kim sắt nắm cô không buông tay, hơn nữa mặc kệ cô nói như thế nào, cấp bách

thế nào, lo lắng làm sao, trong miệng của anh cũng vẫn bá đạo nói, “Không được đi... Cô gái chết tiệt... Tôi tuyệt đối không cho phép cô rời đi...”

Tại sao anh lại không ngừng nói những lời này?

Tại sao vẻ mặt của anh phải lộ ra sợ hãi sợ không muốn mất đi như thế?

Tử Thất Thất bối rối nhìn bộ dáng bây giờ của anh, hoang mang nói, “Tôi không rời đi, tôi sẽ không rời khỏi anh, tôi không đi, nơi nào tôi cũng không đi, bác sĩ... Bác sĩ... Bên ngoài có người hay không giúp tôi đi gọi bác sĩ, nhanh một chút, xin nhanh lên... Bác sĩ... Mau lại đây cứu anh ta...”

Cô hướng về phía cửa phòng hô to, không ngừng hô to, lo sợ ngay cả nước mắt cũng rớt xuống.

Mặc Tử Hàn nằm trên mặt đất nhìn biểu cảm lo lắng của cô, nước mắt trong suốt trong hốc mắt cô, đau đớn tựa hồ biến mất, trong lòng tràn đầy ảm áp như mùa xuân.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, tay đột nhiên dùng sức kéo cả người cô vào trong ngực của mình.

Hai tay ôm thật chặt cô, ở bên tai cô thật giống như khăn cầu, kiên định nói, “Đừng rời xa anh... Xin em...Xin em đừng rời xa anh!”

Tử Thất Thất nghe anh ở bên tai mình nói nhỏ, hai mắt trừng lớn, khiếp sợ sửng sốt.

Thất Thất?

Đây hình như là lần đầu tiên anh kêu tên của cô như vậy.

Van xin?

Đây cũng là lần đầu tiên anh nói ra như vậy... Anh cũng sẽ nói ra từ ngữ như vậy sao?

Xin?

Anh từ lúc nào có lẽ phép như vậy? Đừng nói giỡn...

Người người đàn ông này anh rốt cuộc là làm sao vậy? Người người đàn ông này anh rốt cuộc muốn thế nào? Tính tình người đàn ông này có thể hay không đừng chuyển biến nhanh thế a? Có thể hay không đừng làm lòng cô lên lên xuống xuống?

Cô hoàn toàn không theo kịp tiến độ chuyển đổi tâm tình của anh rồi, nhưng cho dù theo không kịp, tâm... Nhưng vẫn là sẽ bị anh dắt đi.

Khẽ run mở to miệng, vừa định muốn nói thì “rầm” một tiếng, cửa phòng bệnh bị mở ra, bác sĩ cùng hộ sĩ chạy vào bên trong phòng, vọt tới bên cạnh anh.

Bọn họ kích động đem Mặc Tử Hàn nằm trên mặt đất nâng lên đặt ở trên giường, lập tức xử lý vết thương cho anh, Tử Thất Thất cũng đi theo bọn họ tới bên giường, hai mắt dõi theo khuôn mặt trắng bệch đến xanh mét, mà anh vẫn nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

Bỗng nhiên bên tai không ngừng vang lên câu cuối cùng kia của anh, một lần lại một lần, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại không ngừng tuần hoàn...

“Thất Thất... Đừng rời xa anh... Xin em... Xin đừng rời xa anh...”

“Thất Thất... Đừng rời xa anh... Xin em... Xin đừng rời xa anh...”

“Thất Thất... Đừng rời xa anh... Xin em... Xin đừng rời xa anh...”

...

Chân mày cô nhíu lại thật sâu, tay cũng đột nhiên dùng sức nắm chặt tay anh, thiếu chút nữa, cô đã trả lời anh, thiếu chút nữa, cô đã nói câu kia:

“Yên tâm đi... Em nhất định sẽ không rời xa anh... Nhất định...”

Hai giờ sau

Vết thương Mặc Tử Hàn một lần nữa được khâu lại, máu cũng ngừng lại, bác sĩ cùng hộ sĩ một phen đổ mồ hôi, thở dài một hơi, rồi rút rời khỏi phòng bệnh, mà trong phòng bệnh nháy mắt im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người bọn họ.

Tử Thất Thất vẫn không nhúc nhích đứng ở bên giường, chân băng bó thạch cao nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, tựa hồ đau đớn đã tê liệt, mà hai mắt cô dõi theo khuôn mặt anh, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì.

Dưới chân khẽ động, vốn định di động thân thể tê cứng của mình một chút, nhưng chân của cô vừa mới giờ lên, Mặc Tử Hàn nắm tay cô lập tức lại một lần nữa dùng sức nắm chặt.

Tử Thất Thất kinh ngạc!

Anh tỉnh?

Cô nhìn chăm chú hai mắt nhắm chặt của anh, nhìn lông mi dài của anh khẽ run, chậm rãi mở đôi môi của mình nói, “Xin lỗi... Nhất định rất đau phải không?”

“Không đau!” Mặc Tử Hàn nhắm hai mắt, nhẹ giọng trả lời.

Mày Tử Thất Thất chau lên.

Anh quả nhiên tỉnh.

Tại sao không mở mắt nhìn cô chứ? Tức giận đến không muốn nhìn cô sao?

“Xin lỗi...” Cô lại nói một tiếng xin lỗi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, không nói lời nào, thật giống như đang ngủ, mà sắc mặt tái nhợt kia lại thật giống như là một người chết.

Đều là lỗi của cô, hại anh lại một lần nữa nếm chịu thống khổ như thế, hại

anh lại một lần nữa chảy nhiều máu như vậy. Rõ ràng buổi sáng còn có thể ngồi dậy nhưng cô lại làm cho anh lại nằm ở trên giường bệnh đến ngồi dậy cũng không thể.

“Xin lỗi...” Cô lần thứ ba nói xin lỗi, chân mày nhíu lại, vẻ mặt áy náy.

Đột nhiên, Mặc Tử Hàn nắm tay cô chặt lại một chút, sau đó anh mở hai mắt mỗi một đến ngay cả trợn cũng rất phí sức, nhìn vẻ lo lắng gấn đày trên khuôn mặt cô, buồn bực nói, “Đừng lại nói xin lỗi... Phiền muốn chết, để tôi nghỉ ngơi một chút!”

“Hả? A...Được, tôi không nói!” Tử Thất Thất bối rối trả lời, ngậm chặt miệng mình lại, không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn anh, theo dõi anh, nhìn anh.

Giống như là một con mèo nhỏ nhu thuận, đáng yêu làm cho anh hoàn toàn không thể nào tức được.

Đột nhiên...

Tay Mặc Tử Hàn khẽ dùng lực, thân thể Tử Thất Thất đột nhiên hướng nghiêng về phía anh, lão đảo nhào tới trong ngực anh.

“Uhm...” Anh đau đến nhíu mày.

“Anh...Anh không sao chứ? Tôi đi gọi bác sĩ!” Tử Thất Thất hốt ha hốt hoảng nói liền vội vàng hấp tấp muốn đứng lên.

Mặc Tử Hàn đem một tay khác vô lực bao trùm ở phía sau lưng cô, cũng buông bàn tay vẫn nắm chặt kia ra, đem cô ôm vào trong ngực của mình, một mỗi nói, “Tôi không sao, em cũng đừng đi, cứ như vậy nằm ở nơi này, cùng tôi... Cùng tôi... Cùng nhau... Nghỉ...” Một chữ “ngoi” cuối cùng còn chưa nói xong, anh liền nặng nề ngủ mê đi.

Tử Thất Thất kinh ngạc nằm ở trong ngực của anh, khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt kia. Không rõ... Không rõ... Cô một chút cũng không rõ.

Tại sao sợ cô rời đi như vậy? Tại sao bộ dáng giống như không thể mất đi cô?

Đây là thái độ đối đãi với con rồi sao? Đây là cái gọi là không thích của anh sao?

Đừng ở trước mặt cô lộ ra bộ dáng cần cô như vậy, sẽ làm cô hiểu lầm, sẽ làm lòng cô trở nên mềm yếu.

“Mặc Tử Hàn...” Cô nhẹ giọng lẩm bẩm tên của anh, thả lỏng tất cả khí lực trên người, thoải mái nằm ở trong ngực của anh, cau mày, dùng thanh âm cơ hồ không nghe thấy nói, “Nếu không thích tôi... Cũng đừng làm cho trái tim đã chết của tôi sống lại một lần nữa... Tôi cũng xin anh... Nếu không thích tôi... Cũng đừng có tới trêu chọc tôi...”

Đối với đàn ông, cô thật sự đã chán ghét rồi, đối với phản bội, cô cũng đã chịu đủ rồi, cho nên mới không muốn yêu đương, cho nên mới đem thật lòng của mình chôn cất vào trong biển rộng cùng cha mẹ, bởi vì cô không muốn lại bị đàn ông thương tổn, thậm chí không muốn bị bất luận kẻ nào thương tổn, nhưng nếu như là lời của anh... Nếu anh thật lòng... Thì... Có lẽ cô có thể thử tiếp nhận!

Từ từ nhắm hai mắt lại, nghe tiếng tim đập bình tĩnh của anh, hưởng thụ nhiệt độ ấm áp vây quanh anh, trầm lắng lâm vào trong cạm bẫy dịu dàng ngay lúc này của anh.

“Uhm...” Mặc Tử Hàn đang ngủ mê man nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay khẽ dùng sức ôm chặt hơn thân thể gầy nhỏ của cô, cũng hít lấy hương thơm trên người cô, khóe miệng nhàn nhạt gọi lên nụ cười.

Thích cô ấy...

Thích cô gái tên Tử Thất Thất này...

Ngay từ đầu khi cảm thấy cô thú vị cũng đã ý thức được tình cảm này, chẳng qua là chính anh không muốn đi đối mặt mà thôi, chính là không muốn thừa nhận...Hắn Mặc Tử Hàn cao cao tại thượng, vậy mà lại thích một cô gái.

Đêm khuya

Mặc Tử Hàn đang ngủ mê man từ từ khôi phục ý thức, hai mắt dính liền không muốn mở ra, chân mảy khẽ nhú lại, bàn tay to tùy tiện sờ sờ trước ngực của mình, thế nhưng trống trơn?

Đột nhiên giương đôi mắt, nhìn đèn chân không chói mắt trên trần nhà.

Kích động quay đầu nhìn đệm giường, nháy mắt khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

Người đâu?

Tử Thất Thất đâu?

Chẳng lẽ... Cô ấy lại bỏ trốn?

Chương 103: Mua một tặng một... Ba tranh thủ vui mừng đi...

Cô gái chết tiệt kia lại thừa dịp anh ngủ mê man bỏ trốn?

Mặc Tử Hàn kích động ngồi dậy, vết thương phía sau lưng nháy mắt đau đớn làm cho chân mày anh cau lại thành một chỗ.

Đáng chết! Không thể để cho cô ấy trốn thoát, không thể để cho cô ấy rời đi, nhất định phải đem cô bắt trở lại, lập tức bắt về.

Nhìn đau, Mặc Tử Hàn hai chân rơi xuống đất, chống thân thể vừa muốn xuống giường.

“Két”

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Tử Thất Thất bung một cái khay đứng ở cửa phòng.

Hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn, bỗng nhiên kinh ngạc trừng lớn, cô nói, “Làm sao anh lại xuống giường rồi? Thân thể của anh không thể cử động lộn xộn, mau nằm xuống!”

Cô vừa nói vừa vội vã đi tới bên giường, đem vật cầm trong tay đặt ở đầu giường, sau đó thật cẩn thận đi đến đỡ thân thể anh, để cho anh ngồi xuống.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, tức giận chất vấn, “Em đi đâu? Tôi không phải đã nói em không được ra khỏi căn phòng này, em không được rời khỏi tôi sao?”

“Tôi chỉ đi chuẩn bị chút đồ ăn, anh một ngày cũng chưa ăn cái gì, tôi sợ anh sau khi tỉnh lại sẽ đói, cho nên...” Tử Thất Thất nói đến một nửa, hai mắt liền nhìn về phía khay đặt ở trên tủ đầu giường.

Phía trên để một chén cháo trắng, còn có một đĩa nhỏ đựng dưa chuột dưa muối, mà trên bát cháo trắng còn bốc hơi nóng, rất rõ ràng là vừa mới làm.

Mặc Tử Hàn nhìn bát cháo kia, tức giận trong đôi mắt biến mất, đem tầm mắt chuyển dời đến trên khuôn mặt của cô, dịu dàng vỗ vỗ bên cạnh giường, nói, “Tối đây, ngồi xuống!”

Tử Thất Thất trầm mặc mím môi, ngoan ngoãn tiến về phía trước một bước, ngồi ở bên cạnh anh.

Mặc Tử Hàn giơ lên hai cánh tay nặng nề, đem cả người cô ôm lấy, đem thân thể của mình toàn bộ đều dựa vào trên cô, an tâm thở dài một hơi, nhẹ giọng nói, “Từ nay về sau em không được rời khỏi tôi, không có lệnh của tôi, em phải ở lại bên cạnh tôi.”

Loại cảm giác này quá khó để tiếp thu, so sánh với đau đớn còn khó chịu gấp mấy lần, so với chết còn khó chịu mấy trăm lần, kể từ khi Phương Lam nói qua câu nói kia, tim của anh liền không thể yên ổn, anh một chút cũng không giống mình, lại sẽ lo lắng như vậy, lại sợ hãi như vậy, lại yếu đuối như vậy... Mặc Tử Hàn anh, người thống trị hắc đạo, tổng giám đốc cấp cao nhất của mười mấy công ty quốc tế, trong một đêm liên vang dội toàn cầu, xuất hiện ở trên đầu đề các báo chí tạp chí tin tức, có thể nói là hắc mã vương tử trong mắt tất cả cô gái, nhưng mà anh cao cao tại thượng như vậy, vậy mà lại thích cô gái tánh khí táo bạo, tính tình bướng bỉnh này, anh thật sự không rõ, cô gái này ngoại trừ khuôn mặt ra, còn có nơi nào làm cho anh mê mẩn thế này? Thế nhưng làm cho anh có thể rơi vào thật sâu như vậy, không cách nào tự kiềm chế.

“Haizz...” Anh nặng nề thở dài.

Lặng lặng thân thể cứng ngắc của mình, hai mắt kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hàn xui xẻo ở trên người cô, anh giờ phút này giống như là một đứa nhỏ làm nũng, cũng như là một con gấu to lớn dính trên người cô, mặc dù là một con gấu to lớn, nhưng mà... Lại ngoài ý muốn vô cùng đáng yêu.

“Anh không đói bụng sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Không đói bụng!” Anh trả lời.

“Ăn một chút gì đi, anh một ngày cũng chưa ăn cái gì!”

“Không có khẩu vị!”

“Không có khẩu vị cũng phải ăn nha, chỉ là một bát cháo loãng, rất dễ dàng tiêu hóa, ăn một chút đi!” Tử Thất Thất nhỏ nhẹ khuyên bảo, chỉ sợ thân thể anh đã suy yếu càng trở nên suy yếu thêm.

“Nếu tôi ăn, em phải đút cho tôi a?” Anh tựa vào ngực cô, nói một câu làm nũng ngay cả mình cũng không dám tin tưởng.

“Nếu anh thật sự ăn, tôi sẽ đút cho anh!” Tử Thất Thất cười nói.

“Được...” Mặc Tử Hàn bỗng nhiên rời khỏi thân thể của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, tà mị cười nói, “Hay là dùng cái này để đút cho tôi đi!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Anh... Đừng làm rộn, tôi là nói thật, anh phải ăn nhiều một chút, thân thể mới có thể mau khỏe lại, cho nên...”

“Tôi hiện tại cái gì cũng ăn không vô!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời cô, từ từ nhích tới gần môi cô nói, “Nếu không phải tôi không có bao nhiêu khí lực, tôi hiện tại nhất định sẽ lập tức ăn em, tôi hiện tại trừ em ra... Cái gì cũng ăn không vô!”

Trên mặt Tử Thất Thất nháy mắt ửng đỏ, nhìn anh chậm rãi nhích lại gần mình, chính mình lại xấu hổ lui về phía sau.

Anh có phải là bệnh nên tinh thần không tỉnh táo? Làm sao lại nói ra một câu buồn nôn như thế? Hơn nữa tất cả động tác cũng giống như một đứa nhỏ gắt gao kề cận cô, quả nhiên... Sinh bệnh nên mọi người đều trở nên rất kỳ quái.

“Giúp tôi ăn... Cầu xin em...” Hấn nhẹ giọng nói, tiếp tục nhích tới gần.

Cầu xin?

Lại là hai chữ này, người người đàn ông này có phải là nói ngiên rồi?

Nhưng... Coi như anh thông minh, cô thỏa hiệp.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngiên đón môi anh đi tới, nhưng là...

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng thô bạo mở ra.

Mặc Thiên Tân vẻ mặt tức giận đứng ở cửa phòng, nhìn chăm chăm người đàn ông nửa đề mẹ cậu, rất nhanh đi tới trước mặt anh, rống to nói, “Ba, ba thật là quá đáng!”

Quá đáng?

Mặc Tử Hàn chau mày, nhìn chăm chăm tiểu quỷ phá đám chuyện tốt của anh.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Ba còn hỏi tại sao? Sáng sớm liền phái người đàn ông tên Hồ Phách kia xông vào phòng của con, cướp đi điện thoại di động của con, tịch thu máy tính trong phòng con, còn nói cái gì con không được liên lạc với bất kì ai, OK, những thứ này con chấp nhận, con cũng có thể không truy cứu, nhưng mà người người đàn ông kia lại đang lúc ăn cơm giám hộ con, đang tắm rửa giám hộ con, lúc ngủ cũng giám hộ, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng trông chừng con, mặc dù hẳn cũng là người đàn ông, nhưng người đàn ông nhìn người đàn ông không phải càng kỳ quái sao? A a a a a... Con chịu không nổi rồi, tức chết con, ở nơi này con liền muốn điên rồi!” Cái miệng nhỏ nhắn lạnh lợi của Mặc Thiên Tân thao thao bất tuyệt oán trách, hơn nữa khuôn mặt còn tức giận, hiển nhiên cũng không phải diễn kịch, đó là bởi vì...

Tối nay, khi cậu nằm ở trên giường ngủ say, theo thói quen nửa đêm tỉnh lại,

sau đó đi nhà xí, nhưng vừa mới mở mắt, liền thấy trong phòng tối như mực một bóng người đứng ở bên giường của cậu, trong nháy mắt tóc gáy dựng lên, toàn thân run rẩy, cả người trực tiếp bị hù cho sững sốt, mà lúc này, bóng người kia đột nhiên khom người xuống, mở miệng nói, “Tiểu thiếu gia, có cái gì cần tôi lấy giúp không?” Vốn là thanh âm người đàn ông này cũng rất nặng nề cứng nhắc, lại phối hợp thêm không khí đêm tối, trực tiếp khiến hồn cậu bị dọa chạy mất, hơn nữa tiểu đệ đệ trên người cậu không nghe lời cũng bị dọa... Mở miệng.

Thật sự là rất mất mặt, cậu lại trước mặt người khác bị dọa đá...Đá...Đá...

“A a a a” Cậu kêu to, ngay cả tim cũng chết rồi.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất lẳng lẳng nghe cậu oán giận không ngừng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị chọc tức đến đỏ bừng. Mà lúc này Tử Thất Thất mới nhớ tới, buổi sáng Mặc Tử Hàn ra lệnh với Hồ Phách, đồng thời cũng nhớ tới tính tình đại biến lúc trước của anh, là từ lúc nói chuyện điện thoại với Phương Lam. Lẽ nào... Anh trở nên như vậy là có quan hệ với Tiểu Lam?

Anh cắt đứt liên lạc bên ngoài của cô với Thiên Tân, có phải là không muốn cho bọn họ liên hệ với Tiểu Lam?

Tiểu Lam rốt cuộc nói với anh cái gì? Vậy mà sẽ làm anh tức giận như vậy?

“Ba!” Mặc Thiên Tân lớn tiếng gọi anh, tức giận nói, “Ba mau đưa người đàn ông này đuổi đi, con cả đời này cũng không muốn thấy hắn nữa!” Vừa nhìn thấy hắn sẽ nhớ tới một màn rất rất rất mất thể diện kia, muốn cậu về sau làm sao dũng cảm sống?

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tức giận của cậu, bất đắc dĩ nói, “Anh ta chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh của ba, cái này không thể trách anh ta, là ba muốn anh ta giám thị con hai mươi bốn giờ!” Bất quá hắn khi đó không có suy nghĩ chuyện ngủ, tắm, cùng đi vệ sinh, đây là hắn sơ sót.

“Con mặc kệ, tóm lại đừng đưa người đàn ông gọi là Hồ Phách ấy đến, bằng không ba để cho chú cao hai thước kia tới giám thị con đi, con thấy chú ấy cũng tới nước Anh, ba làm cho chú ấy tới giám thị con đi, có được hay

không?” Tay nhỏ bé của cậu nắm lấy ống tay áo Mặc Tử Hàn, không ngừng khấn cầu.

“Cái này...” Mặc Tử Hàn do dự nói, “Kim Hâm, anh ta còn có chuyện quan trọng phải làm, Hồ Phách là người ba có thể yên tâm, ba không thể cho con thay người!”

“Cái gì?” Mặc Thiên Tân tức giận, cau mày lại một lần nữa hỏi, “Ba thật sự không để cho con đổi?”

“Đúng!”

“Thật sự không đổi?”

“Đúng!”

“Ba xác định không đổi?”

“Đúng!”

“Được” Mặc Thiên Tân đột nhiên rộng to, sau đó khước miệng tà ác gọi lên, tức giận nói “Không đổi thì không đổi, có gì đặc biệt hơn người, bất quá vốn con còn muốn để ba với mẹ hai người thân thân ái ái ở trong bệnh viện một thời gian ngắn, nhưng hiện tại con thay đổi chủ ý, bắt đầu từ hôm nay phải ngủ ở nơi này, hơn nữa... Con muốn ngủ ở giữa hai người!”

Cậu nói xong liền lập tức bò lên giường, nằm ở chính giữa giường rộng hai thước, còn đặc ý vỗ vỗ chỗ trống bên trái mình, nói, “Mẹ,... Bắt đầu từ hôm nay mẹ cũng không cần sợ đang ngủ bị người động tay động chân rồi, con trai bảo bồi thân ái của mẹ sẽ bảo vệ mẹ đến hừng sáng!”

Tử Thất Thất kinh ngạc! (◡_◡)~

Dường như... Đây là một chuyện tốt!

Cái trán Mặc Tử Hàn nháy mắt nhẵn lại.

“Người lập tức rời khỏi cái giường này cho ta, rời khỏi căn phòng này!” Anh tức giận gầm nhẹ.

“Con không muốn, con muốn ngủ ở đây, nếu ba nhất định muốn con đi, tốt lắm, mẹ cũng theo con đi, bởi vì cái gọi là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, muốn đi cùng đi, muốn lưu cùng nhau lưu, muốn ngủ cùng ngủ, hơn nữa hoạt động thúc đẩy tiêu dùng mua một tặng một này, ba quả thực chính là chiếm đại tiện nghi, mau trốn vào trong chăn tranh thủ vui mừng đi!”

Chương 104: Một tháng sau, người nào đó bắt đầu tà ác...

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng hung hăng càn quấy kia, lửa giận xông thẳng lên chín tầng mây.

Cái gì mà mua một tặng một? Còn tranh thủ vui mừng?

Loại chuyện này nếu mua một tặng một, anh căn bản là không thể nào mà vui vẻ nổi! Đáng chết, nếu không phải hiện tại anh người bị thương nặng không có biện pháp khống chế nó, anh nhất định sẽ bắt lấy cổ áo nó, trực tiếp xách nó lên sau đó ném ra ngoài cửa.

“Mẹ, mau tới a, ba không ngủ, chúng ta ngủ, bởi vì cái gọi là...*** một khắc đáng ngàn vàng, đêm dài đằng đẵng, để hai người tốt bọn con... Từ từ... Hưởng thụ đêm tuyệt vời này đi!” Cậu cố ý chọn những câu chữ mập mờ không rõ để kích thích người nào đó, còn nhướn hai hàng lông mày, đắc ý nhìn ba cậu.

Tử Thất Thất mặc dù biết không khí bây giờ dấu diêm mùi thuốc nổ, nhưng, dù công dù tư, cô cũng sẽ chọn đứng ở bên con trai bảo bối của cô.

“Được!” Cô nói xong liền nằm ở bên trái của cậu, hai người ôm ấp lấy nhau, nhắm hai mắt lại, giả bộ ngủ.

Mặc Tử Hàn hung hăng trừng trừng hai người bọn họ.

Rõ ràng cái giường này chính là của anh, hiện tại cư nhiên bị hai người bọn họ chiếm cứ hai phần ba? Chẳng lẽ bọn họ cũng không nhớ anh là bệnh nhân sao? Hơn nữa Tử Thất Thất mới vừa không phải còn nói muốn dứt cơm cho anh sao? Như thế nào hiện tại lại đi ngủ?

Hai mẹ con người này là đang cố ý chọc giận anh sao?

Đáng chết!

Con giận đã tràn ngập toàn thân nhưng... Nhìn khuôn mặt hai mẹ con bọn họ ngủ, hẳn lại không đành lòng đánh thức bọn họ.

Đây chính là người một nhà sao?

Ba, mẹ, còn có con, ba người cùng nhau ngủ ở trên một cái giường, đây là chuyện bình thường nhất thường xuyên phát sinh của người cùng một nhà sao? Nhưng mà, trong đời anh cũng là lần đầu tiên gặp, anh chưa từng gặp qua mẹ của mình, mà ba mình cho tới bây giờ cũng không có yêu thương anh giống như Tử Thất Thất yêu thương Mặc Thiên Tân, loại cảm giác ấm áp của gia đình này toàn bộ đều là Tử Thất Thất cho anh cảm nhận được, là cô gái này cho anh biết, trên thế giới này, anh cũng không phải chỉ có vô tận bóng tối, cũng sẽ có một chút ánh sáng như vậy, còn có hạnh phúc.

Bỗng nhiên khòe miệng nhẹ nhàng gọi lên, sau đó nằm ở phía bên phải Mặc Thiên Tân, ba người cùng nhau ngủ chung ở trên giường, hơi có vẻ chen chúc nhưng càng thêm ấm áp.

Ngoài cửa

Hồ Phách thẳng tắp đứng ở cửa, nghe âm thanh ồn ào trong phòng bệnh cho đến khi bên trong im ắng không có bất kỳ thanh âm nào truyền tới, khòe miệng của hắn bất giác gọi lên nhàn nhạt ý cười.

Đi theo đại ca nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy anh giống một đứa nhỏ ồn ào, hơn nữa cũng là lần đầu tiên thấy anh vui vẻ như vậy, xem ra, không lâu nữa, trong tổ chức sắp có chuyện vui rồi.

Sáng sớm

Mặt trời từ từ mọc lên từ phương đông, ánh sáng vàng rực phân tán khắp nơi.

Ở trên giường tư thế ngủ của Mặc Thiên Tân vô cùng khó coi, đột nhiên miễn cưỡng xoay người một cái, “Bịch” một tiếng, nặng nề hôn môi với mặt đất.

“A... Đau quá! Đau chết ta!” Cậu vừa vịn giường đứng lên, vừa mở cặp mắt to đen nhánh ra.

Đột nhiên thanh tỉnh, trừng lớn hai mắt nhìn một nam một nữ nằm ở trên giường.

Đây là có chuyện gì? Cậu rõ ràng thanh thanh sở sở nhớ kỹ cậu là ngủ ở giữa hai người bọn họ nha? Chính là tại sao vừa cảm giác, cậu ngủ ở bên giường, còn rớt xuống giường, mà mẹ lại ngủ ở trong ngực ba, thân mật cùng ba áp vào nhau, hơn nữa hai sắc trảo kia của ba, tại sao muốn ôm chặt mẹ như vậy?

Hắn tức giận cau chặt mày, bò lên giường.

Dùng sức đi đến kéo tay Mặc Tử Hàn, muốn tách hai người bọn họ ra, nhưng...

“Mặc... Mặc...Tử... Hàn...”

Tử Thất Thất bỗng nhiên líu ríu lên tiếng, trên mặt lộ vẻ tràn đầy tươi cười, tựa như cả người đều đắm chìm trong mộng đẹp hạnh phúc, mà không cần tận lực đi suy đoán cũng biết trong mộng đẹp nhất định có Mặc Tử Hàn.

Đột nhiên, Mặc Thiên Tân buông lỏng tay Mặc Tử Hàn ra, nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Tử Thất Thất.

Không biết là đã bao nhiêu năm, mỗi khi mẹ ngủ say cũng sẽ bắt giấc nỉ non tên ba, nhưng bản thân mẹ giống như hoàn toàn không biết chuyện này, có lẽ đây chính là tiềm thức quấy phá, nhưng lại bại lộ tâm sự đích thực mà mẹ đã cố che giấu.

Khóe miệng giơ lên, nhìn khuôn mặt hai người bọn họ ngủ, một suất, một mỹ, căn bản chính là tuyệt phối trời sinh, cho nên trái tim cậu sẽ tha thứ bọn họ một lần, lần này thì yên lặng rời khỏi, bắt quá...

Cậu bỗng nhiên tới gần sát bên tai Mặc Tử Hàn, nhỏ giọng nói với anh, “Ba, ba nhất định phải nhớ kỹ, nếu ba lại làm cho mẹ khóc thì con nhất định sẽ mang theo mẹ bỏ trốn... Cho nên ba tốt nhất phải đối đãi tốt với mẹ, hàng vạn hàng nghìn... Đừng làm cho con phải nhìn thấy nước mắt mẹ nữa...”

Nói xong, cậu ngay lập tức đứng thẳng lên, nhảy xuống giường, đi ra khỏi phòng.

“Két!”

Ngay khi cửa phòng đóng lại, hai mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên mở ra.

Mới vừa nãy là nó cảnh cáo anh sao? Nó đã sớm nhìn ra anh đã tỉnh sao?

Vốn đang cho là nó lại sẽ chơi trò đùa quái đản nào, bất quá không nghĩ tới nó dĩ nhiên cũng lặng lẽ rời đi như vậy, bất quá, vừa rồi Tử Thất Thất nói mê nó cũng nghe thấy sao? Nó dường như chính là nghe được cô ấy nói mê cho nên mới dừng tay, hơn nữa cũng không có lộ ra kinh ngạc, chẳng lẽ là thường thấy chuyện như vậy? Lẽ nào là cùng suy đoán của anh giống nhau, bảy năm qua Tử Thất Thất lúc ngủ đều ní non tên của anh?

Như vậy... nó biết nguyên nhân sao?

Bất quá, lời nó mới vừa cảnh cáo anh, hình như nói cái từ “nữa”.

“Ba, ba nhất định phải nhớ kỹ, nếu ba lại làm cho mẹ khóc thì con nhất định sẽ mang theo mẹ bỏ trốn... Cho nên ba tốt hơn là đối đãi tốt với mẹ, hàng vạn hàng nghìn... Đừng làm cho con phải nhìn thấy nước mắt mẹ nữa...”

Từ “nữa” này của nó là có ý gì?

Nó nói khóc, là chỉ một lần kia?

Cảm giác dường như anh không hiểu ý nghĩa...

Nhưng mà!

Đột nhiên hai cánh tay anh ôm Tử Thất Thất khẽ dùng sức, đem thân hình cô dán càng chặt vào mình, sau đó lại nhắm mắt.

Tuy rằng anh cảm thấy nước mắt của cô rất đẹp, nhưng mà, anh cũng không muốn phải nhìn cô khóc nữa.

Trong cuộc đời này hãy để anh ném thử cảm giác yêu một người đi.

“Tử Thất Thất... Từ nay về sau, anh sẽ không lại để em rời xa anh... Tuyệt đối...”

...

Ngoài cửa phòng bệnh

Mặc Thiên Tân mới vừa đi ra cửa phòng bệnh liền thấy Hồ Phách đứng ở đó.

Trong nháy mắt, sắc mặt Mặc Thiên Tân liền trở nên vô cùng khó coi, hơn nữa cả người lúng túng cũng bắt đầu câu thúc. Chỉ cần vừa nghĩ tới tối hôm qua tại khách sạn, cậu liền... cậu liền muốn tìm một cái lỗ chui vào.

“Này, cháu cảnh cáo chú, không được đem chuyện ngày hôm qua nói cho bất kỳ ai!” Cậu đột nhiên nhìn chằm chằm Hồ Phách.

Hồ Phách không khỏi có chút nghi hoặc, “Cậu nói chuyện... Là chuyện gì?” Là ở khách sạn? Hay là ở bệnh viện?

Tôi qua đã xảy ra rất nhiều chuyện...

“Chú... Chú... Chú đừng nói chú không biết!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Thiên Tân vừa hồng vừa xấu hổ.

“Tiểu thiếu gia, tôi thật sự không rõ cậu nói là chuyện nào, có thể hay không xin cậu nói rõ ràng cho tôi biết, như vậy tôi mới có thể xem xét nên đồng ý với cậu hay không, nếu cậu muốn tôi giữ bí mật tất cả những chuyện tối qua, vậy thì... Tôi sẽ nghe theo mệnh lệnh của cậu!”

“Cái gì?” Mặc Thiên Tân tức giận.

Hắn cố ý, hắn nhất định là cố ý, giả thật đúng là giống, biểu diễn thật là tốt... Lần này coi như cậu gặp đối thủ, người này một trăm phần trăm là cố ý khoét lấy chỗ đau của cậu, cười nhạo cậu.

Người đàn ông này ghê tởm!

Mặc Thiên Tân hận nghiên răng nhưng lại không cách nào cãi lại.

Nhưng Hồ Phách hẳn thật sự không rõ ràng lắm cậu ta nói là chuyện gì? Anh chỉ là một người rất cứng nhắc, một người đàn ông thành thật chính trực.

“Được rồi, vậy nên đem mọi chuyện cần thiết tối qua giữ bí mật, nhưng nếu chú dám tiết lộ một chữ, vậy thì...” Cậu đột nhiên cười tà, thần thần bí bí nói, “Phải đem một vật trên người chú cho tôi!”

“Thứ ở trên người?” Hồ Phách nghi hoặc.

“Đúng vậy, phạm vi này chính là rất lớn, có lẽ là đồ đeo trên người chú, tỷ như quần áo, tỷ như tiền, vân vân... Nhưng có thể là đồ thân (bộ phận cơ thể) gì đó của bản thân, tỷ như con mắt, tỷ như nội tạng, tỷ như...” Thanh âm Mặc Thiên Tân đột nhiên dừng lại, hai mắt nhìn dưới phần eo hắn, vị trí khác chân trở lên, nói, “Tóm lại, chú hiểu chưa?”

Trên trán Hồ Phách rõ ràng ần ần chảy ra mồ hôi lạnh.

Thật không hổ là con trai đại ca, làm việc lại ác như vậy, hơn nữa trình độ nụ cười tà ác kia cũng tựa hồ cho hắn thấy được đại ca lúc tuổi còn trẻ.

Sống lưng rét run, nhưng lại không thể không trả lời, nói “Vâng, tôi biết!”

Mặc Thiên Tân vẽ mặt hài lòng gật đầu, còn vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp của mình vỗ vỗ cánh tay anh ta, ông cụ non nói, “Chú yên tâm đi, chỉ cần chú không nói ra, thân thể chú sẽ bình yên vô sự, đừng lo lắng, trông nom tốt miệng của chú, hết thấy đều sẽ bình an, thế giới vĩnh viễn hòa bình...”

Hồ Phách đổ mồ hôi!

Vì sao anh có loại cảm giác bị người đùa bỡn mà mình còn phải vỗ tay?

Một tháng sau

Xuất viện

Rốt cục Mặc Tử Hàn chờ được đến ngày này, suốt một tháng nhẫn nại, ý nghĩ nào đó bị hấn đè ép rất nhiều, như vậy... Tối nay, hấn phải như thế nào vượt qua chứ?

A...

Người nào đó ở trong lòng cười tà!

Chương 105: Động tác dịu dàng, trong lòng tà ác...

Khách sạn.

Một chiếc Bentley cao cấp dừng ở cửa lớn trong suốt, người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục lập tức đi tới mở cửa xe ra.

Mặc Tử Hàn là người đầu tiên ra khỏi xe, vẻ mặt cùng phong thái anh tuấn giống như vương giả trở về, khí thế to lớn. Mà theo phía sau anh bước ra là một đứa bé thấp lùn, khuôn mặt y hệt anh, Mặc Thiên Tân, căn bản là không cần đoán, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ là cha con ruột thịt, nhưng Tử Thất Thất lại ngồi ở trong xe chậm chạp không chịu đi ra, đối với tình huống hiện tại có loại cảm giác đã lâu.

Cái này hồng hét!

Làm sao bây giờ?

Cô nhớ tới khi anh xuất viện dường như đã nói, muốn cô đem thân thể tặng cho anh, mà cô tựa hồ cũng đồng ý, nhưng là bây giờ đến thời khắc mấu chốt, cô... Cô... Có loại cảm giác hồi hận.

“Như thế nào còn không xuống xe?” Hai mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt thấp thỏm của cô.

“Em...” Tử Thất Thất chân chò mở miệng, giọng nói có chút run lên.

“Còn muốn để anh khiêng em đi vào sao?”

“Không... Không không không, không cần!” Tử Thất Thất không khỏi muốn vút cái miệng mình đi.

“Vậy thì xuống xe đi!” Khóe miệng Mặc Tử Hàn gọi lên nụ cười tà ác, tựa như thưởng thức biểu tình lúc này của cô.

Tử Thất Thất khóc không ra nước mắt!

Không có biện pháp, bởi vì cái gọi là quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, mặc dù cô là phái nữ, nhưng mà đích thật là cô đã đồng ý chuyện đó, bất kể là ở tình huống nào, cô hiện tại cũng không thể nuốt lời, dĩ nhiên, cho dù cô muốn nuốt lời, có thể hối hận sao?

Một trăm một ngàn lần không muốn, cô chậm chạp bước đôi chân thon dài của mình ra cửa xe, rề rà dẫm lên mặt đất, sau đó cả người chậm rãi đi ra từ bên trong xe, vừa mới đứng vững hai chân, Mặc Tử Hàn lại đột nhiên hơi hơi khom lưng, hai cánh tay rắn chắc đột nhiên tóm lấy cô, nháy mắt đem cô ôm ngang lấy.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, kích động nói, “Anh... Anh muốn làm gì? Thả em xuống, em tự đi!”

“Tự em đi? Lấy tốc độ kia của em, cho đến khi trời tối nhất định cũng không có bước khỏi cửa xe, cho nên để anh giúp em một tay đi!” Mặc Tử Hàn cười tà nói, liền mở ra cặp chân dài của mình.

“Đợi, đợi một chút... Đợi một chút... Em không cần anh hỗ trợ, tự em đi, đợi một chút, em nói đợi một chút...” Tử Thất Thất kích động giãy dụa nhưng mà đối với thân thể khỏe mạnh của anh lại hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng, cuối cùng cô chỉ có thể nhìn Mặc Thiên Tân phía sau, lớn tiếng kêu cứu, “Thiên Tân, Thiên Tân cứu mẹ...”

“Mẹ!”

Mặc Thiên Tân nghe giọng cầu cứu của Tử Thất Thất đau lòng, lập tức đáp lời cô, cũng bước cặp chân ngắn ngủn của mình, chuẩn bị tiến lên cứu, nhưng...

Hồ Phách đột nhiên đứng ở trước mặt của cậu, ngăn lại đường đi của cậu.

“Tiểu thiếu gia!” Anh cứng nhắc kêu.

“Chú tránh ra cho tôi, không nghe thấy mẹ tôi đang gọi tôi sao? Như thế nào ngay cả điểm ấy cũng không nhìn thấy?” Mặc Thiên Tân cau mày lớn tiếng oán trách.

“Xin lỗi tiểu thiếu gia, đây là mệnh lệnh của đại ca!”

“Cái gì? Ba? Mệnh lệnh?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc.

“Đúng vậy, đại ca đã vì cậu sắp xếp xong xuôi hành trình ngày hôm nay, cho nên... Xin cậu lên xe!” Hồ Phách nói xong liền hướng về phương hướng phía sau hắn, đưa tay phải ra.

Hành trình?

Đây là cái quỷ đông tây gì vậy?

Căn bản chính là muốn đuổi cậu, để cậu không làm trở ngại chuyện tốt của ba mình.

Không có cửa đâu!

“Tôi hôm nay không muốn đi đâu hết, chú mau tránh ra cho tôi!” Mặc Thiên Tân rống to ra lệnh, cứng rắn sải bước xông về phía trước.

Hồ Phách đứng tại chỗ nhìn cậu đi tới, anh ta không hoảng hốt không loạn khễ cúi đầu, sau đó nhẹ giọng nói, “Xin lỗi tiểu thiếu gia, thứ cho thuộc hạ vô lễ!”

Anh ta nói xong đã đem thân thể nho nhỏ của Mặc Thiên Tân dễ dàng ôm lấy, đồng thời, đi đến trước xe, ôm cậu cùng lên xe.

“Mẹ —— mẹ —— mẹ ——” Mặc Thiên Tân lớn tiếng kêu, nhìn Tử Thất Thất bị Mặc Tử Hàn ôm vào thang máy.

“Thiên Tân —— Thiên Tân —— Thiên Tân ——” Tử Thất Thất cũng lớn

tiếng kêu, nhìn cậu bị Hồ Phách ôm vào bên trong xe.

Mẹ con hai người bị hai người đàn ông khác nhau ôm đi, mang đến hai nơi khác nhau.

Trên mặt Mặc Tử Hàn tung bay nụ cười đắc ý, đã bị một hai lần quấy rầy, lần thứ ba này... Anh làm sao có thể đi theo vết xe đổ được?

“A...” Anh cười khẽ, cửa thang máy tự động đóng cửa, chạy thẳng tới phòng trên tầng cao nhất.

...

Phòng VIP

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất trực tiếp đi vào phòng ngủ, anh đứng ở cạnh giường, đem người trong ngực nhẹ nhàng đặt ở trên giường lớn mềm mại, cũng khẽ đè thân thể xuống, chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Tử Thất Thất nằm ngửa ở trên giường, hai mắt nhìn cặp mắt thâm thúy của Mặc Tử Hàn, trái tim không ngừng cuồng loạn, nhiệt độ cơ thể tăng cao, cả người đều ngơ ngác ngây ngốc, giống như một búp bê, bất quá... đây là một con búp bê xinh đẹp làm cho anh mê muội.

“Em có phải đã quên mất chuyện đã đồng ý anh với hả?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng hỏi.

“Ách... Ừ...” Tử Thất Thất hồ đồ trả lời.

“Vậy cũng nên nhớ lại, em đã nói sẽ dâng tặng thân thể em cho anh, đúng không?”

“Ách... Ừ...”

“Vậy thì, việc kế tiếp anh làm, em cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận, có đúng hay không?”

“Ách...” Tử Thất Thất giọng chân chờ, bỗng nhiên kéo dài vô hạn.

“Trả lời anh!” Anh lớn tiếng.

“Ừ...!” Cô đỏ mặt, khẽ gật đầu.

“Như vậy, anh cũng không khách khí xuống tay với thân thể em...” Khóe miệng Mặc Tử Hàn mỉm cười, đem thân thể của mình đè càng ngày càng gần cô.

“Đợi, đợi một chút!” Hai tay Tử Thất Thất chống trước ngực của anh, bồi rối nói, “Mặc dù là như vậy không sai, nhưng anh nói là buổi tối mà? Hiện tại vẫn là ban ngày nha!”

“Đã đến lúc này rồi? Em còn muốn để anh đợi đến tối sao? Em còn muốn kéo dài thời gian sao? Vậy em có nghĩ đến có thể tránh được đêm nay? Dù sao đều phải làm, sớm một chút hay muộn một chút thì thế nào?” Mặc Tử Hàn nói xong, thân thể đều đã đè nặng cô, dán lấy cô.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, anh không nghe đến bất cứ lí do gì của em, tóm lại anh muốn làm, anh bây giờ đã nghĩ muốn, em thành thành thật thật nằm cho anh, nghe theo mệnh lệnh của anh, hiểu chưa?” Thanh âm của anh rõ ràng rất dịu dàng nhưng trong lời nói lại mang theo ngang ngạnh cùng bá đạo, còn có ý vị không cho cự tuyệt.

Tử Thất Thất nhìn mặt anh, bỗng nhiên, hình ảnh một tháng này cùng anh ở chung hiện lên trong đầu, giống như là một cái máy chiếu, nhìn lại mấy ngày qua, còn có anh.

Anh dịu dàng, anh bá đạo, anh tức giận, anh phẫn nộ, anh bình tĩnh, anh tà ác...

Đột nhiên khóe miệng không tự chủ giương lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó khẽ hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Mặc Tử Hàn nhìn cô chậm rãi khép hai mắt lại, mặc dù không có bất kỳ lời nói nào, nhưng mà động tác này hẳn là đồng ý đi?

Anh cũng giương lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó hôn môi cô. Dịu dàng hôn, không có bất kỳ động tác thô bạo, chỉ có dịu dàng vô tận, triu mến...

Bàn tay to chậm rãi cởi ra nút áo cô, giống như vuốt ve một khối mỹ ngọc, thật cẩn thận chạm vào, chậm rãi nhẹ nhàng, ngón tay như nhẹ nhàng khuấy động mặt nước bình lặng, tại trên thân thể cô không ngừng chạy, dẫn lấy thần kinh mẫn cảm của cô.

“Ummm...” Tử Thất Thất khẽ rên, thân thể từng địa phương bị anh chạm vào đều dường như nóng lên, hơn nữa còn có loại cảm giác kỳ quái ở trong lòng quanh quẩn, ngứa, làm cho cô khó nhịn.

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của cô, khoe miệng bỗng nhiên tà ác.

Tuy rằng anh cố nén dục vọng của mình xuống, làm cho động tác của mình trở nên dịu dàng, nhưng sự khát tình tà ác, vẫn không tự chủ lộ ra, muốn khi dễ cô, muốn nghe được càng nhiều thanh âm của cô, muốn cường thế cô hơn nữa, thậm chí xé rách thân thể cô, đem cô ăn sống nuốt tươi vào trong bụng.

“Đáng chết!” Anh buồn bực mắng, động tác đột nhiên dừng lại.

Tử Thất Thất nghi hoặc giương đôi mắt, nhìn khuôn mặt đang nhẫn nại kia.

Làm sao vậy?

Anh tức giận cái gì?

“Xin lỗi...” Anh đột nhiên không đầu không đuôi nói xin lỗi.

Tử Thất Thất càng thêm nghi hoặc.

“Làm sao vậy? Tại sao muốn nói xin lỗi?” Chẳng lẽ là đối với thân thể cô không có hứng thú, chẳng lẽ là đã chán ghét cô rồi? Nhưng mà mới vừa rồi

ràng còn...

“Xin lỗi!” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa nói xin lỗi, bỗng nhiên, hai tay bắt lấy hai tay cô, gắt gao giữ trên đỉnh đầu, sau đó nói tiếp, “Anh có thể sẽ rất thô bạo, cho nên nói xin lỗi trước với em, như vậy... Anh muốn chính thức bắt đầu!”

Hả?

Tử Thất Thất còn chưa kịp phản ứng.

Miệng Mặc Tử Hàn liền hôn lên cổ cô, vừa vặn hạ xuống vết sẹo từng cắn qua kia, dùng sức mút thỏa thích, ấn ký tại đó càng đỏ hơn. Sau đó hai tay nhanh chóng cởi toàn bộ quần áo trên người mình, cũng cởi sạch quần áo trên người cô không còn một mảnh, dường như chỉ là trong nháy mắt, hai người liền trần trụi chồng lên nhau, chặt chẽ dán vào nhau.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng kêu tên cô, một tay từ từ hạ xuống, đụng vào bên dưới thân thể cô.

“A...” Tử Thất Thất đột nhiên ưm, thân thể có chút run rẩy, cảm giác tê dại giống như bị điện giật tại toàn thân, khắp nơi nhộn nhạo.

Mặc Tử Hàn tận lực kiềm chế dục vọng của mình, không muốn làm cô đau đớn, cho nên trước đem ngón tay tiến vào, làm cho cô hoàn toàn trơn lại ẩm ướt.

“A... Ummm... Đợi... Đợi một chút... Đợi một chút, trước đợi một chút...” Tử Thất Thất lúng túng giữ chặt cái tay kia của anh bên trong người mình, ngăn cản anh thăm dò vào.

Chương 106: Tiếp nhận anh, đem cả thể xác và tinh thần của em tặng cho anh...

Chân mày Mặc Tử Hàn bỗng nhiên nhíu lại, vốn là kiên nhẫn dùng sức không chế, cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

“Đến lúc này rồi, em còn muốn để anh chờ?”

“Đợi... Đợi chút... Đợi một chút, tay anh đừng lộn xộn...” Tử Thất Thất cố sức bắt lấy bàn tay kia của anh, chân mày cau lại một chỗ.

Cảm giác thân thể của mình rất kỳ quái, địa phương bị anh đụng vào càng lúc càng nóng, vốn hẳn là cảm giác chán ghét, bây giờ lại trở thành khao khát, rất kỳ quái, thật sự là rất kỳ quái, tuy rằng đây cũng không phải là lần đầu tiên, cũng không phải lần thứ hai, nhưng vẫn cảm thấy có quá nhiều bất đồng, nhất là khi ngón tay anh tiến vào, cả người đều tê dại xụi lơ, cấp tốc nóng lên, hơn nữa còn bắt đầu run rẩy, bắt đầu càng thêm khát vọng...

Thật sợ hãi...

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sợ chính mình sẽ trở nên càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng không giống chính mình. Nếu bị cảm giác kỳ quái này điều khiển, cô nhất định sẽ làm ra chuyện khiến cô không thể nghĩ đến.

“Đợi chút... Xin anh đợi một chút, trước... Trước tiên đem ngón tay... Rút ra...” Cô nói dứt quãng, thân thể càng trở nên nóng bỏng.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt cô ửng hồng, chân mày thật sâu nhíu lại cùng một chỗ, nhưng sớm đã không cách nào dùng tay, chớ nói chi là đợi, nửa dưới của anh cũng không thể chờ.

Ngón tay cũng không có rút ra như cô nói, ngược lại thêm một ngón, lại một lần nữa tiến vào.

“A... Không nên...” Tử Thất Thất lớn tiếng kêu, cả người cong lên.

“Bảo bối...” Mặc Tử Hàn lại hôn lên môi cô, vừa hôn vừa động, còn nhẹ giọng nói, “Nhấn nài chút, phải làm cho mở thêm chút nữa mới có thể đi vào... Anh không muốn lại làm em đau, cho nên... Nhấn nài chút... Từng cái là tốt rồi...”

“Không... Không nên... Kỳ quái... Cảm giác kỳ lạ như vậy...A —” Tử Thất Thất đột nhiên sợ hãi kêu, thân thể thình lình run rẩy, cả cơ thể giống như bị dòng điện đánh sâu vào.

Mặc Tử Hàn nhìn phản ứng của cô, ngón tay dừng lại, khước miệng nổi lên tà ác nói, “Là nơi này sao? Nơi này... Rất thoải mái sao?” Hắn nói xong liền bỗng nhúc nhích đôi chút.

“A... Không nên... Van cầu anh không nên lộn xộn...” Cô không biết, cô không biết đây là cảm giác gì, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được.

Thoải mái?

Là như vậy sao?

Tê tê đại đại, thân thể không ngừng run rẩy phấn chấn, còn có chất lỏng trong miệng cũng không hiểu vì sao tăng lên. Đây là cảm giác gì?

Mặc Tử Hàn nhìn biểu tình trên mặt cô, dùng kinh nghiệm phong phú của mình là có thể biết, nơi đó tuyệt đối là vị trí mẫn cảm của cô, vậy thì hết thấy cũng chuẩn bị đâu vào đó, mà hắn cũng đã chịu đựng đến cực hạn.

Ngón tay đột nhiên lấy ra.

“Umm...” Tử Thất Thất nhú mày, thở dài một hơi, nhưng mà...

Mặc Tử Hàn đột nhiên nâng đùi phải cô lên, cặp mắt hẹp dài tà mị nhìn ánh mắt cô, bạc môi nhẹ nhàng hôn bên trong đùi cô, sau đó cười một tiếng, nói, “Lần này mới thật sự là bắt đầu, thân thể của em... Anh... Nhận!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Ở dưới tình huống không hề báo trước, Mặc Tử Hàn thành linh động thân, thuận lợi tiến vào, cùng cô hợp hai làm một.

“A...” Tử Thất Thất sợ hãi kêu, so sánh với lúc trước cảm giác càng thêm kỳ quái, đột nhiên xuất hiện ở trên thân thể cô, làm cho đầu óc cô nháy mắt trống không.

“Bảo bối...” Mặc Tử Hàn hai tay chống đệm, vươn người đến bên tai cô, rì rì nói nhỏ, “Bảo bối... Không cần sợ hãi... Tiếp nhận anh... Đem tất cả của em tặng cho anh, sau đó tiếp nhận anh, không chỉ có thân thể, còn có... Trái tim!”

Tử Thất Thất nghe thanh âm của anh, nước mắt đột nhiên tuôn ra.

Trái tim ngủ say bảy năm kia, trái tim cùng cha mẹ chôn cất vào trong biển rộng, hình như trong nháy mắt bắt đầu nhảy lên một lần nữa... Thích, thích, thích... Một chút một chút, một tiếng rồi một tiếng, giống như sóng lại không ngừng đập.

Trái tim?

Tâm của cô?

Anh muốn tâm cô sao? Anh đây là chứng tỏ anh thích cô sao?

Như vậy, nếu cô đem cả thể xác và tinh thần của mình đều cho anh, anh sẽ quý trọng sao? Anh sẽ chung thủy yêu một mình cô sao? Anh sẽ không phản bội cô sao? Anh sẽ trở thành chỗ dựa cho cô sao?

Nước mắt... Một giọt lại một giọt không ngừng rơi xuống, không biết là vui hay là lo âu...

Mặc Tử Hàn nhìn nước mắt trong mắt cô, vội vàng dùng môi của mình dán

lên mắt cô, đem nước mắt cô chảy ra toàn bộ nuốt vào trong thân thể của anh.

“Đừng khóc, em như vậy sẽ hại anh muốn làm em khóc lợi hại hơn!” Tuy rằng Thiên Tân đã cảnh cáo anh không được làm cô khóc, nhưng nước mắt này, hẳn là không tính à?

“Khóc lợi hại hơn?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“A...” Mặc Tử Hàn không khỏi cười, vừa di động dưới thân, vừa nói, “Chính là như vậy!”

“Um...” Tử Thất Thất ưm một tiếng, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng.

Mặc Tử Hàn vẽ mặt hạnh phúc, ở trong cơ thể cô bắt đầu ra ra vào vào, đầu tiên là chậm chạp, sau đó chậm rãi tăng tốc, sau đó là càng ngày càng di chuyển kịch liệt, cuối cùng chạy như điên ở trong cơ thể cô.

“A... A... Không nên... Đợi... Đợi chút... A...”

Tử Thất Thất không ngừng kêu la, thanh âm hoàn toàn không áp chế nổi, còn vui sướng vui mừng lần này lại cùng hai lần trước hoàn toàn không giống nhau, cũng không có cảm giác ghê tởm, cũng không có cảm giác muốn nôn, mà là cảm thấy thật ấm áp, rất ngọt ngào, tựa như lần đầu thật sự rõ ràng, cô có một loại cảm giác rất vô cùng tốt đẹp.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn bỗng nhiên líu ríu gọi tên cô, không ngừng cướp bóc cô, không ngừng líu ríu, “Thất Thất... Thất Thất...”

Tử Thất Thất hai tay nắm thật chặt tấm đệm, cắn chặt răng tận lực làm cho mình không phát ra âm thanh, nhưng lại tận lực không chế lý trí sắp bị chìm ngập của mình.

“Thất Thất... Ôm anh!” Mặc Tử Hàn đột nhiên ra lệnh.

Hai tay Tử Thất Thất thật giống như bị người nào đó khống chế, ngoan ngoãn nghe lời buông lỏng tấm đệm ra, một tay vòng qua cổ của anh, tay kia leo lên lưng anh, ôm lấy anh.

Mặc Tử Hàn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cực nóng của cô, bứt về đích hoài bão nóng bỏng của cô, bỗng nhiên tuôn trào, cuối cùng vùi sâu vào thật sâu trong thân thể cô.

“Um...” Anh kêu rên phóng thích trong cơ thể cô, sau đó mồ hôi đầm đìa xối lơ trên người cô.

Cả người Tử Thất Thất trong cùng một lúc mệt lử, không ngừng thở hào hển, hai mắt cũng mê ly như muốn ngất.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa lú lú, hôn lên môi cô.

Đôi môi Tử Thất Thất phối hợp với nụ hôn của anh, hai tay cũng không tự giác từ từ siết chặt, bỗng nhiên, chạm vào vết thương gồ ghề sau lưng anh, hai tay của cô run rẩy, sau đó rời khỏi thân thể anh, buông lỏng giữa không trung.

Mặc Tử Hàn ý thức được cử động của cô, lập tức mỉm cười nói, “Yên tâm đi, chỉ là một vết sẹo, rất nhanh sẽ hoàn toàn biến mất.”

Anh sẽ không để cho vết thương này lưu lại vĩnh viễn, anh sẽ nghĩ hết biện pháp xóa vết sẹo này đi, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, cũng nhất định phải làm cho nó biến mất trên lưng của anh. Chân mày Tử Thất Thất không khỏi khẽ chau lên, áy náy mở miệng nói “Xin lỗi...”

“Không cần nói xin lỗi, đây không phải lỗi của em, cho dù không có chuyện lần này, bọn họ vẫn sẽ tìm được cơ hội tới giết anh, anh cũng đã quen, đây chính là thế giới của anh, cho nên... Hoàn toàn không quan hệ cùng em, em không cần nói xin lỗi với anh!” Anh nói xong lại hôn nhẹ môi cô, lưu luyến không muốn rời đi.

Thật ra thì không bằng nói anh muốn cảm tạ sự kiện nổ mạnh lần này, làm cho anh nhận được cô gái này.

“Nhưng nếu không phải em, bọn họ cũng nhất định không có cơ hội xuống tay với anh, mà anh cũng không bị...”

“Anh đã nói không phải lỗi của em rồi, em muốn anh nói bao nhiêu lần em mới nghe hiểu?” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời cô, vừa oán trách vừa hôn hai má cô.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, em chỉ cần biết rằng, anh bây giờ còn khỏe khỏe mạnh mạnh sống là tốt rồi!” Anh hạ môi của mình ở trán cô, sau đó khẽ cúi đầu, chống ở trán cô, đối diện hai mắt của cô.

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, hai tay dừng ở không trung lại hạ xuống lưng anh, sau đó khẽ siết chặt, ôm lấy anh.

“Bảo bối... Em ôm anh như vậy sẽ làm anh cảm giữ không được!” Mặc Tử Hàn cười tà.

“Cầm giữ không được?”

“Đúng vậy, anh nghĩ chuyện rõ ràng như vậy, không cần anh giải thích chứ?” Anh vừa nói, dưới thân vừa động.

Tử Thất Thất đột nhiên kinh hãi.

“Anh... Anh... Anh không nên lên tại trong thân thể người khác!”

“Không có biện pháp, đây chính là đàn ông!”

“Cái gì? Chờ một chút... Không muốn, đi ra ngoài! A... ưm...”

“Bảo bối, chúng ta đấu lại một lần nữa đi?”

“Anh... Anh không nên vừa làm vừa hỏi... trứng thối... Tên khốn kiếp... A...”

“Ha ha...”

Trong phòng ngủ to như vậy tràn ngập ngọt ngào, trong không gian tràn đầy

không khí mập mờ, hai người một lần lại một lần, một lần lại một lần, làm những chuyện mặt đỏ tim đập cho đến khi mệt mỏi mới ngủ...

...

Đêm khuya

Trên bầu trời tối đen lộ ra vô số ánh sao sáng lấp lánh lập lờ, trăng sáng cao ngạo đọng ở chính giữa, lộ ra cái đầu tròn trịa, mà ánh trăng bàn bạc chiếu xạ vào bên trong phòng, chiếu vào trên giường lớn Simmons rộng hai thước.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất thân thể trần truồng ôm nhau nằm ở phía trên ngủ say, trên mặt mỗi người đều hiện lên nụ cười hạnh phúc, thật giống như cùng mơ một mộng đẹp.

Bỗng nhiên...

“Cộc, cộc, cộc!” Ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đột ngột vang lên, Mặc Tử Hàn thành linh mở hai mắt ra, chân mày khẽ chau lên.

Đã trễ thế này, sẽ là ai?

Chương 107: Ngài sẽ lấy Tử Thất Thất tiểu thư làm phu nhân ngài sao?

“Cộc, cộc, cộc!”

Lại là ba tiếng gõ cửa, mặc dù thanh âm không lớn nhưng gõ lặp lại 2 lần như vậy chắc là có việc gấp sao?

Mặc Tử Hàn cau chặt mày, quay đầu nhìn Tử Thất Thất vẫn còn đang ngủ say, nhìn khuôn mặt ngủ hạnh phúc kia của cô có chút thay đổi, tựa hồ hình như cũng nghe đến thanh âm, muốn mở mắt ra. Anh lập tức quay đầu trở lại, đứng dậy, đi xuống giường.

Đứng ở cửa, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, nhìn Kim Hâm đứng ở cửa.

“Đại ca!” anh ta vừa kêu vừa cúi đầu.

“Xuyt...” Mặc Tử Hàn đem ngón trỏ tay phải đặt ở trước môi, bảo anh ta không nên nói.

Kim Hâm lập tức ngậm miệng, hai mắt không khỏi nhìn về phía cửa phòng, tuy rằng một mảnh đen kịt, nhưng ánh trăng bàn bạc vẫn có thể làm hiện lên người ngủ trên giường là Tử Thất Thất.

Xem ra, khi anh không có ở đây trong khoảng thời gian này, bọn họ tiến triển vô cùng thuận lợi.

Mặc Tử Hàn chú ý tới tầm mắt của anh ta, hờ hững mà trong lòng ần ần tức giận, anh hiện tại ngay cả nam nhân liếc Tử Thất Thất một cái, anh đều sẽ cảm thấy tức giận, càng khỏi nói ánh mắt chăm chú hiện tại của Kim Hâm.

Lập tức đi ra cửa phòng, đem cửa phòng đóng lại, sau đó lạnh lùng nói, “Đi theo tôi!”

“Vâng!”

Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh, xoay người đi theo phía sau anh, đi vào phòng thứ ba kế phòng ngủ.

...

Trong phòng

Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế sa lon, chân phải gác lên chân trái, ngược lên hai mắt lạnh như băng nhìn khuôn mặt Kim Hâm.

“Nói đi, muện như vậy vội vã tìm tôi có việc gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

Kim Hâm đứng ở trước mặt của anh, trên mặt cứng nhắc có chút trầm trọng, mày khẽ nhăn lại, trả lời nói, “Thưa đại ca, chuyện anh để tôi điều tra, tôi đã tra ra được rồi!”

Đuôi lông mày Mặc Tử Hàn khẽ nâng.

“Là ai chế tạo?” Anh hỏi.

Chân mày Kim Hâm rớt cục chau lên, trầm giọng trả lời, “Là Mặc Thâm Dạ!”

Chân mày Mặc Tử Hàn bỗng nhiên chau lên, xác định hỏi lại, “Quả bom kia là do hần chế tạo?”

“Vâng!”

“Quả nhiên...” Mặc Tử Hàn kéo dài thanh âm, từ từ nói, “Quả nhiên là hần làm, cũng chỉ có hần mới có thể làm ra thứ này!”

“Đại ca, anh đã sớm đoán được?”

“Tôi cũng chỉ suy đoán mà thôi, bởi vì đã từng thấy qua hần làm thứ tương tự, người kia chỉ số IQ rất tốt, chỉ là...” Anh muốn nói lại thôi.

Chỉ là anh nhìn không thấu người kia suy nghĩ cái gì.

Mỗi ngày đều lần trong đám phụ nữ, mỗi ngày đều ở chung với một đám phụ nữ, chỉ cần phụ nữ mở miệng, cái gì hần cũng có thể cho cô ta, cho tới bây giờ cũng sẽ không cự tuyệt, mà tính cách phóng lãng, đàn ông vô cùng đào hoa nhưng là một siêu cấp thiên tài chỉ số IQ vượt qua hai trăm. Từ nhỏ liền bị chú ý, tất cả mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay, bất luận là ám sát hay là đánh, bất luận là khoa học công nghệ hay là chế thuốc, hần cũng vô cùng tinh thông, có thể nói hần là một nam nhân không gì làm không được, lại rất sớm rất sớm trước kia, tất cả mọi người nhận định hần là người thừa kế kế tiếp, nhưng cuối cùng... Ai cũng không nghĩ tới sẽ bị Mặc Tử Hàn anh đoạt được, mà từ ngày anh bắt đầu thừa kế, người đàn ông này liền trở nên rất kỳ quái, kỳ quái cũng không phải hần sẽ tức giận, mà kỳ quái chính là hần giống như không quan tâm đến chuyện gì xảy ra, như cũ là mỗi ngày tìm khắp các loại phụ nữ khác nhau, tính cách lười nhác như cũ, thậm chí có thể nói... Hần tựa hồ sống còn vui vẻ hơn.

Đàn ông như vậy, trong đầu của hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Hần muốn cái gì?

Chẳng lẽ là đang ra về trấn định? Cho nên mới phải chế tạo thứ này ra muốn giết anh, cuối cùng một lần nữa ngồi trở lại ngai vàng thủ lĩnh hắc đạo? Nhưng mà đầu mối rõ ràng như vậy, rõ ràng bại lộ thân phận của mình như vậy, là cách làm việc của hắc sao? Là chuyện mà một siêu cấp thiên tài sẽ làm ra sao?

“Đại ca?” Kim Hâm thấy anh đột nhiên lâm vào trầm tư, hơn nữa sắc mặt cũng trở nên cực kỳ thâm trầm cho nên không khỏi gọi anh một tiếng.

Mặc Tử Hàn đột nhiên trở lại bình thường, hai mắt lạnh như băng nhìn anh ta, chân mày chau lên.

“Cho dù thứ này là do hắc chế tạo, nhưng chủ mưu phía sau màn chưa chắc là bản thân hắc, anh có tra được chuyện này rốt cuộc là ai làm hay không?”

“Vẫn chưa, nhưng mà có người rất khả nghi!”

“Ai?”

“Chung Khuê!”

“Chú Chung?” Mặc Tử Hàn nghe được tên của ông ta, hốc mắt nháy mắt co rút, tản mát ra sát khí bức người.

Cái lão già chết tiệt kia, nếu quả thật chính là ông ta làm, vậy thì anh nhất định phải làm cho ông ta sớm một chút xuống mồ.

“Tiếp tục đi thăm dò, cho dù ít nhân lực vật lực, cũng phải điều tra rõ ràng chuyện này cho tôi!” Anh lớn tiếng ra lệnh, cơn giận dữ rõ ràng đã hiện ra trên mặt của anh.

“Vâng!” Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh.

Trong phòng trở nên im lặng, rất lâu sau đó Mặc Tử Hàn nhìn Kim Hâm vẫn đứng tại chỗ, không khỏi nghi hoặc nhíu mày.

“Làm sao? Anh còn có việc muốn nói với tôi?”

Kim Hâm chân chờ nhìn anh, chậm rãi mở miệng nói, “Có một chuyện, nhưng tôi không biết có nên nói hay không!”

“Nói!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!” Kim Hâm lĩnh mệnh cúi đầu, sau đó ngẩng đầu, nhìn anh to gan nói, “Đại ca, anh sẽ lấy Tử Thất Thất tiểu thư làm phu nhân của anh sao?”

Mặc Tử Hàn nghe được vấn đề của anh ta, đột nhiên khiếp sợ, tròng lớn hai mắt.

Lấy?

Lấy cô ấy làm vợ của anh?

...

...

Phòng ngủ

Tử Thất Thất một mình nằm ở trên giường, ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt mỹ lệ như bạch ngọc của cô, nhưng khuôn mặt hạnh phúc khi ngủ của cô đã từ từ biến hóa, khẽ chau mày, dường như mộng đẹp đang từ từ biến thành ác mộng.

“Không... Đừng... Mặc Tử Hàn... Không... Không... Đừng ——” Cô sợ hãi kêu, đột nhiên mở hai mắt ra, ngồi dậy từ trên giường.

Trên trán là từng giọt mồ hôi, hai mắt hoảng sợ nhìn về phía trước, hô hấp dồn dập mà lại rối loạn, cả căn phòng yên tĩnh cũng có thể nghe được thanh âm thở của cô.

Vốn ngủ rất say sưa rất quen thuộc, nhưng bất tri bất giác, cô vậy mà mơ thấy Mặc Tử Hàn cùng người đàn ông bảy năm trước giống nhau, thậm chí so với

anh ta càng xấu xa hơn, anh trực tiếp đi tìm phụ nữ khác, vứt bỏ cô, sau đó còn mang Thiên Tân đi, khiến cô trở thành hai bàn tay trắng.

“Sẽ không... anh ta sẽ không đối với mình như vậy...” Tử Thất Thất nhẹ giọng nỉ non, kinh ngạc lắc đầu.

Chậm rãi ổn định tâm tình mình, sau đó hai mắt bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Mạc Tử Hàn.

Anh ta đi đâu rồi?

Anh ta không có ở trong phòng sao?

Lẽ nào cơn ác mộng vừa rồi thật sự trở thành sự thật rồi? anh ta đi rồi?

“Không... Sẽ không...” Cô làm bầm lằn bầu nỉ non, kích động xuống giường.

Hai chân đứng trên mặt đất khẽ loạng choạng, dưới thân có chút đau đớn, thân thể cũng mệt mỏi vô lực, nhưng... Cô hiện tại chán ghét không gian chỉ có một mình như vậy.

Mạc Tử Hàn đi đâu?

Anh ấy ở đâu?

Cô cầm qua áo ngủ đặt ở đầu giường mặc lên người, sau đó từ từ đi đến cửa phòng, đem cửa phòng mở ra, nhìn hành lang âm u.

Bỗng nhiên, hai mắt thấy khe cửa phía dưới căn phòng thứ ba hé mở lộ ra ánh sáng, lại nghe đến thanh âm mơ hồ từ bên trong truyền đến. “Đại ca, ngài sẽ lấy Tử Thất Thất tiểu thư làm vợ anh sao?”

Giọng của Kim Hâm?

Cô kinh ngạc!

Anh ta nói vợ của Mạc Tử Hàn? Anh muốn kết hôn với cô sao? Đây là thật

sao?

“...”

Bên trong phòng trầm mặc thật lâu, Tử Thất Thất không tự chủ đem lỗ tai dựng thẳng lên, càng áp sát gần cửa phòng, nghe lén thanh âm bên trong, đang đợi câu trả lời của anh.

Rốt cục...

“Tôi sẽ không lấy cô ấy!”

“Ầm” một tiếng, trong đầu Tử Thất Thất giống như sét đánh, cả người giống như tinh thiên tịch lịch (sấm sét giữa trời quang) ngơ ngẩn đứng tại chỗ.

Anh ta vừa mới nói cái gì?

Sẽ không lấy cô?

Tại sao?

Tại sao...?

Tử Thất Thất hoảng loạn lui về phía sau từng bước, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

“Ai?”

Bên trong phát ra một tiếng quát, sau đó truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tử Thất Thất kích động lấy lại tinh thần, lập tức chạy về phòng ngủ.

...

Bên trong căn phòng thứ ba

Mặc Tử Hàn trả lời Kim Hâm lại đột nhiên ý thức được cửa có người nghe

lén, trong nháy mắt nhìn lại hai hàng lông mày, lạnh lùng quát to, “Ai!”

Nghe được thanh âm của anh, Kim Hâm lập tức xoay người, sải bước đi tới cửa, đưa tay đem cửa phòng mở ra nhưng lại khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

“Tiểu... Tiểu thiếu gia?”

Mặc Thiên Tân đứng ở cửa phòng, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Kim Hâm, thỉnh thoảng dời đi tầm mắt nhìn Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế sa lon.

“Ba, ba thật là quá đáng, lại dám để cho người đàn ông kia thô bạo đem con mang đi? Hơn nữa còn để cho con ngồi suốt một ngày trên xe, làm cho đầu con đau, đau thắt lưng, cái mông đau, ba nói... Ba đã làm gì mẹ? Mẹ hiện tại ở nơi đâu?” Cậu tức giận chát vắn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đầy tức giận.

Kể từ khi bị Hồ Phách ôm lên xe, hành trình toàn bộ ngày của cậu chính là ngồi trên xe, trông tránh đèn xanh suốt một ngày, nếu không phải cậu dùng thủ đoạn phi thường, bây giờ nói không chừng đã ở nơi chân trời góc biển, một mình lưu lạc.

Tức giận! Tức giận! Tức giận!

Thật sự là quá ghê tởm!

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn Mặc Thiên Tân, chân mày mờ hồ nhăn lại.

Người vừa nghe lén là nó sao? Như thế nào cảm thấy có cái gì không đúng?

“Con... Vừa mới trở về? Con vừa mới đứng ở cửa... Là con?” Hân nghi ngờ hỏi.

“Để làm chi? Hỏi như vậy là có ý gì?” Mặc Thiên Tân khó hiểu.

“Con vừa mới có phải đứng ở cửa nghe chúng ta nói chuyện hay không?” Anh lại hỏi.

“Không có!” Mặc Thiên Tân sáng khoái trả lời.

“Thật không có?”

“Làm sao? Không tin con? Bằng không ba hỏi chú ấy!” Mặc Thiên Tân nói xong đột nhiên xoay người, ngón tay út mập mạp chỉ người nào đó đứng ở cửa.

Tầm mắt Mặc Tử Hàn theo ngón tay của cậu nhìn về phía cửa phòng, đột nhiên kinh ngạc, nhìn Hồ Phách đứng ở cửa.

Anh ta... Đây là thế nào?

Chương 108: Cái gì chứ, cuối cùng vẫn là cô ngu nhất...

“Đại... Đại ca!” Hồ Phách đứng ở cửa xấu hổ kêu anh, cung kính cúi đầu như cũ.

Mặc Tử Hàn nhìn theo toàn thân anh ta, vón tóc rất gọn gàng đã trở nên lộn xộn, trong đó dường như còn hiện ra vài mảnh da đầu, mà âu phục sạch sẽ chỉnh tề trên người anh ta cũng trở nên lộn xộn không chịu nổi, cà vạt cũng sớm đã biến mất không thấy, cúc áo sơ mi cũng bị mất, âu phục còn bị làm cho nhăn nhăn nhúm nhúm, nhất là trên mặt, trên tay, trên cổ... Chỉ cần là da bại lộ bên ngoài đều in lên từng dãy dấu răng màu đỏ, mà dấu răng nho nhỏ rất rõ ràng là tiểu quỷ nào đó còn chưa trưởng thành hoàn toàn in lại.

“Đây... Đây là có chuyện gì?” Mặc Tử Hàn nhìn anh ta, nghi hoặc hỏi.

“Thưa đại ca, cũng không có chuyện gì, chẳng qua là gặp một chút sự cố nhỏ!” Hồ Phách cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng trả lời.

Sự cố nhỏ?

Tầm mắt Mặc Tử Hàn bỗng nhiên chuyển dời đến trên người Mặc Thiên Tân.

Cái gọi là sự cố nhỏ chắc là kiệt tác của nó đi?

“Hừ!” Mặc Thiên Tân ngạo mạn hừ lạnh, khó chịu nói, “Hắn đáng đời, ai kêu

hắn không nghe con nói, bởi vì cái gọi là thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải là không báo, thời cơ chưa tới, mà thời cơ hắn... Vừa vận tới!”

Lúc ngồi trên xe, cậu hô to muốn dừng xe, nhưng người kia lại hoàn toàn coi như không có nghe thấy, tiếp tục lái xe, vậy thì cậu cũng chỉ phải bắt hắn, găm hắn, cắn hắn, dùng vũ lực giải quyết vấn đề, tuy rằng cậu hao tổn không ít thời gian, bất quá cuối cùng người kia vẫn là thỏa hiệp mang cậu về.

Hồ Phách đứng ở cửa, ngoại trừ xấu hổ ra thì không làm ra thêm biểu tình nào khác.

Phải biết rằng, lúc đang lái xe cậu ta đột nhiên đánh tới, vừa cắn vừa cào vừa găm, thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn, quan trọng hơn là anh chết cũng không hề gì, nếu đem tiểu thiếu gia cũng hại chết, vậy anh đã có thể phạm vào tội lớn ngập trời, cuối cùng không có cách nào chỉ có thể dẫn cậu ta trở lại.

“Đại ca, thuộc hạ thất trách, xin ngài xử phạt!” Anh càng cúi đầu thật sâu.

Mặc Tử Hàn cau mày, ai gặp phải tiểu quỷ này cũng sẽ vô cùng xui xẻo.

“Quên đi!” Anh nhẹ giọng thở dài, sau đó lạnh lùng hỏi, “Vừa nãy lúc anh trở về có thấy ai đứng ở cửa nghe lén không?”

“Nghe lén? Tôi cũng không có thấy người, tôi cùng tiểu thiếu gia đều mới trở về, vừa mới đứng ở cửa, cửa phòng lại đột nhiên mở ra!” Hồ Phách thành thực trả lời, anh thực sự không thấy bất kỳ ai đứng ở cửa phòng.

Hốc mắt Mặc Tử Hàn bỗng nhiên buộc chặt.

Mới vừa anh ý thức được có người, thật sự là Mặc Thiên Tân vừa tới sao? Hay là anh gặp ảo giác? Nhưng mà cảm giác có người ở cửa nghe bọn họ nói chuyện, nghe thật lâu...

Quên đi, có lẽ thật sự là anh bệnh nặng mới khỏi, quá mức nhạy cảm.

“Mấy người đều lui ra đi!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!”

“Vâng!”

Kim Hâm và Hồ Phách cùng nhau khom lưng, lui về hướng cửa phòng, nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại.

“Ba bây giờ tin con rồi chứ?”

Mặc Tử Hàn nhìn tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, thở dài một hơi, sau đó liền trầm mặc không có bất kỳ lời nói nào nữa.

“Đúng rồi, mẹ con đâu? Ba đem mẹ làm cái gì rồi? Con không cho phép ba khi dễ mẹ của con!” Mặc Thiên Tân đột nhiên kích động, chăm chú nhìn anh, kiên định biểu hiện khí khái của mình.

“Cô ấy đang ngủ!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Ngủ?”

“Đúng vậy, cô ấy đang ngủ, cho nên người đừng âm ỉ, sáng sớm ngày mai các người dĩ nhiên sẽ gặp mặt!”

Mặc Thiên Tân nghe anh nói như thế, nhìn cái khuôn mặt kia từ âm trầm chuyển biến thành khuôn mặt rực rỡ ánh mặt trời, xem ra, nhất định là xảy ra chuyện ám muội, lẽ nào... Ba với mẹ... Cái kia?

“Ba, ba không có làm cho mẹ khóc chứ?” Cậu đột nhiên khẩn trương hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn im lặng.

“Ba làm mẹ khóc?” Mặc Thiên Tân lớn tiếng chất vấn.

“Con yên tâm đi, nước mắt hạnh phúc cùng thương tâm là hai loại, nước mắt mẹ con nhất định là hạnh phúc!”

“Nói đi nói lại, vẫn là ba làm mẹ khóc! Ba là đại ngu ngốc, con muốn mang

mẹ lúc này rời khỏi.” Mặc Thiên Tân tức giận nói liền xoay người đi về phía cửa phòng.

Mặc Tử Hàn vội vàng bắt lấy vạt áo sau cổ hắn, ra lệnh nói, “Không cho phép con đi làm âm ỉ khi cô ấy ngủ!”

“Con mặc kệ, con muốn mang mẹ đi, ba căn bản là không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc!”

“A? Vậy người biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc?”

“Tóm lại so với ba còn tốt hơn!”

“Xú tiểu tử...” Mặc Tử Hàn tức giận ra tay.

“Oa, mẹ, cứu mạng ——” Mặc Thiên Tân kêu to.

...

Trong phòng ngủ

Tử Thất Thất kích động trở về phòng, lập tức bỏ đi áo ngủ trên người, nằm lại trên giường, sợ bị phát hiện.

Nhưng khi đem cả người bọc ở trong chăn, thân thể vậy mà bất giác run rẩy, nước mắt cũng không tự giác từ hốc mắt tuôn ra, thân thể cũng không tự giác cuộn co lại, mà trong đầu còn không ngừng quanh quẩn lời Kim Hâm cùng Mặc Tử Hàn đã nói.

“Đại ca, anh sẽ lấy Tử Thất Thất tiểu thư làm vợ sao?”

“Tôi sẽ không lấy cô ấy!”

...

Tại sao?

Tại sao anh ta nói như vậy?

Không muốn lấy cô, chính là không thích cô sao? Nếu không thích cô, tại sao còn muốn đổi với cô như vậy? Tại sao còn dịu dàng như thế? Tại sao còn nói nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy? Tại sao còn lừa gạt cô? Tại sao đem trái tim đã chôn cất vào biển rộng của cô một lần nữa đánh thức? Tại sao muốn làm cô tiếp nhận thống khổ như thế?

Khốn kiếp... khốn kiếp... khốn kiếp... Tên khốn kiếp...

Nguyên lai hắn cũng giống như vậy, nguyên lai hắn cùng những người đàn ông kia giống nhau, căn bản là không phải thật tâm thích cô, cũng đúng, cần thận tưởng tượng, hắn hình như cho tới bây giờ chưa từng nói là thích cô, hắn chỉ nói, coi cô như con rồi.

Cái gì chứ... Đến cuối cùng, vẫn là cô ngu nhất.

“A... Ha ha...” Cô nhẹ giọng cười nhạt, cười chính mình ngu, cười chính mình ngốc, cười chính mình si, càng cười chính mình dĩ nhiên sẽ thích một tên khốn kiếp.

Đau quá...

Trái tim giống như bị người dùng dao một lần lại một lần đâm, như có đồ vật gì đó không ngừng ở bên trong quấy nhiễu, đau đến khiến cô không ngừng rơi lệ, thật là khó chịu, giống như chết.

Rõ ràng, thật sự coi như là đã chết.

Rốt cuộc loại thống khổ này cô còn phải nếm bao nhiêu lần?

“Két!”

Đột nhiên, thanh âm cửa phòng bị mở ra vang lên.

Tử Thất Thất kích động lau nước mắt trên mặt, nhắm chặt hai mắt, giả bộ ngủ.

Mặc Tử Hàn chậm rãi bước đến bên giường, nhìn Tử Thất Thất nằm ở trên giường đưa lưng về phía anh.

Thật vất vả đem tiểu tử Mặc Thiên Tân kia đuổi đi ngủ, rốt cục có thể cùng cô ấy một mình ở trong phòng hưởng thụ thế giới hai người. Thật sự rất muốn đánh thức cô, để cô cùng anh tâm sự, trò chuyện, tiếp tục làm một chút vận động, nhưng... Rồi lại không đành lòng đánh thức cô.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi tên cô, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, Tử Thất Thất nghe được âm thanh của anh trái tim đột nhiên buộc chặt, nhưng lại cố gắng áp chế thân thể của mình, không để cho anh phát hiện cô đã tỉnh, không thể để cho anh phát hiện chuyện cô vừa mới nghe lén.

Cô dùng sức nhắm chặt hai mắt, đem hết toàn lực đóng vai nhân vật ngủ say.

Mặc Tử Hàn nằm ở cạnh cô, hai tay từ sau lưng của cô đem cả người của cô ôm chặt, dịu dàng ôm chặt, sau đó cùng một chỗ nhẹ giọng rừ rừ, “Thất Thất...”

Trái tim Tử Thất Thất từ lúc anh lên tiếng càng lúc càng đau đớn nghiêm trọng, cô ấy dùng sức cắn chặt môi dưới, không để cho mình khóc.

Thật muốn hất tay anh ta đang ôm mình ra, thật muốn chát vắn anh ta vừa mới nói câu kia, thật muốn lập tức chạy trốn khỏi anh ta, thật muốn hung hăng ra sức đánh người đàn ông này.

Khốn kiếp... Tên khốn kiếp... Tên khốn kiếp...

Ở trong lòng cô không ngừng mắng, nhưng cô lại như cũ lưu luyến đôi tay ấm áp này của anh.

Làm sao bây giờ?

Cô hiện tại phải làm thế nào mới tốt?

Mặc Tử Hàn ở phía sau ôm cô, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của cô, tuy rằng

ấm áp nhưng lại so với lúc trước lạnh hơn rất nhiều, chẳng lẽ là anh vừa mới rời khỏi cô khiến cô bị lạnh sao? Cần thận cảm thụ một chút, thân thể cô hình như có chút run rẩy, quả nhiên là rất lạnh sao?

Anh khẽ nhíu mày, hai cánh tay khẽ dùng lực đem cô ôm chặt hơn, cũng làm ấm áp thân thể cô.

Đột nhiên nhớ lại lời Kim Hâm vừa mới hỏi qua.

“Đại ca, ngài sẽ lấy Tử Thất Thất tiểu thư làm phu nhân ngài sao?”

Lấy cô ấy?

Lấy cô ấy làm phu nhân của anh? Sau đó hai người còn có Thiên Tân, ba người sống hạnh phúc?

A... Loại si tâm vọng tưởng này, căn bản là không có khả năng thực hiện.

Chuyện một tháng trước không phải là một chứng minh tốt nhất sao? Cuộc sống của anh, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, mỗi thời mỗi khắc đều phải tiểu tâm dục dục vượt qua, mỗi thời mỗi khắc đều phải cảnh giác người chung quanh, khi anh bước lên vị trí này, phía sau còn có vô số ánh mắt âm thầm theo dõi anh, cũng giống như có vô số người muốn cướp lấy tánh mạng của anh, nếu anh thật sự lấy cô, vậy thì, chính là đem cô cùng Thiên Tân kéo vào khu vực hắc ám, bọn họ phải cùng anh sống cuộc sống như vậy, cảnh giác, cần thận, đề phòng, sợ hãi, cuộc sống lúc nào cũng phải tiểu tâm dục dục, lúc nào cũng phải dùng tâm tính hoài nghi đối đãi với mọi người bên cạnh.

Anh không muốn đem áp lực này giam chân trên người của bọn họ, bọn họ chỉ cần ở bên cạnh anh như vậy, chỉ cần sống hạnh phúc như vậy là tốt rồi, cho nên...

“Xin lỗi...”

Anh ở bên tai của cô, nhẹ giọng nói xin lỗi.

Chương 109: Thống khổ không có gì lớn, đau đớn cũng không có gì ghê gớm!

Xin lỗi?

Tử Thất Thất nghe anh nói xin lỗi, nghe nói ra ba chữ kia, nước mắt từ khoeo mắt chảy xuống.

Tại sao muốn nói xin lỗi chứ?

Tại sao vào lúc này nói xin lỗi cô?

Là vì vừa ở trong phòng cùng Kim Hâm nói không cưới cô sao? Như vậy... Cần gì phải nói xin lỗi chứ? Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Không muốn lấy cô nhưng lại muốn cô ở lại bên cạnh anh sao? Như thế... Cô là cái gì?

Người đàn ông này, anh tại sao muốn đối xử với cô như vậy chứ? Tại sao vậy chứ? Rốt cuộc là tại sao?

Nước mắt càng ngày càng mãnh liệt, cô không nhịn được ghen ngào, hai tay dùng sức bưng kín miệng mình.

Chẳng qua là một động tác rất nhỏ, Mặc Tử Hàn đột nhiên cả kinh.

“Em đã tỉnh?” Anh hỏi.

Tử Thất Thất kinh ngạc lập tức thu lại nước mắt trong mắt, sợ anh sẽ hoài nghi, lập tức xoay người, đem đầu của mình vùi vào lồng ngực của anh.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc cùng động tác của cô, cô dĩ nhiên chủ động tiến vào trong ngực của anh, hơn nữa còn cúi đầu thật sâu, chẳng lẽ là đang xấu hổ? Dù sao vừa mới làm loại chuyện này, chính là... Vẫn còn có chút kỳ quái.

“Em sao vậy?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Không có gì!” Cô hạ thấp giọng, lấy cớ nói, “Chỉ là có chút lạnh.”

Quả nhiên, là vì vừa nãy anh rời đi, cho nên khiến cô bị lạnh mà tỉnh dậy? Thật đáng chết, anh nên đắp chăn cho cô thật tốt rồi mới đi.

Hai cánh tay lại ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nói, “Như vậy còn lạnh không?”

“Ừ, hoàn hảo!” Cô trả lời.

“Thế này?” Anh lại dùng sức, càng ôm chặt cô thêm.

“Ừ, hoàn hảo!” Cô vẫn nhẹ giọng trả lời như cũ.

Chẳng biết tại sao, mặc kệ anh dùng sức ôm chặt cô thế nào, thân thể cô vẫn cảm giác rất lạnh, hơn nữa trái tim trong thân thể cũng càng đau đớn.

Mặc Tử Hàn khẽ cúi đầu nhìn cô ấy, bỗng nhiên tà ác cười, nói, “Dứt khoát, chúng a làm tiếp một lần để cho thân thể ấm áp lên đi!”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc chờ đợi cô đáp lại, càng ngày càng cảm thấy cô kỳ quái, lẽ nào...

Anh còn chưa nghĩ xong, Tử Thất Thất ở trong ngực của anh khẽ di động một chút, sau đó nhẹ giọng nói, “Em ngủ, ngàn vạn lần đừng đánh thức em!”

Ngủ?

“A...” Anh cười khẽ, lại một lần nữa khếp lại hai cánh tay của mình, ôm thật chặt cô nói, “Anh biết rồi, anh không ầm ĩ em, em ngủ đi!”

Phụ nữ thật đáng yêu...

Đơn giản là một câu nói khả ái của cô, nghi hoặc trong lòng anh không còn

sốt lại chút gì, chỉ có vô tận ấm áp ở trong lòng phiêu đẳng.

Hạnh phúc!

Anh cho rằng đây chính là hạnh phúc.

Nhưng, Tử Thất Thất bị anh gắt gao ôm vào trong ngực lại dùng sức cắn chặt đôi môi của mình, không để cho mình khóc, không để cho mình phát ra âm thanh, không để cho mình lộn xộn, cô thống khổ... kiềm chế ở trong ngực anh.

Cái ôm thật ấm áp, tim đập rất mạnh mẽ, bộ ngực thật là rộng rãi, nhưng... Nhưng lại hành hạ cô cực kỳ thống khổ.

Rất muốn đẩy anh ra, nhưng lại càng muốn ôm chặt lấy anh.

Dường như đây là lần đầu tiên, cô yêu một người đàn ông sâu sắc như vậy... Lại không nghĩ rằng người đàn ông này, thật sự là một tên khốn kiếp.

Làm sao bây giờ?

Cô hiện tại phải làm thế nào mới tốt?

Có ai... Có thể tới nói cho cô biết?

Hạnh phúc cùng thống khổ đan vào cùng một chỗ, sẽ tạo ra tương lai thế nào? Hạnh phúc, rất hạnh phúc? Thống khổ, rất thống khổ? Hoặc là... Yên bình?

Cả đêm không ngủ, khi trời tờ mờ sáng, Tử Thất Thất liền nhẹ nhàng từ từ rời khỏi lòng ngực Mặc Tử Hàn đứng dậy.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuần kia, nhìn biểu tình hạnh phúc trên mặt, nhìn khóe miệng anh mỉm cười, trái tim lại bắt giắc đau.

Lập tức chuyển tầm mắt của mình, chân mày nhíu lại thật sâu, hai tay khẽ kéo

chăn, sau đó từ trên giường đi xuống, cũng đi ra khỏi phòng, lưu lại một mình anh nằm ở trên giường, vẫn ngủ say.

Đi ở trong hành lang xám xịt, hai chân Tử Thất Thất vậy mà chẳng có mục đích.

Muốn thừa dịp hiện tại chạy trốn? Chạy trốn khỏi anh? Dù sao Dù sao chân cũng đã tốt hơn, cũng không có lý do lại sống ở bên cạnh anh rồi, nhưng mà chạy trốn, phải đi đâu? Trên thế giới này còn có chỗ thu lưu cô sao? Còn có chỗ cho cô trở về sao?

Thiên Tân... Thiên Tân đâu?

Ngày hôm qua bị Hồ Phách mang đi, nó vẫn chưa về sao?

Rất muốn gặp nó a, rất muốn ôm thân thể nho nhỏ của nó, thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi, nhưng... Nếu cô khóc nhất định sẽ hại nó lo lắng, thằng nhóc này tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại rất nhạy cảm, hơn nữa còn thông minh như vậy, cô nhất định không dấu được nó, cho nên không thể khóc ở trước mặt nó, cô phải cười... Cười đối mặt mọi người, dùng nụ cười giống bảy năm này che dấu hết thảy.

Thống khổ không có gì lớn, đau đớn cũng không có gì là ghê ghớm, nhẫn nhiều năm như vậy, cho nên... Cho nên...

Bỗng nhiên trong lúc đó, nước mắt lại một lần nữa trào ra, từ khuôn mặt xinh đẹp của cô chảy xuống.

“Thật là hồngбет, tại sao... Gần đây mình thích khóc như vậy...” Hai chân cô đột nhiên dừng lại, sau đó ngồi ở trên mặt đất, ôm đầu gối của mình không ngừng khóc.

Thật sự không có gì lớn đấy sao? Nếu quả thật là như vậy, vậy tại sao cô không cách nào nhịn được loại cảm giác đau triệt nội tâm này?

...

Trong phòng ngủ

Khi mặt trời đã ở trên cao, chân mây Mặc Tử Hàn khẽ chau lên, bởi vì suốt một tháng đều cùng Tử Thất Thất ngủ chung ở một giường cho nên dưỡng thành thói quen khi chưa mở mắt liền bắt đầu hồ loạn mạc tác bên cạnh, nhưng hai bàn tay to không ngừng ở trên giường sờ tới sờ lui lại cũng không đụng đến người kia.

Thình lình giường đôi mắt, từ trên giường bật dậy.

Hai mắt quét một lần toàn bộ phòng, thế nhưng trống không chỉ có một mình anh.

Tử Thất Thất đâu?

Cô ấy lại đi đâu?

Cô gái đáng chết kia vậy mà lại chơi trò mất tích với anh? Cũng đã cảnh cáo cô mấy lần? Tuyệt đối không được rời khỏi anh, cô tại sao không nghe? Tại sao luôn thừa dịp anh không chú ý liền biến mất không thấy bóng dáng?

“Đáng chết!” Anh mắng rồi xuống giường, cầm lấy áo ngủ đặt ở đầu giường rất nhanh mặc vào người.

Rốt cuộc đi đâu?

Anh cau chặt mày, lòng nóng như lửa đốt tìm kiếm trong phòng, tìm toàn bộ căn phòng lại không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Trái tim... Bắt đầu nóng nảy.

“Hỗ Phách —— Hỗ Phách ——” Anh gào thét lớn kêu hai tiếng.

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, Hỗ Phách mặc một thân quần áo mới tinh, sạch sẽ xuất hiện ở cửa.

Anh ta cúi đầu thật sâu, cứng nhắc nói, “Đại ca, ngài có cái gì phân phó?”

“Tử Thất Thất đâu? Cô ấy đi đâu?” Anh vội vàng hỏi.

“Tử tiểu thư sáng sớm cô ấy liền đi tới phòng bếp khách sạn rồi!”

“Phòng bếp?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc, “Cô ấy đi phòng bếp làm gì?”

“Cái này... Hẳn là nấu ăn đi?” Nếu không, anh cũng không nghĩ ra cô ấy đi phòng bếp làm cái gì, vào sáng sớm, cô ấy liền đi tìm anh, chủ động nói với anh cô ấy muốn đi phòng bếp khách sạn, còn để anh chỉ đường tới phòng bếp, khi đó bộ dáng cô ấy cũng không kỳ quái, khuôn mặt tươi cười giống như là một người vợ nhỏ đắm chìm trong hạnh phúc, cho nên cũng có thể là vì người mình thích, cho nên muốn đích thân xuống bếp đi?

“Đáng chết! Phòng bếp ở tầng mấy?” Mặc Tử Hàn sốt ruột hỏi.

“Tầng một!”

“Dẫn đường!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!”

Hồ Phách lập tức xoay người, nhưng hai người mới vừa vặn bước được một nửa, liền thấy Tử Thất Thất đẩy một toa ăn từ nơi không xa đi tới, mà trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh qua, hoàn mỹ trang bị lên cho bản thân.

“Hai người làm sao đều đứng ở cửa?” Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, nhất là khuôn mặt xem ra tức giận của Mặc Tử Hàn.

“Anh nói em không được rời khỏi anh, tại sao lại tự tiện rời khỏi?” Mặc Tử Hàn hai bước tiến lên, nhíu mày tức giận nhìn chăm chăm cô.

Loại cảm giác hốt hoảng lo sợ, cô rốt cuộc muốn làm cho anh hưởng thụ mấy lần mới hài lòng?

Tử Thất Thất hai mắt sáng tỏ nhìn hai mắt tức giận của anh, nhẹ giọng nói,

“Em đã dặn dò lại là tới phòng bếp, hơn nữa em chỉ là muốn làm cho anh một bữa sáng mà thôi, anh tức giận như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ anh thật muốn em ở bên cạnh anh một tác cũng không rời sao? Anh cho rằng em là gì của anh?”

Không tự chủ liền bật thốt lên những lời này.

Như vậy có phải quá rõ ràng rồi không? Có bị anh phát hiện không? Như vậy... Anh sẽ cho cô đáp án thế nào?

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô, nhìn khuôn mặt mỹ lệ kia của cô, kinh ngạc nói, “Em... Làm bữa sáng cho anh? Tự mình làm cho anh?”

Tử Thất Thất bỗng nhiên kinh ngạc nhìn anh.

A...

Cô ở trong lòng cười khẽ.

Vốn còn lo lắng sợ anh sẽ phát hiện, nhưng mà anh lại một chút cũng không có chú ý chuyện này, ngược lại bởi vì chuyện làm một bữa ăn sáng nhỏ như vậy mà lộ ra biểu tình vui vẻ như trẻ con, rốt cuộc... Cô phải vui vẻ, hay là phải thương tâm đây?

Người đàn ông này, quả nhiên là một tên khốn kiếp đủ mười phần.

“Em dậy sớm như vậy là vì làm bữa sáng cho anh? Đây là em tự làm?” Mặc Tử Hàn lại hỏi lần nữa, dùng một đôi mắt xinh đẹp giống như là một đứa bé khi nhận được kẹo nhìn cô.

Quên đi, không hỏi...

Đôi lấy sẽ chỉ là càng thêm thương tâm mà thôi!

“Ừ!” Cô nhẹ giọng trả lời, gương lên mỉm cười xinh đẹp nhất.

Dùng xinh đẹp để che dấu thống khổ, đem thống khổ giấu ở đáy lòng...

Không cho bất luận kẻ nào phát hiện...

Đây chính là chuyên môn của cô.

Chương 110: Anh hỏi em, em... thích anh không?

Nhận được câu trả lời của cô, trái tim đã đóng băng nhiều năm của Mặc Tử Hàn lại một lần nữa bị cô hòa tan. Bất quá, nhất định không có ai biết, anh lớn như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng không có ai đích thân làm cái gì cho anh, thứ vì anh mà làm này, thứ vì anh mà xuất hiện này... Anh là lần đầu tiên được nhận.

Thật vui vẻ!

Mặc dù còn chưa ăn nhưng đây nhất định là bữa ăn sáng ngon nhất trên thế giới.

“Em nấu gì vậy?” Anh hỏi, trong lời nói chứa trăm ngàn dụ dỗ.

“Chỉ là một chút thứ đơn giản!” Tử Thất Thất cười trả lời.

“Đơn giản là cái gì?”

“Đợi khi ăn rồi chẳng phải sẽ biết!”

“Cũng đúng, vậy đi vào nhanh một chút đi!”

Mặc Tử Hàn nói xong liền cùng cô đẩy toa ăn đi vào trong phòng.

Hồ Phách ở lại cửa phòng, nhìn bọn họ ân ân ái ái đi tới cửa phòng, mới nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đóng kín cửa, tâm tình cũng bị bọn họ ảnh hưởng, trên mặt cũng không tự giác lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nếu bộ dáng bây giờ của đại ca bị những lão già giáo hoạt kia nhìn qua, nhất định sẽ khiếp sợ cho là mắt mình bị mù, bất quá bộ dáng ngay lúc này của anh cũng chỉ có mấy người biết mà thôi.

Bởi vì... Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân tồn tại, là chuyện tình cực kỳ bí mật...

...

Phòng khách

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất đem bữa sáng trên toa ăn bỏ lên bàn, Mặc Thiên Tân mặc một thân đồ ngủ khả ái từ trên lầu đi xuống.

Tay nhỏ bé không ngừng xoa con mắt mê mê mang mang của mình, bộ dáng lười nhác, thật giống như chưa tỉnh ngủ, nhưng... Khi tầm mắt cậu thấy Tử Thất Thất, nháy mắt tròng lớn, lộ ra thần thái sáng như tuyết, sau đó chân nhỏ nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô, hai tay dùng sức ôm lấy chân cô, vui vẻ nói, “Mẹ”

“Thiên Tân!”

Tử Thất Thất dịu dàng kêu cậu, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cậu, mà hai tay lại không tự chủ nắm chặt, nếu không phải cô đang không chế nước mắt của mình, hiện tại nhất định khóc lên.

“Mẹ?” Mặc Thiên Tân có chút nghi hoặc nhìn cô.

Nụ cười trên mặt cô quá mức rục rờ rồi, rục rờ làm cho cậu không tìm được một chút tỳ vết nào.

Đây là nụ cười hạnh phúc sao? Nhưng mà tại sao, cậu cảm thấy nụ cười của mẹ thật giống như là đang khóc chứ? Cười như vậy, cậu vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

“Thế nào? Tại sao nhìn chăm chăm mẹ vậy!” Tử Thất Thất cười hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy mẹ hôm nay rất đẹp!” Mặc Thiên Tân giả bộ vui vẻ.

“Vậy bình thường mẹ không đẹp sao?”

“Đương nhiên đẹp rồi, chẳng qua là hôm nay đặc biệt đẹp, ai... Bất quá mẹ cũng chỉ có khuôn mặt lớn lên là được, đây là một ưu điểm!” Cậu không khỏi liền cảm thán mang theo trào phúng.

“Tiểu tử thúì này, con có phải không muốn ăn sáng hay không?” Tử Thất Thất đột nhiên lộ ra bộ mặt hung thần ác sát.

“Mẹ con sai rồi, so với khuôn mặt của mẹ, con cảm thấy bữa ăn sáng quan trọng hơn!”

“Con... Con... Tiểu tử thúì!” Tử Thất Thất giơ lên thiết quyền của mình muốn đánh người.

“Đừng oa, ba cứu mạng!” Mặc Thiên Tân kêu to, nhanh chóng chạy tới phía sau Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Thất đuổi theo, đột nhiên chạm mặt đụng vào Mặc Tử Hàn, khuôn mặt hai người gần gũi mặt đối mặt, mà Mặc Thiên Tân núp ở phía sau Mặc Tử Hàn cười trộm, nhìn bộ dáng xấu hổ của hai người bọn họ giờ này.

Một nhà ba người chơi trò điều hâu bắt gà con này, cậu đúng là chờ đợi thật lâu, ảo tưởng thật lâu, thật vất vả cậu mới nắm được cơ hội, đương nhiên muốn chơi nhiều nhiều chút rồi, hắc hắc...

“Anh... Anh... Tránh ra!” Tử Thất Thất xấu hổ mở miệng, nháy mắt mặt đỏ tai hồng.

“Không... Không cho!” Mặc Tử Hàn vừa mở miệng, so với cô cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hai người ngây ngốc đứng đó, Mặc Thiên Tân núp ở phía sau chờ đến nóng nảy.

Tại sao phải đỏ mặt chứ?

Ai... Bọn họ là học sinh trung học mới biết yêu sao?

“Quên đi, không chơi, nhảm chán muốn chết, ăn cơm!” Cậu oán trách nói, an vị trên ghế.

Mà Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất hai người lại trầm mặc vài giây, cuối cùng người nào đó thật sự không kiên trì nổi loại không khí này, cho nên lập tức nói, “Ăn... Ăn cơm đi!”

Nói xong, Tử Thất Thất liền xoay người, muốn ngồi ở bên người Mặc Thiên Tân.

Mà Mặc Tử Hàn đột nhiên bắt lấy tay cô, kiên quyết lời cô đến chỗ đối diện Mặc Thiên Tân, ngồi ở bên cạnh mình, mà bàn tay kia vẫn nắm cô gắt gao không chịu buông ra.

“Cái kia...” Tử Thất Thất nhìn cơm trên bàn, lúng túng mở miệng nói, “Anh muốn... Để em ăn như thế nào?”

Cô nói xong liền giật giật tay phải bị anh bắt được, muốn tránh thoát, nhưng Mặc Tử Hàn cũng nắm rất chặt, dùng sức nắm, chính là không chịu buông tay.

“Ăn như vậy!” Anh đột nhiên cầm lấy đôi đũa trên bàn, gấp một món trên bàn đưa đến bên miệng cô, ra lệnh nói, “Há mồm!”

Lần trước không có làm được, lần này tuyệt đối phải thành công.

Cái trán Tử Thất Thất rõ ràng có chút xấu hổ.

Người đàn ông này rốt cuộc là có sợi dây nào không được bình thường? Tại sao từ sáng sớm bắt đầu tựa như một đứa trẻ? Tại sao bày ra biểu tình vui vẻ này? Nếu không có ý định lấy cô, vậy thì... Cũng đừng có đối đãi với cô như vậy.

Trái tim, đột nhiên lại co rút đau đớn, nhưng trên mặt cô lại không có bất kỳ

thay đổi gì.

Hai mắt nhìn thức ăn bên miệng, cô chậm rãi mở to miệng, ăn vào, cũng là có chút chua xót.

“Thật ngoan!” Mặc Tử Hàn nói xong lại đột nhiên nhích tới gần, khẽ hôn môi cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ nháy mắt sững sờ.

Mặc Thiên Tân đôi diện cũng kinh ngạc trừng lớn hai mắt, sau đó có chút xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, “Khụ, khụ!”

Tử Thất Thất nghe xong trở lại bình thường, quay đầu hung hăng nhìn chăm chăm anh.

Mặc Tử Hàn đôi môi mân cùng một chỗ, gọi lên nụ cười đắc ý.

“Em muốn tự ăn, anh mau buông em ra!” Tử Thất Thất giận.

“Không được, hôm nay tay em không được đụng vào bàn ăn, anh muốn giúp em ăn cho đến khi no mới thôi!”

“Anh... Buông em ra, khốn kiếp!”

“Nào... Há mồm, a...”

Mặc Thiên Tân nhìn một nam một nữ đôi diện đang không ngừng liếc mắt đưa tình, chỉ có thể than thở lắc đầu, xem ra cậu ở chỗ này chính là một bóng đèn, bất quá cái bóng đèn này lại phát sáng, nói vậy bọn họ cũng nhìn không tới.

Quên đi, vì ăn bữa ăn sáng thật ngon, hấn bùng phần của mình đi lên lầu hai.

Bởi vì cái gọi là: nhắm mắt làm ngơ... không thích hợp với trẻ em!

Mặc Tử Hàn khéo mắt liếc nhìn Mặc Thiên Tân đi lên lầu, thẳng đến bóng

người của cậu biến mất khỏi tầm mắt, anh đột nhiên buông đôi đũa trong tay, mạnh mẽ đem Tử Thất Thất từ trên ghế ôm lấy, nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên hai chân của mình, sau đó quay mặt cô ra, hôn lên môi cô.

“A... Ừm...” Tử Thất Thất sợ hãi kêu, bị nụ hôn của anh chiếm đoạt, cả đại sảnh nháy mắt yên tĩnh.

Tử Thất Thất kinh ngạc trừng lớn hai mắt, gần gũi nhìn hai mắt Mặc Tử Hàn, mặt cô càng ngày càng đỏ, mà hai tay cũng không ngừng giãy dụa, nhưng hoàn toàn bị anh chế phục, cuối cùng cũng chỉ có thể tùy ý anh hôn, càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm, càng ngày càng nóng...

Nụ hôn thật nồng nàn, giống như anh nói anh có bao nhiêu thích cô. Nhưng... Hết thấy cũng chỉ là hư tình giả ý...

Cô đã nhận rõ thực tế.

Quên đi, đàn ông... Căn bản là không đáng tin tưởng.

Đột nhiên, cô buông lỏng tất cả sức lực, không giãy dụa nữa, không hề phản kháng, tùy ý anh không ngừng hôn, tùy ý anh không ngừng cướp đoạt, hút lấy ngọt ngào của cô, hút lấy hô hấp của cô, thật dài thật lâu bịt kín miệng cô, cùng cô hòa quyện...

Mười phút sau!

Mặc Tử Hàn ý do vị tấn rồi đi môi cô, nhìn hai gò má cô ửng hồng, anh cuối cùng đem môi nhẹ nhàng hạ xuống trán cô.

Thích cô gái này...

Rất thích, rất thích, rất thích...

“Này, Thất Thất...” Anh bỗng nhiên nhẹ giọng kêu tên cô.

“Ừ?” Tử Thất Thất nhẹ nhàng lên tiếng, trái tim mơ hồ đau.

Mặc Tử Hàn dành ra một tay, nhẹ nhàng nắm cầm cô, để cô đối diện với mình, để mắt cô nhìn mình, sau đó dịu dàng hỏi, “Em... Thích anh không?”

Tử Thất Thất khiếp sợ!

Tại sao anh đột nhiên hỏi như vậy?

Mặc Tử Hàn lẳng lặng đợi câu trả lời, anh muốn cô nói ra trước chữ thích này với anh, sau đó anh mới bằng lòng nói cho cô tâm tình của anh bây giờ.

Nói a... Nói đi... Nói em yêu thích anh... Nhanh một chút nói với anh đi...

Anh nhìn cô, mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi.

Tử Thất Thất khiếp sợ, biểu tình từ từ trở nên bình tĩnh, hai mắt nhìn anh, cảm giác đau lòng càng thêm nồng đậm.

Tại sao muốn hỏi như vậy chứ? anh hỏi như vậy mục đích là gì?

Nếu cô trả lời đúng vậy, anh sẽ như thế nào?

Nếu cô trả lời không phải, anh sẽ lại như thế nào?

Không phải đã nói sẽ không lấy cô sao? Đây không phải đại biểu cho anh không thích cô sao? Nếu không có cảm giác mãnh liệt muốn lấy cô làm vợ, vậy thì... Còn hỏi cái này làm gì?

“Em...” Cô chậm rãi mở ra đôi môi, chậm chạp phát ra âm thanh, sau đó lưỡng lự dừng lại.

“Ừ? Em muốn nói gì? Thích... Hay là không thích?” Lời Mặc Tử Hàn êm ái nhưng nội tâm của anh đặc biệt lo lắng.

Nói nhanh một chút yêu thích anh... Dùng miệng em nhanh một chút nói em yêu thích anh... Nhanh lên... Nhanh lên... Mau hơn nữa...

“Em...” Tử Thất Thất lại một lần nữa lặp lại một chữ này, sau đó nhàn nhạt

trả lời, “Em không biết!”

Chương 111: Nói em thích anh, nói mau... Nói mau...

Không biết?

Mặc Tử Hàn tâm tình tốt lúc đầu trong nháy mắt biến mất.

Tại sao lại trả lời như vậy chứ?

Rõ ràng đã tiếp nhận anh, cô cũng không có phản kháng? Hơn nữa đã làm loại chuyện đó, cô còn cố ý dậy sớm làm bữa sáng cho anh, mà vừa mới hôn cô cũng không có giãy dụa nhiều, nhưng mà tại sao... Tại sao lại trả lời như vậy chứ?

“Em lặp lại lần nữa, anh vừa mới không nghe rõ ràng!” Thanh âm của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng, giống như chất vắn, mang theo khẩu khí không cự tuyệt.

Tử Thất Thất nhìn biểu tình không vui trên mặt anh, lại mở ra hai mảnh môi của mình, quật cường nói trái ngược lương tâm, “Em không biết...”

Trong nháy mắt, những lời này liền kích động Mặc Tử Hàn tức giận, anh đột nhiên cau mày, lạnh lùng mở miệng, “Em lặp lại lần nữa, anh cho em thêm một cơ hội, em cần phải nghĩ cho kỹ, nghĩ kỹ rồi nói cho anh biết, em rốt cuộc... Có thích anh hay không?”

Tử Thất Thất hai mắt thẳng tắp nhìn anh, biết rõ anh đã tức giận, nhưng lại như cũ không có một chút sợ hãi.

“Cho dù anh để em nói một trăm lần, câu trả lời của em cũng chỉ có một, em không biết... Em không biết... Em không biết...” Cô ấy không ngừng lặp lại, từng lời từng lời càng tăng thêm thanh âm của mình, để cho anh rõ ràng, nghe rõ ràng hơn từng lời từng chữ của cô.

Sự tức giận của Mặc Tử Hàn theo thanh âm tăng lên của cô cũng gia tăng gấp mấy lần, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh của cô, hai tay càng ngày càng dùng sức ôm cô, thậm chí có thể nói là nắm cô, hận không thể đem cô vò thành một cục.

Cô lại dám nói không biết?

Anh cho cô ba lần cơ hội, cô lại dám to gan như vậy không ngừng lặp lại một câu nói?

Cô gái đáng chết này, tâm ý của anh không phải là đã biểu đạt rõ ràng rồi sao? Anh không phải là đã đối đãi với cô rất dịu dàng sao? Cô lại vẫn dám nói như vậy? Chẳng lẽ... Đây là cô cố ý muốn đùa bỡn anh sao?

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

“Đáng chết ——” Hắn đột nhiên rống to ra tiếng, thành linh từ trên ghế đứng lên, kể cả cô cũng ôm lấy.

“A!” Tử Thất Thất có chút kinh ngạc.

Cô thấy hai mắt anh hiện ra tức giận, trái tim đau đớn kịch liệt.

Anh tức giận như vậy, là vì cô chưa trả lời anh phải không? Anh là muốn cho cô nói thích anh sao? Nhưng mà... Tại sao?

Nếu anh thích cô, tại sao không nói cho cô biết trước, sau đó lại hỏi cô chứ? Tại sao không đem tâm tình chân chính của mình nói rõ ràng với cô chứ? Tại sao luôn làm ra chuyện mâu thuẫn này?

Cô rốt cuộc là cái gì?

Con rồi? Người yêu?

Có thể hay không phải nói rõ ràng cho cô biết chứ? Nhưng thật ra, cô rõ ràng cũng có thể đi chất vấn anh, nhưng mà... Cô rất sợ hãi... Sợ lấy được đáp án

sẽ làm mình không có cách nào đứng dậy từ trong thống khổ.

Nguyên là bảy năm thống khổ cũng đã ép cô tới mức sắp hít thở không thông, cho nên ít nhất, lưu lại cho cô một chút... Một chút xiu hi vọng...

“Tử Thất Thất cô gái đáng chết này, em nói thật sự? Em thật sự không biết sao? Em rõ ràng cũng đã là người phụ nữ của anh rồi, lại còn dám nói với anh không biết? Đáng chết... Nói em thích anh cho anh!” Mặc Tử Hàn giận nhìn chăm chăm cô, đột nhiên rống to.

Cô nhất định là thích anh, cô tuyệt đối thích anh!

Nữ nhân quật cường giống như cô, nếu không phải thật tâm thích một người, sẽ không chăm sóc anh suốt một tháng, sẽ không lộ ra nụ cười xinh đẹp như vậy với anh, càng sẽ không tự mình làm bữa sáng cho anh ăn, cho nên anh biết, cô nhất định thích anh, cô nhất định đã thích anh, nhưng mà... Tại sao không nói ra? Tại sao muốn nói không biết?

“Nói em thích anh, nhanh lên!” Anh ra lệnh rống to, không ngừng bức bách.

Tử Thất Thất dán trong lồng ngực cực nóng của anh, tiếng tim đập rất nhanh của anh rõ ràng truyền vào tai cô.

“Em...” Cô lại một lần nữa mở miệng, như cũ nhẹ giọng nói, “Thật sự không biết!”

Lúc đầu, cô có thể khẳng định, thậm chí có thể khẳng định cô đã yêu người đàn ông này, nhưng hiện tại, cô do dự, cô mê man, chính mình thật sự thích người đàn ông này sao? Chính mình xác định thích người đàn ông này sao? Tại sao lại thích anh chứ? Anh đối đãi với mình như vậy, tại sao cô còn thích anh chứ? Đã tìm không được lý do thích anh, nhưng lại không có cách nào giải thích nguyên nhân tâm vì anh mà đau đớn, vậy thì... Đây là không biết đi?

“Tử Thất Thất ——” Mặc Tử Hàn đột nhiên rống giận, gầm thét nói, “Anh nhất định sẽ làm cho em nói thích anh, anh nhất định phải làm cho em thừa nhận em thích anh, nhất định... Nhất định...”

Anh nói xong liền ôm cô đi lên cầu thang.

“Anh muốn làm gì? Anh buông em ra!” Tử Thất Thất khẩn trương.

“Anh chỉ muốn em nói ra lời thật lòng của em, chỉ cần em nói ra lời thật lòng của em, anh liền buông em ra!” Mặc Tử Hàn ôm cô ấy đi tới hành lang lầu hai, không ngừng đi nhanh thẳng đến phòng ngủ.

“Lời thật lòng của em chính là không biết, em đã nói em không biết, anh mau buông em ra!”

“Rầm!” một tiếng, Mặc Tử Hàn dùng chân đá văng cửa phòng ra, từng bước đi vào trong phòng, lại dùng chân đem cửa phòng đóng lại, đồng thời sử dụng lưng dựa vào cánh cửa, dành ra một tay nhanh chóng khóa cửa lại.

“Cạch”

Nghe được thanh âm khóa cửa, hoang mang trong lòng Tử Thất Thất nháy mắt tăng lên.

Quả nhiên, anh là muốn làm loại chuyện đó? Anh muốn dùng chuyện đó để ép cô mở miệng nói thích anh?

Không... Không... Không muốn...

“Mặc Tử Hàn anh mau buông em ra, em chỉ đồng ý lần trước với anh, anh không thể chạm tới em, mau buông em ra...” Cô kích động rống to, tứ chi bắt đầu dùng sức giãy dụa.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý tới giãy dụa yếu kém kia của cô, đi nhanh tới giường, thô bạo ném cô lên giường.

Thân thể Tử Thất Thất được tự do liền bò dậy, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng đầu gối quỳ trên giường vừa mới duỗi một nửa, mắt cá chân lại đột nhiên bị bàn tay to của Mặc Tử Hàn bắt được, đồng thời sử dụng lực tóm cô

trở lại trước mặt của anh.

“Nói em thích anh!” Anh ra lệnh, tay khẽ dùng lực.

Tử Thất Thất đột nhiên xoay người, nhìn khuôn mặt tức giận kia, không có tồn tại bức bối trong lòng, dùng sức ngậm chặt miệng, hung hăng nhìn chăm chăm anh.

Dùng phương thức như thế bức bách cô, anh mơ tưởng nghe được câu nói kia.

Cô tuyệt đối không nói... Tuyệt đối!

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt quật cường kia, cơn giận giữ càng thêm nồng đậm, bàn tay to đột nhiên vịn thân thể cô, cởi vạt áo trước của cô, cảnh xuân trước ngực cô nháy mắt hiện ra trong mắt anh.

“Nói! Nói em thích anh!” Anh lại một lần nữa rống to, lạnh lùng ra lệnh.

Tử Thất Thất bừng tỉnh, gắt gao ngậm miệng.

“Phụ nữ đáng chết, nói cho anh, mau nói em thích anh cho anh, nói em thích anh ——” Mặc Tử Hàn gầm gừ rung trời động địa, chấn đau màng nhĩ của cô, nhưng...

Cô vẫn như cũ không nghe không náo đóng chặt miệng mình. Cô sẽ không nói... Cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nói...

Cô sẽ không nói ba chữ kia với một người đàn ông không thích cô, chỉ cần anh không có thích cô, chỉ cần anh không có thật sự rõ ràng nói rõ ràng cho cô biết tình cảm “anh thích em” của anh, vậy thì... Cô đời này cũng sẽ không nói ra ba chữ kia với anh.

Cô tuyệt đối sẽ không để mình thích một người đàn ông không thích mình, cô tuyệt đối sẽ không nói ra với người đàn ông không thích mình... những lời... em thích anh này.

Nếu không thích cô, cũng đừng có chạm vào cô, nếu không muốn lấy cô thì buông cô ra đi, cách xa cô ra một chút...

Cô chấp nhất, quật cường, kiên cường, đóng chặt lại đôi môi của mình, hung hăng nhìn chăm chăm mặt của anh, nói ra tín niệm kiên định của mình.

Phần nộ của Mặc Tử Hàn xông thẳng trời cao.

“Đây là tự em tìm, là em chọc giận anh, anh hôm nay nhất định sẽ làm cho em nói ra em thích anh, bằng không... Anh tuyệt đối sẽ không thả em ra!” Anh nói xong liền đem thân thể của mình nặng nề đặt ở trên người cô.

Bá đạo hôn lên môi cô, thô bạo bắt lấy cái lưỡi của cô. Trực tiếp đưa đến cổ họng, chiếm cứ lấy toàn bộ khoang miệng cô, sau đó lục lợi quấy nhiễu, hút, cộng thêm cắn cắn đôi môi của cô, như một ác lang cướp đoạt, đoạt lấy, mạnh mẽ chiếm, mạnh mẽ chiếm, đem hết thầy trong miệng cô toàn bộ nuốt vào bụng, làm cho hô hấp của bản thân cô cũng không thể khổng chế.

Tử Thất Thất cau chặt mày, hai tay không ngừng đẩy ngực anh, đầu lưỡi cũng dùng sức muốn đẩy cái lưỡi của anh ra, nhưng sau khi cùng lưỡi anh đụng vào, liền lập tức như bị anh bắt làm tù binh, không ngừng dây dưa, không ngừng bao vây, khiến cô căn bản là không thể kháng cự.

Đột nhiên, bàn tay to của Mặc Tử Hàn đi tới bên dưới thân thể cô, nhanh chóng cởi những phần còn lại trên người cô không còn một mảnh, sau đó kéo chân cô ra, để chân phải cô gác lên vai mình, tay kia nắm chặt lấy eo cô.

“Không... Không muốn... Dừng tay...” Tử Thất Thất hoảng mang kêu to.

Mặc Tử Hàn thẳng lưng, hai đầu gối quỳ trên giường, bàn tay to gắt gao bắt lấy cái đùi đẹp kia trên vai anh, hai mắt buông xuống nhìn cô, một bên đem vật cứng rắn dưới thân tới gần sát nơi nào đó của cô, một bên lạnh lùng nói, “Anh cho em một cơ hội cuối cùng, Tử Thất Thất, em nghe kỹ cho anh... Chỉ cần em nói em thích anh, anh liền lập tức dừng lại, nhưng nếu em nói ra những câu khác, vậy thì... Anh lập tức muốn em!”

Tử Thất Thất khiếp sợ cảm nhận được dưới thân anh đụng vào, trái tim trong

nháy mắt kinh hoàng, cảm giác sợ hãi cũng kéo tới.

Phải nói sao?

Hay là... Không nói?

“Em...” Cô chậm chạp mở miệng, kéo dài thanh âm của mình nhưng là chậm chạp cũng không có kết quả.

Chương 112: Ai nói, người đó thua...

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt cô, bàn tay to tức giận cầm lấy chân cô, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm hai mắt cô, mà dưới thân chậm rãi tiến vào, lại một lần nữa rống to, “Anh không nghe thấy, nói lại một lần nữa cho anh!”

Nói a...

Nói nhanh a...

Chỉ cần em nói em thích anh, chỉ cần em nói ra ba chữ đơn giản này, anh sẽ đem tất cả của anh cho em, sẽ giống như Phương Lam nói vậy, cả đời cung chiều em, yêu em, thương em, chiều em, che chở em, bảo vệ em, chỉ cần là thứ em muốn, anh sẽ đem hết khả năng lấy cho em, hơn nữa dùng tính mạng của anh làm cam đoan, cả đời này, cho dù anh còn một hơi thở, anh cũng chỉ yêu một mình em, tuyệt đối sẽ không hoa tâm...

Nói a...

Nói nhanh a...

Đừng quật cường nữa, cô gái đáng chết này...

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tức giận kia, dưới thân mơ hồ cảm giác được anh tiến vào, chân mày càng chau càng chặt, thân thể cũng trở nên cực nóng lên.

Tâm đau, đau quá, đau quá...

“Em...” Cô lại một lần từ từ mở miệng, kéo dài thanh âm của mình, sau đó bỗng nhiên dùng sức cắn môi dưới, thay đổi câu trả lời của mình, nhưng đáp án là, “Em không thích anh!”

Loại đàn ông kém cỏi này, cô tuyệt đối không thích, cho dù thật sự thích, cô

có chết cũng sẽ không thừa nhận.

Không thích?

Hai mắt Mặc Tử Hàn trừng lớn, cảm giác nơi tim đã không chỉ là đau đớn cùng tức giận đơn giản như vậy. Chẳng qua là một câu nói của cô, giống như là đã kích vụn tận xuyên tâm.

Không thích? Cô lại dám nói không thích anh?

Không thể tha thứ! Anh đối với cô trả giá nhiều như vậy, anh chưa bao giờ đối với một người phụ nữ dịu dàng như vậy, yêu thương như vậy, chấp nhất như vậy, mà cô lại dám nói không thích? Cô lại dám trêu cợt tình cảm của anh?

Đáng chết... Cô thật sự là phi thường đáng chết!

“Tử Thất Thất, đây đều là tự mình tìm, em nữ nhân đáng chết này, bản thân anh muốn nhìn xem em có thể mạnh miệng tới khi nào!” Hắn tức giận rống to, thành linh tiến vào thân thể cô.

“A ——” Tử Thất Thất sợ hãi kêu, đột nhập đánh tới tiến vào, khiến phía hạ thân cô đau đớn như bị xé rách.

Mặc Tử Hàn rõ ràng cảm nhận được hạ thân cô rất chặt, chính mình cũng bị siết có chút khó chịu, nhưng anh chính là cường ngạnh đẩy vào, sau đó dụng lực rút ra, mấy lần lặp lại, tựa chậm chậm trở nên trôi chảy, tiếp theo anh liền tăng nhanh tốc độ, không ngừng tiến tiến xuất xuất, không ngừng chạy như điên đoạt lấy, chuyên chọn địa phương mẫn cảm của cô, không ngừng đụng vào, không ngừng kích thích.

“A... A... Không muốn... A... Không... A... A...”

Tử Thất Thất không ngừng riu rít, không ngừng gào thét, biết rõ một chút tác dụng cũng không có, nhưng lại không nhịn được muốn cầu cứu, không nhịn được muốn hắn dừng lại.

“Nói em thích anh...” Mặc Tử Hàn một bên nhanh chóng di chuyển, một bên lớn tiếng rống giận.

“Nói em thích anh —— Nói em thích anh —— Nói em thích anh —— Nói em thích anh ——”

Anh chỉ cần ba chữ này, chỉ cần ba chữ này anh sẽ dừng tay, chỉ cần cô nói ra ba chữ này là tốt rồi, cho nên đừng kiên trì nữa, đừng quật cường nữa, anh thanh thanh sở sở biết cô đã thích anh, vậy thì... Thì lớn tiếng nói ra đi... Lớn tiếng nói cho anh biết đi...

Nói em thích anh...

Nói a...

“A... A... Ừm... Ừmm...”

Tử Thất Thất cắn môi dưới, làm cho mình không phát ra thanh âm nữa, mà hai tay dùng sức níu chặt tấm đệm tuyết trắng, kiềm chế sóng điện kích động tê dại trên thân thể cùng lý trí sắp bị anh cướp đoạt.

“Uh...uh... umm... umm...”

Cô sẽ không nói, đối mặt thô bạo của anh, đối mặt người đàn ông như vậy, cho dù chết cô cũng sẽ không nói cho anh biết.

“Nói em thích anh... Nữ nhân đáng chết, nói cho anh —— nói cho anh —— nói ——”

Mặc Tử Hàn lớn tiếng rống giận, cường độ dưới thân gia tăng, dùng sức va chạm, thật sâu tiến vào, phát tiết cùng uy hiếp cô, dùng khoái cảm khiến cô mất đi lý trí để cô thỏa hiệp nói ra ba chữ kia.

“Ừm... ừm... A ——” Đột nhiên Tử Thất Thất buông môi dưới, sợ hãi kêu ra tiếng, thân thể bỗng nhiên nhấc lên thật cao, mỗi một tác da thịt đều giật giật đến run rẩy.

“Uh...” Mặc Tử Hàn đồng thời vùi sâu vào thân thể cô, đem vô số nóng nọc nhỏ của mình phóng thích vào trong cơ thể cô.

Hơi có chút vô lực xụi lơ trên người cô, đôi môi mỏng manh dừng lại bên tai cô, líu ríu mấy chữ như cũ, “Nói em thích anh... Nói em thích anh... Nói em thích anh... Thất Thất... Cầu xin em...”

Tử Thất Thất vốn hai mắt mê ly, nghe mấy câu cuối của anh thành linh trùng lớn.

Thất Thất?

Cầu xin?

Anh lại dùng những chữ này!

Người đàn ông này nhất định biết nhược điểm của cô, nhất định biết cô hay mềm lòng, cho nên mới phải dùng thanh âm như vậy gọi cô, dùng thanh âm như vậy cầu xin cô...

Trúng thôi... Tên khốn kiếp...

Cô sẽ không nói, cho dù anh cầu xin cô, cô cũng tuyệt đối sẽ không nói ra ba chữ kia.

Loại đàn ông trúng thôi này, vừa đối với cô ngàn vạn dịu dàng, lộ ra bộ dáng thích cô, vừa lại kiên định nói với người khác sẽ không lấy cô, loại đàn ông hai tính cách này, cô dựa vào cái gì lại thích anh?

“Tôi không thích anh... Tôi mới không thích anh... Tôi tuyệt đối không thích anh...” Ba tiếng liên tục, kiên nghị không vấp, vang vang có lực, cô cố chấp không chịu thỏa hiệp.

Mặc Tử Hàn lửa giận thoáng bay đi lại một lần nữa bị lời của cô kích ra, hai cánh tay thành linh khởi động, hung hăng nhìn chăm chăm dưới thân người.

“Em vừa rồi nói là sự thật?” Anh chất vấn.

“Đúng!” Cô quật cường trả lời.

“Lặp lại lần nữa... Em nói lại lần nữa cho anh nghe...”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tức giận rồi lại đau đớn, khóe miệng vậy mà gợi lên nụ cười giễu cợt.

Tại sao phải lộ ra vẻ mặt như thế chứ?

Người nói không lấy cô không phải chính là anh sao?

Anh đang thông khổ cái gì?

Mệt mỏi... Mệt mỏi quá a...

Đàn ông, loại động vật này, cô không muốn đi tìm hiểu nữa, cô đã vô lực để đi tìm hiểu rồi, cũng càng không muốn lại bị đàn ông thương tổn, cho nên, nếu anh thích thân thể này, vậy thì lấy đi, tùy tiện anh đùa bỡn như thế nào đều tốt, dù sao cũng đã làm đến thế này, dù sao cũng bị anh làm thương tổn mệt mỏi không chịu nổi, vậy thì... Cứ để anh làm lần cuối đi.

“Tôi nói...” Cô mỉm cười thong thả mở miệng, lặp lại câu hại người hại mình vừa nói kia, “Tôi không thích anh... Tôi mới không thích anh... Tôi... Tuyệt đối sẽ không thích anh...”

Đang nói, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, không cách nào không chế không ngừng rơi xuống.

Mặc Tử Hàn nhìn cô mỉm cười, nước mắt của cô, nghe lời nói khẩu thị tâm phi của cô.

“Tại sao?” Anh rống to, “Người phụ nữ đáng chết này, đáng giận —— đáng giận —— đáng giận ——” Anh tức giận rống to, lửa giận trong tâm phun trào lên vạn trượng.

Bàn tay to lại một lần nữa kéo hai chân cô ra, tiến vào thân thể cô, tái diễn

động tác vừa rồi, chỉ là bất đồng duy nhất là so với nãy càng thêm thô bạo, so với lúc nãy càng thêm cuồng dã, so với lúc nãy càng thêm đem hết toàn lực cướp đoạt. Rõ ràng vừa nói không thích anh, nhưng lại rơi nước mắt, đây coi là cái gì?

Cô rốt cuộc còn có cái gì không hài lòng, đã vậy còn quá mạnh miệng?

Phụ nữ đáng chết, phụ nữ đáng giận, rốt cuộc anh còn phải làm đến trình độ nào, mới có thể làm cho cô thương anh yêu anh, không thể tự thoát ra được?

Chỉ có một người hãm sâu trong lốc xoáy tình yêu, vậy mà chính là thống khổ như vậy...

“Nói em thích anh, em người phụ nữ đáng chết này, mau nói cho anh ——” Anh cuối cùng gầm thét, mang theo vô tận đau đớn.

Tử Thất Thất chảy nước mắt, cắn hàm răng, trầm mặc thừa nhận anh lăng nhục cô.

Mà mỗi một lần anh tiến vào đều là lửa nóng, nhưng mỗi một lần rời khỏi lại là lạnh như băng, cho đến lại một lần nữa tiến vào, lửa nóng thành nóng rực... Từ từ mạnh mẽ, đốt cháy thân thể cô...

...

Anh (Em) thích em (anh).

Câu nói mỹ lệ này khiến cho hai người cố chấp không ai chịu mở miệng trước...

Bọn họ quẩn quýt lẫn nhau, hiểu lầm, mâu thuẫn... Cuối cùng đau đớn.

Tự thật giống ai nói những lời này...

Người đó chính là thua!

...

Hoan du tới mấy giờ, hai người đều mệt mỏi không chịu nổi.

Thân thể Mặc Tử Hàn trầm trọng tê liệt ngã xuống người cô, hai người đều không ngừng há mồm thở dốc, trái tim cũng đều mãnh liệt nhảy lên, vì đối phương mà làm nhạc đệm cho nhau.

Tử Thất Thất mệt mỏi hai mắt nhắm lại, muốn cứ như vậy ngủ cho qua, nhưng đột nhiên...

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng bất ngờ vang lên làm cho hô hấp cùng trống ngực của hai người đều dừng lại.

“Mẹ... Mẹ đang ở bên trong sao? Ba, ba cũng ở trong sao? Hai người làm gì trong đó? Như thế nào ăn hết bữa sáng đã không thấy bóng dáng rồi? Mau mở cửa cho con!”

Từ ngoài cửa truyền đến thanh âm làm cho Tử Thất Thất hoang mang không thôi.

“Anh mau rời khỏi người tôi, mau đi xuống!” Cô thấp giọng nói, sợ bị Mặc Thiên Tân ngoài cửa nghe được.

Mặc Tử Hàn nhưng là một chút cũng không động đậy, vẫn nặng nề đè nặng thân thể cô, thậm chí ngay cả dưới hạ thân cũng không rời khỏi cơ thể cô, cố ý giữ vững tư thế như vậy.

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên, Mặc Thiên Tân ngoài cửa nghi hoặc mở miệng lần nữa, “Ba, mẹ, hai người có ở bên trong không? Tại sao không nói lời nào? Tại sao không mở cửa? Con cảnh cáo hai người, ban ngày ban mặt, không được làm chuyện mất mặt, đều thuần khiết một chút cho con...”

Chương 113: Ba hồi hận đi!

Nghe tiếng Mặc Thiên Tân ngoài cửa, Tử Thất Thất trở nên đặc biệt lo lắng, bối rối hai tay dùng sức đẩy hăn, đờ giọng xuống nói, “Anh mau rời khỏi người tôi, mau lên.”

“Em sợ bị thấy sao?” Mặc Tử Hàn đột nhiên tà ác chất vấn.

Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Mặc Tử Hàn bắt được cơ hội này, uy hiếp nói, “Nếu em không muốn con trai bảo bối của em thấy, vậy nói em thích anh, chỉ cần em nói ra, anh liền buông em ra!”

Chân mày Tử Thất Thất cau chặt, cơn giận giữ trong nháy mắt tuôn ra.

“Anh ngủ đi!” Cô tức giận cắn phẫn thấp giọng.

“Phải không? Anh xem em có thể nhịn bao lâu, anh xem em có thể khẩu thị tâm phi tới khi nào!” Mặc Tử Hàn nói xong, hạ thân khế di động, dây thần kinh nào đó lại dựng đứng.

“U...” Tử Thất Thất nhẹ giọng ngâm, dùng sức cắn môi dưới.

“Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc... cộc cộc cộc...”

Tiếng gõ cửa trở nên dồn dập lên, mà thanh âm Mặc Thiên Tân cũng trở nên lo lắng.

“Mẹ? Mẹ? Mẹ mau lại đây mở cửa a, con biết mẹ đang ở bên trong, làm sao mẹ lại không nói chuyện? Là xảy ra chuyện gì sao? Mẹ mau trả lời con a? Nếu mẹ không nói lời nào, con sẽ phá cái cửa này, xông vào... Mẹ, mẹ, mẹ mau trả lời con, mẹ... Mẹ...”

“Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc... cộc cộc cộc...”

Tiếng đập cửa cùng thanh âm kêu to của Mặc Thiên Tân càng lúc càng lớn, Tử Thất Thất càng ngày càng hoảng sợ, cô gắt gao mím chặt môi, không để cho mình phát ra thanh âm nhục nhĩ, nhưng mà không trả lời cậu không được, nếu cậu thật đập phá cửa xông tới thì làm sao bây giờ? Nếu bị đưa nhỏ chứng kiến bộ dáng bây giờ của bọn họ thì làm sao bây giờ?

Không được... Không được... Không được...

Không thể để cho cậu thấy!

Tử Thất Thất nhíu mày thật sâu, hai tay gắt gao nắm thành quả đấm, sau đó run rẩy mở ra đôi môi của mình.

“Thiên Tân...” Cô cố gắng làm cho thanh âm của mình vững vàng, thật vát và mới gọi ra tên của cậu.

“Mẹ? Chú quả nhiên ở bên trong? Làm sao mẹ không nói chuyện? Mau mở cửa, con muốn đi vào!” Mặc Thiên Tân ở ngoài cửa giận dữ, trực giác nói cho cậu biết, bên trong đã xảy ra chuyện, không chỉ là chuyện không thể để cho cậu nhìn thấy, bởi vì thanh âm mẹ gọi cậu lại bi thương như vậy, hơn nữa còn có chút run rẩy, giống như... Mẹ đang khóc.

“Thiên Tân...” Tử Thất Thất lại một lần nữa kêu lên tên của cậu.

Mặc Tử Hàn chau mày, cố ý dùng sức va chạm, kích thích cô không thể nói năng bình thường.

Tại sao cô ấy quật cường như vậy? Bất quá chỉ ba chữ mà thôi, cho dù là lừa gạt anh, cô cũng không cần tiếp tục thừa nhận khuất nhục hiện tại, nhưng mà tại sao? Tại sao cô ấy quật cường chết cũng không chịu nói?

Nói cho tôi, nói cho tôi, nói cho tôi --

Anh không ngừng rít gào trong lòng, không ngừng rống to, không ngừng ra lệnh, nhưng đôi môi yếu nhược kia của cô lại giống như tường đồng vách sắt

không cách nào công hãm.

Nói a...

Nói em thích tôi...

“Umm...” Tử Thất Thất cố nén tiếng ngâm thiếu chút nữa phát ra.

Mỗi một lần hấn tiến vào cũng làm cho thân thể cô sinh ra một tầng sóng, mà sự nhần nại của cô giống như là một chiếc thuyền bạc đứng trên đầu ngọn sóng, cố gắng không để cho mình có một chút dao động.

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy?” Ngoài cửa Mặc Thiên Tân kích động hỏi.

“Mẹ không sao!” Tử Thất Thất trả lời.

“Không có chuyện gì? Vậy tại sao không đến mở cửa a? Mau mở cửa cho con vào đi!”

“Thiên Tân... Mẹ đang tắm, đợi... Đợi một chút nữa con tới... Nghe lời... Con đi chỗ khác trước đi, u... Chờ một lúc!” Tử Thất Thất nói dứt quãng, cường ngạnh áp chế thanh âm run rẩy của mình.

“Tắm? Mẹ tắm bao lâu mới xong a? Con ở chỗ này chờ mẹ!”

“Đừng!” Tử Thất Thất bối rối cự tuyệt.

“Tại sao a? Mẹ mẹ rất kỳ quái, rốt cuộc thế nào? Ba đâu? Ba có phải khi dễ mẹ không?”

“Thiên Tân con nghe lời, đi chỗ khác chờ mẹ... Tí nữa mẹ đi tìm con... Con ngoan... Có được hay không?”

“Mẹ...”

“Ng ngoan... Mau đi!”

“...”

Ngoài cửa phòng rõ ràng trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm chạp truyền đến thanh âm Mặc Thiên Tân.

“Vâng, con biết rồi!”

Nghe được câu trả lời của cậu, Tử Thất Thất rốt cục yên tâm, nhưng không có lời lỏng thanh âm của mình, bởi vì cô muốn chờ một lúc, chờ Mặc Thiên Tân rời khỏi, chờ cửa không còn người nữa.

“Tử Thất Thất, em thật sự rất quật cường, quật cường làm cho tôi hận không thể giết em... Em người phụ nữ đáng chết này, nói một câu yêu thích tôi sẽ chết sao? Nói một câu yêu thích tôi sẽ thế nào?” Mặc Tử Hàn tức giận bị cô ép đến trình độ điên cuồng.

Thật giống như giết cô,, càng muốn đem thân thể cô xé rách, thậm chí muốn ăn sống nuốt tươi cô, cùng với linh hồn cô gộp lại trong bụng mình.

“Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất xụi lơ nằm ở dưới thân thể anh, mà hạ thân mình đã chết lặng như không còn tri giác.

Cô nhìn anh, hai mắt tràn đầy nước mắt, nghẹn ngào nói, “Tôi cảnh cáo anh, anh đối với tôi thế nào cũng được, nhưng tôi tuyệt đối... Tuyệt đối... Tuyệt đối không cho phép anh làm hại Thiên Tân, tôi không cho phép anh làm nó thương tâm, nếu anh lại dùng Thiên Tân để uy hiếp tôi... Tôi... Đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc, thân thể đột nhiên dừng lại.

Nước mắt Tử Thất Thất giống như hồng thủy tràn lan, cô khóc, lớn tiếng nói, “Nó là con của chúng ta a... Nó không phải người gì mà anh lấy ra uy hiếp, nó là con trai ruột của anh... Anh tên khốn kiếp này... Đại khốn kiếp...”

Tại sao lại lấy con trai ruột của mình đi uy hiếp người khác? Lẽ nào anh sẽ không sợ xúc phạm tới con của mình sao? Anh làm cha như vậy sao? Đại khốn kiếp này... Cô tuyệt đối không cho phép anh tiếp tục làm ra chuyện như

vậy.

Mặc Tử Hàn nghe cô hét to nói, nhìn cô không ngừng tuôn ra nước mắt, đột nhiên đè thân xuống, đem thân thể gầy yếu của cô ôm chặt vào lòng.

“Xin lỗi...” Anh bỗng nhiên nói xin lỗi.

Anh bị tức điên rồi, anh bị tức đến mất đi lý trí, cho nên mới phải lấy Mặc Thiên Tân ra uy hiếp cô.

Anh cũng không muốn cho cô thương tâm, anh cũng không muốn cho cô khóc, anh chỉ là muốn cô nói cô thích anh mà thôi, anh chỉ là muốn xác thực, cô gái này là thuộc về anh.

“Xin lỗi...” Anh lại một lần nữa nói xin lỗi, ôm cô thật chặt, đau lòng, nhẹ giọng nói, “Đừng khóc... Đừng khóc... Đừng khóc nữa...”

Tiếng khóc của cô làm cho trái tim anh như vỡ ra.

Nhưng mà Tử Thất Thất thấy anh đột nhiên trở nên dịu dàng, tất cả uất ức đều dâng lên, nước mắt càng thêm mãnh liệt từ hốc mắt chảy ra.

“Anh tên khốn kiếp này... Tên khốn kiếp... Tôi hận anh chết đi được... Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh... Tên khốn kiếp... Tên khốn kiếp... Tôi... Hận anh chết đi được...” Không ngừng nói, không ngừng lặp lại, cuối cùng thanh âm mắng vẫn bị nước mắt bao phủ, tiếng khóc vang vọng trong phòng, không ngừng tuần hoàn.

“Đừng khóc... Đừng khóc... Xin lỗi, đừng khóc... Đừng khóc... Bảo bối...” Mặc Tử Hàn không ngừng nỉ non bên tai cô, cuối cùng đứng dậy, đem môi của mình hạ xuống khóe mắt đang rơi nước mắt của cô. Anh muốn có được cô gái này, muốn chiếm lấy, nhưng mà cô rõ ràng gần ngay trước mắt, thậm chí đang cùng mình gặt gao tương liên, nhưng tại sao anh lại cảm thấy cô ấy cách mình rất xa xôi... Nhất là trái tim cao cao tại thượng này, giống như ánh trăng treo trên bầu trời, có thể nhìn, nhưng lại không thể sờ...

Như thế nào mới có thể làm cho cô chỉ thuộc về anh chứ?

Như thế nào mới có thể làm cho cô nói ra ba chữ “em thích anh” này chứ?

Có người nào có thể chỉ điểm bên mê, nói cho hẳn biết như thế nào mới có thể? Như thế nào mới có thể làm?

“Đừng khóc, bảo bối... Xin lỗi...”

Tử Thất Thất nghe thanh âm dịu dàng của anh, trái tim đau đớn vỡ nát trên đất...

Lại nữa rồi...

Cái tính cách này của anh thật khiến người chán ghét, rõ ràng vừa mới thô bạo như vậy, giống như dã thú, nhưng bây giờ lại dịu dàng như vậy!

Anh làm cho cô yêu không được, hận không thể... Rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?

Mặc Tử Hàn, nếu em hỏi anh giống như vậy, anh thích em sao? Anh sẽ trả lời như thế nào?

Nếu anh nói đúng...

Vậy thì, lời nói kiên định sẽ không lấy em anh nói ở trước mặt Kim Hâm phải muốn em hiểu như thế nào đây?

Nếu anh nói không phải...

Vậy thì, trái tim này của em vì anh một lần nữa sống lại phải như thế nào đây?

Mặc Tử Hàn... Nếu có thể lựa chọn một lần nữa, thì... Em hi vọng chúng ta sau bảy năm, từ đó trở thành người xa lạ...

...

...

Ngoài cửa

Bóng dáng nho nhỏ của Mặc Thiên Tân vẫn đứng đó, tuy rằng ngoài miệng nói con biết rồi, nhưng kì thực cậu một bước cũng không đi, thậm chí nhay cảm dựng thẳng lỗ tai mình lên, nghe lén thanh âm bên trong truyền đến.

Tiếng hô của mẹ, tiếng khóc của mẹ, cùng lời nói xin lỗi của ba...

Chân mày thanh tú của cậu càng chau càng sâu, cuối cùng gắt gao dây dưa cùng một chỗ.

Mẹ vừa khóc...

Nhất định là bởi vì ba làm mẹ thương tâm, cho nên mới phát ra tiếng khóc thống khổ như vậy.

Ba chính là một đại lừa gạt, nói cái gì tiếng khóc chia thành thương tâm và hạnh phúc, nói cái gì nước mắt của mẹ nhất định là hạnh phúc... Đại lừa gạt, đại lừa gạt, đại lừa gạt...

Tiếng khóc hạnh phúc mà như vậy sao?

Rõ ràng chính là thương tâm...

“Con muốn mang mẹ bỏ trốn, Ba... Ba một mình hồi hận đi!” Hắc nhỏ giọng kiên định nói, sau đó tức giận xoay người, sải bước ly khai cửa phòng.

Chương 114: Ba khi dễ mẹ, chúng ta bỏ trốn...

Không biết là khóc một đến lúc nào, cũng không biết là tiếng khóc ngưng lúc nào, có lẽ là do đêm qua không ngủ, có lẽ là cả người mệt mỏi, Tử Thất Thất nhắm lại hai mắt tràn đầy nước mắt, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô, mày nhăn lại thật sâu.

Rõ ràng buổi sáng còn tốt lắm, mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đùa giỡn vui vẻ, cùng nhau cười, nhưng bây giờ đột nhiên trở thành như vậy.

Nếu anh không hỏi cái vấn đề này có phải là vẫn có thể vui vẻ bình tĩnh như vậy?

Nhưng mà... Anh thật sự rất muốn nghe được cô chính miệng nói ra ba chữ kia, cũng rất muốn xác định trái tim của cô.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng kêu cô, dịu dàng đủ điều.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má hồng, lau đi những giọt nước mắt đã khô cạn, đau đớn nhìn khuôn mặt cô ngủ.

“Em thật sự không thích anh sao? Em nói những lời đó đều là sự thật đấy sao? Nếu em nói những lời kia đều là gạt người, thì... Tại sao không nói lời thật cơ chứ? Tại sao? Tại sao... Em có thể nói cho anh nguyên nhân tại sao?” Anh nhẹ giọng nói ra với cô, trong thanh âm mang theo vô tận đau đớn.

Từ từ đem trán của mình tới gần cô, cuối cùng nhẹ nhàng để ở trên trán cô, gần gũi nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ, nhìn khóe mắt cô vẫn vương nước mắt.

Anh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, rời khỏi cái trán của cô, hôn lên mắt, hấp

thụ những giọt nước mắt... Mặn mặn.

“Đừng khóc... Đừng khóc...”

Thanh âm của anh dịu dàng, hai tay bưng lấy mặt cô, tham luyến nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Nói em yêu thích anh... Thật sự khó khăn như vậy sao?

Cặp môi mỏng này, tựa hồ nhẹ nhàng đụng vào cũng sẽ chảy ra máu tươi, tại sao phải kiên cường như vậy chứ?

“Thất Thất...” Anh lại một lần nữa kêu tên cô, trái tim, vô tận đau đớn.

Cho nên anh mới chán ghét yêu đương, cho nên anh mới chán ghét thừa nhận mình thích cô, cho nên anh mới không có động tâm với bất kỳ người phụ nữ nào, bởi vì tình yêu... Thật sự là rất phiền toái.

Loại phiền toái này, anh nên xử lý như thế nào?

Anh nên... Làm sao bây giờ?

Lại một lần nữa mở đôi mắt, trước mắt như cũ là gương mặt tuần tú của Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn anh ngủ, trong đầu nhớ tới chuyện đã xảy ra trước khi ngủ.

Cô ngủ bao lâu? Tại sao mặt trời giống như vừa mới mọc lên? Lẽ nào cô ngủ suốt một ngày một đêm? Thiên Tân đâu? Cô đã nói sẽ đi tìm nó, nó còn đang đợi cô sao?

Không xong!

Cô đột nhiên rời khỏi lồng ngực Mặc Tử Hàn ngồi dậy, cái chăn tuyết trắng

trên người cô rớt xuống, lộ ra thân thể trần truồng của cô.

Trên da thịt trắng nõn chỉ chút dấu hôn màu đỏ tươi, dấu răng thừa thốt, lấm tấm máu ứ đọng, toàn bộ đều là căn cứ xác thực ngày hôm qua Mặc Tử Hàn tức giận lưu lại, bất quá, vết tích yêu tràn đầy trên thân thể vậy mà vô cùng sạch sẽ, thật giống như có người tỉ mỉ vì cô mà lau, hạ thân cũng không còn để lại bất kỳ chất lỏng nào, hơn nữa... Còn mơ hồ bay ra mùi thơm ngát nhàn nhạt...

Là anh làm sao?

Hai mắt cô đột nhiên dừng trên khuôn mặt đang ngủ của anh.

Là anh giúp cô lau khô sạch sẽ thân thể đấy sao?

Anh tại sao phải làm chuyện tình không hợp với cá tính của mình?

Không tự chủ vươn tay, muốn vuốt ve hai gò má anh tuấn của anh, nhưng nhẹ nhàng nâng tay lên lại dừng giữa không trung, không cách nào hạ xuống.

Đã không muốn sẽ tiếp tục hãm sâu, cô phải thừa dịp không bị kiềm chế, mau chạy trốn khỏi lòng giam của anh.

Thiên Tân...

Cô muốn đi tìm Thiên Tân!

Nhanh chóng thu hồi tay, sau đó quay đầu xuống giường.

“Em muốn đi đâu?” Mặc Tử Hàn đột nhiên lên tiếng bắt lấy tay cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Anh... Tỉnh?” Anh tỉnh lúc nào?

Hoàn hảo!

Hoàn hảo không có đụng vào anh.

Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Tử Hàn dùng hai mắt lạnh như băng nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Tôi không phải là tỉnh, căn bản là không ngủ được!”

“Không ngủ được?” Cô nghi ngờ lặp lại.

“Đúng vậy, tôi không ngủ được, vừa nhắm mắt lại liền thấy khuôn mặt em, mở mắt ra cũng gặp khuôn mặt em... Đây trong đầu tôi toàn bộ đều là em, mà trong lỗ tai tôi cũng đều là thanh âm của em, em không ngừng nói, em không thích tôi, em chán ghét tôi, em không thích tôi, em chán ghét tôi... A...” Hắc giễu cợt, thản nhiên nói tiếp, “Tôi lần đầu tiên bị phụ nữ châm chọc như vậy.”

“Lần đầu tiên?” Tử Thất Thất lại một lần nữa nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy, em là người đầu tiên nói không thích làm người phụ nữ của tôi, em là người đầu tiên chán ghét làm người phụ nữ của tôi, em là cô gái đầu tiên thấy tôi bỏ chạy, em cũng là cô gái đầu tiên nói tôi là tên khốn kiếp... Tôi thật sự không rõ, em rốt cuộc tại sao không thích tôi? Tôi rốt cuộc làm sai cái gì? Em xác định em thật sự không thích tôi sao? Em có thể... Nói cho tôi biết nguyên nhân?” Thanh âm của hắn thanh thanh đậm đậm, mang theo đau đớn mỏng manh, làm cho cô nghe xong không khỏi mềm lòng cùng với đau đớn.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt ưu thương kia, nhìn đau đớn nồng đậm trong con ngươi thâm thúy của anh, trái tim, cũng không tự giác đau đớn.

Hỏi cô tại sao?

Hỏi cô nguyên nhân?

“Vậy thì...” Cô không tự chủ mở miệng, hỏi ngược lại, “Anh tại sao nhất định phải muốn tôi nói thích anh chứ?”

Rốt cục vẫn phải nói ra!

Nguyên nhân của anh là gì chứ? Cô cũng rất muốn biết.

Mặc Tử Hàn nghe cô hỏi ngược lại, đột nhiên kinh ngạc.

“Anh...” Hắn mở miệng nhưng là chậm chạp không có nói hết.

Đó là bởi vì anh thích cô, cho nên mới phải hi vọng cô cũng thích mình. Nhưng mà những lời “anh thích em” này, rõ ràng ở bên miệng vậy mà lại khó nói ra khỏi miệng như vậy.

Tử Thất Thất hai mắt nhìn anh, chờ câu trả lời của anh.

Nhưng một giây lại một giây trôi qua, cuối cùng chờ tới lúc anh vẫn còn trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc vô tận...

“Quên đi, anh không cần trả lời, tôi muốn đi tắm!” Cô nói xong liền quay đầu, không nhìn tới anh.

Mặc dù thân thể đã được anh lau vô cùng sạch sẽ, nhưng cô hiện tại vẫn muốn tắm rửa, cô muốn tắm, tốt nhất có thể rửa đi phần yêu say đắm kia đối với anh.

“Chờ một chút!” Mặc Tử Hàn lại nắm lấy tay cô.

Tử Thất Thất khẽ dừng lại, nhưng không có quay đầu.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng trần trụi của cô, nhìn huyết long đỏ tươi trên sống lưng, chân mày đột nhiên nhăn lại.

Nếu anh nói lý do, như vậy cô cũng sẽ nói cho anh biết lý do sao? Nhưng nếu anh biểu lộ ý tứ phía sau, mà lý do cô đưa ra càng làm cho anh đau lòng thì nên làm thế nào cho phải?

Anh chưa bao giờ bị phụ nữ cự tuyệt qua, cũng không bị bất luận kẻ nào cự tuyệt, nhưng mà cô gái này...

Không tự chủ, anh lại bắt đầu do dự, mà nội tâm thấp thỏm bất an, giống như thiếu niên u mê, ngượng ngùng, khiếp đảm...

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, nguyên lai mình cũng có một ngày nhát gan như vậy. Lại là một đoạn trầm mặc kéo dài vô tận...

Trái tim Tử Thất Thất giống như tảng đá rơi xuống đáy biển, càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu, cho đến dưới cùng đại dương, vĩnh viễn không lên được.

Lại một lần nữa mở to miệng, cô muốn hét tay anh ra, nhưng bỗng nhiên...

“Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc... cộc cộc cộc cộc cộc cộc”

Tiếng gõ cửa điên cuồng vang lên,, kèm theo giọng nói tức giận của Mặc Thiên Tân:

“Mẹ? Mẹ? Mau mở cửa... Mau mở cửa cho con... Ngày hôm qua không phải nói sẽ tìm đến con sao? Nhưng mà mẹ tại sao một ngày cũng không có đi ra khỏi phòng? Còn có ba, ba cũng ở bên trong sao? Ba rốt cuộc làm gì với mẹ? Ba mau thả mẹ ra ngoài? Con nói cho ba biết, hôm nay con nhất định phải vào căn phòng này, con nhất định muốn gặp mẹ... Mở cửa... Mở cửa... Mở cửa cho con...”

“Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc... cộc cộc cộc cộc cộc cộc”

Nghe tiếng đập cửa cùng âm thanh ồn ào của Mặc Thiên Tân không ngừng vang lên, Tử Thất Thất thành linh hét tay, kích động đi xuống giường, mặc vào áo ngủ đặt ở trên tủ đầu giường, sau đó chịu đựng đau đớn mơ hồ dưới thân, nhanh chóng đi tới cửa phòng, mở cửa phòng ra.

Trong nháy mắt, tiếng gõ cửa biến mất, âm thanh ồn ào cũng đã biến mất.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất, đột nhiên cau chặt chân mày, nói, “Mẹ, làm sao mẹ hiện tại mới mở cửa a?”

“Xin lỗi!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nói xin lỗi.

“Ngày hôm qua mẹ sau khi tắm xong tại sao cũng không tới tìm con? Con chờ mẹ thật lâu!” Hấn oán trách.

“Xin lỗi!”

“Mẹ làm gì mà cứ nói xin lỗi a? Mẹ, mẹ rất kỳ quái!”

“Xin lỗi!”

Tử Thất Thất nhìn cậu, trừ nói xin lỗi, cô cũng không biết phải nói cái gì.

Rất muốn ôm thật chặt cậu, rất muốn ôm cậu vào trong ngực thật chặt, sau đó khóc trên bả vai nhỏ nhỏ của cậu, thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi, nhưng...

Cô không thể!

Chân mày Mặc Thiên Tân càng chau càng chặt, cậu nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mẹ, nhìn vẻ mặt bi thương trên mặt mẹ, sau đó tầm mắt từ từ chuyển dời đến trong phòng, nhìn Mặc Tử Hàn ngồi ở trên giường.

“Mẹ, có phải ba khi dễ mẹ không? Nếu ba khi dễ mẹ, mẹ nhất định phải nói cho con biết, con... Sẽ dẫn mẹ rời khỏi ba!” Cậu đột nhiên kiên định nói, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng đủ để cho Mặc Tử Hàn nghe được rõ ràng.

Mà nghe được lời của cậu, Mặc Tử Hàn đột nhiên cả kinh, hai mắt nhìn chăm chăm cậu, lạnh lùng nói, “Người nói cái gì?”

Chương 115: Tâm nguyện của mẹ... Con sẽ vì mẹ thực hiện!

Hai mắt trong suốt của Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt mơ hồ nổi giận kia, to gan nói, “Lời con nói không phải ba nghe được rất rõ ràng sao? Nếu ba không nghe được rõ ràng, vậy thì ba tự nhớ lại đi, con sẽ không lặp lại đâu, nhưng mà ba, nếu lỗi tại ba không còn dùng được, dứt khoát cắt đi, đổi lại một đôi mới... Như thế nào?”

Chân mày Mặc Tử Hàn chau chặt, lửa giận bắt đầu lên cao.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất kêu cậu một tiếng.

Mặc Thiên Tân lập tức thu hồi tâm mắt của mình, đổi lại nhìn hai mắt cô.

“Mẹ...” Cậu nhẹ giọng gọi, hàm chứa trăm ngàn thương yêu.

Cậu biết, nhất định là ba lại làm cái chuyện gì khiến mẹ thương tâm, cho nên mẹ mới bị bức đến bộ dáng thương tâm này. Rõ ràng nói với ba không được làm cho mẹ khóc, mà ba cũng rõ ràng rành mạch nghe được, nhưng mà đến cuối cùng ba vẫn làm mẹ khóc, mà hốc mắt hồng hồng của mẹ chính là minh chứng tốt nhất.

“Thiên Tân, con tìm mẹ có chuyện gì không? Chúng ta đi tới phòng con nói chuyện đi!” Tử Thất Thất tìm một cái cớ, cô muốn mau rời khỏi nơi này.

“Vâng!” Mặc Thiên Tân gật đầu đồng ý.

Đầu Tử Thất Thất khẽ chuyển động về phía sau, nhưng lại chỉ có một chút, sau đó nhân tiện lập tức đi ra cửa phòng, cũng không quay đầu lại, mà Mặc Thiên Tân lại chậm một bước đứng ở cửa phòng, cậu nhìn Mặc Tử Hàn ngồi ở trên giường, nhẹ giọng, lớn lối nói, “Ba, con còn nhớ đêm hôm trước còn nói với ba một câu, bởi vì cái gọi là... Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo,

không phải không báo, mà là thời cơ chưa tới! Ba, con cảm thấy... thời cơ của ba không còn nhiều!”

Cậu nói xong liền hướng về phía ba mình thân thân bí bí cười, sau đó xoay người đi theo phía sau Tử Thất Thất.

Mặc Tử Hàn nhìn cửa phòng trống rỗng, chân mày càng chau càng chặt.

Không phải là không báo... mà là thời cơ chưa tới?

Nó nói những lời này là có ý gì?

Nó phải báo cái gì?

“A...” Anh bỗng nhiên cười, chân mày lại vẫn không có giãn ra.

Đứa bé kia quả nhiên là tức giận,, dù sao anh cũng làm tổn thương người mẹ nó yêu nhất, mà Tử Thất Thất tựa hồ cũng rất tức giận, sẽ không phải lại một lần nữa ngậm miệng không cùng anh nói chuyện chứ?

Anh nên làm cái gì bây giờ?

Thật là kỳ quái, Mặc Tử Hàn anh tại sao lại trở nên sầu thương nhiều như vậy? Tác phong mạnh mẽ vang dội chạy đi đâu rồi? Tại sao đối mặt với một cô gái, tất cả túi khôn của anh đều không có tác dụng chứ?

“A... Ha ha...” Anh giễu cợt, không biết đang giễu cợt ai...

...

Phòng ngủ

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân một trước một sau đi vào trong phòng.

Mới vừa đi vào, Tử Thất Thất liền lập tức mở miệng nói, “Thiên Tân, mẹ vừa rời giường, còn chưa tắm rửa, mẹ mượn phòng tắm của con một chút!”

Mặc Thiên Tân nhìn bóng lưng Tử Thất Thất, chân mày khẽ nhăn, nhưng dùng thanh âm nặng ráo nói, “A, vâng, mẹ cứ tùy tiện dùng!”

“Cám ơn!”

Tử Thất Thất rất câu nệ nói cảm ơn, sau đó đi nhanh tới phòng tắm.

Mặc Thiên Tân đứng ở tại chỗ, trời quang trên mặt biển mát và thay vào đó là mây đen u ám.

Bên trong phòng tắm

Sau khi Tử Thất Thất đi vào liền ngay lập tức khóa trái cửa lại, nhanh chóng đi tới bồn tắm, mở tất cả vòi nước, lợi dụng tiếng nước chảy, nước mắt của cô lại một lần nữa tuôn ra.

Cô dùng hai tay vốc nước ấm trong bồn, nhìn nước ấm trong suốt kia, sau đó nhìn lại thân thể dơ bẩn này của mình.

Lại nữa rồi!

Loại cảm giác ghê tởm lại một lần nữa tái hiện trên người cô.

Nhưng cảm giác lần này tựa hồ có chút bất đồng, lúc này đây không chỉ cảm thấy ghê tởm, cảm thấy dơ bẩn, cảm thấy muốn ói, cảm thấy trái tim đau quá, hô hấp cũng rất khó khăn, mà nước mắt rơi xuống, cũng không phải gào khóc mà là yên lặng, không tiếng động, không có bất kỳ thanh âm.

Thương tâm ư?

Khổ sở ư?

Dường như “bi thống” Nhiều hơn một chút thôi?

Bi ai... Và đau xót...

...

Trong phòng ngủ

Mặc Thiên Tân nằm trên giường không ngừng lộn qua lộn lại, chân mày nhăn lại thật lâu, vẻ mặt lo lắng.

Không được, cậu muốn tìm cơ hội liên lạc với mẹ tiểu Lam, cậu đã không thể nhẫn nhịn tính tình thô bạo của ba, cho nên hiện tại phải xuất động kế hoạch C, lần này nhất định phải cho ba đẹp mặt mới được.

“Két!”

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Tử Thất Thất vẫn mặc áo ngủ đi ra, nhưng so với lúc vào hoàn toàn bất đồng, trên mặt cô hiện lên nụ cười xinh đẹp mi phi sắc vũ, nhìn như tâm tình vô cùng tốt, nhưng thực ra...

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân kích động đi tới.

Tử Thất Thất mỉm cười nhìn cậu, nói, “Ăn điểm tâm chưa? Nếu chưa ăn, có muốn cùng ăn với mẹ không?”

“Mẹ, mẹ...”

“Ai nha, bảo bồi mắt con sao quàng thâm nghiêm trọng vậy? Tối qua không ngủ ngon sao? Đều do mẹ không tốt, mẹ lại quên mất ước định với con!”

“Mẹ, mẹ...”

“Được rồi, không bằng con bây giờ nằm xuống ngủ một lát, bổ sung giấc ngủ đi!”

“Mẹ...”

“Con muốn mẹ ngủ cùng con sao? Thật không có biện pháp với con, chúng ta cùng ngủ...”

Tử Thất Thất ba lần liên tục cắt đứt lời Mặc Thiên Tân, sau đó cứ thế ôm cậu

nằm ở trên giường, muốn dùng giấc ngủ để cho cậu im lặng, nhưng mà...

Mặc Thiên Tân đột nhiên ngồi dậy khỏi ngực cô, hai mắt trong suốt nhìn chăm chăm khuôn mặt trông vô cùng hơn hờ của cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc cũng ngồi dậy theo, nhìn biểu tình nghiêm túc của cậu, trái tim không tự chủ có chút bối rối.

“Sao vậy? Không muốn ngủ sao? Muốn ăn điểm tâm trước sao? Rất đói bụng sao? Vậy thì chúng ta đi...”

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân đột nhiên gầm nhẹ.

Tử Thất Thất cả kinh, trầm mặc không nói thêm gì nữa.

Quả nhiên, vẫn là không thể gạt được cậu, đứa nhỏ chỉ có sáu tuổi này vậy mà thần kinh lại nhạy cảm như vậy, thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Quên đi, cứ để cậu hỏi đi, cô tin tưởng diễn kỹ của mình có thể đánh lừa cậu, ít nhất... Cũng có thể vượt qua kiểm tra đi?

“Mẹ...”

Mặc Thiên Tân lại một lần nữa kêu cô, thanh âm nhẹ đi rất nhiều, hơn nữa hai mắt cũng chậm chậm trở nên ưu thương.

Lại một lần nữa mở cái miệng nho nhỏ, cậu cũng không có hỏi, mà là xác định nói, “Mẹ, mẹ khóc... Đúng không!”

Khóc?

Tử Thất Thất nghe cậu nói ra chữ này, tuy nhiên giả vờ ra bộ dáng nghi hoặc, nhưng hai mắt cũng ngay khi thanh âm cậu dứt hết, nước mắt trong suốt rớt xuống.

Hả?

Sao lại thế này?

Cô tại sao khóc?

Tại sao nước mắt cô không nghe theo lời cô, tự tiện chảy xuống?

Tại sao cô lại khóc trước mặt con trai bảo bối của mình?

Tại sao lại để nó thấy?

Dừng khóc... Không được khóc... Không được chảy ra...

Tử Thất Thất kích động dùng hai tay lau chùi nước mắt rơi xuống, nhưng rất kỳ quái, càng lau càng nhiều, càng lau càng thấy được tầm mắt của mình mờ hồ, mà những chất lỏng này tự tiện chảy ra khỏi thân thể, giống như là hồng thủy, tuôn ra từ hốc mắt.

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân lại một lần kêu cô, chân mày quăn bện cùng một chỗ, “Hả? Thật kỳ quái, mắt mẹ giống như có hạt cát bay vào, đau quá nha... Thiên Tân con chờ một chút, mẹ vào phòng tắm lau mắt đã, con chờ chút, ngồi đây chờ mẹ, mẹ lập tức sẽ ra ngoài...” Tử Thất Thất nói xong liền lập tức đứng lên.

Nhưng Mặc Thiên Tân lại nhanh chóng đưa tay bắt lấy ống tay áo của cô.

Tử Thất Thất sững sốt, nước mắt vẫn liên tục không ngừng chảy xuống, nhưng người cô lại không nhúc nhích đứng tại chỗ.

“Mẹ, mẹ quả nhiên khóc... Thật sự khó khăn như vậy ư? Khô sở đến ngay cả nước mắt cũng không nhìn được ư? Mẹ... Nguyên nhân mẹ khóc không phải vì ba chứ? Quả nhiên, ba lại khi dễ mẹ?”

Tử Thất Thất đưa lưng về phía cậu, nghe thanh âm trẻ thơ ngây ngô kia, nước mắt... Càng chảy mãnh liệt, đã không cách nào dừng lại.

“Mẹ, mẹ thật sự chán ghét ba như thế ư? Ba thật sự quá đáng với mẹ sao?”

Mẹ... Mẹ có phải... Hận ba?”

Hận?

Tử Thất Thất nghe cái chữ kia, trái tim thành linh co rút đau đớn.

Mặc dù mình đã nói qua với hắn chữ này, nhưng là từ trong miệng Thiên Tân nói ra vậy mà sẽ làm cô đau đớn như vậy.

Hận?

Cô hận ư?

“Không... Mẹ không hận anh ta, hơn nữa anh ta cũng không có khi dễ mẹ, mẹ cũng không chán ghét anh ta như vậy, chỉ là... Chỉ là...” Cô do dự, không ngừng lặp lại

“Chỉ là cái gì?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

Tử Thất Thất thản nhiên cười, nước mắt đang chảy trên mặt lộ ra lộ ra vẻ bi thương.

“Không có gì!” Cô né tránh không đáp.

Kỳ thật cũng không có cái gì để trả lời, chính là... Cô không nhìn thấu được trái tim người đàn ông kia mà thôi.

Cô xem không thấu... Cho dù dùng sức xoa bóp cặp mắt của mình, cô cũng không cách nào nhìn thấy.

Mặc Thiên Tân nhìn chằm chằm sống lưng đơn bạc của cô, chân mày thanh tú đầy đưa gắt gao, trái tim nho nhỏ cũng theo từng câu mà đau đớn.

“Mẹ, nếu mẹ muốn khóc, bờ vai con có thể cho mẹ mượn nha... Mặc dù vai con không rộng, lồng ngực cũng không dày, nhưng, mẹ có thể dựa vào con, ôm con khóc...”

Tử Thất Thất nghe lời Mặc Thiên Tân nói, thân thể đột nhiên chấn động, sau đó... Cô xoay người, ôm chặt cậu vào ngực, cao giọng khóc.

Hai cánh tay ngắn ngủn của Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô, chân mày nhíu lại thật sâu, đau lòng nói, “Mẹ, nếu mẹ muốn rời xa ba, con sẽ dẫn mẹ rời khỏi, chỉ cần là tâm nguyện của mẹ... Con cũng sẽ vì mẹ thực hiện!”

Chương 116: Cô giống như trở thành thiên sứ, thiếu chút nữa thì bay đi...

Tử Thất Thất ở trong lòng ngực nho nhỏ của cậu không ngừng chảy nước mắt, mà tiếng khóc che dấu thanh âm nỉ non nho nhỏ của cậu, cậu nói cái gì? Cậu đang nói chuyện ư? Tử Thất Thất hoàn toàn không có chú ý tới, chỉ chảy nước mắt, ở trong ngực cậu tìm kiếm một tia an ủi.

Vốn là muốn làm một người mẹ kiên cường, chỉ để con mình thấy một mặt vui vẻ, đem một mặt bi thương che dấu hoàn toàn. Rõ ràng bảy năm đều hoàn mỹ, nhưng mà hiện tại... Toàn bộ đều bể nát.

Cô vậy mà ở trong lòng một đứa trẻ khóc, cô vậy mà làm con mình lo lắng cho mình, cô vậy mà lộ ra biểu tình thương tâm với con... Cô làm mẹ, thật sự rất không xứng, một chút cũng không xứng...

“Thiên Tân xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...” Cô dùng thanh âm nghẹn ngào không ngừng nói xin lỗi.

Xin lỗi không thể nhẫn nhịn nước mắt, xin lỗi đã làm cậu lo lắng, xin lỗi đã làm cậu có ký ức không tốt, xin lỗi không thể để cậu được sống hạnh phúc cùng ba... Hết thấy, tất cả, đều xin lỗi... Xin lỗi...

Mặc Thiên Tân nghe thanh âm khóc lóc của mẹ, nghe mẹ không ngừng nói xin lỗi, trái tim nho nhỏ càng thêm đau đớn.

Nước mắt của mẹ cậu không muốn nhìn thấy, thống khổ của mẹ cậu cũng không muốn thấy, nhưng, làm cho mẹ khóc thống khổ như vậy, lại là một tay cậu tạo thành. Nếu cậu không có tìm ba có thể cũng sẽ không xuất hiện loại chuyện này, cho dù loại chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, như vậy, chỉ cần cậu không có đi tìm ba cậu, sẽ kéo dài một thời gian ngắn, vậy thì... Mẹ sẽ vẫn vui vẻ được một thời gian ngắn...

Là cậu làm sai sao?

Nhưng mà... Tâm nguyện của cậu cũng chỉ thiếu một chút nữa mà thôi... Cũng chỉ thiếu một chút...

“Mẹ... Người nói xin lỗi, nên là con a... Là con xin lỗi mẹ... Xin lỗi...” Cậu cũng bắt đầu không ngừng nói xin lỗi, nước mắt trong suốt cũng từ trong đôi mắt trong suốt của mình chảy ra.

Nếu có thể...

Cậu muốn chia sẻ thống khổ với mẹ, cậu muốn chia sẻ nước mắt với mẹ, còn có tiếng khóc hiện tại của mẹ...

...

Hai mẹ con ôm nhau trong tiếng khóc, an ủi lẫn nhau!

Bọn họ đơn thuần chỉ hy vọng đối phương tốt hơn...

...

Ngoài cửa phòng

Bóng dáng cao cao của Mặc Tử Hàn đứng lặng ở cửa, anh nhìn qua khe cửa hai người khóc ôm nhau trong phòng.

Đây hết thấy đều là anh tạo thành đây sao?

Trước kia trên mặt hai người rõ ràng là ánh sáng rực rỡ, chói mắt mê người như thế, nhưng ngay lúc này, trên mặt bọn họ ngoại trừ mây đen dày đặc, chính là nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đem hai người ngây thơ xinh đẹp tra tấn thành cái bộ dáng này, anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Quả nhiên... Người đàn ông nhuộm đầy máu tươi, cho dù đi thương yêu một

người, cho dù dẫu dàng đợi một người, cho dù bằng mọi cách che chở, nhưng mà cuối cùng, vẫn khiến bọn họ khóc, đau đớn lẫn tổn thương.

Nhưng mà!

Cho dù là như vậy, cho dù thanh âm ngay lúc này bọn họ khóc lớn hơn nữa, anh cũng không bao giờ muốn bọn họ rời đi.

“Xin lỗi...”

Anh đồng thời cũng nhỏ giọng xin lỗi, nhưng lại kiên định nắm chặt hai đấm.

“Anh sẽ không để hai người đi... Tuyệt đối không!”

Buổi trưa

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân hai người khóc đủ, khóc đến nước mắt khô cạn, cuối cùng hai người còn muốn giống như ngày thường, tươi cười, mỉm cười thật to với nhau, nhưng trong lúc đó cũng biết căn bản là không phải vui vẻ như vậy, bất quá, so sánh với việc khóc vẫn tốt hơn.

Vết thương có sâu hơn, cũng sớm khép lại, cho nên không quan hệ... Mỗi người đều thương tâm khổ sở, mỗi người đều khóc ròng chảy nước mắt... Hỉ, nộ, ai, lạc, là thứ tình cảm thiết yếu mỗi cá nhân đều phải có, cho nên không thể nào chỉ có vui vẻ, mà không có những thứ khác, cho nên... Cõi nước mắt lần này là chuyện cực kỳ bình thường, trôi qua... thì qua đi...

Tử Thất Thất dụ dỗ Mặc Thiên Tân đi ngủ, sau đó đi một mình ra khỏi phòng cậu, vẫn mặc áo ngủ màu trắng, đi tới ban công lầu hai.

Đứng ở ven ban công, ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, hướng về phía mặt trời chói mắt mở hai mắt nhìn.

Có chút... Có chút nhức... Nhưng cô thích cảm giác ấm áp này, giống như là được ba mẹ ôm, có một loại ấm áp đặc biệt.

“Ba... Mẹ...” Cô đột nhiên nhẹ giọng líu ríu, sau đó mỉm cười vươn tay của mình.

Hướng về phía bầu trời trong xanh, dùng sức, dùng sức, dùng sức vươn tay của mình, cũng hi vọng ba mẹ cũng có thể dùng sức vươn tay ở thiên đường vững vàng bắt lấy tay cô, cũng mang cô theo đến thiên đường không có bất kỳ ưu sầu nào, một nhà đoàn tụ.

Bỗng nhiên...

Một bàn tay lớn che lấp tầm mắt cô, cũng nắm lấy tay cô, dùng sức nắm.

“Em đang làm gì ở đây?”

Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu, hai mắt bị mặt trời chiếu xạ chói lòa từ từ khôi phục rõ ràng, thấy rõ khuôn mặt anh tuấn của Mặc Tử Hàn.

“Không có gì!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời, muốn thu hồi tay của mình.

Mặc Tử Hàn lại gắt gao nắm tay cô, càng ngày càng dùng sức.

Mới vừa thấy cô bị ánh nắng bao phủ, áo ngủ màu trắng trên người giống như váy lưới màu trắng, mà nụ cười của cô xinh đẹp như thiên sứ, chỉ là trong nháy mắt, phía sau lưng cô thật giống như vươn ra đôi cánh tuyết trắng, mà tư thế cô vươn tay ra không trung, giống như là tư thế trước khi bay đi...

Dọa anh nhảy dựng, vội vàng kích động chạy tới nắm lấy tay cô, còn tưởng rằng một khắc kia... Cô thật sự có thể bay đi!

“Không có gì cũng đừng mặc quần áo trắng đứng cười ngây ngô chỗ này, ngu xuẩn muốn chết, mau về phòng thay quần áo!” Hắn đột nhiên táo bạo nói liên kéo tay cô, rời khỏi cái ban công không có bất kỳ che đậy kia.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhíu mày, nhìn bóng lưng anh nổi giận đùng đùng.

Anh sao vậy? Tức giận như vậy?

Cô chẳng qua là đứng ở trên ban công mà thôi, như vậy cũng không được sao?

Mặc Tử Hàn sải bước nhanh chóng đi tới, chân mày cau chặt thật sâu.

Trái tim bất an không yên, đột nhiên nghĩ tới câu Phương Lam từng nói với anh...

“... Anh chờ xem, Thất Thất rất nhanh sẽ rời khỏi anh, anh cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì chuyện bị người vứt bỏ chính là một loại phi thường thống khổ, ngàn vạn lần đừng khóc nha...”

Cô ấy sẽ rời khỏi anh?

Hơn nữa còn rất nhanh?

Cái cô gái đáng giận kia, cô ta dựa vào cái gì dám xác định như vậy? Một tháng cũng đã trôi qua, cô ấy bây giờ không phải là hoàn hảo ở lại bên cạnh anh sao?

Sẽ không để cho cô ấy rời khỏi, cho dù cô ấy thật sự trở thành thiên sứ, cho dù cô ấy thật sự mọc ra một đôi cánh, cho dù cô ấy thật sự có thể bay... Anh cũng sẽ không chút do dự xé đứt hai cánh của cô, vì cô khóa lại, khiến cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh.

Bị người trong lòng vứt bỏ... Loại chuyện này anh tuyệt đối không cho phép phát sinh.

...

Phòng thay đồ

Cường ngạnh mang cô vào bên trong, sau khi chọn lựa một chiếc váy liền thân màu đỏ đơn giản, bá đạo ném cho cô nói, “Em mặc vào!”

Tử Thất Thất nhìn chiếc váy đỏ rực trong tay, chân mày khẽ chau lên.

Lại là màu đỏ?

Người đàn ông này thích cái màu này như vậy sao?

“Mau mặc vào, áo ngủ trên người em nhìn thật chướng mắt!” Anh găm nhẹ ra lệnh.

Mới vừa vậy khiến anh xuất hiện ảo giác, dĩ nhiên làm cho anh ảo tưởng đến thiên sứ. Toàn bộ đều do màu trắng, trời mới biết anh vừa rồi kích động thế nào? Quỷ tha ma bắt, nếu cô thật sự trở thành thiên sứ bay đi, vậy thì anh nhất định hủy diệt toàn bộ thiên đường.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tức giận kia, không khỏi khẽ nhú mày.

Cô còn không biết phải đối mặt với anh thế nào mới tốt, nhưng anh giống như không có phát sinh chuyện gì cả, bá đạo, ngang ngược, quả nhiên, là vì căn bản cũng không có đem cô để ở trong lòng sao?

Kỳ thật ngẫm lại, lúc cô đang hỏi anh, anh không ngừng do dự, không ngừng trầm mặc, cái này đã là đáp án tốt nhất rồi... Không phải sao?

“Tôi sẽ không lấy cô ấy!”

Những lời này cũng đã sớm biểu đạt tâm ý của anh... Không phải sao?

Nhận rõ thực tế đi Tử Thất Thất, mi chỉ là con rối của hắn, là con rối hắn thưởng thức trong tay, tùy ý sắp xếp...

Tay nắm chặt áo váy màu đỏ, sau đó hờ hững xoay người, ngay cả lời dư thừa cũng không muốn nói, liền đưa lưng về phía anh, bỏ áo ngủ màu trắng trên người mình, mặc chiếc váy anh lựa chọn.

Cô đã quyết định!

Cô phải rời khỏi người đàn ông này, rời xa hắn, lần nữa... Chạy trốn khỏi

hắn.

Mang theo Thiên Tân... Nhất định phải tìm cơ hội chạy trốn...

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm bóng lưng trần của cô, tầm mắt không tự chủ liếc nhìn từ dưới chân cô, cuối cùng rơi vào huyết long màu đỏ phía sau lưng cô, đột nhiên... Trống ngực tăng tốc, mà thân thể anh cũng không nghe sai khiến rất nhanh xoay người, xấu hổ đưa lưng về phía cô.

Kỳ quái...

Anh tại sao phải xoay người? Anh tại sao phải xấu hổ? Chẳng qua là nhìn một chút thân thể cô ấy, cũng không phải là chưa từng thấy, tại sao tim lại đập rộn lên?

Nhưng mà càng kỳ quái chính là, cô ấy tại sao nghe lời thay quần áo ở trước mặt của anh như vậy? Nếu như là bình thường cô ấy nhất định sẽ lớn tiếng ra lệnh anh xoay người, hoặc là bộ dáng tức giận, dùng hai mắt hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Kỳ quái thuận theo, kỳ quái trầm mặc, cô kỳ quái!

Sẽ không phải...

Anh đột nhiên kích động xoay người, vừa vặn, Tử Thất Thất cũng mặc quần áo tử tế xoay người, hai người mặt đối mặt... Bốn mắt nhìn nhau...

Chương 117: Ý chí chiến đấu mãnh liệt, Tử Thất Thất quật cường...

Trong nháy mắt thiên lôi kết hợp với địa hỏa, hai người đều kinh ngạc sửng sốt.

Tim đập, nhiệt độ cơ thể, cảm giác khẩn trương... Đều cùng tăng lên!

“Tôi... Thay rồi!” Tử Thất Thất lúng túng mở miệng, nhẹ giọng nói.

Mặc Tử Hàn trở lại bình thường, hai mắt từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, quét mắt hết một lần thân áo váy màu đỏ này, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, bị cô hấp dẫn thật lâu.

Da cô vô cùng trắng, cho nên rất thích hợp với màu đỏ, nhất là loại màu đỏ diễm lệ này, mặc ở trên người cô, giống như là đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp nhất trong bụi rậm các loài hoa, làm cho người khác bắt mắt.

“Rất đẹp!” Anh khen ngợi.

Trái tim Tử Thất Thất đột nhiên nhảy lên.

“Cảm ơn!” Cô phi thường khách khí nói cảm ơn.

“A, đúng rồi!” Mặc Tử Hàn thật giống như đột nhiên nhớ tới một chuyện, chỉ thấy anh vô cùng ưu nhã vươn tay phải của mình, khẽ cúi đầu, nói, “Tiểu thư xinh đẹp, xin đưa tay phải em cho tôi!”

Tay phải?

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh, chân mày khẽ chau lên, nhưng tay phải lại vô cùng nghe lời vươn ra đặt ở lòng bàn tay của anh.

Va chạm vào đầu ngón tay của cô, cảm nhận được nhiệt độ của cô, Mặc Tử Hàn gọi lên nét cười tà đã lâu, bàn tay to nhanh chóng bắt lấy tay cô, mà tay kia lấy trong túi quần ra chiếc còng tay lần trước khóa hai người, cơ hồ là nháy mắt điện quang hỏa thạch, tay hai người lại một lần nữa khóa với nhau.

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn tay lại bị khóa.

“Anh... Anh... Làm sao anh lại? Anh muốn làm gì?” Cô kích động chất vấn.

Trên mặt Mặc Tử Hàn phác họa nụ cười tà ác, hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt kích động của cô, bá đạo nói, “Anh đã quyết định, vì để xúc tiến tình cảm giữa chúng ta, cho nên vẫn là khóa cùng một chỗ tương đối tốt, hơn nữa anh còn quyết định một chuyện khác!”

“Một chuyện khác?” Chân mày Tử Thất Thất nhăn lại, có loại dự cảm xấu.

“Đúng vậy, chuyện khác này chính là... Chỉ cần em một ngày không nói ra em yêu thích anh, vậy thì... Chúng ta vẫn bảo trì như vậy.”

“Cái gì? Anh... Anh mau mở ra!” Tử Thất Thất lớn tiếng ra lệnh.

“Không có khả năng!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tại sao tôi nhất định phải nói ra câu kia? Nếu anh thích nghe thì đi mà tìm phụ nữ khác, đừng quấy rối tôi!” Tử Thất Thất dưới cơn thịnh nộ rống to. Hai mắt hung hăng trừng lên nhìn anh.

Cái hành động trẻ con này của hắn tại sao đều làm trên người cô? Thật sự muốn lớn tiếng nói cho hắn biết: nếu không thích cô, cũng đừng có tới trên chộc cô, cô cũng không phải là một nữ nhân tùy tiện, nếu trên chộc, nhất định phải chịu trách nhiệm. Nhưng mà người đàn ông này... Chẳng qua là muốn đùa bỡn cô mà thôi.

“Mau thả tôi ra!” Cô rống to, lửa giận trong nháy mắt vọt lên cao.

Cô không muốn bị hắn đùa bỡn nữa, cô đã quyết định rời xa hắn, cô đã... Không muốn có bất kỳ dính líu gì với hắn.

Nhưng trên khuôn mặt tà ác của Mặc Tử Hàn vẫn như cũ, hoàn toàn không thấy phần nộ của cô, thậm chí có thể nói là bởi vì cô phần nộ mà vui vẻ không thôi.

“Em muốn biết nguyên nhân sao?” Anh đột nhiên ôm lấy eo cô, tà ác cười nói, “Em muốn biết anh tại sao nhất định muốn em nói ra câu nói kia?”

Tử Thất Thất sùng sốt.

Anh muốn nói cho cô biết nguyên nhân sao?

“Anh nói cho em biết a!” Mặc Tử Hàn chậm rãi tới gần mặt cô, nhẹ giọng nói, “Chỉ cần em nói em yêu thích anh, anh sẽ lập tức nói cho em biết nguyên nhân, nếu em thật sự muốn biết đến thế, vậy nói ra ba chữ kia, nói em... yêu thích anh!”

Hai mắt Tử Thất Thất trừng lớn.

“Anh mơ tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không nói!” Tựa hồ là phản xạ có điều kiện, cô lập tức gào thét lớn cự tuyệt.

“Không nói, vậy vĩnh viễn khóa chung một chỗ với anh, dù sao quan hệ của chúng ta đã vô cùng thân mật, trong lúc đó có bí mật gì không thể cho đối phương biết chứ, dứt khoát cứ khóa như vậy cả đời đi, tựa hồ... Cảm giác không tồi!” Mặc Tử Hàn đắc ý nói, khóe miệng tươi cười gian ác, đã trở nên vô cùng đắc ý.

Anh cũng là trải qua suy nghĩ kỹ càng mới có thể dùng biện pháp như thế, thứ nhất, anh muốn dựa vào quan hệ thân mật này xoa dịu không khí xấu hổ giữa bọn họ, thứ hai, chỉ cần khóa cô lại như vậy, cô cũng sẽ không có cơ hội rời khỏi anh, cũng không có biện pháp bỏ trốn, như thế lời cô gái gọi là Phương Lam kia cũng sẽ không trở thành sự thật, anh cũng có thể yên tâm, anh muốn hiểu cô gái này, từ lúc mở mắt tỉnh lại buổi sáng đến tối ngủ nhắm mắt lại, anh muốn biết hết thấy của cô, hiểu rõ hết thấy về cô...

Mặc dù anh không thể ở nước Anh quá lâu, nhưng anh có đầy đủ lòng tin, có

thể chinh phục trái tim cô gái này, về phần chuyện sau khi về Đài Loan, anh không định đem chuyện của cô và Thiên Tân nói cho ai khác biết, vì an toàn của bọn họ, vì cuộc sống hạnh phúc của bọn họ, anh nhất định sẽ thật cẩn thận che dấu tốt bọn họ, bảo vệ bọn họ an toàn.

Nhưng tâm tư của anh, Tử Thất Thất lại hoàn toàn không biết.

Cô nhìn khuôn mặt kia, nhìn khóe miệng anh tươi cười gian ác, tức giận liền không ngừng dâng trào.

Hắn lại muốn trói chặt cô sao? Hắn lại bắt đầu trêu chọc cô sao?

“Mặc Tử Hàn, anh cho rằng như vậy có thể khóa tôi lại sao? Tôi cho anh biết, anh đừng khinh người quá đáng!” Cô hai mắt quật cường, kiên định nói từng chữ.

Cô cho tới bây giờ cũng không phải là một người hèn yếu, tuy rằng cô là phụ nữ, cô sẽ thương tâm, sẽ khóc, sẽ đau lòng, nhưng cô cũng tuyệt đối không phải loại phụ nữ mặc cho hắn định đoạt, hắn muốn kiềm chế cô, không chế cô?

Tuyệt đối không có cửa đâu!

Mặc Tử Hàn nhìn thẳng hai mắt quật cường kia của cô, trong lòng hồ hững tựa như một đạo quang mang sáng ngời.

Chính là ánh mắt này, cô chính là như vậy làm cho anh mê muội.

“A...” Anh cười khẽ, mang theo cảm giác vui vẻ vô tận, nói, “Lẽ nào em có biện pháp cởi khóa còng tay ra sao?”

“Nếu tôi có biện pháp cởi ra, anh có phải là có thể thả tôi và Thiên Tân đi hay không? Hơn nữa phải thề, từ nay về sau, anh đi đường anh, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cho dù thật sự không cẩn thận bắt gặp ở trên đường, cũng sẽ coi nhau như không khí, không có để ý tới?” Tử Thất Thất kiên định nói, ngẩng cao đầu, kiên định nhìn anh.

Cô đã thương tâm đủ rồi, nước mắt cũng đã chảy khô, cho nên... Giờ là lúc cô phản kháng.

Cô tuyệt đối sẽ không thua người đàn ông này.

Cô phải rời khỏi hắn... Quyết đấu để rời khỏi!

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin kia của cô, không khỏi có chút run sợ.

“Em đang nói thật với anh?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên!” Cô kiên định trả lời.

“Em không có khả năng mở khóa còng tay này ra, đây là anh phải người đặc biệt chế tạo, không có chìa khóa tuyệt không mở ra được!”

“Mở được hay không là chuyện của tôi, tôi hiện tại hỏi anh, anh dám đánh cuộc với tôi không, chỉ cần anh nói một chữ “được”, tôi hiện tại, lập tức, lập tức sẽ cho anh thấy tôi thoát khỏi gông xiềng anh cẩn thận chế tạo này như thế nào... Trốn ra!” Hai mắt Tử Thất Thất tràn đầy tự tin, dường như đã nắm chắc phần thắng. Chân mày Mặc Tử Hàn không khỏi mờ hồ nhẩn lại.

Cô ấy đang cố làm ra vẻ sao?

Cô ấy sao lại đột nhiên trở nên như thế? Là đã hạ quyết tâm gì sao?

Cô gái này... Rốt cục bắt đầu phản kháng sao?

Thú vị...

“Được, anh muốn xem em mở nó ra như thế nào!” Bản tính Mặc Tử Hàn nổi lên, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tràn đầy tự tin của cô, sau đó khoe miệng cười tà, đợi cô mất mặt xấu hổ.

Nhưng mà...

Vẻ mặt Tử Thất Thất chăm chú.

“Đây chính là anh nói, anh nhất định nói lời giữ lời!”

“Đương nhiên!”

Tử Thất Thất nghe được câu trả lời của anh, đột nhiên nâng hai tay mình lên, dùng tay trái nắm lấy còng tay trên cổ tay phải, sau đó dụng lực rút ra ngoài, trong nháy mắt vòng tròn nhỏ nhỏ liền chẹt vào thịt trên tay cô, căn bản hoàn toàn không rút ra được, nhưng cô lại không có buông lỏng một chút xíu khí lực, liều mạng dùng sức rút ra, tựa hồ là chớp mắt, tay cô liền đỏ bừng một mảng lớn, mà trên trán cô cũng chảy ra từng giọt mồ hôi nhỏ.

Rất đau... Rất đau... Nhưng không sao cả, đau nhức này căn bản không tính là cái gì...

Nhất định có thể rút ra, nhất định có thể thoát khỏi cái còng tay này, cho dù là gãy xương, cho dù là nát xương, cũng không có cái gì đáng ngại, chỉ cần có thể rút tay ra, cho dù là bỏ qua cái tay này, cũng đáng.

“Đủ rồi!” Mặc Tử Hàn đột nhiên găm nhẹ, bàn tay to nắm tay cô, ngăn lại động tác của cô.

“Buông tôi ra, tôi nhất định có thể rút ra!”

“Em đừng nháo nữa, cái này căn bản không thể rút ra, cho dù tay em bị gãy cũng không thể!” Mặc Tử Hàn rống to.

Đứt gãy cũng không thể ư?

Chân mày Tử Thất Thất nhăn lại thật sâu, một tia ý thức quật cường xông tới.

“Tôi còn có biện pháp!” Cô nói xong liền lập tức xoay người, kéo theo tay Mặc Tử Hàn ra khỏi phòng thay đồ.

Mặc Tử Hàn cau mày đi theo phía sau cô.

Cô ấy lại muốn làm cái gì?

...

Đại sảnh lầu một

Tử Thất Thất vội vàng hấp tấp đi tới đại sảnh hoa lệ, cô nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng ở trong mâm đựng trái cây trên bàn trà.

Đi nhanh tới, sau đó cầm lấy dao gọt trái cây bên trong mâm đựng trái cây, tay trái dùng sức nắm chặt.

“Chỉ cần tôi chặt đứt cái tay này, như vậy có thể thoát khỏi cái còng tay này rồi, Mặc Tử Hàn... Anh nhất định phải nói lời giữ lời, không được đổi ý!” Cô nói xong liền giơ dao gọt trái cây trong tay lên.

Chương 118: Cuộc sống của Mặc Tử Hàn tràn đầy bi ai cô độc...

Hai mắt Tử Thất Thất kiên định, không hề do dự giờ dao gọt trái cây lên, bỏ về phía cổ tay của mình.

Bất quá chỉ mất một tay, không có gì đáng ngại.

Chỉ cần có thể rời khỏi người đàn ông này, đây quả thực chỉ là một chuyện nhỏ.

Cô đã... Không muốn lại thống khổ nữa.

Mặc Tử Hàn khiếp sợ nhìn động tác kinh người của cô, cả người đều sửng sốt.

“Không được!” Anh hét lớn, tay phải không tự chủ vươn bắt lấy thanh dao gọt trái cây sắc bén kia.

Máu... Nháy mắt chảy ra từ trong tay của anh, nhỏ xuống trên mặt đất.

Một giọt... Hai giọt... Liên tục không ngừng...

Tay Tử Thất Thất đột nhiên bị anh ngăn lại, cô nhìn tay anh cầm chặt con dao, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra trên tay anh, khiếp sợ lập tức buông ra.

Mặc Tử Hàn cau chặt mày, vút con dao sang một bên, sau đó hoang mang nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, khẩn trương hỏi, “Em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Tử Thất Thất bị hù dọa cả người ngơ ngác sửng sốt, bỗng nhiên... Hai chân mềm nhũn té ngã trên mặt đất.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn kinh ngạc gọi cô, vội vàng ngồi xổm xuống, kích động hỏi, “Em sao vậy? Bị thương chỗ nào ư? Em nói đi a... Nói cho anh biết...”

Hai mắt kiên định của Tử Thất Thất thật giống như bị phá tan.

Tại sao?

Tại sao muốn cứu cô? Tại sao quan tâm cô? Tại sao muốn đối với cô như vậy?

Cô không rõ!

Đã hơn một lần như thế này, rõ ràng là chính mình bị thương, nhưng hấn vẫn hoàn toàn không quan tâm, ngược lại về mặt kích động lo lắng cho cô. Tại sao hấn còn lo lắng cho cô? Loại cử chỉ quan tâm quá mức này, cô phải hiểu thế nào đây? Có ai có thể giải thích cho cô?

Mà Mặc Tử Hàn kích động nhìn cô, hoàn toàn không để ý vết thương trên tay mình, cầm lấy tay trái cô cẩn thận xem xét.

Hoàn hảo... Không có chuyện gì...

Anh thở phào nhẹ nhõm, lúc này, mới ý thức tới đau đớn trên tay.

“Mặc Tử Hàn, anh thật sự là một tên khốn, hơn nữa... còn là đại ngốc...” Tử Thất Thất nhìn hấn, nhẹ giọng chua xót nói.

Mặc Tử Hàn chống lại tầm mắt của cô, không giận, ngược lại cười.

“A... Em đối với cái tên gọi yêu này của anh, thật sự là càng ngày càng đặc biệt rồi, không biết tiếp theo sẽ là gì nhỉ? Thật đúng là làm cho người có chút chờ mong.”

“Tên gọi yêu?” Chân mày Tử Thất Thất nhăn lại, tâm phiền ý loạn nói, “Tôi rõ ràng mắng anh, đây có cái gì buồn cười!”

“Anh muốn cười thì cười, em không cần phải xen vào chứ?” Mặc Tử Hàn nhìn hai mắt cô, bộ mặt bá đạo.

Trái tim Tử Thất Thất không khỏi đau đớn, hai mắt đột nhiên hung hăng nhìn anh, lại mang theo sự dịu dàng như nước

Trên mặt Mặc Tử Hàn vẫn treo nụ cười, nhưng trái tim lại còn có một chút nghĩ mà sợ.

Tính khí quật cường của cô gái này đã vượt quá tưởng tượng của anh, mà vừa mới rồi, cô ấy thật sự không tiếc phé bỏ một tay của mình, cũng muốn thoát khỏi cái gông xiềng này.

Là anh làm sai ư?

Nhưng ngoại trừ cái biện pháp này, anh làm sao giữ cô gái này lại? Lẽ nào thực sự phải trói chặt hai tay hai chân cô lại, đặt cô ở trong lồng tre sao?

“Mặc Tử Hàn, anh...”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Mặc Tử Hàn đột nhiên cắt đứt lời cô, đem cái tay còn đang chảy máu để ở trước mắt, sau đó khoan thai nói, “Hiện tại em có phải nên giúp anh xử lý vết thương? Nếu cứ như vậy, máu trong người anh sợ rằng sẽ thật sự chảy khô, chẳng qua nếu như anh chết, em ngược lại có thể chém đứt tay của anh!”

Tử Thất Thất nhìn tay phải nhuộm đỏ của anh, tầm mắt không tự chủ né tránh.

Cũng đã bị thương nặng, anh còn có thể bày ra một bộ hoàn toàn chẳng quan tâm, còn có thể nói giỡn? Giống như lúc ở khách sạn Rich, anh căn bản cũng không có một chút cảm giác đau đớn, nhưng thật kỳ quái... Nhìn anh bị thương, lòng cô vậy mà lại đau đớn.

Chẳng lẽ, là ai dùng pháp thuật đưa đau đớn trên người anh chuyển đến người cô rồi?

Nhíu mày, thỉnh linh đứng lên, sau đó xoay người, đi nhanh lên lầu.

Mặc Tử Hàn đi theo phía sau cô, nhìn bóng lưng vội vàng của cô, trên mặt lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mặc dù cô quật cường rất mỹ lệ, nhưng anh thích nhất... là sự quan tâm thật tình của cô!

...

Phòng ngủ chính

Tử Thất Thất đi nhanh vào, dựa vào kinh nghiệm phục vụ sinh nhiều năm lập tức tìm một hòm thuốc trong phòng, nhưng bởi vì tay bị trói, cho nên cực kỳ vụng về, nhưng mà cô lại không mở miệng bảo anh mở khóa tay, bởi vì cô biết, cho dù nói cũng vô dụng.

Quên đi, cần gì làm điều không cần thiết chứ? Cứ như vậy đi...

Nhưng, nhìn vết thương của anh, tay của cô không tự chủ run rẩy, kể cả trái tim của cô, cũng không ngừng run rẩy, cuối cùng... Một giọt nước mắt trong suốt hờ hững rớt xuống, rơi vào trên vết thương đỏ như máu kia.

“Đau...” Mặc Tử Hàn đột nhiên nhíu mày.

Tay Tử Thất Thất dừng lại, kinh ngạc nhìn giọt lệ trên vết thương của anh.

Tại sao lại là cái dạng này?

Còn tưởng rằng nước mắt đã sớm chảy khô, nhưng cuối cùng, vẫn là không nghe sai bảo rớt xuống, hơn nữa còn ở trước mặt anh, dưới tình huống này.

Đáng ghét...

Tại sao?

“Em sao vậy?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn hai tay cứng đờ của cô, sau đó tầm mắt dời đi, khiếp sợ nhìn mặt cô.

Nước mắt đầy hai bên mắt, ở hốc mắt đọng đưa ướt át!

Cô ấy... Vừa khóc ư?

Tại sao?

Thực sự bị thương sao?

“Em đau ở nơi nào? Bị thương chỗ nào? Để anh xem!” Anh trở nên kích động, tay vội vàng kiểm tra thân thể cô.

“Anh đừng chạm vào tôi, anh cái tên đại ngốc này, tôi không có bị thương!” Tử Thất Thất hất tay anh, lớn tiếng quát to.

“Không bị thương, vậy tại sao...” Mặc Tử Hàn nhìn nước mắt trong hốc mắt cô, bỗng nhiên giống như vỡ òa.

“Không cần anh quan tâm, tôi muốn khóc sẽ khóc, giống anh muốn cười thì cười, không mượn anh xen vào!”

Tử Thất Thất ngang ngạnh bá đạo nói, tay dùng tốc độ nhanh nhất quần vết thương của anh lại, sau đó xoay người, đưa lưng về phía anh, lau nước mắt tích lũy trong hốc mắt.

Cô mới không vì người đàn ông này mà khóc, phải nhịn xuống... Nhất định phải nhịn xuống...

Mặc Tử Hàn nhìn tay mình được băng bó kỹ, tuy rằng băng gạc có chút lỏng lẻo, nhưng lại có loại ấm áp ngoài ý muốn.

Tầm mắt dời đi, nhìn lưng cô, không tự chủ di động thân thể, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ.

“Anh buông tôi ra, đừng đụng vào tôi!” Cô bối rối rống to.

Mặc Tử Hàn ôm thật chặt cô, đặt đầu mình ở vai cô, nhẹ giọng ở bên tai cô nỉ non, “Thất Thất...”

Thân thể Tử Thất Thất chấn động, tựa như hồ nước bình tĩnh tạo nên ngàn tầng sóng lớn, khiến cô tê dại buông lỏng khí lực.

Đừng đối với cô dịu dàng như thế... Tên khốn kiếp!

Mặc Tử Hàn thấy cô không giãy dụa nữa, hai cánh tay khẽ khép lại, ôm thật chặt cô, đầu đặt trên vai cô khẽ cọ xát hai cái, tìm một vị trí thoải mái, tiếp theo sau đó nói, “Về sau em không được làm thương tổn mình như vậy, chuyện như vậy anh tuyệt đối không cho phép em làm nữa!”

Cả người cô đều thuộc về anh, cho nên anh tuyệt đối không cho phép cô làm thương tổn thứ của anh.

Mà Tử Thất Thất nghe thanh âm dịu dàng của anh, chân mày chau lên,, vẫn kiên cường, quật cường nói, “Chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!”

“Vậy, ba mẹ của em thì thế nào?”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

Tại sao lại nhắc tới ba mẹ cô?

Khóe miệng Mặc Tử Hàn tà ác cười, nhẹ giọng ở bên tai cô nói, “Người Trung Quốc không phải có câu tục ngữ rất cổ xưa sao: Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu (Trên thân thể có làm sao, người chịu là cha mẹ - Ý hiểu của mình ^^), lẽ nào em muốn để ba mẹ em trên thiên đường lo lắng cho em sao? Hơn nữa nếu Thiên Tân thấy em mất đi một tay, nó sẽ thế nào?”

Tử Thất Thất cả kinh!

Đúng vậy, cô như thế nào quên mất? Cô sẽ không làm cho người vì mình lo

lắng, cô nên chăm sóc tốt bản thân, nhưng mà... Ngoại trừ cái biện pháp này, cô nghĩ không ra còn có biện pháp nào có thể thoát khỏi hẳn.

“Vậy còn anh?” Cô đột nhiên hỏi ngược lại, “Anh thì có thể làm mình bị thương sao? Nếu bị người nhà anh thấy, bọn họ không phải cũng sẽ thương tâm sao? Nhưng mà anh vì sao...” Lời của cô đột nhiên tạm dừng, ngay cả bản thân cũng hiểu, mình đang quan tâm anh, nhưng môi cô, vẫn không nhin được mở ra, nói tiếp, “Tại sao anh luôn bảo vệ tôi mà thương tổn chính mình chứ?”

Nghe lời cô nói, khóe miệng cười tà của Mặc Tử Hàn đột nhiên trở nên chua xót.

Chưa bao giờ muốn cùng người khác nhắc tới chuyện ba mẹ mình, nhưng đối mặt cô, anh cũng không tự giác mở miệng, nói, “Anh chẳng sao cả!”

“Chẳng sao cả?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Đúng vậy, anh chẳng sao cả... Bởi vì ba mẹ anh căn bản cho tới bây giờ cũng không có quan tâm anh, ngay cả mẹ mình có bộ dáng như thế nào cũng không biết, bà ấy sống hay chết anh cũng không biết, mà ba anh, ông ấy trừ ra lệnh bên ngoài cho anh, cho tới bây giờ cũng không nói nhiều hơn một câu với anh, từ nhỏ đến lớn, ông ấy ngay cả ôm cũng chưa từng ôm anh, thậm chí ngay cả đụng cũng lười đụng vào anh, cho nên chẳng sao cả... Cho dù bị thương cũng không trọng yếu, cho dù chảy máu cũng không quan trọng, cho dù anh chết... Bọn họ cũng sẽ không quan tâm anh, nói chính xác là căn bản cũng không có bất cứ ai lo lắng cho anh, càng... Sẽ không có vì anh mà khóc!”

Đây chính là cuộc sống... Tràn đầy cô độc bị ai...

Chương 119: tin tức tốt, tin tức xấu, ba, ba chờ khóc đi!

Thân tình là gì, anh không hiểu!

Hữu tình là gì, anh cũng không hiểu!

Anh biết, chỉ là mệnh lệnh, phục tùng, chi phối, thỏa hiệp...

Mà tình yêu, anh cũng là lần đầu tiên gặp, là cô gái gọi Tử Thất Thất này cho anh biết, cũng là cô gái gọi Tử Thất Thất này cho anh biết cái gì là thân tình, cùng cô ấy và Thiên Tân ở một chỗ, làm cho anh không tự chủ chuyển biến thành một người khác, cùng bọn họ hưởng thụ cái gọi là hạnh phúc, hơn nữa... Thậm chí cũng là cô cho anh biết, có người vì mình khóc, đó là một loại cảm giác thế nào.

Vừa vui vẻ, lại bị thương...

Là cô gái gọi Tử Thất Thất này làm cho anh tránh thoát khỏi trói buộc của sự cô đơn, nhưng vốn tưởng rằng cô sẽ làm bạn với anh, thích anh, nhưng cuối cùng...

“Cho nên không sao, cho dù bị thương cũng không có quan hệ...Anh chẳng sao cả.”

Anh nói đến câu cuối cùng, hai tay lại ôm chặt eo Tử Thất Thất. Dù sao đau đớn và bị thương anh cũng đã quen, cho nên cũng không phải là chuyện gì lớn.

Thanh âm của anh ở bên tai Tử Thất Thất, nghe từng câu anh nói ra.

Trái tim, từ từ co rút đau đớn, sau đó mãnh liệt đau đớn, cuối cùng trở nên kịch liệt đau đớn...

Cuộc sống của người đàn ông này rốt cuộc là thế nào? Tại sao ba mẹ lại đối đãi với anh như vậy? Ba ngay cả đũa cũng lười đũa vào anh? Lười như thế, anh thế nào mà dạng giọng bình tĩnh nói ra được? Chẳng lẽ anh không cảm thấy thương tâm sao?

“Như thế...” Tử Thất Thất đột nhiên chậm rãi mở miệng.

Ánh mắt Mặc Tử Hàn có chút lộ vẻ xúc động.

Cô ấy muốn nói cái gì?

Hai tay Tử Thất Thất bao trùm trên hai tay anh, khoe miệng khẽ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhẹ giọng nói, “Nếu có một ngày anh chết, em sẽ vì anh mà khóc!”

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

Cô ấy nói cái gì?

Cô ấy sẽ khóc vì anh?

“Em sẽ khóc vì anh? Tại sao? Em không ghét anh sao?” Anh bỗng nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên ghét!”

“Vậy em không giận anh sao?”

“Dĩ nhiên giận!”

“Vậy em không oán hận anh?”

“Dĩ nhiên oán hận!”

“Vậy... Em yêu thích anh sao?”

“Dĩ nhiên thì...”

Tử Thất Thất chột phanh lại, thiếu chút nữa đã nói ra chữ phía sau.

Người đàn ông giáo hoạt này, ngay tại lúc này vẫn còn có tâm tình bày bố bấy rập để cô nhảy vào, anh thật đúng là xứng với danh hiệu đại khôn kiếp.

“Dĩ nhiên thi.. cái gì? Tại sao không nói tiếp?” Anh mỉm cười, ở bên tai cô nhẹ giọng.

“Anh đừng lôi kéo em, em tuyệt đối sẽ không nói ra ba chữ kia!” Ít nhất, trước khi anh nói thích cô, cô tuyệt đối sẽ không mở miệng.

“Vậy không phải ba chữ, hai chữ cũng được, anh nhất định sẽ khiến em tự mình nói ra!” Tâm tình Mặc Tử Hàn bỗng nhiên thật tốt, anh nhất định phải nghĩ biện pháp, ép cô nói ra câu nói kia.

Tử Thất Thất buồn phiền lại một lần nữa xông tới.

Tại sao không khí lại trở nên như vậy chứ? Chẳng qua chỉ nghe một đoạn ngắn về thân thể anh, cô lại một lần nữa mềm lòng.

Không được, không thể như vậy!

“Anh thả tôi ra!” Cô lại một lần nữa khôi phục lý trí, lớn tiếng ra lệnh.

“OK!” Mặc Tử Hàn đột nhiên sáng khoái buông tay ra, thông dong nở nụ cười.

Tử Thất Thất thoáng có chút kinh ngạc, lẳng lẳng nhìn anh.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn phác họa nụ cười tà ác, bởi vì cái gọi là nên ra tay thì ra tay, nên thu tay thì hãy thu tay, biết tiến biết lùi, lúc lạnh lúc nóng, lúc gần lúc xa, đây mới là chân lý.

Đều nói lòng của phụ nữ là trần dưới đáy biển, nhưng cho dù là trần bảo trân quý, cũng có thời điểm bị vét lên, cho nên... Mới có thể xuất hiện giá trị “vòng cổ trân châu” xa xỉ, lại cho nên... Lần này để anh vớt viên trân châu

dưới đáy biển này đi.

“Này, Tử Thất Thất...” Anh đột nhiên gọi họ tên đầy đủ của cô.

“Sao?” Tử Thất Thất nghi hoặc lên tiếng, nhìn cái khuôn mặt càng ngày càng tà ác kia.

“Có thể đồng ý anh một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Là một chuyện cực kỳ đơn giản, em nhất định có thể làm được!”

Tử Thất Thất khẽ nhíu mày, ngẫm nghĩ một chút.

Nhìn khuôn mặt tà ác kia, cũng chỉ biết là không có chuyện tốt, tuy nhiên lại rất tò mò anh muốn nói chuyện gì.

“Nếu... Chuyện anh muốn tôi làm mà không phải chuyện con người không thể làm, hơn nữa cũng không trái với đạo nghĩa giang hồ, thì... Tôi trước hết có thể nghe thử!”

Đạo nghĩa giang hồ?

Mặc Tử Hàn đỏ mồ hôi! (͡° ͜ʖ ͡° |||)~

Cô ấy lấy từ đâu lời kịch trên phim truyền hình võ hiệp vậy?

“Em yên tâm đi, cũng chỉ là một chuyện rất đơn giản, tuyệt đối sẽ không khiến em khó xử!” Anh một bộ biểu tình “em có thể yên tâm”

“Vậy anh nói nghe một chút!” Tử Thất Thất cẩn thận, chỉ dùng từ “nghe một chút”.

“Được.” Mặc Tử Hàn từng bước tới bên cô, cúi đầu nhìn hai mắt cô, cười nói, “Thật ra anh chỉ muốn em đồng ý anh, lúc nào em thích anh... Nhất định phải nói cho anh biết, tuyệt không giấu diếm!”

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn anh.

Lúc nào thích anh?

Loại chuyện này không thể nào, bởi vì... Lúc này cũng đã trôi qua.

“Có thể đồng ý anh không?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc.

Nụ cười trên mặt Mặc Tử Hàn theo sự trầm mặc của cô dần dần biến mất, sau đó lại nhúu mảy, nhưng vẫn đợi, đợi đáp án của cô...

Cho đến sau mấy phút đồng hồ, đôi môi xinh đẹp của Tử Thất Thất chậm rãi mở ra, lại càng quyết tuyệt nói, “Xin lỗi, tôi không thích anh, hơn nữa tôi... Đã không thể thích bất luận ai khác rồi!”

Mỗi một lần yêu thương, đều là thông khổ, thương tâm, tràn đầy nước mắt, cho nên cô không muốn yêu bất cứ ai, không muốn lại bị người làm tổn thương, đủ rồi... Thật sự đủ rồi...

Trong thế giới của cô, thực sự chỉ cần có Thiên Tân, có tiểu Lam... Chỉ có hai người kia là đủ rồi!

Mà Mặc Tử Hàn nghe câu trả lời của cô, trái tim mơ hồ đau, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, chỉ là lạnh lùng nói bốn chữ.

“Nha... Như vậy a...”

Bữa tối

Một nhà ba người đồng thời ngồi ở trên bàn ăn.

Không khí lúng túng, không gian trầm mặc, ngoại trừ thanh âm của bát đĩa,

chính là thanh âm của việc nhai đồ ăn.

Mặc Thiên Tân cau chặt chân mày thanh tú của mình, nhìn tay hai người bọn họ một lần nữa khóa lại với nhau.

“Xin hỏi... Có ai có thể giải thích cho con một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cậu nghi hoặc mở miệng, ngón trỏ ngón chỉ vào còng tay màu bạc trên cổ tay hai người bọn họ.

Mặc Tử Hàn ngẩng đầu nhìn cậu, buông chiếc đũa trong tay xuống, sau đó cười nhạt nói, “Kỳ thật đây không có gì, chỉ là một ràng buộc xúc tiến tình cảm của nam và nữ mà thôi!”

Ràng buộc xúc tiến tình cảm?

Tay trái Tử Thất Thất cầm cái thìa đột nhiên dừng lại.

Người đàn ông này... Anh há mồm nói câu nào là thật, câu nào là giả?

Lời nói đường mật, bá đạo ra lệnh, giải thích dụ dỗ, tức giận găm thét, còn có đáp án kiên định kia... Tôi sẽ không lấy cô ấy... Cô càng ngày càng phân không rõ trái tim đích thực của anh, hoặc là, anh căn bản là đều đang diễn trò. Quên đi, không thèm nghĩ nữa, anh thích nói như thế nào thì nói thế, dù sao cô đã quyết định.

Mặc Thiên Tân nhìn hai người bọn họ một người tươi cười, một người bình tĩnh ăn cơm.

Thật là kỳ quái! Đây xem như cái tổ hợp gì?

Có điều...

“Hắc hắc...” Cậu bỗng nhiên cười tà ác, không cần nhìn kỹ, cũng biết cậu có âm mưu.

“Ba, thật ra tôi nay, con có một tin tức tốt muốn nói cho ba biết, dĩ nhiên cũng sẽ có một tin xấu, không biết... Ba muốn nghe tin nào đây?” Cậu thần

thần bí bí nói, ánh mắt quỷ dị nhảy một cách tinh quái trong đôi mắt.

Tay trái Tử Thất Thất lại dừng lại.

Những lời này như thế nào... Giống như đã từng nói?

Mặc Tử Hàn nhìn cậu, so sánh tính chất nói, “Tôi muốn nghe tin tốt trước!”

“Được!”

Mặc Thiên Tân đột nhiên cầm lấy nước trái cây đặt lên bàn, cười nói, “Nếu là tin tốt, vậy trước phải cạn chén, đến đây đi... cheers!”

Mặc Tử Hàn cẩn thận nhìn cậu, ưu nhã cầm lấy ly trước bàn, cùng cậu đụng một cái, sau đó hai người cùng uống hết chất lỏng trong ly, tựa như đang so tài.

“Hiện tại có thể nói?” Anh hỏi.

“Vâng!” Mặc Thiên Tân gật đầu một cái, sau đó vui vẻ cười nói, “Thật ra tin tốt này nha, chính là ba lập tức sẽ lại được tự do!”

Lại được tự do?

Mặc Tử Hàn không giải thích được!

“Như thế nào? Không hiểu sao?” Mặc Thiên Tân đắc ý hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cậu, chân mày khẽ chau lên.

Thằng tiểu quỷ này, lại bắt đầu giở trò gì rồi?

Mà Tử Thất Thất một mực yên lặng ăn cơm cũng không khỏi nhìn cậu, nhìn cậu lại đang cố chuẩn bị cái gì huyền bí.

Mặc Thiên Tân nhìn chăm chăm hai mắt Mặc Tử Hàn, khóe miệng tà ác khẽ giơ lên, sau đó bỗng nhiên dựa vào ghế, hai tay vòng trước ngực, làm ra một

bộ dáng anh tuấn, kiêu ngạo mở miệng.

“Ba, ba không cần nghi hoặc, chỉ cần sau khi ba nghe tin tức xấu này, lập tức sẽ biết câu nói kia có hàm nghĩa gì.”

“Người nói!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

“Thật ra tin tức xấu này... Chính là mẹ tiểu Lam nhờ con chuyển cáo cho ba, thời cơ đã đến, người nha... Chờ khóc đi, Hmm, Hmm, Hmm, Hmm...” Cậu dùng tiếng cười tà ác hoàn mỹ diễn dịch rồi đi ra ngoài.

Mà hai người ngồi đối diện nghe được lời cậu nói đều bỗng nhiên kinh ngạc.

Mẹ tiểu Lam?

Phương Lam?

Chương 120: Mẹ, con dẫn mẹ đi!

Trái tim Mặc Tử Hàn bỗng nhiên run rẩy, hai mắt trừng lớn, lửa giận cũng đột nhiên lao ra.

“Người là lúc nào liên hệ với cô ta? Tôi không phải đã nói không cho phép người liên lạc với bất cứ ai sao?” Anh tức giận chất vấn.

“Con chưa có liên hệ cùng ai a, con mỗi ngày đều bị cái chú Hồ Phách kia nhìn chòng chọc đến sít sao, không tin ba hỏi chú ấy!” Mặc Thiên Tân chỉ cao khí ngang.

“Vậy người vừa mới nói đó là cô ta nhờ người chuyển cho ta?”

“Không sai, là mẹ tiểu Lam nhờ con chuyển cho ba!”

Mặc Tử Hàn nghe câu trả lời trước sau mâu thuẫn của cậu, chân mày càng cau càng sâu.

Người phụ nữ kia liên hệ với Thiên Tân như thế nào? Chẳng lẽ là Thiên Tân liên hệ với cô ta? Nhưng mà anh phái Hồ Phách một ngày hai mươi bốn giờ đi theo bên người Thiên Tân, bọn họ không có khả năng liên lạc với nhau, nói như vậy... Chẳng lẽ...

“Ba, ba đừng suy nghĩ lung tung, con trực tiếp nói cho ba biết, lúc khi còn chưa tới nước Anh, mẹ tiểu Lam cũng đã đem những lời này nói cho con biết, hơn nữa mẹ còn nói với con, làm người phải quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không thể ở sau lưng trộm đạo hoặc là làm chuyện lén lút mò cá gì nha, cho dù thật sự muốn trộm gà trộm chó gì gì, cũng nhất định phải làm thẳng thắn vô tư, không thẹn với lương tâm, cho nên mẹ mới để con nói cho ba biết, kế hoạch C đã bắt đầu rồi, ba phải cẩn thận một chút a!” Bộ mặt Mặc Thiên Tân dương dương đắc ý, trong đôi mắt tinh quái tràn đầy thần thái kiêu ngạo, thật giống như hết thầy cậu là chúa tể.

Mặc Tử Hàn cau chặt chân mày nhìn chăm chăm cái khuôn mặt kia.

Kế hoạch C?

Kế hoạch C gì?

Chẳng lẽ người kia ngay từ lúc một tháng trước đã dự kiến được chuyện xảy ra sao? cô ta đã sớm lên kế hoạch, chờ thời cơ chín muồi, sau đó đem Tử Thất Thất cướp đi?

“Bảo bồi Thất Thất nhà tôi... Tuyệt đối sẽ không cho anh...”

Chợt nhớ tới cô ta đã từng nói, trái tim không khỏi run lên.

Cô gái đó... cô ta thật sự có khả năng đem người bên cạnh anh mang đi?

Không... Không có khả năng... Cho dù ai mơ tưởng muốn cướp người bên cạnh anh... ai cũng đừng hòng nghĩ.

Mà Tử Thất Thất vẫn kinh ngạc ngồi ở trên ghế, lại hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ nói gì.

Giờ nào đã đến? Cái gì mà anh phải cẩn thận một chút? Còn có kế hoạch C gì? Hai người bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì? Tại sao hết thảy mọi chuyện đều vây quanh tiểu Lam? Cô ấy... Lại làm chuyện gì?

“Mặc Thiên Tân!” Cô đột nhiên kêu tên của cậu.

“Mẹ, sao vậy?”

Thời điểm Mặc Thiên Tân nghe thấy cô gọi, tất cả biểu tình đặc ý trên mặt đều đột nhiên biến mất, trong nháy mắt khẩn trương lên, thật giống như tai vạ đến nơi.

“Con nói, hai người rốt cuộc đang nói gì? Tại sao lại có quan hệ với tiểu Lam? Hai người với tiểu Lam đã xảy ra chuyện gì?” Cô lạnh lùng chất vấn, vẻ mặt chăm chú.

“Ách... Cái này sao...” Mặc Thiên Tân chân chò kéo dài thanh âm, sau đó bấp chân ngấn ngùn hạ xuống, chân khẽ va chạm vào mặt đất, bỗng nhiên trên mặt vung lên nụ cười cực kỳ giả dối, nhanh chóng nói, “Kỳ thật con cũng không biết là có chuyện gì, tóm lại con chỉ truyền lời, muốn biết nội dung thì trực tiếp tới hỏi người đó... Con ăn no, bye-bye, chúc ngủ ngon...”

Lời cuối cùng còn chưa hết, cậu ngay lập tức chạy đi, chạy thẳng tới lầu hai.

“Mặc Thiên Tân - - Mặc Thiên Tân con đứng lại đó cho mẹ - - Mặc Thiên Tân - -” Tử Thất Thất hô to từ trên ghế đứng lên, vừa mới muốn đuổi theo nhưng bị còng tay khóa ở tay ngăn lại động tác của cô.

Đột nhiên, cô thình lình xoay người, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn.

“Anh nói cho tôi biết, ngày đó tiểu Lam gọi điện thoại cho anh, hai người đã nói gì?” Cô thay đổi mũi nhọn chất vấn anh.

“Không có gì!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Không có gì? Không có gì thì anh khẩn trương như thế làm gì? Tôi cho anh biết, tiểu Lam là bạn tốt nhất của tôi, anh nếu động tới cô ấy, tôi nhất định sẽ liều mạng với anh!” Cô lớn tiếng uy hiếp, nghiêm trọng cảnh cáo.

Mà Mặc Tử Hàn lại nhìn khuôn mặt cô, trầm mặc không nói.

Hiện tại anh hẳn không phải trả lời vấn đề của cô, mà là người phụ nữ kia cô ta tới cửa gây phiền phức cho anh.

“A...” Anh đột nhiên khinh miệt cười.

Đồ trong tay Mặc Tử Hàn anh, còn chưa từng bị ai cướp đi, hơn nữa chỉ cần là đồ đạc của anh, anh tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nhìn trộm, hướng chi... Phương Lam kia chỉ là một cô gái tầm thường.

Có bản lãnh, tới mà đoạt!

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt trở nên tà ác kia, hơn nữa lại nghe tiếng cười khinh miệt vừa rồi của anh, trong lòng bắt đầu thấp thỏm bất an.

Rốt cuộc ba người bọn họ đang làm cái gì? Tại sao thân thân bí bí cái gì cũng không nói với cô?

Tiểu Lam...

Cô ấy sẽ không lại muốn trêu cợt người chứ?

Nhưng ngàn vạn lần không nên, phương thức trêu cợt người của cô ấy trên thế giới không có mấy người có thể chịu đựng được, nhìn Thiên Tân là có thể thấy rồi, đây chính là đại đệ tử cao nhất của cô ấy...

(͡~ ͡~ |||)~

Có loại... Dự cảm xấu...

“Ai...” Tử Thất Thất nhẹ giọng than thở.

Đêm khuya

Mặc Tử Hàn ôm thật chặt Tử Thất Thất chậm chạp mới tiến vào mộng, anh đề cao tất cả cảnh giác, năm lần bảy lượt kiểm tra khóa tay hai người, hơn nữa còn đem cái chìa khóa đặt ở địa phương chỉ có mình biết.

Nhưng...

Ba giờ khuya, thời điểm tất cả mọi người ngủ say, cửa phòng ngủ chính đột nhiên bị mở ra.

“Két!”

Cửa phòng chậm chạp đẩy ra, bóng dáng nho nhỏ của Mặc Thiên Tân xuất

hiện ở cửa phòng, cậu nhìn nhìn gian phòng tối đen, đem tầm mắt 2.0 hạ xuống trên giường lớn Simmons rộng hai thước, sau đó khòe miệng hiện lên nụ cười tà ác, rón rén đi tới bên giường.

“Mẹ... Tỉnh... Mẹ... Tỉnh... Mẹ...”

Cậu một bên nhỏ giọng kêu, một bên nhẹ nhàng lay thân thể Tử Thất Thất.

Bỗng nhiên, Tử Thất Thất mở hai mắt ra.

Tầm mắt tối đen của cô loáng thoáng thấy bóng người đứng ở bên giường, không khỏi cả kinh, động tác thứ nhất chính là vươn thiết quyền của mình, nhanh chóng đánh về phía gương mặt của bóng người kia... Đường như là khuôn mặt, quá tối, thấy không rõ.

“Đau... Đau chết con... Mẹ mẹ đây là muốn hủy dung con sao? Nếu con không ai thêm lấy, a không đúng, nếu con không lấy được vợ, mẹ phải chịu trách nhiệm đấy?” Mặc Thiên Tân vẫn như cũ đề thấp thanh âm, chịu đựng đau đớn bị người nào đó tập kích, ghìim cổ họng nói chuyện.

Mẹ?

Tử Thất Thất bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Thiên Tân? Làm sao con lại ở đây?” Cô kinh ngạc mở miệng, thanh âm cũng không tự giác đề thấp theo.

“Con tới tìm mẹ!” Cậu trả lời.

“Tìm mẹ?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Không sai, con tới tìm mẹ, dẫn mẹ rời khỏi đây!”

“Cái gì? Rời khỏi?”

“Đúng vậy, đi thôi, chúng ta phải chạy trốn!”

Mặc Thiên Tân nói xong, đã bắt tay trái cô, nhưng mà Tử Thất Thất lại kéo cậu lại, thấp giọng nói, “Con đừng nói giỡn, con đây là đang mộng du sao? Tay của mẹ còn bị khóa, hơn nữa nếu mẹ rời đi, anh ta nhất định sẽ tỉnh!” “Mẹ, mẹ yên tâm đi, ba sẽ không tỉnh đâu!”

“Cái gì? Sẽ không tỉnh?”

“Đúng vậy! Mẹ còn nhớ rõ thời điểm bữa tối con chạm qua chén với ba không? Kỳ thật con đã sớm ở mặt trên cái ly bôi tí thứ, mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng đủ để cho ba ngủ thẳng tới sáng sớm ngày mai, bởi vì cái gọi là...Sắc chính là tinh hoa, cho nên...”

“Con nói cái gì?” Tử Thất Thất khiếp sợ cắt đứt lời của cậu, “Con nói trên cái ly có bôi tí thứ? Vậy con làm sao lại không có việc gì?”

“Mẹ, vấn đề rõ ràng như vậy còn muốn con trả lời mẹ sao? Nếu trên thế giới này có thuốc mê, đó là đương nhiên nhất định có giải được rồi.”

“Vậy đã có thuốc mê lại có giải được, vậy con có thể giải thích chút cho mẹ, hai thứ đồ này là từ đâu tới?” Tử Thất Thất tìm hiểu nguồn gốc, hỏi thẳng trọng điểm.

Mặc Thiên Tân nháy mắt á khẩu.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay, mẹ nhà mình vẫn tương đối lợi hại, năng lực suy một ra ba thật sự là cường hãn.

“Cái kia... Mẹ, chuyện bí mật như vậy dĩ nhiên phải ở địa phương bí mật nói, cho nên, chờ chúng ta an toàn đào tẩu, con sẽ rõ ràng rành mạch giải thích cho mẹ nghe, có được không?” Mặc Thiên Tân lập tức ôn tồn khuyên bảo.

Nhưng là vẻ mặt Tử Thất Thất lại u sầu.

“Cho dù muốn đi, cũng căn bản là đi không được!” Cô khẽ giơ tay mình lên, thanh âm còng tay trên cổ tay phát ra “leng keng”.

Hai người bọn họ bị còng cùng một chỗ, làm sao có thể chạy trốn? Lẽ nào

thực sự cô phải làm trò chém đứt tay trước mặt con mình? Hay hoặc giả là chém đứt tay anh ta?

“Mẹ, chuyện nhỏ này giao cho con!” Mặc Thiên Tân vỗ vỗ bộ ngực của mình, lời thề son sắt đi tới, sau đó bên trong gian phòng tối đen, từ trong túi quần lấy ra một cái chìa khóa nho nhỏ.

Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Con... Sao con có chìa khóa?”

Mặc Thiên Tân vừa đưa tay mở khóa, vừa đặc ý nói, “Mẹ, chẳng lẽ mẹ với ba thật sự coi tiếp viên hàng không xinh đẹp kia là một đứa ngốc? Cô ấy làm sao có thể thật sự nghe lời đem cái chìa khóa này vớt từ trên máy bay chứ? Hơn nữa cửa khoang máy bay cũng không phải là có thể mở ra dễ dàng như vậy, bất quá... Thời điểm cô ấy hỏi con có muốn vớt hay không, thật sự con ôm một hy vọng cực kỳ nhỏ bé, cho cô ấy một chút xú ảm hiệu nho nhỏ, hoàn hảo cô ấy đủ thông minh, thời điểm máy bay hạ cánh liền len lén đem cái chìa khóa trả lại cho con, cho nên... Hắc hắc hắc...” Cậu dùng tiếng cười tà ác thay cho nội dung.

Chương 121: Người đàn ông này... Quá hèn hạ!

“Cạch”.

Còng tay thật sự bị mở ra, theo trên cổ tay mảnh khảnh của Tử Thất Thất rơi xuống.

Trong nháy mắt trái tim bỗng nhảy lên, giống như vốn có một cái dây đỏ vô hình dẫn dắt hai người bọn họ, nhưng khi chiếc còng tay được mở ra, cái dây đó... liền đứt...

“Mẹ, chúng ta đi thôi!” Mặc Thiên Tân nhỏ giọng nói, lập tức dắt tay cô.

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, cặp mắt đen nhánh nhìn về phía khuôn mặt Mặc Tử Hàn. Vốn định khắc ghi bộ dáng anh trong đầu mình, nhưng trong phòng thật sự là quá tối, tối không có một ánh trăng, cho nên, thấy không rõ, không nhìn thấy...

“Uh... Thất Thất...”

Mặc Tử Hàn đang ngủ say đột nhiên ngâm tên Tử Thất Thất, trong nháy mắt, thân thể hai người thỉnh linh cứng ngắc, hai mắt cùng nhìn về phía người nằm trên giường.

Tỉnh dậy?

Anh ta tỉnh dậy?

Trống ngực của hai người đập cuồng loạn, thấp thỏm không thôi.

Mặc Thiên Tân đánh bạo bước lên một bước, muốn xem xét một chút.

Rõ ràng mẹ tiểu Lam đã nói, nhất định sẽ ngủ thẳng tới sáng ngày thứ hai, nhưng sao đã tỉnh dậy nhanh như vậy? Ba thật sự tỉnh sao?

“Ba...?” Hần nhỏ giọng kêu, lại bước lên một bước.

Tử Thất Thất kích động đứng tại chỗ, vươn tay nắm lấy cánh tay Mặc Thiên Tân, nhỏ giọng nói, “ Hay là chúng ta đi trước thôi!”

“Mẹ chờ chút, không có chuyện gì, ba giống như cũng không có tỉnh lại, bất quá vì cho chắc chắn, phải cho ba uống thêm thuốc mới được!” Mặc Thiên Tân nói xong, liền lấy từ trong túi ra một viên thuốc màu trắng.

“Đây là cái gì?” Tử Thất Thất kích động hỏi.

“Đây là thuốc mẹ tiểu Lam cho con nha, nghe nói là độc môn bí phương vô sắc vô vị không độc có một không hai, với lại sẽ không làm hại thân thể, nhưng có thể làm cho người ngủ lấy ba ngày ba đêm!” Mặc Thiên Tân nhỏ giọng nói, cầm viên thuốc đưa tới gần môi Mặc Tử Hàn.

Độc môn bí phương?

Tử Thất Thất không khỏi sợ hãi.

Không tự chủ liền nhớ lại thời điểm Phương Lam học tiến sĩ đang nghiên cứu trong viện nghiên cứu những thứ kia, cô chính là chịu khổ qua N lần bị đầu độc, lại N lần làm chuột bạch, cuối cùng... Thành tựu học nghiệp của cô sáng chói.

Bất quá thuốc này... Thật sự không thành vấn đề sao?

Mặc Thiên Tân từ từ đem viên thuốc đưa tới miệng anh ta, nhưng đôi môi Mặc Tử Hàn lại ngậm thật chặt, như thế nào cũng không chịu mở ra, còn chân mày anh cũng bắt đầu nhíu chặt, giống như là đang ngủ mê man giây dụa, muốn lập tức tỉnh lại.

“Thôi rồi mẹ, con thấy chúng ta vẫn nên nhanh đi thôi!” cậu đột nhiên kích động.

“Thế nào?” Tử Thất Thất hỏi.

“Ba căn bản không hé miệng, sợ rằng sẽ lập tức tỉnh lại!”

“Cái gì? Vậy chúng ta mau đi!”

“Được...” Mặc Thiên Tân vội vàng thu tay lại, nhưng bỗng nhiên, Mặc Tử Hàn lẹ tay nhanh chóng bắt được tay cậu vừa mới muốn thu về.

Thình lình cả kinh.

“Ba... Ba... Ba? Ba đã tỉnh?”

Tử Thất Thất nghe được thanh âm của Mặc Thiên Tân, vội vàng nhìn về phía Mặc Tử Hàn nằm ở trên giường, tuy rằng gian phòng vô cùng tối, nhưng anh ta vẫn không có mở mắt, anh ta hẳn vẫn chưa có tỉnh lại, nhưng anh ta đã có cử động như vậy, đã nói lên trong tiềm thức anh ta đã ý thức được, hơn nữa rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Không được!

Không thể để cho anh ta tỉnh, không thể bị anh bắt được!

Tuyệt đối không thể!

“Thiên Tân, đưa thuốc cho mẹ!” Tử Thất Thất bỗng nhiên tiến lên, kích động nói.

“Hả? A... Đây...” Mặc Thiên Tân đưa viên thuốc cầm trong tay cho cô.

Tử Thất Thất cầm viên thuốc, sau đó ngồi ở bên giường, đưa viên thuốc vào miệng mình, sau đó từ từ đến gần môi Mặc Tử Hàn, bỗng nhiên, tầm mắt tối đen chậm rãi trở nên rõ ràng, dần dần thấy rõ khuôn mặt kia của Mặc Tử Hàn.

Rất tuần tú, rất anh tuấn, rất mê người... Nhưng xin lỗi, hay là phải nói tạm

biệt.

Ngay lúc môi cô cùng môi anh sắp va chạm, Mặc Tử Hàn đột nhiên mở hai mắt ra, khiếp sợ nhìn Tử Thất Thất gần ngay trước mắt.

“Em muốn làm gì?” Anh bỗng nhiên mở miệng.

Tử Thất Thất kinh ngạc, bất chấp tất cả, nhanh chóng hôn lên môi anh.

Mặc Tử Hàn khiếp sợ!

Tại sao... Muốn hôn anh?

Chỉ là một cái nghi vấn trong nháy mắt, đáp án liền xuất hiện ở trong miệng của anh.

Tử Thất Thất chủ động đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng của anh, mà ở trên đầu lưỡi vừa vặn chính là viên thuốc kia, cô thừa dịp anh khiếp sợ, đem đầu lưỡi trực tiếp đưa vào cổ họng của anh, làm cho anh lập tức đem viên thuốc nuốt xuống, nhưng cô không có lập tức kết thúc nụ hôn này, mà là tiếp tục phong bế miệng của anh, khiến anh không có biện pháp đem viên thuốc vừa nuốt xuống nhổ ra.

Thời điểm Mặc Tử Hàn nuốt xuống viên thuốc kia mới đột nhiên hoàn hồn.

Anh còn đang nghi ngờ, tại sao chính mình lại ngủ quên như vậy, anh còn đang nghi ngờ, tại sao vừa tỉnh dậy thì đã thấy khuôn mặt cô nhích lại gần mình, hơn nữa vừa mới cô hôn anh đem đầu lưỡi luồn vào, thật đúng là làm cho anh không dự liệu được, còn có điều đáng sợ lớn hơn, nhưng tuyệt đối cũng không nghĩ đến, nụ hôn này, chỉ là vũ khí muốn anh hôn mê.

Cô gái đáng chết...

Em muốn rời khỏi anh đến như vậy?

Em cho rằng làm anh hôn mê rồi, em có thể rời khỏi anh, ở bên ngoài hơn ngoài vòng pháp luật sao?

Thật sự là ý nghĩ viên vông...

Cho dù em thật sự trốn, cho dù em thật sự rời khỏi anh, cho dù em chạy trốn tới chân trời góc biển, Mặc Tử Hàn anh, cũng tuyệt đối... Tuyệt đối... Tuyệt đối... Tuyệt đối bắt em lại.

Tử Thất Thất... Em là của anh!

Anh bỗng nhiên vươn hai tay của mình, dùng hết toàn bộ khí lực nắm chặt lấy đầu của cô, đồng thời sử dụng lực đè hướng về mình, đem đầu lưỡi vụng về của cô tiến sâu vào miệng anh, sau đó thành linh dùng sức cắn lưỡi cô, trong miệng hai người nháy mắt lan tràn mùi máu tanh.

“Um...” Tử Thất Thất thân ngâm nhứ mảy.

Cô muốn thu lại lưỡi mình, nhưng Mặc Tử Hàn lại dùng sức cắn, chính là không chịu buông ra.

“Um... Um...” Cô không ngừng giãy dụa, cuối cùng bỗng nhiên, Mặc Tử Hàn buông cô ra.

“Tử Thất Thất...” Anh nỉ non kêu cô, sau đó giương lên nụ cười sáng lạn giống như trẻ con, nhẹ giọng nói, “Xin em... Đừng đi... Anh... Anh... Th...”

Hai mắt Tử Thất Thất khiếp sợ tròn to, không gian tối đen dường như bỗng nhiên sáng ngời, trong mắt đều là cái khuôn mặt tươi cười rực rỡ kia.

Người đàn ông này... Quá hèn hạ!

Cư nhiên thời điểm cuối cùng dùng vẻ mặt như thế nói ra lời như vậy.

Anh th...? Phía sau anh th... Là cái gì? Phát âm như vậy, lời kế tiếp, không cần nghĩ cũng biết anh muốn nói gì?

Anh... Thích cô sao?

“Mẹ, mẹ không sao chứ? Mau ăn hết cái này đi, nếu không sẽ té xỉu đó!” Mặc Thiên Tân kích động nói, ngay lập tức đem một viên thuốc màu lam nhạt khác nhét vào miệng cô, sau đó kéo tay cô, nói, “Đi thôi, chúng ta mau rời khỏi đây.”

Tử Thất Thất kinh ngạc bị cậu kéo đi, hai mắt vẫn nhìn Mặc Tử Hàn đang ngủ mê man trên giường. Thật muốn nghe anh nói xong câu kia, thật muốn nghe những lời phía sau.

Muốn nghe... Hiểu rõ lời anh nói, nhưng mà... Cô hiện tại phải mau chạy mới đúng.

Làm sao bây giờ?

Lòng cô vì câu nói của anh mà bắt đầu dao động, cô không phải đã quyết định ư? Không phải đã không muốn lại nhảy vào trong hố lửa tự làm tự chịu ư? Nhưng mà... Nhưng mà...

Không ngừng do dự, hai chân không tự chủ ngừng lại.

“Mẹ?”

Mặc Thiên Tân quay đầu trở lại nhìn khuôn mặt rối rắm của cô, nghi hoặc nói, “Mẹ làm sao vậy? Sao không đi nữa? Chẳng lẽ là thuốc bắt đầu phát tác sao? Nhưng mà đã ăn giải dược rồi nha, con nghĩ mẹ chỉ cần nhẫn nại chút sẽ không có chuyện gì, chúng ta mau đi thôi!”

Cậu nói xong, liền kéo tay cô, lại một lần nữa đi về phía trước, chính là Tử Thất Thất vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Mẹ?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc kêu cô một tiếng.

Tử Thất Thất nghe thanh âm của cậu, bỗng nhiên chậm chạp mở miệng, lẩm bẩm nói, “Thiên Tân, con thật sự muốn rời đi sao? Con không phải thích ba con sao? Con thật sự rời khỏi anh ta được sao? Nếu... Mẹ nói là nếu... Nếu con muốn ở lại bên cạnh anh ta thì mẹ không sao... Muốn mẹ lưu lại cũng được... Không quan hệ...”

Lấy có, lấy có, lấy có...

Những lời cô vừa nói toàn bộ đều là lấy có.

Cô chỉ là muốn lưu lại nghe anh nói nốt lời vừa nãy, cô chỉ là muốn xác nhận nửa câu mình nghe được là chân thật, tuy nhiên không nghĩ tới chính mình lại lấy có, cô đã vậy còn quá ích kỷ.

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì đó? Đừng mè nheo nữa, mau đi thôi!” Mặc Thiên Tân cau mày, vẻ mặt oán trách, thẳng thắn lôi kéo cô, không chần chờ chút nào tiếp tục đi xuống lầu dưới.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn cậu, đi theo bước chân của cậu.

“Tại sao...” Cô mơ hồ mở miệng.

Tại sao cậu không có một chút do dự liền lôi kéo cô đi? Cậu không phải vẫn muốn cùng ba mình ở một chỗ sao?

“Mẹ, trí nhớ của mẹ thật không tốt, con từng nói con thích ba, nhưng người con thích nhất chính là mẹ, cho nên con chỉ biết chọn ở lại bên cạnh mẹ, hơn nữa... Ba khi dễ mẹ, con tuyệt đối không tha thứ, cho nên hiện tại mặc kệ trong lòng mẹ nghĩ đến cái gì, con cũng nhất định dẫn mẹ rời khỏi đây, cho nên mẹ...” Mặc Thiên Tân nói xong, đột nhiên quay đầu trở lại, hướng về phía cô cười rục rịch, nói tiếp, “Chúng ta trốn thôi, sau đó hai người khoái khoái lạc lạc sống, được không!”

Chương 122: Anh đẹp trai... Địa Cầu không ngăn cản được chú!

Trái tim Tử Thất Thất lại một lần nữa lâm vào do dự.

Phải rời khỏi sao? Hay là muốn lưu lại nghe anh nói hết câu kia?

Vẫn cho là giữa cô và Mặc Tử Hàn, Thiên Tân vẫn sẽ chọn người cha ao ước, nhưng mà cái dạng thẳng thắn lôi kéo cô đi kia, không có một chút chần chờ, không có một chút do dự, điều này làm cho lòng cô, không khỏi vui vẻ, nhưng mà... Mặc Tử Hàn vừa mới nói câu nói kia, nên làm cái gì bây giờ?

Quả nhiên, lòng tham của con người, đều giống nhau, muốn cái này còn muốn cái kia, vĩnh viễn không có chỗ tận cùng, lòng tham không đáy.

“Mẹ...”

Mặc Thiên Tân thấy cô chậm chạp cũng không có trả lời, khẩn trương lại một lần nữa gọi cô, sau đó kiên định nói, “Con không cho phép mẹ bỏ dở giữa chừng nha!”

“Bỏ dở giữa chừng?”

“Đúng vậy, nếu đã chuẩn bị đi, hơn nữa cũng tới tình trạng này, con không cho phép mẹ nói bỏ cuộc, tóm lại hiện tại mặc kệ mẹ muốn cái gì, đều phải đi cho con!” Cậu nói xong, dùng lực kéo cô tiếp tục đi.

Mẹ tiêu Lam chính là ngàn đinh vạn chúc, nhất định phải đưa mẹ về Đài Loan, cho nên lúc này làm sao có thể xuất hiện sai lầm? Mặc dù cậu rất thích, rất thích, rất thích ba, không sai, nhưng ba thật sự có chút quá đáng, không cho ông một chút dạy dỗ, ông chắc là không biết học ngoan, cho nên mẹ hiện tại phải rời đi, nhất định phải rời đi... Để cho người đàn ông kia một mình thương tâm khổ sở.

Tử Thất Thất để cậu tùy ý lôi kéo mình đi.

Thật ra thì, rời khỏi có lẽ là lựa chọn chính xác, bởi vì dạng này, cuộc sống của cô nhất định sẽ vô cùng bình tĩnh, giống như bảy năm này, cho nên rời đi, thứ tình yêu này... Cô không muốn chạm đến, cô đã bị thương quá sâu, cho nên...

Câu kia của anh ta là gì cũng không liên quan gì cả.

Trong sinh mệnh của cô chỉ cần có Thiên Tân, có tiêu Lam, những thứ khác... Ai cũng không cần.

...

Hai người vội vàng hấp tấp chạy tới đại sảnh lầu một, chân Mặc Thiên Tân bỗng nhiên thả chậm tốc độ, lén lén lút lút đi tới phòng cửa chính, chậm chạp mở cửa phòng ra, quả nhiên...

“Tiểu thiếu gia, cậu có gì phân phó sao?”

Hồ Phách canh giữ ở cửa, cung kính khom lưng chín mươi độ.

Mặc Thiên Tân nhú mày.

“Tôi muốn ăn chút đồ ăn khuya, chú đi chuẩn bị cho tôi!” Cậu ra vẻ trấn định nói.

“Vâng!”

Hồ Phách lĩnh mệnh, nhưng hai chân vẫn bất động tại chỗ, trực tiếp lấy ra di động trong túi quần tây, sau đó ấn một dãy số, nói, “Lập tức chuẩn bị đồ ăn khuya, cứ dựa theo thực đơn tôi chuẩn bị lúc trước, được... Ừ...”

Đơn giản hai câu, anh ta lại hướng về phía khe cửa cúi người, nói, “Tiểu thiếu gia, cậu còn gì phân phó sao?”

Mặc Thiên Tân đỏ mồ hôi!

Vẻ mặt khó chịu nhìn anh ta nói, “Tôi muốn chú tự mình đi chuẩn bị, không phải muốn chú gọi điện phân phó cho người khác!”

“Nhưng đại ca đã phân phó, tôi không được rời khỏi cửa phòng này!”

“Chẳng lẽ chú không ngủ sao, chú không mệt?”

“Bình thường một ngày tôi ngủ một giờ, hơn nữa tôi kiên trì mười ngày mười đêm không ngủ cũng được, cho nên xin tiểu thiếu gia yên tâm, tôi không ngủ!”

Mặc Thiên Tân điên cuồng đỏ mồ hôi!

Khóe miệng không tự chủ co quắp, nói, “Một ngày chỉ ngủ một giờ? Chú còn có thể sống khỏe mạnh như vậy!”

“Đa tạ tiểu thiếu gia khách lệ!”

“Tôi mới không có khen ngợi!” Cậu là đang chửi anh ta, lẽ nào cũng nghe không hiểu sao?

“...” Hồ Phách trầm mặc đứng ở tại chỗ.

Mặc Thiên Tân bắt đầu sốt ruột, muốn thế nào mới có thể đem người đàn ông này rời đi chứ? Không đem anh ta rời khỏi, cậu nhưng là không còn có biện pháp đào tẩu, hơn nữa, trừ người đàn ông này ở ngoài, hẳn còn có rất nhiều người ư? Những người khác đến hoàn hảo, nếu không cẩn thận đụng phải Kim Hâm cao hai thước kia,... Có thể hỏng bét.

Đột nhiên, mắt của cậu châu chuyễn, khóe miệng gợi lên nụ cười tà ác.

Buông tay Tử Thất Thất ra, sau đó mở lớn cửa, cậu từ trong khe cửa đi ra, ngửa đầu mỉm cười nhìn người đối diện.

Hồ Phách nhìn nụ cười của cậu, trái tim đột nhiên có chút mao mao.

“Tiểu... Tiểu thiếu gia, cậu còn có gì phân phó cứ việc nói!”

“A? Có thật không?”

“Dĩ nhiên!”

“Vậy nếu tôi nói chú để tôi đi ra ngoài, chú có đồng ý không?”

“Cái này... Thử cho khó tuân mệnh!”

“Vậy chú vừa nói để tôi cứ việc nói? Nam tử hán đại trượng phu một lời nói đáng giá ngàn vàng, xem ra... Chú hình như rất có tư cách làm phụ nữ nha?” Mặc Thiên Tân nhanh mồm nhanh miệng lại bắt đầu trào phúng công kích người.

“...” Hồ Phách bất đắc dĩ trầm mặc vài giây, cuối cùng chỉ có thể trả lời nói, “xin lỗi!”

“Đừng xin lỗi, chú chẳng lẽ chưa từng nghe qua trên ti vi có một lời thoại rất nổi danh sao? Nếu xin lỗi hữu dụng, sao còn cần cảnh sát làm gì nha? Cho nên lời nói xin lỗi của chú, tôi, không, nhận, được!” Cậu gằn từng chữ, phá lệ kiên định.

“Vậy tiểu thiếu gia, cậu muốn trách phạt tôi thế nào?” Hồ Phách nói xong, liền khẽ cúi đầu.

“Trách phạt?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ lặp lại hai chữ này, sau đó nở nụ cười tà ác nói, “So với trách phạt, cá nhân tôi thích trừng phạt hơn!”

“Trừng phạt?” Hồ Phách cảm ứng được tai vạ đến nơi.

“Hắc, hắc, hắc...” Mặc Thiên Tân cười một tiếng vô cùng tà ác, cậu đi hai bước đến trước mặt Hồ Phách, vẻ mặt nghiêm nghị nói, “Đầu tiên... Hai cánh tay giơ lên, mở ra, song song với vai!”

“Hả?” Hồ Phách nghi hoặc.

“Hả cái gì mà hả? Nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Mau làm theo!”
Mặc Thiên Tân một bộ khinh người.

Hồ Phách bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giơ hai cánh tay của mình, mở ra hai bên song song với vai!

“Rất tốt!” Mặc Thiên Tân hài lòng gật đầu, nói tiếp, “Sau đó... Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, vênh... Thí cổ!”

Hồ Phách hoàn toàn không rõ cậu muốn làm gì, nhưng không làm theo lời cậu nói không được.

Cái này nên làm cái gì bây giờ?

Nhất định có dị mưu!

Anh phải cẩn thận, cảnh giác cậu mới được.

Mặc Thiên Tân đứng ở trước mặt của anh, nhìn anh rất nghe lời làm theo lời cậu nói, sau đó vẻ mặt vui vẻ nhìn thân thể thẳng đờ của anh.

“Cuối cùng... Mở hai chân ra,, song song với vai!”

Hồ Phách như cũ làm theo, cả người hiện tại đứng theo hình chữ “đại” tại chỗ.

Mặc Thiên Tân bỗng nhiên lại tiến lên, nói, “Chú hẳn biết làm động tác thể dục thứ tám của học sinh tiểu học chứ?”

“A?” Hồ Phách giật mình.

Động tác thể dục thứ tám?

Cái trò chơi sửa chữa người này có phải có chút...

“Xin lỗi, tôi không!” Cho dù biết, anh cũng muốn nói không biết!

“A? Không sao? Chẳng lẽ là bởi vì chú đang ở nước Anh sao? Nhưng Trung văn của chú tốt như vậy a?” Mặc Thiên Tân giả bộ ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, hai mắt ngây thơ vô cùng thuần khiết nhìn ánh mắt của anh, nhưng trong lòng tà ác lại không chút kiêng kỵ tuôn ra.

“...” Hồ Phách trầm mặc nhìn cậu, không cách nào đáp lại lời của cậu, “Nếu Trung văn của chú thật sự không tốt như vậy, vậy có muốn tôi dạy chú không? Tuyệt đối không thu học phí của chú!”

“Không... Không cần!”

“Đừng khách khí nha, đến đến, tôi hiện tại có một thành ngữ muốn dạy chú, chính là hầu tử...” Cậu nói được một nửa, bước tới một bước, cố ý muốn nói lại thôi.

“Hầu tử?” Hồ Phách nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy, chính là hầu tử... Sau đó là trâu...” Mặc Thiên Tân tăng thêm một chữ.

“Trâu?” Hồ Phách nghi hoặc như trước.

Mặc Thiên Tân bỗng nhiên nhếch môi cười sáng lạn.

Hồ Phách đột nhiên sững sốt một chút.

Mặc Thiên Tân nhân cơ hội nhanh chóng vươn cánh tay nhỏ bé của mình, vừa rống to nói, “Cuối cùng là đào --”

Đào?

Hầu tử trâu đào?

Hồ Phách bỗng nhiên hiểu ý tứ của cậu, mà hạ thân đột nhiên bị người nắm chặt, dùng sức nắm chặt đau đớn nháy mắt lan tràn toàn thân. [=))]

Mặc Thiên Tân dùng sức nắm, dùng sức nắm, dùng sức nắm, sau đó đột nhiên buông tay.

Hai chân Hồ Phách bỗng nhiên mềm nhũn, hai đầu gối khụy xuống.

Mặc Thiên Tân lên mặt cụ non vỗ vỗ bờ vai của anh, thở dài nói, “Anh đẹp trai, thật sự là vô cùng xin lỗi, tôi rất rõ ràng đau đớn giờ khắc này của chú, dù sao tôi cũng là một người đàn ông, bất quá chú yên tâm, y học hiện tại rất phát triển, đàn ông có thể thành công trở thành phụ nữ, cuộc sống mới của chú sẽ bắt đầu, bởi vì cái gọi là: chịu khổ trong khổ, mới là người trên người, chỉ cần chú có thể nhẫn nại, sau này nhất định trở thành người đứng đầu trên tất cả mọi người, đến lúc đó... Địa Cầu cũng không ngăn cản được chú!”

Cái trán Hồ Phách xuất hiện từng tầng mồ hôi lạnh, vừa đau vừa thống, hơn nữa còn phải nghe những lời nói tổn hại người của cậu.

Đáng chết!

Thân thể vậy mà bởi vì đau đớn mà mất đi khí lực, hiện tại ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

“Mẹ, mau ra đi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên lớn tiếng.

“Két!”

Cửa phòng lập tức bị mở ra, Tử Thất Thất lo lắng nhìn Mặc Thiên Tân, kích động hỏi, “Con không sao chứ?”

“Không sao không sao, con dĩ nhiên không có chuyện gì, người có chuyện là chú ấy!” Mặc Thiên Tân nói xong, liền chỉ hướng Hồ Phách quỳ trên mặt đất.

Tử Thất Thất theo ngón tay của cậu, nhìn về phía Hồ Phách khuôn mặt đau đến vặn vẹo, mà cảm thán duy nhất chính là... May cho cô là phụ nữ.

“Mẹ, đi thôi!” Mặc Thiên Tân dắt tay Tử Thất Thất, lập tức rời đi.

“Tiểu thiếu gia, chờ chút...” Hồ Phách chịu đựng đau đớn dưới hạ thân, lay

động đứng lên khỏi mặt đất.

Mặc Thiên Tân đột nhiên xoay người, vẻ mặt tà ác nhìn anh, nói, “Chú xác định hiện tại muốn đuổi theo chúng tôi sao? Chẳng lẽ chú không tò mò, vì sao chúng tôi có thể đi ra tới đây sao? Chẳng lẽ chú không lo lắng, đại ca của chú... Đã xảy ra chuyện gì lẽ nào”

Hồ Phách đột nhiên khiếp sợ!

Chương 123: Sân bay Bách gia? Cực kỳ hùng vĩ!

Đại ca xảy ra chuyện?

Cái này không thể nào, đại ca làm sao có thể xảy ra chuyện?

Nhưng mà... Hai người bọn họ đúng là quang minh chính đại đi ra, mà trong phòng cũng chỉ có ba người bọn họ, lẽ nào đại ca không biết một chút gì? Chẳng lẽ... Thật sự đã xảy ra chuyện?

Mặc Thiên Tân nhìn hai mắt anh ta, nhìn vẻ mặt anh ta từ từ chuyển sang lo lắng, khóe miệng gợi lên một chút cười tà, sau đó nói tiếp, “Trong lòng chú, đại ca của chú trọng yếu, hay chúng tôi trọng yếu, tự mình chú chọn đi!”

Cậu nói xong liền lập tức quay đầu trở lại, nắm tay Tử Thất Thất nhanh chóng bỏ đi.

Hồ Phách đứng tại chỗ, hai mắt nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong đầu lại vang lên lời Mặc Thiên Tân vừa nói.

Ở trong lòng anh đại ca quan trọng, hay bọn họ quan trọng?

Chân mày nhăn lại thật sâu, anh chịu đựng đau đớn dưới thân, một bên lấy điện thoại di động ra thông báo cho mỗi thủ vệ, một bên chạy vào trong phòng.

...

Trong phòng ngủ

Hồ Phách đứng ở cửa phòng mở toang, cánh tay dài đưa về phía vách tường bên cạnh cửa, bật đèn lên, trong phòng nháy mắt sáng ngời, mà Mặc Tử Hàn

lẳng lẳng nằm ở trên giường, không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Đại ca!” Anh kêu lên sợ hãi rồi nhanh chóng đi tới bên giường.

Kiểm tra hô hấp của anh, tim đập... Hết thấy đều rất bình thường.

“Đại ca... đại ca... đại ca anh mau tỉnh lại... đại ca...” Anh không ngừng gọi, một lần lại một lần lớn hơn, nhưng hai mắt Mặc Tử Hàn vẫn đóng chặt, thủy chung cũng không có mở ra.

Đây là có chuyện gì?

Hôn mê?

Chẳng lẽ là bị trúng thuốc?

“Đáng giận --” Anh gầm nhẹ mắng, dưới thân vẫn đau đớn không thôi.

Lại một lần nữa lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, sau đó vội vàng đặt ở bên tai, chờ đợi kết nối...

“Này? Chuyện gì?” Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm lạnh như băng.

“Kim Hâm, nơi này đã xảy ra chuyện, tiểu thiếu gia và Tử tiểu thư đã đào tẩu, hiện tại đại ca hôn mê bất tỉnh!”

“Hôn mê bất tỉnh?”

“Đúng vậy, anh ấy bị hạ thuốc, anh bây giờ lập tức đem Trần Châu tới, kiểm tra cho đại ca, tôi hiện tại muốn đi tìm người đuổi theo tiểu thiếu gia và Tử tiểu thư, chúng ta chia nhau làm việc!”

“Tìm người đuổi theo? Làm sao anh không tự mình đuổi theo?”

“Tôi?” Hồ Phách đột nhiên lúng túng.

Bộ dáng anh hiện tại bước đi còn khó khăn, chớ nói chi là đuổi theo.

“Bởi vì tôi hiện nay có chút không tiện...”

“Không tiện?”

“Cái này... Tôi... Tóm lại... Hiện tại trọng yếu nhất là mang Trân Châu tới, mau làm đại ca tỉnh lại! Kia... Cứ như vậy, bắt đầu hành động đi!” Nói dứt lời để cắt đứt lúng túng, ngay lập tức cắt điện thoại.

Thật sự là sơ suất quá, vậy mà lại trúng kế. Rõ ràng đoán được cậu ta nhất định có âm mưu, tuy nhiên như thế nào cũng không nghĩ đến cậu lại, cậu lại công kích anh... Anh...

Ai...

Anh nhú mày nhìn Mặc Tử Hàn hôn mê, lại than thở nặng nề một tiếng.

“Ai...”

Trong thang máy khách sạn

Mặc Thiên Tân và Tử Thất Thất không ngừng chạy xuống tầng dưới, sợ sẽ gặp phải mấy người canh giữ, mà thời điểm vừa mới xuống tầng thứ 7, Mặc Thiên Tân đột nhiên dừng lại.

“Thiên Tân? Con làm sao vậy? Một lần sao?” Tử Thất Thất kích động hỏi.

Mặc Thiên Tân nhìn cánh cửa trong thang máy, trên mặt đột nhiên lộ ra biểu tình vui vẻ, nói, “Mẹ, đi theo con!”

“Hả? Tại sao?” Tử Thất Thất nghi hoặc, rốt cuộc làm sao vậy?

Đột nhiên kéo cô vào trong thang máy, chạy nhanh xuống bên dưới, sau đó lại đột nhiên dừng lại, đi tới lầu 7... Đây hết thảy giống như đều đã an bài xong, cô vẫn bị nó nắm mũi dẫn đi, nhưng hoàn toàn không rõ tình huống hiện tại.

Mà Mặc Thiên Tân bỗng nhiên vui vẻ buông lỏng lòng cảnh giác, không tự chủ bật thốt lên nói, “Bởi vì mẹ tiểu Lam nói, đến lầu 7 thì an toàn!”

“Tiểu Lam?” Tử Thất Thất kinh ngạc!

Tại sao lại là tiểu Lam?

Tại sao mỗi một sự kiện đều có liên quan tới cô ấy?

Rốt cuộc bọn họ đang thần thần bí bí làm cái gì? Tại sao cô ba phen bốn trận hỏi, bọn họ đều né tránh không trả lời?

“Ách... Mẹ, bây giờ không phải là lúc kinh ngạc với nghi hoặc, chúng ta mau đi thôi, chờ chúng ta đến chỗ an toàn, con mới giải thích thật tốt với mẹ, có được hay không?” Mặc Thiên Tân lại một lần nữa tránh né mà không đáp, lập tức lôi kéo cô đi vào lầu 7.

Chân mày Tử Thất Thất nhíu lại thật sâu, trong lòng mặc dù khí đầy bụng, nhưng hai chân vẫn đi theo bước chân Mặc Thiên Tân.

...

Hành lang lầu 7

Không có một bóng người!

Mặc Thiên Tân vừa đi vừa nhìn số thứ tự trên cửa.

“707...707...707...” Cậu một bên không ngừng lặp lại, một bên tìm kiếm số phòng 707.

Rốt cục!

Trời xanh không phụ người có tâm, cậu đã tìm thấy cửa phòng số 707.

Đứng ở cửa phòng, cậu không có nhấn chuông cửa, mà vươn tay, gõ theo tiết

tấu, “Cốc cốc... Cốc cốc...Cốc cốc cốc cốc cốc...”

Thanh âm vừa dứt, cửa phòng liền mở ra.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cửa phòng chậm rãi mở ra, hai mắt bỗng nhiên trừng lớn, nhìn người đàn ông đứng ở cửa.

Anh ta không phải là người đàn ông lúc đầu đã dẫn bọn họ lên lầu sao? anh ta không phải là người làm việc cho Mặc Tử Hàn sao? anh ta hẳn là nhân viên khách sạn chứ? Nhưng mà tại sao lại ở trong phòng này?

“Tử tiểu thư, Mặc thiếu gia, hai người khỏe!” anh ta lễ phép cúi đầu.

“Chú chính là nội ứng mà mẹ tiểu Lam nói?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy!” anh ta thừa nhận.

“Vậy chú có biện pháp dẫn chúng tôi rời đi lúc này sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền đi đi thôi!”

“Được, mời theo tôi!”

Mặc Thiên Tân và anh ta nói rất ngắn gọn, nói xong liền lập tức hành động.

Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn bọn họ, hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng lại không tìm được thời cơ hỏi tới rốt cuộc là chuyện gì, đành phải đi theo sau bọn họ, nhưng hiện tại cô rõ ràng duy nhất, chính là chuyện chạy trốn lần này, toàn bộ đều là kế hoạch của tiểu Lam.

Cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cô ấy rốt cuộc muốn làm gì?

...

Dưới sự dẫn dắt của nam nhân viên, Mặc Thiên Tân và Tử Thất Thất hai

người đi vào thang máy chuyên dụng của công nhân viên, trực tiếp tới lầu một, sau đó lại đi tới cửa sau cực kỳ ít người biết, đưa bọn họ bình an ra khỏi khách sạn.

Ba người đứng ở cửa

Người đàn ông lễ phép lại khom lưng, nói, “Tôi chỉ có thể đưa hai người tới đây, hai người từ chỗ này đi thẳng tới đường nhỏ, thấy đường cái, là có thể trực tiếp thuê xe tới chỗ hai người muốn đi!”

“Cám ơn chú nha, chú đẹp trai, chú chính là ân nhân cứu mạng của chúng cháu, chúng cháu đời này cũng sẽ không quên ơn của chú, cho dù chết cũng nhất định quần lấy chú báo ân!” Mặc Thiên Tân bộ mặt cảm kích, lại như cũ không sửa được thói quen tổn hại người.

Nam nhân viên hơi có chút xấu hổ, chỉ có thể trả lời nói, “Không có gì, tôi cũng là nhận tiền của người, thay người làm việc thôi!”

“A? Vậy chú trở về đi, ra ngoài mà bị phát hiện thì làm sao bây giờ?” Mặc Thiên Tân lo lắng. “Tôi không sao, tôi cũng đợi từ chức, lập tức rời khỏi khách sạn này, hơn nữa tôi đã đặt vé máy bay, một giờ nữa là bay, cho nên dù bị bọn họ phát hiện, bọn họ cũng sẽ không tìm thấy tôi!”

“Thật là cao... Thật sự là cao nha, chú đẹp trai chú thật sự quá thông minh, vậy chúng cháu không nhiều chuyện nữa, sau này còn gặp lại!” Mặc Thiên Tân vô cùng hào sảng ôm quyền chào tạm biệt.

Nam nhân viên lại một lần nữa có chút xấu hổ.

Hai tay cũng xấu hổ ôm quyền, thật giống như kịch cổ trang, áp ứng nói, “Cáo... Cáo từ!”

Mặc Thiên Tân vui vẻ xoay người, cùng Tử Thất Thất nhanh chóng đi theo phương hướng anh ta vừa chỉ.

Quả nhiên như anh ta nói, phía trước con đường nhỏ là một con đường cái, hơn nữa mặc dù là bốn giờ sáng nhưng xe cộ vẫn đi lại không ngừng.

Bọn họ nắm chắc thời gian lập tức kêu một chiếc xe, mà Mặc Thiên Tân miệng lưu loát nói Anh vẫn vô cùng tốt, làm cho Tử Thất Thất khiếp sợ mở rộng tầm mắt.

Ai dạy nó vậy?

Sẽ không phải cũng là tiểu Lam chứ?

Hai người bọn họ là từ khi nào thì bắt đầu thương lượng bày ra?

Tử Thất Thất ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe taxi, quay đầu nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân, chân mày nhíu lại càng ngày càng sâu.

Mà Mặc Thiên Tân cũng sớm đã chú ý tới ánh mắt cô, nhưng là cố ý tựa đầu chuyển hướng cửa sổ xe, coi như không nhìn tới, tiếp tục trầm mặc, bất quá... Xem ra đã không dấu được mẹ rồi, đợi đến khi lên máy bay, hai người bọn họ ở cùng nhau một mình, mẹ nhất định sẽ chất vấn cậu... Cậu không thể làm gì khác hơn là thừa dịp hiện tại sắp xếp lại lời nói, nghĩ kỹ cái gì nên, cái gì không nên nói.

Rốt cuộc trả lời thế nào với mẹ cho phải đây? Ai...

Cậu trong lòng thở dài thật sâu.

...

Mười mấy phút đồng hồ sau, trời bắt đầu sáng!

Một chiếc xe taxi màu xanh da trời dừng ở trước sân bay tư nhân.

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân cùng nhau xuống xe, cũng cùng nhau nhìn sân bay to lớn trước mắt. Máy ngàn mét đều trống trải, trên mặt đất thoáng thấy có hai chiếc máy bay tư nhân song song đứng, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng trên thân máy bay rất rõ ràng viết một chuỗi chữ Anh văn màu đen - Hundred!

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn chăm chăm chữ Anh văn kia, bỗng nhiên trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Hundred?

Bách?

Nơi này không phải sân bay tư nhân của Bách gia chứ?

Chương 124: Hết thấy điều vì thực hiện nguyện vọng của mẹ!

Mặc Thiên Tân nhìn cảnh trí trước mắt, lúc đầu cũng kinh ngạc đôi chút, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, đi tới bên người Tử Thất Thất, sau đó kéo tay cô, nói, “Mẹ, chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Tử Thất Thất kinh ngạc trở lại bình thường, hỏi, “Đi đâu?”

“Đương nhiên là về Đài Loan rồi!” Mặc Thiên Tân trả lời.

“Trở về? Nhưng mà...”

“Được rồi mẹ, không có thời gian ở nơi này giải thích cho mẹ, chúng ta trước tiên lên trực thăng, sau đó lúc bay con nói cặn kẽ, có được hay không?” Mặc Thiên Tân vội vàng cắt đứt lời cô.

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà, chẳng lẽ mẹ cho rằng con sẽ hại mẹ sao? Mau theo con!”

Mặc Thiên Tân lại cắt đứt lời cô, sau đó kéo tay cô, nhanh chóng đi tới hướng chỗ trực thăng.

Tử Thất Thất cau mày, trong lòng hàng trăm hàng ngàn nghi vấn không ngừng quanh quẩn, nhưng kỳ thật, cô nghi hoặc nhất vẫn là câu nói cuối cùng trước khi Mặc Tử Hàn hôn mê.

“Tử Thất Thất... Xin em... Đừng đi... Anh... Anh th...”

Lời chưa nói hết của anh ta rốt cuộc sẽ là gì chứ?

Thật sự chính là cái cô chờ đợi kia sao?

Anh th...

Anh thích em?

Khách sạn

Phòng ở tầng cao nhất

“Rầm --” Một tiếng vang thật lớn, cửa chính bị mở ra một cách thô bạo, một nam một nữ, một đen một trắng, đàn ông khuôn mặt lạnh lùng, phụ nữ khuôn mặt lãnh diễm, hơn nữa trong tay cầm một vali xách tay màu bạc, hai người đi nhanh lên lầu hai, chạy thẳng tới phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính

Cửa phòng rộng mở, Hồ Phách đứng ở bên giường, nhúu chặt mày nhìn Mặc Tử Hàn nằm ở trên giường.

Bỗng nhiên, Kim Hâm cùng Trần Châu hai người xuất hiện ở cửa phòng, cũng tới bên giường.

Kim Hâm hai mắt lạnh như băng nhìn Mặc Tử Hàn ngủ mê man nằm ở trên sàng, chân mày khẽ nhúu, lạnh lùng hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Xin lỗi, là tôi thất trách!” Hồ Phách vừa nói, đồng thời cúi người thật sâu.

Chân mày Kim Hâm cau càng thêm chặt.

Vội vàng quay đầu nhìn cô gái mặc âu phục trắng nói, “Trần Châu, kiểm tra cho đại ca!”

“Được!” Trần châu ngay lập tức đem đặt va li lên giường, sau đó bắt đầu kiểm tra cho Mặc Tử Hàn.

Kim Hâm lại quay đầu, nhìn Hồ Phách, tiếp tục hỏi, “Người tìm được chưa?”

“Còn chưa có!”

“Đại khái là lúc nào chạy trốn?”

“Chừng ba giờ năm mươi sáng!”

Kim Hâm ngược lên tay trái, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Hiện tại đã bốn giờ rưỡi rồi, bọn họ đã muốn chạy được 40’, mà trong vòng 40’ này cũng không tìm được người, như vậy có khả năng rất lớn chính là đã sớm lên kế hoạch tốt, như vậy hiện tại, hai người bọn họ rất có thể đã không ở đây nữa, nhưng nếu lúc này rời đi, bọn họ sẽ đi đâu chứ?

Quay về Đài Loan sao?

“Có báo cho mọi người gia tăng chú ý ở sân bay chưa?” anh ta lạnh lùng hỏi.

“Đã thông báo!” Hồ Phách trả lời.

Sắc mặt Kim Hâm trầm trọng, không có lại tiếp tục hỏi tới, mà là lo lắng quay đầu nhìn về phía Mặc Tử Hàn ngủ mê man, nhìn Trần Châu đem chất lỏng màu xanh rót vào mạch máu của anh.

Mấy phút sau

“Trần Châu, đại ca tại sao còn chưa tỉnh?” anh ta lạnh lùng chất vấn.

“Cái này...” Chân mày Trần Châu cũng nhíu lại, “Tôi cũng không quá rõ ràng, có thể là thuốc của tôi căn bản không có tác dụng, xem ra tôi phải lấy máu của đại ca về xét nghiệm một chút!”

“Còn phải xét nghiệm?”

“Đúng!”

“Cần bao thời gian?” Kim Hâm hỏi.

“Đại khái mấy giờ, nhưng... Cũng có thể là mấy ngày...”

“Vậy ý cô là, cũng có thể là mấy năm?”

“...” Trần Châu trầm mặc.

Sắc mặt Kim Hâm nháy mắt trở nên càng thêm khó coi.

Ngay cả Trần Châu cũng chịu thua, là ai có thể nghiên cứu chế tạo? Tại sao trên người Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân lại có thứ này? Bất quá, nếu bọn họ dùng thuốc, như vậy sẽ không đến mức hại đại ca, nhưng cũng không thể gạt bỏ khả năng bọn họ bị người khác lợi dụng.

Thật là vừa mới đẹp yên con sóng này, một con sóng khác lại nổi lên...

Nếu đại ca cứ hôn mê như vậy, ngư ông đắc lợi sẽ chỉ là đám lão già giáo hoạt kia.

Không được, không thể để cho chuyện phát triển thành như vậy.

“Trần Châu, cô lập tức mang máu đại ca về xét nghiệm, mau chóng tìm ra phương pháp làm đại ca tỉnh lại!” anh ta lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!” Trần Châu lập tức lấy ra ống tiêm trong hòm giữ đồ, bắt đầu rút máu ra.

Kim Hâm bỗng nhiên quay đầu nhìn Hồ Phách.

Thân thể Hồ Phách nháy mắt thẳng tắp, chờ đợi mệnh lệnh.

“Hồ Phách, anh ở đây chăm sóc đại ca, nửa bước cũng không thể rời đi, cũng không thể để cho bất cứ ai đến gần, chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết, nếu... Đại ca có nguy hiểm gì, mạng của anh cũng không cần nữa!”

“Vâng!” Hồ Phách lập tức cúi đầu lĩnh mệnh.

Kim Hâm hai tay nắm chặt, hai mắt tràn ngập ngọn lửa hung mãnh, nhìn Mặc Tử Hàn nằm ngủ mê man ở trên giường, kiên định nói, “Đại ca, anh yên tâm, tôi sẽ tự tìm Tử tiêu thư và tiểu thiếu gia về, tôi nhất định sẽ mang bọn họ về, đưa tới trước mặt anh.”

Lời anh ta vừa dứt, ba người liền phân công nhau hành động.

Mà lúc Trần Châu đi tới cửa phòng ngủ, hai chân không khỏi dừng lại, hồ hững xoay người, nhìn Hồ Phách sắc mặt trắng bệch.

“Anh không thoải mái sao? Nơi nào bị đau à? Hay là bị thương? Có muốn tôi xem cho anh không?” Cô hảo tâm hỏi thăm.

Hồ Phách nháy mắt xấu hổ!

“Không... Không cần, tôi rất khỏe!”

“Thật không? Anh đừng không giống như thật sự khỏe!” Sắc mặt này, cô liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, anh ta đang cố nhịn đau.

“Tôi thật sự không có việc gì, cô mau mang máu về xét nghiệm đi, chuyện đại ca vẫn trọng yếu hơn cả!”

“Cũng đúng!”

Trần Châu dứt lời liền xoay người, sải bước bỏ đi.

Hồ Phách một phen toát mồ hôi lạnh!

Mà đau đốn dưới thân còn đang không ngừng lan tràn, một lúc cũng không có ngừng lại.

Trên máy bay tư nhân

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân ngồi đối diện nhau, hai người mắt đối mắt, nhưng một người tầm mắt lại nhìn sang một bên, mà đối thành một người còn lại nhìn chăm chăm người nào đó không tha.

“Hiện tại có thể giải thích cho mẹ rồi chứ?” Tử Thất Thất nghiêm túc mở miệng.

“Ách... Dạ! Mẹ mẹ muốn biết gì thì cứ việc hỏi đi, con nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn!” Mặc Thiên Tân đột nhiên tươi cười biết điều, tựa hồ đã sớm chuẩn bị xong.

Tử Thất Thất nhìn cái khuôn mặt giao hoạt kia, chân mày không khỏi chau lên.

“Được, vậy con nói cho mẹ biết, con cùng tiểu Lam rốt cuộc đang kế hoạch gì?” Cô hỏi thẳng trọng điểm.

Mặc Thiên Tân nghe vấn đề của cô, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ, sau đó chậm rãi biểu tình, lộ ra vẻ mặt lãnh mạc, nhưng cũng bịt kín một tầng biểu tình nghiêm túc.

“Mẹ, mẹ thật sự muốn biết sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Được, con sẽ nói cho mẹ, chúng con không có kế hoạch gì cả, toàn bộ việc chúng con làm cũng vì thực hiện nguyện vọng của mẹ!”

“Nguyện vọng của mẹ?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại. “Đúng vậy, ngay từ đầu, từ lúc con nói với mẹ ba ra tù, mẹ tuy rằng rất sợ hãi, rất lo lắng, rất muốn chạy khỏi địa phương có ba, nhưng đồng thời mẹ, cũng rất muốn gặp lại ba... Người con liền nghĩ cách cho ba tìm được mẹ, cho hai người gặp mặt!”

Lời Mặc Thiên Tân nói đâm trúng nội tâm ẩn sâu trong cô.

Tại lúc đó, cô hiểu rõ xác thực thật có nghĩ tới sẽ gặp anh, nhưng tại sao...

“Tại sao con biết?” Cô hỏi.

“Bởi vì mẹ chính là người như vậy a, cả đời đều sống thản thản đàng đàng, phong phong hỏa hỏa, giống như mẹ sinh ra con, cũng đem toàn bộ việc của ba nói với con, mẹ cũng giống như trước không muốn giấu diếm ba con là con trai ba, huống chi mẹ sớm đã biết con rất thích ba, rất muốn gặp ba, cho nên mẹ càng không muốn giấu diếm ba chuyện sinh ra con, chỉ là bởi vì thân phận ba... Cho nên mẹ vô cùng do dự, mẹ sợ mất con, cho nên không dám nói ra... Con nói đúng chứ?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc không nói.

Mặc Thiên Tân nhìn mặt của cô, khóe miệng không khỏi lộ ra chút tươi cười khổ sở, lại nói tiếp:

“Cũng là bởi vì nội tâm mẹ muốn gặp lại ba một lần, cho nên con liền thực hiện nguyện vọng trong lòng mẹ, nhưng mẹ sau khi gặp ba, tựa hồ xảy ra nhiều chuyện không vui, con cũng thấy được... Thấy mẹ ở nhà khóc trong phòng tắm. Đó là lần đầu tiên con thấy mẹ chảy nước mắt, con lúc ấy thật sự hoảng sợ, con không muốn nhìn thấy nước mắt mẹ lần nữa, cho nên con liền muốn thực hiện nguyện vọng thứ hai của mẹ, chạy trốn khỏi ba...”

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn cậu.

Thì ra là ngày đó cậu không có đi đến trường, mà là lén lút trốn trong nhà, hơn nữa còn bắt gặp cô khóc lóc trong phòng tắm, cho nên, từ ngày đó bắt đầu cậu mới rất chân thành nói, muốn ở lại cạnh cô, muốn chạy trốn cùng cô.

Nguyên lai... Hết thảy đều bị cậu nhìn thấy.

“A...” Cô bỗng nhiên cười khẽ, mang theo hàm súc tự giễu.

“Nghe con nói như vậy, thật giống như hết thảy đều là lỗi của mẹ... Nghe người nguyện vọng trong lòng mẹ, cho nên hai người vì muốn mẹ tốt, liền đem hết toàn lực thực hiện nguyện vọng cho mẹ, nhưng cuối cùng lại đưa đến cục diện như bây giờ. Nhưng mà... Mẹ cũng không có yêu cầu hai người làm

nguyện vọng trong lòng cho mẹ a? Tại sao hai người muốn tự tiện quyết định giúp mẹ thực hiện chứ? Ít nhất... Có phải hay không nên hỏi mẹ một câu chứ?”

Chương 125: Chiêu này của mẹ con gọi là... Cách sơn đả ngu!

Không sai!

Mặc Thiên Tân vừa mới nói cũng không sai, cô từ lúc nghe thấy Mặc Tử Hàn ra tù, từng nghĩ có muốn gặp anh ta hay không, cũng từng nghĩ có đem chuyện Mặc Thiên Tân nói cho anh biết, đồng thời còn muốn hỏi anh tại sao lại muốn lưu lại hình xăm không thể xóa đi này trên người cô, làm mỗi đêm lúc thay quần áo đi ngủ đều thấy hình xăm này, mà mỗi lần cũng khiến cô khi ngủ mơ tới bóng dáng của anh, suốt bảy năm... Mỗi ngày đều làm phiền cô.

Hơn nữa sau khi cô nhìn thấy Mặc Tử Hàn, sau khi bị anh mạnh mẽ xâm phạm, cô cũng hiểu ra đích xác muốn lập tức chạy trốn, lập tức mang theo Thiên Tân chạy trốn tới nơi anh không cách nào tìm được. Tất cả ý nghĩ này đều giấu ở trong lòng toàn bộ đều bị cậu xem thấu, nhìn thấu rồi, nhưng... Cô cũng không có nói qua nhất định bọn họ phải giúp cô thực hiện những nguyện vọng này a? Cô chỉ nghĩ ở trong lòng một chút thôi, chẳng lẽ đây không phải ý nghĩ cơ bản nhất của một người ư? Chẳng lẽ cô muốn nghĩ như vậy

Cũng sai lắm rồi sao?

Là lỗi của cô sao?

Cô không nên nghĩ cái gì sao?

“Mẹ...”

Mặc Thiên Tân nghe được câu nói kia của cô, không khỏi nhẹ giọng kêu cô một tiếng, sau đó chân mày thanh tú khẽ chau lên, nói xin lỗi, “Xin lỗi...Con chỉ hy vọng mẹ có thể hạnh phúc, chỉ là hi vọng mẹ có thể vui vẻ.”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập áy náy kia, trái tim khẽ co rút đau đớn.

Ý tốt của cậu và tiểu Lam cô rất rõ ràng, nhưng...

“Thiên Tân, con nói cho mẹ biết, mục đích của con và tiểu Lam, thật sự chỉ vì thực hiện nguyện vọng của mẹ thôi sao? Hai người thật sự... Không có những ý định khác?”

Khuôn mặt tràn đầy áy náy của Mặc Thiên Tân đột nhiên kinh ngạc, giống như hồ ly bị nắm đuôi, cả người đều kinh hãi.

Mẹ biết mục đích của bọn họ rồi?

Mẹ... Biết lúc nào?

Mẹ không nên biết mới đúng a!

Hai mắt trong veo của Tử Thất Thất chụp lấy biểu tình biến hóa trên mặt cậu, khóe miệng thoáng tươi cười, nhẹ giọng nói, “Con với tiểu Lam sẽ không phải thật sự coi mẹ là một đứa ngốc chứ? Cứ cho là mẹ thật sự cái gì cũng không phát hiện được sao? Cho là mẹ cái gì cũng không nói, chính là cái gì cũng không biết sao? Đừng quên, hai người các con, một người là bạn tốt nhất của mẹ, một người là đứa con trai mẹ một tay nuôi lớn, không có ai có thể hiểu rõ hai người hơn mẹ, tuy rằng mẹ không rõ ràng trong kế hoạch hai người có âm mưu gì, nhưng mục đích của hai người, mẹ hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể phát hiện một chút, cho nên... Đừng coi mẹ là đứa ngốc, đừng nghĩ có thể đánh lừa mẹ,... Cũng không cần làm tiếp những việc ngu ngốc nữa, biết không?”

Đầu Mặc Thiên Tân cúi thật sâu, hai bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lại với nhau.

Đã làm đến mức này, làm sao có thể nói không làm liền không làm?

Cậu sẽ không từ bỏ.

Tuyệt đối không từ bỏ.

“Thiên Tân?”

Không thấy mặt cậu, không thấy vẻ mặt cậu, Tử Thất Thất không khỏi có chút thấp thỏm bất an.

Mặc Thiên Tân thỉnh linh ngẩng đầu, mỉm cười, nói, “Mẹ, con biết rồi, con sẽ nghe lời mẹ nói, nhất định không làm chuyện điên rồ, bất quá... Mẹ bị con với mẹ tiểu Lam chọc tức sao? Mẹ sẽ... Chán ghét chúng con ư?”

“Đứa ngốc... Mẹ đương nhiên sẽ không!” Tử Thất Thất lập tức kiên định trả lời.

“Thật vậy chăng?” Mặc Thiên Tân lần nữa xác nhận hỏi.

“Dĩ nhiên, hai người là những người trọng yếu nhất trên thế giới này của mẹ, cho dù thật sự có làm chuyện gì có lỗi với mẹ, mẹ cũng tuyệt đối sẽ không tức giận hai người, cũng vĩnh viễn không chán ghét hai người, bởi vì mẹ rất rõ, cũng vẫn tin tưởng... Hai người làm hết thấy đều là vì muốn mẹ tốt, mà mẹ cũng giống hai người, mẹ làm hết thấy, cũng đều là hi vọng hai người tốt!” Tử Thất Thất dịu dàng nói, trong thanh âm tràn đầy kiên định vô cùng.

Tâm tư của ba người bọn họ đều giống nhau, đều hi vọng người mình coi trọng nhất được hạnh phúc tốt nhất, bọn họ đều hi vọng đối phương tốt hơn mình, hơn nữa đều cho rằng chỉ cần đối phương hạnh phúc, vậy thì... Chính là hạnh phúc lớn nhất của mình.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân nhìn cô, làm nũng nói, “Con ngồi bên cạnh mẹ nha?”

“Được, đến đây đi!” Tử Thất Thất đồng ý.

Mặc Thiên Tân rời khỏi ghế của mình, đi tới bên cạnh cô, cũng không có ngồi ở bên cạnh cô, mà là thân mật ngồi trên hai chân cô, tựa vào ngực cô, ôm thật chặt cô nói, “Mẹ, nếu ngày nào đó con làm chuyện khiến mẹ cực kỳ tức giận, mẹ có tha thứ cho con không?”

“Mẹ sẽ tha thứ cho con, nhưng... Nếu biết rõ đó là chuyện khiến mẹ cực kỳ

tức giận, như vậy ngay từ đầu con không nên đi làm, có phải không?”

Trong lời hai người đều ám chỉ những ngụ ý khác nhau, tuy nhiên cũng không có làm rõ, nhưng...

Hai mắt Mặc Thiên Tân nhắm lại, hai cánh tay nhỏ nhắn ngùn ngụt ôm chặt cô.

Cho dù biết rõ là chuyện sai, cậu cũng sẽ nghĩ vô phản cố làm, bởi vì, đây chính là nhân tố quan trọng và mấu chốt kiến tạo hạnh phúc cho mẹ, vì hạnh phúc của mẹ... Cho dù thật sự bị chán ghét, cậu cũng không sợ.

Mẹ... Mẹ nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải phi thường phi thường hạnh phúc!

Cậu ở trong lòng âm thầm nói với cô, sau đó khoe miệng thoáng hiện nụ cười vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Tử Thất Thất khẽ cúi đầu nhìn khuôn mặt trẻ con trong lòng.

Trái tim, bỗng nhiên mơ hồ đau đớn, tựa như một cây châm chậm rãi chui vào lòng cô, không cách nào rút ra, chỉ có thể càng lún càng sâu.

Từ lúc đó cho đến những chuyện phát sinh trong thời gian này, Mặc Thiên Tân thông minh tài trí hơn người, năng lực ứng biến nhanh nhẹn, còn có kế hoạch kín đáo liên tiếp này, cũng không phải kiệt tác của một đứa trẻ làm được, quân sư phía sau màn rõ ràng chính là Phương Lam.

Nha đầu quý kẻ đa đoan kia, cô bị khuôn mặt tương chừng như vô hại kia lừa gạt.

Xem cô trở về làm sao thu thập.

Bất quá còn có một chuyện khác khiến cô để ý.

Đó chính là, tại sao cô lại ngồi ở trên máy bay tư nhân của Bách gia? Chuyện giữa Bách Vân Sơn và Bách Hiên đã giải quyết rồi sao?

Hai mắt cô chậm rãi chuyển dời đến cửa sổ bên cạnh, nhìn từng đám mây trắng bên ngoài, chân mày lại nhíu lại nặng trĩu.

...

Mười mấy giờ sau

Máy bay hạ xuống an toàn

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân bước xuống liền thấy Phương Lam đứng cách đó 20m, mỉm cười với bọn họ.

“Mẹ tiểu Lam!” Mặc Thiên Tân vui vẻ chạy tới phía cô.

Tử Thất Thất đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ ngàn năm kia.

Nha đầu đáng chết này, lần này tuyệt đối không thể bị cô ấy lừa, tốt hơn hết là thăm vấn cô, vặn hỏi cô, khiến cô thành thực khai ra mọi chuyện, nhưng...

Phương Lam vẫn tiếp tục giữ khuôn mặt tươi cười của mình, sau đó khẽ mở hai cánh tay, nói với cô, “Thất Thất, hoan nghênh về nhà!”

Nhà?

Tử Thất Thất bỗng nhiên sững sốt, nước mắt khó hiểu xuất hiện trong hốc mắt, trong nháy mắt... Tất cả uất ức trong lòng đều tuôn ra, mà đồng thời, cô giống như là một đứa trẻ trải qua gió sương bên ngoài gặp được người mẹ dịu dàng của mình.

“Xú nha đầu, cậu quả nhiên là người phụ nữ xấu nhất trên thế giới!” Thanh âm cô ghen ngào, lớn tiếng mắng. Nói cái gì mà hoan nghênh về nhà, cô bây giờ còn có nhà sao?

Vậy mà chuyên chọn nơi yếu ớt nhất trong nội tâm cô công kích, thật rất xấu xa mà.

Mà Phương Lam vẫn tiếp tục mỉm cười với cô, lại khẽ giơ hai cánh tay mình lên, nói, “Được, được, được, tớ là người phụ nữ xấu nhất trên thế giới này, tớ là người phụ nữ xấu nhất toàn vũ trụ, như vậy cậu hài lòng chưa? Hiện tại có thể tới đây cho tới ôm yêu một cái không? Tay tớ nâng mãi cũng mệt chết đi được!”

“Đáng đời cậu, cậu cứ giơ như vậy cả đời đi!” Tử Thất Thất sai bước nhanh về phía cô, nhưng hai tay vẫn không có giơ lên.

“Thất Thất, cậu không nên nhỏ mọn như vậy nha, ôm một cái cũng sẽ không chết!” Phương Lam oán trách.

“Đúng vậy a đúng vậy a, mẹ, ôm một chút cũng không mất miếng thịt nào!” Mặc Thiên Tân ở bên ứng hòa.

“Mặc Thiên Tân, con là con trai ai đó? Cánh tay lúc nào đã chuyển sang bên ngoài rồi?” Tử Thất Thất tức giận.

“Ách...Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con không sai, nhưng mẹ ruột Lam cũng là mẹ nuôi của con nha, ngoại trừ không có hai quá trình mang thai mười tháng và sinh con ra, mẹ ruột và mẹ ruột thật ra không có gì khác nhau!”

“Nói rất hay!” Phương Lam bày tỏ tán đồng, vui vẻ nói, “Thật không hổ là con nuôi bảo bối của mẹ!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng một xướng một họa của hai người, chỉ có thể im lặng thở dài.

“Tôi mặc kệ hai người!” Nói xong liền lập tức đi nhanh về phía trước, nhưng mới đi được hai bước, lại quay trở về, từ trong túi lấy ra một hộp quà có cột nơ con bướm nhỏ màu đỏ, vẽ mặt cáu kính nhét vào trong tay Mặc Thiên Tân, nói, “Đây là Hồ Phách giúp mẹ mua, dù sao hiện tại cũng vô dụng rồi, cho con chơi đó!”

Nói xong, liền lập tức rời khỏi.

“Hả? Cho con chơi?” Mặc Thiên Tân vẽ mặt nghi hoặc, tò mò mở hộp quà ra,

bên trong là một cái vòng tay vô cùng xinh đẹp.

“Wow... Thật đẹp nha!” Cậu không khỏi cảm thán, lập tức lớn tiếng nói với bóng lưng Tử Thất Thất, “Cám ơn mẹ!”

“Cám ơn cái gì mà cảm ơn!” Phương Lam bên cạnh liền đoạt lấy hộp quà, dương dương đắc ý nói, “Đây là lễ vật mẹ con mua cho mẹ!”

“Mới không phải, mẹ nói là đưa cho con chơi, trả lại cho con!” Mặc Thiên Tân lập tức vươn tay đoạt lấy.

Phương Lam rất nhanh tránh thoát khỏi cái tay nhỏ mập của cậu, chặc chặc nói, “Thứ này có thể đưa cho con chơi sao? Con là con gái sao? Đầu con thông minh như vậy, ngay cả điểm nhỏ này mà cũng không hiểu, chiêu này của mẹ con gọi là... Cách sơn đả ngư!”

“Nha... Cách sơn đả ngư hả!” Mặc Thiên Tân giả vờ ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, nói tiếp, “Không nghĩ tới mẹ tiểu Lam thì ra là con bò a, thì ra là thế... Suu cát, suu cát (tiếng Nhật)! ”

Chương 126: Tử Thất Thất, em thuộc về anh...

Vừa nghe thấy những lời này của Mặc Thiên Tân, Phương Lam lập tức tàn nhẫn vỗ một cái sau ót của cậu, nói, “Tiểu tử thôi, con mới là bò đó!”

Mặc Thiên Tân đau cau chặt chân mày, oán giận nói, “Rõ ràng chính mẹ tự nói mình!”

“Mẹ nói là cách sơn đả ngư!”

“Không phải vẫn là bò sao!”

“Tiểu tử thôi, con...”

“Mẹ, cứu mạng a, giết người rồi...”

Lời Phương Lam nói còn chưa hết, Mặc Thiên Tân liền lập tức la to chạy về phía Tử Thất Thất.

“Tiểu tử thôi, ai muốn giết con, mẹ chỉ mới gõ một cái vào ót con!”

“Mẹ, mẹ nghe thấy chứ, mẹ nuôi thừa nhận đánh con rồi!”

“Tiểu tử thôi, con lại dám hãm hại mẹ, xem mẹ giáo huấn con thế nào!”

“Mẹ, mẹ xem, mẹ nuôi lại tới đánh con rồi, oa... Mẹ cứu mạng, oa... Mẹ cứu con...”

Tử Thất Thất nghe hai người bọn họ cãi nhau, nhưng lại vây quanh cô chơi trò lão ưng bắt gà con, cô tức giận cắn phần nhú mày, hai chân bỗng nhiên dừng lại!

“Hai người các người đủ rồi, đừng có náo loạn nữa, đêm nay đừng mong có cơm ăn!”

Nháy mắt, hai người lập tức ngoan ngoãn đứng thẳng, cùng nhau cúi đầu thật sâu, sau đó cùng nhau nói:

“Xin lỗi, chúng con sai rồi, xin lão phật gia tha thứ!”

“Xin lỗi, chúng tớ sai rồi, xin lão phật gia tha thứ!”

Tử Thất Thất toát mồ hôi! (ㄟ ㄟ ㄟ|||)~

Chiêu số có thể trị bọn họ cũng chỉ có ăn cơm, nguyên nhân rất rõ ràng, chính là hai người bọn họ rất thông minh, nhưng không có một người nào có thể đi vào phòng bếp, chỉ biết ăn chứ không biết làm.

“Ai...” Cô thở dài thật sâu, nhưng tâm tình ngay lúc này lại vô cùng vui vẻ thoải mái.

“Được rồi, đều bình thân đi, theo ai gia hộ giá hồi cung...” Cô phi thường phối hợp đè nén yết hầu, giả giọng nói.

“Vâng, lão phật gia!”

“Vâng, lão phật gia!”

Hai người trăm miệng một lời, phân biệt đứng ở hai bên cô, dìu lấy tay cô.

Hết thủy phiên não tựa như tan thành mây khói, nghi vấn gì, tò mò cái gì, kế hoạch gì, suy đoán gì, âm mưu gì... Tựa hồ cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất là... Ba người họ hiện tại rất vui vẻ.

Quả nhiên...

Trở về rất đúng ư?

Một ngày sau

Luân Đôn nước Anh

Trong phòng khách sạn

Kim Hâm, Hồ Phách, và Trân Châu, ba người cùng đứng bên cạnh chiếc giường Simmons rộng lớn, ba cặp mắt đều nhìn Mặc Tử Hàn hôn mê bất tỉnh một ngày một đêm.

“Trân Châu, bắt đầu đi!” Kim Hâm đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Vâng!”

Trân Châu khẽ cúi đầu ứng tiếng, sau đó mở chiếc va li màu bạc đặt bên cạnh giường ra, lấy chất lỏng màu trắng trong suốt hút vào ống tiêm, sau đó đem phần không khí dư thừa trong ống tiêm đẩy ra, cầm lấy cánh tay trái Mặc Tử Hàn, trên mạch máu màu xanh từ từ đâm vào, sau đó chất lỏng trong ống tiêm từ từ rót vào trong huyết quản của anh, cuối cùng rút kim tiêm ra.

Ba người cùng nhìn Mặc Tử Hàn hôn mê bất tỉnh, trầm mặc mím chặt môi, lặng lẽ chờ đợi vài tiếng, rốt cục...

Chân mày Mặc Tử Hàn khẽ nhăn.

Trái tim ba người theo động tác của anh bỗng nhiên buộc chặt.

Lần này hẳn là tỉnh lại đi?

Sẽ không vô hiệu nữa chứ?

“Uh...” Mặc Tử Hàn đột nhiên nhẹ giọng ngâm.

Thân thể ba người cùng nghiêng về phía trước, trầm miệng một lời nói:

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Chân mày Mặc Tử Hàn từ từ dùng sức, cặp mắt cũng nhắm chặt, cuối cùng đột nhiên, toàn bộ ngũ quan đều buông lỏng, cả người đều bình tĩnh lại, thật giống như trạng thái hôn mê ban đầu.

Sao lại thế này?

Trong lòng ba người cùng xuất hiện nghi vấn này.

Chẳng lẽ lại thất bại?

Ngay khi ba người bắt đầu kích động, hai mắt Mặc Tử Hàn bỗng nhiên mở ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng trần nhà, mà trên mặt vốn bình tĩnh cũng nháy mắt bịt kín một tầng lạnh lùng giống như băng sương.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Ba người lại trầm miệng một lời, cũng đồng thời lui về phía sau một bước, khom lưng chín mươi độ cung kính.

Chân mày Mặc Tử Hàn khê chau lên, trong đầu liên nghĩ tới chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, đột nhiên ngồi bật dậy, nhìn ba người trước mặt.

“Người đâu?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Xin lỗi đại ca, thuộc hạ thất trách, để cho Tử tiểu thư và tiểu thiếu gia chạy trốn!” Hồ Phách trước hết trả lời, đầu cúi càng sâu.

Hai mắt Mặc Tử Hàn so với vừa mới càng thêm lạnh như băng, tầm mắt

chuyển dời đến trên người Kim Hâm, lại lạnh lùng nói, “Đi tìm chưa?”

“Vâng, đã phái người tìm một ngày một đêm, nhưng... Tạm thời còn chưa có tin tức gì!” Kim Hâm trả lời.

Một ngày một đêm?

Anh ngủ mê lâu như vậy sao?

Hơn nữa thậm chí ngay cả Trân Châu cũng bị gọi tới, xem ra anh ăn phải không phải thuốc mê bình thường. Là ai chuẩn bị cho bọn họ? Còng tay như thế nào mở ra?

Đáng chết...

Chẳng lẽ bọn họ cũng sớm đã dự mưu? Còn có cô gái gọi Phương Lam kia, dĩ nhiên sẽ biết trước? Vậy mà thật sự như cô ta nói, Tử Thất Thất thật sự chạy trốn khỏi anh, cô ấy thật sự... Vứt bỏ anh?

“Tiếp tục tìm cho tôi, nhất định phải tìm được người cho tôi!” Anh hung hăng ra lệnh.

“Vâng!” Kim Hâm trả lời.

“Đều ra ngoài cả đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

“Vâng!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Ba người cùng trả lời, đồng thời xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Mặc Tử Hàn lẳng lặng ở trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, chân mày càng nhíu chặt, biểu tình trên mặt càng ngày càng lạnh như băng, hốc mắt cũng chậm rãi buộc chặt, mà hai tay nắm thật chặt tấm đệm tuyết

trắng, đột nhiên giận dữ xé ra,

“Tê --” Một tiếng, một phần tấm đệm bị xé rách, vẽ ra một đạo lỗ hồng thật dài.

Cô gái quỷ tha ma bắt kia, cô ấy lại dám chạy trốn?

Cô ấy thật sự là ăn gan hùm mật gấu, lại dám chạy trốn khỏi anh.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Không thể tha thứ, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ!

Anh đã đem hết toàn lực dịu dàng với cô, anh đã đem hết toàn lực đối xử tốt với cô, Mặc Tử Hàn anh từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên trân trọng một người phụ nữ như vậy, người phụ nữ này thế nhưng không chút nào cảm kích, còn dám rời khỏi anh, hơn nữa còn là sau khi anh nói ra câu kia vẫn lựa chọn chạy trốn.

“Tử Thất Thất... Xin em...Đừng đi... Anh... Anh th...”

Trong đầu nhớ lại nửa câu mình nói trước khi hôn mê, tuy rằng chỉ có nửa câu, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi, cô ấy không có khả năng không hiểu, cô ấy nhất định rõ ràng nghe được, cũng nhất định hiểu hàm nghĩa nửa câu này, nhưng cô ấy vậy mà đối với sự biều lộ của anh vẫn lựa chọn rời khỏi...

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Nhất định phải bắt được cô, nhất định phải đem cô trở về, sau đó anh nhất định phải trừng phạt nặng cô, để cô biết rằng chạy trốn khỏi anh là điều không thể tha thứ.

Thiếu chút nữa quên mất, anh còn phải bắt được cô gái gọi là Phương Lam kia, nhìn xem cô ta rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại dám ở trước mặt của anh giở âm mưu quỷ kế, quả nhiên... Là chán sống! “Tử Thất Thất...” Anh lạnh lùng kêu tên cô, hung hăng nói, “Mặc kệ em chạy đến đâu, em đều thuộc về anh... Em là của anh... Thuộc về anh!”

Đài Loan

Phương Lam đưa bọn họ tới một căn hộ hoàn toàn mới, là một căn nhà nhất bách tứ thập bình, ba phòng hai sảnh, vô cùng sạch sẽ xinh đẹp, trang trí cũng vô cùng hoa lệ. Mà bởi vì vừa mới xuống máy bay thật sự quá mệt mỏi, cho nên Tử Thất Thất chỉ nấu ba bát mì, sau khi ăn xong, ba người liền an tâm nằm trên giường trong phòng riêng của mình, vừa cảm giác ngủ thẳng tới hừng đông.

Sáng ngày thứ hai

Tử Thất Thất là người đầu tiên rời giường, theo thói quen đi tới phòng bếp làm bữa sáng, Phương Lam là người thứ hai rời giường, mơ mơ màng màng vào phòng tắm, sau khi rửa mặt chải đầu xong, dĩ nhiên như cũ là mơ mơ màng màng từ bên trong đi ra, sau đó ngồi ở trên bàn ăn, nửa tỉnh nửa mê chờ đợi bữa sáng thơm phức.

Mà lúc Mặc Thiên Tân vẫn chưa rời giường, Tử Thất Thất đã đem bữa sáng đặt ở trên bàn, cũng ngồi ở đối diện với cô, hai mắt thẳng tắp nhìn khuôn mặt tràn đầy khốn ý của cô.

“Tớ nói này tiểu Lam, tớ có chuyện muốn hỏi cậu, tỉnh dậy cho tớ!” Cô nhẹ giọng mở miệng, nhưng lại mang theo nồng đậm khẩu khí ra lệnh.

Phương Lam nghe được thanh âm của cô, vốn định giả bộ ngủ, nhưng...

“Đừng có giả bộ ngủ với tớ, lập tức mở mắt, nhìn tớ, nếu không tớ đánh cho cậu tỉnh!” Cô lớn tiếng, cũng vươn tay.

Phương Lam trong nháy mắt mở ra hai mắt, cả người hoàn toàn tỉnh táo.

Khóe miệng theo thói quen nâng lên, thật giống như trên mặt nháy mắt nổi lên tường đồng vách sắt, chuẩn bị nghênh đón câu hỏi của cô,

“Nói đi, cái phòng này là từ đâu ra? Cậu không có nhiều tiền để mua như vậy?” Tử Thất Thất nghiêm túc hỏi.

“Tớ không có tiền mua, nhưng tớ đi thuê a?”

“A? Phải không? Cái phòng này là cậu thuê sao?”

“Ách... Cái này...” Phương Lam chần chờ kéo dài thanh âm, hai mắt nhìn Tử Thất Thất đang có vẻ mặt “cậu nói láo, tớ lập tức phết cậu”.

“Đúng vậy, không phải là tớ thuê!” Cô thỏa hiệp nói thật.

“Nếu đã không phải cậu thuê, vậy là từ đâu có?”

“Là Bách Hiên!” Phương Lam thành thật trả lời.

Chương 127: Thích? Yêu? Cũng?

Bách Hiên?

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc, nhưng kỳ thật cũng đã đoán được, bởi vì chiếc máy bay kia, bởi vì ở trong khách sạn dùng tiền thu mua nhân viên kia, những chuyện này cũng không phải một mình cô ấy có thể làm được. Vậy thì xem ra, hai người bọn họ tựa hồ cũng có bí mật giấu diếm cô.

“A...” Cô bỗng nhiên cười khẽ, cảm giác mình giống như một người ngoài cuộc.

“Cậu cười cái gì?” Phương Lam nghi hoặc hỏi.

“Không có gì!” Tử Thất Thất lập tức nói sang chuyện khác, “Anh ấy lúc này thế nào? Chuyện với Bách Vân Sơn đã giải quyết rồi sao?”

“Chuyện này sao...” Phương Lam kéo dài thanh âm, ý vị thâm trường nói, “Anh tôi bây giờ trông thì tốt lắm, nhưng thật ra lại không thể nào tốt, đương nhiên, vấn đề của hai cha con bọn họ, cũng trông như đã giải quyết, nhưng thực ra lại vẫn chưa giải quyết!”

“Có ý gì?”

“Ý tứ chính là cuộc sống của anh ta thực ra không có gì thay đổi, ăn cơm, ngủ, đi làm, tan ca, còn có...” Phương Lam bỗng nhiên muốn nói lại thôi.

“Còn có cái gì?” Tử Thất Thất lo lắng hỏi.

“Còn có một ngày bị người giám thị hai mươi bốn giờ, vậy thôi!”

“Bị người giám thị? Tại sao? Chẳng lẽ là Bách Vân Sơn...”

“Cậu đoán đúng rồi!”

Lời Tử Thất Thất còn chưa nói hết, Phương Lam liền xác định suy đoán của cô.

Bách Vân Sơn chính là sợ anh ấy lên lút đi tới nước Anh tìm cô, cho nên phái người giám thị nhất cử nhất động của anh ấy, chẳng trách, lúc cô trở về chỉ có một mình Phương Lam tới đón, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có thấy bóng người của anh ấy.

“Nhưng mà, anh ấy dùng máy bay tư nhân của Bách gia đưa tớ với Thiên Tân về nước, vậy thì anh ấy với Bách Vân Sơn trong lúc đó chẳng phải lại...”

“Yên tâm đi, chuyện này anh ta đã xử lý hoàn mỹ rồi, sẽ không bị bất cứ ai phát hiện cậu đã về nước, đương nhiên... Bao gồm Mặc Tử Hàn, anh ta cũng sẽ không phát hiện!” Phương Lam cố ý tăng thêm vào câu nói cuối cùng kia.

Mặc Tử Hàn!

Nghe đến cái tên ấy, trái tim Tử Thất Thất không khỏi tuôn ra một cỗ cảm giác khó hiểu, trong đầu cũng không khỏi lặp lại nửa câu cuối cùng kia của anh...

“Tử Thất Thất... Xin em... Đừng đi... Anh... Anh th...”

Quả nhiên vẫn chưa hoàn toàn buông xuôi, nếu lúc ấy trước khi hôn mê anh nói nghiêm chỉnh toàn bộ cả câu, nói ba chữ “anh thích em” này, vậy thì vào thời điểm đó... Cô còn có thể lựa chọn rời khỏi ư?

Cô sẽ bởi vì ba chữ này của anh mà ở lại ư?

“A...” Cô không khỏi lại cười một tiếng, nhưng là hàm súc hoàn toàn bất đồng so với vừa rồi.

Phương Lam nhìn vẻ chưa xót sầu muộn trên mặt cô, thoáng cái liền đoán được tâm sự của cô.

“Cậu đang nghĩ tới Mặc Tử Hàn sao?”

Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Không có!” Cô phủ nhận.

“Đừng gạt tở, biểu tình trên mặt đã hoàn toàn bán đứng cậu!”

Tử Thất Thất tức giận, “Đúng vậy a, tở đang nghĩ tới anh ta không được sao? Hơn nữa tở còn suy nghĩ cậu cho anh ta ăn rớt cuộc là thứ gì, nếu làm hại tới mạng người, không phải là tở phải chuẩn bị trước cho cậu một cái quan tài hay sao!” Cô trong lúc tức giận nói ra những lời tổn hại, vốn muốn tìm một cái cớ để che dấu, nhưng nghĩ thế nào lại bật thốt ra lời mà còn mang theo một vị đạo lo lắng.

Phương Lam tà ác nâng lên khóe miệng, cười nói, “Cậu yên tâm đi, được sư hóa học ưu tú như tở sẽ không để người khác uống nhầm thuốc, anh ta nhiều nhất là hôn mê bất tỉnh ba ngày!” Nhưng nếu như là Mặc Tử Hàn, không nói trước bản thân anh ta kháng thể rất mạnh, nếu tìm được người tài giỏi cùng nghề, nói vậy hiện tại phải tỉnh dậy rồi đi?

Nghe được những lời này của Phương Lam, trái tim Tử Thất Thất rất cục bình ổn lại.

“Được rồi, chuyện hỏi tới đây, tở đi gọi Thiên Tân dậy!” Cô nghiêm trang nói, sau đó liền đứng lên, xoay người bước nhanh về phía phòng ngủ Mặc Thiên Tân.

Phương Lam nhìn bóng lưng cô, khóe miệng lại một lần nữa khẽ quyen rũ tươi cười.

Xem ra kế hoạch không còn xa.

“A, đúng rồi!” Hai chân Tử Thất Thất đột nhiên dừng lại, cô không có xoay người, mà là khẽ quay đầu, thần thần bí bí nói, “Tiểu Lam, cậu có phải còn có chuyện gì gạt tở phải không?”

“Hả?” Phương Lam kinh ngạc, trả lời ngay, “Cậu chỉ chính là chuyện gì?”

Đầu Tử Thất Thất chậm rãi chuyển, đưa lưng về phía cô nói, “Quên đi, chờ cậu tự mình nghĩ kỹ rồi nói lại cho tớ biết!”

Nói xong, cô lại bước tiếp tục về phía trước.

Phương Lam ngây ngốc nhìn bóng lưng cô.

Câu nói vừa rồi của cậu ấy là có ý gì? Vấn đề cuối cùng của cậu ấy là ý tứ gì? Lẽ nào... Cậu ấy... Đã biết thân phận của mình?

Trái tim, đột nhiên bối rối, thấp thỏm nhảy lên, mà khuôn mặt tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời ngàn năm cũng đột nhiên biến mất, trở nên mây đen dày đặc...

Luân Đôn nước Anh

Phòng trên tầng cao nhất khách sạn

Mặc Tử Hàn mặc một bộ áo sơ mi màu đen, lãnh ngạo ngồi ở trên ghế sa lon màu trắng.

Trong tay anh cầm một ly rượu thủy tinh tinh mỹ, trong ly rượu đựng đầy chất lỏng màu hổ phách, mà ở trên bàn trà trước mặt hắn, đã có ba bình Whisky trống không.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột ngột bị gõ vang, âm thanh lớn như quanh quẩn trong phòng.

“Vào đi!” Anh lạnh như băng mở miệng.

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, Kim Hâm từ ngoài cửa phòng đi tới trước mặt của anh, đầu tiên là cung kính cúi đầu, sau đó mới mở miệng kêu một tiếng, “Đại ca!”

“Điều tra thế nào rồi?” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng lay động ly rượu trong tay, chất lỏng màu hổ phách khẽ sóng sánh.

“Thưa đại ca, chúng tôi ở trong khách sạn phát hiện, Tử tiểu thư và tiểu thiếu gia là được một nhân viên dùng thang máy chuyên dụng trong khách sạn dẫn tới lầu một, sau đó lại từ cửa sau không ai phát hiện thoát ra.”

Mặc Tử Hàn kiên nhẫn nghe anh ta kể, khẽ nhấp một ngụm, lạnh lùng nói, “Sau đó thì sao? Nói tiếp...”

“Vâng!” Kim Hâm lại cúi đầu, nói tiếp, “Tôi đã hỏi qua ông chủ ở đây, ông ta nói nhân viên đưa Tử tiểu thư và tiểu thiếu gia ra ngoài trong ngày hôm ấy đã từ chức, hơn nữa tôi điều tra trong tư liệu xuất nhập cảnh, quả thật tìm được anh đã theo lộ tuyến bay đi New York, hiện tại đã phái người đuổi theo điều tra!”

“Vậy Tử Thất Thất đâu?”

“Tạm thời... Còn chưa có tìm ra tin tức của cô ấy!”

Nghe được những lời này của Kim Hâm, tay phải cầm ly rượu của Mặc Tử Hàn đột nhiên dùng sức, “Choang --” Một tiếng, ly rượu trong tay anh vỡ tan.

Chất lỏng màu hổ phách với máu đỏ tươi, cùng chảy ra từ trong tay anh...

Kim Hâm sợ hãi trái tim như bị ai bóp chặt.

“Tiếp tục tìm!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng lại so với việc tức giận quát tháo còn khiến cho người khác kinh hãi.

“Vâng!” Kim Hâm lĩnh mệnh, lập tức xoay người ra khỏi phòng.

Mặc Tử Hàn trầm mặc ngồi ở trên ghế sa lon, hốc mắt nhú chặt, toàn bộ con mắt nguy hiểm đều híp lên, tức giận tựa hồ muốn lập tức giết người hả giận.

Bỗng nhiên, tay phải khẽ truyền đến cảm giác đau đớn, anh chậm rãi gơ tay

của mình lên, nhìn trên bàn tay còn giữ lại cái băng gạc màu trắng, nhìn băng gạc không ngừng bị máu thấm qua, nhìn máu tươi màu đỏ không ngừng chảy ra, nhỏ xuống... Hiện tại, đã không còn có người quan tâm tới vết thương của anh, đã không còn có người thay anh băng bó, cũng đã không còn cảm thụ được cảm giác ấm áp ấy.

Tử Thất Thất...

Em rốt cuộc ở đâu?

Hai ngày lại không tìm được tung tích cô ấy.

Chẳng lẽ còn đang trốn ở chỗ khác tại nước Anh? Hay là đã rời khỏi nước này? Nhưng mà trong tư liệu xuất nhập cảnh cũng không có tư liệu của bọn họ, bọn họ không thể chạy khỏi đất nước này, trừ phi... Có người trợ giúp bọn họ.

Sẽ là ai chứ?

Trong những người quen biết của cô ấy, cũng chỉ có Bách Hiên mới có thể làm chuyện như vậy đi? Chẳng lẽ cô gái tên Phương Lam kia cũng có thể làm được?

“Đáng chết!” Anh lạnh lùng mắng.

Bỗng nhiên nhớ tới một tháng trước cô ta đã gọi tới điện thoại Tử Thất Thất để nói chuyện với anh, hơn nữa cô ta cũng gọi điện cho anh, vậy thì trong nhật kí điện thoại nhất định có số của cô ta.

Hoàn toàn không để ý vết thương trên tay mình, nhanh chóng cầm lấy di động đặt ở trên bàn trà, tìm kiếm nhật kí các cuộc gọi, sau đó ấn vào một dãy số.

“Tít -- Tít -- Tít --”

Thanh âm tít tít kéo dài khiến cho trái tim anh nôn nóng không thôi.

“Hello, xin chào, tôi là Phương Lam!” Đường giây được nối lập tức truyền đến thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái của Phương Lam.

“Là tôi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng lên tiếng.

“A, thật xin lỗi, ngài gọi cho người dùng máy đã đóng, xin gọi lại sau...” Phương Lam lập tức chuyển đổi giọng nói, làm bộ như tắt điện thoại tự động trả lời.

Chân mày Mặc Tử Hàn mờ hồ nhăn lại, tức giận nói, “Đừng có ở trước mặt tôi giả trò, nếu đã nhận điện thoại của tôi, vậy đã nói lên, cô đã chuẩn bị trả lời vấn đề của tôi rồi!”

“Anh thật sự là quá thông minh, thật không hổ là ba của Thiên Tân, quả nhiên là gien tốt đẹp, thật muốn đặt anh trên đài thí nghiệm thật cẩn thận nghiên cứu một chút!”

Mặc Tử Hàn nghe những lời này, bỗng nhiên nhú chặt hốc mắt, tản mát ra sát khí bức nhân.

“Tử Thất Thất cho tôi ăn thuốc, là do cô nghiên cứu chế tạo?”

“Đúng vậy, chính là tôi, bất quá theo lý thuyết anh phải ngủ mê man ba ngày ba đêm mới đúng, xem ra anh bên kia cũng có nhân tài rất ưu tú nhỉ!”

“Cô rốt cuộc là ai?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Như tôi đã nói, tôi là bằng hữu tốt nhất, nhất, nhất của Tử Thất Thất!”

“Chỉ là bạn bè đơn giản như vậy thôi sao?”

“Thế nào? Không phải là ngay cả anh cũng cho rằng tôi thích Thất Thất, cũng yêu cô ấy chứ?”

“Thích? Yêu? Cũng?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc với mấy chữ này.

Chương 128: Tôi muốn gặp mặt... người cha cao cao tại thượng kia của tôi!

“Ha ha ha...”

Phương Lam đầu tiên là thoải mái cười to, sau đó mới nhẹ giọng nói, “Một tháng trước, Bách Hiên cũng đã hỏi tôi vấn đề như vậy, anh ta dường như cho là tôi thích Thất Thất, hơn nữa còn có một loại tình cảm yêu say đắm với cô ấy, bất quá anh yên tâm đi, tôi là chân chân chính chính thuần thuần túy túy yêu người khác giới, bất quá... Nếu như là Thất Thất tự mình mở miệng nói muốn ở chung với tôi, vậy thì tôi thử yêu đồng tính cũng không sao!”

Mặc Tử Hàn nghe được câu nói đùa cuối cùng kia, tay bỗng nhiên nắm chặt điện thoại di động, cơn giận giữ nảy sinh bất ngờ.

“Tử Thất Thất hiện tại ở đâu?” Anh lạnh giọng chất vấn.

“Cô ấy hiện ở một địa phương rất an toàn, anh không cần lo lắng!”

“Tôi hỏi cô hiện giờ cô ấy ở đâu?”

“Cho dù tôi biết, anh nghĩ rằng tôi sẽ nói cho anh biết sao?”

“Cô sẽ!” Giọng nói Mặc Tử Hàn đột nhiên kiên định.

“...” Phương Lam trong điện thoại đột nhiên trầm mặc, đại khái năm giây sau, cô mới mở miệng lần nữa, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói, “Anh dựa vào cái gì cho là tôi sẽ nói cho anh biết?”

“Chỉ bằng việc cô nhận điện thoại!” Mặc Tử Hàn tràn đầy tự tin trả lời.

Lúc Tử Thất Thất dùng điện thoại cầm tay của anh gọi cho cô, cô cũng đã có số di động của anh, hơn nữa lần đầu tiên cô gọi cho anh, ngôn ngữ của cô tuy

rằng thật thật giả giả hư hư thật thật, còn lộ ra dáng vẻ làm cho người khác mê hoặc không rõ, nhưng cô đang nói cho anh một lần cơ hội, và thời điểm anh thề, giọng điệu lại đặc biệt thật tình, rất rõ ràng cũng không phải lừa gạt, mà là thật sự rõ ràng hi vọng anh có thể đổi đãi Tử Thất Thất như vậy, vậy thì có thể nói rõ, cô cố ý để cho Tử Thất Thất ở chung một chỗ với anh, chỉ là anh lúc ấy cũng không có dựa theo lời cô nói mà làm. Còn lần trò chuyện này, vốn mưu kế của cô cũng đã thành công, đại khái có thể đổi lại số điện thoại di động, hoặc là tắt máy, hoặc là không tiếp, nhưng mà cô cũng biết rõ là anh gọi điện tới, nhận cú điện thoại này, vậy thì có thể nói rõ, cô... Cố ý nói cho anh biết nơi ở hiện tại của Tử Thất Thất.

“...” Phương Lam trong điện thoại nghe được câu nói anh vừa mới nói kia, bỗng nhiên trầm lặng không nói.

“Tại sao không nói? Là bởi vì không nghĩ tới sẽ bị tôi đoán trúng sao?” Thanh âm Mặc Tử Hàn âm trầm lạnh lùng, khóe miệng tà ác chậm rãi gọi lên.

“Ai nha, tôi thật sự không nghĩ tới, thì ra anh đã thông minh đến cảnh giới này rồi, a... Tôi thật sự là càng ngày càng muốn đem anh đặt ở bàn thí nghiệm, phân tích tỉ mỉ, nghiên cứu cẩn thận, sau đó sẽ từ từ mà xét nghiệm một chút, nhìn xem trong thân thể anh có phải có thứ khác người hay không.”

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, lạnh lùng nói, “Nếu cô có bản lĩnh này, vậy đem bắt tôi lại, đặt ở trên thứ cô gọi là bàn thí nghiệm đi!”

“NO!NO!NO!” Phương Lam liên tục nói không, sau đó cười nói, “Nếu tôi thật sự bắt người sống đi nghiên cứu, nhất định sẽ bị Thất Thất chán ghét, tôi không muốn bị thiết quyền của cô ấy đánh tới gương mặt xinh đẹp này của tôi, ngoài ra thật sự không ai thèm lấy, vậy thật muốn cho cô ấy chịu trách nhiệm cả đời của tôi, tôi nghĩ... Anh cũng không nguyện ý phát sinh chuyện như vậy, đúng hay không?”

Chân mày Mặc Tử Hàn dưới cơn giận giữ nhíu chặt.

Cô dùng phương thức này khiến cho anh tức giận, làm cho anh càng ngày càng muốn đưa cô ta vào chỗ chết, giống như là cố ý bới móc, thật đúng là

một cô gái không sợ chết, thật không hổ là bằng hữu của Tử Thất Thất, giống nhau đều ăn gan hùm mật gấu.

“Trở về vấn đề chính đi, Tử Thất Thất hiện tại ở đâu?” Anh lạnh lùng chất vấn.

“Cái này sao...” Phương Lam như trước do dự, chậm chạp nói, “Tuy rằng anh rất thông minh, mặc dù bị anh nói trúng, mặc dù thật sự tôi muốn nói cho anh biết nơi ở của Thất Thất, nhưng con người tôi chính là rất ghét bị người khác nhìn thấu, cho nên tôi hiện tại thay đổi chủ ý, tôi sẽ không nói chi tiết cho anh biết nơi ở của cô ấy, nhưng tôi có thể nói với anh là, cô ấy đã không còn ở nước Anh nữa, anh cũng không cần lãng phí thời gian tại nước Anh, bắt quá trừ nước Anh ra... Địa Cầu này chính là rất lớn a, anh cứ... từ, từ, tìm, đi!”

Cô cuối cùng gằn từng chữ, trong giọng nói tràn ngập đắc ý, sau đó lập tức dập điện thoại.

“Tít ---”

Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm kéo dài không ngừng.

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm trong điện thoại di động, chân mày gắt gao tụm quanh cùng một chỗ, lửa giận đầy mặt, đã không cách nào bị đè nén.

Nữ nhân ghê tởm này, lại dám ba lần bốn lượt trêu chọc anh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta, cho dù là bằng hữu tốt nhất của Tử Thất Thất, anh cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Bỗng nhiên, anh từ trên ghế salon đứng lên, sải bước đi tới phía trước cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, lẳng lặng nghĩ ngợi.

Cô ta nói Tử Thất Thất đã không có ở đây nữa, vậy thì... Cô ấy sẽ đi nơi nào?

Đài Loan ư?

Khả năng này là lớn nhất! Bởi vì Tử Thất Thất từng nói qua, ở trong lòng cô, chỉ có hai người quan trọng, đầu tiên là Mặc Thiên Tân, thứ hai chính là

Phương Lam, nếu ba người bọn họ quan hệ tốt như vậy, tin tưởng lẫn nhau cũng không muốn tách ra, vậy thì nếu như anh là Phương Lam, hàng loạt kế hoạch cùng âm mưu, thành công giúp Tử Thất Thất chạy trốn, sau đó sẽ đem cô ấy đi chỗ nào đây? Địa phương nào mới là an toàn nhất đây?

Bỗng nhiên, khóe miệng của anh hồ hững gọi lên một tia đắc ý cười tà.

Bất kể nghĩ thế nào, phải... Cũng không có so với bên người mình càng thêm an toàn đi?

Cho nên... Tử Thất Thất hiện tại nhất định ở Đài Loan!

“Hồ Phách!” Anh đột nhiên lớn tiếng gọi.

“Két!” Cửa phòng lập tức bị mở ra, Hồ Phách đứng ở cửa phòng, cung kính cúi đầu nói, “Đại ca, anh có cái gì phân phó?”

Mặc Tử Hàn xoay người nhìn anh ta, lạnh lùng nói, “Gọi Kim Hâm không cần điều tra nữa, lập tức chuẩn bị máy bay, chúng ta lập tức trở về Đài Loan!”

“Trở về Đài Loan?” Hồ Phách không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

Hai mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn hơi hơi buộc chặt nhìn anh ta, nói, “Đúng vậy, đi chuẩn bị đi!”

“Vâng!”

“Còn nữa...” Mặc Tử Hàn dường như lại nghĩ tới cái gì, lạnh lùng nói, “Anh ở lại đây, điều tra tỉ mỉ cho tôi, cái ngày Tử Thất Thất bỏ trốn, có những máy bay nào bay tới Đài Loan.”

“Vâng!” Hồ Phách cúi đầu lĩnh mệnh.

“Đi xuống đi!” Mặc Tử Hàn thân thể quay lại, lần nữa đối mặt với cửa sổ.

“Vâng!”

Hồ Phách lập tức rời khỏi, cũng đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng kín.

Mặc Tử Hàn lại khẽ ngửa đầu nhìn bầu trời xanh.

Nếu cô ấy đi máy bay chạy trốn, vậy thì anh có thể điều tra ra máy bay cô ngồi, đi theo con đường này, điều tra là ai giúp bọn họ, hay hoặc là sẽ có phát hiện gì khác, tóm lại... Bất kể là đầu mối nhỏ như thế nào, anh cũng không thể bỏ qua. Anh nhất định sẽ tìm được Tử Thất Thất, anh nhất định sẽ làm cho cô từ nay về sau cũng không dám rời khỏi bên cạnh anh.

“Tử Thất Thất... Em chờ... Anh sẽ tới bắt em!” Anh lạnh lùng nói, hai mắt bịt kín một tầng tinh hồng tà ác.

Đài Loan.

Khách sạn Rich

Từ một tháng trước sau khi Phương Lam đi tìm Bách Hiên, Bách Hiên cả người lại trở lại dịu dàng như cũ, đối với lời cha mẹ bảo sao làm vậy, mỗi ngày đều ngủ muộn dậy sớm đến khách sạn Rich đi làm tan việc, suốt một tháng cũng không có đề cập tới Tử Thất Thất, thậm chí ngay cả tên cô, cũng không có xuất hiện qua trong miệng của anh, giống như trong đời anh, cho tới bây giờ cũng không có tồn tại người này, hết thấy đều là bình tĩnh như vậy, bình tĩnh làm cho người khác không cảm giác được gì bất thường.

Nhưng trong một tháng này, không có một người phát hiện, anh đang âm thầm thường xuyên cùng Phương Lam liên lạc, hơn nữa còn thành công đem Tử Thất Thất thoát khỏi tay Mặc Tử Hàn, cho nên không tự chủ, anh có chút kìm nén không được.

Muốn chạy như bay đến trước mặt cô, muốn xem bộ dáng hiện tại của cô, muốn ôm lấy cô... Nhưng là hiện tại anh không thể xúc động, phải nhẫn nại.

Phòng làm việc tổng giám đốc

Bách Hiên cứ theo lẽ thường hoàn thành hết một ngày làm việc, mà lúc này sắc trời cũng đã trở nên tối đen, thừa thớt ánh sao sáng trang điểm khoảng không đen nhánh, ngay cả ánh trăng, cũng ngượng ngùng che lấp hơn phân nửa khuôn mặt.

“Cần phải về rồi!” Anh nhẹ giọng làm bầm lều bầu, hai mắt từ trong trời đêm thu hồi, sau đó đi đến trước xô pha, cầm lấy tây trang mặc lên người, cuối cùng đi nhanh ra cửa phòng làm việc.

Ngồi thang máy đi thẳng tới lầu một, hai chân mới vừa vặn bước ra khỏi cửa chính khách sạn, liền phát hiện ba người núp trong bóng tối, liền nghĩ tới lời Phương Lam nói, lúc ở công ty, có nhân viên giám thị Bách Vân Sơn đặc biệt phân phó, mới vừa đi ra cửa chính thì còn có người bảo vệ kiêm giám thị anh, mà quay về đến trong nhà, bất luận là người nhà hay là người giúp việc, cũng chăm chú nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của anh, đem mỗi một việc của hắn đều báo cho Bách Vân Sơn.

Bất quá, kiểu giám thị này cũng hẳn là tới lúc hủy bỏ!

“Ra đi, đừng có ần núp nữa!” Anh đứng ở trên đất trống trước cửa khách sạn Rich, khễ lớn tiếng nói.

“...” Chung quanh một mảnh trầm mặc, ba người kia ngay lập tức đem che dấu thân thể của mình.

Trên mặt Bách Hiên dịu dàng khễ cười, lại nói, “Mau ra đi, chẳng lẽ muốn tôi tự mình tới bắt các anh sao?”

Lần này lời của anh âm trầm, ba người kia liền lập tức hiện thân, cũng cùng nhau đi đến trước mặt của anh, cung kính cúi đầu, cùng kêu lên:

“Cậu chủ Bách!”

“Cậu chủ Bách!”

“Cậu chủ Bách!”

“Ha ha...” Bách Hiên đột nhiên cười khẽ, nói, “Thật đúng là xung hô đã lâu!”

Kể từ khi anh tiếp quản khách sạn Rich, không còn thấy qua xung hô như thế. Cậu chủ Bách... Cậu cả nhà họ Bách... Xung hô buồn cười cỡ nào a.

“Được rồi, hiện tại các anh cũng đã bị tôi phát hiện, vậy thì... Có thể hay không mời các anh đi một đường, bây giờ tôi muốn gặp người cha cao cao tại thượng kia!”

Chương 129: Đây là... Vị hôn thê của Bách Hiên???

Ba người nghe được lời Bách Hiên đều kinh ngạc sửng sốt.

Dẫn anh đi gặp Chủ tịch Bách? Hơn nữa còn là bây giờ?

“Cậu chủ Bách, chỉ cần anh bây giờ trở về nhà, qua mấy giờ nữa Chủ tịch Bách dĩ nhiên là sẽ về đến nhà, vậy nên...”

“Tôi không muốn ở nhà nói chuyện với ông ấy, các anh mang tôi đi tìm ông ấy, nếu các anh không muốn dẫn đường, vậy tôi tự mình đi tìm ông ấy cũng không sao cả, dù sao... Tôi đối với con đường kia cũng cực kỳ quen thuộc!” Bách Hiên nói xong liền lập tức sai bước hướng về phía xe của mình.

Ba người bối rối!

Chuyện đã bại lộ, cho dù còn muốn giấu diếm cũng là uổng phí, cho nên, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của anh.

“Cậu chủ Bách, xin chờ một chút, chúng tôi lập tức dẫn đường cho anh!”

Hai chân Bách Hiên bỗng nhiên dừng lại, ưu nhã xoay người, dịu dàng cười nói, “Làm phiền rồi, cảm ơn!”

Ba nam nhân cung kính mời Bách Hiên lên xe bọn họ, sau đó khởi động máy, Mercedes-Benz dưới đèn tối soi sáng lối đi bộ.

...

Cao ốc văn phòng Bách thị

Một chiếc BMW màu đen dừng ở trước lầu, 2 cửa phía trước cùng cửa phía

sau bên trái đồng loại mở ra, ba người đàn ông mặc tây trang màu đen cùng đi xuống, sau đó một người đi đến phía sau bên phải, cung kính mở cửa xe ra, khom lưng.

“Cậu chủ Bách, đã đến!”

Lời người nọ vừa dứt, Bách Hiên liền từ trên xe đi xuống, ngửa đầu nhìn cao ốc công tác hai mươi ba tầng trước mắt, chân mày khẽ chau.

Đây chính là thứ tương lai anh phải thừa kế sao? Thoạt nhìn thật đúng là hùng vĩ hoa lệ a, nhưng mà, tại sao trong mắt anh lại như là một lồng giam xấu xí chứ?

Bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, không nhìn tới cảnh tượng trước mắt, sau đó hít một hơi thật sâu, lại mở hai mắt ra, khoe miệng gọi lên nụ cười thường ngày, sải bước đi tới cửa chính trang nghiêm kia.

...

Văn phòng tầng cao nhất

“Đinh - -” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Bách Hiên một bước đi ra thang máy, 3 người còn lại cũng theo sau, nhưng cước bộ chỉ dừng lại ở cửa thang máy, chỉ có một mình Bách Hiên sải bước vào bên trong, cuối cùng đứng ở cửa phòng làm việc chủ tịch.

Anh nhìn cửa phòng đóng chặt trước mặt, hờ hững vươn tay, nhẹ nhàng gõ ba cái.

“Đông, đông, đông!”

Sau khi ba tiếng thanh thúy vang lên, từ bên trong truyền đến thanh âm Bách Vân Sơn.

“Ai đó?”

“Là con, Bách Hiên!” Bách Hiên có chút lớn tiếng trả lời.

“...” Bên trong phòng làm việc đột nhiên trầm mặc.

Bách Hiên khẽ nhú mày, kiên nhẫn chờ đợi, vài giây sau, bỗng nhiên... Cửa phòng làm việc mở ra, nhưng người đầu tiên xuất hiện ở cửa không phải Bách Vân Sơn, mà là một lão niên thoạt nhìn đã tuổi trên năm mươi.

Ông ta một đầu tóc ngắn hoa râm, lưng chinh tề toàn bộ về phía sau, trên khuôn mặt tuấn dật không che dấu được những nếp nhăn, nhưng thân cao lại không sai biệt lắm so với anh, tựa hồ còn cao hơn anh một ít, hơn nữa, mặc dù trong tay ông ta cầm một quả trượng đầu chim ưng tinh xảo, nhưng sống lưng lại vô cùng thẳng, nhất là hai mắt ngạo thị quần thần kia, lúc buông xuống nhìn người, không khỏi sẽ cho người sinh ra một cỗ cảm giác kinh hãi uy nghiêm.

Ông ta là ai vậy?

Bách Hiên khẽ cau mày, đối với tướng mạo ông ta, có chút quen thuộc.

“Ông Chung, ngài đi thông thả!” Bách Vân Sơn nở nụ cười, tự mình tiến ra cửa.

“VẬY LẦN SAU CHÚNG TA SẼ TIẾP TỤC NÓI CHUYỆN!”

“ĐƯỢC, LẦN SAU NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG CÓ NGƯỜI TỚI QUẤY RẦY, TÔI TIỀN NGÀI RA NGOÀI!”

“Không cần, tôi không làm chậm trễ anh cùng con trai nói chuyện, tạm biệt!”

“ĐƯỢC, TẠM BIỆT, ĐI THÔNG THẢ...”

Bách Vân Sơn đứng ở trước cửa phòng làm việc, vẻ mặt tươi cười nhìn bóng lưng người nọ, cho đến khi người nọ đi vào thang máy, nụ cười trên mặt ông ta mới biến mất, đồng thời đột nhiên quay đầu, tức giận nhìn Bách Hiên, biến chuyển 180°, lạnh lùng nói, “Vào đi!”

Bách Hiên đi theo phía sau ông ta bước vào phòng làm việc, mà lúc cửa phòng bị đóng lại, hẳn chợt nhớ tới tên người đàn ông kia.

Chung Khuê!

Đúng vậy, chính là ông ta!

Ông ta là trợ thủ đắc lực của thủ lĩnh hắc đạo đời trước, mặc dù hiện tại không thường ra mặt, nhưng địa vị ông ta trong hắc đạo vẫn có ảnh hưởng lớn. Nhưng mà, người như ông ta tại sao lại tới đây? ông ta tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là Mặc Tử Hàn phái ông ta tới? Không... Không đúng, Mặc Tử Hàn phải cùng đám lão già này không hòa hợp, vậy thì... Sẽ là cái gì?

Bách Vân Sơn đi nhanh tới bên trong bàn làm việc, tức giận ngồi trên ghế, hai mắt hung hăng trừng nhìn Bách Hiên, chất vấn nói, “Con tới đây làm gì?”

“Ba, làm sao ba lại có quan hệ với người trong hắc đạo?” Bách Hiên giống như trước truy hỏi.

“Chuyện của ta, không cần ai quản!”

“Ba biết rất rõ ràng cùng người hắc đạo qua lại chắc chắn không có kết cục tốt, tại sao còn gặp mặt loại người như vậy? Ba rốt cuộc đang làm cái gì vậy?”

“Láo xược!” Bách Vân Sơn đột nhiên vỗ bàn, tức giận nhìn chằm chằm anh nói, “Chuyện của ta, lúc nào thì đến phiên anh hỏi tới?”

“...” Bách Hiên bỗng nhiên trầm mặc.

Toàn bộ văn phòng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của hai người tức giận.

“Haizz...” Bách Vân Sơn thở dài lại ngồi lại trên ghế, cố gắng đè lửa giận của mình, sau đó nhẹ giọng nói, “Con lúc này tới nơi này tìm ba, rốt cuộc là có việc gì gấp?” ông ta nói sang chuyện khác, muốn cho mình tỉnh táo lại.

Bách Hiên cũng âm thầm thở ra một hơi, bình thản nói, “Ba, con lần này tới đây, là muốn ba đem những người giám sát con đều chuyển đi!”

Nghe được lời của anh, Bách Vân Sơn khẽ kinh ngạc.

Thì ra là đã bị anh phát hiện.

“Con khi nào thì biết ba tìm người giám thị con?” ông ta hỏi.

“Từ đầu con đã biết rồi!” Bách Hiên trả lời.

“Nói như vậy, cứ chỉ một tháng này của con, đều là cố ý làm cho ba xem? Chẳng lẽ con... Còn muốn đi tìm cô gái đó?”

Bách Hiên nghe câu hỏi của ông, trên mặt lộ ra giễu cợt nhàn nhạt, nói, “Cho dù là con cố ý làm cho ba xem thì có thể như thế nào? Dù sao ba cũng không phải là một đứa bé, mà là một người có thể khiến người khác nghe theo như một cái máy.”

“Con... Làm càn!” Hỏa khí của Bách Vân Sơn lại vọt lên.

“Con không có làm càn, con chỉ là đang dựa theo phương pháp của ba mà làm thôi, như vậy đây không phải là thứ ba muốn sao? Cho nên... Con sẽ không phản kháng ba nữa, con sau này đều nghe theo lệnh của ba, con sẽ dựa theo ba mà làm một đứa con trai ngoan, cho nên xin ba hãy đem những người giám sát con chuyển đi, mỗi ngày đều bị người khác giám sát hai mươi bốn giờ, thật sự là làm cho con vô cùng không thoải mái!” Bách Hiên bình tĩnh nói, trong lời nói chỉ có bình tĩnh, bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh làm cho lòng người kinh hãi.

Bách Vân Sơn nhìn khuôn mặt nghiêm túc kia.

Ông không rõ ràng lắm những gì Phương Lam nói với anh một tháng trước, nhưng kể từ sau ngày đó anh liền trở lại bộ dáng lúc trước, bất kể là ở khách sạn, ở trên đường, hay là trong nhà, anh cũng không có bất kỳ cử chỉ quái dị gì, nhưng tuy vậy, ông vẫn lo lắng, lo lắng đây là kế hoãn binh của anh, chờ ông buông lỏng, anh lại sẽ đi tìm cô gái kia, cho nên nhiều ngày qua, ông vẫn

tìm kiếm biện pháp giải quyết, cuối cùng... Rốt cục bị anh tìm được.

“Được, ba đồng ý với con, sẽ không tìm người giám sát con, nhưng con cũng phải đồng ý ba một chuyện!” Ông đột nhiên đưa ra điều kiện. Bách Hiên nhìn khuôn mặt giảo hoạt kia, chân mày không khỏi khẽ chau.

“Ba muốn con đồng ý ba chuyện gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Rất đơn giản!” Bách Vân Sơn nói xong liền từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm hình, đặt lên bàn, nói, “Chỉ cần con đồng ý kết hôn với cô gái này, ba đồng ý con không tìm người giám sát!”

Kết hôn?

Bách Hiên kinh ngạc tròn to hai mắt.

Tầm mắt chuyển dời đến tấm hình trên bàn, nhìn cô gái bên trong.

“Cô bé ấy là con gái độc nhất của Hạ Mộ Phong tập đoàn Hạ thị, tên gọi là Hạ Thủy Ngưng, năm nay hai mươi ba tuổi, tính cách và tướng mạo ba cũng đã thấy, cực kỳ ưu tú, ba thấy cô bé rất thích hợp là vợ con, cũng rất thích hợp làm con dâu Bách gia chúng ta, hơn nữa cô bé cũng vừa đến tuổi cưới, nếu con đồng ý, ba sẽ hẹn thời gian cho các con gặp mặt, sau đó định hôn sự vào một tháng sau!” Bách Vân Sơn cứ thế giới thiệu, biểu tình tức giận trên mặt theo lời nói từ từ biến mất, sau đó lại hài lòng nhu hòa tươi cười.

Ông đã nghĩ rất lâu rồi, tuổi Bách Hiên cũng không còn nhỏ, từ lúc mấy năm trước cũng đã nói qua với anh chuyện đính hôn, nhưng bởi vì anh kiên trì phản đối, cho nên kéo lại kéo, rồi kéo dài tới bây giờ, nhưng thật ra trong lòng mọi người đều rõ ràng, anh cự tuyệt vì Tử Thất Thất, bất quá lần này cũng không phải do anh, nhất định phải làm cho anh mau chóng kết hôn, chỉ có vợ mới có thể làm tim anh an định lại, dĩ nhiên cũng có thể để cho người nhà anh an định, mà người làm cha như ông... Cũng có thể lui về.

Nhưng Bách Hiên nghe ông nói như vậy, chỉ cảm thấy hoang đường.

Ông ấy đã thấy? Ông ấy cho rằng? Nếu đồng ý, ông ấy sẽ định hôn sự vào

một tháng sau? Ông ấy ông ấy ông ấy... Toàn bộ đều là quyết định của ông ấy?

Hoang đường...

Thật sự là hoang đường!

Ông ấy đem hôn lễ của người khác thành cái gì?

“Con không đồng ý!” Anh kiên quyết cự tuyệt.

Nụ cười trên mặt Bách Vân Sơn nháy mắt biến mất, hai mắt lạnh lùng nhìn anh, nói, “Nếu con không đồng ý, vậy chúng ta không còn gì để nói, bắt đầu từ ngày mai ba sẽ đặc biệt phái hai người, hai mươi bốn giờ công khai giám sát bên cạnh con, chỉ cần con một ngày không đồng ý, vậy... Con cũng đừng nghĩ tìm được tự do!”

Chương 130: Bách gia... Là một lòng giam trói buộc anh!

“Ba uy hiệp con?” Sự phẫn nộ của Bách Hiên bị đè nén một tháng, đột nhiên bộc phát, gào thét lớn chất vấn.

“Đây không phải là uy hiệp, là giao dịch!” Bách Vân Sơn sửa đúng lại lời anh.

“Giao dịch?” Bách Hiên châm chọc nói, “Ba lại đem hôn sự của con trở thành giao dịch? Con là con trai của ba!”

“Con là con trai ta? Con còn biết người là con trai ta? Mới vừa rồi là ai nói, con có thể nghe theo mệnh lệnh của ta như một người máy? Mới vừa rồi là ai nói, từ nay về sau đều đối với mệnh lệnh của ta bảo sao nghe vậy? Lại là ai nói, đều theo ý ta làm một đứa con trai ngoan? Làm sao... Ta mới chỉ đưa ra một điều kiện mà thôi, con cũng không làm được?” Những câu của Bách Vân Sơn âm vang, khí thế bức nhân.

Bách Hiên nháy mắt ngậm miệng.

Những lời này đúng là vừa nãy anh đã nói ra, nhưng anh căn bản là không nghĩ tới ông lại uy hiệp anh kết hôn. Là anh quá nóng vội sao? Anh nên chờ ít ngày nữa, sau đó mới lật bài sao? Nhưng bây giờ Tử Thất Thất đã trở lại, cô ấy ở trong nước, cô ấy ở trong khu nhà cách anh mấy ngàn mét, mấy phút đồng hồ ngắn ngủi là có thể nhìn thấy khiến cho lòng anh nóng vội khó nhịn... Muốn gặp cô, muốn lập tức nhìn thấy cô, nhưng lại không nghĩ tới lúc này, lại bị người cha đa mưu túc trí của anh đi trước một nước cờ.

Kết hôn?

Cùng với một cô gái không thích kết hôn?

Chỉ cần như vậy, ông ấy sẽ để anh tự do?

Nhưng mà... Đời này anh muốn kết hôn, chỉ có một mình Tử Thất Thất...

Bách Vân Sơn nhìn khuôn mặt đang phân vân kia, bỗng nhiên thả lỏng, giọng dịu dàng nói, “Chỉ cần con đồng ý ba cưới cô gái này về Bách gia, cũng để cô gái ấy mang thai con Bách gia chúng ta, như vậy chuyện con với Tử Thất Thất, ba cũng có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt!”

Mở một con mắt, nhắm một con mắt?

Bách Hiên giật mình trừng lớn hai mắt của mình, nhìn ông chật vắn, “Ba đây là ý gì?”

“Ý của ba, con hẳn rất rõ... Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của ba rồi, hiện tại là xem con lựa chọn!” Bách Vân Sơn nói xong, hai mắt liền chăm chú nhìn chằm chằm mặt của anh, đợi câu trả lời của anh.

Bách Hiên ngây ngốc đứng ở tại chỗ, chân mày khóa lại thật sâu.

Ý tứ của ông ấy rất rõ ràng, mở một con mắt, nhắm một con mắt, nói đúng là có thể đồng ý chuyện anh qua lại bí mật với Tử Thất Thất, mà cũng sẽ không cho cô một thân phận. A... Thật sự là buồn cười! Đừng nói là Tử Thất Thất căn bản là không thể đồng ý, ngay cả chính anh cũng không có biện pháp thuyết phục chính mình đi làm loại chuyện này.

Trong lòng của anh chỉ có thể thừa nhận một người phụ nữ, nếu Tử Thất Thất đón nhận anh, đồng ý gả cho anh, vậy thì đời này, vợ của Bách Hiên hẳn cũng chỉ có cô ấy.

“Tại sao không nói chuyện? Là không có biện pháp quyết định sao?” Bách Vân Sơn thấy anh chậm chạp cũng không trả lời, không nhin được mở miệng, khoan thai nói, “Nếu con muốn suy nghĩ thận trọng một chút, vậy ba cho con thời gian một ngày, đợi đến ngày mai, con lại cho ba...”

“Không cần!” Bách Hiên đột nhiên cắt đứt lời ông, kiên định nói, “Con đã quyết định!”

“Phải không? Vậy con quyết định là...”

“Con đồng ý điều kiện của ba!”

Câu trả lời có dự liệu của Bách Hiên làm cho Bách Vân Sơn kinh ngạc sững sốt.

Vốn còn tưởng rằng anh sẽ phản đối, còn tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt, ít nhất cũng sẽ suy nghĩ một chút, nhưng lại trăm triệu cũng không nghĩ đến anh lại sẵn sàng đồng ý như vậy? Quả nhiên, kể từ sau khi gặp nữ nhân Phương Lam kia, anh nhìn như giống với trước kia, nhưng thực ra lại hoàn toàn không giống.

Rốt cuộc là cái gì thay đổi anh? Lại đem anh trở thành cái bộ dạng này?

“Được, con đã đồng ý rồi, vậy ngày mai ba sẽ hẹn ước với Hạ tiểu thư ra ngoài, cho các con gặp mặt!”

“Ngày mai không được!” Bách Hiên cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Ngày mai con có chuyện trọng yếu phải xử lý, cho nên không có thời gian rảnh!”

“Chuyện quan trọng gì?” Bách Vân Sơn nghi ngờ hỏi.

Khóe miệng Bách Hiên gợi lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn ông nhẹ nhàng nói, “Ba không phải vừa mới nói sẽ đổi với con mở một con mắt, nhắm một con mắt sao? Vậy thì... Cũng đừng có hỏi những cái kia, tóm lại ngày mai không được, ngày một đi, ngày một con có thời gian!”

Chân mày Bách Vân Sơn bỗng nhiên chau lên.

“Con muốn đi tìm Tử Thất Thất?”

“A...” Bách Hiên cười khẽ, lộ ra biểu tình làm cho không người nào có thể suy đoán nhìn ông nói, “Ba à, ba đang giỡn với con sao? Tử Thất Thất cô ấy hiện tại đang ở nước Anh, ba muốn con dùng cách gì trong một ngày bay đi nước Anh, gặp cô ấy, sau đó lại bay về?”

“Vậy chuyện trọng yếu con nói là...”

“Ba không cần quan tâm, chỉ là chút chuyện làm ăn thôi, bất quá ba có thể yên tâm, con sẽ không lén lút bỏ trốn, con nhất định sẽ ở bên cạnh ba, hảo hảo làm một đứa con trai hoàn mỹ nhất trong lòng ba!” Lúc Bách Hiên nói ra từng chữ này, từng chữ từng chữ, đều tràn đầy ngụ ý khác.

Trái tim Bách Vân Sơn không khỏi có chút sợ.

Nhìn không thấu...

Ngay lúc này, ông vậy mà nhìn không thấu tim của anh.

“Được rồi, nếu đã như vậy, vậy hẹn ước vào ngày một 7h tối, ở nhà gặp mặt!”

“Được, con nhất định sẽ về đúng giờ!” Bách Hiên nói xong, liền lập tức khẽ cúi đầu, tiếp theo còn nói, “Không còn chuyện gì khác, con về trước!”

Nói xong, anh liền xoay người, sải bước hướng về phía cửa phòng làm việc.

“Hiên nhi...” Bách Vân Sơn nhìn bóng lưng của anh, không khỏi nhẹ giọng gọi.

Hai chân Bách Hiên dừng lại, nhưng không có quay người lại, đưa lưng về phía ông nói, “Còn có chuyện gì sao? Phụ thân đại nhân!”

Phụ thân đại nhân?

Bách Vân Sơn nghe cách xưng hô như thế của anh, trái tim không khỏi mơ hồ co rút đau đớn.

“Ba biết bây giờ nhất định con rất hận ba, cũng nhất định không hiểu ba sao đối với con như vậy, nhưng ba làm hết thủy đều vì Bách gia, vì tương lai của con, cho nên... Xin tha thứ cho sự ích kỷ này của ba, chờ sau này con ngồi lên vị trí này của ba, ngồi lên một người cha, con sẽ hiểu... Khổ tâm hiện tại của ba!”

Khổ tâm?

A...

Bách Hiên ở trong lòng cười nhạo châm chọc.

Khổ tâm của ông ấy, chỉ sợ cả đời này cũng không hiểu.

“Con đi trước!” Anh lạnh lùng nói, tiếp tục bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

...

Bách Hiên một mình đứng trong thang máy, trong đầu không ngừng suy nghĩ...

Bách gia, Bách gia, Bách gia, Bách gia, Bách gia...

Tại trong miệng Bách Vân Sơn, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi hai chữ này, nói gì mà ông ấy làm hết thủy vì Bách gia, nói cái gì ông ấy làm mọi chuyện cũng là vì tương lai anh, nhưng anh không hiểu, hai chữ “Bách gia” này, giống như là một lồng giam, từ lúc anh chào đời đã trói buộc, cho tới bây giờ vẫn khóa anh lại, mạnh mẽ chi phối anh từ trước, hiện tại và tương lai...

Tại sao vận mệnh của anh không thể do chính mình nắm giữ? Tại sao cuộc đời của anh không thể do mình lựa chọn? Đủ rồi... Đủ rồi... Anh thật sự chịu đủ rồi...

Nếu hết thủy đều do “Bách gia” dựng lên, vậy sẽ từ “Bách gia” mà chấm dứt, để cho anh đích thân đập tan cái lồng giam cuộc sống này, để cho tay anh phá

hủy “Bách gia” gì cũng trọng yếu trong lòng Bách Vân Sơn.

Một tháng...

Chỉ cần một tháng!

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng!

Tử Thất Thất vẫn là người đầu tiên rời giường, thật sớm đã đứng trong bếp chuẩn bị thức ăn, mà hai mõ heo lười nào đó, tướng ngủ cực kém tiếp tục thở to ngủ.

Đột nhiên...

“Leng keng - - leng keng - -” Chuông cửa bị ấn vang.

Tử Thất Thất nghe được thanh âm, trái tim không khỏi cả kinh.

Là ai?

Chẳng lẽ là Mặc Tử Hàn đuổi tới?

Không, không đúng... Nơi này là nhà Bách Hiên, có thể là anh cũng nói không chừng, nhưng, cũng có thể là người khác.

Trong lòng không khỏi bắt đầu thấp thỏm, do dự có nên đi mở cửa hay không.

“Leng keng - - leng keng - -” Chuông cửa lại một lần nữa vang lên.

Tử Thất Thất dùng sức hít một hơi, trong lòng tự nói với mình: là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, không có gì phải sợ. Nhấc lên dũng khí, sau đó buông cái thìa trong tay ra, sải bước về cửa phòng, đem cửa phòng mở ra.

Bách Hiên đứng ở cửa, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Đã lâu không gặp!”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt dịu dàng kia, trái tim thấp thỏm thoáng cái buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

“Đã lâu không gặp!” Cô nói lời giống vậy, lại có vẻ như xa lạ.

Không khí thoáng cái liền xấu hổ, hai người đều cứng ngắc đứng ở cửa phòng, cũng không có nói bất kì cái gì.

“Ách... Cái kia... Không mời anh vào sao?” Bách Hiên đè nén vui sướng trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

“A, xin mời... Mời vào!” Tử Thất Thất bối rối lập tức tránh đường.

Bách Hiên cười đi vào, thật ra thì trong tay của anh cũng có chìa khóa căn nhà này, chẳng qua lúc chạy vội tới, tay cầm chìa khóa đột nhiên dừng lại, lòng tham muốn nhấn chuông cửa, lòng tham muốn giống như lão công về nhà, tự lão bà mình mở cửa ra đón, cho nên thu chìa khóa lại, nhấn chuông cửa trên tường, cuối cùng... Nguyên vọng thực hiện.

Phòng khách

Bách Hiên và Tử Thất Thất cùng ngồi trên bàn ăn, hai người mặt đối mặt, ở giữa chỉ có khoảng cách không tới một thước.

Anh nhìn cô, hai mắt anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt cô, nhìn chăm chăm từng độ động tác nhỏ bé của cô.

“Em gầy!” Anh bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng.

Chương 131: Cái gì vì tốt cho anh? Anh không gì lạ.

Tử Thất Thất sau khi nghe câu nói của anh, trái tim khẽ run lên, hai mắt nhìn ánh mắt thâm tình của anh, bỗng nhiên lại có một chút chùn lại.

“Xin lỗi...” Cô nói câu xin lỗi khó hiểu.

Khuôn mặt dịu dàng của Bách Hiên lộ ra biểu tình nghi hoặc, nói, “Tại sao muốn xin lỗi?”

“Bởi vì... Em đã đồng ý sẽ cùng anh đi nước Anh, nhưng em lại bỏ lại anh mang theo Thiên Tân đi, cho nên... Thật xin lỗi, em đã vi phạm ước định của chúng ta!” Cô lại một lần nữa nói xin lỗi, chân mày áy náy khẽ chau lên.

“Không sao, anh tha thứ cho em!” Bách Hiên không có một câu oán trách, cũng không có một câu chối từ, nói thẳng lời tha thứ với cô.

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc.

“Cám ơn!” Cô cảm kích.

Hai mắt Bách Hiên vẫn như cũ nhìn khuôn mặt cô, bỗng nhiên, anh vươn hai tay của mình nắm lấy tay phải cô đang đặt trên bàn ăn.

Tử Thất Thất kinh ngạc, bối rối lập tức muốn rút về.

“Thất Thất...” Bách Hiên nhẹ giọng kêu cô, dùng hai tay nắm chặt tay phải cô, sau đó cầu khẩn nói, “Xin em, để anh chạm vào em, để cho anh biết người anh đang nhìn là chân thật, là có nhiệt độ, là rõ ràng...”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, buông lỏng sức lực, tùy ý anh nắm chặt.

Bách Hiên nhìn cô, vui sướng mỉm cười. Suốt một tháng, mỗi ngày anh đều nhìn thấy ảo giác, mỗi ngày đều thấy cô xuất hiện trước mặt anh, cười với anh, nói chuyện với anh, vẫy tay với anh, nhưng khi anh mừng rỡ như điên đi tới, đưa tay muốn đụng vào cô, hết thấy đều biến mất trong nháy mắt, toàn bộ thế giới giống như cũng chỉ có một mình anh, trống rỗng, tịch mịch...

Muốn ôm lấy cô ấy thật chặt, muốn cảm thụ nhiệt độ của cô ấy, muốn cảm thụ cô ấy chân thật, mà bây giờ... Nguyên vọng rốt cục được thực hiện.

Cô ấy đã trở về...

Trở lại bên cạnh anh, trở lại trước mặt của anh, gần trong gang tấc.

“Thất Thất...” Anh lại một lần nữa nhẹ giọng kêu cô, tay càng nắm tay cô chặt hơn.

Tử Thất Thất cự lại ánh mắt của anh, trong lòng rối thành một đoàn.

Đối với tình cảm của anh, cô không biết đáp lại thế nào, càng không biết cự tuyệt thế nào. Người đàn ông này cứ một lần lại một lần giúp cô, một lần lại một lần làm cô thiếu ân tình của anh, một lần lại một lần đem tình yêu tràn đầy của bản thân thể hiện không che đậy trước mặt cô...

Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô phải cư xử thế nào với tình yêu này của anh?

“Bách Hiên...” Cô cũng nhẹ nhàng kêu anh một tiếng, sau đó dùng tay trái đẩy tay anh ra, chuyển hướng đề tài nói, “Chuyện anh với Chủ tịch Bách đã giải quyết rồi sao?”

Nghe được hai chữ “Chủ tịch Bách” này, biểu tình trên mặt Bách Hiên bỗng nhiên tan thành mây khói, một mảnh lạnh như băng.

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc nhìn phản ứng của anh, nhân cơ hội rút tay mình trong tay anh ra, cũng nghi hoặc nói, “Sao vậy? Anh với Chủ tịch Bách chẳng lẽ...”

“Đừng nhắc tới ông ấy, anh không muốn nói đến người này!” Thanh âm

Bách Hiên đột nhiên lãnh liệt, khuôn mặt đều là biểu tình oán hận.

“Bách Hiên, em biết Chủ tịch Bách đối với anh làm nhiều chuyện quá mức, nhưng ông ấy vẫn là ba anh, là người cha huyết nhục tương liên của anh, mỗi việc ông ấy làm không phải muốn thương tổn anh, ông ấy chỉ muốn cho anh tốt nhất, ông ấy cũng là vì tốt cho anh!”

Vì tốt cho anh?

Lại là câu này!

Tại sao ngay cả cô ấy cũng muốn nói lời như vậy với anh?

“Cái gì gọi là tốt cho anh? Vì tốt cho anh, chính là điều khiến cuộc sống của anh sao? Vì tốt cho anh, chính là muốn không chế mọi thứ của anh sao? Vì tốt cho anh, chính là muốn đoạt đi hạnh phúc của anh ư? “Vì tốt cho anh” như vậy... Anh không gì lạ!” Bách Hiên trầm thống nói, trên mặt lộ ra ưu thương vô tận, cũng mơ hồ lộ ra ánh mắt căm hận.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt anh, không khỏi lo lắng nhú mày.

Từ khi biết anh, trên mặt anh luôn là biểu tình dịu dàng, cho dù là lúc bị cô cự tuyệt, anh vẫn đều duy trì khuôn mặt thân sĩ, lộ nụ cười thân nhiên, nhưng anh ngay lúc này, lại bất đồng so với trước, cả người thoát nhìn rất nặng nề, hơn nữa... Rất đáng thương.

“Bách Hiên... Anh đừng nghĩ theo hướng không tốt như vậy, anh nghĩ xem từ nhỏ tới lớn ba anh sủng ái thế nào với anh, anh nghĩ xem ông ấy tốt với anh thế nào, đồng thời thử đứng trên lập trường của ông ấy mà xem... Nếu anh là ông ấy, nếu anh là nhất gia chi chủ của Bách gia, anh sẽ đối đãi với con trai duy nhất của anh thế nào, anh sẽ trở mặt nhìn nó rời khỏi anh sao? Anh sẽ trở mặt nhìn con mình đoạn tuyệt quan hệ sao? Anh lại muốn đưa con của mình lấy một...” Thanh âm của cô đột nhiên chững lại, sau đó nhẹ giọng nói, “Nữ nhân có con sáu tuổi sao?”

Bách Hiên nghe lời nói nhẹ nhàng mỏng như vũ của cô, biểu tình có chút chuyển hóa.

“Bách Hiên...” Tử Thất Thất lại một lần nữa nhẹ giọng kêu tên của anh, khoe miệng gọi lên nụ cười dịu dàng, tiếp tục khuyên bảo, “Không bằng anh thử nghĩ một chút, nếu anh có một đứa con trai, anh sẽ yêu thương nó như thế nào? Anh có phải sẽ hi vọng nó sự nghiệp thành công, không phải lo ăn, lo mặc, mỗi ngày đều vui vẻ, hơn nữa còn hi vọng tìm cho nó người chỉ yêu thương nó, chỉ thuộc về nó, có thể đem trái tim mình giao phó cho vợ nó, để hai người chúng sống đến già, vĩnh viễn hạnh phúc, lại nghĩ khi nó sinh những đứa bé khả ái, người một nhà nhiệt nhiệt nháo nháo hạnh phúc cả đời... Kỳ thật chỉ cần anh thử nghĩ như vậy, anh có thể hiểu được, làm một người cha, người đó làm hết thủy... Thật sự cũng chỉ là vì con mình.”

Bách Hiên kiên nhẫn nghe xong tất cả lời của cô, phần nộ trong lòng飄飄 tán, trầm trọng trên mặt cũng chậm chậm dịu đi, nhưng cảm xúc anh cũng không chỉ có sự vất vả của người làm cha, còn có sự khâm phục đối với cô.

Rõ ràng cha mẹ anh làm nhiều chuyện quá mức như vậy với cô, nhưng cô hiện tại lại ngồi chỗ này bình tĩnh hoà nhã nói tốt cho bọn họ. Lẽ nào cô ấy không oán hận bọn họ sao? Lẽ nào cô ấy cũng không chán ghét bọn họ? Lẽ nào cô ấy đối với bọn họ... Thật không có nửa câu oán hận sao?

Cô gốc ngốc...

Cô ấy chính là người như vậy sao?

Bất quá... Anh chính là thích cô ngốc, thích cô thẳng thẳng, thích cô kiên cường, thích cô quật cường, thích cô thiện lương, thích cô dã man, thích mọi thứ của cô...

“Thất Thất, em đã nói nhiều như vậy, không bằng để anh nói thế nào?” Anh bỗng nhiên mở miệng.

“Được, anh nói đi!” Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh, chăm chú lắng nghe.

Hai mắt Bách Hiên bỗng nhiên trở nên chăm chú, nhưng đôi môi mím chặt, chân chờ thật lâu, mới từ từ mở ra, nói, “Nếu... Anh nói là nếu... Nếu anh cùng nữ nhân khác kết hôn, em sẽ như thế nào?”

Kết hôn? Tử Thất Thất có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Khóe miệng gợi lên nụ cười thản nhiên, cô nói, “Em sẽ chúc phúc cho hai người!”

“Này... Chỉ có chúc phúc?” Anh si ngốc hỏi.

“...” Tử Thất Thất bỗng nhiên trầm mặc.

Bách Hiên nhìn cô, đợi cô lại mở miệng lần nữa, nhưng một giây trôi qua, môi cô vẫn như cũ.

Trái tim... Không tự giác bắt đầu co rút đau đớn.

Đôi môi lại một lần nữa chậm chạp mở ra, nói, “Nếu anh lấy một nữ nhân khác, em có điểm nào thương tâm hay không? Có thể ghen tị hay không? Có thể hối hận hay không? Em sẽ có cảm giác như thế nào? Nói cho anh biết... Có thể không?”

Tử Thất Thất nhìn ánh mắt tràn đầy yêu thương kia, tầm mắt không tự chủ né tránh, hơi hơi cúi đầu.

Cô sẽ có cảm giác như thế?

Cô giống như trước hỏi mình, hỏi trái tim trong thân thể mình, nhưng câu trả lời... Cô không dám nói.

“Thất Thất... Em nói a...” Bách Hiên nhìn khuôn mặt cô, ánh mắt vừa di dời đó của cô, giống như một cao dao hung hăng đâm vào tim anh.

“Em thật sự... Ngay cả một chút cảm giác cũng không có sao? Một chút mà thôi... Một chút xiu... Cho dù là một chút xiu trong một chút xiu... Cũng không có sao?” Anh không ngừng hỏi tới.

“...” Tử Thất Thất vẫn trầm mặc như cũ, đầu càng cúi thấp, không dám trả lời

vấn đề của anh.

“Tử Thất Thất!”

Bách Hiên đột nhiên đứng lên, vươn hai tay, cách bàn ăn nắm lấy hai vai cô, đồng thời dùng lực, bắt cô nhìn vào anh.

Tử Thất Thất khiếp sợ, trừng lớn hai mắt nhìn hai mắt anh.

Bách Hiên bỗng nhiên cười, gọi lên khoe miệng, lộ ra biểu tình dịu dàng nhất, ôn tình như nước nói, “Em có một chút cảm giác... Có đúng hay không?”

“Em...” Tử Thất Thất rốt cục mở miệng.

Bách Hiên mỉm cười nhìn cô, nói, “Em sẽ có, nói cho anh biết... Em sẽ có!”

“Em...” Tử Thất Thất lặp lại, không ngừng kéo dài thanh âm, chậm chạp không nói ra chữ thứ hai.

Bách Hiên lẳng lặng chờ đợi, nụ cười dịu dàng trên mặt vẫn duy trì, giống như nụ cười kia chính là lòng tin của mình, nếu nụ cười mất, như vậy anh ngay cả một chút lòng tin cũng không có, vậy thì anh nhất định sẽ thất bại trong thống khổ không cách nào đứng lên, cho nên mau trả lời anh, mau trả lời anh.

Chỉ cần một chữ là tốt rồi!

Chỉ cần trong miệng cô nhẹ nhàng nói ra một chữ, chỉ một chữ...

Cho dù là lừa gạt anh cũng tốt, nhanh một chút, nhanh một chút nói cho anh biết.

Nói... Có!

“Em...” Tử Thất Thất lần thứ ba mở miệng, hai tay âm thầm nắm chặt, chính là muốn trả lời.

“Cậu ấy đương nhiên sẽ không!”

Đột nhiên một thanh âm xông vào, cắt đứt lời Tử Thất Thất.

Chương 132: Mệnh lệnh không thể cự tuyệt...

Bách Hiên và Tử Thất Thất nghe được thanh âm đột nhiên truyền đến đều quay đầu, nhìn về phía Phương Lam mặc một thân áo ngủ màu hồng đang đi tới chỗ bọn họ.

“Tôi nói này Bách Hiên, mới sáng sớm, anh ở đây âm mưu cái gì? Tôi đã nói rõ với anh rồi, bảo bối Thất Thất nhà tôi nhất định sẽ không cho anh, cho nên cho dù anh hỏi tới hỏi lui, tôi cũng nhất định dùng hai tay của tôi chia rẽ, hiểu chưa?” Phương Lam đi đến bên cạnh Tử Thất Thất, vươn hai tay, ngăn anh nắm hai tay Tử Thất Thất, oán giận nói, “Lấy cái tay bẩn thỉu của anh ra, đừng đụng vào Thất Thất nhà tôi.”

Hai tay Bách Hiên rời khỏi tay cô.

Trái tim đang bối rối của Tử Thất Thất từ từ bình tĩnh lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô rất may mắn khi Phương Lam xuất hiện, cũng rất may mắn cô ấy ngắt lời cô sắp nói ra.

Mà trái tim Bách Hiên lại như chìm xuống đáy hồ, hai mắt lạnh như băng nhìn Phương Lam.

Cô ta là cố ý, cô ta là cố ý chọn đúng thời gian này tới phá đám anh, cô ta là cố ý không để cho Tử Thất Thất trả lời, hơn nữa còn cố ý nói ra lời như vậy, một lần lại một lần nhắc nhở anh... Đừng si tâm vọng tưởng.

Người nữ nhân thần bí này, thoáng cái giúp anh, thoáng cái lại muốn chia rẽ bọn họ, cô ta hành động mâu thuẫn như vậy, làm cho anh hoàn toàn không biết cô ta rốt cuộc đang làm cái gì? Mục đích của cô ta, là cái gì?

“Thất Thất, bữa sáng đâu? Bữa sáng cậu làm chạy đâu rồi?” Phương Lam bỗng nhiên nghi hoặc hỏi.

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, trái tim cũng đã yên tĩnh trở lại, vội vàng trả lời, “Bữa sáng còn trong bếp!”

“Vậy cậu còn không mau đi lấy, đói chết tó, nhanh đi lấy đi!” Phương Lam cau mày oán trách.

“Được, tó cũng nên đi!”

Tử Thất Thất vội vàng bắt lấy cơ hội Phương Lam tạo ra cho cô, vội vàng đứng lên, xoay người chạy vào phòng bếp.

Mà trong phòng khách, cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Phương Lam khoan thai ngồi ở trên ghế mà Tử Thất Thất vừa ngồi, hai mắt nhìn chằm chằm Bách Hiên đối diện, vẻ mặt giảo hoạt câu khởi nụ cười, nhẹ giọng nói, “Sáng hôm nay thế nào lại rảnh rỗi đại giá quang lâm nơi đây? Với lại còn hoàn toàn không có nói tôi một tiếng, chẳng lẽ... Người cha thân ái của anh đã đuổi hết mấy con tôm tép kia đi rồi?”

“Đúng vậy!” Bách Hiên nhẹ nhàng nói ra một chữ, trả lời đơn giản.

“Thì ra là thế, vậy... Hai người có giao dịch gì?” Phương Lam bỗng nhiên hỏi.

“Giao dịch?” Bách Hiên nghi hoặc lặp lại.

“Không sai!” Phương Lam khẳng định.

“Làm sao cô biết chúng tôi có giao dịch?” Bách Hiên hỏi ngược lại.

“Ai... Vấn đề rõ ràng như vậy, chẳng lẽ còn muốn tôi giải thích cặn kẽ cho anh nghe sao? Đàn ông đầu cơ giống như cha anh, nếu không có chỗ tốt gì, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh? Cho nên căn bản là không cần đoán, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được hai người nhất định là có giao dịch, cho nên ông ta mới bỏ qua cho anh, anh nói... Tôi nói đúng không?” Cô dương dương đắc ý, tựa như chuyện gì cũng thoát khỏi hai mắt cô.

Bách Hiên nhìn cô, nghe cô nói, sau đó trả lời, “Đúng thế, tôi với ông ấy làm giao dịch, nhưng nội dung giao dịch, tôi cũng không muốn nói cho cô biết!”

“Thích...” Phương Lam khinh thường hừ lạnh, quyết miệng nói, “Anh cho rằng anh không nói cho tôi, tôi cũng không biết? Chút ít tâm tư kia của cha anh, tôi không cần dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được!”

“Cô biết?” Bách Hiên khẽ nhú mày.

“Đó là đương nhiên, cha anh sợ duy nhất chính là hương khói Bách gia và sự nghiệp của Bách gia, mà phương pháp có thể giải quyết hai chuyện này, chính là lấy một cô gái môn đăng hộ đối, để cô ta sinh một đứa con trai có thể kéo dài hương hỏa cho Bách gia, như vậy không phải vấn đề gì cũng giải quyết sao? Loại kết quả này, tám trăm năm trước tôi sớm cũng đã đoán được, thật sự là quá trẻ con!” Phương Lam càng nói càng kiêu ngạo, khuôn mặt đắc ý cùng kiêu ngạo kia, so với Mặc Thiên Tân mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Mà Bách Hiên nghe cô từng câu suy đoán tinh chuẩn vô cùng, chân mày không khỏi nhăn lại thật sâu.

“Cô rốt cuộc là ai?” Anh không tự chủ mở miệng hỏi.

Tầm mắt Phương Lam chống lại hai mắt anh, nụ cười tà ác bên khóe miệng từ từ biến chuyển, biến chuyển thành khuôn mặt mỉm cười chuyên nghiệp lúc trước, cũng dịu dàng trả lời, “Tôi chỉ là một cô gái vô cùng bình thường mà thôi!”

Bình thường?

Cô gái vô cùng bình thường?

Chân mày Bách Hiên tiếp tục xoắn xuýt tùm quanh cùng một chỗ.

Người như cô ta vậy cũng có thể gọi là bình thường sao? Vậy thì ở trong mắt của cô ta, thậm chí về một từ “bình thường” này... Thật đúng là cao!

Tựa hồ vừa là nháy mắt của trong nháy mắt...

Nụ cười chức nghiệp trên mặt Phương Lam đột nhiên biến mất, giống như là một dạng trở mặt, cô lại mang theo một tầng mặt nạ bộ dạng uể oải, xúc động gào thét lớn nói, “Thất Thất... Bữa sáng của cậu còn chưa xong sao? Tớ đói đến mức thấy được cả đại môn của điện Diêm Vương rồi đây!”

“Được rồi!”

Tử Thất Thất đột nhiên trả lời, người lập tức hiện ra ở cửa phòng bếp, bụng bữa sáng đi về phía bọn họ.

Tầm mắt Bách Hiên lập tức chuyển dời đến trên người cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, thật giống như không dám rời khỏi.

“Tôi nói anh... Được rồi Hmm! Dù có nhìn thế nào thì Thất Thất nhà tôi cũng sẽ không cho anh, mau chết tâm đi, nhắm mắt lại, ăn cơm!” Phương Lam bắt đầu oán trách.

“Tôi bây giờ nhìn là cô ấy, cũng không phải cô, cô có tư cách gì ra lệnh cho tôi?” Bách Hiên hoàn toàn không thấy oán trách của cô.

“Hắc... Tôi nói anh là đàn ông sao không biết xấu hổ như vậy? Tôi cho anh biết, nếu anh không thu lại cặp mắt háo sắc kia đi, tôi sẽ đuổi anh ra.”

“Đuổi tôi? Đây chính là nhà của tôi!”

“Của anh thì thế nào? Anh xây lên hả? Kiêu ngạo cái gì a?”

“Hiện tại người kiêu ngạo, hẳn là cô chứ?”

“Là tôi thì sao? Là tôi không được sao? Chẳng lẽ kiêu ngạo cũng phạm pháp? Tôi cho anh biết, người Trung Quốc có câu tục ngữ cường nhi hữu lực, đó chính là: có tiền không mua được vui vẻ... Anh có hiểu hay không?”

“...” Bách Hiên im lặng nhìn lại hai hàng lông mày, bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt, cúi đầu bắt đầu trầm mặc ăn bữa sáng.

Phương Lam vẽ mặt đắc ý, quay đầu hướng về phía Tử Thất Thất, nghịch ngợm nháy một cái mắt phải của mình.

Đầu lần này... Cô thắng!

Tử Thất Thất nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười thản nhiên.

Hoàn hảo có cô ấy ở đây, nếu không... Thật không biết phải đối mặt với Bách Hiên thế nào.

Bất quá, câu trả lời Bách Hiên muốn, cô hiện tại đã rõ đáp án, hiểu rõ ràng, đối với tình cảm của anh, cô trừ cảm kích, chính là cảm tạ. Cô chỉ coi anh như bằng hữu, mà vượt lên tình cảm bằng hữu, cô không thể cho anh, cho nên câu trả lời là... Xin lỗi, em sẽ không!

Biệt thự Mặc gia

Một chiếc Porche màu đen từ cửa xuyên qua, trực tiếp đi vào, dừng lại ở cửa chính biệt thự.

Đầu tiên, mở ghế lái cửa xe chính. Kim Hâm thân hình cao lớn từ bên trong đi ra, lập tức đi tới cửa sau, mở cửa ra, cung kính cúi đầu.

Mặc Tử Hàn thuận theo ra khỏi cửa xe, hai chân vừa đặt trên mặt đất đã nghe thanh âm chỉnh tề hơn mười người.

“Đại ca --”

Mặc Tử Hàn hai mắt lạnh như băng quét qua người đứng ở hai bên cửa biệt thự, anh không có bất kỳ lời gì, trực tiếp mở bước chân, đi nhanh vào biệt thự.

...

Vừa mới đi tới phòng ngủ của mình, còn chưa kịp thay lại quần áo, cửa phòng lại phát ra tiếng.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Vào đi!” Mặc Tử Hàn khẽ lớn tiếng nói, mấy bước đi tới phía trước cửa sổ, đưa lưng về phía cửa phòng.

Mà theo tiếng anh, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Hỏa Diễm từ ngoài cửa phòng đi vào, đứng ở phía sau anh, đầu tiên là cung kính cúi đầu, đồng thời kêu một tiếng, “Đại ca!”

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Lúc anh chưa về, Hồ Phách cũng đã gọi điện thoại tới, nói chuyện anh bảo cậu ấy làm đã có kết quả, hơn nữa còn truyền lại cho tôi, tôi đã đem tài liệu đến, mời đại ca xem qua!” Hỏa Diễm nói xong liền hai tay cầm lấy một phần văn kiện, đưa về phía anh.

Mặc Tử Hàn thành linh xoay người, nhìn văn kiện trong tay của anh ta.

Nhanh như vậy?

Xem ra, hẳn là có đầu mối rồi, nếu không cũng không thể nhanh như vậy liền vội vã đưa tới đây cho anh.

Đưa tay cầm qua văn kiện, sau đó mở ra, nhìn chữ nhỏ chỉ chút phía trên, cuối cùng hai mắt đột nhiên trừng, kinh ngạc nhìn mấy chữ nào đó phía trên.

“Máy bay tư nhân của Bách gia?” Anh nhẹ giọng.

Phần tài liệu trong tay anh, phía trên rõ ràng ghi cùng một ngày với ngày Tử Thất Thất bỏ trốn, hơn nữa còn là sau khi cô ấy bỏ trốn khoảng 2 giờ, máy bay Bách gia này cất cánh từ nước Anh, mục đích chính là Đài Loan.

Thế nhưng sao lại có chuyện trùng hợp như thế? Cần phải nói, này căn bản

cũng không phải là cái gì trùng hợp, mà là kế hoạch mưu đồ đã lâu?

Phương Lam... Bách Hiên...

Hai người này có quan hệ thế nào? Lại dám liên thủ đối nghịch với anh?

“A...” Anh nhẹ nhàng cười ra tiếng, mà trong tiếng cười tràn đầy điềm báo tức giận.

“Hỏa Diễm!” Anh lớn tiếng.

“Có, đại ca!” Hỏa Diễm ứng tiếng liền cúi đầu.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn câu khởi một chút cười tà lạnh lùng, ra lệnh nói, “Anh bây giờ lập tức gọi điện cho Tổng Giám Đốc khách sạn Rich, nói tôi có chuyện quan trọng cần anh ta tối nay tới đây một chuyến, nếu anh ta tự chối...” Anh đột nhiên dừng lại, nụ cười trong nháy mắt biến mất, hai mắt tràn ngập sát khí, lạnh lùng nói tiếp, “Phải bắt hắn tới đây!”

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức lui ra khỏi phòng.

Chương 133: Ông trời, xin hãy nói cho con biết, làm sao để có được tình yêu của cô ấy?

Trong căn hộ.

Bách Hiên cả ngày đều ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, nhìn Tử Thất Thất bận ra bận vào, nhìn cô dọn dẹp phòng, nhìn cô làm bữa trưa, sau đó cho đến bữa tối, anh cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm người cô, nhưng... Nhưng một câu nói cũng không nói với cô.

Phải mở miệng như thế nào nói với cô ấy?

Muốn nói cái gì đó với cô ấy?

Mỗi lần muốn mở to miệng, lại không tự giác khép lại. Bởi vì mỗi lần mở miệng, anh muốn nói, đều là những câu hỏi ban sáng.

Bất an, lo lắng, kích động, không yên... Những cảm xúc hỗn tạp ở chung một chỗ, cuối cùng tạo thành trầm mặc...

“Này, tôi nói anh muốn nán lại tới khi nào? Mặc dù nơi này là phòng ốc của anh, nhưng làm người cũng phải hiểu được cái gì gọi là có chừng có mực, anh cũng đã nhìn một ngày, anh có mệt hay không hả!” Phương Lam nhìn bộ dáng si ngốc kia, không khỏi bắt đầu oán trách.

“Đúng vậy a đúng vậy a, chú Bách Hiên, chú cũng không phải chưa thấy qua mỹ nữ, có đến mức như vậy không?” Mặc Thiên Tân ở một bên hòa cùng.

“...” Bách Hiên vẫn như cũ trầm mặc nhìn Tử Thất Thất đứng ở trong phòng bếp, hoàn toàn không thấy thanh âm hai người bọn họ, thậm chí coi bọn họ như không khí.

Phương Lam và Mặc Thiên Tân nhíu mày nhìn thoáng qua, đồng thời thở dài

thật sâu.

“Mẹ tiểu Lam, mẹ nói nên làm cái gì bây giờ a?”

“Mẹ nào biết?”

“Ai... Không bằng mẹ lại pha chế cái thuốc kia, làm chú ấy ngất đi là xong rồi!”

“Ngất đi? Sau khi ngất thì làm thế nào? Con muốn để anh ta ngủ ở đây?”

“VẬY cũng tốt hơn là việc chú ấy cứ nhìn chăm chăm mẹ con, mẹ nhìn hai con mắt kia kìa, con... Con... Con cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa!”

“Đúng vậy a, cái loại mằm mống si tình này chính là sinh vật phiền toái nhất trên thế giới này, dù sao mẹ cũng không có cách nào nữa, mẹ đầu hàng!”

“Ai...” Mặc Thiên Tân liên tục thở dài.

Thật ra thì bọn họ làm sao lại không có biện pháp chứ? Chỉ là nhìn anh si ngốc như vậy, bọn họ thật sự là không có cách nào đi trách mắng anh.

“Quên đi, cứ để anh ta nhìn đi, nhìn đủ rồi, dĩ nhiên là sẽ đi. Mẹ nhớ có câu cổ ngữ là: tự cổ đa tình không dư hận...”

Phương Lam đột nhiên dẫn văn từ, Mặc Thiên Tân lập tức đón câu dưới: “Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ...”

(Câu trên là trích từ Hoa nguyệt ngân của Hoàng Tử An. Câu cuối là trích trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Đây là câu đầu trong Hoa nguyệt ngân:

... ”Đa tình tự cổ không di hận

Hảo mộng do lai tối dị tình”

Đây là câu cuối trong Trường hận ca

...”Thiên trường địa cửu hữu thì tận

Sử hận miên miên vô tuyệt kỳ”

Có thể hiểu như sau:

Đa tình từ xưa để mối hận

Hận này dằng dặc có bao giờ nguôi)

“Ai...”

“Ai...”

Hai người lại cùng nhau thở dài, sau đó đồng thời lắc đầu.

Nhưng bỗng nhiên...

“Linh linh linh... Linh linh linh... Linh linh linh...”

Bên trong phòng khách yên tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm của điện thoại di động, mà ánh mắt chuyên chú của Bách Hiên chỉ là khẽ có chút dao động, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Tử Thất Thất, bất vi sở động.

“Này, Bách Hiên, điện thoại của anh đang kêu kìa, mau nhận đi!” Phương Lam có chút lớn tiếng nhắc nhở, muốn gọi ba hồn bảy vía của anh về.

“Đúng vậy a, chú Bách Hiên, mau nghe điện thoại đi!” Mặc Thiên Tân lại bắt đầu hòa cùng.

“...” Bách Hiên vẫn như cũ trầm mặc.

“Này, tôi nói anh đó!” Phương Lam rống to, tức giận nói, “Anh nhìn chăm chăm người khác, tôi không xen vào, anh ngồi ở đây, tôi cũng không xen vào,

nhưng xin anh đừng có tạo ra tiếng ồn ảnh hưởng người khác được không? Với lại đừng nói tôi không nhắc nhở anh, cuộc điện thoại này nếu là của ba anh gọi tới, vạn nhất bị ông ta nhận ra cái gì, vậy thì Thất Thất cô ấy...” Cô cố ý muốn nói lại thôi.

Bách Hiên nghe được hai chữ “Thất Thất” này, đột nhiên cả kinh, sau đó chân mày nhíu lại, cuối cùng thu hồi tầm mắt chuyên chú, lấy điện thoại ra.

Mặc Thiên Tân thấy anh chuyển biến, vẻ mặt sùng bái nhìn Phương Lam nói, “Mẹ tiểu Lam, mẹ thật lợi hại!”

“Đó là đương nhiên, tiểu KS!” Phương Lam đắc ý.

Mà Bách Hiên nhìn dãy số xa lạ hiện trên điện thoại, chân mày không tự chủ nhíu lại lần nữa.

Là ai?

Anh nghi hoặc ấn nút nhận, sau đó đưa điện thoại di động đặt ở bên tai:

“A lô?”

“Chào anh, xin hỏi anh là Tổng giám Đốc Bách của khách sạn Rich?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm lạnh lùng của nam nhân.

“Là tôi, anh là ai?” Bách Hiên nghi hoặc hỏi.

“Tôi là thuộc hạ của Tổng giám Đốc Mặc tập đoàn King, tên tôi là Hỏa Diễm!”

Mặc Tử Hàn?

Hỏa Diễm?

Khuôn mặt bình tĩnh của Bách Hiên đột nhiên khiếp sợ, hai mắt cũng trừng lớn.

Tại sao anh ta lại gọi điện tìm đến anh? Lẽ nào anh ta đã biết Tử Thất Thất ở chỗ của anh?

“Tìm tôi có chuyện gì?” Anh ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Tổng giám đốc Bách, lần này tôi gọi cho anh là muốn chuyển cho anh một câu, đại ca ngài nói, ngài có chuyện rất trọng yếu, mời anh tới đây một chuyến!” Hỏa Diễm nhắc lại nguyên lời.

Tới đó?

Anh ta muốn anh tới Mặc gia?

“Thật xin lỗi, tôi...”

“Tổng Giám Đốc Bách!”

Bách Hiên lời còn chưa nói xong, Hỏa Diễm liền cắt đứt lời của anh, cũng khéo léo nói, “Đại ca chúng tôi chỉ là có chút chuyện muốn nói với anh, tôi nghĩ một người thông minh như Tổng giám Đốc Bách đây, nhất định không nghĩ đem chuyện nhỏ biến thành chuyện lớn chứ?”

Khuôn mặt Bách Hiên nháy mắt âm lãnh.

Đem chuyện nhỏ biến thành chuyện lớn?

Anh ta đây là đang uy hiếp anh? Thật không hồ là người hắc đạo, thật đúng là ngang ngược!

“Tổng giám Đốc Bách...” Thanh âm hỏa Diễm chậm chạp chờ anh, không thể làm gì khác hơn là mở miệng lần nữa, lạnh lùng nói, “Nếu anh thật sự bận rộn không có thời gian, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, tạm biệt!”

“Chờ đã!” Bách Hiên đột nhiên gọi lại anh ta.

“...” Trong điện thoại Hỏa Diễm lẳng lặng chờ đợi.

“Tôi đi, tôi bây giờ lập tức tới đó!” Anh nhẹ giọng đồng ý.

“Vậy tôi sẽ ở cửa Mặc gia chờ ngài!” Hỏa Diễm nói xong một câu nói sau cùng này liền ngay lập tức đem tắt điện thoại.

Bách Hiên nhú mày nắm chặt di động trong tay, trong lòng ý chí chiến đấu dâng lên.

Lúc này đây, anh nhất định phải bảo vệ tốt Tử Thất Thất... Tuyệt đối không thể để cho anh ta cướp đi.

Thình lình đứng lên, căn bản cũng không có để ý tới hai người vẫn ngồi ở bên cạnh nghe lén, trực tiếp đi tới cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng Tử Thất Thất đang làm bữa tối.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi.

Tay Tử Thất Thất đột nhiên cứng đờ, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhìn anh nói, “Làm sao vậy?”

“Anh có chút việc gấp, đi về trước, hôm nào trở lại thăm em!” Bách Hiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

“Việc gấp?” Tử Thất Thất nghi hoặc, “Ăn xong cơm tối rồi đi không được sao?” Cô khách sáo nói.

“Không được, lần sau đi!”

“Được, để em tiễn anh!”

“Ừ!”

Hai người khách khách khí nói chuyện với nhau, sau đó Tử Thất Thất buông dụng cụ trong tay, xoay người đi tới cửa phòng.

Bách Hiên lưu luyến nhìn khuôn mặt cô, khoe miệng cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng ần ần đau đớn.

Ý nghĩ trong cuộc sống không có cách nào gặp lại cô như vậy, khẩn cấp muốn gặp được cô ấy, nhưng bây giờ nhìn tới, sờ tới, cũng cảm nhận được sự tồn tại chân thật của cô ấy, nhưng vẫn cảm thấy... Cô ấy xa xôi như vậy.

“Anh đi đây!” Anh nhẹ nói, chậm chậm xoay người.

“Bách Hiên!” Tử Thất Thất bỗng nhiên gọi anh lại.

Bách Hiên chột rợn chân lập tức dừng lại, trái tim đau đớn đột nhiên có chút nhảy nhót.

Cô vào lúc này gọi anh lại là muốn nói gì? Có phải hay không là bởi vì có một chút không đành lòng? Có thể hay không một tháng xa cách này, cô ấy cũng có chút nhớ anh? “Em muốn nói cái gì?” Anh vội vàng hỏi.

“Em...” Tử Thất Thất chần chờ một chút, sau đó khẽ rũ mắt, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh hôm nay tới thăm em, cũng cảm ơn anh để em tạm thời ở chỗ này, nhưng em sẽ mau tìm được nhà rồi chuyển đi.”

Khuôn mặt hưng phấn của Bách Hiên đột nhiên rơi xuống, “Em tại sao muốn chuyển đi? Em có thể ở chỗ này!”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của anh, anh đã giúp em rất nhiều, thật sự rất nhiều, cho nên...” Cô muốn nói lại thôi, đem câu nói kế tiếp nuốt trở lại trong bụng. Bách Hiên mắt mắt nhìn cô, anh biết rõ trong nửa câu này của cô là có ý gì, cô ấy không muốn lại thiếu ân tình của anh.

“Được, anh biết rồi!” Anh nhẹ giọng trả lời, sau đó lại một lần nữa xoay người, cô đơn bước đi.

Mới vừa rồi anh còn ngây ngốc cho là cô ấy sẽ có một chút không đành lòng, nhưng sự thật là... Cô ấy cấp tốc không kịp chờ muốn đẩy anh ra.

Ông trời ơi...

Rốt cục làm thế nào mới có thể nhận được tình yêu của cô gái này? Rốt cục

phải làm phương pháp gì mới có thể khiến cô ấy yêu con?

Ông trời...

Nếu ông thật sự đồng ý nói cho con... Con nguyện dùng tất cả những gì của mình để trao đổi...

...

Tử Thất Thất nhìn anh rời đi, nhìn anh đi vào thang máy, sau đó mới xoay người, vừa muốn đi trở về trong căn hộ, Phương Lam liền nghênh diện đi tới.

“Thất Thất, tớ muốn ra ngoài một chút, bữa tối tớ sẽ không ăn!”

“Cậu muốn ra ngoài? Đi đâu?” Tử Thất Thất nghi hoặc hỏi.

“Ách...” Phương Lam bỗng nhiên chần chờ, sau đó lập tức cười nói, “Cậu nhìn xem, tớ cũng đã lớn rồi, chẳng lẽ đi đâu cũng phải báo cáo với cậu? Cậu yên tâm đi, buổi tối trước mười giờ, tớ nhất định sẽ trở về ăn khuya!”

“Cậu còn muốn ăn khuya?”

“Hắc hắc hắc... Cơm tối không ăn, dĩ nhiên muốn ăn khuya để bù lại rồi! Được rồi, tớ đi đây!” Phương Lam nói xong liền đi ra cửa phòng, mà chân cô vừa bước ra, nụ cười trên mặt nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Vừa rồi Bách Hiên nhận cuộc điện thoại kia có chút kỳ quái, nếu cô đoán không lầm, hẳn là Mặc Tử Hàn gọi tới.

Bọn họ muốn gặp mặt?

Tử Thất Thất nhìn cước bộ vội vã của cô, trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Đầu tiên là Bách Hiên đột nhiên muốn đi, sau đó cô ấy cũng đột nhiên muốn đi. Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Không bằng...

Cô bỗng nhiên cúi tạt dề trên người xuống, ném vào trên kệ giày bên cạnh cửa, nói với Mặc Thiên Tân đang ngồi ở trên ghé sa lon, “Thiên Tân, con ở trong nhà nhớ biết điều một chút, mẹ đi ra ngoài mua ít đồ!”

Chương 134: Lời răn ngôn của Phương Lam... Không phải người chết, chính là tôi vong!

“Rầm --” một tiếng, cửa khu nhà bị đóng sập.

Mặc Thiên Tân há hốc miệng, lời đồng ý còn chưa nói ra, người đã đi, trong nháy mắt, trong phòng khách trống không chỉ có mình cậu lẻ loi.

Đây là có chuyện gì?

Mọi người đều vội vàng đi như vậy?

Không đúng...

Này rất kỳ quái, chẳng qua là một cuộc điện thoại, bọn họ liền liên tiếp chạy đi, xem ra tựa hồ là có chuyện thú vị gì sắp xảy ra, vậy thì... Không bằng cậu cũng tham gia đi.

Trên khuôn mặt nụ cười của cậu đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác, từ trên ghế salon nhảy xuống, sau đó nhanh chóng đi tới phòng của chính mình, cầm lấy cặp sách nhỏ rồi vội vàng chạy ra, đi theo phía sau Tử Thất Thất.

...

Dưới lầu khu nhà trọ

Bách Hiên đi nhanh tới xe mình, ngồi lên ghế lái, lập tức lái xe đi, mà Phương Lam đi theo phía sau anh, nhìn phương hướng anh rời đi, xoay người chạy đến ngõ nhỏ gần khu nhà, một chiếc mô tô đã chuẩn bị sẵn, đuổi theo phía sau anh, mà Tử Thất Thất nhìn Phương Lam thần thần bí bí theo dõi Bách Hiên, nghi ngờ trong lòng càng tăng, cô lập tức chạy đến đường cái, gọi

một chiếc taxi theo phía sau bọn họ, cuối cùng... Mặc Thiên Tân lén lén lút lút núp trong bóng tối, nhìn bọn họ một người đuổi một người theo, khỏe miệng vui vẻ bay múa cười tà, lúc này cậu vô cùng may mắn chính mình cầm cặp sách tùy thân, bởi vì bên trong vừa vặn có tiền tiêu vặt của cậu, cho nên cậu cũng liền bận rộn gọi một chiếc taxi, gia nhập đội ngũ “một đuổi một theo” của bọn họ.

Mười phút sau...

Xe Bách Hiên vào cửa lớn Mặc gia, chậm chạp dừng ở cửa biệt thự, mà Hỏa Diễm sớm đứng ở cửa, nghênh đón anh đến.

Bách Hiên từ trên xe đi xuống, Hỏa Diễm ngay lập tức tiến lên, cứng nhắc nói, “ Tổng giám Đốc Bách, bên trong, mời!”

Bách Hiên không có lên tiếng, trực tiếp đi tới bên trong biệt thự.

...

Ngoài cửa lớn biệt thự

Phương Lam đem xe dừng ở khúc quanh cách đó không xa, sau đó hai mắt nhìn vào cửa lớn biệt thự ba tầng xa hoa kia.

Quả nhiên cuộc điện thoại kia là Mặc Tử Hàn gọi tới, xem ra anh ta đã về Đài Loan, hơn nữa đã điều tra Tử Thất Thất đang ở trong tay Bách Hiên, vậy thì, anh ta gọi Bách Hiên tới đây, là muốn nói với hắn cái gì đây?

“A...” Cô cười khẽ.

Nói cái gì cũng không quan trọng, dù sao cũng không liên quan tới cô, có điều bây giờ chuyện trọng yếu hơn là...

Khỏe miệng cô thoáng hiện nụ cười tà, đột nhiên xoay người, khẽ lớn tiếng nói, “Thất Thất, ra đi, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, cần gì trốn trốn tránh tránh chứ? Diễm này cũng không giống tác phong của cậu!”

Ở sau lưng cô cách đó không xa, Tử Thất Thất bỗng nhiên xuất hiện, đi nhanh tới trước mặt cô, vẻ mặt âm trầm nhìn cô nói, “Cậu đã sớm biết tớ theo dõi cậu? Không đúng...” Cô bỗng nhiên phủ nhận suy đoán của mình, lại một lần nữa nói, “Cậu cố ý đưa tớ tới đây!”

“Tớ đâu có!” Phương Lam phủ nhận.

Hai mắt Tử Thất Thất đột nhiên hung hăng nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng chất vấn, “Mục đích của cậu rốt cuộc là gì?”

“Tớ...”

Phương Lam hiểu rõ tâm mắt nhìn về phía phương xa! (→___→)~

“Tớ nào có mục đích nào a, Thất Thất... Cậu phải tin tưởng tớ!”

“Tin cậu mới là lạ!” Tử Thất Thất trong cơn giận giữ gầm nhẹ, lại một lần nữa chất vấn, “Nói, cậu rốt cuộc đem tớ tới đây làm gì?”

“Cái này sao... Thật ra thì... Tớ đây... Chỉ là... Ách...” Phương Lam ấp a ấp úng, nói nửa ngày đều quanh tại chỗ, cố ý kéo dài thời gian.

“Phương Lam!” Tử Thất Thất đột nhiên lớn tiếng gọi cả tên đầy đủ của cô, cơn giận giữ nháy mắt bộc phát.

Phương Lam ngay lập tức đem thái độ của mình thu lại, vẻ mặt thành thật nhìn cô, thành thành thật thật trả lời nói, “Tớ chỉ là muốn giúp cậu tìm cơ hội trả ân tình!”

“Trả ân tình?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Đúng vậy! Cậu nghĩ a, hiện tại Bách Hiên vào Mặc gia chỗ nguy hiểm như vậy, nếu hắc và Mặc Tử Hàn gặp mặt, hai người kia nhất định sẽ náo loạn, mà náo loạn thì Bách Hiên nhất định sẽ gặp nguy hiểm, bất quá lúc nguy hiểm, nếu cậu xuất hiện cứu anh ta một mạng... Không phải là hoàn ân tình của anh ta rồi sao?” Phương Lam vui thích nói, bộ mặt tươi cười đắc ý.

Nhưng Tử Thất Thất lại cau mày thật sâu.

Cô ấy nói không có sai, nếu hai người bọn họ gặp mặt nhất định sẽ phát sinh cãi vã, mà nếu hai người đều tức giận, vậy thua thiệt nhất định là Bách Hiên, Mặc Tử Hàn một khi xúc động, vậy thì...

Trái tim đột nhiên thấp thỏm, bắt đầu bất an.

Không được, bất kể như thế nào, cô cũng không thể để cho Bách Hiên gặp chuyện không may, cho dù là lại bị Mặc Tử Hàn bắt được, cũng nhất định phải để anh ta an toàn rời khỏi Mặc gia, nhưng... Bách Hiên thân nhiên bước vào Mặc gia như vậy, anh ta hẳn sẽ có kẻ sách ứng phó mới đúng, nhưng vạn nhất... Trong vạn nhất của vạn nhất... Thật sự gặp chuyện không may...

Cô căng thẳng, đột nhiên chân bước vào cửa Mặc gia.

“Thất Thất!” Phương Lam vội vàng nắm lấy tay cô, nói, “Cậu muốn làm gì?”

“Cậu không phải nói để tớ trả ân tình cho anh ấy sao? Tớ sẽ đi cứu anh ấy bây giờ!”

“Tớ có nói như vậy không sai, nhưng cậu cứ như vậy hai tay trống trơn tới cứu? Vậy chẳng phải thành chui đầu vô lưới?”

Tử Thất Thất nghe lời cô, đột nhiên quay người lại, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, nghiêm túc nói, “Cậu cố ý đưa tớ tới đây, lại cố ý nói với tớ như vậy, còn cố ý để tớ lo lắng cho Bách Hiên, xem ra, đây hết thảy là tính toán của cậu, vậy... Nói vậy cậu có kế hoạch cứu Bách Hiên rồi?”

“Ách... Cái này sao...” Phương Lam lại bắt đầu ấp a ấp úng.

“Cậu tốt nhất nói nhanh một chút, nếu cậu không thẳng thắn nói ra, bây giờ tớ lập tức xông vào, để cho kế hoạch cậu tỉ mỉ thiết kế đều ngấm nước nóng!” Tử Thất Thất đột nhiên khí thế ép người, tức giận uy hiếp.

“Được được được, tớ nói... Tớ nói còn không được sao?” Phương Lam lập

tức thỏa hiệp, vẻ mặt bất đắc dĩ bước lên hai bước, đi tới trước mặt cô, nói, “Trước khi tớ nói, cậu há miệng ra đi!”

“Há miệng? Làm gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Bảo cậu há miệng thì cậu cứ há ra, lẽ nào cậu cho rằng tớ sẽ hại cậu sao?”

Tử Thất Thất nhú mày nhìn khuôn mặt giảo hoạt kia của cô, tuy rằng đoán không ra trong lòng cô, nhưng cô có thể tin tưởng cô ấy không hại cô.

Không chần chờ, cô mở miệng ra.

Phương Lam lập tức từ trong túi lấy ra một viên thuốc màu đỏ ném vào trong miệng cô.

Mà viên thuốc vừa vắn vút xuống cổ họng của cô, khiến cô không kịp phản ứng, trực tiếp nuốt xuống bụng.

“Cậu cho tớ ăn cái gì?” Tử Thất Thất chất vấn. “Cậu yên tâm đi, đây là PC74748 tớ nghiên cứu, dược hiệu là ba giờ, cũng đủ cho cậu cứu Bách Hiên ra rồi!” Cô vẻ mặt tràn đầy tự tin.

“PC...74748?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại, kinh ngạc hỏi, “Đây là cái gì vậy? Tại sao nghe không tốt như vậy?” Đi tìm chết...

Cô đỏ mồ hôi! (◉_◉|||)~

“Thất Thất cậu yên tâm, đây chỉ là danh hiệu mà thôi, sẽ không thực sự hại chết cậu đâu!”

“Thật hay giả?” Tử Thất Thất vẫn vô cùng lo lắng.

“Thật, cậu phải tin tưởng tớ, càng phải tin tưởng nghiên cứu của tớ, a, còn nữa...” Phương Lam nói xong, lập tức từ trong túi lấy ra hai thứ, nhét vào tay cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn hai thứ trong tay.

Một cái là khăn tay màu trắng, một cái khác là...

“Đây là cái gì?” Cô nhìn chăm chăm viên hình cầu màu đen đường kính chừng năm phân trong tay!

“Cái này nha, cũng là PC54548 thuốc tinh thần tở nghiên cứu!”

“PC... 54548?” Tại sao lại là mấy con số không may vậy?

Tôi chết tôi chết...

Cô điên cuồng đồ mồ hôi! (◉_◉|||)~

Đây là trò chơi sao? Cố ý hù dọa người sao?

“Yên tâm đi Thất Thất, cái này cũng chỉ là danh hiệu mà thôi!” Phương Lam giải thích.

“Cậu có thể lấy danh hiệu bình thường được không hả? Vói lại... Thứ này dùng làm gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc, nhìn chăm chăm viên thuốc màu đen kia.

“Thứ này phi thường lợi hại, chỉ cậu lúc cậu gặp nguy hiểm, dùng lực ném nó xuống mặt đất, nó sẽ nổ tung, đồng thời nhả ra khói, hơn nữa trong khói còn có vật chất làm chảy nước mắt với mê dược, dĩ nhiên cậu không cần lo lắng, bởi vì cậu đã ăn PC7478 tở đã dày công nghiên cứu chế tạo, cái kia vừa vặn là giải dược!”

Tử Thất Thất nghe cô thao thao bất tuyệt giải thích, chỉ cảm thấy có chút kinh hãi. Nhiều năm như vậy, cô ấy nghiên cứu ra những thứ đồ này, cô ấy vậy còn làm nhiều hơn, mà kinh nghiệm nhiều năm như vậy, những thứ này có tính nguy hiểm cực cao, không cẩn thận sẽ hại người hại mình... Haizz...

Quên đi! Vốn không có gì mạnh hơn cả.

“Còn cái kia?” Cô chỉ vào cái khăn tay trắng nói, “Đây cũng là PC gì 4 gì

48?”

“Cái này? Cái này chỉ là một cái khăn tay thôi, hôm qua ở ven đường mua! Một đồng, tiện lợi chứ?”

Khóe miệng Tử Thất Thất có chút co quắp, khuôn mặt đầy hắc tuyến.

“Cậu đưa tớ cái khăn tay làm gì?” Cô chịu đựng lửa giận chộn rộn hỏi.

“Cái này là chuẩn bị cho Bách Hiên, nếu quả thật dùng đến PC54548, vào lúc đó, cậu dùng khăn tay này che miệng anh ta, như vậy anh ta cũng không bị ngất xỉu!”

“A...A, a...” Tử Thất Thất cười khan, cô châm chọc nói, “Cậu nghĩ thật đúng là chu đáo!”

“Đương nhiên, Phương Lam tớ làm việc từ trước đến giờ đều chu đáo, hoặc là không làm, đã làm thì làm tốt nhất, thuận tiện... Nói cho cậu biết lời răn mình của tớ, tám chữ... Không phải ngươi chết, chính là tôi sống!”

Tử Thất Thất rốt cục không nhịn được!

Chú thích: về mấy con số

74748: thất tứ thất tứ bát --> khứ tử khứ tử ba: đi tìm chết đi chết đi...

54548: ngũ tứ ngũ tứ bát --> Ngã tử ngã tử ba: tôi chết tôi chết...

Chương 135: Tôi muốn gặp Mặc Tử Hàn, dẫn tôi đi gặp anh ta!

Thật sự là không muốn nghe thêm những lời tự mãn khoe khoang của cô nữa, Tử Thất Thất lập tức nắm chặt thứ trong tay, vẻ mặt thành thật nói, “Cậu đã giúp tớ chuẩn bị mọi thứ, vậy... Tớ nhất định trở về!”

Cô nói xong liền lấy dũng khí, bước chân đi về phía cửa lớn của biệt thự.

“Thất Thất...” Phương Lam lại gọi cô.

“Gì nữa vậy?” Tử Thất Thất nhú mày hỏi.

“Không có gì, chỉ là... Tớ muốn đi cùng cậu!” Phương Lam đột nhiên tiến lên đứng ở cạnh cô.

“Cậu muốn đi cùng tớ?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Đúng vậy, chúng ta là chị em tốt nha, phải cùng sinh, cùng tử, đi thôi!” Phương Lam nói xong liền kéo tay cô đi nhanh về phía biệt thự Mặc gia.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, chân mày nhăn lại, trong lòng có muôn vàn điều lo nghĩ.

“Tiểu Lam, cậu rốt cuộc đang có cái ý định gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Tớ có thể có ý định gì chứ, chỉ là muốn giúp cậu thôi mà!” Phương Lam trả lời qua quýt.

“Giúp tớ?” Tử Thất Thất lặp lại hai chữ này.

Hành động cô ấy làm từ trước tới nay luôn làm người khác nghĩ không ra, mà buổi tối hôm nay, nhìn như cô ấy nói rất có đạo lý, giống như đúng như lời cô

ấy nói vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại thấy trăm ngàn chỗ hở.

Cô ấy cố ý dẫn cô tới nơi này, nói là vì muốn giúp cô có cơ hội trả ân tình, nhưng lý do này giống như rất gượng ép? Hơn nữa cô ấy còn chuẩn bị những thứ kia, thậm chí còn muốn cùng cô tiến vào đầm rồng hang hổ này, điều này cũng khiến cô không thể tưởng tượng được, hơn nữa biểu tình nhất định phải đi vào của cô ấy hiện tại, càng khiến cô nghi ngờ không giải thích được.

Rốt cuộc... Cô ấy đang tính toán cái gì?

“Thất Thất...” Phương Lam đột nhiên trầm giọng gọi cô.

“Hả?” Tử Thất Thất trả lời.

“Cậu tin tớ không?” Cô đột nhiên hỏi.

“Sao?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Tớ hỏi cậu, cậu có phải mặc kệ phát sinh chuyện gì, cậu cũng sẽ tin tưởng tớ?”

“Ừ, đúng, tớ tin cậu... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tớ cũng tin cậu!” Tử Thất Thất kiên định.

“Vậy thì cũng đừng hỏi nữa, một ngày nào đó tớ sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho cậu hay!”

“Quả nhiên, cậu có việc gạt tớ!”

“Ha ha... Xem như thế đi, xin lỗi!”

“Tại sao phải xin lỗi?”

“Ách... Tớ...”

“Quên đi, dù sao tớ cũng đã lựa chọn tin tưởng cậu rồi, cậu cũng không cần giải thích với tớ làm gì, cho dù bị cậu lợi dụng, tớ cũng cam tâm tình nguyện,

ai kêu cậu là người bạn tốt nhất trên thế giới này của tớ chứ? Tớ không giúp cậu... Thì ai giúp cậu đây!” Tử Thất Thất dịu dàng nói, trong giọng nói tràn ngập sự tín nhiệm, bền gan vững chí.

Phương Lam nhìn cô như vậy, trong lòng bắt đầu cảm thấy áy náy, chân mày khẽ chau lên.

Cô ấy luôn như vậy, từ nhỏ đã thế, chỉ cần cô không nói, cô ấy cũng sẽ không tiếp tục truy vấn, chỉ cần cô nói tin tưởng tớ, cô ấy sẽ không chút suy nghĩ chọn tin tưởng cô. Cô ấy tin cậy cô như vậy, cũng chưa từng nghi ngờ, nhưng, nhiều năm qua, cũng vẫn lừa gạt cô ấy.

Xin lỗi cậu...

Ba chữ kia, trong lòng cô đã nói không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà một ngày nào đó... Một ngày nào đó cô sẽ đem toàn bộ bí mật nói cho cô ấy biết, thẳng thắn đối mặt, không còn xa nữa, một chút nữa thôi... Đợi một chút nữa...

“Cám ơn cậu, Thất Thất!” Cô bỗng nhiên cảm kích nói.

“Bé ngốc, cậu còn khách khí với tớ làm gì, chúng tôi không phải người một nhà sao!” Tử Thất Thất khẽ nhíu mày oán trách.

Người một nhà?

Trên mặt Phương Lam lộ ra nụ cười chân ý thật lòng, ấm áp tràn đầy trong lòng, trên khuôn mặt vui sướng còn pha trộn một chút xấu hổ.

Người một nhà...

Những từ này ở trong thế giới của cô xa xỉ bao nhiêu, nhưng cô từ trước rất sớm rất sớm đã làm mất đi, không ngừng khiến cô, làm cho cô bị trói buộc trong thế giới cô độc đen kịt.

Cô từng thề, đời này... Vì cô ấy mà sống... Vì cô ấy mà chết...

“Người một nhà a, từ này thật không sai, nếu chúng tôi đã là người một nhà, vậy cậu không ngại hy sinh một chút, thay tớ thử nghiệm PC52528 tớ mới nghiên cứu ra, có được hay không?”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc, “PC... 52528? Đây là cái gì vậy?”

Tuy rằng cái tên an toàn hơn hai cái trước rất nhiều, nhưng...

Tôi khác tôi khác?

Cô đồ mồ hôi! (͡~ ͡~ ͡~)~

Tại sao cô có cảm giác bị tổn hại? Khác...

“Tớ từ chối, tớ tuyệt đối không muốn!” Cô kiên định trả lời.

“Hử? Tại sao? Giúp tớ đi mà...” Phương Lam bắt đầu làm nũng.

“Không giúp!”

“Thất Thất... Xin cậu đấy...”

“No way!”

“...”

Hai người cãi nhau đi tới, trong lúc vô tình liền đi tới cửa lớn Mặc gia, mà tâm tình khẩn trương cũng thả lỏng đôi chút.

Hai bảo vệ cửa thấy hai người phụ nữ xuất hiện, vội vàng đi ra, lớn tiếng hỏi, “Các cô đang làm gì ở đây?”

“Chúng tôi đến tìm người!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời.

“Tìm người?” Gã bảo vệ cao thấp đánh giá toàn thân các cô.

Hai người đều là người đẹp, chẳng lẽ là người của “Bách Hoa các”?

“Các cô muốn tìm ai?” Hấn cẩn thận hỏi.

“Chúng tôi...”

“Chúng tôi muốn tìm Kim Hâm!” Phương Lam cắt đứt lời Tử Thất Thất, ngăn cản cô không nói ra ba chữ Mặc Tử Hàn kia.

Tử Thất Thất kinh ngạc, nghi hoặc quay đầu nhìn cô.

Phương Lam nở nụ cười, khách khí nói, “Làm phiền anh, chúng tôi tìm Kim Hâm có chuyện rất quan trọng, có thể xin anh mau nói cho anh ta tới đây được không? Chúng tôi chờ ở đây!”

“Chuyện này...!” Gã bảo vệ do dự.

Tuy rằng cảm thấy mấy cô này có chút khả nghi, nhưng nếu thật sự là người của “Bách Hoa các”, vậy thì càng tuyệt vời.

“Được rồi, các cô chờ ở đây, tôi đi thông báo!”

“Được, cảm ơn anh!”

Phương Lam cao hứng cảm tạ, gã bảo vệ xoay người, đầu tiên hấn gọi một người khác tới trông chừng các cô, sau đó mới đi tới biệt thự ba tầng xa hoa kia.

Tử Thất Thất vẫn nghi hoặc nhíu mày, nhỏ giọng nói, “Tại sao không nói tìm Mặc Tử Hàn?”

“Ngốc thế, nếu nói thẳng, vậy chẳng khác nào cậu đem chuyện cậu tới tìm anh ta nói cho anh ta biết, vậy anh ta nhất định sẽ đề phòng, nhưng nếu cậu tìm Kim Hâm, như vậy sẽ không giống, cậu có thể lập tức yêu cầu anh ta dẫn cậu đi gặp Mặc Tử Hàn, dù sao anh ta cũng biết cậu, cũng biết quan hệ giữa cậu và Mặc Tử Hàn, anh ta sẽ không dám cãi lời của cậu, đến lúc đó... Chúng ta không phải có thể khiến Mặc Tử Hàn trở tay không kịp!”

“Thì ra là vậy!” Tử Thất Thất bỗng nhiên hiểu ra.

“Haiz...” Phương Lam thở dài thật sâu, lầm bầm nói, “Người tứ chi phát triển, cái đầu quả nhiên cũng đơn giản!” “Cậu nói cái gì?”

“Không... Không có gì, tớ chỉ nói là thần kinh vận động của cậu thật sự quá tốt rồi, nhưng so lại thì thần kinh não bộ hơi kém một chút.”

“Ý cậu nói là tớ rất dốt?”

“Không, tớ chỉ là cảm thấy không gian phát triển của thần kinh não bộ của cậu rất lớn, tiền đề trong tương lai không thể lường được...”

“Vậy thật sự cảm ơn lời khen ngợi của cậu!” Tử Thất Thất nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đâu có đâu có, ha ha...” Phương Lam cười khan mấy tiếng, sống lưng lạnh run.

...

Mấy phút sau

Người vừa mới vào thông báo cùng Kim Hâm tới chỗ các cô, khi Kim Hâm thấy Tử Thất Thất, anh ta vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt cứng nhắc lộ ra biểu tình không dám tin.

“Tử tiểu thư? Làm sao cô...”

“Tôi muốn gặp Mặc Tử Hàn!” Tử Thất Thất lớn tiếng cắt đứt lời anh ta.

“Nhưng, đại ca hiện tại đang nói chuyện với người khác, sợ rằng...”

“Tôi chỉ muốn gặp anh ta, anh lập tức mang tôi đi. Tôi biết anh ta hiện đang gặp Bách Hiên, nếu Bách Hiên xảy ra chuyện gì, hậu quả... Anh có thể gánh nổi không?”

Hậu quả?

Chân mày Kim Hâm khẽ chau lên.

Cô ấy nói hậu quả gì? Là chỉ Bách Hiên, hay là đang chỉ cô ấy?

“Này, tôi nói anh, một người đàn ông sao lại lè mề như vậy, mau dẫn bọn tôi vào, nơi này rất lạnh!” Phương Lam đột nhiên oán giận, cổ ý run rẩy.

Tầm mắt Kim Hâm lập tức chuyển dời đến trên người cô, nghi hoặc hỏi, “Cô là ai?”

“Tôi? Tôi là...”

“Cô ấy là bạn của tôi!” Tử Thất Thất nói tiếp.

Bạn?

Chân mày Kim Hâm chau lại, hai mắt nhanh chóng đánh giá toàn thân Phương Lam.

Tử Thất Thất sốt ruột mắt kiên nhẫn, lại một lần nữa mở miệng, uy hiếp nói, “Anh rút cuộc có mang chúng tôi đi gặp Mặc Tử Hàn không? Chẳng lẽ thực sự muốn tôi cầm con dao đặt lên cổ mình, dùng mạng mình để uy hiếp anh sao?”

Nghe thấy lời này, Kim Hâm vội vàng cúi đầu, nói, “Tử tiểu thư nghiêm trọng vấn đề rồi, tôi lập tức dẫn cô đi gặp đại ca!”

Tử Thất Thất lòng treo trên cao, rút cuộc từ từ hạ xuống.

“Mở cửa!” Kim Hâm lạnh lùng ra lệnh.

Gã bảo vệ vừa nãy lập tức mở cửa sắt ra.

Kim Hâm một bước đi tới bên cạnh Tử Thất Thất, cung kính khom lưng, đưa

tay phải ra nói, “Tử tiểu thư, mời!”

Trong lòng Tử Thất Thất bỗng nhiên thấp thỏm, chậm chạp bước đi vào đất Mặc gia, mà ngược lại... Cước bộ Phương Lam lại có vẻ có chút vội vàng, thật giống như khăn cấp muốn đi vào.

...

Cách cửa lớn 6m

Mặc Thiên Tân lại núp ở bên cây đại thụ ven đường, cậu nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh, đang định hành động, nhưng bỗng nhiên...

“Cậu là Mặc Thiên Tân, Mặc tiểu thiếu gia ư!?”

Chương 136: Bởi vì anh sợ... Sợ cô ấy hận anh cả đời

Nghe được giọng nói phía sau bỗng nhiên truyền đến, Mặc Thiên Tân sững sốt, cả người cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, biểu tình trên mặt cũng trở nên vô cùng bối rối.

Không phải đen như vậy chứ? Đã bị bắt được?

Làm sao bây giờ?

Cậu từ từ quay người lại, nhìn về mặt của người đàn ông xa lạ, giả vờ nghi hoặc nói, “Mặc Thiên Tân? Là ai vậy? Cháu không biết, chú nhận lầm người rồi à?”

Người đàn ông nhìn khuôn mặt cậu, lại xác định nói, “Tôi sẽ không nhận lầm, cậu chính là Mặc Thiên Tân, Mặc tiểu thiếu gia!”

“Không phải cháu!” Mặc Thiên Tân kiên quyết phủ nhận.

“...” Người đàn ông im lặng, hai mắt sắc bén nhìn cậu.

Mặc Thiên Tân bị hắn nhìn như chíp bông (tiếng gọi thân thương đối với trẻ mới sinh).

Rốt cuộc cái gã này là ai đây?

Là người của ba sao?

Nhưng cậu chưa từng gặp qua nha, nếu không phải vậy, vậy nhất định là người xấu rồi, thế chẳng phải cậu sắp gặp họa ư?

“A ha ha ha...” Cậu đột nhiên cười khan mấy tiếng, nói, “Trong biển người

mệnh mông này, có tất cả mấy người giống nhau, hơn nữa hiện tại tối mù, chú nhận lầm cũng không có gì lạ, ha ha ha... Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người có mất tay, ngựa có mất móng, con la đôi khi lại giả làm lừa, chú yên tâm đi, cháu sẽ không nói với người khác chú có mắt không trông nhận lầm người đâu, vậy... Thế nhé, cháu xin lỗi không tiếp chuyện nữa!”

Mặc Thiên Tân nói nhanh như gió, lập tức xoay người, muốn mau chóng rời đi.

“Mặc tiểu thiếu gia, xin chờ một chút!” Người đàn ông đột nhiên gọi cậu lại.

Mặc Thiên Tân tiếp tục đi, chẳng những không ngừng, ngược lại tốc độ tăng lên.

Bảo cậu chờ?

Hắn ngu à?

Đương nhiên là phải chạy, nhưng nếu không chạy được... Cũng chỉ có thể lại nghĩ biện pháp thôi.

“Mặc tiểu thiếu gia!”

Người đàn ông gọi cậu một tiếng, thấy cậu vẫn không dừng bước, tiếp tục chạy. Hai mắt khẽ nhú, sau đó bước nhanh đuổi kịp cậu, ngăn cản đường đi của cậu.

“Chú... Chú muốn làm gì?” Mặc Thiên Tân không tự chủ lui về phía sau, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm phương pháp thoát thân, nhưng...

“Mặc tiểu thiếu gia, thứ cho tôi vô lễ!”

“Cái gì? Vô... Vô...”

Lời Mặc Thiên Tân còn chưa dứt, hai mắt người đàn ông liền trừng lên, nhanh chóng vươn tay, giống như một lợi đao bổ về phía cổ cậu, trước mắt

Mặc Thiên Tân thành linh tối sầm, nháy mắt té xỉu.

Người đàn ông đỡ lấy thân thể nho nhỏ của cậu, sau đó dễ dàng ôm lấy, sải bước bỏ đi.

Dưới bầu trời đêm đen kịt, lại lần nữa khôi phục sự yên lặng...

...

Biệt thự lâu hai

Thư phòng

“Cốc, cốc, cốc!”

Cánh cửa gỗ phát ra thanh âm dễ nghe, trầm trầm lọt vào tai, nhẹ nhàng mà trầm bổng, nhưng bên trong cửa lại truyền đến thanh âm nguội lạnh nhập vào tim, kinh sợ chấn động...

“Vào đi!”

Hỏa Diễm nghe được thanh âm, lập tức mở cửa phòng, đồng thời nhường đường, cung kính cúi đầu, nói, “ Tổng giám Đốc Bách, mời vào!”

Hai mắt Bách Hiên thẳng tắp nhìn bên trong phòng, bước vào, cửa phòng ngay sau đó bị đóng lại.

Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế sa lon trong thư phòng, hai mắt lạnh lùng nhìn anh ta đi tới trước mặt của mình, khóe miệng từ từ vẽ ra nụ cười tà ác.

“Ngồi đi!” Anh khẽ nói.

Bách Hiên không có lên tiếng, nhưng cũng ngồi ở trên ghế sa lon, đối mặt với anh.

Cặp mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn nhìn thoáng qua khuôn mặt dịu dàng kia, anh cười tà, cầm lấy cái ly trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, sau

đó mới nói, “Tổng giám Đốc Bách, muốn uống rượu không?”

“Không cần, tôi tới đây cũng không phải muốn uống rượu với anh. Nói đi... Anh tìm tôi muốn nói chuyện gì?” Bách Hiên đi thẳng vào vấn đề, không muốn cùng anh ta dài dòng.

Hai mắt Mặc Tử Hàn khẽ nhú chặt, đây là điềm báo lửa giận bùng phát.

“Tôi muốn nói gì, anh hẳn là rất rõ ràng không phải sao?” Anh lạnh lùng nói.

Bách Hiên chống lại tầm mắt của anh, bác bỏ nói, “Tôi không rõ ràng lắm!”

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, đặt chiếc ly xuống, sau đó lạnh lùng nói, “Được, anh đã không rõ, vậy tôi liền nói thẳng, Tử Thất Thất có phải là đang ở chỗ của anh hay không?”

“...” Bách Hiên im lặng.

Chân mày Mặc Tử Hàn khẽ nhăn, lộ ra ánh mắt không vui, tiếp tục nói, “Là anh đưa cô ấy từ nước Anh về Đài Loan?”

“...” Bách Hiên vẫn im lặng như cũ.

“Anh từ đầu cũng không nói, nguyên nhân im lặng, là bởi vì bị tôi nói trúng rồi phải không!” Lời nói của Mặc Tử Hàn kiên định.

Hai mắt Bách Hiên đột nhiên sáng lên, “Không sai, là tôi, vậy thì thế nào?”

Sắc mặt Mặc Tử Hàn nháy mắt trở nên nguy hiểm, sát khí nồng đậm tựa hồ cũng vây quanh bên người.

“Cô ấy ở đâu?” Anh tra hỏi.

“Ở một nơi rất an toàn, ở một nơi anh không tìm thấy được.”

“Tìm không được? Anh cho rằng trên thế giới này có chỗ nào tôi không tìm thấy được ư?”

“Đương nhiên có, anh cũng không phải thần, anh cho rằng toàn bộ Trái Đất đều thuộc về anh sao?”

Trong nháy mắt không khí ở giữa hai người giống như Hoả Tinh đụng vào Địa Cầu, kiêu ngạo bùng nổ, trong lúc đó ai cũng không nhượng bộ ai.

“Bách Hiên, tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đem Tử Thất Thất lập tức trả lại cho tôi, bằng không...”

“Bằng không anh nghĩ thế nào?” Bách Hiên đột nhiên cắt đứt lời của anh, đánh bạo nói, “Muốn giết tôi sao?”

“Anh cho rằng tôi không dám?” Thanh âm Mặc Tử Hàn âm trầm đáng sợ.

Bách Hiên nhìn cặp mắt đầy giết chóc kia, cũng không có một chút lùi bước.

Từ lúc Hòa gọi điện thoại tới nói mình là thuộc hạ của anh ta, anh cũng đã đoán được anh ta muốn giết mình rồi, càng biết anh ta không có chuyện gì không dám làm, nhưng... Anh sẽ không khinh địch để mình vứt bỏ tính mạng như vậy, ít nhất, anh sẽ không chết trong tay hắn tôi.

“Anh dám... Nhưng anh không thể!”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhăn lại.

“Tôi không thể?” Anh nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy! Tôi biết anh muốn giết tôi, cũng dám giết tôi, nhưng anh biết tôi là ân nhân cứu mạng của Tử Thất Thất, cho nên anh không thể giết tôi... Bởi vì anh sợ... Anh sợ cô ấy sẽ hận anh cả đời!”

Lời Bách Hiên nói trực tiếp đánh trúng trái tim Mặc Tử Hàn, cơn thịnh nộ của Mặc Tử Hàn nhanh chóng tăng lên.

“Anh quá coi thường tôi rồi, Mặc Tử Hàn tôi không có chuyện gì là sợ hết cả!”

“Phải không?”

“Anh không tin? Vậy có muốn thử không!”

“Được!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên đứng lên, bàn tay to nhanh chóng rút ra một khẩu súng lục màu đen, chỉ vào đầu Bách Hiên.

Bách Hiên bình tĩnh nhìn súng trong tay anh.

Bình sinh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, không khỏi làm cho anh cảm thấy sợ hãi, nhưng... Nhưng một chút cũng không né tránh.

“A... Ha ha...” Anh khẽ cười, nụ cười châm chọc.

Lửa giận Mặc Tử Hàn công tâm, ngón trỏ từ từ bóp cò, lạnh lùng mở miệng lần nữa, “Nếu hiện tại đem Tử Thất Thất trả lại cho tôi, tôi tạm tha cho anh một mạng!”

“Không cần, anh nổ súng đi!” Bách Hiên không có chút nào sợ hãi.

Hai mắt Mặc Tử Hàn phần nộ từ từ nhú chặt, ngón trỏ thành linh di chuyển.

“Pằng --” một tiếng vang thật lớn, viên đạn nháy mắt bắn ra...

Ngoài cửa phòng

Kim Hâm mang theo Tử Thất Thất và Phương Lam đi vào lầu hai biệt thự. Chẳng biết tại sao, càng đến gần chỗ của Mặc Tử Hàn, trái tim Tử Thất Thất lại càng thấp thỏm, càng ngày càng khủng hoảng, mà Phương Lam đi bên cạnh cô, từ lúc đi vào biệt thự liền trầm mặc không nói. Cả người đều lặng lẽ, trầm trầm, vẻ mặt thành thật.

Cửa thư phòng

Cước bộ ba người vừa mới dừng lại, đột nhiên, bên trong cánh cửa truyền đến một tiếng súng vang.

“Pằng --”

Tất cả mọi người khiếp sợ trừng lớn hai mắt, Kim Hâm và Hỏa Diễm vẫn đứng ở cửa phòng lập tức phá cửa mà vào, trăm miệng một lời hô to:

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Mà ngay sau đó Tử Thất Thất và Phương Lam cũng chạy vào, kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên trong thư phòng, nhìn Mặc Tử Hàn trong tay cầm súng lục màu đen hướng về phía Bách Hiên ngồi ở trên ghế sa lon đối diện.

“Bách Hiên --”

Tử Thất Thất hét to một tiếng, Mặc Tử Hàn thành linh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô.

Cô ấy tại sao lại ở đây? Cô ấy làm sao lại tới đây?

“Bách Hiên --”

Tử Thất Thất lại một lần nữa lớn tiếng kêu, lập tức chạy tới trước sofa, hai tay kích động kiểm tra thân thể anh ta, cực kỳ hoảng sợ nói, “Anh không sao chứ? Anh có bị thương chỗ nào không? Bách Hiên... Bách Hiên... Anh thế nào rồi? Đạn bắn vào chỗ nào? Anh trả lời em đi, anh nói chuyện đi... Đừng dọa em...” Cô vội vàng tìm kiếm vết thương ở trên người của anh ta, thanh âm sợ hãi không ngừng run rẩy.

Nhưng là đột nhiên...

Hai bàn tay to của Bách Hiên bắt được hai tay lạnh như băng của cô, dịu dàng cười nói, “Anh không sao, anh không có bị thương, em yên tâm đi, đạn cũng không có ở trên người anh!”

Không có?

Tử Thất Thất kinh ngạc, hai mắt nhìn đến lưng ghế bên cạnh, trên tấm da màu đen vừa vặn có một lỗ thủng giống như một viên đạn nhỏ.

Bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức trái tim trở nên thấp thỏm, quay đầu lại, nhìn Mặc Tử Hàn đứng ở đối diện.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt kích động của cô, vừa mới nghe được thanh âm của cô, thấy vẻ mặt kích động của cô, còn hai tay bọn họ đang nắm chặt.

Lửa giận... Ở trong lòng âm thầm dâng trào.

Người phụ nữ đáng chết này...

Cô ta thật to gan.

“Anh ta hiện tại đúng là không sao...” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, âm trầm nói, “Nhưng lập tức sẽ chết!”

Nói xong, anh lại cầm súng trong tay ngắm vào trái tim Bách Hiên, chậm rãi chạm vào cò súng.

Chương 137: Trốn thoát thành công, nhưng Phương Lam...

“Dừng --”

Tử Thất Thất la to, dùng thân thể của mình che cho Bách Hiên, hai mắt kiên định chống lại ánh mắt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn.

“Em tránh ra cho tôi!” Mặc Tử Hàn ra lệnh, con ngươi tức giận mở rộng.

“Tôi không tránh!” Tử Thất Thất kiên nghị cự tuyệt.

“Tử Thất Thất... Tôi bảo em tránh ra, nếu không tôi ngay cả em cũng giết!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói, từng chữ từng câu đều mang theo lửa giận không lồ.

Tử Thất Thất không có bất kỳ sự sợ hãi nào mà hai mắt thẳng tắp nhìn sự phần nộ trong mắt của anh, cô quật cường ngẩng cao đầu, lại một lần nữa kiên định nói. “Được, nếu anh muốn giết chúng tôi, vậy làm đi!”

Sự phần nộ trong mắt Mặc Tử Hàn giống như núi lửa bộc phát.

Người đàn bà đáng chết, cô ấy vậy mà ở trước mặt của anh dùng tính mạng mình che chở cho gã đàn ông này, cô ấy vậy mà trắng trợn ở trước mặt anh quan tâm đến người đàn ông khác, thậm chí không có mảy may do dự... Cô ấy vì gã đàn ông này mà có thể quên mình. Không phải nói trong lòng cô ấy người quan trọng nhất chỉ có hai người thôi sao? Vậy thì tại sao? Tại sao cô ấy phải khản trương vì hắn ta như vậy, tại sao cô ấy phải lo lắng cho hắn ta như vậy, lẽ nào, phân lượng người đàn ông này trong lòng cô ấy... Vượt qua cả anh sao?

Đáng chết...

Người đàn bà chết tiệt, người đàn bà chết tiệt, người đàn bà chết tiệt...

Cứ giết cô ấy cho rồi, như vậy anh sẽ không phải thống khổ nữa, cũng không phải hao hết tâm tư muốn cô ấy chấp nhận, càng sẽ không trở thành như thế này, tất cả chỉ vì cô ấy, anh mới trở thành bộ dạng này, chỉ cần cô ấy chết, như vậy tất cả đều chấm dứt, anh vẫn là anh, mà cô ấy... Từ nay về sao biến mất...

Giết cô ấy, giết cô ấy, nhưng... Trái tim đang nhảy lên trong thân thể kia, dường như đang hét lên với anh: Không được, không được, không được!

“Em người phụ nữ đáng chết này, em thật sự vì hấn ta mà chết?” Anh hét lên chát vắn.

Biểu tình trên mặt Tử Thất Thất không có bất kỳ biến hóa gì, vẫn kiên định như cũ, vẫn quật cường như cũ, còn thêm một phần quyết tâm.

Cô trả lời, “Đúng vậy!”

Nghe câu trả lời không chút do dự này, sự phẫn nộ của Mặc Tử Hàn nháy mắt phá tan lý trí.

“Vậy cô chết đi!” Nói xong, ngón trỏ hấn liền động đến cò súng.

“Thất Thất --”

“Thất Thất --”

Bách Hiên và Phương Lam hai người đồng thanh hô to.

Tử Thất Thất không sợ hãi chút nào, hai con mắt sáng rõ nhìn đôi mắt phẫn nộ thâm thúy của Mặc Tử Hàn.

Mà ngón trỏ bóp cò của Mặc Tử Hàn, vẫn có chút chần chờ.

Tính mạng của cô ấy chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của anh, chỉ cần anh động ngón trỏ, cô ấy sẽ lập tức chết trước mặt anh, nhưng, anh thực sự muốn cô ấy

chết sao? Hay vẫn hi vọng cô ấy sống? Mà cảm xúc vừa do dự vừa tức giận bên trong khiến tim anh... bắt đầu đau đớn...

“Thất Thất, ngu ngốc, làm sao cậu lại quên PC54548?” Phương Lam nhìn Mặc Tử Hàn còn chưa nổ súng, lập tức nhắc nhở cô.

Tử Thất Thất đột nhiên cả kinh.

PC54548?

Đúng vậy, cô như thế nào lại quên thứ này.

Mà khi Phương Lam nói chuyện, tầm mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên dời đi, nhìn khuôn mặt kích động của Phương Lam.

Cô ta là ai?

Anh đột nhiên nhú mày, hốc mắt tức giận nhú lại.

Kim Hâm và Hỏa Diễm thấy ánh mắt của Mặc Tử Hàn, đồng thời nhanh chóng bắt lấy hai cánh tay của Phương Lam, mà lúc tất cả mọi người không có để ý câu nói kỳ quái kia của Phương Lam thì Tử Thất Thất kích động lấy một viên cầu màu đen trong túi ra, dùng sức ném nó xuống đất.

“Bùm --” một tiếng vang cực lớn, lỗ tai mọi người đều nhức nhối, mà bên trong thư phòng nháy mắt tràn ngập sương khói dày đặc, đồng thời, tất cả mọi người bên ngoài biệt thự cũng nghe được tiếng nổ, đều kích động chạy tới nơi phát ra thanh âm.

Sau khi Tử Thất Thất ném ra PC54548 liền dùng cái khăn tay màu trắng Phương Lam đưa bịt miệng Bách Hiên lại.

“Đi mau!” Cô nắm tay anh ta, lần mò phương hướng cửa phòng, vội vã rời đi.

“Kim Hâm, Hỏa Diễm, đóng cửa lại!” Mặc Tử Hàn lập tức lớn tiếng hét, sau đó nhanh chóng lấy tay che miệng mình, nhưng được vật trong sương khói vẫn hít vào một ít.

“Vâng!”

“Vâng!”

Kim Hâm và Hỏa Diễm đồng thanh trả lời, đồng thời thả tay Phương Lam ra, vội vàng xoay người thi hành mệnh lệnh của Mặc Tử Hàn, nhưng lúc bọn họ buông tay ra thì Phương Lam đột nhiên ngược lại bắt lấy tay hai người bọn họ, dùng sức kéo một cái, lôi hai người trở về, sau đó rất nhanh buông tay ra, chuẩn xác nắm lấy quai hàm của hai người, khiến bọn họ mở to mồm, để sương khói tiến vào trong mũi miệng của bọn họ, ý thức của Kim Hâm và Hỏa Diễm bỗng nhiên mơ hồ, thân thể cũng đột nhiên như nhũn ra...

Cặp mắt sâu sắc của Phương Lam quét một vòng trong thư phòng đầy khói, xác định Tử Thất Thất và Bách Hiên đã rời đi, sau đó mới buông hai người kia ra, cũng rời đi.

Chỉ trong vài giây, Mặc Tử Hàn, Kim Hâm, Hỏa Diễm, ba người đều té xỉu trên mặt đất, mà những người chạy tới sau đó chỉ muốn xua tan khói trong phòng, cứu được đại ca của bọn họ mà hoàn toàn quên mất ba người đã chạy đi kia...

...

Phía tây biệt thự, dưới vách tường cao hơn hai thước

Tử Thất Thất kéo Bách Hiên không ngừng chạy điên cuồng, cô biết nếu chạy theo hướng cửa lớn, nhất định không ra được, cho nên không thể làm gì khác hơn đành tùy tiện chọn một phòng tuyến bên hướng tây, thẳng đến đụng vách tường này.

“Thất Thất, em không sao chứ?” Bách Hiên khẩn trương nhìn cô, hai mắt quét toàn thân cô, xác định cô vẫn bình an vô sự.

Mà Tử Thất Thất lại hoàn toàn không kịp trả lời, cô ngửa đầu nhìn vách tường cao hơn hai thước, nhìn đỉnh chỉ chút những mảnh kiếng bể.

“Cởi quần áo!” Cô kích động mở miệng.

“Cái gì?” Bách Hiên nghi ngờ.

“Mau cởi quần áo đi!” Tử Thất Thất không có giải thích gì, lập tức vươn tay mình, mạnh mẽ cởi cúc áo tây trang của anh, sau đó lột áo anh ra.

Bách Hiên hoàn toàn không hiểu ra sao.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao lại ngay lúc này cởi quần áo? Cô ấy muốn làm gì?

Một giây sau... Hết thấy đáp án đều được lý giải.

Tử Thất Thất cảm ân phục của Bách Hiên, dùng sức ném qua đỉnh tường cao cao, che khuất những mảnh kiếng bể chỉ chút kia, sau đó kích động nói, “Mau leo lên.”

“Cái gì? Leo lên?” Bách Hiên ngẩng đầu nhìn vách tường cao hơn hai thước, bắt đầu do dự.

“Anh lo lắng cái gì hả? Mau leo lên, đừng có nói với em anh không biết leo tường chứ!” Tử Thất Thất gấp gấp.

“...” Bách Hiên bỗng nhiên im lặng.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt bối rối kia, bất đắc dĩ nói, “Không thể nào, anh thật không biết leo tường? Nhưng cho dù anh chưa từng leo tường, cái tường này cũng chỉ cao hơn anh hai cái đầu, không khó khăn đến mức ấy chứ? Nếu không... Anh giẫm lên lưng em rồi leo lên đi!” Cô nói xong hai đầu gối liền quỳ xuống mặt đất, dùng thân thể của mình làm băng ghế.

Bách Hiên nhìn bộ dáng dũng cảm của cô, xấu hổ vội vàng nói, “Không, không cần, anh leo lên, tự anh leo lên!”

“Được, vậy anh mau lên, em giúp anh!” Tử Thất Thất nhanh chóng đứng lên, sau đó hai tay ôm lấy chân anh, dùng hết toàn lực đẩy thân thể anh lên.

Bách Hiên xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ cho xong.

Anh đường đường nam nhi bảy thước, ngay lúc này lại bị một người phụ nữ gầy yếu ôm trợ giúp anh leo tường, điều này thật sự là quá mất mặt, anh thật muốn khoét một cái động, lập tức chôn mình xuống đó.

Mà Tử Thất Thất vô cùng ra sức ôm lấy anh, sau đó vòng quanh hông anh, dùng hết toàn lực đẩy cả người anh lên tường, rốt cục Bách Hiên thuận lợi vượt qua, mà lúc anh cũng muốn giúp cô thì Tử Thất Thất đã nhanh nhẹn leo lên đỉnh tường, hoa lệ nhảy một cái, hai chân thoải mái rơi xuống đất, không có phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Bách Hiên thấy vậy có chút kinh ngạc đến ngây người.

Hiện tại anh mới hiểu rõ, một tuyển thủ teakwondo và một người đàn ông bình thường có sự khác biệt lớn đến nhường nào...

Đồ mồ hôi!

“A, thôi rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên kinh hô.

“Sao vậy?” Bách Hiên mau chóng thoát ra khỏi mặc cảm tự ti, khăn trương nhìn cô.

“Thôi rồi nguy rồi nguy rồi!” Tử Thất Thất không ngừng lặp lại hai chữ này.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Bách Hiên cũng lo lắng theo.

Chân mày Tử Thất Thất nhíu lại thật sâu, đại sự không ổn nói, “Không thấy Tiểu Lam đâu hết!”

Lúc này Bách Hiên mới hòa hoãn tinh thần lại.

Sau khi chạy khỏi thư phòng lầu hai, Tử Thất Thất đã nắm lấy tay anh nhanh chóng chạy xuống lầu, sau đó vẫn chạy, vẫn chạy, chạy tới đây, sau đó leo tường, mà lúc bọn họ thoát khỏi hiểm cảnh, lúc này mới phát hiện Phương

Lam căn bản là không có đi theo phía sau bọn họ.

“Không được, em muốn vào tìm cô ấy!” Tử Thất Thất hoang mang nói, lại muốn leo tường đi vào.

“Thất Thất!” Bách Hiên lập tức nắm lấy cánh tay cô, ngăn cô lại.

“Anh buông em ra, em tuyệt đối không thể để Tiểu Lam ở cái chỗ nguy hiểm này được, em muốn đi tìm cô ấy!”

“Thất Thất, em đừng vội, hãy nghe anh nói!”

Chân mày Tử Thất Thất chau lại một chỗ, căn bản hoàn toàn không có kiên nhẫn nghe anh nói cái gì, chỉ muốn mau chóng leo tường đi vào tìm Phương Lam.

Nhưng Bách Hiên lại nắm chặt tay cô, nói, “Em không cần lo lắng, Phương Lam thông minh như vậy, cô ấy nhất định không có việc gì, với lại một người thông minh cơ trí giống như cô ấy, phải thất lạc chúng ta mới đúng. Hơn nữa, cho dù cô ấy thật sự bị Mặc Tử Hàn bắt được, anh cũng có biện pháp mang cô ấy bình an vô sự về bên cạnh em!”

Tử Thất Thất nghe được lời của anh, thấp thỏm trong lòng liền bình tĩnh trở lại, nhưng lại khiến cô nhớ lại một chuyện khác...

Chương 138: Hết lần này tới lần khác

Phương Lam làm việc luôn luôn cẩn thận, từ việc cô ấy xếp đặt kế hoạch cũng có thể thấy được, cô ấy là một người tâm tư kín đáo, cho nên cô ấy nhất định sẽ không để bản thân bị nguy hiểm, cũng nhất định không thể nào không cẩn thận lại lạc bọn họ được, trừ phi... Cô ấy cố ý bỏ đi, hoặc là, cô ấy căn bản là không có ý định đi cùng bọn họ.

Với lại, cẩn thận nghĩ một chút...

Tối hôm nay cô ấy vô cùng kỳ quái, từ lúc dẫn cô tới Mặc gia, vẫn còn có kế hoạch gì đó, mặc dù cô ấy không nói, cô cũng không hỏi, nhưng từ kết quả này mà xem, cô ấy hẳn là cố ý tới Mặc gia, thậm chí có thể nói, cô ấy là muốn tìm cách đi vào Mặc gia, nhưng tại sao cô ấy lại muốn vào Mặc gia đám rông hang hổ này, còn muốn ở trong Mặc gia làm gì, cô... cũng không thể biết.

“Tiểu Lam...” Tử Thất Thất nói khẽ, trong lòng âm thầm hỏi một câu: cậu rốt cuộc đang làm gì vậy?

“Thất Thất...” Bách Hiên thấy cô ngần ra, khẽ lớn tiếng gọi cô.

“A?” Tử Thất Thất lúng túng trở lại bình thường.

“Chuyện Phương Lam anh sẽ nghĩ biện pháp, cho dù cô ấy thật sự rơi vào trong tay Mặc Tử Hàn, cô ấy cũng nhất định sẽ không sao, em yên tâm đi... Anh có biện pháp bảo vệ cô ấy an toàn!” Về mặt Bách Hiên kiên định.

Tử Thất Thất thấp thỏm bất an có chút hỗn loạn.

Hiên tại, cô không sợ Phương Lam bị Mặc Tử Hàn bắt được, mà bây giờ cô quan tâm chính là cô ấy rốt cuộc muốn ở Mặc gia làm cái gì.

Nhưng ngàn vạn lần đừng làm loạn mới tốt...

“Em biết rồi, chúng ta về trước thôi!” Cô nói khẽ, ra vẻ trấn định, lập tức xoay người muốn đi khỏi đây.

Bách Hiên nhìn biểu tình trầm trọng trên mặt cô, trong lòng cũng có rất nhiều nghi ngờ, mà lớn nhất chính là...

Phương Lam, một cô gái yếu đuối, tại sao lại muốn tới đây?

...

Bên trong biệt thự

Tất cả mọi người bởi vì tiếng nổ vừa mới phát ra kia đều trở nên luống cuống tay chân, thấp thỏm bất an, mà Phương Lam sau khi bỏ chạy khỏi thư phòng, cô thấy hương Tử Thất Thất và Bách Hiên bỏ trốn, lại quét sạch mấy cái đuôi đi theo bọn họ rồi xác nhận an toàn của hai người mới quay lại, lại một lần nữa tới biệt thự Mặc gia, đi tới tầng ngầm dưới đất.

Cô giống như vô cùng hiểu rõ địa hình của Mặc gia, chọn lựa chuẩn xác từng ngõ ngách, tránh khỏi từng tên bảo vệ, trong vầng phút ngắn ngủi liền tìm tới nơi cô muốn tìm.

Một hầm giam!

Cô đột nhiên mừng rỡ như điên, nhìn hầm giam trước mắt, nhìn vách tường bằng sắt, nhìn cửa lao bằng sắt, còn có khe hở rất nhỏ ở cửa lao.

Không sai, chính là trong này!

Cô kích động tiến lên, vươn tay muốn mở cánh cửa kín này, nhưng...

Một luồng điện mạnh mẽ truyền vào hai tay cô rồi truyền lại vào cả thân thể.

“A ---”

Cô kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người thành linh bắn ra, nặng nề ngã xuống

đất, thân thể co quắp lại, sau đó mới từ từ khôi phục, nhưng cảm giác tê dại vẫn còn lưu lại.

Đây là có chuyện gì?

Tại sao lại có điện?

Hơn nữa dòng điện còn mạnh như vậy, nếu cô là người bình thường đã sớm chết rồi.

Đáng chết!

Lẽ nào vách tường và cửa lao đều lắp đặt thiết bị gây điện? Cho nên mới dùng sắt? Vậy thì nguồn điện ở đâu? Dây dẫn ở đâu?

Hai mắt cô nhanh chóng tìm kiếm, chỉ cần tìm được rồi phá dây dẫn đi, vậy cánh cửa với vách tường bằng sắt này đối với cô căn bản là không có vấn đề, nhưng cô tìm hết mọi chỗ nhưng lại không có thấy, chẳng lẽ là ở bên trong cửa lao sao?

Làm sao bây giờ?

Thật vất vả mới vào khu biệt thự Mặc gia bảo vệ sâm nghiêm này, thật vất vả mới tìm được nơi này, rõ ràng hiện tại đã gần trong gang tấc, chẳng lẽ cô phải trợn mắt nhìn mà không có biện pháp đi vào sao?

“Ai đây?”

Người canh gác vừa mới nghe được thanh âm sợ hãi nào đó, cho nên lập tức chạy tới nơi này xem xét, không nghĩ tới vậy mà thấy được một người phụ nữ gục trên mặt đất.

“Người đâu, có người xông vào hầm giam!” Hắc vừa lấy súng ra vừa hô to.

Lông mày Phương Lam cau lại, lập tức đứng lên, hoàn toàn không sợ súng trong tay gã kia, hai ba bước đã tới trước mắt gã, không đợi gã kịp phản ứng, cô lập tức vươn tay, bóp lấy cổ gã, chỉ nghe một tiếng “răng rắc”, xương cổ

nhảy mất bị bẻ gãy, người nọ lập tức mất mạng.

“Linh Linh linh - - - Linh Linh linh - - -”

Thanh âm báo động chói tai đột nhiên vang lên, Phương Lam vùng tay vút thì thể gã kia lên mặt đất, hai mắt cô hung hăng nhìn chăm chăm cửa lao bằng sắt kia, chân mày nhíu lại, dùng sức nắm chặt hai tay.

Cô sẽ trở lại!

Cô nhất định sẽ trở lại!

Hung hăng cắn răng, sau đó đột nhiên xoay người, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ba giờ sau

Biệt thự Mặc gia từ từ khôi phục lại sự bình tĩnh, mỗi người đều trở lại cương vị của mình tiếp tục công việc, mọi chuyện giống như chưa từng xảy ra, mọi thứ... Lại như cũ...

Trong phòng ngủ lầu hai

Mặc Tử Hàn nằm ở trên giường lớn mềm mại, đột nhiên chau mày, sau đó mở hai mắt ra.

“Đại ca!”

Thỏ Nghiêu vẫn đứng bên giường thấy anh mở mắt, lập tức cung kính khom lưng chín mươi độ về phía anh.

Mặc Tử Hàn cau mày ngồi dậy, trong đầu nghĩ lại chuyện trước khi hôn mê, chân mày lại sâu hơn một tầng, mà hai tay cũng hung hăng nắm chặt.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Thưa đại ca, ba giờ!” Thổ Nghiêu trả lời.

Ba giờ?

Lần này dùng không phải thuốc mê lần trước sao?

“Kim Hâm và Hỏa Diễm đâu?” Hai mắt anh lạnh như băng quét một lượt cả gian phòng, chỉ có một mình Thổ Nghiêu.

“Bọn họ vẫn còn hôn mê, rất nhanh sẽ tỉnh lại!” Thổ Nghiêu lại trả lời.

“Vậy Tử Thất Thất đâu?”

“...” Thổ Nghiêu khẽ dừng lại, lần thứ ba mở miệng vẫn máy móc nói, “Tử tiểu thư và Tổng giám Đốc Bách, còn có cô gái Tử tiểu thư mang đến, bọn họ đều đã trốn khỏi biệt thự, bây giờ còn chưa tìm được tung tích bọn họ.”

Mặc Tử Hàn nghe được lời anh ta, lửa giận tăng lên, khuôn mặt lạnh như băng đằng đằng sát khí.

Lại để cho cô ấy chạy thoát?

Người phụ nữ chết tiệt kia lại thoát khỏi anh! Thật là đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Tại sao anh không có cách nào bắt được cô ấy? Tại sao anh không có biện pháp trói buộc cô ấy bên cạnh mình? Rõ ràng chỉ là một người phụ nữ nhỏ, rõ ràng có sự khác biệt so với anh, rõ ràng ở trước mặt của anh thì nhu nhược không chịu nổi một kích, nhưng tại sao cô ấy có thể hết lần này đến lần khác thoát khỏi tay anh?

Sớm biết kết quả chính là công dã tràng như thế này, vậy từ lúc anh giơ súng về phía cô anh không nên do dự, một súng bắn chết cô, nhưng mà...

“Đại ca!” Thổ Nghiêu đột nhiên lên tiếng, cắt đứt luồng suy nghĩ của anh.

“Nói!” Anh lớn tiếng, gầm nhẹ.

Thỏ Nghiêu khẽ cúi đầu, khẽ nói, “Đại ca ngài không cần phải lo lắng, Tử tiểu thư nhất định sẽ trở lại bên cạnh đại ca!”

Nghe lời của anh ta, hai mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn đột nhiên nhìn chăm chăm anh ta, lạnh lùng nói, “Cậu dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy!”

“Chỉ bằng việc tôi bắt được một người!”

Một người?

Mặc Tử Hàn nghi hoặc!

“Là ai!”

“Là Mặc Thiên Tân, Mặc tiểu thiếu gia!”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc!

Mặc Thiên Tân?

Anh ta bắt được Mặc Thiên Tân?

“Chuyện như thế nào?” Anh hỏi tới.

Thỏ Nghiêu trả lời, “Ba giờ trước, tôi trong lúc vô tình phát hiện tiểu thiếu gia lén lút núp ở phụ cận cửa lớn, tôi nghĩ nếu có cậu ấy, liền nhất định tìm được Tử tiểu thư, cho nên bắt cậu ấy tới!”

“Nó giờ ở đâu?”

“Đang ở phòng kế bên!”

“Mang nó tới đây!”

“Chuyện này... Sợ rằng...”

Mặc Tử Hàn thấy anh ta ấp a ấp úng, chân mày càng cau chặt, trầm giọng rít lên ra lệnh, “Nói cho tôi!”

“Vâng!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh, “Bởi vì từng nghe Kim Hâm và Hỏa Diễm từng nói tiểu thiếu gia thông minh nhanh trí, mưu ma chước quỷ vô cùng, hơn nữa vốn có thể ở trong lời nói hỗn loạn suy nghĩ người khác, nhân cơ hội thoát thân, cho nên lúc thuộc hạ nhìn thấy tiểu thiếu gia liền tự tiện đánh ngất xiu cậu ấy, cho nên lúc này cậu ấy còn hôn mê, không có cách nào dẫn cậu ấy tới gặp đại ca... Mọi chuyện đều do tôi tự tiện làm chủ, xin đại ca trách phạt!”

Mặc Tử Hàn nghe lời giải thích của anh ta, lửa giận nội tâm mơ hồ lui bớt vài phần.

Anh ta nói không sai, bất kể là ai nhìn thấy đứa bé kia, chỉ cần hơi thả lỏng nói với nó mấy câu, cũng sẽ bị lời của nó dẫn dụ, lúc trước Kim Hâm và Hỏa Diễm chính là ví dụ tốt nhất, mà nhìn thấy nó rồi lập tức đánh ngất xiu mang về, đây là phương pháp tốt nhất.

“Cái này không thể trách cậu, cậu làm rất tốt!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng, cơn giận dữ cũng chậm chậm bình phục.

Nhưng Thổ Nghiêu vẫn cúi đầu cau mày, hồi lâu cũng không có ngẩng đầu lên, hơn nữa còn thấp thỏm mở miệng, lại kêu, “Đại ca...”

Mặc Tử Hàn thấy thanh âm anh ta rề rà, nhìn bộ dáng khẩn trương của anh ta, nghi ngờ nói, “Còn có chuyện gì?”

“Đại ca, lúc anh hôn mê và Tử tiểu thư chạy trốn... Hàm giam bị người khác xâm nhập!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt trừng lớn, lộ ra khuôn mặt khiếp sợ.

Hàm giam bị người khác xâm nhập?

“Là ai? Có bắt được người không?” Anh lớn tiếng chất vấn, trong lòng bối rối không thôi.

Chương 139: Thích là gì? Yêu là gì?

“Vẫn chưa!” Thổ Nghiêu trả lời.

“Ngay cả là ai cũng không biết?” Mặc Tử Hàn khẩn trương hỏi tới.

Thổ Nghiêu cúi đầu thật sâu, trả lời, “Sau khi tiếng nổ phát ra, hệ thống giám sát hầm giam liền bị người phá hủy, cũng không thấy rõ người đó là ai, mà bảo vệ hầm giam gần nhất sau khi phát ra tiếng cảnh báo liền bị người đó vịn gãy cổ, có thể do anh ta thấy được khuôn mặt người đó cho nên bị diệt khẩu!”

Mặc Tử Hàn nghe những lời này khuôn mặt liền trở nên kích động.

Rốt cuộc là ai xông vào hầm giam?

Hắn tới hầm giam làm gì?

Hơn nữa mọi chuyện đều trùng hợp như vậy? Đầu tiên là Tử Thất Thất, liên tiếp các sự việc lập tức xảy ra, quả thực giống như là được tỉ mỉ xếp đặt, mà mưu kế này vô cùng tinh diệu, lợi dụng vụ nổ lớn như vậy để khiến mọi người bên trong sợ hãi, sau đó bọn họ một bên nhân cơ hội chạy thoát, một bên nhân cơ hội nhảy vào, thật sự là một biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng mà... Người có thể nghĩ đến biện pháp tốt như vậy là ai đây?

Tử Thất Thất? Bách Hiên? Hay là...

Trên khuôn mặt Mặc Tử Hàn đột nhiên lộ ra một tia kinh nghi.

Lúc Tử Thất Thất xông vào thư phòng, người phụ nữ đi cùng cô ấy là ai? Lẽ nào... cô ta chính là Phương Lam?

Anh nhớ rõ cô ta đã hô lên với Tử Thất Thất một tiếng, “Thất Thất, ngu ngốc, sao cậu lại quên PC54548?”

PC54548?

Đây là biệt hiệu? Là biệt hiệu để cho phát nổ khiến bọn họ hôn mê? Thứ này lần đầu tiên anh thấy, hẳn là do cá nhân nghiên cứu chế tạo, hơn nữa bên trong tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, chẳng lẽ thứ đó là do người phụ nữ kia làm ra? Là do người phụ nữ tên Phương Lam kia làm? Vậy thì... Người xông vào hầm giam cũng là cô ta sao?

Cô ta rốt cuộc là ai?

“Cốc, cốc, cốc!”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mặc Tử Hàn, cũng cắt đứt lo lắng của anh.

“Vào đi!” Anh lạnh giọng.

Cửa phòng bị mở ra, Kim Hâm và Hỏa Diễm cùng đi vào, đứng ở trước mặt của hắn, cung kính cúi đầu.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Cặp mắt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn nhìn bọn họ, đầu tiên nói một câu, “Hai người không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì, cảm ơn Đại ca đã quan tâm!”

“Không có gì, cảm ơn đại ca đã quan tâm!”

Hai người đồng thanh, nhưng vẫn cúi đầu, cũng không có ngẩng lên.

“Sao vậy? Các cậu có chuyện gì muốn nói?” Mặc Tử Hàn khẽ nhíu mày, nhìn bọn họ.

“Đại ca!” Kim Hâm mở miệng trước tiên, máy móc nói, “Chuyện lần này là lỗi của tôi, tôi không nên tự ý mang Tử tiêu thư vào, tôi phải cẩn thận mới đúng, xin Đại ca nhất định phải trách phạt tôi!”

Đôi mắt Mặc Tử Hàn hờ hững nhìn thân hình cao lớn của anh ta, nhìn chân bọn họ vẫn còn chưa vững, tựa hồ là thuốc mê vẫn còn chưa tan hết.

Anh nhú mày âm thầm thở dài một hơi, sau đó lạnh lùng nói, “Chuyện lần này đích xác là lỗi của anh, nên phạt! Nhưng tôi nghĩ cậu với Hỏa Diễm vội vã chạy tới đây như vậy, hẳn không phải vội vã tới đòi phạt a? Nói đi... Còn có chuyện gì?”

“Thưa Đại ca!” Hỏa Diễm khẽ ngẩng đầu lên, nhìn anh, nói, “Lúc xảy ra chuyện, anh hạ lệnh cho chúng tôi lập tức đóng cửa, hai người chúng tôi bởi vì gấp gáp cho nên buông lỏng tay người phụ nữ kia, nhưng người phụ nữ kia lại trở tay nắm lấy chúng tôi, tuy rằng nhất thời khinh thường, nhưng người bình thường không thể chế phục chúng tôi, thế mà thân thủ người phụ nữ kia...” Hỏa Diễm muốn nói lại thôi.

“Nói tiếp đi!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, nói tiếp, “Thân thủ cô ta tuyệt đối không dưới chúng tôi, có lẽ là sát thủ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp!”

Sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp?

Chân mày Mặc Tử Hàn càng chau càng chặt.

Nếu thân thủ người phụ nữ kia thật sự tốt như vậy, thế thì người xông vào hầm giam nhất định là cô ta.

“Hỏa Diễm!” Anh đột nhiên lớn tiếng.

“Vâng!” Hỏa Diễm khẽ cúi đầu, chuẩn bị lĩnh mệnh.

“Anh đi điều tra một người phụ nữ tên là Phương Lam, nhất định phải tỉ mỉ điều tra cho tôi, từ lúc cô ta sinh ra, bất kể là chuyện gì đều phải tra xét rõ

ràng cho tôi!”

“Vâng!”

“Kim Hâm!”

“Vâng!” Kim Hâm cũng khẽ cúi đầu, chuẩn bị lĩnh mệnh.

Đôi mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn anh ta, nói, “Tôi vừa nãy đã nói anh đáng bị phạt, vậy tôi hiện tại xử phạt anh, tôi lệnh cho anh trong vòng một tháng tìm được người phụ nữ tên là Phương Lam này, bắt cô ta tới trước mặt tôi!”

“Vâng!” Kim Hâm lĩnh mệnh.

“Thỏ Nghiêu!” Mặc Tử Hàn đem tầm mắt chuyển dời đến trên người của anh ta.

“Vâng!” Thỏ Nghiêu cùng Kim Hâm và Hỏa Diễm giống nhau, khẽ thấp người, chờ đợi mệnh lệnh.

“Anh canh giữ bên cạnh tiểu thiếu gia, nó dậy thì gọi người báo cho tôi biết, đồng thời... Phải một tác cũng không rời trông chừng nó, nó nói gì anh cũng đừng tin tưởng, anh chỉ cần bảo vệ tốt nó cho tôi, giám sát nó tốt là được!” Mặc Tử Hàn liên tục hạ lệnh dạn dò.

“Vâng!” Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh.

“Được rồi, các cậu đều đi xuống đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Vâng!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Ba người đồng thanh, sau đó xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cả căn phòng lớn như vậy giờ chỉ còn lại một mình Mặc Tử Hàn.

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, nặng nề thở ra một hơi.

Trong nháy mắt rất nhiều nghi vấn đều đặt ở trong đầu của anh, nhưng khiến anh thở không nổi, chính là việc Tử Thất Thất dùng thân thể của mình bảo vệ Bách Hiên. Mỗi một lần hiện lên trong đầu, trái tim của anh đều co rút đau đớn một lần.

Kỳ thật anh biết rõ, Tử Thất Thất bởi vì Bách Hiên là ân nhân cứu mạng của cô, cho nên mới liều chết cứu giúp, xếp hàng thứ nhất, là con trai Mặc Thiên Tân của cô ấy, xếp hạng thứ hai, là bằng hữu quan trọng nhất Phương Lam của cô, vậy xếp hàng thứ ba, chính là ân nhân cứu mạng Bách Hiên sao? Nhưng mà anh cũng từng cứu mạng cô, hơn nữa còn là dùng mạng của mình để cứu, nếu nói về ân tình, anh cũng không ít hơn Bách Hiên, vậy rốt cuộc xếp thứ ba trong lòng cô ấy là ai? Nếu là anh mà không phải Bách Hiên... Hắn sẽ vui vẻ ư?

Thứ ba... Thứ ba... Thứ ba...

“A...” Anh cười khẽ, hai tay nắm chặt, hai mắt hung hăng trừng lớn, sau đó nhú chặt.

Thực sự...

Anh muốn chỉ có thứ nhất!

“Tử Thất Thất...” Anh khẽ gọi, sau đó lạnh lùng nói ra, giống như một pháp sư, “Cuộc sống của em đã không còn do em giữ lấy, đừng tới Mặc Tử Hàn tôi, nhất định là kiếp số đời này của em, cho nên cuộc sống kế tiếp của em... Để tôi tiếp quản!”

Bắt được cô ấy, kiềm chế cô ấy, nhốt cô ấy, không chế cô ấy, cuối cùng... Để cô ấy ở bên cạnh mình.

Thích là gì?

Vậy yêu là gì? Những thứ hư vô mờ mịt đó căn bản không thể khiến anh tin được, thực sự vẫn là người còn sống... Có thể làm cho người an tâm nhất.

Trong lầu khu nhà ở

Tử Thất Thất và Bách Hiên vội vội vàng vàng trở lại căn hộ, nhưng lúc mở cửa ra, lại phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng, lại không có một ai.

Thiên Tân đâu?

Chẳng lẽ là đi ngủ rồi?

Tử Thất Thất nghi hoặc lập tức đi đến cửa phòng ngủ của Mặc Thiên Tân, rón rén mở cửa phòng, lại thấy đèn bên trong phòng ngủ cũng mở, mà trên giường không có bóng người, thậm chí căn bản vẫn chưa có người động tới.

Người đâu?

Làm sao lại không có ở đây?

“Thiên Tân?” Tử Thất Thất một bên lớn tiếng gọi, một bên đi vào phòng.

Hai mắt không ngừng quét bốn phía trong phòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào phía đầu giường, khiếp sợ đến sùng sốt.

Theo sau Bách Hiên đi tới cũng quét mắt một vòng trong phòng, nghi hoặc nhíu mày, trong lòng mơ hồ bất an, nhưng an ủi nói, “Có thể ở trong toilet, anh đi xem giúp em, em đừng vội!”

Anh nói xong liền lập tức ra khỏi phòng, bắt đầu tìm kiếm.

Mà Tử Thất Thất lại sững sờ đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm tủ đầu giường trống trơn, trong lòng bắt đầu kích động lại thấp thỏm.

Không thấy cặp sách của Thiên Tân, người cũng không thấy đâu, nó sẽ đi đâu chứ?

Trong lúc cô rời khỏi đây, nơi này xảy ra chuyện gì ư? Nhưng mà mọi thứ vẫn giống như trước khi cô đi, chẳng lẽ là Thiên Tân một mình đi? Là thừa dịp bọn họ không ở đây mà bỏ đi sao? Hay là có nguyên nhân khác?

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...”

Cô bất an khẽ nói, mỗi lần cô gọi tên cậu, lo lắng trong lòng cô lại tăng lên, đột nhiên, cô đem tầm mắt chuyển tới cửa phòng, hoang mang bước chân, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ, muốn đi ra ngoài tìm kiếm.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...”

Cô vừa không ngừng gọi, vừa nhanh chóng chạy tới cửa khu nhà, vội vội vàng vàng mở cửa ra, nhưng lại đụng phải Phương Lam vừa vặn trở về.

“Tiểu Lam?”

Tử Thất Thất giật mình, sợ hãi nắm lấy cánh tay cô nói, “Cậu không sao chứ? Có bị thương không?”

“Tớ không sao?” Phương Lam nhẹ nhàng trả lời, giọng nói thản nhiên bình thường.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn bộ dáng của cô, lo lắng hỏi, “Cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ không sao, thật sự không có chuyện gì!” Phương Lam nói xong, khoe miệng khó khăn cười, sau đó lập tức nói sang chuyện khác, “Cậu sao lại vội vàng như vậy?”

Về mặt Tử Thất Thất lo lắng, kích động nói, “Không thấy Thiên Tân đâu!”

Chương 140: Người một nhà... Một nhà ba người...

“Cái gì?”

Phương Lam khiếp sợ, “Không thấy Thiên Tân đâu? Sao lại thế này? Làm sao lại không thấy đâu chứ?”

“Tớ không biết, tớ cũng vừa mới về, nhưng tớ trở về đã thấy trong phòng không một bóng người, hơn nữa cặp sách Thiên Tân cũng không thấy nữa!”
Tử Thất Thất kích động nói, tay nắm cánh tay Phương Lam càng chặt.

Phương Lam vội vàng cầm tay cô, chân mày nhíu chặt, nhưng điềm tĩnh nói, “Cậu đừng gấp quá, Thiên Tân thông minh như vậy, nó không có việc gì đâu, chúng ta vào trước, thử nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!”

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu, hai người cùng trở lại phòng.

Bách Hiên đứng ở phòng khách, cau mày nhìn bộ dáng khẩn trương của các cô.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, có phải đều là trách nhiệm của anh không?

Nếu anh không đi gặp Mặc Tử Hàn, nếu anh nói ra chuyện nhận được điện thoại của Mặc Tử Hàn, cũng nói cho các cô ấy biết anh có cách tự mình xử lý, có phải sẽ không phát sinh nhiều chuyện kinh tâm động phách như vậy?

...

Phòng khách

Tử Thất Thất bất an ngồi ở trên ghế sa lon, Phương Lam ngồi ở cạnh cô, vẫn

nắm chặt tay cô, mà Bách Hiên lại ngồi đối diện hai người, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của Tử Thất Thất.

“Không thấy Thiên Tân đâu, liệu có phải là bị Mặc Tử Hàn bắt đi rồi không?” Tử Thất Thất kích động suy đoán, hoàn toàn trở nên rối loạn.

“Hắn không phải như vậy!” Phương Lam phủ định suy đoán của cô, nói, “Nếu anh ta đã tìm tới đây, thì cũng không cần tìm Bách Hiên tới Mặc gia, hơn nữa cũng sẽ không chỉ bắt Thiên Tân đi, hắn cũng sẽ bắt cả cậu đi!”

“Thiên Tân đi đâu? Cũng đã trễ thế này, nó có thể đi đâu chứ?”

“Tớ nghĩ... Hắn là tự nó đi!” Phương Lam suy đoán.

“Tự đi? Tự nó đi ra ngoài làm gì? Nó sao lại muốn đi ra ngoài?” Tử Thất Thất kích động hỏi tới.

“...” Phương Lam bỗng nhiên trầm mặc, chân mày nhíu lại thật sâu. Âm thầm suy nghĩ.

Lúc cô dẫn Tử Thất Thất theo dõi cô ra, Tử Thất Thất nhất định là vội vàng rời đi, mà Mặc Thiên Tân thấy bộ dáng kích động như vậy của cô ấy, nhất định sẽ rất tò mò, hơn nữa bộ óc thông minh kia, thấy Bách Hiên nhận một cú điện thoại lập tức rời đi, sau đó là cô, sau đó là Thất Thất, liên tiếp rời đi như vậy, nó nhất định lại hiếu kỳ lại cảm thấy thú vị, cho nên nếu cô đoán không sai, Thiên Tân nhất định là đi theo phía sau Tử Thất Thất, cũng đi Mặc gia, nhưng tại sao đến bây giờ nó vẫn chưa trở về chứ? Chẳng lẽ là ở trên đường đi Mặc gia xảy ra chuyện gì? Hay là đang ở nơi nào đó chỗ Mặc gia thì xảy ra chuyện gì? Nếu Thiên Tân thật sự là bị Mặc Tử Hàn bắt được, cô thật đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Nhưng, nếu suy đoán của cô thật sự xảy ra, vậy Mặc Tử Hàn hẳn sẽ chủ động tìm đến bọn họ mới đúng.

Quả nhiên...

“Ring ring ring... Ring ring ring...”

Di động trong túi quần của Bách Hiên đột nhiên vang lên, Tử Thất Thất và

Phương Lam kinh ngạc nhìn về phía anh, mà Phương Lam vừa mới nghĩ đến chuyện kia, Bách Hiên sớm đã nghĩ qua.

Anh có chút chân chờ lấy điện thoại ra, nhìn một chuỗi số điện thoại lạ hoắc rồi lại quen thuộc trên màn hình kia, do dự ấn nút kết nối, đặt ở bên tai:

“A lô?” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

“Bảo Tử Thất Thất nghe điện thoại!” Trong điện thoại di động truyền đến mệnh lệnh lạnh như băng của Mặc Tử Hàn.

Chân mày Bách Hiên nháy mắt nhú lại, hai mắt nhìn thoáng qua khuôn mặt khẩn trương của Tử Thất Thất, sau đó lạnh lùng nói, “Có chuyện gì, anh cứ nói đi!!”

“Bảo Tử Thất Thất nghe điện thoại!” Mặc Tử Hàn lặp lại lời vừa nói, trong giọng nói tăng thêm vài phần lạnh như băng.

“Nếu anh không muốn nói, tôi cúp đây!” Bách Hiên cũng lạnh lùng nói, mang theo vài phần uy hiếp.

Anh hiện tại không thể để cho Tử Thất Thất nghe điện thoại, bởi vì cô ấy bây giờ quá mức kích động rồi, mà dạng kích động của cô ấy, chỉ cần là vì con trai của mình, mặc kệ Mặc Tử Hàn nói cái gì, cô ấy sẽ làm tất cả.

“...” Trong điện thoại di động bỗng nhiên trầm mặc vài giây, sau đó mới lại truyền tới thanh âm của Mặc Tử Hàn, anh nói, “Thiên Tân hiện tại đang ở chỗ tôi, anh chuyển cho Tử Thất Thất, nếu cô ấy muốn gặp con của mình, cứ tới đây tìm tôi!”

“Tôi biết rồi!” Bách Hiên khẽ đồng ý.

Điện thoại lập tức cắt đứt!

Tử Thất Thất nhìn chằm chằm khuôn mặt Bách Hiên, thấy anh vừa nãy vô tình hay cố ý né tránh những lời trọng điểm, cho đến khi nhìn anh buông điện thoại xuống, cô mới kích động mở miệng, nói, “Là ai gọi tới? Là Thiên Tân?”

Hay là Mặc Tử Hàn?”

Chuyện hai người bọn họ nghĩ đến, cô vẫn chưa nghĩ tới, cô chỉ là sợ hãi suy nghĩ mà thôi, bởi vì cơn ác mộng bảy năm này vẫn luôn quần quanh cô.

Bách Hiên khuôn mặt khản trương đến mức càng trắng bệch của cô, chân chờ nhúu mảy, mà khóe mắt thấy Phương Lam khẽ gật đầu với anh.

Đây là ý muốn nói cho cô ấy biết sự thật sao?

Thật sự như vậy được không?

Bất quá, dấu điểm cũng không được nữa rồi...

“Bách Hiên, sao anh không nói gì? Vừa nãy là ai gọi đến? Có phải là Mặc Tử Hàn?” Tử Thất Thất vội vàng hỏi tới.

“Là anh ta!” Bách Hiên trả lời.

Trái tim Tử Thất Thất bỗng “âm âm” một tiếng, giống như đất trời sụp đổ.

Sự sợ hãi của bảy năm qua, cuối cùng vẫn xảy ra.

“Anh ta nói gì?” Cô hỏi.

“Anh ta nói, nếu em muốn gặp Mặc Thiên Tân, phải đi tìm anh ta!”

Tử Thất Thất không có chân chờ chút nào, đột nhiên đứng lên.

“Thất Thất, cậu muốn làm gì?” Liên vội vàng kéo tay cô.

“Tớ muốn đi tìm anh ta, tớ muốn gặp Thiên Tân!” Tử Thất Thất kiên định trả lời.

“Cậu tỉnh táo một chút được không, không nên xúc động!” Phương Lam ngăn cản cô lại.

“Tớ không có xúc động, tớ đã nghĩ thông rồi, tớ muốn đi tìm anh ta, tớ muốn đi gặp Thiên Tân!!”

“Thất Thất...” Phương Lam khẽ gọi tên cô, một bước xoay người, đứng ở trước mặt cô, nói, “Câu tin tớ đi, tớ có biện pháp cứu Thiên Tân ra!”

“Cậu có biện pháp? Biện pháp gì? Hiện tại nói cho tớ nghe đi!” Tử Thất Thất vẻ mặt thành thật chất vấn.

“...” Phương Lam đột nhiên trầm mặc, sau đó hàm hồ nói, “Cậu để cho tớ lên kế hoạch một chút có được không vậy? Cậu xem, tớ cũng có thể cứu Bách Hiên ra, dĩ nhiên cũng có thể cứu Thiên Tân ra rồi!”

“Thật không? Cậu có thể cứu nó sao?”

“Dĩ nhiên, tớ nhất định có thể cứu nó!” Phương Lam xác định.

Tử Thất Thất nhìn cặp mắt xinh đẹp kia của cô, chân mày khẽ chau lên, khóe miệng đã từ từ gợi lên một nụ cười thần nhiên, nói, “Tiểu Lam, nếu cậu thật sự có thể cứu nó, vậy cậu nói lại một lần nữa những lời vừa rồi đi, không được gạt tớ, không được dối tớ, nói cho tớ biết... Cậu thật sự có thể cứu Thiên Tân sao?”

Phương Lam đột nhiên á khẩu, cổ họng trong nháy mắt giống như bị sợi dây quấn chặt, không phát ra được thanh âm nào.

Kỳ thật hiện tại không có nắm chắc, thậm chí có thể nói là không có khả năng. Bởi vì chuyện vừa mới lên vào hầm giam của Mặc gia đã bị phát hiện, Mặc Tử Hàn cũng có thể đoán được là cô, hơn nữa nói không chừng thân phận của mình cũng sẽ bị vạch trần, cho nên bọn họ nhất định sẽ càng đề phòng, cho nên muốn lại vào Mặc gia cứu người, vậy thật sự khó như lên trời rồi.

Tử Thất Thất nhìn sự trầm mặc của cô, nụ cười nơi khóe miệng càng khuếch trương, từ từ tránh thoát cánh tay cô, nhẹ giọng nói, “Tớ không sao đâu, yên tâm, để tớ đi!” Cô nói xong liền đi tới cửa.

“Chờ đã Thất Thất!” Bách Hiên cuống quýt gọi cô lại nói.. “Phương Lam không có cách, nhưng mà anh có biện pháp!”

Tầm mắt đậm mạc của Tử Thất Thất chuyển dời đến trên người của anh, nhìn anh nói, “Cho dù anh có biện pháp, em cũng không muốn để anh hỗ trợ!”

“Tại sao?” Bách Hiên giật mình hỏi.

“Bởi vì đây là chuyện của em, bởi vì đây là chuyện của một nhà ba người bọn em, cho nên không cần anh nhúng tay vào, xin anh từ nay đừng nhúng tay vào chuyện nhà bọn em!”

Nhà bọn họ?

Một nhà ba người?

Bách Hiên kinh ngạc nghe những lời chói tai này của cô, giống như đang nói anh là người ngoài.

“Thất Thất...”

Anh khẽ gọi tên cô, nhưng Tử Thất Thất vẫn nghiêm trang nhìn anh, lạnh như băng nói với anh, “Bách Hiên, những lời vừa rồi em nói anh không nghe rõ sao? Hay là chưa nghe rõ? Cần em nói rõ ràng hơn cho anh sao?” Cô đột nhiên phóng tâm, kiên định nói, “Chuyện của em, từ nay về sau không có liên quan tới anh, em muốn gặp ai, em muốn ở với ai, em bị người khác khi dễ, em bị người nào đó lừa dối, những việc này không cần anh quan tâm, còn nữa... Vấn đề mà sáng hôm nay anh hỏi em, em hiện tại muốn trả lời anh, nếu anh kết hôn với người phụ nữ khác, như vậy em nhất định sẽ chúc phúc cho hai người, nhưng em sẽ không có thương tâm chút nào, sẽ không ghen ghét, đố kỵ, cũng sẽ không khổ sở, thậm chí một chút không đành lòng... Một chút cũng không có! Còn có một câu này em muốn nói rõ ràng với anh, em chỉ nói một lần, anh hãy nghe cho kỹ, thật tốt lắng nghe: Tử Thất Thất em... Cho tới bây giờ chưa từng thích anh, trước kia không thích, sau này cũng sẽ không, anh hãy hết hi vọng với em đi!”

Cô dứt khoát nói, từng câu từng chữ kiên định, từng lời lạnh như băng, mà

từng câu từng chữ như một lưỡi đao đâm vào trái tim Bách Hiên, khiến trái tim anh trong nháy mắt vỡ nát.

Cô không muốn anh vì mình mà bỏ công vô ích, cô không muốn lại nhìn thấy cảnh Mặc Tử Hàn cầm súng chỉ vào anh, anh với cô ở chung một chỗ, sớm muộn cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, mà Mặc Tử Hàn tên điên kia, không ai có thể dự liệu được hắn sẽ làm cái gì.

Cho nên biện pháp bảo vệ anh tốt nhất... Chính là cắt đứt quan hệ với anh.

Khiến anh chết tâm!!!

Chương 141: Một chút trong một chút của một chút

Bách Hiên ngây ngốc đứng tại chỗ, lẳng lặng nghe những lời cô vừa nói. Anh cố gắng giữ lại chút bình tĩnh trên khuôn mặt mình, dịu dàng nói, “Thất Thất, những lời em vừa nói là thật sao? Em thật sự...”

“Là thật!” Tử Thất Thất cắt đứt lời anh, lại kiên định đưa ra đáp án.

Trái tim Bách Hiên giống như sau khi bị vỡ nát lại bị giẫm thêm một cước, vừa đau đớn lại vừa bị thương, vỡ lại vỡ...

Đau quá...

Anh đau đến mức hô hấp cũng khó khăn, anh đau giống như sắp chết.

“Thất Thất...” Anh khẽ gọi tên cô, nhưng không biết cô sẽ nói tiếp cái gì nữa.

Những lời tuyệt tình mà cô vừa nói, một chút cũng không để lại đường sống cho anh, hoàn toàn dập tắt hi vọng của anh. Anh nên làm cái gì bây giờ? Anh nên nói cái gì? Anh phải vẫn hồi như thế nào?

“Bách tiên sinh!” Tử Thất Thất đột nhiên gọi anh một cách xa lạ.

Bách Hiên cả kinh.

Bách tiên sinh?

Cô ấy ngay cả tên anh cũng không muốn gọi sao?

Đôi mắt lạnh như băng của Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt bị đá kích lớn kia, trái tim có chút không đành lòng, nhưng nắm chặt tay mình, khẽ nói, “Còn nhớ rõ ước định giữa tôi và anh không? Anh đã nói, chỉ cần tôi với anh kết

giao một tháng, như vậy ân cứu mạng bảy năm trước, còn sự chiếu cố trong bảy năm này, mọi thứ đều xóa bỏ, mà bây giờ một tháng đã sớm qua, cho nên ân tình trong bảy năm này, tôi đã không còn nợ anh nữa, mà lần này chuyện anh giúp tôi thoát khỏi Mặc Tử Hàn, cũng bởi chuyện tôi cứu anh mà xóa hết rồi, vậy nên từ hôm nay trở đi... Anh là anh, tôi là tôi, chúng ta xem như cho tới bây giờ chưa từng quen biết!”

Bách Hiên khiếp sợ nhìn cô, khẽ run mở ra đôi môi của mình, đau đớn nói, “Em thật sự muốn tính toán rõ ràng với anh như thế sao? Em thật sự muốn đoạt tuyệt mọi quan hệ với anh? Ngay cả là bạn... Cũng không được sao?”

“Xin lỗi!” Tử Thất Thất xin lỗi, lạnh lùng nói, “Tôi lập tức sẽ rời khỏi đây, cảm ơn anh mấy ngày qua đã để tôi ở đây, tạm biệt!”

Cô nói xong liền bước chân đi, không có thu dọn bất kì thứ gì, đi nhanh tới cửa phòng.

“Tử Thất Thất!” Bách Hiên vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay cô, ngăn cô rời đi.

“Buông tôi ra!” Tử Thất Thất đưa lưng về phía anh, lạnh lùng ra lệnh.

“Đừng đi!” Bách Hiên khẩn cầu.

“Những lời nên nói tôi cũng đã nói rõ, xin anh buông tôi ra!”

“Anh không buông!” Bách Hiên cự tuyệt, thét lên, “Anh biết là em sợ Mặc Tử Hàn gây phiền toái cho anh, cho nên mới muốn phủ sạch quan hệ với anh, nhưng anh không muốn như vậy, anh không muốn làm người xa lạ với em, mặc dù ước định của chúng ta đã kết thúc, mặc dù em đã trả sạch tất cả ân tình với anh, nhưng nhận biết vẫn là nhận biết, đời này không có gì thay đổi, cho nên ít nhất... Ít nhất để anh trở thành bạn được không!”

Anh giống như là bắt được một cơ hội mong manh duy nhất, gắt gao nắm lấy, không muốn buông tay.

Tử Thất Thất đưa lưng về phía anh, dáng đứng cứng ngắc, cô cố gắng giữ vẻ

mặt lạnh như băng, khẽ cắn môi dưới, sau đó bàn tay bị anh nắm chặt kia...
Dùng sức vung ra.

“Xin lỗi!”

Cô cuối cùng bỏ lại ba chữ này, sau đó tiếp tục bỏ đi, nhanh chóng rời khỏi khu nhà.

“Rầm ——” Thanh âm cánh cửa bị đóng lại vang vọng trong phòng khách.

Bách Hiên ngơ ngác đứng tại chỗ, biểu tình trên mặt giống như thế giới của anh, giống như đất trời toàn bộ sụp đổ.

Mà Phương Lam vẫn đứng ở trước sofa, nhìn một màn vừa mới phát sinh kia, chân mày nhăn lại, sau đó đi tới trước mặt của anh, nhìn khuôn mặt thương tâm muốn chết kia.

“Bách Hiên, anh...” Cô vừa mới định mở miệng, lại không thể phát ra thanh âm.

Rõ ràng lời an ủi ngay ở bên miệng, nhưng nhìn khuôn mặt anh, cô lại không có biện pháp nói ra. Bởi vì lời an ủi đối với anh không còn tác dụng, mà đồng tình chỉ càng thương tổn anh, tất cả lời nói ở trước mặt của anh cũng đã không còn tác dụng gì nữa rồi, mà duy nhất có thể cứu vớt anh... Chỉ có Tử Thất Thất.

“Anh bảo trọng, tạm biệt!”

Phương Lam cuối cùng chỉ có thể nói mấy chữ đơn giản này, sau đó cũng bước đi đuổi theo Tử Thất Thất.

...

Trong phòng khách trống rỗng chỉ còn một mình Bách Hiên cô độc đứng tại chỗ, giống như anh cũng là một vật trang trí trong ngôi nhà, không nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn là bị cự tuyệt, hơn nữa còn là bị hung hăng cự tuyệt, thậm chí ngay cả quan hệ cũng bị chặt đứt sạch sẽ.

Tất cả hi vọng đều tan vỡ, hết thấy tất cả đều biến mất.

“Tử Thất Thất... Tại sao... Tại sao em không thể thích anh? Bảy năm... Anh theo đuổi em bảy năm, em thật sự một chút cảm giác cũng không có sao? Một chút... Một chút... Một chút... Ngay cả thích anh trong nháy mắt, cũng chưa từng có sao?”

Anh khẽ nói, thanh âm bắt đầu run rẩy nghẹn ngào, mà nước mắt chậm rãi tích đầy hốc mắt, sau đó thương tâm rơi xuống, một giọt... Hai giọt... Ba giọt... Liên tục không ngừng...

“A... Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Anh đột nhiên cười to, trong tiếng cười tràn đầy tuyệt vọng đau đớn, tràn đầy sự chế giễu thương tâm, cũng tràn đầy thanh âm khóc.

Là ai nói có bỏ ra sẽ có hồi báo? Hồi báo của anh ở đâu?

Là ai nói có cố gắng sẽ có thành công? Thành công của anh ở đâu?

Là ai nói, chỉ cần có công mài sắt có ngày nên kim?

Anh cũng đã làm đến thế này rồi, tại sao lại không thể mở cánh cửa nội tâm kia của cô ấy? Ngay cả mở một khe hở thật nhỏ, anh cũng không làm được.

Lừa gạt... Tất cả chỉ là lừa gạt...

Anh cố gắng như vậy, dụng tâm như vậy, đem hết toàn lực như vậy, nhưng mà cuối cùng anh không có được hồi báo, không có được thành công, anh không nhận được gì cả.

Tại sao...

Tại sao lại trở thành như vậy?

Là xảy ra vấn đề ở đâu sao? Là ngay từ lúc bắt đầu đã xảy ra vấn đề? Tại sao cô ấy không chịu thích anh chứ? Tại sao cô ấy không chịu yêu anh? Tại sao cô ấy không thể động tâm với anh? Rốt cuộc tại sao? Tại sao... Tại sao... Tại sao...

Có ai có thể nói cho anh biết, anh đã làm sai ở đâu?

Có ai tới nói cho anh, anh hiện tại phải làm thế nào bây giờ?

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...”

Anh không ngừng gọi tên Tử Thất Thất, thân thể bắt đầu đứng không vững, sau đó đột nhiên, anh ngã trên mặt đất, nước mắt không ngừng chảy ra, kèm theo tiếng gọi khẽ...

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...”

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...” Dừng đi...

Dừng đi...

Xin em đừng rời khỏi anh...

Anh ở trong lòng không ngừng hò hét, nhưng... Người đã đi rồi, không còn ai nghe được thanh âm của anh.

Dưới lầu khu nhà.

Tử Thất Thất đi ra khỏi cánh cửa lớn khu nhà, hai chân chợt dừng lại, sau đó quay đầu lại nhìn vào cửa sổ một tầng phía trên, chân mày chau lại, trong lòng đau đớn vạn phần.

Vẫn không muốn thương tổn anh, nhưng cuối cùng vẫn thương tổn anh.

Nói cái gì ân tình của anh với cô đã trả sạch, đây đều là lời nói dối, đều là lừa gạt anh. Trong lòng của cô, ân tình anh cho cô, cô như thế nào còn không rõ, mà đối với tình cảm của anh...

“Thất Thất, cậu nói dối sao!”

Phương Lam theo sau đi tới, đứng ở trước mặt cô, không đầu không đuôi nói với cô.

“Nói dối?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Đúng vậy, cậu vừa mới nói, nếu anh ta thật sự kết hôn với người phụ nữ khác, cậu sẽ không thương tâm, sẽ không ghen ghét đố kỵ, cũng sẽ không khổ sở, cũng sẽ không có không đành lòng, những điều này đều là giả? Cậu thật sự một chút, một chút, một chút cũng không có sao?” Phương Lam đưa thẳng vấn đề hỏi tới.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, hai mắt lập tức thu hồi trên cửa sổ tầng nhà nào đó.

Khóe miệng Phương Lam cười thản nhiên, lại mở miệng nói, “Bất kể là người phụ nữ nào, đối mặt với người đàn ông theo đuổi mình, cũng không thể một chút cảm giác cũng không có đi? Hơn nữa một người đàn ông dịu dàng như vậy, tớ nghĩ không có nữ nhân nào lại không động một chút tình với hắn? Ít nhất một chút trong một chút của một chút... Hắn là vẫn có chứ?”

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt thâu lòng người của cô, đột nhiên cau mày oán trách, “Cậu không nói, không ai bảo cậu câm, hơn nữa... Đừng theo tớ, đi chỗ khác mà hóng mát đi!”

Cô nói xong, liền sai bước đi tới lối đi bộ, mà lúc này đã là hơn ba giờ khuya, bầu trời đen kịt, chỉ có lác đác một hai chiếc xe chạy qua.

Cô ấy vừa mới nói không sai, tại sao có thể một chút cảm giác cũng không có chứ? Một người đàn ông đối với mình như vậy, toàn tâm toàn ý nỗ lực vì mình, cho dù là tâm địa sắt đá cũng sẽ có một chút cảm giác, ít nhất... Cũng

sẽ có một chút cảm động, nhưng vào buổi sáng cô rất sợ phải trả lời vấn đề này của Bách Hiên, bởi vì cô sợ câu trả lời của cô, sẽ khiến anh hi vọng...

Hi vọng không thể trở thành sự thật, sẽ chỉ làm anh càng thống khổ thêm...

“Thất Thất, cậu thực sự muốn đi tìm Mặc Tử Hàn sao?” Phương Lam không nghe lời đi phía sau cô, hỏi tới.

“Ừ, tớ muốn đi!” Cô nhẹ giọng kiên định trả lời

Chương 142: Mặc Thiên Tân tỉnh lại, đại sự hình như rất không ổn...

Phương Lam nhìn khuôn mặt tiều tụy kia của cô, đau lòng nói, “Cậu thật sự muốn nhảy vào hố lửa sao?”

“A...” Tử Thất Thất đột nhiên cười, cười ngây thơ giống như một đứa trẻ, sau đó bướng bỉnh nói, “Ý cậu đó là hố lửa sao? Không phải là cậu với Thiên Tân không ngừng đẩy tớ vào hố lửa đấy thôi? Tâm tư này của hai người, tưởng tớ cái gì cũng không biết sao? Cũng quá xem thường Tử Thất Thất tớ rồi!”

“Cậu từ lúc nào mà thông minh như vậy?” Phương Lam trêu ghẹo.

“Thông minh từ lâu rồi, cho dù không thông minh, đi theo hai người quỷ kế đa đoan, cũng trở thành thông minh thôi!”

“Vậy cậu đúng là phải cảm ơn tớ với Thiên Tân, khiến đầu óc cậu thông suốt!”

“Vâng vâng vâng, cảm ơn hai người, được rồi chứ?”

Chân mày Phương Lam chậm rãi chau lên, từ từ dặt tay cô, nói, “Dựa theo kế hoạch của tớ, không nên như vậy, tuy rằng ở đó là hố lửa, nhưng qua một thời gian nữa, trải qua sự điều phối của tớ, nhất định sẽ trở thành nước ấm áp, cho nên cậu chỉ cần đợi thêm một thời gian... Chỉ cần đợi chút nữa thôi...”

“Tiểu Lam...”

“Thất Thất, tớ lần này nói là sự thật, chỉ cần cậu đợi thêm một thời gian, Thiên Tân ở đó sẽ không có chuyện gì cả đâu, đó là con anh ta, anh ta không thể nào làm thương tổn con mình, vậy nên...”

“Tiểu Lam --” Tử Thất Thất đột nhiên lớn tiếng gọi cô, sau đó dịu dàng nói,

“Cậu có biết tớ sẽ không xa Thiên Tân, một ngày cũng sẽ không rời khỏi nó, chỉ cần không phải nó vứt bỏ tớ, đừng nói là hố lửa, cho dù là điện Diêm Vương... Tớ cũng muốn đi với nó!”

“Thất Thất...”

“Được rồi, tớ phải đi, cậu ngàn vạn lần đừng có đi theo tớ, cũng ngàn vạn lần đừng nghĩ tới việc tới Mặc gia cứu tớ, trong khoảng thời gian này cậu cứ an phận trốn đi, tốt nhất trốn cho xa... Mặc dù tớ không rõ cậu ở Mặc gia làm cái gì, nhưng nếu bị Mặc Tử Hàn phát hiện, anh ta sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Tử Thất Thất khẽ nói, sau đó chậm rãi rút tay lại, nhưng tay cô vừa rút khỏi, Phương Lam liền gắt gao nắm lấy, khuôn mặt lộ ra nụ cười tươi tắn sáng lạn như mặt trời, nói, “Tớ biết rồi, tớ đều nghe theo cậu, toàn bộ nghe theo cậu, nhưng đêm nay cậu phải nghe lời tớ. Chúng ta tìm một khách sạn trước, thừa dịp lúc trời còn chưa sáng ngủ một giấc, sau đó sáng mai khi thức dậy, ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp, nhất định phải thật xinh đẹp, hơn nữa còn phải đặc ý xuất hiện trước mặt Thiên Tân, bằng không... Nó sẽ lo lắng!”

Cô vừa nói, vừa nắm chặt tay Thất Thất.

Có thể kéo dài được một chút thời gian, bởi vì như cô ấy vừa nói vậy, chuyện của cô nhất định đã bị Mặc Tử Hàn đoán được, cho nên cô muốn trốn đi một lúc, không biết phải bao lâu mới có thể gặp lại cô ấy, càng không biết trong khoảng thời gian này, cô ấy sẽ xảy ra những chuyện gì.

A...

Cô cười khẽ, sau đó xin lỗi nói:

Xin lỗi Thiên Tân, kế hoạch C thất bại, toàn bộ kế hoạch đều chấm dứt... Xin lỗi... Tâm nguyện của con mẹ tạm thời không có cách nào hoàn thành cho con rồi.

“Cũng đúng!” Tử Thất Thất bỗng nhiên cười trả lời cô, nói, “Tớ không thể cứ chật vật như vậy mà đi tìm anh ta, được... Vậy nghe theo cậu, nhưng cậu phải

đồng ý tớ, không được thừa dịp trong khoảng thời gian này làm bất cứ chuyện gì!”

“Tớ đồng ý cậu, tớ vẫn đều ở bên cạnh cậu, ngay cả ngủ cũng chen chúc với cậu một cái giường, cậu bây giờ có thể an tâm được chưa hả?”

“Cái này... Chen chúc một cái giường thì không cần, chúng ta vẫn nên ngủ phân giường thôi!”

“Không được, nhất định phải ngủ cùng nhau, hôm nay tớ muốn ổn định cậu!”

“Muốn ổn định? Xin cậu đấy... Đừng có nói mập mờ như vậy!”

“Sợ cái gì, còn có lời càng mập mờ hơn, cậu có muốn nghe không?”

“Miễn, tha cho tớ đi!”

“Được rồi, hôm nay bỏ qua cho cậu, bắt quá cùng ngủ một giường, hơn nữa cậu không được mặt quần áo, tớ muốn ôm thân thể trơn bóng của cậu, ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao ngày mai!”

“Tớ nhỏ vào... Cậu chết đi, sắc nữ!”

“Ha ha, xấu hổ rồi...”

“...”

Hai người vẫn giống như khi còn bé, mặc kệ xảy ra chuyện lớn gì, vẫn luôn vui vẻ trêu đùa nhau, vui vẻ mỉm cười, vui vẻ một chút thời gian hạnh phúc này... Mà ở trên đường cái yên tĩnh, không ngừng vang lên thanh âm của hai người, phảng phất bầu trời đen nhánh cũng cười theo, càng ngày càng trở nên. Sáng ngời...

Sáng sớm ngày thứ hai

Lầu hai biệt thự Mặc gia

Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường lớn mềm mại, lúc mặt trời lộ ra hoàn toàn, cậu dùng lực cau chặt chân mày, ý thức chậm rãi khôi phục, cổ cũng đau đớn, sau đó miễn cưỡng mở hai mắt ra, nhìn trần nhà xa lạ.

Nơi này là chỗ nào?

Cậu sao lại ở nơi xa hoa như vậy?

Nghi hoặc đứng lên, vuốt vuốt cái cổ bị đau, lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua. Vốn theo dõi mẹ mà tới, không nghĩ tới vừa đi tới Mặc gia, vận khí xui xẻo đụng phải một người xa lạ, còn bị hắn ta đánh ngất xỉu, thật sự là họa vô đơn chí a, bị ai... Bị ai...

“Tiểu thiếu gia cậu dậy rồi!”

Đột nhiên thanh âm xông vào lỗ tai khiến Mặc Thiên Tân giật mình.

Cậu sợ hãi quay đầu, nhìn Thổ Nghiêu đứng thẳng tắp giống như một cây cột, thỉnh linh trùng lớn cặp mắt của mình. Đây không phải là người đánh ngất xỉu cậu ngày hôm qua sao?

“Chú là ai?” Cậu hỏi.

“Tôi là Thổ Nghiêu!”

“Thổ Nghiêu?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc lặp lại, sau đó tò mò hỏi, “Nghiêu kia của chú không phải là nghiêu của đất chứ?”

“Đúng, chính là nghiêu đó!”

“Phốc...” Mặc Thiên Tân không nhịn được cười to, “Ha ha ha... Ha ha ha thiệt nhiều đất nha, nhà chú làm ruộng à? Vậy ngũ hành của chú thiếu đất? Không đúng, đầu tiên nên hỏi là, trong trăm họ người Trung Quốc đều có đất đấy sao? Thiệt là, chú làm gì mà muốn họ đất (thổ) a, cũng quá quê mùa (thô) đi!”

Thỏ Nghiêu vẫn đứng tại chỗ, nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, nghe tiếng cười của cậu, nhưng biểu tình trên mặt anh vẫn không thay đổi, giống như là hàn băng vạn năm, lạnh làm cho người khác vừa nhìn một cái cũng rùng mình.

Mà Mặc Thiên Tân một mình cứ cười, trong phòng lớn như thế chỉ quanh quẩn tiếng cười của cậu, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, lập tức thu hồi thanh âm, sau đó nghiêm trang nói, “Đây là ở đâu?”

“Thưa thiếu gia, đây là Mặc gia!” Thỏ Nghiêu trả lời.

Mặc gia?

Nơi này là nhà của ba? Thứ lỗi ông chú này là thủ hạ của ba.

“Ba tôi đâu?” Cậu hỏi.

“Con tìm ta?”

Thanh âm lạnh như băng theo tiếng mở cửa cùng truyền đến.

Mặc Thiên Tân quay đầu nhìn cửa phòng, Mặc Tử Hàn tinh thần sáng khoái từ bên ngoài đi tới, anh tuấn đứng ở trước mặt của cậu, lại một lần nữa mở miệng nói, “Con tìm ta, có chuyện gì?”

“Ba!” Mặc Thiên Tân lớn tiếng kêu, khuôn mặt vui vẻ cười rộ lên, nhưng sau vài giây, lại nhíu mày, vẻ mặt tức giận nói, “Ông chú kia...” Cậu dùng ngón trỏ chỉ vào Thỏ Nghiêu nói, “Cái tên quê mùa ấy đánh con!” “Quê mùa? Đánh con?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc, hai mắt liếc về phía Thỏ Nghiêu.

Thỏ Nghiêu cúi đầu.

“Chính là ông chú đó đánh con, ba xem, ba xem ba xem ba xem...” Mặc Thiên Tân kích động nói, vạch cổ áo mình ra, lộ ra cái cổ hồng hồng, oán trách nói, “Cái gã nhà quê đó quá độc ác, lúc nhìn thấy con, chẳng những làm con giật mình, không đợi con nói mấy câu liền một đao chém tới, đánh vào

trên cái cổ mảnh khảnh của con, ba nói chém thì chém thế, chém đến hôn mê, ông chú đó còn nở ra tay với một người đáng yêu, yếu ớt, nhỏ bé, một đứa bé làm cho người khác không đành lòng như vậy? Cổ con đau chết mất, con hoài nghi có phải bị gãy rồi hay không? Mau mời bác sĩ cho con, chụp X quang, hoặc là cộng hưởng từ... Ai nha con không được... Mẹ... Mau tới cứu cứu Thiên Tân a, bọn họ đều khi dễ con!”

Cậu một bên chảy nước mũi, một bên chảy nước mắt, khóc y như thật, nháy mắt nước mắt còn chuẩn bị rơi ra.

Mặc Tử Hàn nghe tiếng khóc bất ngờ này của cậu, nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống, nhúu mày bực dọc.

“Không được khóc!” Anh ra lệnh.

“Ô... Oa ô... Ô a a a... Mẹ...” Thanh âm của Mặc Thiên Tân đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, khóc rung chuyển trời đất.

Mặc Tử Hàn bị tiếng khóc làm phiền lòng không thôi, nhưng cũng không thể cứ để cậu mãi như thế.

“Đủ rồi, con nói đi, con muốn thế nào?”

Nháy mắt!

Tiếng khóc của Mặc Thiên Tân dừng lại, trên mặt lộ ra biểu tình đặc ý, đôi mắt tà ác nhìn Thổ Nghiêu.

Trái tim Thổ Nghiêu bỗng chốc run rẩy.

“Ba, có phải con làm gì cũng được không?”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đây chính là ba nói nha, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn Thổ Nghiêu, nhú mày khó xử.

Thổ Nghiêu thấy ánh mắt anh, lập tức cúi đầu về phía Mặc Thiên Tân, máy móc nói, “Là thuộc hạ mạo phạm tiểu thiếu gia, thuộc hạ mặc cho tiểu thiếu gia trừng phạt!”

“Rất tốt, cực kỳ tốt, tới đây... Tới bên tôi này!” Mặc Thiên Tân tà ác ngoắc anh ta, nụ cười tà trên mặt bay múa.

Thổ Nghiêu âm thầm lấy dũng khí, đi tới bên giường.

“Hắc hắc hắc...” Mặc Thiên Tân cười, vẻ mặt đen tối nói, “Chú đừng cử động, ngàn vạn lần không nên cử động, tôi sẽ không làm đau chú đâu, yên tâm... Chớ sợ... Sờ sờ lông, sợ không...” Cậu nói xong, sờ sờ mái tóc ngắn dài 5 cm trên đầu của anh ta.

Chương 143: Vào ở Mặc gia, không biết là hung? Hay là hiểm??

Sờ sờ lông?

Thỏ Nghiêu đỏ mồm hôi! (￣▽￣|||)~

Hai mắt anh nhìn nụ cười tà trên mặt Mặc Thiên Tân, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, mà khuôn mặt giống y đúc khuôn mặt Mặc Tử Hàn kia càng khiến anh có chút kinh hãi.

Cậu ta rốt cuộc muốn trả thù anh như thế nào đây?

Mà khuôn mặt Mặc Thiên Tân vẫn giao hoạt như cũ, cái tay mập mạp nho nhỏ chậm rãi thu về, sau đó vừa nhảy xuống giường, vừa cười tà nói, “Tới đây... Chú đi theo tôi!”

Tới đó?

Thỏ Nghiêu trầm mặc xoay người đi theo cậu, ba bốn bước liền tới bàn trang điểm.

Mặc Thiên Tân ngồi ở trên ghế, sau đó nói, “Đưa đầu cho tôi!”

“Cái gì? Đầu?” Thỏ Nghiêu kinh ngạc.

Cái này có thể lấy sao?

“Ai nha, yên tâm đi, không phải là chặt đầu xuống đâu, chỉ là muốn chú cúi đầu thôi, cúi thấp xuống nào!” Mặc Thiên Tân vừa nói, vừa dùng tay đo độ cao của mình so với ngực anh ta.

Thỏ Nghiêu nghi hoặc khẽ nhú mày, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Mặc Thiên Tân vui vẻ nhếch miệng, lộ ra hàm răng chỉnh tề, đôi lông mày quở dẹt lên, sau đó cầm lấy lược trang điểm trên bàn, rất thuần thục buộc một bím tóc nhỏ bên trái trên đầu anh ta, lại buộc một cái y hệt ở bên phải, cuối cùng ở giữa đỉnh đầu, cũng buộc một bím tóc nhỏ, nháy mắt... Toàn bộ cái đầu của Thổ Nghiêu đều thay đổi cực kỳ khôi hài, giống như là ở trên đầu cắm ba cây hương, càng giống như cắm ba củ hành tây, tóm lại trình độ đáng yêu đã đạt tới cực hạn.

“OK!” Mặc Thiên Tân hài lòng bỏ lược trong tay xuống, nhìn cái đầu của Thổ Nghiêu, vừa gật đầu, vừa tán thưởng, “Quá hoàn mỹ, Perfect! Đây chính là nghệ thuật!”

Mà Mặc Tử Hàn vẫn trầm mặc đứng ở một bên, ngay lúc này thấy cái đầu của Thổ Nghiêu, bỗng nhiên kinh hãi, sau đó khẽ nhếch khóe miệng, không chế tiếng cười sắp phát ra, ho nhẹ, “Khụ...”

Mà Thổ Nghiêu đã nhìn thấy cái bộ dạng lúc này của mình, trên đầu giống như cắm ba củ hành tây, liền nhắm hai mắt lại, cũng không muốn nghĩ đến nữa, trực tiếp muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Anh lớn như vậy, khuất nhục nào mà chưa từng chịu qua, trừng phạt gì mà chưa chịu qua, phương thức tra tấn nào mà chưa gặp, nhưng mà phương thức trả thù của cậu ta hoàn toàn không phải tra tấn thân thể, mà đặc biệt là tra tấn lòng tự tôn của người khác, thật sự là khiến anh... Không cách nào tiếp nhận.

“Này... Tên quê mùa, chú nghe đây cho tôi, từ giờ, mãi cho đến giờ này ngày mai, tổng cộng hai mươi bốn giờ, chú đều phải bảo trì hình dạng này cho tôi, ngàn vạn lần không được phá hư biết không?” Mặc Thiên Tân vui vẻ ra lệnh.

Thổ Nghiêu cau mày, cả đầu đều cúi xuống thật sâu, khó xử nói, “Tiểu thiếu gia, xin cậu dùng phương thức trừng phạt khác!”

“Phương thức khác? Cũng tốt a, bằng không tôi hóa trang cho chú đi, tôi nhớ hiện tại đang lưu hành kiểu hóa trang bốc khói...”

“Tiểu thiếu gia!”

“Hả? Sao vậy? Không muốn hóa trang hả? Vậy bằng không chú mặc trang phục nữ đi cho tôi xem, nhưng mà phải là trang phục người hầu đấy? Hay là bộ đồng phục y tá được không? Bằng không trang điểm giống cô em gọi cảm một chút cũng không tồi nhỉ...” Mặc Thiên Tân có chủ tâm làm khó dễ.

Thân thể và trái tim Thỏ Nghiêu trong nháy mắt nhận lấy đả kích nghiêm trọng, dường như tất cả vận rủi đều tập trung lại khiến anh thật muốn lập tức chết đi coi như xong.

Làm sao bây giờ?

Đột nhiên...

“Thiên Tân, đừng quá mức!” Mặc Tử Hàn rút cục mở miệng, lớn tiếng trách cứ cậu.

“Con quá đáng? Vậy ông chú đó lại không quá phận? Ba cũng biết, con lớn như vậy...” Thanh âm của cậu đột nhiên lại nghẹn ngào, nước mắt trong hốc mắt giống như làm ảo thuật nháy mắt dâng lên, sau đó nghẹn ngào nói, “Con lớn như vậy rồi nhưng mẹ chưa từng đánh con, nhưng ông chú đó không ngờ lại đánh con, ôi cổ của con... Ô... Đau quá... Ô... Mẹ, bọn họ khi...”

“Được rồi!” Mặc Tử Hàn không nhịn được quát cậu ngưng lại, sau đó thỏa hiệp nói, “Con muốn như thế nào thì cứ làm!”

“Hắc hắc...” Mặc Thiên Tân hài lòng tươi cười, nước mắt trong hốc mắt biến mất.

Nhưng vào lúc này...

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên vang lên, hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn cửa phòng, khoe miệng hờ hững nhếch lên một nụ cười.

“Vào đi!” Anh mở miệng.

Cửa phòng bị mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa, mà giống như đứng ở cửa... Còn có Tử Thất Thất!

“Mẹ!”

Mặc Thiên Tân thấy Tử Thất Thất, lập tức kêu to chạy tới phía cô, ôm chặt lấy chân cô.

Mà hai mắt Tử Thất Thất nhìn thẳng khuôn mặt Mặc Tử Hàn, khóe miệng khẽ giương lên, thản nhiên cười với cậu, khuôn mặt cô tự tin, ngạo nghễ mở miệng, “Tôi tới rồi, anh hài lòng chưa?”

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tự tin kia của cô, kích động trong lòng xuất ra một tầng biến cố.

“Có hài lòng hay không phải xem biểu hiện của em!” Anh ý vị thâm trường mở miệng.

Biểu hiện?

Tử Thất Thất trong lòng nghi hoặc, nhưng biểu tình trên mặt không có chút thay đổi nào.

Nếu quyết định tới đây, cái gì cũng không cần sợ hãi, mà người đàn ông này cũng không thể trói cô lại vừa quất vừa đánh, một chút chuyện đơn giản như vậy, không sao... Cô không sợ hãi...

“Ba, mẹ, hai người đang nói gì đây?” Mặc Thiên Tân đột nhiên nói xen vào.

Tình huống đại khái nhìn cũng biết. Cậu bị ba bắt được, nhất định sẽ uy hiếp mẹ tới đây, nhưng mà tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Sau khi mẹ vào đây lại an toàn mà đi sao? Quên đi... Nghi vấn này cũng có thể bỏ qua, mà bây giờ quan tâm nhất chính là kế hoạch C hình như không phải như thế?

Làm sao bây giờ?

Phải mau liên lạc với mẹ Tiểu Lam mới được!”

“Thiên Tân, không có chuyện gì, từ hôm nay mẹ sẽ ở đây cùng con!” Tử Thất Thất bình thản nói.

“Cùng nhau ở đây?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc.

“Sao vậy? Con không vui sao? Nhưng mà, nếu có người không muốn mẹ ở đây, mẹ ngược lại rất vui về tin rằng hẳn sẽ thả chúng ta đi!” Hai mắt Tử Thất Thất chuyển dời đến trên mặt Mặc Tử Hàn.

“Đã vào cửa Mặc gia, muốn đi ra ngoài... Thì khó đấy!” Mặc Tử Hàn lạnh như băng nói.

“Bản thân tôi không sao cả, có căn nhà lớn như vậy, phòng xa hoa như vậy, trang sức xa xỉ như vậy, còn có thể được bao ăn bao ở, quan trọng nhất là còn có người hầu miễn phí, còn có bảo tiêu bên cạnh, tôi vui vẻ còn không kịp nữa là, bảo bối... Con nói có phải không?” Tử Thất Thất mỉm cười cúi đầu, trên mặt nở rộ nụ cười xinh đẹp.

“Dạ vâng, mẹ nói quá đúng, ở xã hội con buôn hiện tại này, coi tiền như rác giống ba thật sự là quá ít, chúng ta có thể gặp phải người có tiền có thể như vậy, coi tiền như rác vừa đốt lại có chút ngốc, thật sự là đại vận tám đời chúng ta, thì ra là đây chính là cái gọi là trời sập, không nghĩ qua là, răng rắc... đỡ lấy cho hai mẹ con mình!”

“Đúng vậy, bảo bối, hai ta từ nay về sau cứ hưởng phúc đi!”

“Vâng, mẹ!”

Hai mẹ con một xướng một họa, trực tiếp làm tức chết người nào đó.

“Hai người đã vui vẻ như vậy, vậy cũng phải ở chỗ này cả đời mới được!” Thanh âm Mặc Tử Hàn lãnh liệt, ẩn giấu uy hiếp.

“Nhất định nhất định, anh yên tâm đi!” Tử Thất Thất vui vẻ gật đầu.

“Đúng vậy ba à, hai mẹ con con nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ba!” Mặc Thiên Tân hòa cùng.

“Cám ơn anh, tiên sinh coi tiền như rác!”

“Cám ơn ba, tiên sinh coi tiền như rác!”

Hai mẹ con cuối cùng đồng thanh, ăn ý mười phần, hơn nữa đồng thời ôm quyền, cúi đầu cảm tạ, triệt triệt để để châm chọc người nào đó.

Chân mày Mặc Tử Hàn chậm rãi chau lên, lửa giận ở trong lòng từ từ dâng lên.

“Tử Thất Thất, em đi theo anh!” Anh lạnh lùng nói, sải bước đi ra ngoài.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất, Tử Thất Thất nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cậu, nói, “Yên tâm, không có chuyện gì!”

“Thật vậy chẳng?” Mặc Thiên Tân lo lắng nhíu mày.

“Đương nhiên là thật, mẹ con sẽ không bị người khác khi dễ!” Trong đôi mắt Tử Thất Thất ý chí chiến đấu tràn đầy.

Chân mày Mặc Thiên Tân khẽ nhăn, còn có một chút lo lắng. Mà khi Tử Thất Thất ngẩng đầu, vừa định xoay người, bỗng nhiên thấy một người đàn ông cao lớn trên đầu cắm “ba củ hành”, phản ứng đầu tiên, sững sốt, phản ứng thứ hai, nín cười, phản ứng thứ ba...

“Phốc... Ha ha ha... Ha ha ha ha... Đầu anh ta sao lại thế này? Cười chết mất, ha ha ha...” Tử Thất Thất hoàn toàn cũng không nghĩ đến, lúc ở đây chỉ là hình thức, cô còn có thể cười lớn tiếng như vậy, vui vẻ như vậy.

Bởi vì cái gọi là: ký lai chi, tắc an chi... (cái gì xảy đến cũng nên bình tĩnh tìm cách đối phó)

Mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, cô cũng sẽ không để cho Thiên Tân lo lắng, cô cho Thiên Tân cái tốt nhất, cô muốn cho nó mỗi ngày đều vui vẻ...

Từng giờ... Mỗi một phút mỗi một giây...

Hiện tại, nụ cười là vũ khí duy nhất của cô, cô muốn dùng vũ khí này, đánh tan tất cả địch nhân.

“Mẹ, thích thú chứ, đây là kiệt tác của con!” Mặc Thiên Tân kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Mà Tử Thất Thất lại lập tức thu hồi tiếng cười, nghiêm trang nhìn cậu, nói, “Con lại khi dễ người khác rồi!”

“Con không có, là ông chú đó đánh con trước, con chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi!”

“Con tạm thời ở đây cưỡng từ đoạt lý, tóm lại đùa bỡn người khác, phải có chừng mực, biết không?” Tử Thất Thất lớn tiếng khiển trách.

“Biết rồi!” Mặc Thiên Tân hờn dỗi cúi đầu.

Tử Thất Thất hai bước đi tới trước mặt Thổ Nghiêu, mỉm cười nhìn anh ta nói, “Xin lỗi, con trai tôi rất nghịch ngợm, xin anh tha thứ cho nó, hơn nữa từ hôm nay trở đi... Phải xin anh chiếu cố nhiều hơn cho nó!”

Cô nói năng khí phách mười phần, cùng phong phạm vương giả bẩm sinh của Mặc Tử Hàn không phân cao thấp.

Đây chính là phu nhân của bọn họ sao?

Đương gia phu nhân...

Chương 144: Mặc Tử Hàn tức giận, điềm báo bộc phát...

“Vâng!”

Thỏ Nghiêu khẽ cúi đầu, lĩnh mệnh.

Tử Thất Thất cười xoay người, vừa đi tới cửa phòng, vừa nói, “Sửa lại đầu cho tốt đi, Thiên Tân con cũng đừng náo loạn nữa!”

“Vâng ạ!”

“Vâng!”

Hai người đồng thanh, thanh âm vang dội mà trong đó một người thì không cam lòng.

Thật vất vả lắm mới tìm có chút trò để chơi, nhưng mà cũng chỉ chơi được một tí, cậu còn muốn để người khác xem tác phẩm của cậu nữa, nhưng mà hiện tại xem ra...

Quên đi, dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội, mà bây giờ quan trọng là... Liên hệ với mẹ tiểu Lam.

“Hắc, hắc, hắc...” Cậu cười tà nhìn Thỏ Nghiêu.

Thỏ Nghiêu kinh hãi, lập tức cảm giác được sắp có tai nạn rơi xuống đầu.

“Cháu nói này chú bánh bao tiểu thỏ, nếu mẹ đã lên tiếng, hôm nay cháu bỏ qua cho chú, nhưng mà tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, tới... Tới chỗ cháu này!” Mặc Thiên Tân dịu dàng nhỏ nhẹ nói, nhưng toàn thân đều đầy đầy hơi thở tà ác, thậm chí có thể nói, bản thân cậu chính là hóa thân của tà ác.

Thỏ Nghiêu nhìn khuôn mặt kia, trong lòng âm thầm than thở.

Lại là đến đó... Vừa nghe đến ba chữ kia, trái tim của ạm giống như bị tay cậu ta bóp chặt, giống như uy hiếp.

“Vâng!” Anh khẽ đáp lại, chân chờ bước tới trước mặt cậu ta.

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt hơi xanh mét kia, khóe miệng cố ý lộ ra nụ cười đắc ý, sau đó vươn cánh tay nhỏ nhỏ mập mập của mình, vỗ vỗ cánh tay anh, nói, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì... Chú yên tâm, cháu chỉ là một thằng nhóc sáu tuổi thôi, đánh cũng không lại chú, chạy cũng không chạy thoát khỏi chú, nhưng mà cháu sẽ khiến chú, nhiều nhất...” cậu muốn nói lại thôi.

Nhiều nhất?

Thỏ Nghiêu kinh hãi, chờ đợi câu dưới!

Mà Mặc Thiên Tân vừa đúng lúc lại thu tay lại, vui vẻ nói, “Không có gì, hôm nay tới đây thôi, ngày mai chúng ta tiếp tục chơi, hmm, bởi vì cái gọi là nhật hành nhất ác (một ngày làm một việc ác)... sẽ giải trừ tai họa!”

Nhật hành... Nhất ác?

Thỏ Nghiêu cuối cùng cũng cảm nhận được tâm tình của Kim Hâm và Hỏa Diễm lúc ấy khi bị cậu ta trêu chọc, mấy ngày trước đây còn nghe nói Hồ Phách ở nước Anh cũng chịu không ít đau khổ, mà bắt đầu từ hôm nay anh còn phải tiếp tục đi theo bảo vệ cậu ta, giám thị cậu ta, xem ra... Anh nhất định không có được ngày tháng tốt lành.

Phòng ngủ chính.

Mặc Tử Hàn sải bước đi vào trong phòng, hai chân đứng ở cạnh giường, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ, sau đó đột nhiên xoay người một cái, ngồi

lên trên giường.

Tử Thất Thất đi theo phía sau anh vào phòng, lúc chân vừa bước vào, cửa phòng phía sau liền bị Hỏa Diễm đóng lại, trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Đôi mắt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn hài hước nhìn chăm chăm cô, nhìn một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Tôi nói rồi, em không thoát được đâu, thế nào? Bây giờ còn muốn bỏ trốn khỏi tôi nữa không?”

“Muốn, đương nhiên muốn!” Tử Thất Thất trả lời chi tiết, trong giọng nói tăng thêm mấy phần ngạo mạn.

Chân mày Mặc Tử Hàn khẽ nhăn, lạnh lùng nói, “Em còn muốn chọc tôi tức giận sao?”

“Tôi không muốn chọc anh tức giận, tôi chỉ trả lời vấn đề của anh mà thôi!”

Mặc Tử Hàn trừng mắt nhìn cô.

Cô ấy vẫn quật cường như vậy, kiên cường như vậy, ngạo mạn như vậy... Tựa như một đóa hoa sen đứng thẳng, sự thánh khiết khiến cho người khác muốn vấy bẩn cô.

“Tới đây, đứng trước mặt tôi!” Anh mở miệng ra lệnh.

Tử Thất Thất nhìn anh ta, hai tay nắm chặt, nhưng không có bất kỳ chần chừ gì mà đi về phía trước, đứng trước mặt anh.

Mặc Tử Hàn ngồi trên giường, khẽ ngửa đầu nhìn cô, vươn tay phải của mình ra, nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, khiến đôi mắt cao ngạo của cô rũ xuống nhìn anh.

“Lần này tại sao nghe lời như vậy, ngoan ngoãn tới tìm tôi? Tôi còn tưởng Bách Hiên với người phụ nữ tên Phương Lam kia lại nghĩ cho em chủ ý quỷ quái gì nữa chứ!” Anh nói chậm mà nhẹ nhàng, tà tứ ngàn lần.

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, khẽ nói, “Tôi đã cắt đứt tất cả quan hệ với Bách Hiên, chúng tôi đã là người qua đường không quen biết, cho nên từ nay anh cũng không cần gây thêm phiền toái cho anh ta, mà chuyện của Phương Lam, tôi cũng hi vọng anh không truy cứu nữa!” Tuy rằng, cô cũng không rõ ràng cô ấy làm cái gì.

“A? Nghe giọng điệu này của em, là đang cầu xin tôi sao?” Mặc Tử Hàn đắc ý nhếch khóe miệng.

“Nếu anh cảm thấy như vậy, thì chính là như vậy!” Tử Thất Thất tùy ý trả lời.

Đắc ý trên mặt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt biến mất.

Thái độ của người phụ nữ này như có như không, nghe thật biết điều thuận, nhưng giọng nói thật quật cường, không có thỏa hiệp chút nào. Cô ấy đang âm thầm phân cao thấp với anh sao? Cô ấy muốn dùng phương pháp này để đối kháng với anh?

“A...” Anh bỗng nhiên cười khẽ, cười cực kỳ tà mị.

“Em đã mở miệng cầu xin tôi, vậy tôi há có thể không đồng ý được đây? Yên tâm đi, hai người kia làm những chuyện như vậy, tôi cũng có thể coi như không có phát sinh, nhưng là từ hôm nay, có thể giữ được mạng sống của bọn họ hay không, phải xem biểu hiện của em...”

Biểu hiện?

Lại là biểu hiện?

“Anh muốn như thế nào?” Cô có chút biết rõ còn cố hỏi.

Mặc Tử Hàn buông tay cầm cô ra, trụ hai tay về phía sau, hai mắt thưởng thức nhìn cô, cười nói, “Cởi đi!”

“Cởi?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Đúng vậy, cởi quần áo, em hẳn rất rõ đây là ý gì chứ!” Mặc Tử Hàn đắc ý.

Đôi mắt trong veo của Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt cần ăn đòn kia.

Không sai, cô rất rõ ràng, từ lúc quyết định tìm đến anh ta, cũng biết anh ta muốn gì.

Không phải là thân thể thôi ư? Cho anh ta... Dù sao đây cũng không phải chuyện lần một lần hai, không có gì ghê gớm, hơn nữa cô làm mọi thứ đều vì Thiên Tân, vì nguyện vọng sâu trong đáy lòng kia.

Chỉ cần nó vui vẻ là được...

Chỉ cần nó thật sự vui vẻ, việc nhỏ này đối với cô mà nói, quả thực không đáng giá nhắc tới.

Cô chậm rãi nhếch khóe miệng, vẫn duy trì nụ cười cao ngạo trên mặt, đem sự tự ái của mình lộ ra trên khuôn mặt, sau đó vươn tay, tháo hàng cúc áo trước ngực, cầm cái áo đã cởi xuống ném xuống dưới chân.

Mặc Tử Hàn nhìn da thịt trơn bóng của cô, nhìn vòng eo mảnh khảnh của cô, nhìn thân hình hơi gầy của cô, còn có thứ lúc ẩn lúc hiện trước ngực...

“Tiếp tục cởi, từng món một, cởi hết cho tôi...” Anh lại ra lệnh lần nữa.

Tử Thất Thất nhìn chằm chằm khuôn mặt kiêu ngạo của anh ta, hai tay có chút run rẩy, nhưng dùng hết toàn lực duy trì sự bình tĩnh, dưới sự thưởng thức của anh ta, đem từng món đồ trên người, từng món từng món cởi ra, cuối cùng lỏa thể đứng trước mặt anh ta.

Mặc Tử Hàn hài lòng nhếch khóe miệng, vươn một bàn tay ra, từ cái rốn của cô, vừa chậm rãi hoạt động, vừa nhẹ giọng nói, “Tôi hỏi em, từ cái ngày bảy năm trước khi em trở thành người phụ nữ của tôi, có bao gã đàn ông đã chạm vào thân thể của em?”

“Trừ Thiên Tân, chỉ có một mình anh!” Tử Thất Thất trả lời. “VẬY... Có bao người đã thấy thân thể em?”

“Trừ Thiên Tân, cũng chỉ có một mình anh!”

Tâm tình Mặc Tử Hàn cực kỳ vui mừng, nụ cười nơi khóe miệng từng chút mở rộng, mà ngón tay cũng từng chút từng chút dịch chuyển lên, cuối cùng dừng ở trên môi cô, lại hỏi.

“VẬY... Cái miệng này? Có mấy người đã chạm vào?”

Chân mày Tử Thất Thất khẽ nhăn, đôi môi mím lại, lựa chọn trầm mặc.

“Trả lời tôi!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Tử Thất Thất do dự chậm rãi mở đôi môi, chần chờ phát ra âm thanh, nhẹ nhàng nói, “Một người!”

“Là ai?” Anh hỏi tới.

“Bách Hiên!”

Trên mặt Mặc Tử Hàn phủ kín một tầng phần nộ, nhưng kiên nhẫn tiếp tục hỏi, “VẬY bảy năm trước? Có mấy người đã chạm vào?”

“Không có!”

“Một người cũng không có?”

“Đúng vậy!”

“VẬY nói... Nụ hôn đầu của em là dành cho Bách Hiên?”

“Đúng!”

“Đáng chết!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên tức giận, gầm nhẹ mắng, đồng thời hai tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, thành linh dùng sức, xoay người đặt cô ở trên giường.

Tử Thất Thất khiếp sợ, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, nhìn khuôn mặt tức giận của anh ta.

“Quên đi cho tôi!” Anh hét lên ra lệnh.

“Quên đi?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại, cô không hiểu, “Anh đang nói gì vậy?”

“Tôi nói em quên đi cho tôi, quên chuyện Bách Hiên hôn em, sau đó nhớ kỹ cho tôi, người đầu tiên hôn em là tôi, người đầu tiên muốn em là tôi, người đầu tiên đụng vào em cũng là tôi, tất cả lần đầu tiên của em, đều thuộc về Mặc Tử Hàn tôi!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng tức giận, không khỏi giễu cợt.

“A... Xin lỗi, tôi không làm được!”

“Em nói cái gì?” Mặc Tử Hàn giận dùm dùm.

“Tôi nói tôi không làm được, tôi không có cách nào lừa gạt bản thân, trừ phi anh làm tôi mất trí nhớ, nếu không trong trí nhớ của tôi, đối tượng nộ hôn đầu của tôi chính xác là Bách Hiên, mà không phải anh... Mặc Tử Hàn!”

Mặc Tử Hàn nghe những lời này, lửa giận đã đánh vào trái tim, hai tay dùng sức nắm chặt cánh tay cô.

“Người đàn bà chết tiệt... Em muốn chọc tức tôi vậy sao? Em muốn để tôi phải cường bạo em sao? Em muốn tôi đùa bỡn thân thể em sao? Rõ ràng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tôi, nói vài lời dễ nghe, thì có thể để bản thân dễ chịu một chút, nhưng em lại cứ muốn chọc giận tôi, em đã sai mà còn ti tiện thế hả?”

Đã sai còn ti tiện? (CV là “phạm tiên” ko hiểu chi hết nên tôi đoán bừa là “xâm phạm”:sweat::sweat: Sr mn, đã sửa lại: “>)

Tử Thất Thất nghe thấy từ này, hai mắt tròn to, hung hăng nhìn chăm chăm

anh ta.

Chương 145: Hấn muốn xâm chiếm toàn bộ thế giới toàn bộ thế giới của cô

“Tôi đã sai còn tí tiện? Ha... Thật là buồn cười, nếu tôi tí tiện, vậy anh chính là đê tiện!” Cô tức giận mắng.

Mặc Tử Hàn nộ khí xung thiên! (Tức giận ngất trời)

“Em nói cái gì?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi nói anh đê tiện!”

“Em dám lặp lại lần nữa?”

“Đê tiện!” Tử Thất Thất lại lặp lại, còn to gan nói, “Anh là đàn ông mà lợi dụng một đứa bé thì không phải đê tiện thì là cái gì? Cái loại đàn ông như anh vừa thấy phụ nữ liền không khống chế được thân dưới thì không phải đê tiện thì là gì? Cái loại đàn ông như anh chỉ biết xâm phạm phụ nữ thì chính là đê tiện... Mặc kệ thế nào thì tôi cũng dám lặp lại, anh chính là đê tiện, đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện...”

“Câm miệng!” Mặc Tử Hàn hét lên.

Tử Thất Thất rất nghe lời thu thanh âm lại, nhưng khuôn mặt cười nhạo vẫn chống cự lại ánh mắt phẫn nộ của anh ta.

Khí tức phẫn nộ của Mặc Tử Hàn có chút rối loạn, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, hung hăng nói, “Tử Thất Thất, đây đều là tự mình tìm, từ hôm nay, tôi mỗi ngày đều sẽ dạy dỗ em thật tốt, tôi muốn thân thể em hoàn toàn thuộc về tôi, tôi muốn thân thể em nhớ kỹ từng động tác của tôi, tôi muốn thân thể em trừ tôi ra sẽ không chấp nhận bất cứ gã đàn ông nào khác... Đây chính là kết quả em chọc giận tôi, đây chính là cuộc sống kế tiếp của em!”

Anh nói xong liền hôn môi cô, dùng sức cắn nuốt cánh môi, dùng sức mút lấy, dùng sức gặm cắn môi cô, mà lưỡi anh đánh thẳng về phía trước tiến vào miệng cô, ở trong miệng cô thô bạo lục lội, cướp đoạt, giống như ác lang...Thình lình!

Hai tay anh ở trước ngực cô vuốt ve, sau đó lần theo đường cong thân thể cô mà chạy xuống dưới, mà môi cũng rời khỏi môi cô, hôn lên hàm dưới của cô, hôn lên cổ cô, hôn lên ngực cô, tiếp tục hướng xuống... Cho đến chỗ thấp nhất.

“Đừng --” Tử Thất Thất sững sốt, hai tay giữ lấy đầu anh.

“Đừng... Đừng... Đừng đụng vào đó...”

Mặc Tử Hàn khẽ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt hoang mang của cô, khoe miệng hờ hững gọi lên nụ cười tà, sau đó đôi bàn tay nắm lấy hai

Chân cô, đẩy lên phía trên, sau đó đè chúng ở trước ngực cô, để nơi nào đó của cô lộ ra rõ ràng.

“Em còn nói không muốn, tôi lại càng muốn! Tử Thất Thất, em nghe kỹ đây, nhớ kỹ phương thức tôi vuốt ve em, nhớ kỹ mỗi động tác hôn của tôi, cũng nhớ kỹ lúc tôi liếm láp (_ . _) em, mang đến cho em khoái cảm, em nhất định phải nhớ kỹ cho tôi... Dùng thân thể này của em... Tôi muốn em nhớ kỹ những chuyện tôi làm hiện tại!” Anh nói xong liền tiếp tục vùi đầu vào, cái lưỡi cũng bắt đầu tiến vào.

“A...” Tử Thất Thất kinh hãi khẽ rên, thân thể từ địa phương kia bắt đầu tê dại, so với những lần trước có sự khác biệt, chỉ là liếm ở lõi vào, cũng không có tiến vào, cho nên trái tim ngứa ngáy khó chịu, thân thể không tự chủ khát cầu anh, hi vọng anh có thể tiếp tục xuống bước sau.

“Đừng... A... A... Đừng... Mau... A... Đừng lại...”

Cô không ngừng rên, câu chữ mơ hồ không rõ, lại đứt quãng không thể trôi chảy.

Rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng, rõ ràng đã thuyết phục lòng mình, tự nói với mình hàng trăm hàng nghìn lần, không cần sợ hãi, không nên sợ, càng không thể sợ, nhưng đã đến tình huống này, cô căn bản không có biện pháp không chế thanh âm của mình, càng không có biện pháp khống chế thân thể của chính mình, mà thân thể cùng sinh hoạt với cô hơn hai mươi năm lúc này giống như bị anh chi phối, theo mỗi một động tác của anh ta, làm ra từng phản ứng nhục nhã.

Đột nhiên, Mặc Tử Hàn ngẩng đầu, đứng thẳng người, buông hai chân cô xuống.

Tử Thất Thất toàn thân vô lực, hai chân mềm nhũn rơi xuống.

Mặc Tử Hàn hạ mắt nhìn bộ dáng quỵến rũ chết người lúc này của cô, khoe miệng tà ác nhếch lên, hai tay nhanh chóng cởi quần áo trên người mình, sau đó lại đè xuống thân thể cô, gần sát bên tai cô, nhẹ giọng tà mị nói, nói “Tử Thất Thất... Hiện tại em nhớ cho tôi, tiết tấu tôi ra vào trong thân thể em, khi nào thì chậm, khi nào thì nhanh, khi nào thì điên cuồng, khi nào thì lên đỉnh... Em đều nhớ kỹ cho tôi. Như vậy... Cho dù có một ngày em thật sự quên hết, nhưng thân thể cũng vĩnh viễn sẽ không quên!”

Tử Thất Thất nghe những lời này, hai mắt trừng lớn, trái tim bên trong trở nên lạnh như băng.

“A...” Mặc Tử Hàn khẽ cười, lại đột nhiên dùng sức một cái, thẳng tiến thân thể cô.

“A --” Tử Thất Thất sợ hãi kêu lên, thân thể tê dại trở nên cuộn sóng, sau đó lại từ cuộn sóng trở thành từng đợt điện lưu, theo từng động tác của anh ta tiến vào, không ngừng lợc.

“A... A... A... A...”

Ngoại trừ tiếng rên của cô, cô đã nói không lên lời bất kỳ lời nào, ngay cả những tự ái còn lại, cũng chậm chậm bị cảm giác điện giật này bao phủ, cô đã không còn là cô, cô là ai? Ngay cả bản thân cô cũng không rõ...

Đôi mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm khuôn mặt mê loạn của cô, nhìn đôi mắt quật cường của cô từ từ lộ ra phong mang, nghe những tiếng rên của cô, trong lòng khoan khoái vạn phần, sung sướng vạn phần, đắc ý vạn phần.

Chính là muốn để cô lộ ra bộ dáng thảm bại trước mặt anh, chính là muốn làm cô giống như bây giờ, trong đầu chỉ có anh, toàn bộ đều là anh. Hắn không cần thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư gì đó... Anh không muốn xếp hạng như vậy, anh muốn là toàn bộ của cô, cảm giác tồn tại duy nhất.

“Tử Thất Thất... Em là của anh... Là của Mặc Tử Hàn anh... Tất cả của em...
Đều thuộc về một mình anh...”

Anh không ngừng đẩy nhanh tốc độ dưới thân, không ngừng nói những lời bá đạo, anh không chỉ muốn thân thể cô nhớ anh, anh còn muốn thói miên tư tưởng của cô, để mỗi một câu của anh đều khắc sâu vào trong đầu cô, để cô lúc nào cũng nhớ những lời anh nói lúc này, anh muốn xâm chiếm toàn bộ thế giới của cô, bất luận là thân thể, hay là tâm linh, bất luận là thích, hay là ghét... Tất cả mọi thứ, chỉ thuộc về anh.

“Uhm...”

“Uhm...Uhm...”

“Uhm...uhm...Uhm---”

Tử Thất Thất không ngừng rên, đột nhiên hét to một tiếng, trước ngực quắp lại, đầu ngửa ra sau, toàn bộ thân thể tạo thành hình cung xinh đẹp, mà mỗi một tác da thịt trên người cô đều co giật run rẩy, sau đó lại đột nhiên xụi lơ, bình tĩnh nằm lại trên giường, hai mắt chậm rãi khép lại, ngất đi.

Mặc Tử Hàn cuối cùng thẳng tiến, đem thân thể của mình cùng cô gắt gao hợp lại, hưởng thụ cảm giác đạt tới đỉnh, sau đó mồ hôi đầm đìa gục ở trên người cô, hít thở từng ngụm từng ngụm.

Quả nhiên, chỉ có thân thể cô mới có thể thoải mái mãi mãi, hơn nữa đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời anh thích thân thể một người phụ nữ như vậy, thậm chí sau khi hưởng dụng thân thể cô bảy năm trước, giống như nghiện, mỗi lần

đều khát khao, mỗi lần đều đòi hỏi, giống như đang uống nước muối trong biển, càng uống càng khát nước, càng uống càng muốn uống... “Tử Thất Thất... Em chỉ có thể thuộc về anh!” Anh khẽ nói, đầu ngược lên, hôn lên môi cô.

Thật sự rất muốn rất muốn rất muốn để thời gian quay ngược trở lại, trở lại lúc Bách Hiên hôn cô, nếu quả thật có thể quay ngược lại, anh nhất định sẽ ngăn cản Bách Hiên, nhất định sẽ hôn môi cô trước, cướp đi nụ hôn đầu của cô... Để mọi thứ của cô, hoàn toàn chỉ thuộc về anh.

“Tử Thất Thất... Quên đi... Quên nụ hôn của Bách Hiên đi... Em chỉ cần nghĩ tới anh thôi, em chỉ cần nghĩ tới một mình anh thôi... Anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào đụng vào em, từ nay về sau, ngoại trừ anh ra, anh tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào chạm vào em một chút, em... Chỉ có thể thuộc về một mình anh!”

Hắn nỉ non bên tai cô, giống như muốn đem những lời này truyền vào trong mộng của cô, thôi miên cô, mê hoặc cô, đem thân thể, tâm linh, tư tưởng của cô... Toàn bộ đều chặt chẽ trói buộc chặt.

Mà biểu cảm lúc ngủ hôn mê của Tử Thất Thất thật giống như thật sự nghe được thanh âm của anh, chân mày khẽ chau lên, lộ ra biểu tình thống khổ.

Lúc khi tới biệt thự Mặc gia, cô đã cùng Phương Lam phát lời thề.

Cô nói: Khi cô bước chân vào cửa lớn Mặc gia, tuyệt đối sẽ không để mình bị khi dễ, tuyệt đối sẽ không để Thiên Tân bị người khác khi dễ, tuyệt đối sẽ không để mình khóc, cũng tuyệt đối sẽ không để Thiên Tân khóc... Làm hết sức ở trong thống khổ tìm kiếm vui vẻ, làm hết khả năng nghĩ biện pháp tránh thoát trói buộc của Mặc Tử Hàn, đồng thời, cũng hết sức hoàn thành nguyện vọng giấu ở đáy lòng của Mặc Thiên Tân.

Nhưng mà lời thề này, ngay ngày đầu tiên đã bị phá vỡ.

Lúc Tử Thất Thất đang ngủ mê man, khóe mắt chậm rãi hiện lên tầng nước mắt trong suốt, sau đó lặng lẽ chảy xuống...

Chỉ mới ngày đầu tiên thôi, cô đã bị Mặc Tử Hàn làm nhục như vậy, vậy cuộc sống kế tiếp này, cô còn có thể kiên cường mà cười được ư? Cô còn có thể quật cường mà giữ vững thái độ cao ngạo kia của mình ư? Cô còn có thể giữ lấy tự tôn của mình ư?

Hiện tại cô mới cảm giác được sự đáng sợ của Mặc Tử Hàn, có phải là... Quá muộn rồi?

“Mặc... Mặc...” Tử Thất Thất hôn mê nỉ non.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô, chờ đợi lời kế tiếp của cô, nhưng mà...

“Mặc... Tử Hàn... Tôi... Hận... Hận... Anh...”

Chương 146: Vị hôn thê của Bách Hiên, Hạ Thủy Ngưng...

Mặc Tử Hàn nghe được những lời cô nói, cả người ngây ra.

Hận?

Cô ấy mới nói chữ này sao?

“Này, Tử Thất Thất, em lặp lại lần nữa cho tôi, em vừa nói gì?” Anh ở bên tai cô lớn tiếng ra lệnh.

“...” Tử Thất Thất ngủ mê man nhắm chặt mắt, khóe mắt còn vương những giọt nước, nhưng lại không có mở miệng lần nữa.

Phần nộ ở trong lòng Mặc Tử Hàn càng lớn, chân mày nhíu chặt lại với nhau, hét lớn ra lệnh, “Tử Thất Thất, tôi lệnh cho em tỉnh lại, lặp lại những lời khi nãy!”

Lại dám nói hận anh?

Lại dám khóc?

Trái tim cô ấy không cam lòng như vậy sao?

Tuy rằng rất rõ ràng mình bây giờ là đang bức bách cô ấy, là đang uy hiếp cô ấy, là đang cưỡng chiếm cô ấy, nhưng nghe được những lời cô ấy tự mình nói ra, vẫn làm trái tim anh... Rất đau rất đau!

“Tử Thất Thất, em tỉnh lại cho tôi -- Tử Thất Thất, em tỉnh lại cho tôi -- Tử Thất Thất, em lặp lại lần nữa những lời khi nãy -- đáng chết -- Người phụ nữ chết tiệt -- không cho phép em hận tôi --” Anh hét lên, dùng sức lay thân thể hôn mê của cô, nhưng Tử Thất Thất vẫn không có tỉnh lại.

Không nghĩ tới, vừa nghĩ muốn xâm chiếm toàn bộ thế giới của cô ấy, nhưng thứ đầu tiên lấy được... Lại là hận...

Vẫn cho là, tiếng nỉ non trong lúc ngủ mơ của cô ấy là bởi vì nhớ anh, tưởng niệm anh, nhưng ngay lúc này mới biết được, cô ấy là đang căm hận anh.

Bảy năm cô ấy đều hận anh như vậy sao?

“Đáng chết... Đáng chết... Đáng chết...” Anh không ngừng mắng rồi lại ôm chặt cô vào trong ngực, cuối cùng phần nộ lú lú, “Người phụ nữ đáng chết này, tại sao không thể yêu anh?”

Ban đêm

Trên tầng khu nhà ở

Bách Hiên từ sau khi Tử Thất Thất đi vẫn trầm mặc ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện, từ chuyện bảy năm trước cứu cô ấy trên du thuyền, từ lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, theo lúc cô ấy mở mắt sống lại... Tất cả đều quanh quẩn trong đầu của anh, phát hình, tái diễn...

Anh đã nhận định cô ấy là lễ vật trời cao tặng cho anh, anh đã nhận định đời này nhất định phải cưới cô ấy làm vợ, nhưng mà trải qua cố gắng bảy năm này, cuối cùng lấy được chỉ là một tràng vô ích, ngay cả tư cách làm bạn cũng không có.

“Từ hôm nay trở đi... Anh là anh, tôi là tôi, chúng ta xem như chưa từng quen biết...”

Cho tới bây giờ chưa từng quen biết?

Cô ấy lại có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

Ở chung bảy năm, cảm tình bảy năm, ân tình bảy năm, cô ấy có thể nói để hết lại, nói đi là đi, nhưng anh không thể! Anh không có biện pháp buông tay, nói đi là đi biện pháp chặt đứt, càng không có cách nào quên cô ấy.

Không cam lòng! Không cam lòng! Không cam lòng!

Còn phải cố gắng, còn phải tranh thủ thêm một cơ hội, còn phải để cô ấy quay lại nhìn anh...

“Thất Thất...” Anh khẽ gọi, hai tay nắm chặt.

Anh không muốn làm người xa lạ, tuyệt đối không muốn!

“Reng reng reng... Reng reng reng... Reng reng reng...”

Di động trong túi bỗng nhiên vang lên, Bách Hiên cả kinh, mừng rỡ cho là Tử Thất Thất gọi điện thoại cho anh, nhưng khi anh nhìn tên người trên màn hình thì biểu tình trên mặt trở nên nặng nề, tâm tình vui sướng cũng từ từ bay mất.

Là cha anh, ông ta gọi tới làm gì? Lại muốn ra lệnh cho anh làm cái gì? Lại muốn điều khiển anh thế nào?

Mệt mỏi quá, thật phiền...

Anh cầm điện thoại, tiếp tục ngẩn người.

“Reng reng reng... Reng reng reng... Reng reng reng...”

“Reng reng reng... Reng reng reng... Reng reng reng...”

Chuông điện thoại di động như cũ không ngừng vang lên, hết lần này tới lần khác, lặp lại liên tục trong căn phòng trống rỗng.

Suy nghĩ của Bách Hiên trở nên rối loạn, anh phiền não lại cầm lấy di động, vốn muốn ném đi, nhưng đột nhiên nghĩ tới ước định của anh và Bách Vân Sơn, nháy mắt nhú mày, tay nắm chặt di động, sau đó ấn nút kết nối đặt ở

bên tai:

“Con ở đâu? Sao không nhận điện thoại?” Trong điện thoại di động nhanh chóng truyền đến thanh âm tức giận của Bách Vân Sơn.

“Con không muốn nhận, ba đừng gọi tới nữa!”

“Con nói cái gì? Con chẳng lẽ quên ước định của chúng ta? Con quên chúng ta đã làm giao dịch gì rồi ư?”

“Con không quên!”

“Vậy mau trở về, Chủ tịch Hạ và Hạ tiểu thư đã đến nhà chúng ta rồi, ba mặc kệ con có lý do gì, lập tức trở về cho ba!”

“Vậy... Nếu con không về thì sao?” Thanh âm của Bách Hiên mang theo hương vị đùa cợt.

“Mày dám --” Bách Vân Sơn gầm nhẹ, thanh âm vô cùng lãnh liệt.

“Con có cái gì mà không dám!” Dù sao Tử Thất Thất đã rời khỏi anh, anh bây giờ còn có chuyện gì không dám làm? Nói đùa... Anh hiện tại không sợ trời không sợ đất nữa rồi.

“Bách Hiên!” Bách Vân Sơn gọi tên anh, ra lệnh nói, “Mày lập tức trở về cho tao, tao chỉ cho mày 20’, nếu quá 20’ mà tao còn chưa thấy mày, vậy... Mày chờ nhật xác Tử Thất Thất và con trai cô ta đi!”

Bách Vân Sơn rất hiển nhiên là nóng nảy, chỉ có thể nói ra những lời tuyệt tình uy hiếp anh, nhưng...

“A... Nhật xác?” Bách Hiên giễu cợt, “Ba biết bọn họ ở đâu sao?”

“Tao mặc kệ bọn họ ở đâu, tao nhất định sẽ tìm được bọn họ!”

“Cho dù ba tìm được, con nghĩ ba cũng không có bản lĩnh giết bọn họ!” Bọn họ hiện tại chính là ở trong tay lão đại hắc đạo, có ai dám động tới bọn họ?

Quả thực chính là không muốn sống nữa.

“Nghịch tử, mày thật muốn đổi nghịch với tao?”

“A... Ha ha... Ha ha ha ha a...” Bách Hiên không ngừng giễu cợt, sau đó khẽ nói, “Ba yên tâm đi, người ba vĩ đại của con. con lúc này trở về, nhất định trong vòng 20’ trở về, ngoài ra, nếu con thật sự không chạy tới, vậy nhất định là nửa đường con bị tai nạn xe cộ, cho nên ba cần phải ở nhà thắp hương bái Phật cho con, cầu nguyện cho Bách gia ngàn vạn lần đừng tuyệt tự...”

“Mày... Mày... Nghịch tử, nghịch tử, mày...”

Bách Vân Sơn tức giận nổi trận lôi đình trong điện thoại, nhưng lời ông ta còn chưa nói hết, Bách Hiên đã cúp điện thoại, sau đó ném xuống đất.

“A... Thú vị, thật thú vị...” Anh si ngốc nói, khoe môi nhếch lên nụ cười tựa như đang vui vẻ.

Lúc trước anh đều nhẫn nhục chịu đựng, cha mẹ nói cái gì, anh phải làm, cho tới bây giờ đều không dám cãi lời bọn họ, nhưng vừa nãy anh cố ý nói ra những lời chọc tức ông ta, cố ý chọc cho ông ta tức giận, mà nghe được thanh âm nổi giận của ông ta, thật đúng là thú vị... Chẳng trách Thiên Tân và Phương Lam đều thích đùa cợt người khác như vậy, thì ra đùa cợt người khác, là chuyện thú vị như vậy.

Bất quá, nếu anh cường đại hơn một chút thì tốt rồi, cường đại đến mức Bách Vân Sơn nhìn anh thì sợ anh, cường đại đến mức Mặc Tử Hàn nhìn thấy anh thì sợ anh, như vậy anh có thể bảo vệ Tử Thất Thất rồi, mà không phải giống như hiện tại, phải nhờ cô ấy bảo vệ anh.

Hít sâu một hơi! Anh kiên định tự nói với mình, anh phải mạnh mẽ, anh phải mạnh hơn, anh nhất định phải trở nên mạnh hơn Mặc Tử Hàn...

Biệt thự Bách gia

Sau khi Bách Vân Sơn gọi điện thoại thì sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng bất an đi tới phòng khách, tuy rằng khuôn mặt tươi cười, nhưng hai mắt lại tinh thoảng nhìn lên cổ tay.

“Ba yên tâm đi, người ba vĩ đại của con. con lúc này trở về, nhất định trong vòng 20’ trở về, ngoài ra, nếu con thật sự không chạy tới, vậy nhất định là nửa đường con bị tai nạn xe cộ, cho nên ba cần phải ở nhà thắp hương bái Phật cho con, cầu nguyện cho Bách gia ngàn vạn lần đừng tuyệt tự...”

Bên tai quanh quẩn mấy câu nói cuối cùng của Bách Hiên, trái tim bất an càng thấp thỏm.

Nó từ lần cắt đứt quan hệ với Tử Thất Thất lúc đi nước Anh liền trở nên không thích hợp, hoàn toàn khiến người khác không đoán được nó đang nghĩ gì, càng không đoán được nó sẽ làm gì, không phải nó thật sự nghĩ quần đây chứ,...

Trái tim bỗng nhiên đau đớn kịch liệt, sắc mặt trở nên khó coi.

“Chủ tịch Bách, anh làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi vậy, là sinh bệnh sao?” Hạ Mộ Phong nhìn ông ta, lo lắng hỏi.

“A... Tôi không sao, có thể là gần đây ngủ không tốt, không có chuyện gì, không có chuyện gì...” Bách Vân Sơn cười thân hòa, không ngừng nói mình không có chuyện gì.

Mà cô gái ngồi bên cạnh Hạ Mộ Phong mặc một bộ lễ phục màu trắng, trên khuôn mặt không có bất kỳ tạp chất nào, chỉ trang điểm nhàn nhạt, ngũ quan thanh tân tú nhã lộ ra mị lực của người con gái đã trưởng thành, nhưng cũng mơ hồ mang theo sự ngượng ngùng đáng yêu của các cô gái, mỗi khi nhìn sang, dịu dàng như nước, cặp mắt nhìn xa, ai thấy cũng yêu, mà sau cái nháy mắt thứ ba, cô trở nên xinh đẹp động lòng người...

“Bác Bách, anh Hiên anh ấy khi nào trở về vậy ạ?” Hạ Thủy Ngưng sốt ruột hỏi thăm, cặp mắt nhìn chằm chằm cửa lớn.

“Ô... Cái câu anh Hiên này thật ngọt ngào làm sao, thế nào? Sốt ruột rồi hả?”

Bách Mạc Lệ ngồi ở một bên đột nhiên nói chen vào, khuôn mặt vui vẻ cười.

“Con nào có đâu!” Hai gò má trắng noãn của Hạ Thủy Ngung phỉm hồng, xấu hổ nói, “Bác gái, bác cũng đừng trêu con!”

“Xem này, xem này, còn xấu hổ!”

Bách Mạc Lệ vừa dứt lời, Bách Vân Sơn và Hạ Mộ Phong đều vui vẻ cười, chỉ có Hạ Thủy Ngung xấu hổ cúi đầu, hai tay e lệ nắm chặt vào nhau.

“Thủy Ngung a, bác nghe ba con nói, con biết Bách Hiên nhà bác muốn đính hôn với con, vui vẻ tới mấy ngày chưa có ngủ ngon giấc hả!” Bách Vân Sơn bắt đầu nói hòa theo.

Chương 147: Đời này chỉ gả cho Bách Hiên, chỉ làm vợ của hắn...

Hạ Thủy Ngưng nghe thấy lời này, gò má nháy mắt đỏ bừng, bắt đầu phát sốt.

“Ba... Con nào có vui vẻ đến mức mấy ngày ngủ không yên? Sao ba lại nói lung tung với người khác như vậy a!” Cô bức bối nắm lấy tay Hạ Mộ Phong.

“Ba nói lung tung?” Hạ Mộ Phong lộ ra vẻ mặt oan uổng, vội vàng giải thích cho bản thân, nói, “Không biết là con nhóc nào, lúc mới mười tuổi, chỉ mới thấy cậu một lần liền cả ngày quẩn quýt lấy tôi, nói cái gì mà “sau khi con lớn lên nhất định phải gả cho anh Hiên”, còn nói cái gì mà “không phải anh Hiên thì con không lấy chồng”, khoa trương hơn nữa nói cái gì “chờ khi con với anh Hiên kết hôn, nhất định sẽ sinh mười đứa, cho ba năm đứa họ Hạ, cho bác năm đứa họ Bách”, còn muốn chúng ta về sau sẽ hưởng phúc con cháu, nhất là khuya ngày hôm trước, tôi vừa mới nói với nó thằng nhóc Bách Hiên của Bách gia có thể sẽ là con rể của Hạ gia chúng tôi, ôi cha... Con nhóc này a, không biết là ai “vụt” cái nhảy cẫng lên, còn hô vạn tuế làm cho hai người già này sợ hết hồn!” Hạ Mộ Phong tự thuật chi tiết, giọng cao tay phải lên làm tư thế ước lượng độ cao.

“Ha ha ha ha... Có chuyện như vậy ư? Ha ha ha... Xem ra Thủy Ngưng nhà ông nhất định quyết tâm làm con dâu Bách gia chúng tôi rồi!” Bách Vân Sơn cười thoải mái, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn dường như nở hoa, vui vẻ vô cùng.

“Bác Bách... Ba...” Hạ Thủy Ngưng cuống cuống, đỏ mặt xấu hổ nói, “Hai người đừng nói nữa, con chỉ là một cô gái, nếu truyền ra ngoài, hai người muốn con làm sao gặp người khác được nữa? Phải làm sao gặp anh Hiên đây a?”

“Sợ cái gì!” Hạ Mộ Phong ngồi thẳng lên, hùng hổ nói, “Trong cái xã hội

này, nữ theo đuổi nam là chuyện bình thường, có cái gì đâu mà xấu hổ? Hơn nữa sao con biết Bách Hiên nhìn con như thế nào? Có lẽ nó cũng vẫn thích con, bằng không sao có thể đồng ý việc hôn sự này!”

Nghe được những lời này của ba, Hạ Thủy Ngung lại xấu hổ cúi đầu, đáy lòng vụng trộm vui vẻ.

Mà Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ nghe được những lời này, sắc mặt cũng lộ ra lúng túng không dễ phát hiện.

“Đó là đương nhiên, Thủy Ngung lớn lên xinh đẹp như vậy, lại ngoan ngoãn đáng yêu, Hiên nhi nhà chúng tôi nhất định thích, con yên tâm đi!” Bách Mạc Lệ nói xong, thân thiết vỗ vỗ tay Hạ Thủy Ngung.

Hạ Thủy Ngung lại một lần nữa xấu hổ, không nhin được cười trộm.

Mười ba năm trước, dù chỉ có gặp mặt mấy phút ngắn ngủi, chỉ nói vài câu, nhưng Bách Hiên như một hạt giống reo vào lòng cô, chậm rãi mọc rễ trong mười ba năm này, nảy mầm, lớn lên, hiện giờ tuy rằng bọn họ vẫn chưa gặp lại, nhưng cô đã sớm âm thầm thề, đời này chỉ gả cho một mình Bách Hiên, chỉ làm vợ anh...

“Tôi nói này Chủ tịch Bách, Bách Hiên nhà anh như thế nào còn chưa về?” Hạ Mộ Phong có chút sốt ruột.

Bách Vân Sơn nghe vậy lập tức nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Cách thời gian ước định còn mười giây, nhưng nó vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ nó thật sự xảy ra tan nạn ư? Lẽ nào nó thật sự đi tự sát?

Ông tâm hoảng ý loạn, lại đột nhiên...

“Rầm --” một tiếng, cửa phòng khách bị mở ra, Bách Hiên mặc một bộ tây trang màu trắng đứng ở cửa, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, giống như là Bạch Mã Vương Tử từ trong chuyện cổ tích đi ra, dịu dàng, thân sĩ, đẹp trai bức người.

Hạ Thủy Ngưng thấy Bách Hiên, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Mười ba năm không gặp, anh càng thành thực chừng chắc hơn trước kia, cũng cao lớn hơn trước kia, cả người anh biến đổi rất lớn, nhưng có một thứ vẫn giống như mười ba năm trước, đó là sự dịu dàng của anh.

Không tự giác bắt đầu khẩn trương, lập tức đứng lên, hai tay nắm chặt vào nhau, nháy mắt lòng bàn tay toát ra mồ hôi, mà đôi mắt trong veo của cô vẫn nhìn thẳng vào anh.

Bách Hiên đứng ở cửa, đôi mắt quét một vòng vài người ngồi trên ghế, sau đó bước từng bước tới chỗ bọn họ, lễ phép cười nói, “Ba, mẹ, bác Hạ...” Thanh âm của anh bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn tới khuôn mặt khẩn trương, thân thể cứng ngắc của Hạ Thủy Ngưng đang nhìn anh.

Lại một lần nữa phác ra nụ cười, nhẹ giọng nói tiếp, “Hạ tiểu thư... Buổi tối tốt lành! Xin lỗi, bởi vì đột nhiên có chút chuyện trọng yếu phải xử lý, cho nên về trễ, khiến mọi người đợi lâu!”

Anh nở nụ cười, thái độ và cử chỉ đều cực kỳ thân sĩ, hoàn toàn sắm vai con trai ngoan trong suy nghĩ Bách Vân Sơn.

“Đàn ông đương nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng, chúng ta mới chỉ đợi một lúc thôi, không có gì, không cần để ý!” Hạ Mộ Phong không câu nệ tiểu tiết nói, trên mặt vương đầy nụ cười, hiển nhiên vô cùng hài lòng với con rể tương lai này.

“Cám ơn bác Hạ đã thông cảm!” Bách Hiên cảm tạ khẽ gật đầu.

Mà Hạ Thủy Ngưng vẫn ngây ngốc đứng ở trước mặt anh, ngây ngốc không nói lời nào, nhìn anh, ba hồn giống như mất bảy phách.

“Thủy Ngưng?” Hạ Mộ Phong khẽ gọi cô, đưa tay kéo làn váy của cô.

“A? A...” Hạ Thủy Ngưng thành linh hoàn hồn, bối rối nói, “Anh... Anh Hiên, chào, chào anh!”

Anh Hiên?

Bách Hiên có chút kinh ngạc bởi cách gọi thân mật này của cô.

“Chào em!” Anh cười trả lời.

Không khí đột nhiên trở nên lúng túng, khuôn mặt Hạ Thủy Ngưng như trái cà chua chín mọng, xấu hổ cúi thấp đầu.

Thật sự là rất mất mặt, cô lại cà lăm trước mặt anh Hiên, ô... Cô yên lặng khóc ở trong lòng.

“Ách... Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện!” Bách Mạc Lệ thấy không khí xấu hổ, lập tức hòa hoãn một chút không khí.

“Được, vừa ăn vừa nói chuyện!”

“Được!”

“Được!”

Bách Vân Sơn, Hạ Mộ Phong và Bách Hiên, ba người ào ào lên tiếng, sau đó lập tức đi tới phòng ăn.

Mười mấy bước ngắn ngủi, Hạ Thủy Ngưng gắt gao dán lấy Hạ Mộ Phong, đôi mắt thỉnh thoảng liếc về phía Bách Hiên, mà Bách Hiên và Bách Vân Sơn sóng vai mà đi, trên mặt đều treo nụ cười thản nhiên, nhưng đôi mắt lại vô cùng lạnh lùng.

“Con đừng quên đã đồng ý ba cái gì, lúc ăn cơm, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm gì!” Bách Vân Sơn nhỏ giọng cảnh cáo.

“Con biết rồi, ba yên tâm đi!” Bách Hiên cũng nhỏ giọng trả lời, nhưng trong lòng nặng trĩu, cực kỳ khó chịu.

Chân mày Bách Vân Sơn khẽ nhăn, hai mắt liếc nhìn anh, nhìn đôi mắt lạnh

như băng của anh, không nhịn được thờ dài.

...

Phòng ăn

Trên bàn ăn thật dài để rất nhiều món ăn ngon, Bách Vân Sơn ngồi ở chủ vị, Hạ Mộ Phong và Bách Mạc Lệ ngồi đối diện nhau, mà Bách Hiên và Hạ Thủy Ngưng cũng ngồi đối diện nhau, không khí giống như là bữa ăn của một gia đình, nhưng lại âm thầm cất dấu một loại không khí khác... Lạnh!

“Dùng thôi!” Bách Vân Sơn nói xong, tất cả mọi người cầm bát đũa trên bàn lên, bắt đầu ăn cơm.

“Thủy Ngưng a, bác nghe nói con thích ăn cá, hôm nay cố ý bảo người làm làm món cá dầm đường này, con ăn nhiều một chút!” Bách Mạc Lệ tươi cười hòa ái, gấp một miếng cá đặt vào bát cô.

“Cám ơn bác gái!” Hạ Thủy Ngưng nhu thuận cảm tạ, gấp lấy miếng cá bỏ vào miệng, sau đó vừa nhai, vừa vụng trộm nhìn Bách Hiên phía đối diện.

Nhưng đôi mắt Bách Hiên lại không có nhìn cô, mà là rũ xuống, nhìn chăm chú bát cơm trên bàn, sau lại đột nhiên, anh thu hồi tầm mắt, thả đũa xuống, cầm chiếc ly trên bàn, uống hết rượu đỏ trong ly, lại rót một chén, rồi lại uống...

Hạ Thủy Ngưng nhìn anh liên tục uống hết ba ly, không nhịn được cau mày, bắt đầu có chút bận tâm.

“Bách Hiên!” Hạ Mộ Phong đột nhiên gọi anh.

Hai mắt Bách Hiên từ từ ngược lên, nhìn mắt ông, nháy mắt gọi lên nụ cười dịu dàng, nói, “Bác Hạ, có chuyện gì không ạ?”

“Bác muốn nói chuyện hôn sự của con với Thủy Ngưng!”

“Hôn sự?” Bách Hiên nghi hoặc lặp lại, sau đó lập tức cười trả lời nói,

“Chuyện này bác cứ cùng với phụ thân đại nhân của cháu an bài, cháu không có ý kiến gì!”

Phụ thân đại nhân?

Hạ Mộ Phong kinh ngạc.

“Hiên nhi!” Bách Vân Sơn lớn tiếng, nhú mày.

Bách Hiên đảo mắt nhìn sắc mặt ông, nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó nói, “Xin lỗi bác, cháu hình như uống hơi nhiều, thật ra nếu hỏi cháu, cháu cảm thấy nếu Hạ tiểu thư không có đề nghị, vậy nghi thức đính hôn cũng không cần làm, trực tiếp kết hôn vào một tháng sau là được, nửa tháng trước khi kết hôn thì chụp ảnh cưới, trước ngày kết hôn ba ngày thì phát thiệp mời, còn lại mấy chuyện nhỏ thì để mẹ cháu làm, bác cảm thấy thế nào?”

Hạ Mộ Phong nhìn khuôn mặt anh.

Vừa rồi còn hoàn hảo, nhưng mà sau khi uống vài ly rượu liền trở nên có chút kỳ quái, lẽ nào là say rượu? Nhưng rượu đỏ không có mạnh như vậy a? Hơn nữa thân là một tổng giám đốc một khách sạn, chuyện xã giao nhất định không thể thiếu, cho nên tử lượng không thể kém như vậy mới đúng.

Rốt cuộc... Nó đây là thế nào?

“Cháu nói cũng không phải là không tốt, nhưng bác chỉ có một đứa con gái, nếu không cử hành lễ đính hôn thì ngày kết hôn nhất định phải làm lớn, không biết cháu đối với chuyện hôn lễ ngày đó có ý kiến gì không?” Ông chân thật hỏi, hiển nhiên đối với hôn lễ của con gái vô cùng quan tâm.

“A...” Bách Hiên đột nhiên cười khẽ, nói, “Không phải chỉ là cưới thôi sao? Có cần phải phiền toái như vậy không?”

“Cháu nói cái gì?” Hạ Mộ Phong giận dữ.

Chương 148: Bách Hiên say rượu, nhận làm người trong lòng!

Bách Vân Sơn khiếp sợ nghe những lời Bách Hiên vừa mới nói, đôi mắt lại nhìn khuôn mặt phần nộ của Hạ Mộ Phong, ông vội vỗ bàn một cái, cắt đứt chiến hỏa ở giữa hai người, nói, “Hiên nhi, con uống rượu thì cũng đừng có nói hươu nói vượn, mau về phòng cho tỉnh rượu đi!”

Bách Hiên quay đầu nhìn khuôn mặt khản trương kia, khoe miệng dịu dàng hiển lộ ra nụ cười khinh thường.

“Vâng, phụ thân đại nhân!” Anh nói xong liền đứng lên, xoay người bỏ đi.

Không khí trên bàn ăn lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, mà Bách Hiên vừa mới ném ra câu “phụ thân đại nhân” cuối cùng kia, rất rõ ràng khiến Bách Vân Sơn khó coi, mà Hạ Thủy Ngưng vẫn ngồi ở đối diện Bách Hiên thấy Bách Hiên như vậy, trong lòng không chỉ có khiếp sợ mà còn lo lắng.

Rốt cuộc tại sao anh Hiên lại có thể như vậy chứ?

Vốn là một người đàn ông dịu dàng, tại sao anh phải lộ ra biểu tình đau đớn như vậy, hơn nữa còn nói ra lời như vậy, anh... Đây là làm sao vậy?

“Ách... Thật sự là xấu hổ, Hiên nhi nhà tôi nó có thể ở bên ngoài cũng uống chút rượu, nhất định là uống rượu say, cho nên mới nói hươu nói vượn, chờ khi nó tỉnh rượu rồi, tôi nhất định bắt nó tới nhận lỗi với Chủ tịch Hạ và Hạ tiểu thư!” Bách Vân Sơn tươi cười vội vàng hoà giải, hòa hoãn không khí ngưng trọng hiện tại.

“Uống rượu say?” Hạ Mộ Phong bất mãn, cơn giận giữ chưa tiêu tan nói, “Tôi thấy cậu ta chính là cố ý!”

“Sao có thể a, Hiên nhi nhà tôi nó bình thường không phải như vậy, nhất định

là uống rượu say, Chủ tịch Hạ anh đừng để lời nó nói ở trong lòng!” Bách Mạc Lệ vội vàng giải thích, trên mặt cũng tươi cười.

“Hừ!” Hạ Mộ Phong hừ lạnh, buông bát đũa trong tay xuống, nắm tay Hạ Thủy Ngung bên cạnh nói, “Thủy Ngung, chúng ta về nhà!”

Con gái bảo bối của ông, từ nhỏ đến lớn đều được ông cẩn thận che chở trong lòng bàn tay, chưa bao giờ đánh nó mắng nó, cũng chưa bao giờ lớn tiếng nói với nó một câu, nhưng là hôm nay cái thằng nhóc lại dám nhục nhã nó, cái uất khí này ông làm sao chịu được? Không bằng cắt đứt việc hôn sự này, dù sao con gái bảo bối của ông tuổi trẻ lại xinh đẹp, chẳng biết có bao nhiêu người ái mộ, căn bản là không cần để ý cái loại đàn ông không biết thương hương tiếc ngọc này.

“Ba...” Hạ Thủy Ngung trở tay nắm lấy tay ông, chân mày nhíu chặt lại, nhỏ giọng nói, “Ba làm gì vậy, mau ngồi xuống đi!”

“Thủy Ngung, con...” Hạ Mộ Phong nhìn khuôn mặt khó xử của con gái, thật sự không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nhíu chặt mày, nuốt giận ngồi trở lại.

“Bác trai, bác gái, hai người thấy tính tình ba con vẫn giống như trước đây, hai người bỏ qua cho, ông ấy vẫn thẳng thắn như vậy, dễ dàng tức giận!” Hạ Thủy Ngung tươi cười dịu dàng, hoàn toàn đem tất cả xấu hổ đều chìm ngập trong nụ cười của cô, mà không khí cũng tựa hồ theo nụ cười dịu dàng của cô mà trở nên mát mẻ.

“Đâu có đâu có, là Hiên nhi nhà chúng tôi không đứng trước, ngày mai nhất định bắt nó tự mình tới nhà Chủ tịch Hạ nhận lỗi!” Bách Vân Sơn vẫn tươi cười như cũ, đối với con dâu tương lai này càng ngày càng hài lòng.

Tác phong lớn và không mất lễ giáo, tuổi còn nhỏ có thể lộ ra khí phách như vậy, thật sự là khó được.

Hạ Thủy Ngung vẫn duy trì nụ cười trên mặt, âm thầm nắm chặt tay Hạ Mộ Phong, Hạ Mộ Phong quay đầu nhìn nụ cười giả dối trên mặt con gái bảo bối của mình, chỉ cảm thấy đau lòng không thôi, nhưng cũng không muốn làm

cho nó mất mặt, cho nên đành phải đè nén lửa giận, để không khí từ từ hòa hoãn lại.

“Đúng rồi bác Bách, phòng anh Hiên ở đâu vậy ạ? Con có thể đi xem anh ấy một chút không?” Hạ Thủy Ngưng cười nói, trên mặt lộ ra sắc thái ứng hồng xấu hổ.

“Dĩ nhiên là được, phòng Hiên nhi ở căn phòng thứ ba trên lầu hai, con đi đi!”

“Cám ơn!”

Hạ Thủy Ngưng nói xong liền đứng lên, nện bước không nhanh không chậm đi về phía cầu thang lầu hai. Mà không khí trên bàn cũng bởi vì cô đi khỏi, lại một lần nữa lâm vào xấu hổ.

“Chủ tịch Hạ!” Bách Vân Sơn bỗng nhiên mở miệng, nói, “Chuyện vừa rồi...”

“Quên đi, cái gì cũng không cần nói, nếu Thủy Ngưng nhà tôi không để ý, vậy tôi cũng không cần lưu tâm làm gì, nhưng Chủ tịch Bách, tôi nói trước, nếu Thủy Ngưng nhà tôi thật sự kết hôn với Bách Hiên nhà anh, chuyện hôm nay tôi tuyệt đối không cho phép phát sinh lần thứ hai, anh cũng biết, Thủy Ngưng là đứa con gái quý giá nhất của tôi, cũng là đứa con gái duy nhất, tôi vô luận như thế nào cũng không thể khiến nó chịu một chút xúi uất ức!” Hạ Mộ Phong chăm chú, nói cực kỳ thẳng thắn.

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên, nếu Thủy Ngưng vào Bách gia chúng tôi, tôi nhất định sẽ không để nó chịu uất ức, anh cứ yên tâm đi!” Bách Vân Sơn cam đoan.

Không khí dần dần bình tĩnh, nhưng vẫn tồn tại cảm giác xấu hổ.

Vốn hẳn là một bữa tối hòa hòa khí khí, nhưng lúc này lại khiến mỗi người nuốt không trôi...

...

Lầu hai

Trong phòng ngủ

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Bách Hiên nhú mào tới quày ba trong phòng, phiên muộn trả lời, “Mời vào!”

Cửa phòng bị mở ra, bóng dáng của Hạ Thủy Ngưng đứng ở cửa phòng.

Đôi mắt to như nước trong veo của cô quét một lần gian phòng tối om, mơ hồ ở trước quày ba trong phòng thấy bóng dáng Bách Hiên, sau đó chân mào khẽ nhấc, âm thầm hít sâu một hơi, lấy đủ dũng khí, lại tươi cười, bật công tắc đèn, sau đó đi nhanh vào bên trong rồi lại đóng cửa.

Hai mắt Bách Hiên bởi vì đột nhiên xuất hiện ánh sáng mà khẽ nhắm lại, trong lòng mặc dù phiên muộn, nhưng cũng không có lập tức bùng nổ.

Hạ Thủy Ngưng đi tới trước mặt của anh, khẽ cười nói, “Anh Hiên, anh còn nhớ em không?”

Nhớ?

Bách Hiên cau mày, quay đầu nhìn cô nói, “Chúng ta có quen biết?”

“Đúng vậy a, mười ba năm trước, chúng ta từng gặp nhau một lần!” Hạ Thủy Ngưng cười nhắc nhở.

“Gặp một lần?” Bách Hiên nghi hoặc nghĩ ngợi, tìm kiếm trí nhớ trong đầu, nhưng cuối cùng...

“Tôi không nhớ rõ!” Anh khẽ trả lời.

Nụ cười trên mặt Hạ Thủy Ngưng đột nhiên cứng đờ, trong lòng mơ hồ có chút co rút đau đớn, nhưng cô lại cố giả bộ không có vấn đề gì, cố gắng cười,

nói, “Anh thật sự không nhớ sao? Mười ba năm trước anh đã cứu một cô bé tự tìm cái chết!”

Cô bé tự tìm cái chết?

Mười ba năm trước?

“Không nhớ rõ!” Bách Hiên lại trả lời, quay đầu trở lại đối mặt với quầy bar, cầm một chai Whisky đặt ở bên trên, rót đầy ly, sau đó từng ngụm từng ngụm uống hết.

Hạ Thủy Ngưng nhìn bộ dáng uống rượu của anh, quả thực giống như là muốn đem mình say khướt.

Không nén nổi hiếu kỳ, cô nghi hoặc mở miệng, “Anh Hiên, anh có chuyện gì phiền muộn sao? Trong công việc gặp được chuyện gì không vừa ý sao? Nếu như có thể nói, anh có thể nói cho em nghe, nói ra có thể sẽ thoải mái hơn!”

Bách Hiên lại rót đầy ly Whisky cho mình, một hớp uống cạn, sau đó quay đầu nhìn khuôn mặt thanh tú trang nhã của cô, nhẹ nhàng cười. cô ta lớn lên rất đẹp, quả thực giống như là một cô bé trong sáng, nhưng thực đáng tiếc, trong mắt anh ngay cả một phần cũng kém Tử Thất Thất, thậm chí có thể nói là vô cùng chán ghét người giả dối như vậy.

Cô ta rõ ràng rất tức giận, nhưng lại giả bộ như chuyện gì cũng không có, còn cười dịu dàng với anh, mà nụ cười dịu dàng cũng giống anh, dưới hoàn cảnh mà giả bộ. Cho nên anh mới chán ghét, anh chán ghét dịu dàng nhẫn nhục chịu đựng như vậy, anh thích sự hung hăng kiên cường, anh không thích phụ nữ ôn hoà như nước, anh thích phụ nữ nhiệt tình như lửa...

Khác biệt!

Cùng là phụ nữ, nhưng ở trong tim anh hoàn toàn không giống nhau.

“Cô ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một chút!” Anh phiền muộn hạ lệnh trực khách, lại một lần nữa rót rượu cho mình, rót vào trong miệng.

Hạ Thủy Ngưng đứng tại chỗ, nhìn anh uống rượu, rõ ràng nghe được câu nói đuổi khách của anh, nhưng lại chậm chạp không di chuyển, chỉ là đứng ở bên cạnh anh, nhìn anh uống hết ly này đến ly khác, không ngừng uống, không ngừng uống...

Bách Hiên cũng hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của cô, không ngừng uống rượu, muốn làm bản thân say, muốn khiến bản thân mê man, sau đó đợi đến khi mờ mắt, phát hiện mọi thứ đều là giả, Tử Thất Thất không có nói những lời đoạn tuyệt, cũng không có rời khỏi anh, càng không có đi tìm Mặc Tử Hàn, mà mọi thứ này chỉ là một cơn ác mộng... Chỉ cần anh ngủ, sau đó khi tỉnh lại, mộng... Có thể tỉnh dậy.

Hạ Thủy Ngưng nhìn anh uống hết một chai, nhìn sắc mặt của anh trở nên càng ngày càng không tốt, hơn nữa thân thể cũng bắt đầu lung lay, rốt cục không cách nào nhìn được, cô đột nhiên vươn tay, cầm lấy ly rượu trong tay anh, đánh bạo nói, “Anh Hiên, anh đừng uống, uống nhiều rượu sẽ làm thân thể bị tổn hại!”

“Không cần cô quan tâm tôi!” Bách Hiên say khướt hét lên, bàn tay to vung lên, hất tay cô ra.

Hạ Thủy Ngưng không dự liệu được anh dịu dàng như vậy mà có thể dùng sức hất tay cô ra, cho nên thân thể đột nhiên hoảng hốt lùi về phía sau, sau đó dưới chân không ổn định mà ngã xuống.

“A --” Cô đau đớn kêu ra tiếng.

Bách Hiên nghe được tiếng kêu của cô, không nén nổi nghi hoặc quay đầu lại, mà tầm mắt mơ hồ như ẩn như hiện nhìn cô, đột nhiên, giống như thấy được khuôn mặt xinh đẹp của Tử Thất Thất.

“Thất Thất...” Hắn vui mừng lại kích động lập tức chạy đến bên cạnh cô, đột nhiên dùng sức ôm chặt cô, không ngừng nỉ non, “Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Hạ Thủy Ngưng bị cử chỉ của anh hù dọa, nhưng nghe được những tiếng nỉ

non của anh lặp lại, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Thất Thất?

Thất Thất là ai?

Chương 149: Anh muốn em... Có được không?

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Bách Hiên không ngừng nỉ non, cánh tay ôm cô cũng càng ngày càng gấp, giống như chỉ cần anh hơi buông lỏng là cô sẽ biến mất.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Hạ Thủy Ngưng nghe được cái tên anh không ngừng lặp lại bên tai cô, hơn nữa mỗi lần anh gọi là cánh tay lại ôm chặt hơn, bộ dạng khẩn trương của anh giống như sợ mất đi thứ gì.

Rốt cuộc anh làm sao vậy?

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Hạ Thủy Ngưng lại nghe được tiếng nỉ non của anh, thanh âm thâm tình kia khiến cô bắt đầu ghen tị.

“Em không phải Thất Thất, em là Hạ Thủy Ngưng, anh nhận lầm người rồi!” Cô vừa giãy dụa, vừa lớn tiếng nói.

“Không, em là Thất Thất, em chính là Thất Thất!” Bách Hiên đột nhiên hét lên, nhận định cô chính là Tử Thất Thất.

Hai cánh tay lại dùng sức, ôm chặt cô vào trong ngực mình không cho giãy dụa, sau đó hai mắt mê ly lộ ra ưu thương, nhưng khóe miệng lại vui sướng mỉm cười, tựa vào bên tai cô, khẽ nói, “Em là Thất Thất, em chính là Thất Thất của anh... Đừng rời xa anh, đừng phớt lờ anh, đừng bỏ anh... Anh không muốn làm người dưng với em, anh thích em, anh yêu em, anh không thể không có em, xin em... Xin em... Thích anh đi, yêu anh đi, ở bên cạnh anh có

được không? Anh sẽ đối xử tốt với em, anh sẽ khiến em thích anh, sau đó yêu anh, anh sẽ cho em hạnh phúc, anh sẽ khiến em vui vẻ, vậy nên... Đừng rời xa anh, cho anh thêm một cơ hội... Cho anh thêm một cơ hội thôi... Thất Thất... Xin em... Đừng rời xa anh... Đừng... Đừng...”

Thanh âm của anh có chút run rẩy, mang theo tiếng nức nở nghẹn ngào, vô tận ưu thương, mãnh liệt chờ đợi...

Anh giống như là một đứa bé, không ngừng, không ngừng, không ngừng khẩn cầu, không ngừng, không ngừng, không ngừng van xin... Trái tim Hạ Thủy Ngưng khi nghe đến cũng không nhịn được vỡ nát, vì anh mà tan nát cõi lòng.

Thất Thất thì ra là người trong lòng của anh sao, thì ra là người anh yêu, thì ra là người hấn muốn lấy.

Thật ghen tỵ... Thật đố kỵ...

Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, vậy mà có thể khiến anh yêu sâu đậm như vậy?

“Anh Hiên...” Cô khẽ gọi anh, hai tay ôm lấy thân thể anh, lông mi cong đau đớn nhắm lại, sau đó nói, “Anh không nên quá thương tâm, cũng đừng khổ sở, mặc dù người phụ nữ Thất Thất kia không thích anh, nhưng mà em thích anh, em rất thích anh Hiên, em cũng rất yêu anh Hiên, vậy nên quên cô ta đi, sau đó thích em... Em sẽ ở bên cạnh anh cả đời, tuyệt đối sẽ không rời xa anh!”

Bách Hiên mê mê mang mang nghe cô nói như thế, có thể là nguyên nhân say rượu, cũng có thể do nội tâm, lỗi tai của anh cố ý tránh rất nhiều câu văn, chỉ nghe được những câu cô nói:

“Em rất thích rất thích anh...”

“Em rất yêu anh...”

“Em sẽ ở bên cạnh anh cả đời, tuyệt đối sẽ không rời xa anh...”

...

Đây là thanh âm của Tử Thất Thất ư? Đây là những lời Tử Thất Thất nói với anh ư? Cô ấy rốt cục bằng lòng thích anh? Cô ấy rốt cục bằng lòng ở với anh? Cô ấy rốt cục bằng lòng tiếp nhận anh?

Thật tốt quá... Thật tốt quá...

Cô ấy rốt cục thuộc về anh!

“Thật tốt quá, cảm ơn em!” Anh kích động nói, đột nhiên buông cô ra, rồi lại lập tức hôn lên môi cô.

Hạ Thủy Ngưng khiếp sợ mở to hai mắt, cả người sững sờ.

Anh Hiên anh... Hôn... Hôn cô?

Anh tiếp nhận cô ư?

Trái tim đập cuồng loạn, cả người vui vẻ như muốn ngất đi.

Mà Bách Hiên lúc này lại mất đi sự tỉnh táo, coi người phụ nữ trước mắt này hoàn toàn trở thành Tử Thất Thất, hôn lên môi cô thật lâu, mút lấy vị ngọt trong miệng cô, cái lưỡi trực tiếp tiến vào, vờn quanh miệng cô, dây dưa với đầu lưỡi cô, sau đó từ từ đè thân thể cô xuống, để cô nằm ngang trên mặt đất, nhưng hai bàn tay to lại vội vàng đẩy dây đeo trên vai cô, kéo y phục cô xuống dưới, để lộ khoảng ngực trắng của cô ra bên ngoài, mà môi của anh từ trên môi cô trượt dần xuống dưới, hôn từng chỗ từng chỗ một, mút hết chỗ này đến chỗ khác, mỗi chỗ lại để lại một dấu hôn màu đỏ, mà khi môi của anh ngậm tiểu anh đào màu hồng phấn trước ngực cô, không nhìn được khe cắn...

“A...”

Hạ Thủy Ngưng khẽ rên nhẹ, nháy mắt trở nên nóng như lửa.

Mặc dù không muốn chuyện sẽ phát triển nhanh như vậy, nhưng nếu là anh

Hiên của cô, vậy thì cô nguyện ý dâng thân thể mình cho anh, cũng nguyện ý đem lần đầu tiên của mình... Tặng cho anh!

Bách Hiên nghe được tiếng rên rỉ của người của Hạ Thủy Ngưng, thân thể cũng trở nên cực nóng, bàn tay to di dời xuống dưới, nhanh chóng thăm dò vào bên trong làn váy của cô, vội vàng gỡ bỏ tầng bảo vệ bên trong kia, cởi nó ra khỏi đôi chân thon dài của cô, sau đó vội vàng tháo dây lưng bên hông mình, kéo khóa quần xuống, đem cái vật đang nhô cao của mình đặt ở cửa vào của cô, hơi thở hỗn loạn, mê đắm nhìn cô nói, “Thất Thất, anh muốn em, có thể không?”

Thất Thất?

Hạ Thủy Ngưng kinh ngạc!

Tại sao anh lại gọi Thất Thất? Cô không phải vừa mới nói cô không phải Thất Thất sao? Cô không phải đã nói cho anh biết cô là Hạ Thủy Ngưng sao? Hơn nữa anh không phải nghe được những lời kia mới hôn cô sao?

Tại sao có Thất Thất chứ? Tại sao lại gọi tên người phụ nữ này?

“Thất Thất... Anh muốn em...” Bách Hiên chống đỡ một chút lý trí cuối cùng, dò xét hạ thân, ở bên tai cô hỏi, “Anh có thể muốn em không? Anh có thể không? Thất Thất... Anh muốn em, anh rất muốn em... Em đồng ý anh... Được không? Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Anh không ngừng nỉ non bên tai cô, kiềm chế đau đớn sung lên dưới thân, khắc chế xúc động muốn mạnh mẽ tiến vào, không ngừng tìm kiếm sự đồng ý của cô.

Hạ Thủy Ngưng nghe thanh âm thâm tình của anh, nghe anh hết câu này tới câu khác đều là cái tên “Thất Thất”, trái tim đau đớn, giống như là bị ai đó xé rách, nước mắt uất ức tràn ra, hàm răng cắn môi dưới.

Bỗng nhiên...

Cô mở to miệng, lớn tiếng nói với anh, “Em không phải Thất Thất mà anh

nói, em là Hạ Thủy Ngung, anh nhìn rõ cho em, em là Hạ Thủy Ngung, em là Hạ Thủy Ngung, em là Hạ Thủy Ngung...”

Cô lớn tiếng, hét lên tên mình, muốn đánh thức anh, muốn anh nhìn rõ khuôn mặt cô.

“Hạ... Thủy Ngung?” Bách Hiên say khướt nỉ non tên cô, tầm mắt mơ hồ nhìn không rõ khuôn mặt cô.

Anh dùng lực lắc lắc đầu, mở to đôi mắt mờ, lại một lần nữa lắc đầu, tầm mắt mơ hồ từ từ trở nên rõ ràng, anh dần dần thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ bên dưới. “Cô không phải là Thất Thất...” Anh khẽ nỉ non, “Cô không phải là Thất Thất... Cô không phải là Thất Thất... Ha ha...” Anh bỗng nhiên giấu cợt, biểu tình trên mặt vô cùng thất vọng.

Cũng đúng, cô ta sao có thể là Tử Thất Thất chứ?

Nếu như là Tử Thất Thất sẽ không cho anh đặt cô dưới thân như vậy, đã sớm một quyền đánh bay anh rồi.

Đúng vậy, cô ta không phải Thất Thất... cô ta không phải Tử Thất Thất mà anh thích...

Đau lòng, đau quá đau quá, đau đớn khiến anh không thể hít thở được, trái tim của anh đau muốn chết, ý thức dần dần mất đi, sau đó... Cả người tê liệt ngã xuống trên người Hạ Thủy Ngung.

Hạ Thủy Ngung nhìn anh say mà té xỉu, nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Yêu say đắm mười ba năm, trong nháy mắt tan biến, mộng đẹp mười ba năm, trong nháy mắt bị phá hủy... Nhưng trái tim thích anh vẫn mãnh liệt như vậy, ngược lại phải nói là càng thích người đàn ông này.

Chuyên tình như vậy, si tình như vậy, thâm tình như vậy...

Cô quả nhiên không có nhìn lầm người, anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, là người si tình nhất trên thế giới này. Mà một người đàn ông tốt

nghư vậy, cô chắc là sẽ không buông tha, cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không buông tha.

Hai tay lại một lần nữa ôm lấy anh, ôm chặt lấy, trong đôi mắt ngây ngô bịt kín một tầng sáng trong.

Nỗi nhớ mười ba năm sẽ không biến mất như vậy, thật vất vả bọn họ mới liên lạc lại, thật vất vả mới kết nối duyên phận một lần nữa, cô làm sao có thể buông tha như vậy? Người đàn ông mà Hạ Thủy Ngưng cô nhận định, người đàn ông duy nhất trên đời này của cô, cô muốn gả cho anh, cô muốn anh yêu cô, cô muốn anh từ nay về sau quên đi người phụ nữ tên Thất Thất kia...

“Anh Hiên... Em thích anh... Xin anh cũng thích em!” Cô khẽ nói, khoe miệng dấy lên một nụ cười tà ác.

Đêm khuya

Biệt thự Mặc gia

Phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất nằm trên giường lớn mềm mại bỗng nhiên mở hai mắt, trước mắt tối om, chỉ có ánh sáng bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Tối rồi?

Cô bất tỉnh lâu như vậy sao?

Khẽ chau mày, sau đó chậm rãi quay đầu lại lập tức thấy Mặc Tử Hàn ngủ ở bên cạnh cô.

Cũng không có bất kỳ kỳ kinh ngạc gì, bởi vì lúc ở Anh cũng đã quen chuyện như vậy, nhưng ngay lúc này nhìn thấy khuôn mặt anh, mặc dù mơ hồ, nhưng mà ở trong mắt cô lại rõ ràng, khuôn mặt anh lúc ngủ giống như một con mèo đã ăn uống no say, thoát nhìn rất thư thái, hưởng thụ...

Chương 150: Cô là gì? Nhân tình bí mật?

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt anh ngủ, anh ngủ rất sâu, hơn nữa còn ngủ rất ngon, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“A...” Cô khẽ cười, giống như lông chim mềm mại rơi xuống đất.

Nhìn anh bây giờ không nén nổi cảm giác châm chọc, rõ ràng thô bạo với cô như vậy, tùy ý làm bậy như vậy, thậm chí nói cô là con rối, nhưng bây giờ lại ở trước mặt cô lộ ra bộ dạng không phòng bị, cảm giác khuôn mặt anh khi ngủ giống như muốn nói với cô, anh rất thích cô, cũng rất thích cạnh cô.

Thật sự là một người đàn ông đáng hận!

Tử Thất Thất nhắm hai mắt lại, sau đó quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nhẹ chân nhẹ tay xốc chăn lên, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, thân thể của mình rất sạch sẽ, giống như được người khác lau qua, còn có mùi thơm nhàn nhạt.

Hai mắt không tự chủ lại nhìn về phía khuôn mặt đang ngủ của Mặc Tử Hàn, chân mày mơ hồ nhăn lại.

Là anh lau thân thể giúp cô sao?

“Tại sao?” Cô khẽ hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn ngủ thật say, không có trả lời, trong phòng cũng không có bất kỳ thanh âm gì.

Tay Tử Thất Thất không tự chủ vươn ra, chậm rãi nhích tới gần hai gò má của anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào, lại đột nhiên thu hồi.

Cô đang làm gì vậy?

Tại sao lại muốn sờ mặt anh?

Trúng tà rồi, trúng tà rồi, trúng tà rồi! Cô vậy mà sờ mặt một người đàn ông đang ngủ...

Trống ngực nháy mắt gia tăng, “thịch, thịch” thanh âm hồi hộp lọt vào tai, cô bối rối đi xuống giường, hai chân trần trụi đứng trên mặt đất. Hai mắt quét khắp gian phòng tối om nhưng không có tìm được quần áo.

Đại khốn kiếp!

Anh ta cố ý lấy đi quần áo của cô để cô không thể đi?

Hai mắt hung hăng trừng lên, nhìn khuôn mặt anh đang ngủ, liếc mắt một cái, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ.

Đứng ở cạnh giường, ngửa đầu nhìn ánh trăng, trái tim cuồng loạn từ từ bình tĩnh, sau đó bắt đầu lạnh như băng.

Thân thể rất mệt mỏi, nhưng cũng không phải là rất đau, có thể là thói quen đi, dù sao cô đã không còn là xử nữ nữa, mà cảm giác ghê tởm dơ bẩn tựa hồ đã thành thói quen, cũng sẽ không vừa khóc vừa la như trước, thương tâm hận không thể lập tức chết đi, mà là rất bình tĩnh, rất bình thản, rất hờ hững...

Quả nhiên, thói quen đau đớn từ nay về sau sẽ trở nên càng ngày càng kiên cường, hiện tại cô bởi kiên cường của mình mà kinh ngạc, bởi vì lỗa lỗe đứng ở đây, cô vậy mà có thể thờ ơ như không như vậy.

Khẽ nhếch khóe miệng, tiếp tục thưởng thức ánh sao sáng rõ trong đêm tối kia.

Đều nói con người sau khi chết sẽ biến thành sao, vậy thì ba mẹ cũng nhất định ở trên đó chứ? Vậy đâu là bọn họ đây? Sáng nhất? Lớn nhất? Hay là cách mặt trăng gần nhất? Hẳn là ngôi gần ánh trăng nhất kia, bởi vì mẹ rất sợ tối.

Cô nhìn ngôi sao sáng nho nhỏ bên cạnh trăng, từ từ vươn tay ra, đưa tay ra bên ngoài cửa sổ, giống như bắt được tay mẹ, nhưng bỗng nhiên...

Mặc Tử Hàn xuất hiện ở phía sau cô, từ phía sau mở rộng hai tay, ôm cô vào trong ngực, mà anh còn ôm theo chân, cho nên lúc ôm cô, chân mềm ảm áp đồng thời bực hai người lại.

Tử Thất Thất kinh ngạc!

Anh ta tỉnh lúc nào vậy?

Thân thể lập tức muốn tránh thoát ngực của anh ta, nhưng lại cảm nhận được da thịt cực nóng của anh ta đang dán vào mình, rất rõ ràng anh ta cũng ở trần, cho nên cô lập tức không chế thân thể, không dám lộn xộn một chút, sợ một động tác nhỏ của mình, sẽ xúc động nửa hạ thân không biết tiết tháo kia.

“Đang làm gì đó?” Mặc Tử Hàn ôm cô, khẽ nói bên tai cô.

“Không có gì!” Tử Thất Thất lạnh nhạt trả lời.

“Không có gì là đang làm gì?” Mặc Tử Hàn lại hỏi, cố ý truy tìm căn nguyên.

Chân mày Tử Thất Thất khẽ chau, không kiên nhẫn nói, “Ngắm sao!”

“Ngắm sao?” Mặc Tử Hàn khẽ ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao, bá đạo nói, “Em thích ngôi sao nào? Anh mua lại tặng cho em!”

Cái gì?

Mua?

Khuôn mặt Tử Thất Thất tràn đầy hắc tuyến!

Kẻ có tiền thật sự là khiến người khác vô cùng không thoải mái, nhất là đối với người nghèo như cô thì càng khó chịu.

“Không cần, thứ không thuộc về tôi, sẽ không thuộc về tôi, cho dù anh dùng

tiền mua, nó vẫn ở trên bầu trời cao cao, để mọi người thưởng thức, cuối cùng... Nó vẫn không thuộc về tôi!” Trong lời của cô, một câu hai ý nghĩa, vừa nói sao trên trời, cũng nói chính cô.

Mặc Tử Hàn nghe ra ngụ ý trong lời cô, chân mày khẽ nhăn lại, hai cánh tay thật chặt, ôm cô chặt hơn vào ngực, bá đạo nói, “Cho dù thật sự là như em nói, nếu như là anh thì anh nhất định tìm mọi cách khiến nó chỉ thuộc về anh!”

“Tìm mọi cách? Nếu như không có biện pháp thì sao?” Tử Thất Thất hỏi.

“Anh sẽ tìm người nghiên cứu một quả bom, cho nổ tung ngôi sao kia!” Mặc Tử Hàn kiên định nói, đôi mắt vô cùng băng giá.

“Anh đúng là cực đoan, tư tưởng biến thái!”

“A? Anh tư tưởng biến thái? Nghe em nói như vậy, anh có phải là nên đáp lại kỳ vọng của em không?” Anh tà mị nói, hai tay ôm cô bắt đầu không an phận tự do di chuyển trên người cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc mở lớn hai mắt, kích động nói, “Anh đừng chạm vào tôi!”

“Với tư cách ‘biến thái’, em càng nói như vậy, anh sẽ càng hưng phấn!” Mặc Tử Hàn đắc ý nói, bàn tay to không ngừng vuốt ve thân thể cô.

“Dừng tay, khôn kiếp... Dừng đụng vào tôi... Đại khôn kiếp, bỏ tay anh ra... Mặc Tử Hàn tên đại biến thái, không được nhắc, rút về cho tôi...”

Tử Thất Thất kích động quát to, vẻ mặt Mặc Tử Hàn bình tĩnh, ở trong chăn bọc hai người tận tình giờ trò.

Đột nhiên...

“Ot ot ot ~ ~ ~ ~ ~”

Trong chăn bọc hai người bỗng truyền ra thanh âm bụng đói, khuôn mặt Tử

Thất Thất nháy mắt đỏ lên, xấu hổ cúi thấp xuống, mà Mặc Tử Hàn tươi cười nhìn cô, tâm tình vô cùng khoái trá.

“Đói bụng?” Anh hỏi.

“Biết rõ còn cô hỏi!” Tử Thất Thất buồn bực.

“Ha ha ha ha...” Mặc Tử Hàn lớn tiếng cười, sau đó đột nhiên lớn tiếng nói, “Hỏa Diễm!”

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa phòng, cúi đầu cung kính với Mặc Tử Hàn, máy móc nói, “Đại ca, anh có gì phân phó?”

Hai tay Mặc Tử Hàn lại một lần nữa ôm chặt thân thể Tử Thất Thất, lấy chân bọc chặt hai người, sợ sẽ bị Hỏa Diễm thấy làn da trần của cô.

“Đi chuẩn bị đồ ăn khuya cho phu nhân!” Phu nhân?

Hỏa Diễm và Tử Thất Thất cùng kinh ngạc, nhưng Hỏa Diễm cũng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, lại một lần nữa cúi đầu nói, “Vâng!”

Nói xong, anh ta đóng cửa phòng lại, lập tức đi chuẩn bị đồ ăn khuya.

Trong phòng lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, biểu tình kinh ngạc của Tử Thất Thất vẫn đọng lại trên mặt cô.

Phu nhân?

Anh ta tại sao lại gọi cô như vậy?

Rõ ràng... Bọn họ vốn không có kết hôn!

“Anh... Tại sao...” Cô chân chờ mở miệng, phun ra nuốt vào hỏi.

Mặc Tử Hàn rõ ràng nghe ra nghi vấn của cô, nhưng lại cố ý giả vờ nghi hoặc chất vấn, “Em đang nói gì vậy?”

Tử Thất Thất bực bội!

Mãnh liệt hít một hơi nói, “Anh tại sao vừa nãy nói tôi là vợ của anh!”

“Bởi vì em là người phụ nữ của anh, cho nên em chính là vợ của anh!”

Cái gì?

Đây coi là lời giải thích ngang ngược gì?

“Tôi không phải người phụ nữ của anh, với lại phụ nữ của anh có một đồng, xem ra vợ của anh cũng nhất định không ít!”

“Chỉ có một mình em!” Mặc Tử Hàn đột nhiên nói.

Tử Thất Thất kinh ngạc sững sờ.

“Chỉ có một mình tôi? Có ý gì?” Cô hỏi.

“Ý chính là cho tới bây giờ, phụ nữ có thể được gọi là vợ của Mặc Tử Hàn anh cũng chỉ có một mình em!”

Trái tim Tử Thất Thất bỗng nhiên lại nhảy lên rất nhanh “thịch, thịch”.

Anh ta nói những lời này là có ý gì? Cho tới bây giờ chỉ có mình cô được gọi là vợ? Cô là vợ của anh ta? Nhưng mà bọn họ cũng chưa có...

“Không kết hôn, cũng được gọi là vợ sao?” Cô khẽ hỏi.

“Đương nhiên, chỉ cần Mặc Tử Hàn anh nói em là... Thì em chính là!”

“Là thế này phải không? Vậy ý anh là... Muốn nhốt tôi ở đây, làm tình nhân bí mật của anh?”

“...”

Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, đôi mắt nhìn chăm chăm cô khiến người tôi

nhìn không thấu.

Tử Thất Thất thấy anh ta trầm mặc không nói, lập tức nhận rõ sự thật. Cô chẳng qua là nhân tình bí mật của anh ta, là kiều sủng bên trong kim ốc của anh ta, nói thật dễ nghe gọi là phu nhân, nhưng kì thực chính là bị anh ta nhốt trong một cái lồng giam, chỉ là công cụ để anh ta phát tiết mà thôi.

“Tôi hiểu!” Cô khẽ nói, trên mặt bịt kín một tầng bình tĩnh lạnh nhạt.

Mặc Tử Hàn nhíu mày nhìn cô.

Cô ấy hiểu được cái gì?

Cô ấy cho rằng cô ấy là tình nhân bí mật của anh sao? Mặc dù cũng không phải như thế, nhưng cô ấy nói như vậy cũng không sai.

Anh căn bản là không có ý định kết hôn với cô, cũng không có ý định công khai quan hệ của bọn họ, càng không muốn để cô rời khỏi biệt thự Mặc gia này, cho nên... Bọn họ coi như là một đôi nhân tình bí mật, nhưng mà cô ấy tại sao lại lộ ra biểu tình như vậy? Lẽ nào...

“Tử Thất Thất, em...”

Chương 151: Tại sao... Tại sao... Tại sao...

“Cộc, cộc, cộc!”

Ba tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt lời sắp nói ra của Mặc Tử Hàn.

Anh bực bội cau mày, hai mắt nhìn về phía cửa phòng. Vang lúc nào không vang, hết lần này tới lần khác chọn ngay lúc này phá đám anh?

Đáng chết!

“Cộc, cộc, cộc!”

Hỏa Diễm ngoài cửa không nghe thấy tiếng trả lời trong phòng, lại gõ thêm ba cái.

“Anh không để anh ta vào sao?” Tử Thất Thất khẽ nói.

Chân mày Mặc Tử Hàn gắt gao xoắn xuýt lại, bực bội mở miệng, nói, “Vào đi!”

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa, đẩy toa ăn, cúi đầu nói, “Đại ca, phu nhân, thức ăn khuya của hai người!”

Phu nhân?

Lại nghe đến xưng hô thế này, Tử Thất Thất theo trực giác cảm thấy chói tai.

“Mang vào đi, thuận tiện bật đèn lên!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!”

Hỏa Diễm trước mở cửa phòng ngủ ra, sau đó đẩy toa ăn vào trước ghế sofa, đặt từng món ăn lên bàn.

Trong phòng đột nhiên sáng ngời, hai mắt Tử Thất Thất nheo lại, sau đó dưới chân khẽ bước, nhưng không cách nào đi được, bởi vì người nào đó hiện đang ôm chặt cô.

Phải ăn cơm như thế nào đây?

Mặc Tử Hàn bởi vì thân thể cô nhúc nhích, cho nên đem tầm mắt chuyển dời đến trên người cô, mà thấy biểu tình rối rắm hiện tại của cô, nháy mắt liền đoán được cô đang khốn nhiều cái gì, không tự chủ... Khóe miệng gọi lên nụ cười không đành lòng.

“Đại ca, phu nhân, mời dùng!” Hỏa Diễm đem toàn bộ thức ăn khuya đặt lên bàn, sau đó khom lưng về phía bọn họ, tiếp theo liền chuẩn bị rời khỏi.

“Hỏa Diễm, cậu chờ một chút!” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh đứng tại chỗ.

Tầm mắt Mặc Tử Hàn trở về trên mặt Tử Thất Thất, quỷ dị mỉm cười với cô.

“Anh... Anh cười cái gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh, trong lòng có chút thấp thỏm.

“Không có gì, đi thôi... Chúng ta đi ăn khuya!”

Hả?

Đi?

Đi như thế nào?

“Chờ đã!” Tử Thất Thất đột nhiên gọi anh lại.

Mặc Tử Hàn mở rộng bước chân, khuôn mặt cười tà cúi đầu nhìn cô, nói, “Sao vậy? Em không phải đói bụng sao?”

Tử Thất Thất quay đầu nhìn cái khuôn mặt tà ác kia, con thịnh nộ trong nháy mắt dâng trào.

Anh ta là cố ý, cố ý để Hỏa Diễm ở lại, như vậy cô không thể rời khỏi nhà an toàn, hơn nữa nếu không phải hai người cùng đi thì sẽ không có biện pháp tới ăn, anh ta tính toán muốn đùa giỡn cô, hơn nữa trong cặp mắt kia còn lộ ra bộ dáng đắc ý, vô cùng rõ ràng chính là đang chờ cô van xin anh ta.

Khốn kiếp, đại khốn kiếp!

Tuyệt đối không thể để cho hắn như ý nguyện!

Hai tay nắm lấy chân trong tay anh, nhưng như thế nào cũng không giựt ra được.

Quên đi!

Cô đột nhiên buông lỏng tay ra!

Không có gì nghiêm trọng cả, cô liền đánh cuộc xem, xem sự độc chiếm của hắn có phải cho phép người đàn ông khác thấy thân thể của cô.

“A...” Cô khẽ cười.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt biến đổi của cô, lông mày khẽ nhăn.

“Được rồi, vậy chúng ta đi -- đi ăn cơm!” Cô cố ý kéo dài âm thanh, sau đó hai tay đẩy tay anh ra, từng bước rời khỏi bọc chặn.

Mặc Tử Hàn đột nhiên cả kinh.

“Hỏa Diễm, nhắm mắt lại!” Anh hét lên ra lệnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm lập tức nhắm hai mắt lại.

Thân thể trần truồng của Tử Thất Thất toàn bộ lộ ra bên ngoài, hơn nữa còn tiếp tục đi nhanh về phía bàn ăn, khóe miệng gọi lên một nụ cười đắc ý.

Ván bài này... Cô thắng!

“Người phụ nữ đáng chết!” Mặc Tử Hàn nhìn lưng cô mắng, nhanh chóng chạy đuổi theo cô, bọc cả người cô lại trong chăn, Tử Thất Thất nháy mắt trở thành một cái bánh chưng lớn, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh chỉ lộ ra một cái đầu.

“Hỏa Diễm, cậu lập tức quay ra đằng sau, sau đó mở mắt lập tức rời đi, xong gọi người giúp việc cầm hai bộ đồ ngủ tới đây!” Mặc Tử Hàn tức giận ra lệnh, hai tay theo bản năng ôm chặt bánh chưng Tử Thất Thất, bảo vệ thân thể cô không để bị người khác nhìn thấy, mà hoàn toàn quên mất mình cũng trần trùng trục không mặc gì.

“Vâng!”

Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức chuyển về phía sau, sau đó mở hai mắt ra, đi ra ngoài, cuối cùng đưa lưng về phía bọn họ đóng cửa lại.

Mặc Tử Hàn nhìn anh ta rời đi, nhìn anh ta đóng cửa phòng lại, lúc này anh mới yên tâm quay đầu trừng mắt nhìn Tử Thất Thất chỉ lộ ra cái đầu, tức giận khiển trách, “Em điên rồi sao? Nếu bị cậu ta thấy được thì làm sao bây giờ?”

“Là anh để tôi đi ăn cơm, không phải sao?” Tử Thất Thất sắc bén hỏi lại.

“Em nói cái gì? Em...” Mặc Tử Hàn tức giận á khẩu.

Vốn là muốn đùa giỡn cô, nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng lại gieo gió gặt bão, lá gan người phụ nữ này không thể mềm yếu một chút sao? Không thể làm một người phụ nữ thông minh an phận ngậm bồ hòn làm ngọt sao?

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

“Anh cảnh cáo em Tử Thất Thất, hiện tại thân thể em chỉ thuộc về anh, tuyệt đối không cho phép để bất cứ ai nhìn thấy thân thể em!” Anh nghiêm trọng cảnh cáo, tức giận ra lệnh.

Tử Thất Thất ngây ngốc nhìn sự phẫn nộ trên mặt anh, trái tim bỗng có một cổ dao động quái dị kích thích.

Anh ta tại sao phải tức giận vậy chứ? Giống như vô cùng để ý cô!

Anh ta tại sao phải tức giận vậy chứ? Giống như vô cùng thích cô!

Anh ta tại sao phải ra lệnh với cô như thế? Giống như coi cô là bảo vật trân quý.

Cô không hiểu... Cô thật sự không hiểu người đàn ông này tại sao vừa thừa nhận cô là nhân tình bí mật của anh ta, rồi lại vừa khẩn trương như vậy với cô.

Trong lòng của anh ta đang suy nghĩ gì?

Rốt cuộc anh ta coi cô là cái gì?

“Này... Mặc Tử Hàn...” Cô đột nhiên mở miệng.

“Sao?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhíu mày.

Hai mắt Tử Thất Thất chăm chú nhìn hai mắt thâm thúy của anh, chậm chạp mở miệng, nói, “Lúc ở nước Anh vào tối hôm đó, anh... Lúc hôn mê... Muốn nói cái gì với tôi?”

Mặc Tử Hàn cả kinh.

Lời đêm hôm đó, cô ấy không phải nghe vô cùng rõ ràng sao? Tuy rằng chỉ có nửa câu, nhưng ý tứ hẳn rất rõ ràng rồi chứ? Nhưng mà tại sao còn phải hỏi lại? Là đang biết rõ còn cố hỏi? Hay là... Thật sự không hiểu?

“Em rất muốn biết?” Anh đột nhiên hỏi.

“Ừ!” Tử Thất Thất nghiêm túc gật đầu.

“Vậy em nói câu em thích anh, anh sẽ nói cho em biết!” Mặc Tử Hàn giống

như là đứa trẻ đưa ra điều kiện.

Vẻ chuyên chú trên mặt Tử Thất Thất biến mất, hơn nữa còn bắt đầu mưa rào có sấm chớp.

“Quên đi, anh không cần phải nói nữa!”

Cô thật không biết anh ta tại sao cứ chấp nhất vấn đề này với cô như vậy, nếu cô nói ba chữ kia thì có phải anh ta sẽ chịu trách nhiệm không? Chịu trách nhiệm cũng thích cô ư?

Nói giỡn, cô đã không còn tin người đàn ông này nữa rồi.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng lại một lần nữa vang lên, hết thời gian nói chuyện đề tài này của bọn họ.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại, bỗng nhiên khom lưng bế cái bánh chưng lớn Tử Thất Thất lên, sau đó đi tới trước sofa. “Anh... Anh muốn làm gì?” Tử Thất Thất hoang mang.

Mặc Tử Hàn không trả lời cô, trực tiếp ôm cô ngồi ở trên ghế sofa, sau đó lạnh lùng mở miệng, nói, “Vào đi!”

“Két!” Cửa phòng bị mở ra, lần này xuất hiện ở cửa cũng không phải là Hỏa Diễm, mà là một nữ giúp việc.

“Đại ca, đồ ngủ anh muốn đây!” Nữ giúp việc cầm đồ ngủ đi tới trước mặt anh, khẽ cúi đầu, hai tay trình lên.

“Đề xuống đi!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Vâng!” Nữ giúp việc đặt hai bộ đồ ngủ trên bàn.

“Đi ra ngoài!”

“Vâng!”

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất cùng nhau nhìn nữ giúp việc ra khỏi phòng, mà khi cửa phòng bị đóng lại, Tử Thất Thất vội vàng thoát ra khỏi đệm chần, nhanh chóng cầm lấy đồ ngủ trên bàn trà, nhảy xuống khỏi hai chân Mặc Tử Hàn, vội vàng mặc lên người.

Mà Mặc Tử Hàn cũng không nhanh không chậm vươn tay, cầm lấy một bộ đồ ngủ khác, thông dong mặc vào.

Rốt cục có khả năng thoát khỏi thân thể anh ta rồi, Tử Thất Thất an tâm ngồi ở đối diện anh, cầm lấy bát đĩa đặt ở trên bàn trà, vừa định muốn ăn nhiều một chút, nhưng cơm vừa đặt bên miệng, cô cũng không có ăn vào.

“Sao vậy?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô.

“Không... Không có gì!” Tử Thất Thất có chút bối rối trả lời, sau đó lúng túng cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn.

Cũng không có chú ý, vừa mới rồi cô mới phát hiện, nhiều thức ăn trên bàn như vậy, mỗi món đều phải làm rất lâu, nhưng sau mấy phút đồng hồ Hỏa Diễm Hỏa Diễm đã đem tất cả thức ăn chuẩn bị xong, thậm chí bao gồm canh gà phải nấu thật lâu cũng còn nóng hổi.

Chẳng lẽ những thứ này đã sớm chuẩn bị xong hết rồi? Lẽ nào đây đều là Mặc Tử Hàn trước đó cho người chuẩn bị? Hơn nữa còn cố ý để Hỏa Diễm trông coi ở cửa phòng, chờ cô tỉnh lại? Cho nên anh ta mới kêu một tiếng, Hỏa Diễm liền lập tức đáp lại anh ta, vậy thì... anh ta làm sao đoán được nửa đêm cô tỉnh lại chứ? anh ta làm sao đoán được... Nửa đêm cô sẽ đói bụng chứ?

Người đàn ông này, anh ta thân thiết chiếu cố cô như vậy sao?

Tại sao?

“Này, Tử Thất Thất, em làm sao vậy? Sắc mặt có chút là lạ!” Mặc Tử Hàn lo lắng nhìn chăm chăm khuôn mặt cô.

“Không có việc gì... Tôi không sao, anh cũng cùng ăn đi, mỗi món đều rất ngon, còn nữa... Cảm ơn anh!” Ba chữ cuối cùng kia của cô so với thanh âm muỗi bay còn nhỏ hơn.

“Em nói cái gì? Anh chưa có nghe rõ!” Mặc Tử Hàn vội vàng hỏi.

“Lời này không nói lần thứ hai!”

“Vậy em nói lần thứ ba cho anh nghe!”

“...”

Chương 152: Sáng sớm ngày thứ hai, Bách Hiên bị người...

Đêm khuya từ từ trở thành sáng sớm, đêm tối từ từ trở thành ban ngày...

Mặt trời và trăng sáng luân phiên thay nhau, ngày hôm sau vẫn như cũ buông xuống.

Biệt thự Bách gia

Phòng ngủ lầu hai

Bách Hiên nặng nề ngủ ở trên giường của mình, bởi vì uống rượu đêm hôm qua, cho nên ngủ như chết, chuyện gì xảy ra anh cũng không rõ ràng, nhưng sau khi ngủ, anh có một giấc mộng đẹp, mơ thấy Tử Thất Thất lại trở về bên cạnh anh, mơ thấy Tử Thất Thất mỉm cười với anh, mơ thấy Tử Thất Thất rót cục đồng ý kết hôn với anh, mà khi hai người bước vào lễ đường, lại đột nhiên... Cô dâu ở bên cạnh anh nháy mắt liền trở thành Hạ Thủy Ngung.

“Không... Không được... Thất Thất --”

Bách Hiên sợ hãi tỉnh lại, mở lớn hai mắt, nhìn trần nhà cao cao.

“Hô... Hô... Hô...” Anh thở hổn hển, chậm rãi ổn định lại tinh thần, sau đó cau mày, từ từ ngồi dậy.

Đầu sau khi say rượu còn đau đớn, anh xoa xoa huyệt thái dương, phiền muộn thở dài.

“Anh Hiên...”

Một thanh âm xinh đẹp đột nhiên xông vào tai anh, Bách Hiên lại một lần nữa khiếp sợ, quay đầu nhìn người phụ nữ ngủ ở bên cạnh mình, hai mắt lại

một lần nữa mở to.

Hạ Thủy Ngưng?

Cô ta sao lại ngủ bên cạnh anh? Hơn nữa tại sao hai người bọn họ đều không có mặc quần áo?

Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh nhú chặt mày, đầu óc không ngừng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, anh chỉ nhớ rõ mình ngồi ở trên quây ba uống rượu, mà Hạ Thủy Ngưng thì đứng ở phía sau anh, chuyện xảy ra lúc sau, anh hoàn toàn không nhớ được. Sẽ không phải là anh... Say rượu loạn tính chứ?

Không... Cái này không thể nào!

Anh lập tức phủ nhận, anh không có khả năng làm chuyện này.

Anh buồn bực muốn xuống giường muốn đi vào phòng tắm dội nước lạnh, để đầu óc mình yên tĩnh trở lại, ngẫm lại thật kỹ chuyện đã xảy ra đêm qua, nhưng ngay khi anh di động, Hạ Thủy Ngưng ngủ ở bên cạnh anh lại khẽ rên mở mắt ra.

“Anh Hiên...” Cô thân mật gọi anh, sau đó miễn cưỡng bò dậy, dựa vào lưng anh, ôm lấy eo anh, còn xấu hổ nhẹ nói, “Anh tỉnh rồi!”

“Đừng đụng vào tôi --”

Bách Hiên đột nhiên hét to một tiếng, dùng sức đẩy cô ra.

“A...” Hạ Thủy Ngưng ngã trên giường lớn, mặc dù cũng không có đau nhưng lại hoảng sợ.

Đừng đụng vào tôi?

Đây chính là câu nói đầu tiên anh nói với cô?

Trái tim bỗng đau đớn kịch liệt, mặc dù có nghĩ tới khi anh nhìn thấy cảnh tượng này sẽ có phản ứng gì, nhưng không nghĩ tới anh vậy mà bài xích cô, vậy mà nói đừng đụng vào tôi? Rõ ràng đêm qua chính là anh ra tay với cô, vậy mà anh lại lộ ra biểu tình chán ghét cô như vậy.

Trong lòng vừa đau vừa bi thương, vừa tức vừa giận, nhưng trên mặt cô vẫn lộ ra nụ cười xinh đẹp thản nhiên.

“Anh Hiên, anh không phải quên chuyện đêm qua rồi chứ?” Cô khẽ hỏi.

Đêm qua?

Bách Hiên trầm mặc nhíu chặt mày, không có trả lời, bởi vì anh căn bản cũng không có nhớ bất cứ cái gì. Đầu của anh hiện tại trừ đau ra, cái gì cũng không hoạt động nổi.

Đêm qua... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Xem ra anh thật sự đã quên rồi!” Hạ Thủy Ngưng khẽ nói, nụ cười trên mặt vẫn kiên nghị như cũ.

Cô nửa nằm ở trên giường, dùng một tay vén chăn lên, sau đó hai mắt liếc về phía dưới thân thể của mình, lại một lần nữa mở miệng nói, “Anh xem!”

Bách Hiên nghi hoặc quay đầu, nhìn về phía dưới đệm chăn cô nhấc lên.

Trên giường đơn tuyết trắng hiện lên một ít máu chói mắt, mà giữa đôi chân thon dài của cô cũng còn lưu lại vết máu khô màu đỏ, đồng tử Bách Hiên nháy mắt mở rộng, lập tức thu hồi tầm mắt, đem đầu của mình chuyển hướng nơi khác, chân mày cau càng chặt.

“Hiện tại anh hiểu rồi chứ? Tối qua chúng ta đã làm gì, anh hẳn đã rõ rồi chứ?” Hạ Thủy Ngưng chịu đựng đau lòng, từng chữ từng câu rành mạch nói, “Em hiện tại... Đã là người của anh!”

Người của hắn?

“Không... Không có khả năng!” Bách Hiên phủ nhận, cũng kiên định nói, “Tuyệt đối không có khả năng, tôi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện đó!”

Tuy rằng anh uống rượu say, tuy rằng anh bảy năm này cũng không có chạm vào phụ nữ, nhưng anh biết rõ lời nói và việc làm của mình, càng rõ ràng loại rượu của mình, cho dù thật sự uống rượu say, anh cũng không thể có khả năng làm ra chuyện như vậy, cho nên đây tuyệt đối không phải sự thật, nhất định là cô ta đang lừa gạt anh, nhất định là mưu kế của Bách Vân Sơn.

“Đúng vậy!” Hạ Thủy Ngưng đột nhiên mở miệng, rõ ràng rành mạch nói, “Ngay từ đầu có thể là anh uống say, cho nên coi em thành người phụ nữ khác, là một người phụ nữ tên là “Thất Thất”, mặc dù anh đè em xuống, nhưng cũng không bắt buộc em, mà không ngừng ở bên tai em, nói muốn em... Có thể muốn em được không... Hết lần này đến lần khác tìm sự đồng ý của em, cuối cùng lại say ngã trên người em...”

Quả nhiên...

Nghe được những lời này, trái tim Bách Hiên có chút dụi đi, nhưng...

“Nhưng mà...” Hạ Thủy Ngưng nói tiếp, “Mặc dù anh cũng không có bắt buộc em, nhưng mà chuyện chúng ta đã làm không thể thay đổi!”

“Đã làm?”

“Đúng vậy, chúng ta đã làm rồi, anh vừa rồi không phải đã thấy rõ rồi sao? Ngay khi anh ngủ mê, em đã đem lần đầu tiên của em... Cho anh rồi!”

“Cái gì? Lúc tôi ngủ mê? Cô đang nói những gì đó?” Anh cũng đã ngủ mê, làm sao có thể còn làm chuyện đó với cô ta?

“Là em chủ động!” Hạ Thủy Ngưng lập tức cho anh đáp án.

“Cô chủ động?” Bách Hiên khiếp sợ.

Cô ta nhìn ngây thơ như vậy, bộ dạng còn hoàn toàn không hiểu loại chuyện này, hơn nữa còn là lần đầu tiên, làm sao có thể to gan như vậy? Lại còn nói

là mình chủ động?

“A...” Anh giễu cợt, “Ha ha...”

Sau khi anh uống say lại bị phụ nữ cưỡng gian? Có loại chuyện hoang đường này sao?

Hạ Thủy Ngung nhìn bộ dáng giễu cợt của anh, chân mày khẽ chau lên, cô biết mình nói ra những lời như vậy thì nhục nhã như thế nào, nhưng từ nhỏ ba đã dạy cô, nếu như là thứ mình thích, vậy phải cố gắng tranh thủ, nghĩ biện pháp mà có được. Mà bây giờ cô thích anh, cô muốn anh, cho nên vô luận như thế nào cô cũng phải có được anh... Cho dù là không từ thủ đoạn.

“Anh Hiên, em thật sự rất thích anh, vậy nên em mới...”

“Thật?” Bách Hiên hét lên cắt đứt lời cô, tức giận nói, “Cô vừa mới gặp mặt tôi, ngay cả nói cũng không được mấy câu, vậy mà không ngờ lại dám nói “thật” với tôi? Đây chính là “thật” của cô ư?”

“Anh Hiên... Anh thật sự không nhớ rõ? Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt, mười ba năm trước chúng ta cũng đã gặp rồi, lẽ nào anh thật sự quên em rồi sao?” Hạ Thủy Ngung kích động giải thích, trán định trên mặt bắt đầu tan rã.

Mười ba năm trước? Những lời này anh hình như đã nghe cô ta nói qua, giống như lúc cô ta vào phòng anh đã nói, nhưng anh không nhớ rõ, chuyện mười ba năm trước lâu như vậy anh làm sao nhớ được chứ? Cho dù có gặp mặt một lần vào mười ba năm trước, như vậy tính cả lần này cũng chỉ mới hai lần mà thôi, nhưng mà cô ta dĩ nhiên cũng làm... Làm ra chuyện như vậy?

“Tôi không muốn nghe cô nói nữa, tôi đi tắm, cô lập tức rời khỏi đây!” Bách Hiên nói xong liền xuống giường.

“Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngung kích động nắm lấy tay anh.

“Đừng đụng vào tôi!” Bách Hiên hét lên, hất tay cô ra, đi về phía phòng tắm.

Hạ Thủy Ngưng lại một lần nữa ngã trên giường, mà lúc này tất cả kiên cường trên mặt cô đều dập nát, nước mắt đột nhiên trào ra hốc mắt, giống như là vòi nước bị mở, nháy mắt chảy ra...

Bách Hiên nghe được tiếng khóc nức nở của cô, hai chân bỗng dừng lại, xoay người nhìn cô đang co quắp nằm ở trên giường khóc, bực bội đầu càng thêm đau.

Rốt cuộc chuyện này là lỗi của ai?

Là lỗi của anh ư? Nhưng anh không có bắt buộc cô ta, có lẽ ngay từ đầu anh nhận lầm người, làm một chút cử chỉ xúc động, nhưng anh đã kịp thời thu lại xúc động của mình. Vậy thì... Lỗi của cô ta ư? cô ta lúc anh ngủ mê không biết chút gì đem thân thể của mình cho anh, anh cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhớ ra được, có thể nói chuyện này rõ ràng là chính cô ta tự nguyện, cũng tự mình tạo thành, nhưng mà cô ta bây giờ lại còn khóc lợi hại như vậy, thật giống như đây hết thảy căn bản là không phải lỗi của cô ta.

Ai đúng ai sai... Anh hiện tại phải phán đoán làm sao? Còn phải xử lý như thế nào?

Phiền não!

Vô cùng phiền não!

“Đừng khóc!” Anh khẽ mở miệng nói, mang theo chút dịu dàng.

Nhưng mà Hạ Thủy Ngưng nghe được thanh âm an ủi của anh, lại càng ra sức khóc, nước mắt cũng trở nên mãnh liệt.

Lửa giận Bách Hiên tích lũy trong lòng, cảm giác buồn bực không ngừng mở rộng.

“Đừng khóc nữa --”

Anh hét to, đồng thời!

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị người khác mở ra.

Bách Mạc Lê xuất hiện ở cửa, khiếp sợ nhìn Bách Hiên toàn thân lỏa lồ cách vài mét trước mắt, còn chưa kịp mở miệng hỏi, thì bỗng nhiên lại nghe thấy thanh âm khóc, bà lập tức nghi hoặc quay đầu, lại khiếp sợ nhìn Hạ Thủy Ngưng toàn thân lỏa lồ gục trên giường.

“Đây... Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?” Bà giật mình mở miệng.

Bách Hiên nhú mào thật sâu, bực bội thở ra một hơi, sau đó bỗng nhiên xoay người, đi nhanh tới phòng tắm, một chữ giải thích cũng không có lưu lại.

Chương 153: Anh chàng nhà giàu thần bí tới, hẳn là ai vậy?

Trong phòng ngủ trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc của Hạ Thủy Ngung.

Bách Mạc Lệ nhìn Bách Hiên sải bước đi tới phòng tắm, sau khi đồ ra vài giấy, vội vàng hoàn hồn, vội vã tới cạnh giường, đầu tiên là kéo chăn che thân thể Hạ Thủy Ngung, sau đó lo lắng nói, “Thủy Ngung, con không sao chứ?”

Hạ Thủy Ngung ngồi dậy, hai tay nắm chặt ga giường, cố gắng nhịn không cho nước mắt chảy xuống.

“Bác gái, con không sao, bác yên tâm đi, đây là lựa chọn của con, con không hối hận!” Cô kiên định nói, hai mắt nhìn gắt gao cửa phòng tắm đang đóng, lại một lần nữa nắm chặt cái chăn đang che trên người.

“Đứa nhỏ ngốc...” Bách Mạc Lệ cau mày nói, thở dài một hơi.

Tối qua cô trở lại bàn ăn, nói mình muốn ở lại ngủ qua đêm, tất cả mọi người bị lời cô hù dọa, Hạ Mộ Phong lại càng tức giận vỗ bàn, lúc cô nói ra kế hoạch của mình thì mọi người đều trầm mặc, gắt gao nhàu mày. Mỗi người bọn họ cũng không nghĩ đến cô gái thoát nhìn vô cùng thanh thuần nay vậy mà lại có tâm kế to gan như vậy, ngay cả Hạ Mộ Phong đối với sự lớn mật của con gái mình cũng giật mình không lời nào để nói. Chỉ vì một người đàn ông, chỉ vì một người đàn ông gặp một lần mười ba năm trước, cô có cần phải làm đến mức này không? Bọn họ đều không hiểu tâm tư của cô, nhưng lại hiểu sự kiên định trong mắt cô, cuối cùng... đành phải đồng ý với sự kiên trì của cô.

Hạ Thủy Ngung hít một hơi, nước mắt ngừng rơi, lại một lần nữa kiên định nói, “Con không hối hận... Con tuyệt đối không hối hận!”

Bách Mạc Lệ trều mền nhìn cô, đưa tay sờ mái tóc dài của cô, nói, “Con yên tâm đi, Bách Hiên nhà chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm!”

“Vâng!” Hạ Thủy Ngưng gật đầu.

Cô chính là biết anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm, cho nên mới phải làm như vậy, cô chính là bắt được nhược điểm của loại người đàn ông tốt như anh, khiến anh không thể mặc kệ cô, khiến anh không thể không cưới cô, khiến anh vĩnh viễn không quên được cô...

Chuyện mười ba năm trước anh đã quên, nhưng cô không quên được, cô vĩnh viễn không quên được từng câu anh nói.

“Đại ca ca, anh đã cứu em, em phải báo đáp anh như thế nào đây?”

“Ách... Cái này sao... Không sao, không báo đáp cũng được!”

“Không được, ba em đã nói, có, ân, tất, báo...”

“A? Vậy em có nghe ba nói, đại ân bất ngôn tạ (ơn lớn không lời nào cảm tạ hết được) chứ?”

“Đại ân cái gì tạ? Có ý tứ gì vậy?”

“Ha ha... Không có gì, chờ em lớn lên sẽ biết, anh còn có việc, thực sự phải đi!”

“Không được, anh còn chưa nói muốn em báo đáp như thế nào? Anh nói đi, chuyện gì cũng được, em nhất định có thể làm!”

“Phải không? Vậy thì... Đợi sau khi em lớn lên, lấy thân báo đáp anh đi...”

“Lấy thân... báo đáp...?”

“Ha ha...”

...

Anh đã nói, muốn cô lấy thân báo đáp!

Cô làm được!

Nhưng... Anh lại hoàn toàn quên mất những lời đã nói kia...

Không sao!

Trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Hạ Thủy Ngưng lộ ra nụ cười xinh đẹp. Nếu anh quên, vậy thì cô lại một lần nữa khiến anh nhớ lại vĩnh viễn không thể quên, cả đời làm cho anh khắc cô sâu vào trong lòng.

...

Trong phòng tắm

Bách Hiên đứng dưới vòi hoa sen, dùng nước lạnh không ngừng gội rửa thân thể của mình, để đầu mình từ từ tỉnh táo, để cảm xúc phiền não từ từ ổn định lại.

Cố gắng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, mơ mơ hồ hồ cũng không phải là rất rõ ràng, nhưng anh hình như thật sự coi cô ta trở thành Tử Thất Thất, hơn nữa hình như cũng hôn cô ta, về phần đặt cô ta dưới thân, còn chuyện ngủ mê sau đó, anh thật sự không nhớ rõ, nghĩ như thế nào cũng không nhớ được tình hình lúc đó.

Cô ta thật sự chủ động đem thân thể mình cho anh ư? Đây là một người phụ nữ hai mươi ba tuổi với bộ mặt thuần khiết ngây ngô có thể làm những chuyện này sao? Hơn nữa còn là lần đầu tiên?

Anh có phải sơ suất quá rồi hay không? Có phải nên hỏi cho rõ ràng? Cảm giác sự tình vô cùng kỳ lạ.

“Đáng chết!” Anh hung tợn mắng, một quyền đánh lên tường, tâm tình phiền não vẫn không có bình tĩnh trở lại.

Nếu bọn họ thật sự đã làm, vậy thì... Anh phải chịu trách nhiệm sao?

Anh thật sự phải cưới cô ta sao?

Vậy tình cảm anh với Tử Thất Thất thì sao?

Rõ ràng là muốn để mình tỉnh táo lại, muốn đầu óc của mình tỉnh táo lại, nhưng khi anh tỉnh táo, rất nhiều vấn đề chạy vào trong đầu anh, khiến anh càng phiền hà không thôi.

Thật sự là sóng trước chưa đi... Sóng sau đã tới...

Phiền não quá!

...

Mặt khác

Biệt thự Mặc gia

Sau khi ăn điểm tâm, Mặc Tử Hàn liền không thấy bóng dáng, ngay cả Mặc Thiên Tân cũng không biết đi nơi nào, toàn bộ biệt thự giống như chỉ có một mình Tử Thất Thất, ngay cả người hầu cũng vô cùng hiếm thấy, nhưng lại có một người theo sát cạnh cô -- Hỏa Diễm!

Hoa viên

Tử Thất Thất nhàn nhã ngồi ở trên ghế, phía trước là một cái bàn thủy tinh trong suốt, trên mặt bàn đặt trà bánh, còn có mấy đóa hoa bách hợp vừa mới hái xuống, mùi hoa nồng đậm ở trong không khí phiêu đảng, gió bắc nhẹ nhàng chạm mặt thổi lật phất tóc cô, dương quang buổi chiều âm áp chiếu vào cô, hết thảy đều có vẻ an tĩnh, tốt đẹp, nhưng cũng khiến cô không lên tinh thần nổi.

Đã quen cuộc sống tự do tự tại, đột nhiên bị nhốt trong biệt thự xa hoa, giống

như là một con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh, chỉ có thể trơ mắt nhìn bầu trời xanh bao la, cho dù mặt đất xinh đẹp, nó cũng vẫn hướng tới cuộc sống bay lượn trước kia.

“Ai...” Cô thở dài, ngửa đầu nhìn bầu trời bao la vô biên vô hạn.

“Hỏa Diễm!” Cô đột nhiên mở miệng.

“Vâng, phu nhân!” Hỏa Diễm vẫn đứng ở một bên lập tức khom lưng lên tiếng trả lời.

“Thiên Tân đâu?” Cô hỏi.

“Tiểu thiếu gia đang trong thư phòng lầu ba học!”

“Học?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Vâng, đây là đại ca phân phó, tiểu thiếu gia bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày đều phải học, chương trình học giống với ở trường học, một ngày bảy tiết, buổi sáng bốn tiết, buổi chiều ba tiết, mỗi tiết 40’. Hơn nữa đại ca cũng vì tiểu thiếu gia mà mời các thầy cô giáo các khoa, theo thời gian biểu, tiểu thiếu gia hiện đang có lớp ngữ văn, đại khái 20’ sau tan học!” Hỏa Diễm trả lời cặn kẽ.

Tử Thất Thất sau khi nghe xong có chút kinh ngạc.

Thì ra là anh ta không đơn thuần quan tâm chăm sóc cẩn thận cho cô, đối với con trai cũng quan tâm cẩn thận như vậy, từ phương diện này mà nói anh ta coi như là một người cha tốt, nhưng... Từ phương diện nào đó mà nói anh ta cũng không phải một người chồng tốt.

“Không biết đại ca của anh có nói cho anh biết, tôi có thể đi ra ngoài một chút hay không?” Cô đột nhiên lại hỏi.

Trên mặt Hỏa Diễm lộ ra vẻ khó xử, nhưng vẫn máy móc trả lời cô, “Xin lỗi phu nhân, đại ca đã phân phó, cô có thể đi lại chung quanh biệt thự, nhưng tuyệt đối không thể ra khỏi cửa biệt thự!”

“Ý chính là... Tôi không thể ra ngoài?” “Vâng!” Hỏa Diễm trả lời.

“Được! Không đi cũng không sao, nhưng anh có thể đứng bên cạnh tôi được chứ? Ít nhất... Tôi hi vọng anh có thể đi xa một chút, tôi muốn yên lặng... được không?” Vẫn bị người giám sát bên cạnh như vậy khiến cô có cảm giác đang trần truồng đứng trên đường cái cho người khác nhìn, với lại không có lúc nào là không có một đôi mắt nhìn chằm chằm cô ở khoảng cách gần khiến toàn thân trên dưới đều vô cùng khó chịu.

Hỏa Diễm nghe được lời cô, lập tức cúi đầu, sáng khoái trả lời, “Vâng!”

Nói xong, anh ta lui về phía sau, đứng ở cách cô 20m.

Tử Thất Thất quay đầu nhìn vị trí anh ta dừng lại, lại thở dài lần nữa, bất đắc dĩ quay đầu lại, lông mày xinh đẹp chau lên.

Cuộc sống từ nay về sau của cô đều phải như vậy sao? Bị người khác giam hãm, bị người khác giám thị, cô không chỉ là một con chim bị bẻ gãy cánh, hơn nữa còn là cá chậu chim lồng, càng giống một con ếch trong giếng, chỉ có thể nhìn lên miệng giếng lớn để nhìn bầu trời bao la.

“Ai...” Tiếng thở dài không ngừng, phiền muộn cảm bình trà lên rót cho mình một chén Hồng Trà, sau đó cầm chén nhỏ, nhẹ nhàng uống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng mùi hoa vẫn phiêu tán, ánh mặt trời chiếu sáng, gió thổi, nhưng đột nhiên... Một giọng nam đột ngột truyền vào tai cô.

“Ô ô ô ô... Đây thật đúng là có duyên ngàn dặm lại gặp nhau, vô duyên đối diện bất tương phùng, cái gọi là đi mòn cả giày cũng không gặp, thật không uổng công... Chúng ta lại gặp mặt, Công Chúa mỹ lệ của tôi!”

Công Chúa?

Tử Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn một người đàn ông mặc áo sơ mi màu hồng, quần tây màu trắng đi tới chỗ cô, mà khi anh ta ngồi đối diện cô, hai tay tùy ý đặt lên bàn, khoe miệng nhếch lên, còn dùng cặp mắt đào hoa

nhìn cô mỉm cười, cô không nén nổi cảm thán: đây chính là anh chàng nhà giàu trong truyền thuyết? Thật đúng là một bộ phong lưu điệu nhã đoạt mục (rực rỡ lóa mắt).

“Anh là ai?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Sao vậy? Không nhớ tôi sao?” Anh hỏi ngược lại.

Đôi mắt Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt bất cần đời của anh ta, một đôi mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén, cái mũi cao thẳng, đôi môi bạc tình, còn có cái tai gãy họa dễ thấy, vừa nhìn chính là một bộ dáng đào hoa, hơn nữa anh ta có thể tự do đi lại trong biệt thự, còn dám gan lớn đến gần cô, xem ra anh ta không phải là người bình thường. Nhưng...

“Tôi không biết!” Cô kiên định trả lời.

Chương 154: Anh trai Mặc Tử Hàn... Mặc Thâm Dạ!!

Bốn chữ đơn giản lại đập tan trái tim mong đợi của người nào đó.

“Em thật sự không nhớ tôi sao?” Anh xác định hỏi.

“Không nhớ!” Tử Thất Thất lắc đầu.

“Ai...” Người nào đó thở dài, vẻ mặt thất vọng. Ngày nhớ đêm mong, mỗi ngày đều mong đợi có thể gặp lại cô ấy một lần nữa, nhưng mà thật vất vả vô tình gặp gỡ, cô ấy lại hoàn toàn không nhớ anh là ai.

Thật sự là thương tâm nha...

Bỗng nhiên!

Anh đứng dậy, thân cao mét tám, đứng vững trước mặt cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh ta, nhìn đôi mắt anh ta đang nghiêm túc nhìn cô, nhìn anh ta đi vòng sang bên phải cô, sau đó đột nhiên quỳ một chân xuống?

“Anh làm gì vậy?” Tử Thất Thất bị hù dọa lui về sau, cả cái ghế dưới hông cũng di động.

Bỗng nhiên, Hỏa Diễm nhanh chóng chạy đến cạnh cô, anh ta cũng không có lập tức động thủ, mà cung kính khom lưng với người đàn ông kia, bồi rồi nói, “Đại thiếu gia, đại ca đã phân phó, không cho phép bất cứ ai chạm vào phu nhân, vậy nên xin anh...” anh ta muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng.

Đại thiếu gia?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh ta.

Anh ta là đại thiếu gia? Người trưởng thành như vậy, hẳn không phải là con trai Mặc Tử Hàn, vậy thì... Chẳng lẽ là anh trai của hắn?

Mặc Tử Hàn cũng có anh trai?

Tầm mắt Mặc Thâm Dạ khẽ nhìn sang khuôn mặt khấn trương của Hỏa Diễm, hoàn toàn không đếm xỉa tới anh ta, thu hồi tầm mắt, sau đó đưa tay phải ra sau lưng, mà lúc vươn ra lại giống như làm ảo thuật, trong tay cầm một chiếc giày cao gót màu trắng, dùng tay trái của mình nhẹ nhàng cầm lấy chân trái của Tử Thất Thất, đem giày cao gót đi lên chân cô, tựa như trong truyện cổ tích, hoàng tử tìm được cô bé lọ lem, giày đi trên chân Tử Thất Thất vừa vặn không lớn không nhỏ.

Hỏa Diễm đứng ở một bên nhíu mày thật chặt, trong lòng chỉ có bốn chữ “đại sự không ổn” này.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười nhìn giày cao gót màu trắng trên chân cô, sau đó ngẩng đầu cười nói, “Bây giờ không phải đã nhớ tôi là ai rồi sao?”

Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt nhìn giày cao gót trên chân mình.

Chiếc giày này nhìn thật quen mắt, hình như là cô từng đi, mà chiếc giày quý giá này chỉ có lúc tham gia yến tiệc với Bách Hiên từng đi, cẩn thận giấu lại cô đích xác đã mất một chiếc, lẽ nào anh ta... anh ta là...

“Là anh?” Cô kinh ngạc mở miệng, cuối cùng nhớ ra anh ta.

Anh ta chính là người đàn ông lúc ở cửa biệt thự yến tiệc lần trước đụng phải, anh ta chính là gã động tay động chân với cô, cuối cùng bị cô ném ngã?

“Em rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, công chúa của tôi!” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, đứng lên.

“Anh là anh trai của Mặc Tử Hàn?” Cô giật mình hỏi.

“Đúng vậy, tôi là anh trai của hần, tôi là Mặc Thâm Dạ!”

“Mặc... Thâm Dạ?”

“Ừ, đây chính là tên của tôi, còn em? Em tên gì?” Anh cười hỏi, mặc dù nghe Chung thúc nói chuyện của cô, nhưng anh lại không có hỏi Chung thúc tên cô, cũng không có điều tra tên cô, bởi vì anh muốn chờ đợi lúc này, đợi cô tự mình nói tên của cô cho anh biết.

“Tôi là Tử Thất Thất!” Tử Thất Thất nhẹ giọng tự giới thiệu mình.

“Tử... Thất Thất...” Mặc Thâm Dạ thong thả lặp lại một lần, khóe miệng khoái trá tươi cười, nói. “Vậy về sau tôi gọi em là Tiểu Thất Thất!”

Tiểu Thất Thất?

Tử Thất Thất điên cuồng đỏ mồ hôi! (|||O___O|||)~

“Anh gọi tôi là Thất Thất được rồi!” Cô lúng túng mở miệng, ba chữ “Tiểu Thất Thất” kia thật sự buồn nôn... Cả người đều nổi da gà!

“Không được!” Mặc Thâm Dạ lập tức bác bỏ, nói, “Thất Thất thông tục như vậy gọi em không nên, tôi thích đặc biệt một chút, tử như... A Tử thế nào?”

Tử Thất Thất đỏ mồ hôi, “Thiên Long Bát Bộ sao?”

“Vậy A Thất?”

“Sao nhất định phải A?”

“Vậy không bằng cứ tiểu Thất Thất đi, rất khả ái!”

Nói đi nói lại, lượn một vòng lớn vẫn là trở lại điểm xuất phát! Quên đi, Tử Thất Thất không muốn cùng anh ta thảo luận cái vấn đề này nữa, bởi vì tiếp tục nói nữa, tên của cô nhất định sẽ trở nên vô cùng thâm thâm.

“Anh thích gọi sao thì gọi, muốn thế nào thì cứ thế!” Cô thỏa hiệp.

“Vậy quyết định gọi tiểu Thất Thất nhé, em cũng có thể gọi tôi Tiểu Dạ Dạ!”

Tiểu Dạ Dạ?

“Không cần, tôi thích tên bình thường một chút, gọi là Thâm Dạ đi, rất dễ nghe!”

“Cám ơn lời khen ngợi, kỳ thật tôi cũng cảm giác tên mình rất êm tai, hơn nữa hai chữ “Thâm Dạ” này rất hợp với tôi!” Mặc Thâm Dạ gật gù đắc ý nói.

Khóe miệng Tử Thất Thất miễn cưỡng tươi cười.

Cứ cho rằng trên thế giới này trừ Thiên Tân và Phương Lam ra, còn có người thích tự tặng bốc mình như vậy.

“Đúng rồi, vừa rồi Hỏa Diễm gọi em là phu nhân, em là người phụ nữ của tiểu Hàn Hàn sao?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên tò mò hỏi.

Tiểu Hàn Hàn?

Anh ta nói không phải là Mặc Tử Hàn chứ?

Trên mặt Tử Thất Thất toàn bộ phủ đầy hắc tuyến.

Hóa ra đây là hình thức xưng hô đặc biệt của riêng anh ta, tiểu Hàn Hàn, tiểu Dạ Dạ, tiểu Thất Thất! Cô hãn, cô điên cuồng hãn, cô phú hãn, cô thành cát tư hãn...

“Coi... Coi như thế đi!” Cô áp a áp ứng không xác định trả lời.

“Ô...?” Mặc Thâm Dạ kéo thanh âm thật dài.

Anh vẫn là lần đầu tiên nghe được người bên cạnh Mặc Tử Hàn gọi một người phụ nữ là phu nhân, hơn nữa còn để cô ở trong biệt thự này, còn phải Hỏa Diễm trông coi bên người, mà Hỏa Diễm vừa mới nói Mặc Tử Hàn hạ

lệnh không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào cô, xem ra, hẳn ta vô cùng dụng tâm với người phụ nữ này, lẽ nào đại băng sơn vạn năm từ trước tới giờ luôn khinh thường phụ nữ... Rốt cục cũng bắt đầu hòa tan?

“Phu nhân!”

Hỏa Diễm đứng ở một bên rốt cục không thể nhịn nữa kêu Tử Thất Thất một tiếng.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh ta, anh ta lập tức nói tiếp, “Tiểu thiếu gia đã hết giờ học, cô khuôn phải muốn tới gặp cậu ấy sao?”

Tiểu thiếu gia?

Nghe được lời Hỏa Diễm nói, lòng nghi ngờ của Mặc Thâm Dạ lại dâng lên.

“Em có con rồi sao?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, đã có, năm nay sáu tuổi!” Tử Thất Thất mỉm cười nói, vừa nhắc tới Thiên Tân, cô sẽ vui vẻ, ngay cả nụ cười trên mặt cũng trở nên xinh đẹp dị thường.

Mà thấy vẻ đẹp của cô, tinh thần Mặc Thâm Dạ có chút lung lay.

Mỹ nữ anh đã thấy nhiều, bất quá mỹ nữ hạnh phúc như vậy, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, rốt cuộc cô ấy rất yêu con mình sao? Lẽ nào mỗi người phụ nữ làm mẹ đều giống như cô ấy ư? Không... Không giống... Mặc dù nói không ra không giống ở chỗ nào, nhưng trong mắt anh, chính là không giống.

“Sáu tuổi?” Anh nghi ngờ lặp lại, sau đó lại mở miệng hỏi, “Là con của em với Mặc Tử Hàn ư?”

Mặc Tử Hàn!

Nghe được tên của anh ta, nụ cười trên mặt Tử Thất Thất nháy mắt biến mất.

Mà Hỏa Diễm lại hỏi hận mình vừa nói lỡ lời, tại sao có thể nhắc tới tiểu

thiếu gia trước mặt anh ta chứ? Coi như bị hủy hết!

“Ách... Cái này...” Cô chần chờ mở miệng, nhưng lại lập tức bị Hỏa Diễm cắt đứt. “Phu nhân!” Anh lớn tiếng hét lên.

Tử Thất Thất bị sợ giật mình, kinh ngạc nhìn về phía khuôn mặt hoang mang kia.

“Cô ở bên ngoài đã lâu rồi, tôi mang cô trở về phòng nghỉ ngơi!” Anh bá đạo cường thế nói, khuôn mặt khấn trương làm cho người khác khủng hoảng.

Anh ta làm sao vậy?

Tử Thất Thất nghi hoặc nhíu mày.

Dáng vẻ của anh ta giống như xảy ra chuyện lớn gì đó, chẳng lẽ cô không thể nói chuyện mình có con với người khác sao? Cũng đúng, cô chỉ là nhân tình bí mật của Mặc Tử Hàn, làm sao có thể nói lung tung với người khác chứ? Nhưng người đàn ông này không phải anh trai hấn sao? Ngay cả anh trai mình cũng không thể nói ư?

Cô không rõ...

“Sao vậy Hỏa Diễm?” Thanh âm của Mặc Thâm Dạ mơ hồ lộ ra hương vị tà ác, mà cặp mắt đào hoa kia cũng lộ ra ánh mắt lạnh như băng, anh nhìn anh ta nói, “Có chuyện gì mà tôi không thể biết sao? Hay là anh sợ... Tôi sẽ ăn cô ấy?”

“Xin lỗi đại thiếu gia, thái độ lời nói của tôi vừa rồi có thất lễ, nhưng đại ca đã phân phó, lúc này phải đưa phu nhân về nghỉ ngơi, cho nên xin anh thứ lỗi!” Hỏa Diễm lập tức cúi đầu, làm như đang nói xin lỗi nhưng là lấy Mặc Tử Hàn cảnh cáo anh, dọa anh.

“A...” Mặc Thâm Dạ bỗng nhiên cười khế, cười khinh phù, “Thật không hổ là thủ hạ của Mặc Tử Hàn, làm tròn bốn phận lại tấn trách, thật đúng là cực khổ cho anh rồi!”

Tử Thất Thất trầm mặc nhìn hai người bọn họ, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang đánh bí hiểm cái gì, nhưng nhìn bộ dáng Hỏa Diễm, giống như rất muốn tách hai người bọn họ ra, với lại nếu không phải Mặc Tử Hàn mệnh lệnh anh ta không thể để cho bất luận kẻ nào chạm vào cô, nói vậy ngay lúc này Hỏa Diễm nhất định sẽ mạnh mẽ kéo cô đi.

“Phu nhân, chúng ta trở về đi thôi!” Hỏa Diễm lại cúi đầu về phía cô, thanh âm thay vì nói là thỉnh cầu, không bằng nói là ra lệnh, càng mang theo cảm giác gấp gáp.

“Tiểu Thất Thất...” Mặc Thâm Dạ bỗng nhiên gọi cô, vui vẻ cười, bất cần đời nhìn cô nói, “Có thể gặp lại em cũng là một loại duyên phận, nếu đã có duyên, vậy tôi sẽ đưa ra một lễ vật, em có nguyện vọng gì không?”

“Nguyện vọng?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Đúng vậy, em có nguyện vọng gì cũng có thể nói ra, tôi sẽ giúp em thực hiện!”

“Thật sự?” Tử Thất Thất có chút không tin.

“Phu nhân --” Hỏa Diễm khẩn trương hét lên, hai tay rục rịch rồi lại không dám chạm vào cô.

“Đương nhiên là sự thật!” Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không để ý tới thanh âm của Hỏa Diễm, nụ cười trên mặt càng thêm ngông nghênh.

“Vậy...” Tử Thất Thất hứng thú bưng bưng mở miệng, nói, “Nếu tôi nói muốn đi ra ngoài một chút, anh có thể dẫn tôi ra khỏi căn biệt thự này ư?”

“Cái này rất đơn giản!” Mặc Thâm Dạ thoải mái trả lời.

Chương 155: Mặc Thâm Dạ đáng sợ, không người dám trêu chọc!!

Rất đơn giản?

Khẩu khí của anh ta kiêu ngạo đến như vậy ư, lẽ nào anh ta thật sự có biện pháp?

Tử Thất Thất vẫn không dám tin tưởng nhìn anh ta, mà câu nói vừa nãy của cô cũng chỉ ôm tâm tình nói giỡn, cũng không quá thật, nhưng bộ dạng anh ta thoát nhìn rất thật tình.

Anh ta... Thật có thể làm được.

“Đi theo tôi!” Mặc Thâm Dạ lại mở miệng, mỉm cười nắm tay cô, đi tới cổng biệt thự.

Tử Thất Thất kinh ngạc, đôi mắt mở lớn.

“Đại thiếu gia!”

Hỏa Diễm hét lên, vươn tay nắm lấy tay Tử Thất Thất bị Mặc Thâm Dạ cầm lấy, nhúu mày dùng sức ngăn lại động tác của anh.

Chân Mặc Thâm Dạ đột nhiên dừng lại, đôi mắt hẹp dài khẽ hạ xuống, nhìn anh ta cầm lấy tay kia của mình, khóe miệng khinh phù nhếch lên, sau đó giương mắt nhìn khuôn mặt kích động của anh ta, nói, “Anh cho là có thể ngăn được tôi?”

“...” Hỏa Diễm trầm mặc.

“Vậy thì anh cho là, anh có thể đánh thắng được tôi?” Mặc Thâm Dạ hỏi thêm lần nữa.

“...” Hỏa Diễm trầm mặc như trước.

“Ha ha...” Mặc Thâm Dạ tà mị cười, vẻ mặt bốn cột lại nói, “Tôi nghĩ anh hiểu được cái gì gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, càng hiểu được cái gì gọi là hảo hán không nhận thiệt thòi trước mắt... Nếu không muốn chết thì buông tay cho tôi!”

Chân mày Hỏa Diễm nhíu chặt lại.

Anh rất rõ ràng, anh đánh không lại anh ta, cũng rất hiểu, anh căn bản là không ngăn cản được anh ta, càng biết kết cục khi đối lập với anh ta là thế nào, nhưng bảo vệ phu nhân là mệnh lệnh của đại ca, anh đời này chỉ trung thành với đại ca, cho dù là tan xương nát thịt, cho dù là lao vào chỗ chết... Anh cũng sẽ không lùi bước.

“Đại thiếu gia... Xin anh buông phu nhân ra!” Anh to gan ra lệnh.

Khóe miệng Mặc Thâm Dạ chậm rãi hiện lên một nụ cười tà, ánh mắt háo sắc đột nhiên trở nên đờ đờ sát khí, anh mở đôi môi ra, khẽ gằn từng chữ nói, “Xem ra... Anh thật sự cảm thấy mạng mình quá dài rồi!”

Hỏa Diễm nhìn khuôn mặt anh ta, nghe thanh âm kia, không ngừng kinh hãi run rẩy, mà bàn tay bắt lấy anh ta cũng có chút run rẩy, nhưng anh vẫn cố nén sợ hãi của mình, vẫn tận trung làm bổn phận của mình.

Mà Tử Thất Thất đứng ở một bên vẫn trầm mặc, nhìn bộ dáng giằng co của hai người, chân mày khẽ chau lên.

Đôi mắt sắc bén của cô quan sát từng động tác sợ hãi của Hỏa Diễm, đồng dạng cũng thấy từng động tác tà ác của Mặc Thâm Dạ, thật không hổ là anh em ruột thịt, khí tức lộ ra cũng giống nhau.

“Buông tay!” Mặc Thâm Dạ ra lệnh.

“Đại thiếu gia... Xin anh buông phu nhân ra!” Hỏa Diễm lại lặp lại.

“Tôi nói anh buông tay!”

“Đại thiếu gia... Xin anh buông phu nhân ra!” Hỏa Diễm lặp lại lần thứ ba.

Khóe miệng cười tà của Mặc Thâm Dạ nhếch lên thật cao, đột nhiên, anh dùng tốc độ mắt thường không thể thấy, nhanh chóng vươn tay kia bóp lấy cổ anh ta, năm ngón tay khép lại, cắt đứt hô hấp của anh ta.

Hỏa Diễm căn bản không kịp phản kháng, đột nhiên đã bị anh ta bắt, nhưng một giây sau, bốn phía đột nhiên lao ra mười mấy hộ vệ mặc áo đen, trong tay mỗi người đều là súng lục màu đen, chỉ vào trái tim và đầu của Mặc Thâm Dạ, nhưng không ai nói một lời.

Tử Thất Thất nhìn cảnh tượng lúc này, kinh ngạc mở to mắt, lại vội vàng hoàn hồn, dùng một tay của mình bắt lấy tay anh ta đang bóp cổ Hỏa Diễm.

“Buông anh ta ra!” Cô hét to.

Đôi mắt Mặc Thâm Dạ chuyên dời đến khuôn mặt cô, mà sát khí trong mắt liền biến mất, lộ ra ánh mắt háo sắc ban đầu, khinh phù cười nói, “Công chúa xinh đẹp của tôi, em yên tâm đi, con người tôi cho tới bây giờ cũng không cự tuyệt yêu cầu của phụ nữ, hơn nữa từ trước đến nay đều toàn lực thực hiện nguyện vọng của phụ nữ, cho nên em không cần lo lắng, tôi rất nhanh sẽ xử lý tốt, sau đó dẫn em đi ra ngoài!”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười lỗ mãng kia, lại nhìn bộ dáng hấp hối của Hỏa Diễm, trái tim trở nên bối rối.

Cô nhanh chóng trở tay, tránh thoát bàn tay Mặc Thâm Dạ, sau đó dùng hai tay bắt lấy bàn tay anh ta đang bóp cổ Hỏa Diễm, vừa đè xuống dưới, vừa nhắc chân phải, đập mạnh đầu gối vào tay anh ta.

Cánh tay Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt tê dại, đột nhiên buông ra, cả người Hỏa Diễm ngã trên mặt đất, tuy rằng vui mừng là lại có thể hít thở, nhưng ý thức bị hút ra, không biết là chết hay là sống.

“A?” Mặc Thâm Dạ kinh ngạc nhìn cô, giật mình nói, “Thân thủ của em

không tặc, thì ra là nữ trung hào kiệt nha!”

“Anh điên rồi, anh vừa rồi thực sự muốn giết người?” Tử Thất Thất tức giận hét lên.

Vừa rồi anh ta xuất thủ vừa chuẩn vừa độc, Hỏa Diễm ngay cả phản kháng cũng không có, giống như là một con dê đợi làm thịt, đang đợi cái chết đến. Mà người đàn ông lúc giết người, ngay cả một chút do dự cũng không có, thậm chí bên cạnh có nhiều khẩu súng chĩa vào như vậy, anh ta cũng không có sợ hãi, ngược lại còn cười đùa cợt, vui vẻ như vậy, thích thú như vậy...

Chẳng lẽ đây chính là người trong hắc đạo ư?

Mạng người đối với bọn họ mà nói không đáng giá như vậy?

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt tức giận của cô, nghi hoặc nhíu mày, nói, “Tôi chỉ muốn dẫn em đi, thực hiện nguyện vọng của em, em làm gì mà phải tức giận như vậy?”

“Anh vừa rồi thiếu chút nữa giết người, tôi có thể không tức giận sao?” Tử Thất Thất tiếp tục hét lên.

“Giết người?” Mặc Thâm Dạ lặp lại hai chữ này, sau đó vẻ mặt theo lý thường phải làm, nói, “Anh ta dám cãi mệnh lệnh của tôi, anh ta đáng chết!”

Nghe được lời này, Tử Thất Thất tức giận nắm tay.

Thình lình nhấc tay lên, hung hăng đánh về phía mặt anh ta.

“Ba --” một tiếng, má trái Mặc Thâm Dạ liền hiện ra năm dấu tay màu đỏ.

“Người đáng chết là anh!” Tử Thất Thất theo đó hét lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người khiếp sợ mở to hai mắt, mà mười mấy người cầm súng kia cũng hoảng hốt lùi về phía sau một bước dài.

Cô ta lại dám đánh đại thiếu gia?

Cô ta dám nói đại thiếu gia đáng chết?

Cô ta chán sống?

Cô ta điên rồi?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, mà Mặc Thâm Dạ từ từ quay đầu trở lại, ngây ngốc nhìn khuôn mặt bởi vì tức giận mà càng thêm xinh đẹp của Tử Thất Thất.

Anh lần đầu tiên bị người tôi làm mất mặt như vậy, cũng lần đầu tiên bị phụ nữ làm mất mặt.

Đau đớn nóng rát, giống như má trái sưng tấy lên, nhưng thật kỳ quái, hẳn lại không cảm thấy đau, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, càng thêm hưng phấn.

Lẽ nào anh là bị cuồng bạo sao?

Không... Không đúng...

Anh vui vẻ cũng không phải là đau đớn trên mặt, mà là sự lớn mặt của người phụ nữ này.

Thật là thú... Rất thú vị...

Lần đầu tiên nhìn thấy cô đã cảm thấy cô không giống người khác, cô cũng không phải là loại bạn gái dã man, mà là lời nói cử chỉ lộ ra cá tính đặc biệt, vừa dịu dàng vừa dã man, toàn thân đều tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, hơn nữa còn quật cường dị thường, kiên cường... Trong những người phụ nữ anh đã gặp, đặc biệt nhất có, mà bây giờ xem ra cô không chỉ là đặc biệt, còn thú vị phi thường, khiến người tôi hoàn toàn không thấy được suy nghĩ trong lòng cô, cũng hoàn toàn không nắm bắt được từng cử chỉ bất người của cô, chẳng trách Mặc Tử Hàn có thể xem trọng cô, muốn nhốt cô trong biệt thự này, chỉ để lại người bên cạnh mình, đội cho cô xưng hô riêng “phu nhân” như vậy... Anh hiện tại cuối cùng cảm nhận được tâm tình của hắn.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt ngơ ngác kia, nhìn đôi mắt quẩn rũ kia, chân mày cau càng chặt, cơn giận giữ không ngừng tăng lên. Cô xúc động xoay người, kích động từng bước đi đến bên cạnh Hỏa Diễm, ngồi xổm xuống đặt tay ở mũi hần, cảm thấy có hô hấp mới yên ổn tinh thần của mình.

“Này, các anh...” Cô nói với mấy người hộ vệ đang cầm súng, “Mau đi tìm bác sĩ, đưa anh ta về phòng.”

“...”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, do dự đứng tại chỗ, thậm chí có người còn lui về phía sau.

Tại sao phải như vậy?

Trong tay mỗi người đều cầm súng, tại sao còn bị dọa thành như vậy? Cái gã Mặc Thâm Dạ này thật sự đáng sợ như vậy sao?

“Được, mấy người đã không làm vậy tôi tự làm!”

Tử Thất Thất tức giận nói, một tay túm lấy tay Hỏa Diễm vòng qua cổ mình, sau đó dùng toàn lực nâng anh ta lên, lại khó khăn bước đi về biệt thự.

Bỗng!

Mặc Thâm Dạ hai bước đi đến cạnh cô, bàn tay to bắt lấy cánh tay Tử Thất Thất, quay đầu nhìn nhóm người đứng ở phía sau, lạnh lùng mở miệng ra lệnh, “Anh... Đi tìm bác sĩ, hai người các anh... Đem hần trở về!” Anh nói chuyện đồng thời chỉ tay về phía ba người trong nhóm người.

Ba người kia nhìn lẫn nhau, chậm chạp do dự cũng không có nhúc nhích.

“Còn không mau đi - -”

Mặc Thâm Dạ hét lên, ba người lập tức thu hồi súng lục trong tay, cung kính đứng thẳng, đồng loạt cúi đầu.

“Vâng, đại thiếu gia!”

“Vâng, đại thiếu gia!”

“Vâng, đại thiếu gia!”

Ba người sau khi đồng thanh liền dựa theo mệnh lệnh của anh mà hành động.

Mà Mặc Thâm Dạ dùng tay kia lôi Hỏa Diễm khỏi Tử Thất Thất, tùy ý ném cho hai người kia, lại nắm chặt tay cô, nói, “Em đi theo tôi!”

“Đi? Đi đâu?” Tử Thất Thất nghi hoặc hỏi.

“Em không phải nói muốn ra ngoài sao? Tôi dẫn em ra ngoài...”

Chương 156: Gặp thoáng qua... Nhưng đều không nhận ra!!

Lúc này?

Tử Thất Thất kinh ngạc!

Mặc Thâm Dạ cứng rắn kéo tay cô, đi nhanh tới cổng biệt thự. Mà hộ vệ vây quanh ở trước mặt anh, toàn bộ đều lui về phía sau, không có một ai ngăn cản, càng không có một ai dám động thủ.

Tuy rằng hiện tại Mặc Tử Hàn mới là chủ nhân nơi này, nhưng nhiều năm như vậy cũng không có người nào quên mất đại thiếu gia Mặc Thâm Dạ này, càng không có ai quên, anh vốn mới là chủ nhân căn biệt thự này, anh vốn là người kế thừa nơi này, anh vốn là người thống trị toàn bộ hắc đạo... Chỉ là anh không có tranh giành với Mặc Tử Hàn, nếu tranh giành...

Ai cũng không dám tưởng tượng...

Cho nên đối kháng với anh sẽ có kết cục gì, Hỏa Diễm vừa rồi đã biểu thị không sai biệt lắm, nếu không phải Tử Thất Thất ngăn cản, ngay lúc này anh ta đã tới Diễm vương điện báo cáo với Diễm vương gia rồi.

Tử Thất Thất nhìn cảnh tượng trước mắt này, nhìn sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, bất giác nhìn về phía Mặc Thâm Dạ.

Lúc thì thông dong, lúc thì tiêu sái, lúc thì xuân phong đắc ý, lúc nhìn thấy anh ta lần đầu tiên, y nguyên chính là một bộ dạng phong lưu.

Người đàn ông như vậy, tại sao khiến nhiều người sợ anh ta như thế chứ?

Khó hiểu...

Cô không thể lý giải!

...

Cổng lớn

Hai chân Mặc Thâm Dạ đột nhiên dừng lại, người trước mắt cũng cả kinh, thấp thỏm bất an.

Chỉ thấy anh khẽ quay đầu, nhìn người đàn ông canh giữ ở cửa, nhẹ nhàng nói một tiếng, “Mở cửa!”

“Đại... Đại thiếu gia... Đây... Đây... Đại ca anh ấy... Anh ấy nói... Tôi... Tôi...” Người đàn ông giữ cửa lắp ba lắp bắp, căn bản là nghe không rõ hắn đang nói cái gì.

“Anh yên tâm đi, nếu Mặc Tử Hàn hỏi, anh cứ nói với nó, là tôi mang người đi, mọi chuyện tôi gánh vác, các anh không có việc gì... Mau mở cửa, nếu không tôi cam đoan nhất định sẽ có việc, hơn nữa còn là lập tức sẽ có chuyện!” Mặc Thâm Dạ nói như bình thường, nhưng trong mỗi một câu đều tràn ngập sự uy hiếp và đe dọa.

“Vâng... Dạ dạ dạ!...” Người nọ vừa kích động đồng ý, chậm rãi mở cánh cổng sắt ra, mà nhóm người vẫn đi theo hắn lập tức tản ra hai bên nhường đường.

Tử Thất Thất nhìn về phía trước không trở ngại, tâm tình có chút phức tạp, rồi lại có chút vui vẻ.

Cô thật có thể đi ra ngoài?

Bất quá, nếu bị Mặc Tử Hàn biết được, kết quả của cô dường như rất thảm, nhưng, quan trọng không được nhiều như vậy cho dù cô không đi, kết quả không phải là cũng bị thảm thế sao? Dù sao cũng là chết, cô không còn gì phải sợ.

“Đi thôi!” Mặc Thâm Dạ nắm tay cô.

“Ừ!” Tử Thất Thất ứng tiếng, sóng vai đi theo anh ta rời khỏi cánh cổng giam giữ này.

“A... Đúng rồi!”

Mặc Thâm Dạ đột nhiên quay người lại, nhìn bọn họ, cảnh cáo nói, “Bây giờ các anh chưa được thông báo cho Mặc Tử Hàn, ít nhất cũng phải chờ chúng tôi chạy xa rồi, mới được!”

Anh cố ý trêu ghẹo nói, lại nghênh ngang rời đi...

Trái tim đang sợ hãi của mọi người vì anh đi khỏi mới hạ xuống, nhưng lại lập tức tăng lên, mặc dù bảo vệ mạng khỏi đại thiếu gia, nhưng nếu đại ca biết, vậy thì bọn họ... Còn có thể sống sao?

...

Trên xe

Mặc Thâm Dạ ngồi ở ghế lái, khởi động động cơ, Tử Thất Thất ngồi ở ghế phụ, vui vẻ nhìn về phía trước, đem những chuyện kinh tâm động phách vừa rồi quên hết không còn một mống.

Đã bao lâu không có tự do tự tại như vậy rồi?

Kể từ khi gặp Mặc Tử Hàn, cô bỏ chạy, sau đó bị bắt, sau đó lại bỏ trốn, sau đó lại bị bắt, ngay cả ở căn hộ Bách Hiên chuẩn bị cho bọn họ, cô cũng không dám đi ra ngoài một bước, sợ lại bị anh ta bắt được, nhưng là bây giờ cô cái gì cũng không sợ, không sợ bị bắt, không sợ bị tìm được, càng không sợ anh ta biến cô thành thế nào... Thật sự là vô cùng thoải mái tự tại, giống như là chim nhỏ vỗ cánh, bay lượn tại phía chân trời rộng lớn.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô nghi hoặc hỏi.

Mặc Thâm Dạ hai tay đặt ở vô lăng, chân phải đạp xuống chân ga, khởi động xe, vừa cười nói, “Đi nơi em muốn đi!”

“Nơi tôi muốn đi?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại.

Mặc Thâm Dạ không hề trả lời, chỉ là cười giao hoát.

Quên đi!

Tử Thất Thất cũng không hỏi lại.

Cho dù anh ta là người xấu thì thế nào? Cho dù anh ta mang cô tới địa ngục thì thế nào? Dù sao cuộc sống của cô, chỉ cần Thiên Tân không có việc gì, chỉ cần Phương Lam không có việc gì... Những thứ khác cũng không đáng nói, kể cả bản thân...

Tập đoàn King

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất

Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế, hai mắt nhìn chăm chăm văn kiện trong tay, nhưng suy nghĩ lại bay ra khỏi thân thể, nghĩ tới Tử Thất Thất ở trong biệt thự.

Cô ấy hiện tại đang làm gì? Cô ấy hiện tại đang suy nghĩ gì? Có ăn cơm tốt không? Có uống nước tốt không? Có nghỉ ngơi tốt không? Có nghĩ đến anh không? Có phải cũng nhớ anh không? Có phải cũng hi vọng anh trở về không? Có phải rất muốn nhìn thấy anh không?

Vừa nghĩ tới cô có thể như vậy, khóe miệng liền không tự chủ gọi lên nụ cười ngọt ngào.

Đột nhiên...

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Điện thoại di động đặt trên bàn vang lên, cắt đứt mộng đẹp của Mặc Tử Hàn,

khiến hấn nhúu mày, vẽ mặt bực bội.

Hai mắt nhìn di động, đưa tay cầm lấy, sau đó đặt ở bên tai:

“Đại ca!” Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm của Thổ Nghiêu.

“Chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Phu nhân bị đại thiếu gia mang đi!”

Mặc Tử Hàn nghe được câu này, lập tức khiếp sợ sững sốt.

Đại thiếu gia??

Mặc Thâm Dạ?

Hắn đem Tử Thất Thất đi?

Qua nhiều năm như vậy hấn ta vẫn rất an phận, mặc dù có thể ở trong biệt thự tự do đi lại, nhưng cho tới bây giờ cũng không can dự vào chuyện của anh, cũng sẽ không nhúng tay, càng sẽ không âm thầm điều tra, nhưng mà tại sao đột nhiên muốn dẫn Tử Thất Thất đi?

“Chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng!”

“Chuyện xảy ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng mười hai hộ vệ bảo vệ phu nhân nói đúng như vậy, là đại thiếu gia mang phu nhân đi!”

“Không rõ lắm? Hỏa Diễm đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Hỏa Diễm còn đang hôn mê, bất quá cũng sắp tỉnh lại!”

“Là do Mặc Thâm Dạ làm?”

“Vâng!”

“Đáng chết!” Mặc Tử Hàn tức giận mắng.

Rốt cuộc hẳn ta tại sao muốn đem Tử Thất Thất đi? Hai người bọn họ biết nhau? Không, cái này không thể nào, nếu như nhận thức, anh không thể nào lại không biết. Vậy thì tại sao chứ? Sẽ không phải tên kia sắc tâm nổi lên, coi trọng Tử Thất Thất chứ? Chỉ bằng khuôn mặt kia của cô ấy, không có một người đàn ông nào không thích, huống chi là sắc quỷ kia? Chết tiệt, hai người bọn họ ở chung một chỗ không biết có chuyện gì xảy ra không nữa?

“Phải người đuổi theo chưa?” Anh cuống lên chất vấn. “Đại ca, anh cũng biết bản lĩnh của đại thiếu gia, anh ta muốn chạy trốn, không có mấy ai có thể đuổi theo anh ta!”

“Vô dụng!” Mặc Tử Hàn tức giận mắng.

“Đại ca xin anh bớt giận, tiểu thiếu gia còn ở trong tay của chúng ta, tôi nghĩ phụ nhân cô ấy sẽ...”

“Cái này không cần anh nói tôi cũng biết rồi!” Tử Thất Thất nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh, mặc kệ cô có phải là tự nguyện đi theo Mặc Thâm Dạ hay không, cô ấy cũng sẽ nghĩ biện pháp trở về, nhưng... Quan trọng hơn là hai người bọn họ ở chung một chỗ sẽ làm gì? Cái gã vừa thấy phụ nữ liền ra tay kia, không phải đối với cô ấy...

“Đáng chết - -” Anh lại mắng một tiếng, lập tức ra lệnh nói, “Phải người đi tìm cho tôi, phải lập tức tìm được bọn họ!”

“Vâng!”

Mặc Tử Hàn tức giận cúp điện thoại, khuôn mặt đầy lửa giận, nắm chặt điện thoại di động trong tay, sau đó đột nhiên vung tay lên, toàn bộ đồ vật trên bàn làm việc đều rơi xuống đất, hỗn độn một mảnh, dau đó hắn lại đập lên bàn làm việc, cái bàn lập tức đổ ập về phía sau.

Nữ thư ký ngồi ngoài cửa nghe được thanh âm trong phòng, kích động xông vào, mà thấy một đống hỗn độn trên mặt đất, còn có khuôn mặt thịnh nộ của Mặc Tử Hàn, ba hồn bị dọa mất một phách, ngây ngốc đứng ở nơi đó, cũng không dám thở gấp.

“Đi gọi người đưa xe tới cửa, tôi có việc gấp muốn ra ngoài!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh, tức giận không giảm.

“Vâng... Vâng! Tôi lập tức đi ngay!” Nữ thư ký hoang mang nói, nhanh chóng lui ra khỏi phòng làm việc.

Mặc Tử Hàn đi tới trước sofa, cầm áo khoác đặt trên ghế, vội vàng ra khỏi cửa, chỉ để lại một đống hỗn độn trên mặt đất.

...

Tập đoàn King, công lớn

Mặc Tử Hàn rời khỏi cửa lớn, một chiếc Porche màu đen vừa vặn dừng ở trước mặt của anh. Người ngồi ở bên trong cũng nhanh chóng xuống xe, cúi người cung kính với Mặc Tử Hàn, nhưng Mặc Tử Hàn lại hoàn toàn không đếm xỉa hấn, trực tiếp ngồi lên ghế lái, vội vàng lái xe đi.

Mà lúc này...

Một chiếc BMW màu trắng chạy qua bên cạnh anh, hai chiếc xe gặp thoáng qua, nhưng người bên trong xe đều không có phát hiện người ngồi trong xe kia.

BMW màu trắng dừng ở cửa đại môn tập đoàn King.

Tử Thất Thất qua cửa kính xe nhìn tòa cao ốc này, trên đại lầu còn có chữ to màu vàng thật lớn, cô kinh ngạc quay đầu nhìn Mặc Thâm Dạ trên ghế lái.

“Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?” Cô nghi hoặc hỏi.

Mặc Thâm Dạ nhẹ nhàng cười, nói, “Đây không phải chỗ em muốn tới sao?”

Chỗ cô muốn tới?

Tập đoàn King?

Chương 157: Kỹ thuật rất tốt, nhưng không có hồn

Chân mày Tử Thất Thất khẽ chau lên.

“Nơi này là nơi tôi muốn tới?” Cô lặp lại lời của anh ta, sau đó lập tức phủ nhận nói, “Tôi không có nghĩ tới chỗ như thế này!”

“Em thật sự không muốn tới?” Mặc Thâm Dạ lại hỏi.

“Không muốn!” Tử Thất Thất kiên định.

Khóe miệng Mặc Thâm Dạ ý vị thâm trường cười, nói, “Lẽ nào... Em không muốn hiểu Mặc Tử Hàn rốt cuộc là người thế nào ư? Hoặc là hiểu rõ một chút cuộc sống của nó? Em cũng là người phụ nữ của nó, hơn nữa còn có một đứa con lớn sáu tuổi, em nói nói với tôi... Em thật sự một chút... Một chút cũng không muốn hiểu chuyện của nó?”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc, bị anh ta nói á khẩu không trả lời được.

Nụ cười trên mặt Mặc Thâm Dạ chuyển thành đắc ý.

“Xem ra tôi phân tích quả không sai, tâm tư của phụ nữ chính là như vậy, nói khó hiểu cũng khó hiểu, nhưng nói không hiểu cũng phi thường không hiểu, tựa như em bây giờ, tuy rằng miệng nói rất kiên định, tôi không muốn, tôi không muốn, nhưng trong lòng lại là, tôi rất muốn, tôi rất muốn! Cái này... Gọi là khẩu thị tâm phi!”

Hai mắt Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, khó chịu nói, “Hô ngôn loạn ngữ, nói vậy dường như anh hết hiểu phụ nữ!”

“Tôi đương nhiên hiểu, trên thế giới này, không có một người đàn ông nào

hiểu được phụ nữ hơn tôi!” Mặc Thâm Dạ tràn đầy tự tin, hoàn toàn khẳng định.

“Hừ...” Tử Thất Thất khinh thường.

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của cô, nhìn cô quyết miệng như đứa trẻ, không khỏi khoái trá cười.

“Được rồi, xuống xe thôi, dù sao cũng tới rồi, vào xem một chút đi!” Anh nói xong liền mở cửa xuống xe.

Tử Thất Thất ngồi trên xe chậm chạp cũng không có nhúc nhích, mà hai mắt nhìn xuyên qua cửa kính xe nhìn tòa cao ốc to lớn kia.

Đây là nơi làm việc của Mặc Tử Hàn? anh ta sáng sớm hôm nay liền không thấy bóng dáng chính là đi làm ở đây? Vậy thì... Phòng làm việc của anh ta ở một trong các tầng này sao? Tầng cao nhất ư? Phòng làm việc của anh ta sẽ như thế nào? Sẽ trang trí như thế nào? Mà anh ta lúc làm việc sẽ thế nào?

Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, hoàn toàn bị lời của Mặc Thâm Dạ dẫn dụ thành công.

Đột nhiên đưa tay, mở cửa xe ra sau đó bước xuống, nhìn người nào đó dương dương đắc ý, nói, “Đi thôi, để bọn tiểu thư cùng anh vào xem một chút!”

“Theo tôi?” Mặc Thâm Dạ nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy, chính là cùng anh, làm sao? Không muốn để bọn tiểu thư đi cùng sao? Vậy tôi đây không đi nữa!” Tử Thất Thất hai năm rõ mười, vẻ mặt đắc ý.

“A... Ha ha... Ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ thoải mái cười to, sau đó thỏa hiệp nói, “Được được được, theo tôi, theo tôi... Đi thôi, công chúa của tôi!”

Anh nói xong liền vươn tay, khẽ khom lưng, cực kỳ giống thân sĩ hoàng tộc nước Anh.

Tử Thất Thất hai bước đi tới trước mặt của anh, hai mắt khẽ nhìn tay anh, nhưng là thờ ơ dời tầm mắt đi, bước qua anh đi về phía trước.

Mặc Thâm Dạ lần đầu nhận sự khước từ của phụ nữ, mà tay giữa không trung có vẻ xấu hổ.

“A...” Anh lại cười khẽ một tiếng, thu hồi tay lại, sau đó đuổi theo cô, đi ở cạnh cô, hai người sóng vai mà đi.

...

Trong cao ốc

Mặc Thâm Dạ và Tử Thất Thất hai người cùng lên thang máy, không nhận được có chút kỳ quái, người ở đây không biết cô rất bình thường, nhưng thân là anh trai Mặc Tử Hàn, lại cũng xa lạ giống như cô, không ai biết anh ta, cũng không ai chào hỏi anh ta, nhưng... anh ta lại có thể tự do ra vào nơi này.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Em cứ đi cùng tôi, yên tâm, tôi sẽ không để em chạm mặt tiểu Hàn Hàn, ít nhất... Sẽ không để nó gặp em ở đây!” Mặc Thâm Dạ thần thần bí bí nói, khóe miệng khinh phù mở rộng.

Chân mày Tử Thất Thất khẽ nhăn, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Dù sao cũng đã đi tới tình trạng này, chẳng lẽ còn sợ anh ta bán cô đi hay sao?

“Đỉnh - -”

Cửa thang máy ở tầng hai mươi bị mở ra, Mặc Thâm Dạ đi ra khỏi thang máy, Tử Thất Thất đi theo phía sau anh ta, hai người cùng đi vào một phòng làm việc nhỏ, mà bên trong phòng làm việc đơn giản chỉ có bốn thứ, một tủ sách, một cái ghế, một giá sách, còn có một máy tính.

Phòng làm việc của ai vậy?

Hai mắt Tử Thất Thất quét một vòng gian phòng nho nhỏ này.

Sẽ không phải là anh ta làm ở chỗ này chứ?

Nhưng mà nơi này không có gì cả, lẽ nào đây chính là “du thủ du thực” trong truyền thuyết?

“Đây chỉ là một phòng làm việc bỏ đi, bởi vì tập đoàn King vừa mới sát nhập không lâu, cho nên phòng làm việc có rất nhiều, nhưng mà qua một thời gian nữa, hẳn sẽ không còn, đây chính là tác phong của Mặc Tử Hàn, cho dù là một nơi rất nhỏ bé, nó cũng sẽ vô cùng cẩn thận.” Mặc Thâm Dạ thật giống như nhìn thấu tâm sự của cô, trả lời vấn đề trong nội tâm cô.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt đắc ý kia, cũng không quá kinh ngạc, mà là tiếp tục hỏi tới nói, “Nếu là phòng làm việc bỏ đi, vậy tại sao anh có thể vào?”

“Em cũng nói là phòng làm việc bỏ đi rồi, đương nhiên là ai cũng có thể vào được!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

“A? Ai cũng có thể vào sao? Nhưng cẩn thận nhìn nơi này, anh không cảm thấy có chút kỳ quái sao?” Hai mắt Tử Thất Thất lại quét một vòng.

“Kỳ quái?” Mặc Thâm Dạ nghi hoặc.

“Đúng vậy, anh không cảm thấy nơi này đặc biệt sạch sẽ ư? Tuy rằng không có gì cả, nhưng lại cố ý để một bàn máy vi tính, giống như... Thường xuyên có người ra vào nơi này!” Tử Thất Thất ý vị thâm trường nói, trong lời nói rõ ràng.

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì?” Mặc Thâm Dạ cảnh giác hỏi.

“Không có gì, tôi nói tất cả, tôi chỉ là tò mò mà thôi, a đúng rồi...” Cô lập tức nói sang chuyện khác, nói, “Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Nơi này không có gì cả, có thể giải thích cho tôi cái gì?”

“Ở thế kỷ hai mươi một thời đại khoa học kỹ thuật phát đạt như vậy, không cần tự mình đi quan sát từng chỗ, chỉ cần dùng một bàn máy vi tính, là có thể quan sát được tình huống ở mọi chỗ!”

Một bàn máy vi tính?

Tử Thất Thất nghi hoặc đi tới bên trong bàn học, Mặc Thâm Dạ cũng đi vào bên trong, ngồi ở trên ghế. Hắn mở máy tính ra, ngón tay thon dài nhanh chóng gõ bàn phím, sau mười giây ngắn ngủn, trên màn hình liền hiện ra bốn màn ảnh, một là phòng tài liệu, một là phòng dự trữ, một là phòng làm việc, cuối cùng là ở thang lầu, mà bốn màn ảnh đều nhất trí xuất hiện một nam một nữ, hai người đều dây dưa với nhau, vừa ôm vừa hôn, ân ân cấp cấp làm gì đó...

“Đây... Đây... Là cái gì?” Tử Thất Thất xấu hổ, hai gò má ửng hồng, tầm mắt lập tức dời đi. “A ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, nói, “Xấu hổ quá, cắt sai màn ảnh rồi, bất quá nhìn người khác làm loại chuyện này cũng rất thú vị, tôi từ trung học cũng có không ít kỹ xảo đâu!”

Tử Thất Thất đỏ mặt hời! (͡° ͜ʖ ͡°)~

Kỹ xảo?

Hắn quả nhiên hạ lưu, ngay cả sở thích cũng hạ lưu, lại thích rình coi người khác làm... Cái kia.

“A, lại nói, tôi có rất nhiều trân tàng tiêu Hàn Hàn cùng người khác “này nọ í ề í ề”, em có muốn thưởng thức một chút?” Mặc Thâm Dạ hứng thú bưng bưng nói, ngón tay lại nhanh chóng gõ bàn phím.

Mặc Tử Hàn?

Anh ta cùng người khác “này nọ í ề í ề”?

“Không... Không cần!”

Tử Thất Thất xấu hổ cự tuyệt, nhưng đã không kịp.

“A... U... Đại... Đại ca... A... A... A...”

“U... Đại ca... Nữa... Mau nữa... A... A...”

“Đại ca... Không được... A... A...”

Nghe thanh âm từ trong máy vi tính truyền tới, Tử Thất Thất thật muốn đập nát cái máy tính này ngay lập tức, rốt cuộc người đàn ông này còn cất chứa bao nhiêu thứ này nữa? Thậm chí ngay cả Mặc Tử Hàn cũng có, bắt quá... Vô cùng kỳ quái, mình nghe đến mấy cái này thanh âm này, trái tim cô... Không hiểu sao có chút đau.

Cô đang ghen tỵ sao?

“Ừ... Quả nhiên kỹ thuật của tiểu Hàn Hàn vẫn tốt nhất, thật không hổ là em trai của tôi!” Mặc Thâm Dạ vừa thưởng thức, vừa tán thưởng, sau đó lại thất vọng nói, “Mặc dù kỹ thuật rất tốt, nhưng nó cũng chưa từng hôn người phụ nữ nào, rõ ràng môi là nơi ngon nhất của phụ nữ, đáng tiếc nó cũng không hiểu được thưởng thức... Rất mất mặt có đúng hay không, cũng bao tuổi rồi còn giữ nộ hôn đầu!”

Nộ hôn đầu?

Tử Thất Thất kinh ngạc không tự chủ mở miệng nói, “anh ta cho tới bây giờ còn chưa từng hôn ai sao? Tại sao?”

“Tôi cũng không rõ, nhưng nó đòi rất nhiều phụ nữ, thật sự chưa từng thấy nó để người phụ nữ nào chạm vào môi nó, giống như là “thiếu nữ tình hoài”, tôi đoán chừng... Có thể ở trong lòng nó là muốn tặng nộ hôn đầu của mình cho người phụ nữ mình thích nhất đi, tỷ như... “phu nhân tương lai” chẳng hạn!”

Phu nhân tương lai?

Tử Thất Thất bất giác lấy tay đụng vào môi mình.

Lẽ nào đối tượng nộ hôn đầu của anh ta là cô? Hơn nữa bọn họ còn hôn

không chỉ một lần, là rất nhiều lần, rất nhiều rất nhiều lần, rất nhiều lần...

Bỗng nhiên, hai gò má bắt đầu ửng lên, chậm rãi nóng lên.

“A, đúng rồi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên lại kinh ngạc lên tiếng, sau đó nói, “Mặc dù nó đòi rất nhiều phụ nữ, từng người phụ nữ sẽ không vượt quá mười ngày, nhưng có một người phụ nữ nó cho tới giờ vẫn chưa dừng phát sinh quan hệ, nếu sau này em có cơ hội nhìn thấy người phụ nữ này, nhất định phải cẩn thận với cô ta!” Anh nói nghiêm trọng, khóe miệng như có như không vẽ ra một nụ cười tà.

“Là ai?” Tử Thất Thất không tự chủ buột miệng nói ra.

Chương 158: Ai dám động đến cô ấy, hẳn liền giết người đó...!

Mặc Thâm Dạ nhìn trên mặt cô hiện rõ nét khấn trương, đột nhiên cô giơ ngón trỏ ra khẽ chỉ vào màn hình đang hiện lên hình ảnh Mặc Tử Hàn làm chuyện đó với người phụ nữ, nhẹ giọng nói: “Chính là cô ta!”

Tử Thất Thất vội vàng quay đầu lại, chăm chú nhìn anh ta, chỉ vào người đàn bà kia.

Đó là khuôn mặt rất xinh đẹp, nếu có thể so sánh cô ta với động vật thì rõ ràng đó chính là hồ ly tinh. Hồ ly chỉ cần liếc mắt một cái có thể mê hoặc nhân tâm.

Chính là cô ta sao?

Tiểu Thất Thất không tự chủ đã đem mặt của người phụ nữ này khắc sâu vào trong đầu. Mặc Thâm Dạ nói Mặc Tử Hàn đối với phụ nữ bên cạnh sẽ không vượt quá mười ngày, nhưng lại chỉ độc nhất cô ta vẫn duy trì quan hệ, rốt cuộc hai người họ có mối quan hệ như thế nào? Người yêu sao? Chẳng lẽ cô gái này... Là người con gái anh ta thích?

Trái tim không tự giác co rúm, đau, rất đau

Mày... không tự giác nhăn lại, vẻ mặt ưu thương!

Mặc Thâm Dạ nhìn mặt của cô, vào giờ phút này anh liếc mắt một cái là nhìn thấu Thất Thất có tâm sự.

“Làm sao vậy? Ghen tị” Anh bỗng nhiên hỏi

Tử Thất Thất lập tức hoàn hồn, bối rối thu hồi cảm xúc hiện tại của bản thân, giả vờ trấn định nói: “Tôi không có”

“Lại khâu thị tâm phi” Mặc Thâm Dạ tà ác cười

“Tôi không có”. Cô lại phủ nhận

“Ồ? Thật không có sao? Cô dám chắc vừa lúc này một chút ghen tị đều không có?

“Không có, không có không có... Không có không có...” Tử Thất Thất không ngừng lặp lại, không ngừng phủ nhận, không ngừng tăng thêm âm thanh, lại không ngừng biểu lộ tâm tình chính mình.

Thật không có sao?

Cho dù có lừa gạt được người khác, cũng không thể lừa gạt được chính mình!

“Ok, không có, sẽ không có đi, tôi không hỏi, cô cũng không cần phải kích động như vậy!” Mặc Thâm Dạ vẻ mặt bất đắc dĩ

“Ai kích động? ” Tử Thất Thất nhú mày oán giận, cô đã có chút chột dạ

“Được được được, cô không kích động, là tôi kích động, tôi kích động thế đã được chưa?” Mặc Thâm Dạ thỏa hiệp. Quả nhiên, cùng con gái cãi nhau vĩnh viễn con trai đều phải thua, bởi vì...con gái không phân biệt phải trái đúng sai

“Hừ!” Tử Thất Thất ngạo mạn hừ thành tiếng, đem tầm mắt dời đi, không nhìn tới màn hình máy tính nữa.

Mặc Thâm Dạ hai mắt nhìn cô gái kia, khóe miệng tà ác không khỏi mở rộng, nhưng chỉ có ngẩn ngui vài giây như vậy lại khôi phục bộ dạng hoa hoa công tử playboy, liền nói sang chuyện khác: “Mới vừa nhìn đều là trước kia lừa đảo, không bằng xem hắn hiện tại đang làm cái gì đi!

“Hiện tại” Tử Thất Thất nghi hoặc

“Đúng vậy, Tôi đem màn ảnh vào văn phòng tổng giám đốc...” Mặc Thâm Dạ nói xong liền cất màn hình

Tử Thất Thất hai mắt lại một lần nữa nhìn chăm chăm máy tính, nhưng cuối cùng... Lại nhìn đến văn phòng tổng giám đốc đầy một đồng hồ độn

“Đây là có chuyện gì?” Cô kinh ngạc, nghi hoặc hỏi

“Tôi nào biết, chờ tôi quay ngược lại!”

Mặc Thâm Dạ nói xong. Màn ảnh liền lập tức rút lui, hai người lập tức nhìn thấy được phía trước hình ảnh Mặc Tử hàn bộ đáng phần nộ

“Ha, ha, ha...” Người nào đó cười cực kì tà ác, nhưng lại vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Chuyện tình đã bị Tiểu Hàn Hàn phát hiện cô nên chạy trốn đi, nếu tôi đoán trong lời nói không sai, thì cô... xong rồi”

“Anh mới xong rồi ý, là anh mang tôi tới đây”

“Tôi với cô khác biệt, hửn là em trai của tôi, không dám đem tôi làm gì!”

Tử Thất Thất nhìn anh ta giương mặt lên khiến người khác thật chán ghét, tức giận xông mạnh lên đầu: “Cái loại người này, tính tình thật sự là xấu xa, tồi tệ”

“Xấu xa, tôi có sao?”

“Khỏi cãi...”

“Phải không, nhưng tôi lại thấy tính cách của tôi tốt vô cùng, tuyệt đối là đàn ông tốt, hơn nữa đối với phụ nữ luôn luôn đồng ý mọi nhu cầu, xông pha khói lửa cũng không chối từ!”

“Ồ? Là như thế phải không? Tôi hiện có một yêu cầu liệu anh có thể đồng ý với tôi sao?”

“Mời nói!”

“Anh đi chết đi”

Người nào đó...囧!

“Lời nói vừa nãy, coi như là tôi chưa từng nói đi...”

“...”

Biệt thự Mặc gia

Mặc Tử Hàn cấp tốc lái xe quay về biệt thự, nhanh chóng xuống xe, sau đó sai bước đi vào cửa chính, chạm mặt Thổ Nghiêu liền nhanh chóng tới bên cạnh anh ta.

“Có tin sao?” Mặc Tử rét lạnh lạnh hỏi

“Vẫn chưa có” Thổ Nghiêu trả lời

“Tiểu thiếu gia đâu?”

“Vẫn còn đang đi học, tôi đã sai bốn người trông coi, đại ca ngài không phải lo lắng”

“Hỏa Diễm đâu? Tỉnh chưa?”

“Anh ta ở đâu?”

“Ở trong phòng nghỉ ngơi”

Mặc Tử Hàn hướng lầu hai đi nhanh tới, trực tiếp tông cửa vào phòng. Nằm ở trên giường, Hỏa Diễm nhìn thấy Mặc Tử Hàn đi tới, anh lập tức từ trên giường đi xuống, thẳng tắp đứng ở bên giường cúi đầu cung kính: “Đại ca”

“Nói, rốt cuộc là tại sao lại như này?” Mặc Tử Hàn đứng trước mặt của anh ta lạnh lùng chất vấn. Hỏa Diễm hơi hơi ngắc đầu, nhưng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh, kể lại: “Ban đầu, phu nhân ngồi ở Hoa Lý Viên, nói muốn ngồi một mình yên lặng một lúc, nhưng bỗng nhiên đại thiếu gia đi tới cùng phu nhân nói mấy câu, nội dung là đại thiếu gia từng gặp mặt phu nhân

qua vài lần, nhưng phu nhân lại không nhớ thiếu gia là ai, sau đó đại thiếu gia đem đôi giày cao gót màu trắng xỏ vào chân phu nhân, phu nhân sau đó mới nhận ra được đại thiếu gia, tôi vẫn nhớ rõ mệnh lệnh đại ca giao cho, thời điểm đại thiếu gia chạm vào phu nhân tôi liền đứng lên ngăn cản nhưng chẳng những không ngăn cản được mà ngược lại chọc giận đại thiếu gia, cho nên sự việc liền biến thành như vậy, may mắn phu nhân ra tay cứu giúp, bằng không hiện tại tôi đã...” anh ta muốn nói lại thôi

Mặc Tử Hàn gất gao nhúu mày lại, vẻ mặt tràn đầy lửa giận, hai mắt đờ đờ sát khí.

Hai người bọn họ biết nhau?

Từng có gặp mặt qua?

Hắn ta còn dám đụng vào cô ấy?

“Phu nhân là tự nguyện đi cùng hắn?” Anh đột nhiên lại hỏi, dọc theo lời nói là sự tức giận bộc phát

“Dạ!” Hỏa Diễm xác định sau khi trả lời, lại phải giải thích cặn kẽ nói: “Thời điểm tôi ngăn cản đại thiếu gia, đại thiếu gia nói với phu nhân rằng có thể giúp cô thực hiện một nguyện vọng, phu nhân liền nói rằng muốn ra ngoài biệt thự một chút cho nên đại thiếu gia đã mang phu nhân đi”

Mặc Tử Hàn hai bàn tay nắm chặt thành hình quả đấm, tức giận đã không cách nào nhẫn nại.

Cô gái chết tiệt kia... Cô dám nói muốn đi ra ngoài! Cô cứ như vậy muốn rời khỏi nơi này sao? Cô cứ như vậy muốn rời khỏi anh sao? Ngồi một chỗ yên lặng chờ anh trở về chẳng lẽ khó lắm sao

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Chẳng qua mới rời khỏi cô mấy tiếng mà cô đã dối với anh làm ra chuyện này

“Phải người đi tìm, để cho tất cả mọi người ra ngoài tìm cho tôi, nhất định phải tìm ra được bọn họ”. Anh rống to ra lệnh, lửa giận đã bay lên tận chân trời.

“Dạ!”

“Dạ!”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu cùng nhau cúi đầu nhận lệnh, rồi lập tức rời khỏi phòng. Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ tràn ngập lửa giận, trong lòng lo lắng, tâm thần ngày càng bất an.

Tử Thất Thất đã tính cùng hần rời đi, nếu không sai biệt lắm mới rời đi khoảng 1 giờ, ở nơi này trong vòng 1 canh giờ bọn họ có thể đi đâu? Sẽ làm gì? Sẽ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hai người bọn họ đã nằm ở khách sạn cùng lên giường làm những chuyện mà người tôi không thể nhìn thấy.

“SHIT!” Anh mắng

Đầu óc không nghe theo lời anh luôn nghĩ đến chuyện tồi tệ nhất, hơn nữa giả thiết lại hiện ra chuyện xấu, những hình ảnh không ngừng quanh quẩn ở trong óc anh, làm cho anh càng lúc càng tức giận, càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng phẫn nộ, không có thể nào họ đã đi được đến nơi khác, bọn họ vẫn ở trong vùng kiểm soát, xem giờ này khắc này bọn họ đang làm ra chuyện gì cơ chứ

“Mặc Thâm Dạ, tôi cảnh cáo anh...” Anh hung tợn mở miệng: Đó là người phụ nữ của tôi, nếu anh dám chạm vào cô ấy... Cho dù người đó là anh, tôi cũng nhất định giết anh!” Hai mắt anh bị một tầng hắc khí bao phủ

Chạng vạng, mặt trời chiều ngả về tây, mặt trời từ từ rơi xuống, cả thế giới cùng con người đều biến thành một màu vàng óng ánh, giống như khắp nơi đều ánh lên màu vàng.

Tử Thất Thất ngồi trên xe BMW cùng Mặc Thâm Dạ, hôm nay anh ta mang cô đi rất nhiều nơi, bọn họ giống như hai đứa trẻ, đi sân chơi, đi hải tộc quán, còn đi vườn thú, thật sự rất vui vẻ. Nhưng là kể từ khi... cô nhìn thấy trên

máy tính hình ảnh Mặc Tử Hàn cùng người đàn bà khác lên giường, trong lòng cô dường đã kết thúc, bất kể làm cái gì cũng ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của cô, không thể vui chơi, ảnh hưởng cả đến tư tưởng của cô, luôn khiến trong đầu cô nhớ đến những hình ảnh đó.

Cô gái kia rốt cuộc là hạng người nào?

Là từ rất lâu đã cùng cô ta gần bó không ngừng cùng cô ta phát sinh quan hệ sao?

Như vậy... Khi cô xuất hiện bọn họ cũng không dừng sao?

Phiền lòng... Phiền lòng... Rất là phiền lòng.

Không nghĩ tới chính bản thân mình bất tri bất giác lại để ý đến chuyện của anh ta. Rõ ràng quyết định không thích anh ta, không thích bất kỳ kẻ nào, nhưng là quả nhiên... Vẫn không có thể thôi suy nghĩ đến chuyện này, tại sao tâm cô lại đau đến thế.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất này” Mặc Thâm Dạ vừa lái xe vừa gọi tên cô

“À” Tử Thất Thất hốt hoảng hỏi tâm trí

“Mệt mỏi? Có cần tìm một chỗ nghỉ ngơi một lúc?”

“Không được...” cô cự tuyệt, trầm trầm nói: “Tôi cần phải trở về”

Chương 159: Tất cả cút hết ra ngoài... Tử Thất Thất cô ở lại!

“Trở về?” Mặc Thâm Dạ có chút ngạc nhiên nói: “Cô phải trở về biệt thự Mặc Gia”

“Đúng vậy, chính là về đây...” Tử Thất Thất khoe miệng nhếch lên một nụ cười khổ.

“Nhưng trên mặt cô hiện rõ không muốn trở về, hiện tại cô có thể chạy trốn, hơn nữa nếu như cô nói với tôi cô cần tôi giúp, tôi nhất định sẽ giúp cô, từ trước đến giờ đối với yêu cầu của phái yếu tôi chưa bao giờ từ chối cả”. Mặc Thâm Dạ lại bắt đầu dụ dỗ cô, nhưng... Không được.

“Dối trá, tôi rõ ràng bảo anh đi chết đi, nhưng mà anh cũng đâu có chết”

“Ách, cái này là ngoại lệ...”

“Hừ,... cho dù anh giúp tôi, coi như là anh thật có thể giúp tôi trốn thoát nhưng mà tôi sẽ lại lựa chọn quay về, trở về bên cái lồng giam đó!” Cô kiên định nói xong, khoe miệng mở rộng khẽ cười nhạt.

“Biết rõ là nhà tù sao vẫn còn muốn về, là bởi vì đứa con trai bảo bối đang ở đây sao?”

“Anh chỉ đoán đúng một nửa”

“Một nửa” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ: “Thế một nửa kia là cái gì?”

“Là một nửa kia chứ sao...” Tử Thất Thất thần thần bí bí kéo dài thanh âm sau đó từ từ quay đầu lại nhìn anh ta nói: “Là bí mật”

“A... Hahaha... haha...” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười to. Cùng cô gái này ở một

chỗ thật rất thú vị, một chút cũng không hề nhàm chán, hơn nữa đi chung cùng cô hết sức thoải mái, cô không bao giờ có ý nghĩ cố gắng tiếp cận anh để trở thành người phụ nữ của anh, càng sẽ không vì một vật gì đó mà ra sức lấy lòng anh. Cô là người nếu gần gũi thì sẽ rất nhanh chóng trở nên thân thuộc, nhưng là ngay khi nghĩ là sẽ cùng cô phát sinh một mối quan hệ anh mới có thể phát hiện,... Khi vừa mới bắt đầu liền đã thấy cô cách một khoảng xa xôi...

Rất thú vị... Rất thú vị... Vô cùng thú vị

Dứt khoát!

Anh sẽ cướp cô từ trong tay Mặc Tử Hàn!

Đột nhiên từ trong lòng anh xuất hiện cái ý nghĩ này, không khỏi tự dọa chính mình nhảy dựng.

Mặc dù anh là hoa hoa công tử, tuy anh đã gặp qua vô số phụ nữ, nhưng đây là lần đầu tiên bản thân anh khao khát chiếm đoạt một cô gái.

Đúng là anh em, ngay đến cặp mắt nhìn người cũng giống nhau!

“Được rồi, tôi đưa cô về, nhưng cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần để đón chờ Tiểu Hàn Hàn phát điên... Không phải ai cũng chịu được đâu!” Anh trêu ghẹo cô bằng lời cảnh cáo vô ý

“Tôi biết rõ, yên tâm đi, anh ta không thể làm gì tôi, chỉ biết...” Tử Thất Thất đột nhiên ngưng đoạn sau.

“Chỉ biết cái gì?” Mặc Thâm Dạ tò mò hỏi

“Không có gì!”

“Đây cũng là bí mật?”

“Xem như thế đi”

“Bí mật của cô thật là nhiều, chỉ là... Tôi đại khái đã đoán được”

“...”

Một người đàn ông đối với người con gái mình yêu nổi điên lên đặc biệt lúc ấy hẳn sẽ làm cái gì? Đơn giản chỉ là cái đó... cái này

Dù sao tuyệt đối sẽ không muốn lấy mạng cô... Bởi vì... Không nỡ!

Biệt thự Mặc Gia.

Cả trong lẫn ngoài người đều vô cùng khẩn trương, không khí ở đây cũng hết sức nặng nề. Nhất là phòng ngủ ở lầu 2, bên trong quả thật có một ngọn núi lửa đang tích tắc chờ chờ phun trào.

Trong phòng ngủ, Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế salon, khuôn mặt tức giận chỉ chờ bộc phát, mà Mặc Thiên Tân ngồi trên ghế salon đối diện với ba trăm mặc, đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ chọc tới ba, mà cậu bé thỉnh thoảng hai mắt nhìn về phía đồng hồ, xem chừng... Giờ này mẹ cũng nên về rồi.!

Đột nhiên!

“Rầm rầm rầm”

Cửa phòng đột ngột vang lên, Mặc Tử Hàn chau mày.

“Vào!”

“Kót kót!” Cửa phòng đã được mở, Hỏa Diễm vội vàng ra cửa phòng cúi đầu hốt hoảng: “Đại ca, phu nhân trở lại!”

Trở lại?

Mặc Tử Hàn từ trên ghế salon đứng lên, xoay người đối mặt với cửa phòng.

Nhưng lại thấy Tử Thất Thất và Mặc Thâm Dạ cùng nhau đi vào, trên mặt bọn họ chính là thân mật khăng khít.

“Mẹ ---”

Mặc Thiên Tân vừa kêu to một tiếng, vừa vội nhảy khỏi ghế salon cấp tốc xông đến bên cô. Tử Thất Thất vội ngồi xổm người xuống, ôm chặt lấy đứa con trai bé bỏng, trên mặt cô in lên nụ cười hạnh phúc

“Mẹ, mẹ thật ích kỉ, đi chơi đều không gọi con, bỏ con lại một mình mà đi đây đi đó, mẹ có biết đi học thật nhàm chán lắm không? Con thiếu chút nữa bị buồn chết rồi!” Mặc Thiên Tân quệt miệng oán trách.

“Buồn chết cái gì, nói hươu nói vượn, không cho phép nói lung tung!” Tử Thất Thất cau mày trách cứ.

“Dạ dạ, con sai rồi, về sau con sẽ không nói nữa”

“Lúc này mới ngoan!”

“Ái nha”, Mặc Thiên Tân đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Tử Thất Thất ở ngoài cửa đứng cùng Mặc Thâm Dạ, kinh ngạc mà nói: “Chú đẹp trai này là ai vậy? Mẹ, người này không thể được nha, tại sao lại bắt cả hai tay? Mẹ xem ba...” Cậu rút ngón tay lại miêu tả Tử Hàn, nói tiếp: “Mặt của ba cũng bị tức đến xanh biếc, ngay cả nón xanh cũng phải đeo!”

Tử Thất Thất theo phương hướng ngón tay chỉ, nhìn Mặc Tử Hàn đứng trước ghế sofa, lửa giận bùng bùng thật giống như hận không thể giết chết cô!

“Đứa bé này chính là con của cô?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng, nở nụ cười nhìn Mặc Thiên Tân rồi nói: “Cháu tên gì?”

“Sao cháu phải nói cho chú” Mặc Thiên Tân hỏi ngược lại

“A...” Mặc Thâm Dạ khẽ cười sau đó nói: “Nếu chú nói chú là bác của cháu, liệu cháu sẽ nói cho chú biết tên sao?”

“Bác?” con người màu đen của Mặc Thiên Tân ở trong hốc mắt đảo quanh một vòng, sau đó trả lời: “Thật xin lỗi, ý chí của bản thiếu gia từ trước đến giờ đều vô cùng kiên định, không nói chính là không nói, trừ phi...” Cậu bé muốn nói, lại thôi.

“Trừ phi cái gì?” Mặc Thâm Dạ hỏi

Mặc Thiên Tân gương hiện tia mờ ám liền nói: “Trừ phi chú phải dẫn cháu đi chơi!!”

“A... haha...” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười nói: “Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, quá đơn giản”

“Tốt lắm, một lời đã định...” Mặc Thiên Tân mới nói được một nửa liền đưa ra quả đấm nhỏ của mình. Mặc Thâm Dạ nhìn đứa trẻ, liền cũng đưa ra nắm đấm của mình, hai người cùng hai nắm đấm va chạm vào nhau đồng thời nói: “Tứ mã nan truy”

“OK, ước định đã hoàn thành, bây giờ hãy để cho cháu giới thiệu một chút đi: “Bởi vì ba cháu họ Mặc nên cháu cũng mang họ Mặc, bởi vì mẹ cháu gọi là Tử Thất Thất cho nên tên của cháu phải là số nhỏ hơn, như vậy sẽ gọi là Bát Bát - Mặc Bát Bát, mặc dù có chút kì lạ nhưng nếu chú là bác cháu, cháu sẽ phá lệ cho phép chú gọi cháu là “Bát Bát”

“Bát Bát” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ. Tên này... quả thật có chút...!

Nhưng Mặc Thiên Tân nghe được âm thanh của cậu, gương mặt cười tà, hài lòng gật đầu một cái, vỗ vỗ tay anh nói: “Con trai ngoan, thực nghe lời!”

Thái độ của Mặc Thâm Dạ nháy mắt cứng ngắc, mặt tràn đầy hắc tuyến.

Tiểu tử thú này, cư nhiên dám lừa anh, thật là to gan lớn mật

“Thiên Tân” Tử Thất Thất hơi giận kêu tên cậu, trừng mắt liếc con trai một cái, sau đó xin lỗi Mặc Thâm Dạ: “Thực xấu hổ, đứa trẻ này bị tôi chiều nhiều nên sinh hư, tên cháu là Thiên Tân”

“Mặc Thiên Tân?” Mặc Thâm Dạ lại lặp lại một lần nữa, đưa mắt nhìn cặp con người đen như hạt trân châu của Thiên Tân, như cười như không, nói: “Không sao, tôi cũng là người lớn sao có thể cùng trẻ nhỏ chấp vật”

Mặc Thiên Tân đột nhiên khó chịu.

Trẻ nhỏ? Người lớn?

Này, không phải chính là chệch cậu trẻ con sao.

Ghê tởm ——

“Mẹ” Thiên Tân nhú hai hàng lông mày lại, oán trách mà nói: “Làm sao mẹ lại đi tìm loại đàn ông này để bắt cá hai tay? Mẹ xem kĩ, xem kĩ cái gương mặt kia đi... Đôi mắt đào hoa, môi mỏng bạc tình, cộng thêm một đôi tai gây họa, nhìn cũng có thể biết được là con quỷ háo sắc. Không tin mẹ hãy nhìn ba một chút đi... Quả thật ba rất đẹp trai!”

Cậu bé vừa nói xong thì xoay người lại, nhìn thấy gương mặt của Mặc Tử Hàn thì lập tức ngừng âm thanh. Vốn là khen ba để giúp ba bớt giận, không nghĩ tới... hình như khiến sự việc hoàn toàn ngược lại!

Khuôn mặt Mặc Tử Hàn lạnh như băng, đôi mắt tràn đầy cuồng phong

Anh nhắc đôi chân dài, sai bước đi tới trước mặt họ lạnh lùng nói: “Tán gẫu đến đây là đủ rồi, tất cả rút hết ra ngoài, Tử Thất Thất cô ở lại!”

Trong nháy mắt, không khí khẩn trương thay đổi, trên mặt mọi người không còn dám lưu lại nụ cười nữa, duy nhất có một người, bộ dạng thực thong dong.

“Tiểu Hàn Hàn, vì chuyện này mà chú có thái độ như vậy với anh trai sao? Ít nhất cũng phải đổi chữ “cút” thành chữ “mời” chứ! Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không đề tức giận của Mặc Tử Hàn vào mắt, vẫn duy trì ngôn ngữ bất cần đời.

Mặc Tử Hàn hung hăng nhìn chằm chằm anh ta, lại lặp lại một lần nữa: “Cút

ra ngoài, nhất là anh, lập tức cút ngay ra khỏi cái phòng này!”

“A... gian phòng này” Mặc Thâm Dạ cười nhạo, đột nhiên bước chân đi quanh phòng, vừa đi vừa nói: “Nếu không phải tôi tặng cho chú, liệu chú có thể ở trong căn phòng này sao? Chú cho rằng chú có tất cả sao?”

“Có bản lĩnh thì anh tới đoạt lại đi” giọng Mặc Tử Hàn lạnh tanh

Mặc Thâm Dạ xoay người, chống lại tầm mắt anh, hạ giọng nói: “Chú nói thật, chú thật sự muốn tranh giành với tôi?”

“Đủ rồi!”

Tử Thất Thất đột nhiên cắt đứt bọn họ, sau đó hốt hoảng nói: “Thiên Tân, con trở về phòng mình ngủ đi, Thâm Dạ, xin rời đi căn phòng này, tôi có chuyện riêng muốn nói với Mặc Tử Hàn.”

“Vâng” Mặc Thiên Tân ngoan ngoãn nghe lời.

“Không có vấn đề gì, nếu công chúa đã nói vậy tôi nhất quyết nghe theo, hôm nay chơi tới đây thôi, ngày mai gặp lại” Anh nói xong khóe miệng gợi lên nụ cười nhẹ nhàng.

Hai mắt hẹp dài liếc Mặc Tử Hàn một cái, sau đó rời khỏi phòng này với Mặc Thiên Tân, cửa phòng... sau đó lại bị đóng lại.

Chương 160: Cô thề cho tôi... Cô mau thề nhanh lên!

Trong căn phòng rộng lớn, nháy mắt chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tử Thất Thất đối mặt với anh, đứng cách anh khoảng hai thước, nhìn thấy đôi mắt anh tràn đầy lửa giận. Trong năm giây, cả cô lẫn anh đều trầm mặc. Năm giây hết sức yên tĩnh.

Mặc Tử Hàn đột nhiên sai bước đi về phía cô, không nói hai lời bắt lấy tay cô, kéo cô đi nhanh vào phòng tắm.

“Anh muốn làm gì? Chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh...Mặc Tử Hàn... Anh hãy chờ tôi một chút...” Tử Thất Thất dùng sức giãy dụa nhưng cuối cùng vẫn bị lôi vào phòng tắm.

...

Bên trong phòng tắm, Mặc Tử Hàn không có một chút thương tiếc, dùng sức ném cô vào giữa bồn tắm hình tròn.

“A--- Thật là đau!” Tử Thất Thất đau đớn kêu lên, sau lưng bị đập vào cạnh bồn tắm khiến cô đau.

Mặc Tử Hàn đứng ở bên ngoài bồn tắm, vẩy nước từ vòi ra, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng chất vấn: “Hắn đã chạm vào những chỗ nào?”

“Anh nói cái gì!?” Tử Thất Thất nhất thời không kịp phản ứng.

“Hắn chạm vào chân cô sao?” Hắn đi giày cho cô có đúng không? Mặc Tử Hàn nói xong tự mình quỳ hai đầu gối xuống đất, nắm một bên chân cô, thô bạo cởi giày cao gót ra, sau đó đưa chân cô đến vòi nước dùng lực chà xát thật mạnh.

“Anh làm gì đấy? Mau thả tôi ra!” Tử Thất Thất dùng hai tay đầy cơ thể anh ra.

“Hắn còn chạm đến những chỗ nào? Tay sao? Hắn đã nắm tay cô đi ra đúng không?” Mặc Tử Hàn tức giận chất vấn, cả người hoàn toàn trở nên nóng nảy.

“Anh điên rồi, buông tôi ra!” Tử Thất Thất hét to về phía anh.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không chú ý đến sự giãy dụa và tiếng hét của cô. Năm hai tay của cô, kéo đến vòi nước một lần nữa, dùng lực chà xát. Giống như tay của cô đang đánh những thứ rất dơ bẩn, hắn muốn rửa đôi tay cho thật sạch.

“Còn có chỗ nào? Hắn còn chạm qua chỗ nào? Có phải cô đã làm với hắn rồi không? Có phải các người đã cùng nhau lên giường hay không? Thân thể của cô có phải đã trở thành của hắn hay không? Để cho tôi nhìn xem... Để cho tôi kiểm tra một lúc...” Anh nói xong hai bàn tay liền đi xuống quần áo của cô, xé rách ra, toàn thân giống như thật sự điên rồi.

Tử Thất Thất mới đầu còn từ chối, nhưng phát hiện ra bản thân dù có giãy dụa cũng hoàn toàn không có tác dụng, nhìn thấy Mặc Tử Hàn đã mất đi lí trí, đột nhiên... Cô thôi không giãy dụa nữa, không còn la to, người thả lỏng không còn một chút sức lực nào, nằm trong bồn tắm, mặc kệ anh ta xé rách quần áo mình, mặc cho anh ta nhìn da thịt mình không sót một chỗ.

Mặc Tử Hàn nhìn cơ thể bóng mượt của cô, trên người chẳng chịt những dấu hôn, trong nháy mắt liền tức giận.

“Đây là cái gì!?” Anh chất vấn

Gương mặt Tử Thất Thất bình tĩnh, nhìn xuống những vết hôn trên người mình, nhẹ giọng trả lời: “Đây không phải kiệt tác của anh tối hôm qua sao, Anh quên rồi à?”

Tối hôm qua?

Nhanh chóng, lí trí của Mặc Tử Hàn hồi phục một ít.

Đúng vậy, đây là đêm hôm anh qua lưu lại trên người cô, nhưng dấu vết lại nhiều như vậy, toàn bộ đều là anh làm ra sao? Chẳng lẽ dấu vết của Mặc Thâm Dạ cũng được lưu lại trên người cô.

“Nói cho tôi biết, cô cùng với hắn... Có phải đã lên giường hay không?” Anh dùng sức khẽ trấn an mình, lạnh lùng chất vấn.

“Hi...” Tử Thất Thất khẽ cười, cười hết sức châm biếm.

“Có quan trọng hay không?” Cô nhẹ giọng hỏi ngược lại.

“Trả lời tôi” Anh giận dữ rống.

“Được, tôi trả lời cho anh...Không có”

“Thật!?” Túc giận trên mặt anh giảm bớt

“Nếu như anh không tin tưởng, thì tôi cũng hết cách, anh có thể điều tra lời tôi nói, tùy anh thôi, đối với tôi không có vấn đề!” Thời điểm cô đi khỏi Mặc Gia cũng không lường trước được hậu quả như thế này, hơn nữa kể cả anh ta không điều tra, tối hôm nay cũng khó lòng tránh khỏi vận mệnh.

Mặc Tử Hàn nghiêm túc nhìn mặt cô, lí trí lại tỉnh táo thêm một phần, phần nổi dần dần cũng biến mất.

“Thật không có? Thật? Cô nói thật? Không có lừa dối tôi? Cô dám thề thật không có?” Anh hỏi lần nữa, tiếng nói cũng từ từ giảm nhẹ.

Anh thật không thể tin được, tên đàn ông kia không hề động đến cô? Nhưng hắn ta cho đến bây giờ chưa hề bỏ qua một người phụ nữ nào, chỉ cần một mình hắn ở cùng với phụ nữ, không có người nào không nằm dưới thân hắn. Hơn nữa chỉ cần là cô gái hắn để ý, nhất định sẽ ngoan ngoãn rúc vào ngực của hắn. Nhất là khi hắn chính miệng nói với một cô gái nào đó là hắn có thể thực hiện nguyện vọng giúp cô, thì khẳng định hắn rất coi trọng cô gái đó,

nhất định muốn chiếm được cô ta.

Hắn đã quen rồi, mà mỗi cô gái khi nghe câu đó... rớt cuộc đều sẽ yêu hắn!

Tử Thất Thất cũng đã nghe lời hắn nói, cô chẳng lẽ...Vậy...

“Không có” Tử Thất Thất đột nhiên trả lời câu hỏi của anh, kiên quyết lặp lại:
“Thật không có!”

Chợt!

Mặc Tử Hàn đưa hai tay của mình ra, ôm thật chặt cô vào trong ngực, dùng sức ôm cô thật chặt, thật chặt... Ở bên tai cô lặp đi lặp lại: “Tử Thất Thất em là thuộc về tôi, em là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn, tôi tuyệt đối sẽ không để cho bất kì thằng đàn ông nào chạm vào... Ở trên thế giới này chỉ một mình tôi có thể, chỉ một mình tôi sở hữu em... Nếu có kẻ nào dám mang em đi... Tôi nhất định sẽ giết chết hắn!”

Tử Thất Thất nghe lời nói bá đạo của anh ta, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Vì sao muốn đòi với cô như thế?

Tại sao trong lời của anh tràn ngập mùi vị của tình yêu?

Anh thích cô?

Anh yêu cô sao?

Không...

Anh ta chỉ muốn sở hữu được cô thôi

“A...” Cô chợt cười nhẹ

“Em cười cái gì?” Mặc Tử Hàn hỏi

“Không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ, nếu như tôi và Mặc Thâm Dạ không chỉ

nắm tay nhau như lời nói thì anh sẽ làm gì? Cũng sẽ giết anh ta sao? Nhưng anh ta là người thân là anh trai của anh, anh nữ xuống tay được sao?”

Thâm Dạ?

Mới chỉ ở bên hân một ngày mà đã gọi thân mật như vậy rồi sao?

Lửa giận của Mặt Tử Hàn lại từ từ xông lên một lần nữa, lạnh lùng nói: “Cô nói cái gì, không chỉ nắm tay...”

“Tôi chỉ giả thiết vậy thôi, nếu như tôi và anh ấy hôn môi, thì...”

Tử Thất Thất chưa kịp nói xong, Mặc Tử Hàn đã lập tức hôn lên môi của cô, để ngăn miệng cô lại

Anh phủ lên môi cô, dùng sức mút, dùng sức cắn, mùi máu tanh nhanh chóng lan tràn. Tử Thất bị đau khẽ nhíu mày lại, nhưng Mặc Tử Hàn lại đem hết sức lực hôn cô như mồm chó sói, hận không thể nuốt cô vào bụng, anh muốn lau sạch dơ bẩn trên môi cô...

Người phụ nữ đáng chết này!

Môi là thuộc về anh, chỉ được thuộc về một mình anh, cho nên chỉ có thể để một mình anh hôn, chỉ có thể lưu lại dấu vết của một người...Nhưng cô dễ dàng để cho Bách Hiên chạm qua, nay lại để cho Mặc Thâm Dạ chạm qua nữa sao?

Giả thiết?

Anh không quan tâm đến cái gì mà giả thiết, chỉ cần cô có một tí ti suy nghĩ trong đầu cũng không thể.

Đột nhiên, hai bàn tay to lớn nhúng vào trong nước, bế cô từ bồn tắm ra, không hề dừng lại động tác hôn cô. Mà Tử Thất Thất cũng không hề giãy dụa, mặc cho anh ta dùng sức hôn, mặc cho anh ta ôm cô rời khỏi phòng tắm.

...

Phòng ngủ

Mặc Tử Hàn dừng lại ở phía cuối giường, hai tay dùng sức ném Tử Thất Thất lên giường, trong nháy mắt nước trên người cô thấm ướt xuống ra.

Quả nhiên, cuối cùng vẫn là như thế!

Bất kể anh ta tức giận hay không đến cuối cùng vẫn làm chuyện này

Tử Thất Thất bình thản, hai mắt nhìn xuống cuối giường. Mặc Tử Hàn nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người ra rồi đến tháo xuống thắt lưng bên hông, nhìn anh ta kéo khóa quần tây, cởi quần tây ra, chiếc quần lót hình tam giác còn lại cuối cùng cũng không tránh khỏi vận mệnh bị tháo xuống

Mặc Tử Hàn trần truồng tức giận đè lên cơ thể của cô, lạnh lùng mở miệng chất vấn lần cuối cùng: “Nói, rốt cuộc là hắn đã chạm đến nơi nào, hắn dẫn cô đi đâu? Hắn đã nói cái gì với cô?”

“...” Tử Thất Thất im lặng, bình tĩnh nhìn khuôn mặt hiện lên sự tức giận.

“Cô gái đáng chết!” Mặc Tử Hàn nâng một chân cô lên, để thứ trong nháy mắt đã nhô cao của mình ở cửa của cô, gầm nhẹ ra lệnh: “Cô thề cho tôi... Thề về sau sẽ không bao giờ nhìn đến hắn nữa, thề về sau sẽ không nói chuyện với hắn một câu, không để hắn chạm vào người cô một lần!”

“...” Tử Thất Thất im lặng như cũ, mím môi thật chặt, máu chảy ra, không nói lời nào.

“Nói cho tôi!” Mặc Tử Hàn giận dữ rống

“...” Tử Thất Thất nhắm hai mắt lại

Mặc Tử Hàn rốt cuộc đã bùng nổ, tức giận lúc này còn ít bây giờ lại bùng phát lên.

“Cô gái đáng chết - đáng chết... đáng chết!” Anh gầm lên mắng, không hề có

khúc dạo đầu, đột ngột động thân, trực tiếp tiến vào trong cơ thể cô.

“Dừng...” Tử Thất Thất cắn chặt môi dưới, đau đớn nhú chặt lông mày, không để cho bản thân kêu lên thành tiếng.

Mặc Tử Hàn mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể cô, nháy mắt cảm nhận được sự khít khao, anh không hề có bất kì dấu hiệu nào muốn dừng lại, cứng rắn ra vào ở trong thân thể cô, mỗi một cái đều dùng sức rút ra rồi tiến thẳng vào, ở trong cô ra vào mạnh bạo, trút hết phần nộ của chính mình cũng như trừng phạt lá gan dám làm bậy của cô.

“A...A...A...A”

Tử Thất Thất cuối cùng vẫn không chịu được sự kích thích mãnh liệt, anh ta giống như cố ý mỗi lần tiến vào đều đụng vào chỗ mềm cảm nhất, cố ý không để cho thân thể của cô kiềm chế được, cố ý muốn cho cô phát ra những tiếng xấu hổ, sau đó đợi cô cầu xin anh ta...

“Cô thề đi, nói cả đời này chỉ thuộc về tôi,... chỉ thuộc về tôi” Anh gào thét, động tác dưới thân càng thêm kịch liệt.

Chương 161: không được thích hấn, ngàn vạn lần không được...!

“A... A... A...”

“A... A...”

“A...”

Tử Thất Thất không ngừng rên rỉ. Sau nhiều lần đạt tới cao trào, Mặc Tử Hàn vẫn tiếp tục rong ruổi không ngừng trong cơ thể cô rồi bất ngờ phóng thích thật sâu vào trong cơ thể của cô giống như muốn hòa vào làm một cùng cô mãi mãi.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẫn nại mở miệng, hơi thở gấp gáp nói, “Mau lên, mau nói... nói em là của anh...”

“A... A... Ừ...”

Tử Thất Thất không ngừng run rẩy. Thân thể nhể nhại mồ hôi mà ý thức cũng bắt đầu có chút mơ hồ. Nhưng lại không thể thiếp đi thật giống như còn đang đợi anh ta phóng thích ra, cho anh ta đạt tới cao trào.

“Tử Thất Thất... Người phụ nữ đáng chết này. Em đã không chịu thể, anh sẽ làm cho em không thể xuống giường được... Anh muốn xem xem em làm như thế nào có thể ra khỏi căn phòng này để đi gặp mặt hấn!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền tăng tốc không ngừng kích động mà ra vào.

“A... A... Không... Đừng... A... Không... Đừng...” Tử Thất Thất không cách nào chịu đựng được nữa cuối cùng đành cầu xin anh tha thứ. Nhưng lại dứt khoát không đồng ý yêu cầu của anh.

Bỗng nhiên, đôi tay của cô giống như bị ai chi phối, hoàn toàn không tự chủ

dùng hết sức ôm lấy thân thể của anh. Đôi chân thon dài không ngừng cuốn chặt lấy hông của anh. Khiến cho cô và anh càng kết hợp chặt chẽ hơn. Hành động của cô như khiêu khích anh, muốn anh cho cô nhiều hơn.

Mặc Tử Hàn cảm nhận được mong muốn của cô, cũng cảm nhận được cô vùng về phối hợp với mình. Trong nháy mắt, thân thể lại nóng lên, cả người giống như bị lửa dục thiêu đốt, không cách nào nhẫn nại được. Anh ôm chặt lấy cô chạy nước rút, sau đó đột nhiên tiến thật sâu vào cơ thể của cô rồi phóng thích mình vào nơi ẩm ướt nữ tính của cô.

“A ——”

“Um ——”

Hai người cùng nhau khẽ rên lên, thân thể run rẩy. Hai mắt Tử Thất Thất từ từ khép lại, ngất đi trong vòng tay của Mặc Tử Hàn. Mặc Tử Hàn lại nằm xui lơ trên người của cô, từ từ hít sâu vào.

“Tử Thất Thất, anh không cho phép em được ngủ, tỉnh dậy cho anh... Anh nhất định muốn em thề,... nhất định muốn chính miệng em nói em chỉ thuộc về một mình anh...” Anh tức giận nói.

Tại sao anh không cách nào có thể có được cô hoàn toàn? Rõ ràng hiện tại anh đang cùng cô ở chung một chỗ. Thân thể của cô cũng đã hoàn toàn thuộc về anh nhưng tại sao anh lại vẫn thấy chưa đủ. Anh còn muốn có được tâm của cô. Hơn nữa anh còn muốn cả nụ cười của cô, ánh mắt của cô, thanh âm của cô, tư tưởng của cô... Anh muốn tất cả của cô đều chỉ thuộc về một mình anh, anh muốn thế giới của cô chỉ có mình anh mà thôi.

Anh thật sự rất muốn nhốt cô trong căn phòng này - căn phòng mà chỉ có anh mới được phép đi vào. Nhưng đồng thời, anh cũng muốn mang theo cô đi khắp nơi để nói cho tất cả những người đàn ông trên thế giới này đây chính là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn...

Thật là mâu thuẫn! Thật khó chịu!

Anh rốt cuộc nên làm cái gì?

“Tử Thất Thất...” Anh lại kêu tên cô một lần nữa. Thanh âm vừa mang ý van xin vừa mang ý ra lệnh: “Nói cho anh biết... Em chỉ thuộc về mình anh... Hiện tại, lập tức, lập tức, liền nói cho anh biết!”

“...”

Tử Thất Thất đã lâm vào hôn mê tử căn bản cũng không có khả năng trả lời hẳn. Trong căn phòng chỉ còn lại là tĩnh mịch. Mặc Tử Hàn cảm thấy cô đơn. Trong lòng anh cảm thấy thật trống vắng. Cuối cùng biến thành một cơn thịnh nộ, đột nhiên chống tay lên, tức giận nhìn cô đang ngủ mê man, rống to, “Em tỉnh lại cho anh, nói với anh, em chỉ thuộc về mình anh ——”

“...”

Tử Thất Thất vẫn không đáp lại, bên trong phòng như cũng... im ắng...

Sáng ngày thứ hai

Tử Thất Thất tỉnh lại vẫn còn đang mơ màng đã cảm thấy đau nhức toàn thân. Cô nhớ lại tối hôm qua cô đã cùng Mặc Tử Hàn điên cuồng một đêm.

Đột nhiên, cô mở to mắt, giống như trải qua một cơn ác mộng một. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà thấy chùm đèn thủy tinh và chuyện xảy ra tối hôm qua như tái hiện lại trong đầu cô.

“A...” Cô khẽ cười giễu cợt mình.

Anh ta thật đúng là người đàn ông nói được làm được. Quả nhiên là khiến cho cô không thể nhắc chân xuống giường được. Cô nhìn lại thân thể mình đã được lau rửa sạch sẽ lại còn tỏa ra mùi xà phòng tắm thơm ngát.

Là anh ta làm sao?

Sau khi anh ta đối xử thô bạo với cô xong lại thừa lúc cô ngủ mà làm ra loại

hành động thân thiết này. Chẳng lẽ anh ta là người đa nhân cách?

“Xoạt ——” một tiếng, cửa phòng tắm đột ngột mở ra. Mặc Tử Hàn toàn thân trần trụi trắng trợn từ bên trong đi ra, nhìn thấy cô đã mở mắt.

“Đã tỉnh rồi hả?” Anh lạnh lùng nói.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc không trả lời.

“Anh là đang nói chuyện với em đó. Trả lời anh đi!” Anh cúi kính ra lệnh.

“Ừ, tôi đã dậy rồi!” Tử Thất Thất miễn cưỡng trả lời. Sau đó liền nhắm chặt hai mắt lại, kéo chăn trùm kín đầu.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, chân mày nhíu chặt lại.

Đột nhiên tiến lên một bước, rồi lại lập tức dừng lại. Dùng sức nắm chặt quả đấm, cổ nén tức giận đang dâng lên, kiềm chế không cho bản thân mình đi tới lối chặn của cô ra.

Anh hít sâu một hơi, sau đó xoay người đi tới trước bàn, cầm quần áo lên, mặc từng cái lên người sau đó nhẹ giọng nói: “Anh hiện tại phải đi làm. Em ngoan ngoãn ở đây đợi anh trở về. Buổi tối anh sẽ tiếp tục phạt em cho đến khi em thề với anh. Nếu không về sau anh sẽ không ngừng dùng cách này để trừng phạt em!”

Sau khi dứt lời, anh cũng đã mặc xong quần áo.

Tử Thất Thất trốn trong chăn, nghe rõ những lời anh ta nói, sự tức giận cũng tăng lên.

Anh ta cho là uy hiếp cô như vậy thì cô sẽ sợ anh ta sao?

Nực cười... Cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, tuyệt đối sẽ không nhận thua. Muốn nghe cô thề sao? Đợi kiếp sau đi... Đời này anh ta cũng đừng mơ cô sẽ nói ra.

“Rắc rắc!”

Đột nhiên nghe được tiếng mở cửa, Tử Thất Thất như nghĩ tới điều gì đó. Đột nhiên từ trong chăn chui ra, ngồi ở giường. Phía dưới đột nhiên phát ra đau đớn.

“Đợi... Đợi đã nào...!” Cô nhịn đau gọi anh ta lại.

Mặc Tử Hàn hai chân đột nhiên dừng lại, trái tim đột nhiên chấn động, trong nháy mắt phát ra tia mừng rỡ.

Cô là muốn thỏa hiệp sao?

Cô muốn nói?

Từ từ quay người lại, cố làm trấn định nhìn cô, lạnh lùng nói, “Chuyện gì?”

“Ách...” Tử Thất Thất nhìn anh. Trong nháy mắt cô thấy thật xấu hổ. Nhưng mà trong nháy mắt lập tức điều chỉnh tốt tâm tính của mình, lần nữa chống lại tầm mắt của anh, nhẹ giọng nghiêm túc nói, “Trong phòng làm việc ở tầng 20 của tập đoàn King, có một máy vi tính. Trong máy vi tính có rất nhiều dữ liệu làm ăn của công ty, tôi hi vọng là anh sẽ cử người giám sát động tĩnh nội bộ trong công ty. Ngoài ra máy tính trong phòng làm việc của anh cũng vậy... Nên chú ý cẩn thận một chút, có thể sẽ có người gây bất lợi cho anh!”

Mặc Tử Hàn nghe lời của cô nói như vậy, kinh ngạc sững sờ.

“Làm sao em biết những chuyện này?” Anh nghi ngờ hỏi.

“A...” Tử Thất Thất chân chừ một lúc sau đó thẳng thắn đáp: “Ngày hôm qua khi tôi đến công ty cùng anh ta, lúc vào phòng làm việc tôi chỉ cảm thấy anh ta không phải là người sẽ làm những chuyện như vậy... Mà anh ta chỉ muốn tôi nói cho anh sau này nên cẩn thận một chút... Nhất định phải coi chừng!” Cô không tự chủ mà liên tục nhắc nhở anh ta, lo lắng cho anh ta. Vào lúc này cô hoàn toàn quên mất chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Mặc Tử Hàn nhìn thẳng vào mắt cô. Trong mắt cô chất chứa những lo lắng

cho anh. Nhưng điều đó cũng chứng tỏ rằng cô rất quan tâm tới anh nhưng ngoài miệng cô lại tỏ ra cứng rắn, có chết cũng không thỏa hiệp trước anh. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy thật ảm áp bởi vì trong lúc này cô cũng không hận anh.

“Anh biết rồi!” Anh nhẹ giọng nói xong, sau đó xoay người.

Đôi chân vừa mới bước ra tới cửa nhưng lại chậm chạp không bước tiếp nữa.

Đột nhiên, anh thu chân về, sau đó quay người lại sải bước đi tới bên giường, hơi cúi người xuống, đưa ra đỡ lấy sau ót cô, sau đó một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống môi cô. Nụ hôn chỉ như chuồn chuồn đập nước sau đó anh liền buông lỏng tay nâng người lên một lần nữa sải bước ra khỏi phòng.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Tử Thất Thất sững người lại thật lâu cũng không có phản ứng gì.

Anh ta làm như vậy là có ý gì?

Anh ta coi cô là cái gì?

Nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng đến như vậy... Đại biểu cho cái gì?

“Khốn kiếp...!” Tử Thất Thất đột nhiên mắng, trên mặt lộ ra buồn vui lẫn lộn.

Lúc thì lãnh khốc, lúc lại dịu dàng, khi thì bá đạo, khi lại tận tình săn sóc... Hắn đang cố ý đùa bỡn cô sao? Cố ý để cho cô cảm thấy bất an sao?

Không được thích hắn...

Ngàn vạn lần không được thích hắn...

Cô không ngừng ở trong lòng cảnh cáo mình, nhưng cô đã không thể điều khiển được tình cảm trong lòng mình nữa rồi... Cho dù người đàn ông này đối

với cô rất tàn nhẫn, mà chỉ trong nháy mắt cô lại vì hấn ta mà động lòng, không cách nào tiêu diệt được.

Chương 162: Oan gia chạm mặt... Chiến tranh chờ đợi thời cơ bùng phát!

Trên thư phòng tầng ba

Cách một mét, Mặc Thiên Tân ngồi ở trên ghế sofa, cặp mắt dờ dẩn nhìn về phía trước, mà phía trước bảng đen có một người đàn ông trung niên mang kính mắt đang không ngừng viết chữ, lặp đi lặp lại lời nói, không ngừng giảng giải, nhưng kiến thức căn bản cậu đã vô cùng quen thuộc.

“Tiểu thiếu gia... tiểu thiếu gia...tiểu thiếu gia”

Thầy giáo không ngừng gọi, thanh âm càng lúc càng lớn, hồn phách của Mặc Thiên Tân đang bay đi liền trở về chỗ cũ, lúng túng nói: “Hả, làm sao, tan học rồi ư?”

Gương mặt thầy giáo cau kinh, đầu đầy hắc tuyến.

“Tiểu thiếu gia, xin hãy nghiêm túc nghe giảng!”. Ông nhẹ giọng cảnh cáo, kiềm chế tức giận, rất lo sẽ chêu chọc phải cậu.

“Nghe giảng?” Mặc Thiên Tân bực bội lặp lại, buồn bực nói: “Ông giảng những những thứ thế này, tôi từ tám trăm năm trước đã nghe rồi!”. Mặc dù cậu còn chưa đến tám trăm tuổi.

“Tiểu thiếu gia, cậu đã học hết chương trình tiểu học năm nhất?” Thầy giáo có phần ngạc nhiên hỏi.

“Từ đó...” Gương mặt Mặc Thiên Tân kiêu ngạo, tự hào mà nói: “Thật sự tôi không hề nói dối, tôi vừa sinh ra, mẹ đã bận rộn làm việc, bận rộn kiếm tiền nuôi tôi, cho nên vì một số nguyên nhân, một khoảng thời gian dài đều là mẹ nuôi Tiểu Lam chăm sóc tôi, mà lúc ấy mẹ Tiểu Lam đang học Đại Học Y, bà từ từ kiên trì quấy rầy, cộng thêm uy hiếp hăm dọa, mới thuyết phục

được hiệu trưởng trường đại học, đồng ý cho bà được phép dẫn theo tôi cùng đến trường đi học, cho nên bắt đầu từ khi tôi còn chưa nói chuyện được đã cùng mẹ Tiểu Lam ra ra vào vào trường đại học, học được rất nhiều thứ, cho nên ông dạy mấy chương trình này đối với tôi mà nói, thật sự là quá nhỏ, làm phiền ông về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, nếu không thì... Hai chúng tôi đổi vị trí, tôi sẽ dạy học cho ông?”

Thầy giáo đã không chỉ còn có hắc tuyến, mà tức giận đã tuôn ra thành gân xanh.

Ông đã nhiều năm làm thầy giáo dạy tiểu học, đây là lần đầu tiên ông bị học sinh coi thường? Cái gì đại học? Chỉ dựa vào đứa trẻ lông mọc chưa đủ như nó? Ai tin hả!

Thế nhưng, ông không thể tức giận, không thể mở miệng mắng to, bởi vì...

Tầm mắt của ông từ từ không làm chủ được dờn đến, nhìn Thổ Nghiêu đang ngồi sau lưng Mặc Thiên Tân, mặt lạnh như băng, giống như chuẩn bị dẫn ông đi giết chết trong tức khắc vậy, khiến cho ông sợ hãi ngay cả lớn tiếng đối với Thiên Tân cũng không dám. Chỉ có thể khúm núm hạ thấp âm thanh.

“Ai... tôi bảo thầy giáo này. Không bằng để tôi trắc nghiệm ông vài câu hỏi trí tuệ đơn giản, nếu như ông có thể trả lời được, thì ông hãy ở lại, tiếp tục làm thầy giáo của tôi, còn nếu ông không trả lời được, thì ông liền lập tức rút ra ngoài cho tôi, nhất định phải nhớ, là rút!-- ra ngoài đấy nhé?” Gương mặt Mặc Thiên Tân tà ác, đây chính là ngày hôm qua cậu học được từ cha mình.

Thầy giáo nhìn bộ dạng kiêu ngạo của cậu, đặc ý nhếch lên khóe miệng, ông cũng không tin một người hơn bốn mươi tuổi sẽ thua một đứa trẻ chưa đủ lông đủ cánh.

Gương mặt ông tràn đầy tự tin, lòng tin mười phần: “Cậu hỏi đi?”

“Được!”

Mặc Thiên Tân linh lợi như kẻ trộm nhìn ông, vui vẻ nói: “Câu hỏi thứ nhất: một không ra mặt, hai không ra mặt, ba không ra mặt... Là một chữ!”

Trong nháy mắt thầy giáo sừng sốt

Một không ra mặt?

Hai không ra mặt?

Ba không ra mặt?

Không ra mặt? Đây là ý gì? Còn là một chữ?

Là chữ gì?

Ông vắt óc, không ngừng suy đoán, hai chân mày thô thô nhú chặt thành một đường, khuôn mặt cau có, làm như thế nào cũng đều không ra đáp án, nhưng chẳng lẽ lại chịu thua trong tay một đứa trẻ con như Mặc Thiên Tân.

Mười phút sau...

Mặc Thiên Tân đắc chí nói: “Như thế nào thầy giáo, thầy nghĩ ra đáp án chưa?”

“...” Người nào đó trầm mặc

“Hahaha, dần chết! Một không ra mặt là chữ ‘bất’ phía trên chỉ là cái đầu, chữ thứ hai chính là chữ ‘mộc’, như thế chữ thứ ba chính là chữ ‘sâm’, thầy giáo... ông cũng đã nhiều tuổi, chẳng lẽ trong óc đều là nước tương?” Mặc Thiên Tân hả hê, gương mặt kiêu ngạo, khiến người khác tức chết.

“Hỏi tiếp!” Thầy giáo không chịu thua

“Được!”

Mặc Thiên Tân tà ác nhìn ông ta, mở miệng một lần nữa: “Câu hỏi thứ hai: Ví dụ có một chiếc xe, cha tôi ngồi ở ghế lái, mẹ tôi ngồi cạnh người lái, tôi ngồi ở ghế sau, mà lão thầy giáo ngồi bên cạnh tôi, ông nói... Chiếc xe này là của ai?”

“Đương nhiên chính là của cha cậu rồi!” Lão thầy giáo trả lời khẳng định

“Không đúng!” Mặc Thiên Tân phủ định đáp án

“Đó là của mẹ em sao?” Ông nói tiếp

“Không đúng!”

“Vậy...” Ông hoảng hốt, đầu đầy mồ hôi nói; “Là của tôi?”

“Sai, sai, sai” Mặc Thiên Tân phủ định ba lần liên tiếp, sau đó vui vẻ nói: “Thầy giáo, ông thật sự là đàn có đủ, tôi ngay từ lúc đầu cũng đã nói cho ông biết: “Ví dụ có chiếc xe, như vậy đương nhiên chiếc xe này là “ví dụ”, hẳn họ ‘ví’ tên ‘dụ’ tên đầy đủ là “ví dụ”! Ha haha...”

Thầy giáo nghe được đáp án, lập tức muốn tìm kẽ đất chui xuống.

Ví dụ?

Đây coi là cái gì?

“Tiếp tục!” Ông vẫn không chịu thua

“OK!”

Đột nhiên nụ cười của Mặc Thiên Tân thay đổi kì dị, Thiên Tân ranh mãnh nhìn ông, nghiêm trọng cảnh cáo, nói: “Đây chính là câu hỏi cuối cùng nha, thầy giáo nếu như ông trả lời sai, sẽ phải cút--- ra ngoài đấy!

“Cậu... cậu... nói” Thầy giáo khiếp sợ lấy dũng khí, lau một hàng mồ hôi toát ra trên trán.

“Được!”

Mặc Thiên Tân tươi cười đầy mặt nhìn ông ta, đáng vẻ nắm chắc phần thắng nói: “Ngày xưa ngày xưa, có một con ếch đi bằng bốn chân, nó bước đi với

dáng vẻ vô cùng nổi bật, không giống các con ếch bình thường, dáng vẻ đặc biệt kì lạ, nó thích dùng hai chân trước nhảy một cái, dùng hai chân sau nhảy một cái, sau đó sẽ dùng bốn chân nhảy một cái, bên phải nhảy múa, trước nhảy múa, sau nhảy múa, cuối cùng lại đứng tại chỗ nhảy... ông hãy trả lời... Nguyên nhân vì sao?

“Hả!!!?”

Thầy giáo miệng kinh ngạc biến thành hình chữ “O”

Có một con ếch cái gì? Chân sau nhảy cái gì? Chân trước nhảy? Lại còn bên trái nhảy múa, bên phải nhảy múa, trước nhảy múa, sau nhảy múa? Cuối cùng lại đứng tại chỗ nhảy?

Đây là con ếch sao?

Trên thế giới này có loài ếch như vậy sao?

Nó tại sao lại muốn nhảy như vậy? Tại sao vậy chứ? Tại sao tại sao tại sao...

Đầu thầy giáo hỗn loạn một mảnh, hoàn toàn mất đi năng lực suy đoán.

Mặc Thiên Tâm nhìn vẻ mặt ông ta rối rắm, siêu cấp vui vẻ nói: “Như thế nào hả thầy giáo, ông đã nghĩ được nguyên nhân chưa? Là vì sao thế hả?

“Đó là bởi vì...Bởi vì...Bởi vì...” Thầy giáo không ngừng lặp lại hai chữ này, hoàn toàn không nghĩ được ra đáp án.

“Hahahaha...” Mặc Thiên Tâm mở lòng cười to, nói “Thầy giáo, tôi nói cho ông đáp án, chính là bởi vì con ếch kia thích nhảy như vậy, thân thể là của nó, nó nghĩ thế nào thì làm như thế, nghĩ thế nào liền nhảy như thế, cho dù ai cũng không quản lí được, đây chính là câu tục ngữ dân gian lưu truyền trong truyền thuyết: “Có tiền không thể mua được lòng người, ông có thể đoán được không?””

Thầy giáo hoàn toàn thua cuộc, cơ thể hoảng hốt nghiêng nghiêng lùi về phía sau vài bước.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Ông lại thua một đứa trẻ sáu tuổi?

Mấy chục năm dạy học kiếm sống, mấy chục năm lăn lộn cuộc sống, mấy chục năm ăn học, lại vẫn thua kém một đứa trẻ sáu tuổi...

Chẳng lẽ đây chính là “bi kịch” trong truyền thuyết

“Thầy giáo...” Mặc Thiên Tân đột nhiên thay đổi thanh âm trầm trầm, nó đặc ý nói; “Tự ông thua cuộc, đến đây là đủ, ông có thể rút--- đi ra ngoài!”

Cả người thầy giáo bị Mặc Thiên Tân đả kích nặng nề, cả người suy sụp không còn một chút tinh thần, vô cùng không tình nguyện chậm rãi hạ hai đầu gối, cả người ngồi sụp xuống, mà lúc này...

“Tiểu thiếu gia...!” Thổ Nghiêu đột nhiên lên tiếng

Mặc Thiên Tân quay đầu nhìn mặt của anh ta nói: “Làm sao?”

Thổ Nghiêu hơi cúi đầu, chần chờ một lúc, sau đó đánh bạo nói: “Xin ngài hãy bỏ qua cho vị thầy giáo này đi”.

“Tại sao? “. Mặc Thiên Tân giả bộ ngây thơ hỏi

“Ách... Cái này...” Thổ Nghiêu chần chờ, đối với khuôn mặt ngây thơ của cậu, anh càng thêm sợ hãi.

“Thế nào? Nói không được nguyên nhân? Nếu không chú cùng tôi chơi một chút, nếu như chú thắng, tôi sẽ bỏ qua cho hắn, nếu như chú thua... Hắc, hắc, hắc!” Tiếng cười của đứa trẻ vô cùng tà ác.

Mấy câu hỏi vừa rồi, đều là tôi học được trên máy tính với ti vi, nhưng vẫn còn giấu đòn sát thủ!

Trong nháy mắt nội tâm Thổ Nghiêu dao động, vội vàng nuốt vào nhả ra nói:

“Vẫn... vẫn như vậy là được rồi!”

Anh đã từng sâu sắc lĩnh hội sự tà ác của Thiên Tân rồi, mới hôm qua có một thầy giáo bị cậu dọa cho sợ hãi, bây giờ còn rất thảm, cả người đã gần như phát điên, thiếu chút nữa là phải vào viện tâm thần, cho nên vẫn là thôi, nhiều một chuyện, không bằng ít đi một chuyện...

Mặc Thiên không thấy thú vị liền thu hồi tầm mắt, nhìn về mặt lão thầy giáo tang thương, đột nhiên nói: “Thôi, không chơi với ông nữa, ông đi đi!”.

Cậu vừa nói xong, Thầy giáo liền nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Mặc Thiên Tân nhàm chán thở dài.

Mỗi ngày đều bị giam ở nơi này, mỗi ngày đều phải học tập, cậu phiền não trên đầu cũng nhanh muốn dài ra, rề rà đi tới, hơn nữa cái người gọi là Thổ Nghiêu này vẫn luôn theo sát bên cạnh cậu, cậu hoàn toàn không tìm được cơ hội để liên lạc với mẹ Tiểu Lam, thật là buồn bực... Buồn bực chết

“Ai...” Cậu lại thở dài

“Làm sao? Tuổi còn nhỏ mà liên tục thở dài... cẩn thận chưa già đã yếu đấy!”

Thanh âm của một người đàn ông xông vào, Mặc Thiên Tân lơ tai nhay bèn lập tức ngẩng đầu nhìn về cửa thư phòng cười, mà Mặc Thâm Dạ anh tuần dựa vào khung cửa, vẻ mặt bất cần đời cười cười nhìn cậu.

“Thế nào... thế nào lại là ngươi?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc

Chương 163: Mặc Thâm Dạ thắng... Mặc Thiên Tân nhận lỗi!

Mặc Thâm Dạ từng bước đi vào bên trong thư phòng, gương mặt tươi cười như không, nói: “Làm sao, nhìn thấy chú vui vẻ quá nói lắp rồi hả?”

“Đó là đương nhiên, con trai ngoan của tôi đến thăm tôi, tôi sao có thể không vui vẻ được?” Mặc Thiên Tân không chịu thua thiệt, to gan chêu chọc anh.

Phút chốc Thổ Nghiêu nhìn thấy Mặc Thâm Dạ, thần kinh cao thấp đều căng thẳng, đề phòng anh ta.

Ngày hôm qua là phu nhân, chẳng lẽ hôm nay là thiếu gia?

Anh tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Thâm Dạ dẫn tiểu thiếu gia đi!

Mặc Thâm Dạ đi đến trước mặt cậu, hai tay anh chống người lên trên bàn học, khẽ cười nói: “Lúc này, màn biểu diễn đặc sắc của cháu chú đều nhìn thấy, cháu rất thông minh, nhưng lại không biết phép tắc, không bằng... Hãy để cho người bác kiều căng này dạy cháu cái gì là phép tắc, thế nào?”

“Không cần, tôi không cần chú dạy!” Mặc Thiên Tân kiều ngạo ngàng đầu lên cao, dùng lỗ mũi nhìn anh.

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khẽ, sau đó bá đạo nói: “Nhưng việc này cũng không thể tùy theo ý cháu”

“Cái gì!?”

Mặc Thiên Tân kinh ngạc lên tiếng, đột nhiên Mặc Thâm Dạ đưa tay phải lên, bắt lấy cổ áo cậu, nhắc lên tóm ra đằng sau, mang cậu từ trên ghế salon xóc lên một mét.

“Oa---” Mặc Thiên Tân sợ hãi kêu, bị anh tóm cổ áo siết chặt cổ của cậu, khiến cho hô hấp cậu có chút khó khăn.

“Đại thiếu gia!” Thổ Nghiêu lập tức tiến lên hai bước, tay kia bắt được Mặc Thiên Tân, nói: “Xin ngài ngừng tay!”

“Cút ngay!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng nói, bỗng nhiên đưa tay cong lên, Mặc Thiên Tân hai chân cách xa mặt đất, bay lên không trung lướt qua bàn học, đến gần ngay trước mặt của anh.

“Chú... chú...!” Hai tay Mặc Thiên Tân dùng sức bám chặt vào tay kia của anh, mới có không khí hít thở, lập tức hoảng hốt nói: “Đứa con bất hiếu này, dám đối xử với ba ba thô lỗ như vậy, chú nhanh chóng buông tôi ra, buông tôi ra... tôi nói cho chú biết, tôi bị bệnh tim, tôi còn bị cao huyết áp, tôi có chứng sợ độ cao, nếu như không cẩn thận bệnh tôi tái phát, ba mẹ tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho chú!”

Cậu vùng vẫy hét lên, hai chân trong không trung không ngừng đá anh, nhưng anh ta lại duỗi dài tay ra, đôi chân ngắn ngủn của cậu hoàn toàn không đá tới được.

Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, vui vẻ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cậu, vì thế tràn đầy hăng hái nói: “A! Thì ra là cháu có chứng sợ độ cao, tốt lắm, chú sẽ đổi sang kiểu khác tốt hơn!”

Anh nói xong, lập tức liền vươn tay kia ra, vừa vặn bắt được chân phải cậu đã đến, đột nhiên càn khôn đại na di, trong phút chốc thân thể Mặc Thiên Tân quay ngược, chân ở trên cao, đầu ở phía dưới, giống một chiều kim đồng hồ.

“Oa-----” Mặc Thiên Tân lại một lần nữa sợ hãi kêu, cả thế giới lộn ngược, mà trong nháy mắt máu cậu dồn xuống não, mặt mũi đỏ bừng.

“Thế nào? Độ cao như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?”. Mặc Thâm Dạ vừa đắc ý vừa nói.

“Chú... chú thật khôn nạn, đại khôn nạn, đại khôn nạn, buông tôi ra nhanh lên, buông tôi ra, buông tôi ra, buông tôi ra ---”

Mặc Thiên Tân không ngừng nói to, hai mắt hiện ra nước mắt, từ trong hốc mắt đột nhiên nước mắt xông ra: “Ô~~~~~mẹ, ba ơi, có người bắt nạt con, mau tới cứu cứu con... ô~~~~~ oa ~~~~ ưm~~~~~” cậu càng lúc càng khóc lớn, nước mắt cũng càng ngày càng nhiều.

Đứng ở một bên Thổ Nghiêu một lần nữa vội vàng đi đến.

“Đại thiếu gia, xin ngài hãy bỏ qua cho tiểu thiếu gia!”.

Hai con mắt hẹp dài của Mặc Thâm Dạ đột ngột nhìn về phía anh ta, mặt đầy vui vẻ, thoát nhìn tưởng như vô hại: “Tôi sẽ không làm tổn thương đến nó, chỉ là muốn dạy dỗ nó mà thôi!”

“Tôi không cần chú dạy dỗ!” Mặc Thiên Tân lập tức hét to.

“Hừ!” Mặc Thiên Tân khinh thường hừ một tiếng.

Thổ Nghiêu đứng ở một bên, lưỡng lự trầm mặc.

Năm phút đồng hồ trôi qua...

Dường như máu của Mặc Thiên Tân chảy ngược, hơn nữa đầu rất choáng váng, hoa cả hai mắt...

Không được, cậu không chịu nổi.

“Thế nào? Muốn nói gì sao?” Mặc Thâm Dạ nhẹ nhàng hỏi, hai tay anh vẫn song song giơ lên, không hề mệt mỏi.

“Hừ!” Mặc Thiên Tân vẫn quật cường như cũ chỉ hừ một tiếng, đôi môi mím chặt, sống chết không chịu cầu xin tha thứ.

Mười phút sau...

“Còn chưa muốn nói sao?”

“Hừ!”

Hai mươi phút sau...

“Are you ok?”

“Hừ!”

Ba mươi phút sau...

Mặc Thiên Tân bắt đầu chóng mặt, hai mắt toàn thấy sao, đã hoàn toàn chịu đựng đến giới hạn.

Mặc Thiên Tân nghe được thanh âm đặc ý, một lần nữa tỉnh tỉnh bừng tỉnh dăng lên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi có chết cũng không nói!”

“A...” Mặc Thâm Dạ khẽ cười: “Chú sẽ không để cháu chết, nhưng mà miệng cháu bướng như thế, ví vậy chú sẽ lựa chọn một cách khác!”

Còn biện pháp khác?

Mặc Thiên Tân kinh hoàng. Ông ấy còn muốn làm gì?

Mặc Thâm Dạ một tay vỗ tiểu PP (mông) của cậu, nói: “Chú nhớ trong gia đình, trẻ nhỏ mắc lỗi, người nhà đều cời quần đánh vào mông nó, cho nên...” Anh đang nói lại ngừng, tay đã sờ đến cạp quần.

“Không muốn---” Mặc Thiên Tân hét to, chịu đựng choáng váng, một lần nữa dùng hết sức lực giãy dụa nói: “Có thể chết, không chịu nhục, chú giết tôi đi rồi tính!”

“A? Thì ra cháu cũng biết sáu chữ đạo lý này ‘có thể chết, không thể nhục’ nha? Nhưng vừa rồi cháu đối đãi với vị thầy giáo kia, có tính là nhục hay không đây?” Rốt cuộc Mặc Thâm Dạ dạy dỗ vào ý chính.

Mặc Thiên Tân đột nhiên cứng họng, phút chốc ngừng giãy dụa, trên mặt từ từ đỏ rực hiện lên một tầng ửng ửng.

Thỏ Nghiêu vẫn đứng ở đấy, trong lòng cũng buông lỏng cảnh giác.

Thì ra đại thiếu gia muốn làm như vậy, là muốn để cho cậu bé phát hiện ra lỗi sai của mình, anh không khỏi sinh ra một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, đồng thời cũng rất khâm phục, cuối cùng cũng có người dạy đạo lý làm người cho đứa trẻ này.

Mặc Thâm Dạ nhìn thấy gương mặt ấy, cười hài lòng nói: “xem ra cháu đã biết lỗi sai, vì vậy hình phạt đến đây chấm dứt!”

Anh nói xong, liền ôm cơ thể nhỏ bé, lộn ngược cậu lại, đặt trên mặt đất.

Hai chân Mặc Thiên chạm xuống đất, đột nhiên lão đảo, hoảng hốt lùi từng bước về phía sau.

“Tiểu thiếu gia!” lập tức Thỏ Nghiêu tiến tới đỡ.

Gương mặt Mặc Thiên Tân hoảng hốt, tâm tình vô vùng không vui, nhưng cũng không có cách nào mở miệng nói được. Thật ra cậu cũng không muốn làm nhục vị thầy giáo kia, cũng không nên bảo ông ta cút ra ngoài, chẳng qua là cậu rất buồn chán, hơn nữa cuộc sống lúc nào cũng bị giám lỏng khiến cho cậu phát bực, buổi sáng lại nghe mẹ ốm không xuống giường được, cậu thật sự nổi giận mà không có chỗ trút, cho nên mới phải...

“Thật sự xin lỗi, bác cả, cháu sai rồi... Sau này cháu sẽ sửa” Mặc Thâm Dạ sờ đầu của cậu, sau đó cười nói: “Bác hiểu rõ cháu bị nhốt ở trong biệt thự rất buồn chán, hồi nhỏ bác cũng giống như vậy, không thích học tập, cả ngày chỉ muốn len lén trốn ra ngoài đi chơi, thành ra cũng thích chêu chọc người khác, không bằng như vậy đi, bây giờ bác sẽ dẫn cháu ra ngoài chơi một hôm, nhưng mà cháu phải đồng ý bác, không được đùa giỡn quá phận, dĩ nhiên... Ngoại trừ người xấu!”

“Thật không?” Hai mắt Mặc Thiên Tân nhanh chóng lóe sáng, giống như sau cơn mưa bầu trời lại quang đãng, trong veo trong veo.

“Đương nhiên, hôm qua bác không phải đã hứa với cháu rồi sao?”

“Yeah---” Mặc Thiên Tân mở lòng hoan hô, nhưng mà...

“Đại thiếu gia!” Thổ Nghiêu vội vàng mở miệng ngăn lại: “Ngài không thể mang tiểu thiếu gia đi khỏi nơi này!”

“Nếu như tôi muốn dẫn nó rời khỏi đây? Anh nghĩ có thể cản được tôi?”.
Gương mặt Mặc Dạ Thâm phách lối, khóe miệng cười tà ác.

Ngay lúc ấy, Thổ Nghiêu rút khẩu súng lục từ bên hông ra, chỉ vào đầu anh, lạnh lùng nói: “Coi như là mất cái mạng này, tôi nhất định phải bảo vệ tiểu thiếu gia!”

Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không để ý đến khẩu súng trong tay anh ta, dõi theo gương mặt anh ta, cười nói: “Quả nhiên các người rất trung thành với Mặc Tử Hàn, chỉ cần là mệnh lệnh của nó, biết rõ là lấy trứng trời đá, nhưng vẫn giống thiêu thân muốn lao vào lửa. Nếu như vậy, tôi sẽ...”

“Tên nhà quê!”

Mặc Thiên Tân cau kinh nói to, dáng vẻ hung hăng nói: “Chú điên rồi, chú muốn chết cũng không cần gấp gấp như vậy, băng nhóm của ba tôi bên ngoài thì làm như nào? Chú định hù dọa tôi sao?”

“Tiểu thiếu gia, tôi...”

“Được rồi, không phải là không được đi ra ngoài sao, không cần phải động dao động thương?” Mặc Thiên Tân đột nhiên quay đầu, khuôn mặt ranh mãnh nói: “Bác cả, không bằng như thế này đi, chúng ta đem giao hẹn sửa lại một chút, bác giúp cháu một việc, có được không?”

“Một việc?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ, hăng hái nói: “Việc gì?”

“Hắc hắc...” Mặc Thiên Tân quỷ dị cười tà.

Cuối cùng cũng tìm ra cách liên lạc với mẹ Tiểu Lam...

Chương 164: Bình thường bình thường... Thế giới thứ ba...!

Mặc Thiên Tân hít sâu một hơi, điều chỉnh lại đôi chân của mình, đầu nó choáng váng tới muốn xỉu. Nó đã chạy bộ suốt ba giờ trong đêm nay.

Mặc Thâm Dạ giương đôi mắt giáo hoạt nhìn nó chờ đợi nó đuối kịp anh.

“Bác, hai chúng tôi là không đánh nhau thì không quen biết, có thể cũng coi là bạn tốt đi?” Cậu cố ý nhấn mạnh vào chữ ‘tốt’.

“Ừ, xem như thế đi!” Mặc Thâm Dạ gật đầu.

“Nếu là bạn tốt cháu không thể bán đứng bác nha!” Cậu dò ý tứ nói.

“Dĩ nhiên!”

“Đây chính là chú nói nhé, nam tử hán đại trượng phu, một lời đã nói...”

“Bốn ngựa không đuổi kịp!”

“Được!” Mặc Thiên Tân đột nhiên vươn tay, thần thần bí bí nói, “Đến đây, cúi đầu xuống!”

Mặc Thâm Dạ nghi ngờ từ từ cúi đầu, Mặc Thiên mới đến gần lỗ tai của anh, ghé sát vào tai anh nói mấy câu.

Thỏ Nghiêu nhú chặt mày lại!

Hiện tại anh nên ra tay ngăn cản bọn họ lại sao? Ngộ nhờ đã thương tiểu thiếu gia thì sao? Nhưng nếu anh động thủ, sợ rằng chẳng những không bảo vệ được tiểu thiếu gia, thậm chí còn chọc cho đại thiếu gia nổi giận. Coi như anh bảo vệ tiểu thiếu gia, một nhát đánh chết đại thiếu gia, đó chính là trực

tiếp chọc giận đại thiếu gia. Tiếp đó những lão già kia sẽ bắt đầu gây chuyện làm cho mọi việc trở nên rắc rối hơn.

Nhưng là tiểu thiếu gia đang nói chuyện gì vậy? Không phải là đang bày trò ma quỷ gì để cùng phu nhân chạy trốn chứ? Như vậy đại ca nên làm sao đây?

Rốt cuộc bên quan trọng hơn đây? Anh thật sự không biết nên làm thế nào?

“A, bác hiểu rồi!” Mặc Dạ Thâm đột nhiên đứng thẳng lên, gương mặt nở nụ cười sáng lạn, giống như có chuyện gì thú vị xảy ra.

“Cứ quyết định như vậy đi, bác nhất định phải làm giúp cháu đây nhé!” Mặc Thiên Tân dặn dò lần nữa.

“Yên tâm đi, chuyện nhỏ mà thôi!”

“Vậy thì cảm ơn bác!”

“Khách khí khách khí!”

Giữa hai người không khí đột nhiên thay đổi.

“Tốt lắm, nếu lời đã nói xong rồi, vậy bác đi trước đây!” Mặc Dạ Thâm nói xong, liền xoay người hướng cửa thư phòng đi ra ngoài.

“Hẹn gặp lại bác, có rảnh rồi nhất định phải tới đây chơi với cháu đó!” Mặc Thiên Tân gương mặt vui vẻ, lưu luyến không rời nói.

Mặc Dạ Thâm đưa lưng về phía cậu, giơ tay phải của mình lên vẫy vẫy, sau đó đi ra khỏi cửa phòng.

Giải quyết xong!

Mặc Thiên Tân xoay người, nhìn gương mặt Thổ Nghiêu đang rối rắm khó hiểu, vội vàng nhiệt tình tiến lên.

“Tên nhà quê...” Cậu thay đổi gọi, thanh âm cũng thay đổi nhu hòa rất nhiều,

mặt tươi cười mà nói, “Chú yên tâm, tôi cùng bác thật ra thì cũng không có nói gì, chỉ là để cho ông ấy giúp tôi đi làm chút ít chuyện mà thôi, tôi cam đoan với chú, bác tôi tuyệt đối sẽ không giúp tôi chạy trốn, hơn nữa chú cũng có thể đem tất cả những chuyện vừa xảy ra nói lại với ba tôi, không có chuyện gì, ba sẽ không trách chú đâu... Không cần khẩn trương như vậy, thả lỏng,... Chúng tôi tiếp tục đi học!”

Cậu ta mở miệng lại gọi ‘bác tôi’, thái độ hoàn toàn so với 10’ trước hoàn toàn xoay chuyển 180°.

Thỏ Nghiêu hơi nhú chân mày.

Mới vừa anh do dự chậm chạp không ra tay, hiện tại hồi hận cũng không kịp, chỉ có thể chờ đại ca trở lại, đem những chuyện đó nói rõ ràng với anh ta.

Haizz...

Anh trầm trầm than thở trong lòng.

Lầu hai

Phòng ngủ chính.

Tử Thất Thất đang nằm ở trên giường, bên trái đặt mấy cuốn sách, bên phải để laptop, mà trên đầu giường để trái cây còn có một cốc trà, nhưng cô lại ngơ ngác ngẩn người, không nhúc nhích, không tập trung nhìn về phía trước.

Một giờ... Hai giờ... Ba giờ...

Buổi sáng cứ như vậy trôi qua, nhưng cô vẫn duy trì cái tư thế kia.

Đang suy nghĩ cái gì sao?

Không phải!

Đầu óc của cô trống rỗng, không có gì cả.

“Này, công chúa của tôi ơi, hai mắt cô vô hồn, vẻ mặt ngốc nghếch, thân thể cứng ngắc. Có phải là cần tôi giúp cô giải trừ khổ tương tư không?”

Người nào?

Tử Thất Thất nghe thấy tiếng ai đó đột nhiên quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặc Thâm Dạ đang ngồi vắt vẻo trên khung cửa sổ, ái muội mỉm cười nhìn cô.

“Làm sao anh lại tới đây?” Tử Thất Thất hơi cau mày.

“Đối với phụ nữ tôi có nguyên tắc là sẽ theo đến tận cùng đuổi đến tận cùng!” Mặc Thâm Dạ nói xong, liền nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt đầy đắc ý mặt của anh ta, sau đó nói, “Lần này anh tới tìm tôi là có việc gì?”

“Xin chỉ giáo?” Anh hỏi ngược lại.

“Ngày hôm qua anh có ý đến gần tôi, trong miệng vừa nói là thực hiện nguyện vọng của tôi, nhưng kì thực là muốn mang tôi đến tập đoàn King, để cho tôi đem tin tức có người đang theo dõi Mặc Tử Hàn nói cho anh ta biết. Từ chuyện này có thể thấy anh đang có âm mưu gì đó. Cho nên lần này tới tìm tôi, tuyệt đối không thể không có nguyên nhân!” Tử Thất Thất phân tích rõ ràng.

“Lợi hại nha!” Mặc Thâm Dạ giả bộ kinh ngạc, sau đó đi tới bên giường, cười nói, “Không nghĩ tới một người phụ nữ như cô lại có khả năng phân tích tốt thế. Thật làm cho tôi được mở rộng tầm mắt!”

“Bình thường thôi!” Tử Thất Thất khiêm tốn nói.

“Ha ha ha... Còn có người thông minh hơn cô sao? Là ai vậy?” Anh vui vẻ

hỏi.

“Thứ nhất là bạn của tôi, thứ hai chính là con trai bảo bối của tôi!”

“A? Tôi mới vừa từ con trai bảo bối của cô tới đây, chính là nó nói tôi tới thăm cô một chút!”

“Anh vừa từ đó tới sao? Đợi chút... Anh mới vừa nói thuận tiện? Đây là ý gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh, bắt được trọng điểm chất vấn.

Mặc Thâm Dạ hơi thẳng vai lên, sau đó tùy ý ngồi trên giường, nhẹ giọng trả lời, “Không có ý gì, chính là con trai cô có chút việc nhờ vả tôi làm giúp nó. Sau đó thuận tiện tới thăm bệnh tình của cô một chút. Chỉ là...” Anh đột nhiên kéo dài thanh âm, nói tiếp, “Tôi xem sắc mặt cô rất hồng hào, không giống như là có bệnh?”

“Đừng có lảng tránh sang chuyện khác, nói, Thiên Tân nó cầu xin anh làm chuyện gì?” Tử Thất Thất cố ý hỏi tới.

“Đây là chuyện giữa đàn ông với nhau, phụ nữ như cô không cần nhúng tay vào. Hơn nữa tôi làm sao có thể sẽ đem bí mật quan trọng như vậy nói ra đây?” Mặc Thâm Dạ giương mặt lên đáp.

“A? Là thế phải không? Vậy nếu như tôi cầu xin anh nói cho tôi biết, anh sẽ cự tôi sao?” Tử Thất Thất gương mặt tà ác, nắm chặt tóc anh.

“Ách...” Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt á khẩu.

Nếu như anh nói cho cô biết, anh sẽ thành người không giữ lời hứa. Nhưng nếu như anh không nói cho cô..., anh liền vi phạm nguyên tắc hành xử đối với phụ nữ của mình, này...

“Công chúa của tôi, cô cũng không cần làm khó tôi, không bằng như vậy đi, tôi cam đoan với cô, chuyện con trai bảo bối của cô bảo tôi làm tuyệt đối không phải là chuyện gì nguy hiểm gì, chẳng qua là chuyện cực kỳ nhỏ cực kỳ nhỏ mà thôi!”

“Thật?” Tử Thất Thất không quá tin tưởng anh ta.

“Đương nhiên là thật, tôi mặc dù đã từng lừa gạt người khác, nhưng mà tôi cho tới bây giờ cũng không lừa gạt phụ nữ!” Mặc Thâm Dạ kiên định.

Tử Thất Thất chân chờ suy nghĩ một chút, sau đó buông tha nói, “Được rồi, vậy tôi cũng không hỏi tới, chỉ là... Nếu như Thiên Tân đã xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ tính sổ với anh!”

“Không thành vấn đề!” Mặc Thâm Dạ vỗ ngực bảo đảm, sau đó lại lập tức thay đổi chủ đề, hỏi cô, “Cô rốt cuộc là làm sao? Bị bệnh gì?”

Tử Thất Thất trong nháy mắt lúng túng.

“Tôi không có bệnh!” Cô trả lời.

“Không có bệnh?” Mặc Thâm Dạ nghi hoặc nhìn cô xem cô có nói dối không. Sau đó tầm mắt lại nhìn xuống bên cạnh cô có rất nhiều sách cùng máy tính, trên đầu giường còn có trái cây và trà, lập tức bừng tỉnh hiểu ra mà nói, “Xem ra là do đưa em tốt của tôi, tính khí vẫn nóng nảy như vậy. Đối đãi với phụ nữ vô cùng thô lỗ, một chút cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc, lại làm cho cô không xuống giường được, thật là rất đáng giận rồi!”

Không... Không xuống giường được?

Tử Thất Thất đỏ hết cả mặt, nhưng hai mắt lại hung hăng nhìn chằm chằm anh ta.

“Chỉ là cô yên tâm đi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên gương mặt ánh lên tà ác.

“Yên tâm?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, “Yên tâm cái gì?”

“Cái này sao... Thật ra thì tôi đã sớm nghĩ tới nó sẽ làm như vậy với cô, cho nên tôi hôm nay mang đến cho cô một món đồ tốt, tôi bảo đảm chỉ cần cô ăn nó, tới hôm nay Mặc tử Hàn tuyệt đối sẽ không dám đụng tới cô!”

Ăn?

Vừa nghe đến cái này, Thất Thất đột nhiên nghĩ tới một người.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Quả nhiên... Mặc Thâm Dạ từ trong túi quần lấy ra một bình thuốc nhỏ, vừa đặt ở trong tay của cô, vừa nói, “Đây là tở mĩ nghiên cứu, chỉ cần cô ăn nó, tới hôm nay Mặc Tử Hàn nhất định không dám đụng vào cô. Cô yên tâm, thuốc này tuyệt đối vô hại không có tác dụng phụ, hơn nữa hiệu quả chỉ trong mười hai giờ, mười hai giờ đi qua, cô sẽ trở lại bình thường!”

Tử Thất Thất nhìn bình thuốc nhỏ trong tay, thấp thỏm nói, “Đây là anh nghiên cứu?”

“Không sai!”

Tử Thất Thất đỏ mề hôi!©,®! (◉_◉|||)~

“Này... Thuốc này tên gọi là gì? Chẳng lẽ là gì... PC74748... đúng không?”

Chương 165: Tiểu Thiên có ở đây không? Tôi là Hắc Sơn Lão Yêu!

Mặc Thâm Dạ kinh ngạc nhìn cô.

“Làm sao cô biết cái tên này?” Anh hỏi.

Không thể nào

Trên mặt Tử Thất Thất không chỉ mang theo xấu hổ, mà còn kèm theo cả hắc tuyến, toàn bộ vẻ mặt đã rối rắm đến giới hạn cực điểm.

Thật sự là bị cô đoán trúng? Thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

“Sẽ không phải thật sự gọi là PC74748 chứ? “ Cô nghi ngờ một lần nữa hỏi lại.

“Cô mới chỉ nói đúng một nửa, thuốc của tôi không phải PC74748, mà là PC25258!” Mặc Thâm Dạ sửa cho đúng.

PC...25258

Yêu tôi yêu tôi đi!

Đồ mờ hôi! (͡° ͜ʖ ͡°)~

Quả nhiên người này cũng không khác gì, nhưng mà nói là ngu tầm ngu mã tầm mã, thì cũng đúng, chẳng lẽ những người xuất thân từ khoa y đều dùng những cái tên kì quái này sao?! Đây được gọi là thể loại háo sắc gì vậy?

“Thuốc này... Không có vấn đề gì chứ?” Tử Thất Thất thấp thỏm trong lòng hỏi.

“Cô yên tâm đi, tuyệt đối vô hại, không có độc, không có tác dụng phụ, tôi có thể đem nhân cách và tính mạng của mình ra đảm bảo, cô để lại một trăm hai mươi quả tim đi!” Mặc Thâm Dạ tràn đầy tự tin, đối với thành quả nghiên cứu của bản thân có lòng tin mười phần.

Nhưng mà nghe lời anh ta, Tử Thất Thất lại càng thêm thấp thỏm bất an, bởi vì cái dạng lời nói này cô nghe qua đã N lần!

“Tôi... tôi trước tiên cầm đi, lúc cần thiết sẽ dùng!” Cô đem bình thuốc nhỏ trong tay nắm chặt, tạm thời cứ giữ lại.

“Được!” Khóe miệng Mặc Thâm Dạ hơi nhếch lên, sau đó nghi hoặc hỏi: “Đúng rồi, lời cô vừa nói rất giống với tựa đề của loại thuốc này, làm sao mà cô biết được?”

“Ách... Tôi có người bạn, đối với nghề nghiệp của anh cũng không khác lắm, cô ấy cũng thích nghiên cứu mấy thứ đồ kì quái này!” Tử Thất Thất trả lời.

“Hả? Có chuyện như vậy? Thế người bạn kia của cô là nam hay nữ?” Mặc Thâm Dạ tràn đầy hăng hái, gương mặt sắc khí.

“Anh hỏi làm gì?” Tử Thất Thất cảnh giác hỏi.

“Haha...” Mặc Thâm Dạ cười rất hạ lưu, ba câu không rời ý chính nói: “Tôi muốn biết cô gái trong lời cô, tôi cảm thấy chúng tôi là một đôi do trời đất tạo ra, một đôi hoàn mỹ không khuyết, cho nên...”

“Vậy thì tôi thật sự xin lỗi, vì người bạn kia của tôi là một người đàn ông chân chính!” Tử Thất Thất cắt đứt suy nghĩ của anh ta.

“Đàn ông!” Mặc Thâm Dạ lộ vẻ mặt cực kì chán ghét, sau đó âm trầm nói: “Vậy coi như xong!”

Tử Thất Thất cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đột nhiên

“Cộc, cộc, cộc”

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, sau đó truyền đến giọng nói của Hỏa Diễm Tử.

“Phu nhân, đã đến bữa trưa!”

Tử Thất Thất hốt hoảng, nhìn về phía Mặc Thâm Dạ.

Mặc Thâm Dạ ung dung cười, nói: “Tôi đi trước, hôm nào sẽ trở lại thăm cô!”

“Ừ” Cô nhỏ giọng đáp lại.

Mặc Thâm Dạ không nhanh không chậm từ trên giường đi xuống, sau đó mới sai bước đi đến trước cửa sổ, chân phải đặt trên khung cửa, ngoái đầu cười một tiếng chêu chọc, rồi anh tuấn tung người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Tử Thất Thất sau khi nhìn anh ta đã đi khỏi, nhanh chóng sửa lại nét mặt, đem bình thuốc nhỏ trong tay giấu dưới gối, sau đó nhẹ giọng trả lời: “Vào đi!”

“Rắc rắc!”

Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đẩy xe thức ăn đến cạnh giường, rồi nhanh chóng quét mọi chỗ trong phòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cửa sổ, nhìn rèm cửa tung bay trong gió.

Có người đã đến sao?

Chẳng lẽ là đại thiếu gia?

Dưới tầng một biệt thự

Hai chân Mặc Thâm Dạ vững vàng chạm xuống đất, anh ngửa đầu liếc nhìn

cửa sổ tầng hai, sau đó tay hơi chỉnh sửa lại tây trang, cuối cùng sai bước đi ra, hướng cửa lớn biệt thự.

Ngoài cửa lớn, xe đã đỗ sẵn.

Mặc Thâm Dạ ngồi ở ghế lái, cũng không vội vàng khởi động xe, mà là từ trong tây trang, lấy ra chiếc điện thoại di động.

Mặc Thiên vừa cầu xin anh giúp đỡ một việc, thật ra thì vô cùng đơn giản. Cậu bé chỉ cần đọc số điện thoại, để cho anh liên lạc với người ấy, sau đó nói với cô ta vài câu, không hơn. Mặc dù không biết nó bí mật chuẩn bị cái gì, nhưng xem xét tình huống bây giờ, bất kể có dùng biện pháp nào, cũng không thể mang theo cậu bé cùng mẹ yêu đi khỏi biệt thự, cho nên cuộc điện thoại này, gọi cũng là đáng giá.

Đây là một chữ tín của đàn ông, nên thực hiện, anh còn tự mình làm.

[Tít-----tít----tít]

Trong điện thoại một thanh âm kéo dài, một lúc sau có giọng nói:

[Alô?]

Điện thoại được kết nối, truyền đến giọng nói dịu dàng của một cô gái.

Nháy mắt tinh thần Mặc Thâm Dạ tăng lên gấp trăm lần. cười nói: [Chào em, tôi là Hắc Sơn Lão Yêu, xin hỏi Tiểu Thiển có ở đây không?]

“...” Trong điện thoại một mảnh im lặng.

Mặc Thâm Dạ chân mày hơi nhíu lên.

Anh có làm gì sai không?

Đây chính là ám hiệu Mặc Thiên Tân nói với anh, chẳng lẽ...bị chơi xỏ?

Đột nhiên trong đầu nghĩ lại đến hình ảnh cậu ghé vào lỗ tai anh nói:

“Bác cả, chờ một chút cháu sẽ đưa số điện thoại cho bác, bác giúp cháu gọi điện cho một người, bởi vì chuyện đó rất bí mật, cho nên thời điểm khi bác nghe được điện thoại phải nói ám hiệu, nếu như cô ấy trả lời “alô” thì bác phải nói là: “Xin chào, tôi là Hắc Sơn lão Yêu, xin hỏi có Tiểu Thiên ở đây không?”, như vậy cô ấy sẽ trả lời bác là: “Thật xin lỗi, tôi là Trữ Thái Thần!”, sau đó bác nói: “A, hóa ra là học trò, dạo này em có khỏe không?” Sau đó cô ấy sẽ trả lời:” Không khỏe, không khỏe, em bị đau thắt lưng chân bị chuột rút!” Rồi bác phải nói tiếp: “Em trách anh? Bị người luộc rồi hả? Uống thuốc trừ sâu DDVP à?”, cuối cùng cô ấy sẽ đáp lại: “Người đi chết đi!” Như vậy là được rồi.

Hội tưởng xong, Mặc Thâm Dạ chưa bao giờ có cảm giác bị thất bại như bây giờ.

Anh thế mà lại đi tin tưởng tâm địa gian xảo của tiểu quỷ.

Đột nhiên, trong điện thoại lại truyền đến một tiếng của con gái

[Đồ thân kinh, người là ai hả?] Trong điện thoại, Phương Lam đột nhiên mở miệng nóng nảy, tâm trạng vô cùng tức giận.

[Ách...Ngại quá, vừa lúc này là tôi đùa với cô thôi, nhưng thật sự là tiểu tử Mặc Thiên Tân nhờ tôi gọi điện tới tìm cô!?] Mặc Thâm Dạ nhẫn nại sự tức giận sắp bộc phát, giọng nói êm ái.

[Thiên Tân, nó nhờ anh tìm tôi có chuyện gì?] Phương Lam khẩn trương hỏi.

Quả thật!

Mặc Thâm Dạ xác nhận mình đã bị đùa bỡn.

[Là như thế này, nó nhờ tôi hỏi: Kế hoạch C đã thất bại, bây giờ nên làm gì?]

[Anh nói cho nó biết, trời sinh voi sinh cỏ... Dùng hết khả năng, nghe số trời!]

Mặc Thâm Dạ nghi ngờ.

Đây là ý gì?

[A... Được! Tôi nhất định sẽ chuyển lời cho nó một chữ cũng không thiếu, chỉ là tiểu thư xin hỏi cô họ gì? Có thể hay không nói cho người bạn này biết?] Vừa nghe đến giọng phụ nữ, anh tự giác lùi đuôi hồ ly.

[Muốn hỏi người khác tên trước hết phải nói tên của mình, đây chính là phép lịch sự cơ bản nhất!"]

“Haha...” Mặc Thâm Dạ cười khẽ. Vừa thấy người phụ nữ này thú vị, bản thân đủ cay cú!

[Tôi tên là Mặc Thâm Dạ, tiểu thư cô có thể gọi tôi là...]

[Đô-----]

Điện thoại đột nhiên bị tắt máy, truyền đến một âm thanh kéo dài.

Nụ cười trên mặt Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt cứng ngắc.

Tại sao đột nhiên lại cúp máy? Tên của anh đáng sợ đến thế sao?

Buồn bực...

Biệt thự Bác gia.

Phương Lam nhú chặt chân mày, hai tay nắm chặt điện thoại.

Tại sao Mặc Thâm Dạ lại gọi điện cho cô? Thiên Tân làm sao liên lạc được với hắn? Hơn nữa lại còn nói số điện thoại cho con ngựa này, chẳng lẽ bọn họ lại có thể tin tưởng nhau đến mức này? Nhưng Thiên Tân mới chỉ đến nhà họ Mặc được mấy ngày thôi mà...

Chẳng lẽ...

“Không, không, không...Sẽ không, sẽ không, sẽ không...” Cô dùng sức lắc đầu, đem một chút bất an của mình ném đi, sau đó hít một hơi thật sâu, nhìn biệt thư hoa lệ trước mắt.

Thả điện thoại di động vào trong túi, sau đó đôi chân dài của cô sai bước đi vào cửa chính nhà họ Bách.

...

Ở trong vườn.

Một cái bàn gỗ hình tròn, cái ghế có bốn thanh dựa lưng, trên bàn đặt hai tách cà phê nóng hổi cùng một bình hoa tinh xảo, trong bình chỉ cắm một bó hoa hồng đỏ.

Phương Lam và Bách Hiên ngồi đối mặt với nhau, cả hai đều cùng nhau nhìn đối phương.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Bách Hiên nhỏ giọng hỏi, trên mặt từ xưa đã luôn có hình ảnh dịu dàng.

Phương Lam cầm tách cà phê trên bàn lên, dùng thìa sắt khuấy nhẹ lên một chút, sau đó nhấp một ngụm nói: “Không có chuyện gì quan trọng chỉ là muốn nhờ anh giúp đỡ một việc?”

“Giúp cô việc gì?” Bách Hiên nghi ngờ: “việc không quan trọng?”

Phương Lam đem tách cà phê đặt xuống, vẽ mặt thành thật nhìn anh: “Tôi muốn ở nhờ chỗ anh một thời gian, anh sẽ không từ chối tôi... đúng không?”

Ở nhờ?

Cô ấy muốn ở nhờ chỗ này?

Bách Hiên chân mày khẽ nhíu lên, hỏi tiếp: “Vì sao? Vì sao lại muốn ở chỗ

này hả?”

“Bởi vì chỗ này an toàn nha!”

“An toàn? Em bị người nào đuổi giết sao?”

“Ách... Thật ra cũng không hẳn là đuổi giết, chỉ là bị người khác đuổi bắt mà thôi!”.

“Đuổi bắt?”

“Anh yên tâm, tôi tuyệt đối không làm gì xấu, cũng sẽ không gây ra phiền phức gì cho nhà họ Bách, nhưng nguyên nhân thì không thể nói cho anh biết được, anh đừng hỏi tới, anh bây giờ chỉ cần trả lời tôi một câu chắc chắn... có thể ở hay không?”

Chương 166: Anh nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh!

Bách Hiên trầm mặc nhìn cô, không khỏi hơi nghĩ ngợi.

Theo ấn tượng ban đầu của anh về cô gái này lúc nào cũng như mặt trời, không có lúc nào là không tươi cười rạng rỡ. Nhưng hiểu rõ cô, anh phát hiện người phụ nữ này tuy bề ngoài luôn tươi cười nhưng bên trong như ẩn chứa một bóng ma không cách nào xóa bỏ. Tới bây giờ, anh càng ngày càng cảm thấy người phụ nữ này giấu giếm quá nhiều bí mật, rõ ràng là trình độ học vấn cao như vậy, lại chấp nhận làm một nhân viên nhỏ trong khách sạn của anh. Rõ ràng thông minh như vậy, lại giả vờ ngu ngốc ngờ nghệch làm cho anh không hiểu nổi... Một người như vậy, tại sao lại phải ở bên cạnh Tử Thất Thất, mục đích của cô là cái gì?

Phương Lam thấy anh chậm chạp cũng không đáp lại, không khỏi có chút thất vọng, không thể làm gì khác hơn là cầm túi xách lên, nói, “Anh đã có khó khăn như vậy, vậy tôi cũng không làm phiền anh nữa, tôi sẽ nhờ người khác giúp đỡ mình. Hẹn gặp lại!”

Cô nói xong, liền từ trên ghế đứng lên, mới vừa xoay người...

“Đợi đã...!”

Bách Hiên nhẹ giọng gọi cô lại.

Phương Lam từ từ quay người lại, liếc nhìn anh.

“Cô ở lại đi, tôi sẽ tìm lý do thuyết phục ba tôi. Nếu như cô có gì cần cũng có thể nói với tôi, tôi sẽ tận lực giúp cô!”

“Thật? Anh thật chịu để cho tôi ở lại?” Phương Lam hỏi lại.

“Ừ!” Anh gật đầu.

Yes!

Phương Lam ở trong lòng âm thầm hoan hô! Chỉ là nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, rồi lại không khỏi khẽ cau mày.

“Anh không sao chứ? Tâm tình xem ra giống như không được tốt!” Chẳng lẽ anh ta còn chưa có vượt qua được cảm giác bị Từ Thất Thất từ chối sao? Cũng đúng, dù sao theo đuổi bảy năm, tổng cộng hơn 2500 ngày đêm, cũng không thể nói bỏ là có thể bỏ được.

“Tôi không sao!” Bách Hiên nhẹ giọng trả lời, cố gắng trấn tĩnh trên mặt để che giấu đi tâm trạng nặng nề trong lòng.

Mặc dù trong miệng vừa nói không sao, nhưng anh cũng không phải thật sự không sao. Kể từ khi Từ Thất Thất nói với anh những lời vô tình như vậy, tim anh luôn cảm thấy đau nhói. Mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, mỗi một nhịp đập, mỗi một lần nhẹ nhàng hô hấp, đều cảm thấy đau đớn, hơn nữa còn là rất đau rất đau... Vô cùng đau vô cùng đau... Đau đến nỗi anh đã không cách nào nở một nụ cười, đau đến nỗi anh đã không cách nào dịu dàng nói chuyện, giống như dù anh có dịu dàng thì Từ Thất Thất đều vẫn rời xa anh... Từ bỏ anh...

“Bách Hiên...” Phương Lam kêu tên của anh.

Bách Hiên khẽ ngẩng đầu lên.

Phương Lam nhìn vào biểu tình của anh, không tự chủ đưa tay mình ra, lướt qua phía trước cái bàn, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của anh, nhàn nhạt cười nói, “Cái biểu tình này không thích hợp với anh, nhanh trở lại làm một Bách Hiên dịu dàng như trước đi!”

Bách Hiên nhìn Phương Lam, từ từ mở miệng, vừa định nói gì đó, nhưng một giọng nói của phụ nữ đột nhiên xông vào, cắt đứt những điều anh sắp sửa nói ra.

“Anh Hiên?”

Phương Lam kinh ngạc quay đầu, đồng thời thu hồi bàn tay đang vuốt ve gò má của Bách Hiên.

Bách Hiên phóng tầm mắt nhìn về phía người phụ nữ đang đi tới, nhưng trên mặt lại bất giác càng trở nên nặng nề hơn, có thể nói là rất phiền não.

Đôi mắt Hạ Thủy Ngưng dò xét nhìn Phương Lam.

Mới vừa rồi cô ta đang sờ mặt anh Hiên của cô, mà thái độ của anh Hiên trong nháy mắt liền thay đổi. Cô ta rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ cô chính là người mà anh Hiên luôn gọi là Tử Thất Thất sao?

Nhẹ nhàng đi tới trước bàn, trên mặt mang một nụ cười dịu dàng, cô nói, “Anh Hiên, vị tiểu thư này là...” Cô muốn nói lại thôi, uyển chuyển hỏi thăm.

Bách Hiên hơi cau mày, đôi môi mím thật chặt, qua mặt đi không muốn trả lời cô.

Phương Lam nghi ngờ liếc nhìn Bách Hiên, vội vàng tươi cười, nói, “Tôi trước kia là nhân viên của anh ấy, bây giờ là bằng hữu của Bách Hiên, tôi tên là Phương Lam!” Cô nói xong, liền lễ phép vươn tay!

Hạ Thủy Ngưng trên mặt thoáng hiện ra một tia an tâm.

Thì ra cô không phải Tử Thất Thất.

Vội vàng vươn tay, cầm chặt tay cô, cười nói, “Xin chào, tôi tên là Hạ Thủy Ngưng, là vị hôn thê của anh Hiên!”

“Vị hôn thê?” Phương Lam kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn về phía Bách Hiên.

Bách Hiên đột nhiên từ trên ghế đứng lên, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Hạ Thủy Ngưng một cái, liền trực tiếp nói với Phương Lam, “Chúng ta đi thôi, tôi dẫn cô lên phòng xem một chút!”

Nói xong, anh liền sai bước tránh ra.

Phương Lam kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh, sau đó lại nhìn gương mặt đáng thương của Hạ Thủy Ngưng, lúng túng nói, “Ách... ngại quá, tôi... Tôi đi trước!”

Nói xong, cô liền bước nhanh đuổi theo Bách Hiên, đi phía sau anh.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Đây chính là vợ tương lai mà Bách Vân Sơn tìm cho anh ta sao? Thật trẻ tuổi, nhưng là... Tại sao không khí giữa hai người lại quái dị như vậy? Giống như là nước với lửa, một bên nhiệt tình không ngừng quần lấy anh ta, nhưng anh ta lại không ngừng đẩy Hạ Thủy Ngưng ra.

Chẳng nhẽ cô không nên ở nơi này? Cô cảm giác mình tới không đúng lúc lắm.

Mà Hạ Thủy Ngưng cô đơn đứng tại chỗ, nhìn Bách Hiên càng ngày càng đi xa, tâm trạng cô càng lúc càng đau khổ.

Kể từ sau khi sự kiện kia xảy ra, anh không chịu nhìn thẳng cô một cái, thậm chí ngay cả nói cũng không muốn nói với cô, nhìn thấy cô liền trốn mất, giống như cô là ôn dịch, là bệnh dịch lây lan vậy.

“Không quan trọng Hạ Thủy Ngưng...” Cô kiên cường tự nhủ, “Người nhất định có thể thay đổi anh ấy, người nhất định có thể để anh ấy thích người, người nhất định có thể làm cho anh ấy yêu người... Cố gắng lên, người có thể!”

Dù trải qua bao nhiêu đau khổ cô đều không sợ. Chỉ cần đạt được kết quả tốt cô sẽ cảm thấy hạnh phúc...

Tập đoàn King

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế, mặt lạnh như băng nhìn hình ảnh hiện thị trong máy vi tính. Trên màn hình chính là chiếc máy tính quan sát mà Tử Thất Thất đã nói với anh.

Thật đúng như những gì cô nói, máy vi tính kia có thể quan sát tất cả hoạt động trong tập đoàn King. Ngay cả phòng làm việc của anh cũng có thể thấy rõ ràng. Nhưng những chiếc máy theo dõi này đã được cài đặt rất lâu tại sao lại không có ai phát hiện ra? Chẳng lẽ... Trong công ty không chỉ có một nội gián?

Là ai?

Là ai dám làm chuyện này?

Anh phiền não nhắm hai mắt, dựa lưng vào bàn đọc sách, quay mặt nhìn ra cửa sổ lớn, anh đột nhiên giương đôi mắt, nhìn bầu trời rộng lớn.

Đầu tiên là theo dõi anh ở Anh, tìm cơ hội giết chết anh, hiện tại lại trà trộn vào công ty của anh. Hơn nữa hai chuyện này đều liên quan tới Mặc Thâm Dạ. Như vậy người bị nghi ngờ đầu tiên chính là Chung Khuê bởi vì hai người bọn họ có mối quan hệ rất mật thiết. Nhưng chính Mặc Thâm Dạ lại tiết lộ tin tức cho anh, tại sao anh ta lại làm thế? Chẳng lẽ không phải Chung Khuê? Chẳng lẽ là do người khác? Hay đây chỉ là hành động làm anh ta rối loạn kì thực là hai người bọn họ đang âm thầm liên hiệp, mưu đồ bất chính?

“Đáng chết!” Anh phiền não mắng, chân mày nhíu lại.

Anh nhất định phải tìm ra ai là kẻ sai khiến phía sau.

Anh nhất định phải biết được kẻ đó rốt cuộc là ai!

Chỉ là, anh có thể hoàn toàn tin tưởng không còn ai, Kim Hâm bây giờ đang tìm Phương Lam, Hỏa Diễm đang điều tra mối quan hệ của Phương Lam đồng thời canh chừng Tử Thất Thất. Thổ Nghiêu cũng đang canh chừng Mặc Thiên Tân, ba người bọn họ cũng không thể phân thân... Mà Hồ Phách bây giờ đang ở Anh, nhất thời không thể lập tức trở về. Như vậy chỉ còn Mộc Sâm cùng Thủy Điều, nhưng Mộc Sâm đối với vấn đề này không có khả năng

điều tra được hơn nữa cậu ta sẽ là con át chủ bài. Như vậy người có thể sử dụng chỉ có Thủy Diệu, nhưng là không phải vạn bất đắc dĩ... Anh cũng không muốn tìm cô.

Đáng chết!

Anh nên làm thế nào?

Mặc Tử Hàn buồn phiền nhíu chặt mi, trầm mặc gần một tiếng đồng hồ. Sau khi suy trước tính sau, anh thở dài một cái, ngồi vào ghế, cầm điện thoại, khẽ bấm xuống một dãy số, mà lập tức có người trả lời điện thoại:

“Đại ca!”

Trong điện thoại truyền tới giọng của một người phụ nữ, thanh âm của cô rất vui vẻ, rất mỉ, rất liêu nhân, không hề nén được vui vẻ cùng hưng phấn.

Mặt của Mặc Tử Hàn trong nháy mắt lạnh như băng, tâm tình nặng nề!

“Thủy Diệu, tôi có chuyện muốn cô đi làm!” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Được, đại ca xin mời ngài nói!”

“Cô đi điều tra xem Chung thúc gần đây đang làm gì, sự kiện ở Anh có liên quan tới hắn không? Còn có hắn cùng Mặc Thâm Dạ hiện tại đang có âm mưu gì? Chuyện nội gián trong công ty có liên quan tới hắn không?” Mặc Tử Hàn nói ra tất cả nghi vấn trong lòng.

“Dạ, tôi lập tức tiến hành điều tra, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

“Được!” Mặc Tử Hàn thanh âm cực kỳ khách khí, nhưng lại không vội vã cúp điện thoại.

“Đại ca?!” Thủy Diệu vội vàng gọi anh.

“Thế nào?” Mặc Tử Hàn lạnh lạnh hỏi.

“Cái đó... Ngài từ sau khi ra tù cũng không tới Bách Hoa Các, nếu như có thời gian, có thể hay không tới đây một chuyến?”

“Có chuyện gì không?” Mặc Tử Hàn muốn từ chối.

“Mấy ngày nữa ở đây sẽ tổ chức một bữa tiệc, mà yến hội ngày đó... Là sinh nhật của em!”

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, gương mặt do dự.

“Ngài có thể tới đây không? Cho dù là nói với em câu ‘sinh nhật vui vẻ’ liền lập tức rời đi, em cũng vậy hi vọng ngài có thể tới thăm tôi một chút, để em nhìn thấy ngài một chút!”

Chương 167: Thuộc phát huy tác dụng... Đây là cái loại thuốc gì?

Mặc Tử Hàn nghe thấy giọng nói của cô, một hồi im lặng do dự.

Thủy Miểu đợi gần một phút, vẫn không nghe thấy thanh âm của anh, cho nên mát mát hỏi: “Đại ca? Không thể được sao? Liên tục một chút xíu thời gian ngài cũng không có sao? Có phải là... ngài không muốn gặp em?”

Mặc Tử Hàn phiền muộn nhắm hai mắt lại, sau đó mở mắt ra, anh nói: “Tôi biết rõ rồi, đến sinh nhật cô tôi sẽ đến gặp!”

“Thật? Ngài đồng ý với em?”

“Ừ!”

“Vậy em sẽ chờ ngài, chờ đến lúc nào ngài tới mới thôi!”

“Được!”

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy ngài làm việc, bái bai!”

“Ừ!”

Sau khi Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời, mà lúc này Thủy Miểu lưu luyến không muốn cúp điện thoại, trên mặt Mặc Tử Hàn lạnh băng dị thường, mà còn chau mày, hết sức phiền muộn.

Anh phải xử lý mối quan hệ với người phụ nữ này như thế nào đây? Anh làm thế nào mở miệng với cô đây?

Nếu như là trước kia, anh sẽ lập tức đồng ý mọi yêu cầu của cô, nhưng mà vừa nãy khi nghe thấy giọng nói của cô một khắc kia, thế nhưng trong đầu

anh đều chỉ nghĩ đến Tử Thất Thất, thế nhưng anh không muốn Tử Thất Thất phát hiện ra sự tồn tại của Thủy Miêu, không muốn cô biết được mối quan hệ giữa hai người bọn họ, không muốn vì vậy mà cô tức giận anh, mà càng thêm buồn cười nhất chính là... Trong giờ phút này anh lại muốn xây dựng nhân phẩm của mình, muốn cho cô biết mình nghiêm túc đến bao nhiêu, thật lòng bao nhiêu, chung tình bao nhiêu, không phân tâm bao nhiêu, thậm chí so với cái loại đàn ông dụ dỗ như Bách Hiên tốt hơn gấp trăm lần, gấp nghìn lần, gấp vạn lần người đàn ông tốt...

“A...” Đột nhiên anh cười khẽ, tự chế giễu bản thân.

Mặc Tử Hàn anh mà cùng có cái loại thời điểm hối hận không kịp.

Buồn cười...

Thật là quá buồn cười!

Cô gái Tử Thất Thất rốt cuộc là cái thứ gì vậy? Chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ, tại sao anh lại điên cuồng muốn cô đến như thế? Cô vì sao lại khiến cho anh động lòng? Cô dựa vào cái gì mà làm cho anh nhọc lòng như thế? Tại sao cô... Tại sao cô... Tại sao anh lại muốn yêu cô như vậy?

Có ai giải thích cho anh được không?

Có ai có thể cho anh câu trả lời được không?

Có ai...có thể nói cho anh biết đáp án không?

Rốt cuộc cô dựa vào cái gì?

“Cô gái đáng chết...” Anh líu ríu mở miệng, hung hăng nói: “Là em tới trêu chọc tôi trước, tôi nhất định sẽ khiến cho em phải trả giá đắt, tôi nhất định sẽ làm cho em cả đời cũng không thể rời bỏ tôi, tôi nhất định sẽ làm cho em...không thể không có tôi!”.

Gần tối,

Tử Thất Thất cố ý ăn xong cơm tối thật nhanh, hai mắt treo trên vách tường nhìn đồng hồ báo thức. Khớp thời gian Mặc Tử Hàn trở về, hốt hoảng nằm lên trên giường đưa lưng về phía cửa phòng, thật sự nghiêm túc đắp chăn, lọ thuốc nhỏ mà Mặc Thâm Dạ đưa cho cô, cũng đã chắc chắn nằm trong lòng bàn tay, chuẩn bị kế hoạch ra ngoài.

“Cạch cạch!”

Đột nhiên vang lên âm thanh mở cửa phòng, Tử Thất Thất vội vàng nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Mặc Tử Hàn đi vào bên trong phòng, hai mắt nhìn chiếc lưng đưa về phía người anh, Tử Thất Thất nằm trên giường.

Cô ngủ thiếp đi?

Nằm ở trên giường suốt cả một ngày, lại còn có thể quen nằm như thế?

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, nhẹ nhàng sai bước chân tiêu sái đi đến mép giường, cố ý đối mặt với bóng lưng của cô, nhìn thân thể nhỏ bé của cô động dậy thấp thỏm không yên trên đệm, sau đó anh đem quần áo từng cái từng cái toàn bộ đều cởi ra, toàn thân trần truồng, đi lên trên giường, đè người xuống bên cạnh cô ở gần tai cô, khí nóng nhẹ nhàng, nói: “Nhẽ ra...Anh còn muốn, khi anh trở về, em có thể cười nói với anh một câu: “Anh đã về rồi”, như thế tối hôm nay anh sẽ để em ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho thật khỏe, nhưng mà không nghĩ tới em lại búng bình giả vờ ngủ, mà còn dám đưa lưng về phía anh, cho nên anh quyết định, chờ anh tắm xong, sẽ trừng phạt em thật tốt, yêu thương em thật tốt, để em hưởng thụ thật tốt sung sướng vui vẻ không gì sánh bằng, cho nên em hãy ngoan ngoãn nằm ở đây chờ anh, anh rất nhanh sẽ tới cùng em hô mưa gọi gió...”.

Anh nói xong, đặt trên gò má cô một nụ hôn, sau đó cười đắc ý, cơ thể cao lớn trần truồng lập tức đứng dậy bước vào trong nhà tắm.

Thời điểm cửa phòng vừa vặn đóng vào, Tử Thất Thất đột nhiên mở mắt ra.

Anh ta là cố ý...

Anh ta cố ý nói nhỏ ở bên tai của cô, cố ý phát ra thanh âm tà mị, cố ý sử dụng loại ngôn ngữ mập mờ đó, để cho cô phải sợ hãi.

Chợt, cô động đậy tay phải của mình, nhìn cái bình thuốc nho nhỏ.

Muốn uống sao? Vẫn phải uống?

Phải tin tưởng Mặc Thâm Dạ sao? Vẫn còn chưa tin anh ta?

Thật ra cô đã định không để ý đến hành vi của anh ta rồi, nhưng mà hôm nay cô rất không thoải mái, suốt cả ngày ở phía dưới căng đau không biến mất, giống như là bị lửa thiêu: lửa thiêu đốt ở phía sau, cái loại nóng rực đó còn ẩn núp dưới da thịt của cô, mãi về sau cũng không thể tản đi.

Đột nhiên, cô hạ quyết tâm!

Thôi, chết thì chết đi, chết sớm đầu thai sớm, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên uống loại thuốc kì lạ này, thật sự không có gì đáng sợ đâu.

Cô nhanh chóng mở bình thuốc nhỏ trong tay ra, lấy bên trong chừng một viên thuốc màu trắng, can đảm bỏ vào miệng, nuốt vào trong bụng, sau đó đem bình thuốc thu lại, giấu ở giữa kẽ đệm.

Mới đầu thân thể của cô còn không thấy có cảm giác gì, nhưng mà sau ba phút ngắn ngủi, cơ thể của cô liền bắt đầu nóng lên, nóng lên, sau đó càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng, tiếp theo hô hấp bắt đầu thay đổi gấp gáp, đầu cũng vì nhiệt độ tăng cao mà hỗn loạn, toàn thân đều vô cùng khó chịu.

Rốt cuộc Mặc Thâm Dạ cho cô uống cái gì?

Phản ứng như thế... Sẽ không phải là mị dược đây chứ?

...

Mười phút sau,

Mặc Tử Hàn từ phòng tắm đi ra, phía dưới chỉ đơn giản quần một cái khăn tắm, trên cơ thể trắng kiện còn tùy ý để lại những giọt nước nhỏ trong suốt, thỉnh thoảng có một vài giọt chảy xuống, theo đường cong hoàn mỹ và bắt thịt của anh chảy xuống dưới đất.

Hai mắt anh thâm thúy nhìn trên giường Tử Thất Thất vẫn nằm như cũ, khóe miệng đắc ý từ từ nhếch lên một nụ cười tà, sau đó từng bước từng bước đi từ từ đến mép giường, hơi nhấc chân lên, đột nhiên chui vào, đè ở trên người cô.

“Tử Thất Thất đừng giả vờ ngủ nữa, mở mắt ra nhanh lên!” Anh nhỏ giọng ra lệnh, thân thể từ từ đến gần xuống phía dưới.

“...” Tử Thất Thất vẫn im lặng, không có bất kì câu trả lời nào.

Mặc Tử Hàn khóe miệng nhếch lên đường cong một lần nữa cười lạnh, đem thân thể nặng nề của chính mình đè lên người cô, rồi sau đó lập tức hôn lên môi cô, cố ý nhẹ nhàng gặm cắn, để làm cho cô đau đớn, để cho cô mở mắt ra.

Nhưng mà đột nhiên...

Thân thể anh chợt chống lên, trong phút chốc rời khỏi cơ thể cô, anh cũng kinh ngạc khi nhìn gò má cô hồng hồng, còn có cả đầu đầy mồ hôi hột. Mà hô hấp của cô cũng rất rối loạn, thân thể nóng lên dị thường, ngay khi anh vừa mới hôn môi, cũng là nóng bỏng cả lên.

Cô làm sao thế?

Sốt sao?

Anh vô cùng hoảng hốt đưa tay của mình ra, đặt lên cái trán đầy mồ hôi hột, quả nhiên là rất nóng.

“Đáng chết!” Anh mắng.

Thời điểm khi anh bước vào căn phòng tại sao anh lại không chú ý đến? Còn tưởng rằng cô giả vờ ngủ, còn tưởng rằng cô cố ý muốn tránh né anh, thật ra thì anh nên sớm nghĩ ra mới đúng, ngày hôm qua cơ thể của cô bị anh thô bạo, nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng mà anh chưa từng nghĩ đến sự việc này.

“Đáng chết!” Anh lại mắng một lần nữa: “Đáng chết, đáng chết, đáng chết...”

“U...” Tử Thất Thất đột nhiên ngâm ra một tiếng, khó chịu từ từ mở hai hai mắt của mình ra, mơ mơ màng màng nhìn mặt của Mặc Tử Hàn, chậm rãi mở to miệng, lại một lần nữa rên rỉ líu ríu: “Rất... rất... nóng... nóng quá... Không... Là lạnh quá... thật khó chịu... Nóng quá... Nóng... Lạnh... lạnh quá...”

Mặc Tử Hàn cau mày thật sâu, đột nhiên nhanh chóng đi xuống giường, đem chăn đắp thật lên người cô, sau đó không chú ý đến bản thân mình bộ dạng trần truồng, nóng nảy rống to: “Hỏa Diễm!”.

“Cạch cạch!” Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa, miệng cung kính khom lưng: “Đại ca, ngài có gì sai bảo?”

“Đi gọi bác sĩ--- Mau!” Anh quát to ra lệnh, lòng như lửa đốt.

Mặc Tử Hàn hốt hoảng ngồi ở mép giường, tiện tay cầm cái áo bên cạnh gối, luôn cuốn lau mồ hôi toát ra không ngừng trên trán cô.

Tử Thất Thất mắt hoa, đầu choáng váng, hình như ý thức cũng ngày càng mờ hồ, cô mơ mơ màng màng nhìn Mặc Tử Hàn, nhưng mà không thể nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc này.

“Đại khốn kiếp...” Cô mệt mỏi mắng: “Cái người này... đại khốn kiếp...đại khốn kiếp...Tại sao... Vì sao lại đối xử với tôi như vậy...Tại sao... Tại sao... Tên khốn kiếp... Đồ tồi...” Cô nói xong, vô lực vươn tay vỗ lung tung trên ngực trần của anh, mà nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, lóe lên đau lòng.

“Đúng đúng đúng, anh là đại khốn kiếp, anh là đồ tồi, đều là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh... Em hãy ngoan ngoãn nghe lời đừng nên lộn xộn, bác sĩ rất nhanh sẽ đến, em nghe lời anh... nghe lời anh...ngoan...” Anh hoang mang nói, lời nói vừa nhỏ nhẹ lại vừa dịu dàng an ủi cô, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, thả vào trong chăn.

“Khốn kiếp... Đại khốn kiếp...Cái người này rất rất khốn kiếp...rất rất đại khốn kiếp...” Tử Thất Thất giống như một người say rượu, đang đùa giỡn như điên, hoàn toàn không biết mình đang nói xằng nói bậy những thứ gì, giống như giọng nói, ý nghĩ, cơ thể đều bị người khác khống chế, không tự chủ nói xong, không tự chủ được vô lực đâm hấn hai quả đấm, sau đó yếu ớt, ghen ngào, nói: “Khốn kiếp...Tại sao...Tại sao...Tại sao tôi lại... Thích cái tên đại khốn kiếp này...”.

Chương 168: Nói lại lần nữa... Em thích anh...!

Tử Thất Thất bật ra mấy câu như có như không, mặc dù vô cùng không rõ rệt, nhưng những lời đó rõ ràng đã lọt vào tai Mặc Tử Hàn.

Trong nháy mắt, cả người của anh cũng sững sốt.

Cô mới vừa nói gì? Thích anh?

Đây là thật sao? Cô thật sự thích anh sao?

Không thể tin được... Anh bắt đầu không tin vào lỗ tai của mình, không phải là anh nghe nhầm chứ? Không phải là anh đang nằm mơ chứ?

“Tại sao tôi lại... thích cái loại người Đại Khốn Kiếp...”

“Tại sao tôi lại... thích anh...”

“Thích anh...”

Câu nói đứt quãng, khi anh cẩn thận thăm dò, cuối cùng chỉ còn lại hai chữ ‘thích anh’, không sai, cô xác thực đã nói mấy chữ này, cô nói rồi, cô nói rồi. Cuối cùng anh đã được nghe chính miệng cô nói ra.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...” Anh hét hoảng kêu tên của cô, bàn tay nắm thân thể của cô, khẩn trương nói, “Lặp lại lần nữa, lặp lại lần nữa những điều em vừa nói, lặp lại lần nữa... Lần nữa lặp lại lần nữa...”

Anh muốn xác định lại, anh muốn xác nhận mình không có nghe lầm, chỉ cần lại một lần nữa... Nói lại lần nữa...

“Khốn kiếp... Đại Khốn Kiếp... Bại hoại...” Tử Thất Thất không ngừng nhẹ

giọng nỉ non, không ngừng mắng anh, nhưng thủy chung cũng không có nói ra câu mà anh muốn xác nhận kia, mà ý thức của cô cũng càng ngày càng không rõ rệt, cả người lúc lạnh lúc nóng, càng khó chịu, cuối cùng hai mắt của cô từ từ khép lại, hai tay vô lực rơi trên giường, nỉ non nói, “Mặc Tử Hàn... Tại sao...”

Lời nói đứt quãng đột nhiên dừng lại, Tử Thất Thất cả người rơi vào mê sảng.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng đang hôn mê của cô, nhìn đôi môi cô mím thật chặt, anh kích động lắc lắc thân thể của cô, nói, “Tử Thất Thất em tỉnh lại cho anh, em nhanh tỉnh lại cho anh... Nói với anh, lặp lại lần nữa, nói em thích anh, nói em đã thích anh rồi, nói... Nói... Nói...”

“...” Tử Thất Thất không có bất kỳ trả lời, rơi vào hôn mê.

“Người phụ nữ đáng chết, tỉnh lại cho anh —— tỉnh lại ——” Mặc Tử Hàn lớn tiếng gầm thét, tức giận lắc lắc thân thể của cô.

Tại sao tại thời điểm này cô lại cố tình rơi vào hôn mê? Tại sao không nói lại một lần nữa những lời vừa nói? Cô là cố ý sao? Cố ý như vậy trêu đùa anh sao?

Khốn kiếp —— khốn kiếp —— khốn kiếp ——

Anh nhất định phải nghe cô nói một lần nữa, anh nhất định phải lại một lần nữa xác định những lời cô vừa nói...

“Phanh ——” một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Hỏa Diễm mang theo bác sĩ vội vàng vàng chạy đến bên giường, bác sĩ hốt hoảng bắt đầu kiểm tra Tử Thất Thất. Hỏa Diễm nhanh chóng từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo choàng tắm, sau đó tay vội chân loạn mặc lên người anh. Hai mắt Mặc Tử Hàn vẫn nhìn chăm chăm vào Tử Thất Thất đang ngủ mê man, trong lòng có hốt hoảng, có gấp gáp, có lo lắng, có tức giận, cũng có vui sướng...

Rốt cuộc anh đã được nghe cô nói thích anh rồi. Tuy nhiên lại muốn lúc cô

tĩnh lại lập lại những lời đó một lần nữa. Tại thời điểm cô lập lại lần nữa, anh hi vọng không phải ‘thích anh’, là ‘em thích anh’.

...

Nửa giờ sau

Sau khi bác sĩ kiểm tra tử mĩ xong, thì kê thuốc cho cô, sau đó an tâm lau mồ hôi.

“Thế nào!” Mặc Tử Hàn ổn định lại tâm tình, lạnh lùng hỏi.

“Sẽ không có chuyện!” Bác sĩ trả lời.

“Phải?”

Mặc Tử Hàn hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hẳn, chất vấn, “Phải là có ý tứ gì?”

“Ách... Đây... Cái này...” Bác sĩ lập tức hốt hoảng, miệng cũng bắt đầu cà lăm.

“Trả lời tôi!” Âm thanh Mặc Tử Hàn rét lạnh.

“Đây... Là cái này... Đã không sao, cô ấy không sao, Tổng giám Đốc Mặc xin ngài yên tâm, vị tiểu thư này cô ấy đã thật sự không sao, tôi dám cam đoan với ngài!” Bác sĩ kinh hoảng trả lời, thanh âm hơi run rẩy.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt mê man của Tử Thất Thất, xác thực so lúc trước tốt hơn nhiều, không phải đỏ bừng rồi, hơn nữa mồ hôi trên trán cũng đã biến mất không thấy.

“Người đi ra ngoài đi, tối nay sẽ ở lại ngay phòng bên cạnh, có chuyện tôi sẽ gọi người!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Dạ!”

Bác sĩ đáp trả, lập tức xoay người đi ra khỏi cửa phòng, Hỏa Diễm cũng cùng đi ra ngoài, đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt hôn mê bất tỉnh của Tử Thất Thất, tiến lên một bước, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường.

Vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cô, sau đó nhẹ giọng nói, “Những điều em vừa nói đều là thật sao? Em nói em thích anh rồi, đây là thật tâm đúng không? Tại sao không nói sớm với anh một chút? Tại sao không cho anh biết sớm một chút? Nếu như em sớm nói với anh, anh sẽ không đối xử với em như vậy rồi... Đứa ngốc...”

Anh nói xong, thân thể lại đột nhiên từ từ di động, nằm nghiêng ở bên cạnh cô, nhìn cô không chớp mắt, không tự chủ dùng môi của mình nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, sau đó lại nhẹ nhàng cười nói, “Anh bất kể... Tử Thất Thất em đã nói rồi, em sẽ phải chịu trách nhiệm, em đã nói thích anh, như vậy... em sẽ phải phụ trách yêu anh cả đời!”

Nói xong, anh lại một lần nữa hôn lên mặt của cô, sau đó tham luyến lại hôn lên môi của cô, mỗi một cái đều là nhẹ như lướt nước, nhưng cũng tràn đầy tình yêu nồng đậm...

Thích cô!

Thích người phụ nữ vừa kiên cường vừa mạnh mẽ lại vừa xinh đẹp này...

Mười hai giờ trôi qua

Buổi sáng hôm sau

Tác dụng của thuốc trên người Tử Thất Thất đã hoàn toàn biến mất, cả buổi tối cô rơi vào hôn mê, nhưng lại cảm giác ngủ rất ngon. Hơn nữa còn có thể nghỉ ngơi rất thoải mái, thân thể trong nháy mắt thay đổi nhẹ nhàng rất nhiều, cảm giác nóng bỏng phía dưới cũng biến mất.

Cô từ từ mở mắt, nhìn thấy trần nhà, sau đó hơi quay đầu, nhìn thấy gương mặt đang ngủ của Mặc Tử Hàn, nhưng trong lòng lại có một chút bất đồng,

gương mặt anh ta biểu lộ vẻ mệt mỏi vẻ, còn có một quầng thâm dưới mắt.

Cả đêm anh ta không ngủ sao?

Sẽ không phải là bởi vì cô ngã bệnh, cho nên anh ta lo lắng chăm sóc cô suốt cả đêm chứ?

Anh ta có lòng tốt như vậy sao?

Từ từ, cô từ giường ngồi dậy, thận trọng đem chăn của mình đắp lại cho anh, sau đó lại nhìn anh mấy lần, lúc này mới rón rén xuống giường.

Đột nhiên...

Mặc Tử Hàn vươn tay ra, vững vàng bắt được tay của cô, không đợi cô phản ứng kịp, anh lại đột nhiên lật người, dùng sức vén chăn lên, vừa lật người đè cô ở phía dưới, vừa dùng chăn cuốn chặt hai người lại, cũng lập tức hôn lên đôi môi của cô.

“Um... Um ưm ưm... Um ưm...” Tử Thất Thất kinh hoảng giãy giụa, nhưng lại bị anh che miệng không nói ra được một chữ.

Mặc Tử Hàn hôn cô thật sâu, bàn tay vững vàng bắt được hai tay của cô, cả người anh đè lên người cô, khiến cho cô chỉ có thể hơi ngo nguậy thân thể của mình, mà chiếc chăn đắp trên người bọn họ theo động tác của cô mà rơi ra.

Sau khi hôn cô một lúc, Mặc Tử Hàn đột nhiên ngừng.

Tử Thất Thất gấp rút hít không khí.

“Khốn kiếp, anh cư nhiên giả bộ ngủ!” Cô lớn tiếng mắng.

“A...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười khẽ, đắc ý nói, “Không giả bộ ngủ tại sao có thể biết em quan tâm anh!”

“Người nào quan tâm anh!” Tử Thất Thất rống to phủ nhận.

“Em!”

“Tôi không có!”

“Thế ai vừa sợ anh lạnh, đem chăn trên người trùm lên trên người của anh.”

“Anh... anh...” Tử Thất Thất á khẩu không trả lời được.

Mặc Tử Hàn hai mắt sắc bén nhìn kỹ biểu hiện của cô, tâm tình trong nháy mắt cực kỳ vui mừng, vui vẻ cười ra tiếng, “Ha ha ha... Như thế nào? Không phản bác sao? Đó chính là thừa nhận em quan tâm tới anh?”

“Tôi không có!” Tử Thất Thất nhắm mắt lần nữa phủ nhận.

Mặc Tử Hàn đột nhiên cúi đầu, đem môi mình đến gần bên tai của cô, thủ thủ thỉ thỉ, mập mờ dây dưa mà nói, “Em còn nhớ rõ tối hôm qua em đã nói gì với anh không?”

Lời nói?

Tối ngày hôm cô đã nói?

“Nói cái gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Em không nhớ sao?” Anh hỏi ngược lại.

Tử Thất Thất trầm mặc hồi tưởng, tối ngày hôm qua cô uống viên thuốc Mặc Thâm Dạ đưa cho sau đó thân thể liền bắt đầu nóng lên, đầu hỗn loạn cái gì cũng nhớ rõ.

Cô có nói cái gì không? Chẳng lẽ cô không phải hôn mê luôn sao?

“Tôi... Tôi đã nói cái gì?” Cô không khỏi có chút thấp thỏm hỏi.

“Em thật sự không nhớ rõ?” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, không ngừng hồi tưởng.

Mặc Tử Hàn cố ý ngậm nhẹ vành tai của cô, khoe miệng hơi tà ác nâng lên, tà mị mà nói, “Em nói... Em thích anh!”

Tử Thất Thất trong nháy mắt khiếp sợ!

“Không thể nào!” Cô cúi kính phủ nhận.

“Đây là sự thật!” Mặc Tử Hàn xác định.

“Không thể nào... Không thể nào, không thể nào, không thể nào...” Tử Thất Thất ba lần bốn lượt phủ nhận, cuối cùng rống to, “Tôi sẽ không bao giờ nói những lời đó với anh. Đó không phải là tôi nói, tuyệt đối không phải!”

“Thế nào? Em không tin? Như vậy...” Anh hơi dừng lại, cười thâm đặng mà nói, “Anh sẽ trừng phạt em... sau đó để em ngã bệnh... sau đó em sẽ tự mình nói ra câu kia... Em thích anh! Như thế nào?”

Chương 169: Hấn dịu dàng... Khiến cho cô kinh ngạc không dứt!

Tử Thất Thất nghe thấy lời nói của anh, cảm nhận được anh đang dí sát một bộ phận nào đấy vào người cô, đang rục rịch góc đầu dây, lập tức trong tâm trí cô thấp thỏm không yên, sợ hãi nói: “Anh cấm được động vào tôi, bệnh của tôi vẫn còn chưa khỏi hẳn, ít nhất anh cũng phải để cho tôi nghỉ ngơi hai ngày, sau đó...” Cô đột nhiên muốn nói lại thôi.

“Sau đó muốn làm cái gì?” Mặc Tử Hàn tà ác hỏi tiếp.

“...” Tử Thất Thất cắn chặt môi dưới, nhú mày hung hăng nhìn chằm chằm anh.

“Sẽ thế nào? Em nói đi...” Mặc Tử Hàn truy hỏi đến cùng, đem môi của mình đặt lên trên cổ trắng nõn mịn màng của cô, hôn nhẹ.

“Mặc Tử Hàn, anh không cảm thấy mình thật quá đáng sao!”. Tử Thất Thất hét to, lại giãy dụa một lần nữa, cơ thể liên tục chuyển động.

Vốn là phía dưới của Mặc Tử Hàn đang dính thật chặt lên người cô, vốn là anh muốn cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng bởi vì động tác giãy dụa của cô, khiến cho cơ thể hai người không ngừng ma sát, mà bộ phận đại diện cho đàn ông lập tức bị động tác của cô làm cho thức tỉnh, không cách nào không chế được tự động nhô lên.

“Cô gái ngốc ngếch, không được nhúc nhích!”. Mặc Tử Hàn đột nhiên mắng nhẹ, nóng nảy ra lệnh.

Tử Thất Thất lập tức dừng lại mọi hành động, yên lặng không nhúc nhích.

Mặc Tử Hàn nhú mày thật sâu, đem hai tay cô từ từ buông ra, sau đó ôm cơ thể cô thật chặt, kề sát lên cơ thể cô, chịu đựng nói: “Cô gái ngốc ngếch

đáng chết này, em cố ý quyến rũ anh hả?”.

“Tôi... Tôi đâu có!”. Tử Thất Thất căng thẳng.

“Thế mà còn dám lộn xộn?”

“Ai đó... Không biết anh sẽ... Làm cái gì nha!”.

“Làm cái gì? Làm cái gì là cái gì?” Mặc Tử Hàn kiềm chế dục vọng nóng bỏng như lửa đốt, cố ý truy hỏi.

“Anh... Trong lòng anh là biết rõ nhất!”.

“Anh cũng không biết rõ lắm!!”.

“Hả?”

“Anh nói anh cũng không biết rõ lắm, mời em giải thích tỉ mỉ, rõ ràng đi!”.

“Anh... Anh khôn kiếp! Buông tôi ra, từ trên người tôi lăn xuống đi!”. Cô tức giận nói, lại giãy dụa một lần nữa.

Chân mày Mặc Tử Hàn càng ngày càng co lại, anh chịu đựng đã đến giới hạn.

“Tử Thất Thất anh cảnh cáo em, nếu em còn dám động đây một cái, anh liền lập tức muốn em!”. Anh quát nhẹ, uy hiếp.

Tử Thất Thất trong nháy mắt ngoan ngoãn, một lần nữa dừng lại động tác giãy dụa, nhưng mà hai mắt vẫn hung hăng nhìn trừng trừng anh, vẻ mặt biểu cảm không chịu khuất phục.

Hai cánh tay Mặc Tử Hàn đem cô ôm chặt hơn, đem cơ thể của mình dán thật chặt lên người Tử Thất Thất, sau đó dùng ý chí kiềm chế cơ thể đang nổi lên, trong nháy mắt trên trán toát ra một hàng mồ hôi hột.

“Ừ hừ...” Anh nhỏ giọng kêu rên, cơ thể hơi giật giật, cọ xát trên thân thể của

cô, sau đó chịu đựng nói: “Chờ một chút... Chờ thêm một chút nữa... Cứ để cho anh ôm em như thế, chờ một chút nữa sẽ không sao?”.

Không sao?

Tử Thất Thất nghe thấy thanh âm của anh, giống trên lưng đang đeo cả ngàn gánh nặng, nặng trĩu. Giống như anh bị ép biến thành bộ dạng không thở nổi, thế mà anh ta còn cố kiềm chế vì mình, kiên trì không ra tay với cô, chỉ dán chặt trên người cô, ôm cô, muốn không chế lửa tình đang thiêu đốt cơ thể...

Tại sao anh ta lại đối xử với cơ thể cô như thế?

Nếu mà là lúc trước, anh ta không nói hai lời mạnh mẽ chiếm đoạt cô, thế mà bây giờ anh ta lại cố gắng kiềm chế bản thân, ngăn cản bản thân, chống cự lại bản thân, chẳng lẽ...Anh ta vì lo cho sức khỏe của cô?

Không không không!

Anh ta làm sao có thể quan tâm cô đến như thế? anh ta mới không phải là loại người tốt bụng, nhưng mà...

Mười phút sau, hai mươi phút sau, nửa giờ sau, một tiếng sau...Vậy mà anh vẫn không động đậy, vẫn duy trì như cũ tư thế ôm cô, dính sát lấy cô, không có bất kì sự thay đổi nào, thậm chí ngay cả khi ở dưới thân suýt nổ tung, cũng đã chậm chậm khôi phục được trạng thái bình tĩnh, ngoan ngoãn biến hình thành nhỏ bé.

“Hô...” Anh thở ra một hơi thật sâu, dường như ngàn vạn gánh nặng trên vai đều được tháo xuống.

Tử Thất Thất nghe thấy thanh âm của anh ta, lúng túng, chần chừ, do dự, chậm rãi mở miệng, nói: “Anh... Anh có thể từ trên người tôi đi ra được không? Anh dính sát vào tôi... Tôi không thở nổi?”.

“Nên để cho anh ôm một cái, không được phép lộn xộn!”. Mặc Tử Hàn bá đạo nói, hai cánh tay liền ôm cứng lấy cô.

“Cái gì? Anh...” Tử Thất Thất khó chịu, lại không dám lộn xộn.

Tóm lại sáng sớm hôm nay anh ta bị làm sao vậy? Tính tình thay đổi sao? Tại sao giống như đứa trẻ nhỏ đánh lấy người khác? Vì cái gì mà tâm trạng của anh ta dường như rất tốt, chính xác hơn nữa đã trở thành người tốt dường như vô cùng hài lòng?

Mấy phút sau...

“Vậy đã được chưa? Ôm đủ chưa?”. Cô rầu rĩ mở miệng.

“Nằm xuống...”. Anh tham lam

Hơn 10 phút sau...

“Tôi nói...Anh muốn đè trên người tôi bao lâu nữa hả? Anh thật sự muốn đè chết tôi sao?”.

“Một chút nữa... Năm phút nữa thôi!”.

“Cái gì? Năm phút nữa?”.

Thời gian lại trôi qua năm phút...

“Tôi chịu đủ rồi!”. Tử Thất Thất giận dữ: “Anh nhanh lên một chút cút xuống cho tôi, nếu không anh hãy cho tôi một chút thoải mái, cưỡng bức tôi đi, giết chết tôi đi cũng được!”. Bị một người đàn ông nặng 80 kg đè lên người nửa tiếng đồng hồ, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy khó thở, huống chi trên cơ thể hai người lại còn đắp thêm một chiếc chăn, vốn là không khí đã ít, hiện tại cô cảm thấy rất khó chịu, giống như thở không ra hơi hít vào toàn khí các-bô-níc, tuyệt đối có thể dùng hai từ ‘bi thống’ để hình dung, thế mà người đàn ông này da mặt lại rất dày, một lần lại một lần cố kéo dài thêm thời gian, chẳng lẽ muốn biến cô thành gối ôm? Coi như là ôm gối, cũng chưa từng thấy ngày nào để gối ôm đè dưới thân thể mình?

Tên khốn kiếp, đại biến thái!

Mặc Tử Hàn nhìn ra phần nộ của cô, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Ok! Anh đứng lên”. Hắn nói xong, thì ngoan ngoãn đứng dậy rời khỏi cơ thể cô, vén chăn lên một cái, không khí trong lành liền ập đến trên mặt cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, tại sao lại đột nhiên nghe lời như thế? Chẳng lẽ là có âm mưu khác?

Cô nghi ngờ cả người ngồi bật dậy, tìm lí do muốn lập tức rời xa phạm vi trong tầm mắt anh.

“Tôi đi tắm!”. Cô nói xong, đi xuống giường.

“Khoan đã!”. Mặc Tử Hàn đột nhiên gọi cô lại

Tử Thất Thất tâm bất đầu thấp thỏm, bất an.

“Làm sao?”. Cô hỏi.

Mặc Tử Hàn đứng cách giường một bước, vòng xuống cuối giường, đi đến chỗ cô bên này, vẽ mặt dịu dàng nhìn cô nói: “Cơ thể của em vừa mới khỏe lại, không nên xuống giường đi lại nhiều, anh bế em đi tắm!”.

Cái gì?

Không... Không nên xuống giường đi lại?

Tử Thất Thất trợn mắt, há hốc mồm!

Anh ta lại có thể dám dùng văn nước Trâu mà nói ra những lời quan tâm cô như thế? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng tây rồi sao? Chẳng lẽ ngày tận thế 2012 sắp đến rồi sao?

“Không... Không cần...Tôi tự có thể đi được, tôi không sao, thật sự không sao!”. Cô vội vàng từ chối, nụ cười ở khóe miệng ý nhị hơi mang theo tia run rẩy.

“Em là người phụ nữ của anh, không cần phải khách sáo với anh!”. Mặc Tử Hàn nói xong, lại đột nhiên vươn hai tay của mình ra, đi qua trên giường ôm lấy cô, sau đó sải bước đi vào trong phòng tắm.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh ta!

Quả nhiên hôm nay anh ta vô cùng khác lạ, anh ta thật sự là Mặc Tử Hàn hả?

...

Bên trong phòng tắm

Mặc Tử Hàn bế cơ thể của cô bỏ vào trong bồn tắm, so với lần trước thái độ hoàn toàn trái ngược, chẳng những tự mình thử qua nước ấm, còn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mượt mà của cô ra phía sau, tiếp đó đôi tay vòng đến trước ngực cô.

“Anh làm cái gì vậy?”. Tử Thất Thất lúng túng túm lấy cổ áo ngủ của mình, che chắn cơ thể.

Mặc Tử Hàn nở nụ cười dịu dàng, nói: “Không cởi quần áo làm sao tắm được?”

“Tôi sẽ tự cởi, tôi cũng sẽ tự tắm, cũng không dám nhọc công làm phiền tổng giám đốc đích thân làm, không bằng...Ngài có thể đi ra ngoài nghỉ ngơi!”. Tử Thất Thất vẻ mặt căng thẳng mà từ chối nhã ý của anh.

“Có cái gì mà phải xấu hổ? Dù sao mấy ngày hôm nay đều là anh giúp em tắm!”.

“Cái gì? Anh giúp tôi tắm?”.

“Không sai, mấy ngày sau khi em hôn mê, đều là anh ôm em vào phòng tắm, sau đó giúp em tắm rửa trên cơ thể, không phải như vậy... Em cho rằng còn có ai có thể giúp em những chuyện như vậy hả?”.

Quả nhiên là anh ta!

Phút chốc trên mặt Tử Thất Thất đỏ bừng.

“Coi như là anh giúp tôi, nhưng bây giờ tôi cũng không hôn mê, tôi rất tỉnh táo, cho nên...”.

“Không được!”. Mặc Tử Hàn cự tuyệt ngắt lời cô, vừa bá đạo gỡ tay của cô xuống vừa nói: “Anh sẽ giúp em tắm, em nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng có lộn xộn. Hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, không muốn cùng với em tranh cãi, không muốn em ồn ào, cũng không muốn em tức giận, càng không muốn làm em bị tổn thương, cho nên tốt nhất là em câm miệng của em lại, không cần phải chống đối anh nữa, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cơ thể của em, chẳng lẽ còn sợ anh nhìn thấy mấy lần hả?”.

“...” Tử Thất Thất chột tràm mặt, hai đầu chân mày cau chặt lại, dùng sức nhìn chăm chăm anh ta.

Mặc dù mỗi câu nói của anh ta đều mang tính chất uy hiếp cô, nhưng thái độ của anh ta lại vô cùng dịu dàng, hơn nữa thái độ của anh ta rất ít khi dịu dàng, khiến cho trái tim cô không khỏi trở nên mềm yếu, mà anh ta nói không sai, dù có phản kháng, giãy dụa đối với anh ta cũng không có bất kì tác dụng gì, quay đầu chịu tội vẫn như cũ là cô, hơn nữa thân thể của cô anh ta cũng đã nhìn qua bao nhiêu lần, có che giấu cũng không cần thiết, nhưng mà quan trọng hơn, là anh ta lại dịu dàng như thế thật sự là khó gặp, trái tim cô đã sớm không tự chủ được không ngừng thúc giục cô động lòng, ngoan ngoãn thỏa hiệp...

Thấy cô im lặng không nói gì, Mặc Tử Hàn lại một lần nữa đi tới trước ngực của cô, sau đó dịu dàng cởi áo ngủ của cô ra, nhìn cơ thể cô mướt mà xinh đẹp...

Chương 170: Thất Thất... Có được không, anh nghĩ anh muốn em?

Tử Thất Thất không tự chủ liếc nhìn ánh mắt anh, phút chốc đỏ bừng lại xông ra gò má một lần nữa, trái tim đập bùm bùm nhảy loạn, mà Mặc Tử Hàn lại có vẻ rất bình tĩnh. Mà nét mặt lẫn trong mắt đều không có một chút sắc tình nào, chỉ nhìn cô rất bình thường, sau đó cầm khăn lông thấm nước tỉ mỉ lau chùi cơ thể cho cô, từng tý từng tý, lặp đi lặp lại, dịu dàng nhẹ nhàng, cẩn thận, động tác không có một ít dư thừa.

Kì lạ...

Tại sao anh ta lại giữ được bình tĩnh như thế?

Nhìn cơ thể cô, cũng không đụng vào người cô, chẳng lẽ một chút xíu cảm giác anh ta cũng không có? Nhưng mà rõ ràng lúc đề lên người cô anh ta phải tự kiềm chế bản thân mình không ngừng, mà bây giờ...Anh ta bình tĩnh giống như đang lau rửa một vật báu vô giá, toàn bộ mặt, trong mắt, đều là yêu thương quý trọng, mà cô ngược lại, lại khiến cô càng ngày càng căng thẳng, càng ngày càng hoảng hốt, tim càng ngày càng đập rộn lên, thậm chí khi anh lau qua người cô, cũng kèm theo nóng rực trên cơ thể cô, càng ngày càng nhạy cảm...

Rốt cuộc hôm nay anh ta bị làm sao?

Dịu dàng kì lạ... Dịu dàng dọa người!

“Vì sao em vẫn nhìn anh...”. Mặc Tử Hàn vừa nhẹ nhàng lau người cho cô vừa nói.

“Tôi đâu có nhìn anh!”. Tử Thất Thất lúng túng thu hồi tầm mắt.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn cười khế, tầm mắt di chuyển từ từ lên khuôn mặt

cô, bỗng dừng nhanh chóng tiến đến gần cô, ở trên môi cô chạm nhẹ thoáng qua nhanh chóng như một tia chớp.

Tử Thất Thất sợ hãi, mở to mắt nhìn anh, cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh... anh làm cái gì đấy?”. Cô quát nhẹ chất vấn.

“Hôn em đấy!”. Mặc Tử Hàn trả lời thành thật, động tác lau người cũng không có dừng lại.

“Hôn... Hôn... Hôn”. Đầu lưỡi Tử Thất Thất xoắn lại, hoàn toàn không thể nói ra được câu nào.

Mặc Tử Hàn nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, lại một lần nữa vui vẻ nhanh chóng dùng phương thức vừa nãy lại một lần nữa hôn nhẹ lên môi cô.

Phút chốc, cả người Tử Thất Thất đều sững sốt, định nói nhưng đều không phát ra tiếng.

Ba giây sau

“Cái tên sắc lang, biến thái, vô lại... đi chết đi!”. Cô lớn tiếng mắng, đôi tay dùng sức vung, trên người anh nước bắn lên tung tóe.

“Này, em cũng thật là ngốc nghếch, nếu cả người anh bị ướt, anh sẽ nhảy vào tắm cùng em!”. Mặc Tử Hàn lớn tiếng uy hiếp.

Tử Thất Thất nhanh chóng dùng vung tay, hung hăng nhìn chăm chăm anh, trên gương mặt đẹp trai tức giận lộ ra vẻ mặt đáng yêu giống đứa trẻ nhỏ.

Trong lòng Mặc Tử Hàn sung sướng giống như trăm hoa đua nở, nhất là nhớ lại tối hôm qua cô nói với anh câu kia, vui sướng trong lòng càng thêm nồng đậm.

“... Đầu của em ngửa ra đằng sau!”. Đột nhiên anh nhẹ giọng ra lệnh.

“Ngửa ra sau? Anh muốn làm cái gì?”. Tử Thất Thất đề phòng hỏi.

“Gọi đầu!”. Mặc Tử Hàn trả lời.

“Gọi đầu?”.

Tử Thất Thất giật mình, hoàn toàn không tưởng tượng được, anh ta lại đi nói như thế, còn muốn vì cô làm những chuyện như vậy, rốt cuộc là anh ta muốn gì? Việc này căn bản là không thích hợp?

Tuy gương mặt nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn từ từ ngửa đầu ra, đưa cổ đặt lên cạnh bồn tắm, nhưng không nhần nại được mở miệng: “Anh hôm nay rốt cuộc là uống nhầm thuốc gì? Anh thật sự là Mặc Tử Hàn sao?”.

“Làm sao? Em thật sự là không nhớ rõ tôi hôm qua đã nói cái gì với anh à?”

Mặc Tử Hàn nhân cơ hội hỏi thăm, bàn tay cũng nhẹ nhàng gọi mái tóc dài của cô, rồi cầm vòi hoa sen, xả nước lên mái tóc cô.

Tôi hôm qua?

Chân mày Tử Thất Thất nhíu chặt, cố gắng nhớ lại, nhưng mà một chút ấn tượng cũng không có.

“Mặc dù tôi không nhớ rõ, nhưng mà tôi khẳng định với anh, tôi sẽ tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ nói ra ba chữ kia với anh!”. Cô kiên quyết khẳng định lại một lần nữa.

“Chắc chắn, em xác định là chưa nói ra ba chữ kia!?”.

“Không sai, tôi xác định tôi chưa từng nói ra ba chữ kia!”.

“Em thật sự đã nói ra ba chữ kia với anh”.

“Tôi khẳng định tôi chưa từng nói ra ba chữ kia!”.

“Em đảm bảo em chưa từng nói ra ba chữ kia?”

“Tôi bảo đảm tôi chưa từng nói ra ba chữ kia?”

“Anh tin chắc là em đã nói ra ba chữ kia”.

“Như thế... Tôi nói ra ba chữ nào?”.

“Chính là tôi thích anh nha!”.

“Chính là cái gì?”

“Tôi thích anh”.

“A...” Mặc Tử Hàn cười đắc ý, gật đầu nói: “Hóa ra là như thế, anh hiểu!”.

Tử Thất Thất đột nhiên hốt hoảng.

Cô vừa nói cái gì.

Tôi thích anh?

Trời ơi!

Anh lại tiến gần vào.

“Anh... Anh là đồ khốn kiếp, sao lại bẻ cong lời tôi nói?”. Cô tức giận.

“Anh không nói gì hết, là tự em nói em thích anh, là chính em tự thừa nhận...”

“Tôi không nói, tôi đã nói là chưa bao giờ nói tôi thích anh rồi mà!”.

“Ok! Anh hiểu, em không cần phải nói lặp đi lặp lại như thế, anh hiểu được tâm ý của em, cho nên em ngoan ngoãn đừng có lộn xộn, nếu không tình cảm thật sự sẽ xuất hiện trong ánh mắt em!”. Mặc Tử Hàn giống như là đứa trẻ con nhận được kẹo, đắc ý nhìn không ra phương hướng.

Tử Thất Thất càng nói càng sai, tức giận ở trong lòng xông ra, cũng không có

chỗ nào để trút giận.

Tên đàn ông khôn khiếp này, anh ta thật sự là người đàn ông tên Mặc Tử Hàn lạnh lùng vô tình, bá đạo độc tài sao? Không da không mặt cũng phải có mức độ, nhưng mà anh ta lại vô liêm sỉ đến mức xuất quỷ nhập thần.

Khôn Kiếp! Khôn Kiếp! Khôn Kiếp!

Đại vô lại--

Khuôn mặt Mặc Tử Hàn vui vẻ, đôi tay nhẹ nhàng gọi mái tóc cô, thỉnh thoảng bóp nhẹ, thỉnh thoảng gỡ nhẹ, mỗi động tác của anh đều vô cùng chuyên nghiệp giống như thợ cắt tóc.

Tử Thất Thất buồn phiền cau mày, khó chịu nói: “Xem ra anh đối với người khác tầm gọi rất quen tay nha, nhất định thường làm như thế này với phụ nữ phải không?”.

“Sao thế? Em ghen à?”. Anh hả hê hỏi ngược lại.

“Cái gì? Ghen tị? Nực cười... Tôi đang chế nhạo anh, chế nhạo anh biết lấy lòng phụ nữ, nếu như mọi người biết được đường đường là thủ lĩnh hắc đạo, đường đường là tổng giám đốc đại nhân, lại đi lấy lòng phụ nữ nói như vậy nhất định sẽ...”.

“Anh chỉ làm những chuyện như thế đối với em!”.

Mặc Tử Hàn đột ngột cắt lời cô, Tử Thất Thất nhanh chóng sững sờ.

“Anh nói cái gì?”. Cô kinh ngạc hỏi.

“Anh nói, những chuyện lấy lòng phụ nữ này anh chỉ làm với em thôi, có lẽ em cảm thấy buồn cười, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh tầm cho phụ nữ, cũng là lần đầu tiên anh tự tay gọi đầu cho phụ nữ, và cũng là lần đầu tiên anh dịu dàng với phụ nữ, và cũng là lần đầu tiên trong đời...” Đột nhiên giọng nói của anh dừng lại, muốn nói lại thôi.

Tử Thất Thất lại một lần nữa tò mò ngửa đầu, nhìn mặt anh, thắc mắc hỏi: “Lần đầu tiên cái gì?”.

Mặc Tử Hàn chống lại tầm mắt cô, cười nói: “Em đoán đi!”.

“Tôi không biết!”. Cô trả lời ngay, chỉ muốn nghe anh trực tiếp trả lời.

Nhưng mà Mặc Tử Hàn chỉ lộ ra nụ cười dịu dàng, từ từ cúi đầu, đến gần môi cô, nhỏ giọng nói: “Nếu như em không biết, anh sẽ làm để cho em biết mới thôi!”.

Anh nói xong, liền hôn lên môi cô.

Khoảng cách Tử Thất Thất rất gần cổ anh, nhìn yết hầu anh nhô lên, nhìn cổ của anh nhẹ nhàng một lần, nuốt nước bọt, mà môi của cô bị anh nhẹ nhàng chạm vào, trì hoãn không rời đi, thật giống như chờ sự cho phép của cô mới dám tiến thêm một bước, giống như đang chờ cô đáp lại.

Trong lòng Tử Thất Thất chạy nhanh, giống như toàn thân bị không khí nóng trong phòng tắm, làm cho u mê đầu óc, mà lời nói của anh, động tác dịu dàng của anh, cũng lớn vồn ở bên tai cô, lớn vồn trên thân thể cô, không tự chủ được, cô từ từ nhắm hai mắt lại, cả người giống như bị tẩu hỏa nhập ma, quỷ thần xui khiến nhẹ nhàng mở đôi môi của mình ra, ngậm lấy môi dưới của anh, Mặc Tử Hàn chợt cười cũng đi theo môi cô ngậm lấy, giống như muốn bao trùm lên toàn bộ môi dưới của cô, cứ như thế chậm chậm, tựa như đang thưởng thức đồ ăn ngon, hai người khẽ liếm lấy cánh môi đối phương, sau đó Mặc Tử Hàn từ từ nhích sang bên trái, Tử Thất Thất phối hợp đầu di chuyển sang bên phải, nụ hôn của hai người dần dần xâm nhập, biến thành hai chiếc mỏ khép mở, nhưng động tác của Mặc Tử Hàn không hề tiến thêm bước nữa, mà Tử Thất Thất lại mê mẩn vươn đầu lưỡi của mình ra thăm dò trong miệng anh, nhẹ nhàng chạm vào đầu lưỡi anh rồi khẽ muốn lùi bước quay trở về, Mặc Tử Hàn lại biết nắm đúng thời cơ, hút đầu lưỡi của cô lại, không để cho cô rời đi, tiếp tục quấn chặt lấy lưỡi cô, mút cô, cắn cô, hơi cắn nhẹ nhẹ, kích thích cảm giác mẫn cảm của cô, khiến trong miệng của cô càng thêm ẩm ướt... Dần dần, hôn nhẹ nhàng, lại biến thành hôn cuồng nhiệt, cuối cùng là kịch liệt...

Toàn thân Tử Thất Thất bị đắm chìm, vừa vụng về hôn anh, lại to gan đưa đầu lưỡi của chính mình chạm vào cổ họng anh, mà đôi môi còn không ngừng khản trương khép mở, cùng anh triền miên say đắm... Mà Mặc Tử Hàn bị cô hấp dẫn bắt đầu không kiềm chế nổi bản thân, bàn tay không tự chủ buông mái tóc dài dính bột xà phòng của cô ra, rồi nhẹ nhàng vuốt ve vai của cô, vuốt ve xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực cô, không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve...

“Ừm...” Tử Thất Thất nhỏ giọng rên rỉ, phút chốc cơ thể tràn đầy lửa nóng.

Mặc Tử Hàn nghĩ cô không phản kháng mình chính là đồng ý, cho nên ở một nơi khác cũng chậm chậm rục rịch ngóc đầu dậy, một tay kia từ từ di chuyển trượt qua vai đi xuống phía dưới Tử Thất Thất.

“Thất Thất... Có được không? Anh nghĩ anh muốn em...”. Anh không ngừng dũa miêng lẩm bẩm.

Bỗng nhiên!

Tử Thất Thất đột ngột mở to hai mắt, thấy yết hầu Mặc Tử Hàn nhô cao, khản câu di động, trong nháy mắt lí trí phục hồi, dùng sức đẩy anh ra...

Chương 171: Ai... Phụ nữ thật phiền toái!

Cô đang làm gì?

Cô lại có thể chủ động hôn anh ta? Hơn nữa còn đem đầu lưỡi của mình vào trong miệng anh ta? Còn dùng đầu lưỡi của mình trêu đùa anh ta, thậm chí còn quên mình...dây dưa với anh ta!

Trời ạ, điên rồi, điên rồi!

Cô thế nào lại làm ra loại chuyện xấu hổ này!

Hốt hoảng vội ngồi ngay ngắn trở lại, sau đó đột nhiên ôm lấy hai chân mình, đưa lưng về phía Mặc Tử Hàn, lặng lặng trầm mặc không nói, cũng lúng túng không biết nên làm gì cho phải.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng của cô, nhìn trên sống lưng màu đỏ thắm của cô hơi hơi run rẩy, giống như là bị khiếp sợ, hoảng hốt không ngừng.

Không tự chủ, anh chìa tay của mình ra, nhẹ nhàng chạm vào sống lưng của cô.

“Đừng chạm vào tôi!”. Tử Thất Thất hoảng sợ vội vàng di chuyển lên phía trước, lớn tiếng gào thét, cũng ôm lấy chân mình chặt hơn.

Chân mày Mặc Tử Hàn hơi nhíu lại, tâm trạng tốt từ từ hạ xuống.

“Anh chỉ muốn giúp em gội sạch bọt xà phòng!”. Anh nhỏ giọng nói.

“Không cần, tự tôi sẽ gội, anh đi ra ngoài trước đi, tự tôi tắm là được rồi!”. Tử Thất Thất hoang mang, muốn đuổi anh ta đi ra ngoài.

Lúc này chân mày Mặc Tử Hàn bỗng dung nhíu thật chặt, rồi dùng sức vươn tay nắm lấy tay phải của cô, bá đạo nói: “Anh sẽ giúp em tắm, nằm xuống

nhanh lên!”.

“Thật... Thật sự không cần!”. Nhịp tim Tử Thất Thất đập nhanh, hoảng hốt cực tuyệt.

“Nằm xuống, nhanh lên!”. Mặc Tử Hàn ra lệnh, giọng nói lạnh như băng.

“Thật không...”

“Anh nói em nằm xuống”. Anh đột nhiên quát nhẹ, không cho cô từ chối.

Tử Thất Thất lặng lẽ cúi đầu, hơi do dự một chút, sau đó hai tay và hai chân từ từ thả lỏng, cơ thể cũng chậm chậm ngã ra phía sau, lại một lần nữa nằm trong bồn tắm hình tròn, cổ để ở cạnh miệng bồn tắm, mà hai mắt còn lại thì nhắm chặt, không nhìn đến mặt Mặc Tử Hàn.

Không khí... Càng ngày càng gượng gạo...

Về mặt Mặc Tử Hàn từ từ khôi phục dịu dàng, đôi tay khép lại một chút chạm vào mái tóc dài dính đầy bọt của cô, đem bọt từ trên đầu của cô từ từ gội sạch, cuối cùng đóng vòi sen lại, cầm lấy khăn lông, đem mái tóc ẩm ướt của cô trùm thật chặt.

“Xoay người lại!”. Anh nhẹ giọng ra lệnh.

Trong lòng Tử Thất Thất vẫn còn đang bùm bùm nhảy loạn, đỏ mặt cũng từ từ giảm bớt nửa phần, cô âm thầm hít sâu, cố làm cho bản thân mình bình tĩnh rồi xoay người lại, đối ngay mặt với anh, mà tầm mắt một giây cũng không dám dừng lại khi chạm vào đôi mắt nóng bỏng của anh.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng căng thẳng sợ sệt của cô, đầu tiên nói: “Em cứ yên tâm đi, hôm nay anh sẽ không có ý định chạm vào người em, anh sẽ để cho em nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất... không được em cho phép, anh sẽ không bắt em làm việc đấy!”

Nghe được lời anh nói, trong lòng Tử Thất Thất đang sợ hãi bỗng nhiên đình chỉ, hai mắt cũng kinh ngạc nhìn vào mắt anh.

Không có ý định chạm vào cô?

Không được cô cho phép?

Sẽ không bắt cô làm chuyện đấy?

Anh ta lại có thể biết dùng bộ mặt dịu dàng nói ra những câu như thế? Quả thật anh ta so với trước kia hoàn toàn trái ngược nhau, chẳng lẽ hôm qua cô đã nói cái gì với anh ta, hoặc là đã làm chuyện gì, cho nên anh ta đối xử chăm sóc cô chu đáo, dịu dàng như vậy? Chẳng lẽ hẳn đối với cô đã... thích... thật...rồi sao?

Không không không!

Cô hốt hoảng bỏ đi khả năng này, nhưng đêm ở nước Anh lời anh ta nói, một lần nữa hiện ra bên tai cô...

“Đại ca, ngài sẽ cưới tiểu thư Tử Thất Thất làm phu nhân sao?”.

“Tôi sẽ không cưới cô ấy...”

...

Vào thời điểm ấy anh ta nói câu đó rất chắc chắn, tuyệt đối không thể là giả, cô có thể xác định được là anh ta nói hoàn toàn nghiêm túc, nhưng vào giờ phút này anh ta lại dịu dàng như thế khiến cô không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả, hơn nữa mọi chuyện rất mơ hồ, bởi vì tính cách của anh ta luôn luôn thay đổi, hành động của anh ta không rõ mục đích, cho nên căn bản không thể xác định được dịu dàng là phát ra từ trong tim anh ta, hay là giả vờ có tình ý để đùa bỡn cô, trêu đùa cô.

Không có cách nào có thể xác nhận được chuyện này, thì sẽ trực tiếp phủ nhận, đây là lối suy nghĩ cô thường dùng!

Bởi vì bị thương quá nhiều, cho nên không muốn động vào những thứ ảo tưởng mờ mịt hư vô, hy vọng xa vời...

“Cảm ơn anh!”. Cô vô cùng khách khí, đối với anh nói ra ba chữ này.

Trên mặt Mặc Tử Hàn dịu dàng nhưng mày hơi cau lại, lộ ra một tia cay đắng.

“Không cần khách khí!”. Anh nhẹ giọng nói xong, khước miệng một lần nữa gọi lên nụ cười dịu dàng, thò bàn tay vào nước ấm trong bồn tắm, mở pít-tông để nước trong bồn chảy ra, sau đó vươn bàn tay thơm ngát bọt sữa tắm đang chen chúc trên tay, vẫn như cũ bắt đầu xoa lên cơ thể của cô, không mang theo bất kì tia sắc dục nào, từ trên xuống dưới xoa đều khắp cơ thể cô, đem sữa tắm xoa đều toàn thân, bôi trơn cơ thể của cô.

Nhịp tim Tử Thất Thất khôi phục tiết tấu hỗn loạn, cảm nhận được bàn tay anh đang không ngừng di chuyển trên người cô, mặc dù không có bất kì mơn trớn nào, chỉ là đơn thuần xoa loạn, nhưng mà cơ thể của cô không tự chủ nóng lên, cũng theo động tác trên bàn tay của anh xuất hiện cảm giác nhộn nhạo, nhưng mà cô liều mạng kìm nén chính mình, không chế biểu hiện khẩn cầu mạnh mẽ của mình, cố làm ra vẻ bình tĩnh nhìn vào hai mắt anh, nhìn vẻ mặt anh, nhìn anh đem đôi tay xoa đến rồi dừng lại, sau đó cầm vò hoa sen rửa trôi sữa tắm trên người cô thật sạch sẽ, chỉ để lại một mùi hương thơm mát.

Cuối cùng... Anh cầm lấy khăn tắm để ở bên cạnh, đem nước trên người cô lau đi sạch sẽ, rồi mặc lên cho cô bộ áo choàng tắm rộng thùng thình, bế cô từ bồn tắm ôm ra, sải bước đi ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

“Cảm ơn anh!”. Cô lại một lần nữa nói ra ba chữ này, liền di chuyển cơ thể, kéo chăn đắp, muốn đi ngủ.

“Đừng nhúc nhích!”. Anh ra lệnh.

Tử Thất Thất lập tức dừng động tác, nghi hoặc nhìn về phía anh.

Chỉ thấy Mặc Tử Hàn bước lên trên giường, ngồi khoanh chân ở trước mặt cô, ngồi đối diện với mặt cô một khoảng cách gần, sau đó cười cợt khăn lông trên đầu cô ra, dịu dàng nói: “Anh giúp em lau khô tóc, bên ngoài trời lạnh sẽ

bị ôm một lần nữa, sẽ nguy hiểm!”.

Trái tim Tử Thất Thất nhanh chóng rung động, cả người đều ngơ ngác sững sờ nhìn anh.

Tại sao đột nhiên lại như thế, như thế, dịu dàng như thế?

Dịu dàng khiến cho cô không thể ức chế cơ thể của chính mình trái tim nhảy căng lên...

Nhưng mà hai mươi tư tiếng trước, anh ta rõ ràng rất điên cuồng, giống như ma quỷ mà chiếm đoạt lấy cô, giống như ác ma mạnh mẽ dữ dội xâm chiếm cô, giống như quái vật muốn cắn nuốt lấy cô...

Rõ ràng lúc trước anh ta còn tàn nhẫn như thế với cô, nhưng mà lúc này anh ta lại đối với cô dịu dàng như nước...Tổn thương và chăm sóc cô, thế mà hai thứ này căn bản cũng có thể cùng tồn tại.

Thật là một người đàn ông đáng sợ...

Cuối cùng cô muốn nắm chắc anh thì phải làm thế nào?

Mặc Tử Hàn dùng hai bàn tay to của mình, cầm khăn lông trắng như tuyết lau lung tung trên đầu cô, động tác tuy có chút vụng về, nhưng lại vô cùng dịu dàng, giống như mỗi sợi tóc của cô đều là châu báu, sợ mình sơ ý một chút, liền sẽ làm đứt mỗi sợi rời ra...

Xấp xỉ mang tóc cô lau không còn một giọt nước, sau đó thả khăn lông trong tay ra, lại nhẹ nhàng cầm 1 túm tóc của cô để ở dưới mũi, vừa ngửi, vừa cười nói: “Thật kì lạ, rõ ràng anh cũng dùng loại dầu gội này, nhưng mà trên tóc của em, mùi thơm lại rất đặc biệt...”

Tử Thất Thất hốt hoảng, kích động đoạt lấy tóc của mình, nói: “Lỗi mùi của anh có vấn đề rồi, mùi hương đều giống nhau thôi!”.

“Vậy sao?”. Anh dịu dàng cười, gương mặt xảo quyệt.

Tử Thất Thất chuyển tầm mắt, không nhìn đến anh, không muốn bị dụ dỗ của anh mê hoặc.

“Anh không phải đi làm sao? Sắp muộn rồi đấy?”. Cô nhắc nhở anh, muốn anh đi khỏi.

“Hôm nay là chủ nhật, nghỉ!”. Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời, cố ý lấy một chòm tóc của cô, để dưới mũi người.

Tử Thất Thất vội vàng đoạt lại tóc mình, lúng túng nói: “Công ty của anh không phải vừa mới sáp nhập sao? Còn có thời gian ở đây mà nghỉ ngơi?”.

Mặc Tử Hàn không cam chịu cầm tóc của cô lên lần thứ ba, : “Mặc dù rất bận, nhưng luôn luôn có thời gian chăm sóc em”.

“Không cần, tôi không cần anh chăm sóc!”. Tử Thất Thất tiếp tục cùng anh tranh giành tóc.

“Nhưng mà anh muốn ở cùng em!”. Anh nói xong, hơn nữa vô cùng kiên nhẫn chơi trò tranh giành tóc cùng cô.

Tử Thất Thất bức dọc, đem toàn bộ tóc của chính mình nắm lấy trong tay, khó chịu nói: “Tôi thật sự không cần anh chăm sóc, anh đi đi, đi làm đi!”.

Bỗng nhiên...

Hai bàn tay to của Mặc Tử Hàn giữ lấy cả đầu cô, sau đó nụ hôn rơi xuống cái trán của cô, cười vui vẻ như một đứa con nít, bướng bỉnh nói:

“Anh... Không... Muốn!”.

“Anh... Anh... Anh không phải bảo là không chạm vào người tôi sao?”. Mặt cô đỏ, bối rối.

“Đây không phải là chạm, là hôn!”.

“Còn không phải đều là một!”.

“Sai! Chạm... là dùng tay, hôn... là dùng miệng”.

“Anh! Tên khốn kiếp... Đồ lừa đảo!”.

“Haha... Dù sao lừa cũng đã lừa... hay là để cho anh hôn một chút!”.

“Đừng chạm vào tôi... Tránh ra... Cút ngay... Ừm...”

“...”

Trên giường hai người mặc áo choàng tắm cái nhau âm ỉ, búng bình giống như hai đứa trẻ nhỏ, nhưng mập mờ lại giống như hai người yêu nhau thiết tha trong chuyện tình thời hiện đại...

“Cộc, cộc, cộc!”.

Tiếng gõ cửa, bỗng nhiên vang lên.

Mặc Tử Hàn ôm cơ thể xinh xắn của Tử Thất Thất, dừng lại hành động đùa giỡn, cũng dừng thanh âm cười vui.

Chân mày nhíu lại, anh thay đổi 180 độ, lạnh lùng nói: “Kẻ nào?”

“Đại ca, là tôi!”. Ngoài cửa truyền vào giọng nói của Hỏa Diễm.

“Vào!”.

Cửa phòng theo giọng nói của anh ta mở ra, ngay lập tức tiếp lời, Hỏa Diễm đứng ở cửa cúi đầu hướng về phía bọn họ cung kính, cứng nhắc mà nói: “Đại ca, phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong, xin hỏi bây giờ có dùng cơm hay không ạ?”.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lẽo nhìn chằm chằm anh ta, tâm trạng không vui, lửa giận ngút trời muốn khiển trách anh ta, nhưng mà không thể phá hư hình tượng dịu dàng, cho nên không thể làm gì khác là kiềm chế tức giận bùng nổ, nói: “Bụng bữa sáng ra vườn hoa, chúng tôi muốn dùng cơm ngoài vườn

hoa!”.

“Dạ!”. Hỏa Diễm nhận mệnh lệnh, lập tức đi ra.

Mặc Tử Hàn nhìn Tử Thất Thất đang ôm trong ngực, không khí nhanh chóng khó xử.

“Tôi... Tôi đi mặc quần áo!”. Tử Thất Thất hồi hộp nói xong, lập tức tránh ra khỏi ngực anh.

Mặc Tử Hàn bắt lấy cánh tay của cô, nghiêm trọng mà cảnh cáo: “Không cho phép nhúc nhích, ngày hôm nay chân của em đừng hòng mà chạm đất!”.

“Vì sao?”. Tử Thất Thất hỏi.

Bởi vì cơ thể của em vừa mới khỏe lại, sốt cũng vừa giảm, hơn nữa đêm hôm trước để lại thương tổn, hẳn là vẫn còn đau chứ?

Thương tổn?

Đêm hôm trước?

Tử Thất Thất chợt khép hai chân lại, hơi ma sát nên xuất hiện đau đốn lâm râm, chẳng qua là một chút xiu mà thôi.

“Tôi không sao!”. Cô bướng bỉnh phủ nhận.

“Không sao cũng phải ngoan ngoãn dừng lại cho anh, không cho phép nhúc nhích, lại càng không được đi lại!”. Anh bá đạo, cậy mạnh ra lệnh.

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm anh.

Cô có thể bướng bỉnh phản kháng hành vi đầy của anh, nhưng mà cô lại không thể phản kháng lại đối với sự dịu dàng của anh...

Không tự chủ im lặng, không tự chủ nghe lời, không tự chủ ngoan ngoãn ngồi xuống, không nhúc nhích tí nào.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt không tình nguyện của cô, nhưng mà cơ thể của cô rất thuận theo, khóe miệng không tự chủ mở rộng cười, sau đó đi xuống giường, mở tủ treo quần áo ra, ở bên trong lựa chọn một cái váy màu đỏ nhạt, rồi đi đến trước mặt cô.

“Mặc cái này đi!”. Anh quyết định.

Tử Thất Thất nhìn cái váy màu đỏ nhạt, không khỏi cau mày.

“Anh rất thích màu đỏ à?”

“Không, anh không thích màu đỏ?”. Anh nhẹ giọng trả lời, mang váy từ trên mắc hạ xuống.

“Vậy vì sao mỗi lần chọn quần áo cho tôi anh đều chọn màu đỏ?”. Cô truy hỏi đến cùng.

Mặc Tử Hàn vừa giúp cô mặc quần áo, vừa trả lời: “Bởi vì anh cảm thấy màu đỏ tượng trưng cho sự nhiệt tình, bừng bừng, ngang ngược, thẳng thắn... cũng giống như em!”.

“Vậy à?” Tử Thất Thất đỏ mặt, vội vàng nói: “Nhưng mà tôi lại cảm thấy anh rất giống màu xám tro!”.

“Vì sao?”. Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Bởi vì không trắng cũng không đen, liền giống như sương mù một tầng lại một tầng dày đặc, khiến cho tôi rất cuộc không thể đoán ra anh đang suy nghĩ gì?”.

Mặc Tử Hàn mặc quần áo cho cô xong, hai mắt sáng thẳng tắp nhìn cô giải thích, cười nói: “Nếu như không đoán ra, thì trực tiếp hỏi anh, chỉ cần là em hỏi, anh sẽ cố gắng trả lời em!”.

Tử Thất Thất sùng sờ nhìn anh.

Nếu như cô hỏi anh: “Tại sao đột nhiên đối với cô dịu dàng như thế, anh sẽ trả lời cô như thế nào?”

Nếu như cô hỏi anh: “Tại sao lại phải giữ cô bên cạnh, anh sẽ trả lời cô như thế nào?”.

Nếu như cô hỏi anh: “Tại sao lại không đồng ý cưới cô, anh sẽ trả cô như thế nào?”

Nếu như hỏi anh: Có yêu cô hay không?

Như vậy anh...

Sẽ biết trả lời cô như thế nào?

Không tự chủ, đôi môi của cô đều chậm rãi mở ra, cổ họng vừa muốn phát ra âm thanh, nhưng đột nhiên bị nghẹn lại, ngăn mình lại.

Thôi

Hỏi thì có thể như thế nào? Không hỏi thì có thể như thế nào?

Thứ tình yêu này, có bắt ép cũng không được, nếu như anh yêu cô thật sự thì một ngày nào đó anh cũng sẽ nói cho cô biết, nếu như mà anh vẫn không nói, thì chỉ có hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất chính là anh ta căn bản không yêu cô, nguyên nhân thứ hai anh căn bản cũng không biết anh yêu cô, mà mức độ anh thích người khác, cũng không có mạnh liệt đến thế...

Cô là một con người nhát gan, cũng là một con người có lòng tham, nếu như yêu thích cô, sẽ chỉ được yêu mình cô, cho cô tình yêu mãnh liệt...Mãnh liệt đến mức không thể kiểm soát và chờ đợi được sẽ phải nói cho cô biết, cô muốn mỗi ngày đều được đắm mình trong bể tình ấm áp, toàn bộ con người anh hỉ, nộ, ái,ố đều hiện ra trước mặt cô, không có một tia che giấu...

Đây chính là lòng tham của cô!

Mà cô lại không muốn đi hỏi thăm lá gan nhỏ bé kia, bởi vì hỏi thăm cái loại

kia trong lòng cô rất sợ hãi, khiến cho cô rất sợ!

Thật đúng là một ngày bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Có thể chính là cái đạo lý này!

Cho nên thừa nhận anh... Cô sợ...

Đây là chuyện mà cô sợ thứ hai trong đời!

Mà nỗi sợ thứ nhất, là có người ở bên cạnh cướp đi mất đứa con trai quý giá của cô---Mặc Thiên Tân.

Tử Thất Thất từ trong trầm tư hoàn hồn, cúi đầu mắt nhìn quần áo đã được mặc xong, sau đó cô nhàn nhạt cười, che giấu đau buồn trong lòng, nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”.

Cô nói xong, hai chân để ở mép giường, đang định bước chân xuống đất.

Trước khi hai chân cô chạm xuống đất, Mặc Tử Hàn đem cô bế lên, oán trách nói: “Anh đã nói rồi, anh không cho phép hai chân của em được chạm xuống đất!”.

“Anh nói không cho phép cũng là đúng! Bên ngoài trời lạnh mà một người bị bệnh vừa mới khỏi ốm? Chăm sóc em không phải là anh sao? Chuyện phiền toái này, anh không muốn trải nghiệm thêm một lần nữa!”.

Từ lúc nhỏ trở đi, tính mạng của tất cả mọi người anh đều không quan tâm, người nào bị bệnh, người nào bị thương, người nào mất tích, người nào chết rồi, đều không liên quan đến anh, nhưng mà trải qua tối hôm qua, nhìn bộ dạng cô phát sốt, cả trái tim giống như muốn nhảy ra ngoài, sợ hãi đến cổ họng cũng nghẹn lại, anh hốt hoảng không biết mình nên làm cái gì, mà loại cảm giác sợ hãi này anh không muốn trải qua một lần nữa, cho nên vẫn là phải đạt mục đích chính đáng, không để cho cô sinh bệnh.

Ai... Phụ nữ thật phiền toái.

Vừa mềm mại, lại nhỏ yếu, động một tí là sinh bệnh, động một tí là bị

thương, động một tí là chảy nước mắt...Thật muốn tìm cái hộp nhỏ, giấu cô ở bên trong, bảo vệ cho cô thật tốt, nhưng nếu làm như thế, cô sẽ nói anh là bá đạo, độc tài, ý muốn chiếm đoạt cao, cho nên trái cũng không đúng, mà phải cũng không đúng, cuối cùng vẫn là không thể nào biết cách đối xử với loại sinh vật kì diệu ‘phụ nữ’ này...

“Đi thôi... Bảo bối của anh!”. Anh cương chiều nói, liền bế cô sải bước ra khỏi cửa phòng.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt vui vẻ tươi cười kia, bỗng dưng hơi cau mày, nhỏ giọng nói: “Cầu xin anh... Không cần đối với tôi dịu dàng như thế...”.

“Em nói cái gì?”. Anh giả vờ không nghe rõ.

“Không có gì...”. Cô trả lời.

Chương 172: Cô gái dũng cảm... can đảm thổ lộ!

Tại vườn hoa nhà họ Mặc

Trên bãi cỏ xanh biếc, rất nhiều loại hoa tươi tranh nhau khoe sắc trên mảnh đất chuyên dụng, một hồ bơi hình tròn, nước màu lam nhạt, bị gió thổi qua, làm gợn lên từng con sóng nhỏ lan tỏa mãi. Bên cạnh hồ bơi, để một bàn ăn hình vuông, trên bàn bày đầy thịnh soạn.

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất từ lầu hai đi xuống, sải bước đi ra khỏi biệt thự, sau đó trực tiếp đi về phía bàn ăn cạnh bể bơi.

“Tại sao phải ra vườn hoa ăn điểm tâm phiên toái như vậy? Ở trong phòng ăn cũng tốt mà!” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

Mặc Tử Hàn cười khẽ, “Ngày hôm qua em đã ngồi trong phòng suốt cả một ngày, nhất định rất buồn bực, cho nên anh dẫn em ra ngoài hóng mát một chút!”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, chân mày lại hơi cau lại.

Đối với sự săn sóc dịu dàng này của anh, khiến cho lòng của cô không khỏi có chút co rút đau đớn.

“Thật ra thì tôi thật sự đã không sao, anh không cần thiết phải bế tôi, để cho tôi xuống tự đi đi!”

“Không được!” Mặc Tử Hàn cố chấp cự tuyệt.

“Tôi thật sự không sao, cho dù có chuyện, cũng không muốn anh bế tôi, tôi còn không mảnh mai yếu ớt đến thế, nhanh lên một chút thả tôi xuống!”

“Không được, anh nói không được là không được!”

“Làm sao anh bá đạo như vậy!”

“Anh chính là bá đạo như vậy, có bản lĩnh đánh thắng anh, nếu không thể thắng thì ngoan ngoãn cho anh, không cho phép lộn xộn!”

“Anh... Anh... anh...”

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, khuôn mặt vui vẻ.

Tôi hôm qua anh đã biết tâm ý của cô, hiện tại anh muốn tìm cách để cô thành thành thật thật lại một lần nữa đối với anh nói ra kia ba chữ, mà đối với cô, biện pháp tốt nhất chính là đối xử tốt với cô, để cho cô cảm nhận được sự chăm sóc của anh, sau đó để cho cô không thể rời bỏ anh, như vậy... Khi cô đã thật sự rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của anh thì sẽ không nhìn được mà nói thích anh yêu anh...

Anh sẽ chờ em... Tử Thất Thất...

...

Trước hồ bơi.

Khi gần tới bàn ăn đột nhiên Mặc Tử Hàn dừng bước, hai mắt kinh ngạc, sau đó lại lộ ra lạnh như băng hung ác, cuối cùng khuôn mặt tức giận.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn biến hóa trên mặt anh theo tầm mắt của anh quay đầu nhìn về phía bàn ăn.

“Này ~!”

Mặc Thâm Dạ đã sớm ngồi trên bàn, trong tay cầm dao nĩa, vừa ăn bữa ăn sáng, vừa hướng hai người bọn họ mỉm cười chào hỏi.

Anh ta tại sao lại ở nơi này?

Tử Thất Thất cùng Mặc tử hàn hai người ở trong lòng đồng thời nghĩ tới vấn đề giống như vậy.

“Hai người các ngươi thật đúng là ân ái nha, sáng sớm đã thân mật dính vào nhau, thật sự là làm tôi ghen tị chết đi!” Mặc Thâm Dạ mặt đỏ kị nói, chân mày thật sâu nhíu lại, dùng sức quyet miệng, vẫn tiếp tục ăn bữa sáng.

“Làm sao anh ở nơi này?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Anh tới ăn điểm tâm, vốn là sau khi rời giường muốn ra ngoài đi một chút, hoạt động một chút gân cốt, vừa vặn nhìn thấy một bàn mỹ vị, mà đúng lúc đó, bụng của anh đột nhiên réo lên, cho nên cũng không khách khí ngồi xuống ăn một chút, thế nào? Đây là bữa ăn sáng của các ngươi? Vậy thì mau tới cùng nhau ăn a!” Mặc Thâm Dạ vô cùng không khách khí nói xong, miệng lại cắn một miếng sandwich, ngoắc bọn họ tới.

Mặc Tử Hàn chân mày thật sâu nhíu lại, lạnh lùng chất vấn, “Tối hôm qua anh ở đây?”

“Không sai, nơi này là nhà của anh, anh không ở đây thì ở đâu?” anh ta một bộ dáng biết rõ còn hỏi.

“Nơi này không phải nhà của anh, về sau không cho phép anh bước chân vào đây, cút ra ngoài cho tôi!”

Cút?

Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt thay đổi lạnh như băng, cố gắng tiêu hóa hết những thứ mình vừa ăn sau đó từ từ ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói, “Mặc Tử Hàn, đừng quên tôi là anh của chú, lúc nói chuyện nhất định phải chú ý một chút từ ngữ của mình, mặc dù cá nhân tôi cũng không phải đặc biệt để ý, nhưng là tối thiểu... ở trước mặt phụ nữ cho tôi chút mặt mũi!”

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt của anh ta, anh biết rõ anh ta đã bắt đầu tức giận. Cũng đã bao nhiêu năm không nhìn thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như thế rồi? Đã bao nhiêu năm chưa từng thấy anh ta tức giận?

“A...” Anh đột nhiên cười khẽ, sải bước dài, đi tới bên cạnh bàn ăn, đem Tử Thất Thất thận trọng đặt ở trên ghế, sau đó ngồi xuống đối diện với cô, hờ hững quay đầu, nhìn mặt của anh ta, từng chữ từng câu mà nói, “Mời... Lập... tức... Cút ra khỏi nơi này!”

Lại một lần nữa dùng ánh mắt đó, anh không sợ hãi chút nào!

Mặc Thâm Dạ hai mắt âm trầm theo dõi anh, đột nhiên, khóe miệng của anh nâng lên nụ cười tà ác, giễu cợt nói, “Bảo tôi cút ra ngoài? Chú có tư cách sao? Đừng quên, nhà này ngoài mặt là của chú, nhưng ba trước khi chết không có lập bất kỳ di chúc, chú mặc dù có thể lấy thân phận Nhất Gia Chi Chủ, đó là bởi vì tôi không tranh giành với chú, nếu như hiện tại ra tòa án, tôi với thân phận là trưởng nam... quyền thừa kế chắc sẽ lớn hơn chú nhiều chứ?”

Trong nháy mắt biểu tình của Mặc Tử Hàn lạnh lùng, tức giận nhìn chằm chằm anh ta.

Tử Thất Thất ở giữa nhìn thấy trận chiến giữa hai anh em bọn họ, đột nhiên chen vào lớn tiếng nói, “Hai người các người đủ rồi, âm ỉ gì thế, có gì tốt sao? Nếu là anh em, thì không thể chung sống hòa thuận sao?”

“...”

“...”

Hai người cùng nhau trầm mặc, nhưng là thái độ rất dễ nhận thấy còn là hoàn toàn Thủy Hỏa Bất Dung.

“Tiểu Thất Thất, tôi nể mặt cô, không cùng nó tranh cãi nữa!” Mặc Thâm Dạ dời tầm mắt nhìn cô, thái độ trong nháy mắt chuyển thành bộ dáng hiền lành như một chú mèo nhỏ.

“Tiểu Thất Thất?” Mặc Tử Hàn đột nhiên giận dữ, “Ai cho anh được gọi cô ấy như vậy hả?”

“Tôi muốn gọi thế nào liền gọi như thế, mắc mớ gì tới chú?” Mặc Thâm Dạ

khó chịu cau mày.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép anh được gọi cô ấy như vậy!”

“Người phụ nữ của chú? Vậy thì thế nào? Yêu nhau cũng có thể chia tay, vợ chồng cũng có thể ly hôn, coi như cô ấy bây giờ là người phụ nữ của chú, ai có thể bảo đảm ngày mai cô ấy vẫn là người phụ nữ của chú? Nói không chừng đến ngày mai... cô ấy sẽ trở thành người của tôi!”

“Mặc Thâm Dạ!” Mặc Tử Hàn đột nhiên đứng lên, tức giận trừng mắt nhìn anh ta, hung hăng nói, “Anh tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“A... Muốn cho tôi chết?” Mặc Thâm Dạ gương mặt chê cười, giễu cợt nói, “Chỉ bằng bản lĩnh của chú sao, còn quá non!”

“Người...”

“Đủ rồi ——” Tử Thất Thất lại một lần nữa rống to, ngăn cản hai người bọn họ cãi vã.

“Mặc Thâm Dạ, anh vừa nói nể mặt tôi, không cùng anh ta tranh cãi sao? Mặc Tử Hàn, anh mới vừa mới đối xử dịu dàng với tôi mà sao giờ lại hành động như thế? Ngồi xuống cho tôi, lập tức!”

Hai người thấy cô tức giận, trừng mắt nhìn nhau một cái, sau đó Mặc Thâm Dạ thu hồi tầm mắt, Mặc Tử Hàn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, không khí... Vô cùng xấu hổ.

“Đúng rồi...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng, nhìn Tử Thất Thất nói, “Tối hôm qua ngủ có ngon không? Tôi ở trong phòng hình như nghe được rất nhiều thanh âm kỳ quái.”

“Ách...” Tử Thất Thất chần chờ, “Ừ, hoàn hảo!”

“Nó không có làm gì bất chính với cô chứ?” Anh tặc lưỡi hỏi.

“Ừ!” Tử Thất Thất lúng túng trả lời.

Mặc Thâm Dạ gương mặt tà ác, đến gần cô, nhỏ giọng nói, “Thuốc của tôi cũng không tệ lắm phải không?”

“Miễn!” Tử Thất Thất lập tức cự tuyệt.

“Ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, sau đó nói tiếp, “Thật ra thì tôi nghe được Hỏa Diễm nói các ngươi sẽ đến nơi này ăn cơm, cho nên cố ý ở lại chờ cô đấy!”

“Chờ tôi?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Không sai, có một câu muốn cô giúp tôi chuyển tới Mặc Thiên Tân!”

Thiên Tân?

“Nói cái gì?” Cô vội vàng hỏi.

“Nói với nó: trời sinh voi sinh cỏ... Tôi đã làm hết khả năng rồi. Tất cả là ý trời!” Mặc Thâm Dạ đem nguyên văn lời của Phương Lam truyền đạt lại cho cô.

Tử Thất Thất hơi cau mày.

Có người nhờ anh ta chuyển lời sao?

Chẳng lẽ là Tiểu Lam?

Như vậy chuyện ngày hôm qua anh ta nói, chẳng lẽ là Thiên Tân muốn anh ta giúp một tay liên lạc Tiểu Lam? Nhưng là ngày hôm qua anh ta rõ ràng cái gì cũng không chịu nói, tại sao hiện tại lại nói cho cô biết?

Đột nhiên, tầm mắt của cô nhìn về phía Mặc Tử Hàn ở đối diện. Anh đang tức giận, hai mắt càng thêm lạnh lùng nhìn chằm chằm người kia.

Anh ta là cố ý, cố ý nói ra những lời này để chọc giận Mặc Tử Hàn, cố ý biểu

hiện giống như anh ta cùng hai mẹ con bọn họ vô cùng thân mật, làm Mặc Tử Hàn tức giận càng lúc càng lớn, mà anh ta ở một bên vui vẻ thưởng thức, nhìn có chút hả hê.

Người đàn ông này tính tình... Thật sự có đủ ác liệt.

“Tốt lắm, tôi không quấy rầy các người ăn điểm tâm, tôi còn có chuyện, đi trước!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên đứng lên, anh ăn uống no đủ, hơn nữa cũng chơi đã, cho nên thức thời lập tức rời đi, nhưng vừa đi được mấy bước, đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người nhìn Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, “Tiểu Thất Thất, phía sau lưng của cô... có phải xăm một con rồng mắt đỏ như máu?”

Tử Thất Thất không khỏi cả kinh.

Anh ta làm sao biết?

Mặc Thâm Dạ nhìn vẻ mặt của cô, trong nháy mắt liền đoán được đáp án.

“Xem ra... Nó đã giúp cô xăm lên rồi, không trách được lại bảo vệ cô cẩn thận như vậy, chỉ là... Muốn chân chính trở thành vợ của thủ lĩnh hắc đạo, còn cần làm tiếp một chuyện rất quan trọng!”

Chuyện rất quan trọng?

Tử Thất Thất nghi ngờ, hai mắt theo dõi anh, chờ đợi anh nói tiếp, nhưng...

“Mặc Thâm Dạ, câm miệng của anh lại, nhanh lên một chút cút cho tôi” Mặc Tử Hàn đột nhiên rống giận.

“A... Tôi cảnh cáo chú Mặc Tử Hàn, nếu như muốn để cho tôi câm miệng, thì nói lễ phép một chút, bằng không tôi sẽ đem toàn bộ nói cho cô ấy biết, để cho cô ấy không dám đến gần chú!”

Mặc Tử Hàn hung hăng nhìn chằm chằm anh ta, nắm chặt hai quả đấm của mình, nhưng không mở miệng, giống như chỉ sợ anh ta sẽ làm thật.

“A... Ha ha ha... Tôi đi, bái bai!” Mặc Thâm Dạ đắc ý nói xong, liền sải bước tiêu sái tránh ra.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng anh ta nghênh ngang rời đi, sau đó lại nhìn bộ mặt tức giận khằn trương của Mặc Tử Hàn, chân mày không khỏi nhíu lại, càng ngày càng hiếu kỳ những điều mà Mặc Thâm Dạ vừa úp úp mở mở nói.

Còn phải làm một chuyện?

Muốn trở thành vợ của anh còn cần làm chuyện gì?

“Mới vừa lời của anh ta, là có ý gì?” Cô mở miệng hỏi.

Khuôn mặt Mặc Tử Hàn lạnh đi, đờ ngọn lửa tức giận vừa mới dâng lên xuống, rũ hai mắt xuống, cầm dao nĩa trên bàn, không chút để ý nói, “Dù sao anh cũng không có ý định cùng em kết hôn, em biết cũng vô ích!”

Không có ý định cùng cô kết hôn?

Tử Thất Thất nghe được câu này đồng thời, trái tim giống như bị đao đâm vào, tan nát cõi lòng.

Đây là lần thứ hai.

Quả nhiên anh ta chỉ là muốn vui đùa một chút với cô mà thôi, quả nhiên cô chỉ là một Con Rối mà thôi, quả nhiên anh ta chỉ là coi cô như một đồ vật vô tri vô giác, đuổi là đi, gọi là đến, muốn cô trở thành nhân tình bí mật...

Cô lần nữa tỉnh mộng!

Lần này hoàn toàn tỉnh táo.

“Nếu không có ý định cùng tôi kết hôn, vậy anh muốn tôi ở chỗ này ở bao lâu?” cô chợt bình tĩnh hỏi.

“Cả đời!” Anh kiên định trả lời.

“Cả đời? Anh muốn giam giữ tôi cả đời?”

Mặc Tử Hàn nghe cô hỏi..., không khỏi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bi thương của cô, nói, “anh cũng không muốn nhốt em, nếu như em muốn đi đâu, nói cho anh biết, anh sẽ dẫn em đi!”

“Anh dẫn tôi đi?”

“Không sai!”

“Vậy nếu như không có anh thì sao?” Tử Thất Thất đột nhiên hỏi ngược lại, “Nếu như không có lời của anh... Tôi cũng không thể đi đúng không?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô.

“Trả lời tôi đi, nói cho tôi biết... Có phải là không có lời nói của anh, tôi đời kiếp kiếp cũng không thể bước ra cửa chính một bước?”

“...” Mặc Tử Hàn như cũ trầm mặc, thẳng tắp nhìn hai mắt của cô.

“Trả lời tôi...”

“...”

“Trả lời tôi...”

“...”

“A...” Cô cuối cùng chỉ có thể nhẹ giọng cười một tiếng, lợi dụng nụ cười xinh đẹp che giấu nỗi đau của mình, nhàn nhạt nói, “Tôi hiểu, chúng ta ăn sáng đi!”

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt cười nhạt của cô, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, đột nhiên mở miệng, “Em thật hiểu rõ rồi sao? Nếu như anh nói anh chỉ là muốn em ở lại bên cạnh anh cả đời mà thôi, em sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh cả đời sao? Em sẽ thề tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh sao? Nếu như em có thể... Anh sẽ thả tự do cho em!”

“...” Lần này đến phiên Tử Thất Thất trầm mặc.

“Em có thể không?” Anh lại một lần nữa hỏi.

“...”

“Có thể không?”

“...”

“A...” Anh cũng đột nhiên cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói, “Anh cũng hiểu vậy, ăn sáng đi!”

Giữa hai người không khí từ mới vừa ấm áp trong nháy mắt biến chuyển thành lạnh như băng, thật vất vả anh mới đem khoảng cách của hai người gần hơn, Nhưng mà đột nhiên... Lại biến thành cách xa muôn trùng...

Cái tên Mặc Thâm Dạ kia, tại sao cô tình khơi gợi như vậy. Nếu hần không nói thì làm sao cô có thể biết được?

Hần tuyệt đối là cố ý.

Bởi vì hần có hứng thú, chính là đem sự thống khổ của người khác làm trò vui cho mình...

Đáng chết!

Biệt thự nhà họ Bách.

Bách Hiên cả đêm mất ngủ, sáng sớm liền rời giường, lại chậm chạp không đi ra khỏi phòng. Bởi vì anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt của mọi người trong nhà, càng không muốn đi làm, thậm chí ngay cả cơm cũng không muốn ăn, ngay cả nước cũng không muốn uống... Anh đã không chỉ một lần nghĩ tới cái chết, nhưng anh lại không cam lòng, không cam lòng bỏ đi bảy năm cố

gắng, cuối cùng trở thành vô ích.

“Rắc rắc!”

Anh rút cuộc mở cửa đi ra, nhưng lại lập tức thấy được khuôn mặt anh không muốn nhìn thấy nhất.

“Anh Hiên!” Hạ Thủy Ngưng nhìn anh cười, đứng ở cửa đợi anh thật lâu.

Hai mắt Bách hiên nhanh chóng lướt qua cô, sau đó trực tiếp xoay người hướng cầu thang đi, không ăn cơm, trực tiếp đi làm.

Nhưng Hạ Thủy Ngưng thấy anh hoàn toàn không để ý tới cô, lập tức sai bước vội tới trước mặt của anh, dang hai tay, ngăn trở đường đi của anh.

Hai chân Bách Hiên đột nhiên dừng lại, hai mắt rút cuộc dừng lại ở trên người của cô, lạnh lùng nói, “Tránh ra!”

“Anh Hiên, anh có thể không để ý tới em, có thể không nói chuyện với em, có thể không nhìn thấy sự tồn tại của em, nhưng là có thể nghe em nói một câu không?” Hạ Thủy Ngưng dũng cảm nói lên yêu cầu.

“Cô muốn nói gì?” Bách Hiên không nhin được hỏi.

Trên mặt Hạ Thủy Ngưng nháy mắt lộ ra nụ cười vui vẻ, hạ tay xuống, tiến lên một bước, đến gần anh nói, “Em đã hoãn đám cưới tới 3 tháng sau, em muốn dùng ba tháng để anh thích em, làm cho anh yêu em, cam tâm tình nguyện cùng em kết hôn, lấy em làm vợ, cho nên...” Cô đột nhiên cắt đứt thanh âm của mình, nhanh chóng hôn lên má anh, sau đó kiên định nói, “Em muốn anh, không phải là anh thì không được!”

Cô nói xong, liền mắc cỡ đỏ mặt, nhanh chóng chạy đi!

Bách Hiên ngơ ngác đứng sờ tại chỗ, hồi lâu cũng không hồi hồn, sau lưng lại truyền đến âm thanh hả hê của một người nào đó...

Chương 173: Anh... Tôi nay có thể sẽ không trở về!

Phương Lam đứng ở sau lưng, tận mắt nhìn thấy một màn tiết mục đặc sắc kia, khuôn mặt cô tà ác, vừa đi về phía trước, vừa vui vẻ nói: “Anh đã từng có lần nói với em: “Thời thế thay đổi, rất nhanh sẽ đến lượt em! Anh còn nói với em: Thất tình là khởi đầu, để tình yêu mới được bắt đầu! Không nghĩ đến nha...Em thật không tượng tượng được nha...Tình yêu mới của anh Bách Hiên lại đến sớm như thế, hoa đào nở vội vã như vậy, giống như là sóng thần đánh tới, dọa em nhảy dựng lên! Vì em là nhân viên và cũng là bạn tốt của anh, em không thể không nói một câu, bị một cô gái trẻ kiên quyết nói ra: “Em nhất định sẽ chiếm được anh, không có anh thì không thể được!”. Những từ ngữ như thế, anh đừng đừng là đàn ông...Lúc này anh không cảm thấy bề mặt?

Cô nói xong, giờ tay phải của mình lên hướng lên trên miệng anh tựa như đang cầm micro.

Chân mày Bách Hiên nhíu lại, nhưng mà im lặng đến mức một câu cũng không thốt ra.

Phương Lam nhìn gương mặt nhăn nhó của anh, không khỏi lắc đầu, nói: “Anh vẫn là tình cũ khó quên? Vẫn còn yêu Thất Thất sao?”.

Bách Hiên nghe được hai chữ ‘Thất Thất’. Đột nhiên đôi mắt mở to, nhìn thẳng vào hai mắt cô.

“Chuyện của anh, không cần em phải quan tâm!”. Anh lạnh lùng nói.

“Em không nghĩ là muốn quan tâm, nhưng mà sự việc đã đến nước này, anh cần gì phải không chiếm được một người con gái, mà vứt bỏ đi duyên phận trước mắt hả?”. Phương Lam không tự chủ được lại nổi lên tính bà mối.

“Không chiếm được người?”. Bách Hiên nhỏ giọng lẩm bẩm, con tim đau nhói, càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

“Không sai, Thất Thất đã thắng thần từ chối anh, cô ấy đòi với anh cũng đã nói rõ ràng rồi, cho nên anh hãy từ bỏ vọng tưởng này đi, hãy biết quý trọng cô gái ở trước mắt anh!”.

“Từ bỏ vọng tưởng này, em muốn anh từ bỏ vọng tưởng này!”. Bỗng nhiên Bách Hiên nhếch miệng mỉa mai, giễu cợt nói: “Anh cũng muốn từ bỏ vọng tưởng này, anh cũng muốn quên đi Từ Thất Thất, anh cũng muốn trở lại cuộc sống như trước kia, nhưng mà anh không làm được...Anh đã cố gắng tự thuyết phục bản thân mình, nhưng không có cách nào chính là không có cách nào hết, bởi vì nó không muốn từ bỏ...”. Tay của anh dùng sức đặt lên trên trái tim mình, đặt lên trái tim đang đau đớn dữ dội, quát nhẹ nói: “Nó không chịu để cho anh từ bỏ, nó không muốn để cho anh quên đi, nó không hề nghe theo sự điều khiển của anh, chính nó không muốn để cho anh chết tâm...Em nói anh phải làm thế nào? Anh phải làm cái gì đây?”

Phương Lam đột nhiên trầm mặc, chân mày hơi nhếch lên, nhìn khuôn mặt thương tâm muốn chết kia.

Phải làm như nào mới có thể an ủi được người đàn ông đáng thương này?

Phải làm như thế nào mới có thể biến anh trở lại bộ dạng như lúc đầu?

Phải làm như nào để cho lòng của anh, không còn đau nữa?

Rõ ràng đã nói từ rất sớm rất sớm với anh ấy, Thất Thất sẽ không để ý đến anh ấy, rõ ràng đã cố gắng ám chỉ đã cho anh sớm từ bỏ ý định trong lòng, thế nhưng anh lại không có cách nào chấp nhận được sự thật này.

Tình cảm bảy năm quá mức sâu đậm, quá mức trầm trọng, nếu như muốn bắt bản thân anh đặt tình cảm lên trên người cô gái kia, như vậy thì anh ấy sẽ không còn là Bách Hiên dịu dàng nữa rồi.

Một lòng chung tình không phân tâm, là ưu điểm lớn nhất của anh...đồng thời cũng là...khuyết điểm lớn nhất hại anh.

“Mặc dù em không biết làm cách nào để anh chết tâm với Tiểu Thất, nhưng ba tháng sau anh sẽ kết hôn cùng với cô gái kia, anh định xử lý chuyện tình cảm này như thế nào?”. Thanh âm nhẹ nhàng của cô hỏi.

“Anh sẽ nghĩ cách, tóm lại... Anh sẽ không kết hôn cùng cô ấy!”.

“Haizz...” Phương Lam thở một hơi thật dài, vẻ mặt chân thành nói với anh: “Em là một cô gái, em không thể không nhắc nhở anh, phụ nữ khi yêu một người nào đó, thì sẽ vô cùng cố chấp, có thể là đến lúc chết cũng không dừng lại, chưa thấy vực chưa quay đầu, cố chấp gần như đáng sợ... Nếu như anh thật sự không thích cô ấy, phải nhanh chóng nói rõ ràng với cô ấy, một mực né tránh, một mực không nhìn, một mực không để ý không hỏi đến, sẽ chỉ làm cho cô ấy càng ngày càng muốn chinh phục anh, em nhớ anh cũng đã từng trải qua cảm nhận này, giống như anh và Tiểu Thất, cho nên ngàn vạn lần đừng có cố gắng kéo dài thời gian kết hôn mà hãy nói cho cô ấy biết căn bản là anh không muốn cùng cô ấy kết hôn... Bởi vì phụ nữ thống hận nhất là người phụ nữ khác cướp đi hạnh phúc của mình, hận nhất người nào đã phá hỏng đi hôn lễ của cô ta, coi như là người anh thích, cô ấy cũng sẽ căm hận, đây chính là vì tình mà sinh hận, vì vậy anh phải quyết định dứt khoát, bởi vì phụ nữ thà bị người khác làm cho sáng khoái, cũng không hi vọng người khác làm cho mình đau khổ... Em nói nhiều như thế, anh đều hiểu cả chứ?”

Mỗi câu của cô Bách Hiên đều thu hết vào trong tai, sau đó hơi gật gật đầu một cái, nhẹ giọng trả lời: “Anh đã hiểu rõ rồi!”.

“Nhưng mà...” Phương Lam bỗng dừng mở miệng, gương mặt cười tà, nói: “Thân là bạn bè tốt của anh, em còn muốn nhắc nhở anh thêm một câu nữa: “Chân trời chỗ nào mà không có hoa thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một cành hoa, hoa nở nên hái thì phải hái, chứ không nên để hoa nở rồi phải bỏ cành! Haizz...” Cô đột nhiên hít sâu than thở, vỗ vỗ vai anh, thở dài nói: “Tuổi của anh không còn nhỏ nữa, nhân lúc mình còn thu hút được, cũng đừng có kén cá chọn canh, có người anh nhìn là miếng mồi ngon, thì anh nên liền trộm đi!”.

Gương mặt Bách Hiên đang nặng nề nhanh chóng phủ lên một tầng tức giận nhàn nhạt.

“Em rốt cuộc là muốn khuyên anh từ bỏ cô ấy, hay là muốn khuyên anh chấp nhận cô gái kia?”.

Bách Hiên nhìn gương mặt hả hê của cô, chỉ cảm thấy đau lòng nhanh chóng giảm xuống, thay vào đó là hỏa khí không ngừng tăng cao. Cô gái này dường như yêu thích làm cho chuyện của người khác trở nên phức tạp, hơn nữa còn yêu thích nhìn bộ dạng đau khổ của người khác, tựa như càng thương tâm, cô ấy càng vui vẻ, chỉ mong muốn ước gì người trên toàn thế giới đều khóc lóc rên rỉ, rồi cô sẽ ung dung tự tại đứng từ đằng xa mà ngắm nhìn tình cảnh có một không hai, nhưng không thể không thừa nhận, cô rất thông minh, vô cùng thông minh...

“Không bằng như thế này đi!”. Bách Hiên chợt mở miệng, giống như đã nghĩ ra một biện pháp tốt.

“Cách gì?”. Phương Lam nghi ngờ.

“Không lấy tiền thuê phòng, em phải giúp anh làm cho Hạ Thủy Ngưng từ bỏ anh, và hủy bỏ hôn lễ sau ba tháng nữa!”.

“Cái gì? Em?”. Phương Lam giật nảy người.

“Cứ quyết định như thế!”. Bách Hiên một mình quyết định, nói xong liền thẳng bước ra ngoài.

“Này, chờ em một chút, sao anh lại toàn quyền quyết định như thế? Em vẫn chưa đồng ý với anh, em không muốn dính vào mấy cái loại chuyện tình có hại cho bản thân thế này, em không đồng ý, em nhất quyết không đồng ý!”. Phương Lam đuổi theo anh, lớn tiếng nói ra.

Bước chân Bách Hiên đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn cô nói: “Được, em muốn từ chối, thế thì em phải lập tức dọn ra khỏi chỗ này!”.

“Anh... Anh uy hiếp em?”. Cô tức giận.

“Không sai, anh đang uy hiếp em, vậy em có thể làm được cái gì nào?”.

“Anh từ khi nào thay đổi thành con người vô tình như thế? Đừng quên, trước kia là em đã giúp anh!”.

“Anh cũng chưa từng quên em đã hại anh, tóm lại em bây giờ, chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất: Rời đi ngay lúc này, sẽ bị người khác bắt được... Thứ hai: Giúp anh nghĩ ra cách, anh sẽ bảo vệ em bình an vô sự...”.

“...” Phương Lam im lặng nhìn anh, tiến cũng khó lùi cũng khó.

Bách Hiên nhìn gương mặt khó xử của cô, phiền lòng của bản thân cũng đã chuyển biến tốt, toàn thân cũng đã bình tĩnh trở lại. Có nên để cho cô nếm thử chút mùi vị khổ sở, hơn nữa cô nhiều mưu ma chước quỷ như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra cách tốt nhất giúp anh giải quyết vấn đề này...Để anh chuyên tâm nghĩ ra biện pháp cướp đoạt quyền lực ở nhà họ Bách, đánh đổ sản nghiệp của Bách Vân Sơn người đứng đầu nhà họ Bách, để cho ông ấy không thể khống chế cuộc đời của anh nữa.

“Anh cho em hai mươi tư tiếng suy nghĩ, giờ này ngày mai, hãy cho anh một đáp án chắc chắn!”. Anh lạnh lùng nói ra, một lần nữa sai bước chân đi khỏi.

Phương Lam nhìn bóng lưng lạnh lùng kia, đột nhiên cảm thấy anh so với trước kia càng thêm chín chắn, ngạo nghễ, xóa bỏ hình ảnh dịu dàng, tăng thêm khí thế đàn ông, dù nội tâm vẫn như trước không bộc lộ ra, nhưng đã không còn ngu xuẩn như lần trước nữa, rốt cuộc Tử Thất Thất làm tổn thương anh, hay là tạo ra cơ hội cho anh...

“Này, Tiểu Hiên Tử Bách gia kia, anh nghe cho rõ đây, bọn cung đồng ý giúp người, nhưng mà bọn cung muốn nói cho người biết, bất kể Bồn cung có làm cái gì, hậu quả phải do người phụ trách, đến lúc đấy... Người có khóc cũng đừng trách Bồn cung phá hư nhân duyên tốt của người!”.

Cô hướng về phía anh quát to, khóe miệng Bách Hiên không tự chủ nhếch lên...

Bồn cung?

“A...” Hấn cười.

Ba ngày sau

Biệt thự nhà họ Mặc.

Trong ba ngày này, Mặc Tử Hàn không đi gặp mặt Tử Thất Thất, để cho cô yên lặng một mình hồi phục cơ thể, mà không khí giữa hai người cũng thay đổi là lạ, cả hai đều khách sáo với nhau, không có bất kỳ một cuộc cãi vã, không có bất kỳ tranh chấp, cũng không có bất kỳ một câu thừa thãi, thoát nhìn là hòa bình, nhưng mà giống như chỉ còn lại một mình sống trên thế giới, đem đôi phương vứt ra ngoài...

Buổi tối

Tử Thất Thất ăn cơm tối xong, nhanh chóng vọt một cái đi tắm, sau đó nằm lên trên giường chuẩn bị đi ngủ thật sớm.

Mà Mặc Tử Hàn cũng đi vào trong phòng, cởi quần áo của mình ra, cũng không có đi vào phòng tắm, mà trực tiếp lên trên giường, nằm vào trong chăn.

Ở hai bên giường lớn, hai người đưa lưng quay về phía nhau, cùng đắp chung một cái chăn, khoảng cách trung gian 20cm, gió lạnh không ngừng thổi vào trong khe hở, thổi lạnh giống lưng hai người.

Bỗng nhiên...

Mặc Tử Hàn giống như đang ngủ, hơi kéo một đoạn chăn.

Tử Thất Thất đột ngột giương hai mắt.

Chăn trên người chỉ còn lại một nửa, từ từ ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía Mặc Tử Hàn đang ngủ say, không thèm để ý, lại một lần nữa nằm xuống đưa lưng về phía anh, rồi nhẹ nhàng nắm chăn, từ từ kéo về phía bên mình, cho

đến khi phủ lên toàn cơ thể mới thôi, nhắm hai mắt lại, an tâm ngủ tiếp.

Bỗng nhiên lại...

Mặc Tử Hàn lại kéo chần một lần nữa, so với lúc trước dùng sức kéo nhiều hơn.

Tử Thất Thất mở mắt một lần nữa!

Chần trên người chỉ còn lại một nửa, mà cơ thể gần như đã bị lộ hết ra ngoài, nhiệt độ bình thường nhanh chóng giảm xuống...

Xảy ra chuyện gì?

Lại kéo?

Anh ta thật sự ngủ mơ sao? Sẽ không phải là đang giả vờ ngủ đấy chứ?

Nhanh chóng ngồi dậy, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, cũng không gì ra điểm kỳ điểm khác thường gì.

“Mặc Tử Hàn?”. Cô nhỏ giọng gọi tên anh, thử thăm dò.

“...” Mặc Tử Hàn im lặng, giả vờ ngủ một cách hoàn hảo.

Tử Thất Thất nhú mày, một lần nữa đưa lưng về phía anh, đôi tay dùng sức kéo chần, nhắm hai mắt trong lòng vẫn nghi ngờ, ngủ lần thứ ba.

Ai ngờ... Lần này cô chỉ mới vừa nhắm mắt, Mặc Tử Hàn liền lập tức kéo hết chần về phía anh, rõ ràng muốn nói cho cô biết, anh chưa có ngủ, mà cố ý gây sự.

Tử Thất Thất khó chịu tròn tròn hai mắt, hung hăng cắn răng.

Anh ta cố ý!

Tên đàn ông khôn kiếp cô tình không muốn cô ngủ thật ngon.

Được!

Anh muốn như thế chứ gì! Cho anh tất... Không có gì vẫn ngủ được!

Tử Thất Thất kiên quyết nhắm hai mắt, hoàn toàn không đáp lại anh, ôm người mà ngủ, lạnh lùng nhắm mắt.

Mặc Tử Hàn chờ đợi mấy phút, không thấy cô có bất kì phản ứng gì, đành phải mở mắt.

Tại sao mình lại muốn chơi trò chơi của trẻ con này với cô ấy? Anh khi nào thì thay đổi thành bộ dạng ngây thơ như vậy rồi hả? Từ lúc nào trở nên nhu nhược như thế này? Muốn bế thì cứ bế, muốn hôn thì cứ hôn, muốn làm liên làm, anh còn khó xử cái gì?

Đáng chết!

Trong lòng anh tức giận mắng!

Đột nhiên xoay người, vén chăn trên người mình lên, từ phía sau ôm cô vào lòng, đem chăn đắp thật kín lên trên cơ thể hai người.

Phút chốc, Tử Thất Thất cảm thấy ấm áp.

“Anh muốn làm gì?”. Cô mở mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ nhàn nhạt hỏi.

“Anh nghĩ anh muốn em!”. Mặc Tử Hàn mở miệng trực tiếp nói bên tai cô.

Trái tim Tử Thất Thất nhanh chóng đập điên cuồng, trên mặt như cũ vẫn giữ nét bình tĩnh, cố làm bản thân trấn định nói: “Hôm nay không được!”.

“Tại sao?”. Anh lập tức hỏi.

“Bởi vì...”. Giọng nói Tử Thất Thất hạ thấp, nhỏ giọng trả lời: “Dì cả của tôi đến rồi!”.

Mặc Tử Hàn cau mày.

Lúc nào đến thì không đến, lại nhất định đến đúng lúc này? Đáng chết... Anh đã nhẫn nại bốn ngày rồi.

“Cụ thể là bao nhiêu ngày?”. Anh rầu rĩ hỏi, đôi tay hơi khép vào, ôm cô thật chặt.

“Bảy ngày đấy!”.

“Bảy ngày?”. Cả người Mặc Tử Hàn như bị đả kích, nhắm hai mắt lại phiên não, vùi đầu vào vai cô, làm nũng giọng nỉ non: “Có thể nhanh hơn một chút được không?”.

Tử Thất Thất đỏ mặt cười (O__O|||)~

“Chuyện này, cũng không thể do tôi quyết định!”.

“Vậy do ai quyết định?”. Mặc Tử Hàn bắt đầu cố tình gây sự. Có thể nói chuyện cùng cô như thế này, tâm trạng của anh dần dần tốt lên.

“Này...” Tử Thất Thất lúng túng: “Anh phải hỏi Nữ Oa nương nương rồi!”.

“Tại sao lại phải hỏi bà ta?”

“Bởi vì bà ta sáng tạo ra loài người!”.

“Cái gì? Con người không phải do loài vượn tiến hóa thành sao? Khi nào thì bà ta sáng tạo ra?”.

“Này... Anh...” Tử Thất Thất á khẩu không trả lời được.

Tại sao anh ta đột nhiên lại trở thành con nít thế này? Rốt cuộc là anh ta có thể thay đổi được bao nhiêu tính cách? Tính tình thay đổi đến mức độ nào?

“Đúng rồi!”. Giọng Mặc Tử Hàn đột nhiên thay đổi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Tối mai có thể anh phải về muộn, cũng có thể... không về!”.

Sẽ không về!

Tử Thất Thất ngạc nhiên.

Kể từ khi cô ở trong ngôi nhà này, mặc dù chưa được bao nhiêu lâu, nhưng mà khi anh đi ra ngoài sẽ quay về nhà thật sớm, hơn nữa cũng chưa bao giờ ngủ bên ngoài, mặc dù ba ngày này bọn họ vẫn duy trì khoảng cách ‘ kính nhau như khách ‘, nhưng mỗi đêm anh sẽ tự động trở về với cô, ngủ bên cạnh cô.

Bỗng nhiên!

Cô nghĩ đến mấy câu Mặc Thâm Dạ đã nói với cô.

“... Mặc dù hắn ta rất hay thay đổi phụ nữ, bên cạnh người cũng sẽ không vượt quá mười ngày, nhưng mà có một người phụ nữ hắn vẫn chưa dừng quan hệ với cô ta...”

Trái tim cô đột nhiên thất lại, chẳng lẽ anh ta muốn tìm đến người phụ nữ kia sao?

“Vì sao?” Cô hồi hộp, bật thốt ra câu hỏi.

“Bởi vì ngày mai có một bữa tiệc rất quan trọng, có thể sẽ gặp nhiều người quen, vì vậy...” Mặc Tử Hàn không muốn nói dối quá nhiều, cho nên lựa thời cơ, muốn nói lại thôi để tự cô suy nghĩ.

“A!”. Tử Thất Thất nhẹ nhàng đáp lại.

Là do cô suy nghĩ nhiều sao?

Hơn nữa vì sao cô lại căng thẳng như thế này, còn bày ra bộ dạng ghen tị!?

Anh ta ở chung một chỗ quan hệ với ai thì sao? anh ta muốn lên giường cùng người phụ nữ nào thì sẽ làm sao? Chẳng lẽ muốn anh ta thủ thân như ngọc với cô à?

Dừng!

Không thềm nghĩ nữa...

Thích làm sao được cái loại người đây!

Cô chậm chậm nhắm hai mắt, muốn cho bản thân nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, quên hết đi phiền não.

“Thất Thất...” Đột nhiên Mặc Tử Hàn nhỏ giọng gọi cô.

“Tôi mệt rồi, ngủ đi!”. Tử Thất Thất nhẹ giọng nói với anh.

Mặc Tử Hàn nhìn gò má cô nghi ngờ, không khỏi nhíu mày, đôi tay lại một lần nữa ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của cô, cũng nhắm hai mắt lại giống cô.

Mà ngày mai... Là sinh nhật Thủy Miêu.

...

Sáng sớm hôm sau.

Mặc Tử Hàn rời giường, tắm, rửa mặt xong, mặc tây trang, Tử Thất Thất vẫn nằm ngủ trên giường ngủ say như cũ.

Anh chậm rãi đi đến cửa, mở cửa phòng ra, nhưng hai chân mãi mà vẫn chưa bước ra cửa phòng, đột nhiên quay người lại, đi đến cạnh giường, từ từ cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi cô, rồi thì thào nói: “Anh đi đây, bảo bối!”.

Nói xong, anh luyến tiếc lại hôn lên môi cô một lần nữa, rồi lập tức đứng dậy, sải bước ra khỏi cửa phòng.

“Cạch cạch!”.

Tiếng cửa đóng cửa lại vang lên, Tử Thất Thất từ từ mở hai mắt của mình ra.

Tối nay...

Anh sẽ không quay về sao?.

Chương 174: Hãy cùng tôi tham gia một bữa tiệc!

Tử Thất Thất từ từ ngồi dậy, chậm rãi đứng lên, sau đó từng bước từng bước đi tới phía trước cửa sổ, nhìn thấy Mặc Tử Hàn đi ra khỏi cửa biệt thự.

Hôm nay anh ăn mặc rất lịch sự, một thân trắng trang nhã bên trong là một chiếc áo sơ mi màu đen, cà vạt màu bạc, kẹp cravate màu vàng, trên ngực trái cài một chiếc khăn tay, nhìn anh thật tuấn mỹ, đẹp trai...

Mà theo như cô nhớ, lần trước trong bữa tiệc thống nhất công ty anh mặc vô cùng tùy ý, không mặc quần áo cầu kì như vậy, rốt cuộc là bữa tiệc quan trọng như thế nào, lại làm cho anh ăn mặc chỉnh chu như thế?

Hay là... Anh đi gặp một người rất quan trọng?

Đột nhiên!

Mặc Tử Hàn đang ngồi lên xe hờ hững xoay người, nhìn về phía cửa sổ cô đang đứng.

Tử Thất Thất hốt hoảng vội vàng ngồi xổm xuống, tránh khỏi để cho anh phát hiện.

Tim của cô đang nhảy loạn lên, mơ hồ co rút đau đớn.

Rất bất an...

Cảm giác rất quái lạ, nhưng là cô lại không biết là tại sao, dù sao chính là không thoải mái, vô cùng... Không thoải mái!

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tử Thất Thất cảm thấy ngày hôm nay trôi qua rất lâu.

Cơm tối

Trên bàn ăn

Mặc Thiên Tân hết sức vui vẻ hưởng thụ mỹ vị trên bàn, nhưng nó vẫn chú ý tới phản ứng khác thường của Tử Thất Thất, nhìn thấy mẹ không ăn miếng nào, thỉnh thoảng không tự chủ, hai hàng lông mày khẽ nhú lên.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Tại sao không ăn cơm?” Cậu nghi ngờ hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, hồn phách như đi vào cõi thần tiên.

“Mẹ? Mẹ? Mẹ ——” Mặc Thiên Tân đột nhiên rống to.

Tử Thất Thất đột nhiên hồi hồn, kinh hoảng nói, “Thế nào? Ba con trở về chưa?” Cô bật thốt lên hỏi, hoàn toàn không kịp suy nghĩ.

“Nha... Mẹ, thì ra là mẹ đang suy nghĩ về ba nha!” Mặc Thiên Tân bừng tỉnh hiểu ra, gương mặt giả tạo cười.

“Mẹ nào có!” Tử Thất Thất vội vàng phủ nhận.

“Được rồi được rồi, không cần ngưng ngừng, phụ nữ nghĩ tới đàn ông, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống chi mẹ đang nghĩ tới ba con nha, con vui còn không kịp!”

“Mẹ không có, con đừng ở đó nói hươu nói vượn!”

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân giả bộ giật mình, nói, “Mẹ từ lúc nào học được mở mắt nói dối rồi? Gạt người cũng không phải là hành động tốt a!..”

Tử Thất Thất đỏ mặt hời!©,®!

Cô đã không cách nào phản bác lại cho nên chỉ có thể trầm mặc.

“Hắc hắc he he...” Mặc Thiên Tân cười tà.

Tử Thất Thất hốt hoảng để chén đĩa trong tay xuống, vội vàng mượn cớ rời đi, “Mẹ ăn xong rồi, về phòng trước rồi!”

“Chậm đã...” Mặc Thiên Tân vội vàng gọi cô lại.

“Có chuyện gì, đợi ngày mai rồi hãy nói!” Tử Thất Thất cố chấp tiếp tục hướng cửa đi, một lòng nghĩ muốn bỏ trốn.

Mặc Thiên Tân thấy cô muốn chạy trốn, lập tức nhanh chóng chất vấn, “Mẹ, con chỉ muốn biết, mẹ có phải hay không đã thích ba rồi!”

Nghe được vấn đề của cậu, hai chân Tử Thất Thất đột nhiên dừng lại.

Thích anh ta?

Thích anh ta?

“Mẹ, mẹ nói cho con biết đi... Mẹ có phải hay không đã thích ba rồi hả? Mẹ có phải hay không động lòng với ba? Nói cho con biết đi... Nói thật cho con biết có được hay không? Mẹ... Van xin mẹ!” Mặc Thiên Tân thanh âm nhẹ nhàng, mấy bước nhỏ nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô, cầm lấy tay cô, vừa lắc lắc, vừa làm nũng nói.

Tử Thất Thất sững sờ đứng tại chỗ, hai mắt từ từ nhìn khuôn mặt Mặc Thiên Tân cùng Mặc Tử Hàn giống nhau như đúc, trong nháy mắt hoảng hốt, giống như là anh ta đang ở trước mặt cô không ngừng gặng hỏi.

Chợt, cô khẽ nhếch miệng, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào hai mắt Mặc Thiên Tân, cười nói, “Con thật rất muốn hiểu rõ sao?”

“Ừ!” Mặc Thiên Tân dùng sức gật đầu.

Tử Thất Thất lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của cậu, nói, “Không sai, mẹ đã thích ba, mẹ cam tình nguyện ở lại bên cạnh ba con, về

sau chúng ta mỗi ngày đều hạnh phúc ở chung một chỗ, có được hay không?”

“Thật? Có thật không? Thật không? Mẹ không có lừa gạt con chứ? Mẹ nói đều là sự thật? Mẹ thề?” Mặc Thiên Tân hưng phấn.

“Đúng vậy, mẹ thề!” Tử Thất Thất xác định.

“Yahoo ~~~~! Quá tuyệt vời, thật tốt quá, vạn tuế —— vạn tuế —— chúng ta rốt cuộc có thể vui vẻ ở cùng nhau, quá tuyệt vời, thật vui vẻ, vạn tuế —— vạn tuế —— a a a ——” Mặc Thiên Tân lớn tiếng hoan hô, cả người cũng bật lên thật cao.

Từ khi cậu lớn tới giờ đây là lần đầu cậu vui vẻ như vậy, chờ một chút ba trở về, nhất định phải nói cho ba biết, nhất định phải cho ba biết...

Tử Thất Thất nhìn cậu vui vẻ, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Cô cũng không có nói láo, cô xác thực thật là đã thích anh, Nhưng lại có rất nhiều bất đồng, chỉ là, chỉ cần Thiên Tân vui vẻ là được rồi, chỉ cần nó vui vẻ, cô như thế nào cũng được, chỉ cần có thể thực hiện nguyện vọng của nó, cô cho dù thống khổ, cũng không sao cả.

Chỉ cần nó vui vẻ...

Chỉ cần nó vui vẻ...

Chỉ cần nó hạnh phúc...

Cô có thể đánh đổi tất cả, bao gồm cả tính mạng, bao gồm cả đau đớn vì tình yêu.

“Tốt lắm, cũng đừng nhảy nữa, mới vừa ăn cơm xong, cẩn thận đau bụng!” Tử Thất Thất oán trách nói, vội vàng giữ cậu lại.

“Mẹ, con sớm đã biết, mẹ nhất định sẽ thích ba!” gương mặt cậu vui vẻ, kiên định nói.

“Con lại đang nói hưu nói vượn rồi? Chẳng lẽ con biết trước tương lai?” Tử Thất Thất nhẹ nhàng nắm chóp mũi của cậu.

“Hắc hắc, mặc dù con không biết trước tương lai, nhưng mà mấy năm trước, có lần con nhìn thấy mẹ nhìn tờ báo có hình ba đến gần người, hơn nữa còn gần người tới năm giờ, có thể mẹ không biết, lúc mẹ ngủ, luôn ni non gọi tên ba, hơn nữa con càng lớn càng có khuôn mặt giống ba, cho nên có nhiều lúc mẹ nhìn con tới gần cả người, thậm chí mẹ rất nhiều lần gọi sai tên của con, coi con như ba... con chính là dựa vào những điều này, mới nhận định mẹ nhất định sẽ thích ba, cũng vì vậy con đã biết, từ bảy năm trước hình bóng của ba đã in đậm vào trong tâm trí của mẹ, từ từ mọc rễ nảy mầm, cuối cùng... Chỉ cần ba lại xuất hiện một lần nữa ở trước mặt của mẹ, mẹ nhất định sẽ thích ba, tuyệt đối sẽ thích ba... Bởi vì điểm quan trọng nhất, chính là trong bảy năm này mẹ chưa bao giờ yêu ai chưa bao giờ động lòng với ai, cho dù là chú Bách Hiên mãnh liệt theo đuổi, mẹ cũng chưa từng có một chút xiu dao động, cho nên vô cùng rõ ràng, người quan trọng nhất trong lòng mẹ vẫn là ba...”

Tử Thất Thất nghe cậu thao thao bất tuyệt nói xong, nghe cậu căn kẽ tự thuật, cẩn thận phân tích, cùng minh xác phán đoán, cô không khỏi khiếp sợ!

Là thế này phải không?

Trong bảy năm, cô vẫn luôn nhớ tới anh ta sao? Tại sao cô không phát hiện ra? Chính cô cũng không biết trong bảy năm này cô vẫn luôn nhớ tới anh ta.

“A... Hoá ra là như vậy a, mẹ hiểu, mẹ hiểu biết rồi, ha ha ha... Mẹ đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá, mẹ đi nghỉ trước, con cũng ngủ ngon nha, bài bai!” Tử Thất Thất vội vàng hấp tấp mà nói xong, liền lập tức đứng lên, nhanh chóng đi ra cửa phòng ăn.

Mặc Thiên Tân nhìn bộ dáng hốt hoảng của mẹ không khỏi lắc đầu một cái.

Xem ra mẹ bệnh cũ lại tái phát, vừa nghĩ che giấu những thứ gì, sẽ bắt đầu nói hưu nói vượn.

Chỉ là... Mẹ nghĩ che giấu cái gì đây?

Cậu nghi ngờ cau mày.

...

Tầng hai

Phòng ngủ chính

Tử Thất Thất vội vàng hấp tấp chạy vào gian phòng, lập tức đóng cửa phòng lại, sau đó khăn trương dựa lưng vào cửa phòng, từ từ trượt, ngồi liệt ở trên mặt đất.

Tại sao lại như vậy chứ?

Bảy năm trước cô đã bắt đầu thích Mặc Tử Hàn sao? Cái này không thể nào, cô làm sao có thể thích anh ta?

Nhưng là...

Cô khi nào nhìn vào tờ báo có hình anh ta ngẩn ngơ tới tận năm tiếng đồng hồ?

Cô khi nào ngủ lại gọi tên anh ta?

Cô khi nào bắt đầu cảm thấy tướng mạo Thiên Tân càng lúc càng giống anh ta?

Cô lúc nào đem tên Thiên Tân gọi sai thành Mặc Tử Hàn?

Cô không nhớ rõ... cô không nhớ rõ mình đã làm chuyện như vậy, cô một chút ấn tượng cũng không có!

Thật chẳng lẽ giống như Thiên Tân nói, bảy năm trước anh ta đã không tiếng động tiến vào lòng của cô, sau đó từ từ mọc rễ nảy mầm? Nhưng là cô không hiểu...Cô không hiểu khi đó mình, tại sao lại để ý tới anh ta...

“A...” Cô đột nhiên chê cười, làm bầm lẫu bầu nói, “Thôi, dù sao cũng đã thích, còn truy cứu chuyện này để làm gì? Coi như là bảy năm trước thích thì sao? Coi như là hiện tại thích thì có khác gì chứ? Dù sao... anh ta chỉ coi mình như một con rối mà thôi, nói không chừng một ngày kia anh ta liền... Liền... Liền...”

Cô không ngừng lặp đi lặp lại một chữ, chậm chạp cũng không có nói ra mấy chữ cuối cùng kia.

Nói không chừng một ngày kia anh ta liền... quên cô...

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, bầu trời đêm đen nhánh không một ngôi sao nào ngay cả trăng sáng ẩn núp.

Hiện tại mấy giờ rồi?

Anh ta còn chưa có trở về sao?

Chẳng lẽ tối hôm nay thật không trở về?

Là loại tiệc gì mà quan trọng như vậy? Ăn mặc trang trọng như vậy, chẳng lẽ... Là đi gặp người phụ nữ kia?

Trái tim đột nhiên đau đớn, mắt hơi có chút khô khốc, nhưng cô quật cường nhẫn nại, đối mặt với màn đêm đen nhánh, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

“Tử Thất Thất... Người phải kiên cường! Coi như anh ta không thích người cũng không còn quan hệ, người chỉ cần nhớ mình phải ở lại chỗ này, người chỉ cần toàn tâm toàn ý nghĩ tới con trai bảo bối của người là tốt rồi, người chỉ cần như vậy là tốt rồi! Không sai, chính là như vậy, không có gì lớn đâu!” Cô lớn tiếng tự nói với mình, ở trong cuộc đời của cô, chỉ cần Thiên Tân không sao, chỉ cần Tiểu Lam không sao, như vậy cô như thế nào cũng được.

Đột nhiên từ dưới đất đứng lên, đưa tay phải ra đè xuống công tắc đèn trong phòng, nháy mắt căn phòng trở nên sáng ngời.

OK! Chuẩn bị rửa mặt, tắm, sau đó ngủ.

Cô mới vừa bước một bước, sau lưng cửa phòng lại đột nhiên bị gõ vang.

“Cộc, cộc, cộc!”

Là ai?

Chẳng lẽ là anh ta trở lại?

Tâm tình không tự chủ vui vẻ, lập tức xoay người, đem cửa phòng mở ra, nhưng là...

Mặc Thâm Dạ mặc một bộ quần áo vest trang nhã, áo sơ mi trắng tinh, cà vạt màu hồng nhạt, cũng cài một chiếc khăn trên ngực trái, cả người toát lên vẻ anh tuấn tiêu sái, đồng thời để lộ ra hơi thở hoa hoa công tử.

“Chào buổi tối công chúa!” Anh đặt tay lên vai phải, hơi cúi đầu, hành động giống như hoàng tử trong truyện manga.

“Anh...” Tử Thất Thất thất vọng nhìn anh ta, hai mắt trên dưới quét mắt một lần toàn thân của anh ta, nghi ngờ nói, “Hơn nửa đêm, anh ăn mặc như vậy làm gì?”

“Bởi vì tôi phải đi tham gia một bữa tiệc, cho nên phải ăn mặc đẹp trai đây!”

“Anh phải đi tham gia bữa tiệc?” anh ta cũng tham gia?

“Không sai!”

“Vậy bữa tiệc mà anh tham dự, với bữa tiệc Mặc Tử Hàn tham dự, là cùng một cái sao?”

“Không sai! Là cùng một cái!”

Cùng một cái?

Nếu là cùng một cái, vậy anh ta nhất định biết bữa tiệc này là gì chứ?

Muốn hỏi sao?

Còn chưa hỏi?

“Ách... Cái đó...” Tử Thất Thất chần chờ kéo dài thanh âm, do dự không biết có nên hỏi anh ta hay không.

“Muốn cùng đi sao?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng.

Tử Thất Thất khiếp sợ!

“Tôi? Cùng đi?” cô giật mình hỏi.

“Không sai, tôi tới nơi đây tìm cô chính là muốn hỏi cô có thể cùng tôi đi không, vừa vặn làm bạn gái tôi!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười mời, nhưng trong lòng đang âm mưu tính toán.

“Làm bạn gái anh? Nhưng là tôi không thể đi ra ngoài...”

“Yên tâm đi, tất cả trách nhiệm để tôi gánh chịu, tôi bảo đảm nó sẽ không làm gì được cô, hơn nữa... Tôi đã chuẩn bị tốt lối ra rồi...” Anh nói xong, tay liền chỉ hướng phía chân tường bên phải.

Tử Thất Thất nghi ngờ theo ngón tay của anh từ trong cửa phòng thò đầu ra, nhìn về phía chân tường bên phải, chỉ thấy Hỏa Diễm hôn mê nằm ở nơi đó, không nhúc nhích.

“Anh... Anh làm gì anh ta thế?” Cô kinh hoảng hỏi.

“Tôi chỉ đem hắc đánh ngất xỉu, đại khái sáu bảy giờ sau liền hồi tỉnh.”

“Đánh ngất xỉu? Làm sao anh có thể đánh anh ta ngất xỉu!”

“Không đem hắc đánh ngất xỉu, vậy chúng ta làm thế nào lén lút từ nơi này chạy đi? Chẳng lẽ cô không muốn đi ra ngoài? Dù sao hơn phân người ở đây đều là do tôi dạy dỗ, bọn họ cũng đánh không lại tôi, chỉ là cô

chứ sao... Có thể có chút khó khăn!”

“Anh nói cái gì? Người nơi này đều là đồ đệ của anh?” Tử Thất Thất không thể tin được.

“Không sai, ngay cả công phu của Mặc Tử Hàn đều là do tôi dạy!” Mặc Thâm Dạ gương mặt tự hào.

Thì ra là như vậy!

Tử Thất Thất hiện tại mới hiểu được, tại sao nhiều người như vậy đều sợ anh ta, tại sao Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu đều kiêng kỵ anh ta, thậm chí ngay cả thời điểm Mặc Tử Hàn cùng anh ta cãi vã, cũng chưa bao giờ động tay với anh ta, thì ra là người đàn ông này thật rất lợi hại, không... Phải là vô cùng lợi hại.

“Như thế nào? Cô rút cuộc có đi hay không, không đi nữa, bữa tiệc sắp bắt đầu!” Mặc Thâm Dạ có chút nóng nảy.

“Tôi...” Tử Thất Thất lại bắt đầu chần chờ.

“Cô suy tính nhanh một chút, thời gian không đợi người!” Mặc Thâm Dạ thúc giục.

Tử Thất Thất nhú chặt mi.

Nói thật, cô rất muốn đi xem một chút, bởi vì trong lòng luôn là cảm thấy rất không thoải mái, giống như đang có một vướng mắc, nhưng nếu cô đi sẽ nhìn thấy Mặc Tử Hàn, nếu như bị anh ta thấy cô cùng Mặc Thâm Dạ đi cùng nhau...

“Không có gì phải sợ, có tôi bảo vệ cô, cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được, tôi bảo đảm cô vẫn bình yên vô sự, không có bất kỳ người nào dám đả thương cô một sợi tóc!” Mặc Thâm Dạ tràn đầy tự tin bảo đảm, tiếp thêm dũng khí cho cô.

Tử Thất Thất nghe lời của anh vẫn có chút...

“Thật ra thì, tôi cố ý tới tìm cô chính là muốn cho cô đi xem một thứ thú vị có liên quan tới Mặc Tử Hàn nếu như cô muốn biết, hãy cùng đi thôi, không muốn biết thì... thôi!” Mặc Thâm Dạ nói xong, liền lập tức xoay người, sải bước tránh ra.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng của anh, hồi tưởng lời nói của anh.

Chuyện thú vị gì?

Có liên quan tới Mặc Tử Hàn?

Sẽ là gì chứ?

Anh ta cố làm ra vẻ huyền bí chính là muốn cô cùng đi, anh ta rốt cuộc có mục đích gì?

Thôi, không muốn, đi thì đi, không có gì phải sợ!

“Chờ tôi một chút!” Cô nói xong, liền lập tức đuổi theo.

Mặc Thâm Dạ khoe miệng tà ác từ từ nâng lên... Kịch hay, sẽ diễn ra!

Chương 175: Xuất hiện tình địch... Tôi tên là Tử Thất Thất!

Bách Hoa Các

Nhà của phụ nữ, thiên đường của đàn ông!

Nơi đây là câu lạc bộ đêm lớn nhất thành phố X, tất cả nhân viên đều là phụ nữ, khách mời là đàn ông, mỗi đêm mở cửa lúc 8 giờ, mỗi đêm mỗi người chỉ tiếp một khách.

Tên tiệm là Bách Hoa Các, tên như ý nghĩa, ở đây có một trăm phụ nữ, mỗi người đều là những bông hoa xinh đẹp kiêu diễm, tướng mạo, dáng người, tài nghệ đều đã được đào tạo đặc biệt. Mà song song, mỗi người được huấn luyện bí mật đều có khả năng nghe ghi nhớ tin tức, trí nhớ cực tốt. Cho nên nơi này bề ngoài phong cách như một quán rượu, nhưng ngầm là nơi chuyên thu thập tin tức tình báo cho nhà họ Mặc.

Nhưng đêm nay, có một chút khác biệt.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật của hoa khôi Thủy Miêu, cho nên ngừng kinh doanh một ngày, phụ nữ không tiếp khách, đàn ông không mua hàng, chỉ đơn giản là đến dự tiệc sinh nhật, mặc dù không nói ra miệng, nhưng có tin đồn, đêm nay Thủy cô nương sẽ chọn ra một người đàn ông cùng trải qua một đêm tình, cô đã làm ở quán bar này bảy năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên tiếp khách qua đêm, vì vậy tất cả các nhân vật nổi tiếng, tất cả đàn ông đều dồn dập đến chúc mừng. Hoàn toàn không kiêng dè đến những lời đồn đại bên ngoài, chỉ mong muốn được chiếm giữ một đêm với hoa khôi.

Trong bữa tiệc.

Mặc Tử Hàn xuất hiện khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, lúc này nhân vật làm mưa làm gió xuất hiện đúng là tin tức chấn động. Tuy chỉ mới

xuất hiện trong giới kinh doanh nhưng khuôn mặt siêu cấp mê người, hơn nữa là tổng giám đốc điều hành toàn cầu, đứng tên trên hai mươi công ty lớn, công ty chi nhánh nhiều không đếm xuể, trong giới kinh doanh gọi là tổng giám đốc King, anh ta thật sự giống như là một con ngựa chiến, bất thành lĩnh xông pha chiến trận, khiến cho tất cả kẻ thù trước mắt chết ngay lập tức.

Bữa tiệc vừa mới bắt đầu, hoa khôi Thủy Miêu xuất hiện ngay từ cái nhìn đầu tiên, liền khóa chặt trên người anh, mà cô mặc trên người bộ váy màu đỏ kiêu diễm, sắc mặt mê người, ngay lập tức rung động toàn bộ hội trường, thu hút ánh mắt của tất cả đàn ông gắn lên trên người mình, nhưng chỉ duy nhất có Mặc Tử Hàn vẻ mặt lạnh lùng, không có một tia kinh ngạc nào, thậm chí ánh mắt anh còn lãnh đạm, yên lặng nhìn cơ thể cô rồi rời đi, giống như hoàn toàn chưa từng nhìn thấy.

Bởi trong tim anh, đã không còn có người phụ nữ nào có thể thay thế được Tử Thất Thất, trong mắt anh, không có người phụ nữ nào mặc màu đỏ mà có thể so sánh được với cô, khi Thủy Miêu xuất hiện, trong mắt anh cũng như tim anh, toàn bộ đều chỉ nghĩ đến Tử Thất Thất, khi anh nhìn thấy khuôn mặt cô, cũng chỉ nhớ đến người con gái kia, cho nên tầm mắt...từ trên người cô vô ý dời đi.

Mà Thủy Miêu khi nhìn thấy tầm mắt anh dời đi, tâm trạng không khỏi cô đơn...

“Cảm ơn mọi người đã nỗ lực đến dự bữa tiệc sinh nhật này của tôi, sau này mong mọi người quan tâm đến nhiều hơn, tôi thay mặt tất cả các cô nương ở Bách Hoa Các cảm ơn mọi người, như vậy bữa tiệc...Chính thức bắt đầu!”.

Giọng nói Thủy Miêu nhẹ nhàng rơi xuống, âm nhạc liền vang lên, đàn ông phụ nữ ghép thành đôi bắt đầu khiêu vũ, Thủy Miêu đi qua đám người, đi thẳng đến trước mặt Mặc Tử Hàn, mỉm cười cực kì quyến rũ với anh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt mỹ diễm kia, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười dịu dàng, mở miệng nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ!”.

Thủy Miêu nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nghe được rõ ràng giọng nói của anh, ngay lập tức vui sướng lan tỏa trong lòng, cô hạnh phúc ôm chặt lấy

cổ anh, vui vẻ nói to.

“Cảm ơn, cảm ơn đại ca đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của em, cảm ơn ngài...Cảm ơn!”. Cô không ngừng cảm ơn, cả người chột trở nên hồi hộp, trái tim cũng không nhịn được đập loạn nhịp, trên mặt lập tức trở nên đỏ ửng, khiến cho nét mặt của cô trở nên kiều mị hơn.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, vươn tay mình ra, vỗ lên cánh tay trắng nõn của cô, nói: “Cảm ơn cái gì, nếu cô không mời tôi đến, tôi cũng sẽ đến ngắm cô”.

Thủy Miêu nghe được những lời này của anh, trong lòng âm áp vô tận.

“Đại ca, không mời em nhảy một điệu sao?”. Cô vui vẻ nói ra, vẻ mặt chờ đợi anh.

Trên mặt Mặc Tử Hàn hiện ra một giây do dự, sau đó cười nói: “Đương nhiên, vị tiểu thư xinh đẹp này, thật vinh hạnh nhảy với đệ nhất mỹ nhân đêm nay bản nhạc đầu tiên?”. Anh nói xong, cực kì giống quý ông vươn tay phải của mình ra, hơi khom lưng xuống.

Mặc Tử Hàn nắm tay cô, ôm hông của cô, hành động hai người hài hòa từ từ tiến vào sàn nhảy, khi hai người đứng ở chính giữa sàn, mọi người ngay lập tức tản ra, vây thành một vòng tròn to xung quanh bọn họ, phụ nữ nhìn Thủy Miêu hâm mộ, đàn ông nhìn Mặc Tử Hàn tràn ngập ghen tị. Trên mặt hai người đều tràn ngập nụ cười, trước mặt biết bao nhiêu người hai mắt nhìn nhau, từng giây từng phút mãi không rời. Giống như một đôi tình nhân yêu nhau sâu đậm, nhàn nhã mà sở hữu lẫn nhau...

Ba phút ngắn ngủi, tiếng nhạc dừng hẳn, mọi người đều vỗ tay tán thưởng, Thủy Miêu nở nụ cười, nhưng trên mặt Mặc Tử Hàn vẫn duy trì một nụ cười nhàn nhạt, không có nửa phần giảm bớt, cũng không có nửa phần gia tăng, nhưng ngay vào lúc quan trọng này thì bỗng nhiên nổi lên, “Àm---” một tiếng, cửa chính đại sảnh đột nhiên mở ra.

Mọi người đều dừng lại tiếng nói, dừng lại vỗ tay, âm nhạc cũng im lặng. Ngay lúc này, toàn bộ đại sảnh đều im lặng. Ngay cả hô hấp dường như cũng

ngừng lại, vô số ánh mắt đều đổ ra phía cửa.

Mặc Thâm Dạ anh tuấn trên người mặc lễ phục màu bạc, dưới ánh đèn hơi lóe lên ánh sáng lấp lánh, giống như hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, một cô gái đứng bên cạnh anh, trên người mặc bộ váy dài màu đen, làn váy sau lưng chạm xuống mặt đất, váy ngắn trên đầu gối, dưới làn váy lộ ra hai bắp chân thon dài, chân đi một đôi giày thủy tinh trong suốt, cực kì giống đôi giày thủy tinh trong truyện cổ tích, cùng hoàng tử bên cạnh ghép thành một đôi. Thiết kế chiếc váy ôm lấy ngực, để lộ ra xương quai xanh, chiếc dây chuyền kim cương đắt tiền lấp lạng nằm ở giữa xương quai xanh, chứng tỏ là một mỹ nhân xinh đẹp, mái tóc của cô búi gọn ra sau gáy, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, vương miện kim cương nhỏ đội trên đầu, hơi nghiêng về một bên, nhìn có vẻ đáng yêu pha chút nghịch ngợm, nhưng cũng không làm mất sự thanh lịch. Nhưng khiến cho người khác tò mò, trên đôi môi mỏng quyến rũ, là một chiếc mặt nạ bướm bướm được thiết kế đặc biệt, che giấu một nửa gương mặt của cô. Chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời...nhìn qua, từ trên xuống dưới cô gái mang một nét đẹp huyền bí, khiến trong lòng mọi người hơi ngửa một chút, muốn đem chiếc mặt nạ kia gỡ xuống để được chiêm ngưỡng dung nhan phía sau, có phải là gương mặt khuynh quốc khuynh thành hay không.

Sau hàng chục giây im lặng, cô gái bí ẩn kéo tay người đàn ông kia từ từ đi vào đại sảnh bữa tiệc, dần dần, có vài người bắt đầu bình luận xôn xao...

“Chuyện gì đang xảy ra? Cô gái này là ai? Là người của Bách Hoa Các à...?”

“Không rõ lắm... Có thể là thế? Nhưng cũng có thể là không phải!”.

“Làm sao có thể không phải, từ trước đến bây giờ Bách Hoa Các không tiếp khách nữ, nếu không phải là người của nơi này, thì cô gái kia đến đây làm gì?”.

“Nói cũng đúng!”.

“Mặc kệ là ai, tôi bây giờ chỉ muốn được nhìn thấy khuôn mặt đằng sau tấm mặt nạ kia thôi”.

“Không sai, các người xem vóc dáng cô gái ấy xem, chỗ cần lớn thì lớn, cần nhỏ thì nhỏ... nên không đoán tôi cũng chắc chắn là... mỹ nữ!”.

“Tôi cảm thấy cô gái này hơi gây nên đầy đặn một chút nữa mới ổn!”.

“Tôi thích gây như thế đấy!”.

“Được rồi, tất cả đừng nói nữa, cô ấy đang đi đến đây rồi...”.

Vừa dứt lời, cô gái thần bí cùng người đàn ông kia đi đến bên này, đứng trước mặt Mặc Tử Hàn và Thủy Miêu.

“Thủy cô nương, chúc mừng cô, sinh nhật vui vẻ!”. Nụ cười như có như không, giơ tay phải về phía cô ta.

“Cảm ơn!”. Thủy Miêu quẹo rĩ cười nhẹ, đưa tay phải của mình đặt vào trong tay anh.

Cầm tay của cô, để trước môi mình, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, rồi buông tay cô ra, đồng thời hai mắt nhìn về phía Mặc Tử Hàn bên cạnh cô.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chú vào người phụ nữ bí ẩn bên cạnh anh ta, ngay từ lúc cô bắt đầu xuất hiện, hai mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô, trôi qua từng giây từng phút cũng không rời đi.

Cô là Tử Thất Thất!

Anh xác định trong lòng!

Mặc dù cô không nói gì, mặc dù cô che khuất nửa gương mặt của mình, mặc dù không nhìn thấy được gương mặt cô, nhưng ngay từ lúc cô mới xuất hiện, anh xác định chắc chắn là Tử Thất Thất. Anh tuyệt đối sẽ không nhận lầm, dù có che kín toàn bộ gương mặt, anh vẫn có thể chắc chắn nhận ra cô... Cô chính là Tử Thất Thất!

Nhưng vì sao cô lại đến đây? Cô đến làm gì?

Cô ấy lại một lần nữa dám trốn ra khỏi biệt thự, mà lại còn ở với người đàn ông này chung một chỗ, còn ăn mặc hở hang như vậy, còn khoác cánh tay của hắn.

Người phụ nữ chết tiệt...

Đáng chết!

Khóe miệng tà ác khẽ nâng lên, nói nhẹ nhàng: “Thủy cô nương, có vẻ như không chỉ có tất cả mọi người ở đây, ngay cả người đàn ông bên cạnh cô, cũng có vẻ hứng thú đối với người bạn này của tôi!”.

Vừa nghe thấy anh nói như thế, Thủy Miêu không khỏi quay đầu lại nhìn mặt của Mặc Tử Hàn.

Anh cũng đã nghe thấy rõ ràng, thế nhưng lại vẫn không thu hồi tầm mắt, vẫn như cũ nhìn chằm chằm người phụ nữ bí ẩn kia, chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt này với cô, giống như đang tính giận, nhưng lại mang theo tình cảm sâu sắc, tràn đầy cảm giác ham muốn sở hữu!

Bọn họ quen biết nhau?

Cô gái này là ai?

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của Mặc Tử Hàn, không khỏi, trong lòng phát sinh ra ngọn lửa ghen tị.

Nhếch miệng, che giấu sự ghen tị của bản thân, mỉm cười, cô yêu kiều nói: “Mặc đại thiếu gia, anh cũng thật là, biết rõ nơi này là chỗ nào, biết rõ quy tắc của chỗ này, mà còn dám mang theo phụ nữ vào đây, tôi thấy... xem ra anh cố tình đến gây chuyện có phải không?”.

“Ha ha ha...” Anh cười lớn, nói: “Tôi không phải đến để gây chuyện, tôi thành tâm thành ý đến để chúc mừng cô, hơn nữa... Làm sao cô biết cô ấy có phải là phụ nữ?”.

Thủy Miêu kinh ngạc: “Cô ấy không phải là phụ nữ sao?”.

Hai mắt của cô ta nhanh chóng quét một lượt toàn thân Tử Thất Thất...

Thân hình thon thả, có ngực, không có bầu kết, không phải là phụ nữ thì gì?

“A...” Cười khẽ, hai mắt nhìn về phía Tử Thất Thất, thần thần bí bí nói: “Thật ra thì tôi cũng không biết cô ấy là nam hay là nữ, chẳng qua là thấy đáng đáp cô ấy rất đẹp, không đành lòng để cô ấy phải ở nhà một mình, cô đơn tĩnh mịch, cho nên dẫn cô ấy cùng đi thôi, tôi biết Thủy cô nương là một người rất rộng lượng, cũng sẽ không phiền lòng chứ? Hơn nữa hôm nay là bữa tiệc sinh nhật của cô, cũng không phải là thời gian kinh doanh, nên xem ra cũng không phải là tôi phá hoại quy tắc của nơi này chứ?”.

“Chẳng qua là tôi nói với anh thế thôi, anh muốn thế nào thì sẽ như thế đi, ai bảo anh là khách quý của chỗ chúng tôi, cũng không thể không cho anh mặt mũi được!”. Thủy Miêu dùng ngôn từ oán trách, nhưng giọng yêu kiều của cô nghe như làm nũng, khiến người nghe trong lòng cũng thấy tê dại, hoàn toàn bị cô chinh phục.

“Cảm ơn!”. Mặc Thâm Dạ đưa tay trái đặt lên vai phải, rồi hạ sâu xuống dưới eo.

“Nhưng mà... Tiểu thư này... Không, là tiên sinh này... Vẫn lại là... Ách...”. Thủy Miêu nhìn Tử Thất Thất, cố ý bày ra dáng vẻ nghi ngờ, kéo dài thanh âm không biết nên gọi như thế nào.

“Xem ra Thủy cô nương rất tò mò về giới tính của cô ấy, không bằng để tự cô ấy nói ra đi!”. Nhìn về phía Tử Thất Thất, giọng dịu dàng nói: “Em nói cho cô ấy biết, em là đàn ông hay phụ nữ đi?”.

Tử Thất Thất nhìn Mặc Tử Hàn đứng bên cạnh Thủy Miêu.

Chính là cô ta!

Chính là người phụ nữ cô nhìn thấy ở trên máy vi tính lần trước, cô ta chính là người phụ nữ làm tình cùng Mặc Tử Hàn.

Quả nhiên... Anh đến là để gặp cô ta, mà nếu nói là đi dự tiệc, chính là vì muốn chúc mừng sinh nhật.

Trái tim, không ngừng kịch liệt co rút, giống như bị dao cắt.

Thản nhiên, khóe miệng cô nhếch lên nụ cười mê người, từ từ mở đôi môi mỏng, nhẹ giọng nói: “Không phải là nam cũng không phải là nữ không phải đồng bóng, giống nam giống nữ như ma quỷ, không nam không nữ không phải là người...Tôi cũng chỉ là một con rối mà thôi, một con rối bị người ta nhốt!”.

Con rối? Không phải là người?

Cô tại sao lại có thể giới thiệu về bản thân như thế, mà ánh mắt của cô ta lại nhìn Mặc Tử Hàn như vậy, quật cường, tràn đầy ý chí không chịu khuất phục!

Cô ta rốt cuộc là ai?

“Vậy xin hỏi... Tôi phải xưng hô như thế nào?”. Cô cười hỏi.

“Tôi tên là Tử Thất Thất!”. Tử Thất Thất thản nhiên nói ra tên của mình.

Thủy Miêu toàn thân sửng sốt.

Cô ta là Tử Thất Thất?

Cô ta chính là người được xăm trên lưng hình Huyết Long?

Đột nhiên... Cô hoảng hốt hai chân lùi về phía sau vài bước, cơ thể khiếp sợ đứng không vững.

Mặc Tử Hàn vội vươn tay, ôm lấy cơ thể cô, làm điểm tựa cho cô, lo lắng hỏi: “Cô làm sao vậy?”.

“Không... Không sao, chỉ là đột nhiên đầu choáng váng, không có chuyện gì...Không sao...”

Mặc Tử Hàn nhú mày nhìn cô, khẩn trương hỏi: “Thật sự không có chuyện gì chứ? Có muốn đi gặp bác sĩ không?”.

Tử Thất Thất đứng ở trước mặt anh, nhìn anh ôm cô ta, lo lắng cô ta, nhìn anh khẩn trương vì cô ta, mà khuôn mặt yêu thương của anh ngay lập tức khiến cho trái tim cô đau nhói, ngay lập tức khiến trái tim cô tan tành thành từng mảnh nhỏ.

Thì ra là... Anh ta thích người phụ nữ này...

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ!

Thủy Miêu hốt hoảng rút cuộc cũng ổn định lại tinh thần, hai mắt nhìn thấy sự mát mát trên vẻ mặt trong ánh mắt Tử Thất Thất, đột nhiên ý nghĩ bất chính xông ra, cố ý ôm chặt Mặc Tử Hàn, nhu mì nói: “Không có việc gì, thật sự không sao, ngài xem bữa tiệc vẫn còn đang diễn ra, mọi người đến để chúc mừng tôi làm sao có thể bỏ đi được? Không bằng ngài đỡ tôi qua bên kia một lát, tôi nghỉ ngơi một chút thì lại không sao rồi”.

Cô giơ tay, chỉ chỉ vào ghế ngồi bên phải.

Tử Thất Thất nhìn hai người bọn họ rời đi, bản thân thì sững sờ đứng tại chỗ, ngơ ngác thương tâm một mình, âm nhạc cũng lại vang lên, giống như nhận ra tâm trạng của cô bây giờ, chậm rãi... nhẹ nhàng... bình thản...

Nhìn bộ dạng đau lòng của cô, anh bỗng nhiên xoay người một cái, chắn trước tầm mắt của cô, khom lưng nắm lấy tay phải của cô, nói: “Công chúa xinh đẹp của tôi, không biết tôi có được vinh hạnh, mời cô nhảy cùng tôi một điệu không đây?”.

Tử Thất Thất nhìn gương mặt mỉm cười của anh ta, khoe miệng nhàn nhạt nhếch lên.

Cô không thể đau lòng, cô không thể ở trước mặt người khác lộ ra bộ dạng đau thương, cô là Tử Thất Thất... là người mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể chinh phục được, so với bất kỳ kẻ nào cũng đều là Tử Thất Thất kiên cường.

Không sai...

Cô chính là Tử Thất Thất vô địch!

“Được!”. Cô cười đồng ý, ngón tay từ từ di chuyển vào trong lòng bàn tay anh, cùng anh nắm tay nhau.

Mặc Tử Hàn đứng thẳng hông, tay anh nhẹ nhàng đặt lên eo thon của cô, đứng sát cơ thể cô, từ từ di chuyển bước chân sang phải sang trái, khiêu vũ cùng cô.

Bên kia

Mặc Tử Hàn đỡ Thủy Miêu đến trước ghế, định đỡ cô ngồi xuống, chợt nhớ ra Tử Thất Thất, buông lỏng tay Thủy Miêu ra đột ngột xoay người, Thủy Miêu không có trọng lực ngay lập tức ngồi xuống ghế, hơi ngạc nhiên, mà Mặc Tử Hàn lại trợn trừng mắt, tức giận nhìn Tử Thất Thất đang khiêu vũ ở đại sảnh.

Cơ thể của bọn họ gần sát vào nhau, dường như gần dựa vào nhau, còn tay anh ta thì đặt bên hông cô, hai tràn ngập tình cảm nhìn cô, nhìn về phía cô nở nụ cười, đồng thời... Tử Thất Thất cũng nhìn vào hai mắt anh ta, mỉm cười với anh ta, di chuyển theo bước chân của anh ta, lắc lư qua lại cơ thể của mình. Hai người dáng vẻ thân mật, ở trong mắt người khác làm sao mà bình thường được. Trong mắt Mặc Tử Hàn vô cùng chói mắt, lửa giận ngay lập tức bộc phát.

Đột nhiên đi về phía trước một bước, vừa định xông vào đại sảnh, nhưng mà tay của anh lại bị Thủy Miêu bắt được, nắm chặt.

“Đại ca...” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Chương 176: Đánh cuộc bắt đầu... Là thua hay thắng?!

Hai chân Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, mặc dù nghe được thanh âm của Thủy Miêu, nhưng hai mắt anh lại hung hăng nhìn chăm chăm vào Tử Thất Thất cùng Mặc Thâm Dạ, động tác thân mật của bọn họ trong mắt anh càng chói mắt, anh thực sự tức giận.

“Buông tôi ra!” Anh lạnh giọng ra lệnh.

“Đại ca...” Thủy Miêu lại một lần nữa gọi anh, to gan đưa tay ra bắt lấy anh, chỉ sợ anh sẽ rời đi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn về phía hai người bọn họ đang nhảy.

Tức giận! Tức giận! Tức giận!

Anh hận không thể lập tức xông qua ngăn hai người bọn họ lại, sau lưng anh lại phát ra âm thanh van xin, “Đại ca, ngài làm sao vậy? Ngài muốn làm gì? Ngài biết người phụ nữ kia sao? Ngài muốn đi tìm cô ấy sao?... Bất kể như thế nào, tôi cầu xin ngài tối nay ở lại bên cạnh tôi... Hôm nay là sinh nhật của tôi, coi như là đồng ý nguyện vọng của tôi có được không? Cầu xin ngài ở lại bên cạnh tôi... Đừng đi đâu cả..”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của cô, đôi tay từ từ nắm thành nắm đấm.

Tức giận đốt cháy trái tim của anh, anh không cách nào dẹp yên lửa giận của mình.

Đó là người phụ nữ của anh, thân thể của cô chỉ anh có thể đụng vào, hông của cô chỉ có anh có thể ôm, tay của cô chỉ có anh có thể cầm, bao gồm nụ cười của cô, ánh mắt của cô, giọng nói của cô, thậm chí là hô hấp của cô, toàn bộ đều là của một mình anh, nhưng vào giờ phút này, cô lại dám ở trước

mặt anh cùng một người đàn ông khác liếc mắt đưa tình, thậm chí cùng hân thân mật khiêu vũ, hướng về phía hân mỉm cười...

Người phụ nữ đáng chết! Người phụ nữ đáng chết! Người phụ nữ đáng chết!

Anh càng ngày càng tức giận, chân phải lại một lần nữa muốn tiến lên, Thủy Miêu nhanh chóng tóm lấy anh.

“Đại ca, không cần quá khứ... Đại ca, chỉ có tối nay... Có thể lưu lại bên cạnh em trong ngày sinh nhật này không... Đại ca, cầu xin ngài... Van cầu ngài... Chẳng lẽ ngài quên... những lời ngài từng nói với em rồi sao?”

Mặc Tử Hàn nghe được câu nói cuối cùng của cô, không khỏi nhú chặt chân mày, dùng sức cắn chặt hàm răng của mình, đột nhiên dùng sức hất tay cô ra, sau đó quay ngược lại một bước ngồi đối diện cô.

Thủy Miêu nhìn anh ngồi xuống, trong nháy mắt an tâm, nhưng là hai mắt cũng là chuyển dời nhìn về phía Tử Thất Thất.

Người phụ nữ này tại sao lại muốn tới nơi này?

Cô ta là cô ý muốn phá hư bữa tiệc sinh nhật của cô sao? Muốn cướp đi đại ca của cô sao?

Chẳng qua là sau lưng cô ta có con huyết long thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, không trải qua sự kiện cuối cùng kia, cô ta cũng chưa có tư cách làm phu nhân đại ca, càng không có tư cách làm vợ thủ lĩnh hắc đạo.

“Đại ca...” Cô đột nhiên mỉm cười, cầm lấy ly rượu, sau đó đem cái ly đưa về phía anh nói, “Uống chút rượu đi, đây là tôi đặc biệt vì ngài đặt hàng từ Pháp, là loại rượu đỏ ngài thích nhất!”

Mặc Tử Hàn nhắm hai mắt, trấn định lại cơn tức giận trong lòng, mở hai mắt, khôi phục gương mặt lạnh như băng, sau đó quay đầu nhìn về phía cô, nhận lấy ly rượu đỏ trong tay cô, vừa nhẹ nhàng hớp một ngụm, vừa nhìn về phía hai người còn đang nhảy ngoài kia.

...

Trong sà n nhảy

Mặc Thâm Dạ cùng Tử Thất Thất phối hợp vô cùng ăn ý, nhảy xong một điệu lại nhảy tiếp một điệu, bọn họ như trai thanh gái tú, lập tức liền trở thành tiêu điểm của mọi người, hấp dẫn con mắt mọi người, hơn nữa Tử Thất Thất còn đeo một cái mặt nạ hình con bướm làm cho bọn đàn ông xung quanh càng muốn được gỡ bỏ chiếc mặt nạ để chiêm ngưỡng dung nhan của cô.

“Tiểu Thất Thất...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên nhẹ giọng mở miệng.

“Sao vậy?” Tử Thất Thất nhỏ giọng đáp lại.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ quét một vòng chung quanh, vui vẻ cười nói, “Cô có thấy không? Hiện tại tất cả đàn ông đều đang nhìn cô, mỗi một người bọn họ đều muốn xem dung nhan của cô, cô nói... Nếu như cô tháo mặt nạ xuống bọn họ sẽ là thất vọng hay là hưng phấn đây?”

“Tôi làm sao biết, tôi cũng không phải là đàn ông!” Tử Thất Thất dội cho hấn một gáo nước lạnh.

“Cô không thể tỏ ra tò mò một chút rồi phỏng đoán xem sao? Thật không thú vị gì cả!”

“Tôi chính là không thấy thú vị, tôi sẽ không đoán!” Cô hiện tại nào có cái tâm tình đó.

“OK! Cô không phải đoán, vậy hãy để cho tôi nói cho cô biết... Chỉ cần cô tháo mặt nạ xuống, nhếch miệng nhàn nhạt mà cười cười, tuyệt đối có thể trong nháy mắt giết chết hết bọn đàn ông ở đây!”

Tử Thất Thất nghe anh khoa trương như vậy liền nói, “Vậy lần đầu tiên nhìn thấy tôi, tại sao anh lại không bị tôi lập tức giết chết?”

“Tại sao không có, nếu như không có, tôi có thể vẫn giữ lại chiếc giày kia sao? Thật ra thì tôi à...” Anh đột nhiên thủ thủ thù thù, meo meo mà nói,

“Cũng sớm đã thua ở dưới váy của cô rồi, nằm mơ cũng thấy cô...”

“Dừng lại!” Tử Thất Thất lập tức cắt đứt lời của anh ta.

Gương mặt Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, hai mắt không tự chủ nhìn về phía Mặc Tử Hàn, cái nhìn của hắn lạnh như băng, quả thật hận không đem anh chặt làm trăm mảnh.

Chợt, khoe miệng anh tà ác nâng lên, nhỏ giọng nói, “Người khác đang ngó chừng cô đó, tầm mắt vô cùng nóng giận, làm tôi sợ muốn chết!”

Người khác?

Tử Thất Thất nghi ngờ cau mày.

Mặc Thâm Dạ đột nhiên dùng sức kéo thân thể của cô một cái thay đổi vị trí hai người, trong nháy mắt, hai mắt Tử Thất Thất liền đối mặt với cặp mắt Mặc Tử Hàn.

Trái tim đột nhiên đập mạnh, thân thể cũng đột nhiên cứng ngắc, chân cô bắt đầu loạn nhịp, cô hốt hoảng, lập tức dời tầm mắt, Mặc Tử Hàn thấy cô dời tầm mắt đi, tức giận nhú mày.

“Chúng ta trở về đi thôi!” Tử Thất Thất hốt hoảng mở miệng.

Nhìn cũng đã nhìn rồi, cũng đã biết mục đích anh ta tới tham gia bữa tiệc này, càng rõ ràng hơn địa vị của người phụ nữ này ở trong mắt anh ta, cho nên cô đã không cần thiết ở lại chỗ này rồi, tiếp tục lưu lại nơi này, cô sẽ càng phát cảm giác mình giống như một Tiểu Sứ... Một Tiểu Sứ...

“Không được!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên cự tuyệt.

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Bởi vì kịch hay còn chưa có chính thức bắt đầu!” Mặc Thâm Dạ gương mặt giao hoạt.

Kịch hay?

“Anh đang nói cái gì?” Cô không hiểu.

Mặc Thâm Dạ nắm lấy eo cô, khẽ dùng lực, làm cho thân thể của cô dán lên thân thể của mình, sau đó từ từ cúi đầu, thân mật đến gần bên tai của cô, cố ý làm ra động tác mập mờ, vừa liếc trộm người kia, vừa nhỏ giọng nói, “Có muốn đánh cược với tôi không?”

“Đánh cược?” Tử Thất Thất không hiểu, “Đánh cược cái gì?” Cô hỏi.

“Đánh cược Mặc Tử Hàn là lựa chọn cô hay Thủy Miêu!” Anh ở bên tai cô nói nhỏ.

Thủy Miêu?

Thủy tiểu thư?

Anh ta đang nói tới người phụ nữ ngồi cạnh Mặc Tử Hàn sao?

“Tôi không đồng ý, tôi không muốn đánh cược với anh!” Cô đột nhiên trả lời.

“Tại sao? Chẳng lẽ cô không muốn biết trong lòng Mặc Tử Hàn cô quan trọng hay Thủy Miêu quan trọng hơn sao?”

Tử Thất Thất chau mày.

Bộ dáng khẩn trương của Mặc Tử Hàn kia, không phải là đáp án tốt nhất sao? Hôm nay anh ta lại còn ăn mặc tỉ mỉ như vậy cùng với những lời anh ta nói với cô hôm qua, không phải đều chứng minh cô trong lòng của anh ta thua xa người phụ nữ kia sao... Nói ‘không trở về’, không phải là đã lựa chọn rồi sao?

Cho nên có cần thiết đánh cược nữa không...

“Cho bản thân mình một chút lòng tin, cô tuyệt đối sẽ không bại bởi cô ấy!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên nói, giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô lúc này.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh ta, nhìn gương mặt tự tin của anh ta.

Cô sẽ không thua cô ấy?

Có thật không?

“Đến đây đi, chúng ta đánh cược một keo đi, tôi cá là nó nhất định sẽ lựa chọn cô!” Mặc Thâm Dạ hào hứng bùng bùng nói.

Tử Thất Thất nghe được anh ta nói, đột nhiên buồn bực.

Anh ta đánh cược Mặc Tử Hàn sẽ chọn cô? Không phải là muốn cô cược mình không bằng Thủy Miêu sao? Hoang đường ——

“Tôi không đánh cược!” Cô cố chấp lại một lần nữa cự tuyệt, mà trong đó có một nửa nguyên nhân là bởi vì tức giận.

“Thật không đánh cược? Chẳng lẽ cô không muốn biết nó cuối cùng sẽ chọn người nào sao? Hơn nữa cô nhìn ánh mắt nó bây giờ, chăm chú nhìn chăm chăm cô, tràn đầy tức giận cùng ghen tỵ, có lẽ... Nó sẽ chọn cô a!” Mặc Thâm Dạ bắt đầu hấp dẫn cô.

Hai mắt Tử Thất Thất không tự chủ liếc Mặc Tử Hàn, ánh mắt của anh ta xác thực là đang tức giận, nhưng còn ghen tỵ... Anh có sao? Cô không nhìn ra, không thấy rõ...

“Thử một chút nha, chính là vui đùa một chút mà thôi, hơn nữa đánh cuộc này chỉ có trời mới biết cô biết tôi biết, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết, có gì phải sợ? Chẳng lẽ cô sợ biết kết quả sẽ thương tâm muốn chết? Sẽ khóc lóc nức nở? Như vậy... Tôi hỏi cô... cô thích nó sao? cô thương nó sao?” Mặc Thâm Dạ đánh chiến thuật tâm lý.

Thích?

Yêu?

Tử Thất Thất đột nhiên hốt hoảng nói, “Tôi không có!”

Không thích sao?

Mặc Thâm Dạ nhìn cô, rất rõ ràng cô chính là đang nói dối.

“Du sao cô cũng không thích nó, lại càng không thương nó, cho nên coi như cô biết nó lựa chọn Thủy Miêu, vậy cũng không sao cả, nhiều lắm là chính là thua trận đánh cược này mà thôi, còn nếu như... cô đang nói láo? Hay là... cô không dám cùng tôi đánh cược? Cô sợ thua?” Anh khéo léo khích tướng, để cho cô không thể lui được nữa.

Chân mày Tử Thất Thất nhíu lại, bắt đầu do dự, mà lúc này điệu nhảy thứ ba bắt đầu trình diễn, tiết tấu trong nháy mắt thay đổi mãnh liệt...

Tử Thất Thất mới vừa dừng chân lại muốn đi ra khỏi sàn nhảy, nhưng tay của Mặc Thâm Dạ lại đột nhiên ôm chặt hông của cô, anh tuấn cười nói, “Như thế nào? Có muốn hay không cùng tôi đánh cược? Nếu như mà tôi thắng, cô có thể có được lòng của Mặc Tử Hàn, nếu như mà tôi thua, như vậy... tôi nguyện vì cô nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, muôn lần chết không chối từ, chỉ cần một câu nói của cô, tôi sẽ làm heo làm chó làm trâu làm ngựa, coi như là cô muốn tôi lập tức đem cô cùng con trai bỏ trốn, tôi cũng vậy sẽ lập thực hiện.”

Nghe được anh ta nói, Tử Thất Thất không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi nghi ngờ.

Tại sao anh ta muốn làm loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt đẹp này? anh ta là đang giúp cô sao? Hay là anh ta có mưu đồ khác? Mục đích của anh ta rốt cuộc là cái gì? Tại sao một lần lại một lần làm loại này chuyện kỳ quái?

“Còn phải suy tính sao?” Mặc Thâm Dạ có chút nóng nảy, thúc giục mà nói, “Như vậy cô không phải có lợi thế sao chuyện tốt như vậy không thể có lần thứ hai!” Anh cố làm ra vẻ huyền bí nói, tiếp tục dụ hoặc cô.

Tử Thất Thất cau mày nghĩ ngợi, rơi vào trầm tư.

“Nếu như...” Cô thử dò xét tính mở miệng, nói, “Tôi đồng ý lời anh, anh muốn đánh cuộc thế nào?”

“Rất đơn giản!” Mặc Thâm Dạ quý dị nói xong, đột nhiên tiến lên một bước, thân thể càng thêm đến gần cô, sau đó khẽ cúi đầu, chóp mũi hơi đụng vào.

Tử Thất Thất khiếp sợ sững sốt.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười, nói, “Nếu lúc tôi hôn cô mà nó tới gần cản vậy là nó chọn cô còn nếu không gần cả... Nó lựa chọn là Thủy Miêu.”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

Cô giật mình hé miệng, vừa muốn cự tuyệt, nhưng vào thời điểm này âm nhạc đột nhiên kết thúc, giống như là Mặc Thâm Dạ đã nắm chắc tiết tấu, hai tay của anh đưa đến sau đầu cô, đem mặt nạ bướm bướm mở ra.

Trong nháy mắt, tất cả đàn ông cũng trừng lớn hai mắt của mình, chờ đợi nhìn thấy khuôn mặt của Tử Thất Thất.

Mặc Thâm Dạ cố ý đem động tác thả chậm, từ từ nhấc mặt nạ ra, chỉ nghe người chung quanh cũng hít vào thở ra một hơi, khi khuôn mặt Tử Thất Thất hiện ra trước mặt bọn họ thì tất cả mọi người khiếp sợ trợn mắt há mồm... Đây đúng là một tuyệt sắc giai nhân, khuôn mặt cô trắng nõn, trang điểm rất nhẹ nhàng, vẻ xinh đẹp làm say mê lòng người.

Quả nhiên đúng như lời Mặc Thâm Dạ nói, trong nháy mắt, cô liền giết chết toàn bộ con mắt đang nhòm ngó mình.

“Công chúa của tôi...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên thâm tình mở miệng, âm thanh vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, rõ ràng làm cho ai cũng nghe thấy.

Tử Thất Thất đột nhiên cả kinh, chân phải không tự chủ lui về phía sau, lùi bước muốn chạy trốn.

Mặc Thâm Dạ đã nhận ra động tác của cô, vội vàng đưa tay ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, từ từ nâng khóe miệng của mình, mang theo chút quý

dị, nhẹ giọng nói:

“Không cần cự tuyệt anh, tiếp nhận anh...”

Anh nói xong, chậm chậm đến gần mặt của cô, chuẩn bị hôn môi của cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ sững sốt, trợn to cặp mắt của mình, trơ mắt nhìn anh từ từ đến gần, thật ra thì cô có thể lập tức né tránh, bởi vì hai tay của anh cũng không có dùng sức, chỉ là nhẹ nhàng đụng vào cô mà thôi, nhưng vào giờ khắc này, cô lại có suy nghĩ rất muốn hiểu rõ tâm ý của Mặc Tử Hàn đối với cô, cũng thật rất muốn hiểu rõ anh có thể hay không khản trương tới đây ngăn cản, cho nên... cô không có lựa chọn né tránh.

Đánh cuộc, chính thức bắt đầu...

...

Cách đó không xa

Mặc Tử Hàn trong tay cầm ly rượu, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Tử Thất Thất cùng Mặc Thâm Dạ, mặc dù trên mặt của anh duy trì vẻ mặt lạnh lùng, vững như bàn thạch ngồi tại chỗ, nhưng trong lòng đã sớm bộc phát ngọn lửa tức giận, thậm chí rất nhiều lần muốn lập tức xông tới, tách bọn họ ra, hung hăng đánh Mặc Thâm Dạ, nhưng là mỗi lần muốn hành động, anh lại nhớ tới những lời Thủy Miểu vừa nói: chẳng lẽ ngài đã quên... Những lời ngài đã nói...

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Trong lòng anh không ngừng mắng, không ngừng phát tiết, nhưng là lửa giận lại càng ngày càng hung, càng ngày càng mãnh liệt, nhất là thấy hai người kia thân mật thì tay của anh cũng sẽ âm thầm nắm chặt chiếc ly trong tay, nhiều lần suýt bóp vỡ.

Đột nhiên...

Âm nhạc dừng lại, hai tay của Mặc Thâm Dạ gỡ chiếc mặt nạ trên mặt Tử

Thất Thất ra, tất cả đàn ông trong buổi tiệc không ngừng suýt xoa kinh ngạc, nhìn thấy bọn họ đem đôi mắt háo sắc nhìn chăm chăm vào cô, lửa giận rất cuộc không nhịn được bộc phát, anh đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

“Đại ca...”

Thủy Miêu nhìn anh đột nhiên đứng lên, vội vàng kêu anh, đưa tay của mình, cách bàn kiếng, bắt được tay của anh.

Mặc Tử Hàn tròn to cặp mắt, nhìn hai tay của Mặc Thâm Dạ đang giữ mặt của cô, rõ ràng nghe được những lời hấn nói, lại nhìn đến hấn từ từ đến gần cô, muốn hôn cô.

Trong nháy mắt lửa giận xông thẳng lên đầu, không cách nào tiếp tục nhẫn nại, chân dài sải bước một bước.

“Đại ca!” Thủy Miêu khẩn trương nắm chặt tay của anh, dùng sức kéo, kinh hoảng nói, “Đại ca không cần... Đừng quên ngài đã đồng ý với em... Đại ca... Đại ca... Đại ca...” Cô không ngừng kêu anh, khẩn trương dùng sức nắm chặt tay của anh, nhưng hai mắt anh vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào Tử Thất Thất, giống như hoàn toàn cũng không có nghe được thanh âm của cô.

Tại thời điểm Mặc Thâm Dạ sắp chạm vào môi của cô...

Mặc Tử Hàn đột nhiên dùng sức hất tay của cô ra, sải bước vội vã lần nữa bước ra.

“Đại ca ——”

Thủy Miêu hét hoảng đứng lên, dùng đôi tay lại một lần nữa bắt được tay của anh.

“Không cần...” Cô van xin mà nói.

Chương 177: Ở lại với tôi... Có được không...!

Cặp mắt Mặc Tử Hàn tràn đầy lửa giận, nhìn đôi môi của Mặc Thâm Dạ càng ngày càng đến gần, anh hoàn toàn bất chấp tất cả, thậm chí ngay cả giọng nói của Thủy Miêu cũng không nghe thấy. Ngay tức khắc dùng sức gỡ tay cô ra, cấp tốc vọt tới.

Tay Thủy Miêu cứng ngắc giữa không trung, hai mắt gấp rút nhìn bóng lưng của Mặc Tử Hàn, trái tim... ngay lập tức đau đớn.

...

Trong sán nhảy

Tay anh đang ôm lấy mặt của Tử Thất, cố tình kéo dài tốc độ cúi chậm từng ít từng ít một đến gần môi cô, mà khi môi anh chỉ còn một chút xiu nữa là chạm vào môi cô, thì Mặc Tử Hàn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tử Thất Thất, dùng sức nắm lấy cánh tay của cô, đem cả người cô kéo đến bên cạnh mình, tiếp đó phần nộ không nói hai lời, một đấm đánh đến gương mặt anh tuấn.

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong bữa tiệc đều hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn người đột nhiên xuất hiện giống như quỷ Tu La.

Tử Thất Thất cũng đồng thời kinh ngạc trừng to hai mắt, cô thật sự không ngờ Mặc Tử Hàn sẽ chạy đến đây ngăn anh ta lại, càng không nghĩ đến anh lại có thể giận đến mức đánh người.

Anh chọn cô sao? Ở trong lòng anh, cô cũng có vị trí quan trọng sao?

Không thể tin được... Cô hoàn toàn không dám tin tưởng... Bây giờ đang nằm mơ sao?

Mặc Tử Hàn nét mặt phần nộ, bàn tay to dùng sức nắm lấy tay cô, nắm chặt tay cô, đôi mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm cô, hung hăng nói với Mặc Thâm Dạ: “Tôi cảnh cáo anh, về sau không được phép chạm vào cô ấy, không cho phép anh nói chuyện với cô ấy, không cho anh tự tiện dẫn cô ấy đi xa, không cho phép anh đứng trước mặt cô ấy... Từ lần sau rút ra xa xa cô ấy cho tôi!”.

Lấy tay lau máu rỉ ra từ khóe miệng, đáng nhẽ nắm đấm vừa rồi anh có thể tránh được, nhưng mà anh lại cố tình để cho hấn đấm trúng, muốn xem nắm đấm này của hấn mạnh mẽ bao nhiêu, có bao nhiêu sức lực, có bao nhiêu tức giận, có bao nhiêu quan tâm đến cô gái Tử Thất Thất này... Đúng như dự đoán, quả đấm này của hấn so với hồi bé cứng rắn lên rất nhiều, lại có thể khiến cho khoang miệng của anh, ngay lập tức rạn ra, thậm chí ngay đến cả hàm răng cũng đau nhức đến muốn rơi ra, xem ra...xem ra hấn thực sự yêu thích người phụ nữ này, hơn nữa yêu thích đến mức ngay chính bản thân hấn cũng không thể tưởng tượng được ra đến mức độ này.

“A...”. Anh chợt cười nhẹ.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhanh chóng nhíu chặt.

Hấn đang cười cái quái gì? Có cái gì đáng cười!

“Hahaha...” Mặc Thâm Dạ lại cười một lần nữa, rồi đứng thẳng người lên, đối mặt với anh, cố ý khiêu khích nói: “Thật xin lỗi, tôi không làm được!”.

“Anh nói cái gì?”. Mặc Tử Hàn tức giận.

“Tôi nói tôi không làm được, tôi không có cách nào không chế bản thân không chạm vào cô ấy, cũng không có cách nào không chế bản thân nói chuyện với cô ấy, càng không có cách nào không chế bản thân xuất hiện trước mặt cô ấy, thậm chí không có cách nào không chế mình rút ra xa khỏi cô ấy, vì vậy... vô cùng xin lỗi, khiến cho chú phải thất vọng rồi, tôi sẽ vẫn quần lầy cô ấy, mãi cho đến khi cô ấy sẵn lòng theo tôi...”.

“Câm miệng!”.

Mặc Tử Hàn tức giận cắt đứt lời anh ta, lại ra tay một lần nữa, nhanh chóng đánh về phía mặt của anh ta, lần này Mặc Thâm Dạ cũng không muốn ăn đòn một lần nữa, nhanh chóng vươn tay đỡ được cú đánh của anh, Mặc Tử Hàn ngay lập tức nổi giận, cả người mất hết kiểm soát, hai người lại thân tốc ra đòn... Hai người ngay lập tức xông vào đánh nhau, giống như một đoạn phim võ thuật trên truyền hình, mỗi một động tác đều vừa nhanh vừa chuẩn, khiến cho hai mắt người khác ứng phó không kịp, càng khiến cho tất cả mọi người trong bữa tiệc trợn mắt há mồm.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao đột nhiên lại đánh nhau?

Mặc Tử Hàn không phải đến chúc mừng hoa khôi, Thủy Miêu sao? anh ta không phải vì cô ấy mà đến sao? Tại sao đột nhiên lại cùng người đàn ông khác tranh giành phụ nữ?

Tử Thất Thất chứng kiến hai bọn ra tay đánh nhau quá nặng, ngay lập tức phục hồi bình tĩnh, lớn mật giơ hai tay của mình ra, ngăn bọn họ lại, tiếp đó gào to nói: “Hai người các anh đều điên rồi hả, tất cả mau dừng tay lại cho tôi!”.

Mặc Tử Hàn tức giận chưa tan, hai mắt vẫn tràn đầy lửa giận chết chóc như cũ, hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Thâm Dạ, mà Mặc Thâm Dạ vẻ mặt lại thoải mái, mỉm cười với anh, khiêu khích anh.

Tử Thất Thất đúng là hoàn toàn hết chỗ nói với bọn họ rồi.

Tại sao mỗi lần gặp mặt đều âm ỉ thành ra như này? Tại sao mỗi lần gặp mặt đều nhìn đôi phương không vừa mắt? Không biết hai người bọn họ có thật sự là anh em ruột thịt không? Không phải đều là người một nhà sao? Rốt cuộc là có đến bao nhiêu thâm thù đại hận, nhất định phải đánh nhau một sống một còn mới được hả?

“Các anh thấy đã đủ chưa, đủ bẽ mặt rồi hả? Cũng không chịu quan sát xem đây là chỗ nào hả, đừng quên đây chính là bữa tiệc sinh nhật của người khác, coi như các anh muốn đánh nhau cũng nên tìm chỗ không người mà đánh!”.

Cô oán trách nói, tức giận nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ.

Nghe thấy lời nhắc nhở của cô, Mặc Tử Hàn đột nhiên trở lại bình thường, bây giờ mới nhớ ra đây đang là sinh nhật Thủy Miêu, nhanh chóng thu hồi bàn tay của mình lại, quay đầu nhìn Thủy Miêu đứng cách đó không xa.

Cuối cùng tầm mắt của Mặc Tử Hàn cũng dừng trên người Thủy Miêu, cô dường như đang cau mày, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Cô đã đi theo anh nhiều năm như vậy, từ lúc còn rất nhỏ đã đi theo anh, đi theo anh cho đến khi hai người đều trưởng thành, nhìn từng vẻ mặt của anh, hiểu rõ từng thói quen của anh, thậm chí nỗ lực dò xét nội tâm bí ẩn của hắn, cô vốn tưởng rằng cô là người phụ nữ gần gũi với anh nhất, là người hiểu rõ anh nhất, là người đủ khả năng đứng ở bên cạnh anh nhất, làm bạn đời của anh, nhưng mà trải qua mấy phút ngắn ngủi kia, khiến ảo tưởng bao nhiêu năm của cô phút chốc đều tan vỡ... Thì ra cô không phải là người hiểu rõ anh nhất, bởi vì đến tận bây giờ cô mới được nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh, nếu như là anh của ngày trước, bất luận xảy ra bất kỳ vấn đề gì, anh sẽ vô cùng tỉnh táo giải quyết, bất luận xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng có thể bình tĩnh xử lý. Nhưng mới vừa nãy anh lại có thể đứng trước mặt mọi người giống như tên lưu manh đánh nhau cùng người khác...

Đây mới thật sự là Mặc Tử Hàn sao? Đây mới thực sự là Mặc Tử Hàn mà cô quen biết sao?

Mặc dù không thể tin, mặc dù cảm thấy chấn động, nhưng mà vừa mới nhìn thấy bộ dạng thất thố của anh, lại khiến cô cảm thấy ghen tị với Tử Thất Thất, cô ghen tị vì cô gái ở có thể làm cho một người đàn ông hoàn mỹ vì cô ta mà thất thố như thế, nếu như đổi lại là một nhân vật khác, cô thay thế Tử Thất Thất đứng ở vị trí kia, bị người đàn ông khác hôn, Mặc Tử Hàn có hoàn toàn mất hết lý trí xông tới ngăn cản như vậy không, hoàn toàn mất hết không chế đánh nhau với người khác không?...

Sẽ không!

Anh sẽ không...

Nội tâm của cô, lập tức đã cho cô đáp án.

Thật sự rất ghen tị, thật ghen tị, thật ghen tị với người phụ nữ tên Tử Thất Thất này, nhưng mà...

“A...” Cô bỗng dưng cười khẽ, cố gắng chống đỡ trái tim đang đau buốt dữ dội, khóe miệng gợn lên chua xót, nhưng không mất đi nụ cười xinh đẹp, che giấu lại tức giận và ghen tị trong đáy lòng. Sau đó bước đi từng từng bước một chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ. Nhìn ba người bọn họ.

“Thật sự cảm ơn các vị đã biểu diễn đặc sắc đến như vậy, không nghĩ được Mặc đại thiếu gia và Tổng giám đốc Mặc lại đích thân đùa giỡn võ thuật cho tôi xem, đêm nay tôi thật sự đã nhận được món quà mừng sinh nhật đặc biệt, nhưng mà làm sao các vị biết tôi thích xem biểu diễn võ thuật vậy? Nhất định lần sau phải nói cho tôi biết trước mới được, nếu không thật sự tôi sẽ bị hù dọa đến phát sợ đấy!”. Cô tìm cách xoa dịu bầu không khí, mặc dù rõ ràng biết là lấy cớ, nhưng mà mọi vị khách đến dự đều giả vờ như chưa từng nhìn thấy sự việc kia, vừa gật đầu, vừa thu hồi lại tầm mắt. Làm bộ làm tịch như đang tiếp tục vui vẻ trong bữa tiệc, mà âm nhạc vẫn đang im lặng, ngay lập tức vang lên, mang không khí trở về lúc ban đầu.

Tử Thất Thất xấu hổ nhìn Thủy Miêu đứng trước mặt mình, ngay lập tức bối rối buông tay Mặc Tử Hàn ra, sau đó nở một nụ cười chuyên nghiệp, duyên dáng đối mặt với cô ta, không muốn khí phách bản thân thất bại trước mặt cô ta.

Mà lúc này hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn Thủy Miêu, tâm tình trong lòng vô cùng phức tạp, chân mày không khỏi dùng sức nhíu lại, gương mặt vui vẻ bên kia thì hoàn toàn trái ngược lại, tuy khóe miệng chảy máu, lại giống như không có, thậm chí so với lúc trước còn vui vẻ hơn, khiến cho người khác căn bản là không thể nhìn thấy trong lòng anh ta đang suy nghĩ gì.

“Tôi nghĩ... Chúng ta nên vào trong phòng ở trên tầng nói chuyện một lúc đi, cứ tiếp tục đứng ở nơi này nói chuyện, có thể sẽ ảnh hưởng đến người khác khiêu vũ...”. Thủy Miêu nhẹ giọng nói ra, hai mắt quét nhanh qua gương mặt của ba người bọn họ.

“Ừ, được!”.

“Ừ, được!”.

Tử Thất Thất và Mặc Thâm Dạ trăm miệng nói một lời, vô cùng ăn ý, còn Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người bọn họ, một câu cũng không nói, nắm lấy tay của Tử Thất Thất. Anh tự nhiên nắm tay kéo cô đi về phía cầu thang trên tầng.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, sau đó dời tầm mắt nhìn gương mặt Thủy Miêu đang cố gượng cười, cố ý nhắc hai hàng lông mày, lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Thủy Miêu nhìn mặt anh ta, nụ cười trên mặt ngay lập tức cứng ngắc.

Anh ta cố ý!

Cố ý dẫn Tử Thất Thất đến chỗ này, sau đó trêu chọc Mặc Tử Hàn tức giận, hơn nữa còn tính toán kĩ thời gian trước khi Mặc Tử Hàn xông vào, ngăn cản anh ta, cũng cố ý đánh nhau cùng Mặc Tử Hàn, phá hỏng bữa tiệc sinh nhật của cô. Nhưng mà vì sao anh ta lại muốn làm như thế? Thà bị đánh cũng vẫn muốn làm như vậy...Tóm lại là anh ta muốn cái gì

...

Tầng hai.

Căn phòng sang trọng

Mặc Tử Hàn lôi Tử Thất Thất sai bước đi vào trong phòng, tức giận quăng cô trên ghế sofa, sau đó anh đứng trước mặt cô hung hăng nhìn chăm chăm, mà theo sau là Thủy Miêu và Mặc Thâm Dạ đi vào, một người tao nhã ngồi trên ghế sofa. Một người nhanh nhẹn đi đến quầy rượu nho nhỏ, tự rót cho mình một ly rượu, ngồi một bên trên ghế tựa đợi chờ trò vui sắp diễn ra.

“Sự việc đêm nay, chỉ sợ ngày mai sẽ trở thành tin tức chấn động, hai người các anh định làm như thế nào?”. Thủy Miêu lên tiếng đầu tiên, vô cùng lí trí

nói về vấn đề chủ chốt.

“Tôi thì không sao cả, chỉ cần đăng ảnh nào mà chụp hình tôi đẹp trai, còn nội dung bọn họ tùy ý muốn viết như nào cũng được!”. Mặc Thâm Dạ ung dung nói xong, vui vẻ uống một ngụm sâm banh.

“Chuyện đêm nay, tôi sẽ sai người đi xử lý, một lát nữa cô đem danh sách khách mời của đêm nay đưa tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho tất cả bọn họ ra ngoài ăn nói lung tung!”. Mặc Tử Hàn lạnh lẽo nói ra, hai hàng lông mày sít sao nhú lại cùng một chỗ.

“Vâng!”. Thủy Miêu lĩnh mệnh đáp lại.

“Làm sao thế?”. Mặc Thâm Dạ đột nhiên xen mồm vào, khiêu khích nói: “Chú cũng đã bắt đầu biết chú ý đến hình tượng, sợ mất mặt à?”.

“Anh câm miệng lại cho tôi!”. Mặc Tử Hàn phản nộ.

Không phải là anh sợ bị người khác nhìn thấy bộ dạng đánh nhau, cũng không phải sợ bị người khác bàn tán, mà anh sợ Tử Thất Thất bị khác nhìn thấy, sợ bị phát hiện ra Tử Thất Thất là người phụ nữ của anh, nếu quan hệ giữa cô và anh bị mang ra ngoài ánh sáng, như thế anh sợ nhất rằng... có thể sẽ khiến cô gặp phải nguy hiểm.

Cả đời này anh chưa bao giờ phải sợ cái gì, chưa bao giờ phải lo lắng cho một người nào hết, nhưng chỉ duy nhất có người phụ nữ này... Anh muốn bảo vệ cô vẹn toàn.

Mặc Thâm Dạ nghe anh quát trách mắng, trong lòng lâm râm một chút không thoải mái, nhưng mà lại rộng lượng không tiếp tục mở miệng, bởi vì anh biết tiết mục đã kết thúc, anh chỉ muốn ở một bên lặng lẽ thưởng thức kịch hay.

Mà sau khi Mặc Tử Hàn quát, trong phòng bỗng nhiên lại im ắng, không khí ngột ngạt bắt đầu lan tràn.

Mắt Tử Thất Thất thỉnh thoảng sẽ liếc trộm về phía Mặc Tử Hàn một cái, mà dưới tình huống lúng túng này, cô lại âm thầm vui vẻ cười lên ở trong lòng,

bởi vì trong đầu cô không ngừng hồi tưởng lại hình dáng của Mặc Tử Hàn khi xông đến ngăn cản bọn họ, không ngừng hồi tưởng lại vẻ mặt tức giận của anh, còn cả hình ảnh khi anh tung ra nắm đấm nữa.

Anh lựa chọn cô, như vậy có phải cô so với người phụ nữ tên Thủy Miêu kia có vị trí quan trọng hơn trong lòng anh có đúng không?

Vô ý lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng không nhịn được tự động nhếch lên.

Mặc Tử Hàn đứng ở trước mặt cô, trừng mắt nhìn cô, nhìn thấy nụ cười trên mặt cô thì một cỗ tức giận trong lòng vọt lên nhưng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của cô thì không thể không mềm lòng...

Đáng lẽ là không muốn các cô gặp nhau, đáng lẽ là không muốn cô biết được sự tồn tại của Thủy Miêu, nhưng mà bây giờ cô đã xuất hiện ở chỗ này, vì thế cô đã biết được mối quan hệ giữa bọn họ rồi ư? Nên nói tất cả mọi chuyện cho cô hiểu? Hay là không nên nói cho cô biết đây?...

Đáng chết!

Hiện tại anh phải làm sao đây!

Hai mắt nhắm lại bực bội, khó chịu thở dài, sau đó lại phiền não cúi người xuống, lại nắm lấy tay cô một lần nữa, vừa kéo cô, vừa nói: “Chúng ta đi về nhà thôi!”.

Đi về!

Tử Thất Thất kinh ngạc khẽ từ ghế salon đứng lên, im lặng đi theo anh.

Mà Thủy Miêu vốn đang cố gắng bình tĩnh nghe được lời này của anh bỗng nhiên kinh ngạc, ngay lập tức từ trên ghế salon đứng lên, nhanh chóng bước chân đến trước mặt anh, chặn đường anh.

“Đại ca vừa nói là muốn đi về? Anh phải đi về rồi sao?”. Cô kích động chất vấn.

Mặc Tử Hàn nhìn cô hoa dung thất sắc, nhúu mày ân hận, ép giọng nói chính mình thật nhỏ, nói: “Ừ, tôi muốn trở về, hôm khác sẽ đến thăm cô!”.

“Không cần!”. Thủy Miêu cự tuyệt ngay lập tức, đôi tay xúc động bắt lấy cánh tay anh, khẩn trương ngăn anh muốn rời đi.

Đã bảy năm bọn họ không được gặp mặt rồi, khi anh mãn hạn tù vốn cô muốn đến cửa trại giam đón anh, tuy nhiên lại sợ thân phận bại lộ, mà sau khi anh ra tù trở về cô cũng thường xuyên gọi điện cho anh, nhưng mà mỗi lần nói chuyện anh đều nói rằng quá bận không có thời gian, lần này thật vất vả mới được gặp anh, thật vất vả mới có cơ hội riêng tư ở chung cùng anh, nhưng anh lại có thể cứ như thế mà rời khỏi? Hơn nữa tay còn dắt một người phụ nữ khác, cứ thân nhiên như vậy đứng trước mặt cô nói ra những lời như thế này?

Không được, cô muốn giữ anh ở lại, tối nay nhất định cô phải giữ anh ở lại!

Mặc Tử Hàn im lặng nhìn cô, hơi có chút do dự.

Anh cũng không muốn ở lại, thế nhưng anh lại không có cách nào nói ra lời từ chối với cô...mà khi Tử Thất Thất đứng sau lưng Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm cự tuyệt của Thủy Miêu kia, chiếc tay kia của cô không khỏi khẽ dùng lực nắm lấy tay Mặc Tử Hàn.

Anh sẽ ở lại sao?

Nếu như anh ở lại, như vậy không cần suy nghĩ cũng biết hai bọn họ ở lại làm việc gì, mà cô ta muốn giữ lại như thế, rất rõ ràng ‘mời mọc’ muốn làm chuyện ấy. Thế còn cô? Mấy ngày nay đại di mục của cô đến, tối hôm qua anh muốn làm cái chuyện đó nhưng không được cho nên thái độ bất mãn,

Chẳng lẽ anh sẽ đồng ý sao? Dù sao sự nhẫn nại trên cơ thể đàn ông rất kém...

“Thủy Miêu, thật xin lỗi, hôm nay tôi...”

“Không được!”. Thủy Miếu đột nhiên cắt đứt lời anh, đôi tay nắm thật chặt cánh tay anh, mắt hốt hoảng mà nói: “Em sẽ không để cho anh đi, hôm nay là sinh nhật của em, chẳng lẽ anh không muốn ở một mình với em sao? Chẳng lẽ anh quên trước kia mỗi khi đến sinh nhật của em, anh đều ở lại với em sao? Đã bảy năm em đều trải qua sinh nhật một mình rồi, toàn bộ bảy năm em đã chờ đợi anh rồi, em cũng không muốn một mình đón sinh nhật nữa, anh ở lại với em...có được hay không?”.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô giống như cỏi lòng sắp tan nát kia, tầm mắt vô ý dời đi, cũng không biết nên trả lời với cô như thế nào.

Nên làm cái gì?

Anh làm sao có thể từ chối đây?

“Tử Hàn...” Thủy Miếu đột nhiên nhỏ giọng gọi tên anh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lại một lần nữa nhìn về phía cô, mà đồng thời Tử Thất Thất cũng kinh ngạc nhìn về phía cô ta.

“Tử Hàn... Anh cũng không muốn em ở lại một mình có đúng không? Anh sẽ ở lại với em có đúng không? Em cũng đã hạ thấp mặt mũi để van xin anh như vậy, anh sẽ không cự tuyệt em chứ...?”. Cô nói xong hai mắt dường như sắp khóc.

Quả nhiên, Mặc Tử Hàn nhìn thấy đôi mắt cô đã hơi tràn ra nước mắt, không thể không mềm lòng, bàn tay đang nắm tay Tử Thất Thất kia, cũng bắt đầu nói lỏng...

Thủy Miếu nắm đúng thời cơ, vội vàng mở miệng một lần nữa, trong giọng nói có chút ghen ngào: “Anh cũng sẽ không quên lời anh đã từng nói với em chứ? Anh cũng sẽ không quên lời hứa giữa hai chúng ta chứ?”. Cô chợt bắt lấy cánh tay vừa buông ra của anh, chậm rãi thả ra, cô lại nắm chặt một cánh tay khác của anh, nói tiếp: “Anh sẽ ở lại với em... Đúng không?”.

Lúc Mặc Tử Hàn nghe đến câu nói cuối cùng của cô, hờ hững... buông tay Tử Thất Thất ra...

Chương 178: Trừ cô ấy ra, tôi không muốn đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào!

Trong nháy mắt tay của Tử Thất Thất trông trái, đồng thời, lòng của cô cũng trống rỗng...

Anh muốn lựa chọn ở lại sao?

Anh không lựa chọn cô sao?

Trong nháy mắt Thủy Miêu không thấy anh bỏ tay cô ta ra, lòng tin tràn đầy trái tim cô, khóe miệng khẽ cười đắc ý.

Mặc Tử Hàn do dự từ từ xoay người, đối mặt với Tử Thất Thất, nhìn gương mặt mỹ lệ của cô, chậm rãi mở miệng, sau đó nhẹ giọng nói, “Em... Đi về trước đi!”

Trong nháy mắt, lòng của Tử Thất Thất lạnh như băng.

Quay đầu lại, anh lựa chọn là người phụ nữ này, quay đầu lại, cô cảm thấy thật đau đớn.

Đột nhiên, cô khẽ ngửa đầu nhìn mặt anh, không có bất kỳ bi thương, khóe miệng hờ hững gợi lên xinh đẹp, hào phóng cười, bình tĩnh nói, “Được, vậy tôi đi về trước, bái bai!”

Cô nói xong, không chần chờ bước ra, đi qua anh, sải bước chạy thẳng tới cửa phòng.

“Đợi chút, tôi đưa cô về!”

Ngồi ở một bên xem kịch vui Mặc Thâm Dạ nhìn thấy cô sáng khoái rời đi, liền tranh thủ để ly rượu trong tay xuống, sải bước đuổi theo cô. Anh vừa đi

qua Mặc Tử Hàn thì Mặc Tử Hàn đột nhiên xoay người, đối mặt với anh, nhìn chằm chằm anh cảnh cáo mà nói, “Không cho phép anh mang cô ấy đi chỗ khác, lập tức đưa cô ấy về nhà, hơn nữa anh không được làm gì cô ấy, nếu như anh dám làm loạn với cô ấy, tôi thật sự sẽ giết anh... Thật sự!” Anh xác định lại, khuôn mặt nghiêm túc, đầy tức giận.

“A...” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng cười, nói, “Tôi mặc dù thích phụ nữ, nhưng mà tôi sẽ không cưỡng bách họ, cho nên nếu như không phải là cô ấy đồng ý, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì, nhưng là nếu như cô ấy đồng ý hoặc là chủ động nói...” Anh kéo dài thanh âm, cười nói, “Vậy tôi cũng không có lý do cự tuyệt rồi!”

Mặc Tử Hàn nghe được lời anh nói, trong nháy mắt cau mày, gương mặt tức giận.

“Anh dám động tới cô ấy, tôi nhất định...”

“Giết chết tôi rồi thì sao...” Mặc thâm Dạ đoạt lấy lời anh muốn nói, bất đắc dĩ lắc đầu, nói, “Chú đều nói qua rất nhiều lần rồi, tôi hiểu rõ rồi, cũng nhớ, yên tâm đi, bái bai... Không quấy rầy các người!” Anh vội vội vàng vàng nói xong, liền nhanh chóng rời khỏi, đuổi theo Tử Thất Thất.

Mà Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ, hai mắt nhìn cửa phòng bị đóng lại, rất muốn lập tức đuổi theo, nhưng chân lại vô cùng nặng nề, nặng nề làm cho anh một bước cũng không có biện pháp bước ra.

Đáng chết!

Chuyện tại sao phải phát triển trở thành như vậy?

Tại sao Tử Thất Thất không giữ anh lại?

Nếu như cô mở miệng nói, nếu như cô lộ ra biểu hiện thương tâm đau đớn, như vậy, anh nhất định sẽ cùng cô trở về, nhưng cô lại hào phóng cười với anh như vậy, giống như một chút cũng không quan tâm, giống như không có bất kỳ cảm giác gì, lúc rời đi bước chân của cô như thể rất sáng khoái, không có một chút chân chờ.

Cô thật không có bất kỳ cảm giác gì sao?

Anh ở lại cũng không có ý nghĩa gì với cô sao?

Cô thật cảm thấy anh cùng người phụ nữ khác lên giường cũng không vấn đề gì sao?

Thật là một người phụ nữ đáng chết... Nếu một chút cũng không quan tâm anh, như vậy tại sao cô còn phải tới nơi này? Cô tới nơi này làm gì?

Trong lòng Mặc Tử Hàn thật hỗn loạn.

Thủy Miểu nhìn thấy bọn họ rời đi, rốt cuộc yên tâm, vui vẻ quay đầu trở lại, ôm chặt lấy thân thể Mặc Tử Hàn, hạnh phúc nói, “Cảm ơn... Cảm ơn ngài... Cảm ơn ngài chịu ở lại cùng tôi... Cảm ơn ngài, cảm ơn...”

Cô không ngừng cảm ơn của anh, nhưng Mặc Tử Hàn lại một chữ cũng không có nghe vào, trong đầu đều là hình ảnh của Tử Thất Thất, không ngừng suy nghĩ cô bây giờ đang ở đâu làm gì? Cô cùng Mặc Thâm Dạ ở chung một chỗ có thể hay không xảy ra chuyện gì? Cô có ngoan ngoãn trực tiếp về nhà không? Có thể hay không lại đi chỗ nào? Có thể hay không nhân cơ hội lại chạy trốn?

“Tử Hàn...” Thủy Miểu kêu tên của anh, xấu hổ đỏ mặt, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, quyến rũ nói, “Chúng ta vào trong phòng ngủ có được hay không? Tối hôm nay... Tôi là thuộc về ngài!”

Mặc dù từ sau khi anh vào tù, cô liền bắt đầu làm ở đây, nhưng là bảy năm này cô đều thủ thân như ngọc, tiếp khách nhưng không lên giường, cô mỗi ngày mỗi ngày đều chờ đợi anh ra tù, mỗi ngày mỗi ngày đều chờ đợi nhìn thấy anh, cũng mỗi ngày mỗi ngày đều chờ đợi thời khắc này...

Cô là của anh, mười năm trước cũng đã chỉ thuộc về anh, vì anh, cô có thể bỏ tất cả!

Biểu hiện trên mặt Mặc Tử Hàn cực kỳ lạnh như băng, hần hơi cúi đầu nhìn

mặt cô, chân mày mơ hồ giống như muốn nhú lại, hơn nữa đôi tay cũng muốn đẩy cô ra, nhưng anh không muốn làm tổn thương cô, vì cô đã vì anh mà làm quá nhiều, mà anh... lại thiếu cô quá nhiều...

“Thật xin lỗi, phá hư bữa tiệc sinh nhật của em!” Anh thành tâm thành ý nói xin lỗi, khóe miệng hơi nâng lên.

Thủy Miêu nhìn anh lắc đầu một cái, vui vẻ nói, “Không sao, chỉ cần ngài lưu lại cùng với em, sinh nhật đối với em mà nói chính là vui vẻ nhất, những thứ khác em đều không đề ý.”

Khóe miệng Mặc Tử Hàn lại một lần nữa miễn cưỡng nâng lên, tâm tình cực kỳ nặng nề, hơn nữa hần chậm chạp cũng không mang cô vào trong phòng ngủ nhỏ, không ngừng muốn trì hoãn thời gian.

Thủy Miêu thấy anh vẫn án binh bất động, không khỏi có chút nóng nảy, lập tức chủ động kéo tay của anh, e lệ lui về phía sau một bước hướng phòng ngủ, đồng thời nhẹ giọng xấu hổ nói, “Chúng ta vào đi thôi...”

Mặc Tử Hàn ồm ờ đi theo bước chân của cô, đi từ từ vào phòng ngủ, Thủy Miêu thấy anh chậm chạp cũng không hành động, cho nên không thể làm gì khác hơn là chủ động hầu hạ anh, dùng đôi tay cởi vest trắng của anh xuống, sau đó cởi từng nút áo sơ mi, đôi tay khẽ dùng sức đè xuống bờ vai của anh, để cho anh ngồi xuống giường, sau đó từ từ ngửa ra sau, nằm ngang xuống.

“Thủy Miêu...” Mặc Tử Hàn chợt mở miệng, nhẹ giọng nói, “Mới vừa ở trong bữa tiệc đầu của em không phải rất đau sao? Không bằng em nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, tối nay coi như xong.”

Thủy Miêu nghe lời của anh, đôi tay dừng ở trước ngực anh, khẽ cau mày nhìn anh “Ngài không phải muốn cùng em làm sao?”

“Không... tôi chỉ là lo lắng thân thể của em!”

“Thân thể của em không có sao!” cô lập tức kiên định nói, “Thân thể của em thật không có sao, chuyện gì cũng không có!”

“Nhưng là mới vừa ở đại sảnh, em rõ ràng...”

“Đã tốt hơn, bây giờ đã không đau nữa, hơn nữa...” cô cắt đứt lời của anh, đột nhiên giạng chân ngồi trên người anh, thân thể đến gần anh, to gan nói, “Em muốn ngài!”

Cô đã đợi bảy năm, chờ đợi ngày này, mà anh từ trước đến nay sẽ không cự tuyệt cô, chỉ cần cô hơi có ý tứ, không cần mở miệng, anh cũng đã chủ động đề cô, nhưng hôm nay anh cư nhiên không ngừng từ chối, không ngừng kiểm soát, chẳng lẽ anh đã chán ghét thân thể của cô? Chẳng lẽ anh nghĩ muốn đoạn tuyệt quan hệ giữa bọn họ? Vẫn là anh muốn người... phụ nữ tên Tử Thất Thất kia sao?

Ngọn lửa ghen ty đột nhiên lại một lần nữa xông ra, cô hận người phụ nữ kia.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô, từ từ mở miệng, muốn dịu dàng đồng ý yêu cầu của cô, nhưng là anh thật đã đến cực hạn, anh cưỡng bách mình lưu lại, cưỡng bách mình không đuổi theo Tử Thất Thất, anh hiện tại thật không có tâm tình cùng cô làm chuyện như vậy, nhưng là anh lại không thể một tay đẩy cô ra.

Thôi...

Anh đột nhiên buông lỏng thân thể của mình, phiền muộn mà nói, “Em cứ tự nhiên đi, em nghĩ thế nào liền thế đó đi!”

“Theo ý em?” Thủy Miêu kinh ngạc lặp lại, “Em muốn thế nào liền làm như vậy? Đây là... Có ý tứ gì?” Cô hỏi.

“Chính là ý tứ trên mặt chữ!” Mặc Tử Hàn lạnh lạnh trả lời.

Tâm tình của Thủy Miêu chợt xuống thấp.

Ý tứ trên mặt chữ?

Anh là muốn chính cô tự quyết sao?

Nhưng là rõ ràng trước kia không phải như vậy, rõ ràng là anh đồng ý cô sẽ cùng cô giữ vững loại quan hệ này, tại sao từ anh ra tù về liền thay đổi rồi? Thay đổi không muốn cùng cô liên lạc, thay đổi không muốn cùng cô gặp mặt, thay đổi liền qua loa đáp lại cùng cô... Chẳng lẽ là do người phụ nữ kia sao? Anh thích cô ta? Anh yêu cô ta? Thân thể của cô ta so cô tốt hơn sao? Anh muốn cùng cô gái kia làm chuyện này sao? Anh muốn vứt bỏ cô sao?

Không... Không thể... Tuyệt đối không thể...

Cô không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi đồ của cô, cô không cho phép bắt kỳ người phụ nữ nào ở trong lòng của anh có địa vị cao hơn cô, rõ ràng vừa bắt đầu chính là anh chủ động, là anh cướp đi lần đầu tiên của cô, là anh nói muốn duy trì loại quan hệ này, cho nên anh tuyệt đối không tự tiện nói đoạn tuyệt liên đoạn tuyệt... Cô muốn anh chịu trách nhiệm với cô cả đời...

“Tử Hàn...” Cô êm ái hạ thấp thanh âm, ngón tay mảnh khảnh như có như không vuốt ve thân thể của anh, trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh, sau đó quỵn rũ mà nói, “Cứ xem như là tặng quà sinh nhật cho em, tối nay chúng ta thật tốt ôn lại tình cảm bảy năm qua có được hay không?”

“Thật xin lỗi!” Mặc Tử Hàn đột nhiên lớn tiếng xin lỗi, trầm trầm nói, “Tôi thật sự có không biện pháp, tôi đối với em đã...”

“Mặc Tử Hàn!” Thủy Miêu đột nhiên kêu lên át tiếng của anh, cắt đứt những lời anh muốn nói.

Nén xuống lửa giận đột nhiên bộc phát, cô đau lòng cắn môi dưới, đột nhiên hạ quyết tâm, cô chấp nói, “Được! Ngài đã không có biện pháp, vậy hãy để cho em tới, tóm lại... Em hiện nhất định phải có được ngài!”

Cô nói xong, liền to gan dùng đôi tay cởi dây lưng của anh, kéo khóa quần anh xuống, vừa cúi xuống hôn môi của anh.

Nhưng bàn tay Mặc Tử Hàn đột nhiên đẩy ngực cô ra, để cho cô không cách nào tiếp tục đến gần môi của anh, mà lúc này môi của hai người chỉ có cách nhau trong gang tấc.

“Không cho phép hôn tôi!” Anh lạnh lùng mở miệng, mang theo chút tức giận.

Thủy Miêu nhìn đôi mắt lạnh như băng của anh, chân mày không khỏi nhíu chặt lại.

Cho tới nay đều như vậy, anh không cho bất luận kẻ nào đụng vào môi của anh, cho dù là hung phấn đến quên mình, anh tuyệt đối cũng không hôn bất luận kẻ nào, càng sẽ không cho bất luận kẻ nào hôn anh, bao gồm cả cô, cặp môi kia ai cũng không thể đến gần, là nơi thuần khiết nhất trên cơ thể anh.

“Tại sao? Tại sao không thể hôn môi của ngài? Ngài không phải nói là tùy em sao?” Cô lớn tiếng chất vấn.

“Chỉ có môi không thể!” Anh kiên định.

“Tại sao?” Cô hỏi tới.

“Em không phải cần phải biết nguyên nhân, tóm lại chính là không thể hôn môi tôi!”

“Một lần cũng không thể?”

“Không thể!”

Thủy Miêu đột nhiên nhìn chằm chằm anh, dùng sức ép xuống, cố tình muốn hôn môi của anh, mà Mặc Tử Hàn đưa bàn tay đẩy thân thể của cô ra, trong nháy mắt thân thể của cô đang lơ lửng giữa không trung, tức giận gầm nhẹ, “Tôi cảnh cáo em, nếu như không muốn nghe mệnh lệnh của tôi, đừng nghĩ sẽ tiếp tục làm thuộc hạ của tôi, tôi không cần người không nghe lời ở lại bên cạnh tôi... Hiểu chưa?”

Thủy Miêu nhíu thật chặt chân mày, nhìn khuôn mặt tức giận kia.

Cô không hiểu, vẫn luôn không hiểu... Bọn họ cũng đã làm vô số chuyện thân mật, tại sao chỉ có môi không thể? Chẳng qua là muốn hôn anh một cái mà thôi, tại sao anh tức giận như vậy? Rốt cuộc anh vì ai mà giữ lại nụ hôn ấy?

Chẳng lẽ... Không thể là cô sao?

Không cam lòng, thật không cam lòng, nhưng cũng không thể không ngoan ngoãn thỏa hiệp anh, ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh, bởi vì cô không muốn rời xa anh.

“Em hiểu rõ rồi!” Cô nhẹ giọng trả lời, bỏ qua ý muốn hôn anh.

Mặc Tử Hàn hạ tay xuống, để cho thân thể cô từ giữa không trung từ từ đáp xuống, cuối cùng nằm ở trên ngực của mình.

Gò má Thủy Miêu dán thật chặt lồng ngực của anh, nghe tiếng tim anh đập, chưa từ bỏ ý định cau mày, từ từ mở miệng:

“Chỉ cần không đụng môi của ngài, là được rồi sao?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, không nói.

“Vậy em chạm vào ngài cũng không sao chứ?” Tay của cô rời khỏi ngực của anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“...” Mặc Tử Hàn tiếp tục trầm mặc không nói.

“Như vậy cũng không sao?” Tay của cô từ từ xuống phía dưới, đi tới bụng của anh, chậm rãi khoanh tròn vài vòng.

“...” Anh như cũ trầm mặc, ngậm cho phép.

“Như vậy cũng được?” cô nói xong, tay lại một lần nữa tiến lên, to gan đụng vào phần thân dưới của anh, sau đó từ từ nắm chặt, nhẹ nhàng xoa bóp, chậm rãi khuấy động.

“...” Mặc Tử Hàn như cũ trầm mặc, tùy ý cô vuốt ve.

Nhưng dù tay Thủy Miêu không ngừng dùng các loại kỹ xảo, thuần thực kích thích anh, thậm chí đụng vào đỉnh của anh, anh lại vẫn không có chút phản ứng nào, giống như thứ cô đụng vào căn bản là một khối thịt chết, không có

tri giác.

Tại sao?

Tại sao lại như vậy?

Cô đã cố gắng làm tới loại trình độ này, nhưng là anh đối với cô không có nửa điểm phản ứng.

Không phải đều nói đàn ông là dùng nửa thân dưới suy nghĩ sao? Không phải đều nói đàn ông là rất khó kiềm chế sao? Không phải đều nói đàn ông là rất dễ dàng cướp cò sao? Nhưng là tại sao anh lại bình tĩnh như vậy?

Cô không tin, anh thật biến thành ED?

Đột nhiên chóng lên thân thể, hai chân hơi di động xuống dưới, sau đó to gan thám thính xuống dưới, muốn dùng miệng mình làm cho anh hưng phấn, nhưng trước khi cô kịp hành động, Mặc Tử Hàn lại đột nhiên vươn đôi tay, bắt được đầu của cô, ngăn cô lại, dùng lực nắm chặt lấy cằm của cô, để cho cô ngẩng đầu nhìn mặt của anh.

“Thủy Miểu, thật xin lỗi, bất kể em làm như thế nào, tôi đều không có biện pháp làm chuyện này với em!” Anh nhẹ giọng lạnh lùng nói.

“Không có biện pháp?” Thủy Miểu nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, tôi hiện tại trừ cô ấy ra... Căn bản cũng không muốn chạm bất kỳ cô gái nào!”

“Cô ấy?” Cô si ngốc lại lặp lại.

“Đúng! Là cô ấy... Cô ấy chính là Tử Thất Thất!” Mặc Tử Hàn nhắc đến tên của cô thì giọng nói thật êm ái, dịu dàng, Thủy Miểu chưa bao giờ thấy anh nhẹ nhàng như vậy, anh đối với cô, từ đầu đến cuối rất lạnh lùng... Rất lạnh lùng... Khách khí... Rất khách khí...

Từ từ, cô ngồi dậy, trong nháy mắt, nước mắt đột nhiên rơi xuống, nhỏ xuống

thân thể của anh.

“Tại sao...” cô ghen ngào nhẹ nhàng mở miệng, rồi lại đột nhiên rống to nói, “Tại sao ngài lại đối xử với em như vậy? Tại sao ngài phải tổn thương em như vậy? Rõ ràng là ngài cướp đi lần đầu tiên của em, rõ ràng là ngài nói, chỉ cần em muốn, ngài tùy thời đều có thể cho em, nhưng tại sao bây giờ anh lại mạnh mẽ bỏ rơi em, cự tuyệt em... Tại sao... Tại sao tại sao tại sao...” cô rống to gầm thét, kêu gào chất vấn, đôi tay dùng sức đánh thân thể của anh, tiếp tục nói, “Tại sao mười năm trước ngài phải cứu em? Tại sao ngài không để cho em tự sát? Tại sao ngài không để cho em chết?... Tại sao ngài đã cho em lời hứa, nhưng bây giờ lại tổn thương em, không quan tâm em?... Tại sao cố tình là người phụ nữ ấy, mà không phải em? Tại sao... Tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao... Ngài nói cho em biết tại sao? Nói cho em biết... Nói cho em biết...”

Mặc Tử Hàn nhìn nước mắt trong mắt cô, nghe cô kêu gào, cũng mặc cho cô không ngừng đánh mình, nhưng anh lại không cách nào trả lời cô những vấn đề ấy. Mười năm trước anh chỉ là muốn giúp cô, muốn cứu cô, tuy nhiên anh không muốn mọi chuyện sẽ xảy ra như hôm nay, có lẽ khi đó để cho cô chết mới là lựa chọn chính xác, nhưng mà tại thời điểm đó, anh thật không nghĩ đến, anh máu lạnh vô tình, cũng sẽ mê luyến một người phụ nữ, là lỗi của anh, đều là lỗi của anh, cho nên...

“Thật xin lỗi...” Anh nhẹ giọng nói xin lỗi, vươn tay, lau chùi nước mắt không ngừng chảy ra của cô.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Chương 179: Quay xe... Tôi muốn quay lại Bách Hoa Các!

Nước mắt Thủy Miêu không ngừng từ vành mắt trào ra, so với khi tự tử mười năm trước trái tim còn đau hơn...Giống như sống sờ sờ mà bị người khác lấy đi mất trái tim, đau đến hô hấp cũng muốn ngưng.

Tại sao lại thành ra thế này?

Cô vô cùng háo hức mong chờ đến ngày sinh nhật của mình, vô cùng háo hức chờ đợi anh đến chúc mừng sinh nhật cô, trong lòng tràn ngập vui mừng vì có thể được gặp mặt anh. Lòng tràn đầy hi vọng đêm nay có thể lưu lại một điều gì đó tốt đẹp, nhưng mà vì sao hạnh phúc mà cô tưởng tượng lại thành ra thế này? Thật sự là hồng phúc...Đây là sinh nhật tồi tệ nhất trong cuộc đời của cô...

Đột nhiên, hai mắt cô phủ lên một tầng thù hận.

Tất cả những việc này đều do người phụ nữ tên Tử Thất Thất gây ra, cô ta chính là người phá hỏng bữa tiệc sinh nhật của cô, là người hủy hoại cuộc đời của cô, là người cướp đi người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Nếu như không có người phụ nữ kia, cô sẽ không thành ra như này.

Vì vậy, người phụ nữ kia...cô thật đáng chết!

...

Cửa Bách Hoa Các.

Tử Thất Thất từ bên trong sải bước đi ra, bởi vì tốc độ dưới chân của cô khẽ kéo làn váy tung bay, mà từ khi bước qua cửa lớn vẻ mặt mỉm cười của cô bỗng nhiên biến mất, cũng phủ lên một tầng đau buồn.

Đau lòng...

Rất đau rất đau...

Nhưng mà nỗi đau này cô vẫn có thể chịu được, hơn nữa cô cũng không muốn người khác nhìn được bộ dáng yếu đuối này, càng không muốn người khác nhìn thấy bộ dáng thương tâm, thay vì giống như Thủy Miêu bộ dạng ăn nói khép nép, van xin tầm thường trước mặt Mặc Tử Hàn, cô thích làm ra bộ dạng ung dung, thoải mái rời đi hơn, chỉ để lại bóng lưng cho anh ta, để cho anh ta hối hận vì bản thân không có mắt.

Nhưng mà thật sự không thể làm như không có chuyện gì xảy ra được.

Trước khi đến đây không lâu, cô cũng đã từng lường trước sự việc như vậy, trong đầu cũng đã hình dung ra hình ảnh này, hơn nữa kể từ khi bước vào cửa lớn nhìn thấy Mặc Tử Hàn, cô cũng đã không quá hy vọng Mặc Tử Hàn thích cô. Cô có mục đích của cô, không phải cô muốn chiếm giữ Mặc Tử Hàn mà bước vào nhà họ Mặc, cũng không phải vì bản thân thích anh ta mà bước vào nhà họ Mặc, cô là vì Mặc Thiên Tân, vì con mà chôn sâu ham muốn của chính mình vào tận đáy lòng... Vì thế, chỉ cần nghĩ đến điều này, cô có thể tiếp tục mạnh mẽ mà rời đi, cũng có thể tiếp tục mạnh mẽ ngẩng mặt lên mỉm cười.

Một câu đã cũ: Cuộc sống của cô, miễn là Thiên Tân không việc gì, Tiểu Lam không việc gì, làm thế nào với cô cũng không quan trọng...

“Tiểu Thất Thất...” Từ phía sau đuôi theo, Mặc Thâm Dạ đứng sau lưng cô, hơi dừng lại một chút nói: “Cô... Không có sao...chứ?”.

Tử Thất Thất chợt xoay người, khi cô xoay người khóe miệng của cô cũng đồng thời nâng lên, dùng nụ cười của mình để che đậy đau thương của bản thân, rất tự nhiên nói: “Đương nhiên là không sao, tôi có thể có chuyện gì?”.

Mặc Thâm Dạ hơi ngạc nhiên khi nhìn mặt của cô, một nụ cười đẹp khiến người khác không thể tìm ra một chút tỳ vết, hơn nữa cũng nhìn không ra được một chút đau buồn, nhưng mà lại khiến cho người khác cảm giác... hình như cô đang cố giả bộ bình tĩnh.

“Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt, tôi còn muốn cô đau lòng không nén nổi nước mắt, tôi sẽ tốt bụng đem bả vai của mình cho cô mượn một lát, sau đó nhân cơ hội khi cô dựa đầu, chiếm tiện nghi của cô, ăn đậu hũ của cô haha!”. Mặc Thâm Dạ đùa giỡn nói ra, khóe miệng treo lên một nụ cười thật đậm.

“Anh nghĩ thì giỏi lắm, nước mắt của Tử Thất Thất này, cũng không phải là dễ dàng mà nhìn thấy được!”. Cô tự hào nói, đầu hơi ngẩng lên, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện của người nào kia, vội vàng mở miệng nói: “Đánh cược lần này hình như là tôi thắng hả? Xem ra anh phải đi theo tôi làm trâu làm ngựa rồi, tôi nhất định phải suy nghĩ thật kỹ xem, nên chọn điều kiện nào cho vụ cá cược này đây?”.

“Này, không phải đâu, rõ ràng là tôi thắng, chúng ta đánh cược là Mặc Tử Hàn sẽ đến ngăn cản tôi hôn cô hay không. Nó đã thật sự đến ngăn cản nha, cho nên phải là tôi thắng chứ!”. Mặc Thâm Dạ vội vàng làm sáng tỏ kết quả với cô.

“Nhưng mà lúc đầu anh nói với tôi kết quả cuối cùng là Mặc Thâm Dạ sẽ lựa chọn tôi, tôi nói anh ta sẽ chọn người phụ nữ kia, mà kết quả cuối cùng anh ta đã thật sự chọn người phụ nữ kia, không chọn tôi, cho nên phải là tôi thắng anh mới đúng chứ!”.

Anh: “Cô nhầm rồi, là tôi thắng!”.

Cô: “No! Là tôi”.

Anh: “Cô nhầm rồi, là tôi thắng!”.

Cô: “No! Là tôi!”.

Anh: “Cô đúng, là cô thắng”.

Cô: “No! Là anh!”.

Eh! Anh ta? Không đúng nha?

Tử Thất Thất kinh ngạc (◉_◉), đột nhiên trì hoãn lại.

“Hahaha, đây chính là tự cô nói, là tôi thắng, OK, tôi sẽ miễn cưỡng chấp nhận là tôi thắng đi, ha ha ha ha...”. Mặc Thâm Dạ cười vui vẻ, vẻ mặt hả hê biểu tình giống như mở cờ trong bụng.

Tử Thất Thất bức bối!

“Hừ! Tôi muốn đi về! Lái xe đi anh tài xế!”. Cô nói xong liền lập tức ngồi ngay vào trong xe.

“Cái gì? Tài xế? Cô lại dám đem bốn thiếu gia làm tài xế?... Cô... Cô... Thôi, vì mỹ nữ phục vụ, tôi sẽ làm tròn nghĩa vụ của đàn ông, cái này gọi là không thích sĩ diện”. Tự an ủi bản thân xong, cũng ngồi vào trong xe.

...

Trong xe BMW

Tử Thất Thất quay đầu nhìn cảnh vật ở cửa sổ lóe lên rồi biến mất, bỗng nhiên một lời cũng không nói, nhưng thái độ cũng rất bình tĩnh, giống như mặt hồ không có gợn sóng, làm cho người khác không biết rốt cuộc là cô đang vui vẻ, hay đang buồn...

Mặc Thâm Dạ ổn định lái xe, thỉnh thoảng cặp mắt lại liếc về phía gò má cô, không ngừng suy đoán nội tâm cô vào giờ phút này. Rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì thế? Chẳng lẽ cô thật sự cảm lên được, thả xuống được, không quan tâm một chút nào đến Mặc Tử Hàn và Thủy Miêu đang làm cái gì sao?.

“Tiểu Thất Thất...”. Anh hạ thấp giọng định dò xét, gọi tên cô.

“...” Tử Thất Thất im lặng không trả lời, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm cửa sổ như cũ.

“Tiểu Thất Thất...” Anh lại mở miệng một lần nữa.

“...”. Cô vẫn như cũ không trả lời.

Mặc Thâm Dạ thu hồi tầm mắt không nhìn về phía cô nữa, rất hiểu tâm trạng của cô bây giờ.

Không phải là cầm lên được, thả xuống được, mà là cầm không nổi, bỏ không xong, nhưng mà cô cũng rất lợi hại, có thể che đậy bản thân được như vậy, bắt buộc chính mình, không để cho người khác phát hiện.

Aizz...

Thật sâu trong lòng anh, thở dài.

Xem ra anh công tác còn chưa đủ, nên đẩy bọn họ đến gần nhau mới phải, nhưng mà anh sẽ phải đẩy bọn họ lại gần nhau bằng cách nào? Nếu như thúc đẩy tốt, vậy thì sẽ thành người yêu, người thân, nếu không thúc đẩy tốt, anh sẽ chỉ là tên mù quáng một gậy đánh gãy lương duyên, chuyện tình nghiêm trọng như thế, tốt hơn hết anh phải suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới có thể ra tay.

Dọc đường đi, hai người đều không nói chuyện, bên trong xe vẫn im lặng, mãi đến khi xe dừng lại ở biệt thự nhà họ Mặc.

Mặc Thâm Dạ tắt máy, quay đầu nhìn về phía Tử Thất Thất đang ngẩn người ra.

“Tiểu Thất Thất... Đã về đến nhà rồi!”. Anh nói với cô nhẹ nhàng.

“...”. Tử Thất Thất vẫn ngây ngốc như cũ, y hệt một pho tượng đá, hoàn toàn không nghe thấy lời nói của anh.

“Tiểu Thất Thất... Đến nhà rồi!”. Mặc Tử Hàn dần dần tăng âm thanh lên gấp đôi.

“...”. Tử Thất Thất vẫn không nghe thấy.

Mặc Thâm Dạ cau mày, vươn tay của mình ra, vừa đẩy vào người cô một cái,

vừa lớn tiếng nói: “Tử Thất Thất, tôi đâm chết người rồi!”.

“A! Cái gì? Đâm chết người rồi? Ở đâu, đâm ở chỗ nào? Người đâu? Người ở chỗ nào?”. Tử Thất Thất sợ hãi hoàn hồn, hai mắt không ngừng đảo bốn phương tám hướng, nhưng ngoài cửa sổ là một mảnh tối om, không thấy một bóng người.

“Không cần tìm, tôi lừa cô đấy!”. Mặc Thâm Dạ lập tức giải thích.

“Cái gì? Lừa tôi?”. Tử Thất Thất tức giận, vừa mới bị dọa giật mình, cô cứ tưởng là thật sự đâm chết người rồi.

Nhìn thấy bộ dạng cô chưa hết kinh sợ, đột nhiên Mặc Thâm Dạ lộ ra bộ mặt cà lơ cà phớt, chăm chú nhìn cô, hỏi lại một lần nữa: “Tử Thất Thất, cô thật sự không sao chứ? Cô chắc chắn, cô thật sự không có chuyện gì chứ?”.

Tử Thất Thất nghe được lời anh nói, trên mặt lại một lần nữa che đầy hoàn hảo bằng nụ cười, trả lời: “Tôi đương nhiên là không sao!”.

Giọng nói lạc đi, giữa hai mắt cô, lặng lẽ rơi xuống hai giọt lệ trong suốt, tốc độ rơi xuống rất nhanh, ngay đến chính cô cũng không phát hiện ra.

Nhưng mà Mặc Thâm Dạ nhìn thấy, rất rõ ràng bắt kịp được hình ảnh kia, nhìn thấy rõ ràng hai giọt lệ rơi ra từ trong mắt cô, vừa nhỏ xuống phía dưới ngực áo, bây giờ vẫn còn lưu lại một chút xiu đầy vết ẩm ướt. Khi anh nhìn thấy được cảnh này ngay lập tức, hai mắt đột nhiên trợn to, khiếp sợ nói: “Thất Thất... Cô... Mắt của cô...”

Mắt?

Trên mặt Tử Thất Thất vẫn duy trì nụ cười, nghi ngờ đưa tay phải của mình lên, nhẹ nhàng chạm đến mắt mình.

Kỳ quái, hình như là ướt hay sao ấy?

Chẳng lẽ, đây là nước mắt?

Cô khóc?

Việc này không thể nào?

Cô kinh ngạc sờ lại một lần nữa, vô ý chớp mắt một cái, lại là một giọt nước mắt, từ trên mắt phải rơi xuống, vừa vắn rơi đúng lên tay cô, bằng chứng như núi, cô thật sự khóc...

Cô muốn khóc vì cái gì?

Cô khóc vì cái gì?

Trái tim cũng không phải rất đau, chỉ có phần hơi tê dại mà thôi. Không được, cô không thể khóc, cô không thể để lộ ra vẻ mặt yếu đuối, cô không thể lộ ra biểu cảm đau buồn trên mặt, cô không muốn cho người khác thấy bộ dạng khó coi, càng không thể để Thiên Tân thấy cô khóc được, nếu như hại con lo lắng thì biết làm như thế nào? Nếu như hại con không vui vẻ thì cô phải làm sao đây? Không được, không được, không được, cô không cho phép mình khóc...Cô không có khóc, cô mới là không có khóc...

“Hahahaha... Hahaha...”. Cô dùng tiếng cười để che đậy đau buồn của mình, lấy tay lau nước trên mắt, nói: “Mắt tôi vừa nãy bị bụi bay vào, thật là kỳ quái, sao anh lại chọn loại xe rơm này, còn dính một chút bụi bẩn, có phải đi xe đã dùng rồi không đấy? Nhặt được ở đầu đường à? Nhanh chóng nên đổi một chiếc xe mới đi, hahahaha, hahahaha...”.

Cô không ngừng cười, mắt lại chớp động một lần nữa, nước mắt lại từ giữa con ngươi chảy xuống, cô lập tức hốt hoảng lau đi, nhưng mà mắt phải thật sự không có tiền đồ lại rơi xuống, lại một lần nữa cô nhanh chóng lau đi, nhưng mà nước mắt vẫn không ngừng từ hai mắt xông ra, một giọt lại một giọt, một tràng lại một tràng, cô lau không hết, cô lau không khô, hơn nữa càng lau càng nhiều...

“Thiệt là, không biết cái xe rơm của anh còn nhiều bụi đến mức nào, làm gì mà nhìn giống như muốn chui vào mắt tôi thế, anh lái xe nhanh lên một chút đi... tôi muốn trở về nhanh hơn nữa, nếu không anh dừng xe lại, tôi muốn xuống xe...”. Cô không ngừng dùng hai tay lau nước mắt, thanh âm có chút

ngheñ ngào nói lung tung lộn xộn.

Mặc Thâm Dạ nhìn gương mặt cô đầy nước mắt, nhưng vẫn cố gắng duy trì bộ dạng quật cường, vô ý nhíu mày, nhanh chóng vươn hai tay của mình ra, nắm lấy tay cô đang không ngừng lau nước mắt, sau đó lớn giọng nói: “Tử Thất Thất, cô trợn to mắt lên để nhìn thấy cho rõ ràng, chúng ta đã trở về nhà từ lâu, xe của tôi cũng đã sớm dừng lại, hơn nữa căn bản trong xe này không có cái gì là bụi bặm, kể cả là có, cũng không thể khiến nước mắt cô rơi không ngừng được?”.

Tử Thất Thất sững sờ nhìn anh, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra như cũ, ngay lập tức liền che hết tầm mắt của cô.

Bọn họ đã đến biệt thự nhà họ Mặc sao?

Xe đã dừng lại rồi à?

Như vậy nước mắt của cô... Là chuyện gì đang xảy ra?

“Tử Thất Thất, đối mặt với hiện thực đi---” Mặc Thâm Dạ quát, tức giận cầm lấy tay cô quát: “Nếu như cảm thấy đau khổ, thì cô hãy khóc đi, nếu như thương tâm thì hãy nói ra, nếu như đau khổ thì hãy nói ra, hãy trút giận hết ra ngoài đi... Cô có cần thiết phải cố nén lại không, cô có cần thiết phải đem toàn bộ uất ức che giấu ở trong lòng không, làm như thế không gọi là mạnh mẽ, mà cái này người khác gọi là trốn tránh cô có biết không? Cái này gọi là trốn tránh...”.

“Trốn... tránh...?”. Tử Thất Thất khóc nên giọng nói không được trôi chảy.

“Không sai, cô đúng là đang trốn tránh, cô rõ ràng thích Mặc Tử Hàn, vì sao lại không nói ra với nó, vì sao không nói cho nó, vì sao lại muốn giấu ở trong lòng? Cô ở đây sợ cái gì? Sợ bị nó bỏ rơi sao? Sợ bị nó cự tuyệt sao? Thật là buồn cười... hiện tại ngay đến đau khổ cô cũng không kìm nén được, cô còn có cái gì phải sợ hãi hả? Tôi nói cho cô biết, cơ hội sẽ không đặt sẵn trước mặt mỗi người, chờ cô đến bắt, tình yêu cũng giống như vậy, nó sẽ không ngoan ngoãn ở yên một chỗ nào hết, vẫn chờ cô từ từ tiếp nhận nó, tuy nói duyên phận là do ông trời định đoạt, thế nhưng mà vì sao... cô với nó đã có

duyên, cô đã thích nó, cô vì cái gì mà không ra sức nắm lấy một phen hả? Chẳng lẽ muốn giống như bây giờ, khi nó lựa chọn người phụ nữ khác, thì cô ở nơi này thương tâm khổ sở, đau đớn khóc nức nở sao? Ít nhất, tôi vẫn cảm nhận được cô là một người kiên cường, muốn khóc chẳng lẽ cũng phải đợi hỏi ý kiến của người khác, phải đường đường chính chính khóc, thống thống khoái khoái khóc, mà bây giờ cô như thế này, khóc không dám khóc, cười thì cười giả dối... Thật sự là tức cười...”. Mặc Thâm Dạ tức giận nói xong, lần đầu tiên bộc phát tức giận với phụ nữ nhiều đến thế.

Anh thật sự nhìn không được, thích thì thích, không thích là không thích, yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, rõ ràng đơn giản như thế đấy, vì cái gì mà làm phức tạp lên như vậy? Vì cái gì mà phải ép mình chín con mười tám queo đến cùng đường, mà không quang minh chính đại trực tiếp đối mặt với nó nói sự thật hả?

Ai... Mệt mỏi thật! Đây là cú huých đẩy cuối cùng với cô, nếu cô còn chưa thông suốt, như vậy thì đành phải nghe theo ý trời...

Tử Thất Thất nghe thấy lời nói của anh, nước mắt từng chút từng chút một từ từ tan biến, cặp mắt cũng dần dần nhìn thấy rõ ràng.

Anh ta nói không sai, cô vẫn đang trốn tránh, nên không dám đi thổ lộ ‘tình yêu’ với người đó, cô sợ sẽ lại bị thương một lần nữa, sợ hãi chính mình không có cách nào thừa nhận được tổn thương một lần nữa, sau đó sẽ tan tành thành từng mảnh vụn.

Nhưng mà, tính cô nhát gan không dám thổ lộ ‘tình yêu’ gì đó với người kia, kết quả là, không phải cũng sẽ biến thành bộ dạng như thế này sao. Nói thật ra, cô có chút hối hận, nếu biết mình không có cách nào kiểm soát được nước mắt, biết chính mình sẽ khóc thương tâm đến như vậy, như thế thà rằng bị người khác bỏ rơi phía sau rồi hãy khóc... Ít nhất, cô khóc còn có lý do, sẽ không giống như không hiểu vì sao lại khóc.

Nhưng mà...

Cô còn có cơ hội sao?

Cô có thể tranh thủ một phen sao?

Cô có thể dừng cảm đối mặt với anh ta một lần nữa sao?

Bỗng nhiên hít thật sâu một hơi, hai tay lau khô nước mắt, sau đó nhìn Mặc Thâm Dạ, kiên định nói: “Mặc Thâm Dạ tiên sinh, làm phiền anh quay đầu xe, tôi muốn quay lại Bách Hoa Các!”.

Mặc Thâm Dạ nhìn gương mặt cô, khuôn mặt tỏa sáng, khoe miệng vô ý nâng lên, lộ ra một nụ cười cực kì chân thành.

Nha đầu kia... Cuối cùng đã thông suốt.

Thật không dễ dàng!

“Ngồi chắc, tôi sẽ dùng tốc độ của sao hỏa chở cô đến bên cạnh người nào đó!”. Anh khôi phục vẻ mặt bất cần đời từ xưa đến nay, lập tức khởi động xe, nhấn mạnh chân ga.

“Anh có đâm vào đâu tôi cũng sẽ không xen vào, nhưng mà nhất định phải chú ý một điều...an toàn là trên hết!”. Tử Thất Thất nghiêm mặt cảnh cáo, bởi vì cả đời chỉ có một mạng người, đã chết... sẽ không còn!

“Cô cứ yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của tôi, đệ nhất trái đất!”.

“Thật hay giả?”.

“Nửa thật nửa giả, không đúng không giả...”.

Tử Thất Thất toát mồ hôi! (☺____☺|||)~

“Không cho phép anh học lời thoại của tôi, đây là độc quyền của tôi!”.

“Ki bo... Mượn một tý cũng không được à?”. Mặc Thâm Dạ oán giận phóng nhanh.

“Này, tôi nói thật, anh đừng quá xúc động, anh chết cùng không cần gấp gáp,

ngàn vạn lần đừng có liên lụy đến tôi...”.

“Yên tâm đi, tôi đảm bảo ngày mai cô vẫn sẽ nhìn thấy ánh sáng mặt trời”.

“Thật?”.

“Không sai, tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô chết, nhiều nhất cũng chỉ tàn phế một nửa”.

“Gì???”.

Tử Thất Thất giật mình há hốc mồm, xe BMW ngay lập tức phóng xe như bay ra ngoài, đồng hồ nhanh chóng chỉ đến số cao nhất...

...

Bách Hoa Các.

Tầng hai, phòng dành cho khách quý.

Mặc Tử Hàn toàn thân trần truồng nằm trên giường lớn, anh nhìn mặt Thủy Miêu đầy nước mắt, mày cau lại một cái thật sâu, vươn cánh tay kia ra, không ngại phiền toái một lần nữa lau nước mắt không ngừng không ngừng rơi xuống, đột nhiên...

“Ầm---” một tiếng, cánh cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra.

Chương 180: Thất Thất xuất hiện, Mặc Tử Hàn, đi theo tôi!

Mặc Tử Hàn và Thủy Miêu nhìn về cửa phòng... Tử Thất Thất mặc một bộ váy dạ hội màu đen lộng lẫy, kinh ngạc xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cô ta sao lại trở lại?

Cô ấy trở lại làm gì?

Hai người đều kinh ngạc sửng sốt.

Mà Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng ngủ, hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn thân thể xích lõa ngồi trên giường, còn Thủy Miêu quần áo vẫn còn nguyên nhưng đang giạng chân ngồi trên đùi Mặc Tử Hàn.

Quả nhiên, hai người bọn họ muốn làm chuyện đó ư? Nhưng mà hình ảnh như vậy là làm? Hay là không có làm đây?

Quên đi, mặc kệ nó!

Cô bước chân đi tới bên giường, hai mắt nhìn chăm chăm Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn ngây ngốc nhìn cô, kinh ngạc nhìn cô, nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy thần thái mê người kia của cô, trong nháy mắt trở nên mê hoặc, cảm xúc mê mông, vừa mới thấy cô, trái tim anh liền bắt đầu nhảy lên hưng phấn.

Tại sao bỗng nhiên trở lại?

Là tìm anh sao? Là muốn nói gì với anh ư? Hay là...

“Đi theo tôi!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, vươn tay mình nắm lấy cổ

tay phải của anh.

Đi?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ!

Đồng thời, Thủy Miêu cũng khiếp sợ nhìn cô.

Đi theo tôi?

Cô ấy có ý gì?

Hai mắt Tử Thất Thất kiên định nhìn anh, nắm tay anh dùng sức kéo lên, lại một lần nữa lớn tiếng nói, “Mau đi theo tôi!”

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nghi hoặc mở miệng, nói, “Làm sao em lại trở lại?”

“Đến đưa anh đi a!” Tử Thất Thất không đầu không đuôi trực tiếp trả lời.

“Dẫn anh đi?” Mặc Tử Hàn càng nghi ngờ.

“Đúng vậy, đừng hỏi nữa, mau đi theo tôi, cùng tôi rời khỏi đây, cùng tôi trở về!” Tử Thất Thất hùng hồn nói, khẩu khí quả thực giống như ra lệnh cho anh, mà bàn tay cô nắm tay anh cũng càng tăng thêm lực, không ngừng kéo anh rời giường.

Thân thể to lớn của Mặc Tử Hàn nghiêng vẹo rời khỏi giường, mặc dù không rõ ràng vì sao cô đột nhiên trở lại, nhưng anh lại thật vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, đặc biệt vui vẻ, toàn bộ trái tim đều nhảy nhót, tự tiện coi hành vi của cô xác nhận thành ghen tuông, tiếp đó nhận định là cô đang ghen, cuối cùng... Ảo tưởng cô là vì thích anh.

“Đi thôi, mau lên!” Tử Thất Thất có chút tức giận nói, kéo bàn tay anh, bắt đầu dùng hết toàn lực.

“Đợi... Đợi chút đã!” Mặc Tử Hàn bỗng nhiên có chút hoang mang nói,

“Quần áo của anh!”

Lúc này, Tử Thất Thất thành linh nhớ tới anh hiện tại vẫn còn trần truồng, mà hai mắt không tự chủ nhìn về phía thân thể anh, nháy mắt mặt đỏ bừng, cũng nháy mắt bộc lộ ra tâm tình khẩn trương của mình.

Đúng vậy, cô phải nói rõ, cô phải nói ra lời thật lòng của mình, nhưng cô không muốn dưới tình huống như vậy mà nói cho anh, ít nhất cũng phải ở nơi chỉ có hai người bọn họ, ít nhất cũng phải rời khỏi đây, ít nhất cũng phải rời khỏi cô gái tên Thủy Miêu này, trước đoạt anh đi đã.

Cô kích động vội vàng cúi đầu, dùng tay kia nhặt lại quần áo rơi trên mặt đất, ném cho anh nói, “Mau mặc vào!”

Mặc Tử Hàn cầm lấy quần áo cô ném ra, sau đó khẽ cười trộm nhìn gương mặt đang xấu hổ kia, nói, “Em cứ nắm tay anh không thả thế này, anh mặc quần áo kiểu gì?”

Hả?

Nắm không thả?

Hai mắt Tử Thất Thất chuyển dời đến bàn tay đang nắm tay anh.

Đột nhiên không tự chủ nắm chặt, giống như mất đi khống chế, sau đó hoang mang thả ra, lúng túng nói, “Anh... Anh... Mau mặc vào, đừng có mà mè nheo.”

Anh mè nheo?

Hình như là cô vẫn nắm thật chặt tay anh, không ngừng lôi kéo anh, cho nên mới khiến anh không có cách nào mặc quần áo chứ?

Mặc Tử Hàn tâm tình cực kỳ vui mừng nhìn cô, khóe miệng tươi cười không ngừng, bắt đầu nhanh chóng mặc quần áo.

Mà Thủy Miêu ngồi trên đùi anh không biết đã bị anh đẩy ra lúc nào, ngay

ngốc ngời ở một bên giường, nhìn nụ cười trên mặt Mặc Tử Hàn, nhìn khuôn mặt vui vẻ của anh, nhìn cảm xúc hạnh phúc chưa bao giờ có ở anh kia.

A...

Cô giấu cợt trong lòng, đồng thời cười mỉa mai.

Anh thật sự vui vẻ như vậy sao? Vui vẻ đến nỗi không che dấu một chút trước mặt cô được sao? Vui vẻ quên đi cả sự tồn tại của cô sao?

Đừng cười nữa, đừng vui vẻ nữa, đừng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc trước mặt cô như vậy nữa... Anh có biết, nụ cười của anh lúc này đối với cô là đả kích, là đau xót, là châm chọc, là ghen tị và hăm dọa lớn thế nào không?

Tại sao cho tới bây giờ anh chưa từng cười với cô như vậy? Tại sao lúc anh ở với cô đều chưa từng vui vẻ như vậy?

Đừng cười nữa, đừng vui vẻ nữa...

Đừng cười nữa, đừng vui vẻ nữa...

Đừng cười nữa, đừng vui vẻ nữa...

Cô không ngừng hét lên, nhưng vẻ mặt hạnh phúc lúc này của anh vẫn chiếu rọi vào mắt cô thật chói mắt, trái tim, bỗng nhiên càng ngày càng đau đớn, giống như bị một thứ gì đó gặm, từng chút một cắn nuốt.

Bỗng nhiên, hai mắt cô trừng lên nhìn về phía gương mặt xinh đẹp của Tử Thất Thất, cảm giác căm hận càng tăng, hai tay không tự chủ nắm chặt ga giường, hận không thể lập tức khiến cô ta chết đi.

Mà hoàn toàn ngược lại với cô, Mặc Thâm Dạ trầm mặc đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn bộ dáng khí thế khinh người của Tử Thất Thất, nghe những lời giống như mệnh lệnh của cô, còn cả hành động to gan của cô nữa, không tự chủ khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười vui vẻ, giống như mình đang ngồi trong rạp phim, xem người khác diễn kịch, vui vẻ đến mức không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc nữa...

...

Hai phút sau

Mặc Tử Hàn cầm quần áo mặc lại vào người, trong nháy mắt trở nên đẹp trai bức người, hơn nữa còn thẳng tắp đứng ở bên giường, dùng thân hình cao 1m9 hạ mắt nhìn khuôn mặt cô.

“Đi... Đi thôi!” Tử Thất Thất hơi có vẻ kích động, lại một lần nữa vươn tay, lôi kéo anh về phía cửa phòng, mà lúc này, người nào đó vốn đứng ở cửa xem kịch vui đã thức thời bỏ đi.

Nhưng một chân Tử Thất Thất vừa mới bước ra khỏi cửa phòng thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng rên nhẹ quỵên rũ của Thủy Miêu...

“Đại ca, ngài muốn đi ư?”

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất cùng xoay người, nhìn cô vẫn ngồi trên giường.

Thủy Miêu nở nụ cười, chịu đựng đau đớn kịch liệt trong lòng, nhìn Mặc Tử Hàn nói, “Đại ca, muốn em tiễn ngài không?”

Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất.

Hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô, hoàn toàn quên mất mình vừa mới rời tổn thương cô.

“Thủy Miêu, tôi...”

“Xin lỗi, Thủy tiểu thư!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của anh, nắm chặt tay anh, đồng thời khách khí mỉm cười, nhưng cũng bá đạo nói, “Người đàn ông này, tôi muốn mang đi!”

Mang đi?

Hai mắt Thủy Miêu nhìn chăm chăm gương mặt vừa xinh đẹp vừa kiên định

của cô, tức giận cau chặt mày, nhưng là không cách nào nói câu không được.

“Ngủ ngon, tạm biệt!” Tử Thất Thất khẽ cúi đầu, sau đó lập tức xoay người, cường ngạnh lôi kéo Mặc Tử Hàn rời đi.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt Thủy Miêu, chân mày chau lên, đôi môi khẽ mấp máy, rồi lại lập tức mím chặt, đem những lời muốn nói nuốt trở lại.

Cô gái này là cô gái đời này anh mắc nợ duy nhất, nhưng hai chữ “xin lỗi” kia anh thật không biết phải mở miệng nói với cô như thế nào.

Nếu quả thật có kiếp sau, vậy thì, kiếp sau anh nhất định sẽ bồi thường cô, nhưng đời này... Chỉ có thể như thế mà thôi...

...

Trong nháy mắt!

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Thủy Miêu cô đơn ngồi trong phòng.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ Mặc Tử Hàn vừa ngồi, phía trên còn lưu lại chút hơi ấm, nhưng khi tay cô vuốt ve ba lượt, cũng đã trở nên lạnh như băng.

Anh đi rồi...

Anh cứ như vậy bỏ lại cô... Đi cùng người phụ nữ khác!

Nước mắt lại một lần nữa xuất hiện ở hốc mắt, cô ngây ngốc ngồi đó mặc cho nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vốn còn tưởng rằng chờ đợi bảy năm, rốt cục có thể giống như trước ở cùng một chỗ với anh, mặc dù rất rõ ràng anh không thích cô, rất rõ ràng cô chỉ là một thuộc hạ của anh, chỉ là một bạn giường của anh, nhưng cô vẫn cực kỳ vui vẻ, bởi vì không có một người phụ nữ nào giống như cô, ba năm qua cùng anh đồng giường, ba năm qua vẫn ở bên cạnh anh, chưa bao giờ bị anh vứt bỏ.

Vẫn cho mình là đặc biệt, vẫn ảo tưởng bảy năm sau chờ anh ra tù, liền thêm chút sức, nỗ lực cố gắng, đem trái tim băng này của anh nắm trong tay, để mình thành người anh yêu duy nhất, nhưng mà cô tuyệt đối cũng không nghĩ tới... Ngày hôm nay bảy năm sau, dĩ nhiên là cô đã hoàn toàn mất đi anh.

Tại sao lại trở nên như vậy?

Tại sao phải rời khỏi cô?

Nếu anh rời khỏi thế giới của cô, vậy cô còn cái gì? Cô còn lại cái gì?

“Không... Không... Không muốn...” Cô loạn trí mở miệng, thanh âm run rẩy nói, “Đừng rời khỏi em... Đại ca, em xin anh đừng rời xa em... Đừng... Đừng...”

Cô kích động xuống giường, kích động đi tới cửa phòng, vừa đuổi theo, vừa không ngừng nói, “Đại ca, đừng rời khỏi em... Đại ca, anh đừng đi... Đại ca... Đại ca... Đại ca...”

Nếu sau khi Tử Thất Thất rời đi rồi lần nữa trở về, cướp anh đi, như vậy... Có phải cô cũng có thể đoạt lại anh không?

Có thể sao?

Cô... Có thể sao?

Cửa Bách Hoa Các

Tử Thất Thất kéo tay Mặc Tử Hàn, đi nhanh rời khỏi cửa chính Bách Hoa Các, hai mắt cô nhanh chóng quét khắp khu phố, nhưng không tìm được xe của Mặc Thâm Dạ.

Kỳ quái, anh ta đâu? Đi đâu rồi?

Mặc Tử Hàn cũng dừng bước theo cô, hai mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, khóe miệng cũng không tự giác phác họa lên nụ cười vui vẻ, còn tay cô đang kéo tay anh, anh cũng không tự giác đan xen mười ngón tay với cô, nắm thật chặt, nhưng có một chút anh vẫn không rõ...

“Em rốt cuộc muốn mang anh đi đâu? Em muốn nói với anh cái gì vậy?” Anh nghi hoặc hỏi ra tiếng lòng của mình.

“Tôi... Tôi... Tôi...” Tử Thất Thất đột nhiên chân chờ, vốn có dũng khí lại bắt đầu giảm dần.

Đời này, cô còn chưa có nói trắng ra trước mặt bất kỳ ai, rốt cuộc phải mở miệng như thế nào đây? Trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói em thích anh? Như vậy có thể hay không quá thẳng thắn? Nếu không uyển chuyển hỏi anh, anh có cảm giác gì với em? Hoảng, không cần nghĩ cũng biết anh nhất định sẽ trả lời, “Em cho rằng là thế nào?”, a, đúng rồi...

Tử Thất Thất đột nhiên nghĩ đến một phương pháp cô tự cho là cực kỳ tốt, chính là trước tìm một nơi ngồi xuống, sau đó từ từ tán gẫu.

“Đi theo tôi!” Cô nói xong cứ tiếp tục lôi kéo anh, tìm kiếm nơi chỉ có hai người ngồi xuống nói chuyện.

Mặc Tử Hàn không nói gì, tùy ý để cô kéo mình, trầm mặc đi theo chân cô, kiên nhẫn đợi cô nói ra nguyên nhân.

Mà một chiếc xe đi trên lối đi bộ, xe của ai đó, vụng trộm đi theo sau bọn họ, cũng buồn bực nhìn chằm chằm khuôn mặt Tử Thất Thất, vội vàng đợi hình ảnh cô biểu lộ với anh, hơn nữa còn chờ mong hai người bọn họ làm ra chút hình ảnh trẻ con không nên xem. Nhưng đi theo cả đoạn đường, anh ta mới phát hiện, hai người kia lại chuẩn bị tái diễn thời kỳ cách mạng hai vạn năm nghìn dặm...

...

Mười phút sau

Hai chân Tử Thất Thất vẫn không ngừng bước đi, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, có thể so với quán quân cuộc thi đi bộ của thể vận hội Olympic, dĩ nhiên, Mặc Tử Hàn phía sau không thua kém chút nào, gắt gao đi theo cô, phối hợp với bước đi của cô, vẫn trầm mặc đi theo cô.

Tâm tình Tử Thất Thất càng ngày càng sốt ruột.

Vốn cũng đã quyết định phải tỏ tình, cũng đã quyết định to gan nói ra tâm ý của mình, nhưng kỳ quái, tại sao vừa nhìn thấy anh, mặt cô sẽ trở nên phát sốt? Hơn nữa nhìn vào ánh mắt anh, trái tim của cô giống như là nhảy tung tung lên, ba ba ba ba... đập thần tốc.

Làm sao bây giờ?

Cô mà càng đi nữa thì lại càng khẩn trương, hơn nữa cô mà khẩn trương sẽ càng khiếp đảm, cuối cùng lại quay về bộ dạng lúc trước?

Không được!

Cô không thể kéo dài được nữa, chết thì chết thôi, sá gì!

Thình lình cô ngừng bước, nhanh chóng xoay người.

Mặc Tử Hàn không kịp phanh lại, chân vừa bước, vừa vịn dừng ở trước mũi chân cô, mà thân thể hai người bọn họ dán vào với nhau, nhất là Mặc Tử Hàn kinh ngạc cúi đầu, Tử Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu thì môi hai người xảo diệu khê đụng vào nhau, nhẹ nhàng dán vào nhau.

Nháy mắt, Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt, nhanh chóng lui về phía sau một bước, cùng anh kéo giãn khoảng cách.

“Tên khốn kiếp, anh muốn làm gì?” Cô kích động hét to.

“Anh muốn làm gì?” Mặc Tử Hàn vẻ mặt vô tội, hoang đường nói, “Là em không nói cho anh biết lại đột nhiên dừng lại, anh căn bản không thể lập tức dừng lại rồi, hơn nữa anh cũng không ngờ em lại ngẩng đầu, anh còn muốn hỏi em, em muốn làm gì? Có phải là em cố ý?”

“Anh... Anh... Anh nói cái gì?” Tử Thất Thất tức giận.

“Anh nói em...” Mặc Tử Hàn vẻ mặt tà ác, đột nhiên một bước nhỏ nhích tới gần cô, cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, tà mị nói tiếp, “Có phải là em cố ý muốn hôn anh, cho nên mới đột nhiên dừng lại, cùng lúc xoay người, rồi ngáng đầu... Hàng loạt động tác này thật đúng là phối hợp không chê vào đâu được!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất giật mình nhìn anh, tức giận nói, “Anh nói hươu nói vượn cái gì đấy? Tôi không phải cố ý?”

“Đúng, em không phải cố ý, mà là cố tình!” Mặc Tử Hàn đắc ý.

“Anh... Anh...” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, cuối cùng chỉ nói ra năm chữ to, “Khốn kiếp, đại khốn kiếp!”

“A...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười khẽ, một tay bỗng nhiên ôm eo cô, nói, “Bây giờ có phải có thể nói cho anh biết? Em rốt cuộc muốn mang anh đi đâu? Rốt cuộc muốn nói với anh cái gì chưa?”

“Tôi...” Tử Thất Thất bỗng nhiên khản trương lên, hơn nữa còn dính sát với anh ở khoảng cách gần như vậy, khiến thân thể cô nóng lên, giống như bị lửa đốt không ngừng, vội vàng đẩy anh ra, kích động nói, “Tôi cũng không có muốn mang anh đi đâu, chỉ là muốn kéo anh ra mà thôi, nhưng mà tôi thật muốn nói cho anh biết, tôi muốn nói cho anh... Tôi... Tôi muốn nói... Tôi... Tôi... Tôi muốn nói...” Cô bỗng nhiên giống như một cái đĩa vấp không ngừng lặp lại một câu nói.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt kích động của cô, nhìn chăm chăm đôi mắt kích động của cô, cũng đồng thời nghe những lời kích động của cô, không tự chủ có chút nóng nảy, hoàn toàn không kiên nhẫn được nữa tiến về phía trước, nhích tới gần cô hỏi tới, “Em muốn nói cho anh biết cái gì?”

Thấy hấn tiến lên, Tử Thất Thất lập tức lui về phía sau một bước, vẫn lặp lại nói, “Tôi... Tôi muốn nói cho anh biết... Muốn nói cho anh biết...”

“Nói cho anh biết cái gì?” Mặc Tử Hàn lại tiến lên.

“Nói cho anh biết...” Tử Thất Thất lại lui về phía sau một bước.

“Nói cho anh biết cái gì?” Anh tiến lên.

“Nói cho anh biết...” Cô lui về phía sau.

Hai người cứ như chơi một trò chơi, một người không ngừng hỏi, một người không ngừng lặp lại, một người không ngừng tiến lên, một người không ngừng lùi lại, giống như là đang khiêu vũ điệu Tăng-gô, phối hợp cực kỳ ăn ý, nhưng lại khiến người nào đó ở xa theo dõi vội muốn chết.

Đột nhiên...

Một chiếc Audi màu đen cấp tốc chạy tới, thành linh dừng trước mặt hai người, mà đồng thời từ trong cửa sổ xe vươn ra một bàn tay, trong tay cầm một khẩu súng chỉ vào đầu Mặc Tử Hàn.

“Dừng - -” Một tiếng súng vang lên.

Chương 181: Tử Thất Thất trúng đạn, nói rõ tình cảm...

“Cẩn thận - -”

Tử Thất Thất đột nhiên kêu to, một tay bắt lấy cánh tay Mặc Tử Hàn, đồng thời một bước tiến lên xoay người, dùng tay kia ôm lấy anh, cả người đưa lưng về phía cỗ xe Audi màu đen kia, trong nháy mắt, cô cảm giác được sau lưng có thứ gì đó mạnh mẽ tiến vào cơ thể, nhưng cô lại không có cảm giác đau đớn, chẳng qua là cảm thấy rất an tâm, bởi vì phát súng này... Cô xác định không có bắn trúng anh.

Mặc Tử Hàn ngây ngốc đứng tại chỗ, hai mắt vẫn duy trì trạng thái kinh ngạc nhìn cỗ xe Audi màu đen kia, nhưng kinh ngạc của anh cũng không phải việc thấy chiếc xe, cũng không phải là thấy được việc chiếc xe xông lên, càng không phải bởi vì nghe thấy tiếng súng, mà bởi vì hành động kinh người của Tử Thất Thất. Ngay lúc tay cô bắt lấy anh, anh liền kinh ngạc đầu óc không cách nào vận chuyển, mà lúc chiếc xe Audi kia lái đi trước mắt, anh mới tỉnh linh phục hồi, lúc này... Cả thân thể Tử Thất Thất đã vô lực ngã vào lòng anh.

Hai tay anh ôm lấy cô, chất lỏng nóng ấm sền sệt dính lên tay anh.

“Thất Thất...” Thanh âm của anh run rẩy, trái tim cuồng loạn.

Tử Thất Thất hai chân vô lực, chậm rãi trượt xuống, hai đầu gối quy xuống, sau đó ngồi liệt trên mặt đất.

Mặc Tử Hàn theo đó ngồi xuống, ôm lấy cơ thể cô, nhìn khuôn mặt cô dần trắng bệch.

“Thất Thất... Em không sao chứ? Thất Thất... Em không sao chứ? Thất Thất...” Anh kích động nói, một tay ôm chặt cơ thể cô, tay kia thì đè lại

miệng vết thương của cô.

Hơi thở Tử Thất Thất trở nên rối loạn.

Rõ ràng lúc đầu không có đau đớn như vậy, nhưng lúc này, phía sau lưng cô đau thật giống như bị đao chém, đồng thời, ngay lúc này, cô giống như cảm nhận được cảm giác khi anh mới tỉnh lại lúc ở nước Anh, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của mình, mà dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô, dùng thanh âm khó khăn khẽ nói...

“Anh không sao chứ?” Cô khẽ hỏi.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhăn lại, đời này anh chưa từng chảy ra một giọt nước nào, vậy mà lúc này rơi xuống...

...

Bên kia

Mặc Thâm Dạ ở phía xa, cách một con đường nhìn hướng bọn họ, mà hình ảnh vừa rồi anh cũng thấy rõ, không khỏi trợn to cặp mắt của mình, nhưng hoàn toàn không có năng lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tử Thất Thất đỡ phát súng kia thay cho Mặc Tử Hàn.

“Chết tiệt!”

Anh mắng, kích động muốn xuống xe, nhưng mắt thấy chiếc xe kia nhanh chóng lái đi, anh lập tức rút lại tay muốn mở cửa xe, dùng sức đạp chân ga, nhanh chóng khởi động xe, vừa đuổi theo chiếc xe kia, vừa gọi tới một số nào đó của bệnh viện tư nhân.

Rốt cuộc trong chiếc xe kia là ai?

Tại sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ đây là dự mưu từ trước?

SHIT!

Anh nhất định phải bắt được người trong xe, nhất định phải tìm được hung thủ phía sau bức màn!

...

Bên thứ ba

Thủy Miêu sau khi kích động rời khỏi Bách Hoa Các vẫn đuổi theo Mặc Tử Hàn, hai chân chẳng có mục đích cứ bước đi, hai mắt nhìn xung quanh tìm bóng dáng Mặc Tử Hàn, rốt cục... Khi cô tìm được, nhưng mà lúc nhìn thấy bọn họ, hai chân cô lại vô lực dừng lại.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Cô lẩm bẩm tự hỏi.

Tại sao một người không ngừng tới gần, một người không ngừng lui về phía sau, một người với khuôn mặt tươi cười, người còn lại thì bối rối?

Cô ngây ngốc nhìn hình ảnh cách đó không xa, tầm mắt không tự chủ chuyển dời đến gương mặt Mặc Tử Hàn, kinh ngạc nhìn nụ cười vui vẻ xuất hiện trên khuôn mặt ấy. So với lúc cô ở trong phòng ngủ thấy anh nhìn thấy Tử Thất Thất còn vui vẻ hơn, cả miệng cũng toét ra, thật giống như toàn bộ hàm răng đều lộ ra, mà ánh mắt thâm thúy mê người kia, cười đến mức híp lại thành một đường nhỏ, cả khuôn mặt nhìn qua... Tựa như một đứa bé đang rất vui vẻ.

Trái tim cô đau đớn tê dại, hai chân hoảng hốt lui về sau vài bước, lại bỗng nhiên thấy phía xa có một chiếc xe chạy chậm đằng sau, nhưng lại đột nhiên cấp tốc vọt sang bên này.

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, cô có thể nhìn ra, chiếc xe kia tuyệt đối không bình thường, nhất định là muốn xông tới giết người.

Đại ca! Đại ca gặp nguy hiểm!

Thân thể cô không tự chủ xông về phía trước, vừa muốn lớn tiếng gọi rồi

bỗng nhiên lại khép môi, nuốt lại thanh âm muốn phát ra, mà dưới chân cũng ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

Nếu người bên trong chiếc xe kia muốn giết Tử Thất Thất, cô tại sao phải đi cứu cô ta? Mà nếu người trong chiếc xe kia muốn giết đại ca, vậy... Cứ để anh ta bị giết đi.

Nếu đại ca chết, Tử Thất Thất sẽ không có được anh, mà nếu đại ca thật sự chết rồi, vậy cô cũng sẽ chết theo anh, dù sao cô đã dành đầy thương tích rồi, từ mười năm trước cô đã không muốn sống nữa, cho nên cô không sợ chết, cô chỉ sợ đại ca sẽ rời khỏi cô, cho nên cô mặc kệ cho người trong xe muốn giết ai, cô cũng không có lý do đi ngăn cản, cho dù cô có thời gian có thể ngăn cản, nhưng cô... Cũng không cần!

“Pằng - -”

Một tiếng súng vang lên, khóe miệng Thủy Miêu vui vẻ giương lên.

“Ngu ngốc... Đồ đàn... Đồ ngu... Lại dùng thân thể của mình đỡ súng giúp người khác... Ha ha... Đáng đời, cô bị bắn là đáng đời, cô chết đi là đáng... Ha ha ha... Đồ đàn bà ngu ngốc... Đồ đàn bà ngu xuẩn... Đi chết đi...”

Thủy Miêu không ngừng cười, không ngừng giễu cợt, nhưng khi cô vui vẻ hồ hững xoay người, chuẩn bị trở lại Bách Hoa Các, nước mắt lại đột nhiên tuôn ra...

Phụ nữ là động vật ngu xuẩn nhất trên ghế giới này, rõ ràng chỉ cần thành thành thật thật ở lại trong nhà, chờ đợi người đàn ông yêu cô ta trở về bảo vệ cô ta là được rồi, nhưng cô tại lại không biết đủ, luôn muốn làm anh hùng bảo vệ người đàn ông mình thích, cuối cùng khiến cho thân thể nhỏ yếu của mình thâm tím mình mẩy, còn vui vẻ hoan hô vì mình đã bảo vệ được người kia, giống như Tử Thất Thất lúc này, rõ ràng bị trúng đạn, nhưng khóe miệng lại an tâm nở nụ cười.

Nhìn cô ta, nhìn bộ dạng ngu xuẩn của cô ta, Thủy Miêu giống như thấy được quá khứ của mình.

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên, chính mình cũng dùng thân thể ngăn đạn thay Mặc Tử Hàn, sau đó ngã vào trong vũng máu, mà cảm giác khi đó, cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên... Rất đau rất đau, đau đến không ngừng run rẩy, nhưng khi Mặc Tử Hàn gắt gao ôm chặt cô, đau đớn biến mất, run rẩy biến mất, thay vào đó, là cảm giác hạnh phúc vô tận.

“A...” Khẽ cười, vừa đi, vừa si ngốc nói, “Người phụ nữ dốt nát... Người phụ nữ ngốc nghếch... Người phụ nữ ngu dại... Rốt cuộc ai mới là người... phụ nữ vừa dốt nát vừa ngốc nghếch vừa ngu dại đây?”

...

Bên cạnh đường cái

Mặc Tử Hàn ôm chặt cơ thể Tử Thất Thất, toàn thân sợ hãi không ngừng run rẩy, anh nhìn thấy khuôn mặt cô càng ngày càng trắng bệch, kích động ôm cô đứng lên, vừa chạy, vừa kích động nói, “Tử Thất Thất em sẽ không sao hết, anh lập tức đưa em đi bệnh viện, anh lập tức dẫn em đi tìm bác sĩ... Em không được nhắm mắt, không được phép bất tỉnh, em chỉ cần nhìn anh thôi, chỉ cần nhìn anh này...”

Tử Thất Thất nằm ở trong ngực của anh, hai mắt rất nghe lời nhìn gương mặt anh, nhưng tầm mắt càng ngày càng không rõ rệt, nhưng mà tiếng tim đập của anh lại đặc biệt rõ ràng, mỗi cái đều giống như tiếng trống truyền vào tai cô, vừa nhanh, vừa nặng, vừa vang...

Cô đã chết rồi ư?

Cô sẽ chết ư?

Vốn cảm thấy cảm giác này thật quen, a... Nghĩ lại.

Nhớ rõ bảy năm trước lúc cô rơi xuống biển cũng có cảm giác như thế, cũng đồng dạng tự hỏi lòng mình như vậy, cô có phải muốn chết hay không? Cô có thể chết hay không? Nhưng có một chút lại không giống... Khi đó đáp án của cô dĩ nhiên là: Chết thì chết thôi, dù sao ba mẹ cũng không còn trên đời này nữa, cô không còn gì để mà lưu luyến. Mà bây giờ cô cho mình đáp án dĩ

nhiên là: mình không muốn chết, ít nhất cũng phải để mình nói rõ với anh, ít nhất cũng phải để mình thấy khuôn mặt của Thiên Tân, còn có khuôn mặt của tiểu Lam.

Cô không muốn chết, ít nhất... Không phải hiện tại...

Đột nhiên!

Một chiếc xe cứu thương từ đằng xa nhanh chóng lái qua, Mặc Tử Hàn kích động lập tức chạy đến giữa đường cái, ôm thân thể Tử Thất Thất chặn xe cứu thương lại.

Xe cứu thương dừng lại, bên trong xe lập tức đi xuống một bác sĩ mặc áo khoác trắng, anh ta đứng ở trước mặt của anh, mắt nhìn Tử Thất Thất trong lòng ngực anh, sau đó nghi hoặc hỏi, “Anh là Mặc Tử Hàn tiên sinh sao?”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc.

Anh ta làm sao biết tên của anh? anh ta là ai?

Không đúng, hiện tại không có thời gian hỏi những thứ này.

“Đúng, chính là tôi!” Anh trả lời ngay.

“VẬY MỜI LÊN XE!” Người nọ lúc nói chuyện, một bác sĩ mặc áo khoác trắng khác đi xuống xe, anh ta lập tức lấy cáng cứu thương ra, đặt ở trên mặt đất.

Mặc Tử Hàn cẩn thận đặt Tử Thất Thất ở trên cáng, hai bác sĩ đồng thời mang Tử Thất Thất vào trong xe, Mặc Tử Hàn đi theo lên.

...

Bên trong xe

Hết thầy thiết bị cấp cứu đủ cả, hai bác sĩ tựa hồ cũng rất rõ ràng thương thế của Tử Thất Thất, không có hỏi nhiều, cũng không có kinh ngạc, đơn giản thay cô làm cấp cứu, nhưng máu vẫn không ngừng chảy.

Mặc Tử Hàn khẩn trương nhìn Tử Thất Thất, cảm giác sợ hãi vẫn không có giảm bớt, thân thể run rẩy càng nghiêm trọng hơn.

Anh rất sợ hãi, đây là cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có, nhất là khi nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, nhất là khi nhìn đôi mắt lơ mờ của cô, anh càng sợ hãi.

Mà Tử Thất Thất mơ hồ không rõ nhìn Mặc Tử Hàn, đột nhiên vô lực vươn tay, dùng hết khí lực còn lại kéo bọc dưỡng khí ra.

“Tiểu thư!” Một bác sĩ đột nhiên mở miệng, nói, “Cô đừng nên lộn xộn, thứ này không thể lấy xuống!”

Bác sĩ nói xong liền giúp cô đeo lại, nhưng Tử Thất Thất vô lực ngăn cản, sau đó mở miệng, thở hào hển, đưa tay kia về phía Mặc Tử Hàn ngồi ở bên cạnh.

Mặc Tử Hàn vội vàng cầm lấy tay cô, kích động nói, “Em muốn nói gì? Em muốn nói với anh cái gì?”

“Hmm... Hmm... Hmm...” Tử Thất Thất thở hào hển từng ngum từng ngum, sau đó nói đứt quãng, “Em... Em... Em muốn... Hỏi... Hỏi anh...”

“Hỏi anh? Hỏi anh cái gì?” Mặc Tử Hàn kích động nhìn cô, cố gắng khiến mình bình tĩnh đợi cô đặt câu hỏi.

Tử Thất Thất nhìn gương mặt của anh, dùng sức nhắm hai mắt lại, sau đó lại mở ra, cố gắng ức chế ý thức sắp biến mất, hơi chút rõ ràng nhìn gương mặt anh nói, “Lúc... Lúc ở... nước Anh... Buổi tối... Ngày đó... Anh... Anh muốn... nói... nói... với em... câu gì?”

Mặc Tử Hàn ghép lại những lời đứt quãng, cô ấy hỏi chính là lúc trời tối ở nước Anh, anh muốn nói với em câu gì?

Cô ấy nói chính là ngày hôm đó?

Là đêm cô ấy chạy trốn sao?

Là câu anh mới nói được một nửa đấy sao?

“Nói... Nói... Cho em!” Tử Thất Thất vội vàng hỏi tới, hít thở càng trở nên dồn dập.

Mặc Tử Hàn nắm thật chặt hai tay cô, trả lời ngay nói, “Đêm hôm đó anh muốn nói cho em biết anh thích em, anh thật lòng thích em.”

Thích cô?

Thật lòng?

Quả nhiên... Nửa câu sau đêm đó anh nói là thích cô, cô không có hiểu lắm, là thật, là thật, anh thật sự thích cô, té ra anh thật sự thích cô, nhưng...

Khuôn mặt vui vẻ của Tử Thất Thất trong nháy mắt lại lộ ra vẻ mặt thương tâm, chân mày xinh đẹp vô lực khẽ chau lên, lại một lần thở hào hển từng ngụm từng ngụm, sau đó bất buộc chính mình mở miệng lần nữa, nói, “VẬY... TẠI... TẠI SAO... TẠI SAO... ANH... KHÔNG CHỊU... LẤY... LẤY EM?”

Nếu thật lòng thích cô, vậy tại sao anh lại nói sẽ không lấy cô? Nếu đã thích, tại sao lại muốn nói lời như vậy? Cô không rõ, đây là tại sao?

Mặc Tử Hàn nghe rõ lời cô, kích động, dùng thanh âm run rẩy trả lời, nói, “Bởi vì anh không muốn để em tiến vào thế giới hắc đạo dơ bẩn này, anh không muốn em theo anh mà mỗi giờ mỗi khắc đều gặp nguy hiểm, anh sợ em sẽ bị thương, anh sợ em sẽ bị ai đó bắt đi, anh sợ bởi vì em là vợ anh mà sẽ bị người khác giết, anh không muốn như vậy, cho nên anh mới không muốn lấy em... Anh chỉ muốn em khỏe mạnh sống bên cạnh anh, anh chỉ muốn em sống vui vẻ, khoái hoạt... Vậy nên... Em tuyệt đối không được chết, tuyệt đối không được rời khỏi anh!”

Nghe những lời này của anh, nụ cười của Tử Thất Thất lại một lần nữa nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt.

Thật vui vẻ!

Quá là vui vẻ!

Vui vẻ đến mức cho dù chết cũng không sao hết.

Rốt cục mọi thứ đều rõ ràng rồi, rốt cục hiểu lầm cũng được giải trừ, thì ra là anh vẫn nghĩ cho cô, thì ra là anh vẫn quan tâm cô như vậy, nhưng cô lại còn hiểu lầm anh, cho là anh coi mình là một con rối, cho là anh coi mình là nhân tình bí mật, thậm chí chỉ là bạn quan hệ thân thể.

Thật sự, thật sự, thật sự... Cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, anh dĩ nhiên là thích mình như vậy, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, mình cũng có lúc được người yêu như thế.

“A...” Cô nhẹ giọng cười, sau đó lập tức lại thở hỏn hển, “Hmmm... Hmm... Hmm...”

Thở hào hển giống như sắp chết, ý thức cũng bởi vì an tâm mà trở nên mơ hồ không rõ, mà bác sĩ bên cạnh, vội vàng lại một lần nữa cầm lấy bọc dưỡng khí đeo giúp cô.

“Không...” Từ Thất Thất cự tuyệt, quật cường nói, “Còn... Một câu... Cuối cùng...”

Cô còn có một câu cực kỳ quan trọng chưa nói!

Cô nhất định phải nói ra khỏi miệng, nhất định...

Bác sĩ thấy cô kiên trì như vậy, khó xử cau chặt chân mày, lại một lần nữa thỏa hiệp.

Mặc Từ Hàn khẩn trương nhìn cô, anh hi vọng cô có thể ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, hi vọng cô ngoan ngoãn đeo bọc dưỡng khí lên, sau đó bình tĩnh nghỉ ngơi một chút, nhưng anh biết mình căn bản là không thể lay chuyển tính quật cường của cô, với lại, anh cũng rất muốn nghe câu nói cuối cùng của cô.

Cô ấy sẽ nói gì?

Cô ấy muốn nói gì?

Cô ấy muốn nói cho anh biết cái gì?

Đại khái... Anh có thể đoán được...

Tử Thất Thất đầu tiên là dùng sức hít sâu một hơi, sau đó dụng lực vững vàng hơi thở của mình, nhưng vẫn như cũ nói đứt quãng từng chữ từng chữ, “Em... Cũng... Thích... Anh...”

Quả nhiên là lời này, quả nhiên là mấy chữ này.

Mặc Tử Hàn vui vẻ giơ lên nụ cười, nhưng chân mày vẫn nhăn lại, mà ngay lúc anh muốn nói “anh biết”, Tử Thất Thất lại há miệng ra, nói, “Em... Yêu... Anh...”

Tiếng vừa dứt, hai mắt cô nháy mắt nhắm lại, đầu vô lực ngửa về bên phải, mà hơi thở cấp bách cũng bình tĩnh lại.

Bác sĩ thấy cô hôn mê, cuống quýt đeo bọc dưỡng khí lên cho cô, đồng thời hai mắt nhìn về phía máy đo tim và huyết áp không ngừng giảm xuống.

Mặc Tử Hàn ngây ngốc nhìn cô, cả người vẫn không nhúc nhích ngồi yên ở đó, bên tai quanh quẩn những chữ cuối cùng cô nói.

“Em... Yêu... Anh...”

Em yêu anh?

Em yêu anh?

Em yêu anh?

Anh không có nghe lầm chứ? Cô ấy không phải nói thích, mà là yêu sao? Cô ấy nói là ba chữ “em yêu anh” sao?

Vui vẻ, cực kỳ vui vẻ!

Hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc!

Nhưng phục hồi tinh thần lại, anh lại nhìn qua bộ dạng hôn mê bất tỉnh của cô.

“Thất Thất...” Anh run rẩy gọi cô, hai tay nắm chặt tay cô, sau đó dùng khẩu khí ra lệnh nói, “Em không được chết, tuyệt đối không được chết, em nhất định phải sống cho anh, nhất định phải sống lại... Anh cũng có một câu muốn nói cho em biết, anh cũng có ba chữ muốn nói cho em biết, vậy nên anh ra lệnh cho em... Nhất định phải mở mắt lần nữa... Nếu em dám chết... vậy anh...” Anh dùng lực nắm chặt tay cô, uy hiếp, hung hăng nói, “Anh sẽ mang theo con trai bảo bối của em cùng xuống địa ngục tìm em!”

Chương 182: Chú nhớ kỹ cho tôi, không được đụng vào cô ấy!

Trên đường đi không có gì trở ngại

Hai mắt Mặc Thâm Dạ nhìn chăm chăm chiếc Audi phía trước, hai tay nắm chặt vô lăng, dưới chân nhấn mạnh chân ga, đưa tốc độ xe lên cao nhất, từng chút đuổi theo bên cạnh chiếc xe kia, hai chiếc xe sóng vai cùng đi.

Anh nghiêng đầu, nhìn cửa sổ xe tối đen, lái vô lăng về phía bên phải, va chạm vào thân xe hẳn.

“Ầm - -” một tiếng, chiếc xe Audi kia nghiêng chệch đi, bánh xe trên đường cái chạy thành hình chữ “S”.

Mặc Thâm Dạ lộ vẻ mặt lạnh như băng, hung hăng trừng mắt nhìn, hai tay lại một lần nữa lái vô lăng về bên phải.

“Ầm - -” một tiếng, chiếc Audi lại một lần nữa nghiêng chệch vào bên trong.

Khóe miệng Mặc Thâm Dạ nhếch lên, dẫm chân ga, vượt qua chiếc Audi rồi thắng xe, mà chiếc Audi kia không có thời gian vòng qua xe anh, chỉ có thể dùng sức đạp phanh, vừa vặn đụng vào đầu xe “Két” một tiếng, thanh âm chói tai vang lên trong đêm tối, sau đó bình tĩnh dừng lại.

Mặc Thâm Dạ lập tức mở cửa xe, vừa đi xuống, vừa lấy khẩu súng bạc giấu ở trong áo, người trong chiếc Audi cũng kích động bước xuống, vừa thấy được anh liền lập tức xoay người chạy trốn. Mặc Thâm Dạ nhìn bóng lưng của hắn, hai mắt khẽ buộc chặt, dưới chân tăng tốc đuổi theo, đột nhiên, anh nhắc chân phải, dùng sức đá vào lưng gã đàn ông kia, nháy mắt cả người của hắn ta ngã lăn ra đất, hung hăng KISS một phát với mặt đất.

Hắn ta kích động muốn bò dậy, Mặc Thâm Dạ lập tức vươn chân của mình,

dẫn lên lưng hắn, đè thân thể hắn ta xuống. Người nọ cuống quýt muốn rút khẩu súng bên hông ra, mà chân Mặc Thâm Dạ khẽ đạp xuống, vừa vặn chà sát lên tay hắn, khẩu súng kia cùng lúc ở dưới chân anh.

“Nói, là ai phái mày tới!” Anh lạnh lùng mở miệng, tức giận chất vấn.

“...” Người nọ trầm mặc, thân thể dùng sức giãy dụa.

Chân Mặc Thâm Dạ dùng sức dẫn lên lưng hắn, lại một lần nữa lặp lại lời chất vấn, “Nói, là ai phái mày tới?”

“...” Hắn ta vẫn trầm mặc.

Trên mặt Mặc Thâm Dạ lộ ra nụ cười giống ma quỷ, hai mắt lãnh liệt hiện lên một tia sáng.

Anh khẽ cúi người xuống, dùng thanh âm tà tử, lạnh lùng nói, “Là chú Chung phái mày tới phải không?”

Rất rõ ràng, thân thể của gã khẽ chấn động, nhưng vẫn không nói.

“OK, tao đã biết đáp án rồi!” Mặc Thâm Dạ nói xong liền dí khẩu súng của mình vào lưng hắn, chậm rãi bóp cò.

Gã đàn ông gục trên mặt đất không cách nào nhúc nhích, đột nhiên kích động.

“Không phải là lão gia phái tôi tới, không phải ông ấy... Tôi sẽ nói cho anh biết người kia là ai, xin đừng nổ súng!” Thanh âm của hắn khẽ run, tìm kiếm một con đường sống.

“Lão gia?”

Mặc Thâm Dạ lặp lại xưng hô này của hắn, nhẹ giọng nói, “Mày gọi thật thân thiết đấy, nếu không phải là người rất thân mật với ông ta, chắc cũng không gọi ông ta như thế... Nói láo, mày cũng phải nhìn xem đối tượng là ai đã chứ hả? Mày cho rằng có thể lừa dối tao được sao?”

“Không... Không phải, thật sự không phải...” Người nọ sợ hãi ngay cả nói cũng không rõ ràng, hoàn toàn bại lộ lời bịa đặt của mình.

Mặc Thâm Dạ cầm súng trong tay nhích tới gần lưng hắn ta hơn, chỉ vào thận của hắn nói, “Một súng vừa này, mày bắn chính là chỗ này sao?”

“...” Người nọ kinh hãi, thân thể cứng ngắc, thanh âm dừng lại.

“Chẳng lẽ là đây?” Mặc Thâm Dạ dán lên lưng hắn, đưa họng súng chuyển đến lá gan của hắn.

“...” Người nọ khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

“Hay là...” Mặc Thâm Dạ kéo dài thanh âm, đưa họng súng chuyển về phía trước, cuối cùng chỉ vào trái tim của hắn, nói, “Chỗ này?”

Sợ hãi khiến cho hắn ta hoang mang mở miệng.

“Tôi nói, tôi sẽ nói cho anh biết ai phải tôi tới, xin anh tha cho tôi một mạng, xin anh tha cho...”

“Xin lỗi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên cắt đứt lời của hắn, lạnh lùng nói, “Từ lúc mày nổ súng bắn trúng Tử Thất Thất, mày đã định phải xuống địa ngục rồi!”

Người nọ hoảng sợ, thân thể bắt đầu không ngừng run rẩy.

Mặc Thâm Dạ hai mắt tức giận nhìn chằm chằm hắn, súng trong tay chỉ thẳng vào trái tim hắn, lại một lần nữa mở miệng nói, “Thật sự rất đáng tiếc, lần này cho dù mày là phụ nữ, tao cũng không thể bỏ qua, nhưng nếu chú Chung đã phái mày là một thằng đàn ông tới, đã nói lên... Mày hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Tiếng nói vừa dứt, tay anh liền bóp cò!

“Pằng - -” một tiếng, thân thể gã đàn ông thành linh chấn động, khẽ co quắp mấy cái, sau đó liền không còn bất kỳ thanh âm gì.

Mặc Thâm Dạ thu hồi khẩu súng, lấy một cái khăn tay trong túi ra, lau hòng súng nhuộm máu, sau đó rút lại chân đang giẫm lên thi thể hắn, vừa xoay người, vừa lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Alô?” Trong điện thoại di động truyền tới một thanh âm thâm thúy.

“Chú Chung, phái người tới đây nhặt xác đi!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng mở miệng.

“Nhặt xác? Cháu đang nói cái gì vậy?”

“Đừng giả bộ nữa, chú làm chuyện tốt gì, trong lòng chú rõ ràng nhất!”

“Nghe lời này của cháu, xem ra... Kế hoạch của chú lại không thành công rồi?”

“Chú có kế hoạch gì tôi mặc kệ, chú có thể âm thầm làm gì đó để giết Mặc Tử Hàn, chú có thể phái người theo dõi nó, tìm cơ hội hạ thủ với nó, chú muốn đối phó thế nào với nó tôi cũng có thể làm như không thấy, cũng coi như không biết, nhưng chú nhất định phải nhớ kỹ cho tôi... Không được đùng vào cô ấy!” Thanh âm của Mặc Thâm Dạ lãnh liệt, từng lời vô cùng kiên định.

“Cô ấy?” Chung Khuê nghi hoặc, “Cháu nói là ai?”

“...”

Mặc Thâm Dạ không có trả lời, lập tức cúp điện thoại, sau đó sải bước đi tới xe mình, ngồi vào trong xe, lái xe đi.

Không biết bây giờ Tử Thất Thất thế nào, một phát súng kia sẽ không phải thật sự lấy mạng cô ấy chứ?

Chân mảy anh cau chặt, hai tay nắm chặt vô lăng, bắt đầu lo lắng sợ hãi...

Không được chết...

Xin em!

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ lầu hai

Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường lớn mềm mại, lật tay sang phải, lại lật tay sang trái, sau đó mở hai chân, nằm ngang xếp thành hình chữ “đại” nhìn trần nhà tối đen, hoàn toàn không có một chút buồn ngủ.

Cảm thấy rất không an tâm, trái tim rầu rĩ, nhưng lại không biết tại sao như vậy.

Ngẫm lại lời mẹ nói lúc ăn cơm tối, tâm tình của cậu liền cực kỳ cao hứng, nhưng rất kỳ quái, rõ ràng vui vẻ như vậy, tại sao lại không ngủ được cơ chứ? Chẳng lẽ là hưng phấn quá mức?

Buồn bực!

Cậu ngồi dậy, sau đó vén chăn lên, đi tới cửa phòng.

Cửa phòng vừa mới mở ra liền thấy được khuôn mặt của Thổ Nghiêu.

“Tiểu thiếu gia!” Thổ Nghiêu lập tức cúi đầu, cung kính gọi cậu.

“Tôi nói này, chú không cần ngủ sao? Mỗi ngày đều làm thần giữ cửa cả tối ở phòng của tôi, chú không có mệt hả?” Mặc Thiên Tân cau mày oán giận nói, tâm tình càng phiền muộn.

“Cám ơn tiểu thiếu gia đã quan tâm, tôi cũng không mệt, hơn nữa đây là...”

“Là mệnh lệnh của đại ca, cho nên chú không thể cãi!” Mặc Thiên Tân đoạt lấy lời của anh ta, tiếp tục oán giận, “Những lời này chú đều đã nói qua tám trăm lần, có thể đổi lại cái gì mới chút được không?”

“...” Thổ Nghiêu trầm mặc nhìn cậu, khẽ cúi đầu không nói.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn gương mặt anh ta, tâm tình càng phiền muộn mãnh liệt, không hiểu sao lại như vậy, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

“Tôi muốn tới chỗ mẹ, nếu chú sợ tôi chạy thì đi theo tôi!” Cậu bực dọc nói, bước chân đi về phòng Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn.

Thổ Nghiêu khẽ nhú mày nhìn bóng lưng của cậu, hờ hững theo sát phía sau.

...

Phòng ngủ chính

Hỏa Diễm ngồi liệt trên mặt đất, dựa lưng vào vách tường, đầu vô lực rũ xuống, rất rõ ràng là bị người đánh ngất xỉu.

Mặc Thiên Tân và Thổ Nghiêu kinh ngạc nhìn anh ta, cũng không khỏi sửng sốt.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân đột nhiên kích động kêu lên, vội vàng chạy đến cửa, mở cửa phòng ra vọt vào.

Thổ Nghiêu cùng mấy người bước tới trước mặt Hỏa Diễm, bàn tay to nắm lấy vai anh ta, dùng sức lay thân thể anh ta, gọi, “Hỏa Diễm... Tỉnh, Hỏa Diễm... Hỏa Diễm...”

Đột nhiên, Hỏa Diễm cau mày, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, rồi sau đó cổ vẫn cực kỳ đau nhức.

“Đây là có chuyện gì?” Thổ Nghiêu lập tức hỏi thăm.

“Là đại thiếu gia!” Hỏa Diễm trả lời.

“Đại thiếu gia? Là đại thiếu gia đánh anh ngất xỉu?”

“Đúng!”

“Phu nhân đâu?”

“Sợ rằng đã...”

“Không thấy mẹ đâu!” Mặc Thiên Tân chạy ra khỏi phòng, cắt đứt đối thoại giữa bọn họ, cũng đồng thời xác định suy đoán của bọn họ.

Chân mày Thổ Nghiêu chau chặt, lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho số của Mặc Tử Hàn, nhưng bấm điện thoại vẫn không có người nhận.

Sao lại thế này?

Đại ca sao lại không tiếp điện thoại chứ?

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Không khỏi kích động, Thổ Nghiêu lại một lần nữa gọi điện thoại, như cũ không có ai nghe, anh khẩn trương tìm số của Thủy Miêu, lập tức gọi, nhưng cũng giống như đại ca, bấm, nhưng không ai nhận.

“Xem ra chúng ta phải tới Bách Hoa Các một chuyến rồi!” Anh nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã!” Mặc Thiên Tân đột nhiên kêu anh.

Hai chân Thổ Nghiêu dừng lại, xoay người nghi hoặc nhìn cậu, Hỏa Diễm cũng đứng lên nhìn cậu.

Mặc Thiên Tân vẻ mặt trấn định, nhẹ giọng nói, “Không bằng gọi cho bác cả đã, vừa rồi chú nói là bác ấy mang mẹ đi còn gì, vậy bác ấy nhất định biết mẹ ở đâu, nói không chừng cũng biết ba ở đâu!”

Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm cùng nhú mày, do dự trầm mặc.

“Đã tới mức này rồi, các chú còn suy nghĩ cái gì? Mau gọi điện thoại đi, nếu mẹ tôi mà có chuyện gì, hai người các chú ai gánh chịu trách nhiệm đây?” Mặc Thiên Tân lớn tiếng chất vấn, trái tim càng ngày càng bối rối, luôn luôn có một cảm giác... Một cảm giác cực kỳ xấu.

Thỏ Nghiêu và Hỏa Diễm nhìn nhau, bất đắc dĩ, Thỏ Nghiêu đành phải gọi điện cho Mặc Thâm Dạ.

“Tít - - Tít - - Tít - -”

Ba tiếng vang lên liền được kết nối, truyền đến thanh âm lạnh như băng của Mặc Thâm Dạ.

“Ai?”

“Đại thiếu gia, là tôi, Thỏ Nghiêu!”

“Cậu? Thật là ngạc nhiên, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi ngài, phu nhân có phải bị ngài mang đi?”

“Đúng vậy!”

“Ngài mang cô ấy tới Bách Hoa Các?”

“Đúng vậy!”

“Vậy... Có thể nói cho tôi biết, Bách Hoa Các xảy ra chuyện gì?”

“A...” Mặc Thâm Dạ khẽ cười một cái, sau đó nói tiếp, “Thật không hổ là thủ hạ của Mặc Tử Hàn, rất nhạy cảm nhìn thấu suốt, bất quá thực đáng tiếc, Bách Hoa Các không có xảy ra chuyện gì, đại ca của cậu cũng bình an vô sự, nhưng mà phu nhân của cậu...”

“Phu nhân làm sao?” Thỏ Nghiêu kích động hỏi tới.

Mặc Thiên Tân nghe được anh ta nói hai chữ “phu nhân” này, trái tim đột

nhiên buộc chặt, giống như là bị ai đó nắm chặt, trở nên hít thở không thông.

“Cô ấy trúng đạn, hiện đang ở bệnh viện cấp cứu!” Mặc Thâm Dạ cực kỳ chăm chú, khiến người khác không thể hoài nghi anh đang nói đùa.

Hai mắt Thổ Nghiêu nhìn thoáng qua Mặc Thiên Tân trước mặt, nhìn bộ dáng lo lắng của cậu, khẽ nhú mày.

“Đừng nói chuyện này cho Thiên Tân, chỉ cần nói tôi đưa Tử Thất Thất đi, mấy ngày nữa sẽ mang cô ấy về!” Mặc Thâm Dạ vội vàng cảnh cáo anh ta, sợ anh ta không cẩn thận nói ra khỏi miệng.

“Vâng!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh.

Mặc Thâm Dạ cúp điện thoại, Thổ Nghiêu cũng tắt điện thoại bỏ vào trong túi.

Mặc Thiên Tân vội vàng tiến lên, sốt ruột nói, “Mẹ làm sao rồi? Bác cả nói gì?”

“Ngài ấy nói phu nhân ngài ấy mang đi, mấy ngày nữa sẽ đưa cô ấy trở về!” Thổ Nghiêu dựa theo lời Mặc Thâm Dạ lặp lại.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn gương mặt anh.

Anh ta vừa mới nói mấy ngày nữa mới đưa mẹ về?

Gạt người!

Anh ta nhất định là đang lừa người.

Nếu quả thật như vậy, anh ta không thể trấn định như vậy, hơn nữa lúc anh ta đang nghe điện thoại, ánh mắt kia rõ ràng nói cho cậu biết, mẹ đã xảy ra chuyện...

“Nói cho tôi biết, mẹ rốt cuộc là làm sao?” Cậu lại một lần nữa hỏi tới, hai tay nắm lấy vạt áo anh ta.

“Tiểu thiếu gia, đại thiếu gia ngài ấy quả thật nói...”

“Đừng gạt tôi!” Mặc Thiên Tân hét lên cắt đứt lời anh, hai mắt nhìn chăm chăm anh chật vắn, “Nói cho tôi biết, mẹ tôi rốt cuộc là làm sao?”

“...” Thỏ Nghiêu trầm mặc nhú mày.

“Nói cho tôi biết - - Nói cho tôi biết - - Nói cho tôi biết - -” Cậu hét lên ba tiếng, sau đó rít gào nói, “Mẹ rốt cuộc là làm sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không được gạt tôi, nói thật đi, mẹ rốt cuộc làm sao? Mẹ bị làm sao?” Cậu không ngừng kéo vạt áo anh ta, dùng khí lực nho nhỏ của mình không ngừng uy hiếp anh ta.

“...” Thỏ Nghiêu như cũ khó xử trầm mặc, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của cậu, rồi lại chậm rãi mở miệng, “Phu nhân cô ấy...”

Mặc Thiên Tân nháy mắt ngưng lay động, ngửa đầu, nhìn mặt của anh, yên tĩnh đợi anh nói tiếp...

“Phu nhân cô ấy... Cô ấy...” Thỏ Nghiêu chân chờ, kéo dài thanh âm, dừng lại thật lâu thật lâu, mới nói ra những lời sau, “Cô ấy bị trúng đạn!”

Trúng đạn?

Con người Mặc Thiên Tân nháy mắt trừng lớn.

Sao lại trúng đạn? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mẹ không phải bị bác cả mang đi sao? Bác ấy không phải cực kỳ lợi hại sao? Làm sao lại để mẹ bị trúng đạn?

Nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân thể cũng không khỏi run nhè nhẹ.

Cố gắng trấn định mình, sau đó lại mở miệng nói, “Mẹ hiện tại thế nào? Không có việc gì chứ? Mẹ... không có... không có... chết chứ!” Hai chữ cuối cùng này, cậu cơ hồ không có phát ra âm thanh, chỉ là đôi môi nhẹ nhàng giật

giật.

Thỏ Nghiêu nhìn gương mặt trắng bệch kia, không đành lòng lại mở miệng, nhưng mà lời không nên nói cũng đã nói, nếu không nói cho cậu, chỉ làm cho cậu sẽ càng lo lắng.

“Phu nhân hiện đang trong bệnh viện cấp cứu, tiểu thiếu gia cậu không cần lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Mặc Thiên Tân nghe được câu trả lời của anh, bên tai “âm” một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, mà trái tim cũng đau đớn kịch liệt. Quả nhiên cảm giác bất an này là từ trái tim cậu sao? Bằng không lúc đầu sao cậu lại không ngủ được? Tại sao lại cảm thấy rất không yên tĩnh? Tại sao lại cảm thấy trái tim cực kỳ khó chịu?

“Tôi muốn tới bệnh viện thăm mẹ!” Cậu nói xong liền buông lỏng vạt áo anh ta ra, kích động di chuyển chân của mình, đi tới cầu thang.

Thỏ Nghiêu và Hỏa Diễm nhìn bóng lưng lay động của cậu, lo lắng nhúu mày.

Hai người cùng mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thanh âm chưa phát ra liền thấy thân thể nho nhỏ của Mặc Thiên Tân đột nhiên ngã trên mặt đất.

“Phịch - -” một tiếng vang lên, thân thể cậu vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu thiếu gia!”

“Tiểu thiếu gia!”

Hai người đồng thanh nói, lập tức chạy tới.

Hai mắt Mặc Thiên Tân trở nên tối đen, ý thức liền biến mất, hôn mê, mà trước khi hôn mê, cậu cảm giác trái tim mình rất đau... Rất đau... Đau giống như bị bóp nát.

Mẹ, đừng chết...

Cậu ở trong lòng gào thét!

Bệnh viện tư gia

Mặc Tử Hàn đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt kia, mà hai tay gắt gao nắm lại, từng giây từng phút đều không có rời lỏng, áp chế xúc động muốn xông vào, xúc động muốn giết người.

Người phụ nữ đáng chết!

Cô ấy sao lại ngu như vậy?

Cô ấy sao phải cứu anh?

Chương 183: Em đang cầu hôn anh sao? Hử?!

Mặc Tử Hàn lúc này hận không thể giết bản thân.

Tại sao anh vô dụng như vậy? Anh ngay cả một người phụ nữ cũng không bảo vệ được, nhưng ngược lại lại để người phụ nữ đó bảo vệ mình, đáng chết... Tại sao anh không có chú ý tới xung quanh chứ? Tại sao anh không có đẩy tay cô ấy ra.

Bỗng nhắm hai mắt lại, nắm tay bắt đầu run rẩy tức giận, thỉnh thoảng xoay người một cái, đâm một quyền vào vách tường, “rầm” một âm thanh vang lên, quanh quẩn bên trong hành lang yên tĩnh.

Chết tiệt... Anh nhất định phải tìm được người nổ súng, đem hắn ta ra mà băm thây vạn đoạn.

...

Sáu giờ sau

Trời đã sáng, kiên nhẫn của Mặc Tử Hàn cũng tới cực hạn, anh không cách nào tiếp tục ngẩn ngơ chờ đợi ở đây, anh muốn đi vào, anh muốn thấy gương mặt của Tử Thất Thất, anh muốn ở cùng cô, giống như lúc anh ở nước Anh, cô cũng ở bên bàn mổ cùng anh.

Bỗng...

“Rầm” một tiếng, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, một bác sĩ trẻ cao gần 1m9 đi ra từ bên trong.

Mặc Tử Hàn thấy anh ta liền bước nhanh tới trước, kích động chất vấn, “Cô ấy thế nào rồi? Cô ấy không có việc gì chứ?”

“Anh là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ trẻ tuổi trấn định hỏi.

“Đúng, là tôi! Cô ấy thế nào? Không có việc gì chứ? Cô ấy không có việc gì phải không? Cô ấy đã không còn có việc gì nữa phải không?” Mặc Tử Hàn không ngừng hỏi, thanh âm run rẩy không ngừng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm anh ta, giống như anh ta dám nói chữ “không”, anh sẽ lập tức giết anh ta.

Người đàn ông trẻ tuổi dùng ánh mắt dịu dàng, bình tĩnh nhìn anh, nói, “Vâng, bệnh nhân đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa!”

Trong nháy mắt, trái tim Mặc Tử Hàn cũng thả lỏng.

Thật tốt quá, cô ấy không có việc gì! Cô ấy không có chết, cô ấy vẫn còn sống, thật tốt quá... Thật tốt quá...

“Tuy đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mà...”

Bác sĩ lại mở miệng khiến trái tim vừa mới thả lỏng lại một lần nữa kinh hãi dâng lên khiến anh còn sợ hãi hơn lúc trước.

“Nhưng mà cái gì? Anh muốn nói cái gì?” Anh hỏi.

“Tôi muốn nói, nhưng mà viên đạn này trực tiếp bắn xuyên qua lưng bệnh nhân, bắn trúng phổi trái của cô ấy, lá phổi bên trái đã hoàn toàn bị hư hại đồng thời chảy nhiều máu, cho nên hơn phân nửa phổi bên trái đã bị tôi cắt bỏ rồi, mặc dù không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với bệnh nhân, nhưng vận động quá kịch liệt sẽ khiến cô ấy hít thở khó khăn, sẽ có chút khác biệt với người bình thường, vậy nên cần chú ý!” Bác sĩ trẻ kể lại rõ ràng tình huống bây giờ của Tử Thất Thất cho anh biết.

Mặc Tử Hàn nghe xong, lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng sau khi nghe anh ta nói xong, trái tim lại từ từ thả lỏng. Chỉ cần cô ấy còn sống là tốt rồi, chỉ cần cô ấy có thể mở mắt ra nhìn anh, chỉ cần cô ấy còn nói chuyện được với anh, chỉ cần cô ấy có thể xuất hiện trước mặt anh giống như trước, vậy thì... Đây chính là niềm an ủi lớn nhất với anh.

“Phanh phanh - -”

Hai cánh cửa phòng cấp cứu lại được mở ra, ba y tá đẩy Tử Thất Thất từ bên trong đi ra.

Mặc Tử Hàn thấy Tử Thất Thất nằm ở trên giường bệnh, vội vàng chạy tới, kích động nhìn gương mặt đang ngủ say của cô.

“Thất Thất...” Anh khẽ gọi.

“...” Tử Thất Thất không có đáp lại.

“Thuốc gây mê trong người bệnh nhân vẫn chưa có tan hết, hơn nữa vừa rồi còn chảy ra một lượng máu lớn rồi hôn mê thêm một lần, cho nên phải nằm sáu giờ nữa mới tỉnh lại được, tiên sinh anh không nên sốt ruột, bác sĩ trưởng Bạch Trú tiên sinh là người có uy tín nhất ở phương diện này, chỉ cần anh ấy nói không có việc gì, vợ anh tuyệt sẽ không có việc gì!” Y tá điềm đạm nói, vừa ngăn thân thể anh tới giường bệnh, vừa tiếp tục đẩy giường bệnh đi tới phòng điều trị.

Mặc Tử Hàn căn bản là không nghe thấy cô ta nói cái gì, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Tử Thất Thất, mày nhíu lại thật sâu, thân thể lại một lần nữa tới gần giường bệnh, kéo tay cô, nắm chặt trong tay, sau đó vừa đi cùng với giường bệnh, vừa không ngừng nỉ non, “Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Tử Thất Thất bình tĩnh nằm ở nơi đó, trên gương mặt bình tĩnh giống như mỹ nhân ngủ say trong truyện cổ tích, xinh đẹp đến mê người.

Mau dậy đi, may mở mắt nhìn anh đi, Thất Thất, mau lên... Mau lên...

Tay anh càng dùng sức nắm chặt tay cô, trong miệng không ngừng nỉ non tên cô, trong lòng không ngừng gọi cô...

Bức thiết muốn khiến cô lập tức mở mắt ra, tham lam muốn nghe được giọng nói của cô, sau đó thấy nụ cười của cô, sau đó ôm cơ thể cô, sau đó hôn đôi

môi cô... Dùng các loại phương pháp muốn xác nhận cô thực sự đã không còn có chuyện gì, xác nhận cô vẫn còn sống bên cạnh anh trên thế giới này.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Trong hành lang không ngừng quanh quẩn âm thanh nỉ non của anh, y tá đi bên cạnh nhìn bộ dáng anh như vậy, nghe thanh âm của anh cũng có chút hâm mộ Tử Thất Thất đang ngủ mê man trên giường bệnh.

Có thể có một người yêu quan tâm mình như vậy, đời này... nguyện vọng thế cũng đủ rồi...

...

Sáu giờ sau

Phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất bình tĩnh nằm ở trên giường, trên tay phải cắm kim, Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, vẫn nắm chặt tay trái cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của cô, bình tĩnh, rồi lại vội vàng đợi tới lúc cô mở mắt ra.

Bỗng nhiên...

Ngón trỏ trên tay trái Tử Thất Thất khẽ nhúc nhích, Mặc Tử Hàn lập tức cảm nhận được phản ứng của cô.

“Thất Thất...” Anh lập tức khẽ gọi cô, thân thể nhích tới gần cô, khẩn trương nhìn gương mặt cô đợi cô tỉnh lại.

Chân mày Tử Thất Thất khẽ nhăn, ý thức vừa vặn khôi phục được một chút liền nghe thấy thanh âm của Mặc Tử Hàn.

Anh đang gọi cô, cô đang nằm mơ ư? Hay là nghe nhầm rồi?

“Thất Thất... Thất Thất...”

Lại một lần nữa nghe thấy giọng nói của anh, chân mày Tử Thất Thất chau chặt, ngo ngoáy khiến mình mở mắt ra, nhưng đôi mắt mệt mỏi giống như bị khâu lại, chính là không chịu mở, chính là không chịu để cô tỉnh lại khỏi giấc mơ.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

“Thất Thất... Em đã tỉnh chưa?”

“Thất Thất... Em mau mở mắt nhìn anh... Thất Thất... Thất Thất...”

Lại một lần nữa nghe giọng nói của anh, Tử Thất Thất dùng hết toàn lực mở mắt ra, dùng hết toàn lực kêu gào: em dậy rồi, em lập tức mở mắt, em lập tức mở mắt, anh đợi thêm một lát, đợi thêm một lát...

Cô giống như là bị nhốt trong một không gian màu đen, tìm không thấy lối ra, tìm không thấy phương hướng. Cô phải rời khỏi đây thế nào, cô phải thế nào mới mở được hai mắt ra?

Mặc Tử Hàn thấy chân mày cô nhăn lại, vội vàng đợi cô mở mắt, nhưng gần một phút trôi qua, cô vẫn không có mở mắt ra, ngược lại biểu tình lại có vẻ càng ngày càng thống khổ, giống như là gặp cơn ác mộng, lại không có cách nào tỉnh lại.

“Thất Thất...” Anh khẽ nỉ non, đột nhiên đứng lên, sau đó nhích tới gần khuôn mặt cô, cuối cùng... Nhẹ nhàng áp môi mình lên mắt cô, lưu lại một nụ hôn thoáng qua, giống như là công chúa ngủ trong rừng cùng hoàng tử trong truyện cổ tích, khẽ gọi:

“Thất Thất... Tỉnh dậy đi...”

Giọng nói vừa dứt, chân mày Tử Thất Thất liền chậm chậm giãn ra, giống như kỳ tích, thật sự chậm rãi mở hai mắt ra.

Cô mơ hồ nhìn gương mặt anh, sau đó nhẹ nhàng chớp chớp, tầm mắt trở nên rõ ràng, khuôn mặt anh cũng trở nên rõ ràng...

“Vừa nãy là anh gọi em sao?” Cô khẽ mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn, nhưng khi vào tai anh lại cực kỳ dễ nghe.

Mặc Tử Hàn mừng rỡ, dùng hai cánh tay ôm chặt lấy cô, nhưng lại sợ đụng tới miệng vết thương của cô cho nên liền nói lỏng hai tay.

“Đúng! Là anh đang gọi em... Em đúng là người phụ nữ đáng chết, tại sao lại làm việc ngu ngốc như thế? Tại sao lại muốn thương tổn bản thân? Anh đã nói mọi thứ của em đều thuộc về anh, thân thể này của em cũng là của anh, không có mệnh lệnh của anh, em không được tự tiện làm nó bị thương, anh không cho phép em làm tổn thương thân thể thuộc về anh... Em nghe kỹ đây, anh tuyệt đối tuyệt đối không cho phép em tiếp tục làm những chuyện như vậy, anh tuyệt đối tuyệt đối không cho phép em lại khiến cho thân thể em bị thương, nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy, em nên tránh xa anh ra, không được tới gần anh!” Anh lớn tiếng nói, bá đạo ra lệnh, hai tay không tự chủ ôm chặt thân thể cô, sau đó cảm giác sợ hãi vẫn còn dư âm trong lòng anh, vẫn chưa hoàn toàn tán đi.

“Thật sự rất xin lỗi...” Tử Thất Thất khẽ mở miệng, từ từ nói, “Em không có biện pháp nghe lệnh của anh, cho dù chuyện như vậy lại xảy ra, em cũng sẽ lựa chọn làm như vậy, dù là em biết mình sẽ chết, em cũng sẽ không do dự...”

“Em nói cái gì?” Mặc Tử Hàn nghe xong lời cô, tức giận hung hăng trừng mắt nhìn cô nói, “Em dám!”

“Em có cái gì không dám chứ?” Tử Thất Thất bỗng nhiên mỉm cười, có chút vô lực vươn tay trái, nhẹ nhàng chạm vào gò má anh, không hề giữ lại thân nhiên nói, “Bởi vì em thích anh, cho nên em nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì, em nghĩ anh cũng giống em, tựa như lúc ở nước Anh, anh biết rõ chính mình có thể sẽ chết, nhưng lại hoàn toàn không để ý tới an nguy của mình, ôm chặt em, bảo vệ em, vậy nên... Em cũng giống như anh, không kém chút nào biểu đạt... tình yêu của em với anh!”

Nghe được câu cuối cùng của cô, Mặc Tử Hàn trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn gương mặt mỉm cười của cô.

Tuy rằng thần sắc có chút trắng bệch, nhưng trong mắt hắn lại xinh đẹp vô cùng.

“Lặp lại lần nữa!” Anh bỗng nhiên không đầu không đuôi mở miệng.

“Cái gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Anh bảo em lặp lại câu cuối cùng kia một lần nữa... Anh muốn nghe!” Anh khát vọng nhìn cô, giống như là đứa bé không lấy được kẹo.

Tử Thất Thất khẽ cười, đưa cả tay áp lên má anh, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cô không cần phải giả bộ gì nữa.

“Em yêu anh, Mặc Tử Hàn... Em yêu anh, rất yêu rất yêu...” Cô khẽ nói, nụ cười trên mặt biến thành vẻ hạnh phúc xinh đẹp nhất.

“Anh cũng vậy!” Mặc Tử Hàn trả lời, “Anh cũng yêu em, rất yêu rất yêu... Yêu vô cùng...”

“Thật vậy chăng?” Cô khẽ hỏi xác định.

“Thật... Anh thề!”

“A...” Cô cười vui vẻ, tay kia chậm chậm nâng lên, đặt vào gò má bên kia của anh, sau đó hai tay vòng qua cổ anh, nói, “Vậy em sẽ cố gắng mà tin tưởng anh thôi!”

“Cố gắng? Thế nào? Em còn muốn chứng cứ gì sao?” Anh có chút bất mãn.

“Chứng cứ? Anh có sao?” Tử Thất Thất hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là có!”

Mặc Tử Hàn nói xong liền nhích gần cô hơn, nhẹ nhàng hôn môi cô nói, “Anh thề... Cả đời này anh chỉ yêu một mình em!” Anh lại một lần nữa hôn môi cô, nói tiếp, “Anh thề... Anh sẽ khiến em hạnh phúc!” Lần thứ ba, anh hôn nhẹ môi cô, thâm tình nói, “Anh thề... Đời này anh... Chỉ hôn một mình

em!”

Tử Thất Thất vui vẻ cười!

“Thật chứ? Trừ em ra, anh sẽ không hôn người phụ nữ khác?”

“Ừ!”

“Vậy trừ em ra, anh cũng sẽ không... lên giường cùng người phụ nữ khác.”

“Ừ!”

“Anh thật sự... Thật sự thật sự thật sự, quyết định muốn em làm cái dây treo cổ của mình?” Tử Thất Thất vẻ mặt thành thật hỏi.

Mặc Tử Hàn 囧!

“Tại sao em cứ muốn nói thành như vậy? Ngay lúc này em không thể lãng mạn chút được ư?” Thân là một người phụ nữ, lời so sánh của cô ở phương diện này, thật sự rất không văn nhã.

“Như thế nào? Em chính là thô lỗ, dã man, không lãng mạn như vậy đây... Nếu anh không thích thì đi mà chọn dây treo cổ khác đi, em sẽ không cưỡng cầu mà giữ anh lại!” Vẻ mặt Tử Thất Thất bỗng nhiên trở nên ngang ngạnh, giống như là cô bé thích làm những điều trái ngược bày ra bộ dáng không chịu yếu thế.

Nhưng cô lúc này, mang trên mặt chút vẻ xanh xao, mơ hồ lộ ra một mặt nhu nhược, nhưng cũng bộc lộ dáng vẻ kiêu ngạo, hơn nữa còn ngang ngạnh, quật cường... Ở trong mắt anh, thật sự là đáng yêu cực kỳ.

“Được được được, anh chính là thích em thô lỗ, dã man, không lãng mạn, muốn em làm dây treo cổ của anh, vậy... Em hài lòng chưa?” Anh thỏa hiệp, sung nịch nói.

“Cũng tạm được!” Tử Thất Thất đắc ý, khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ không che dấu.

Trên mặt Mặc Tử Hàn rớt cục lộ ra vẻ mặt tà ác, hơn nữa tâm tình cũng hơi có chút tức giận mập mờ.

“Em cố ý hả? Em muốn ép anh dưới tình huống này dùng sức mạnh với em hả?”

“Cái... Cái gì? Dùng... Dùng sức mạnh?” Đầu Tử Thất Thất vốn mờ mịt, hiện tại liền choáng váng, kích động nói, “Anh đang đùa sao? Em hiện tại là bệnh nhân nhé!”

“Bệnh nhân thì đã sao? Phải biết anh kể từ sau lần đó với em vẫn nhìn tới giờ, mà bây giờ em lại chọc giận anh như thế, em nói... Thân là một người đàn ông, anh có phải nên làm gì đó, thật tốt mà trừng phạt em không nhỉ?” Về mặt anh tà ác, thân thể chậm rãi đề lên cô, cố ý hù dọa cô.

“Anh nói cái gì? Vẫn nhìn tới bây giờ? Nhưng anh cùng cái cô Thủy Miêu kia không phải...” Cô bỗng nhiên kinh ngạc, muốn nói lại thôi.

“Anh thật không có làm!” Mặc Tử Hàn phủ nhận trả lời.

“Không có làm? Anh cũng đã coi hết ra như thế, còn dám nói không có làm?”

“Cho dù là coi quần áo ra, sau đó cũng không nhất định là đã làm, cũng có thể là đã làm lúc trước!”

“Hừ... Em hiểu, nguyên lai là em quấy rầy hai người, thật đúng là xấu hổ, sự xuất hiện của em thật không đúng lúc!” Tử Thất Thất tức giận.

“Anh nói em...” Mặc Tử Hàn im lặng nặng nề.

Rõ ràng vừa mới thoát khỏi Quỷ Môn quan, gương mặt trắng bệch còn chưa có khôi phục, hôn mê vừa mới tỉnh lại, nhưng cô còn thoải mái ở đây tính toán nợ cũ với anh, hơn nữa còn không nói lý lẽ như vậy.

Anh phục em!

Những lời này vừa đúng biểu đạt tiếng lòng lúc này của anh.

“Anh thật sự là không có làm, cũng không muốn cùng cô ấy làm, em rốt cuộc muốn thế nào mới tin tưởng anh?” Anh bất đắc dĩ hỏi.

Tử Thất Thất đột nhiên cười tà.

“Thật ra thì rất đơn giản!” Cô giấu đầu hờ đuôi.

“Nói đi, em muốn như thế nào?” Mặc Tử Hàn trực tiếp hỏi.

Tử Thất Thất vươn tay trái, khẽ ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh: lại đây!

Mặc Tử Hàn nghi hoặc chậm rãi cúi sát gần cô, nghiêng đầu, đưa tai mình tới gần môi cô.

Tử Thất Thất chần chờ một chút, trên khuôn mặt tái nhợt chợt bật kín bởi một tầng ửng hồng, sau đó cô chậm chạp mở miệng, nhỏ giọng nói, “Nếu anh lấy em... Em sẽ tin tưởng anh!”

Lấy?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ, cái đầu liền trống rỗng.

Cô ấy vừa mới nói cái gì? Lấy cô ấy?

“Em... Nói gì?” Anh không thể tin được hỏi.

“Lời hay không nói lần thứ hai, anh nếu không nghe thấy coi như xong, nhưng nếu anh nghe rõ rồi, lại giả vờ như không nghe thấy, vậy... Em hiểu, em không bắt buộc anh, anh có thể trực tiếp cự tuyệt em!” Trên mặt Tử Thất Thất lộ ra biểu tình không vui.

Cô đã cố lấy dũng khí rất lớn nói ra câu nói kia, nhưng anh... Lại không thể ngờ cho cô phản ứng như thế...

Buồn bực!

Buồn bực! Rất buồn bực!

Hết sức buồn bực!

“A... A a a... Ha ha ha...”

Chẳng biết tại sao, Mặc Tử Hàn đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, nhất là khi thấy bộ dạng tức giận kia của cô, anh càng vui vẻ, quả thực toàn thân đều thư sướng.

“Em đang cầu hôn anh sao?” Anh đột nhiên cúi người, thỉnh linh áp lên môi cô, ái muội chất vấn, “Hử?”

Chương 184: Anh đồng ý em, anh thề với trời...!

Cầu hôn?

Tử Thất Thất kinh ngạc trừng lớn hai mắt! (◉_◉)~

Môi anh nhẹ nhàng áp vào môi cô, cũng không có nhích gần hơn, chỉ đơn thuần là chạm nhẹ nhàng, mà hai người gần kề nhìn đối phương khiến trước mắt cô đều là khuôn mặt anh tuần kia.

Trong nháy mắt!

Hai gò má ửng hồng nóng lên, màu tái nhợt liền bị che dấu, cô ngây ngốc thật lâu cũng không có trở lại bình thường.

“Sao không nói? Trả lời anh!” Mặc Tử Hàn áp lên môi cô, ở trên môi cô khẽ mấp máy, sốt ruột hỏi tới.

Tử Thất Thất bỗng lấy lại tinh thần, hai mắt lại một lần nữa trừng lớn, muốn né tránh môi của anh, nhưng phía sau lại không có đường lui.

“Ai ai ai ai ai ai... Ai cầu cầu cầu... Cầu hôn anh?” Cô kích động lắp bắp.

“Em a!” Mặc Tử Hàn ung dung trả lời.

“Em em em em em em... Em nào có!”

“Em rõ ràng vừa mới nói xong, nhanh như vậy đã không nhận rồi?”

“Em em em em em em... Em không có, anh anh anh anh anh anh... Anh đứng lên!” Cô lắp bắp ra lệnh, hai tay chống trước ngực anh.

“Anh không muốn!” Mặc Tử Hàn tùy hứng cự tuyệt, cười đắc ý nói, “Em trả lời anh xong anh liền đứng lên!”

Cái gì?

Tử Thất Thất lúng túng nhìn anh, môi hai người vẫn còn đang áp vào nhau.

Cô kích động muốn quay đầu, né tránh môi của anh, nhưng Mặc Tử Hàn lập tức vươn hai tay bưng lấy mặt cô, khiến đầu cô không thể lộn xộn, vẫn duy trì tư thế mập mờ này.

“Mau trả lời anh, em này có phải cầu hôn anh không?” Anh hỏi tới.

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, trong nháy mắt giống như rơi vào bên trong vũng lầy, càng ngày càng sâu, không cách nào tự kèm chế.

Cô trấn định tinh thần của mình, sau đó không chế đôi môi cà lăm của mình, nói, “Em không có cầu hôn anh, em chỉ không muốn mình không danh không phận sống bên cạnh anh, em càng không muốn để con trai bảo bối của em làm con riêng của anh, vậy nên em mới hỏi... hỏi... Chỉ là hỏi một chút mà thôi!”

“Hỏi một chút?” Mặc Tử Hàn bất mãn nói, “Lời vừa này của em cũng coi như một câu hỏi được sao?”

“Ai cần anh lo!” Tử Thất Thất tức giận, đỏ mặt xấu hổ lớn tiếng nói, “Em nói đó là câu hỏi thì đó là câu hỏi, anh không muốn thì thôi, đừng có dán vào em như vậy, cách xa em một chút, mau tránh ra...”

“Nếu đã nói ra rồi, em còn gì mà phải xấu hổ nữa? Mau thừa nhận đi!”

“Em không muốn! Quên đi, coi như em không có nói gì, em mới không cần gả cho anh đâu, sau này cho dù anh nói anh muốn kết hôn với em, em cũng sẽ không... Ngô...”

Lời Tử Thất Thất còn chưa xong, môi Mặc Tử Hàn lại đột nhiên áp xuống, hôn cô thật sâu, ngăn lại miệng cô, nuốt lấy lời cô sắp nói, trực tiếp đưa lưỡi

vào, dây dưa với cô, trêu chọc cô, chinh phục cô, khiến cô phối hợp với nụ hôn của anh, khiến cô say mê vào nụ hôn của anh, sau một phút đồng hồ mới chậm rãi dừng lại, lại tham luyến không muốn rời đi, tiếp tục chạm vào môi cô, vừa nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm, vừa nhẹ giọng nói, “Không cho phép em nói không gả cho anh!”

“Rõ ràng chính là anh không muốn!” Tử Thất Thất rụt rè.

“Anh không có không muốn, anh chỉ sợ em lại bị thương lần nữa, em chẳng lẽ còn chưa sợ ư? Làm vợ của người đàn ông trong hắc đạo, lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm tới tính mạng! Rất khủng bố!”

“Em cũng đã như vậy, còn có gì phải sợ?” Tử Thất Thất khẽ nhíu mày.

“Cũng đúng, nhưng mà...” Mặc Tử Hàn nói ra bốn chữ mâu thuẫn, muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Tử Thất Thất hỏi tới.

Hai mắt Mặc Tử Hàn hiện lên một tia sầu lo, sau đó cười trả lời, “Không có gì!”

Tử Thất Thất trầm mặc nhìn anh, nhìn do dự trên mặt anh, không khỏi có chút thất vọng.

Từ đầu anh đã do dự, hơn nữa còn quanh co lòng vòng trì hoãn thời gian dài như vậy, thực sự anh vẫn không muốn kết hôn với cô ư? Hay là anh có những nguyên nhân gì khác?

Thực mất mặt!

Cô là phụ nữ đã nói đến thế rồi, tối thiểu, anh cũng phải có lệ chút chứ?

Buồn bực!

“Quên đi, coi như em chưa nói gì hết!” Cô chăm chú, nhưng trong lời nói tràn đầy mất mát.

“Không được, lời nói ra như gáo nước đổ đi, sao có thể lấy lại!” Mặc Tử Hàn nghiêm trọng cảnh cáo.

“Vậy anh muốn em thế nào? Em nói cũng đã nói rồi, nhưng anh lại không muốn trả lời cho em, vậy em cũng không làm khó dễ anh nữa, không thể làm gì khác hơn là coi như chưa từng nói gì, nhưng mà anh còn nói không được, anh rốt cuộc muốn thế nào? Chẳng lẽ còn muốn em quỳ xuống cầu anh lấy em được không hả?” Tử Thất Thất tức giận nói, đã chẳng quan tâm mất mặt hay không nữa, hiện tại chỉ có tức giận, rất tức giận.

“Nếu anh nói “ừ”, em sẽ quỳ xuống cầu anh hử?” Mặc Tử Hàn được voi đòi tiên.

“Anh đi chết đi! Em không ngờ lại đi nói với đại hỗn đản anh những lời này, xem ra em đúng là bệnh không nhẹ, anh mau cắt khỏi người em, em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa!” Tử Thất Thất nói xong, hai tay dùng sức muốn đẩy anh ra.

Mặc Tử Hàn đột nhiên nắm lấy hai tay cô, đôi môi lại một lần nữa áp xuống môi cô, hôn cô thật mạnh, sau đó lưu luyến không rời, trên mặt lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, nhìn chăm chăm cô.

“Anh cưới em, chờ em khỏi bệnh, chúng ta lập tức kết hôn!” Anh kiên định nói, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tử Thất Thất nhìn anh, nghe lời anh mới nói, trong lòng giống như là mùa xuân đã tới, tràn đầy hương vị ngọt ngào, mà toàn bộ thế giới tựa hồ đều biến thành màu hồng, tràn đầy hơi thở tình yêu.

“Đây chính là anh nói, em không có ép anh đâu nhé!” Tử Thất Thất vẻ mặt vui vẻ, nhưng lại cố ý đè nén chính mình, lộ ra tư thái cao cao.

“Đúng đúng đúng, em không có ép anh, chỉ là uy hiếp anh mà thôi!”

“Cái gì? Uy hiếp? Em?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Đúng vậy, đúng vậy, vừa rồi em lộ ra bộ dạng nếu anh không đồng ý em, em liền đòi này cũng không gả cho anh, anh có thể không thỏa hiệp sao? Ai... Thân là đàn ông, lại bị phụ nữ cầu hôn, còn bị phụ nữ bức hôn, a... Không đúng! Là uy hiếp... Ai, bị một người phụ nữ uy hiếp để anh lấy cô ấy, em nói xem, anh dễ dàng sao?” Mặc Tử Hàn lắc đầu xót xa.

“Anh... Anh nói cái gì? Anh lại nói... Anh... Anh...” Tử Thất Thất tức đến sắp nổ tung.

“Em không gả cho anh nữa, như vậy được chưa?” Cô tức giận.

“Vậy cũng không được, hiện tại em đã không có quyền lợi được đòi ý rồi, em đã là người của anh, hơn nữa còn là bà xã anh, sau đó không lâu chính là cô dâu của anh, anh muốn để cho mọi người trên toàn thế giới biết, vợ của Mặc Tử Hàn anh... Tên là Tử Thất Thất!”

Nghe lời nói rung động của anh, gương mặt Tử Thất Thất lạnh lùng ra vẻ trấn định khẽ tựa đầu chuyển hướng sang bên phải, khóe miệng không nén được len lén bật cười.

Cho tới nay đều cho rằng mình không có khả năng lại yêu, cũng quyết định phải độc thân cả đời, cho đến chết vẫn sống cô độc một mình, không dựa vào bất kì người đàn ông nào, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, có người phụ nữ nào không muốn mặc vào bộ áo cưới xinh đẹp, đứng ở trong hôn lễ hoàn mỹ nhất của mình, cùng người mình yêu nhất đi vào lễ đường thần thánh, cùng nhau thề ước vĩnh hằng?

Cô cũng từng ở trong lòng ảo tưởng trăm ngàn lần chuyện như vậy, mà bây giờ... Ảo tưởng của cô một nửa đã trở thành sự thật.

Mặc Tử Hàn nhìn gò má của cô, nhìn khóe miệng cô cười trộm, cũng tự cười.

“Rất vui sao?” Anh cố ý mở miệng hỏi.

“Không có a!” Cô phủ nhận.

“Vậy sao em cười trộm?”

“Em nào có cười trộm? Mắt anh có vấn đề hả?”

“A...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười khẽ một tiếng, sau đó bất đắc dĩ nói, “Em có thể đừng lộ ra biểu tình đáng yêu thế được không? Tốt nhất cũng không nên nói ra những lời đáng yêu như thế, bằng không... Anh thật sự sẽ không cầm giữ được đâu!”

Đáng yêu?

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc.

Cô nào có lộ ra vẻ mặt đáng yêu? Nào có nói lời đáng yêu? Hơn nữa anh nói cầm giữ không được là có ý gì? Không phải là hiện tại anh đã muốn...

“Này, anh đừng làm loạn, em là bệnh nhân đây!” Cô kích động quay đầu, trừng mắt nhìn cảnh cáo anh.

“Em yên tâm đi, anh sẽ nhẫn nại!”

“Thiệt hay giả?” Đối với nửa thân dưới của đàn ông, cô cực kì không tin tưởng.

“Đương nhiên là thật, anh cho dù muốn phát tiết, cũng không thể ra tay với người phụ nữ bị bệnh nặng? Em coi anh là loại người nào? Cầm thú hả?”

“Ách... Đây chính là anh nói, là anh tự thừa nhận!”

“Em... Em đúng là người phụ nữ đáng chết, cố tình ép anh đi vào khuôn khổ có phải không? Em có tin anh thật sự trở thành cầm thú ra tay với em không? Em tin không anh làm cho em coi?” Anh nói xong liền đề lên thân thể cô, còn lộ ra vẻ mặt háo sắc.

“Được rồi được rồi, em không cho anh náo loạn, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh, nói chuyện nghiêm chỉnh...” Tử Thất Thất vội vàng thỏa hiệp, muốn nói sang chuyện khác.

“Ngghiêm chỉnh?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc, “Là chuyện gì?”

“Đương nhiên là Thiên Tân rồi, chuyện em trúng đạn anh tuyệt không thể nói cho nó biết, nó sẽ bị dọa cho sợ!” Tử Thất Thất chăm chú, chân mày cũng lo lắng khẽ chau lên.

“Yên tâm đi, anh còn chưa nói cho nó biết, nhưng em giờ đã không sao nữa rồi, anh nghĩ có nói cho nó biết cũng không sao chứ hả?”

“Không được!” Tử Thất Thất khẩn trương cự tuyệt, kích động nói, “Cho dù em không sao, anh cũng không thể nói cho nó biết, anh chỉ cần nói cho nó biết, anh đưa em tới chỗ nào đó, phải mấy ngày nữa mới về... Chỉ cần anh nói như vậy, nó nhất định sẽ tin anh, chỉ cần là lời của anh, nó nhất định sẽ không hoài nghi!”

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô.

“Tại sao?” Anh hỏi, “Tại sao em khẳng định nó sẽ tin anh? Không nghi ngờ anh?”

“Bởi vì nó thích anh a!” Tử Thất Thất thẳng thắn trả lời.

“Thích anh?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc.

“Đúng vậy, kể từ sau khi em kể với nó chuyện của anh, nó đã thích anh rồi, vẫn hi vọng có thể gặp anh, làm anh về vang, hi vọng mình cũng có thể trở thành người đàn ông giống anh, mặc dù em không rõ anh rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn nó như thế, nhưng mà nó thật sự vì anh làm rất nhiều chuyện... Nó sợ mình sẽ không xứng làm con anh, cho nên mỗi ngày đều nghiêm túc học tập, mỗi ngày đều quần quýt lấy tiểu Lam dạy nó rất nhiều rất nhiều thứ, hơn nữa em chỉ nói với nó một lần, nói lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh giống như lập tức nhìn thấu tâm sự của em, chính xác đoán được em sau khi bị bạn trai bỏ, tự mình say rượu, tự mình phóng túng... Nó sau khi nghe được những lời đó, liền đem ghi tạc trong lòng, cho nên từ khi biết chữ, liền đọc tiểu thuyết trinh thám, tiểu thuyết suy luận, mấy phương diện tâm lý học gì đó, đương nhiên nó nhiều chỗ cũng không hiểu, cho nên liền quần quýt lấy tiểu Lam, bảo cô ấy giải thích cho nó nghe, còn uy hiếp cô ấy không được nói cho em biết,

nhưng mà thân là mẹ nó, mỗi ngày đều ở chung với nó, em sao lại có thể không biết chứ? Em chỉ không có nghĩ đến, nó lại rất thích anh, vượt qua tưởng tượng của em, nó vì anh, không đơn thuần là ban ngày học tập, thậm chí tối lúc ngủ, cũng lấy ra học tập, rất nhiều buổi tối em đều thấy nó trong phòng, ngồi ở trước bàn đọc sách, mở đèn sáng ngời, chăm chú nhìn xem những kiến thức học tập không hợp với tuổi của nó, cũng có rất nhiều rất nhiều lần, em muốn vào bảo nó đi ngủ, bởi vì nó rất nhiều lần ngủ trễ hơn em, nó còn nhỏ như vậy, em rất sợ nó không chịu nổi, nhưng... Khi nhìn thấy biểu tình vui vẻ trên mặt nó thì thật sự là không có cách nào vạch trần dụng tâm trộm cớ gắng của nó, cho nên đều làm bộ không biết, vậy nên... Anh đừng tưởng rằng nó sinh ra chính là một thiên tài, nó cũng giống bao đứa trẻ khác, chỉ có một cái đầu, một tư tưởng, chỉ là nó chăm chỉ, dụng tâm, cố gắng hơn những đứa trẻ bình thường, mà nó làm những điều này, chính là muốn lúc gặp anh, khiến anh thích nó, khiến anh vẻ vang, khiến anh vui mừng vì có một đứa con trai thông minh... Anh là thần tượng của nó, cho nên lời anh nói, nó nhất định sẽ tin, ít nhất... Nó sẽ rất an tâm!”

Tử Thất Thất nói đến những điều đã trải qua nhiều năm nay, hốc mắt không khỏi ướt át, đau lòng con trai bảo bối của mình, mà đồng thời cũng phi thường ghen tị, ghen tị với người đàn ông chưa từng xuất hiện một lần này, vậy mà ở trong lòng con trai bảo bối của mình còn quan trọng hơn so với cô

Rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Tại sao Thiên Tân lại như vậy, sao lại thích anh như vậy chứ? Anh rốt cuộc là có chỗ nào tốt chứ?

Mà Mặc Tử Hàn nghe cô nói nhiều như vậy, trong lòng mơ hồ bùng lên ngọn lửa khiến anh có chút hưng phấn vui vẻ, cuồng vọng, cuồng vọng giống như sắp điên cuồng.

Thân là một người trong hắc đạo, khắp người đều nhuốm máu tươi, ngay cả chính anh cũng cảm giác mình dơ bẩn, nhưng mà lại sẽ có một người thích mình như vậy, sùng bái mình, vì mình làm nhiều chuyện như vậy, mà người kia lại còn là con trai ruột của mình... Đây là vui mừng lớn bậc nào, rung động bậc nào...

“Đây là thật sao?” Anh không thể tin được hỏi.

“Đương nhiên là thật, em cần gì phải lừa anh?” Tử Thất Thất trả lời.

“A... Ha ha ha ha...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười to.

Trong nháy mắt, anh có được rất nhiều thứ, giống như ông trời đem hạnh phúc đời này cho anh vậy.

Tình yêu... Thân tình...

Hai thứ này vốn cách anh xa xôi như vậy, hiện tại liền bày tại trước mặt của anh.

Đây là mộng ư?

Đây là ảo giác ư?

Đây là thật ư?

“Thất Thất... Anh đồng ý em, anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc, khiến Thiên Tân hạnh phúc, anh sẽ bảo vệ hai người, anh sẽ khiến hai người vui vẻ khoái lạc đến suốt đời... Anh thề, anh thề với trời... Anh nhất định sẽ dùng hết tất cả năng lực của anh, dùng hết tất cả khí lực của anh để cho hai người hạnh phúc hết đời...” Mặc Tử Hàn kiên định thề, hai mắt thẳng tắp nhìn ánh mắt của cô, nắm thật chặt tay trái cô, hứa hẹn với cô.

Cuối đời?

“Cám ơn anh!” Tử Thất Thất cũng nắm lấy tay anh.

“Đồ ngốc, nói cám ơn hân là anh mới đúng!”

“A... Cũng đúng, vậy em phải nói khách khí rồi?”

“Sai... Em phải nói em yêu anh!”

Tử Thất Thất hân! (đổ mồ hôi)

“Cái này với cái kia thì có quan hệ gì?”

“Có quan hệ, bởi vì anh muốn nghe!”

“Anh thật là bá đạo!”

“Anh chính là bá đạo đấy, nói đi... Nói em yêu anh...”

“...”

“Nói a!”

“Em yêu anh...”

“Lại một lần nữa!”

“Em yêu anh...”

“Lại một lần nữa!”

“Em yêu anh...Em yêu anh...Em yêu anh...Em yêu anh...Em yêu anh...”

Tử Thất Thất không ngừng lặp lại, trái tim Mặc Tử Hàn giống như tầng tầng sóng gợn nhộn nhạo, kéo dài vô tận...

“Anh cũng yêu em... Bảo bối của anh...”

Anh nói xong, lại một lần nữa, hôn môi cô...

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ

Mặc Thiên Tân yên tĩnh nằm ở trên giường, bỗng nhiên chân mày chau chặt, sợ hãi kêu tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Mẹ - -” Cậu giương đôi mắt, trừng lớn.

Cậu vừa mới gặp ác mộng, mơ thấy mẹ bị người ta dùng súng chỉ vào đầu, sau đó chỉ nghe “pằng” một tiếng, mẹ... Đã chết...

“Tiểu thiếu gia!”

“Tiểu thiếu gia!”

Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm đồng thanh gọi cậu, cùng nhau tiến lên một bước.

Mặc Thiên Tân nhìn hai người bọn họ, thở hổn hển mấy hơi lớn, sau đó ổn định tinh thần của mình, nói, “Mẹ tôi đâu? Mẹ thế nào?”

“Xin lỗi tiểu thiếu gia, tạm thời còn chưa có tin tức của phu nhân!” Thổ Nghiêu trả lời.

Mặc Thiên Tân run rẩy ngậm chặt đôi môi, hấn chậm rãi ngồi dậy, cũng không có vội vã đi tìm Tử Thất Thất, mà là bình tĩnh nói:

“Hai chú, hứa với tôi một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

Hai người đồng thanh hỏi.

Chương 185: Mẹ con ước định, ngoéo tay, treo cổ...!

Đôi mắt Mặc Thiên Tân như ngọc trai đen cực kỳ chăm chú nhìn hai người bọn họ, hần chậm rãi mở miệng, nói, “Tôi muốn hai chú hứa với tôi, không nói chuyện tôi té xỉu cho ba với mẹ biết!”

“...”

“...”

Hai người trầm mặc, chân mày chau lên.

“Hai chú mau hứa đi, tuyệt đối không đem chuyện tôi hôn mê nói cho bọn họ biết!” Mặc Thiên Tân lớn tiếng ra lệnh.

“...”

“...”

Hai người vẫn trầm mặc, không có trả lời.

“Nói đi! Trả lời tôi!” Mặc Thiên Tân lớn tiếng, nhưng thanh âm cũng rất yếu ớt.

Thỏ Nghiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, bỗng nhiên nói, “Xin lỗi tiểu thiếu gia, tôi không thể đồng ý câu chuyện này, báo cho đại ca biết mọi chuyện của cậu trong một ngày là chức trách của tôi!”

Hỏa Diễm cũng khẽ cúi đầu, đồng dạng cự tuyệt nói, “Xin lỗi tiểu thiếu gia, tôi cũng không thể đồng ý câu chuyện này, nói cho đại ca biết sự thật là sự trung thành của tôi với đại ca!”

Mặc Thiên Tân nhìn hai người bọn họ, khóe miệng không kèm nổi gợn lên tà ác.

Quả nhiên, không lấy đòn sát thủ ra thì không cách nào khiến bọn họ thỏa hiệp.

“Được, vậy hai người cứ nói đi, nói toàn bộ mọi chuyện cho ba tôi biết, sau đó hai người nhớ nói một chuyện cuối cùng, nói là... Tôi bị hai người bức tử!”

Lời cậu vừa ra khỏi miệng, Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm liền nghi hoặc nhún mày, không rõ ý tứ của cậu.

Mặc Thiên Tân nhìn biểu tình nghi hoặc của bọn họ, lập tức giải thích nói, “Nếu hai người cứ nhất định phải đem chuyện tôi té xỉu nói cho ba với mẹ biết, vậy thì... Tôi lập tức chết, tôi muốn đi tự sát, hai người hiểu chưa?”

“Tiểu thiếu gia!”

“Tiểu thiếu gia!”

Hai người đồng thanh gọi cậu, vẻ mặt kích động.

Không nghĩ tới cậu lại dùng thủ đoạn này uy hiếp bọn họ, nếu bọn họ đồng ý, chính là phản bội đại ca, nhưng nếu bọn họ không đồng ý, cậu liền lấy cái chết ra bức bách.

Nên làm cái gì bây giờ?

Bọn họ phải trả lời như thế nào?

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt khó xử của hai người bọn họ, khóe miệng đắc ý.

Đối với người quan tâm mình, vũ khí có lợi nhất chính là lấy tính mạng mình uy hiếp bọn họ, cậu chính là nhìn đúng bọn họ quan tâm mình, cho nên biện pháp này... Bách phát bách trúng!

“Hai chú yên tâm đi, tất cả trách nhiệm do tôi gánh chịu, hai chú chỉ cần đồng ý tôi cái gì cũng không nói, coi như tôi qua không có xảy ra chuyện gì, hai chú không thấy, không nghe thấy gì cả, cái gì cũng không biết... Như vậy, chuyện này chính là một bí mật, trừ ba người chúng ta sẽ không có người thứ tư biết... Có thể hứa với tôi chứ? Hai chú có thể làm được không? Hay là muốn thấy tôi chết?” Cậu lại một lần nữa uy hiếp, hai mắt hung hăng trừng mắt bọn họ, cuối cùng bỏ sung một câu, “Tôi tuyệt đối không phải đang nói giỡn với hai người, không tin hai người thử xem!”

Thử?

Bọn họ nào dám thử!

Thỏ Nghiêu và Hỏa Diễm nhìn khuôn mặt nho nhỏ kia, trong mắt lộ ra ánh nhìn lạnh như băng giống như của đại ca, vừa lãnh khốc, vừa kiên định, còn tràn đầy kiêu ngạo.

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt rồi rầm của bọn họ, chờ hơn hai phút, vẫn không có đợi được câu trả lời, cậu tức giận muốn hét lên uy hiếp lần nữa, nhưng mà đột nhiên...

“Cạch!” một tiếng, cửa phòng được mở ra.

Thân thể cao lớn của Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng, anh nhìn ba người bên trong phòng, không kèm nổi nhú mày.

“Thế nào? Sao ở hết trong này?” Anh lạnh lùng hỏi, hai mắt đảo qua khuôn mặt mỗi người, cuối cùng dừng lại ở trên gương mặt tái nhợt của Mặc Thiên Tân, đột nhiên kích động, bước nhanh tới, lo lắng nói, “Con làm sao vậy? Sắc mặt sao không tốt như thế?”

Mặc Thiên Tân phản ứng cực nhanh, lập tức nhú mày, giả bộ tội nghiệp, nói, “Ba, ba đi đâu? Ba mà không về sẽ không thấy con được nữa đâu!”

“Không thấy con nữa?” Mặc Tử Hàn khẩn trương hỏi, “Con làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hả?”

“Ô...” Mặc Thiên Tân gắng sức rặn ra nước mắt, nghẹn ngào nói, “Tôi qua con đi ước hẹn với dì Mã mười sáu lần, ba nói con có thể không chết sao? Ba xem khuôn mặt con này, xanh xao vàng vọt, không có một chút dinh dưỡng nào, toàn bộ đều là dì Mã gây họa.”

“Dì Mã? Là ai a?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

“Chính là “Mã Dững” (bồn cầu) trong truyền thuyết a!”

Mặc Tử Hàn hân! (￣ ￣ ￣ |||)~

Thì ra là bồn cầu, anh còn tưởng rằng dì Mã là người phụ nữ nào ở đâu tự xưng xuất hiện chứ?

“Ba...” Mặc Thiên Tân ai oán gọi anh, nói, “Con hoài nghi là bọn họ bỏ thuốc vào đồ ăn của con!” Cậu đột nhiên chỉ ngón trỏ về phía Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm, một câu hai ý nghĩa nói, “Bọn họ muốn hại chết con!”

Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm nghe ra ý trong lời nói của cậu đều cúi đầu, thân thể thỉnh linh chấn động.

Mặc Tử Hàn cau chặt mày lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người bọn họ, khẽ hé miệng, vừa muốn nói, Mặc Thiên Tân lại đột nhiên giành trước anh quát to lên...

“Ai nha, không được không được, lại tới nữa, ô... Cứu mạng a, con không muốn đi ước hẹn với dì Mã nữa đâu, con thật sự sẽ chết, ô... A a a a...” Cậu vừa gào thét vừa nhanh chóng xuống giường, vọt vào trong phòng tắm.

“Rầm - -” một tiếng, cậu xoay tay lại đóng mạnh cửa, sau đó vẽ mặt thống khổ trên mặt biến mất, xoay người trở lại cửa phòng, áp tai vào cánh cửa nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ trong phòng ngủ.

Nếu bọn họ thật sự nói với ba, vậy thì cậu liền... Liền... Liền... Liền không còn cách nào!

Cũng không thể thật sự chết được? Chẳng qua là hù dọa bọn họ mà thôi, cậu còn chưa có sống đủ đâu!

Bất quá bị ba biết... Vậy thì thật sự hồng hét.

...

Trong phòng ngủ

Mặc Tử Hàn đứng ở trước mặt hai người bọn họ, khẽ chau mày.

Vừa rồi ở trong bệnh viện đã thề với Tử Thất Thất, hiện tại liền gây rối cho anh, tuy rằng tiêu chảy chưa tính là chuyện lớn gì, nhưng mà khiến con trai bảo bối của anh tiêu chảy, vậy cũng chính là chuyện lớn rồi.

“Rốt cuộc là sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

Thổ Nghiêu và Hỏa Diễm cùng nhau cúi đầu.

Bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại đã vô cùng cấp bách rồi, bọn họ phải khai thực ra hay là giấu diếm sự thật?

Nói?

Hay là không nói?

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người đồng thời quyết định, đồng thời kêu lên, cũng đồng thời lấy dũng khí nói thật, nhưng...

“Thổ bao tử, tiểu Hỏa tử, hai người... Hai người dám hạ độc tôi, hai người chờ đấy... Chờ sau khi tôi chết, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hai người đâu!” Mặc Thiên Tân đứng lúc cất lời bọn họ, ở trong phòng tắm hét lên với cánh cửa, đồng thời tạo áp lực cho bọn họ, lại một lần nữa uy hiếp

bọn họ.

Trong nháy mắt, dũng khí của hai người biến mất, khiếp đảm âm thầm thở dài một hơi.

Nên làm cái gì bây giờ? Còn muốn nói thật ra sao?

Hai người rất ăn ý nhìn nhau, đều lộ ra biểu tình trầm trọng.

Mà Mặc Tử Hàn đứng trước mặt bọn họ, lúc nghe thấy giọng Mặc Thiên Tân liền quay đầu nhìn về phía phòng tắm, vừa vịn bờ lỗ biểu tình rối rắm của hai người bọn họ, mà bản thân anh lúc này cũng rối rắm một chuyện khác.

Thỏ bao tử? Tiểu tử?

Đây... Là cái biệt hiệu gì vậy?

Anh 囧!

“Đại ca!” Thỏ Nghiêu lại một lần nữa mở miệng, cúi đầu thật sâu.

Mặc Tử Hàn quay đầu trở lại, nhìn anh, chờ anh tiếp tục nói.

Thỏ Nghiêu lại âm thầm thở dài một hơi, sau đó áp chế trái tim, nói, “Xin lỗi, là thất trách của tôi, không nên để cho tiểu thiếu gia ăn những thứ không sạch sẽ, xin ngài trách phạt!”

Hỏa Diễm trừng lớn hai mắt, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Lá gan của anh ta thật lớn, lại dám nói dối đại ca? Nếu đại ca mà biết, vậy anh ta tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà nếu anh bây giờ vạch trần anh ta, không chỉ có anh ta chết, tiểu thiếu gia chết, cả anh... Cũng không thoát khỏi cái chết...

Thật sự là hồng бет!

Ai...

Anh than thở trong lòng.

Đôi mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng nhìn hai người bọn họ, cảm giác hai người kia không giống như bình thường, thật giống như là phiên muộn chuyện gì đó, chẳng lẽ là Thiên Tân lại trêu chọc hai người bọn họ ư? Đại khái... Hẳn là như vậy.

Anh cũng không có nghi ngờ gì nhiều, bởi vì hai người này là những người anh tin tưởng nhất, anh tin tưởng bọn họ sẽ không dấu diếm anh bất cứ chuyện gì, nhưng là cũng bởi vì sự tin tưởng này khiến anh không biết được chân tướng sự thật.

“Được rồi, chuyện này cũng không phải ai cũng không chế được, sau này chú ý ăn uống của tiểu thiếu gia, hai người ra ngoài đi!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói, tựa hồ là bởi vì nguyên nhân tâm tình thật tốt, anh một chút cũng không có trách phạt, hơn nữa giọng nói cũng hiền hoà rất nhiều.

Thỏ Nghiêu và Hỏa Diễm cũng không khỏi có chút kinh ngạc, lập tức lui ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng ngủ đóng lại thì cửa phòng tắm liền mở ra, Mặc Thiên Tân giả vờ ra vệ thống khô, tay phải ôm bụng, hai chân khẽ run lên, từ bên trong lung la lung lay đi ra.

“Con không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?” Mặc Tử Hàn lo lắng tiến lên, đỡ thân thể nhỏ nhỏ của cậu.

“Ai...” Mặc Thiên Tân vô lực rên rỉ, suy yếu nói, “Thuộc con đã uống rồi, cho dù bác sĩ tới, cũng không có biện pháp khiến con lập tức đoạn tuyệt với dì Mã, ba à ba yên tâm đi, không sao đâu, ai... Đúng rồi, mẹ đâu ạ? Cả buổi sáng con cũng không có gặp mẹ, ba có phải lại khi dễ mẹ nữa không?” Cậu vội vàng nói sang chuyện khác, đặt mông ngồi ở trên giường.

“Mẹ con...” Mặc Tử Hàn dừng lại nửa giây, nói tiếp, “Mẹ con được ba đưa đến một nơi khác rồi, ba lần này về chính là muốn nói cho con biết, mấy ngày nữa ba với mẹ sẽ không về đây!”

“Tại sao?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc hỏi, nhưng trái tim rốt cục thả lỏng.

Bởi vì từ lúc ba tiến vào, cậu cũng đã đoán được kết quả, nhìn khuôn mặt đường làm quan rộng mở của ba, cũng biết mẹ nhất định không có chuyện gì, mà bây giờ thấy ba nói chuyện bình thường với cậu như thế, cậu càng xác định mẹ đã qua cơn nguy hiểm, nhưng ba cũng không có nói chuyện tồi qua cho cậu biết, đã nói lên mẹ đã tỉnh lại, hơn nữa chính miệng nhờ ba không thể nói cho cậu biết, không muốn cậu lo lắng, nhưng mà, mặc dù đã xác định mẹ không có chuyện gì, nhưng cậu vẫn sẽ lo lắng, muốn gặp mẹ, ít nhất... Nghe một chút giọng nói của mẹ.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt cậu, giả vờ làm ra vẻ mặt lạnh như băng, bá đạo nói, “Ba không cần phải nói nguyên nhân cho con biết, tóm lại trong khoảng thời gian ba không có ở đây, con nên đàn ông sống ở đây cho ba, không được đi nơi nào hết!”

“Hả? Dựa vào cái gì?” Mặc Thiên Tân bất mãn vô cùng toan tính nói, “Tại sao ba mẹ có thể ra ngoài tiêu dao sung sướng, mà con phải một mình ở đây? Không được, con kháng nghị!”

“Kháng nghị không có hiệu quả!”

“Con phản đối!”

“Phản đối không có hiệu quả!”

“Con muốn tố cáo, các người khi dễ một đứa bé chưa đầy mười tám tuổi, con muốn kiện các người!”

Mặc Tử Hàn hần!

Vỗ vỗ bả vai nhỏ nhỏ của cậu, lắc đầu nói, “Con từ chối cũng vô nghĩa, mấy ngày này con nhất định chỉ có thể sống ở đây.”

Nước mắt Mặc Thiên Tân trong nháy mắt xuất hiện ở hốc mắt, dụi mắt dụi mũi, nói, “Tôi thiểu... Tôi thiểu... Cũng phải để con gặp mẹ a, để con sờ mẹ,

hôn mẹ, ôm ôm mẹ, áp áp mẹ... Để mẹ cũng sờ con, hôn con, ôm con một cái, áp áp con... Sau đó lại để con sờ mẹ, hôn mẹ, ôm ôm mẹ, áp áp mẹ... Sau đó lại để mẹ...”

“Được rồi, đủ rồi!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời cậu cứ lặp đi lặp lại, không kiên nhẫn nói, “Ba gọi điện thoại cho mẹ, để con nói vài câu với mẹ được chưa?”

“Được a! Ba sớm nói như vậy, lãng phí mấy giọt nước mắt của con rồi!” Nước mắt Mặc Thiên Tân nháy mắt dừng lại, giống như là ảo thuật, lập tức khôi phục bộ dáng vốn có, ngay cả vòng mắt đỏ cũng biến mất.

Cao thủ... Quả nhiên là cao thủ diễn trò...

Mặc Tử Hàn bất đắc dĩ lấy ra di động, gọi tới số phòng điều trị của bệnh viện.

Rất nhanh, điện thoại liền được chuyển, anh đưa điện thoại di động cho Mặc Thiên Tân.

Mặc Thiên Tân nhận lấy điện thoại di động, vui vẻ cười nói, “Alô? Mẹ?”

“Bảo bối!”

Nghe được giọng nói của Tử Thất Thất, tâm tình Mặc Thiên Tân thoáng cái chuyển biến tốt đẹp, ngay cả sắc mặt tái nhợt cũng đổi lại một tầng ánh mặt trời rực rỡ sáng rực cười nói, “Mẹ, mẹ có khỏe không, ba có khi để mẹ không?” Cậu thật tâm hỏi thăm, nửa câu sau là sương mù che dấu.

“Ừ, mẹ rất khỏe, con yên tâm đi, ba con không có khi để mẹ, ba con đối với mẹ rất tốt!”

“Ba sao? Rất tốt? Nha... Sao nghe lại tràn đầy hương vị mập mờ vậy ạ? Hmm, Hmm, Hmm...” Cậu cười một tiếng, tà ác nói, “Con biết rồi, hai người nhất định có JQ!”

“JQ? Là cái gì?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Ngốc nghếch, đi bách độ, ngay cả cái này cũng không hiểu!”

“Bách độ? Là cái gì vậy?”

“Không phải đâu mẹ, ngay cả bách độ mẹ cũng không biết? Mẹ cũng quá OUT rồi?”

“OUT? Mẹ nói này Mặc Thiên Tân, con học toàn những thứ cổ quái gì đâu không, mẹ không muốn quản, cũng không có tâm tình mà quản, nhưng phiền con lúc nói chuyện với mẹ thì dùng tiếng phổ thông, OK?”

“Mẹ... “OK” hẳn là tiếng Anh mà? Con cũng phiền mẹ, lúc yêu cầu người khác làm gì, trước mình phải làm gương đã, mẹ hiểu chứ?” Mặc Thiên Tân chưa được ba câu xa khỏi nghề nghiệp, lại bắt đầu không tự chủ tổn hại người.

“Được được được, mẹ sai rồi, mẹ biết rồi! Hiện tại có thể giải thích cho mẹ JQ là gì rồi chứ?”

“Hắc hắc hắc, ý tứ chính là “gian tình” nha, dạ phụ âm đầu của hai chữ này, mẹ mau thành thực khai ra, có phải mẹ với ba JQ không?”

Tử Thất Thất ở đầu kia điện thoại điên cuồng đồ mồ hôi không dứt.

Có tí tuổi lại biết những từ ngữ này, thật sự là... Trưởng thành sớm.

“Có không cũng không cần con xen vào, mấy ngày nữa con ngoan ngoãn ở nhà, biết không?”

“A? A? A?” Hần liên tục a ba cái, khoa trương nói, “Ở nhà? Cũng đã coi nhà người khác như nhà mình, xem ra tiến triển vô cùng thuận lợi nha, được rồi... Đành cố gắng một mình cô độc ở nhà thôi, sau đó mẹ với ba cứ tận tình ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt đi!”

“Phong... Phong... Phong lưu? Con nói hươu nói vượn cái gì đấy? Ai dạy con nói thế hả?”

“Đương nhiên là tự học thành tài!” Mặc Thiên Tân kiêu ngạo ngửa đầu.

“...” Tử Thất Thất hoàn toàn im lặng.

Bỗng, cô lại mở miệng, nhưng là cực kỳ nghiêm túc nói, “Thiên Tân, mẹ muốn nói cho con biết một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc.

“Mẹ sắp thực hiện được nguyện vọng của con rồi!”

“Nguyện vọng... Của con?”

“Đúng vậy, là nguyện vọng của con, chính là nguyện vọng con vẫn giấu kín trong lòng, mẹ sẽ rất nhanh thực hiện giúp con, nhưng mà con cũng phải đồng ý mẹ, giúp mẹ thực hiện nguyện vọng vẫn giấu kín trong lòng!”

“Nguyện vọng... Của mẹ?” Mặc Thiên Tân nghi hoặc nhíu mày.

“Ừ! Là nguyện vọng của mẹ, mẹ nghĩ con nhất định biết nguyện vọng của mẹ là gì, vậy nên con phải cố gắng lên... Chúng ta cùng cố gắng!”

“Vâng!” Mặc Thiên Tân kiên định lên tiếng, dùng sức gật đầu, sau đó khoe miệng nở nụ cười từ trái tim.

Mà Mặc Tử Hàn đứng ở bên cạnh nghe những lời cậu vừa mới nói.

Cái gì mà nguyện vọng của mẹ? Nguyện vọng của con? Rồi cuộc nguyện vọng của hai người bọn họ là gì? Bọn họ còn có chuyện gì giấu diếm anh?

“Ước định thế nhé, ngoéo tay...”

“Vâng!”

“Ngoéo tay... Treo cổ... Một trăm năm... Không thay đổi...”

“Ngoéo tay... Treo cổ... Một trăm năm... Không thay đổi...”

Hai người trong điện thoại đồng thanh nói, mà mỗi người đều giơ ngón tay út của mình lên, trên không trung lất tới lất lui bốn lần, làm ra ước định.

Mà lúc này, trong đôi mắt như trân châu đen của Mặc Thiên Tân đột nhiên lóe ra một giọt nước mắt, lặng lẽ chảy xuống.

Mặc Tử Hàn thấy nước mắt của con, không khỏi cả kinh.

“Con làm sao thế?” Anh kích động hỏi.

Chương 186: Em là người của anh sao? Em khẳng định như thế sao?

Mặc Thiên Tân bối rối trở lại bình thường, tranh thủ cúp điện thoại, sau đó nhanh chóng lau đi nước mắt, nói, “Cái này gọi là vui muốn khóc, ba có hiểu không!”

Vui muốn khóc?

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt cậu, nhìn hai mắt cậu vẫn còn hồng nhuận.

Có cảm giác hai mẹ con bọn họ còn có chuyện rất lớn gạt anh, giống như lúc ở Anh, sau khi anh hôn mê tỉnh lại, không ngờ Tử Thất Thất lại nói xin lỗi Mặc Thiên Tân, hai người thần thần bí bí, còn nói có bí mật không nói cho anh biết, mà bây giờ lúc hai người gọi điện thoại cũng thần thần bí bí nói cái gì mà nguyện vọng của mẹ, nguyện vọng của con, rốt cuộc hai người bọn họ có nguyện vọng gì? Rốt cuộc hai người bọn họ còn giấu anh chuyện gì?

“Thiên Tân...” Anh bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc gọi tên con trai.

Toàn thân Mặc Thiên Tân chấn động, cảm giác có chuyện lớn không ổn.

“Nãy con trong điện thoại nói nguyện vọng, rốt cuộc là nguyện vọng gì của con với mẹ thế?” Mặc Tử Hàn nói thẳng ra nghi ngờ trong lòng.

Anh muốn biết, muốn biết tất cả mọi chuyện của bọn họ.

“Ách... Cái này ạ...” Mặc Thiên Tân kéo dài thanh âm, con người linh hoạt xoay tít, sau đó nói có lẽ, “Ba, chuyện quan trọng như thế, đương nhiên không thể dễ dàng nói cho ba biết được rồi, nhưng mà ba không cần thương tâm, cũng không cần khổ sở, lại càng không cần nức nở chảy nước mắt nước mũi, ba phải tin là giấy không giữ được lửa, với lại chỉ cần ba với mẹ phát triển thuận lợi, vậy tự nhiên sẽ biết nguyện vọng của con với mẹ là gì rồi.”

Cậu đi một vòng luẩn quẩn, cuối cùng vẫn giấu phần chót yếu đi.

Mặc Tử Hàn nhìn cậu, lúc vui mừng, lúc ưu sầu, hoàn toàn khiến người khác không hiểu được trong lòng cậu nghĩ gì.

Phải làm sao mới hoàn toàn hiểu rõ được nó? Phải làm sao mới hoàn toàn hiểu rõ Tử Thất Thất đây?

Thật hy vọng thời gian có thể lui lại, hy vọng bảy năm trước anh không có ở tù mà ở bên cạnh bọn họ, nhìn Thiên Tân trưởng thành, nhìn cuộc sống hai mẹ con trải qua từng ngày, gia nhập với bọn họ, trở thành một thành viên của bọn họ, trải qua cuộc sống hạnh phúc bình thường.

“A...” Anh vừa ảo tưởng vừa bất giác cười ra tiếng.

“Ba, ba đang cười cái gì thế? Hơn nữa... Còn cười thật là YD!” Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của anh, tà ác hỏi.

“YD? Có ý gì?” Mặc Tử Hàn cũng giống với Tử Thất Thất, đối với những từ mới này hoàn toàn không hiểu.

“Ai...” Mặc Thiên Tân thở dài, sau đó lắc đầu nói, “Ba, con hiện tại mới phát hiện ba với mẹ tuyệt đối là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi... Thật sự là quá xứng đôi!”

“Con muốn nói cái gì?” Mặc Tử Hàn cảm giác được câu mà hần vừa nói mang theo nghĩa xấu nồng đậm.

“Không có gì, con chỉ có chút cảm xúc thôi, không nghĩ tới trên thế giới thật sự có tổ hợp “vợ chồng ngọc nghé” như thế, nhưng mà hoàn hảo hoàn hảo... Ngọc nghé lại sinh ra đứa con thông minh như con đây, thì ra đây chính là biến đổi gen di truyền, thật khiến con mở rộng tầm mắt đấy!” Mặc Thiên Tân thở dài, cảm khái lắc đầu.

Con nói... Nhỡ một lần không cẩn thận khiến cậu di truyền cái gen ngọc nghé này của bọn họ, vậy cuộc đời cậu thật là bi thảm a...

Mà Mặc Tử Hàn khi nghe vậy sắc mặt liền thay đổi.

Vợ chồng ngốc nghếch?

Ngốc nghếch?

“Tiểu tử thúì, con mới nói là ngốc nghếch? Con dám lặp lại một lần nữa không?” Giọng hằn lạnh băng, tràn đầy khí tức uy hiếp.

Mặc Thiên Tân hoàn toàn không sợ hãi, đắc ý nhìn anh nói, “Nếu ba có thể nói ra YD nghĩa là gì, con thừa nhận ba rất thông minh, cũng lập tức nói xin lỗi với ba, nhưng nếu ba không nói ra được... Vậy ba chính là ngốc nghếch danh xứng với thực, từ nay về sau ba đổi tên là “Bồn Bồn” (ngốc nghếch), mà mẹ gọi là “Đản Đản”, A ha ha ha... Tuyệt phối!”

Cái trán Mặc Tử Hàn quần bện lại với nhau.

Đồ mồ hôi... YD là có ý gì?

“Tới đây tới đây, con cho ba 3 phút suy nghĩ... Thời gian đếm ngược bắt đầu!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói, mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ điện tử trên tay.

Đầu Mặc Tử Hàn không ngừng vận chuyển, nhưng bằng vào những kiến thức máy móc này căn bản không thể hiểu được ngôn ngữ Hoả Tinh này của cậu nhóc, rốt cuộc YD là gì? Anh nhớ rõ vừa rồi trong điện thoại nó nói JQ, nó nói JQ là gian tình, nó còn nói hai chữ này là phụ âm đầu của hai từ kia, vậy YD? Lẽ nào cũng là phụ âm đầu của hai chữ nào đó? Vậy cứ phối hợp với câu nó vừa nói là “cười thật YD”, theo suy nghĩ này, đại khái... Anh... Có thể... Hình như là...

“Hết giờ!” Mặc Thiên Tân bộ dáng xem kịch vui, nói, “Ba, ba đoán được chưa?”

“Hừ...” Mặc Tử Hàn khinh thường hừ lạnh, đắc ý nói, “Con cứ chờ đi, kế tiếp chính là thời khắc kỳ tích xảy ra!”

Gi?

Kỳ tích?

Mặc Thiên Tân điên cuồng đổ mồ hôi!

Không nghĩ tới ba cũng có lúc khôì hài như vậy a, thật đúng là khiến cậu mở rộng tầm mắt, tuy rằng... Ba không có kính mắt.

Mặc Tử Hàn đặc ý nhìn cậu, mở miệng trả lời, “YD, ý chính là dâm đẳng, ba nói không sai chứ?”

“Oa, ba...” Mặc Thiên Tân trợn to hai mắt, sợ hãi than, “Ba thật là lợi hại, khiến con nhìn với cặp mắt khác nha! Quả nhiên ba không phải là ngu ngốc, ba là thiên tài, ba là xuân tài trên cả thiên tài!”

Đặc ý trên mặt Mặc Tử Hàn nhanh chóng thay vào đó là hắc tuyến.

“Tiểu tử thúì, con đang đùa bỡn ba hả?”

“Ha ha ha, không có không có, con tuyệt đối không có đùa bỡn ba, ba phải tin tưởng con, con chỉ là muốn trao đổi tình cảm cha con với ba thôi mà!”

“Con nói cái gì? Trao đổi tình cảm cha con? Con vậy mà trao đổi hả?”

“Đúng vậy, con với mẹ cũng thường xuyên trao đổi tình cảm mẹ con như thế đó!”

“Con... Con không ngờ dám so sánh ba với mẹ con hả? Con nghĩ ba cũng ngốc thế sao?”

“Nha...” Mặc Thiên Tân trừng lớn hai mắt, đại sự không ổn nói, “Ba, ba lại dám nói mẹ ngốc, ba thăm, ba nhất định còn chưa có hưởng qua thiết quyền của mẹ rồi?”

“Thiết quyền?”

“Đây chính là vũ khí hung hãn nhất trên thế giới, lần này ba nhất định phải chết, con gọi điện nói cho mẹ, ba nói mẹ là ngốc!”

“Cái gì? Đợi... Đợi đã nào...”

Mặc Tử Hàn vội vàng với lấy điện thoại trong tay cậu, mà Mặc Thiên Tân lập tức nhảy xuống giường chạy trốn... Hai cha con lần đầu tiên đùa giỡn vui vẻ như thế, trên gương mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười hạnh phúc...

Biệt thự nhà họ Bách

Trải qua mấy ngày mấy đêm minh tư khổ tưởng, Phương Lam rốt cục đã làm ra phương án tốt, cô tà ác đi tới cửa phòng Bách Hiên, vươn tay gõ ba cái lên cánh cửa.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Ai đó?”

“Tôi... Chị Phương của cậu!”

“...” Trong phòng bỗng trầm mặc, không có bất kì thanh âm nào đáp lại.

Phương Lam khẽ nhú mày, lại một lần nữa gõ ba cái lên cửa.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Không người nào đáp lại.

Phương Lam khó chịu muốn mở cửa, nhưng lại khóa trái bên trong.

“Hừ...” Cô bĩu môi, lầm bầm lầu bầu nói, “Anh cho rằng như vậy thì tôi không có cách vào sao? Cũng quá là xem thường... Chị Phương của cậu rồi!”

Cô chìa hai tay ra, nắm chặt quả đấm, sau đó giống như hồi hộp gõ cửa phòng, sau đó vừa triển khai quả đấm, dùng bàn tay không ngừng gõ nhẹ cửa phòng.

“Cộc cộc cộc cộc cộc cộc cộc cộc... Ba ba ba ba ba ba ba ba...”

Từng chuỗi tiếng vang còn chưa đủ, cô còn phối hợp với tiết tấu trên tay, bắt đầu hát phụ họa, “Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, mau mở cửa ra, mẹ đã về nhà... Tiểu Hiên tử ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, mau mở cửa ra, để Bồn cung vào...”

“Cạch!”

Lúc cô vừa hát xong, cửa phòng liền mở ra, Bách Hiên khó chịu đứng ở cửa phòng, trừng mắt nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô.

“Này, tiểu Hiên tử, chào buổi tối!” Phương Lam đắc ý toát ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Bách Hiên lạnh lùng hỏi.

“Anh thật thông minh, Bồn cung đúng là tìm anh có việc, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng, không bằng chúng ta đi vào từ từ ngồi xuống nói chuyện đi!” Phương Lam vừa nói liền rất tự nhiên đi vào phòng anh.

Bách Hiên hoàn toàn không kịp ngăn cản, chỉ có thể đứng ở cửa, thở dài một hơi rồi đóng cửa lại.

...

Trong phòng ngủ

Phương Lam hoàn toàn không câu nệ tiểu tiết, thoải mái ngồi ở trên giường của anh, hơn nữa còn xếp chân ngồi.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Bách Hiên đứng ở trước mặt cô, trực tiếp hỏi.

“Đương nhiên là chuyện anh nhờ tôi rồi, liên tục mấy ngày mấy đêm không ăn không uống không ngủ, hao tổn tâm huyết giúp anh nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ, thế nào? Vui vẻ chứ? Cao hứng chứ?” Phương Lam đắc ý nói, khuôn mặt tự hào.

“Là kế hoạch gì?” Bách Hiên hoàn toàn trấn định, hờ hững hỏi.

“Hắc, hắc, hắc...” Phương Lam tà ác cười giống hệt Mặc Thiên Tân, không, phải nói là nét mặt cô còn hơn một bậc khiến cho thân thể Bách Hiên không khỏi kinh hãi.

“Kỳ thật kế hoạch này rất đơn giản, chỉ là để tôi giả làm bạn gái anh, vậy đến khi cô ta thấy chúng ta ân ái ái ái, sẽ biết khó mà lui thôi!”

Nghe xong kế hoạch của cô, Bách Hiên chỉ cho cô hai chữ, “Bác bỏ!”

“Cái gì? Tôi suy nghĩ lâu như vậy, anh lại còn nói bác bỏ?” Phương Lam tức giận oán trách.

“Cô thật sự có nghiêm túc nghĩ tới chưa? Hay chỉ là qua quýt cho có lệ?” Bách Hiên nghiêm túc hỏi.

“Ách... Cái này sao...” Phương Lam bắt đầu ấp úng, “Thật ra thì... Tôi... Chỉ là... Ách... Ách...”

“Cộc, cộc, cộc!”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt lời nói ấp a ấp úng của Phương Lam.

Bách Hiên nghi hoặc quay đầu, cau mày nhìn cửa phòng.

Phương Lam bỗng lộ ra nụ cười tà ác.

Không sớm không muộn, đúng lúc! Cô bấm chuẩn thời gian mà đến, vậy thì kế tiếp... Kịch hay bắt đầu rồi...

“Ai vậy!” Bách Hiên lại một lần nữa lạnh lùng hỏi.

“Anh Hiên, là em, Thủy Ngưng!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm ngọt ngào của Hạ Thủy Ngưng.

Chân mày Bách Hiên chau lên, quay đầu nhìn thoáng qua Phương Lam ngồi ở trên giường.

Phương Lam lập tức chuyển đổi thành vẻ mặt kinh ngạc, sau đó đứng thẳng, nói, “Anh nhìn tôi làm gì? Mau đi mở cửa đi!”

Mở cửa?

Anh chính là không muốn mở cửa, xem cô có biện pháp gì hay không.

Ai...

Bách Hiên thở dài, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng.

Lúc này, Phương Lam vội vàng vén chăn lên, chui vào chăn, sau đó bắt đầu cởi quần áo trên người, tạo ra một tràng diện mập mờ.

“Cạch!” Cửa phòng mở ra, Bách Hiên hoàn toàn không có chú ý tới tình huống phía sau, mà Hạ Thủy Ngưng cũng nở nụ cười nhìn anh, nhưng hai mắt lại nhạy cảm thấy được phía sau anh, ở trên giường phòng lên một bọc thật lớn, hơn nữa còn đang không ngừng nhúc nhích.

Ở trong đó có người?

Là ai?

Buổi tối lúc này lại xuất hiện ở phòng anh Hiên, hơn nữa còn ở trên giường...

Bất giác cô liền liên tưởng đến chuyện tình xấu nhất.

“Anh Hiên, đây là... Chuyện gì xảy ra?” Cô kinh ngạc nhìn trong phòng, vươn tay chỉ vào phía sau anh.

Bách Hiên nghi hoặc quay đầu lại, trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn tòa núi nhỏ trên giường mình.

Phương Lam cô ta làm gì trong chăn anh?

Không phải là thật chứ?

“Đây là làm sao?” Hạ Thủy Ngưng lại một lần nữa hỏi, hai mắt chuyển dời đến Bách Hiên.

“Không, đây... Đây thật ra... Đây thật ra là...” Anh bối rối nói, nhưng là hoàn toàn không cách nào giải thích tình trạng đột ngột xuất hiện này.

“Là ai?” Hạ Thủy Ngưng chất vấn.

“...” Bách Hiên trầm mặc, anh dù có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Chân mày Hạ Thủy Ngưng chau lên, ghen tị thiêu đốt ở trong lòng.

Hai tay cô nắm chặt, xúc động bước vào trong phòng, hai chân đứng ở bên giường, cố gắng để mình vẫn duy trì trấn định, sau đó nhắc chân lên.

Phương Lam kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, y phục trên người vừa vặn cởi được một nửa, nhưng ở trong mắt Hạ Thủy Ngưng lại là vội vàng mặc lại một nửa.

Trong nháy mắt, ba người đều kinh ngạc sững sốt, không khí nhanh chóng tiến vào căng thẳng nhất.

“Ách... Cái kia... Cái kia... Đó cũng không phải như cô tưởng tượng, hai người chúng tôi thật ra... Kỳ thật không có làm gì cả, cô nghe tôi giải thích...” Phương Lam vội vàng hấp tấp nói, hoàn mỹ diễn lại tiết mục bị bắt gian tại giường, hơn nữa hai tay của cô bối rối sửa sang lại quần áo trên người, rồi lại vô ý lộ ra đôi vai cùng vùng cổ của mình, để cô ta thấy dấu hôn cô đã làm sẵn lúc sáng sớm.

Quả nhiên, Hạ Thủy Ngưng thấy dấu hôn chi chít trên cổ cô, sắc mặt đột biến, lửa giận tăng lên.

“Anh Hiên, anh có thể giải thích đây là chuyện gì xảy ra!” Cô vẫn duy trì một tia tỉnh táo cuối cùng, nhẹ giọng hỏi.

Bách Hiên nhìn bộ dáng Phương Lam, trầm mặc cau chặt mày.

Anh cũng không muốn dùng phương pháp này làm thương tổn cô, nhưng chuyện đã xảy ra, anh lúc này phải làm sao giờ? Anh hiện tại phải nói gì? Thừa nhận hay là phủ nhận? Sẽ có người tin tưởng lời anh sao?

Anh cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Phương Lam nhìn gương mặt rồi bởi kia, trong lòng len lén mừng thầm.

Cô chính là muốn châm ngòi ly gián, cô chính là muốn khiến cho Hạ Thủy Ngưng tức giận, cũng làm cho Bách Hiên tức giận, bởi vì hai người này thật sự khiến người khác rối rắm, một người nhiệt tình như lửa, nhưng luôn trung ra cái mông lạnh, mà người kia thì trầm mặc như băng, luôn coi người khác như không khí, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của người khác. Mà Hạ Thủy Ngưng mỗi ngày đều tìm anh, nhưng anh luôn tránh né không gặp, ngay cả cửa cũng không mở, vậy nên... Dứt khoát để hai người bọn họ âm ỉ một trận, rốt cuộc là chia hay là hợp, thống thống khoái khoái chấm dứt, chứ đừng lè mà lè mà không dứt.

“Hạ tiểu thư, bọn tôi thật sự chuyện gì cũng không có, tôi... Tôi... Tôi... Tôi đi trước, hai người cứ từ từ trò chuyện!” Phương Lam lúng túng nói, liền lập tức nắm chặt quần áo trên người, nhanh chóng nhảy xuống giường, trốn khỏi chiến trường sắp bùng nổ này.

“Cạch!”

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Hạ Thủy Ngưng xoay người đối mặt với Bách Hiên, nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia, cắn môi dưới, nhin xuống nước mắt uất ức, nói, “Anh Hiên, anh thật

sự không muốn giải thích với em ư? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người trong lòng anh không phải là cô gái tên Thất Thất sao? Như thế nào lại cùng người phụ nữ này... Làm chuyện đó? Lẽ nào anh muốn dùng phương pháp này để em buông tha anh sao?”

Chân mày Bách Hiên nhăn lại, lạnh lùng nói, “Anh với cô ấy không có làm chuyện gì hết!”

“Không có làm? Cũng đã để em thấy đến thế rồi, anh còn dám nói không có làm?”

“Em thấy cái gì? Em tận mắt thấy bọn anh làm chuyện đó sao?”

“Nhưng mà dấu hôn trên người cô ta...” Nước mắt Hạ Thủy Ngung lung lay trong hốc mắt, thanh âm nghẹn ngào không cách nào nói tiếp.

Bách Hiên nhìn nước mắt trong mắt cô, phiền lòng thở dài.

Hai bước đi tới trước mặt cô, vươn tay lau nước mắt cho cô, sau đó nghiêm túc nói, “Thủy Ngung, thật ra mấy ngày nay anh đều nghĩ chuyện của chúng ta, cũng nghĩ phải nói với em như thế nào mới tốt, thừa cơ hội này, không bằng chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện đi... Anh thật sự không cách nào tiếp nhận em, nhiều nhất, chỉ có thể coi em là em gái mà thôi!”

Em gái?

Hạ Thủy Ngung trừng lớn hai mắt nhìn anh.

“Em đã là người của anh rồi, anh lại còn nói để em làm em gái anh? Sao anh có thể tàn nhẫn như thế, làm sao anh có thể...”

“Em thật sự là người của anh sao!” Bách Hiên hỏi ngược lại, “Em khẳng định em thật sự đã là người của anh sao?”

Chương 187: Sờ sờ... Thân ái...!

Hạ Thủy Ngưng nghe thấy câu hỏi của anh, trái tim đột nhiên thất lại, tầm mắt không tự chủ từ trên mặt anh dời đi, lộ ra bộ dáng chột dạ.

Bách Hiên nhìn vẻ mặt của cô, xác định suy đoán của mình.

“Quả nhiên, đêm hôm đó thật ra thì hai chúng ta căn bản cũng không có...”

“Có!” Hạ Thủy Ngưng cắt đứt lời của anh, đột nhiên hít sâu một hơi, kiên định nhìn anh nói, “Ngày đó chúng ta quả thật có làm, em đã là người phụ nữ của anh rồi... Em Hạ Thủy Ngưng xác thực đã là người phụ nữ của anh!”

“Cô nói láo!” Bách Hiên phủ nhận.

“Em không có nói láo, em nói toàn bộ đều là thật!”

“Cô còn muốn gạt tôi?”

“Em không có lừa anh, em nói, em nói toàn bộ đều là thật, anh không phải đã thấy rồi sao? Lần đầu tiên của em... Đã cho anh!” Hạ Thủy Ngưng lớn tiếng nói xong, dáng vẻ tức giận, giống như là đang che giấu sự chột dạ của mình.

“Tôi mới chỉ nhìn thấy hình ảnh đó thôi cũng không nhất định là sự thật!”

“Anh có ý gì?” Hạ Thủy Ngưng trợn to hai mắt của mình, nước mắt chực rơi ra, nói, “Anh đang nói là em tạo dựng nên những hình ảnh đó sao? Em là một người phụ nữ chưa từng bị một người đàn ông nào chạm vào, anh cho là em sẽ dùng sự trong sạch của mình để lừa gạt anh sao?”

“...” Bách Hiên trầm mặc.

Anh thừa nhận mình đang nghi ngờ cô, dù sao ở trong cái xã hội này, phụ nữ như vậy cũng không ít, nhưng là anh không thể nói ra lời như thế, bởi vì như

vậy sẽ làm tổn thương lòng tự ái của cô, nhưng là anh nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có cái gì không đúng. Coi như là uống say, coi như là không nhớ rõ, cũng có thể hiểu biết rõ ràng thân thể của mình có cùng phụ nữ lên giường hay không, chuyện như vậy không chỉ có phụ nữ mới có thể phân biệt được, đàn ông cũng là có thể phân biệt ra được, nhưng là buổi sáng hôm đó sau khi tỉnh lại, anh thật không có một chút xú cảm giác.

“Anh Hiên...” Hạ thủy ngưng nhẹ giọng kêu anh, nén nước mắt nói, “Anh không phải là muốn chịu trách nhiệm với em sao? Anh không phải là muốn em sao? Chẳng nhẽ anh định không quan tâm tới em nữa?”

Bách Hiên trong nháy mắt nhúc nhích.

Phụ trách! Phụ trách! Phụ trách!

Anh đã làm chuyện gì mà nhất định phải chịu trách nhiệm với cô?

Nếu bọn họ đổi giới tính, anh là phụ nữ, mà cô là đàn ông, như vậy khi anh say rượu, nếu cô không có một chút ý thức nào làm chuyện, có phải hay không tất cả trách nhiệm cũng nên thuộc về cô? Có phải hay không cô cũng nên bị mọi người chỉ trích, thậm chí nên bị cảnh sát bắt đi ngồi tù, kiện cô? Nhưng bởi vì cô là phụ nữ, mà anh là đàn ông, cho nên... coi như anh không làm gì, coi như anh là người bị hại, nhưng bởi vì anh là đàn ông, cho nên tất cả lỗi đều thuộc về anh, tất cả trách nhiệm cũng đều thuộc về anh, anh chẳng những bị mọi người chỉ trích, còn phải đối chịu trách nhiệm với cô, thậm chí phải kết hôn với cô!

Tại sao?

Tại sao đàn ông cùng phụ nữ sự khác biệt lớn như vậy? Là đàn ông thì phải chịu thiệt sao? Đây là cái gì đạo lý gì?

“A...” Anh cười thật châm chọc.

“Phụ trách? Cô muốn tôi chịu trách nhiệm với cô...? Tôi vì sao phải chịu trách nhiệm? Tôi rõ ràng không có làm gì cô không phải sao? Là tôi sai lầm rồi sao? Tôi làm gì sai? Tôi sai chỗ nào? Cô nói cho tôi biết... Tôi làm gì sai

mà nhất định phải chịu trách nhiệm đối với cô?” Anh nhìn bộ dáng như đang phải chịu uất ức kia của cô, gằm nhẹ chất vấn, “Tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì? Cô nói cho tôi biết, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm với cô?”

Hạ Thủy Ngưng khiếp sợ lùi về phía sau hai bước.

Anh làm gì sai?

Anh làm gì sai?

Anh làm gì sai?

Cô không ngừng hỏi mình, không ngừng tìm kiếm đáp án, nhưng cuối cùng, cô lại không cách nào trả lời anh...

Anh thật không làm sai gì cả! Người sai... Là cô!

Nhưng cô là phụ nữ, đem bản thân mình trao cho anh rồi, anh chẳng lẽ không phải phụ trách sao? Nhưng anh cũng chưa từng nói muốn cô, là chính cô chủ động, anh cũng không sai, tại sao muốn anh phụ trách?

Thật kỳ quái... Là nơi nào sai lầm rồi? Là ai sai lầm rồi?

Cô sao?

Anh sao?

Cô không biết, không biết, không biết...

“Tại sao không nói?” Bách Hiên chất vấn.

“...” Hạ Thủy Ngưng trầm mặc nhìn anh.

“Trả lời vấn đề của tôi!” Bách Hiên lạnh lùng ra lệnh.

Hạ Thủy Ngưng chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng nói, “Anh Hiên, em rất thích anh, em yêu anh, thật...”

“Vậy thì thế nào?” Bách Hiên hỏi ngược lại, sau đó nhẹ giọng nói, “Cũng bởi vì cô yêu thích tôi, tôi liền phải tiếp nhận cô sao? Cũng bởi vì cô yêu tôi, tôi phải cùng cô kết hôn sao? Như vậy tôi... tôi cũng thích cô ấy như vậy, tôi cũng rất yêu cô ấy, tôi yêu cô ấy hơn cô yêu tôi rất nhiều gấp mấy chục, mấy trăm lần, gấp mấy ngàn, nhưng mà... Tại sao cô ấy không có tiếp nhận tôi? Tại sao cô ấy không gả cho tôi? Cho nên nói tình yêu là từ hai phía... Không phải cô nói yêu, tôi liền nhất định phải cho cô, cũng không phải là tôi nói yêu, cô ấy liền nhất định phải gả cho tôi... cô hiểu không?”

“Nhưng mà... Em trừ anh ra, ai cũng không muốn!” Nước mắt Hạ Thủy Ngưng rớt cuộc không kìm được rơi xuống.

Bách Hiên nhìn cô, tâm chột rất đau...

Mỗi lần nhìn cô như vậy, anh cảm giác mình như là đang soi gương, nhìn mình, mặc dù giới tính bất đồng, chiều cao bất đồng, tướng mạo bất đồng, nhưng mà bọn họ lại đồng dạng yêu một người không nên yêu, yêu một người không có được, yêu một người không yêu mình...

“Thật xin lỗi...” Anh nhẹ giọng nói xin lỗi, lại một lần nữa đưa tay dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, kiên định nói, “Tôi cũng vậy cũng giống cô, trừ cô ấy ra... Ai tôi cũng không muốn!”

Trong nháy mắt!

Nước mắt Hạ Thủy Ngưng như vỡ đê, lần lượt rơi xuống, thút thít khóc.

Rốt cuộc người phụ nữ như thế nào lại làm cho anh si mê như vậy?

Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào có thể chiếm được trái tim của anh?

Cô thật hâm mộ cô ta, ghen tỵ, thật hận cô ta...

Tại sao muốn cướp đi anh Hiên của cô?

Tại sao muốn cướp đi người cô thích nhất?

Tại sao...

Tại sao...

...

Ngoài cửa phòng

Phương Lam đứng ở cửa phòng, nghe lén đối thoại của bọn hai người họ, chân mày không khỏi từ từ nhíu lại, thở dài một cái.

Xem ra kết quả đã xuất hiện, bọn họ quả nhiên là hữu duyên vô phận.

“Ai...” cô lại một lần nữa thở dài một cái, thật không có nghĩ đến Bách Hiên lại yêu Tử Thất Thất như vậy, như một cái động không đáy, không có cách nào nhìn đến đáy, hơn nữa một khi rơi vào, vĩnh viễn không thể thoát được.

Cho nên nói tình yêu là độc dược, cô tuyệt đối sẽ không chạm vào.

Đột nhiên hít một hơi, tâm tình có chút bi thương, sau đó xoay người, sải bước rời khỏi cửa phòng Bách Hiên, trở về phòng của mình.

...

Phòng khách

Phương Lam vừa đi vào cửa phòng, liền nghe thấy thanh âm dồn dập chân động từ trên tủ đầu giường vang lên.

“Reng Reng reng... reng reng reng...”

Cô sải bước đi tới, cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên, vừa nhấc máy, vừa đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, lấy ra một tờ khăn ướt, lau chùi mấy dấu ‘vết hôn’ trên cổ mình.

“Alô?” cô nhẹ giọng trả lời.

“Tiểu Lam sao?”

Phương Lam nghe thấy giọng nói tựa như đàn violon của một người đàn ông, không khỏi đột nhiên sững sốt.

“Bạch Trú học trưởng!” cô kinh ngạc mở miệng.

“Đã lâu không gặp, không nghĩ tới em còn nhớ rõ anh!”

“Anh... Làm sao biết số điện thoại của em?” Cô giật mình hỏi.

“Thế nào? Nghe em nói như vậy, giống như em có rất nhiều số điện thoại vậy?”

“Ách... Là có mấy cái!” Bốn năm qua, chỉ có số điện thoại này là cô không dễ dàng nói cho người khác biết, chỉ để cho mấy người rất quan trọng đối với mình biết, liên lạc lúc khẩn cấp, chỉ là... Anh cũng không bao gồm ở bên trong chứ???

“Anh rốt cuộc là làm sao biết số điện thoại này của em? Nói cho em biết nhanh lên!” Cô khẩn trương lập tức hỏi tới.

“Em quên sao? Là em nói cho anh biết!”

“Em? Lúc nào?”

“Lúc còn học đại học.”

Đại học?

Phương Lam đầu bắt đầu nhớ lại chuyện cũ, giống như thật có một sự việc như vậy, thôi, dù sao cũng không sao cả, biết cũng đã biết rồi.

“Nhiều năm như vậy không liên lạc, anh đột nhiên gọi điện thoại tới tìm em làm gì?” Cô trực tiếp nhảy vào vấn đề nghi vấn.

“Thật ra thì cũng không phải là chuyện quan trọng gì, chỉ là ngày hôm qua anh tiếp nhận một bệnh nhân đặc biệt!”

“Bệnh nhân đặc biệt?” Phương Lam nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, bệnh nhân này em cũng biết!”

“Em biết? Người nào à? Chớ quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói tên đi!” Phương Lam phiền não.

“Ha ha... Nói chuyện với em thật thú vị. Được rồi, anh sẽ nói cho em biết, người bệnh nhân kia tên là Tử Thất Thất!”

Tử Thất Thất?

Phương Lam trong nháy mắt trừng lớn hai mắt, hốt hoảng nói, “Tử Thất Thất làm sao? Tại sao phải đi bệnh viện?”

“Cô ấy trúng đạn!”

“Trúng đạn?” Phương Lam đột nhiên từ trên ghế đứng lên, trái tim trong nháy mắt đập mạnh, cô hoảng sợ nói, “Cô ấy... Không sao chứ? Chẳng lẽ đã...”

“Em yên tâm đi, anh đã cứu cô ấy thoát khỏi quỷ môn quan rồi, cô ấy hiện tại rất tốt!”

Phương Lam toàn thân vô lực mà co quắp ngồi trở lại trên ghế, nhưng trên trán còn để lại từng chuỗi mồ hôi lạnh như băng.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, thật sâu hít thở mấy lần, trấn định lại tâm trạng của mình, sau đó có bộ mặt phớt tỉnh nói, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có thể nói rõ ràng cho em biết không?”

“Thật ra thì anh cũng không rõ chuyện đã xảy ra, anh chỉ là nhận được điện thoại của một người bạn, anh ta nói giúp anh ta cứu một người, sau đó khi vào phòng cấp cứu anh nhận ra đó là Tử Thất Thất!”

“Bạn của anh? Là ai?” Phương Lam hỏi.

“Anh ta họ Mặc, tên Thâm Dạ!”

“Mặc Thâm Dạ?” Phương Lam giật mình, “Làm sao anh biết hẳn?”

“Thế nào? Em cũng biết anh ta?” Bạch Trú hỏi ngược lại.

Phương Lam đột nhiên dừng lại nửa giây, sau đó lạnh lùng trả lời, “Em không biết hẳn, chỉ là nghe người khác nói qua mà thôi!”

“A, như vậy a! Thật ra thì anh biết quen biết anh ta khi đi làm, anh cũng biết người trong hắc đạo rất ít đến bệnh viện công lập, bởi vì nếu như bị phát hiện là bị đạn bắn, bệnh viện sẽ lập tức thông báo cảnh sát, cho nên bọn họ cũng tạo dựng các mối quan hệ với bệnh viện tư nhân, hoặc là người quen biết mình tiến hành trị liệu, mà anh vừa vặn đi làm ở một nhà bệnh viện tư nhân, cho nên liền trùng hợp làm quen anh ta.”

Phương Lam nghe xong lời của anh nói, đã hoàn toàn không có ý định cùng anh tán gẫu nữa rồi, cho nên...

“Em biết rõ rồi, cảm ơn anh cho em biết chuyện này, em cúp trước!”

“Đợi đã nào...!” Bạch Trú vội vàng gọi lại giật cô lại.

“Thế nào? An còn có việc?” Phương Lam nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Nói đi, chuyện gì?”

“A...” Bạch Trú đầu tiên là nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó mới chậm rãi mà nói, “Anh nhớ em từng nói với anh, em là người có nợ sẽ phải trả, cho nên tuyệt đối với sẽ không nợ ân tình của bất kỳ ai, như vậy anh báo cho em biết việc này, hơn nữa còn giúp em cứu người bạn tốt nhất, bây giờ em là không phải thiếu anh một cái nhân tình sao?”

“Anh muốn như thế nào?” Phương Lam lạnh lùng hỏi.

“Anh không muốn như thế nào, chỉ là muốn để em đồng ý anh một chuyện mà thôi!”

“Chuyện gì?”

“Nội dung anh còn chưa nghĩ tới, cho nên chờ anh nghĩ ra, anh lại tới tìm em, cứ như vậy, bái bai!”

Bạch Trú nói xong, liền lập tức cúp điện thoại.

Chân mày Phương Lam thật sâu nhíu lại, cô không lo nghĩ tới Bạch Trú, vì vậy dù anh có làm gì, cũng sẽ không thể làm khó cô, mà cô lo lắng cho Tử Thất Thất.

Tại sao cô ấy lại trúng đạn?

Là ai muốn giết cô ấy sao?

“Thiệt là...” Cô oán trách mở miệng, phiền não mắng, “Mặc Tử Hàn hấn rớt cuộc là làm ăn cái gì không biết? Thậm chí một cô gái cũng không bảo vệ được, uổng công mình đem bảo bồi Tử Thất Thất nhà mình cho hấn, lại dám để cho cô bị thương? Thật là phé vật, là sự sỉ nhục của đàn ông...!”

“A a a a —— tức chết tôi ——”

Cô phiền não hô to, hận không thể lập tức vọt tới bên người Tử Thất Thất, đem cô trực tiếp cướp đi.

Ai...

Cô thật sâu than thở.

Xem ra cô cần suy tính lại một chút, có nên đem bảo bồi Tử Thất Thất giao cho hấn...

Sáng sớm hôm sau

Bệnh viện

Phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất nằm ở trên giường bệnh ngủ nướng, đột nhiên, có vật gì đó chui vào chăn của cô, man mát lành lạnh dán lên thân thể cô, thậm chí còn có một chút gì đó man mát lành lạnh tiến vào bên trong quần áo của cô, dán lên trước ngực cô.

Cô đột nhiên giật mình, trong nháy mắt mở to hai mắt.

“Chào buổi sáng, bảo bối của anh...”

Bên tai chợt truyền đến thanh âm của một người, Tử Thất Thất lúc này mới ý thức trong chăn của mình còn có một người khác, hơn nữa còn là một người đàn ông, không, anh chính là một kẻ sắc lang.

“Anh... anh... Tay của anh đang làm gì?” Cô hét hoảng chất vấn.

“Đang sờ a!” Mặc Tử Hàn vô cùng bình thản trả lời.

“Sờ? Anh sờ nơi nào vậy? Cái đồ sắc lang này, cắt ra ngoài cho em, lăn xuống đi, cắt ra khỏi gian phòng này!” Tử Thất Thất liên tục mắng, tức giận đột nhiên xông lên đỉnh đầu.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn hơi nâng lên, chẳng những không nghe theo mệnh lệnh của cô, ngược lại còn cố tình làm trầm trọng thêm, đem một bàn tay man mát lành lạnh khác đưa vào bên trong quần áo của cô, vừa sượt ầm, vừa di chuyển qua lại.

“Này, Mặc Tử Hàn cái người đàn ông Đại khôn kiếp này, đừng đụng vào em!” Tử Thất Thất đỏ bừng cả khuôn mặt, cực kỳ tức giận nói.

“Được được được, anh biết rõ rồi, em đừng kích động, cũng đừng lộn xộn, đừng quên em là bệnh nhân, cẩn thận làm đau vết thương sau lưng em.” Mặc Tử Hàn tốt bụng cảnh cáo.

“Anh còn biết em là bệnh nhân? Vậy anh làm gì chạy vào chặn cửa em, hơn nữa còn động thủ với em? Anh nhanh lên rút ra ngoài cho em, lập tức!”

“Anh, không, muốn!” Mặc Tử Hàn nói gần từng chữ, cực kỳ giống một kẻ cố tình gây sự.

“Anh... anh... anh...” Tử Thất Thất tức giận huyết áp trong nháy mắt lên cao.

“Em hãy yên tâm đi, anh cái gì đều không làm, chỉ là sờ sờ một chút mà thôi!” Anh nói xong, môi hôn lên gò má cô một cái.

Cái này gọi là cái gì đều không làm?

Tử Thất Thất tức đến sắp nổ tung, nhưng lại không dám lộn xộn, cho nên không thể cự tuyệt.

Ồ... (T___T)~ khi dễ bệnh nhân, anh có được coi là anh hùng hảo hán không?

“Mặc Tử Hàn, anh thật là quá đáng, mặc dù em đã thừa nhận em thích anh, nhưng là anh cũng không thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, ít nhất trước khi em xuất viện, anh cũng không được ôm em!” Tử Thất Thất gầm nhẹ ra lệnh, gương mặt nghiêm túc, hung hăng nhìn chằm chằm anh.

“Vậy cũng không được, bây giờ anh đang bị cấm dục, nếu như không để cho anh đụng vào em, anh nhất định sẽ chết, chẳng qua anh đồng ý em, anh tuyệt đối sẽ không làm tình với em!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh hãi.

Làm... Làm... Tình?

Anh nghĩ làm gì?

Anh cứ như thế nói ra suy nghĩ của mình? Anh không biết xấu hổ!

“Đại khôn kiếp, anh đi chết đi!” Cô rống to, đôi tay dùng sức khước từ anh.

Mặc Tử Hàn khóe miệng tà ác nâng lên, đột nhiên lật người, nắm hai tay của cô, đem hai tay của cô đặt trên đầu giường, mà đôi chân của anh kẹp ở hai bên eo của cô, dùng thân thể của mình bao phủ thân thể của cô, cũng không có đè xuống, sợ làm đau vết thương sau lưng cô.

“Nếu như mà anh chết rồi, em đi đâu tìm một ông xã tốt như thế này đây?” Anh gương mặt xuân phong đắc ý.

Chương 188: Bạn trai cũ của Phương Lam... Bạch Trú...!

Ông xã?

Nghe anh nói thế, gương mặt Tử Thất Thất lập tức biến thành một trái cà chua, cô nhìn bộ dáng đắc ý kia của anh, trong lòng lại mơ hồ có chút âu khí.

Tại sao anh có thể bình tĩnh nói ra những lời như thế? Anh chẳng lẽ một chút cũng không khản trương sao?

“Cái... Cái gì ông xã, anh đừng nói hưu nói vượn, em còn chưa gả cho anh!” cô nhắm mắt nói đến đây vốn định nổi giận anh, nhưng là lời nói mới vừa vắn vừa ra khỏi miệng, đã cảm thấy mình siêu cấp mất thể diện.

Mà Mặc Tử Hàn nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của cô, trong lòng không khỏi nhộn nhạo cảm thấy thật hạnh phúc.

“Làm cũng đã làm nhiều lần như vậy rồi, con trai cũng đã sinh, hơn nữa ngày hôm qua em vừa thổ lộ với anh, còn cầu hôn anh, anh cũng đã đồng ý em, vậy mà vừa nãy em lại nói như vậy... Nên phạt!”

Nên phạt?

Tử Thất Thất nghe được hai chữ này, không khỏi bắt đầu khản trương.

“Anh nghĩ làm gì? Anh không phải muốn làm loạn chứ!”

“Yên tâm đi, anh sẽ có giới hạn!” Anh nói xong, tay phải lại một lần nữa đưa vào bên trong quần áo của cô, vuốt ve da thịt bóng loáng của cô, từ từ hướng lên, cuối cùng dừng lại ở trước ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cái người này còn nói có chừng mực? Dem tay anh bỏ ra, không nên đụng

em!” Tử Thất Thất hốt hoảng nói xong, nhưng thân thể cũng là không nhúc nhích, thậm chí, trong nháy mắt giống như phát hỏa, bắt đầu từ từ nóng lên, nóng lên, không ngừng ấm lên.

“Tử Thất Thất, không cho phép cự tuyệt anh, nếu để cho anh hôn em một cái... Liền xong...” Anh chậm rãi nói xong, thanh âm tràn đầy ý đồ dụ dỗ, làm cho không người nào có thể mở miệng cự tuyệt.

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng đồng ý, từ từ nhắm lại hai mắt, ngay cả mình cũng kinh ngạc tại sao lại có thể như vậy thuận theo anh.

Mặc Tử Hàn nhìn cô từ từ khép mắt lại, khóe miệng vui vẻ từ từ giơ lên, sau đó từ từ hạ thân thể mình trên người cô, tận lực không để cho thân thể nặng nề của mình đè ép cô, làm cô bị thương, nhưng là môi lại càng ngày càng đến gần, càng ngày càng đến gần, cuối cùng từ từ đụng vào, thật sâu hôn, hưởng thụ giờ phút hạnh phúc này.

Nhưng là đột nhiên...

“cốc, cốc, cốc!”

Ba tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt không khí hạnh phúc.

Tử Thất Thất nghe được âm thanh, đột nhiên mở hai mắt ra, đôi tay chột khước từ thân thể của anh, bắt đầu hốt hoảng giãy giụa.

“Ưm ưm ưm... Ưm ưm ưm...”

“Có người gõ cửa... Buông em ra... ‘

Cô muốn nói ra những lời này, nhưng là miệng bị hấn phong tỏa, hoàn toàn không phát ra được thanh âm nào.

“Ưm ưm ưm...”

“Đại khôn kiếp... Buông em ra...”

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý tới cô, không để ý tới tiếng gõ cửa sau lưng, tiếp tục hôn môi của cô, thậm chí đem đầu lưỡi thật sâu vùi sâu vào trong miệng của cô, cướp lấy hô hấp của cô, mà bàn tay trong áo cô cũng hơi tăng thêm một chút sức lực.

Tử Thất Thất từ từ bắt đầu có chút choáng váng, sau đó ngực trái có chút đau đau.

“Rắc rắc!” Cửa phòng đột nhiên bị người tự tiện mở ra.

Một người mặc áo bác sĩ trẻ tuổi đi vào bên trong phòng bệnh, hẩn đứng ở cuối giường, nhìn hình ảnh mập mờ trên giường bệnh, không có một chút kinh ngạc, ngược lại hơi nhếch miệng, lộ ra bộ dáng dịu dàng, đột nhiên sau đó mở miệng, nói, “Mặc tiên sinh, nếu như anh không muốn bệnh nhân chết trên giường bệnh, xin mời anh lập tức dừng lại loại hành vi này!”

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm sau lưng, đột nhiên cau mày, rời môi của cô, cũng đem tay phải từ bên trong quần áo của cô rút ra, dùng hai tay chống nâng thân thể của mình.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha...” Tử Thất Thất từng ngậm hô hấp, bộ dáng thống khổ.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt của cô, kinh ngạc mà nói, “Cô ấy thế nào?”

Bác sĩ trẻ tuổi đi tới bên giường, nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất, thuận thực vươn tay, thận trọng đỡ cô ngồi dậy, đem gối đầu đặt ở phía sau của cô, để cho cô khẽ nghiêng nằm, nói, “Tôi ngày hôm qua không phải đã nói cho anh biết rồi sao, phổi trái của cô ấy bị cắt bỏ một nửa, cũng không chỉ là một vết đạn bắn đơn giản, mặc dù bây giờ cô ấy không khác bình thường là mấy nhưng là khả năng hô hấp của cô ấy chỉ có ba phần tư, thậm chí ít hơn, hơn nữa cô ấy hôm qua vừa mới trải qua giải phẫu, cũng chưa hồi phục hoàn toàn, anh không đợi cô ấy bình phục mà đã làm như vậy, cô đương nhiên có thể cảm thấy đau, coi như là hô hấp như người bình thường, chỉ sợ cũng chịu không nổi được nộ hôn của anh?”

Mặc Tử Hàn nghe anh ta nói, vội vã xuống giường, đứng ở bên giường, trên

mặt lộ ra vẻ mặt áy náy.

Là anh sơ sót, là anh hưng phấn quá mức rồi, là anh không thể không chế được mình! Thật là đáng chết, anh tại sao không cẩn thận như vậy? Còn nói cái gì sẽ đúng mực, SHIT!

Tử Thất Thất từ từ vững vàng hô hấp, thân thể cũng không khó chịu nữa, thế nhưng khi thấy vị thầy thuốc trẻ tuổi trước mặt, cô khiếp sợ trùng lớn hai mắt.

“Học trưởng Bạch Trú!” Cô giật mình mở miệng.

Học trưởng?

Mặc Tử Hàn cũng chợt khiếp sợ, nghi hoặc nhìn khuôn mặt của Bạch Trú.

“Em còn nhớ rõ anh sao!” Bạch Trú mỉm cười.

“Dĩ nhiên nhớ, làm sao có thể quên!” Tử Thất Thất khẽ nâng khóe miệng mỉm cười, nhưng lại có vẻ có chút khân trương.

“A...” Bạch Trú hướng về phía cô cười khẽ, nói, “Ngày hôm qua ở trong phòng phẫu thuật nhìn thấy em, thật đúng là làm anh giật cả mình, không nghĩ tới ba năm sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau như vậy, thật là làm cho anh run sợ, thiếu chút nữa đem dao giải phẫu rút vào trong bụng em.”

“Ha ha ha...” Tử Thất Thất cũng nhẹ giọng hướng về phía anh cười, cười cười, “Học trưởng anh đang nói giỡn phải không, loại đồ vật này tại sao có thể rút trong bụng được? Sẽ chết người đấy!”

“Em yên tâm, coi như rơi đi vào, anh cũng sẽ giúp em lấy ra!”

Trên trán Tử Thất Thất xuất hiện vô số hắc tuyến!

Bị một bác sĩ chuyên nghiệp đùa kiểu này, cô một chút cũng không cảm thấy vui vẻ.

“Đúng rồi!” Bạch Trú đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Tử Hàn, nói, “Em không phải nên giới thiệu với anh một chút sao?”

Tử Thất Thất nhìn về phía Mặc Tử Hàn, lúng túng mở miệng, “Anh ấy... Anh ấy là... là... là... Bạn trai em!” Cô ấp úng nửa ngày, cuối cùng xấu hổ nặn ra ba chữ này.

“Xin chào!” Bạch Trú vươn tay về phía anh, lễ phép nói, “Tôi tên là Bạch Trú, là bác sĩ bệnh viện này, cũng là bác sĩ chủ trị của Tử Thất Thất, là khóa trước ở đại học, về sau thân thể Tử Thất Thất có chuyện gì, anh cũng có thể tới tìm tôi!”

Tử Thất Thất, Tử Thất Thất...

Anh ta gọi thật đúng là thuận miệng!

Mặc Tử Hàn khó chịu nhìn anh ta, cũng không có vươn tay, chỉ là lạnh lùng trả lời, “Xin chào, tôi tên là Mặc Tử Hàn!”

Bạch Trú mỉm cười nhìn anh, từ từ thu tay trở về, cũng không lộ ra vẻ mặt lúng túng, cảm thấy người đàn ông này rất thú vị, chỉ là cũng rất không dễ chọc, bởi vì hiện tại có ai không biết thủ lĩnh hắc đạo một đêm liền biến thành thủ lĩnh tổng giám đốc, từ hắc đến bạch, phải có tài phú lại có thể lực mạnh, chỉ là gương mặt này, rất giống gương mặt của đứa trẻ ấy, chẳng lẽ...

“Anh là cha của Thiên Tân?” Anh đột nhiên hỏi.

Mặc Tử Hàn hơi kinh ngạc, lạnh giọng mà nói, “Không sai!”

“Quả nhiên là như vậy, đứa bé kia vừa sinh ra đã rất giống anh, nhìn một cái là có thể nhận ra hai người là cha con, chỉ là có chút đáng tiếc, nó năm nay chắc đã sáu tuổi...”

“Học trưởng!”

Tử Thất Thất đột nhiên cắt đứt lời của anh, vội vàng hấp tấp mà nói, “Anh sao sáng sớm đã tới đây, hẳn không phải là tới ôn chuyện? anh tìm em có

chuyện gì không?”

“A!” Bạch Trú chợt xoay người nhìn cô nói, “Anh tới xem xem sau khi phẫu thuật em có gì bất thường không, nhưng mà bây giờ xem ra tình huống của em rất tốt, nên rất nhanh là có thể xuất viện.”

“Vậy sao, cảm ơn anh!” Tử Thất Thất mỉm cười.

“Ừ, vậy anh sẽ không quấy rầy hai người, có chuyện có thể gọi anh, đây là danh thiếp của anh, phía trên có số điện thoại của anh!” Anh nói xong, liền từ trong túi lấy ra một tấm đưa cho cô.

Tử Thất Thất nhận lấy danh thiếp, hơi gật đầu một cái, nói, “Được!”

Bạch Trú lập tức sai bước đi ra cửa phòng, nhưng là trong ánh mắt lại mang theo một điểm quái dị, thật giống như đang tính toán gì đó.

Lúc này trong phòng trở lại yên tĩnh đến lạ lùng.

Mặc Tử Hàn đứng ở bên giường, nhìn khuôn mặt của Tử Thất Thất.

Đột nhiên tầm mắt anh lạnh như băng, anh đang tức giận, tầm mắt di chuyển từ mặt của cô đến tấm danh thiếp trong tay cô, tức giận nhanh chóng vươn tay, giật lấy tấm danh thiếp trong tay cô.

“Anh... Anh làm gì đấy?” Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh.

“Không cho phép em gọi điện thoại cho hắn, không cho phép em cùng hắn liên lạc!” Mặc Tử Hàn bá đạo ra lệnh.

“Tại sao?” cô hỏi.

“Bởi vì hắn là đàn ông, cho nên không được!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất khiếp sợ.

Đây coi là đạo lý gì đó? Là đàn ông lại không được? Anh muốn đoạn tuyệt

quan hệ cùng tất cả đàn ông sao?

Hoang đường ——

Bá đạo cũng phải có giới hạn.

“Này, Mặc Tử Hàn, anh có thể hay không không cần trẻ con như vậy chứ? Anh ấy là học trưởng của em, anh làm gì mà vừa gặp đã không vừa mắt người ta? Chẳng lẽ... Anh đang ghen?” Cô oán trách hỏi.

“Không sai, anh đúng là đang ghen, không được sao?” Mặc Tử Hàn sáng khoái trả lời, gương mặt nghiêm túc.

Ghen?

Thiệt hay giả?

Anh cũng sẽ ghen sao?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, mới vừa rồi cô chỉ là nhất thời buột miệng nói ra, không nghĩ tới anh lại thừa nhận.

Anh ghen? Anh đã thích cô đến trình độ sẽ ghen?

Chợt, trong lòng của cô thật vui vẻ.

“Anh ấy chỉ cũng chỉ là học trưởng của em, anh làm gì phải ăn dấm chua, bọn em không có gì cả!” Tử Thất Thất e lệ giải thích, lúng túng khẽ cúi đầu.

“Anh chính là ghen, coi như hai người không có gì cả, anh cũng sẽ ghen, anh cho em biết Tử Thất Thất... Tất cả đàn ông ở bên cạnh em, bao gồm cả Thiên Tân, chỉ cần bọn họ đến gần em, nói với em, chạm vào em, thậm chí là nhìn em, cùng hít thở một bầu không khí với em, anh đều sẽ ghen, hơn nữa hận không thể đem tất cả đàn ông trên thế giới này sang địa cầu khác, khiến nơi này chỉ còn lại em và anh!” Mặc Tử Hàn bá đạo nói xong, giọng nói tràn đầy ý vị độc chiếm.

Tử Thất Thất nghe anh nói, trong lòng không ngừng cảm thấy hạnh phúc.

“Nếu như anh thật sự đem tất cả đàn ông sang hành tinh khác, vậy còn dư lại phụ nữ phải làm sao? Chẳng lẽ anh nghĩ một mình độc chiếm tất cả phụ nữ?”

“Dĩ nhiên không phải, anh sẽ đem tất cả phụ nữ lại đưa đi một tinh cầu khác, làm cho cả thế giới, thậm chí cả vũ trụ đều chỉ có chúng ta, anh muốn để cho mọi người cũng hâm mộ chúng ta!”

“Tư tưởng của anh thật là tà ác!”

“Em không phải là thích anh tà ác như vậy sao?”

“Em không có!”

“Em dám lặp lại lần nữa?”

“Ách... lời đã nói ra không nói lại!”

“Anh tin rằng em cũng không dám nói lần thứ hai!”

“Hừ!” Tử Thất Thất bĩu môi, gương mặt không cách nào che giấu vui mừng trong lòng.

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, đột nhiên lại nhớ lại chuyện vừa rồi, vội vàng nghiêm túc nói, “Đúng rồi, dù sao hiện tại rảnh rồi không có việc làm, không bằng em kể cho anh nghe chuyện thời đại học của em đi, bao gồm chuyện tại sao em lại quen tay bác sĩ đó, sau đó hai người xảy ra chuyện gì, kể lại rõ ràng rành mạch mà cho anh nghe!”

“À? Em vì sao phải kể chuyện của anh ấy cho anh? Em đã nói em cùng anh ấy không có chuyện gì, anh không phải tin tưởng em sao?” Tử Thất Thất cau mày chất vấn.

“Anh tin tưởng em, nhưng mà anh cũng muốn biết, anh muốn biết tất cả về em, cho nên em nhất định phải nói cho anh nghe, đây là mệnh lệnh!”

Tử Thất Thất buồn bực trợn mắt lên một chút, thỏa hiệp mà nói, “Nói thì nói, dù sao cũng không có gì!”

“Thế mới ngoan nha, nói đi...”

Tử Thất Thất đầu tiên là thở dài, sau đó nói đơn giản, “Thật ra thì anh ấy là bạn trai của Tiểu Lam, em qua Tiểu Lam, quen biết anh ấy!”

Tiểu Lam?

Phương Lam?

Mặc Tử Hàn nghe thấy cái tên, chân mày không khỏi nhíu lên.

Tử Thất Thất không chú ý tới biến hóa trên mặt của anh, nói tiếp, “Mặc dù bọn họ chỉ lui tới một ngày, thế nhưng tuyệt đối là một đoạn nghiệt duyên!”

“Lui tới một ngày? Nghiệt duyên?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Ai... Tóm lại một lời khó nói hết, chuyện của người khác em không tiện nói nhiều, anh cũng không cần hỏi!”

“Sau đó?”

“Sau đó? Sau đó cái gì?” Tử Thất Thất giả bộ, mặt nghi ngờ hỏi.

“Em không cần giả bộ ngu ngốc, anh đang hỏi em, sau đó em cùng hắn xảy ra chuyện gì?” Mặc Tử Hàn gương mặt nghiêm túc, bộ mặt quyết tâm phải hỏi đến tận cùng.

“Chuyện gì cũng không có, chỉ có thể thôi!” Tử Thất Thất trả lời.

“Hai người về sau cũng không có gặp lại sao?”

“Không có a, em sao lại muốn cùng bạn trai cũ của Tiểu Lam gặp mặt? Không phải thật kỳ quái sao? Đương nhiên là có thể tránh liên tránh, có thể không thấy liền không thấy!”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật, em sao phải gạt anh?”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm gương mặt của cô, cảm giác cô lại giấu giếm cái gì đó. Nếu như bọn họ thật sự là quan hệ lạnh nhạt như vậy, vừa rồi tại sao lại biểu hiện thân mật như vậy? Hơn nữa lúc này khi Bạch Trú muốn nói gì đó với cô, cô lại đột nhiên cắt đứt lời của hắn, xem ra... Bọn họ tuyệt đối không chỉ là quan hệ bình thường như vậy, nếu nói như Mặc Thiên: chẳng lẽ hai người bọn họ có JQ?

Âm thầm, anh vò nát tấm danh thiếp bỏ vào trong túi, giấu ở trong túi áo mình.

Anh nhất định phải làm rõ ràng chuyện này.

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt hoài nghi của anh, trong lòng hơi có chút bất an.

Hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ gặp lại Bạch Trú ở đây, càng không nghĩ tới anh sẽ trở thành bác sĩ chủ trị của cô. Lần này nên làm cái gì? Cô còn phải ở nơi này bao lâu?

Thật muốn lập tức liền rời khỏi nơi này...

Phòng làm việc

Sau khi Bạch Trú ra khỏi phòng bệnh của Tử Thất Thất, liền trực tiếp trở về phòng làm việc của mình, anh mới vừa mở cửa phòng làm việc thì ngay lập tức thấy Mặc Thâm Dạ ngồi ở trước bàn làm việc của anh, tựa hồ đợi anh thật lâu.

“Thật là khách quý nha, Mặc đại thiếu gia luôn luôn chỉ biết viếng thăm phòng ngủ của phụ nữ, lại có thể biết ngồi ở trong phòng làm việc của tôi, thật là làm cho tôi cảm thấy vinh hạnh!” anh châm chọc nói xong, ngồi xuống

ghế, đối mặt với cậu ta.

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt anh, oán trách mà nói, “Tôi chính là cố ý tới cảm tạ anh, anh không phải là muốn dùng cách này để lấy tôi làm trò cười chứ?”

“Nói cảm ơn? Còn là cố ý hay sao? Oh... my, god! Người này là bị bệnh sao? Hơn nữa khẳng định bệnh không nhẹ, có cần hay không tôi giới thiệu bác sĩ khoa thần kinh cho anh?” Bạch Trú khoa trương, trợn to hai mắt nhìn anh, giống như đang nhìn thấy vật thể lạ.

Khóe miệng Mặc Thâm Dạ hơi co quắp, duy trì nụ cười nhàn nhạt, đè nén ý muốn phản kích của mình, nhẹ giọng nói, “Tóm lại... Cảm ơn anh đã cứu cô ấy! Tôi chỉ muốn nói với anh một câu này, như vậy tôi đi trước!” Anh nói xong, liền đứng lên.

“Cô ấy? Anh đang nói tới người nào? Tử Thất Thất sao?” Bạch Trú nghi ngờ hỏi.

“Là cô ấy!” Mặc Thâm Dạ đưa lưng về phía anh ta trả lời.

“Thật là ly kỳ, anh tại sao quan tâm cô ấy như vậy? Coi như cô ấy là phụ nữ, là một mỹ nhân cũng không thể khiến anh hạ mình cảm ơn tôi như vậy chứ? Chẳng lẽ... Anh yêu cô ấy?”

Chương 189: Bí mật giữa Tử Thất Thất và Bạch Trú!

Mặc Thâm Dạ đột nhiên trầm mặc.

Anh từ từ quay người lại, từ trên cao nhìn xuống, trên mặt không có một tia lưu luyến biến mất hầu như không còn, tiếp theo che lên một khuôn mặt lạnh như băng, hai mắt anh, chăm chú nhìn anh ta, nói, “Ở trong thế giới của tôi, phụ nữ tôi thích có thể vô số, nhưng là có thể để cho tôi dùng từ ‘yêu’, cũng chỉ có một, cô ấy cũng không phải Tử Thất Thất.”

“Vậy thì thật là kỳ quái, anh đã không yêu cô ấy, như vậy tại sao muốn quan tâm cô ấy như vậy? Anh đối với cô ấy...” Bạch Trú hơi dừng lại một chút, hai mắt từ từ nâng lên, chống lại tầm mắt của anh, nói tiếp, “Có ý đồ gì!”

“Không có ý đồ gì!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

“Không có ý đồ, cũng không phải là người yêu, anh thật đúng là làm cho tôi hồ đồ, anh rốt cuộc coi Tử Thất Thất là gì?” Bạch Trú khẽ cau mày, hết sức không hiểu.

“Tôi coi cô ấy là ai có quan hệ gì? Anh cũng không phải là lần đầu tiên cùng người trong hắc đạo giao thiệp, anh nên rất rõ ràng, không nên hỏi thì không nên hỏi, không nên biết cũng không cần biết, nếu như muốn sống được lâu một chút, sẽ phải học được không nghe, không nói, không hỏi, lại càng không muốn đi tò mò, bởi vì biết càng ít... Sẽ sống càng lâu!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng nói xong, ngôn ngữ lộ ra nồng đậm uy hiếp.

Bạch Trú khẽ cười nhạt nhìn anh ta, không có một chút sợ, nhưng là có thể làm cho anh ta nghiêm túc nói ra những lời này, anh ít nhiều gì cũng sẽ có chút kinh hãi.

“Thật ra thì tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, dù sao tôi cũng

quen biết Tử Thất Thất, về tình về lý tôi cũng nên quan tâm tới cô ấy một chút!”

“Anh biết Tử Thất Thất?” Mặc Thâm Dạ hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, cô ấy là học muội thời đại học của tôi, chỉ là ở năm thứ hai đại học vì việc mang thai mà phải bỏ học, thật ra thì trước năm thứ hai tôi cũng không biết cô ấy, chỉ là thông qua một người quen của cô ấy, lúc ấy mới biết cô ấy là khóa sau của tôi.” Anh nhẹ giọng tự thuật.

“Một người?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ.

“Không sai, là khóa sau của tôi, cô ấy là Phương Lam, anh biết cô ấy không?”

Phương Lam?

Lúc nghe thấy cái tên đó, trên mặt Mặc Thâm Dạ xuất hiện biểu hiện kinh ngạc tột độ, nói không ra lời, là vui mừng hay là lo lắng, tóm lại là có rất nhiều cảm xúc bao trùm anh, nhưng chỉ sau ba giây anh liền khôi phục lại một vẻ mặt lạnh băng, phủ định nói, “Tôi không biết cô ấy!”

“A, là như thế sao!” Bạch Trú hơi hốt trả lời, nhưng là trong lòng đã xác định hai người nhất định biết nhau, hơn nữa còn là một mối thâm giao chưa dứt.

Bọn họ sẽ là quan hệ thế nào đây?

Thật đúng là làm cho người khác tò mò...

“Không có vấn đề gì chứ? Tôi đi đây, giúp tôi chăm sóc thật tốt Tử Thất Thất!” Mặc Thâm Dạ nói xong, lại một lần nữa xoay người.

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy!”

...

Mặc Thâm Dạ sai bước đi ra khỏi phòng làm việc của Bạch Trú, đi ra khỏi

bệnh viện, lúc đi ngang qua phòng bệnh của Tử Thất Thất, anh hơi dừng lại một chút, quay đầu nhìn xuyên qua cửa sổ, loáng thoáng nhìn bên trong phòng bệnh.

Hai người bọn họ giống như rất vui vẻ, thật cao hứng, hơn nữa... Vô cùng hạnh phúc!

Khóe miệng không tự chủ từ từ nâng lên, anh nhàn nhạt nói năm chữ, “Thật hâm mộ các người...”

Lúc nào thì mình cũng có thể có hạnh phúc chân chính đây?

Cảm giác ngày đó đối với anh mà nói sẽ không bao giờ quên được...

Liên tiếp qua bảy ngày

Vết thương sau lưng Tử Thất Thất đã từ từ khép lại, nhưng vết thương cũng không lập tức chuyển biến tốt, cho nên cô vẫn không thể ra viện, nhưng lại có thể xuống giường đi lại chút ít.

Sáng sớm

Tử Thất Thất ngồi ở trên giường, Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, hai người cùng ăn sáng.

“Há mồm... A...” Mặc Tử Hàn dùng thìa xúc một muỗng cháo, đưa đến miệng Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất buồn buồn cau mày, nhìn bộ dáng thích thú của anh, phiền não mà nói, “Tự em có tay có chân, em có thể tự ăn đồ, anh không cần phải coi em như trẻ nít chứ?”

Trong bảy ngày này, mỗi ngày bốn bữa cơm, sớm trưa tối cộng thêm ăn khuya, tổng cộng 28 bữa ăn, Mặc Tử Hàn mỗi một lần cũng dùng thìa xúc từng miếng cho cô ăn, vừa bắt đầu, thật rất ngọt ngào, vô cùng ngọt ngào,

cảm giác mình giống như là lên thiên đường, hoàn toàn được anh cưng chiều, nhưng là một lúc sau, cô lại cảm giác mình giống như là một đứa trẻ chưa trưởng thành, Mặc Tử Hàn thật giống như là rất thích thú, hoàn toàn thích thú, hơn nữa không để cho cô đụng bất kỳ một cái bát đĩa nào, nếu như muốn dùng bữa, sẽ phải nói với anh ‘em muốn cái này’, nếu như muốn ăn cơm, liền há to mồm nói ‘a...’, trời ơi... cô điên rồi, tại sao cuộc đời của cô lại trở thành như vậy?

“Há mồm... Nhanh lên một chút...” Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý tới ánh mắt oán trách của cô, tiếp tục nghiêm túc đem cơm đưa đến bên miệng của cô.

Tử Thất Thất buồn bực, từ từ mở miệng.

Mặc Tử Hàn đem thìa cơm đưa vào trong miệng của cô, sau đó lại tiếp tục xúc thức ăn, vừa nói, “Tử Thất Thất, chúng ta sinh một đứa nữa đi!”

“Phốc ——” Tử Thất Thất mới vừa muốn nuốt xuống cơm, đột nhiên từ trong miệng phun ra, chính xác phun vào mặt Mặc Tử Hàn.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Cô ho kịch liệt, thân thể chấn động khiến ngực trái hơi đau đớn.

Mặc Tử Hàn vội vàng cầm cốc nước trên bàn đưa cho cô.

Tử Thất Thất uống hai ngụm, lấy tay vuốt vuốt trước ngực của mình, sau đó ổn định hơi thở, quay đầu nhìn bộ mặt dính hạt cơm của Mặc Tử Hàn.

“Thật... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi... Em không phải cố ý, anh làm em sợ hết hồn, sau đó em... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” cô không ngừng nói xin lỗi, vội vàng cầm lấy khăn giấy, vội vàng hấp tấp lau cho hắn.

Mà Mặc Tử Hàn lại hoàn toàn không quan tâm đến mặt của mình, vô cùng nghiêm túc bắt được hai tay của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mình, lại một lần nữa nói, “Chúng ta lại sinh một đứa nhỏ đi, có được hay không?”

Gò má Tử Thất Thất đột nhiên đỏ bừng.

“Làm sao anh đột nhiên nói tới chuyện này?”

“Bởi vì lúc em mang thai Thiên Tân, anh không có chăm sóc được cho em, lúc em sinh con anh cũng không ở bên em, lúc Thiên Tân ra đời anh cũng không làm tròn trách nhiệm của một người cha, cho nên anh muốn bồi thường em, cũng là có chút ý đồ riêng muốn thể hiện cảm giác của một người chồng cảm giác được làm cha.” Mặc Tử Hàn nói xong, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Nhưng là...

Tử Thất Thất đang phân vân, nói, “Em thấy anh chỉ là có một phần suy nghĩ này phần còn lại là do muốn thỏa mãn ham muốn phải không?”

Mặc Tử Hàn đột nhiên rối rắm, cau mày.

“Anh rất nghiêm túc nói chuyện với em, em có thể hay không cũng nghiêm túc một chút?”

“Em cũng rất nghiêm túc a, chẳng lẽ anh dám nói anh không phải là nghĩ như vậy?”

“Anh... Anh...” Mặc Tử Hàn mở to miệng muốn phản bác, nhưng cũng đột nhiên á khẩu.

Đúng vậy, anh thừa nhận, anh là nghĩ như vậy, bản thân là một người đàn ông khỏe mạnh, anh có suy nghĩ tới chuyện này không phải rất bình thường sao? Nếu không nghĩ tới mới chính là một người đàn ông không bình thường? Nhưng tại sao cô luôn ở thời điểm lãng mạn nhất, đột nhiên liền dội cho anh một chậu nước lạnh, khiến không khí trong nháy mắt giảm xuống, ít nhất cô cũng nên giống như nữ nhân bình thường khác, hơi nhăn nhó một chút, xấu hổ một chút, lãng mạn một chút?

Ai...

Anh đang trong lòng thật sâu than thở.

Mà Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh, nhưng trong lòng thì không ngừng cười trộm.

Cô là cố ý!

Ai bảo anh nhiều ngày như vậy vẫn khi dễ cô, nếu như không trả thù anh, cô không phải là Tử Thất Thất có thù phải trả rồi, chỉ là...

“Chuyện đùa nhỏ tính sao...” Cô cố ý kéo dài thanh âm này, trêu chọc người khác.

Quả nhiên, Mặc Tử Hàn lập tức mắc câu.

Hai mắt anh trong nháy mắt bóng loáng, nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt mong đợi của anh, khẽ xấu hổ nói tiếp, “Chờ em xuất viện, chúng ta thương lượng!”

“Vậy là em đồng ý?” Mặc Tử Hàn vui mừng nói.

“Em là nói sẽ thương lượng, anh nghe không ra sao?”

“Được, anh hiểu, chờ sau khi em xuất viện, chúng ta liền bắt đầu cố gắng tạo người... Là con trai hay con gái thì tốt nhỉ? Nếu không một đôi Long Phượng cũng tốt lắm!” Mặc Tử Hàn tự mình say mê nói, hoàn toàn đem lời của cô trở thành gió bên tai.

Tử Thất Thất nhíu lại hai hàng lông mày, nhưng cũng từ từ đem chân mày giãn ra, sau đó nhìn đồng hồ đặt ở trên tủ đầu giường, nói, “Anh hôm nay không phải đi làm sao? Đi nhanh một chút đi, sẽ tới trễ!”

Vừa nghe đến đi làm, vẻ mặt vui vẻ của Mặc Tử Hàn, liền thay đổi lạnh như băng.

Vốn là muốn đem tất cả mọi chuyện cũng giao cho thủ hạ đi làm, nhưng là quản lý công ty không giống quản lý tổ chức, nhất là công ty của anh mới

vừa thống nhất, có rất nhiều rất nhiều chuyện đều muốn dựa vào anh đến xử lý, cho nên anh mỗi ngày đều phải đi làm, mà lúc này anh có chút hối hận khi sai Kim Hâm đi bắt Phương Lam, bởi vì nếu như có anh ta, như vậy cả công ty cũng có thể an tâm giao cho anh ta.

Phiền nào!

Anh hơi chau mày, sau đó lạnh lùng nói, “VẬY anh đi làm, em ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi, chờ anh trở lại!”

“Ừ, được!” Tử Thất Thất thuận theo gật đầu.

Mặc Tử Hàn lưu luyến từ giường đứng lên, cũng không có vội vã ra khỏi phòng, mà là rướn cổ lên, nhắm hai mắt, nói, “Hôn anh!”

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, lòng khản trương lại bắt đầu rầm rầm rầm rầm nhảy Popcorn...

Từ ngày thứ hai vào ở bệnh viện này, sau lần hôn cô đến thiếu chút nữa hít thở không thông, anh cũng không hôn cô nữa, ngược lại là bắt cô chủ động hôn anh, hơn nữa hẳn tuyệt đối sẽ không lộn xộn, mặc cho cô hôn anh, nhưng là chuyện này ngày nào cũng diễn ra, ngày nào cũng phải hôn, giống như anh giúp cô lấy nước, giúp cô ăn cơm...còn có lúc rời đi, lúc trở lại, buổi sáng khi tỉnh lại, buổi tối lúc ngủ, ngay cả có lúc anh nhàm chán, cũng đều muốn cô hôn anh... miệng cô cũng mau hôn đến sưng lên.

“Nhanh lên một chút, nếu không anh thật sự tới trễ rồi!” Mặc Tử Hàn thúc giục, hiển nhiên đã phải đợi đến không bình tĩnh rồi.

Tử Thất Thất nhìn anh khép chặt hai mắt, sau đó lại nhìn môi của anh, mặc dù đã không phải lần đầu tiên, nhưng là vẫn sẽ không khỏi khản trương, hơn nữa vừa nghĩ tới đôi môi của anh chỉ có cô có thể chạm vào, cô càng thêm khản trương, trái tim càng thêm không ngừng loạn nhịp.

Cô từ từ đến gần môi của anh, từ từ đụng vào môi của anh, môi của anh thật giống như vĩnh viễn cũng man mát lạnh lạnh, giống như là bông tuyết rơi vào trên tay hòa tan, rất thoải mái, lại để cho cô rất lưu luyến...

Ba giây sau, Tử Thất Thất đột nhiên rời khỏi môi của anh, đỏ mặt nói, “Tốt lắm, hôn qua, anh có thể đi!”

Mặc Tử Hàn từ từ mở hai mắt, nhìn đôi môi phấn hồng của cô.

Không đủ, không đủ, không đủ...

Anh còn muốn hôn sâu hơn, anh còn muốn thời gian hôn dài hơn, anh muốn không phải loại hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước này... Vào giờ phút này, nửa thân dưới của anh giống như đang kêu gào anh nhào tới cô, nặng nề đè cô ở phía dưới, tận tình yêu cô, nhưng là lý trí cũng đang không ngừng tự nói với mình, không thể làm như vậy, không thể làm như vậy, ít nhất không thể hiện tại là...

Thật là đáng chết!

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Rõ ràng cô ở trước mắt của mình, rõ ràng vươn tay đến liền có thể đụng, nhưng là anh lại nhất định phải nhẫn nại.

Hô...

Anh âm thầm thở ra một hơi, sau đó lạnh lùng nói, “Anh đi đây!”

Nói xong, anh liền xoay người sải bước vội vã đi ra khỏi phòng.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng của anh, nhìn anh đem cửa phòng mở ra, nhìn anh một bước đi ra cửa phòng, đột nhiên miệng không kiềm chế nói, “Đi đường cẩn thận!”

Hai chân Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, trong lòng tràn đầy ấm áp, khoe miệng từ từ nâng lên.

“Ừ!” Anh nhẹ giọng đáp lại, sau đó bước ra khỏi phòng, đem cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đóng lại.

Bên trong gian phòng trong nháy mắt yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Tử Thất Thất.

Chợt, cô chậm rãi cúi đầu, chân mày hơi nhíu lên.

Theo quy luật mấy ngày nay, anh 9h sáng rời khỏi bệnh viện, buổi chiều bốn giờ lại trở lại, mười hai giờ trưa sẽ gọi một cú điện thoại cho cô, trước khi trở về có thể còn gọi cho cô một cuộc, dĩ nhiên anh cũng sẽ không định giờ gọi điện thoại cho cô, nhưng là mỗi cuộc điện thoại sẽ cách xa nhau nửa giờ trở lên, như vậy đã nói lên, cô hiện tại có ước chừng nửa giờ thời gian đi làm chuyện của mình.

Đủ!

Đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt của cô tràn đầy ý chí chiến đấu, đôi tay đem chần vén lên, sau đó đi xuống giường...

...

Trong phòng làm việc

Bạch Trú mặc chiếc áo bác sĩ nho nhã ngồi ở bên trong bàn làm việc, nghiêm túc hai mắt nhìn chằm chằm tài liệu bệnh nhân trên bàn, cẩn thận nhìn từng chữ cái.

Đột nhiên...

“Cốc, Cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt yên tĩnh bên trong phòng làm việc, nhưng lại không cắt đứt đôi mắt nghiêm túc của Bạch Trú.

“Vào!”

Anh nhẹ nhàng lên tiếng, tiếp tục xem tư liệu bệnh nhân.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Tử Thất Thất trong bộ quần áo bệnh nhân đứng ở cửa văn phòng, cô nhìn đáng vẻ vùi đầu vào tài liệu của Bạch Trú, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, sau đó bước từng bước đi từ từ đến trước bàn làm việc.

“Anh rất giống trước kia, lúc đang chuyên tâm nghiên cứu sẽ không nhìn đi nơi khác, chỉ biết nhìn tài liệu trong tay!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Bạch Trú đột nhiên cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt của Tử Thất Thất.

“Sao em lại tới đây? Thân thể của em vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục, nên nằm ở giường nghỉ ngơi mới đúng!” Bạch Trú vẻ mặt kinh ngạc từ từ chuyển thành dịu dàng, đem văn kiện trên bàn từ từ khép lại.

“Em có chút chuyện muốn nói với anh, nói xong em liền đi về nghỉ!” Tử Thất Thất tiến lên một bước, gương mặt nghiêm túc.

“Em muốn nói gì?” Anh hỏi.

“Em muốn anh đồng ý em, trước mặt của Mặc Tử Hàn không nói lung tung!”

“Nói lung tung? cái gì gọi là nói lung tung đây?” Anh hỏi ngược lại.

Chân mày Tử Thất Thất nhíu lại, lạnh lùng nói, “Anh rất rõ là em có ý gì, hơn nữa em tin tưởng anh nhất định sẽ đồng ý em!”

“Tại sao? Tại sao tin tưởng anh?”

“Bởi vì anh không phải một người thích lo chuyện bao đồng!” Tử Thất Thất kiên định.

“A...” Bạch Trú cười khẽ, nói, “Em hiểu rất rõ anh, không sai, anh không có ý định tố cáo việc kia cho bất luận kẻ nào, cho nên em hãy yên tâm đi, anh cái gì cũng sẽ không nói!”

“Cám ơn!” Tử Thất Thất an tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Không cần khách khí, vốn là chúng tôi làm thầy thuốc sẽ phải giữ bí mật bệnh tình của bệnh nhân, cho nên đây cũng là trách nhiệm của anh, chỉ là... Như vậy thật sự không sao? Em vẫn phải giấu giếm anh ta sao?”

“Anh không không cần quản, em tự có tính toán!”

“A... Được!” Bạch Trú không hỏi tới nữa.

“Vậy em đi về trước!” Tử Thất Thất hơi cúi đầu.

“Ừ!”

Bạch Trú nhẹ nhàng lên tiếng, hai mắt nhìn cô xoay người đi ra cửa phòng, lại cực kỳ trùng hợp, lúc cô đóng cửa phòng làm việc đồng thời, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Anh nghi ngờ lấy di động, nhìn trên màn hình là số điện thoại lạ.

Là ai đây?

Chương 190: Phương Lam ra sân... Chấn động toàn trường...

Bạch Trú nhìn dây số lạ, hơi do dự một chút, sau đó ấn nghe rồi đặt bên tai:

“Alô?” Anh nhẹ nhàng phát ra âm thanh.

“Bác sĩ Bạch, anh khỏe chứ!”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm lạnh như băng của Mặc Tử Hàn, Bạch Trú hơi kinh ngạc.

Thật trùng hợp? Tử Thất Thất vừa mới đi khỏi, bên này liền gọi điện tới?

“A khỏe, Mặc tiên sinh, tìm tôi... Có chuyện gì sao?” Anh khẽ hỏi.

“Thất Thất cô ấy vừa mới đi tìm anh đúng không? Cô ấy có phải nói với anh cái gì?”

“Làm sao anh biết cô ấy tới tìm tôi? Anh phải người giám sát cô ấy?”

“Tôi chỉ đang bảo vệ cô ấy!”

“A...” Bạch Trú khẽ cười, “Dưới tình huống không được người đó đồng ý mà tự phái người bảo vệ, đây hình như là biến tướng của việc giám sát chứ hả?”

“Cái này không cần anh quan tâm, anh chỉ cần nói cho tôi biết, cô ấy nói với anh những gì?” Thanh âm Mặc Tử Hàn càng ngày càng lạnh như băng, hơn nữa hàm ý uy hiếp càng ngày càng nặng, giống như anh ta mà không nói hết toàn bộ lời của Tử Thất Thất thì anh sẽ đem anh ta ra băm thây vạn đoạn.

Nhưng Bạch Trú cũng đã sớm miễn dịch với những lời uy hiếp đó.

Vẻ mặt anh thông dong, khỏe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, sau đó nhẹ giọng nói, “Rất xin lỗi, tôi không thể nói cho anh biết!”

“...” Trong điện thoại đột nhiên trầm mặc vài giây, mà khi thanh âm của Mặc Tử Hàn lại một lần nữa truyền đến, nhưng lại âm trầm giống như hung linh, “Anh cũng rất rõ kết quả làm trái ý tôi rồi chứ?”

“Đương nhiên!” Anh trả lời.

“Vậy thì đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi, nói đi...”

“Cái này...” Bạch Trú cố ý kéo dài thanh âm, sau đó nói, “Tôi thật sự không thể nói cho anh biết, bởi vì tôi đã đồng ý Thất Thất, sẽ không nói lung tung gì với anh, nhưng mà... Vì an toàn của bản thân tôi, tôi chỉ có thể nhắc nhở anh một câu, đừng chỉ quan tâm lớn, nhỏ cũng rất trọng yếu!”

Lớn? Nhỏ?

“Anh có ý gì?” Mặc Tử Hàn khó hiểu hỏi.

“Tôi không thể nói nhiều với anh nữa, tự anh suy nghĩ đi, kỳ thật chỉ cần anh lưu ý hai mẹ con, có thể phát hiện, bọn họ... Rốt cuộc giấu anh chuyện gì!” Bạch Trú nói xong liền kết thúc cuộc gọi, “Tôi chỉ nói được đến đây, gặp lại sau!”

Nói xong anh liền cúp điện thoại, tiếp tục mở tài liệu trên bàn, chăm chú nhìn, nhưng chân mày khẽ chau lên, có chút đặng trí.

Những câu anh mới nói kia, không biết có được tính là “nói lung tung” không đây?

Ai... Quên đi!

Nói thì cũng đã nói, để anh lăm mồm một lần này.

Tập đoàn King

Văn phòng tổng giám đốc

Chân Mặc Tử Hàn vừa mới đi tới bàn làm việc, điện thoại của Bạch Trú liền cúp.

Anh tiện tay đặt điện thoại trên bàn, sau đó mày nhíu lại, bắt đầu trầm tư.

Anh ta nói không thể chỉ quan tâm lớn, nhỏ cũng rất trọng yếu, sau đó lại bảo hẩn lưu ý mẹ con hai người, như vậy hẩn rất rõ ràng rồi, nếu nói nhỏ, thì chính là Mặc Thiên Tân, chẳng lẽ bí mật Tử Thất Thất giấu diếm có liên quan với Thiên Tân? Nếu như vậy thì trên người Thiên Tân thì có chuyện gì chứ? Hơn nữa chuyện này thần thần bí bí, chỉ có Bạch Trú biết, mà hẩn lại là bác sĩ, như vậy trực tiếp làm cho anh liên tưởng đến chính là... Bệnh!

Trên người Thiên Tân không phải là có bệnh gì chứ? Sẽ không phải nó...

“Không, không, không...” Anh liên tục phủ nhận, sắc mặt nháy mắt trở nên kích động nói, “Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng...”

Anh muốn đem chuyện này điều tra tỉ mỉ rõ ràng... Nhất định phải điều tra rõ ràng!

Anh vô cùng bất an ngồi trên ghế, tâm tình cực kỳ trầm trọng, nhưng mà đột nhiên...

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của anh, khiến anh tỉnh lại.

“Vào đi!” Anh lạnh giọng.

Cửa phòng làm việc chậm rãi mở ra, nữ thư ký xinh đẹp ngoài cửa tiến vào, đứng ở trước bàn làm việc. Cô đầu tiên là cung kính khẽ khom lưng, sau đó dùng hai tay đặt một thiệp mời màu trắng lên bàn, nói, “Tổng giám Đốc Mặc, đây là Chủ tịch Bách của tập đoàn Rich cho người đưa tới vào sáng nay, anh

ta nói nhất định phải để anh tự mình xem qua!”

Tập đoàn Rich?

Bách Vân Sơn?

Chân mày Mặc Tử Hàn đột nhiên chau lên, vươn tay cầm thư mời mở ra.

“A...” Anh đột nhiên cười khẽ, sau đó lạnh lùng nói, “Cô ra ngoài đi!”

“Vâng!” Mỹ nữ thư ký lập tức cúi đầu, sau đó lui ra khỏi phòng.

Mặc Tử Hàn khép thư mời trong tay lại, tùy ý đặt lên bàn.

Không nghĩ tới anh còn chưa có đi tìm hắn ta nói chuyện nước Anh lần trước, hắn ta lại bày Hồng Môn Yến mời anh, thật đúng là có can đảm, xem ra anh không đi một chuyến thì không được rồi.

Biệt thự nhà họ Bách

“Cộc cộc cộc... Cộc cộc cộc... Cộc cộc cộc...”

Sáng sớm, cửa phòng Bách Hiên đã bị người gõ dồn dập, quả thực chính như thiên lôi giáng xuống.

“Ai đó hả?” Bách Hiên đứng ở trước gương, vừa không nhanh không chậm sửa sang lấy quần áo, vừa lớn tiếng hỏi.

“Là tôi, mau mở cửa, xảy ra chuyện lớn!” Ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm bình tĩnh của Phương Lam.

Bách Hiên đột nhiên chau chặt chân mày, thở dài thật sâu.

Chuyện lớn?

Cô ta thì có chuyện lớn gì?

Nếu quả thật xảy ra chuyện lớn, thanh âm của cô ta còn có thể bình tĩnh như vậy?

Anh có chút buồn bực quay đầu nhìn cửa phòng, sau đó bất đắc dĩ bước về phía cửa, cuối cùng mở cửa ra, nhìn khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời vạn năm vẫn rực rỡ kia.

“Xảy ra chuyện lớn gì?” Anh hỏi.

“Hắc hắc hắc...” Phương Lam cười phi thường tà ác, hơn nữa còn ẩn chứa một cỗ hàm súc vui sướng khi người gặp họa, nói, “Anh có xem báo ngày hôm nay chưa?”

“Tôi vừa mới dậy, đương nhiên là vẫn chưa!” Bách Hiên trả lời.

“Vừa mới dậy? Đã mười giờ rồi, anh là heo hả?”

“Tôi bảy giờ sáng mới về, chỉ ngủ có ba giờ!”

“A... Thì ra không phải là heo, là tiểu ong mật chăm chỉ nha, nhưng mà tiểu ong mật chăm chỉ như anh thật đúng là đáng thương, đến đến, tỷ tỷ đưa báo cho mà đọc, đảm bảo dọa cậu em nhảy dựng!” Phương Lam nói xong liền đưa báo vào tay anh.

Bách Hiên nhận lấy tờ báo, sau đó mở ra xem liền trừng to hai mắt.

Toàn bộ trang báo đều là ảnh chụp của anh với Hạ Thủy Ngưng, hơn nữa còn là chụp hình kết hôn, phía trên còn ghi bọn họ ba ngày sau cử hành tiệc đính hôn ở khách sạn Rich.

Đính hôn?

“Đây... Đây là có chuyện gì?” Anh giật mình hỏi.

“Không phải rành rành ra đây sao, chiêu này của ba anh gọi là “tiền trăm hậu

tấu”, ông ta muốn cho toàn bộ người trên thế giới biết Hạ Thủy Ngưng là vị hôn thê của anh, như vậy anh nhất định phải kết hôn với cô ta, bởi vì mặt mũi của nhà họ Bách mà anh không thể hủy bỏ hôn ước, cho nên ông ta đang nói cho anh biết, cô con dâu này ông ta nhất định phải có, mặc kệ dùng biện pháp gì, anh đều phải lấy cô ta!” Phương Lam phân tích hết sức chính xác, hoàn toàn nói trúng tâm tư Bách Vân Sơn.

Bách Hiên nghe những lời này, hai mắt nhìn chăm chăm tờ báo trong tay, hai tay nắm chặt vò nát tờ báo.

Ông ta làm sao có thể làm vậy chứ? ông ta sao có thể quyết định chuyện này? Hơn nữa tấm ảnh này ở đâu ra? Anh lúc nào thì chụp tấm ảnh này? Chẳng lẽ là ảnh ghép? ông ta dĩ nhiên còn làm đến mức độ này?

“Roẹt - -”

Anh xé tờ báo thành hai nửa, sau đó ném xuống đất, đi nhanh xuống dưới lầu.

Phương Lam liếc nhìn hai nửa báo vút trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của anh, thở dài thật sâu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tại sao lại cảm thấy anh ta đáng thương vậy chứ? Tuy rằng anh ta có ba có mẹ có tiền có thế, nghĩ muốn cái gì đều dễ như trở bàn tay, nhưng so sánh lại, cô một người không cha mẹ không tiền không thế lại sống vui vẻ hơn anh ta rất nhiều, nếu thân phận hai người đổi cho nhau, nếu cuộc sống của cô bị một người khác hoàn toàn thao túng trong tay, vậy thì cô thà chết... Cũng không muốn bị người khác điều khiển!

...

Phòng khách lầu một

Bách Vân Sơn ngồi ở trên ghế sa lon, một bên thưởng thức trà, một bên đọc tin tức trên báo, khoe miệng vừa lòng khê nhếch, tâm tình cực kỳ vui vẻ, nhưng mà đột nhiên...

“Ba!”

Bách Hiên đứng ở trước mặt của ông, nhìn chăm chăm tờ báo trong tay ông hét lên, “Đây là có chuyện gì? Đính hôn là thế nào?”

Khóe miệng mỉm cười của Bách Vân Sơn đột nhiên thu hồi, không nhanh không chậm đặt chén trà lại bàn, sau đó khép tờ báo trong tay lại, nói, “Mới sáng sớm mà hô to gọi nhỏ thì còn ra thể thống gì nữa? Còn thái độ con là thế nào? Là đang chất vấn ba sao? Hay là đang tra hỏi ba?”

“Con chỉ muốn ba nói cho con biết, đây là có chuyện gì?” Bách Hiên đề thanh âm lại, nhưng tức giận trên mặt không có giảm bớt.

Bách Vân Sơn trấn định ngược mắt nhìn đôi mắt tức giận của anh, bình tĩnh nói, “Cái gì mà chuyện gì? Con không phải đã đồng ý ba sẽ kết hôn với Thủy Ngưng rồi sao? Ba thả tin tức ra thì có gì mà không đúng? Có phải là... Con vẫn còn gặt ba, con căn bản không có ý định muốn kết hôn?”

“...” Bách Hiên nháy mắt ngậm miệng.

Anh đúng là đã đồng ý chuyện kết hôn, nhưng khi đó anh bởi vì cấp bách muốn gặp Tử Thất Thất, cho nên mới nóng vội đồng ý, hơn nữa anh còn nói một tháng sau trực tiếp cử hành hôn lễ, còn nói không cần cử hành nghi thức đính hôn, nhưng hiện tại...

“Ít nhất, ba cũng nên nói cho con biết một tiếng!” Thanh âm của anh lại giảm thấp xuống rất nhiều.

“Báo cho con thì như thế nào? Chẳng lẽ con làm được gì, còn phải có sự đồng ý của con mới được hả?”

“Ba nói cái gì?” Bách Hiên vẻ mặt hoang đường nhìn ông, thanh âm bỗng đề cao, hét lên nói, “Bây giờ là con muốn đính hôn, mà không phải ba, chẳng lẽ ba không nên hỏi qua con sao? Chẳng lẽ ba không thể thương lượng trước với con được sao? Ba dựa vào cái gì quyết định chuyện hôn nhân của con, ba dựa vào cái gì tự tiện quyết định việc của con...”

“Chỉ bằng việc tôi là chủ nhân duy nhất của nhà họ Bách!” Bách Vân Sơn cắt

đứt lời anh, hùng hồn trả lời, cũng nói tiếp, “Chỉ bằng việc anh là con trai của Bách Vân Sơn này, cho nên mọi chuyện của anh đều sẽ do tôi quản, anh chỉ cần làm theo là được, căn bản không cần phải thương lượng với anh, cũng không cần phải hỏi anh!”

Bách Hiên nghe những lời này, trong lòng giống như vạn tiễn xuyên tâm, không chỉ là đau đớn, mà trái tim sắp chết...

Đây là ba anh, đây là người sinh ra vẫn luôn thao túng anh!

Phải như thế nào mới khiến ông ta buông tha cho anh? Phải như thế nào mới thoát khỏi quan hệ với người đàn ông này? Phải như thế nào mới đánh đổ được người đàn ông bá đạo chuyên chế này được đây?

Anh không rõ, rốt cuộc anh làm sai chuyện gì để ông trời muốn anh sinh ra ở nhà họ Bách? Rốt cuộc kiếp trước anh phạm tội ác tày trời gì mà đời này lại để cho người đàn ông này làm ba anh? Thật muốn thoát khỏi cái lồng giam này, thật muốn thoát khỏi sự trói buộc của người đàn ông này, mà giờ phút này...Anh thật sự thật sự có một ý nghĩ đại nghịch bất đạo... Giết người đàn ông này.

Chỉ cần ông ta chết, vậy thì cuộc đời của anh có thể đi theo đúng quỹ đạo, có thể do mình điều khiển, chỉ cần ông ta chết, anh có thể có được cuộc sống tự do thoải mái, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn thế nào thì như thế đó, nhưng... Anh không thể, anh không thể xuống tay... Bởi vì ông ta là ba anh, là người nuôi dưỡng anh nên người.

Thật sự chịu đủ rồi!

Dứt khoát, để anh chết đi!

“Thật là vĩ đại... Thật là vĩ đại a... Trên thế giới tại sao có thể có người cha vĩ đại như thế chứ? Loại người như ông thật sự là từ trong bụng của phụ nữ mà ra ư? Ông xác định ông không phải là người ngoài hành tinh lén chạy tới Trái Đất chứ?”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Bách Vân Sơn và Bách Hiên cùng nhìn

về phía cầu thanh lâu hai.

Phương Lam từng bước chậm rãi đi xuống, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, hai mắt thẳng tắp nhìn Bách Vân Sơn ngồi ở trên ghế sa lon. Từ sau khi Bách Hiên rời đi cô liền theo sát anh, vẫn núp ở khúc quanh lầu hai nghe cuộc nói chuyện của hai cha con bọn họ, vốn muốn đứng một bên xem kịch hay, nhưng cô thật sự không nhịn được một lão già độc tài chuyên chế giống như thế, cho ông ta chút mặt mũi, ông ta liền cho mình là thần của thế giới, chỉ có cái đúng của bản thân, chỉ có mình là chính xác, chỉ có mình là vĩ đại...

Cô khinh!

Cô xem không thuận mắt những người như vậy!

Bách Vân Sơn nhìn cô ta đi đến trước mặt của mình, chân mày nhăn lại, lạnh lùng nói, “Là cô? Làm sao cô lại ở đây?”

“Tôi là tới ở tạm, Bách Hiên chưa nói với ông sao?” Phương Lam hỏi ngược lại.

Bách Vân Sơn nhớ lại, đúng là Bách Hiên có nói với ông lát nữa có một người bạn tới ở tạm một thời gian ngắn, nhưng nó cũng không có nói là người phụ nữ này.

“Nếu là ở tạm, sẽ phải hiểu quy củ ở đây, lúc hai cha con tôi nói chuyện, cô là người ngoài nên tránh đi mới đúng!” Ông lên mặt nói, bày ra vẻ cao quý của nhất gia chi chủ.

“Vậy thì thật xin lỗi, con người của tôi chính là thích lo những chuyện bao đồng, kỳ thật tôi cũng không muốn nghe lén, nhưng mà lỡ tai tôi lại không tự chủ cứ dựng lên, hơn nữa tôi cũng không muốn phải chen miệng vào, nhưng miệng tôi lại không tự giác mở ra, thậm chí tôi dùng toàn bộ tinh thần lực khổng chế thân thể mình, nhưng hai chân tôi lại không nghe theo, hơn nữa còn to gan bước ra, cũng hiện ra trước mặt ông, nhưng mà...” Cô bỗng nhiên dừng lại, sau đó nói tiếp, “Nhưng hành vi “không tự chủ” này của tôi, sẽ chỉ xảy ra khi thấy người không vừa mắt, vậy nên... Dường như... Tôi giống như... Nhìn ông rất không thuận mắt!”

Nghe được câu nói cuối cùng này của cô, hai mắt Bách Vân Sơn đột nhiên trũng lên, tức giận nói, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói tôi nhìn ông không thuận mắt a, sao vậy? Ông không nghe rõ hả? Cũng đúng... Đàn ông mà càng lớn tuổi, sẽ xuất hiện hiện tượng nặng tai, cái này nói rõ ông sống đã đủ, đã tới lúc nên chết đi được rồi!” Phương Lam miệng lưỡi bén nhọn nói, những câu đều trực tiếp châm chọc ông ta.

Bách Vân Sơn vẻ mặt tức giận, âm thầm nắm chặt hai nắm đấm, nói, “Loại phụ nữ điên không biết quy củ như cô, không xứng ở trong Bách gia của chúng tôi, cút ra ngoài cho tôi!”

“Ông yên tâm đi, cái chỗ ở như thế này, bốn tiểu thư tôi không có lạ gì đâu. Nhưng mà nói đến “không xứng đáng”, bản thân tôi cảm thấy lão già sắp đi gặp Diêm Vương như ông, một chút cũng không xứng đáng làm cha của Bách Hiên, thật sự là đáng tiếc cho một người đàn ông tốt như anh ta.”

“Cô nói cái gì? Làm càn - -” Bách Vân Sơn đột nhiên hét to, tức giận đứng lên.

“Ông xem, ông xem...” Phương Lam cau mày lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Nói ông nặng tai đây, ông còn dùng hành động thực tế chứng minh nữa, nhưng mà ông cũng không cần phải lo lắng, cũng không cần tức giận thế, khoa học kỹ thuật hiện tại rất phát triển, máy trợ thính dùng rất tốt, tôi ngày mai mua tặng ông.”

“Cô... Cô... Cô...” Bách Vân Sơn tức đến không nói lên lời, không ngừng lặp lại một chữ.

“Tôi? Tôi? Tôi? Tôi làm sao?” Phương Lam học giọng điệu cà lăm của ông ta, từng bước tới gần ông ta, cười hì hì nói, “Tôi nói quá đúng, ông muốn cảm ơn tôi sao? Không cần khách khí, giúp người là gốc rễ của vui vẻ mà!”

“Cô cút ra ngoài cho tôi, mau cút ra ngoài cho tôi!” Bách Vân Sơn dùng ngón tay chỉ cửa phòng khách, khuôn mặt tức giận đỏ lên.

Phương Lam vẻ mặt đắc ý, treo lên khuôn mặt tươi cười rực rỡ ánh mặt trời vạn năm, vui vẻ nói, “Ông yên tâm đi, nói hết lời rồi, tôi đương nhiên sẽ đi! Kỳ thật tôi cũng hiểu, ông không muốn nghe tôi nói, cũng không muốn nhìn thấy tôi, nhưng có một câu tôi thật sự phải nói cho ông biết... Con trai bảo bối của ông có thể đứng ở chỗ này thần thái sáng láng, đều là công lao của tôi, nếu không phải tôi dùng ngôn ngữ thần thánh cảm hóa anh ta, anh ta không chừng bây giờ đã chết, cũng có thể nằm ở trên giường hấp hối, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là tôi có thể khiến con trai bảo bối của ông lên tinh thần, vậy thì cũng nói rằng, tôi cũng có năng lực khiến anh ta trở lại làm một người vô dụng suy sụp tinh thần trước kia, nếu ông không biết quý trọng anh ta... Cần thận lại không có con trai mà lo ma chay!”

Chương 191: Hạ Thủy Ngưng tới chơi... Tử Thất Thất không có ở đây!

Bách Vân Sơn nghe những lời thao thao bất tuyệt của Phương Lam, nghe từng câu từng câu uy hiếp sắc bén của cô, nhìn khuôn mặt đặc ý kia, phần nộ liền bùng nổ, giận dữ chỉ về phía cô, nói, “Cô đúng là một người điên, cô dám ở trước mặt tôi nói hươu nói vượn, có ai không - - người đâu - - đuổi cô ta ra cho tôi, ném cô ta ra khỏi cửa Bách gia cho tôi...”

Phút chốc, bốn người đàn ông mặc âu phục chạy vội vào đại sảnh, cùng đi tới chỗ Phương Lam.

Phương Lam thấy đại sự không ổn, mà cô lại không thể lộ ra thân thủ của mình, cho nên đành phải nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, đứng ở bên cạnh Bách Hiên, mơ hồ trốn ở phía sau anh, cáo mượn oai hùm lớn tiếng nói, “Mấy anh đừng có làm loạn a, tôi là khách quan trọng của thiếu gia nhà các anh đó!”

Bốn người nghe được lời này quả nhiên dừng bước.

“Các anh còn do dự cái gì, còn không mau đem người phụ nữ điên này ra ngoài!” Bách Vân Sơn hét lớn ra lệnh.

Bốn người lại lập tức tiến lên.

“Các anh dám!” Bách Hiên vẫn buồn bực không lên tiếng bỗng lớn tiếng.

Bốn người lại lập tức dừng lại, trở nên tiên thôi lưỡng nan.

Bách Vân Sơn tức giận trừng mắt nhìn Bách Hiên, nhìn khuôn mặt kiên nghị kia.

“Con dám không nghe lời ba?” Ông chất vấn, thanh âm lạnh như băng.

“Ba, cô ấy là bạn con, cho dù ba muốn đuổi đi cũng phải hỏi ý kiến của con!”
Bách Hiên to gan mạnh miệng.

“Ý kiến của con? Ta tại sao phải hỏi ý kiến của con? Đây là nhà ta, ta bảo ai đi, người đó phải đi, bảo ai ở lại, người đó phải ở lại, mà con là con trai ta, con phải nghe theo lệnh của ta, khó có thể... Con thật sự không nghe theo lời ta?” Bách Vân Sơn lớn tiếng quát mắng, hoàn toàn một bộ duy ngã độc tôn.

“Ba, ba nói đạo lý một chút được không? Co dù đây là nhà ba, cho dù con là con ba, nhưng ba dựa vào cái gì điều khiển mọi thứ của con, con tại sao phải nghe theo lệnh của ba? Lẽ nào con ngay cả quyền lợi có một người bạn cũng không có ư?” Bách Hiên hét lớn chất vấn.

“Con muốn quyền lợi? Được... Chờ đến khi nào con lên làm nhất gia chi chủ của Bách gia, chờ sau khi ta chết, con muốn làm cái gì cũng sẽ không có ai quản, con muốn giữ ai lại thì tùy, nhưng hiện tại chủ nhân duy nhất của Bách gia là ta, ta còn chưa có chết, cho nên con nhất định phải làm theo lệnh ta. Nếu con muốn biết dựa vào cái gì, vậy ta nói cho con biết: chỉ bởi con là con trai ta, chỉ bởi trên người con chảy dòng máu của ta, chỉ bởi mỗi miếng thịt trên người con là ta cho, chỉ bởi mọi thứ con có đều là Bách Vân Sơn ta cho con!” Bách Vân Sơn hét lên, thanh âm rung trời động đất vang vọng, kinh sợ màng nhĩ của mọi người.

Lại là câu này, lại là lý do này...

Bách Hiên á khẩu không trả lời được đứng im tại chỗ, ngay cả một lời phản bác cũng không có.

Tại sao lại thế? Cũng bởi vì anh là con trai ông ta, cho nên cuộc sống của anh bị ông ta nắm trong tay sao? Cũng bởi vì ông ta là cha ruột đã sinh ra và nuôi nấng anh sao, vậy nên anh phải ngoan ngoãn để ông ta điều khiển sao?

Anh không rõ... Giải thích như vậy thật sự đúng không?

Nếu không đúng... Vậy anh phải phản bác thế nào?

“Là ai nói anh ta là con trai ông thì nhất định phải nghe theo lệnh ông? Là ai nói mỗi một giọt máu với từng tấc thịt của anh ta đều là ông cho thì anh ta phải hoàn toàn phục tùng ông? Là ai nói ông là cha anh ta thì có quyền lợi điều khiển, nắm giữ, khống chế cuộc sống của anh ta? Cái đạo lý này... Ông từ cái tên ngu ngốc nào nghe thế?” Phương Lam bỗng mở miệng, nháy mắt đập tắt khí thế của Bách Vân Sơn, cũng mạnh mẽ hùng hồn hỏi ngược lại ông ta.

Hai mắt Bách Vân Sơn trừng cô, nhìn bộ dáng cực kỳ đắc ý của cô.

Miệng lưỡi người phụ nữ này rất lợi hại, hơn nữa khí thế mỗi khi cô ta nói chuyện cũng rất mạnh, dường như hoàn toàn không biết cái gì gọi là sợ, hoặc là cô ta căn bản là không biết sợ... Càng ngày càng cảm thấy cô ta rất thần bí, kinh nghiệm gần sáu mươi năm khiến ông cảm giác được, người phụ nữ này... Rất đáng sợ!

“Đây là đạo lý vẫn kéo dài từ xưa đến nay, lẽ nào cha mẹ cô không có dạy cô sao?” Ông khí thế to lớn chất vấn.

“Vậy thì thật xin lỗi, tôi từ lúc sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, bọn họ căn bản không dạy tôi cái đạo lý rầm chớ này, nhưng bọn họ lại khiến tôi hiểu được một đạo lý khác, đó là...” Nụ cười trên mặt Phương Lam đột nhiên biến mất, trong đôi mắt xuất hiện một tầng sương lạnh như băng, nghiêm túc nói với ông ta, “Chúng tôi là con cái cũng không phải đạo cụ trong tay những người làm cha làm mẹ như ông, cũng không phải là con rối để mà các người bảo ở phải ở, bảo đi phải đi, chúng tôi đều là người như các người, là một người sống, có suy nghĩ có dục vọng, nhất là loại cha độc tài chuyên chế như ông, Tôi cho ông biết, Bách Hiên anh ta không phải chuyện gì cũng phải nghe theo ông, anh ta đã là một người trưởng thành, anh ta có quyền quyết định cuộc sống của mình, mà không phải bị ông điều khiển, cho dù anh ta là con ông thì thế nào? Cho dù cuộc sống của anh ta là ông cho anh ta thì thế nào? Nhưng ông có nghĩ tới chưa, lúc ông còn chưa sinh ra anh ta, trước khi tinh trùng ông với trứng vợ ông kết hợp, anh ta có yêu cầu ông cho anh ta sinh mạng sao? anh ta có nói với ông anh ta muốn làm con ông sao? Rõ ràng chính là các người tự tiện sinh ra anh ta, anh ta căn bản không có lựa chọn, vậy thì... Tôi hỏi ông: sinh mệnh bị các người ép buộc sinh ra, anh ta có cần thiết phải nghe theo mọi mệnh lệnh của ông ư? anh ta có cần thiết để cuộc

sống của mình bị ông nắm giữ ư? Mà ông... Dựa vào cái gì điều khiển mọi thứ của anh ta?”

Cô nói thao thao bất tuyệt, dường như mỗi một câu đều rất có đạo lý khiến cả người Bách Vân Sơn bắt đầu mê muội.

Sinh mệnh của nó là ông tự tiện cho?

Nó là bị bức bách sinh ra?

Nó không có cần thiết phải nghe lệnh của ông?

Chờ đã... Chờ đã... Không đúng... Cái lý do gì thế này? Cái lý do này phải nói là không thông mới đúng, tuy nhiên lại không biết nó không đúng ở chỗ nào.

“Thế nào? Không phản đối?” Phương Lam đột nhiên hỏi.

Bách Vân Sơn cau mày, phần hận trừng mắt nhìn cô, “Cô đừng có ở chỗ này nói hươu nói vượn nữa, lý do của cô căn bản là nói không thông!”

“Chỗ nào không thông?” Cô hỏi.

“...” Bách Vân Sơn im lặng.

“A...” Phương Lam cười khẽ, châm chọc nói, “Hiện tại ông cảm nhận được rồi chứ gì? Con ông cũng cảm giác giống hệt ông lúc này, rõ ràng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng lại nói không ra chỗ nào không đúng, rõ ràng tuyệt đối không phải như vậy, nhưng cũng không cách nào phản bác, vậy nên mọi người liền gọi cảm giác này là “ngụy biện”, kỳ thật là người một nhà, là cha con, hai người cần phải, suy nghĩ, tôn trọng cảm thụ của đối phương mới đúng, hãy suy nghĩ khi đứng trên lập trường của đối phương, nếu ngay cả chính mình cũng không thể tiếp nhận, vậy ông càng không thể bức bách con mình? Ông hiểu được đạo lý này chứ? Con cái sinh ra là để ông thương yêu, chứ không phải để ông điều khiển... You know?”

Bách Vân Sơn nghe Phương Lam nói liền trở nên hoàn toàn im lặng.

Đạo lý này ông làm sao lại không hiểu? Nhưng có quá nhiều gánh nặng đặt trên vai ông khiến ông phải trở thành một người cha ngang ngược chuyên chế như thế, mà người kế thừa Bách gia cũng chỉ có một mình nó, vậy nên ông mới không chấp nhận việc nó làm xằng làm bậy, vậy nên từ lúc nó hiểu biết, ông đã dạy nó thành một người dịu dàng, ôn hòa, hơn nữa nhất định sẽ nghe lời ông, nhưng ai biết sau khi nó gặp cô gái tên Tử Thất Thất kia liền càng ngày càng phản nghịch, càng ngày càng ngỗ ngược... Cuối cùng hoàn toàn trở thành một người không như ý nguyện của ông...

Nếu bảy năm trước con ông không có gặp được cô gái Tử Thất Thất này thì sẽ không thay đổi thành như thế, con ông nhất định sẽ trở nên cực kỳ ưu tú, nhất định sẽ làm theo kế hoạch của ông, đầu tiên là tiếp nhận khách sạn Rich, sau đó tiếp nhận những phân hăng khác, cuối cùng kế thừa toàn bộ sự nghiệp của nhà họ Bách, cuối cùng lấy một người vợ không chê vào đâu được, hai người cùng tăng thêm nhân số cho nhà họ Bách... Đây chính là mơ ước của ông, nhưng mà giấc mộng của ông hoàn toàn bị dập nát.

Toàn bộ đều là lỗi của người phụ nữ gọi Tử Thất Thất kia, vậy nên ông tuyệt đối sẽ không mắc kệ nó lại đi tìm người đàn bà kia, ông tuyệt đối không cho phép người đàn bà kia tiến vào cánh cửa nhà họ Bách của bọn họ, tuyệt đối không thể...

“Được!” Ông bỗng mở miệng, nghiêm túc nói, “Ba sẽ thử suy nghĩ cho con, ba sẽ tôn trọng cảm thụ của con, cũng sẽ suy nghĩ trên lập trường của con, có thể cho con tự do, con muốn làm gì ba sẽ không quản, nhưng có một yêu cầu duy nhất... Con nhất định phải lấy Hạ Thủy Ngưng làm vợ, sinh ra một đứa con trai kế thừa sự nghiệp của Bách gia!”

Phút chốc hi vọng, phút chốc lại trở thành thất vọng.

Trên gương mặt Bách Hiên bịt kín một tầng bất đắc dĩ và trầm trọng.

Lại là kết hôn!

Ông ấy nhất định phải bắt anh kết hôn với Hạ Thủy Ngưng sao?

Tại sao?

Tại sao phải buộc anh kết hôn với người anh không thích?

Bách Vân Sơn nhìn gương mặt trầm mặc của anh, lại một lần nữa mở miệng, “Chỉ cần con đồng ý một yêu cầu này của ba, vậy cuộc sống của con... Ba trả lại cho con!”

Sau khi nghe được câu này, gương mặt Phương Lam cũng trở nên trầm trọng.

Thật không hồ là lão hồ ly trong giới buôn bán, lại trực tiếp ném cho anh một vấn đề khó xử như thế, nhưng mà cô cũng không có biện pháp chen miệng vào, dù sao người tôi cũng đã nhượng bộ, còn lại, cũng chỉ có thể xem lựa chọn của Bách Hiên.

Bách Hiên trầm mặc nhìn ông ta, trong lòng rối rắm vạn phần.

Nếu anh lựa chọn cuộc sống tự do, vậy anh sẽ phải mất đi tình yêu của mình, nếu anh lựa chọn tình yêu, vậy anh sẽ mất đi cuộc sống tự do... Phải làm sao bây giờ? Cái nào quan trọng? Cái nào có thể vứt bỏ? Anh phải lựa chọn như thế nào?

Không... Không đúng...

Anh tại sao phải lựa chọn? Tại sao lại rối rắm vấn đề như thế? Nếu anh lựa chọn vậy thì cuộc đời của anh không phải lại bị ông ta điều khiển hay sao? Không phải là làm theo ý muốn của ông ta sao? Không... Anh muốn không phải bỏ qua một người mà nhận được một người khác, anh muốn là hoàn toàn tự do, hoàn toàn...

“Con muốn cuộc sống của con...” Anh kiên định mở miệng, “Nhưng con cũng muốn lựa chọn kết hôn với người mình thích!”

“Con đây là ý gì?” Bách Vân Sơn hỏi.

“Ý con chính là, con không có cách nào trả lời vấn đề của ba, con không có cách nào lựa chọn, nếu nhất định phải lựa chọn con sẽ chọn con đường thứ ba... Cuộc sống của con phải do con làm chủ!” Bách Hiên kiên định nói,

trong lòng âm thầm quyết định chuyện gì đó.

Bách Vân Sơn cũng có ý nghĩ của mình, ông ta lạnh lùng nói, “Bách Hiên, nghi thức đính hôn ba ngày sau, mặc kệ con muốn đi hay không đi đều nhất định phải tham gia!”

“Con sẽ không đi!” Bách Hiên kiên định cự tuyệt.

“Con nhất định sẽ đi!” Bách Vân Sơn cũng kiên định giống vậy.

“Con nói con không đi, cho dù ba trời con đến đó, con cũng sẽ không...”

“Tử Thất Thất cũng tới!” Bách Vân Sơn đột nhiên cắt đứt lời của anh.

Bách Hiên khiếp sợ trừng lớn hai mắt, Phương Lam cũng khiếp sợ, hai mắt khẽ trừng lớn.

Tử Thất Thất?

Tại sao cô ấy lại đi?

Bách Vân Sơn nhìn biểu tình của hai người bọn họ, chậm rãi lộ ra bộ dáng đắc ý, nhẹ giọng nói, “Con không phải là rất muốn thấy cô ta sao? Chỉ cần ba ngày sau con tới địa điểm đính hôn, con có thể gặp lại người mong nhớ ngày đêm, thế nào... Bây giờ còn muốn đi hay không?”

Bách Hiên chau mày, trong lòng ngũ vị hỗn độn.

Ông ta vậy mà sẽ lấy Tử Thất Thất ra uy hiếp anh, ông ta vậy mà làm ra chuyện hèn hạ như thế, ông ta cứ nhất định phải phá hủy cuộc sống của anh mới bằng lòng bỏ qua sao? ông ta nhất định phải nhìn con trai mình thống khổ ông ta mới cao hứng sao?

Ghê tởm - -

Ghê tởm! Ghê tởm! Ghê tởm!

Nếu có thể động thủ, anh thật sự muốn đánh người đàn ông này, nếu quả thật có thể giết, anh thật sự muốn lập tức giết người đàn ông này...

Phương Lam đứng ở bên cạnh anh, âm thầm thở dài một hơi, có thể giúp cô cũng đã giúp, hiện tại cô cũng không có năng lực nữa. Quả nhiên gừng càng già càng cay, hồ ly càng già thì càng狡 hoạt, thiên tính vạn tính cũng không nghĩ ra, ông ta lại mời Tử Thất Thất, hơn nữa còn dùng ngữ khí kiên định như vậy nói cô ấy sẽ đến, đây đối với Bách Hiên mà nói, không chỉ là một hấp dẫn, đồng thời còn là một thương tổn, càng là một khảo nghiệm...

Không tự giác, Phương Lam nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay anh, nhỏ giọng nói, “Tự giải quyết cho tốt, gặp lại sau!”

Nói xong, cô liền đi nhanh rời khỏi biệt thự, mà bốn hộ vệ kia theo sát phía sau cô.

Bách Hiên xoay người, nắm chặt nắm tay, trở về cầu thang lầu hai.

Bên trong phòng khách lớn như thế, chỉ còn lại một mình Bách Vân Sơn, khéo miệng ông ta lại một lần nữa giương lên, cầm lấy chén trà đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tâm tình trở nên vui vẻ.

Biệt thự nhà họ Mặc

Một chiếc BMW màu đỏ thong thả dừng ở cửa chính.

Hạ Thủy Ngưng mặc một bộ áo đầm màu hồng từ ghế lái đi xuống, khẽ lắc vòng eo mảnh khảnh, đi tới trước cửa lớn đóng chặt, vào bên trong nhìn xung quanh.

“Xin hỏi vị tiểu thư này, cô muốn tìm ai?” Một người đàn ông mặc âu phục từ phòng nhỏ bên cạnh đi ra, đứng ở trước mặt cô.

“Tôi muốn tìm một người phụ nữ tên là Tử Thất Thất!” Hạ Thủy Ngưng dùng thanh âm ngọt ngào của mình, nhẹ nhàng nói.

Tử Thất Thất?

Người đàn ông đó nhăn mày, sau đó lạnh lùng trả lời, “Xin lỗi, ở đây không có người cô muốn tìm!”

“Cái gì? Không có? Anh xác định không có người phụ nữ nào gọi là Tử Thất Thất sao? Đây không phải nhà họ Mặc gia? Không phải đây là nhà của người đàn ông tên Mặc Tử Hàn ư?” Hạ Thủy Ngưng có chút, trực tiếp hỏi thẳng.

“Người ở đây họ Mặc, nhưng không có người cô muốn tìm!”

“Không thể nào!” Hạ Thủy Ngưng kiên định chối bỏ.

Khuôn mặt cô kích động, nhú mày thật sâu!

Bác Bách rõ ràng nói cho cô người phụ nữ Tử Thất Thất sẽ ở trong biệt thự nhà họ Mặc, nhưng mà tại sao hắn lại nói không có người này? Chẳng lẽ là không muốn để cô gặp cô ta sao? Nhưng khi nhìn dáng vẻ của hắn không hề giống gạt người a?

“Anh xác định nơi này thật không có một người tên là Tử Thất Thất? Nghe nói cô ấy còn có một đứa con lớn sáu tuổi, bọn họ hẳn đều ở đây mới đúng!” Hạ Thủy Ngưng lại một lần nữa hỏi.

Lần này, người đàn ông bắt đầu do dự.

Một người phụ nữ mang theo đứa con sáu tuổi? Nói như vậy, nơi này thật sự có một người, nhưng lại cực kỳ thân mật với đại ca, nhưng đại ca vẫn chưa có nói tên người phụ nữ đó với bất kỳ ai, chỉ là để cho bọn họ gọi cô ấy là “phu nhân”, lẽ nào cô ta nói Tử Thất Thất, chính là phu nhân?

“Cô chờ một chút, tôi đi gọi một người tới, anh ta có thể sẽ biết!”

“Được!”

Sau khi trả lời Hạ Thủy Ngưng, người đàn ông kia liền lập tức trở về phòng

nhỏ liên lạc với người trong biệt thự, đổi cho một người khác tới canh chừng cô ta.

Ba phút sau...

Hỏa Diễm đứng ở trước mặt Hạ Thủy Ngưng, anh lạnh như băng quét mắt một lần toàn thân của cô, sau đó nhìn thẳng hai mắt cô, nói, “Xin hỏi cô là Hạ Thủy Ngưng con gái duy nhất của Hạ Mộ Phong tập đoàn Hạ thị sao?”

“Vâng, là tôi!” Hạ Thủy Ngưng trả lời. “Xin hỏi cô tìm Tử Thất Thất tiểu thư có chuyện gì?” Hỏa Diễm lại hỏi.

“Tôi muốn một mình nói chuyện với cô ấy!”

“Xin lỗi, Tử Thất Thất tiểu thư hiện tại không ở đây, nếu cô có chuyện muốn nói có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời giúp cô!” Hỏa Diễm máy móc nói.

Hạ Thủy Ngưng chau mày.

Cô ta không có ở đây?

Thật hay là giả?

“Vậy có cách nào có thể liên lạc trực tiếp với cô ấy không? Tôi có chuyện quan trọng phải chính miệng nói với cô ấy!”

Chương 192: Cái gì? Tiêu chuẩn? Hôn sâu? Tôi không muốn!

Hỏa Diễm nhìn chăm chăm khuôn mặt khấn trương của Hạ Thủy Ngưng, khẽ trầm mặt vài giây, sau đó mới lạnh lùng nói, “Hạ tiểu thư, không bằng như vậy đi, cô đưa số điện thoại, tôi sẽ chuyển cho Tử Thất Thất tiểu thư, nhưng cô ấy có liên hệ hay không phải xem lựa chọn của cô ấy!”

Lưu lại số điện thoại?

Hạ Thủy Ngưng do dự nhú mày.

Cô trước mặt người phụ nữ này nói chuyện, cô cũng muốn biết một chút về người phụ nữ này, nếu cô ta thật sự không gọi điện thoại tới, vậy ngày cô cùng anh Hiên đính hôn phải làm sao giờ? Cô nhất định phải mời cô ta tới.

“Không thể để tôi gặp cô ấy một lúc được ư? Nếu cô ấy không ở đây, vậy cô ấy hiện đang ở đâu? Tôi sẽ tự mình đi tìm!” Cô cố chấp hỏi.

“Hạ tiểu thư, rất xin lỗi, tôi không thể nói cho cô biết nơi ở của Tử Thất Thất tiểu thư, nếu cô không đưa số điện thoại vậy... Mời về đi!” Hỏa Diễm nói xong liền vươn tay, ra lệnh trục khách.

“Chờ chút!” Hạ Thủy Ngưng cuống quýt gọi anh lại, “Được rồi, tôi đưa số di động, nhưng xin anh chuyển vật này cho cô ấy, cũng giúp tôi chuyển lời nói với cô ấy nhất định phải gọi điện thoại cho tôi, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy!”

Cô nói xong liền từ trong túi lấy ra một danh thiếp cùng với một thiệp mời, đưa cả hai thứ cho anh.

Hỏa Diễm nhận lấy hai thứ từ tay cô, sau đó lễ phép khom lưng nói, “Tôi nhất định sẽ đưa, cũng chuyển lời của Hạ tiểu thư cho Tử Thất Thất tiểu

thư!”

“Cảm ơn!” Hạ Thủy Ngưng cũng lễ phép gật đầu, nhưng lại do dự chậm rãi xoay người, hai mắt nhìn về biệt thự ba tầng xa xa, vẫn muốn tự mình gặp người phụ nữ tên Tử Thất Thất kia một lần.

Vốn là có ý định tự mình gặp mặt nói chuyện với cô ta, vốn đã chuẩn bị xong lời giải thích và vẻ mặt, muốn ra oai phủ đầu với cô ta, để cô ta biết mình là một người phụ nữ ưu tú, là một người phụ nữ mạnh hơn cô ta rất nhiều lần, là một người phụ nữ có thể xứng đôi với anh Hiên, nhưng... Không nghĩ tới ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

Rốt cuộc Tử Thất Thất là người phụ nữ như thế nào?

Cô càng ngày càng muốn gặp...

...

Hỏa Diễm đứng ở trước cửa lớn, mắt nhìn Hạ Thủy Ngưng ngồi lên xe, rồi nhìn cô lái xe đi, cuối cùng đuôi xe càng ngày càng xa, mới chậm rãi xoay người, nhìn thoáng qua danh thiếp và thiếp mời trong tay, sải bước tới biệt thự ba tầng.

Bên trong biệt thự

Chân Hỏa Diễm vừa mới bước vào đại sảnh liền đụng phải Mặc Thiên Tân và Thổ Nghiêu.

“Tiểu thiếu gia!” Anh cúi đầu, cung kính gọi.

“Ừ!” Mặc Thiên Tân khẽ đáp lại, nhưng hai mắt nhạy cảm thấy được thứ gì đó trong tay anh.

“Đây là cái gì? Thư?” Cậu tò mò hỏi.

“Không, là thiếp mời!” Hỏa Diễm khẽ trả lời, đưa tay ra phía sau, không muốn để cậu tiếp tục hỏi nhiều.

Nhưng Mặc Thiên Tân thấy động tác này lại càng ngày càng hiểu kỳ.

Là thiệp mời gì đây? Tại sao anh ta giống như cực kỳ không muốn cho cậu biết nhỉ? anh ta muốn giấu diếm cái gì?

“Đưa cho tôi xem chút!” Cậu đột nhiên chìa tay ra.

“Ách... Đây...” Hỏa Diễm do dự nhúu mày.

“Lấy ra cho tôi, nhanh lên!” Mặc Thiên Tân lớn tiếng ra lệnh.

“Tiểu thiếu gia, đây là đồ của đại ca, vậy nên...” Hỏa Diễm muốn tìm cái cớ để cậu ta bỏ ý niệm này đi, nhưng không nghĩ tới lời của anh vừa thoát ra khỏi miệng, chân mày Mặc Thiên Tân liền chau lên.

“Là đồ của ba thì tôi không thể xem sao? Là đồ cơ mật sao? Vậy có cần tôi gọi cho ba nói một tiếng không? Hay là anh muốn đứng ở đây?” Mặc Thiên Tân từng bước tiến lên, cố ý chắn trước mặt của anh, một bộ dáng ‘chú không cho tôi xem, tôi sẽ không cho chú qua.’

Hỏa Diễm khó xử nhìn cậu, khuôn mặt rồi rắm.

Hiện tại anh nên làm cái gì bây giờ? Cứng rắn xông qua? Không được! Cứ như vậy đứng ở chỗ này? Cũng không được!

“Tiểu thiếu gia, xin cậu đừng làm tôi khó xử!”

“Tôi nào có làm khó dễ chú? Là chú làm khó cho tôi chứ, tôi chỉ muốn nhìn một cái mà thôi, tôi một ngày hai mươi bốn giờ bị các chú giám thị, cho dù nhìn thấy thứ gì cơ mật cũng không thể tiết lộ ra ngoài a, cho nên để tôi xem một cái nha, đừng dễ giận như vậy nha, nhìn một ít chữ cũng được, không có cái gì lớn a?” Mặc Thiên Tân nói rõ ràng đâu ra đấy, miệng đầy nguy biện rồi lại đúng lý hợp tình.

Hỏa Diễm rồi rắm đứng ở tại chỗ.

Rốt cuộc anh phải như thế nào mới tốt?

“Chú yêu...” Mặc Thiên Tân đột nhiên phát ra thanh âm khả ái, vừa đi tới trước mặt anh, vừa vươn tay cầm lấy thiệp mời trong tay anh, vừa khẽ nói, “Chú yên tâm đi, tôi cũng chỉ là xem một chút mà thôi, cũng chỉ xem một chút thôi... Chỉ nhìn chút...”

Thủ Hỏa Diễm chân chờ nắm chặt, nhưng Mặc Thiên Tân lại dùng sức kéo, mà anh cũng chỉ ỡm ờ đưa tay chậm rãi buông ra, bởi vì nếu không cho cậu ta nhìn, thực sự rất khó tưởng tượng, cậu ta sẽ dùng phương pháp gì để gây khó khăn cho anh, dẫu sao anh chỉ là thuộc hạ, mà cậu ta... Chính là tiểu thiếu gia dưới một người trên vạn người.

Mặc Thiên Tân vui vẻ cầm thiệp mời, mở phong bì đẹp đẽ ra, rút một tấm thiệp bên trong sau đó nhìn mấy chữ được viết trong đó.

“Hả? Đây không phải cho mẹ sao? Sao chú lại nói là cho ba?” Cậu đột nhiên nghi hoặc, để thiệp lại vào phong thư.

“Xin lỗi tiểu thiếu gia, vừa rồi là tôi nói dối!” Hỏa Diễm cúi đầu, khuôn mặt giăng đầy mây đen.

“Thừa nhận thì thừa nhận, có cái gì phải xin lỗi? Bởi vì cái gọi là chẳng ai hoàn mỹ, ai chưa từng sai, ai chưa từng nói dối, tôi mỗi ngày đều nói dối, vậy nên không sao hết, thông cảm với nhau mới là thứ cần có nha!” Mặc Thiên Tân cực kỳ cao thượng đưa thiệp trả lại anh, đồng thời cười tà.

Thật không nghĩ tới chú Bách Hiên lại muốn đính hôn, hơn nữa còn là ba ngày sau, nhưng mà tại sao lại đưa thiệp mời cho mẹ? Lẽ nào đã bỏ ý với mẹ trong đầu? Hay là... Có ý đồ khác?

Tóm lại, dường như rất thú vị!

Hắc hắc...

Mặt tà ác trong nội tâm cậu đột nhiên bùng nổ!

Chạng vạng

Bệnh viện

Phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất nhàm chán nằm ở trên giường bệnh nhìn cảnh hoàng hôn, khẽ thở dài một hơi.

Bảy năm này cô mỗi ngày đều bận rộn không có thời gian ngủ, cũng sớm đã thành thói quen, mặc dù có lúc rất hi vọng mình được nghỉ ngơi, nhưng hiện tại gì cũng không cần làm khiến cô cảm giác cuộc sống có chút không thú vị.

“Ai... Ai... Ai...” Cô không ngừng than thở, càng ngày càng nhàm chán.

Nhìn tới tờ báo đặt trên bàn, vươn tay cầm lấy, lại nói, cô thật sự rất không thích xem báo, bởi vì chỉ chít đều là chữ, mắt cô nhìn tới hoa luôn, mà ngược lại, con trai bảo bối của cô Mặc Thiên Tân lại cực kỳ thích xem báo, mỗi sáng sớm đều giống như một ông già, vừa uống trà, vừa đọc báo, còn rất quan tâm chuyện quốc gia đại sự, ai... Rốt cuộc là nhân tố gì khiến nó như ông cụ non thế chứ? Rốt cuộc báo chí có cái gì đẹp mắt đâu?

Cô mở tờ báo ra, nháy mắt liền trợn trừng.

Cả tờ báo một lời cũng không có, chỉ có một tấm hình chụp cực lớn, hơn nữa nam chính trong hình còn là Bách Hiên.

“Sao lại thế này? Đính hôn? Ba ngày sau?” Tử Thất Thất nhìn mấy chữ thật to bên trên hình, khẽ líu ríu, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Không nghĩ tới trong một thời gian ngắn, liền xuất hiện biến hóa lớn như vậy, anh ấy đã quyết định đính hôn sao? Anh ấy thích người phụ nữ trong hình này sao? Thoạt nhìn là một người rất dịu dàng, hơn nữa lớn lên cũng xinh đẹp, hình khi cười rất hạnh phúc, đứng chung một chỗ với anh thật xứng đôi.

Không biết từ lúc nào khoe miệng bỗng mỉm cười.

“Chúc anh hạnh phúc!” Cô nhẹ nhàng nói bốn chữ này, thật lòng chúc mừng anh có thể tìm được hạnh phúc của mình.

Nhưng nhìn anh cùng người phụ nữ khác đứng chung một chỗ, thực sự trong lòng vẫn sẽ có một chút cảm giác mất mát, mặc dù chỉ có một chút một chút xíu mà thôi, nhưng cô hiểu rõ. Ngẫm lại, cô không ngờ lại nói những lời tàn nhẫn với ân nhân của mình như thế, nói những lời tuyệt tình với anh, hơn nữa kể từ buổi tối bỏ đi, cô cũng không lo lắng cho anh... Quả nhiên, cô là một người phụ nữ hư hỏng, bị hạnh phúc trước mắt mê muội đến choáng váng, nhưng lại quên mất những người từng quan tâm cô, bao gồm tiểu Lam, cô ấy hiện tại như thế nào? Có ăn cơm được tốt không? Có nghỉ ngơi được tốt không?

Chân mày chậm rãi chau lên, không nhìn được bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Mười mấy phút sau...

Tử Thất Thất vẫn đắm chìm trong trạng thái thất thần, mà lúc này vừa vặn đến bốn giờ, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, “Cạch” một tiếng, thân thể 1m9 của Mặc Tử Hàn xuất hiện ở cửa phòng.

Tử Thất Thất nghe được thanh âm, bỗng nhiên trở lại bình thường, bối rối thu lại tờ báo trong tay, dấu ở dưới gối.

Mặc Tử Hàn nhảy cảm bắt được biểu tình bối rối của cô, càng bắt được tờ báo cô giấu đi kia.

Chân mày khẽ chau lên, sau đó bước nhanh tới giường, lạnh lùng nói, “Em vừa rồi làm gì đấy?”

Hả?

Tử Thất Thất kinh hãi.

“Không làm gì a, chỉ là đang ngăn người mà thôi!” Cô chột dạ.

“Không làm gì? Anh cũng muốn xem em thấy cái gì đến mức ngẩn người!” Anh nói xong, lập tức vươn tay lấy tờ báo đặt dưới gối mở ra.

Nháy mắt, chân mày anh nhíu chặt, lộ ra điềm báo tức giận.

“Em đang nhìn hắn ta sao?” Anh lạnh lùng chất vấn.

“Ách...” Tử Thất Thất chần chờ kéo dài thanh âm.

“Em nhìn hắn ta đến ngẩn người, là bởi vì em thấy hắn ta muốn đính hôn, cho nên em cảm giác trái tim rất đau hả?”

“Em không có!” Tử Thất Thất lập tức phủ nhận.

“Em không có? Em dám nói em không có một chút thất vọng nào, em dám nói lúc em thấy tấm hình, trong lòng một chút cũng không ghen tị, em dám nói trong đầu em không có đem khuôn mặt người phụ nữ này ảo tưởng thành mình?” Mặc Tử Hàn từng câu ép hỏi, thanh âm càng lạnh lùng, mà khuôn mặt tức giận, đỏ kị nồng nặc.

Tử Thất Thất nhìn anh bây giờ, khẽ nhíu mày.

Cô không có phủ nhận, mà trực tiếp hỏi ngược lại, “Anh rốt cuộc muốn em thế nào? Em cũng đã nói em thích anh, em cũng đã nói em yêu anh, em cũng đã quyết định muốn kết hôn với anh, thậm chí ngay cả chuyện sinh con em cũng đã đồng ý anh, anh tại sao vẫn chưa tin em? Tại sao anh cứ luôn thích ăn dấm chua lung tung thế? Anh không thể thành thực một chút được sao, không nên hơi tí là nổi giận? Chớ quên, em là bệnh nhân...”

Cô có ý lớn tiếng nói, cổ ý lộ ra bộ dáng cực kỳ tức giận, sau đó lại có ý lúc nói hết thở hỏn hển, nắm chặt lồng ngực của mình.

Mặc Tử Hàn thấy bộ dáng thống khổ của cô, ngay lập tức tức giận trên mặt bay hết, lo lắng tiến lên, ngồi ở bên giường, đỡ cơ thể cô, nói, “Em không sao chứ? Rất khó chịu sao? Anh đi gọi bác sĩ đến!”

Anh nói xong liền khẩn trương muốn đứng dậy.

“Em không sao!” Tử Thất Thất vội vàng nắm lấy tay anh, sau đó dịu dàng nói, “Em thừa nhận lúc em nhìn thấy tờ báo này rất kinh ngạc, nhưng em nghĩ người cũng không phải suy nghĩ chuyện của anh ấy, thật ra là chuyện khác, hơn nữa em cũng không có ghen tị với cô gái trên báo, em thành tâm thành ý chúc phúc cho bọn họ, em cũng thật tình thành ý chúc phúc Bách Hiên có thể tìm được người trong lòng mình, vậy nên anh đừng có nóng nảy nữa, cũng đừng nói những lời kỳ quái lung tung nữa, anh phải tin tưởng em, Tử Thất Thất em đời này chỉ biết giao trái tim với thân thể cho một người, mà người kia... Chính là anh!”

Mặc Tử Hàn nghe câu tỏ tình của cô, tức giận liên tiêu tan hết, khóe miệng không tự chủ giương lên.

“Muốn anh tin em cũng không khó, muốn anh không tức giận cũng không khó!” Anh bỗng cười tà nói, “Chỉ cần em hôn anh một cái là được!”

Lại là hôn?

Tử Thất Thất buồn bực.

Anh hình như rất thích hôn, hơn nữa còn thích có chút quá mức, nhưng mà, nếu một nụ hôn có thể giải quyết chuyện này, dường như cô cũng không có chịu thiệt, nhưng... Khi môi cô gần đụng đến môi anh, Mặc Tử Hàn lại đột nhiên tránh về phía sau, sau đó được voi đòi tiên mở miệng:

“Lần này anh muốn nụ hôn tiêu chuẩn, em có hiểu cái gì gọi là tiêu chuẩn, cái gì gọi là hôn sâu hay không?”

Tiêu chuẩn? Hôn sâu?

Tử Thất Thất trừng mắt.

“Không thể nào!” Cô trực tiếp cự tuyệt.

Mặc Tử Hàn bất mãn nhíu mày, trở lại vẻ mặt tức giận vừa rồi, sau đó cố ý

cầm tờ báo, nhìn tấm hình nói, “Em đã không đồng ý, anh có phải nên tới tiệc đính hôn của hắ ta chơi đùa một chút không? Không bằng anh bảo thủ hạ đi tới chúc mừng bọn họ, tốt nhất toàn bộ đều mặc âu phục đen, cà vạt đen, sau đó...”

“Anh muốn làm gì? Anh điên rồi hả?” Chịu tang hả?

“Đúng vậy a, anh điên rồi, ai bảo em không đồng ý hôn sâu tiêu chuẩn? Anh hiện tại rất tức giận, cho nên anh cũng không muốn hắ ta sống dễ chịu!” Mặc Tử Hàn giống như là một đứa trẻ, vừa ngang ngạnh, vừa bá đạo, nhưng lại hoàn toàn không nói lý giận cá chém thớt người khác.

“Anh... Anh... Anh bị bệnh thần kinh hả? Lời như vậy cũng nói?” Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt anh.

Mặc Tử Hàn đắc ý nhìn cô, nói, “Anh chính là bệnh thần kinh, nếu muốn chữa khỏi bệnh của anh, phải đồng ý yêu cầu của anh, bằng không bệnh tình của anh đột nhiên phát tác, thật sự sẽ trở thành một kẻ điên nha!”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt kia, trong lòng thập phần bức bối.

Hôn sâu tiêu chuẩn?

Tiêu... Tiêu chuẩn? Hôn... Hôn sâu?

Nghĩ đến bốn chữ này, đầu của cô giống như trời long đất lở, mà vừa nghĩ tới hình ảnh kia, hai má cô liền như bị nung đỏ, đầu choáng váng như đang đi mây về gió.

Nên làm cái gì bây giờ?

Nếu cô không đồng ý, anh không phải thật sự sẽ tới hôn lễ Bách Hiên gây rối chứ? Anh nói như thế nào cũng là một đại tổng giám đốc, có cần làm chuyện ngây thơ như vậy không? Nhưng mà... Vốn cảm giác anh cũng không phải là đang nói đùa, mà là thật sự sẽ làm như vậy.

A a a a...

Cô hiện tại thật sự muốn lớn tiếng hò hét, cô mới chính là người muốn điên đây.

“Bảo bối, em đã suy nghĩ kĩ chưa? Sự kiên nhẫn của anh rất có hạn, hơn nữa em bây giờ ngay cả hôn cũng không cho anh!” Giọng nói Mặc Tử Hàn giống như là một đứa bé không chiếm được kẹo, nhưng biểu tình trên mặt anh lại giống như một ác ma tà ác, đang đợi mỹ thực đưa tới cửa.

Tử Thất Thất âm thầm thở dài.

Quên đi, không phải là một nụ hôn tiêu chuẩn thôi sao, có... có... có... có gì hơn người?

Liều mạng!

Đột nhiên vươn hai tay, không hề báo trước bung lấy mặt của anh, sau đó mãnh liệt hít một hơi, nhắm hai mắt lại, dùng cảm tới gần môi của anh.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn phác họa nụ cười vui vẻ, hai mắt nhìn chăm chăm môi cô chậm rãi đến gần, mà anh lại không nhúc nhích, rất có kiên nhẫn đợi nụ hôn của cô.

Rốt cục...

Đôi môi Tử Thất Thất va chạm vào trên môi của anh, trong nháy mắt môi của cô trở nên cực nóng, bắt đầu kích động khẽ run, sau đó cô tựa đầu từ từ nghiêng đi, không yên vươn đầu lưỡi mình, nhẹ nhàng đụng vào khe hở ở giữa đôi môi anh, chậm rãi thăm dò vào, đưa đầu lưỡi mình luôn vào trong miệng anh, vụng về từng chút một dò xét, nhưng lại không cẩn thận va chạm vào đầu lưỡi bóng loáng của anh, cô kinh ngạc trừng lớn hai mắt, vừa vặn... Cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Chương 193: Đã có thai mười lăm ngày... Thật hay là giả?

Chống lại đôi mắt anh, đột nhiên Tử Thất Thất cả kinh, định phản xạ muốn kết thúc nụ hôn này, nhưng mà lúc này Mặc Tử Hàn đột nhiên mút lấy đầu lưỡi cô, cũng trọn to hai mắt, giống như muốn nói cho cô biết còn chưa đủ, còn chưa xong, thế này còn chưa được...

Tử Thất Thất dùng sức cau mày, hờn dỗi nhìn anh.

Bồng hạ quyết tâm, buông thả hoàn toàn bản thân.

Hai tay từ trên mặt hấn dần dần về phía sau, dùng hai cánh tay vờn quanh cổ anh. Sau đó để cho môi mình dán chặt lên môi anh, đầu lưỡi dĩ nhiên ở trong miệng anh vụng về đi lại lung tung, hoàn toàn không có quy luật, càng không có nửa điểm kỹ xảo, nhưng lại trêu chọc người nào đó càng ngày càng hưng phấn, đôi tay nhịn không được rục rịch.

“Cộc, cộc, cộc!”.

Cứ mỗi lần đến khoảng thời gian này, luôn luôn sẽ có người cắt ngang ngọt ngào của bọn họ.

Tử Thất Thất nghe thấy tiếng gõ cửa, đột nhiên trọn to đôi mắt của mình, đôi tay đột nhiên dùng sức đẩy, hai người ngay lập tức tách ra.

Mặc Tử Hàn vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô, nhưng hai hàng lông mày cũng dùng sức nhíu chặt.

Là kẻ nào không thức thời như vậy, cư nhiên gõ cửa vào lúc này? Chẳng lẽ lại là Bạch Trú?

Chết tiệt!

“Vào!”. Anh tức giận quát.

“Cạch cạch!”. Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đứng bên ngoài cửa phòng bệnh đi vào, đứng ở trước mắt bọn họ.

Đầu tiên, anh cung kính hướng về phía Mặc Tử Hàn cúi đầu, sau đó cứng nhắc mà nói: “Đại ca, phu nhân!”.

“Anh đến đây làm gì?”. Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi, tức giận chưa tiêu.

“Bẩm đại ca, vào buổi sáng hôm nay có một vị nói là Hạ Thủy Ngưng đến biệt thự tìm phu nhân, cô ấy nói có một chuyện rất quan trọng muốn nói với phu nhân, còn nói tôi mang hai vật này đến cho phu nhân, còn bảo phu nhân nhất định phải gọi điện thoại cho cô ấy!”. Hỏa Diễm nói xong, liền lấy ra một tấm thư mời và tấm danh thiếp, hai tay của anh ta đưa về phía cô.

Hạ Thủy Ngưng?

Khi Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất nghe đến cái tên này, cũng hơi có chút kinh ngạc.

Đây không phải tên vị hôn thê của Bách Hiện sao? Vì sao cô ta muốn tìm cô hả? Tìm cô muốn nói với cô chuyện gì quan trọng?

Mặc Tử Hàn nhận lấy vật trong tay Hỏa Diễm, lạnh lùng nói: “Tôi biết rồi, anh có thể đi về!”.

“Vâng!”. Hỏa Diễm nhận chỉ thị, lập tức rút khỏi căn phòng.

Mặc Tử Hàn nhìn thứ trong tay mình giống với thiếp mời, không khỏi nhú mày lại.

“Là thứ gì?”. Tử Thất Thất nghi ngờ nói xong, liền vươn tay muốn xem.

“Không cho phép đi!”. Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng bá đạo.

Không cho phép đi?

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh?

“Anh đang nói cái gì ở đây thế? Không cho phép đi đâu?”. Cô hỏi.

“Không cho phép em đi dự tiệc đính hôn của Bách Hiên!”. Mặc Tử Hàn kiên định lặp lại cặn kẽ lời vừa nói.

Bách Hiên sẽ tổ chức tiệc đính hôn?

Nói như vậy, trong tay anh là thư mời? Là thiệp cưới?

“Lấy ra cho em nhìn một chút!”. Tử Thất Thất vươn tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh.

“Có cái gì hay mà phải nhìn, hiện tại em đang nằm viện, căn bản cũng không thể đến tham dự được, vì vậy anh không cho phép em đi, tuyệt đối không cho phép em đi!”.

“Em cũng chưa nói là em muốn đi, em chỉ là muốn xem một chút mà thôi!”.

“Nếu không đi, thế còn xem làm gì?”.

“Ai cần anh lo, lấy ra nhanh lên!”. Tử Thất Thất hờn dỗi nói xong, một lần nữa vươn tay giành lấy.

Mặc Tử Hàn ngay lập tức chuyển tay đi, để cho cô không còn nhào về phía trước nữa.

Hai mắt Tử Thất Thất hung hăng nhìn chằm chằm anh, lại một lần nữa hướng tay phải của mình về phía anh, uy hiếp nói: “Đưa cho em nhanh lên, nếu không từ nay về sau anh đừng nghĩ sẽ chạm vào em, không cần bàn chuyện kết hôn với em, chuyện sinh con cũng khỏi phải nói nữa, chỉ đơn giản là... Chúng ta chia tay đi!”.

Chia tay?

Mặc Tử Hàn nghe cô nói ra lời này, đột nhiên gầm gừ nói: “Em đừng mơ tưởng!”.

“Nếu như anh không muốn chia tay, thì mau đưa đồ lại đây cho em, đưa cả hai thứ cho em!”. Tử Thất Thất nhú mày, ngẩng đầu lên thật cao, giống như bộ dạng mình là nữ hoàng cao cao tại thượng.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt cô bừng bừng thể kia, nhú mày thật sâu.

Nếu mà nói về lúc trước, anh có thể bá đạo vứt đi mấy thứ này, hoàn toàn không cần để ý đến cảm nhận của cô, nhưng mà bây giờ cô đang là bệnh nhân, hơn nữa còn là người anh yêu, bọn họ còn tranh cãi gây gổ nữa, có thể làm cho cô tổn thương càng thêm tổn thương, vậy thì càng hồng lét!

Chết tiệt!

Anh dùng lực cắn răng một cái, bất đắc dĩ đưa vật đang cầm trong tay đặt vào trong tay cô.

Mặt Tử Thất Thất cười hài lòng, đắc ý cầm lấy thiệp mời, mở phong bì ra, rút thiệp bên trong, nhìn mấy bên trên có thể đếm được vài chữ ít ỏi, sau đó lại nhìn đến tám danh thiệp, mặt trên viết tên Hạ Thủy Ngưng, còn kèm theo dãy số điện thoại của cô ta.

Một cái vô thức, trán hơi hơi nhăn lên.

Cô không hiểu, vì sao cô gái này muốn tìm cô hả? Có việc gì quan trọng cần nói? Nhưng lại đem thiệp mời đưa dâu đến cho cô, chẳng lẽ muốn thị uy cô? Vẫn còn có chuyện quan trọng gì?

Bất kể như thế nào, có nên lịch sự gọi điện thoại cho cô ta không? Hẳn là nên gọi một cuộc điện thoại?

“Mặc Tử Hàn, đưa điện thoại cho em mượn một lúc!”. Cô lại một lần nữa vươn tay, ra lệnh phục tùng quên mình đối với Mặc Tử Hàn, hoàn toàn ngăm đúng với loại cử chỉ của nữ hoàng cao cao tại thượng.

Cặp mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm tay của cô, trên mặt bày ra vẻ mặt lạnh như băng.

“Em định đi đúng không?”. Anh hỏi.

“Em vẫn còn đang suy nghĩ!”. Cô cố ý chọc tức anh.

“Không cho phép em đi!”. Anh cảnh cáo một lần nữa.

“Vì sao em không thể đi!”. Cô hỏi ngược lại.

“Bởi vì cơ thể của em chưa hoàn toàn hồi phục, căn bản không có sức để tham dự bữa tiệc, hơn nữa là còn là một người đàn ông, anh tuyệt đối không cho phép vợ của mình đi dự tiệc đính hôn của bạn trai cũ! Như thế nào... Hai lí do này đủ thuyết phục chứ?”. Mặc Tử Hàn kiên định nói xong, dùng sức mạnh cứng rắn khí thế áp bức trấn áp cô.

Vợ?

Lúc Tử Thất Thất nghe thấy, ngay lập tức đỏ mặt.

“Ai... anh nói ai là vợ hả, anh không phải nói lung tung, chúng ta còn chưa kết hôn mà!”. Cô hốt hoảng mở miệng, vẻ mặt e lệ.

“Con cái chúng ta cũng đã có rồi, em còn nói lời như thế? Được... Nếu như vậy, sáng sớm ngày mai anh lập tức đưa em đến cục dân chính, lập tức làm giấy chứng nhận kết hôn cho chúng ta!”. Vẻ mặt Mặc Tử Hàn nghiêm túc, hận bây giờ không thể đi làm giấy chứng nhận kết hôn, đỡ phải nghe cô lặp lại những lời dư thừa này nữa.

Tử Thất Thất nghe anh nói, trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Không ngờ anh sẽ nghiêm túc như vậy, xem ra cô vui đùa có vẻ quá trớn, thật đúng là: con gái Hán, cô vợ nhỏ, cô co được đuổi được!

“Việc đó... Lời nói vừa rồi coi như em chưa từng nói, đừng nên kích động,

cũng đừng nên tức giận, thật ra thì em muốn gọi điện cho cô ta để từ chối, anh nhìn bộ dạng này của em, kể cả là muốn đi, bác sĩ cũng sẽ không cho em đi, chẳng lẽ em thật sự là không muốn sống? Vì vậy anh yên tâm đi, em sẽ không đi... Tuyệt đối không đi...” Thái độ Tử Thất Thất ngay lập tức chuyển biến, vẻ mặt tươi cười, giống như lấy lòng anh.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô, chân mày hơi giãn ra một chút, lại nói một lần nữa: “Em thật sự không đi?”.

“Đương nhiên, không đi, thật sự!”. Cô trả lời kiên định

“Vậy thì tốt rồi!”. Mặc Tử Hàn gắng gượng đáp lại, từ trong túi quần tây rút ra điện thoại di động, đưa cho cô.

Tử Thất Thất vui vẻ vội vàng lấy đi.

Mặc Tử Hàn đột nhiên thu tay lại, hai mắt hơi khóa chặt, cẩn thận xác định lại một lần nữa: “Em chắc chắn em sẽ không đi?”.

“Em chắc chắn, em thật sự sẽ không đi, em thề được chưa? Như thế anh đã tin chưa?”. Tử Thất Thất nói xong, liền giơ tay phải của mình, làm ra tư thế thề.

Mặc Tử Hàn an tâm, đưa điện thoại di động đặt vào trong tay cô.

Tử Thất Thất cầm lấy điện thoại, lập tức bấm dựa theo dãy số trên tấm danh thiếp, bấm số điện thoại của Hạ Thủy Ngưng.

[Tiút-----tút-----tút] một chuỗi âm thanh khá dài vang lên trong điện thoại, rất nhanh sau đó đã kết nối được, giọng nói ngọt ngào của Thủy Ngưng truyền đến.

“Alô? Xin chào”.

“Xin chào, Hạ tiểu thư, tôi là Tử Thất Thất!”. Giọng nói Tử Thất Thất đột nhiên vô cùng dịu dàng, nhỏ nhẹ giống như gió mát thổi qua, làm cho người khác vui tươi thoải mái.

[...] Trong di động bỗng nhiên im lặng giạt mình, không có bất kỳ một âm thanh gì.

Tử Thất Thất nghi ngờ khẽ cau mày, mở miệng nói lần nữa: “Hạ tiểu thư, cô đâu rồi?”.

“A...Tôi ở đây, xin chào!” Hạ Thủy Ngưng rõ ràng là rất hốt hoảng, lại lặp lại lời chào một lần nữa.

“Ừ, xin chào, tôi nghe Hỏa Diễm nói cô tìm tôi có việc quan trọng... xin hỏi... là chuyện quan trọng gì vậy?”. Tử Thất Thất vẫn nói dịu dàng như trước, nhẹ nhàng, kèm theo một nụ cười hỏi.

“À, tôi tìm cô, là muốn mời cô nhất định nên đi tham dự lễ đính hôn của tôi và anh Hiên!”

“Ách... tôi chỉ sợ việc này không thể đồng ý được với cô”.

“Vì sao?”. Thủy Ngưng vội vàng hỏi

“Bởi vì bây giờ tôi đang phải nằm viện, cơ thể của tôi chưa hoàn toàn hồi phục, vì thế không thể đi lại trong một thời gian dài, thật sự xin lỗi!”. Tử Thất Thất nói xin lỗi xong, đầu một cách vô thức nhẹ cúi một cái.

“Nằm viện? Bệnh tình của cô rất nghiêm trọng sao?”

“Kỳ thật cũng không xấu lắm, cảm ơn cô quan tâm!”

“Như vậy... Nếu như bệnh không đặc biệt nghiêm trọng, cô không thể đến dự một tiếng sao? Nửa giờ cũng được, tôi hi vọng... được gặp mặt cô!”

“Gặp tôi?”. Tử Thất Thất đột nhiên ngờ vực.

“Đúng! Tôi muốn gặp người đã anh Hiên đã từng thích, tôi muốn nhìn cô một chút, muốn gặp mặt cô cùng cô tâm sự!”

“Việc này...” Tử Thất Thất bỗng nhiên chần chờ.

Cô ta nói câu nói có ý gì? Nhìn xem cô? Cùng cô tâm sự?

Rõ ràng biết cô là bạn gái cũ của Bách Hiên, còn cố ý tự mình đưa thiệp mời cho cô, mà còn nói loại lời nói này, cảm giác giống như là đang ghen tỵ, là ghen, hoặc là muốn khoe khoang ở trước mắt cô, nhưng giọng nói của cô ta quả thật dịu dàng như nước, khiến cho người khác không thể cảm nhận được một ít kiêu căng, ngược lại đều là ngửi khí ôn hòa.

Rốt cuộc cô gái này...Có mục đích gì?

[Chị Tử...]. Đột nhiên Hạ Thủy Ngưng kêu lên một tiếng ngọt ngào, sau đó nói tiếp [vẫn không thể đến được sao? Bệnh của chị thật sự nguy hiểm như vậy à? Chỉ đến nửa tiếng, nói lời chúc phúc với em và anh Hiên cũng không được sao? Chị Tử... Chị thật sự không thể đến sao?].

Tử Thất Thất nghe lời nói của cô ta, ngôn ngữ tựa như miệng nam mô bụng một bồ dao găm, không khỏi hơi cau mày lại, tầm mắt từ từ di chuyển đến trên mặt Mặc Tử Hàn, nhìn gương mặt hắc lạnh băng, cô hạ quyết tâm, mà nói câu trả lời: “Thật sự xin lỗi, tôi thật sự không có cách nào đến tham dự được!”.

[Chị Tử, chị thật sự không chịu đến sao? Nếu như chị sợ cơ thể không chịu được, em có thể mời bác sĩ chuyên nghiệp đi theo bên cạnh chị, bảo đảm bệnh tình của chị sẽ không gây thêm nguy hiểm, hơn nữa em nghe bác Bách nói, vào bảy năm trước anh Hiên đã cứu chị một mạng, như vậy...coi như là báo đáp ơn cứu mạng, có phải chị cũng không đến nhìn anh ấy một cái sao?]

Tử Thất Thất nghe cô ta đem những lời này nói ra, thái độ đột nhiên thay đổi lạnh lùng.

Giọng nói của cô gái này mặc dù dịu dàng như nước, nhưng mà trong mỗi từ đều giống như cái gai, giống như đang ép buộc cô, giống như là đang uy hiếp cô, chắc chắn cô không đến tham dự bữa tiệc đính hôn của họ.

Quả nhiên, cô ta là có mục đích gì đấy, nếu không đã không vội vã ép buộc

cô như vậy.

“A...” Cô đột nhiên cười một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Hạ tiểu thư, cô cũng sớm sẽ trở thành vợ của Bách Hiên, như vậy Bách Hiên anh ấy không có nói với cô sao? Tôi đã cắt đứt tất cả các mối quan hệ với anh ấy, chúng tôi đã là người xa lạ không quen biết, hơn nữa tôi đối với ân tình của anh ấy, toàn bộ đều đã trả nợ rõ ràng, vì vậy căn bản không cần thiết phải đến tham dự tiệc đính hôn, chẳng qua tôi muốn cảm ơn cô đã tự mình đến mời tôi, nhưng có một điều cô nhất định phải biết... có đi hay không, đều sẽ do tôi lựa chọn, mà không phải dựa vào sự uy hiếp của cô!”.

[...] Trong điện thoại di động đột nhiên im lặng, có thể cảm nhận được Hạ Thủy Nhung bây giờ đang rất tức giận.

[Cô không thể đến sao?] cô ta đột nhiên mở miệng, đem xưng hô ‘chị Tử’ này, lập tức đổi thành chữ ‘cô’.

“Thật xin lỗi!”. Tử Thất Thất trả lời.

“Nếu như tôi cầu xin cô thì sao!”

Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc

“Cầu xin tôi!”. Cô nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, tôi nói cầu xin cô đến tham dự, cô sẽ đến hay không vậy?”

“Này...”. Tử Thất Thất chần chừ, chân mày một lần nữa nhíu lên, khổ sở nói: “Vì sao cô nhất định phải là tôi đến tham dự hả? Thật ra thì tôi không đi, không phải tốt hơn sao?”.

“Không... Cô nhất định phải tới”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn anh Hiên hoàn toàn chết tâm với cô”

“Cô nói cái gì?”. Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Thật sự anh Hiên vẫn còn chưa dứt tình cảm đối với cô, anh ấy vẫn còn nhớ đến cô, anh ấy căn bản không muốn cùng tôi đính hôn, nhưng mà tôi cũng không có cách nào, tôi thích anh Hiên, tôi yêu anh ấy, tôi nghĩ muốn trở thành vợ của anh ấy, tôi nghĩ muốn đi cùng anh ấy đến hết cuộc đời, mặc dù anh ấy không thích tôi, nhưng mà tôi có lòng tin tôi có thể làm cho anh ấy thích tôi, hơn nữa tôi cũng đã là người của anh ấy, buổi tối nửa tháng trước, tôi đã đem tất cả tặng cho anh ấy, hơn nữa hôm qua tôi đến khám ở bệnh viện, tuy mới chỉ được mười lăm ngày, nhưng bác sĩ xác định tôi đã mang thai... Tôi bây giờ không thể không có anh ấy, vì vậy tôi nhất định phải mời cô đến tham dự tiệc đính hôn của chúng tôi, nhất định phải làm anh Hiên hoàn toàn chết tâm đối với cô, tôi cầu xin cô... tôi van xin cô... Cô nhất định phải đến tham dự tiệc đính hôn của chúng tôi!”.

Tử Thất Thất nghe cô ta nói,... Khiếp sợ tròn tròn hai mắt.

Mang thai?

Cô ta nói cô ta đã mang thai?

Mười lăm ngày, kể từ ngày mang thai của bọn họ? Bọn họ đã làm ra loại chuyện đó rồi sao?

Làm thế nào?

Cô phải đồng ý cô ta sao? Nhưng mà chuyện tình yêu cũng có thể cưỡng cầu được sao? Hơn nữa cô thật sự không muốn Bách Hiên lặp lại tổn thương một lần nữa sao?

Mặc Tử Hàn đứng ở bên cạnh giường nhìn mặt Tử Thất Thất đột nhiên trở nên kích động, do dự đang dao động trong mắt cô ấy, mà sắc mặt cô ấy cũng hơi khó coi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cái người phụ nữ tên Hạ Thủy Ngưng có nói cái gì về anh không? Chẳng lẽ cô sẽ đồng ý đi tham dự sao?

Đột nhiên, anh vươn tay ra bắt lấy cánh tay cô, khẽ dùng lực. Tử Thất Thất đột nhiên quay đầu, nhìn khuôn mặt hơi hơi tức giận.

Lúc trước đã đồng ý với anh là không đi, hơn nữa cơ thể của cô hoàn toàn chưa hồi phục. Nhưng mà... Nếu như chỉ đến một tiếng đồng hồ, có thể... Không có vấn đề gì chứ? Nhưng mà... Cô thực sự muốn đi sao? Nhưng mà... cô gái này đã mang thai, chẳng lẽ muốn cô ấy phá bỏ? Hay là muốn để cho cô ấy giống bản thân mình, một mình sinh con, một mình nuôi con khôn lớn? Nhưng mà... Cô không muốn làm tổn thương Bách Hiên một lần nữa... nhưng mà... Nhưng mà... Nhưng mà...

Lòng của cô hoàn toàn rối loạn!

Rốt cuộc cô phải làm gì mới tốt?

[Chị Tử... Em cầu xin chị, làm cho anh Hiên hoàn toàn chết tâm với chị đi, làm cho anh Hiên được hạnh phúc một lần nữa đi, chị đã không thể cùng anh ấy ở chung một chỗ, như vậy... hãy để cho anh ấy quên chị đi... Chị Tử... Van xin chị...] Giọng nói Hạ Thủy Ngưng bắt đầu nghẹn ngào, thoang thoang nghe thấy tiếng khóc.

Tử Thất Thất phiến muộn nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Hạ tiểu thư, chuyện này, xin hãy để cho tôi suy nghĩ lại một chút, nếu như tám giờ tối ba ngày sau, không nhìn thấy tôi ở tiệc đính hôn, đã nói lên là tôi sẽ không đi, chuyện riêng của các người tôi không can thiệp, nhưng nếu mà tôi đi, tôi sẽ để cho Bách Hiên hoàn toàn hết hy vọng, tôi sẽ để cho anh ấy quên tôi...”

“Thật vậy ư? Đây là sự thật hả?” Giọng Hạ Thủy Ngưng hơi hơi có ít hưng phấn.

“Ừm!”. Tử Thất Thất nhẹ nhàng trả lời.

“Tốt lắm, ba ngày sau tôi sẽ chờ chị ở bữa tiệc, chị nhất định phải đến!”

Chân mày Tử Thất Thất nhíu thật sâu, không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói một

câu: “Gặp lại!”. Sau đó liền tắt điện thoại.

Mặc dù cuối cùng cuộc nói chuyện đã kết thúc, nhưng mà người nào đó bên cạnh lửa giận cũng mãnh liệt vọt tới.

“Em không phải đã thề với anh, nói em không đi sao?”. Mặc Tử Hàn lạnh lùng chất vấn.

Chương 194: Tại sao cơ thể của đàn ông lại như vậy?!

Tử Thất Thất nhìn gương mặt tức giận kia, ngay lập tức hốt hoảng nói: “Em... Em cũng không muốn đồng ý đi nha”.

“Vậy vì sao không từ chối thẳng”. Mặc Tử Hàn bất mãn hỏi.

“Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì”. Tử Thất Thất mở miệng ngập ngừng, không ngừng lặp lại hai chữ này, hoàn toàn không thể lấy lý do qua loa với anh.

“Bởi vì sao?”. Mặc Tử Hàn truy đến cùng.

“Ách...”. Tử Thất Thất hoàn toàn không còn từ ngữ nói.

Cô muốn kể lại lời Hạ Thủy Ngung vừa nói trong điện thoại cho anh sao? Cho dù có định nói, anh cũng sẽ không nghe đâu? Bởi vì căn bản anh không để chuyện của người khác vào trong mắt, nhưng mà cô không nghĩ sẽ nói dối để lừa gạt anh, cho nên... Rốt cuộc thì làm thế nào mới tốt?

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt cô rối rắm, chân mày nhíu lại thật sâu, lạnh lùng mở miệng, nói: “Tại sao không nói? Vì sao không trả lời anh? Tóm lại là vì sao?”.

“Bởi vì...”. Tiếng nói Tử Thất Thất lại kéo dài một lần nữa, đầu hơi rũ xuống, trong hốc mắt đôi mắt không ngừng loạn chuyển, liên tục hoang mang nghĩ đến biện pháp, đến cuối cùng, cô đột nhiên ngắc đầu, dùng đôi mắt long lanh nhìn anh, miệng nhỏ hơi hơi cong lên, mày cũng hơi hơi nhăn lên, còn đôi tay chấp ở trước ngực, ngón tay giữa chống lên chiếc cằm, nũng nịu nói: “Làm ơn... Chỉ một lần này... Có được không?”.

Đột nhiên chứng kiến thấy bộ dạng cô làm nũng, hai mắt Mặc Tử Hàn ngay lập tức tròn to, trong lòng đột nhiên dao động.

Không ngờ... Cô cứ nhiên dùng chiêu mềm?

“Không được!”. Anh đè xuống trái tim đang dao động, lớn tiếng từ chối.

Chân mày Tử Thất Thất tăng thêm lực, đôi môi cũng cong cao hơn, giọng nói thay đổi bắt đầu làm nũng: “Anh đồng ý với em nhé... Có được không?”. Cô nói xong, liền chìa tay trái của mình ra, cố ý lấy đầu ngón tay phải chỉ chỉ hần, chậm rãi nhẹ nhàng đưa, nói tiếp: “Anh chỉ cần đồng ý với em lần này thôi... Chỉ cần anh đồng ý với em lần này, em bảo đảm từ nay về sau tất cả mọi chuyện đều nghe theo anh, chờ chúng ta kết hôn, anh sẽ là chủ gia đình, anh nói phía đông em liền đi phía đông, anh nói em đi phía tây em liền đi phía tây, anh nói em đứng tuyệt đối em không dám ngồi, tóm lại chỉ cần là lời anh nói, bao gồm việc này... việc kia... Tất cả em đều nghe theo anh, có được không?”.

Việc này? Việc kia?

Mặc Tử Hàn nghe được lời nói nhỏ nhẹ hành động nhõng nhẽo. Nghe cô nói câu này chính là câu rất mê người, trong lòng không khỏi bắt đầu ngửa ngửa, thật giống như một cây cỏ dại vô cùng động lòng, nhưng mà...

“Không được!”. Anh vẫn như cũ đè xuống kích thích của mình, lạnh lùng từ chối.

“Vì sao?”. Nét mặt Tử Thất Thất thất vọng, giống như là đứa trẻ nhỏ bị bắt nạt, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

“Cơ thể của em còn chưa hồi phục hoàn toàn, làm sao có thể đến tham dự bữa tiệc? Anh tuyệt đối sẽ không cho em đi, anh tuyệt đối không thể để em xảy ra chuyện gì, hơn nữa bọn họ đính hôn thì quan hệ gì đến em? Em nên cẩn thận suy nghĩ thử một lần xem, Bách Vân Sâm đã từng bán đứng anh, lần trước thiếu chút nữa chúng ta chết ở nước Anh, mà lần này đích thân con gái của hắn đến mời, nhờ hắn lại có âm mưu gì thì phải làm sao đây? Tóm lại không nên đi... Tuyệt đối không được!”. Mặc Tử Hàn nói kiên quyết, vẻ mặt nghiêm túc, mà còn vô cùng tức giận.

Thần thái trên gương mặt cô hoàn toàn biến mất, mắt mát cau mày, mắt mát cúi đầu, mắt mát buông lỏng đầu ngón tay ở trên người anh, cả người đều trở nên u ám ảm đạm.

“Như vậy em vẫn muốn đi sao?”. Anh chợt mềm lòng mở miệng.

“Anh đang hỏi em, tại sao không nói?”. Giọng nói Mặc Tử Hàn dịu dàng, hoàn toàn tháo bỏ tất cả tức giận, nhìn cô trìu mến.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng lúc này của cô, vốn kiên định trong lòng trong chớp mắt nát tan, mà vừa nãy dao động ở trong lòng đột nhiên gia tăng.

<http://tieulun.hopto.org>

vọng, tim của anh liền mềm nhũn, nhìn dáng vẻ cô thương tâm, tim của anh liền đau đớn...Nhưng khi nhìn dáng vẻ cô lúc vui vẻ, tim của anh liền vui mừng kích động không dứt, giống như cảm giác sau khi nhảy Bungee, trái tim nhảy lên bùm bùm dữ dội, mà tâm trạng cũng vô cùng sung sướng thoải mái, có một loại cảm giác hơn hẳn người khác...

“Nếu như em nói là em muốn đi, anh cũng sẽ không phải là không ưng thuận với em!”. Anh đột nhiên mở miệng thỏa hiệp.

“Thật hả?”. Tử Thất Thất ngẩng đầu lên ngay lập tức, gương mặt mát mát nhanh chóng biến mất, đổi thành vẻ mặt phủ lên một tầng sung sướng.

Nhìn mặt cô rực rỡ hẳn lên, trong lòng Mặc Tử Hàn cũng chuyển biến đi theo hướng tốt.

“Ừ, là thật, nhưng mà...Em phải đồng ý với anh ba điều kiện!”. Vẻ mặt anh thật sự đưa ra ba điều kiện.

Ba điều kiện?

Chân mày Tử Thất Thất hơi nhíu lên?

Cô do dự nói: “Có thể nghe trước ba điều kiện được không?”.

“Thứ nhất: ba ngày sau em phải làm kiểm tra toàn diện, nếu như bác sĩ nói em có thể ra ngoài hơn hai tiếng, anh liền đồng ý với em!”.

“Được, không thành vấn đề!”. Tử Thất Thất thoải mái bằng lòng.

“Thứ hai: Nếu như xác định cơ thể của em có thể đi ra ngoài hơn hai giờ, đi dự lễ đính hôn đồng thời phải dẫn theo bác sĩ chủ trị Bạch Trú, để phòng ngừa bên ngoài!”.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, no problem!”. Tử Thất Thất vui vẻ liền nói tiếng Anh khỏi miệng.

“Thứ ba: Ở bữa tiệc hôm ấy, em phải đi theo bên cạnh anh, anh nói cái gì em

đều phải nghe lời anh, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của anh, không cho phép em được tùy hứng, hiểu chưa?”.

“Vâng, chồng lớn, em tuyệt đối sẽ hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, anh yên tâm 120% đi!”. Về mặt Tử Thất Thất vui vẻ, tay phải duỗi thẳng, lập tức hướng về phía anh chào theo kiểu quân đội, sau đó đột nhiên hưng phấn nâng người lên, hai đầu gối quỳ trên giường, ôm cổ của anh, hôn mạnh lên hai gò má anh.

“Mu-----ah!”. Âm thanh nụ hôn vang lên rất trong trẻo.

Mặc Tử Hàn ngay lập tức sững sốt, lần đầu tiên cảm thấy ba hôn bảy vĩa trong nháy mắt đều bay mất.

Cô vui vẻ lại có thể chủ động hôn anh? Hơn nữa còn gắng sức ôm anh?

Còn nữa vừa nãy cô mới nói gì?

Chồng lớn?

Anh sẽ không nghe nhầm chứ? Hơn nữa lúc trước ở trước mặt Bạch Trú chỉ giới thiệu anh là bạn trai thôi mà? Nhưng mà vừa mới... Cô cư nhiên... Lại gọi anh là... Chồng?

“Em... em... vừa nãy em gọi anh cái gì hả?”. Anh bỗng nhiên hoàn hồn, lập tức chất vấn cô.

“Hả? Em nói với anh cái gì hả?”. Về mặt Tử Thất Thất nghi hoặc, vừa nãy cô nói cái gì vậy? Quá xúc động, không có nhớ nha.

“Em vừa nói cái gì, bản thân cũng không nhớ hả?”. Mặc Tử Hàn đột nhiên tức giận.

“Ách... em nhớ...”. Tử Thất Thất nhìn bộ dạng tức giận của anh, cảm giác được thất thố hình như vô cùng nghiêm trọng, vì thế lập tức cau mày, nhớ lại lời cô vừa nói.

Không phải là cô đã đồng ý với anh, để cho anh yên tâm, mà trong đó có có câu nào đặc biệt khi nói nha, cô có nói cái gì sao? Cô giống như... A...

Cô đột nhiên nhớ đến mình vừa mới xưng hô với anh, hai gò má giống như nhân vật trong phim hoạt hình, trong chớp mắt xuất hiện hai quả cà chua nhỏ nhỏ màu đỏ tươi.

Chồng lớn?

Trời ạ... Ai có thể giúp cô tìm cái hang? Lúc này cô muốn biến thành chuột chũi, đào cái hang, để mình chui vào, sau đó tự chôn mình.

Bạch Trú đi ngang qua nghe thấy những lời cô vừa nói, nhìn mặt cô đỏ rực.

“Ách...Em đâu có gọi anh cái gì, là anh nghe nhầm!”. Tử Thất Thất vội vàng ngồi lên trên giường, lúng túng cầm chăn đắp lại lên trên đùi mình một lần nữa.

Mặc Tử Hàn lập tức đến gần cô, người anh dính sát, hai mắt khê khóa chặt, vô cùng nghiêm trọng nói: “Anh nghe nhầm rồi à? Vậy em nói, anh nghe nhầm câu nào? Là từ nào...?”.

“Này... Này... làm sao em biết!”.

“Em không biết, vậy mà dám nói anh nghe nhầm?”.

“Ách... Cái này... Ách... Cái đó...”.

“Đừng cái này cái nọ, nói cũng đã nói rồi, em còn sợ cái gì? Nhanh lên một chút... kêu lại lần nữa!”. Mặc Tử Hàn vội vàng nói xong, cơ thể tiếp tục đến gần cô.

Tử Thất Thất tư tưởng bảo thủ nghiêm đi theo cơ thể anh, nhìn cặp mắt nóng bỏng kia, càng hại cô thẹn thùng nói không nên lời.

“Em không nói!”. Cô lập tức cự tuyệt.

“Nói mau, nhanh lên, nếu không ba hôm sau em đừng hòng đi dự tiệc đính hôn của Bách Hiên!”. Mặc Tử Hàn uy hiếp.

“Anh...Anh...Sao anh có thể nói một đằng làm một nẻo? Anh vẫn còn là đàn ông sao?”.

“Anh mặc kệ cái gì nói một đằng làm một nẻo của em, nếu anh không phải là đàn ông, tối hôm qua em biết rõ nhất nhưng mà...Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, nói với anh, nói lặp lại một lần nữa từ xung hô em vừa nói với anh!”.

“...” Tử Thất Thất hung hăng lườm anh, toàn bộ cơ thể đều nghiêng về một bên thành giường, sau cùng cặp mắt của cô trợn trừng, bướng bỉnh khép đôi môi của mình lại, nặng nề kêu lên một tiếng: “Hừ!”.

“Được, em không nói chữ gì!”. Mặc Tử Hàn chột lấy điện thoại di động ra, vừa giả vờ bấm số điện thoại của Hạ Thủy Ngưng, vừa nói: “Ngay bây giờ anh sẽ nói với người phụ nữ kia, nói em không đi, ba ngày sau tuyệt đối em sẽ không xuất hiện!”.

“Không được, đợi đã nào...!”. Tử Thất Thất vội vàng ngăn lại, bắt được tay của anh.

“Vậy thì em nói với anh!”.

“...” Tử Thất Thất rầu rĩ nhìn chằm chằm anh.

“Nhanh lên một chút, sự kiên nhẫn của anh cực kỳ có hạn, chỉ có thể cho em thời gian 3 giây đồng hồ để cân nhắc!”. Mặc Tử Hàn nói xong, ngón tay cái liền đặt lên phím gọi, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, đếm ngược thời gian mà nói: “Ba...Hai...”.

“Ch...”. Tử Thất Thất đỏ mặt chậm rãi mở miệng.

Mặc Tử Hàn dựng thẳng lỗ tai của mình lên, chờ cô nói chữ kế tiếp.

“Ch...Ch...Ch”. Tử Thất Thất nói chữ ‘ch’ không phải là đùa, từ đầu đến cuối

chần chừ không nói ra chữ tiếp theo kia.

Mặc Tử Hàn chờ một lúc không kiên nhẫn, chân mày hơi nhíu lên.

“Ch cái gì? Nhanh lên một chút!”. Anh thúc giục.

“Ch...” Giọng Tử Thất Thất bị kéo dài hơi, cho đến khi không thở được không khí, cô mới nhanh chóng nói: “Cha chồng!”.

Nói xong, cô lấy tay đẩy anh ra, chui thẳng vào chăn, đem chính mình chum lên quần thật chặt.

Mặc Tử Hàn nghe tiếng cuối cùng của cô, toàn thân đột nhiên sùng sốt.

Cha... Chồng?

Cha chồng?

Mặc dù chỉ nhiều hơn một chữ cái, nhưng mà ngay lập tức liền thay đổi vai vế.

Cô gái đáng ghét này, lại dám gọi anh là cha chồng? Anh già lắm sao? Chết tiệt... đáng giận...

“Này, không cho phép em trốn, đi ra cho anh, nói rõ cho anh, cha chồng là có ý gì?”. Bộ dáng anh hung dữ, lạnh như băng chất vấn cô.

Tử Thất Thất trốn ở trong chăn, không nói tiếng nào.

“Này, Tử Thất Thất...”

“...”

“Tử Thất Thất...”

“...”

“Chết tiệt!”.

Mặc Tử Hàn bỗng đứng mắng, chân mày nhanh chóng nhăn lại, đồng thời bắt được một góc chần, sau đó đột nhiên dùng sức kéo lên.

Chần bị nhấc lên thật cao, cơ thể Tử Thất Thất nhỏ bé mặc quần áo bệnh nhân ngay lập tức phơi bày ở đáy mắt anh.

“Um um um...Um um...”

“Um um um...”

“Um...”

Trên ga trải giường phát sinh âm thanh kỳ quái, mà hai người đang tiến hành chuyện thiếu nhi không nên nhìn...

Biệt thực nhà họ Bách

Thư phòng tầng ba.

Bách Vân Sơn ngồi ở trên ghế sa lông, mặt nở nụ cười giảo hoạt, còn Hạ Thủy Ngưng ngồi trên ghế sa lông đối diện ông ta, để điện thoại xuống, có chút bất an nhìn ông.

“Bác Bách, làm như vậy có được không?”. Cô nhíu mày lo lắng không yên hỏi.

“Cháu cứ yên tâm đi, người phụ nữ kia nhất định, nhất định sẽ giúp cháu làm cho Hiên nhi hoàn toàn chết tâm triệt để với cô ta”.

“Như mà... Như vậy sẽ tổn thương anh Hiên, hơn nữa căn bản là cháu...” Cô muốn nói lại thôi, chậm rãi cúi đầu.

Căn bản là cô không mang thai, căn bản là cô sẽ không thể mang thai, bởi vì

đêm hôm đó, bọn họ đích thực chuyện gì cũng không xảy ra, cô căn bản không phải là người phụ nữ của anh Hiên, lần đầu tiên của cô... Cũng chính là do cô tự dùng ngón tay của mình phá rách. Vốn là vào lúc ấy, cô hạ quyết tâm định đem lần đầu tiên của chính mình cho anh, cho dù cô phải chủ động, cô cũng không hề sợ hãi gì, nếu anh Hiên không chịu trách nhiệm, cô cũng không có cái gì hối hận, có thể đem cơ thể của mình dâng hiến cho người mình thích nhất, đó là vinh hạnh của cô, là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời cô, nhưng mà anh Hiên... Anh ấy căn bản không có nguyện vọng kia, có lẽ anh ấy trong lúc ngủ mê nhận ra cô không phải là Tử Thất, vì thế coi như là ngủ mê, coi như là uống say, nhưng mà cơ thể của anh, căn bản không tiếp nhận cô, bọn họ căn bản cũng không có cách nào tiến hành hoan ái giữa nam nữ. Mà vào lúc ấy cô cũng không hiểu, rõ ràng khi anh ấy đè cô ngã, khi nhận nhầm cô là Tử Thất Thất, cơ thể của anh ấy đã có phản ứng, cô rõ ràng cảm nhận được, nhưng mà sau khi anh ấy hôn mê, tại sao lại không được? Tại sao lại không thể? Tại sao lại không chịu tiếp nhận cô?

Cô không hiểu...Cô không hiểu cô không thể lí giải loại hiện tượng này...Cô không hiểu, không hiểu...

Cơ thể của đàn ông là như vậy sao? Là khó có thể dụ dỗ như thế này sao? Không phải nói cơ thể của đàn ông dễ dàng lau sũng cướp cò nhất sao? Nhưng mà vì sao cơ thể của anh Hiên không giống những người đàn ông khác vậy? Tại sao vậy chứ?

“Thủy Ngưng, cháu yên tâm!”. Bách Vân Sơn nhìn dáng vẻ thương tâm của cô, vội vàng dịu dàng an ủi, nói: “Cho dù chúng ta làm tổn thương Hiên nhi, nhưng vết thương một ngày nào đó sẽ khép lại, một ngày nào đó sẽ nhìn thấy lòng tốt của cháu, một ngày nào đó nó sẽ toàn tâm toàn ý chấp nhận cháu...Cháu không phải lo lắng, chờ cháu gả vào Bách gia, bác Bách sẽ giúp cháu, bác gái cũng sẽ giúp con, chỉ cần cháu thật lòng thích Hiên nhi, thật lòng yêu Hiên nhi, nó nhất định cũng sẽ thích cháu, yêu cháu. Nhất định sẽ...Nhất định sẽ...”

Nghe lời của bác trai, nghe những câu nói tràn đầy hi vọng, lòng Hạ Thủy Ngưng hơi ổn định hạ xuống.

“Thật sự có thể như vậy sao?”. Cô nhỏ giọng hỏi xác định.

“Nhất định được, bác cam đoan với con!”.

“Vâng...”. Hạ Thủy Ngung dùng sức gật đầu một cái, có lòng tin vào bản thân.

Bách Vân Sơn nhìn mặt cô, trên mặt lộ ra nụ cười cực kì sâu xa, giống như là đắc ý, giống như là quý dị, giống như là giao hoạt, giống như là gian tà...Nhưng không có một tí xíu hiền lành.

“Bác Bách cháu đi về trước đây, thời gian không còn sớm nữa, ba cháu sẽ lo lắng đấy!”. Hạ Thủy Ngung nói xong, liền từ trên ghế sa lông đứng lên.

“Không ở lại ăn cơm tối à?”. Bách Vân Sơn hỏi.

“Không được ạ!”. Hạ Thủy Ngung hơi khởi động nụ cười, sải bước đi ra khỏi biệt thự.

Mà khi cô đi ra khỏi hành lang chưa được mấy bước, đột nhiên lại chạm mặt Bách Hiên đi về phía cô.

Chương 195: Nhớ lại quá khứ... Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thật đẹp!

Vốn là Bách Hiên muốn đi tìm Bách Vân Sơn để nói chuyện một lát, nhưng mà không ngờ lại gặp Thủy Ngưng ở cửa thư phòng.

Tại sao cô lại ở đây?

Cô đến tìm Bách Vân Sơn sao?

Hai người bọn họ muốn lên kế hoạch gì?

“Hiên... anh Hiên!”. Hạ Thủy Ngưng căng thẳng mở miệng, khẽ nắm chặt hai tay, thấp thỏm nhìn anh.

“Em đến từ bao giờ?”. Bách Hiên lạnh lùng hỏi.

“Khoảng, một tiếng trước!”. Hạ Thủy Ngưng trả lời.

“Em đến tìm bố anh?”. Anh hỏi tiếp.

“Vâng!”. Cô nhẹ nhàng trả lời, trong lòng càng ngày càng thấp thỏm.

“Vừa đúng lúc, chúng ta nói chuyện một chút đi!”. Bách Hiên nói xong, liền lập tức lạnh lùng xoay người, sải bước đến hướng cầu thang.

Hạ Thủy Ngưng do dự đứng tại chỗ, hai mắt nhìn bóng lưng của anh, chân mày cũng dần dần cau lại, trái tim bùm bùm đập loạn, giống như vừa làm một việc trái với lương tâm.

Vì sao đột nhiên lại không dám đối mặt với anh? Vì sao vừa nhìn thấy mặt anh, trái tim của cô liền thấp thỏm không yên, cũng ần ần đau, còn tràn đầy cảm giác tội lỗi? Đã không phải là lần đầu tiên cô lừa gạt anh, hiện tại đối

mặt với anh cô chỉ toàn nói những lời nói dối, mỗi một câu đều là lời nói dối, mỗi một câu cũng đều là lừa gạt anh. Cô không muốn như vậy, nhưng mà...Đã không thể quay đầu lại.

Đột nhiên hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai tay một lần nữa, sau đó đôi chân dài mảnh khảnh bước ra, gương lên nụ cười ngọt ngào, sải bước đi theo phía sau anh.

...

Tầng một.

Phòng tiếp khách.

Bách Hiên cũng không ngồi xuống, mà đứng thẳng ở trước mặt cô, dùng ánh mắt lạnh băng quan sát gương mặt cô, lạnh lùng mở miệng, nói: “Bữa tiệc đính hôn ba ngày sau, là chủ ý của em hả?”.

“Không, không phải là em nói ra!”. Hạ Thủy Ngưng bình tĩnh trả lời.

“Có nghĩa là, em đã sớm biết trước!”. Anh truy hỏi.

“Đúng, trước khi bác Bách quyết định, có đến tìm em, cũng hỏi qua em về chuyện này”.

“Em đồng ý?”.

“Vâng!”.

Chân mày Bách Hiên ngay lập tức nhíu lại, tức giận trong lòng đột nhiên tăng cao, nhưng anh vẫn đè nén lửa giận của mình, cố gắng trấn an bản thân, không để cho mình bộc phát ra.

“Vì sao?”. Anh hỏi lại một lần nữa, ngay lập tức chất vấn: “Tại sao em lại đồng ý? Không phải anh đã nói với em rất rõ ràng rồi sao? Anh không kết hôn với em, căn bản anh cũng không thích em, căn bản anh không có cách nào đón nhận em...Vì sao em lại đồng ý? Vì sao em lại ép anh? Vì sao em

nhất định phải gả cho anh?

“Bởi vì em yêu anh!”. Hạ Thủy Ngưng trực tiếp trả lời.

“...” Đột nhiên hai mắt Bách Hiên nhắm lại, hướng mặt đến bên cạnh, hoàn toàn không nghĩ đến cô sẽ nói những lời như vậy.

“Anh Hiên, em thật sự rất yêu anh, em muốn được ở chung một chỗ với anh, em muốn làm bạn cả đời bên cạnh anh, làm vợ của anh...Em van xin anh, mở to con mắt ra nhìn em đi, xem tình yêu của em đối với anh, xem chân tâm của em đối với anh...Cầu xin anh đấy, đừng nghĩ đến người phụ nữ kia, đón nhận em đi!”. Giọng Hạ Thủy Ngưng run rẩy, nước mắt nhanh chóng hiện lên ở hốc mắt cô, không ngừng van xin anh, đưa hai tay ra, dùng sức cầm lấy cánh tay anh, nhưng mà hai mắt anh...Vẫn không chịu nhìn về phía cô.

Tại sao?

Tại sao lại không chịu nhìn đến cô?

Tại sao lại không chịu cho cô một cơ hội?

“Anh Hiên...Anh Hiên...Xin anh hãy nhìn em...Nhìn em thật lòng đối với anh, nhìn tình yêu của em với anh...Anh Hiên...Anh Hiên...”

Lời của cô còn chưa nói ra hết, đột nhiên Bách Hiên dùng sức hất hai tay cô ra, lùi về phía sau hai bước giữ một khoảng cách với cô.

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, anh không thể đón nhận tình cảm của em, cũng không thể đón nhận tình yêu của em, trái tim của anh không thể giả vờ với bất kỳ cô gái nào khác được...Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...Xin hãy buông tha anh đi, em còn trẻ, đường về sau còn dài, anh nghĩ em nhất định sẽ gặp một người đàn ông tốt hơn so với anh, cho nên...”

“Em không cần-----”

Hạ Thủy Ngưng lớn tiếng từ chối, hét to cắt đứt lời anh, cũng tiến thêm một bước về phía trước đến gần anh nói: “Em chỉ cần anh...Em không cần người

đàn ông khác”.

Tầm mắt Bách Hiên chuyển đến trước mặt cô, nhìn cô rơi nước mắt không ngừng, trái tim ần ần có chút thương tình...Thương cô, cũng cùng cảnh ngộ với mình.

Thật sự là rất giống, rất giống, hai người bọn họ cùng giống một loại người, đều cố chấp, đều ngoan cố, đều tuyệt vọng...

“Thật xin lỗi...” Anh dịu dàng nói xin lỗi, tuyệt tình lắc đầu mà nói: “Anh không thể đón nhận em, kể cả anh thật sự kết hôn, anh cũng không thể trở thành vợ chồng chân chính, anh không thể chạm vào người phụ nữ anh không thích, anh không thể mỗi ngày đều ngồi ăn cơm chung trên một cái bàn, anh không thể ngủ trên giường cùng người phụ nữ anh không thích, anh càng không thể gọi người phụ nữ mình không thích là vợ, nếu như em thật sự khẳng khái phải gả cho anh...như vậy...Ngay cả đến người xa lạ nhất cũng không thể làm!”.

Không thể làm người xa lạ?

Nghe câu này, trong lòng Hạ Thủy Ngưng đột nhiên xiết chặt.

Đây là ý gì?

Không làm người xa lạ thì có thể làm gì?

Bách Hiên quan sát nét mặt cô, nhìn nước mắt trên mặt cô, tiếp tục mở miệng, còn cắt đứt quan hệ nói: “Em sẽ là người anh ghét nhất!”.

Nghe được anh nói những lời này, Hạ Thủy Ngưng hốt hoảng lùi chân về phía sau hai bước, nước mắt bỗng ngưng chảy, hai mắt kinh ngạc nhìn anh, giống như bị đá kích rất lớn, không thể từ trong đau khổ phục hồi lại tinh thần.

Người anh ghét nhất?

So với người xa lạ còn không bằng, hóa ra là anh ghét mày nhất.

Nếu như nhất định gả cho anh, sẽ trở thành người anh ghét nhất, nếu như không gả cho anh, còn có thể làm em gái anh, tuy nhiên vĩnh viễn cũng sẽ không thể làm người yêu...

Tại sao lại bắt cô phải lựa chọn tàn nhẫn như thế? Tại sao anh muốn đối xử như thế với cô? Chẳng lẽ cô thương anh cũng là sai sao? Chẳng lẽ cô nỗ lực thể hiện tình yêu của mình, là sai sao? Tại sao...Tại sao lại không chịu đón nhận cô? Tại sao muốn một lần lại một lần tổn thương cô? Anh rõ ràng làm cho cô yêu anh, rõ ràng là anh nói muốn cho cô lấy thân báo đáp, rõ ràng là anh gieo vào trong lòng cô mầm mống tình yêu thuần khiết từ khi còn nhỏ, nhưng mà vì sao anh không muốn gốc cây lớn lên khỏe mạnh lại tàn nhẫn chặt đứt nó!

Cô không muốn...Cô không muốn...Cô không muốn từ bỏ, cô không muốn thành em gái, cô không muốn biến thành loại quan hệ kia, cô muốn anh yêu, cô muốn cơ thể anh, muốn trái tim anh!

Nếu như không được sinh ra đã chết, như vậy cô sẽ đặt cược vào cơ hội cuối cùng này!

Cô muốn gả cho anh, cho dù bị anh ghét bỏ cả đời, cô vẫn muốn vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, làm phu nhân chân chính của nhà họ Bách, vĩnh viễn vĩnh viễn làm cho anh nhớ cô, không được quên lãng nữa...

“Ba ngày sau...Em sẽ tham dự tiệc đính hôn của chúng ta, hai tháng rưỡi sau...Em cũng sẽ quyết định như vậy tham dự hôn lễ của chúng ta, em Hạ Thủy Ngưng nhất định phải gả cho anh Bách Hiên, em Hạ Thủy Ngưng nhất định phải làm vợ của anh Bách Hiên, em Hạ Thủy Ngưng đời này sinh ra là người của anh Bách Hiên, chết cũng muốn thành quý của nhà họ Bách...Em phải ở lại bên cạnh anh, đời đời kiếp kiếp đều không rời bỏ!”. Cô kiên định nói xong, hung hăng nắm chặt hai quả đấm của mình, hạ quyết tâm lớn nhất.

Bách Hiên nhìn dáng vẻ cứng đầu của cô, nhìn cô thà rằng ngọc đá đều cháy, bộ dạng của cô giống như không thể quăng đi hy vọng mịt mờ, anh trở thành không còn gì để nói, anh đã không còn gì để khuyên bảo người phụ nữ này rồi.

Hạ Thủy Ngưng hít một hơi thật sâu, thu hồi toàn bộ nước mắt của mình, hơi hơi giật giật khóe miệng nở nụ cười, sau đó giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào nói: “Thời gian không còn sớm nữa, nếu như anh Hiên không còn chuyện khác, như vậy...Em đi trước!”.

Cô nói xong, liền xoay người.

“Chờ một chút!”. Bách Hiên bỗng gọi cô lại.

Đôi chân Hạ Thủy Ngưng dừng lại, hai mắt hơi kinh ngạc, nghĩ rằng anh có thể có một chút ý muốn đón nhận cô, nhưng mà.

Đôi môi Bách Hiên từ từ mở ra, chân chừ phát ra âm thanh, nói: “Ba ngày sau...Tử Thất Thất cô ấy...Thật sự sẽ đến sao?”.

Trong lòng Hạ Thủy Ngưng đột nhiên vị tảng đá lớn lớn nặng nề đè xuống mặt đất, biến thành một bãi bùn lầy, cô đau đớn dùng sức cắn chặt răng của mình.

Không ngờ vào lúc này, anh cư nhiên lại còn có thể muốn nhìn thấy người phụ nữ kia, chẳng lẽ hẳn một chút xíu cũng không để ý đến cảm nhận của cô sao? Chỉ cần quan tâm một chút như vậy... Anh cũng sẽ không thể hỏi cô như vậy.

“Thật không? Cô ấy thật sự sẽ đến chứ?” Bách Hiên lại mở miệng một lần nữa, nhẹ giọng hỏi, nhìn về phía trước chờ đợi câu trả lời của cô

Lại nghe thấy giọng nói của anh một lần nữa, Hạ Thủy Ngưng cảm thấy vết thương của mình lại bị rắc thêm một lớp muối.

Cô dùng sức cắn răng, khuôn mặt rồi rầm sắp bùng phát lửa giận, nặng nề chỉ phun ra một chữ: “Có!”.

Trong lòng Bách Hiên đột nhiên sinh ra cảm giác hưng phấn.

Anh muốn gặp cô ấy, muốn gặp cô ấy khẩn cấp, muốn gặp cô ấy đến mức

ngay cả suy nghĩ của chính anh cũng không kiềm chế được, nhưng mà nhất định phải gặp ở tiệc đính hôn sao? Bọn họ chỉ có thể gặp mặt ở loại tình huống này sao?

Không khỏi, anh có chút thất vọng, trái tim cũng ần ần đau.

“Anh Hiên...”. Hạ Thủy Ngưng nhẫn nại tắt cả khuất nhục, nhẫn lại nước mắt sắp rơi xuống, đưa lưng về phía anh nhỏ giọng nói: “Anh thật sự đã quên lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta sao? Anh thật sự đã quên mất những lời anh đã từng nói với em sao? Anh thật sự không nhớ rõ anh đã cứu một cô gái nhỏ từng tìm đến cái chết sao? Hơn nữa khi đó anh còn nói với em những câu kia, anh nói...anh nói...Anh muốn sau này em lớn lên lấy thân báo đáp...”

Lấy thân báo đáp?

Nghe thấy câu này, Bách Hiên đột nhiên sửng sốt, trong óc bắt đầu không ngừng nhớ lại rất nhiều chuyện cũ năm xưa.

Hạ Thủy Ngưng đứng yên đưa lưng về phía sau anh thật lâu, đã chờ đợi rất lâu, thế nhưng anh lại không có bất kỳ câu nào, ngay đến một chữ trả lời cũng không có.

Nước mắt...Không nhịn được rơi xuống lần nữa.

Cô lấy tay lau đi thứ nước mắt không có tiền đồ kia, nhỏ giọng ghen ngào nói: “Nếu như không nghĩ ra coi như không có, em đi, bai bai!”.

Cô nói xong, đôi chân dài của mình lại một lần nữa bước đi, sải bước vội vã ra khỏi cửa phòng, mà khi tay cô đặt ở nắm xoay, những giọt nước mắt kia không kiêng kỵ gì cả từ trong hốc mắt xông ra, khóc lem cả gương mặt trang điểm xinh đẹp.

...

Bên trong phòng khách.

Bách Hiên vẫn sững sờ như cũ đứng nguyên tại chỗ, đại não không ngừng

nhớ lại.

Lấy thân báo đáp?

Lúc nào anh nói ra những lời này?

Anh nhớ cô nói bọn họ đã từng gặp mặt từ mười ba năm trước, mà mười ba năm trước anh tiếp quản khách sạn Rick, một năm đấy bọn họ đã gặp mặt? Ở chỗ nào? Hình như cô vừa mới nói là cứu sống một cô bé nhỏ tự tử, cô gái nhỏ tự tử? Tự tử...

Trong chớp mắt hai mắt anh tròn to, cuối cùng trong óc cũng nhớ ra cái ngày mười ba năm về trước, anh lái xe đến khách sạn Rich, đây là lần đầu tiên anh đi làm, lần đầu tiên tiếp nhận một khách sạn lớn như vậy, khi ấy anh mới mười sáu tuổi, tuổi còn rất trẻ, rất căng thẳng, vì thế đi được nửa đường kích động đi vào trong toilet một lúc, kiểm tra biểu cảm cách ăn mặc của mình, mà ngay khi anh từ toilet đi ra, lúc vừa mới định lên xe, lại thấy một cô gái nhỏ đứng ở trên đường cái, đôi mắt nhìn chằm chằm xe tải đang phóng nhanh, đột nhiên vọt đến giữa đường, mở hai tay ra muốn tự tử!

“Cẩn thận-----”

Anh một bên hét to, một bên thân tốc vọt tới, sau cùng đột nhiên giật mình, ôm lấy cơ thể cô gái nhỏ, cũng may chưa bị chui vào đầu xe tải.

“Phù...”. Bách Hiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó hốt hoảng đỡ cô dậy, vừa kiểm tra toàn thân cô, vừa lo lắng nói: “Sao rồi? Em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào hay không? Có đau chỗ nào không?”

Cô gái nhìn bộ dạng anh lo lắng cho mình, đột nhiên há miệng khóc rống lên: “Ô...Ô ô... Vì sao anh cứu tôi? Vì sao không mặc kệ để tôi chết? Vì sao không để cho tôi đi tìm mẹ, anh trả mẹ lại cho tôi, trả lại cho tôi...”

Bách Hiên nhìn cô đột nhiên khóc lớn, nước mắt như bão tố không ngừng từ hốc mắt rơi ra, cả người nhanh chóng luống cuống cả tay chân.

Muốn gặp mẹ cái gì? Muốn anh trả lại mẹ cho cô cái quái gì? Rốt cuộc là cô

đang nói cái gì hả?

“Em gái nhỏ, anh hỏi em rốt cuộc làm sao vậy? Không bằng em nói cho anh nghe một chút, có lẽ anh có thể giúp được em”.

“Anh có thể giúp em?”. Nước mắt của cô hơi ngừng, nức nở nói.

“Dĩ nhiên, em phải tin anh, anh nhất định có thể giúp em”.

“Thật? Vậy anh trả mẹ lại cho em!”

“Mẹ? Mẹ em cô ấy...thế nào?”. Bách Hiên mơ hồ nhận ra nguyên nhân cô tìm đến cái chết.

“Mẹ em chết rồi, là tại cái lỗi đi bộ này, là tại cái chỗ này, bị xe đâm chết rồi!”. Cô nói xong, nước mắt lại trôi ra ngoài.

“Ách...Nếu như người chết, anh cũng không có cách làm sống lại, vì thế anh không có cách nào trả mẹ lại cho em, thật xin lỗi!”.

“Ô...Ô ô...Oa ô ô...Mẹ...Mẹ...”

Nhìn cô lại khóc rầm rầm rào rào, Bách Hiên vội vàng an ủi.

“Coi như mẹ của em không còn ở đây, nhưng mà em còn có ba nhé, em suy nghĩ một chút, một người đã chết ở bên ngoài rồi, vậy ba của em rất đau lòng, nguyên là chú ấy cũng đau lòng giống em, nhưng mà con gái lại đột nhiên chết đi, không phải chú ấy càng đau lòng thêm sao?...Chẳng lẽ em không quan tâm đến ba của mình hả? Em muốn để cho chú ấy khóc sao? Em cũng muốn bỏ em đi tìm cái chết ở chỗ này hả? Sau đó đi tìm các người?”.

“Ba?”. Tiếng khóc của cô bé từ từ ngưng lại, cô cau mày, nghĩ đến người ba yêu thương của mình, nghĩ đến bố đối xử với mình rất tốt, vô ý thức lại líu ríu một câu: “Ba...”.

“Đúng vậy, em suy nghĩ cho ba mình một chút, em suy nghĩ đến bộ dạng đau lòng của ba, em cũng không chịu được ba em đau lòng khóc lóc nức nở chứ?”

Hơn nữa...Kể cả em chết, cũng không gặp được mẹ của em nha!”.

“Không gặp được?”. Cô gái nhỏ đột nhiên kinh ngạc nhìn hấn, lập tức hỏi: “Vì sao?”.

“Bởi vì người sau khi chết sẽ biến thành cát bụi, theo gió phiêu tán đi xung quanh, nếu như thi thể chôn cất xuống mồ, như vậy sẽ từ từ thối rữa, biến thành một đồng xương trắng, phải trải qua mấy trăm năm, mấy ngàn năm ăn mòn, mới trở thành một vùng đất có chất dinh dưỡng, vì thế coi như là em chết, em cũng sẽ không nhìn thấy cô!”.

“Nhưng mà trên sách không phải nói, người sau khi chết sẽ biến thành linh hồn sao? Nếu như mà em cũng biến thành linh hồn theo sách nói, không phải có thể sẽ gặp được mẹ sao?”.

“Đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi, không có căn cứ khoa học đâu!”.

“Căn cứ khoa học? Đây là cái gì?”.

“Chính là chứng minh, em suy nghĩ một chút, nếu như người thật cũng sẽ biến thành linh hồn như lời nói? Như vậy vì sao mẹ em chưa đi tìm em? Coi như loài người dùng mắt không thể nhìn thấy được, thế thì cô phải đi vào trong giấc mơ nói chuyện chứ? Khi cô mất đi đã vào trong giấc mơ của em nói chuyện với em ngày nào chưa? Có an ủi em đừng khóc không? Có giống như trước kia cười dịu dàng với em không?”.

Cô gái nhỏ lắc đầu một cái!

“Đó không phải là thật rồi, chuyện này không có bất kỳ người nào chứng thực được hết, nếu như em tin, em chết đi, cái gì cũng không được, cũng không nhìn thấy được mẹ, cũng không thấy được ba, đây không phải là thua thiệt lớn sao!”.

Cô gái nhỏ nhú chặt chân mày, suy nghĩ lời của anh, hình như...có chút lý lẽ.

Cô dùng sức hít lỗ mũi một cái, sau đó dùng hai tay lau nước mắt trên mặt,

kiên cường nói: “VẬY em không chết đâu!”.

“Việc này đúng lắm, em sống là chuyện tốt nhất, em nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có sống mới có hi vọng, nếu như chết rồi, cái gì cũng sẽ không có!”.

“Vâng!”. Cô nặng nề gật đầu, nhưng vẫn khổ sở nhíu mày, nói: “Nhưng mà em vẫn muốn gặp mẹ!”.

“Em yên tâm, chờ em trưởng thành, tìm được người trong lòng mình, em nhất định sẽ có một người giống như mẹ em yêu thương em, hơn nữa chờ đến khi các em kết hôn, đến lúc đó, sẽ có rất nhiều người yêu thương em, thích em, khiến cho em không bỏ đi tự tử nữa!”.

“Thật không?”.

Chương 196: Khoai tây, khoai tây, tôi là khoai lang...!

“Đương nhiên, đời người không phải chỉ phát triển theo chuyện xấu, chuyện vui cũng xảy ra. Dần dần em lớn lên, em sẽ gặp được rất nhiều chuyện vui, vì thế tuyệt đối không được tùy tiện tìm đến cái chết, ít nhất phải hưởng thụ trọn vẹn chuyện vui của con người, chết như vậy mới xem là đáng giá!”.

“Ách...”. Cô gái nhỏ cau mày nhìn anh, hiển nhiên không hiểu rõ ý nghĩa lời anh nói.

Bách Hiên giơ tay sờ sờ đầu cô, nhìn cô bộ dạng khờ khạo của cô.

Theo lí thuyết đứa trẻ lớn giống như cô bé, hẳn là đều hiểu được một chút đạo lý như thế, nhưng mà cô lại giống như một tờ giấy trắng, sạch sẽ trong suốt không nhiễm phải tạp chất gì, có thể thấy được, cha mẹ cô giáo dục, che chở cô cỡ nào, nhất định coi cô là viên ngọc quý nâng niu trong lòng bàn tay.

“Tốt lắm, em đã nghĩ thông rồi, cũng mau về nhà đi, anh còn có chuyện quan trọng, phải đi trước, nhớ kỹ...không được tiếp tục làm chuyện điên rồ!”.

“Dạ, được!”. Cô bé gật đầu.

Bách Hiên đứng lên, dùng hai tay phủi bụi bặm trên người mình, sau đó sải bước muốn đi đến bên cạnh xe của mình.

“Anh trai, anh đã cứu em, anh muốn em báo đáp như thế nào?”. Cô gái nhỏ đột nhiên mở miệng.

“Ách...Việc này...Đừng ngại, không báo đáp cũng được!”.

“Không được, ba em đã nói, có ơn, nhất định phải báo đáp...”

“A? Vậy ba em không nói, đại ân không lời nào cảm ơn hết được à?”.

“Đại ân tạ ơn cái gì? Đây là có ý gì?”.

“Haha...Không có gì, em đợi về sau sẽ biết, anh còn có việc, thực sự phải đi!”.

“Không được, anh còn chưa nói với em phải báo đáp anh thế nào? Anh nói đi, chuyện gì cũng có thể, em nhất định có thể làm được!”.

“Vậy sao? Như vậy...Sẽ chờ em sau khi lớn lên, lấy thân báo đáp cho anh đi...”.

“Lấy thân...báo đáp...?”

“Haha...”

...

Cuối cùng anh đều nhớ ra tất cả.

Bách Hiên sững sờ đứng tại chỗ, hai hàng lông mày nhíu thật sâu, nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau cách đây mười ba năm, mà lúc sau anh vội vàng lái xe đi đến cửa hàng mua quần áo mới thay bộ đồ trên người, sau đó vội vàng lái xe đến khách sạn Rick, thiếu chút nữa không đến kịp bữa tiệc khai mạc, mà khi anh lo lắng là lính mới phải phát biểu ở đại sảnh, cho nên hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi, mà căn bản chính anh cũng không để trong lòng, về phần câu nói kia, anh chỉ là đùa một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng...Thế nhưng lại gieo nhân duyên như vậy.

“Ai...” Anh thật sâu than thở, nặng nề nhắm hai mắt lại.

Đây là lỗi của anh sao?

Anh không nên cứu cô, không nên nói những lời đó sao?

Nếu như mười ba năm trước không gặp mặt cô mà nói, thế thì hôm nay anh

cũng sẽ không tổn thương cô như vậy, cũng sẽ không biến mọi chuyện thành như thế này, nhưng mà...Nếu như mười ba năm trước anh vẫn gặp phải chuyện người khác tự tử như thế, anh nghĩ...Anh không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Lại mở mắt một lần nữa, tim của anh phiền loạn không biết đập bao nhiêu cái...Lộn xộn không thể bình tĩnh.

Ba ngày sau

Gần tối.

Mặt trời phía tây chậm rãi di chuyển về nhà, ánh mặt trời óng ánh chiếu vào cả vùng đất, sau đó ánh sáng rực rỡ chậm rãi rút đi. Bóng tối từng chút từng chút một tiến đến, bỏ quên một chút nắng ấm trong ngày.

Bệnh viện tư nhân.

Phòng bệnh VIP.

Tử Thất Thất ngồi ở thành giường, Bạch Trú cầm một xấp tư liệu thật dày, đứng ở trước mặt cô.

Đều vì cô ngày hôm nay ở đây để kiểm tra, mặc dù bệnh tình không có bất cứ chỗ nào có vấn đề gì hết, nhưng anh vẫn nghe theo Mặc Tử Hàn yêu cầu tiến hành kiểm tra toàn diện, hơn nữa kết quả kiểm tra vô cùng khỏe mạnh, về phần phổi bị thương của cô hồi phục rất tốt, còn có vết thương nho nhỏ bị đạn bắn ở trên lưng cũng đã tháo băng, rất nhanh liền kín miệng...Đặc biệt nằm ngoài dự đoán của mọi người, năng lực hồi phục của cô cực kỳ mạnh, so với người bình thường gấp hơn hai lần.

“Tử Thất Thất, cô hít sâu hạ xuống, dùng chút lực cũng không sao, cho đến khi cảm thấy không khỏe, thì dừng lại, nói cho tôi biết!”. Bạch Trú khe khẽ mở miệng, dịu dàng nói với cô.

“Được!”. Tử Thất Thất hơi hơi gật đầu, sau đó chuẩn bị hạ hơi xuống.

Cô chậm rãi dùng sức hít vào một hơi, liên tục hít khí vào, hít khí một lúc lâu, thẳng cho đến khi cơ thể không thể chứa một chút khí nào nữa, sau đó chậm rãi phun ra, chậm rãi từng chút từng chút một.

“Thế nào?”. Bạch Trú hỏi.

“Không có việc gì, không có cảm giác gì!”. Tử Thất Thất trả lời.

“Tốt lắm!”. Bạch Trú gật đầu.

Còn Mặc Tử Hàn đứng ở một bên nhìn bọn họ mày hơi hơi chau lại nói: “Em cần phải nói thật, không thể bởi vì đi dự tiệc, mà nói dối!”.

“Thật mà, em thật sự không có việc gì, em thề em không lừa gạt!”. Tử Thất Thất lập tức giơ tay phải lên thề.

“Anh đã không còn tin lời thề của em!”. Sắc mặt Mặc Tử Hàn có vẻ hơi khó coi, bởi vì ba ngày trước cô cũng đã thề, cuối cùng không phải là đòi đi?

Tử Thất Thất nhìn thấy cái gương mặt thối kia, buồn bực trợn mắt nhìn anh một cái.

“Mặc tiên sinh anh yên tâm đi, thân thể Tử Thất Thất tình trạng khỏe, hơn nữa còn có tôi đi theo bên cạnh cô ấy, ra ngoài hai tiếng đồng hồ thì hoàn toàn không có vấn đề!”. Bạch Trú nở nụ cười với anh nói.

Mặc Tử Hàn không trả lời anh ta, mà nhíu mày thật sâu, nhìn chòng chọc vẻ mặt của Tử Thất Thất.

Anh lo lắng không phải là vì bệnh tình của cô, mà là ở bữa tiệc sẽ xuất hiện chuyện gì, suy cho cùng đó cũng không phải là một bữa tiệc đính hôn đơn thuần, cho dù ai cũng đều có thể nhìn ra đây là Hồng Môn Yến, Bách Vân Sơn nhất định có âm mưu khác, nếu không ông ta cũng sẽ không mời kẻ thù như anh đến tham dự tiệc đính hôn của con trai bảo bối, chẳng lẽ hẳn thật sự không sợ anh phá hỏng bữa tiệc của con trai của ông ta sao?

Quả nhiên, anh vẫn không nên mềm lòng mới đúng, không nên đồng ý với cô mới đúng, nhưng mà...quả thật anh cũng có một chút tư lợi, đó chính là...Anh muốn mượn bữa tiệc đính hôn thanh thế lớn của bách gia, thông báo với toàn thể giới chuyện của anh và Tử Thất Thất, anh muốn tất cả mọi người biết, người phụ nữ này là của anh, sau khi thành vợ của anh, Mặc Tử Hàn sẽ chọn làm bà xã duy nhất...

Vô thức nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng liền hơi lộ ra nụ cười.

“Anh đang ở đây cười trộm cái gì thế? Lại đang suy nghĩ gì đây?”. Tử Thất Thất thấy được biểu tình rất nhỏ của anh, không tự chủ có chút sồn tóc gáy.

“Không có gì!”. Mặc Tử Hàn trả lời.

“Em không tin!”. Tử Thất Thất phủ định câu trả lời của anh.

“Được rồi, cũng đã kiểm tra xong rồi đây? Không có vấn đề gì chứ?”. Anh đột nhiên nói sang chuyện khác, hai mắt nhìn về phía Bạch Trú đang thu dọn tài liệu tình trạng bệnh.

“Không có vấn đề!”. Bạch Trú chắc chắn trả lời.

“Như vậy chúng ta cũng nên xuất phát, nhưng mà trước đó...” Mặc Tử Hàn thần thần bí bí nói xong, đột nhiên chìa tay phải, dùng ngón cái và ngón giữa đánh một cái vang lên.

“Bang-----”

Âm thanh vừa mới vang lên, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, từ ngoài cửa ba người phụ nữ đi tới, một người phụ nữ cầm lễ phục màu trắng tuyết, một người phụ nữ cầm hộp ngọc trai thật lớn, một người phụ nữ khác cầm trong tay một hộp trang điểm, ba người đứng dàn hàng đều ở trước mặt Tử Thất Thất, đồng thời cũng khẽ cúi đầu với anh.

“Này...Đây là cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc hỏi.

“Đường nhiên là vì em nên ăn mặc trang điểm một chút, chẳng lẽ em định mặc một thân quần áo này đi dự tiệc?”. Hai mắt Mặc Tử Hàn quét mắt lên bộ quần áo bệnh nhân màu xanh da trời trên người cô.

“Mặc dù cần phải chuẩn bị, nhưng mà...” Cô nhìn ba người phụ nữ trước mặt trên tay cầm cái gì đấy, không tự giác mở miệng nói: “Nếu như mặc kiểu như này mà nói, có phải quá khoa trương hay không hả?”.

“Việc này cũng không cần em quản, đừng quên, toàn bộ hôm nay em đều nghe lời anh, nếu em không mặc, cùng đừng nghĩ đi!”.

“Được, em mặc!”. Tử Thất Thất trên mặt có nghìn không cam lòng vạn không muốn, nhưng mà vẫn phải là thuận theo đồng ý thôi.

Cô biết một người nào đó đã nhượng bộ đến cực hạn, mà cô còn tiếp tục chọn tam lấy tứ, chỉ biết chọc giận sức chịu đựng của người nào đó, cho nên...Đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Mặc thôi!

Aizzz...

Biệt thự nhà họ Mặc.

Mặc Thiên Tân ăn cơm tối xong thật sớm, sau đó liền tự giam mình ở trong phòng, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, nhìn thấy kim đồng hồ sắp đến tám giờ.

Phải làm thế nào mới được đây? Cậu cũng muốn đến dự tiệc, bởi vì chỉ cần đi tiệc rượu thì có thể gặp mặt mẹ, cậu tin mẹ nhất định sẽ đến tham dự bữa tiệc đính hôn này, bởi vì cậu hiểu rõ tính cách mẹ, chỉ có điều, cậu phải chạy đi như thế nào đây? Ít nhất cậu cũng phải đi khỏi cái gian phòng này, không bị người quê mùa ngoài cửa phát hiện mới được.

Hừ...Đó là một vấn đề lớn!

Nhưng mà...

“Hắc, hắc, hắc...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Thiên Tân đáng yêu lộ ra vẻ mặt tà ác, suy nghĩ tà ác trong đầu đã sinh sôi trong tim cậu muốn theo ra, hơn nữa cậu cũng đã chuẩn bị tốt đẹp tất cả, thế thì kế hoạch liền chính thức bắt đầu đi.

...

Ngoài cửa phòng.

Thô Nghiêu đứng thẳng tắp ở cửa, hai mắt lạnh như băng nhìn về phía trước, toàn thân đều đề phòng.

Gần ba ngày nay tiểu thiếu gia đều rất nghe lời, khi vào học cũng không tiếp tục trêu đùa thầy giáo, mỗi một giờ học đều thành thật thừa nhận còn thật sự nghe giảng bài, giống như hoàn toàn biến thành đứa trẻ nhỏ bình thường, thậm chí so với đứa trẻ bình thường còn nghe lời hơn, quan trọng là sau khi ăn cơm tối vẫn nhốt mình ở trong phòng, không đi ra, cũng không cho bất cứ kẻ nào đi vào, đó là lí do mà anh cảm thấy, việc này rất giống sự yên tĩnh trước cơn bão táp...điềm báo trước nguy hiểm.

Quả nhiên...

“A-----”

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của Mặc Thiên Tân, Thô Nghiêu trong nháy mắt trợn to cặp mắt của mình, lập tức xoay người phá cửa mà vào, nhưng mà bên trong phòng lại hoàn toàn vắng vẻ không có một bóng người, hơn nữa cửa sổ đối diện đã bị mở rất lớn, thậm chí còn dùng rèm bố trí làm dây thừng...

Tiểu thiếu gia bỏ trốn?

Anh kích động lập tức chạy đến trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới quan sát, tìm kiếm bóng dáng tiểu thiếu gia.

Nhưng mà hai mắt quét lên trên mặt cỏ trống trải thì hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng của cậu ta. Chẳng lẽ cậu ta ẩn nấp rồi? Thế nhưng chỗ trống trải này có thể trốn sao? Chẳng lẽ cậu ta đã chạy trốn? Nhưng rõ ràng là vừa mới còn nghe được tiếng của cậu ta, không có khả năng chạy nhanh như thế được? Như vậy...

Anh đột nhiên nghĩ đến khả năng thứ ba, vì thế lập tức xoay người, quả nhiên, Mặc Thiên Tân đang lén lút từ phía sau cửa đi ra, còn đang rón ra rón rén đi về phía cửa.

“Tiểu thiếu gia!”. Thỏ Nghiêu đột nhiên kêu to.

Cơ thể Mặc Thiên Tân đột nhiên cứng ngắc, cả người trong nháy mắt đều dừng hình.

Bị bắt, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, quả nhiên chiêu này còn quá non, nhưng mà không sao, cậu còn có chiêu tiếp theo.

Đột nhiên quay đầu, cho anh một nụ cười rực rỡ, sau đó ngay thơ nói: “Xin lỗi tên quê mùa, đêm hôm nay thiếu gia tôi cần phải ra ngoài, bye bye!”.

Cậu nói xong, chân nhỏ ngay lập tức, chạy ra ngoài cửa.

“Tiểu thiếu gia, đứng lại!”. Thỏ Nghiêu kêu to, lập tức bước theo chân truy đuổi, nhưng mà vừa mới chạy được mấy bước ra cửa ngoài, chợt nghe thấy tiếng Mặc Thiên Tân vừa chạy vừa la ở phía trước.

“Rải đậu làm vũ khí, cẩn thận dưới chân!”.

Dưới chân?

Thỏ Nghiêu lập tức cúi đầu, nhưng lúc này hai chân của anh đã đạp trên rất nhiều hạt đậu xanh và đậu đỏ nho nhỏ, còn trọng tâm của anh đột nhiên chênh vênh, cơ thể lập tức nghiêng về phía trước, hôn một cái cùng với mặt đất, mặt dính đầy hạt đậu.

“Tiểu thiếu gia, đứng lại-----” Anh lại hét to một lần nữa, hai hàng lông mày gắt gao nhăn lại, hai mắt trừng trừng hung hăng nhìn theo bóng lưng phía xa, còn hai tay dùng sức quét hạt đậu xanh trên mặt đất ra, nhanh chóng đứng lên, tiếp tục đuổi.

Còn Mặc Thiên Tân nhanh chóng chạy về phía tầng dưới, cậu biết căn bản sẽ không có khả năng chạy ra khỏi căn biệt thự này, cũng tuyệt đối không có khả năng đùa giỡn tất cả mọi người xoay quanh nơi này, mà thủ đoạn kia cũng chỉ có thể duy trì trong tích tắc, nhưng mà cậu còn có đòn sát thủ cuối cùng, hi vọng...Có thể có tác dụng.

Cậu chạy nhanh đến bãi cỏ biệt thự, hai chân đột nhiên dừng lại, sau đó đột nhiên hít sâu một hơi, dùng giọng lớn nhất, decibel cao nhất rống to ở không trung:

“Khoai tây-----khoai tây-----tôi-----là-----quả dưa-----! Khoai tây-----khoai tây-----cậu-----ở-----chỗ nào-----trong kia-----?”

Cậu liên tục hô to ba lượt như vậy, phía sau không chỉ có một mình Thổ Nghiêu đuổi đến trước mặt cậu, mà còn dẫn đến rất nhiều hộ vệ mặc âu phục đen, trong nháy mắt, cậu đã bị rất nhiều người vây quanh, thế nhưng mà cậu lại tranh thủ thời gian hò hét đủ.

“Tiểu thiếu gia...” Thổ Nghiêu đột nhiên hít sâu một hơi, ổn định lại hơi thở rối loạn và cơn giận của mình, bình tĩnh nói: “Xin cậu không nên náo loạn nữa, theo tôi trở về đi!”.

“Hừ...!” Mặc Thiên Tân khinh thường bĩu môi.

Quả nhiên ‘Khoai tây’ không có ở đây rồi? Kế hoạch thất bại? Thật sự là buồn bực, vốn là muốn đi gặp mẹ, xem ra...phải dẹp rồi.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi trở về là được!”. Cậu quệt miệng, ủ rũ đi về phía biệt thự.

Đột nhiên, ngay thời điểm cậu từng bước đi vào trong phòng khách biệt thự,

rốt cuộc nghe được người kia đáp lại.

“Khoai lang...Khoai lang...Tôi là khoai tây! Khoai lang...Khoai lang...Tôi ở trong này!”

Ngay lập tức, Hai mắt Mặc Thiên Tân đen lúng liếng tách ra kim quang chữ thập, vui vẻ nhìn Mặc Thâm Dạ từ trên cầu thang tầng hai đi xuống.

Mặc Thâm Dạ từ từ đi xuống cầu thang, từng bước một đến gần bọn họ, nhìn mặt như bị trúng gió mây hơi hơi cau lại, oán trách nói “Bác đã nói bác không thích ám hiệu này, khoai tây cái gì, khoai lang cái gì, rất không cân xứng theo phong cách của bác, tối thiểu cũng phải đổi thành mỹ nữ và soái ca nha, nếu lần sau cháu tiếp tục gọi bác như vậy. Bác tuyệt đối sẽ không xuất hiện!”.

“Bác cả, đừng nhỏ mọn như vậy nha, xưng hô thôi mà, làm gì tính toán chi li vậy? Hơn nữa bác xuất hiện cũng quá muộn đấy? Cháu còn tưởng rằng bác không ở chỗ này cơ!”. Mặc Thiên Tân cũng không nhịn được bắt đầu than phiền, đôi môi nho nhỏ của cậu khẽ nâng lên.

Mặc Thâm Dạ quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn tinh quái kia.

Cho dù ai cũng không thể tưởng tượng được, đứa nhỏ mới chỉ sáu tuổi này lại có thể giữ lại cho mình nhiều đường rút quân như vậy.

Thông minh...Đứa nhỏ này thật sự là quá thông minh...

Nhưng mà, hẳn cũng đoán được nó nhiều ngày như vậy chưa được gặp mẹ của mình, nó đã không nhịn được, vì thế mới quay về thăm, quả nhiên...Không ngoài dự đoán của anh.

Thỏ Nghiêu đứng ở một bên thấy Mặc Thâm Dạ xuất hiện, trong nháy mắt liền khẩn trương, mà những người hộ vệ ở phía sau anh kia, cũng không dám nhao nhao, hoàn toàn khiếp đảm.

“Đại thiếu gia!”. Anh vốn là cung kính gọi một tiếng, sau đó cảnh cáo, nói: “Xin ngài đừng làm vậy!”.

“Làm bậy?”. Mặc Thâm Dạ lặp lại hai chữ này, tiếp tục đi tới từng bước một, cũng bực đầu nói đầy nói: “Tôi khi nào thì đã làm ra cái loại chuyện không ra thể thống này? Tôi đều luôn luôn trực tiếp!”.

Anh nói xong câu đó, bước chân đã dừng ở trước mặt Thổ Nghiêu.

Thổ Nghiêu không khỏi lui một bước về phía sau, khẩn trương nói. “Đại thiếu gia, tôi sẽ không cho người mang tiểu thiếu gia rời đi, cho là phải liều cái mạng này của tôi!”.

“Đây cũng không phải là vấn đề anh có thể muốn hay không, mà là vấn đề tôi có muốn hay không, anh cho rằng một mạng của anh ở trong mắt tôi quan trọng lắm sao? Nực cười,... Muốn ngăn cản tôi, anh còn sớm một trăm năm đấy!”. Mặc Thâm Dạ mỉm cười lạnh giọng nói xong, lại đột nhiên vươn tay, túm Mặc Thiên Tân đến bên cạnh mình.

“Đại thiếu gia!”. Thổ Nghiêu đột nhiên lớn tiếng quát, rất nhanh chìa tay, bắt được cánh tay phải Mặc Thiên Tân.

“Buông ra!”. Mặc Thâm Dạ ra lệnh.

“Tôi sẽ không thả, nếu đại thiếu gia khẳng khẳng như thế, tôi đây liền không khách khí!”.

“Không khách khí? Chỉ bằng ngươi?”.

“...”

Mặc Thiên Tân kẹp ở giữa bọn họ, nhìn thấy nguy hiểm trước mặt cậu, đột nhiên dùng sức bỏ cánh tay hai người bọn họ ra, sau đó bộ dạng lên mặt cụt non, lớn tiếng nói: “Các người cũng không thể trưởng thành một chút, không cần phải luôn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, ông trời ban cho các ngươi cái miệng chỉ dùng để ăn cơm sao? Bởi vì cái gọi là nam tử hán đại trượng phu, phải dùng tài hùng biện...Không động thủ!”.

Chương 197: Tâm trạng của Bách Hiên trước bữa tiệc!

Thành thực? Một chút?

Mặc Thâm Dạ và Thổ Nghiêu cũng đột nhiên sững sốt, sau đó trong nháy mắt xấu hổ.

Tại sao bọn họ lại bị một đứa trẻ mặt búng ra sữa dạy dỗ? Hơn nữa vẻ mặt của cậu còn làm như đó là một điều rất bình thường, rõ ràng tất cả đều là cậu làm ra, cậu như vậy cũng quá thẳng thắn đi?

“Này, tiểu quý, là cháu gọi bác ra ngoài, không động thủ cháu cho rằng có thể từ nơi này đi ra ngoài sao?” Mặc Thâm Dạ khó chịu mở miệng.

“Nhưng cháu bảo bác ra ngoài cũng không bảo bác động thủ, cháu muốn bác tới để trợ giúp cháu thôi!” Mặc Thiên Tân cười xấu xa.

“Trợ giúp?”

“Không sai, bác xem... Nhiều người như vậy đều là kẻ địch của cháu, cháu lại còn nhỏ, dĩ nhiên không thể đầu lại bọn họ, chỉ cần có bác ở đây, một mình bác trăm trận trăm thắng tất nhiên là sẽ không có vấn đề gì!” Mặc Thiên Tân tràn đầy tự tin nói.

Chân mày Mặc Thiên Dạ hơi nhíu lên, nhìn vẻ mặt tự tin của cháu, đột nhiên buông lỏng tay, nói, “OK! Bác sẽ xem cháu dùng cách gì để thuyết phục người đàn ông này!”

“Cứ giao cho cháu!” Mặc Thiên Tân vẻ mặt tươi cười quay đầu nhìn về phía Thổ Nghiêu.

Thổ Nghiêu không khỏi cả kinh.

“Tiểu thiếu gia, tôi sẽ tuyệt đối không thả cậu đi!” Anh kiên định mở miệng trước.

Mặc Thiên Tân phát ra âm thanh buồn nôn nói, “Đừng cố chấp như vậy nha, chú suy nghĩ một chút, nếu như chú thật cùng bác tôi đánh nhau, chú là đối thủ của bác ấy sao? chú có thể ngăn cản được bác ấy sao?”

“...” Thổ Nghiêu trầm mặc, cau mày.

Mặc Thiên Tân hai mắt lại hướng nhìn mấy người phía sau anh, nói, “Các người, dám cùng bác tôi đấu vài chiêu sao?”

“...” Một nhóm người trầm mặc.

“Chú xem đi, các chú cũng không dám đối nghịch lại bác của tôi, như vậy còn xứng là anh hùng sao, thật đúng là hảo hán không chịu thiệt trước mắt, có được dẫn được mới là đại trượng phu, cần gì tự làm mất mặt đây? Phải hay không?” Những điều cậu nói ra làm đám người sau lưng sùng sốt.

Nhưng là Thổ Nghiêu cũng không có một chút dao động nào, cố chấp nhìn cậu, kiên định nói, “Kể cả tôi không có cách nào ngăn cản, nhưng mà tôi cũng nhất định phải ngăn cản, đây là lệnh của đại ca, tôi tuyệt sẽ không bởi vì sợ liên lụy bước, tôi tuyệt sẽ không vì bảo vệ mạng của mình, mà phản bội đại ca!”

“Bị xử???” Mặc Thiên Tân bắt được từ ngữ trọng điểm, sau đó mặt tà ác nhìn anh ta nói, “Nói đến hai chữ bị xử này, tôi lại nhớ tới một chuyện, tôi muốn... chú cũng có thể đã nghĩ tới đi, chính là sự kiện xảy ra hơn mười ngày trước!”

Hai mắt Thổ Nghiêu trong nháy mắt trợn to, nhớ lại chuyện lần đó lừa gạt đại ca.

“Tôi nói tên nhà quê...”

Người chung quanh nghe thấy biệt danh đó, đều không khỏi cười trộm trong lòng.

Mặc Thiên Tân tiến lên một bước đến gần anh ta nói tiếp, “Đừng quên tôi có nhược điểm của chú ở trên tay, nếu như chú còn muốn sống thật tốt trên thế giới này, nếu như chú còn muốn làm thủ hạ của ba tôi, nếu như chú còn muốn sống lâu trăm tuổi, như vậy sẽ phải...”

“Tiểu thiếu gia!” Thổ Nghiêu cắt đứt lời của cậu, cau mày, cúi kính nói, “Coi như cậu đang uy hiếp tôi, tôi cũng sẽ không để cho cậu rời đi, tôi sẽ không phản bội đại ca, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội đại ca một lần nữa!”

“Haizz...” Mặc Thiên Tân thật sâu than thở, phiền muộn mà nói, “Tôi làm sao có thể để cho chú phản bội ba đây? Tôi giống loại người như vậy sao? Chuyện tôi đi ra ngoài đương nhiên có thể nói cho ba rồi, tôi nhất định sẽ thông báo cho ba biết, chỉ là tiền trăm hậu tấu mà thôi!”

“Tiền trăm hậu tấu?” Thổ Nghiêu nghi ngờ lặp lại.

“Không sai không sai, chú suy nghĩ một chút, nếu như chờ tôi đi ra ngoài về, lúc tôi trở lại, tôi sẽ tự gọi điện thoại cho ba, nói tôi đi ra ngoài chơi một chút, cũng không có bất kỳ tổn thương gì, hoàn hảo trở lại, cũng không có chạy trốn, chú nói ba còn có thể nói gì đây? Tôi đa cũng chỉ là mắng tôi một chút, tức giận một chút thôi, sẽ không làm gì tôi, mà các chú cũng không cần lo lắng, tôi tuyệt đối sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm, khiến ba không đụng tới các chú một cọng tóc gáy, cho nên nha, đây chính là ‘tiền trăm hậu tấu’, chỉ là thứ tự trên đảo ngược mà thôi, thật ra thì kết quả cũng giống nhau!” Mặc Thiên Tân múa mép nói, lại một lần nữa hù dọa người phía sau sừng sốt, còn gật đầu liên tục.

Mà Thổ Nghiêu cũng không dễ đối phó như thế, hai hàng lông mày vẫn thật sâu nhíu chặt, cố chấp nói, “Thật xin lỗi tiểu thiếu gia, tôi không có cách nào đồng ý, không bằng cậu bây giờ liền gọi điện thoại xin phép đại ca, nếu như ngài đồng ý, tôi có thể cùng cậu đi ra ngoài, cũng sẽ không có người ngăn cản cậu!”

“Không được!” Mặc Thiên Tân đột nhiên kích động bắt được tay của anh ta, hét hoảng nói, “Chú không thể nói cho ba, nếu như chú bây giờ nói với ông ấy tôi liền không ra được, làm sao chú có thể cư xử với tôi như vậy đây? Tôi

chỉ là một đứa bé, mỗi ngày đều tiếp xúc với chú, nếu như chú có một đứa con, chú hi vọng nó mỗi ngày đều bị người giám thị sao? Làm sao chú có thể tàn nhẫn như vậy đây? Làm sao chú có thể vô tình như vậy đây? Tôi lớn như vậy, mẹ cho tới bây giờ cũng không có đối đãi với tôi như vậy, nhưng là các chú... Các chú...” Cậu nói xong, nước mắt liền lập tức trào ra, nghẹn ngào nói tiếp, “Các chú mỗi ngày đều xem tôi giống phạm nhân, tôi cũng không làm chuyện phạm pháp, tại sao tôi lại bị đối đãi như vậy? Nếu quả như thật muốn tôi cả đời đều như vậy, như vậy các chú không bằng giết chết tôi đi cho rồi, tôi không muốn sống, tôi không cần cuộc sống như vậy, ô...”

Cậu nói lung tung lộn xộn xong, trong đại sảnh trống trải, chỉ còn tiếng khóc của cậu, mà lời nói của cậu đều làm cho người khác đau đầu, bắt đầu tự hỏi, đúng lúc này, Mặc Thiên Tân đưa một tay ra sau lưng của mình, hướng về phía Mặc Thâm Dạ đứng ở sau lưng cậu làm một ám hiệu.

Mặc Thâm Dạ tinh mắt nhìn thấy động tác tay cậu, cũng hiểu ý tứ của cậu, nhưng mà đối với loại hành động mập mờ này anh thật rất khinh thường, chỉ là... Anh cuối cùng vẫn thừa dịp tất cả mọi người bị Mặc Thiên Tân chất vấn, nhanh chóng vươn tay, đưa một con dao, bổ về phía cổ Thổ Nghiêu, trong nháy mắt... Thổ Nghiêu - hoàn toàn không có ý thức, cả người vô lực ngã xuống.

“Nice!” nước mắt trên mặt Mặc Thiên Tân biến mất trong nháy mắt, đưa ngón tay cái khen ngợi mà nói, “Bác, bác làm quá đẹp, bác quả thật chính là thần tượng của cháu!”

“Được! Thôi, bác không muốn trở thành đối tượng của cháu nôn mửa!” Mặc Thâm Dạ vội vàng dừng lại lời cậu muốn nói ra khỏi miệng.

“Hắc hắc, bác, bác thật sự là quá thông minh, bác quả thật chính là tri kỷ của cháu, Oh~No~! Là tri âm!”

“Cháu đừng ở đó mà nói hươu nói vượn, ít đùa giỡn với bác đi!” Mặc Thâm Dạ bắt đầu dĩ liếc cậu một cái.

“Ha ha ha, bác, đừng nói những điều mập mờ nha, cháu không phải không biết xấu hổ đâu!” Mặc Thiên Tân cố ý nói.

“Tốt lắm!” Mặc Thâm Dạ tiến lên một bước, nhìn ánh mắt sững sờ của đám người phía trước, lạnh lùng nói, “Chúng ta đi thôi!”

“OK!” Mặc Thiên đứng ở bên người anh.

Trong nháy mắt đám người ngăn cản trước mặt tản ra, nhường đường.

Mặc Thâm Dạ sai bước, vừa đi, vừa không khỏi oán trách.

“Về sau không cho phép dùng thủ đoạn hèn hạ này, đường đường chính chính đánh, dù thế nào đi nữa hèn cũng không phải là đối thủ của bác!”

“Nhưng là có thể tiết kiệm một chút hơi sức, sẽ phải tiết kiệm một chút hơi sức, đây là tác phong trí giả!”

“So với trí giả, thân là nam nhân phải đường đường chính chính, lén lén lút lút đó là tiểu nhân!”

“Cháu vốn chính là tiểu nhân, bác xem, cháu mới một mét một, đủ nhỏ chứ?”

“Được kêu là lùn!”

“OK! OK! Cháu hiểu rồi, chờ khi cháu lớn lên nhất định đường đường chính chính làm nam nhân, hiện tại liền để cho cháu làm tiểu nhân đi, nói không chừng ngày nào đó, cháu biến thành nam nhân đường đường chính chính còn bác không cẩn thận, liền biến thành tiểu nhân như cháu bây giờ!”

“Cháu nói cái gì?”

“Không có gì, bác đừng để ý..., cháu đã nói với bác, đàn ông, nhất định phải có cảm giác hài hước, nữ nhân mới có thể thích!”

“Thật?”

“Tuyệt đối thật!”

“...”

Nhóm hộ vệ đứng ở cửa biệt thự nhìn bọn họ càng ngày càng đi xa, nghe bọn họ đối thoại kỳ quái giữa bọn họ mà cảm thấy lo lắng, đúng lúc bóng lưng của họ đã đi xa khuất, Thổ Nghiêu đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, mọi người cũng đột nhiên xoay người, khiếp sợ nhìn anh?

Anh không có bị đánh ngất xỉu sao?

Hoàn toàn tỉnh táo?

Thổ Nghiêu đứng thẳng người, xoay người nhìn về phía Mặc Thiên Tân vừa đi khuất, thật sâu thở dài.

“Làm như vậy được không?”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, Hỏa Diễm từ một góc hành lang đi ra, nhìn mặt của Thổ Nghiêu.

“Không có gì không tốt!” Thổ Nghiêu trả lời.

“Không đuổi theo ngăn cản sao?” Hỏa Diễm hỏi.

“Tôi sao có thể ngăn cản con trai đi gặp mẹ đây?” Cho dù ai cũng biết, cậu phí hết tâm tư đợi đến tối nay mới đi ra ngoài, chính là muốn đi đến bữa tiệc xem mẹ có thật bình yên vô sự hay không? Tâm tư của đứa trẻ đó, anh cũng sớm đã đoán được, đối với thủ đoạn của nó, anh cũng sớm đã nhìn thấu, chỉ là... Không muốn ngăn cản thôi.

Hỏa Diễm thu hồi tầm mắt của mình, khóe miệng không tự chủ khẽ mỉm cười, nói, “Lần này cậu chỉ có thể trốn sự trừng phạt của đại ca!”

“Anh không phải cũng giống như vậy, vẫn đứng ở một bên nhìn, cũng không có ra tay!”

“A...” Anh nhẹ giọng cười.

Trong nháy mắt, Thổ Nghiêu cùng Hỏa Diễm trên mặt đều lộ ra vẻ thống khổ, trong lòng cùng nhau nghĩ tới một chuyện...

Dứa nhỏ này... Quá đáng thương!

Khách sạn Rich

Tại phòng tiệc ở tầng mười

Đại sảnh hào hoa, xa xỉ phô trương, bốn cái bàn dài được xếp ngay ngắn hai bên, trên bàn bày những lẵng hoa tươi xinh đẹp, thức ăn, bữa ăn, rượu ngon, bên trong còn có một cái bục nhỏ trải thảm đỏ, xung quanh xếp đầy những giỏ hoa bách hợp, phía sau dán mấy chữ to màu đỏ, viết chúc Bách Hiên tiên sinh cùng Hạ Thủy Ngưng tiểu thư đính hôn vui vẻ.

Từ bảy giờ rưỡi, tân khách liên rôi rít đi tới đại sảnh bữa tiệc, mỗi người đều trang điểm tỉ mỉ ăn mặc sang trọng, trang sức đeo đầy người, mỗi người phụ nữ đều giống như đang thi tuyển mỹ nhân, phô ra vẻ đẹp quyến rũ nhất của mình, mà những người đàn ông còn lại là đều là tây trang thẳng thớm, tóc bóng loáng, ra vẻ anh tuấn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khoảng cách tám giờ chỉ còn lại gần gần mười lăm phút...

Phòng hóa trang

Hạ Thủy Ngưng mặc một chiếc váy trắng tinh được trang trí bằng những viên kim cương sáng bóng, chiếc váy chỉ ngắn đến đầu gối để lộ ra một đôi chân thon dài xinh đẹp trông cô thật đáng yêu, khuôn mặt được trang điểm rất tự nhiên bằng tông màu hồng, làm lộ ra vẻ mặt ngọt ngào, cả người nhìn qua tựa như là một tiểu công chúa, làm cho người khác không tự chủ yêu mến.

Hai mắt nhìn chằm chằm mình trong kính, đôi tay thật chặt khăn trang nắm chặt lại, trong lòng mơ hồ lo lắng, anh Hiên sẽ tới hay không? Anh sẽ tới tham gia bữa tiệc đính hôn của bọn họ hay không? Bên ngoài đông người như

vậy... Anh thật không tới, như vậy cô... Phải làm sao?

Đột nhiên, trong lúc tâm trạng cô đang bất an, cửa phòng phát ra tiếng gõ nhẹ nhàng.

“Cốc, cốc, cốc!”

Lòng Hạ Thủy Ngưng của đột nhiên treo lên, trong nháy mắt cuồng loạn không dứt.

Là ai?

Người đứng ở bên ngoài sẽ là ai chứ?

Sẽ là anh Hiên sao?

Vì cô đang ăn mặc hơi bất tiện cho nên thợ trang điểm sau khi nghe thấy tiếng, lập tức xoay người đi về phía cửa phòng, đem cửa phòng từ từ mở ra, sau đó nhẹ giọng lễ phép nói, “Tổng giám Đốc Bách, mời vào!”

Tổng giám Đốc Bách?

Quả nhiên là anh Hiên?

Trong nháy mắt trên mặt Hạ Thủy Ngưng hiện ra nụ cười vui vẻ, kích động lập tức từ trên ghế đứng lên, đôi tay thật nắm chặt đặt ở bụng của mình, hai gò má phần hồng che lên một tầng xấu hổ, khóe miệng hơi nâng lên, lộ ra nụ cười cực kỳ xinh đẹp, muốn để cho anh nhìn thấy vẻ đẹp nhất của bản thân, nhưng là...

Bách Hiên từ ngoài cửa phòng đi tới trước mặt cô, trên mặt lạnh như băng vẻ mặt căn bản cũng không có một chút xúu biến hóa, mà hai mắt cũng không có một chút điểm vui mừng.

“Hiên... anh Hiên!” Cô nhẹ giọng gọi anh.

“Ừ!” Bách Hiên nhìn cô, chỉ là nhẹ nhàng đáp lại, cũng không muốn biết cô

có thấy ổn không.

Trong nháy mắt, không khí giữa hai người thật lúng túng, trầm mặc nhìn lẫn nhau.

“Ách... Cái đó...” Bách Hiên chậm rãi mở miệng.

Hạ Thủy Ngưng chờ đợi lời của anh.

“Chuyện mười ba năm trước tôi đã nhớ ra!”

Nhớ ra?

Hạ Thủy Ngưng kinh ngạc trợn to cặp mắt.

“Anh thật đã nhớ ra?” Cô kích động hỏi.

“Ừ, đã nhớ ra!”

“Như vậy anh muốn nói, anh nhớ đã từng nói cái gì đi, anh nhớ anh đã nói để cho em với anh...”

“Thật xin lỗi!” Bách Hiên đột nhiên ngắt lời cô, nhìn cô nói, “Thật xin lỗi... Thật vô cùng... xin lỗi...”

“Tại sao muốn nói xin lỗi?” Cô nhẹ giọng mà hỏi, tâm lại bắt đầu mơ hồ đau đớn.

“Bởi vì mười ba năm trước tôi chỉ là muốn đùa cô một chút mà thôi, là lỗi của tôi, tôi không nghĩ tới cô sẽ cho là thật, cho nên... thật xin lỗi, tôi không nên nói lung tung, tôi không nên nói với cô những lời như vậy, tôi không nên để cho cô sinh ra tình cảm với tôi, tôi không nên đem chuyện quan trọng như vậy quên mất, thật xin lỗi... Thật thật... Thật xin lỗi!” Bách Hiên không ngừng nói xin lỗi, anh thành tâm thành ý nói xin lỗi, nhưng là... Hạ Thủy Ngưng lại càng ngày càng thương tâm.

“Thật xin lỗi...”

“Đủ rồi!”

Hạ Thủy Ngung cắt đứt lời anh, kiên cường nâng lên một nụ cười, ánh mắt mơ hồ nhìn anh nói, “Đã đến lúc rồi, chúng ta nên đi ra đại sảnh!”

“...” Bách Hiên trầm mặc nhìn cô, chân mày từ từ nhíu lên.

Hạ Thủy Ngung chủ động tiến lên một bước, nhấc hai tay của mình khoác vào tay anh sau đó cười nói, “Anh từ khi đi vào đến bây giờ, cũng không nói gì, em hôm nay... Xinh đẹp không?”

Hai mắt Bách Hiên quét một lần qua toàn thân của cô, sau đó nhẹ giọng nói, “Ừ, xinh đẹp!”

Hạ Thủy Ngung nghe hần khen ngợi, khoe miệng mỉm cười càng thêm xinh đẹp, cô dùng đôi tay khoác lên cánh tay của anh, sau đó vui vẻ nói, “Vậy chúng ta đi thôi!”

“...” Bách Hiên không trả lời, hai mắt liếc nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường.

Cách bữa tiệc chính thức còn chưa đến năm phút đồng hồ!

Cô ấy có đến không?

Cô ấy thật sẽ đến sao?

Hơn nửa tháng chưa gặp mặt, không biết cô ấy có trở lên xinh đẹp hơn không?

Muốn gặp cô ấy... Rất muốn rất muốn...

Tử Thất Thất...

Gặp lại nhau, em sẽ dùng ánh mắt gì nhìn anh? Em sẽ dùng thái độ gì nói chuyện với anh? Em còn có thể cười với anh không? Em có nguyện ý gọi tên

anh không?

Tử Thất Thất...

Nếu như anh hỏi em, em có nhớ tới anh một chút nào không, chỉ cần một chút xíu là tốt rồi...

Bách Hiên chìm đắm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn quên mất người phụ nữ đang đứng ở bên cạnh anh sẽ trở thành vị hôn thê của anh, cũng hoàn toàn quên mất, cái bữa tiệc này, là bữa tiệc đính hôn của anh cùng một người phụ nữ khác.

Trong đầu anh chỉ muốn có Tử Thất Thất...

Chỉ muốn cô, chỉ có cô!

Chương 198: Tình địch gặp nhau... Đẳng đẳng sát khí...!

Rời khỏi đại sảnh chỉ có mấy phút ngắn ngủn, tất cả tân khách cũng đã đến đông đủ, lúc này Bách Hiên cùng Hạ Thủy Ngưng trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, các tân khách đều nhao nhao đi tới, chúc phúc bọn họ đính hôn vui vẻ, Hạ Thủy Ngưng hơi khần trương nhìn bọn họ, trên mặt mang hạnh phúc, nhưng trên mặt Bách Hiên vẫn lạnh như băng, không có bất kỳ biểu hiện vui vẻ nào, hai mắt không ngừng ở trong đám người tìm kiếm, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia.

Ở đâu?

Cô ở đâu?

Còn chưa tới sao?

Hay cô căn bản cũng sẽ không đến?

Hạ Thủy Ngưng ý thức được người bên cạnh căn bản cũng không đặt lòng mình trên người của cô, lòng của cô trong nháy mắt giống như bị xé nát thật đau đớn, nhưng mà trên mặt lại không thể không treo lên nụ cười giả dối.

Anh Hiên thật để ý tới người phụ nữ kia như vậy sao?

Vì nhìn thấy cô ấy mà đến bữa tiệc đính hôn, vì cô ấy mà hoàn toàn không đặt cô ở trong mắt, vì cô ấy... Cặp mắt kia thật giống như phát ra thần thái tinh anh, vừa vui vẻ, lại hưng phấn...

Đột nhiên!

Đôi tay cô dùng sức nắm chặt cổ tay của anh.

Bách Hiên đột nhiên hồi hồn, quay đầu nhìn về phía cô hai mắt có chút tức giận, thần thái trong đôi mắt biến mất trong nháy mắt, trở nên lạnh lùng, áy náy.

“Ít nhất...” Hạ Thủy Ngưng nhỏ giọng nỉ non, nói, “Đối với mọi người cười một cái... Cười một cái!”

Bách Hiên nghe được ý của cô..., chân mày mơ hồ nhíu lên, thái độ cũng không có bất kỳ thay đổi, chỉ là nhỏ giọng nói ba chữ, “Thật xin lỗi...”

Nếu như anh có thể đủ vui vẻ bật cười, anh cũng đã sớm cười, chỉ là trong thời gian đau khổ này, anh đã sắp quên nụ cười là cái gì rồi, khóe miệng cứng ngắc, tựa như đã mất đi tri giác, không cách nào nâng lên.

Rất nhanh... đến đúng tám giờ!

Bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Đúng lúc Bách Hiên cùng Hạ Thủy Ngưng cùng nhau đi đến khán đài nhỏ phủ kín thảm đỏ, muốn chính thức tuyên bố đính hôn, cửa chính đại sảnh đột nhiên bị mở ra, giống bấm đúng thời gian xuất hiện, Tử Thất Thất kéo cánh tay Mặc Tử Hàn, đứng ở cửa chính.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đột nhiên quay đầu về phía sau, nhìn về phía hai người vừa xuất hiện.

Người đàn ông một thân tây trang màu đen, cô gái một thân lễ phục màu trắng, nhìn sang một cái, hai người kia giống như mới thật sự là người muốn đính hôn, nhất là nữ nhân một thân lễ phục màu trắng, cổ chữ V thật to, đem trọn cả cổ cùng xương quai xanh lộ ra, cái váy bó sát người cho đến hai đầu gối, mỗi bước đều uyển chuyển xinh đẹp, nhưng làm cho mọi người khiếp sợ cũng không phải hình ảnh này, mà là sau lưng Tử Thất Thất...

Cả cái lưng cô cũng lộ ra bên ngoài, tóc dài được buộc cao lên, hình xăm ở sau lưng cô đập vào mắt của mọi người, khiến mọi người trong nháy mắt trừng lớn hai mắt, cũng khiếp sợ ngưng hô hấp, mà... Mặc Tử Hàn mang cô tới yến hội này là vì một nguyên nhân khác.

Anh muốn khiến người của toàn thế giới biết, cô gái này... Là vợ của Mặc Tử Hàn.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, từng bước từng bước đi tới khán đài phía trước, cùng nhau nhìn hai người đứng ở trên khán đài kia, sau lưng không ngừng truyền đến thanh âm xì xào bàn tán...

“Trời ơi, sau lưng cô gái kia xăm cái gì vậy? Hình rồng?”

“Rồng đỏ? Tại sao là màu đỏ, thật là đáng sợ!”

“Là Huyết Long!”

“Huyết Long?”

“Huyết Long là cái gì?”

“Ở trong hắc đạo, rồng đen được gọi là Hắc Long, thân, mắt đều là màu đen, trong môn ngâm viên long châu, đây là tượng trưng cho vị trí tối cao, mà rồng đỏ được gọi là Huyết Long, thân màu màu đỏ, mắt màu đen, trong môn ngâm viên Long Châu màu đen, đây là tượng trưng cho vợ của thủ lĩnh, cho nên...”

“Cô ta là người phụ nữ của lão đại?” Có người đã nói toạc ra.

“Không sai!”

“Trời ơi, cô gái này cố ý đem trọn cái lưng lộ ra ngoài, là muốn cho tất cả mọi người thấy hình xăm này sao, cô ta chẳng lẽ muốn mượn bữa tiệc long trọng tới nói cho mọi người, cô ta là người phụ nữ của lão đại, anh ta hiện tại đang là người đứng đầu, là vợ của Mặc Tử Hàn!”

Trong nháy mắt xôn xao, chúng tân khách phần lớn cũng nửa che miệng mình, trọn to hai mắt, nhìn sống lưng Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nghe được âm thanh sau lưng, trên mặt hơi lộ ra vẻ mặt lúng

túng, buồn bực chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Đều là lỗi của người đàn ông này, tại sao bắt cô mặc thành như vậy? Tại sao phải lộ ra hình xăm trên sống lưng? Coi như là muốn đem chuyện của bọn họ công khai, như vậy, cũng có thể đổi một cách khác chứ? Đây không phải là cố ý giành danh tiếng nhà họ Bách, để cho bọn họ lúng túng không xuống khỏi khán đài được hay sao?

Đột nhiên tức giận, cô dùng sức lấy cùi chỏ đâm vào mạng xương sườn anh.

Mặc Tử Hàn xuân phong đắc ý trên mặt đột nhiên hơi chau mày, sau đó từ từ quay đầu nhìn cô nói, “Tại sao đánh anh?”

“Em muốn đánh liền đánh, như thế nào? Không được sao?” Tử Thất Thất tức giận mà nói.

“Em...”

“Hừ!”

Mặc Tử Hàn nhìn cô, rồi lại không thể làm gì cô, gương mặt Tử Thất Thất đắc ý, khoe miệng ngạo mạn khể nâng lên. Đứng ở đối diện bọn họ, từ lúc họ bước vào cũng dời tầm mắt khỏi hai người bọn họ.

Cô đến rồi!

Hai mắt Bách Hiên trong nháy mắt tràn đầy dịu dàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn nụ cười của cô. Bất giác muốn lập tức chạy đến bên cạnh cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực của mình, nhưng bên cạnh là Hạ Thủy Ngưng, cũng dùng sức bắt hấn cánh tay lại, không chế tâm trạng xúc động của anh.

Cô ta chính là Tử Thất Thất?

Cô ta chính là người phụ nữ mà anh Hiên thích?

Hai mắt cô lộ ra lửa giận cùng ghen tỵ.

Tại sao cô ta lại xinh đẹp như vậy? Tại sao da của cô ta lại trắng nõn mềm mại như vậy? Tại sao cô ta lại có vóc người đẹp như vậy? Tại sao khí chất của cô ta có thể thanh cao như vậy? Tại sao cô ta lại ăn mặc đẹp hơn cô vậy? Tại sao... Tại sao... Tại sao nhìn thấy cô ta, cô lại có cảm giác bản thân bị hạ thấp xuống?

Đây chính là người phụ nữ mà anh Hiên yêu thích...

Không trách được, hôm nay anh nhìn cô cũng không có một chút xiu cảm giác, nguyên lai là bởi vì trong mắt anh đã có một mỹ nhân xinh đẹp như vậy rồi.

Ghen tỵ! Ghen tỵ! Ghen tỵ!

Sự ghen tỵ ngày càng lớn làm cho nụ cười xinh đẹp đang từ từ biến mất, đột nhiên...

Bách Vân Sơn đi lên khán đài, mặt cười tươi đứng bên cạnh Hạ Thủy Ngưng, một tay nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của cô, sau đó hướng về phía mọi người tuyên bố:

“Hôm nay là bữa tiệc đính hôn của con trai tôi Bách Hiên, sau hai tháng rưỡi nữa, Hiên nhi sẽ cùng với Hạ Thủy Ngưng thiên kim của tập đoàn Hạ thị kết hôn, hi vọng đến lúc tất cả tân khách ở đây có thể tham dự, ăn mừng hạnh phúc cho hai đứa!”

“Ba ba pằng... Ba ba pằng...”

Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên, tất cả mọi người đều cười với Bách Hiên cùng Hạ Thủy Ngưng, chúc phúc cho bọn họ, đồng thời cũng làm tan không khí ngột ngạt trước đó, đứng ở phía trước Tử Thất Thất nghe được lời Bách Vân Sơn, cũng không nhịn được vỗ tay, bộ mặt thật lòng thành ý nụ cười, chúc phúc hai người bọn họ hạnh phúc.

“Như vậy... Bữa tiệc bắt đầu!”

Bách Vân Sơn tiếp lời, tiếng nhạc liền lập tức vang lên, các tân khách bắt đầu bước ra sàn nhảy, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn cũng chậm rãi bước sang bên cạnh, nhường sàn nhảy lại cho mọi người.

Bách Hiên đứng trên sân khấu vội vội vàng vàng đi xuống, muốn đi tìm Tử Thất Thất, nhưng Hạ Thủy Ngưng liền dùng sức bắt anh lại, hốt hoảng kêu một tiếng, “Anh Hiên!”

Bách Hiên nghe được tiếng của cô, chân từ từ dừng lại, dùng sức đè nén mong muốn của mình, nhưng hai mắt không cách nào dời khỏi Tử Thất Thất.

“Anh Hiên, không bằng... Chúng ta ra nhảy một bản?” Hạ Thủy Ngưng mỉm cười nói xong, đôi tay nắm thật chặt anh, chỉ sợ anh sẽ hất tay cô ra.

“Tôi không muốn khiêu vũ!” Bách Hiên lạnh lùng trả lời.

“Vậy chúng ta đi tìm ba tâm sự? Ba đang chờ bên kia kia!”

“Tôi không muốn nói chuyện phiếm!”

“Vậy chúng ta...”

“Tôi hiện tại cái gì cũng không làm, tôi muốn đi gặp cô ấy!” Anh đột nhiên kiên định nói xong, trực tiếp cửa lên vết thương của Hạ Thủy Ngưng.

Thật sự không thể chờ đợi sao?

Thật phải vội vàng như vậy sao?

Cũng không tiếc nói ra những lời tổn thương cô như vậy sao?

Cô đau đớn cau mày, gương chống khoe miệng của mình, hơi cười cười nói, “Vậy em đi chung với anh!”

“...” Bách Hiên không có bất kỳ lời nào, lại một lần nữa bước về phía Tử Thất Thất.

Hạ Thủy Ngưng yên lặng đi bên anh.

...

Bên cạnh sàn nhảy

Tử Thất Thất kéo cánh tay Mặc Tử Hàn, nhìn từng đôi đang nhảy trong sàn nhảy, tâm cũng không nhịn được ngửa ngáy khó chịu, bởi vì cô cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng Mặc Tử Hàn nhảy lần nào, nhưng là thân thể cô bây giờ...

“Mệt mỗi sao? Có muốn hay không ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!”

Bên tai vang lên thanh âm dịu dàng của Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất lập tức quay đầu nhìn anh nói, “Em không sao, em không mệt!”

“Có thật không?” Anh hơi cau mày, lo lắng cô cậy mạnh.

“Thật!” Tử Thất Thất kiên định trả lời.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm mặt của cô, vẫn còn có chút trắng bệch, quả nhiên, không nên cho cô đi tới nơi này, nên để cho cô ở nhà tịnh dưỡng mới đúng, không bằng, hiện tại liền rời đi, nhưng là...

“Tử Thất Thất...”

Không nghĩ người không muốn nhìn thấy nhất đang đi tới trước mặt bọn họ, Mặc Tử Hàn gương mặt lạnh lùng nhìn Bách Hiên, hai mắt toát ra thù địch ghen ghét.

Tử Thất Thất nghe thấy giọng nói của anh, hai mắt lập tức quay sang nhìn anh, khóe miệng tỏa ra một nụ cười xinh đẹp, trong lòng khẽ lúng túng, nhẹ giọng kêu một tiếng, “Bách Hiên!”

Bách Hiên?

Nghe được cô gọi mình, trong lòng Bách Hiên lập tức hưng phấn, anh còn

tưởng rằng cô sẽ lạnh nhạt gọi anh ‘Bách tiên sinh’. Thật tốt quá, cô hoàn nguyện ý kêu tên của anh, cô hoàn toàn nguyện ý hướng về phía anh mỉm cười, cô hoàn toàn nguyện ý nhìn anh như vậy.

“Gần đây... có tốt không?” Anh kiềm chế xung động, cười nhẹ giọng mà hỏi.

“Ừ, em rất khỏe!”

“Vậy sao? Nhưng là sắc mặt của em, giống như không tốt lắm, là bị bệnh sao?” Anh lo lắng hỏi, hai mắt từ lúc vừa nhìn thấy cô, liền phát hiện cô có chút suy kiệt.

“Ách... Không có gì, chỉ là một ít vấn đề mà thôi!” Tử Thất Thất lúng túng trả lời.

“Vấn đề nhỏ? Quả nhiên ngã bệnh sao?” Bách Hiên không khỏi bắt đầu khẩn trương lên, chân phải đột nhiên tiến lên một bước, muốn cẩn thận tra xét thân thể cô một chút.

Hạ Thủy Ngưng vẫn kéo cánh tay anh, bị anh mạnh mẽ kéo lại, hoảng hốt tiến lên phía trước một bước.

“A!” cô nhẹ nhàng phát ra thanh âm kinh ngạc.

Lúc này, ba người bọn họ mới ý thức tới sự tồn tại của cô.

Hạ Thủy Ngưng hốt hoảng nhìn mặt của ba người bọn họ, lúng túng khẽ mỉm cười, trong nháy mắt đứng thẳng lên, không để cho mình luống cuống nói, “Xin chào, tôi là Hạ Thủy Ngưng, là vợ chưa cưới của anh Hiên, cảm ơn hai người hôm nay tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chúng tôi!”

Câu nhắc nhở này của cô, khiến Bách Hiên hơi thanh tỉnh lại, cũng nhắc nhở Tử Thất Thất nhớ tới mục đích tới đây.

Cô không phải tới ôn chuyện, mà là muốn khiến Bách Hiên hoàn toàn chết tâm với cô.

“Xin chào!” Tử Thất Thất nhẹ giọng mở miệng, mỉm cười với Hạ Thủy Ngưng nói, “Tôi là Tử Thất Thất, chúc hai người đính hôn vui vẻ!”

Cô nói xong, liền đưa tay phải của mình ra!

Hạ Thủy Ngưng cũng đưa tay phải của mình ra, nhẹ nắm lấy tay cô.

Bách Hiên nghe được câu chúc phúc này của cô, trong lòng rất đau đớn, nụ cười trên mặt cũng chậm chậm biến mất, trở nên đau khổ.

Mặc dù có thể nhìn thấy cô khiến anh vô cùng vui vẻ, nhưng là... cô tới không phải là để thấy anh, cô tới chúc phúc anh, chúc phúc anh và một cô gái khác hạnh phúc...

Đột nhiên!

Đúng lúc này, phục vụ bung rượu vừa đúng lúc đi qua bên cạnh anh, Mặc Tử Hàn vẫn trầm mặc không nói đột nhiên vươn tay, gọi hắn lại.

“Tiên sinh, ngài có gì cần sao?” Phục vụ cung kính hỏi.

“Cho tôi một ly nước!” Mặc Tử Hàn mở miệng.

“Được, xin ngài chờ một chút!” Phục vụ hơi gật đầu, sau đó lập tức đi tới bàn dài bên cạnh rót nước cho anh.

Tử Thất Thất quay đầu nghi hoặc nhìn anh, hơi cau mày nói, “Anh khát sao? Tại sao không uống rượu?”

“Là cho em!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Cho em?” Tử Thất Thất giật mình.

“Không sai, em xem môi của em đã khô rồi, hơn nữa giọng nói cũng có chút khàn khàn, hôm nay em cả ngày đều ở trong bệnh viện làm kiểm tra, ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, cho nên anh giúp em lấy một ly nước... em nha, cũng đã lớn như vậy còn không chăm sóc được mình, khát nước phải nói

ra, tại sao lại chịu đựng?” Mặc Tử Hàn không khỏi oán trách, trên mặt không có chút lạnh lùng nào, đều là cung chiêu.

“Em nào có nhịn, em căn bản không khát!” Tử Thất Thất mạnh miệng.

“Được được, em không khát, là anh khát nước, chẳng qua anh uống không được nhiều như vậy, hi vọng em có thể giúp anh uống vài hớp, vậy được rồi chứ?”

“Này còn được!” Tử Thất Thất gương mặt đắc ý, cố ý ở trước mặt của Bách Hiên ân ái.

Nhưng Bách Hiên nghe lời của hai người, mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng quan trọng hơn là câu Mặc Tử Hàn mới vừa nói kia.

“Bệnh viện? Em cả ngày đều trong bệnh viện làm kiểm tra? Thân thể của em thế nào? Là bệnh rất nghiêm trọng sao?” Anh hốt hoảng hỏi thăm, lo lắng cau mày thật chặt.

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt của anh ta, khó chịu, âm thầm nắm chặt quả đấm.

“Không có gì!” Tử Thất Thất vội vàng giải thích, “Chỉ là có chút vấn đề mà thôi, thật không có gì!”

“Vấn đề nhỏ? Em không phải muốn gạt anh chứ, em rốt cuộc thế nào?” Anh chất vấn, hai hàng lông mày chau lại vào nhau.

“Ách... Thật... Không có gì...”

“Tử Thất Thất!” Bách Hiên tiến lên một bước, kích động muốn bắt được tay của cô.

Nhưng là Mặc Tử Hàn nhanh hơn anh một bước chắn trước mặt của Tử Thất Thất, chiều cao gần 1m9, so với anh cao hơn mấy centi mét, lạnh lùng nói, “Anh không nên tùy tiện chạm vào người phụ nữ của tôi!”

“Người phụ nữ của anh? Anh chăm sóc cho người phụ nữ của anh như vậy

sao?” Bách Hiên khẽ ngửa đầu, chống lại tầm mắt của anh.

Mặc Tử Hàn hai mắt hơi nhúu chặt, lửa giận từ từ bốc lên, nói, “Tôi chăm sóc cô ấy như thế nào đều không liên quan tới anh, tôi sẽ không để cho cô ấy bị một chút xúu tổn thương!”

“Vậy sao?” Giọng Bách Hiên mang theo ý châm chọc, nói tiếp, “Cô ấy chỉ mới ở bên cạnh anh hơn nửa tháng mà thôi, đã phải vào bệnh viện rồi, anh còn dám nói anh sẽ không để cho cô ấy bị một chút xúu tổn thương? Anh biết không? Cô ấy ở bên cạnh tôi bảy năm... Tôi cho tới bây giờ cũng không để cho cô ấy từng đau đầu nhức óc.”

Chương 199: Điềm báo nguy hiểm, kẻ thù xuất hiện!

Trong nháy mắt xảy ra trận chiến.

Hai mắt Mặc Tử Hàn cùng Bách hiên nhìn chăm chăm đối phương, tia lửa ở trong mắt không ngừng phát ra ngoài, thật giống như một giây kế tiếp hai người sẽ vung tay đánh nhau.

Tử Thất Thất kinh hoàng nhìn hai người bọn họ, gương mặt Hạ Thủy Ngung cũng hốt hoảng.

Hai người phụ nữ đồng thời kéo cánh tay hai người đàn ông, dùng sức lôi kéo về phía mình, sau đó cùng gọi giật giọng

“Mặc Tử Hàn!”

“Anh Hiên!”

Trong nháy mắt, Mặc Tử Hàn cùng Bách hiên đều kìm nén lửa giận xuống, nhưng hai mắt cũng không có nửa điểm thoái lui.

“Mặc Tử Hàn, anh đủ rồi, đây là bữa tiệc đính hôn của người khác, anh ít nhất cũng có thể nói một câu lời chúc mừng chứ?” Tử Thất Thất ở bên tai của anh nhỏ giọng nói xong, đôi tay thật chặt bắt cánh tay anh lại, chỉ sợ anh sẽ nhất thời xúc động, thật ra tay đánh người.

Mặc Tử Hàn nghe được giọng Tử Thất Thất, âm thầm hít sâu một hơi, hai mắt hơi hòa hoãn, sau đó lạnh lùng nhìn bọn họ, cười như không cười nói, “Chúc hai người đính hôn vui vẻ, hai tháng rưỡi sau tại hôn lễ, tôi nhất định sẽ tham gia, hơn nữa sẽ chuẩn bị một phần bao đỏ thật lớn!” Trong lời của anh mang theo nguy hiểm.

Hạ Thủy Ngưng hiểu rõ hai mắt hơi chổng lại ánh mắt lạnh như băng của anh, đột nhiên thân thể lạnh run một cái, hai chân hơi lui về phía sau, khiếp đảm muốn cùng anh kéo giãn khoảng cách.

Người đàn ông như vậy, rất kinh khủng!

Toàn thân của anh ta cũng tràn ngập hơi thở nguy hiểm, cả người nhìn qua tựa như là hàn băng vạn năm lạnh thấu xương, nhất là cặp mắt kia, thâm thúy hoàn toàn nhìn không thấy đáy, con ngươi đen nhánh kia giống như là nước xoáy, trong nháy mắt rút lấy linh hồn người khác, mà mỗi lần anh ta cùng nhìn thẳng vào mắt người khác, tầm mắt đều lạnh giống như băng, trực tiếp đâm vào đáy lòng đối phương, làm cho người khác cảm thấy rét run, cô bắt đầu sợ anh ta, sợ... Nhưng một người đàn ông lạnh như băng như vậy, hoàn toàn không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, lại chỉ có lúc nhìn Tử Thất Thất là lộ ra ánh sáng dịu dàng, tràn đầy thương yêu, tràn đầy cưng chiều, tràn đầy thâm tình, vẻ mặt như hai người hoàn toàn khác nhau.

Không tự chủ, Hạ Thủy Ngưng cảm thấy mặt mát.

Người đàn ông như vậy cô ta cũng có thể chinh phục, thì ra cô ta là một người phụ nữ làm cho người khác mê mẩn như vậy, ngay cả thân là cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, cũng bị vẻ đẹp của cô ta hấp dẫn.

Cô hoàn toàn không có cách nào so sánh với cô ta, lúc đứng bên cạnh cô ta giống như công chúa còn cô... Chỉ đáng quỳ gối trước mặt cô ta.

“Anh Hiên...” cô nhỏ giọng gọi, đầu hơi cúi thấp xuống, đôi tay nắm thật chặt cánh tay của anh, nói, “Chúng ta đi bên kia tìm ba đi, bọn họ vẫn còn chờ chúng ta!”

Cô muốn rời khỏi, cô muốn cùng người phụ nữ này kéo giãn khoảng cách!

Bách Hiên căn bản là không có nghe được giọng của cô, hai mắt vẫn trừng mắt nhìn Mặc Tử Hàn, đôi tay nắm thành nắm đấm, hận không được hung hăng đánh hắn ta một trận.

Mà Tử Thất Thất mơ hồ nghe được câu nói của Hạ Thủy Ngưng, nhìn cô khẽ

cúi đầu, đột nhiên nhếch miệng cười nói, “Bách Hiên, không bằng anh qua bên kia tiếp đãi những khách nhân khác đi? Chờ một chút... em sẽ tìm anh hàn huyên một chút!”

Đơn độc?

Tầm mắt Bách Hiên chuyển sang nhìn Tử Thất Thất, trong nháy mắt tất cả tức giận đều tan đi, dịu dàng như nước nhìn cô.

“Em thật không có chuyện gì sao? Thân thể của em rất cuộc...”

“Em thật sự không có sao, anh yên tâm đi, chờ một chút em sẽ nói toàn bộ cho anh biết,... Được không?” giọng Tử Thất Thất nhẹ như gió, giống như là đang khuyên nhủ, càng giống như là van xin.

Bách Hiên nhìn trên cô mỉm cười, anh không có biện pháp cự tuyệt cô, có thể nói anh không có biện pháp cự tuyệt bất kỳ lời nào của cô, nhưng là anh vô cùng miễn cưỡng đem cô giao cho cái người đàn ông chỉ biết tổn thương người khác như hắn.

“Anh biết rõ rồi, anh đi sang bên kia trước, chờ một chút... em nhất định phải tới tìm anh!” Anh nhẹ giọng dịu dàng cười.

“Ừ!” Tử Thất Thất cười gật đầu, buông lỏng khăn trương trong lòng.

Mà Hạ Thủy Ngưng sững sờ nhìn xem nụ cười trên mặt Bách Hiên, trong lòng trừ đau... Còn là đau... Đau...rất đau...

Anh keo kiệt dù miễn cưỡng cũng không thể cười với cô, nhưng Tử Thất Thất, anh lại có thể cười dịu dàng như vậy, vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy... Tại sao? Tại sao lại đối đãi với cô như vậy? Cô mới là vị hôn thê của anh không phải sao?

Nước mắt đã trực rơi, nhưng cô lại cố nén lại, nở một nụ cười cực kỳ khó coi, nói, “Xin lỗi, không tiếp được rồi!”

Rốt cuộc đem hai người đàn ông tách ra, Tử Thất Thất nhìn bóng lưng Bách

Hiên, thở ra một hơi, nhưng người bên cạnh lại tỏ ra vô cùng khó chịu.

“Em mới vừa nói gì? Muốn một mình cùng hần nói chuyện sao?” Mặc Tử Hàn bất mãn nói, lập tức cự tuyệt, “Anh không cho phép!”

Tử Thất Thất lập tức nhếch miệng nụ cười, lấy lòng nói, “Chỉ một chút thôi mà, đại khái năm phút đồng hồ là được rồi!”

“Không được!” Mặc Tử Hàn quả quyết cự tuyệt.

“Nam tử hán đại trượng phu, anh sao lại nhỏ nhen thế?”

“Đúng vậy, anh nhỏ nhen thế đấy, em nói cái gì đều vô dụng, anh nói không cho phép chính là không cho phép!” Mặc Tử Hàn bá đạo nói xong, bàn nắm chặt tay của cô, ý định tuyệt đối sẽ không buông cô ra.

Tử Thất Thất hơi cau mày.

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp đơn độc cùng Bách Hiên nói chuyện một chút mới được, nên làm gì bây giờ?

Không tự chủ nhìn chung quanh, tìm người có thể giúp cô một tay, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng một ai`.

Ai...

Làm thế nào bây giờ? Ai có thể tới giúp cô đây?

...

Bên kia

Bách Hiên cùng Hạ Thủy Ngưng đi tới trước mặt của Bách Vân Sơn cùng Hạ Mộ Phong, hai người sắc mặt cũng có chút khó coi, hơn nữa trên mặt cũng không có bất kỳ nụ cười.

“Thủy Ngưng, con làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Hạ Mộ Phong lo

lắng hỏi.

“Không, con không sao, con rất khỏe, chỉ là có chút khản trương mà thôi!”
Hạ Thủy Ngung cứng rắn nặn ra một chút xiu nụ cười, hy vọng có thể để cho ba mình yên tâm.

“Thật không có chuyện gì sao? Nếu như không thoải mái, thì đi phòng nghỉ ngơi một chút đi!”

“Không... Không cần, con thật sự không có sao!”

Hạ Mộ Phong đau lòng nhìn con gái bảo bối của mình, đột nhiên đem tầm mắt nhìn về phía bên Bách Hiên, chân mày nhíu lại, bất mãn nói, “Làm sao con không chăm sóc tốt cho Thủy Ngung như vậy? Nó dù sao cũng là vị hôn thê của con, không lâu nữa nó chính là vợ của con, con không thể chăm sóc cho vợ mình sao?”

Trên mặt Bách Hiên không có bất kỳ biến hóa, vẫn lạnh như băng, trầm mặc khẽ cúi đầu, thậm chí dường như không nghe thấy lời ông ta nói, chỉ nghĩ tới thân thể của Tử Thất Thất. Cô ấy thật không có chuyện gì sao? Sắc mặt xem ra thật sự có chút không tốt, hơn nữa còn nói ở bệnh viện suốt cả một ngày làm kiểm tra, rốt cuộc là bệnh gì? Nghiêm trọng như vậy sao? Không có nguy hiểm gì chứ? Chẳng lẽ là mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì sao?

Hạ Mộ Phong nhìn anh không có bất kỳ phản ứng, càng thêm bất mãn nhíu mày, mới vừa muốn mở miệng, Bách Vân Sơn bên cạnh lập tức chen vào nói.

“Hiên nhi, con ngăn người ở đó làm gì vậy? Còn không trả lời ba vợ con đi?”

Ba vợ?

Đột nhiên chuyển đổi cách gọi khiến Bách Hiên từ trong khi suy tư hồi hồn.

Hai mắt nhìn về phía vẻ mặt thịnh nộ của Hạ Mộ Phong, sau đó nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Bách Vân Sơn, cuối cùng nhìn gương mặt điềm đạm đáng yêu của Hạ Thủy Ngung, anh là nhẹ giọng cười một tiếng.

“A... Ha ha...”

Ba người nghe được tiếng cười của anh, cũng kinh ngạc sửng sốt.

“Anh... Anh cười cái gì? Thái độ này là có ý gì?” Hạ Mộ Phong giận dữ, tận lực đè thấp giọng, không muốn đem tới quá nhiều chú ý làm mất thể diện.

“Không có gì, chỉ là vui vẻ cùng mọi người thôi... Mưu kế của các người đã thành công, bữa tiệc đính hôn tiến hành thuận lợi rồi, mà tôi cũng ngoan ngoãn phục tùng các người đến nơi này, cho nên... Các người cũng không cần quá đáng, không cần ép tôi, càng đừng yêu cầu tôi làm gì!” Anh đột nhiên lạnh lùng nói xong, liền mạnh mẽ hất tay Hạ Thủy Ngưng ra.

Hạ Thủy Ngưng trong nháy mắt tròn to cặp mắt, khiếp sợ nhìn anh.

“Các người tiếp tục diễn tiếp màn kịch này đi, tôi không thể theo tiếp, nếu các người còn hi vọng bữa tiệc đính hôn có thể thuận lợi kết thúc, cũng đừng đến gần tôi!” Bách Hiên lạnh lùng nói, hai mắt quét qua vẻ mặt kinh ngạc của ba người bọn họ, sau đó đột nhiên xoay người, sải bước đi tới một góc yên lặng, cầm một ly sâm banh, vừa uống một ngụm, vừa nhìn về phía Tử Thất Thất, chờ đợi cô đến tìm anh.

Vẫn sững sờ ở tại chỗ Hạ Mộ Phong hồi lâu sau mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Hai mắt hắn nhìn chằm chằm Bách Hiên đứng ở cách đó không xa, lửa giận trong nháy mắt lên cao, hoàn toàn không có biện pháp khắc chế.

“Nó mới vừa nói gì? Nó lại dám nói với Ba như vậy sao? Cái này tên tiểu tử thúi to gan, ta nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, ta nhất định muốn...”

“Ba!” Hạ thủy ngưng liền vội vàng kéo tay ông, khuôn mặt đau đớn, nhưng lại quật cường cắn răng, đè nén thanh âm nghẹn ngào, hốt hoảng nói, “Con van cầu ba không nên làm vậy, chẳng lẽ ba thật muốn phá tan bữa tiệc đính hôn của con? Ba thật muốn mọi người biết con ép Bách Hiên đính hôn với con sao? Chẳng lẽ ba muốn con mất hết mặt mũi trước mọi người sao? Ba... Không cần... Con van ba, đây là bữa tiệc đính hôn của con, van ba đừng phá hư nó... Con xin ba!”

Hạ Mộ Phong nghe được giọng nói run run của con, nghe thấy con mình nghẹn ngào van xin, đau lòng cúi đầu nhìn về mặt thống khổ của con, từ từ thư giãn để cho mình bình tĩnh lại. Chỉ là... Ông không cách nào áp chế lửa giận trong lòng, ông không hiểu con gái bảo bối của mình tại sao lại muốn chịu đau khổ như vậy? Tại sao phải gả cho một người căn bản cũng không thích nó? Tại sao muốn chịu được thống khổ như thế? Tại sao không tiếc thủ đoạn lừa gạt bức hấn đính hôn? Nó có nghĩ tới hay không, nếu như tương lai nó vào cửa Bách gia, tiểu tử thú kia nếu như đối xử không tốt với nó thì làm thế nào? Nếu như hấn lạnh nhạt nó làm thế nào? Nỗi thống khổ của nó không phải sẽ lớn hơn so với hiện tại sao? Người làm cha như hấn đến lúc đó còn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ muốn nó ly hôn sao?

Ai...

Ông ở trong lòng than thở, bỏ tay Hạ Thủy Ngưng, sau đó nhẹ giọng mệt mỏi nói, “Ba đi tới phòng nghỉ một chút, các con muốn thế nào thì làm như vậy đi!”

Nhìn cha rời đi, trên mặt Hạ Thủy Ngưng lại tăng lên một tầng thống khổ.

Cô bây giờ có chút hoang mang, cô không biết mình làm như vậy có đúng không, cô không biết lựa chọn như vậy liệu có làm tổn thương tới người thân nhất của mình không, mà tương lai... cô có nhận được hạnh phúc không? Cô sẽ có được trái tim của Bách Hiên không? Coi như hấn cả đời không thích cô, cô cũng cam tâm tình nguyện sao?

Cô hồ hững xoay người, nhìn Bách Hiên đứng ở cách đó không xa, đôi mắt anh nhìn chằm chằm Tử Thất Thất, trong giây lát, trái tim lại giống như bị ai đó đâm trúng một đao.

Đứng ở bên người cô, Bách Vân Sơn vẫn trầm mặc cau mày, hai mắt cũng nhìn về phía Tử Thất Thất cách đó không xa.

Nói thật: nếu như cô ta chưa cùng người đàn ông khác xảy ra loại chuyện đó, không có chưa cưới mà sinh con, trong nhà cũng không có phá sản, vẫn còn là thiên kim tiểu thư trong sạch, như vậy bằng diện mạo của cô, bằng thế lực nhà cô, bằng khí chất xuất chúng của cô, ông tuyệt đối sẽ không ngăn cản cô

cùng Bách Hiên, thậm chí là đính hôn, kết hôn, ông cũng sẽ thật cao hứng đồng ý, nhưng là... Hiện tại bộ dạng không biết thẹn của cô, ông thật sự là không cách nào tiếp nhận, nhất là sau lưng cô còn xăm một con Huyết Long, càng làm cho ông không muốn liếc nhìn cô một cái.

Đột nhiên hai mắt nhắm lại, sau đó tầm mắt của ông chuyển dời đến bên trái, mở hai mắt ra nhìn một người đàn ông già nua đang cầm chiếc gậy đầu chim ưng, hơi gật đầu với ông một cái.

...

Mặt khác

Mặc Tử Hàn tìm một chỗ có thể ngồi xuống, để Tử Thất Thất nghỉ ngơi một chút, nhìn gương mặt càng ngày càng tái nhợt của cô, không khỏi bắt đầu lo lắng.

“Không bằng... Chúng ta trở về thôi!” Anh đột nhiên nhẹ giọng mở miệng.

“Không được!” Tử Thất Thất đột nhiên cự tuyệt.

Chân mày Mặc Tử Hàn trong nháy mắt nhíu lại, lạnh lùng nói, “Em còn muốn cùng hắc đơn độc nói chuyện sao?”

“Nhưng em thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói cùng anh ấy, nếu như không nói rõ ràng, em sẽ không rời đi!” Tử Thất Thất chấp nhất, tính bướng bỉnh lại vọt lên.

“Em không phải là đồng ý anh hôm nay sẽ nghe lời của anh sao? Em quên rồi à?”

“...” Tử Thất Thất cau mày, trầm mặc từ từ cúi đầu.

Mặc Tử Hàn lo lắng nhìn cô, không khỏi nhẹ giọng nói, “Không bằng như vậy đi, chúng ta cùng đi tìm hắc, em muốn nói gì với hắc thì nói nhanh một chút, anh sẽ đứng cách em 5 mét, tuyệt đối không nghe lén, chờ hai người nói xong rồi, chúng ta liền lập tức rời nơi này, trở về bệnh viện... Có được hay

không?” Anh dùng giọng thương lượng, êm ái ở bên tai cô nói ra ý định.

Tử Thất Thất do dự suy nghĩ một chút, xác thực thân thể của mình hơi cảm thấy có chút không thích hợp, hơn nữa âm nhạc cùng tiếng nói chuyện cũng làm cho cô có chút đau đầu, muốn nhanh rời đi, nhưng làm như vậy được không? Khoảng cách năm mét có thể ngăn cách lửa giận của hai người đàn ông này sao?

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn thấy cô trầm mặc không nói, nóng nảy gọi cô, sau đó uy hiếp nói, “Anh nói cho mà biết, anh đã nhượng bộ đến cực hạn, nếu như em tối nay không nghe lời anh, như vậy anh cũng không cần để ý tới bữa tiệc đính hôn này, sẽ ở trước mặt mọi người ôm em đi, chỉ cần em không cảm thấy mất thể diện, anh rất vui lòng làm như vậy!”

Cái gì?

Ôm? Ôm? Ôm?

Sắc mặt Tử Thất Thất trong nháy mắt trắng bệch!

Cô tuyệt đối không muốn, cô tuyệt đối tuyệt đối không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, nhưng là...

“Ách... Anh nhất định đi theo bên cạnh em sao? Em chỉ nói với anh ấy năm phút đồng hồ mà thôi, nếu không bốn phút cũng được!” Cô làm nũng cùng anh thương lượng.

“Bốn mét!” Mặc Tử Hàn đột nhiên điên cuồng mở miệng.

“Bốn mét? Có ý tứ gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Ba mét!”

“诶?Anh... không phải là rút ngắn khoảng cách đi!” cô nhớ như anh nói, sẽ đứng cách cô 5 mét, hiện tại chỉ có ba mét thôi sao?

“Hai mét!”

“Mặc Tử Hàn anh thật là quá đáng!”

“Một mét!”

“Anh... anh... nh...” Tử Thất Thất tức đến không còn lời nào để nói.

“OK!” Mặc Tử Hàn đột nhiên cúi người xuống, một tay ôm lấy hai chân cô, một cái tay khác đỡ lấy lưng cô, làm bộ muốn bế cô, bá đạo nói, “Chúng ta trở về thôi!”

“Em biết rõ rồi, em biết rõ rồi, năm mét liền năm mét đi, như vậy được chưa!” Tử Thất Thất lập tức thỏa hiệp.

Mặc Tử Hàn hài lòng lộ ra nụ cười, đem đôi tay từ từ buông ra, sau đó đắc ý nói, “Em sớm nên nghe lời như vậy!”

Tử Thất Thất phiên muộn nhìn chăm chăm anh.

Coi như là bị anh nghe được cũng không có vấn đề, nhưng là cô không muốn cho anh thấy bộ dạng Bách Hiên bị cô tổn thương, tự ái của một người đàn ông rất quan trọng, cô phải làm như thế nào để bảo vệ tự ái của Bách hiên đây, để cho anh ấy chết tâm với mình?

Cô hơi cau mày, chậm rãi từ trên ghế đứng lên, nhưng vào lúc này, lại truyền tới một âm thanh.

“Tử Hàn, đã lâu không gặp, gần đây... thế nào, cũng không đến nói chuyện với tôi một chút?”

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất đồng thời quay đầu, nghe âm thanh tiếng gậy gõ vào mặt đất, nhìn người đàn ông đang đi về phía họ.

“Chú Chung?”

Chương 200: Được yêu là hạnh phúc? Vậy cứ yêu ư?

Ông ta sao lại xuất hiện ở đây?

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn ông ta, mà khi anh thấy ông ta thì toàn thân cảnh giác, bước lên một bước kéo Tử Thất Thất lại phía sau.

Mặc dù chỉ là động tác rất nhỏ nhưng Tử Thất Thất lại nhạy cảm nhận thấy được, nhìn về phía Mặc Tử Hàn, trên gương mặt anh vô cùng băng giá, giống như là đang sợ cái gì đó.

“Chú Chung, chú mà cũng tới tham dự đám tiệc này sao? Chú cũng quen nhà họ Bách?” Mặc Tử Hàn mở miệng, khẩu khí ôn hòa nhưng khí thế lại nặng nề cảm giác nguy hiểm.

Chung Khuê nhìn anh, khoe miệng khẽ mỉm cười, nếp nhăn trên mặt kéo ra tựa như từng vết đao sắc bén.

“Cũng không phải là quen, chỉ là thường lui tới làm ăn thôi!” ông ta dùng thanh âm trầm thấp nói.

“Lui tới làm ăn? Chú Chung cũng bắt đầu làm ăn rồi ư?” Mặc Tử Hàn không che không đậy, trực tiếp hỏi.

“A a a...” Chung Khuê ồ trọng cười, sau đó trả lời, “Cháu thân là thủ lĩnh hắc đạo cũng bắt đầu làm ăn, mấy lão già chúng ta đương nhiên cũng suy nghĩ tới phương diện này, lưu lại cho mình một đường lui, chẳng lẽ cháu cho rằng mấy ông già sắp vào quan tài như chú còn có thể ra ngoài cùng mấy đứa nhóc đoạt địa bàn, kiếm miếng ăn được nữa sao?”

“Chú Chung sao chú biết mình đã già được chứ? Cho dù chú không tự mình ra tay, tùy tiện gọi mấy người, cũng không có người dám động tới chú, chứ

đừng nói đến là tranh địa bàn với chú!” Mặc Tử Hàn cười châm chọc.

“Hừ...” Chung Khuê một bên hừ lạnh, một bên lắc đầu, sau đó cười nói, “Lúc này không giống ngày xưa nữa, người tuổi trẻ bây giờ đều rất lớn mật, hoàn toàn không đem mấy lão già chúng ta để vào mắt, cũng quên giang sơn của chúng là do ai đoạt được, a...” ông ta bỗng nhiên khẽ cười, ngưng mắt nhìn đôi con ngươi thâm thúy của Mặc Tử Hàn, nói tiếp, “Hiện tại chúng còn hận không thể giết sạch mấy lão bắt tử chúng ta, tránh làm trở ngại tương lai quang minh của bọn chúng, ai... Thật đúng là vong ân phụ nghĩa a!” ông ta nói bóng nói gió công khai trước mặt Mặc Tử Hàn.

Mà Mặc Tử Hàn cũng không có bị chọc giận, ngược lại mỉm cười nói, “Chú Chung, chú yên tâm đi, chỉ cần có tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để người khác động tới chú, tôi tuyệt đối sẽ làm khiến chú được sống lâu trăm tuổi, bảo dưỡng tuổi thọ!” Anh trong lời có ý.

“Phải không? Chú thật sự phải cảm ơn cháu rồi, thật không hổ là thằng nhóc chú nhìn lớn lên, ừ... Rất tốt, rất tốt a!” Chung Khuê vươn tay, vỗ vỗ bờ vai của anh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn khẽ nhú chặt, tản mát ra sát khí.

“A, đúng rồi!” Tầm mắt Chung Khuê đột nhiên chuyển dời đến Tử Thất Thất bên cạnh anh, bỗng mặt mày hớn hờ, nếp nhăn trên mặt đều trở nên cực kỳ hiền lành, “Vị tiểu thư này chính là phu nhân cháu lựa chọn sao? Nãy chú cũng thấy huyết long trên lưng cô ấy, là cháu tự vẽ lên hả? A a a... Tiểu thư cũng thật xinh đẹp a, khí chất cũng cực kỳ xuất chúng, thật không hổ là cô gái cháu lựa chọn, thật tinh mắt!”

Tử Thất Thất đối diện ánh mắt ông ta, trong lòng bỗng có cảm giác, cũng không phải sợ hãi, nhưng cũng không phải an tâm, chỉ là có chút khẩn trương, thậm chí là có một cảm giác quái dị.

“Cám... Cám ơn!” Cô búi rối cảm tạ, khẽ gật đầu với ông ta.

Mặc Tử Hàn thấy ông ta chĩa mũi nhọn tới Tử Thất Thất, vội vàng nắm tay Tử Thất Thất, vừa muốn nói chen vào, Chung Khuê lại giảnh trước một bước.

“Nhưng mà... Muốn làm phu nhân thủ lĩnh hắc đạo, còn thiếu một thủ tục, không biết cháu có chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Còn thiếu một thủ tục?

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn ông ta, hoàn toàn không rõ ý tứ trong lời nói của ông ta.

“Chú Chung!”

Mặc Tử Hàn lạnh lùng gọi ông ta một tiếng.

Tử Thất Thất sợ hết hồn, mà Chung Khuê lại tươi cười chuyển tầm mắt sang anh nói, “Sao vậy? Cháu chưa nói cho cô ấy biết chuyện đó sao? Lẽ nào cháu sợ làm cô ấy sợ?”

Chuyện đó?

Tử Thất Thất càng ngày càng hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì?

Cẩn thận nhớ lại một chút, Mặc Thâm Dạ dường như cũng nói như thế, bọn họ rốt cuộc chỉ là cái gì? Tại sao nghe giống như gả cho Mặc Tử Hàn là một việc rất kinh khủng?

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn bỗng khẽ gọi cô một tiếng, sau đó cười nói, “Vừa rồi em không phải muốn đi tìm Bách Hiên hàn huyên một chút sao? Bây giờ em qua đi, bọn anh một chút sẽ qua tìm em!”

“Hả?” Tử Thất Thất giật mình.

Nãy anh còn không cho bọn họ một mình nói chuyện, nhưng bây giờ anh lại chủ động để cô đi tìm Bách Hiên, đây là tại sao? Giống như là muốn cố ý bảo cô đi vậy, lẽ nào có lời gì không thể để cô nghe, không thể để cô biết được sao?

“Còn không mau đi!” Anh khẩn trương thúc giục.

“A... Được!” Tử Thất Thất chần chờ trả lời, đôi mắt lại nhìn thoáng qua Chung Khuê, sau đó xoay người nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm được Bách Hiên liền đi tới phía anh.

Mặc Tử Hàn nhìn cô rời đi, chân mày chau lên, tầm mắt lạnh liệt nhìn về phía Chung Khuê.

Bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới ông ta lại xuất hiện ở đây, càng không nghĩ tới Bách Vân Sơn lại mời ông ta tới. Đây chính là gian kế của ông ta sao? Vậy kế tiếp, ông ta muốn làm gì đây?

Lão gia hỏa chết tiệt này còn giáo hoạt hơn cả hồ ly.

...

Trong một góc của đám tiệc

Bách Hiên dựa vào vách tường, hai mắt nhìn chăm chăm Tử Thất Thất ở sàn nhảy đối diện, nhìn nhất cử nhất động của cô cùng Mặc Tử Hàn, nhìn bộ dáng thân mật của bọn họ, nhìn bộ dáng bọn họ vui vẻ mỉm cười, trái tim... Lại một lần nữa đau đớn.

Nếu người đàn ông bên cạnh cô là anh thì thật tốt biết bao? Nếu anh cũng có thể khiến cô cười nhiều như thế thì thật tốt biết bao? Nếu anh là Mặc Tử Hàn nói... sẽ tốt biết bao?

Ghen tị với hắn, đồ kỵ với hắn, căm hận hắn...

Tại sao hắn ta có thể có được cô gái mình muốn, mà anh chỉ có thể nhìn cô gái mình muốn?

Bỗng nhiên... Anh nhìn thấy Tử Thất Thất đang đi tới, trái tim... Đột nhiên thắt chặt, có chút khản trương, có chút bối rối, cũng có chút thống khổ.

Cô ấy lần này lại muốn nói gì với anh đây?

Lại cự tuyệt một lần nữa?

Lại thương tổn một lần nữa?

Quên đi, chỉ cần có thể nhìn cô, nói chuyện với cô, anh cái gì cũng không cần nữa.

Khóe miệng treo lên nụ cười dịu dàng, nhìn cô từ từ tới trước mặt mình, sau đó khẽ nói, “Em đã tới rồi!”

“Ừ!” Tử Thất Thất đứng ở trước mặt anh, khóe miệng khẽ cười, nhưng đầu lại không nhin được chuyển về phía sau, nhìn Mặc Tử Hàn và Chung Khuê ở sàn nhảy đối diện.

Vốn cảm giác chuyện tựa hồ có chút bất đại đối kính, bộ dáng cực kỳ khấn trương của Mặc Tử Hàn khiến cô bận tâm, mà cái ông nhìn như dịu dàng kia mỗi câu nói ra đều có ngụ ý, tựa hồ toàn bộ chỉ tới Mặc Tử Hàn.

Ông ta là người xấu sao? ông ta muốn làm gì Mặc Tử Hàn ư?

Lo lắng... Rất lo lắng... Cực kỳ lo lắng...

“Thất Thất...”

Bách Hiên thấy cô tư tưởng không tập trung, hơn nữa tầm mắt vẫn nhìn về phía sau, cho nên khẽ lớn tiếng gọi cô, muốn toàn bộ tinh thần cô đều đặt trên người mình.

“A? A... Xấu hổ!” Tử Thất Thất lập tức xin lỗi nhìn anh.

“Không sao!” Bách Hiên dịu dàng nói, hai mắt nhìn phía cô vừa nhìn, nói, “Người đó tên là Chung Khuê, ông ta coi như là nguyên lão ba đời trong giới hắc đạo, cũng từng làm thủ hạ của bố Mặc Tử Hàn, cho nên em không cần lo lắng, dù sao ông ta cũng nhìn anh ta lớn lên, coi như là một loại thân nhân!”

Nguyên lão ba đời?

Tử Thất Thất kinh ngạc!

Chẳng trách lúc nói chuyện với Mặc Tử Hàn không có một chút hoang mang sợ hãi, thậm chí là giống như đối đãi với một đứa trẻ, nhưng... ông ta đối đãi với Mặc Tử Hàn như thân nhân ư? Thấy thế nào, hai người bọn họ giống như kẻ thù vậy?

Thực sự vẫn còn có chút lo lắng!

“Đúng rồi, em vừa rồi còn chưa nói cho anh biết, thân thể em rốt cuộc làm sao? Rốt cuộc là sinh bệnh gì? Có nghiêm trọng không?” Bách Hiên khẩn trương hỏi, hai mắt nhìn cô, mặc dù có đồ trang điểm che dấu, nhưng vẫn lộ ra thần sắc tái nhợt và mệt mỏi, hơn nữa so với vừa rồi còn nghiêm trọng hơn.

“Ách... Thật ra thì thật sự đã không có việc gì nữa, chỉ là bệnh nhỏ thôi!”

“Nói cho anh biết!” Bách Hiên chăm chú, thanh âm nghiêm nghị, hai mắt lại càng kiên định nhìn cô.

Tử Thất Thất nhìn anh, biết mình căn bản là không thể dối anh, dù sao quen biết bảy năm, tính tình của anh cô còn không biết sao?

“Kỳ thật... Chỉ là mười ngày trước không cẩn thận bị trúng đạn, cũng không có nguy hiểm tánh mạng!” Cô đơn giản tóm lược.

Nhưng Bách Hiên lại cực kỳ kinh hãi.

Trúng đạn? (Nhất thương)

Chính là một chữ “súng” (thương) này cũng khiến lạnh cả lưng, mà cô không ngờ nói mình trúng đạn? Còn nói không có nguy hiểm tánh mạng?

“Chỉ vậy thôi phải không?” Anh không quá tin tưởng hỏi, hai mắt nhìn chăm chăm cô, suy đoán nói, “Nếu quả thật là hơn mười ngày trước trúng đạn, nếu quả thật không có nguy hiểm tánh mạng, vậy miệng vết thương cũng hẳn đã hồi phục lại như cũ, nhưng mà sắc mặt em sao giờ vậy khó coi như vậy? Em

nói cho anh biết... Có phải có chỗ nào không thoải mái? Có phải còn chuyện gì đâu anh?”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng khẩn trương của anh, chân mày nhăn lại, tim cũng có chút đau nhức.

Bảy năm này, anh vẫn luôn là như vậy, chỉ cần tâm tình cô không tốt, chỉ cần cô cảm thấy hơi mệt, chỉ cần cô cảm thấy uể oải, anh sẽ là người đầu tiên phát hiện, thậm chí còn cẩn thận hơn tiểu Lam và Thiên Tân, luôn luôn nhìn thấu lòng cô. Mà điển hình một người đàn ông tốt luôn đối tốt với cô, nhưng cô lại không thể cho anh cái gì, thậm chí còn hung hăng cự tuyệt anh, nói những lời tàn nhẫn với anh, nhưng anh một chút cũng không oán hận, vẫn quan tâm cô cẩn thận, dịu dàng như cũ, cô thật sự cảm thấy rất xin lỗi anh, mà đối mặt với anh thế này, đứng ở trước mặt của anh, cô chỉ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào...

“Bách Hiên...” Cô khẽ gọi anh, đầu đón nói, “Đừng đối tốt với em như vậy, xin anh, đừng quan tâm em như vậy!”

Bách Hiên nghe xong, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc trong tích tắc, nhưng cũng rất nhanh khôi phục, mỉm cười nhìn cô nói, “Sự quan tâm của anh, khiến em cảm thấy phiền phức vậy ư?”

“Đúng, em rất phiền phức, cực kỳ phiền phức, vậy nên... Đừng quan tâm em, cho dù em có bao vết thương đứng trước mặt anh, cho dù em hấp hối sắp chết, anh cũng đừng quan tâm em... Ngàn vạn lần đừng quan tâm em nữa!” Sự quan tâm của anh sẽ chỉ làm cô cảm thấy áy náy, càng thấy có lỗi... Mà sự quan tâm của anh cũng sẽ lưu lại một nhát dao trong tim cô, vĩnh viễn không thể khép lại.

“Xin lỗi!” Trên khuôn mặt dịu dàng của Bách Hiên chân mày chau lên, sau đó anh thống khổ nói, “Anh không làm được, anh không cách nào không chế bản thân không quan tâm đến em, nếu quả thật khiến em phiền phức như thế, anh chỉ có thể nói xin lỗi em... Xin em tha thứ cho anh!”

Tầm mắt Tử Thất Thất dời đi, nước mắt đảo quanh.

Hiện tại cô nên làm cái gì bây giờ?

Không khí tựa hồ trở nên không đúng lắm, cô tới nơi này cũng không phải là muốn nghe những lời xúc động của anh, mà là để anh hết hi vọng với mình, nhưng dưới tình huống như thế cô còn có thể nói ra những lời đó nữa sao? Cô có thể tàn nhẫn được sao?

Đột nhiên!

Ánh mắt nhìn thấy Hạ Thủy Ngưng cách đó không xa, cô ta đang dùng ánh mắt ghen tị nhìn cô không chớp mắt, mà khi ánh mắt cô với cô ta giao nhau, chân mày cô ta khẽ chau lên, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót, sau đó tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình.

Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt.

Đứa bé?

Đúng rồi, cô ta trong điện thoại nói cô ta đã mang thai, đó là con của cô ta với Bách Hiên, cô không thể bởi vì nhất thời không đành lòng mà phá rồi cuộc sống hạnh phúc của bọn họ, cô không thể lè mà lè mề như vậy nữa, làm cho Bách Hiên nhớ mãi không quên mình, bởi vì cái gọi là: dao sắc chặt đay rồi hẳn rõ ràng, thủy chung cũng là muốn nói rõ ràng.

“Bách Hiên!” Cô đột nhiên nhìn thẳng vào anh, nghiêm túc gọi tên anh.

Không khí thoáng cái thay đổi, ánh mắt Bách Hiên cũng có chút thay đổi.

“Em muốn nói cái gì?” Anh khẽ hỏi.

“Em có mấy câu rất quan trọng muốn một mình nói với anh, có thể tới một chỗ yên tĩnh được không?” Cô đã quyết định.

“Được!” Bách Hiên đồng ý, đặt ly rượu trong tay xuống, sau đó đi tới hành lang.

Tử Thất Thất theo sát phía sau.

Mà Hạ Thủy Ngưng xa xa khẽ nhúu mày, bắt đầu có chút bận tâm, mặt khác Mặc Tử Hàn thấy hai người bọn họ bỏ đi, cũng không khỏi chau mày, lo lắng nắm chặt hai đấm, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi Chung Khuê.

Đáng chết!

Anh hung hăng mắng trong lòng, bắt đầu bắt an!

...

Hành lang yên tĩnh

Âm nhạc đã không còn, thanh âm nói chuyện phiếm cũng đã biến mất, không gian trở nên yên tĩnh, chỉ có thanh âm hít thở của hai người.

Tử Thất Thất đối mặt với Bách Hiên, Bách Hiên nhìn chăm chú vào hai mắt cô, hai người trầm mặc mấy giây, cuối cùng... Vẫn có người phá vỡ sự yên lặng như vậy.

“Bách Hiên, em muốn nói chúc mừng anh... Chúc mừng anh đính hôn!” Tử Thất Thất dịu dàng nói, chân thành chúc phúc.

“Không có gì tốt để mà chúc mừng cả, đó cũng không phải tiệc đính hôn anh muốn!” Thanh âm của Bách Hiên có chút lạnh như băng, rất rõ ràng đối với đám tiệc đính hôn này anh cực kỳ khinh thường.

“Thật ra, có thể thấy vị tiểu thư Hạ Thủy Ngưng kia rất thích anh, hơn nữa cô ấy còn trẻ đẹp, đứng với anh thật sự là một đôi hoàn mỹ, em nghĩ tương lai nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

“Hạnh phúc?” Bách Hiên lặp lại hai từ này, sau đó châm chọc cười, “A...”

Tử Thất Thất nghe tiếng cười của anh, nhìn biểu tình trên mặt anh, khẽ nhúu mày, sau đó nhỏ giọng, thử dò xét, “Kỳ thật... Trên thế giới này có một loại yêu, gọi là được yêu, loại yêu này thường hạnh phúc hơn so với đi yêu một người, nếu anh cảm thấy thống khổ, hoặc là khó chịu, hoặc là không vui, anh

có thể đi nếm thử cảm giác bỗng chốc được người khác yêu, có lẽ... Anh sẽ phát hiện, thì ra là được một người yêu mới thật sự là hạnh phúc!”

Bách Hiên nghe lời quanh co của cô, trên mặt lộ ra ưu thương, nhưng nụ cười dịu dàng vẫn nở rộ vì cô.

Anh nhìn cô, thâm tình nhìn cô, sau đó nhẹ giọng nói, “Em nói không sai, được yêu hạnh phúc hơn so với yêu một người, vậy... Tại sao em không chọn được anh yêu?”

Tử Thất Thất kinh ngạc!

“Bách Hiên, anh...”

“Tử Thất Thất!” Bách Hiên cắt đứt lời cô, tiếp tục nói, “Bảy năm này, tình yêu anh đối với em, em hẳn rất rõ ràng, mà tình yêu của Mặc Tử Hàn với em thì đâu? Em cũng rất rõ ràng sao? Em khẳng định cả trái tim anh ta yêu em sao? Em khẳng định anh ta thật sự sẽ cho em hạnh phúc sao? Em khẳng định em ở cùng với anh ta sẽ vui vẻ sao? Thất Thất... Nếu em nói được yêu là một loại hạnh phúc, vậy tình yêu anh dành cho em so với Mặc Tử Hàn còn nhiều hơn, thậm chí là mấy trăm lần, mấy ngàn lần, mấy vạn lần, mấy trăm triệu lần hơn anh ta, vậy thì em... Có thể chọn được anh yêu ư?”

Chương 201

Tử Thất Thất nghe lời thổ lộ của Bách Hiên, nhìn đôi mắt thâm tình kia, đôi chân lui về sau một bước, trái tim... Đập cuồng loạn, mỗi lần đập lại đau một lần.

“Thất Thất...” Bách Hiên thừa thắng truy kích, tiến một bước tới gần cô, nói tiếp, “Chỉ cần em chọn anh, anh sẽ cho em hạnh phúc nhiều hơn, anh sẽ không làm em bị thương, anh sẽ dùng toàn bộ tình yêu của mình, để em mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây đều cảm thấy hạnh phúc, anh sẽ khiến em vui vẻ cả đời, anh tuyệt đối sẽ cho em hạnh phúc hoàn mỹ nhất trên thế giới, vậy nên Thất Thất... Chọn anh đi? Chọn được anh yêu? Thất Thất... Thất Thất...”

Anh không ngừng gọi, hết tiếng này đến tiếng khác càng thâm tình, hết tiếng này đến tiếng khác càng bộc lộ tình yêu sâu đậm...

Nhưng Tử Thất Thất khi nghe anh tỏ tình lại khiếp đảm không ngừng lui về phía sau, cô rất sợ hãi, sợ mình không cẩn thận sẽ rơi vào trong cạm bẫy anh sắp xếp, bị lạc mất phương hướng.

“Không... Không... Không...” Cô lắc đầu, khẽ ríu rít.

Bách Hiên nghe xong, trái tim từng chút một vỡ vụn.

Sớm đã biết kết cục của mình, nhưng lại vẫn không chịu mất hy vọng, cho dù biết mình đã không có bất kỳ cơ hội nào, nhưng vẫn muốn tạo cơ hội cho mình, không muốn buông tha, không muốn dừng lại... Lại càng không cách nào buông tha, không cách nào dừng lại...

“Xin lỗi!” Hai chân Tử Thất Thất dừng lại, cau chặt mày nhìn anh, nói, “Thực xin lỗi em không có cách nào tiếp nhận tình yêu của anh, em đã trao trái tim mình cho anh ấy, em đã... Không có cách nào đón nhận thêm tình yêu của bất kỳ người đàn ông nào khác nữa!”

Giao trái tim cho anh ta?

Cho Mặc Tử Hàn sao?

Rõ ràng nửa tháng trước cô vẫn kháng cự người đàn ông đó như thế, thậm chí chạy trốn khỏi hắn, nhưng hiện tại cô vậy mà nói ra lời như vậy. Chỉ có hơn nửa tháng mà thôi, người đàn ông kia đã chinh phục được trái tim chôn giấu trong lòng cô ấy rồi sao? Hắn ta làm thế nào? Hắn ta dùng phép thuật gì khiến cô ấy yêu hắn ta? Rõ ràng... Suốt bảy năm này anh cũng không có thành công...

Tại sao... Tại sao người với người lại có sự chênh lệch... Lớn như vậy?

“Bách Hiên, anh hãy nghe em nói...” Tử Thất Thất lại một lần nữa mở miệng, muốn khuyên giải anh.

“Được rồi, đừng nói nữa!” Bách Hiên ngăn cô lại, nhìn cô nói, “Em đã không thể tiếp nhận tình yêu của một người đàn ông khác, vậy... Em làm sao có thể để anh đi tiếp nhận tình yêu của cô gái khác chứ? Cùng một đạo lý, em không thể làm, cũng đừng khuyên bảo anh, bởi vì anh cũng không làm được!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết, không thích chính là không thích, anh không thể yêu cô ấy, giống như em không thể yêu anh, cho dù em nói nhiều hơn nữa, em có thấy, em nói thật dễ nghe... Không thích, vẫn là không thích!”

“Bách Hiên, anh hà tất phải đối đãi với bản thân mình như thế?” Tử Thất Thất đau lòng nhìn anh.

“Anh cũng không muốn đối đãi với mình như vậy, nhưng anh không cách nào lừa gạt bản thân, nếu anh phải chọn đi lừa gạt tình yêu của một cô gái, vậy anh thà cả đời không yêu ai, để tình yêu của anh với em... Vĩnh viễn đều giấu ở trong lòng anh!” Bách Hiên khẽ nói, trong giọng nói mang theo đau đớn và bi ai, thật giống như thanh âm của anh chính là thanh âm khóc, mang theo nước mắt, mang theo tuyệt vọng, mang theo bi thương kéo dài không

dứt...

Tử Thất Thất lúc này cảm thấy mình như là một tội nhân thiên cổ, vậy mà tôn thương một người đàn ông thật lòng như thế, làm một tổng giám đốc với phong thái loá mắt trở nên thấp kém không chịu nổi, làm một người đàn ông dịu dàng trở nên ai oán ưu thương như vậy.

Thật là tàn nhẫn!

Cô thật sự thật sự thật sự thật sự thật sự... Cảm giác mình quá tàn nhẫn...

“Bách Hiên...” Cô khẽ gọi tên anh, muốn nói xin lỗi, nhưng lại cảm thấy không đủ.

Bách Hiên nhìn gương mặt thống khổ của cô, nhìn nước mắt thoáng hiện trong mắt cô, bắt đầu đau lòng.

Tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt cô, sau đó cười dịu dàng, nhìn cô nói, “Thất Thất, anh hỏi em... Em ở với anh ta rất vui vẻ ư?”

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu.

“Khoái hoạt chứ?” Anh lại hỏi.

“Ừ!”

“Cao hứng?”

“Ừ!”

“Hạnh phúc?”

“Ừ!”

Tử Thất Thất hết lần này tới lần khác gật đầu. Cô biết mỗi lần mình trả lời cũng đồng thời đâm lên trái tim anh một dao, nhưng anh mỗi lần khi hỏi cô, nụ cười dịu dàng trên mặt không ngừng tăng lên.

Bách Hiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc cô, đôi mắt quét khắp người cô, ca ngợi nói, “Em hôm nay... Thật sự rất đẹp... Rất đẹp rất đẹp...”

Đẹp giống như một cô dâu, một thân tuyết trắng, một thân hạnh phúc.

Tử Thất Thất nghe xong, nước mắt trong hốc mắt cuối cùng rơi xuống, cảm giác rét rét lạnh lạnh, khiến trái tim cô bị đông cứng.

“Đáng tiếc...” Bách Hiên lại thông thả mở miệng, lấy tay lau nước mắt trên gò má cô, dịu dàng mỉm cười nói, “Em xinh đẹp như vậy, cũng không thuộc về anh!”

Tử Thất Thất nhìn anh, khẽ mở to miệng, nghẹn ngào muốn lên tiếng, nhưng anh lại lập tức nói tiếp:

“Nhưng mà không sao, chỉ cần em hạnh phúc là được rồi, chỉ cần em cảm thấy vui vẻ, cảm thấy khoái hoạt, cảm thấy cao hứng... Vậy anh cũng sẽ vui vẻ, cũng sẽ khoái hoạt, cũng sẽ cao hứng, thế nên... Không sao, em có thể tận tình hưởng thụ cảm giác hạnh phúc, đừng vì cự tuyệt anh mà cảm thấy áy náy, tục ngữ không phải nói rất hay, mỗi con đường tình yêu đều cực kỳ hẹp, chỉ có thể chứa được hai người, nhiều sẽ chen chúc, thiếu một sẽ trống rỗng, mà hay người cùng lúc đi con đường này, cũng đừng để ý tới bất cứ người nào bên cạnh, bởi vì đây là tình yêu, vừa ích kỷ, vừa tàn nhẫn, lại hạnh phúc, mỗi người cũng sẽ là như vậy, kể cả em, kể cả anh, cho nên... Em không cần băn khoăn bất cứ chuyện gì, đừng cảm đối mặt với hạnh phúc của mình, giữ vững lấy nó, đừng buông tay, biết không?”

Từng câu Bách Hiên nói đều cố gắng khắc chế thanh âm của mình, hi vọng đừng run rẩy, hi vọng đừng khản trương, hi vọng không lộ ra ngữ khí thống khổ, không muốn cô vì anh lộ ra biểu tình khó khăn, anh hi vọng mang cho cô, chỉ có vui vẻ, chỉ có khoái hoạt, chỉ có cao hứng... Như vậy là tốt rồi.

Tử Thất Thất nghe xong, nước mắt tràn đầy, chỉ cần hơi nháy mắt một chút, sẽ liên tiếp không ngừng rơi xuống.

Vì sao mọi chuyện lại thành như vậy?

Rõ ràng cô muốn tàn nhẫn để anh hết hi vọng với mình, nhưng bây giờ lại thành anh dịu dàng an ủi cô, đừng... Đừng dịu dàng nói với cô như vậy, đừng cười dịu dàng như thế với cô, đừng dịu dàng an ủi cô như vậy... Đừng... Cô không muốn không muốn không muốn không muốn... Cô thà bị anh dùng ánh mắt oán hận nhìn cô, cô thà bị anh dùng ánh mắt tức giận nhìn cô, cô thà bị anh vươn tay hung hăng đánh cô, cũng không muốn thấy anh đối đãi với mình như thế.

“Thất Thất...” Bách Hiên lại một lần nữa gọi tên cô, ngón tay thon thả lướt qua gò má cô, sau đó theo cánh tay trơn bóng của cô, cầm lấy tay cô, nói, “Anh hỏi em một vấn đề cuối cùng, có được không?”

“...” Tử Thất Thất không trả lời, chỉ gật đầu.

“Trước khi hỏi em, em nhất định phải thật sự trả lời anh, tuyệt đối không gạt anh, được chứ?”

“...” Tử Thất Thất lại gật đầu.

Bách Hiên mỉm cười, nụ cười mở rộng ra bên ngoài.

Anh từ từ mở miệng, sau đó khẽ nói, “Nếu... Anh thật sự cưới Hạ Thủy Ngưng làm vợ, ở trong lòng của em, có thể có một chút thương tâm không? Có thể có một chút ghen tị không? Có thể có một chút khổ sở không? Có thể có một chút đáng tiếc không? Em có cảm giác như thế chứ? Chỉ một chút thôi cũng được, chỉ là một chút xiu thôi, một chút xiu xiu thôi cũng được... Nếu em thật sự có một chút xiu cảm giác như thế, vậy gật đầu một cái, không cần đồng tình anh, không cần thương hại anh, anh muốn... Là em trả lời thật lòng!”

Tử Thất Thất nghe những lời anh đã từng nói, cô nghe câu này tới câu khác chính là lời tìm kiếm hi vọng, trái tim đau đớn giống như là vạn cây kim đâm vào, nhất là nghĩ lại tới đêm hôm đó cô tàn nhẫn với anh, cô đau đớn trở nên khó thở.

“Thất Thất...” Bách Hiên thấy cô trầm mặc không nói, không khỏi có chút

khẩn trương nắm tay cô, nói, “Không sao, em chỉ cần thật lòng trả lời anh là được, mặc kệ đáp án như thế nào, anh cũng đã quyết định... Buông tay!”

Buông tay?

Tử Thất Thất mở to hai mắt nhìn anh.

“Anh sẽ buông tay, anh sẽ để em đi, chỉ cần em trả lời anh vấn đề cuối cùng này... Nhất định phải thật lòng trả lời, không thể lừa gạt anh!” Anh xác định nói, trong đôi mắt lóe ra quang mang trong suốt.

Tử Thất Thất nhìn gương mặt anh, dùng đôi mắt thật lòng của mình truyền lại cho anh, sau đó nhẹ nhàng... Nhẹ nhàng... Gật đầu.

Cô có!

Không cần nhìn đến anh kết hôn với Hạ Thủy Ngưng, chỉ cần vừa rồi thấy anh và Hạ Thủy Ngưng đứng ở trên sân nhảy tuyên bố đính hôn, lòng cô đã có một chút bi thương, có một chút ghen tị, có một chút khổ sở, lại một chút xiu đáng tiếc... Cô thật sự có cảm giác như vậy, mặc dù không phải là đặc biệt lớn, nhưng một người đàn ông tốt như vậy, cô nghĩ trên đời này không có một người phụ nữ nào lại không có cảm giác như vậy?

Tóm lại cô có! Cô có! Cô thật sự có!

Không có đồng tình anh, không có thương hại anh, là tuyệt đối xuất phát từ thật lòng mà trả lời...

Bách Hiên nhìn cô nhẹ nhàng gật đầu, đau đớn trong lòng toàn bộ đều biến mất, thật vui vẻ... Thật thật thật thật thật vui vẻ...

Thì ra trong lòng cô, anh vẫn có một chút mị lực như thế, anh vẫn có một chút tồn tại, anh vẫn có một vị trí tồn tại.

Đủ rồi... Như vậy là đủ rồi...

Thật sự đủ rồi!

“Cám ơn em!” Anh vui vẻ nói, trên gương mặt lộ ra vui mừng chưa bao giờ có.

Tử Thất Thất cau chặt mày, lòng tràn đầy áy náy.

“Từ giờ...” Bách Hiên khẽ lui về sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, chỉ nắm tay cô, nói, “Bách Hiên anh sẽ chính thức buông đoạn tình cảm với Tử Thất Thất, từ nay về sau, mặc kệ em thích ai, anh đều thật lòng chúc phúc cho em, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới em, mà đồng dạng... Em cũng không thể can thiệp tình cảm của anh, mặc kệ anh sẽ không thích người con gái khác, mặc kệ anh kết hôn với ai, với Tử Thất Thất em cũng không có quan hệ, chúng ta từ giờ trở đi, từ lúc anh buông tay em ra... Chúng ta sẽ trở thành bằng hữu bình thường nhất, bằng hữu bình thường... Nhất!”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười của anh cũng mỉm cười theo.

Bằng hữu bình thường... Nhất!

Chỉ là so với người dung cao hơn một tấc mà thôi, nhưng bọn họ có thể làm được sao? Có thể ở đây hai tay buông ra, bọn họ trở thành người xa lạ hơn người dung ư?

“Bách Hiên!” Cô đột nhiên gọi anh.

Bách Hiên kinh ngạc nhìn cô.

“Anh cũng đồng ý em một chuyện được không?”

“Em nói đi!”

“Từ lúc anh buông tay em, anh phải cố gắng đi tìm tình yêu của mình, anh phải cố gắng khiến mình hạnh phúc, anh phải thật vui vẻ khoái khoái lạc lạc, coi như là vì em, cũng vì anh, càng vì tương lai con anh... Được không?”

Trong lời cô có ý, nhưng Bách Hiên lại không nghe được.

“Được, anh đồng ý em!”

“Vây... Chúc anh hạnh phúc!” Tử Thất Thất mỉm cười chúc phúc.

“Anh cũng chúc em hạnh phúc!” Bách Hiên chân thành chúc phúc.

Hai người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười, sau đó tay Bách Hiên chậm rãi buông tay cô ra, chậm rãi trượt khỏi tay cô, đến lòng bàn tay, sau đó lướt qua các đốt ngón tay, cuối cùng dừng lại ở đầu ngón tay... Đột nhiên không muốn nắm chặt, do dự lại từ từ buông lỏng...

“Thất Thất, chờ sau khi anh buông tay, em phải xoay người bước đi thật nhanh, ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, bằng không... Anh nhất định sẽ chạy tới ôm chặt lấy em không buông tay, biết không? Không được quay đầu lại, đi thật nhanh về phía trước...” Bách Hiên cuối cùng cảnh cáo, nhưng lại giống như là đang kéo dài thời gian.

“Ừ, em biết rồi!” Tử Thất Thất gật đầu đồng ý.

Trên gương mặt mỉm cười của Bách Hiên rốt cục lộ ra thống khổ, chân mày cũng chậm chậm chau lên, mà nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay cô xoa bóp vài cái, sau đó hai mắt anh nhanh chóng khép lại, buông hẳn tay cô ra, cũng chia trái tim mình thành hai nửa...

Mà Tử Thất Thất khi anh buông tay ra liền xoay người, đi nhanh về phía trước, nước mắt như đê vỡ tràn ra.

Đây là kết cục tốt nhất, bởi vì cô cái gì cũng không thể cho anh, cô không cách nào mang cho anh hạnh phúc, cho nên chỉ có thể để cho anh buông tay, để anh một lần nữa đi tìm người mình yêu. Cô thật lòng hi vọng, anh có thể hạnh phúc cùng Hạ Thủy Ngưng, cùng với đứa con còn chưa sinh ra của bọn họ, trở thành gia đình hạnh phúc khoái khoái lạc lạc người người đều hâm mộ.

...

Trong hành lang yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Bách Hiên.

Anh nhìn bóng lưng Tử Thất Thất càng chạy càng xa, nhìn trên sông lưng cô huyết long huyền diệu đang hướng về anh mà đặc ý, bên tai giống như nghe được thanh âm trào phúng của Mặc Tử Hàn: anh thua, người phụ nữ này... Cô ấy thuộc về tôi!”

“A...” Anh khẽ cười, trong mắt lóe lên nước mắt đàn ông, trong suốt rơi xuống.

Trái tim đau quá, đau giống như không biết đập nữa, đau thật giống như chết... Mà nụ cười trên mặt rốt cục biến đi, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Buông tay? Bỏ xuống?

Nào có dễ dàng như vậy?

Anh chỉ là không muốn nhìn gương mặt cô vì anh mà rối rắm, càng không muốn khiến cô lộ ra biểu tình áy náy như vậy, mà cái gọi là buông tay, cũng chỉ là mấy lời nói suông mà thôi, đối với anh mà nói hành động vừa rồi là dứt bỏ, là cắt một miếng thịt trong đầu anh, là tàn nhẫn chém trái tim anh thành hai nửa.

Không thả ra... Không bỏ xuống được...

Nhưng anh lại không thể nói với cô như vậy.

Quên đi... Thôi...

Chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi, so với việc hai người cùng thống khổ thì còn tốt hơn đi?

“Anh làm vậy được không? Một mình ở đây khóc... Thật sự quyết định bỏ quên sao?”

Đột nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm, Bách Hiên thành linh xoay người, mở to mắt tràn đầy nước mắt, nhìn Phương Lam đột nhiên xuất hiện ở phía sau anh.

“Sao cô lại ở đây?” Anh lạnh lùng hỏi.

Phương Lam mặc một bộ lễ phục màu lam, đứng thẳng liền lộ ra bả vai, nói, “Tôi đương nhiên là đến xem Thất Thất, chỉ là không nghĩ tới vậy mà thấy được một vở kịch hay như thế, anh thật sự vĩ đại, hoàn toàn không giống như ba anh... Tôi bội phục anh, thật sự!”

Hai mắt lạnh như băng của Bách Hiên nhìn gương mặt nghiêm túc của cô, chân mày khẽ chau lên.

“Cô nghe được những gì?” Anh hỏi.

“Toàn bộ!”

“Đối thoại của chúng tôi, cô nghe thấy toàn bộ?”

“Đúng vậy!”

“Vậy nếu cô là tôi... Cô sẽ làm giống như vậy ư?”

Chương 202: Rơi vào bẫy, vẫn cố chấp...

Phương Lam nhìn gương mặt thương tâm muốn chết của Bách Hiên, trầm mặc thật lâu, sau đó mới mở miệng nói, “Tôi không biết!”

Giống anh nhìn đau buông tay, cô có thể sẽ không làm được, nhưng nếu anh không buông tay thì có thể như thế nào? Ai hiểu rõ Tử Thất Thất đều biết, cô ấy căn bản là không có khả năng chọn anh, đời này, cô ấy chỉ yêu một người, vậy cô ấy cũng sẽ chỉ yêu một người đấy, tuyệt đối sẽ không phân chia tình yêu của mình cho bất kỳ ai, cho dù là bố thí cũng không thể, cho nên... Nếu anh không buông tay, anh chỉ càng thống khổ thêm mà thôi.

“A...” Bách Hiên khẽ cười, trong đôi mắt vẫn lóe ra nước mắt trong suốt, nói, “Cô phải nói “sẽ” mới đúng!”

“Tại sao?” Phương Lam hỏi.

“Bởi vì điều này... Tôi cũng sẽ không hối hận!” Anh trả lời.

“Sao vậy? Anh bây giờ hối hận rồi ư?” Cô lại hỏi.

“Đúng vậy, tôi hối hận, tôi hiện tại hối hận, tôi không nên buông tay cô ấy ra mới đúng, tôi không nên buông tha cho cô ấy mới đúng, từ lúc buông tay cô ấy ra, tôi cũng rất hối hận rất hối hận rất hối hận... Nhưng mà, không buông cô ấy ra, cô ấy nhất định sẽ rất thống khổ, cho nên... A...” Anh lại khẽ cười, sau đó không nói gì nữa.

Phương Lam nhìn bộ dạng đang tự hành hạ bản thân của anh, nhìn trên gương mặt người đàn ông tràn đầy nước mắt kia, trái tim cũng đau đớn thay cho anh.

Đi tới trước mặt anh, cô khẽ cười, nhẹ giọng nói, “Nếu anh cần một bả vai, tôi có thể cho mượn!”

“Cô?” Bách Hiên nhìn cô.

“Không sai!” Phương Lam gật đầu.

“Hay là quên đi, bờ vai của cô, nên để lại cho người trong lòng của cô!” Bách Hiên nói xong, lại đột nhiên xoay người, đi tới một hướng khác hướng Tử Thất Thất rời đi, cùng đưa lưng về phía cô.

Phương Lam ngơ ngác đứng tại chỗ, bên tai quanh quẩn câu anh vừa mới nói kia.

Người trong lòng?

Người trong lòng cô sao?

“A... Tôi nào có người đó!” Cô khẽ cười làm bầm lều bầu, nhưng hai mắt lại lộ ra ưu thương nhàn nhạt.

...

Đại sảnh yến hội

Mặc Tử Hàn và Chung Khuê đứng đối mặt nhau, mặt đối mặt trò chuyện với nhau, nhưng tâm tư Mặc Tử Hàn đều theo hướng Tử Thất Thất rời đi.

Bọn họ đi đâu? Thật là lớn mật, lại dám rời khỏi phạm vi tầm mắt của anh!

Không phải nói năm phút thôi sao? Cũng đã lâu như vậy, tại sao vẫn chưa về?

Chết tiệt, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?

“Xem ra... Cháu thực sự rất thích cô gái đó!” Chung Khuê nhìn sắc mặt bất an của anh, đột nhiên mở miệng nói rất khẳng định.

Mặc Tử Hàn lấy lại tinh thần, lạnh lùng nhìn ông ta.

“Cháu thật sự không có ý định nói cho cô gái đó biết sao? Chuyện kia...”
Chung Khuê lại đưa ra câu hỏi như tán gẫu thông thường.

“Tôi sẽ nói cho cô ấy biết, nhưng không phải lúc này!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Quả nhiên, cháu sợ dọa cô gái đó chạy chứ gì? Dẫu sao... Muốn trở thành phu nhân thủ lĩnh hắc đạo, chính là một con đường rất gian khổ, hơn nữa đối với một cô gái mà nói, chuyện đó chính là cực kỳ tàn nhẫn, cô ấy có thể chịu đựng được sao?”

“Cái này không cần chú Chung quan tâm, tôi tự có sắp xếp!”

“Tự có an bài? An bài gì?” Chung Khuê tò mò hỏi.

“Chú không cần biết, chờ đến khi chúng tôi kết hôn, bản thân chú sẽ tự rõ!”
Mặc Tử Hàn thần thần bí bí nói, khẽ cười tà.

Chung Khuê nhìn nụ cười của anh, hai mắt tràn đầy nếp nhăn có chút nhúu chặt.

“Kết hôn? Cháu đã quyết định muốn kết hôn?”

“Đúng vậy!”

“Chọn được ngày chưa?” Chung Khuê hỏi.

“Vẫn chưa, nhưng mà... Chắc cũng chỉ trong mấy tháng gần tới đây!” Mặc Tử Hàn trả lời

Trong mấy tháng gần tới?

Chân mày Chung Khuê chau lên.

Nó đột nhiên đưa người phụ nữ này tới yến hội, lại nhờ yến hội này để mọi người thấy huyết long trên lưng cô ta, rất rõ ràng chờ đến ngày mai, mọi người trong hắc đạo sẽ biết sự tồn tại của người phụ nữ này, nhưng nó lại

không có chút lo lắng, còn nói muốn cùng cô ta kết hôn, hơn nữa còn trong mấy tháng gần tới đây? Xem ra, nó cũng sớm đã tính toán được tốt, mà không hẳn là tính toán gần đây, có thể... Có quan hệ rất lớn với việc ngồi bảy năm trong tù của nó.

Mục đích của nó rốt cuộc là cái gì đây?

“Được rồi!” Chung Khuê đột nhiên mở miệng, sau đó cười nói, “Nếu vị tiểu thư kia cũng sắp trở thành phu nhân cháu, vậy cháu có thể chính thức giới thiệu cô ấy với chú được không?”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhăn lại, nhìn ông ta nói, “Lần sau đi!”

“Lần sau? Tại sao? Hiện tại không phải là một cơ hội tốt sao? Vừa lúc... Cô ấy đã trở lại!” Chung Khuê nói xong, ngón tay già nua liền chỉ hướng cửa đại sảnh.

Mặc Tử Hàn chậm rãi quay đầu, quả nhiên thấy Tử Thất Thất theo ngoài cửa đi vào, đang đi tới chỗ anh.

Trong nháy mắt liền an tâm nhưng lại trong nháy mắt trở nên bất an.

An tâm vì thấy cô bình an không có chuyện gì, mà bất an vì lão gia hỏa bên cạnh này, anh phải mau đẩy ông ta đi mới đúng.

Mười mấy giây ngắn ngủn, Tử Thất Thất đi tới bên cạnh Mặc Tử Hàn, khẽ mỉm cười với hai người.

Mặc Tử Hàn nhìn con mắt ửng đỏ của cô, khẽ nhú mày.

“Em làm sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

“Không có việc gì!” Tử Thất Thất trả lời.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Anh lại hỏi.

“Thật ra... Em cảm thấy hơi mệt, em muốn về, chúng ta về thôi!” Tử Thất

Thất cố ý lộ ra vẻ mặt mỗi một, thân thể khẽ dựa vào anh, làm cho Chung Khuê thấy sự suy yếu của cô, tiện đà kiếm cớ cho Mặc Tử Hàn rời đi, bởi vì cô cảm giác giữa hai người bọn họ có loại không khí nguy hiểm, cũng không phải là giống thân nhân như Bách Hiên nói, mà là địch nhân.

“Được, chúng ta đi bây giờ!” Mặc Tử Hàn cuống quýt đỡ lấy cô, liền muốn dẫn cô đi.

“Chờ chút!” Chung Khuê đột nhiên gọi bọn họ lại.

Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn về phía ông ta, xin lỗi nói, “Xin lỗi rồi chú Chung, cơ thể cô ấy vốn không tốt lắm, tôi lần sau sẽ chính thức giới thiệu hai người!”

“Không sao, không sao, lúc nào giới thiệu cũng được, chú cũng không bận tâm mấy cái đấy, nhưng...” Chung Khuê đột nhiên tiến lên một bước, gây đầu chim ung “cộc” một tiếng đập lên mặt đất, sau đó ông ta hờ hững vươn tay trái, chậm rãi tới gần khuôn mặt Tử Thất Thất.

“Chú muốn làm gì?” Mặc Tử Hàn khản trương kéo Tử Thất Thất qua, hai mắt trừng Chung Khuê.

Chung Khuê hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của anh, nhìn chăm chăm gương mặt Tử Thất Thất, chậm rãi gật đầu, nói, “Giống quá... Giống quá... Thật sự là quá giống...”

Giống?

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đều nghi hoặc nhìn ông ta.

Ông ta có ý gì? ông ta lại muốn làm trò giả dối gì?

“Giống quá... Gương mặt... Quả thực giống như đúc...” Chung Khuê càng ngày càng khoa trương, giọng nói cũng càng ngày càng cảm thán.

Rốt cuộc ông ta đang nói cái gì?

“Như cái gì?” Tử Thất Thất đột nhiên nghi hoặc hỏi ra lời.

“Giống một người!” Chung Khuê trả lời, khóe miệng mơn hồ lộ ra cười gian thực hiện được.

Một người?

Trái tim hiếu kỳ của Tử Thất Thất càng lúc càng lớn.

“Giống ai?” Cô lại hỏi.

“Một người bạn cũ, là người quen rất lâu trước kia!” Chung Khuê cố ý giấu đầu hở đuôi, không nói ra tên người nọ.

Mặc Tử Hàn nhìn ra quỷ dị của ông ta, vội vàng nói chen vào, “Hiện tại dân cư trên thế giới nhiều như vậy, gặp một hai người tương mạo tương tự cũng không có gì kỳ quái, Thất Thất... Em không phải là rất mệt sao? Chúng ta mau về thôi!”

Anh nói xong liền nắm tay Tử Thất Thất, muốn dẫn cô đi.

Tử Thất Thất mặc dù rất nghi ngờ người bạn cũ trong miệng ông ta, nhưng Mặc Tử Hàn nói cũng rất có đạo lý, hơn nữa ông ta cố ý chọn lúc bọn họ chuẩn bị đi nói ra lời đó, người sáng suốt cũng biết ông ta muốn ngăn cản bọn họ, vậy nên cô cũng không có cự tuyệt Mặc Tử Hàn, đi theo anh xoay người, tới cửa yến hội.

“Một người phụ nữ tên là Trữ Ngọc Nhi, cháu có biết không!” Chung Khuê nhìn bóng lưng Tử Thất Thất, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, nhẹ giọng lạnh lùng nói ra.

Trữ Ngọc Nhi?

Hai chân Tử Thất Thất bỗng nhiên dừng lại!

Mặc Tử Hàn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cô.

Trữ Ngọc Nhi?

Ông ta làm sao biết cái tên này? Không đúng, cần thận nghĩ lại, thanh âm này cô đã từng nghe một lần, khi đó là lúc Mặc Tử Hàn tuyên bố xác nhập công ty, cô trong đám người cũng nghe đến giọng nói như thế, hơn nữa khi đó, ông ta cũng nói ra cái tên “Ngọc Nhi” này.

“Làm sao chú biết cái tên này? Chú biết mẹ tôi?” Tử Thất Thất kích động trở lại, chất vấn nhìn ông ta.

“Ừ, biết!” Chung Khuê trả lời.

Tử Thất Thất trừng lớn hai mắt nhìn ông ta.

Ông ta biết mẹ?

Nhưng mà cô cho tới bây giờ cũng không có thấy mẹ với ông ta gặp mặt, tại trong trí nhớ cô, mẹ chưa từng nhắc tới một người như vậy, hơn nữa ông ta còn là nguyên lão ba đời ở hắc đạo, mẹ sao có thể có quan hệ với người nguy hiểm như vậy? Không... Chờ chút... Có lẽ cũng không phải là kỳ quái, dù sao nhà bọn họ coi như là có chút danh tiếng, có người biết tên mẹ cô cũng không kỳ quái, cho nên... Có thể...

“Tôi không chỉ biết mẹ cháu, mà còn biết ba cháu!” Chung Khuê mở miệng, lại khơi mào lòng nghi ngờ của cô.

“Chú rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tử Thất Thất trực tiếp hỏi tới, không muốn vòng tới vòng lui với ông ta nữa.

“Không có gì, chỉ là thấy con gái của người bạn cũ, tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ mà thôi, nhưng mà tôi có chút kỳ quái, tại sao cháu lại họ Tử chứ? Cháu không nên họ Tử mới đúng!” ông ta hai mắt giao hoạt, đặc ý nhìn khuôn mặt tràn đầy nghi vấn của Tử Thất Thất.

Họ Tử?

Cô không nên họ Tử?

Đây là ý gì?

Cô không phải họ Tử, vậy họ gì? ông ta đang nói cô không phải con gái ruột của ba cô sao? Hay là ông ta có ý khác?

“Chú rút cuộc là có ý gì? Hãy nói rõ ràng đi!” Tử Thất Thất một bước tiến lên, khí thế hung mãnh ép hỏi.

“A...” Chung Khuê cười khẽ, nói, “Cháu muốn biết thì trở về hỏi cha mẹ cháu, bọn họ sẽ nói cho cháu biết!”

Cha mẹ?

Nghe hai chữ này, nước mắt trong khóe mắt Tử Thất Thất khẽ lóe lên.

“Nếu tôi có thể hỏi bọn họ được thì cũng đã đi rồi!”

Nghe được thanh âm khẽ run của cô, Chung Khuê nhú mày, suy đoán nói, “Lẽ nào cha mẹ cháu đã...”

“Qua đời... Bảy năm trước đã rời đi!” Tử Thất Thất đau đớn nói, hai tay nắm chặt, cố gắng duy trì sự kiên cường cuối cùng của mình. Vẫn không chịu nói ra chữ “chết” này.

Cái chữ này đối với cô mà nói, là một cấm kỵ!

Chung Khuê lúc nghe cô nói những lời này, hai mắt sắc bén khẽ hiện lên ưu thương nửa giây, ngay khi tất cả mọi người không có nhận thấy được liền khôi phục lại bộ dáng, sau đó cảm thán nói, “Không trách được... Nếu cha mẹ cháu còn tại thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cháu với Tử Hàn ở chung!”

Lời này vừa nói ra, sát khí trong đôi mắt Mặc Tử Hàn nháy mắt bộc phát, tàn bạo nhìn chằm chằm ông ta, khẽ buộc chặt hốc mắt, lộ ra ánh mắt giết người.

“Tại sao? Chú tại sao nói như vậy? Rút cuộc chú có quan hệ thế nào với ba mẹ tôi? Chú nói những lời đó là có ý gì?” Tử Thất Thất không ngừng hỏi tới,

đã hoàn toàn mắc mưu ông ta, cũng hoàn toàn lọt vào bẫy rập của ông ta.

“Xin lỗi, tôi không thể nói cho cháu biết!” Chung Khuê trực tiếp cự tuyệt cô.

“Tại sao?” Tử Thất Thất giật mình hỏi.

“Không có tại sao, chỉ là tôi không muốn nói mà thôi, chính là như vậy! Được rồi, cháu vừa nói thân thể không thoải mái sao? Vậy mau về đi, chờ sau này chúng ta có cơ hội gặp lại, sẽ từ từ tán gẫu!” Chung Khuê cố ý thu tay lại, sau đó quay đầu gậy đầu chim ung, thân thể chuyển về phía sau.

“Chờ đã, đừng đi!” Tử Thất Thất gọi ông ta lại.

Hai chân Chung Khuê dừng lại, khước miệng tà ác.

“Phải thế nào chú mới bằng lòng nói cho tôi biết?” Cô hỏi.

“...” Chung Khuê trầm mặc.

“Chú nói nhiều với tôi như vậy, chú cố ý dẫn tới lòng hiếu kỳ của tôi, không phải là muốn tôi tới hỏi chú sao? Chú có yêu cầu gì, chú có mục đích gì, không bằng trực tiếp nói với tôi!” Tử Thất Thất trấn định nhìn ông ta, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của ông ta.

Chung Khuê trầm mặc chậm rãi quay người lại, nhìn bộ dáng quật cường của cô, giống như thấy được Trữ Ngọc Nhi năm đó.

Thật sự rất giống, phi thường giống, vô luận là gương mặt hay khí độ, đều giống hệt Trữ Ngọc Nhi năm đó, nhất là đôi mắt sáng trong kia, vĩnh viễn sáng ngời như thế, vĩnh viễn trong suốt như thế, thật sự giống như là Ngọc Nhi đứng trước mặt ông.

“Cháu thật sự muốn biết?” ông ta nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất trả lời.

“Được, tôi nói cho cháu biết, nhưng mà...” Chung Khuê muốn nói lại thôi.

Ông ta khẽ giơ tay trái lên, một phục vụ sinh vẫn đứng ở phía xa lập tức tới chỗ bọn họ, mà trong tay hắn cầm một cái khay, trên khay đặt một cái ly, trong ly có một ít rượu đỏ.

Tử Thất Thất nhìn ly rượu đỏ kia, sau đó lại nhìn về phía ông ta, đại khái đã đoán được ông ta muốn làm gì.

Chung Khuê khẽ cười, cầm ly rượu đỏ kia đưa về phía cô nói, “Chỉ cần cháu uống ly rượu này, tôi sẽ nói cho cháu biết!”

“Được!” Tử Thất Thất lập tức đồng ý, nhận lấy ly rượu trong tay ông ta.

“Thất Thất!”

Mặc Tử Hàn vẫn đứng im lặng bên cạnh cô rồi cục mớ mở miệng, nhanh chóng cầm lấy ly rượu từ tay cô, nói, “Không được uống!”

“Tại sao?” Tử Thất Thất hỏi ngược lại.

“Không có tại sao, anh nói em không được uống thì em không được uống!” Mặc Tử Hàn bá đạo ra lệnh.

Tử Thất Thất cau chặt mày trừng mắt nhìn anh.

“Anh buông em ra!” Cô cố chấp.

“Tử Thất Thất, em lẽ nào quên hứa hẹn của em với anh rồi sao? Em đã nói tới nay toàn bộ đều nghe theo anh!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, nếu em muốn biết chuyện cha mẹ em, vậy anh sẽ giúp em điều tra, anh sẽ giúp em tra ra toàn bộ rõ ràng, anh sẽ giúp em tháo bỏ tất cả nghi vấn, vậy nên em đừng nghe lời ông ta, đi theo anh... Chúng ta về thôi!” Mặc Tử Hàn khẽ nói, hai mắt nhìn chằm chằm gương mặt cô, nhìn biểu tình chậm rãi dao động của cô ấy.

“Cháu sẽ giúp cô ấy điều tra? Cháu cho rằng cháu có thể điều tra được sao?”
Chung Khuê lại đột nhiên mở miệng, đắc ý nhìn anh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn hung hăng trừng mắt nhìn ông ta, lạnh lùng nói, “Chú Chung, ly rượu hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy uống, nếu chú thật sự muốn mời rượu chúng tôi, vậy đợi đến ngày chúng tôi kết hôn đi!”

“Phải không?” Chung Khuê cười nhạt, hai mắt nhìn Tử Thất Thất nói, “Nhưng mà cô ấy giống như rất muốn uống ly rượu này.”

Mặc Tử Hàn nhíu mày nhìn Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm ly rượu trong tay, trong lòng bắt đầu hỗn loạn không rõ.

Biết rõ là một cạm bẫy, nhưng mà cô vẫn muốn nhảy vào. Cô muốn biết ông ta tại sao nói mình không nên họ Tử? Cô muốn biết ông ta tại sao muốn nói nếu ba mẹ cô còn sống sẽ không để cô ở chung với Mặc Tử Hàn? Cô còn muốn biết nhiều chuyện hơn nữa, chỉ cần là về chuyện ba mẹ, cô đều muốn biết.

Chương 203: Rượu đỏ? Rượu độc? Cô uống gì!

Mặc Tử Hàn nhìn biểu tình do dự trên mặt Tử Thất Thất, sợ hãi trong lòng tăng lên.

Bên trong ly rượu này nhất định cho thứ gì đó rồi, lão cáo già này chính là thích trò khiến người khác giãy dụa trong thống khổ, ông ta chính là thích người khác lộ ra vẻ mặt rối rắm.

“Sao vậy? Không dám uống sao? Sợ tôi hạ độc ở bên trong?” Chung Khuê nhìn hai người bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất cùng nhìn ông ta, hai mắt đều trừng lên.

“A...” Chung Khuê cười khẽ, tự hỏi tự đáp, “Thật ra ở bên trong tôi có bỏ một chút, nhưng tôi sẽ không cưỡng cầu, cháu có thể không uống, đương nhiên... Tôi cũng có thể lựa chọn không nói cho cháu!”

Tử Thất Thất phần nộ.

Quả nhiên lão gia hỏa này đã lộ ra tâm địa dã thú, ông ta là loại người cô khinh bỉ nhất, là loại người cô cực cực... ghét.

Khốn kiếp, khốn kiếp! khốn kiếp, đại khốn kiếp!... Cô mắng ông ta hàng ngàn hàng vạn lần ở trong lòng.

“Nhưng mà...” Chung Khuê đột nhiên lại mở miệng, giao hoát nhìn về phía Mặc Tử Hàn, tự tiểu phi tiểu nói, “Nếu cháu có thể thay cô ấy uống, chú cũng có thể nói toàn bộ mọi chuyện cho cô ấy!”

Chân mày Mặc Tử Hàn chau lên.

Thì ra đây mới là mục đích của ông ta, thì ra ông ta lượn một vòng lớn như vậy, mục đích cuối cùng vẫn là anh. Bất quá may là như thế, bởi vì theo như lời nói, Tử Thất Thất liền an toàn.

“Được, tôi uống!” Anh sáng khoái đồng ý, đoạt lấy ly trong tay Tử Thất Thất.

Chung Khuê nhìn anh, vẫn duy trì bộ dáng tự tiếu phi tiếu, đợi anh uống xong ly rượu đỏ kia, nhưng...

“Quên đi!”

Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, nắm lấy tay kia của Mặc Tử Hàn, vừa ngăn anh lại, vừa nói, “Quên đi, đừng uống, em không muốn biết nữa, chúng tôi về thôi, em thật sự mệt quá rồi!”

Nếu trong ly rượu kia thật sự hạ thuốc độc, vậy cô uống hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ, mặc dù cô rất muốn biết chuyện của ba mẹ, nhưng cô càng muốn sống, cùng Thiên Tân, cùng tiểu Lam, cùng người cô yêu nhất sống vui vẻ, cô cũng không muốn Mặc Tử Hàn chết, càng không muốn anh bị thương, vậy nên nên phải dùng một sinh mạng để trả giá, cô thà rằng không biết còn hơn.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt cô tái nhợt, nhìn sự bình tĩnh trên mặt cô.

Nãy mới kích động vậy, mà giờ lại buông tha, cô cử động như vậy, có thể khiến anh cho là cô đang lo lắng cho anh không? Có thể khiến anh cho rằng giữa ba mẹ cô và anh, cô sẽ lựa chọn anh không?

Trong lòng bỗng trào ra một cỗ vui sướng, khóe miệng không tự chủ chậm rãi nhếch lên.

“Được, chúng tôi về thôi!” Anh dịu dàng nói, để ly lại trên khay trong tay phục vụ sinh.

Chung Khuê nhìn bộ dáng ân ân ái ái của hai người bọn họ, biểu tình trên mặt có chút động dung, vui vẻ trong lòng cũng giảm bớt.

“Cháu thật sự không muốn biết sao?” ông ta lạnh lùng mở miệng.

“Không muốn!” Tử Thất Thất sảng khoái nói, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Mặc Tử Hàn, xoay người rời đi.

“Nếu tôi nói ba cô đã từng là sát thủ hắc đạo giết người vô số, cô cũng không muốn biết chuyện của ông ta sao?”

Sát thủ hắc đạo? Giết người vô số?

Tử Thất Thất khiếp sợ trợn to hai mắt, hai chân đột nhiên dừng lại.

“Ông nói vậy!” Cô phủ nhận.

“Tôi không có nói quàng, lời tôi nói đều là sự thật!”

“Ông nói láo, ba tôi không phải người như thế, ông ấy không phải là sát thủ gì hết, tôi không cho phép ông bôi nhọ ba tôi!” Tử Thất Thất tức giận, hung dữ trừng mắt nhìn ông ta.

“Tôi bôi nhọ ông ta? A...” Chung Khuê cười khẽ, cố ý kích thích cô, “Nếu cô biết tên họ thực của ba cô, cô sẽ biết thanh danh của ông ta có thể dùng bốn chữ “xấu không tả được” để hình dung!”

“Ông im miệng!” Tử Thất Thất hét lên.

“Cho dù tôi ngậm miệng, nhưng còn sẽ có rất nhiều rất nhiều người nói xấu ba cô, nhưng mà thật đáng tiếc, cô thậm chí tên thật của ba mình cũng không biết, vậy nên cho dù hiện tại có người trước mặt cô mắng chửi ba cô, cô cũng không biết bọn họ đang nói ai, thật sự là đáng thương... Một đứa trẻ đáng thương!”

“Ông câm miệng lại cho tôi!” Tử Thất Thất tức giận tiến lên một bước, hai tay siết chặt.

“Thế nào? Tức giận? Cô không phải cho là tôi nói láo sao? Vậy sao cô lại tức giận thế chứ? Thật ra thì tôi còn biết nhiều chuyện của ba cô hơn nữa, nếu cô

muốn biết, tôi toàn bộ đều nói cho cô, nếu cô không muốn biết, vậy ít nhất... Cô có muốn biết tên thật của ba mình không?” Chung Khuê bắt đầu đánh chiến thuật tâm lý, dùng thanh âm ôn trọng dụ hoặc trái tim chộn rộn trong cô.

Tên thực của ba?

Ba không phải tên là Tử Trọng Sinh ư?

Ông ấy còn tên khác ư?

Ông ấy thật sự là sát thủ hắc đạo như ông ta nói? Giết người vô số?

Không... Không... Không...

Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng!

Ba dịu dàng như vậy, thiện lương như vậy, hiền lành như vậy, lúc ba cười thì như một đứa trẻ không hề giữ lại, lúc ba tức giận cũng không nổi đánh cô một cái, mỗi lần câu có, ba đều thả hết những con cá câu được xuống biển, còn nói bọn cá rất đáng thương, ba còn là người khi thấy bà cụ trên đường cái lập tức sẽ giúp đỡ, ba sao có thể là sát thủ hắc đạo giết người vô số được chứ?

Không... Không có khả năng... Đây tuyệt đối không có khả năng!

“Ai...” Chung Khuê cố ý thở dài, lúc cô rối rắm bàng hoàng nói, “Này cô nói ba cô bảy năm trước đã chết? Vậy hiện tại trên bia mộ ông ta viết tên gì? Thật không nghĩ tới ông ta ngay cả chết, cũng không có cách nào nhận tổ quy tông!”

Lửa giận trong lòng bộc phát, Tử Thất Thất tức giận mở to miệng, muốn hô to, nhưng có người lại đoạt lời cô.

“Nếu lão gia tử ông cái gì cũng biết, vậy trực tiếp nói cho cô ấy đi, cần gì làm khó một cô gái kém hơn ông tới mấy chục tuổi như vậy?”

Chung Khuê nghe được thanh âm đột nhiên truyền vào, cau mày quay đầu,

nhìn một người đàn ông mặc âu phục trắng.

Bạch Trú?

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn anh.

Từ lúc xuống xe trước cửa khách sạn Rich, anh lại đột nhiên biến mất, cũng không trông thấy bóng người, không nghĩ tới vậy mà ngay tại lúc này lại đột nhiên xuất hiện. Anh rốt cuộc đã làm gì? Hơn nữa còn nói chuyện với một nguyên lão ba đời của hắc đạo như vậy, anh chẳng lẽ không muốn sống nữa?

“Là anh?” Chung Khuê nhìn Bạch Trú, có chút kinh ngạc nói, “Sao anh lại ở đây?”

“A, tôi là bác sĩ chính của vị tiểu thư này, bởi vì thân thể cô ấy không được khỏe cho lắm, cho nên tôi theo cô ấy tham gia yến tiệc này!” Bạch Trú nói xong còn cười thản nhiên.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng giống như vô cùng quen thuộc của bọn họ, cũng không khỏi nhú mày.

“Các người biết nhau?” Tử Thất Thất hỏi.

“Đúng vậy, lão gia tử mỗi nửa năm đều đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra, cho nên chúng tôi rất sớm trước kia cũng đã biết, bất quá thân thể lão gia tử thật sự là tốt lắm, mỗi lần kiểm tra đều không thấy một chút bệnh tật, những người trẻ tuổi chúng tôi cũng thật sự phải học tập thật tốt lão nhân gia ông ấy mới đúng!” Bạch Trú ung dung tự nhiên nói, vẫn không quên vuốt đuôi người tôi.

Nhưng Mặc Tử Hàn nghe xong những lời này, chân mày chau lên.

Lão gia tử?

Gọi thân mật như vậy, xem ra quan hệ của bọn họ cũng không chỉ là quan hệ bác sĩ với bệnh nhân, anh nên sớm nghĩ tới mới đúng, hai người bọn họ đều biết Thâm Dạ, vậy hai người bọn họ cũng có thể quen biết.

Chết tiệt!

Đây là anh tính sai!

“A, đúng rồi!” Bạch Trú đột nhiên bừng tỉnh, quay lại chủ đề nói, “Tôi vừa nãy nghe được các người nói chuyện, lão gia tử nếu ông thật sự biết tên thật của ba Thất Thất, vậy nói cho cô ấy đi, đừng làm khó dễ cô ấy nữa!”

“Thất Thất?” Chung Khuê lúc này mới chú ý tới tên cô.

“A? Ông còn chưa biết sao? Đây là tên cô ấy, cô ấy gọi là Tử Thất Thất!” Bạch Trú vội vàng giới thiệu.

Tử Thất Thất?

Họ Tử?

Chung Khuê nghe được tên cô thì khẽ nhăn mày, đồng thời ngẫm nghĩ một chút, sau đó mới mở miệng, nói, “Tôi cũng không có khó xử cô ấy, chỉ là cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng làm ăn lỗ vốn cả, bất cứ người nào muốn nhận được tin tức từ chỗ tôi, đều phải trả một cái giá, nếu ngay cả đảm lượng cũng không có, vậy tôi sao phải không công nói cho cô ấy biết?”

“Trả giá? Ông muốn trả giá gì?” Bạch Trú tò mò hỏi.

Hai mắt Chung Khuê đảo qua, phục vụ sinh vẫn đứng bên cạnh liền tiến lên, giơ lên khay có ly rượu ở trên.

“A... Thì ra là uống rượu hả!” Bạch Trú bừng tỉnh hiểu ra, thông dong cầm lấy ly trên khay, sau đó đưa về phía Tử Thất Thất nói, “Tuy rằng thân thể cô còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng uống chút rượu hẩn là không có vấn đề, yên tâm đi, có tôi ở đây, cô không cần lo lắng!” Anh mỉm cười nói xong câu đó, liền nháy mắt phải.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh.

Anh có ý gì?

Nếu anh biết người trên hắc đạo nhiều như vậy, hẳn biết bên trong ly rượu có gì chứ? Nhưng mà anh lại nói nhẹ nhàng như vậy, còn nháy mắt với cô. Hăn, nháy mắt là có ý gì? anh rốt cuộc có biết tình trạng hiện tại không vậy?

“Uống đi, không có chuyện gì đâu!” Bạch Trú lại một lần nữa mở miệng, đưa ly rượu vào tay cô.

Tử Thất Thất có chút thấp thỏm nhận lấy, nhưng lại chần chờ.

“Để anh uống!” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng, cầm lấy ly rượu trong tay cô.

Mặc dù cô ấy vừa rồi đã cự tuyệt một lần, nhưng là Chung Khuê nói ra câu “không thể nhận tổ quy tông” kia lại khiến cô ấy lâm vào trạng thái lưỡng nan, nếu đổi lại góc độ, có người nói ba anh như vậy, anh cũng sẽ rất tức giận, rất phẫn nộ, rất do dự... Trong lòng cũng sẽ mâu thuẫn, nếu ba không phải tên thật mình đã biết, nếu ba thật sự có một cái tên khác, làm con gái của ông ấy, có phải trên bia mộ ông ấy nên khắc tên thật hay không? Nói là mê tín cũng tốt, nói là phong kiến cũng tốt, đây cũng là một mảnh tâm tình của con gái đi? Huống chi thân là một người con gái lại không biết tên thực ba mình, đây... Cũng coi như là một loại thống khổ?

Cho nên vì cô, đừng nói là một ly rượu, cho dù là gấp mười lần như vậy, đối với anh, đều chỉ là một việc cực kỳ bé nhỏ, nhưng...

“Không được!” Bạch Trú đột nhiên ngăn cản.

“Tại sao?” Mặc Tử Hàn chất vấn, “Tại sao tôi không được?”

“Cái này...” Rất hiển nhiên Bạch Trú nhất thời tìm không được lý do giải thích, trên mặt cũng lộ ra biểu tình khẩn trương, nhưng anh lại cố chấp nói, “Tóm lại anh không thể uống, chỉ có Thất Thất mới có thể!”

“Tôi?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

Rốt cuộc anh ta đang nói hưu nói vượn cái gì vậy? Ly rượu này hẳn ai cũng có thể uống chứ? Nhưng anh ta lại khẳng định nói chỉ có cô mới có thể uống, tại sao? Tại sao lại khẳng định như vậy? Tại sao anh ta nhất định nói cô uống?

“Tóm lại Thất Thất cô nên tin tôi, cô uống xong ly rượu này tuyệt đối sẽ không có vấn đề, mà chuyện cô muốn biết cũng có thể biết rõ ràng!”

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt nghiêm túc kia, càng ngày càng nghi hoặc, càng ngày càng không rõ anh ta ở đâu mà khẳng định vậy, lẽ nào anh ta biết trong rượu thật ra không có gì cả ư? Lẽ nào người đàn ông gọi chú Chung này đang hù dọa bọn họ? Lẽ nào... Là như vậy sao?

Rối loạn... Rối loạn... Cô căn bản cũng không có biện pháp bình thường tự hỏi!

“Thất Thất, em đừng nghe lời anh ta, ly rượu này em tuyệt đối không thể uống, để anh uống, anh không sao hết!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

“Thất Thất, cô phải tin tôi, tôi nếu đã cứu cô từ quỷ môn quan về, tuyệt đối sẽ không hại cô, tôi dùng tính mạng mình đảm bảo, cô uống hết ly rượu này, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện gì!” Bạch Trú thề thốt, ngữ khí kiên định không chuyển.

Chung Khuê đứng ở một bên nhìn ba người bọn họ, nghe những lời khẳng định này của Bạch Trú, chân mày khẽ chau lên.

Hắn dựa vào cái gì có thể khẳng định như vậy?

Hắn dựa vào cái gì có thể kiên định như vậy?

Hơn nữa hẳn tại sao nhất định phải để Tử Thất Thất uống ly rượu này? Nếu bọn họ là bạn bè, hẳn không phải là nên tìm cách để bọn họ thoát thân sao? Nhưng mà nếu hẳn đứng ở bên phía ông, vậy hẳn tại sao lại muốn dùng tính mạng mình đảm bảo? Người bình thường sẽ không quan tâm bất cứ chuyện gì... Hẳn đang có chủ ý quỷ quái gì?

Tử Thất Thất do dự cầm ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng màu đỏ bên trong, trái tim bắt đầu nhảy loạn.

Cô thật sự không tin ba mình sẽ là một người như vậy, cô cũng không muốn nghe lão gia hỏa này nói xấu ba cô, nhưng cô cũng rất muốn biết tên thực của ba cô, vậy cô nhất định phải biết, chỉ là cô nhất định phải uống ly rượu này ư? Trong ly rượu này thật sự có độc sao? Cô uống xong sẽ không có chuyện gì ư? Hay là cô không nên uống? Cứ như vậy cùng Mặc Tử Hàn trở về? Coi như chưa từng phát sinh chuyện gì cả?

Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô phải lựa chọn như thế nào? Cô phải tin tưởng ai?

“Thất Thất...” Bạch Trú khẽ gọi tên cô, sau đó khẽ cười, bình tĩnh nói, “Ly rượu này cô không uống cũng không sao, tóm lại tôi chỉ muốn nói cho cô biết, có tôi ở đây... Cho dù cô uống thuốc độc, tôi cũng có thể cứu sống cô, hướng chi... Thứ này so với việc làm vật thí nghiệm của tiểu Lam hẳn tiêu hóa tốt hơn chứ hả?”

Tiểu Lam?

Tử Thất Thất nghe được tên của Phương Lam, trong lòng không hiểu có chút an tâm.

Có lẽ bởi vì anh là bác sĩ, có lẽ bởi vì bọn họ từng quen biết, có lẽ bởi vì biết nhân phẩm anh ta, có lẽ bởi vì nguyên nhân khác, tóm lại... Trong nháy mắt cô thật giống như cái gì cũng không sợ.

Cho dù là độc dược thì thế nào? Tử Thất Thất cô tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này!

“Được, tôi uống!” Cô đột nhiên tràn đầy lòng tin.

Ngón tay nắm chặt ly rượu thủy tinh mảnh khảnh, sau đó khẽ cười, đưa ly tới bên miệng mình.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn khẩn trương gọi cô, muốn tiến lên ngăn cản.

“Em không sao!” Tử Thất Thất nhìn anh, bỗng nhiên cười xinh đẹp với anh.

Mặc Tử Hàn ngẩn ra.

Tử Thất Thất nhân cơ hội đưa ly áp tới môi mình, sau đó ngẩng đầu lên, chất lỏng màu đỏ liền chảy vào miệng, trôi qua cổ họng, tới bụng cô.

Mặc Tử Hàn trừng lớn hai mắt, trái tim treo lên, đồng thời hai tay nắm chặt, lo lắng nhìn cô.

Hai mắt sắc bén của Chung Khuê nhìn chăm chăm ly rượu đỏ cô vừa mới uống xong, khóe miệng chậm rãi thoáng hiện nụ cười tà, chân mày đặc ý vén lên.

Mà Bạch Trú lúc thấy cô uống xong, trên mặt tràn đầy bộ dáng hưng phấn, giống như là thấy được thí nghiệm sẽ thành công, lòng tràn đầy mong đợi.

Tử Thất Thất đưa ly rượu rời khỏi miệng, hai mắt bất an nhấp nháy.

“Thất Thất, thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?” Mặc Tử Hàn là người đầu tiên mở miệng, khẩn trương hỏi.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, khẽ lắc đầu.

“Thật sự không có việc gì?” Anh xác định hỏi lại.

“Không có chuyện gì!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời.

Chỉ là rượu bình thường, cũng không có nếm thấy vị khác, lẽ nào... Thật sự là ông ta đang hù dọa cô?

Chương 204: Tên lường gạt...!

Tử Thất Thất nhanh chóng thu hồi ánh mắt nghi ngờ, hai mắt mở to nhìn về phía gương mặt già nua của Chung Khuê, sau đó lạnh lùng nói, “Hiện tại ông có thể nói cho tôi biết không?”

“Ha ha...” Chung Khuê nhẹ giọng cười, đột nhiên bước lên trước, hai ba cái đi tới trước mặt cô, nói, “Được, hiện tại tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng tôi sẽ chỉ nói cho một mình cô biết thôi!”

Chân mày Tử Thất Thất hơi nhíu lên, hai mắt nhìn chăm chăm ông ta, sau đó từ từ đến gần ông ta.

Chung Khuê hơi thấp xuống cổ, đến gần bên tai của cô.

Mặc Tử Hàn cùng Bạch Trú cũng khẩn trương nhìn hai người bọn họ, toàn thân cảnh giới, sợ hán ta lại làm ra chuyện gì.

Tử Thất Thất nắm thật chặt hai tay của mình, khẩn trương chờ đợi ông ta mở miệng.

Chung Khuê kề sát bên tai cô, sau đó nhỏ giọng, nói ra mấy cái chữ, chỉ thấy trong nháy mắt hai mắt Tử Thất Thất tròn to, cả người đột nhiên sùng sốt, giống như bị đả kích, thân thể đột nhiên cứng ngắc.

“Ha ha ha...” Chung Khuê đột nhiên vui vẻ cười, đứng thẳng lên, vừa đi qua Tử Thất Thất, vừa lầm bầm lầu bầu nói, “Người trẻ tuổi bây giờ a, thật sự là càng ngày càng đơn thuần, càng ngày càng rất thú vị, càng ngày càng chơi rất khá... Nhưng mà hôm nay tôi chỉ tạm thời tới viếng thăm một chút, chúng tôi lần sau gặp lại!”

Nghe hán cười cùng những từ ngữ không giải thích được mà hán nói ra, Mặc Tử Hàn cùng Bạch Trú đều nhíu mày một cái.

“Thất Thất, hấn đã nói gì với em? Em làm sao vậy?” Mặc Tử Hàn đột nhiên vươn tay bắt được cánh tay của cô, khẩn trương hỏi thăm.

“...” Tử Thất Thất sững sờ đứng tại chỗ, khiếp sợ thật lâu cũng không kịp định thần.

“Thất Thất? Thất Thất?” Mặc Tử Hàn còn gọi là cô hai tiếng, lòng khẩn trương bản bắt đầu lo lắng.

Rốt cuộc lão gia giáo hoạt kia nói với cô những thứ gì? Tại sao cô lại đột nhiên biến thành như vậy? Hơn nữa cái ly rượu đỏ vừa uống thật sự là không có vấn đề sao? Thân thể của cô sẽ không có bất kì hiện tượng lạ gì sao?

Đáng chết...

Tại sao cô không nói lời nào? Tại sao cô lại lộ ra vẻ mặt như thế?

“Thất Thất? Em làm sao vậy? Nói chuyện với em đây, Thất Thất... Thất Thất...” Anh bắt đầu càng ngày càng hốt hoảng, bàn tay to của anh khế dùng sức lắc lắc thân thể của cô, muốn cô hồi tỉnh lại.

Bạch Trú đứng một bên nhìn Tử Thất Thất, chân mày cũng bắt đầu càng nhíu thật chặt.

Đột nhiên!

Hai mắt Tử Thất Thất trợn to, chân mày nhíu lên, tức giận trong nháy mắt hiện ra ở trên gương mặt tái nhợt của cô.

“Tên khốn kia!” cô lớn tiếng mắng, đột nhiên xoay người.

Thịnh nộ hai mắt nhìn Chung Khuê càng ngày càng đi xa, cô tức giận, muốn xông tới mắng hấn, đánh hấn, thậm chí muốn lập tức giết hấn rồi, nhưng là chân mới vừa vịn bước ra một bước, trong bụng lại đột nhiên đau đớn, thân thể trong nháy mắt vô lực, hai chân đột nhiên mềm nhũn, ngã ngồi xuống.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn hốt hoảng gọi cô, nhanh chóng đưa tay vịn thân

thể của cô, mà lúc này trên trán Tử Thất Thất, đã toát đầy mồ hôi, trên mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

Quả nhiên, trong chén rượu kia có độc, hơn nữa... Là độc dược!

“Thất Thất, Thất Thất, Thất Thất...” Mặc Tử Hàn không ngừng gọi cô, thanh âm run rẩy, “Em không sao chứ? Em làm sao vậy?”

“Thật là đau!” Tử Thất Thất cau chặt chân mày, gương mặt thống khổ, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã biến mất từ lâu của Chung Khuê, tức giận nói, “Tên khốn kia... Tên khốn kia... Em muốn giết hắn... Em muốn... Giết hắn rồi...”

Hai mắt Mặc Tử Hàn liếc mắt nhìn về phía cô đang nhìn, chân mày nhíu chặt lại.

Rốt cuộc hắn nói cái gì với cô? Tại sao làm cho cô kích động như thế? Tại sao làm cho cô tức giận như vậy? Không... Không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, hiện tại quan trọng nhất là cô.

“Anh dẫn em đi bệnh viện. Em cố gắng chịu đựng, anh tuyệt đối sẽ không để em có chuyện gì.!” Anh hít hoảng nói xong, ngay lập tức ôm ngang người cô lên, không để ý ánh mắt chung quanh, trực tiếp chạy ra ngoài cửa chính.

...

Ngoài cửa

Mặc Tử Hàn hít hoảng bước vội vã, Bạch Trú đi theo phía sau anh, đột nhiên chạy nhanh lên, chắn trước mặt của anh, sau đó trấn định nói, “Thất Thất không có việc gì, anh không phải lo lắng!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại.

Không có việc gì?

Tại sao anh ta lại nói không có việc gì? Trông cô đau đớn như vậy còn nói

không có việc gì?

“Tránh ra!” Anh gầm nhẹ.

“Anh phải tin tưởng tôi, cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi một cái lại vô sự rồi, anh ôm cô ấy đi sẽ chỉ làm cô ấy đau đớn hơn, hiện tại cô ấy cần là nghỉ ngơi, bình tĩnh nghỉ ngơi!”

“Anh bảo tôi phải tin tưởng anh? Thát Thát chính là tin tưởng anh mới có thể biến thành như vậy, tôi tại sao còn phải tin tưởng anh? Tránh ra, nhanh lên một chút chút ngay!” Mặc Tử Hàn giận dữ.

“Chẳng lẽ anh thật muốn thấy cô ấy chết sao?” Bạch Trú cũng đột nhiên rống to.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, chân mày thật sâu nhíu, tức giận nhìn chằm chằm anh.

Bạch Trú hơi thả lỏng mình một chút, sau đó bình tĩnh nói, “anh phải tin tưởng tôi, tôi là bác sĩ, tôi có thể cứu cô ấy, anh hiện tại không có lựa chọn khác, anh chỉ có thể lựa chọn tin tưởng tôi, hiểu không?”

Mặc Tử Hàn không còn đường để chọn, mặc dù tức giận hận không thể giết chết anh ta, nhưng anh lại chỉ có thể dùng sức đè xuống cơn giận của mình, dùng lý trí khống chế hành động của mình. Không sai, anh ta nói rất đúng, anh ta mới là bác sĩ, anh ta có thể cứu cô ấy, nhưng là... Đối với người đàn ông này, anh có chút không yên lòng, nhưng anh bây giờ lại không có bất kỳ phương pháp xử lý nào.

“A... Thật là đau...” Tử Thát Thát nằm ở trong ngực Mặc Tử Hàn, đau đớn khê rên, mồ hôi trên trán cũng không ngừng ứa ra.

Mặc Tử Hàn nhìn dáng vẻ của cô, cả người cũng hốt hoảng, tay chân luống cuống.

Anh thật hồi hận!

Hỏi hận tại sao mình không ngăn cản cô?

Anh đang tự trách!

Tự trách tại sao mình không bảo vệ tốt cô?

Anh rất tức giận!

Tức giận mình giờ phút này lại không có phương pháp xử lí, làm cho đau đớn trên người cô biến mất.

Đáng chết!

Tại sao anh lại vô năng như vậy?

“Nhanh lên một chút đặt cô ấy xuống!” Bạch Trú hốt hoảng nói xong, vội vàng tiến lên một bước.

Mặc Tử Hàn từ từ đem thân thể Tử Thất Thất đặt nằm trên mặt đất.

Tử Thất Thất thở hổn hển, hơi thở vô cùng rối loạn, hơn nữa cơn đau ở bụng không ngừng lan tràn đến toàn thân, cuối cùng đầu của cô cũng bắt đầu đau đớn, tiếp theo liền rơi vào hôn mê.

Đau... Thật là đau... Toàn thân giống như có ngàn vạn con kiến đang bò bên trong, không ngừng cắn, cô cắn chặt môi dưới, không để cho mình phát ra âm thanh đau đớn, ngay cả nước mắt, cô cũng cố gắng kiềm lại, không để cho nó chảy xuống, nhất là vừa nghĩ tới những lời Chung Khuê vừa nói, cô càng phải nhẫn nại.

Cô sẽ không chết, cô nhất định phải khỏe mạnh đứng trước mặt của hắn, hừ chết hắn!

“Thất Thất, em yên tâm, đây là hiện tượng bình thường, em cố gắng bình tĩnh, một lát nữa sẽ không sao!” Bạch Trú vừa trấn an nói, vừa lấy khăn tay lau chùi trên mồ hôi trán cô.

Tử Thất Thất nhìn Bạch Trú, hơi gật đầu với anh ta một cái, sau đó chuyển tầm mắt tới người đang quỳ bên cạnh mình. Cô nhìn anh, chậm rãi đưa tay của mình ra, nắm chặt lấy tay anh, sau đó cô gắng nói, “Em... Em... Không có sao... Anh... anh... Yên tâm!”

Mặc Tử Hàn tay nắm chặt tay cô, trái tim bắt đầu đau đớn kịch liệt.

Sợ hãi, lo lắng...

Nếu như vào giờ phút này cô thật đã chết rồi, như vậy anh nên làm cái gì? Nếu như hiện tại cô đột nhiên tắt thở, anh nên làm gì? Nếu như cô không thể ở bên cạnh anh, cũng không thể nhìn anh mỉm cười, cũng không thể nói chuyện với anh, như vậy anh... Vẫn có thể tiếp tục sống sao?

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi cô, nhìn cô chăm chăm, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

Anh quyết định!

Nếu như cô chết, anh sẽ lập tức giết Chung Khuê, sau đó bỏ lại tất cả, theo cô cùng nhau xuống Địa ngục.

Anh muốn cùng cô sống cùng chết với cô... Không bao giờ tách ra!

Bạch Trú nhìn hai người bọn họ tình nồng ý đậm, không khỏi hơi cười cười, mặc dù trong lòng tràn đầy cảm động, nhưng vẫn nói, “Hai người các người không cần bày ra bộ dáng sanh ly tử biệt, tôi đã nói rồi, cô ấy tuyệt đối không sao, yên tâm đi!”

Nghe Bạch Trú nói, Mặc Tử Hàn đột nhiên trừng mắt nhìn anh.

“Anh làm sao có thể khẳng định như vậy?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Chỉ bằng bài kiểm tra toàn diện ngày hôm nay!” Bạch Trú trả lời.

“Kiểm tra toàn diện?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ cau mày.

“Không sai!” Bạch Trú tràn đầy tự tin mà nói, “Trong báo cáo kiểm tra của Tử Thất Thất, cho thấy trong máu của Tử Thất Thất có rất nhiều loại độc tố, cũng có rất nhiều chủng tế bào kháng độc tố, còn có rất nhiều chủng vi khuẩn không biết tên, nhưng chúng cũng không có bất kỳ ảnh hưởng đối với thân thể của cô ấy, vẫn luôn duy trì một loại trạng thái thăng bằng, cho nên bản thân cô ấy cũng không cảm nhận được, càng không biết mình thật ra trước kia cũng đã bắt đầu tiếp nhận các loại độc được, cho nên thể chất mới có thể khỏe mạnh như vậy, năng lực khôi phục so người bình thường cũng tốt hơn gấp đôi trở lên, hơn nữa năng lực kháng độc càng không thể khinh thường, cho nên tôi mới có thể khẳng định cô ấy uống xong chén kia rượu tuyệt đối sẽ không có vấn đề, bởi vì cho dù có độc, tự bản thân cô ấy cũng sẽ từ từ điều chỉnh, đem độc tố từ từ trung hòa, hoặc là bài xích ra bên ngoài!”

Mặc Tử Hàn nghe giải thích của anh ta, rất rõ ràng thất kinh, nhưng trong lòng mơ hồ lại có một chút an tâm, rồi lại vẫn là cực kỳ nghi ngờ.

Anh ta vừa nói Tử Thất Thất đã từng uống độc được trong một thời gian dài? Tại sao cô ấy lại uống độc được? Là ai cho cô ấy sao? Là ai này có thể làm được chuyện này? Cũng không làm tổn thương đến thân thể của cô ấy, lại bắt cô ấy uống thuốc độc, mà cô ấy lại không phát hiện?

Trong nháy mắt khiếp sợ, anh trừng lớn hai mắt của mình, lúc đang suy nghĩ những vấn đề này, trong óc xuất hiện tên một người phụ nữ.

Phương Lam!

Đồng thời, đây cũng là chuyện Bạch Trú muốn chứng thực nhất.

Anh muốn biết Phương Lam rốt cuộc là loại người gì, anh muốn biết thân phận thật sự của cô, anh muốn biết cô đã làm những chuyện gì. Tại sao cô lại hao tổn tâm trí để bảo vệ Tử Thất? Từ lúc vừa quen cô, anh cảm thấy người phụ nữ này có rất nhiều điểm đáng nghi, cô giống như một điều bí ẩn, làm cho người tôi không thấy rõ, đoán không ra, không sờ được, mà trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn cảm thấy rất nghi ngờ, đối với người phụ nữ không thấy rõ, đoán không ra, không sờ được...

Rốt cuộc cô là ai?

Muốn biết, muốn biết, muốn biết... Vô cùng muốn biết!

“A ——” Tử Thất Thất đột nhiên sợ hãi kêu.

Mặc Tử Hàn cùng Bạch Trú cùng nhau hồi hồn, nhìn Tử Thất Thất.

Thân thể Tử Thất Thất đột nhiên trở nên rất nóng, trái tim giống như có lửa đốt, sau đó đau đớn ở bụng đột nhiên biến mất, tiếp theo cô nôn toàn bộ ly rượu vừa uống ra... Màu rượu chảy từ miệng cô ra giống như màu máu, tiếp theo hai mắt của cô lại từ từ khép lại, cả người ngất lịm đi.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn hét hoảng gọi cô, ôm chặt lấy cô.

“Yên tâm đi, cô ấy đã phun ra toàn bộ ly rượu rồi, cho thấy cô ấy đã không sao!” Bạch Trú an tâm nói xong, mình cũng thở một hơi.

“Có thật không? Cô ấy thật không có sao? anh xác định cô ấy thật không sao sao?” Mặc Tử Hàn liên tục hỏi tới, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, nhìn biểu hiện cô giống như sắp chết làm hắn sợ hãi vô cùng.

“Tôi xác định cô ấy không sao, hiện tại chỉ là quá mệt mỏi cho nên ngủ thiếp đi, đợi đến sáng sớm ngày mai lúc cô ấy tỉnh lại, nhất định sẽ khỏe mạnh như trước, tôi bảo đảm!” Bạch Trú kiên định nói.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ của cô, không cách nào hoàn toàn an tâm, đôi tay ôm chặt lấy cô, cảm thụ nhịp tim của cô, cảm thụ hô hấp của cô, cảm thụ tất cả bằng chứng chứng minh cô còn sống...

Chuyện như vậy, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra nữa lần thứ ba, anh đã không cách nào chịu đựng sợ hãi như vậy rồi.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói!

“Ba, mẹ... chú Bạch? Mọi người... Đang làm gì?”

Bên tai ngạc nhiên truyền đến giọng nói của Mặc Thiên Tân, Mặc Tử Hàn

cùng Bạch Trú đột nhiên ngẩng đầu lên, xuất hiện trước mặt bọn họ là Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thâm Dạ.

“Thiên Tân?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc nỉ non.

Mặc Thiên Tân nghi hoặc nhìn anh, tầm mắt hơi nhìn xuống hướng Tử Thất Thất đang bất tỉnh trong ngực anh, nhìn cô khép chặt hai mắt, mặt mũi tái nhợt, khóe miệng còn dính chất lỏng màu đỏ, trong nháy mắt... Sợ hãi xông lên trong đầu của cậu, trái tim đau đớn.

“Mẹ ——”

Cậu kêu to xông tới, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, đôi tay hốt hoảng cầm lấy cánh tay cô, kinh hoàng nói, “Mẹ làm sao vậy? Mẹ tại sao phải biến thành như vậy? Mẹ mở mắt nhìn con đi... Thiên Tân tới, Thiên Tân tới thăm mẹ, mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Cậu không ngừng kêu, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, nước mắt tuôn rơi.

“Thiên Tân, hãy nghe ba nói... Thiên Tân... Thiên Tân...” Mặc Tử Hàn gọi cậu, nhưng cậu cũng không có phản ứng, đột nhiên anh nhíu lại hai hàng lông mày, lớn tiếng gầm nhẹ, “Mặc Thiên Tân ——!”

Thân thể Mặc Thiên Tân đột nhiên bất động, ngừng kêu gào, hai mắt cũng ngốc ngếch, cả người giống như bị hù dọa.

Mặc Tử Hàn vội vàng xoa đỉnh đầu của cậu, nhẹ giọng nói, “Mẹ con không có sao, con hãy yên tâm đi, thứ màu đỏ đó là rượu đỏ không phải máu, mẹ thật không có sao, con không phải lo lắng... Không cần lo lắng...” Anh liên tục lặp lại, an ủi cậu.

Ý thức của Mặc Thiên Tân dần hồi lại, hai mắt nhìn chằm chằm chất lỏng màu đỏ trên khóe miệng Tử Thất Thất, cũng không thật giống máu, hình như còn có chút trong suốt, xác thực không phải máu.

Mẹ không có sao? Mẹ không có sao?

Nhưng là nếu như không có chuyện gì tại sao lại bất tỉnh trong ngực ba? Hơn nữa sắc mặt của mẹ lại trắng bệch như vậy, trên trán cũng đầy mồ hôi, mẹ thật không có chuyện gì sao? Nếu quả như thật không có chuyện... Tại sao không mở mắt nhìn cậu đây?

Tên lòng gạt... Mọi người toàn bộ đều là tên lòng gạt... Tên lòng gạt...

Nói sẽ chăm sóc mẹ, nói sẽ không để cho mẹ bị một chút xiu tổn thương, nói mẹ không sao, nói không cần lo lắng... Mẹ cũng đã bị giày vò thành bộ dáng này, còn nói không có chuyện gì sao? Còn có thể yên tâm sao?

Đột nhiên tự trách!

Tại sao cậu lại yếu ớt như vậy? Tại sao cậu không thể trong nháy mắt lớn lên? Nếu như cậu bây giờ là một nam nhân trưởng thành, tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt mẹ, tuyệt đối sẽ không để cho sắc mặt mẹ tái nhợt bất tỉnh ở đây.

“Mẹ... Mẹ cũng là tên lòng gạt...” Cậu ghen ngào nói xong, nước mắt tuôn rơi xuống, “Mẹ không phải là đã thề với con, sẽ chăm sóc tốt cho mình sao? Mẹ không phải nói tuyệt đối sẽ không để cho con lo lắng sao? Nhưng mẹ bây giờ... Tại sao lại biến thành như vậy chứ? Tên lòng gạt... Toàn bộ đều là tên lòng gạt... Mỗi người đều ở đây nói láo... Mỗi người đều ở đây lừa gạt con...”

Chưa kịp nói xong, cậu cũng giống Tử Thất Thất, té xỉu trong ngực Mặc Tử Hàn.

Chương 205: Cơ hội mười lăm năm... Không thể bỏ lỡ!

“Thiên Tân ——”

“Thiên Tân ——”

“Thiên Tân ——”

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ cùng Bạch Trú ba người đồng thời kêu to, trợn to cặp mắt nhìn Mặc Thiên Tân té xỉu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Thiên Tân trắng bệch, so với Tử Thất Thất còn nghiêm trọng hơn, mà hơi thở của cậu yếu vô cùng giống như sắp tắt thở.

“Thiên Tân? Thiên Tân? Thiên Tân?” Mặc Tử Hàn vừa lắc lắc thân thể của cậu, vừa không ngừng gọi. Hai mắt anh nhìn gương mặt trắng bệch của mẹ con bọn họ, hoảng hốt cực hạn.

Tại sao đột nhiên biến thành như vậy? Tại sao hai người bọn họ cùng té xỉu trong ngực anh? Tại sao anh lại bó tay hết cách, không có bất kỳ phương pháp xử lý nào?

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Anh bây giờ, bất luận là một người đàn ông hay một người cha, đều là thất bại, thật kém cỏi.

“Thiên Tân!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên tiến lên, quỳ một chân xuống đất, đôi tay đặt vào thân thể nhỏ bé của cậu.

“Đừng đụng nó!” Mặc Tử Hàn tức giận gầm nhẹ, hai tay của Mặc Thâm Dạ đột nhiên cứng ngắc.

“Anh tại sao muốn dẫn nó tới nơi này? anh đem nó đến nơi này làm gì? Anh biết rõ thân thể Tử Thất Thất không tốt, anh biết rõ nó nếu thấy bộ dạng Thất Thất như vậy nhất định sẽ thương tâm khổ sở, nhưng tại sao anh lại muốn dẫn nó tới? Đáng chết... Tại sao muốn dẫn nó tới nơi này!” cả người Mặc Tử Hàn đã hoàn toàn mất đi lý trí, giận chó đánh mèo, thật ra thì anh làm sao không biết anh ta mang Mặc Thiên Tân tới đây là vì lý do gì, chỉ là quá mức tức giận, cho nên muốn tìm người để phát tiết thôi.

Mặc Thâm Dạ trầm mặc mặc cho cậu ta quát mình, anh chỉ cau mày nhìn bộ dạng hôn mê của Mặc Thiên Tân. Quá kỳ quái, chẳng qua là chỉ nhìn thấy mẹ mình bất tỉnh, hơn nữa đã biết mẹ cũng không có chuyện, tại sao nó còn có thể té xỉu? Nó đâu phải đứa trẻ có thể dễ bị dọa sợ? Nó thật sự bị đả kích lớn như vậy sao?

“Mặc Tử Hàn, anh nhanh lên một chút đem Thiên Tân buông ra!” Bạch Trú đột nhiên tiến lên, vội vội vàng vàng ngăn tay của anh.

“Anh muốn làm gì?” Mặc Tử Hàn tức giận chất vấn.

“Đương nhiên là cứu nó!” Bạch Trú nhanh chóng trả lời.

Cứu?

Anh ta có ý gì? Thiên Tân không phải chỉ là kinh sợ té xỉu sao?

Bạch Trú vội vàng đem thân thể Mặc Thiên Tân đặt nằm trên mặt đất, rất nhanh sau đó cầm lấy túi sách nhỏ cậu luôn mang theo người tìm kiếm, tìm ra một chiếc hộp tinh xảo, từ bên trong lấy ra hai viên nhỏ giống như kẹo, sau đó bỏ vào trong miệng của nó, khẽ dùng sức nâng cằm của nó, để cho nó nuốt xuống.

“Anh cho nó uống cái gì?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“...” Bạch Trú trầm mặc, không trả lời.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn về phía gương mặt tái nhợt của Mặc Thiên Tân, trong nháy mắt giống như rực rỡ hẳn lên, so mới trước hơn nhiều, sau đó sắc

mặt tái nhợt từ từ biến mất, trở nên hồng hào hơn.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Anh ta cho nó uống cái gì? Hơn nữa, tại sao anh ta biết trong túi xách Thiên Tân có cái này? Tại sao anh ta giống như vô cùng quen thuộc?

“Anh rốt cuộc cho nó uống cái gì? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Anh nghi ngờ hỏi tới, hai mắt lạnh như băng nhìn anh ta.

“...” Bạch Trú trầm mặc.

“Nói cho tôi biết!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ ra lệnh.

“Thật xin lỗi, tôi không thể trả lời, nếu như anh muốn biết, chờ Thất Thất tỉnh lại, anh tự mình hỏi cô ấy đi!” Bạch Trú đem vấn đề đẩy ra, sau đó ngay lập tức ôm lấy Mặc Thiên Tân, nói lảng sang chuyện khác, “Bọn họ không thể ở chỗ này nghỉ ngơi, phải nhanh một chút đưa đi bệnh viện!”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại thật sâu, hai mắt rũ xuống, nhìn gương mặt hôn mê của Tử Thất Thất, sau đó đôi tay dùng sức ôm lấy thân thể cô, sai bước đi theo Bạch Trú, cùng anh ta rời đi.

Hành lang yên tĩnh, chỉ còn lại Mặc Thâm Dạ.

Anh thật không nhớ đến, mới tới đây nhìn thấy hình ảnh đó, càng không nghĩ tới là Mặc Thiên Tân sẽ té xỉu, mà cái sắc mặt trắng bệch kia, rất rõ ràng là nó có bệnh rất nặng, nhưng tại sao lại không ai phát hiện ra? Còn bộ dáng Bạch Trú thuần thực như vậy, rất rõ ràng anh ta biết rõ bệnh của Mặc Thiên Tân, ngay cả thuốc đặt ở nơi nào anh ta cũng rõ ràng vô cùng, chẳng lẽ bọn họ là quan hệ thân quen sao?

Quá nhiều kinh ngạc cùng nhau xuất hiện, làm cho anh không cách nào suy nghĩ kịp.

“Ai...” Anh thở sâu, sau đó cau mày ngẩng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng là... Cái bóng

lưng kia, cái cảm giác đó...

“Tiểu Lam?” Hấn nhẹ giọng nỉ non, hai chân đột nhiên nhanh chóng đuổi theo.

...

Hành lang dài, anh mới vừa chạy đến cuối, nhìn thấy khúc quanh bên phải, rõ ràng không có bất kỳ một người bóng người, nhưng anh còn chưa buông tha tiếp tục chạy tới khúc quanh, cuối cùng... trước cửa thang máy lại đứng phải Chung Khuê cùng mấy thuộc hạ của hắn.

Chung Khuê kinh ngạc nhìn anh, nhìn dáng vẻ anh thở hổn hển, nghi ngờ hỏi, “Làm sao cháu ở đây? Tại sao chật vật như vậy?”

“Chú Chung, chú có thấy một người phụ nữ mặc váy màu lam không?” Mặc Thâm Dạ hốt hoảng hỏi, đôi tay dùng sức bắt lấy bả vai hắn.

“...” Chung Khuê trầm mặc, hai mắt nhìn về mặt hoảng hốt của anh, hiển nhiên đối với hành động bất kính của anh, rất là bất mãn.

“Có thấy hay không ——” Mặc Thâm Dạ nóng nảy rống to.

Chân mày Chung Khuê trong nháy mắt nhíu lên, lạnh lùng mà nói, “Cháu là đang chât vắn ta?”

“Nói cho cháu biết nhanh lên!” Mặc Thâm Dạ đỏ trợn to mắt, bàn tay trên vai hắn cũng dùng sức bóp chặt.

Chung Khuê nhìn bộ dáng tức giận của anh, đây là bộ mặt anh rất ít lộ ra, mà mỗi lần lộ ra vẻ mặt như vậy, đều là thời điểm anh nóng lòng nhất.

Hấn thầm thở dài, sau đó nhẹ giọng nói, “Vừa rồi có một người phụ nữ mặc váy màu lam, cô ấy đi xuống cầu thang rồi!”

Đi xuống cầu thang?

Mặc Thâm Dạ lập tức buông tay ra, nhanh chóng chạy tới cầu thang, nhưng vừa chạy được mấy bước, đột nhiên dừng lại.

“Chú Chung, chuyện Thất Thất hôn mê có liên quan tới chú đúng không?” Anh đưa lưng về phía hắn, đoán nói.

Thất Thất?

Nó muốn nói tới Tử Thất Thất sao?

“...” Chung Khuê trầm mặc không nói.

“Cháu đã nói cháu không cho phép chú đụng tới cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, coi như là chú... cháu cũng nhất định không bỏ qua!” Anh ném ra những lời đe dọa, sau đó lập tức chạy tới cầu thang.

Chung Khuê sững sờ đứng tại chỗ, trước cửa thang máy “Phanh ——” một tiếng mở ra, hắn lại không có bất kỳ phản ứng, chỉ là cau mày, nghĩ ngợi.

Thì ra người nó nói trong điện thoại là chỉ Tử Thất Thất.

Tại sao nó lại để ý tới người phụ nữ này như vậy? Người phụ nữ váy lam mà nó đuổi theo là ai? Mặc dù nó phong lưu thành tánh, nhưng gấp gáp tìm kiếm một người phụ nữ như vậy là lần đầu tiên, rốt cuộc cô ta là ai? Ai có thể làm cho một người đàn ông luôn luôn bình tĩnh lộ ra dáng vẻ vội vã như vậy.

“Ai...” Hắn trầm trầm thở dài một cái.

Chuyến đi hôm nay thật đáng giá nhưng cũng rất nhiều phiền phức.

...

Dưới chân cầu thang

Phương Lam nhanh chóng ngồi bệt xuống cầu thang, lông mày nhíu chặt lại.

Cái tên Bạch Trú chết tiệt kia, lại dám đem bảo bối Tử Thất Thất của cô ra

làm thí nghiệm, lại dám để cho cô ấy uống xong chén rượu độc kia, mặc dù cô ấy không có việc gì, nhưng thân thể của cô ấy suy yếu như vậy, tại sao có thể để cho cô bị thương nặng hơn? Hơn nữa trong lúc cô nhổ rượu ra, cũng rất đau đớn, hửn tại sao có thể để cho cô ấy chịu đau khổ như vậy? Còn cái lão bất tử Chung Khuê nữa, dám làm hại bảo bối của cô, vừa rồi cô thật muốn rút súng ra, một phát giết chết hửn, mà càng làm cho cô tức giận hơn chính là tên khốn Mặc Tử Hàn kia, hửn là kẻ ngu sao? Hửn ngu ngốc sao? Đường đường thủ lĩnh hắc đạo, đường đường chủ tịch tập đoàn, cứ như vậy nhìn người phụ nữ của mình chịu khổ sao? Bản lãnh của hửn đi đâu rồi? Hửn phách lối cùng bá đạo đi đâu rồi? Vô dụng, một chút hữu dụng cũng không có, phế vật... Cuối cùng là cái tên ngu ngốc Mặc Thâm Dạ đó, hửn cư nhiên đem Thiên Tân đến, hơn nữa còn để cho nó thấy bộ dạng hôn mê của Thất Thất làm cho nó phát bệnh đến té xỉu... Bọn đàn ông thôi đáng chết này, sớm muộn có một ngày cô sẽ giết từng người từng người một.

Tức giận! Tức giận! Tức giận!

Cô đẩy bụng hỏa không chỗ phát tiết, cho nên tốc độ xuống lầu liền thay đổi càng thêm nhanh chóng, âm thanh giày cao gót giẫm ở cầu thang càng thêm vang dội.

Lần này cô rút cuộc hiểu được câu: đàn ông mà dựa vào được thì heo nái cũng có thể leo cây.

Nói thật đúng, quá đúng!

Đàn ông không thể dựa vào được.

“Cộp cộp cộp... Cộp cộp cộp... cộp cộp cộp...”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng một người nào đó chạy xuống cầu thang, cô đột nhiên cau mày, hai chân dừng lại, lắng nghe âm thanh từ trên đầu truyền tới.

“Cộp cộp cộp... Cộp cộp cộp... cộp cộp cộp...”

Là ai??

Cô đột nhiên ngẩng đầu, từ khúc cua của cầu thang nhìn lên trên, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bàn tay một người đàn ông.

Cô trợn to cặp mắt.

Vừa rồi lúc cô rời hành lang hình như bị Mặc Thâm Dạ phát hiện, không phải là hắn đuổi theo chứ? Đây không phải là thật chứ? Chẳng lẽ chính là hắn?

Không được không được không được!

Cô không muốn gặp lại hắn, cô không muốn cùng hắn gặp mặt.

Cô hốt hoảng nhìn cửa thoát hiểm ở tầng 3, vội vội vàng vàng đi tới lầu ba, bước chân cũng bắt đầu tăng nhanh, cuối cùng bắt đầu chạy.

Mặc Thâm Dạ đi tới lầu ba, đột nhiên cảm thấy rất không thích hợp.

Mới vừa còn nghe thấy tiếng vang của bước chân tại sao khi tới đây lại không nghe thấy gì? Chẳng lẽ cô ấy chạy tới lầu một? Không, sẽ không nhanh như vậy mới đúng, như vậy...

Anh đột nhiên quay đầu, nhìn cửa hông cầu thang lầu ba, nhìn thấy cánh cửa hơi động, anh hốt hoảng vội vàng chạy vào lầu ba, sau đó hơi hô to, “Phương Lam... Phương Lam... Phương Lam...”

Nhất định là bị cô phát hiện anh đang đuổi theo cô, cho nên trốn đi.

Cô trốn ở đâu rồi? cô chạy đi nơi nào?

Đáng chết!

Anh nhất định phải bắt được cô, coi như là lật tung cả khách sạn Rich, anh cũng muốn tìm ra cô.

“Phương Lam, em ra đây cho anh —— ra đây —— ra đây ——” Anh không để ý tầm mắt của mọi người, lớn tiếng gọi to, hoàn toàn bỏ qua tự tôn của

mình, tìm kiếm khắp nơi như người điên.

Phương Lam đang núp ở khúc quanh, nghe anh lớn tiếng quát tháo, càng nhúu chặt chân mày.

Cái tên đàn ông ngu xuẩn này, hét to như vậy không sợ dọa người sao?

Làm thế nào?

Cô phải chóng rời khỏi đây, cách xa người đàn ông này càng xa càng tốt.

Cô từ trong góc thò đầu ra, hai mắt quét trước quét sau nhìn khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng hai mắt dừng lại cửa thang máy cách đó không xa, nhìn con số đang nhảy dần, từ tầng 13 nhanh chóng đến tầng 4, cô nhanh chóng từ góc lao ra, ấn nút, thang máy vừa vận động lại ở lầu ba nơi, “Cạch ——” một tiếng cửa mở ra.

Cô nhanh chóng chạy vào, sau đó không ngừng ấn nút đóng cửa, cửa thang máy từ từ khép lại.

Mặc Thâm Dạ tìm kiếm một hồi sau đó chú ý tới cửa thang máy, hai mắt thấy rõ người đứng trong thang máy là Phương Lam mặc bộ váy màu xanh, hai mắt tròn to, sáng lên.

“Tiểu Lam ——” Anh hô to xông tới.

“Đóng cửa đóng cửa đóng cửa đóng cửa... Nhanh lên một chút đóng cửa!” Phương Lam không ngừng lắm bầm, ngón tay không ngừng ấn nút, hai mắt nhìn thấy Mặc Thâm Dạ đang ngày càng tới gần.

Cuối cùng...

Cửa thang máy đóng lại, Mặc Thâm Dạ cuối cùng vẫn là không thể vượt qua, Phương Lam thở dài một hơi, bình tĩnh lại.

Đã bao nhiêu năm cô chưa gặp lại hắn? Đã bao nhiêu năm chưa từng gần hắn như vậy? Lần trước trong điện thoại nghe được giọng nói của hắn, cô thật

không nhận ra, cơ hồ cũng đã sắp quên mất dáng hình của hắn, nhưng khi hắn nói ra tên của mình, trí nhớ ngủ say của cô đột nhiên thức tỉnh đem toàn bộ kí ức khơi lại.

Thật sự là hồng bét!

Chuyện không tốt nhất ngày hôm nay chính là để cho hắn phát hiện ra cô, mà cô đã mất rất nhiều năm để quên hắn.

“Mặc Thâm Dạ...” Cô lâm bầm, khuôn mặt rùng rờ bị che lên một tầng mây đen.

...

Lầu ba, trước cửa thang máy

Mặc Thâm dạ dùng sức vỗ cửa thang máy, cũng không thể kéo cô trở lại.

“SHIT! Đáng chết!” Anh tức giận gào thét, vẫn không muốn buông tha.

Nếu như đi bằng cầu thang bộ liệu có thể đuổi kịp cô không? Nếu như cô ra ở tầng hai thì sao? Làm thế nào? Làm thế nào? Anh không thể để cho cơ hội này biến mất, anh đã đợi mười lăm năm, đợi để được gặp lại cô, anh tuyệt đối không thể cứ như vậy buông tha, anh không muốn đợi thêm mười lăm năm nữa...

Đột nhiên hạ quyết tâm, anh xoay người hướng hành lang cấp tốc đuổi theo...

...

Lầu một, trước cửa thang máy

“Cạch ——” một tiếng, cửa thang máy vừa mở ra, Phương Lam liền vội vàng từ khe cửa chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy tới cửa chính, nhưng mới vừa đi được mấy bước, lại cảm thấy không ổn, hắn chạy nhanh như vậy liệu có bị hắn bắt được không? Nếu thật như vậy chẳng phải cô sẽ bị hắn bắt được sao? Cho nên cô vội vàng xoay người, đi về phía cửa sau của khách sạn, may mắn

cô đã từng là nhân viên nơi này, đối với địa hình nơi này vô cùng quen thuộc, cho nên cô có mười phần nắm chắc có thể thành công chạy trốn, nhưng là... Ông trời thích đùa giỡn cô, rõ ràng cô lựa chọn cửa sau khó bị phát hiện, rõ ràng cô dùng tốc độ nhanh nhất lao ra cửa sau, nhưng là cô lại vạn vạn, vạn vạn, vạn vạn cũng không ngờ, Mặc Thâm Dạ đã sớm đứng ở cửa sau cửa, chờ cô chui đầu vào.

Sao... Tại sao có thể như vậy?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Phương Lam nhìn thân hình cao 1m87 của Mặc Thâm Dạ đứng ở trước mặt của mình, hai mắt tròn to, không dám tin nhìn hắn.

Chẳng lẽ hắn phép độn thổ? Chẳng lẽ hắn thuật di chuyển sao? Chẳng lẽ hắn có thể xuyên qua không gian?

“Sao anh lại ở đây? Anh không phải nên ở lâu ba sao? Làm sao anh có thể nhanh hơn tôi?” Cô nghi ngờ chất vấn.

“A...” Mặc Thâm Dạ khẽ nhếch miệng cười, bất cần đời mà nói, “Em rất muốn biết sao?”.

“Không muốn!” Phương Lam Lập tức phủ định, cúi kính nói, “Tránh ra, chớ cản đường của tôi!”

“Vậy cũng không được, anh thật vất vả mới đuổi kịp em, anh chờ đợi cơ hội này rất lâu rồi, làm sao có thể sẽ dễ dàng thả em đi!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười nói xong, giọng nói mặc dù vô cùng dịu dàng, nhưng là ngôn ngữ vô cùng bá đạo, hơn nữa vô cùng kiên định.

Chương 206: Có ai không cứu mạng, có người mưu sát chồng!

Phương Lam nhìn hấn, khuôn mặt hấn không hề thay đổi vẫn đẹp trai như vậy, nhìn nụ cười đắc ý của hấn, làm cho cô không khỏi chấn động trong lòng.

Đáng chết!

Cô hốt hoảng cái gì?

“Tôi cảnh cáo anh Mặc Thâm Dạ, nhanh tránh ra cho tôi, nếu không tôi không khách khí với anh đâu!” Cô uy hiếp mở miệng, hung hăng quát.

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt tức giận của cô, khóe miệng cười lớn.

“Không khách khí?” Anh cố ý lặp lại lời cô, sau đó mỉm cười nói, “Em có bản lĩnh đó sao, tất cả những gì em biết đều là do anh dạy, em cho rằng em có thể đánh thắng anh sao?”

“Bây giờ không giống ngày xưa rồi, tôi đã không phải tiểu cô nương năm đó rồi, anh cho rằng anh còn có thể khi dễ tôi sao?” Phương Lam lớn tiếng nói, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm anh.

“Khi dễ em? Anh đã từng khi dễ em sao? Anh chỉ nhớ, anh mỗi ngày đều thương yêu em!”

“Anh câm miệng cho tôi, miệng chó không thể khạc ra ngà voi, anh đừng làm tôi ghê tởm anh!” Phương Lam tức giận rống to, lửa giận bốc cao.

“A... Ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ giận quá hóa vui, cười rất vui vẻ, cao hứng mà nói, “Em vẫn giống mười lăm năm trước vẫn ăn nói thô lỗ thế, nhưng lại rất thú vị, anh thật sự vô cùng thích em như vậy!”

Phương Lam nghe lời của anh, chân mày nhíu lại.

Cô ghét hẳn như vậy mà hẳn.

“Tôi không muốn với anh nữa, cũng không muốn nhìn thấy anh, anh nhanh tránh ra cho tôi, nếu không...” cô nói xong, đôi tay nắm thành quyền, biểu hiện chuẩn bị chiến đấu, nói, “Tôi sẽ không khách khí!”

“Tốt, để anh xem em trong 15 năm đã tiến bộ như thế nào!” Mặc Thâm Dạ ung dung nói xong, hai chân như cũ không nhúc nhích đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt cũng cực kỳ dịu dàng, tâm tình càng thêm vui vẻ nhìn cô.

Phương Lam càng tức giận, cô nhanh chóng tiến lên mấy bước, đưa tay phải của mình đánh thẳng vào gương mặt tuần tú của anh, Mặc Thâm Dạ nhanh chóng đưa tay, nắm tay phải của cô, Phương Lam vội vàng đánh ra quyền trái, đánh tới bụng của anh, Mặc Thâm Dạ giống như đã tiên liệu cô sẽ ra chiêu này, nhanh chóng phòng ngự, kịp thời bắt được tay trái của cô, hai tay Phương Lam bị anh dễ dàng bắt được, cô cau mày tức giận trợn trừng mắt nhìn anh. Khóe miệng Mặc Thâm Dạ hơi cười cười, đôi tay nhẹ nhàng dùng sức, kéo cô đến trước mặt của mình, chóp mũi hai người hơi ma sát, đôi môi gần như chạm vào nhau.

“Mười lăm năm không thấy, em đã cao hơn, rõ ràng trước kia chỉ đến ngực của anh, luôn phải ngược đầu, nhìn anh... Hơn nữa mười lăm năm không thấy, em càng trở nên xinh đẹp hơn, rõ ràng trước kia chỉ là một cô gái non nớt, bây giờ đã biến thành một người phụ nữ quyến rũ... Còn có...”

“Câm miệng, chớ nói!” Phương Lam cắt đứt lời của anh, dùng sức đẩy mấy cái, nhưng vẫn hoàn toàn thua anh.

Mặc Thâm Dạ nhìn gương mặt tức giận của cô, khóe miệng mặc dù vui vẻ cười, nhưng chân mày hơi nhíu lên, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói, “Mười lăm năm không thấy... Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Có, đương nhiên là có!” Phương Lam sáng khoái.

“Em muốn nói gì với anh? Nói đi...” Mặc Thâm Dạ lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Tôi nói muốn nói...” Phương Lam chậm rãi nói, sau đó đột nhiên rống to, “Buông tôi ra, cái người đàn ông ngu xuẩn này!”

Người đàn ông ngu xuẩn?

Nghe cô mắng mình như vậy, Mặc Thâm Dạ đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại đột nhiên vui vẻ cười to.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Mười lăm năm cũng không được nghe em mắng anh như vậy, làm cho anh thật là vui, em cứ mắng tiếp đi...”

“Vui về?” Phương Lam tức giận, “Anh bị bệnh thần kinh sao, bị người mắng có gì vui về? Anh là người thích bị ngược đãi sao?”

“Bị người khác mắng đương nhiên là không vui, nhưng nếu là em thì khác, nếu là em mắng anh thì dù thế nào anh cũng sẽ rất vui về!”

“Đồ điên, vô lại, bệnh thần kinh, buông tôi ra, cái người đàn ông ngu xuẩn này...” Phương Lam bắt đầu tức giận mắng to, cũng không ngừng giãy giụa.

Mặc Thâm Dạ vững vàng bắt được hai tay cô, kéo cô về phía mình.

Hai chân Phương Lam không tự chủ lần nữa tiến lên, thân thể cô chạm vào người anh, cả người cô đột nhiên hốt hoảng, hai mắt sụp xuống.

“Buông tôi ra ——” cô đột nhiên rống to, theo phản xạ vươn chân ra đá lung tung vào chân anh.

Mặc Thâm Dạ rõ ràng thấy rõ động tác của cô, cũng có đủ thời gian có thể né tránh, nhưng anh lại lơ đãng nhìn chân của cô đá đùi phải mình, dù anh rất khỏe nhưng cú đá này của cô cũng làm cho anh cảm thấy đau đớn, đùi phải cũng không tự giác như nhũn ra.

“A...” Anh khẽ đau đớn kêu thành tiếng, đột nhiên ngã ngối ở trên mặt đất, đôi tay cũng buông cô ra.

Phương Lam kinh ngạc nhìn anh, nghi ngờ trừng lớn cặp mắt của mình.

Kỳ quái, tại sao hắn không tránh ra? Tại sao hắn muốn nhận cú đá đó của cô? Rõ ràng lúc trước hai quyền của cô hắn rất nhẹ nhàng hóa giải, nhưng tại sao cố tình không tránh một cước này? Là cố ý hay sao? Hay là thân thủ hắn thật không còn như trước?

“Anh... anh không sao chứ?” cô đột nhiên lo lắng mở miệng, cúi xuống nhìn anh

Thật đau như vậy không? Cô không dùng quá nhiều lực chứ? Tại sao trên trán hắn lại toát ra nhiều mồ hôi như vậy? Coi như là diễn trò, cũng quá giống như thật rồi?

“A... Đau... Thật là đau... A... A a a... Chân của mất cá chân của anh có thể đứt... Thật là đau... Thật là đau...” Mặc Thâm Dạ thấy cô mở miệng quan tâm mình, lập tức giả bộ vô cùng thống khổ, hơn nữa cố ý phóng đại tiếng kêu, cố ý nói vô cùng nghiêm trọng.

Đứt?

Phương Lam không khỏi có chút hốt hoảng.

“Thật sự bị thương sao? Tôi rõ ràng không dùng nhiều sức mà!” cô cau mày lo lắng nói xong, không tự chủ đưa tay phải của mình ra, nhẹ nhàng đụng vào chỗ cô vừa đá trúng.

“A ——” Mặc Thâm Dạ cả kinh sợ hãi sợ hãi kêu, cô vội vã thu tay về.

Trời ơi!

Là thật!

Mất cá chân của hắn thật sung lên, thật chẳng lẽ đã đứt? Nhưng cú đá vừa rồi của cô cũng không thể làm đứt mất cá chân của hắn được? Hơn nữa thân thể của hắn cũng không yếu ớt như vậy? Không đúng... Không đúng không đúng

không đúng... Từ lúc mới nhìn thấy hắn đứng ở chỗ này liền bắt đầu không đúng.

Cần thận suy nghĩ một chút, hắn vẫn chưa từng di chuyển một bước nào, hơn nữa hắn không nên đứng ở chỗ này mới đúng, ít nhất hắn không thể nào biết cô sẽ đi tới đây, chẳng lẽ...

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn lên lầu ba khách sạn, vừa vặn nhìn thấy cửa sổ trên lầu đang mở, mà vị trí rất đúng với chỗ hắn đang đứng.

“Anh điên rồi, lại dám từ lầu ba nhảy xuống, thế nào không có ngã chết đi!” cô đột nhiên tức giận, hung hăng mắng anh.

“Ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên cười ngây ngô, sau đó khẽ cau mày, nhin đau mà nói, “Bị em phát hiện rồi, xem ra em so mười lăm năm trước thông minh hơn rất nhiều!”

Không sai, lúc ở trước thang máy không đuổi kịp cô, hắn vẫn không có cách nào buông tha, cơ hội này anh đã đợi mười lăm năm rồi, anh không cách nào trơ mắt nhìn cô trốn mất, cho nên khi đó anh đột nhiên nghĩ đến biện pháp này, bởi vì từ trên lầu nhảy xuống là cách nhanh nhất hơn nữa còn là phương pháp duy nhất có thể đuổi kịp cô, anh cũng đoán được cô nhất định sẽ không đi cửa chính, sau khi phân tích một hồi, hơn nữa với sự hiểu biết của mình về cô, anh đành đánh cuộc chọn cái cửa sổ đó, chỉ là không nghĩ tới lúc anh tiếp đất, bởi vì quá mức vội vàng cho nên trọng tâm không vững làm bị thương chân, nhưng cái này cũng không coi là cái gì, chỉ cần có thể đuổi kịp cô, đừng nói là hi sinh một cái chân, coi như là té gãy hai chân, anh cũng sẽ không chút do dự.

“Đồ điên, anh còn dám cười? Nhỡ té chết thì làm thế nào? Ngộ nhỡ không bị chết mà thành tàn phế thì sao? Cái người đàn ông ngu xuẩn này làm việc có thể suy nghĩ một chút tới hậu quả không? Không cần gây sự như vậy?” Phương Lam oán trách mà nói.

Nhưng Mặc Thâm Dạ ngay cả 1 điểm hối cải cũng không có, vui vẻ đưa tay của mình ra, thân mật cầm lấy tay cô, nhẹ giọng nói, “Nếu như mà anh bị tàn phế, em nhất định sẽ tới chăm sóc anh... Có đúng hay không?”

“Ai muốn chăm sóc anh, anh đừng có mơ!” Phương Lam gạt tay anh ra.

Mặc Thâm Dạ biết cô không phải có suy nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy thật âm áp.

Mười lăm năm chia lìa, rốt cuộc anh cũng có thể chờ đến ngày này, còn nhớ rõ những lời cô nói vào mười lăm năm trước, cô nói cô hận chết anh, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, cô muốn cùng anh Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt, cô còn cảnh cáo anh từ bây giờ dù ai có hỏi anh cũng không được nói giữa hai người có quen biết, bởi vì cô cảm thấy biết anh là chuyện cô hối hận nhất trong đời, cô cũng không cho phép anh đi tìm cô, cho đến khi bọn họ trong biển người mịt mờ, vô tình gặp nhau, anh cũng tuyệt đối không được đi tìm cô, nếu như anh dám đi tìm cô, như vậy đem cả đời này cô cũng cảm hận anh... Cho nên anh vẫn luôn đợi, chờ đợi suốt mười lăm năm... Chờ đợi sự vô tình này... chờ đợi giờ khắc cô gặp lại anh...

“Tiểu Lam...” Anh nhẹ giọng gọi cô, anh có rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng khi mở miệng anh lại chẳng biết nói gì với cô, đáng vẻ tội nghiệp mà nói, “Thật là đau... Thật sự rất đau...” Bất luận là thân thể hay tâm hồn, trong mười lăm năm này cũng bị đau đón đê ép thở không nổi.

“Thật đau như vậy không?” Phương Lam cau mày nhìn thái độ của anh, mồ hôi hột ở trán ngày càng nhiều, bắt đầu chảy xuống, sắc mặt của hắn cũng có chút tái nhợt, tựa hồ thật rất đau. Vội vàng đỡ thân thể của anh, hoàn toàn quên mất chuyện mình nên chạy trốn, lo lắng nói, “Tôi dẫn anh đi bệnh viện!”

“Ừ...” Mặc thâm Dạ mỉm cười đồng ý, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm mặt cô.

Có thể gần cô như vậy, quả thật giống như đang nằm mơ, có thể cảm thụ nhiệt độ của cô như vậy, quả thật giống như là đang ở thiên đường, mà càng hạnh phúc anh càng tham lam muốn nhiều hơn, muốn gần cô hơn, muốn ôm lấy cô... Nghĩ đi nghĩ lại, thân thể cũng không tự giác động, tay anh tự động ôm ngang hông của cô, từ từ thắt chặt, giống như không có xương dựa vào cô, dán sát vào cô, cũng cố ý đem mặt mình áp vào mặt cô, theo thói quen chiếm tiện nghi của cô, ăn đậu hũ của cô...

Phương Lam cảm thấy động tác của anh rất mập mờ, hơn nữa thân thể anh tựa như đều dựa hết vào cô, trong nháy mắt cau mày, chột thanh tỉnh, cô cảm thấy tức giận...

“Mặc Thâm Dạ, đi chết đi——” cô gầm to, đột nhiên buông lỏng đôi tay, hung hăng đẩy anh ngã trên mặt đất.

“A ——” Mặc Thâm Dạ kêu gào bị thống, từ trên thiên đường lọt vào địa ngục, cùng tiếp xúc thân mật với mặt đất lạnh như băng.

“Mặc Thâm Dạ cái người đàn ông không biết xấu hổ này, anh vừa mới suýt chết, nhưng anh căn bản cũng không nên sống trên thế giới này, anh đi chết đi, đi tìm chết, đi tìm chết ——” Phương Lam tức giận mắng to, vừa dùng chân của mình hung hăng đạp mấy cái, để cho anh thương càng thêm thương.

“A... Thật là đau... Thật là đau... Chớ đá, thật rất đau...” Mặc Thâm Dạ bị thống gào thét.

Đáng đời anh, đồ sắc lang, anh đáng bị tất cả phụ nữ đánh, đá...Đá chết anh!” Phương Lam liên tiếp đá anh mấy cái, sau đó đột nhiên dừng lại.

Cô vừa rồi nhất định là bị mê muội rồi. Tại sao cô lại lo lắng cho hắn, còn phải dìu hắn đi bệnh viện? Trời ơi, sống chết của hắn có quan hệ gì tới cô đâu? cô ước gì hắn nằm ở trong bệnh viện mười năm tám năm không xuống giường được.

“A ——” Mặc Thâm Dạ lớn tiếng kêu gào bị thống, cả người nằm rạp trên đất.

Tây trang trắng tinh toàn vết chân của cô, anh đường đường là nam nhi, nhưng chỉ có thể nằm trên mặt đất gào thét, “Có ai không... Cứu mạng a... Mưu sát chồng rồi...”

Cái gì?

Mưu sát chồng?

“Anh anh anh anh... Anh nói lằng nhằng gì đó?” Phương Lam đột nhiên cà lăm, không khỏi xấu hổ.

“Anh có nói bậy đâu. Rõ ràng chính là em nói muốn gả cho anh, hơn nữa em còn lợi dụng lúc anh ốm yếu lột sạch y phục của anh, áp đảo anh, còn cướp đi nụ hôn đầu của anh, thậm chí em còn...”

“Câm miệng!” Phương Lam hét to, mặt đỏ tới tận mang tai.

Gương mặt Mặc Thâm Dạ vô tội, giả bộ ra điềm đạm đáng yêu, ghen ngào nói, “Em cũng đã cùng anh làm loại chuyện đó, chẳng lẽ em không muốn chịu trách nhiệm với anh sao?”

“Tôi với anh đã làm chuyện gì? Tôi căn bản chưa có làm gì anh hết!” Phương Lam tức giận, cơ hồ gầm thét ra tiếng.

“Em thật là làm không làm gì? Em dám nói em chưa từng sờ soạng anh? Em dám nói em chưa từng đè anh dưới người mình? Em dám nói em không cướp nụ hôn đầu của anh? Em dám nói em không có động tay động chân với anh thậm chí còn trối anh lại?”

“A a a a a —————” Phương Lam đột nhiên rống to, cắt đứt lời của anh, nói, “Đúng, đúng tôi làm, toàn bộ đều là tôi làm thì thế nào? Là tôi cởi sạch quần áo của anh, đè lên anh, là tôi cướp đi nụ hôn đầu của anh, vậy thì thế nào? Không sai, tôi đã từng giở trò với anh, đã từng trối anh lại, tôi thậm chí đã làm rất nhiều việc quá phận với anh, anh có thể làm gì tôi? Tôi chính là không chịu trách nhiệm với anh, vậy thì sao?”

Gương mặt Mặc Thâm Dạ thỏa mãn nhìn vẻ mặt tức giận của cô, đắc ý nói, “Thật ra thì cũng không cần như thế nào, chỉ cần em thừa nhận là tốt rồi, tóm lại... anh đã là người của em rồi!”

Người của cô?

Tên vô lại này, hẳn có thấy hẳn giống một tên đàn ông vô lại không?

Thôi, thôi, đủ rồi... Cô đã không muốn cùng người đàn ông này dây dưa nữa, thừa dịp hân hiện tại không cách nào đi bộ, cô nên mau rời khỏi đi, tốt nhất về sau cũng đừng gặp lại hân.

Xoay người, cô sải bước.

“Em đi đâu vậy?” Mặc Thâm Dạ hốt hoảng hỏi, vội vàng từ dưới đất ngồi dậy.

“Không mượn anh xen vào, tóm lại tôi đã không muốn nói chuyện với anh nữa, cũng không muốn gặp lại mặt của anh nữa, chúng ta ở chỗ này sayonara đi!” Phương Lam lạnh lùng nói xong, tiếp tục sải bước đi.

Nghe cô nói vậy..., Mặc thâm Dạ chịu đựng đau đớn dưới chân nhanh chóng từ dưới đất đứng lên, chân thấp chân cao đuổi theo cô, lớn tiếng nói, “Em chờ một chút, anh còn có lời muốn nói cùng em!”

“Thật xin lỗi, tôi đã không còn gì muốn nói với anh nữa rồi!”

“Tiểu Lam...”

“Đừng gọi tên tôi... Đừng có dùng cái miệng ghê tởm của anh gọi tên tôi, sẽ làm tôi cảm thấy rất ghê tởm!”

“Nhưng anh...”

“Không cần nói chuyện với tôi, tôi không muốn nghe thấy giọng của anh, hơn nữa... Tôi cũng sẽ không tin tưởng bất kì lời nói nào của anh nữa.”

“...”

Mặc Thâm Dạ đột nhiên trầm mặc, ngoan ngoãn không lên tiếng nữa, nhưng anh vẫn cố chấp chân thấp chân cao đi theo sau cô, chịu đựng sự đau đớn dưới chân truyền lên, cô đi nhanh anh đi nhanh, cô đi chậm anh đi chậm, cô vội vàng chạy trốn thì hân sẽ đuổi sát không buông chạy theo cô, hoàn toàn không chú ý sự đau đớn dưới chân mình, anh vẫn canh chừng bóng lưng cô, chân mày từ từ nhíu chặt lại.

Quả nhiên cô vẫn không tha thứ cho anh, cho dù cô vẫn còn quan tâm anh, còn lo lắng cho anh, nhưng đáy lòng cô... vẫn không cách nào tha thứ cho lỗi lầm của anh.

Chương 207: Bệnh tim bẩm sinh, sống không tới bảy tuổi!

Dưới bầu trời đêm

Phương Lam đi suốt một con phố, mặc dù cô không quay đầu lại, nhưng cô lại có thể cảm giác được rất rõ ràng Mặc Thâm Dạ đi theo sát phía sau cô, hơn nữa khoảng cách giữa hai người chỉ có gần 1m. Tuy rằng cô rất khó chịu, rất muốn quăng hắt đi, nhưng đáng giận là, lòng cô lại lo lắng cho hắt, chân cũng không tự giác mà bước chậm lại, càng đáng giận hơn là, tai cô lại dựng lên, nghe lén tiếng bước chân tập tễnh của hắt...

Cô làm sao vậy? Tại sao quan tâm hắt như thế?

“Haizz...” Cô thở ra một hơi thật sâu, sau đó dừng lại, thỉnh thoảng xoay người.

Cước bộ Mặc Thâm Dạ cũng đột nhiên dừng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn cô.

“Anh đừng có theo tôi nữa!” Phương Lam hét lên ra lệnh.

“Anh chưa từng theo em a!” Mặc Thâm Dạ bình tĩnh trả lời.

“Anh không có đi theo tôi, thế sao cứ đi phía sau của tôi hả?”

“Anh muốn đi đường này không được sao? Luật pháp cũng không có quy định hai người không được đi cùng một đường chứ?”

“Anh...” Phương Lam á khẩu giận dữ.

“Được! Anh muốn đi đường này đúng không? OK, anh đi, tôi nhường cho anh, cùng lắm thì tôi đi đường khác!” Cô nói xong liền thay đổi phương hướng.

Mặc Thâm Dạ cũng xoay người, tiếp tục đi theo sau cô.

“Này! Anh, không phải đi đường kia sao? Thế nào lại đi cùng tôi?” Phương Lam nổi điên, xoay người trừng mắt nhìn anh chật vắn.

“Anh lại đột nhiên muốn đi bên này.”

“Anh...”

Phương Lam tức giận nắm chặt tay, hận không thể dùng bạo lực để hấn thỏa hiệp, nhưng... Đôi mắt lại nhìn chân hấn, cả đùi phải đều không ngừng run rẩy, mà trên khuôn mặt đang mỉm cười của hấn cũng đầy mồ hôi, màu da tái nhợt khác thường.

Tên ngu ngốc!

Rõ ràng chỉ cần lập tức đi bệnh viện là tốt rồi, tại sao cứ muốn đi theo cô? Rõ ràng đầu óc thông minh, có thể dùng rất nhiều biện pháp khiến cô mềm lòng, nhưng chỉ một câu nói của cô, hấn thật sự không nói lời nào cứ đi theo cô.

Thật sự không thể dây dưa với hấn nữa, cứ tiếp tục thì ý chí sắt đá cô rèn luyện nhiều năm cũng sẽ bị hấn hóa thành số không, cũng sẽ bị khổ nhục kế ngốc nghếch này của hấn làm dao động.

Đột nhiên, một chiếc xe taxi cách hơn 10m lái tới, cô xuống đường, vẫy tay chặn xe lại.

Xe lập tức dừng lại!

Mặc Thâm Dạ thấy cô đón xe, vội vàng cắn răng nhịn đau, nhanh chóng đi nhanh hơn, tới cửa khác của chiếc xe.

Hai người đồng thời mở cửa xe, đồng thời ngồi vào bên trong xe.

Phương Lam quay đầu nhìn người ngồi ở bên cạnh cô, tức giận nói, “Anh xuống cho tôi!”

“Không muốn!” Mặc Thâm Dạ vô lại cự tuyệt.

Phương Lam bỗng nhiên vươn hai tay, hung hăng nắm lấy cổ áo anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh mau cắt xuống cho tôi, bằng không tôi thật sự không khách khí!”

Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không quan tâm, thậm chí nhích tới gần cô, nói, “Em đánh đi, chỉ cần em không đau lòng thì em cứ việc tận tình đánh đi.”

“Anh cho rằng tôi không dám?” Phương Lam buông một tay, nắm thành nắm, làm động tác chuẩn bị đánh người.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười, vui vẻ nhắm hai mắt lại.

Phương Lam dùng sức đánh lên mặt anh, nhưng khi chạm vào chóp mũi cao thẳng của hắn liền ngưng lại.

Không hạ thủ được!

Cô vậy mà lại không hạ thủ được?

Tức chết cô mất thôi!

Lập tức buông hắn ra, sau đó thô bạo mở cửa xe, bước xuống.

Mặc Thâm Dạ giương đôi mắt, lập tức cũng đi theo mở cửa xe, bước xuống.

Phương Lam hung hăng trừng mắt hắn, lại ngồi vào bên trong xe.

Mặc Thâm Dạ cũng lập tức đuổi theo, lại ngồi vào trong xe.

Hai người cứ như vậy lặp đi lặp lại, lúc ngồi xe, lúc xuống xe, đấu đến người chết tới sống, nhưng đồng thời động tác của hai người lại phối hợp cực kỳ ăn ý, quả thực có thể dùng bốn chữ “hoàn mỹ vô khuyết” để hình dung.

Mà tài xế ngồi trên ghế lái, nhìn bọn họ cứ lên lên rồi lại xuống xuống, cuối cùng không nhịn được nữa, trực tiếp mở miệng oán trách, “Hai vợ chồng này

náo loạn đủ chưa, rốt cuộc có ngồi hay không đây?”

Hai vợ chồng?

Phương Lam trừng lớn hai mắt.

“Ai với anh ta là vợ chồng? Mắt ông chú có vấn đề hả? Đức hạnh thế kia mà đòi xứng đôi với tôi?”

Ông chú?

Cái trán tài xế quần vào nhau, hăn mới vừa ba mươi thôi mà.

Mặc Thâm Dạ nghe được những lời này liền vui vẻ nhìn tài xế nói, “Chú à chú rất có mắt đó, cô ấy đích thật là vợ của cháu, chỉ là tạm thời chưa cưới thôi, nhưng mà cháu nhất định sẽ cố gắng!”

Aizz!

Tạm thời chưa cưới? Còn cố gắng? Hơn nữa hăn ta còn gọi là chú? Hăn già đến vậy sao?

Đây có phải đang diễn kịch không vậy?

“Cố gắng cái đầu anh, anh mau cút xuống xe cho tôi, từ giờ đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!” Phương Lam hét lớn, tức giận chỉ vào mũi anh.

“Anh không muốn! Anh chờ mười lăm năm mới có được cơ hội này, anh tuyệt đối sẽ không buông tay!” Mặc Thâm Dạ mặt dày cự tuyệt.

“Anh... Anh... Anh...” Phương Lam cứ anh nửa ngày, cực kỳ phẫn nộ, cũng không thể anh ra một lý do.

Tài xế hoàn toàn im lặng.

Phương Lam cả người tức điên.

Xem ra cô chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ cuối cùng rồi, đây là do hấn ép cô.

“Chú à, chú chờ chút, tôi lập tức thu phục anh ta!” Phương Lam bình tĩnh nói, lại mở cửa xe bước xuống.

Lập tức thu phục hấn? Từ này... Cũng quá... Haizz! Cô gái này được!

Tài xế và Mặc Thâm Dạ đều nghi hoặc nhăn mi, sau đó Mặc Thâm Dạ cũng vội vàng xuống xe.

Phương Lam đứng ở bên cạnh xe, hai mắt nhìn chăm chăm Mặc Thâm Dạ đứng ở đối diện.

Bỗng nhiên cô vươn tay từ trong túi lấy ra một cái hộp nho nhỏ, mở chiếc hộp ra, sau đó lấy chiếc nhẫn ở bên trong hiện ra trước mặt Mặc Thâm Dạ.

Mặc Thâm Dạ nhìn chiếc nhẫn trong tay cô, đó là một chiếc nhẫn dùng dây đỏ tết lại, phía trên đơn giản chỉ có một hạt trân châu màu trắng, đơn giản không có bất kỳ trang sức, ngay cả thủ pháp tết cũng cực kém, lỏng lẻo, là một thứ cực kỳ bình thường, thậm chí có thể nói là đây là một chiếc nhẫn rẻ tiền, nhưng khi Mặc Thâm Dạ thấy chiếc nhẫn này, khiếp sợ trừng lớn hai mắt, mà trong đôi mắt lóe ra sự vui mừng.

“Em vẫn còn giữ nó?” Anh giật mình nói nhỏ.

Đó là tự tay anh tết, là cô dạy anh làm, nhưng anh rất kém cỏi, học rất lâu, tết rất nhiều lần, cuối cùng vẫn không thể hoàn thành tốt, mà thành công duy nhất chỉ có cái này, mặc dù nhìn qua lỏng lẻo, nhưng vẫn có được hình chiếc nhẫn, hơn nữa còn chắc chắn, không dễ dàng bị tung ra, giống vậy... Cô cũng tự tay tết cho anh một chiếc, mà lúc này vẫn đang đeo trên ngón út tay trái anh, chưa bao giờ lấy xuống một lần.

Anh hoàn toàn hiểu rõ chuyện đã xảy ra ngày đó, bọn họ cùng nghe được một truyền thuyết của một người Trung Quốc cổ xưa, là chuyện nguyệt lão, bọn họ biết nguyệt lão dùng dây đỏ làm tơ hồng nối nam nữ, định nhân duyên, khóa cả đời, còn biết dây đỏ nhất định phải cột vào trên ngón út nam nữ, như vậy mới có thể linh nghiệm. Mà khi đó Phương Lam cực kỳ cực kỳ thích anh,

lôi kéo anh, buộc anh, nhất định anh phải tết nó cho cô, hơn nữa nhất định phải đeo trên ngón út, cuối cùng cô còn thừa dịp lúc người lớn không có, cường ngạnh uy hiếp anh, lén lút cùng anh bái thiên địa, vui vẻ nhận định mình là vợ anh...

Thật sự không nghĩ tới cô vẫn giữ lại chiếc nhẫn này, hơn nữa còn là mang theo bên người, quả nhiên cô cũng không có quên anh, cho dù là hận anh cũng tốt, chán ghét anh cũng tốt, không tha thứ anh cũng được, nhưng cô cũng không có cách nào vứt bỏ anh ra khỏi tim mình.

Phương Lam nhìn khuôn mặt vui vẻ kia, nghe giọng nói hưng phấn của anh, trái tim có chút đau đớn.

Đột nhiên cau chặt mày, sau đó lạnh lùng mở miệng, “Mặc Thâm Dạ, hôm nay tôi chính thức nói cho anh biết, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh, tôi vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại anh, mà thứ này từng đại biểu cho duyên phận chúng ta, vậy nên...” Cô nắm chặt chiếc nhẫn, sau đó giơ tay lên, vừa dùng sức ném tới bãi cỏ bên cạnh đường, vừa lớn tiếng nói, “Duyên phận chúng tôi đến đây là kết thúc!”

“Đừng - -” Mặc Thâm Dạ hô to, đồng thời nhanh chóng vươn tay, nhưng là hoàn toàn không thể ngăn cản cô.

Vui vẻ trong nháy mắt liền lạnh như băng, anh kích động lập tức chạy tới nơi cô ném chiếc nhẫn, hoàn toàn quên cảm giác đau đớn dưới chân, nhanh chóng xông tới, khom lưng quỳ gối ở trên bãi cỏ tìm kiếm, hoàn toàn không để ý thân phận cao cao tại thượng, gần như quỳ hai đầu gối xuống đất, tìm kiếm mỗi một tấc trên bãi cỏ.

Phương Lam nhìn bóng dáng kích động vội vàng, chân mày khẽ chau lên, hồ hững nhắm hai mắt lại, sau đó mở cửa xe taxi, nhanh chóng ngồi vào bên trong.

“Lái xe!” Cô nhẹ giọng.

Tài xế lập tức khởi động, chạy xe đi.

Mặc Thâm Dạ trên bãi cỏ nghe được thanh âm xe lái đi, hai mắt bi thống nhìn đuôi xe càng ngày càng xa.

Chết tiệt!

Tại sao lại không giữ được cô ấy? Tại sao không nắm được cô ấy thật chặt? Tại sao cô ấy tuyệt tình bỏ đi như vậy? Tại sao cô ấy muốn vứt chiếc nhẫn kia đi? Nói cái gì duyên phận bọn họ đến đây là kết thúc, anh không muốn, anh tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, không muốn kết thúc như vậy. Nhất định phải tìm được chiếc nhẫn, nhất định phải tìm được, nhất định phải tìm được...

Ở đâu? Ở đâu? Ở đâu?

“Rốt cuộc mày rơi chỗ nào, đi ra cho tao!” Anh tức giận hét lớn, hai tay dùng sức lật tìm trên bãi cỏ.

...

Trên xe taxi

Sắc mặt Phương Lam cực kỳ trầm trọng, hai mắt cũng mất đi màu sắc, cả người trở nên ảm đạm không ánh sáng, tựa như một đóa hoa ủ rũ héo úa, không có một chút sinh khí.

Tài xế xuyên thấu qua kính phản quang nhìn khuôn mặt mất mát của cô, khẽ thở dài.

“Bạn trai bạn gái, đánh là hôn, mắng là yêu, không đánh không mắng không phải yêu, vừa rồi tôi thấy cô đối với bạn trai, cũng biết cô nhất định rất thích cậu ta, nếu đã thích, cũng đừng có chọc tức cậu ta nữa, tha thứ cho cậu ta đi!” Tài xế bắt đầu làm người hoà giải, nhẹ giọng khuyên bảo.

Phương Lam nghe được, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, nói, “Bộ đáng tôi vừa rồi, thật sự biểu hiện ra rất thích anh ta sao?”

“Chuyện này người sáng suốt nhìn cũng biết rồi, phụ nữ a, thường thường đều thích dùng vũ lực để biểu hiện tình yêu với đàn ông, vợ của tôi cũng

thường xuyên như vậy, ha ha ha...” Tài xế nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Mà Phương Lam lại khổ sở cau mày.

Hai mắt khễ rũ xuống, sau đó mở tay phải vẫn nắm chặt, mà chiếc nhẫn lỏng lẻo kia vẫn ở trong lòng bàn tay cô.

Cô làm sao bỏ được chứ? Đây chính là tự tay hấn tết hết lần này đến lần khác, thật vất vả mới bện thành công chiếc nhẫn này, đây là thứ cô trân quý nhất, cô làm sao có thể ném đi được...

Chẳng qua là nếu không dùng phương pháp này, làm sao có thể chặt đứt sự dây dưa của hấn?

Thích hấn nhưng không thể tha thứ cho hấn, cho nên... Vẫn là quên đi...

“Xin lỗi...” Cô nhẹ giọng nói xin lỗi, lại nắm chặt chiếc nhẫn kia.

Bệnh viện tư nhân

Phòng bệnh VIP

Trong phòng bệnh yên tĩnh có hai giường bệnh, Tử Thất Thất nằm ở trên giường bên trái, Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường bên phải, Mặc Tử Hàn thì ngồi ở giữa hai người, nhú mày thật sâu, qua lại nhìn khuôn mặt hai người đang ngủ.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ, khuôn mặt Mặc Tử Hàn trở nên lạnh lùng.

“Mời vào!” Anh nhẹ giọng.

“Cạch!” Cửa phòng được nhẹ nhàng mở ra, Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu một

trước một sau đi vào, song song đứng ở trước mặt Mặc Tử Hàn.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người đồng thanh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng nhìn khuôn mặt hai người bọn họ, nhẹ giọng, rồi lại tràn đầy tức giận mở miệng, “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chân mày Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu đồng thời nhăn lại, hai mắt quét một vòng Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường, sau đó cùng nhau cúi đầu, trầm mặc.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm gương mặt bọn họ, hốc mắt tức giận cau chặt.

“Nói!” Anh gầm nhẹ, kiên nhẫn đã hoàn toàn tới cực hạn.

Thân thể Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu bỗng nhiên chấn động, biết lần này đã không cách nào tiếp tục giấu giếm, mà lúc tiểu thiếu gia đi, bọn họ cũng đã chuẩn bị đón nhận trừng phạt, chỉ là không nghĩ tới tiểu thiếu gia lại té xỉu lần nữa, hơn nữa còn làm cho Đại ca phát hiện, nếu bọn họ biết tiểu thiếu gia sẽ té xỉu thì cho dù có liều mạng bọn họ cũng sẽ ngăn cản cậu ấy.

“Thưa Đại ca...” Thổ Nghiêu đầu tiên mở miệng, cúi đầu nói, “Thật ra lúc phu nhân trúng đạn, tiểu thiếu gia cũng đã biết chuyện phu nhân trúng đạn, chỉ là cậu ấy không muốn để Đại ca với phu nhân lo lắng, cho nên nhờ chúng tôi không nói chuyện này cho Đại ca!”

“Chỉ là như vậy?” Mặc Tử Hàn hỏi tới.

Thổ Nghiêu nhú mày do dự, Hỏa Diễm tiếp tục mở miệng, cứ thực bầm bả nói, “Lúc ấy khi tiểu thiếu gia biết phu nhân trúng đạn đã té xỉu một lần!”

Té xỉu?

Chân mày Mặc Tử Hàn nhăn lại thật sâu.

“Tại sao không nói cho tôi?” Anh hỏi.

“Bởi vì thiếu gia dùng tánh mạng của mình uy hiếp chúng tôi, cho nên chúng tôi không thể làm gì khác hơn là lựa chọn giấu giếm Đại ca!” Hỏa Diễm trả lời.

“Vậy lúc ấy các anh có cho mời bác sĩ tới khám không?” Anh lại hỏi.

“Có!”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“...” Hỏa Diễm do dự, trầm mặc không nói.

Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ, phần nộ trong lòng chậm rãi chuyển thành sợ hãi.

Từ lần hôn mê này anh cũng đã đoán được bảy tám phần, nhưng tình huống cụ thể anh vẫn không biết, bởi vì Mặc Thiên Tân che dấu quá hoàn mỹ, mỗi ngày đều vui vẻ cười, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp trêu chọc người khác, mỗi ngày đều khỏe mạnh hoạt bát như thế, cho dù ai cũng không có cách nào tin tưởng thân thể nó sẽ có vấn đề gì.

Rốt cuộc là bệnh gì? Anh muốn biết, nhưng đồng thời cũng sợ biết, bởi vì anh sợ... Sẽ xảy ra chuyện đáng sợ hơn.

“Bác sĩ nói thế nào? Lặp lại nguyên văn nói cho tôi nghe!” Anh hỏi lại, mở miệng ra lệnh.

“...”

“...”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu vẫn trầm mặc, chân mày nhăn lại thật sâu. Bọn họ không phải là không muốn nói, là bọn họ nói không nên lời, nói như vậy

giống như là phán tử hình, mà bọn họ nói ra, chẳng khác nào phán tử hình cho một đứa bé sáu tuổi, tuy rằng bọn họ từng giết không ít người, tuy rằng bọn họ có thể dùng bốn chữ lãnh huyết vô tình để hình dung bản thân, nhưng... Bọn họ vẫn không đành lòng nói ra...

Quá tàn nhẫn... nó mới chỉ có sáu tuổi mà thôi.

“Nói! Nói cho tôi - -” Mặc Tử Hàn hét lớn, tức giận trừng mắt nhìn bọn họ.

Bỗng!

“Ba... Ba đừng làm khó bọn họ, ba muốn biết cái gì, con nói cho ba biết!”

Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường bỗng mở mắt, cậu nhìn anh, sau đó chậm rãi ngồi dậy, khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười đáng yêu, đợi anh đặt câu hỏi.

Nó tỉnh rồi?

Mặc Tử Hàn kinh ngạc quay đầu nhìn cậu, nhìn gương mặt hồng nhuận của cậu.

Nó khỏe mạnh như vậy không? Nhưng tại sao...

“Con bị bệnh ư?” Anh chậm chạp mở miệng, nhẹ giọng hỏi.

“Vâng!” Mặc Thiên Tân gật đầu.

“Là bệnh gì?” Anh hỏi tới.

“Bệnh tim!” Cậu bình tĩnh trả lời.

Bệnh tim?

Trái tim Mặc Tử Hàn “ầm” một tiếng như trời sập xuống.

“Là từ khi nào?” Anh nhận thấy sợ hãi đang xâm nhập, tiếp tục hỏi.

Mặc Thiên Tân chân chờ một chút, sau đó hít sâu một hơi, khước miệng nhếch lên thật lớn, cười trả lời, “Từ khi con sinh ra, bác sĩ nói con là bẩm sinh, hơn nữa một năm trước bác sĩ cũng nói cho con biết, chú ấy nói... Con có thể sống không tới bảy tuổi!”

Chương 208: Một phần ngàn... Một phần vạn...!

Sống không quá... Bảy tuổi?

Nó hiện tại mới sáu tuổi, vậy nghĩa là nó sắp chết?

“Ba sẽ không để con xảy ra việc gì đâu, ba nhất định sẽ khiến con sống lâu trăm tuổi!” Mặc Tử Hàn kiên định nói, đồng thời dùng đôi mắt kiên định nhìn con trai, ở trong lòng âm thầm thề, anh tuyệt đối sẽ không để con mình chết, tuyệt đối sẽ không...

Mặc Thiên Tân nghe được lời này, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Vốn không muốn nói cho ba biết, vốn không muốn để ba biết, càng không muốn khiến ba lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn không thể giấu được, lại để ba phát hiện, lại để ba lo lắng, lại để ba lộ ra biểu tình khó coi như vậy.

“Con không sao đâu ba, con thật sự không sao mà, lúc này con cảm thấy con là người hạnh phúc nhất trên thế giới, có ba mẹ yêu thương con, còn có cả mẹ Tiểu Lam nữa... Cho dù thật sự phải chết, con cũng không có gì nuối tiếc... Con có thể có cuộc sống được như thế này là đủ rồi!” Cậu bình tĩnh nói, cố gắng điều khiển cái miệng để mỉm cười kiên cường.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của con, bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của con, đau đớn nói hai chữ, “Không đủ...”

Nụ cười trên gương mặt Mặc Thiên Tân nháy mắt ngưng lại, đôi mắt như trân châu đen không để ý rơi xuống vài giọt nước mắt.

“Không đủ... Không đủ... Không đủ...” Mặc Tử Hàn không ngừng lặp lại, sau đó lại kiên định nói, “Cuộc sống như vậy chưa đủ! Ba đồng ý con, ba nhất định để con sống lâu trăm tuổi, ba nhất định để con hưởng thụ cuộc sống dài

đằng đẳng này nhiều hơn nữa, ba còn muốn dắt con đi nhiều nơi vui chơi, ba còn muốn mang con với mẹ con đi du lịch khắp thế giới... Bệnh tim tính là cái gì, cho dù thần chết đến lấy mạng của con, Mặc Tử Hàn ba cũng nhất định khiến hãn tay không về Địa ngục, vậy nên con hãy tin ba, đừng sợ hãi, cũng đừng lo lắng, ba nhất định sẽ để con sống đến khi con mệt mỏi mới thôi!”

Nước mắt trong hốc mắt Mặc Thiên Tân từng giọt từng giọt rơi xuống, trong lòng cảm động vô hạn, nhưng lại vẫn không gạt được cảm giác mất mát. Nếu có thể sống khỏe mạnh, ai lại muốn chết chứ? Cậu cũng muốn sống lâu trăm tuổi, cậu cũng muốn sống đến khi chán thì thôi, nhưng từ khi cậu sinh ra ở thế giới này, ông trời đã giới hạn tuổi thọ cho cậu rồi, bất kể mẹ với mẹ Tiểu Lam tìm bao nhiêu phương pháp để cậu sống, cuối cùng đều là “thất bại”. Mà hết hi vọng này tới hi vọng khác, không ngừng lặp lại, cuối cùng khiến cậu từ nhỏ đã học được một điều, kỳ thật sinh mệnh dài ngắn cũng không phải quan trọng, quan trọng chính là phải sống thật vui vẻ... Cậu hiện tại rất vui vẻ, cho nên vậy là đủ rồi.

“Thiên Tân, con nhất định phải tin ba... Ba tuyệt đối sẽ không để con chết!” Mặc Tử Hàn lại kiên định nói, bàn tay to nắm chặt tay con.

Mặc Thiên Tân lại mỉm cười nhìn ba, biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn gạt đầu, nói, “Vâng, con tin ba!”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu vẫn đứng một bên nhìn nhau, nhưng là không biết phải bày ra biểu tình gì mới tốt.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng bệnh vang lên, cắt đứt không khí u buồn trong phòng.

“Mời vào!” Mặc Tử Hàn khẽ lạnh giọng.

Cửa phòng sau đó bị mở ra, Bạch Trú mặc áo khoác trắng đi vào, anh nhìn Mặc Thiên Tân đã tỉnh táo lại, lại nhìn hai cha con đang nắm tay nhau, cũng đã rõ ràng đại khái mọi chuyện, anh trực tiếp đi tới trước giường bệnh Mặc Thiên Tân, nhìn khuôn mặt giống như đúc Mặc Tử Hàn kia, nói, “Thiên Tân,

chú có vài vấn đề muốn hỏi cháu, cháu nhất định phải trung thực trả lời chú!”

“Chú hỏi đi, chú Bạch, cháu nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn, chỉ là nếu chú hỏi chuyện mẹ Tiểu Lam, vậy sẽ phải ra giá rồi đó... Khởi điểm là một ngàn!” Cậu đầu tiên là lau đi nước mắt trên mặt, sau đó lại tinh nghịch như trước.

Bạch Trú khẽ cười.

“Chú hỏi cháu, cháu vẫn uống thuốc chứ?” Anh hỏi.

“Vâng, mỗi ngày cháu đều uống!”

“Vậy gần đây, từ lúc nào cháu bắt đầu cảm thấy không thoải mái?”

“Hình như là hai tháng trước, lúc ở nước Anh, cái ngày ba vào bệnh viện, tim cháu liền cực kỳ đau, nhưng mà còn may, chỉ có đau thôi, cũng không có ngất đi, nhưng mà nửa tháng trước, chính là cái ngày mẹ trúng đạn, sau khi biết cháu lại đột nhiên ngất đi, kế tiếp chính là hôm nay!” Mặc Thiên Tân thành thực trả lời, không có một chút giấu giếm.

“Vậy trước hai tháng đó? Không có điều gì khác thường chứ?” Bạch Trú hỏi tới.

“Vâng, cháu vẫn uống thuốc đều, cho nên cũng không có hiện tượng gì cả, chỉ là thỉnh thoảng sẽ đau một hai lần mà thôi!”

Bạch Trú chăm chú cẩn thận lắng nghe lời cậu nói, chân mày càng chau càng chặt, toàn bộ quá trình đã nhìn ra được rất rõ ràng, tình trạng gần đây của cậu đang giảm xuống, mà đột nhiên xuất hiện hiện tượng giảm xuống nhanh chóng, đã nói lên... Bệnh tình đã vô cùng nghiêm trọng.

“OK! Chú hỏi thế thôi, cháu nghỉ ngơi cho tốt đi!” Bạch Trú nói xong liền muốn đi.

“Chú Bạch!” Mặc Thiên Tân đột nhiên gọi anh lại.

Bạch Trú nhìn cậu, khẽ kinh ngạc, sau đó cười nói, “Có chuyện gì sao?”

“Mẹ thật sự không có việc gì chứ ạ? Tại sao mẹ còn chưa có tỉnh lại vậy ạ? Không phải mọi người đều gặt cháu chứ, thật ra mẹ...” Mặc Thiên Tân đột nhiên muốn nói lại thôi, đôi mắt như trân châu đen nhìn về phía Tử Thất Thất đang nằm ở một chiếc giường khác bên cạnh, nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của mẹ, chân mày nhăn lại thật sâu.

Bạch Trú theo tầm mắt cậu nhìn về phía Tử Thất Thất bên cạnh.

Vừa rồi anh còn tưởng cậu bé muốn hỏi bệnh tình của bản thân, làm anh khẩn trương còn đang suy nghĩ sẽ phải trả lời cậu thế nào, nhưng mà không nghĩ tới cậu bé lại khẩn trương vì mẹ, nói vậy trong đời cậu, người trọng yếu nhất hẳn là mẹ, nghe vậy là có thể hiểu rồi, cậu bé hẳn là bị kích thích khi nghe thấy mẹ xảy ra chuyện nên mới ngắt đi, mà biết cậu lâu như vậy cũng vô cùng bội phục ý chí của cậu bé này, nhưng thực sự... Mỗi người đều có nhược điểm yếu ớt.

“Mẹ cháu không có chuyện gì, bởi vì mệt mỏi quá độ nên đang ngủ, đợi ngày mai tỉnh lại, cơ thể mẹ cháu sẽ lại khỏe mạnh giống như trước kia!” Anh nhẹ giọng trả lời.

“Thật vậy chẳng? Chú xác định? Chú thề?” Mặc Thiên Tân liên tục hỏi.

“Thật, chú xác định, chú thề!” Bạch Trú nói xong liền giơ tay phải làm ra động tác thề.

Trái tim Mặc Thiên Tân thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức khẩn trương, nói, “Vậy bốn người có thể hứa với cháu một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

Mặc Tử Hàn, Bạch Trú, Hỏa Diễm Thổ Nghiêu, bốn người đồng thanh.

Hai mắt Mặc Thiên Tân đảo qua khuôn mặt bốn người, sau đó nghiêm túc nói, “Cháu hi vọng mọi người đừng đem chuyện cháu ngất đi nói cho mẹ biết, cháu không muốn mẹ lo lắng, cháu không muốn mẹ khổ sở, mẹ đời này chịu khổ nhiều lắm, vậy nên cháu hi vọng mẹ có thể vui vẻ khoái khoái lạc lạc... Mọi người có thể đồng ý không?”

Bốn người đàn ông nghe một đứa bé nói lời này, trong lòng nháy mắt hiện lên cảm khái vô hạn, đồng thời bốn cặp mắt đều nhìn về gương mặt đang ngủ say của Tử Thất Thất.

Rốt cuộc cô ấy dùng hình thức gì để giáo dục thành công một đứa bé chỉ sáu tuổi được như vậy? Rốt cuộc cô ấy học qua pháp thuật gì, khiến những người chung quanh đều chú ý, xem trọng cô ấy, coi cô ấy trở thành vật trân bảo, sự tồn tại quan trọng nhất?

“Mọi người có thể hứa với cháu không? Xin mọi người đây, hứa với cháu đi!” Mặc Thiên Tân thấy bọn họ cũng không nói năng gì, vội vàng van xin.

“Được!”

“Được!”

Mặc Tử Hàn và Bạch Trú cùng cười trả lời.

“Vâng!”

“Vâng!”

Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu cùng cúi đầu nhận mệnh.

“Cám ơn!” Mặc Thiên Tân vui vẻ tươi cười.

Trên thế giới này, cậu không buông được chỉ có mẹ mình, người phụ nữ chịu đựng châm chọc của người khác sinh hạ ra cậu, người phụ nữ mỗi ngày đều

cố gắng làm việc nuôi cậu khôn lớn, người phụ nữ vĩnh viễn đều giờ ra khuôn mặt tươi cười, kiên cường sống cùng cậu, người phụ nữ mang đến cho cậu mọi thứ... Người mẹ cậu yêu nhất yêu nhất yêu nhất.

Trong phòng bệnh đột nhiên trở nên trầm tĩnh, trong không gian toàn mùi thuốc khử trùng, bịt kín không khí u buồn, làm cho người tôi có chút buồn bực, có chút khổ, có chút đau... Có chút khó chịu.

“Bạch Trú, tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh có thể theo tôi nói chuyện một mình được chứ?” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng, đôi mắt lạnh như băng chăm chú nhìn anh, mang theo uy hiếp không cho cự tuyệt.

“Đương nhiên có thể!” Bạch Trú đồng ý, anh biết rõ nội dung anh ta muốn nói với anh, khéo miệng khẽ cười, sau đó nói, “Tới phòng làm việc của tôi đi!”

“Được!”

Mặc Tử Hàn đồng ý, quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Thiên Tân, vươn tay vuốt đầu con, nở nụ cười với cậu, sau đó liền xoay người đi theo Bạch Trú rời khỏi phòng bệnh. Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu cũng cùng theo ra, trong phòng bệnh tựa như cũng chỉ có hai mẹ con bọn họ.

Bóng đêm ngoài cửa sổ vẫn mịt mù như vậy, giống như chính là tầng mây mù không lối thoát.

Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng bước xuống giường, đi tới bên cạnh giường bệnh Tử Thất Thất, nhìn khuôn mặt mẹ đang ngủ say, nhỏ giọng nói, “Mẹ, cảm ơn mẹ...”

Cảm ơn mẹ đã sinh ra con, cảm ơn mẹ đã cho con nhận biết thế giới này, cảm ơn tình yêu mẹ dành cho con, cảm ơn sự bao dung của mẹ, cảm ơn sự sung sướng mẹ mang đến cho con, cảm ơn mẹ vì mọi thứ...

Nếu có kiếp sau, con còn muốn làm con trai của mẹ, còn muốn mỗi ngày đều khi dễ mẹ, còn muốn vui vẻ sống cùng nhau.

Chậm rãi nắm lấy tay mẹ, đặt ở trên hai gò má bụ bẫm của mình, sau đó lại nỉ non, “Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Thừa dịp cậu còn sống, gọi thêm vài lần đi...

“Mẹ... Mẹ... Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

“Con yêu mẹ...”

Phòng làm việc

Bạch Trú ngồi ở bàn làm việc, Mặc Tử Hàn ngồi ở đối diện với anh, hai người lộ ra vẻ mặt trầm trọng, rốt cuộc không thể tươi cười nổi.

“Bệnh của Thiên Tân, rốt cuộc là thế nào? Có thể kể chi tiết cho tôi được không?” Mặc Tử Hàn mở miệng, thanh âm lạnh như băng.

Hai tay Bạch Trú đặt trên bàn làm việc, sau đó nặng nề nói, “Bệnh của Thiên Tân thật sự cực kỳ phức tạp, với lại rất đặc biệt, kỳ thật lúc Tử Thất Thất mang thai tám tháng, cũng đã kiểm tra ra thai nhi có trái tim bẩm sinh dị dạng, mà lúc cô ấy sinh đứa bé ra, lại phát hiện đứa bé bị bệnh tim bẩm sinh, trải qua một thời gian ngắn, trái tim Thiên Tân lại bắt đầu sinh ra hiện tượng suy kiệt, hơn nữa cậu bé còn có thể đột nhiên xuất hiện bệnh trạng đau thắt cơ tim, cho nên bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, nói không dễ nghe, cậu bé có thể sống đến bây giờ... Đã xem như là kỳ tích rồi!”

Trái tim dị dạng? Bệnh tim? Suy kiệt? Đau thắt?

Trái tim một người có thể chịu nhiều thống khổ vậy sao? Anh thật sự không thể tưởng tượng được, một đứa bé, từ khi ra đời đã phải chịu thống khổ như thế, hơn nữa còn có thể mỉm cười vui vẻ như vậy, nó rốt cuộc là như thế nào chịu được?

“Vậy tại sao nhìn qua nó giống như rất khỏe mạnh, căn bản là không giống một người bệnh!” Anh thật sự không thể nào tin nổi, một đứa bé hoạt bát, vậy

mà lại có bệnh nghiêm trọng như thế.

“Đó là bởi vì cậu bé vẫn uống thuốc đều!”

“Thuốc?”

“Đúng vậy, đó là thuốc Phương Lam dùng ba năm nghiên cứu chế tạo cho cậu bé, chỉ có thể giảm bớt thống khổ trên thân thể, nhưng không có thuốc chữa khỏi, kỳ thật tôi cũng không tán thành để cậu bé uống loại thuốc này, tôi từ đầu đã đề nghị để cậu bé nằm viện trị liệu, nhưng Thiên Tân lại nói không muốn nằm viện, cậu bé nói muốn trái tim vui vẻ sống mỗi ngày, mà lúc cậu bé nói những lời này... Cũng chỉ có ba tuổi, một đứa bé ba tuổi, cái gì cũng không cần phải hiểu, cái tuổi ngây thơ!”

Ba tuổi?

Mặc Tử Hàn nghe tới con số đó, hai mắt nhắm lại, trái tim đau đớn kịch liệt, hô hấp giống như ngừng lại.

Anh ngay lúc này thật sự là hận chết bản thân, hận đến thật muốn giết chính bản thân mình.

Sáu năm đứa bé phải chịu thống khổ do lỗi của mình, anh đang làm gì? Tiêu dao sung sướng bày ra kế hoạch ở trong tù, nhàn nhã tự tại nghĩ đối phó mấy ông già kia thế nào, còn tự đắc vui mừng trong ảo tưởng thành công của bản thân.

Thật là đáng chết!

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

“Có biện pháp nào có thể cứu nó không?” Anh khản trương mở miệng hỏi, hai tay nắm chặt vào nhau.

“Có!” Bạch Trú trả lời.

Hai mắt Mặc Tử Hàn dường như thấy được hi vọng, nháy mắt vui mừng

trùng lớn.

“Biện pháp gì?” Anh vội vàng hỏi.

“Thay tim! Chỉ có biện pháp này mới có thể cứu cậu bé!”

Thay tim?”

“VẬY HÃY THAY CHO NÓ!” MẶC TỬ HÀN XÚC ĐỘNG.

“Thay tim cũng không phải như anh nói muốn đổi là có thể đổi, hơn nữa trái tim Thiên Tân rất đặc thù!”

“Anh có ý gì?” Hai mắt Mặc Tử Hàn buộc chặt, “Nói rõ ràng đi!”

“Thiên Tân là con trai anh, trên người cậu bé chảy dòng máu của anh, anh hẳn biết rất rõ không phải sao? Máu của cậu bé là loại máu hiếm thấy nhất trên thế giới, cho dù là người bình thường muốn thay tim cũng là chuyện rất khó khăn, chớ nói đến cậu bé còn khó hơn người bình thường ngàn lần... Tỷ lệ một phần ngàn này, thật sự so với kỳ tích còn khó khăn hơn!”

Mặc Tử Hàn nghe xong, chân mày trong nháy mắt nhăn lại.

Anh hiện tại hẳn nên oán trách máu cơ thể mình tại sao lại đặc thù như vậy? Nếu như là loại máu bình thường, có phải là có thể cứu nó rồi hay không? Có phải là nếu nó không phải là con của anh, vậy cơ hội sống sót sẽ lớn hơn một ngàn lần? Là anh hại chết con mình ư? Là anh hại con mới sinh ra đã phải chịu cuộc sống thống khổ, ốm đau sao?

Không... Không phải là như vậy...

Một phần ngàn cơ hội thì thế nào? Một phần vạn cơ hội có thể như thế nào? Cho dù là chỉ có một phần tỉ cơ hội... Mặc Tử Hàn anh cũng không sợ.

“Hiếm thấy không có nghĩa là không có, anh không tìm được, không có nghĩa là tôi cũng không tìm được!” Mặc Tử Hàn bỗng cực kỳ lạnh lùng, anh cũng không tin thế giới lớn như vậy, không có trái tim người nào thích hợp với

Thiên Tân, mà phương pháp duy nhất, anh nhất định phải thành công, cho dù là kỳ tích cực kỳ bé nhỏ, anh cũng muốn khiến kỳ tích xảy ra.

Thình lình đứng lên, sau đó xoay người bước nhanh ra khỏi phòng.

“Mặc Tử Hàn, anh muốn làm gì?” Bạch Trú có dự cảm xấu.

Hai chân Mặc Tử Hàn dừng lại, đưa lưng về phía anh lạnh lùng nói, “Đương nhiên là đi tìm trái tim thích hợp với Thiên Tân!”

“Tìm? Anh nghĩ tìm thế nào?”

“Anh cũng không cần quan tâm, tóm lại tôi nhất định có thể tìm được, tôi tuyệt đối sẽ không để cho Thiên Tân chết, tôi đã thề, nhất định phải làm cho nó sống lâu trăm tuổi!”

Bạch Trú nghe được giọng nói lạnh như băng của anh ta, trái tim trong nháy mắt rét lạnh.

“Mặc Tử Hàn tôi cảnh cáo anh, người sống là không thể hiến tim, nếu anh tìm người sống, tôi tuyệt đối sẽ không làm giải phẫu cho Thiên Tân!”

“A...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười, trong lời như có ý nói, “Trên thế giới này, không phải chỉ có một mình anh là bác sĩ!”

Anh nói xong, cứ tiếp tục đi khỏi phòng làm việc.

Chương 209: Tên tôi là Phương Lam... Xin gọi tôi Phương tiểu thư!

Sáng sớm ngày thứ hai

Ở trong một nhà khách bình thường

Phương Lam bọc trên người khăn tắm màu trắng bước ra từ phòng tắm, kể từ lúc đêm khuya sau khi về tới đây vẫn không thể ngủ, mà toàn bộ suy nghĩ đều là bóng dáng Mặc Thâm Dạ, giọng nói của hắn, ánh mắt của hắn, nụ cười của hắn...

Không biết hắn hiện tại đang làm gì? Không phải vẫn đang tìm chiếc nhẫn kia chứ? Một người thông minh thế kia, có phải vẫn ngu ngốc quỳ gối trên bãi cỏ tìm mãi đi? Hắn... Không thể nào?

Có chút bất an nhìn ra ngoài cửa sổ, hàng đám mây đen bay trời bầu trời u ám, mặt trời cũng bị che phủ, chỉ chốc lát liền bắt đầu mưa nhỏ. Ai! Chân mày Phương Lam gắt gao chau lại, trong lòng rầu rĩ loạn thành một đoàn. Tại sao kịch tình chỉ xuất hiện trên phim này lại xảy ra trên người cô? Kể tiếp cô có phải là càng ngày càng lo lắng, sau đó lòng như lửa đốt, sau đó liền lập tức xông ra ngoài, đi tìm Mặc Thâm Dạ xem hắn có phải là vẫn ở đó tìm chiếc nhẫn không hả?

“Thiên tài sao lại làm chuyện ngu ngốc vậy chứ, tôi, Phương Lam, tuyệt đối sẽ không, tuyệt - - không!” Cô khẳng định nói với bản thân, sau đó lập tức nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ bù.

Một giờ sau...

Hai mắt Phương Lam mở trừng trừng, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, sau đó thở dài thật sâu.

“Ai...”

Tại sao?

Tại sao vẫn không ngủ được chứ? Tại sao trong đầu đều là cái gã ngu ngốc kia? Thiệt là tệ quá đi, cô vậy mà không có cách nào không chế suy nghĩ của mình, không có cách nào không chế lòng mình, đã mười lăm năm rồi, không nghĩ tới cảm tình với hắn không giảm bớt chút nào, ngược lại... Ngược lại...

“A a a a - -” Cô phiền lòng kêu to, bỗng nhiên ngồi dậy.

Hai mắt lại nhìn về phía cửa sổ, nhìn mưa không ngừng rơi xuống, trái tim càng ngày càng khó chịu, cũng càng ngày càng lo lắng cho Mặc Thâm Dạ.

Hắn thật sự còn ở đó sao?

Tên ngốc kia... Tên ngốc...

...

Trên bãi cỏ bên cạnh đường cái

Mặc Thâm Dạ quỳ gối trên cỏ, hai tay dính đầy bùn đất, một thân âu phục màu trắng đã sớm chật vật không chịu nổi, nhưng anh lại như cũ đang không ngừng tìm kiếm chiếc nhẫn kia, hoàn toàn không để ý người đi đường đi ngang qua, hoàn toàn không để ý mưa vẫn không ngừng rơi trên bầu trời, ngay cả đau đớn ở mắt cá chân cũng dường như quên mất, thậm chí mất cảm giác.

Rốt cuộc ở đâu?

Tại sao lại không tìm thấy?

Rõ ràng anh đã tìm nhiều lần khắp bãi cỏ, nhưng mà tại sao không tìm được chiếc nhẫn? Ngay cả khu phố bên cạnh anh cũng đã tìm hơn chục lần, nhưng mà vẫn không tìm được chiếc nhẫn kia.

Ở đâu? Ở đâu? Ở đâu?

Rõ ràng thấy cô ấy ném chiếc nhẫn tới chỗ này tại sao vẫn không tìm được?

Mau ra đây, mau ra đây, mau ra đây!

Mặc Thâm Dạ càng ngày càng nóng vội, hận không thể nhổ sạch toàn bộ cây cỏ ở đây, hận không thể quật khởi toàn bộ nơi này, để xem chiếc nhẫn rơi ở chỗ nào.

“Mình phải tìm được... Mình nhất định phải tìm được... Nhất định phải tìm được... Nhất định phải tìm được...” Anh không ngừng nỉ non, không ngừng tìm kiếm, mà mưa vẫn không ngừng rơi, khiến toàn bộ quần áo trên người anh ướt đầm, làm cho nhiệt độ thân thể anh giảm xuống.

Đột nhiên!

Một đôi giày thể thao màu lam xuất hiện trước mắt anh, mà mưa phía trên đầu anh cũng biến mất.

“Đừng tìm nữa, thứ đó vẫn ở chỗ tôi!”

Mặc Thâm Dạ nghe được giọng nói quen thuộc, khiếp sợ sững sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt của Phương Lam, còn có chiếc nhẫn cô cầm trong tay.

Cô ấy trở lại? Cô ấy không ném chiếc nhẫn đi?

Đây là thật?

“Này, anh là thằng ngốc hả?” Phương Lam vừa thu hồi chiếc nhẫn, vừa cau mày oán trách nói, “Tìm một buổi tối cũng không tìm được, anh không nghĩ qua là tôi căn bản không có ném đi hả? Lấy cái đầu anh nhất định phải nghĩ ra mới đúng, hơn nữa mưa lâu như vậy, anh muốn tìm cũng phải đợi mưa tạnh rồi tìm tiếp chứ? Còn nữa... Anh xem quần áo của anh đi, bản muốn chết, đều ướt hết cả, anh không sợ sẽ bị cảm hả? Anh không sợ phát sốt sao? Được rồi, chân anh không phải là gầy sao? Anh không phải đau lắm sao? Sao

không đi bệnh viện đi? Làm sao không tới gặp bác sĩ? Lẽ nào anh không muốn cái chân này nữa sao? Anh đã lớn đùng như thế, sao cứ muốn người khác lo lắng cho anh, tại sao anh không thể tự chiều cố tốt cho bản thân hả? Anh... Anh... Anh...” Cô nói một tràng, cuối cùng tức đến không nói được nữa.

Mà Mặc Thâm Dạ lắng lắng nghe cô oán trách, nghe lời mắng chửi của cô, nghe giọng điệu tức giận của cô, anh từ từ đứng lên, đứng ở trước mặt cô, nhìn cô, nhìn gương mặt tức giận của cô.

“Em đang quan tâm anh sao?” Anh cười vui vẻ hỏi.

“Tôi không có!” Phương Lam lập tức phủ nhận.

“Vậy sao em trở lại?” Mặc Thâm Dạ đặc ý hỏi.

“Tôi muốn trở lại sẽ trở lại, anh quản được sao?” Phương Lam kiên trì đến cùng tiếp tục phủ nhận.

“Em trở lại, là sợ anh còn đang tìm đúng không?”

“Không đúng!”

“Em sợ vết thương ở chân anh càng nghiêm trọng phải không?”

“Không đúng!”

“Em sợ anh bị dính mưa mà cảm đúng không?”

“Không đúng!”

“Em lo lắng cho anh đúng không?”

“Không đúng! Không đúng không đúng không đúng không đúng không đúng không đúng...” Phương Lam nói một hơi N lần không đúng, phủ nhận hoàn toàn, nhưng lại ngoài ý muốn bộc lộ ra đáy lòng trống rỗng của cô.

Mặc Thâm Dạ đột nhiên không nói, cũng không đặt câu hỏi, chỉ là nhìn thẳng cô, khóe miệng mỉm cười.

Phương Lam cự lại ánh mắt anh, hai gò má nháy mắt trở nên ửng đỏ.

“Anh nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ hả?” Cô xấu hổ hét lớn.

“Mỹ nữ đương nhiên anh đã gặp, nhưng xinh đẹp giống như em, anh mới lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên nhất định phải tỉ mỉ nhìn cho kỹ một chút, đem gương mặt xinh đẹp này khắc sâu ở trong lòng anh, vĩnh viễn không quên!” Mặc Thâm Dạ lời ngon tiếng ngọt nói, đôi mắt chăm chú nhìn gương mặt cô, còn không ngừng nhích tới gần.

Phương Lam không nghĩ tới anh vậy mà nói ra hoa ngôn xảo ngữ, trong nháy mắt càng trở nên xấu hổ, đầu khẽ lui về sau, cùng động tác nhích tới gần của anh giữ một khoảng cách.

“Anh... Anh cách xa tôi một chút!” Cô kích động ra lệnh.

“A, được!” Mặc Thâm Dạ vừa đồng ý, vừa tiếp tục gần sát cô.

“Tôi bảo anh cách xa tôi ra, anh làm gì càng tiến lên, anh... Anh... Ừm...”

Phương Lam lúng túng nói, Mặc Thâm Dạ đột nhiên hôn lên môi cô, ngăn lại miệng cô, nuốt lấy thanh âm của cô.

Trong nháy mắt trời long đất lở...

Hai mắt Phương Lam tròn to, cả người cứng ngắc sửng sốt, ba hồn lập tức bay đi bảy phách.

Mặc Thâm Dạ dùng đôi tay dính đầy bùn đất ôm chặt eo cô, đôi môi bao trùm lên đôi môi của cô, đầu tiên là chạm nhẹ nhàng, sau đó sâu hơn, từ từ lại sâu thêm, dường như đang dò xét cô có thể tiếp nhận anh thế nào, từng chút một, từ từ xâm nhập, tiện đà khẽ chuyển động đầu của mình, sau đó nhẹ nhàng đưa lưỡi vào thăm dò, từ hai cánh môi hồng nhuận của cô tiến vào miệng cô, nhẹ nhàng đụng chạm với đầu lưỡi của cô.

Phương Lam cảm nhận được thứ gì đó trong miệng mình thành linh hoàn hồn, hai tay dùng sức đẩy anh ra.

“Anh... Anh... Anh anh anh anh anh anh anh anh...” Cô chỉ vào anh, kích động nói không nên lời.

Bị hôn rồi!

Bị hôn!

Cái tên ngu ngốc này lại dám... Lại dám dùng miệng đè lên miệng cô.

Hắn hấn hấn hấn hấn hấn hấn hấn hấn... Hắn lại dám... Dám...

“Anh cái gì?” Mặc Thâm Dạ xuân phong có thể thấy, vui vẻ hỏi tới.

“Anh đi chết đi!” Phương Lam mắng.

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khế, hai tay lại ôm lấy cô, gần sát với mặt cô, vô lại nói, “Anh chết, em sẽ đau lòng!”

“Tôi sẽ không!” Phương Lam cố chấp phủ nhận.

“Phải không?” Bàn tay to của Mặc Thâm Dạ đột nhiên chạy trên người cô.

“Anh làm gì? Anh đang sờ ở đâu đấy? Đừng có đụng vào tôi!” Phương Lam kích động giãy giụa.

Bàn tay to vô cùng bần của Mặc Thâm Dạ đưa tới eo phía sau cô, nhanh chóng lấy ra một cái mô hình súng lục nhỏ màu bạc, sau đó đem súng lục đặt ở trong tay cô, chỉ vào trái tim của mình, cười nói, “Nếu em thật sự hi vọng anh chết, vậy nổ súng đi!”

Phương Lam kinh hãi!

“Anh điên rồi!” Cô kích động thu tay lại, cũng thu luôn khẩu súng trong tay.

“Em xem đi... Em căn bản là không nỡ để anh chết!” Mặc Thâm Dạ đắc ý.

“Anh...” Phương Lam tức giận trừng mắt nhìn anh.

Không thể tưởng được mười lăm năm không gặp, hắn hoàn toàn trở thành một tên vô lại, rõ ràng đẹp trai như vậy, mê người như vậy, nhưng mà bây giờ... Chênh lệch cũng quá lớn đi?

“Anh buông tôi ra!” Cô hét lớn ra lệnh, toàn thân đều dùng sức, muốn tránh thoát khỏi hai cánh tay sắt kia.

Hai cánh tay Mặc Thâm Dạ càng ôm chặt hơn, nhốt cô chặt chẽ trong ngực mình, sau đó bàn tay đẩy ở sau eo cô, thân thể Phương Lam thành linh tiến lên, dán chặt vào anh.

“Anh muốn làm gì?” Cô kích động hỏi.

“Em cứ nói đi!” Mặc Thâm Dạ khẽ cúi đầu, nhích tới gần gương mặt cô.

“Anh dám?” Cô hung dữ uy hiếp.

“Em xem anh dám hay không!” Mặc Thâm Dạ thông dong, lại một lần nữa cúi xuống, hôn môi cô, nhưng lại khác hoàn toàn khi này, cực kỳ kịch liệt, cực kỳ bá đạo.

Anh chiếm đoạt cắn nuốt đôi môi cô, cái lưỡi trực tiếp xâm nhập vào miệng cô, quấy nhiễu, thô bạo mút thỏa thích, cướp đi chất lỏng ngọt trong miệng cô, cũng cướp đi hô hấp của cô. Phương Lam khiếp sợ trợn to hai mắt lần nữa, tay cầm ô che đột nhiên buông ra, cây dù nháy mắt rơi xuống, nước mưa lập tức “tắm” cho cả hai người, mà cô dùng hai tay đánh lưng anh, dùng hai tay đẩy ngực anh nhưng thân thể mạnh mẽ mà có lực kia vẫn không chút sụt mẻ dán chặt vào cô, mà môi anh càng ngày càng thô bạo hôn, giống như muốn cắn nuốt hết cả người cô, chỉ kém điều không ăn cô vào bụng.

“Ừm... Ừm ừm ừm... Ừm ừm ừm ừm ừm ừm...” Cô nghẹn ngào muốn nói chuyện, hai tay vẫn không ngừng “vuốt” anh, nện từng cái nặng nề lên lưng

anh.

“A...” Chân mày Mặc Thâm Dạ khẽ chau lên, không nghĩ tới mười lăm năm không gặp, khí lực của cô ấy lại lớn như vậy.

Hai tay lại một lần nữa dùng sức, sau đó một tay ôm eo cô, một tay tiến lên nắm ót cô, đồng thời sử dụng lực ngăn chặn, ấn môi cô càng khăng khít thân mật với môi anh, thậm chí làm cái lưỡi anh tiến thẳng vào họng cô.

Phương Lam nhú chặt mày, tròng lớn hai mắt nhìn đôi mắt anh, mà môi mình bị anh bao quanh, mặc anh hôn lại hôn, hôn rồi lại hôn, không ngừng hôn.

Không cách nào phản kháng anh, không cách nào đẩy anh ra, Mặc Thâm Dạ dùng sức mạnh khiến cô chậm rãi nổi xuân, mà nụ hôn của anh giống như là chất xúc tác, khiến khí lực cô càng ngày càng yếu, từ từ bỏ quên giây dựa. Có thể là sắp hít thở không thông, cũng có thể là thiếu dưỡng khí, cô bắt đầu chóng mặt, rõ ràng bị nước mưa, nhưng thân thể càng nóng bừng, đột nhiên trong lúc đó... Cô giống như gặp ma, hai tay leo lên lưng anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, không chỉ có quên phản kháng, thậm chí còn phối hợp với nụ hôn của anh, nhắm mắt lại, cùng miệng anh giao nhau, cùng đầu lưỡi anh quấn lấy nhau.

Hai người cứ thế hôn nhau, giống như muốn bù đắp lại mười năm lăm này, giống như muốn hôn hết cả đời này.

Hai tay Mặc Thâm Dạ dần dần buông lỏng, nếu đây không phải trên đường, nếu đây là một căn phòng, có một cái giường lớn, vậy anh lúc này sẽ đè lên cô, nhất định sẽ khiến cô trở thành người phụ nữ của anh, nhưng mà... Cho dù là trên đường cái thì thế nào? Dù sao trời đang mưa, người đi đường lại không nhiều lắm, vậy thì...

Lòng xuân bắt đầu trỗi dậy, tay anh càng ngày càng không an phận tự do di chuyển ở trên lưng cô, sau đó thăm dò vào bên trong áo cô, nhẹ nhàng chạm vào da thịt ấm áp của cô.

Đột nhiên cảm nhận được cảm giác lạnh như băng truyền lại từ bên hông,

Phương Lam lạnh run, đồng thời mở to mắt, ngay lập tức tỉnh táo lại.

Trời ạ!

Cô đang làm gì thế này?

Cô tại sao muốn phối hợp với nụ hôn của hắn? Tùy ý để hắn hôn? Tại sao lại đắm chìm vào nụ hôn của hắn?

Điên rồi!

Điên rồi, điên rồi, điên rồi...

Cô thỉnh linh dùng sức, thừa dịp hắn lơ lửng, dùng sức đẩy hắn ra, hô to, “Khốn kiếp, đừng đụng vào tôi!”

Thân thể Mặc Thâm Dạ tách ra khỏi cô, hơn nữa không dấu hiệu bị cô đẩy ra, hơn nữa chân phải của anh còn tê dại không thể nhúc nhích, vậy nên trọng tâm không vững, trực tiếp ngã xuống bùn nước phía sau, mà âu phục màu trắng dơ bẩn trên người nháy mắt trở thành màu đen.

“A - -” Anh đau đớn kêu lên.

Phương Lam theo phản xạ vươn tay muốn kéo anh dậy, nhưng tay vừa vươn ra, rồi lại lập tức thu lại.

“Đáng đời anh, mặc kệ anh, anh thích làm sao thì làm!” Cô tức giận nói xong, liền xoay người bỏ đi.

Mặc Thâm Dạ nhìn bóng lưng cô, nhìn cô lại một lần nữa bỏ đi, anh vội vàng dùng sức muốn đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên, dưới chân lại đột nhiên mềm nhũn, té xuống mặt đất, anh lại một lần nữa đứng lên, hai chân vẫn vô lực, lại một lần nữa nặng nề ngã xuống.

Đáng chết!

Tại sao ngay tại lúc này đột nhiên không còn khí lực?

Không được, không thể để cô ấy bỏ đi lần nữa, lần này sau khi cô ấy đi rồi, tuyệt đối sẽ không quay lại, vậy nên phải bắt được cô ấy, muốn bắt được cô ấy.

“Tiểu Lam... Tiểu Lam...” Anh lớn tiếng gọi cô.

Chân mày Phương Lam nhăn lại, hai tay nắm chặt, hai chân lại không có ý dừng lại, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

“Tiểu Lam...” Mặc Thâm Dạ hít sâu một hơi, sau đó khẽ cười, nhẹ giọng gọi cô, “Lam Lam...”

Lam Lam?

Nghe thấy xưng hô như vậy, hai chân Phương Lam bỗng nhiên dừng lại.

“Lam Lam...” Mặc Thâm Dạ lại gọi một tiếng.

“Đừng gọi tôi như vậy!” Cô đột nhiên lớn tiếng.

“Tại sao? Em trước kia không phải rất thích anh gọi em như vậy sao?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, tôi đã không phải cô bé mười lăm năm trước nữa rồi, tôi đã không phải là Lam Lam rất thích anh kia nữa rồi, vậy nên anh đừng gọi tôi như vậy, tôi tên là Phương Lam, xin anh từ nay về sau gọi tôi bằng tên đầy đủ, hoặc gọi tôi là Phương tiểu thư!” Quá khứ tốt đẹp giờ đây chỉ có thể là hoài niệm ở trong lòng, đã không thể lấy ra nữa rồi.

“Anh không muốn!” Mặc Thâm Dạ cố chấp cự tuyệt, bá đạo nói, “Mặc kệ là trước kia hay hiện tại, em cũng đều là Lam Lam của anh, cho dù em không thích anh, anh cũng nhất định khiến em thích anh, cho dù không từ thủ đoạn!”

“Đừng có suy nghĩ viển vông như vậy, tôi với anh đã không thể, từ ngày anh phản bội tôi, tôi đã quyết định không thích anh nữa!” Phương Lam nói đến câu này, biểu tình trên mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng, thậm chí bịt kín một

tàng hận.

Mặc Thâm Dạ nghe được lời cô, chân mày chau lên, tầm mắt cũng khẽ cúi xuống, xin lỗi nói, “Chuyện kia... Xin lỗi, thật ra anh...”

“Được rồi, không cần phải nói nữa!” Phương Lam cắt đứt lời hắn, cười lạnh nói, “Nói xin lỗi mà có tác dụng, thế giới này thì cần cảnh sát làm gì?”

Chương 210: Anh Tiểu Dạ... Em thích anh...!

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói xong, đột nhiên không nói lời nào nữa.

Sự kiện kia là lỗi của anh. Là anh phản bội cô, anh đáng bị trừng phạt như vậy, xứng đáng bị cô vứt bỏ mười lăm năm.

“Lam Lam...” Anh không biết phải nói gì lúc này, chỉ có thể nhẹ giọng gọi cô.

“Tôi đã nói rồi, không cho phép anh gọi tôi như vậy!” Phương Lam tức giận.

“Lam Lam... Em muốn thế nào mới tha thứ cho anh đây?” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng hỏi.

“Đời này tôi không thể nào tha thứ cho anh!” Phương Lam quyết liệt mở miệng.

Lòng Mặc Thâm Dạ đột nhiên đau đớn kịch liệt.

Phương Lam trầm mặc đứng yên hồi lâu. Đột nhiên cô khẽ ngửa đầu nhìn trời mưa không ngớt ngoài kia, sau đó hít một hơi thật sâu, từ từ nói “Anh bây giờ đã biết chiếc nhẫn không có ở đây rồi. Vậy thì không cần tìm nữa, nhanh gọi thuộc hạ đưa anh về đi. Chúng ta... Vĩnh viễn cũng đừng gặp mặt.”

Cô nói xong, liền bước chân ra cửa, tiêu sái rời đi. Sau lưng Mặc Thâm Dạ ngã ngồi ở trên bãi cỏ, cũng đang hốt hoảng đứng lên lần nữa. Hai chân dùng toàn bộ hơi sức, kiềm chế đau đớn, kiềm chế tê dại, không ngừng run lẩy bẩy, nhưng cuối cùng vẫn là ngã ngồi xuống bãi cỏ 1 lần nữa.

“Đừng đi!” Anh đột nhiên hô to.

Hai chân Phương Lam vẫn tiến về phía trước.

“Không được đi!” Mặc Thâm Dạ tiếp tục hô to.

Phương Lam dùng sức nắm chặt quả đấm, tiếp tục sải bước.

Mặc Thâm Dạ nóng nảy bò về phía trước mấy cái, sau đó hô to “Chẳng lẽ em muốn anh bò theo phía sau em sao? Em muốn nhìn anh như vậy sao? Được... Anh bò... Anh dù bò cũng phải đi theo em!”

Anh nói xong, liền bò trên bãi cỏ, đi theo phía sau cô, hoàn toàn không quan tâm đến tự ái của bản thân, thậm chí không quan tâm đến ánh mắt của người qua đường.

Phương Lam nghe được anh rống to, khiếp sợ trừng lớn hai mắt, hai chân trong nháy mắt tự như nặng ngàn cân, không thể tiếp tục đi về phía trước. Mà thân thể không tự chủ quay lại, nhìn bộ dáng của anh, hốt hoảng nói “Anh điên rồi?”

“Đúng! Anh điên rồi! Anh khổ sở chờ đợi mười lăm năm. Nếu như ngay cả cơ hội duy nhất này cũng biến mất, anh nhất định sẽ phát điên. Lần này, anh sẽ không quan tâm bất cứ cái gì nữa.” Chuyện trước kia là lỗi của anh. Anh có chết ngàn lần cũng không thể sửa chữa nhưng dù thế nào cũng không thể để cô rời đi. Cho dù phải dùng đến khổ nhục kế hay thủ đoạn hèn hạ, anh cũng muốn giữ cô lại.

“Anh... Anh không cần phải như vậy. Anh đang làm cái gì vậy, anh... anh...”
Cả người Phương Lam cũng luống cuống.

Nhớ tới hấn từng cao cao tại thượng, nhớ hấn từng kiêu ngạo. Mà bây giờ nhìn bộ dạng này của hấn, cả người cô trong nháy mắt cũng rối loạn, tâm loạn, người loạn, tay chân loạn... Toàn bộ đều rối loạn.

“Tốt lắm, đủ rồi!” Cô đột nhiên rống to, vẫn như cũ bị hấn làm mềm lòng, “Tôi không đi được chưa? Anh không phải cần cử động. Anh xem anh bây giờ như thế nào? Bẩn lắm rồi, khó coi chết đi được!”

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói, cả người trong nháy mắt dừng lại.

Ngửa đầu nhìn “Em không đi? Thật chứ?”

Trái tim Phương Lam dao động, nhưng miệng còn là cây mạnh nói, “Đi là nhất định phải đi. Nhưng trước tiên phải đưa anh vào bệnh viện. Lỡ như anh ngu ngốc, chết ở ven đường, như vậy tôi...” Cô đột nhiên im lặng, muốn nói lại thôi.

“Em thế nào?” Mặc Thâm Dạ hỏi tới.

“Tôi...tôi... không cần anh xen vào!” Phương Lam gầm nhẹ.

Tại sao anh chỉ cần giải thích vài câu, cô liền mềm lòng? Rõ ràng có thể tiêu sái rời đi không phải sao? Chuyện hấn bò cũng không liên quan đến cô. Nhưng tại sao khi nhìn thấy hấn như vậy, cô không thể tiếp tục bước đi? Quả nhiên... Từ lúc nhỏ tình cảm dành cho hấn quá sâu nặng, cho dù không thể tha thứ cho hấn, nhưng cũng không bỏ được hấn. Tình cảm với hấn, vẫn như trước, không thể nói không là không.

Không thích chính mình như thế, không thích lòng mình vẫn còn vẩn vương.

Nhưng là... trái tim... Không phải cô!

“Nhanh đứng lên, làm em khắp người toàn là nước, lỡ bị cảm thì làm sao? Nhanh lên!” Phương Lam vừa oán trách vừa đưa tay đỡ anh.

Mặc Thâm Dạ nắm tay cô, trong lòng như có từng dòng nước ấm chảy qua.

Nhưng hai chân không có sức, lại ngã ngòai trên trên đất.

“A...” Anh nhẹ giọng kêu đau.

“Anh không sao chứ?” Phương Lam lo lắng hỏi.

“Không sao!” Mặc Thâm Dạ cây mạnh trả lời, khóe miệng hơi run rẩy.

“Không sao? Không sao tại sao anh không đứng nổi?” Từ đầu đến giờ đều ngồi dưới đất, té lên té xuống nhiều lần, hẳn nghĩ cô không biết sao?

“Để tôi nhìn xem!” Cô nói xong, liền lập tức ngồi xổm xuống, nắm chân phải của anh.

Mặc Thâm Dạ đau đớn cau mày, nhưng là hai mắt vẫn nhìn chăm chăm mặt cô, nhìn vào mắt cô.

Phương Lam từ từ vén ống quần bản lên, mắt cá chân của anh sưng lớn gấp đôi, hơn nữa chung quanh da đều bầm đỏ. Cô cẩn thận tra xét một chút, hơi lấy tay chạm vào, hơn nữa còn sờ nắn xương.

“Không có chuyện gì, chỉ là trật khớp thôi!” Cô nhẹ giọng nói xong, trong lòng thở phào một hơi.

“Trật khớp? Em biết khám bệnh?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên, tôi tốt nghiệp đại học y, hơn nữa còn được giữ lại trường làm giảng viên!” Phương Lam tự hào nói, khuôn mặt kiêu ngạo.

“Đại học y? Giảng viên? Em?” Mặc Thâm Dạ giật mình.

“Thế nào? Không được sao? Chưa từng thấy qua ai học tốt như tôi sao?” Phương Lam oán trách nói, hai tay thuận thế giữ chân phải anh.

“Anh chỉ giật mình một chút, Không ngờ người không thích học tập như em, lại thay đổi, yêu thích việc học, chẳng lẽ... là vì cô ấy?” Mặc Thâm Dạ suy đoán.

Phương Lam chân mày đột nhiên nhíu lên.

Quả nhiên...

Trong lòng Mặc Thâm Dạ đã có kết quả.

Trong cuộc đời của cô, người quan trọng nhất vĩnh viễn cũng chỉ có Tử Thất

Thất. Mà cô làm tất cả mọi chuyện cũng vì cô ấy, vì bảo vệ cô ấy, cho nên cùng anh học võ, từng bị té thương tích khắp người, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục luyện tập. Lúc trước cô vừa nhìn thấy sách sẽ khó chịu, không ngừng oán trách, nhưng bây giờ chẳng những tốt nghiệp đại học, còn làm giảng viên. Có lúc anh ảo giác, cô có phải đồng tính luyện ái, cô yêu Tử Thất Thất, nhưng là... Anh đồng thời biết tại sao cô lại coi trọng Tử Thất Thất, anh biết nguyên nhân.

Thực buồn cười!

Thì ra cũng có lúc, anh vô cùng ghen tỵ với Tử Thất Thất, anh lại có thể ghen tỵ với phụ nữ.

“Này, anh kiên nhẫn một chút, sẽ đau một chút!” Phương Lam đột nhiên mở miệng.

“Ách?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên hồi hồn.

Hai tay Phương Lam đột nhiên dùng sức, chỉ nghe mắt cá chân Mặc Thâm Dạ kêu “Cờ -rắc...” Một tiếng, Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt đứng hình, mắt cá chân đau không thể kêu ra tiếng.

Cô xác định cô tốt nghiệp đại học Y?

Cô xác định cô là giảng viên?

Vậy tại sao... Đau như vậy?

“Như thế nào? Tốt hơn nhiều chứ?” Phương Lam nhẹ giọng hỏi.

“Tốt... Tốt... Rất tốt!” Mặc Thâm Dạ cố nén vẻ mặt thống khổ, vừa gật đầu, vừa đáp trả. Chân anh một chút cũng không có cảm giác.

“Tốt lắm, vậy đứng lên đi!” Phương Lam nói xong, liền đứng lên.

“Đứng?” Mặc Thâm Dạ hơi co quắp khoé miệng.

Anh có thể đứng sao?

Không đứng nổi, cũng phải đứng?

Âm thầm hít sâu một hơi, sau đó chân trái dùng sức đứng lên. Thân thể hoàn toàn đứng vững, sau đó cơ thể đột nhiên nghiêng phải nghiêng trái, từ từ đứng không vững, lại một lần nữa ngã ngò xuống đất.

“Ách? Anh...!” Phương Lam hoảng hốt vội vàng đỡ lấy cơ thể chao đảo của anh, “Anh không sao chứ?” Cô cau mày hỏi.

“Ha ha ha...” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng lúng túng cười, sau đó nói, “Em mới làm thật lợi hại, thật sự rất có hiệu quả, chân của anh không đau nữa, một chút cũng không đau, nhưng là...”

“Nhưng là?” Phương Lam nghi ngờ.

“Nhưng tại sao chân anh không có cảm giác rồi!” Mặc Thâm Dạ xấu hổ.

Không có cảm giác?

Phương Lam kinh ngạc cúi đầu nhìn chân của anh, xác thực mềm nhũn.

Không đứng, cách làm của cô không có sai? Chẳng lẽ do một thời gian dài không làm việc này cho nên không quen? Chẳng lẽ cô mới nắm một cái, thật sự bẻ gãy?

“VẬY... Cái đó, anh không cần lo lắng, không sao, đây là hiện tượng bình thường, không... Không bằng như vậy đi, tôi... tôi cõng anh, chúng ta nhanh rời khỏi đây!” cô hấp tấp nói, liền đưa lưng về phía hắn, đem hai tay hắn đặt trên vai mình.

“Em cõng anh?” Mặc Thâm Dạ giật mình.

“Đúng vậy!”

“Anh rất nặng đấy!”

“Yên tâm đi, tôi rất khỏe,...” Phương Lam nâng đùi anh lên, áp lực nặng trĩu đè lên lưng cô, lo lắng trong nháy mắt biến mất, không còn hơi sức để nói, “Đi...”

Mặc Thâm Dạ hai chân đột nhiên bay lên không, cả người cũng bám vào trên lưng cô, anh kinh ngạc, rồi lại có chút cảm giác mới lạ.

Đây là lần đầu tiên anh dựa trên lưng phụ nữ. Mặc dù trước kia nằm trên lưng phụ nữ mấy lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên trong sáng, đơn thuần như vậy.

Thú vị...

Có ý tứ!

“Em thực sự muốn cống anh sao? Em không sao chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Tất... nhiên!” Phương Lam điều chỉnh hơi thở của mình trả lời.

“A?” Giọng Mặc Thâm Dạ thâm thúy, khóe miệng nhếch lên nụ cười vô cùng chi tà ác.

Rõ ràng cô vừa nãy còn tức giận như vậy, từng lời từng chữ đều không tha thứ cho anh, nói cô muốn đi, nói cô vĩnh viễn không muốn gặp lại anh. Nhưng anh mới chỉ thực hiện một ít khổ nhục kế, giả bộ đáng thương. Cô liền lập thay đổi, trở nên khẩn trương vì anh, săn sóc anh, quan tâm anh, còn gắng gượng cống anh đi bệnh viện, ha ha ha... Trong lòng anh vui vẻ cười to, cô vẫn giống như mười lăm năm trước, vẫn vô cùng thích anh, vô cùng vô cùng thích anh. Lam Lam! Anh cũng rất cuộc cũng tìm được phương pháp có thể trị cô rồi.

Mạnh mẽ mềm lòng... Thì ra là như vậy!

Phương Lam nặng nề cống anh, từng bước một, vô cùng vững chãi mà đi. Lúc này, trên đường ngay cả một chiếc xe taxi cũng không có, quả thật có thể dùng “vô cùng xui xẻo” để hình dung cô lúc này

Tại sao mình lại biến thành như vậy? Cô rốt cuộc đang làm gì?

...

Bệnh viện

Rốt cuộc hao hết tất cả sức lực đem Mặc Thâm Dạ đến bệnh viện gần nhất, mặc dù đường đi không quá dài, nhưng công theo 1 người đàn ông gần 1m9, thật sự rất mệt. Hai chân cô đã bắt đầu run run.

Bên trong phòng bệnh

Chân phải Mặc Thâm Dạ cũng không phải bó bột, chỉ băng bó một lớp thật dày. Kết quả kiểm tra cũng giống chẩn đoán của Phương Lam, chỉ là trật khớp mà thôi. Thật ra thì cách chữa của cô cũng không sai, chỉ vì vết thương Mặc Thâm Dạ để quá lâu, còn bị dính nước mưa, cho nên lần này mới không còn cảm giác. Nhưng bệnh tình cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ hoàn toàn hồi phục.

Phương Lam đứng ở bên giường, nhìn Mặc Thâm Dạ mặc quần áo bệnh nhân sạch sẽ, nhìn một chút mắt cá chân băng bó của anh, sau đó xoay người.

“Em định đi đâu?” Anh khẩn trương hỏi.

“Tôi đi vệ sinh!” Phương Lam trả lời.

“Anh đi cùng em!” Mặc Thâm Dạ liền thò hai chân xuống giường.

Cái gì?

Phương Lam khiếp sợ, xoay người nhìn anh nói, “Anh vừa nói gì? Anh đi theo tôi? Tôi đi vệ sinh, anh cũng muốn theo!”

“Đúng vậy!” Mặc Thâm Dạ ung dung trả lời.

“Anh đừng náo loạn, ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương. Tôi sẽ nhanh quay lại, sẽ không chạy!” Khuôn mặt cô xấu hổ, cái trán rối rắm, hờn

đổi lên tiếng.

“Em thật sẽ không chạy!” Mặc Thâm Dạ xác định hỏi.

“Đúng, Tôi sẽ không chạy. Tôi thề! Được chưa?”

Mặc Thâm Dạ nhìn cô, rất rõ ràng trong mắt nghi ngờ rất lớn.

Cô đi lần này, có thể một đi không trở lại. Nhưng là, anh đã muốn giữ cô ba bốn lần. Anh còn có thể giữ cô bao lâu? Có cách nào có thể để cô không rời đi đây? Có phương pháp nào có thể để cô tâm cam tình nguyện ở lại bên cạnh anh đây?

“Vậy anh ở đây chờ em... Đợi đến em trở lại mới thôi!” Trong lời nói của anh như có uy hiếp cũng có van xin.

“Ừ, được!” Phương Lam nhẹ giọng trả lời, mặt hơi ngượng ngịu.

Sau đó xoay người, mở cửa bước ra.

An toàn tới bệnh viện, cho cô biết nhân nhai không thừa. Nhìn mắt cá chân của hần bị băng gạc gói kỹ, hơn nữa sẽ không dính mưa, còn có rất nhiều bác sĩ, hộ lí chăm sóc hần, nên... Không có gì có thể ảnh hưởng đến hần? Cui như hần ở nơi này chờ cả đời, cũng sẽ có ăn, có uống, có chỗ ở, không bị lạnh, không bị nóng, không bị thương cũng không bị đói, cho nên... Cô cũng không cần đề ý đến hần nữa rồi.

Khi hai chân cô ra tới cửa phòng bệnh, bước chân liền nhanh chóng đi về phía cửa chính, chưa từng quay đầu lại một lần.

...

Bên trong phòng bệnh

Mặc Thâm Dạ lẳng lẳng chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi.

10', 20', nửa giờ, một giờ...

Đợi suốt 5 giờ, đợi đến khi ngoài cửa sổ mưa ngừng rơi, đợi đến khi mặt trời từ từ ló nhô lên, đợi đến trời sáng tỏ, thế nhưng anh cuối cùng cũng không đợi được Phương Lam.

Thật ra anh cũng đoán được, anh đã sớm biết cô sẽ rời đi, nhưng trong nháy mắt, anh liều đánh cược, đánh cược cô sẽ trở về. Cho dù chỉ có một chút cơ hội, anh cũng muốn thử một lần, nhưng là quả nhiên anh đã thua sao? Nên nắm cô thật chặt mới đúng, cũng không để cho cô có cách bỏ chạy. Nhưng là giữ được một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, năm lần... Có thể giữ cô lại sao?

Một phụ nữ luôn muốn trốn khỏi anh, chẳng lẽ muốn anh dùng xích sắt đem lấy cô khoá lại bên người sao?

“Cốc, cốc, cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Thâm Dạ đột nhiên vui mừng, cho là Phương Lam trở lại. Nhưng trong một giây kế tiếp, lại là một hộ lí mặc áo trắng. Cô mỉm cười đi tới bên giường, khẽ xấu hổ nhìn hắn, nói, “Mặc tiên sinh, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Khuôn mặt Mặc Thâm Dạ thất vọng, nhưng không quên đối với phụ nữ dịu dàng mỉm cười

Tiểu hộ lí thấy anh anh tuấn nở nụ cười, trái tim đột nhiên vui vẻ.

“Mặc tiên sinh, đây là của Phương tiểu thư đưa cho ngài, cô ấy còn, lần này... Cô tuyệt đối sẽ không quay đầu lại nữa!” Tiểu Hộ Sĩ nói xong, liền đem một hộp quà màu đỏ đưa cho anh.

Mặc Thâm Dạ nghe lời cô nói..., nhìn hộp quà đỏ trong tay cô. Đây là cái hộp anh thấy hôm qua, lúc cô lấy chiếc nhẫn ra, nói như vậy, đây là...

Anh cầm lấy cái hộp, đôi tay nhẹ nhàng mở ra, khẽ cau mày nhìn nhẫn bên hộp. Trái tim anh đột nhiên rất đau, so chân đau còn phải đau hơn mấy chục lần.

Đến cuối cùng, vẫn trả lại cho anh. Nhưng chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh, vẫn không thể tháo ra được.

“Lam Lam...” Anh nhẹ giọng kêu, tựa hồ như nghe được giọng nói ngọt ngào của cô mười lăm năm trước

“Anh Tiểu Dạ... Em thích anh... Cực kỳ —— thích anh!”

Chương 211: Làm toàn bộ trong truyền thuyết, đã làm chưa?!

Ngoài cổng bệnh viện

Phương Lam vừa đi ra cổng chính, cảm thấy như có người theo dõi cô, mà loại cảm giác này đã xuất hiện qua nhiều lần, chẳng lẽ là đã tìm được cô? Nhưng là nếu như tìm được cô..., tại sao không ra bắt cô? Tại sao muốn đi theo cô đây?

Không được!

Thật kỳ lạ, cô phải cắt đuôi mới được, nếu như không cắt đuôi được... Chỉ có Chết!

Hai mắt hơi liếc về phía sau, sau đó chân bước nhanh, đi với tốc độ nhanh trên đường, hòa vào trong đám người, cũng đồng thời chú ý sau lưng.

Chợt!

Ở bên đường nhiều người chật chội chen lấn, cô đột nhiên chạy, trong nháy mắt đã chạy vào trong một cao ốc mua sắm, cùng lúc sử dụng tốc độ nhanh chât của mình chạy vào trong cầu thang, cực nhanh leo lên cầu thang lầu hai, ở cửa cầu thang chờ đợi người kia xuất hiện, nhưng là...

“Phương tiểu thư!”

Đột nhiên thanh âm lạnh như băng truyền đến tai của cô, Phương Lam khiếp sợ xoay người, Kim Hâm cao khoảng 2m đứng ở sau lưng cô.

Là hân? Nhanh như vậy?

Quả nhiên Mặc Tử Hàn phái thủ hạ đắc lực nhất của mình tới bắt cô.

“chào ~!” Cô mỉm cười vẫy tay chào hỏi.

Kim Hâm lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của cô.

Anh đã tìm cô nửa tháng, dùng rất nhiều cách cũng không có tìm được cô, không nghĩ tới cô trốn ở bên trong biệt thự nhà họ Bách, nếu như không phải cô từ biệt thự nhà họ Bách đi ra, anh có thể vẫn chưa tìm được, nhưng anh càng không nghĩ tới, cô quen biết đại thiếu gia, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không tầm thường, giống như là trước kia đã có quen biết, nhưng bọn anh biết đại thiếu gia thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ cũng không có thấy qua đại thiếu gia cùng người phụ nữ này gặp mặt, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có nghe anh ta nhắc tới, mà Phương Lam tiến vào nhà họ Mặc, xông vào địa lao, chẳng lẽ là đại thiếu gia phái cô đi làm hay sao? Còn là còn có âm mưu khác?

Chuyện này vốn là nên lập tức trở về báo cho đại ca, nhưng bây giờ lòng anh tò mò muốn đem chuyện này làm cho rõ ràng, mà bây giờ bắt cô trở về, chính là biện pháp tốt nhất.

“Phương tiểu thư, tôi không muốn tổn thương cô, mời đi theo tôi một chuyến!” Kim Hâm cứng nhắc nói, cung kính khẽ cúi đầu.

“Muốn tôi đi theo anh? Vậy phải xem anh có bản lĩnh hay không!” Phương Lam phách lối nói.

Kim Hâm hai mắt thay đổi lạnh lùng, anh nhìn vào hai mắt cô, giống như nhìn thấu tâm tư của cô, đột nhiên đem súng lục ở bên hông rút ra, Phương Lam cũng đoán được động tác của anh, đồng thời cô cũng vươn tay ra sau lưng rút ra một khẩu súng lục nhỏ màu bạc.

“Đoàng ——” một tiếng súng vang lên, hai người động tác đồng thời ngưng lại.

Kim Hâm hai mắt đột nhiên nhắm chặt, Phương Lam khước miệng hơi nâng lên, trong nháy mắt, vai trái Kim Hâm chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Lần trước đã có lĩnh giáo qua thân thủ của cô, nhưng không nghĩ tới cô rút súng cùng nổ súng tốc độ nhanh như vậy, mà súng trong tay cô anh cũng chưa thấy qua, so với súng của anh tốc độ nhanh hơn gấp đôi.

“Cô rút cuộc là người gì?” Anh cau mày nhìn đầu hỏi.

“A...” Phương Lam nhẹ giọng cười một tiếng, tự đắc thối hòng súng màu bạc một cái, sau đó cười nói, “Bản tiểu thư đương nhiên là người tốt, hơn nữa còn là người tốt nhất trên thế giới này!”

“Cô đi địa lao nhà họ Mặc là muốn tìm cái gì?”

“Địa lao nhà họ Mặc? Là chỗ nào?” Phương Lam giả bộ không biết.

“Cô không biết?” Kim Hâm cau mày.

“Dĩ nhiên, Chuyện của nhà họ Mặc các anh tôi tại sao phải biết, cái gì địa lao, cái gì thiên lao, bản tiểu thư đây không có hứng thú!”

“Cô nói láo, ngày đó người xông vào địa lao, chính là cô!”

“Anh có chứng cứ sao?”

“...” Kim Hâm trầm mặc.

Ngày đó camera trong địa lao đột nhiên bị hư, mà người canh gác địa lao cũng đã chết, anh xác thực không tìm ra bất kỳ chứng cứ nào, nhưng rõ ràng chuyện này căn bản cũng không cần chứng cứ, huống chi lần này là đại ca ra lệnh anh tới bắt cô, coi như là không có chứng cứ, anh cũng nhất định phải đem cô bắt về.

Đột nhiên, anh mơ hồ tiến lên một bước.

“Đừng động!” Phương Lam đột nhiên lạnh lùng mở miệng, súng lục màu bạc trong tay lần nữa chỉ về phía anh.

“Anh nên biết rõ phát súng vừa rồi là tôi đã cố ý bắn trật, nếu như không phải

là tôi tha cho anh một mạng, thì bây giờ anh cũng đã sớm xuống địa ngục báo tên cùng Diêm Vương rồi, cho nên anh tốt nhất đừng hoảng một chút, đừng có đưa ra chủ ý xấu!” Cô uy hiếp xong, hai mắt bén nhạy theo dõi khuôn mặt của anh.

Kim Hâm lạnh lùng nhìn cô, căn bản cô cũng không có bị uy hiếp.

“Tôi hôm nay cho dù chết, nhất định cũng phải bắt cô trở về gặp đại ca!” Anh nói xong, liền to gan lần nữa tiến lên.

Chân mày của Phương Lam trong nháy mắt nhíu chặt.

Cô ghét nhất chính là loại đàn ông ngu xuẩn này. Nếu như không phải tại chỗ này có nhiều người, vừa rồi cô đã giết anh ta, cô cũng không muốn chọc đến cảnh sát, nếu như bị thẩm vấn, cô cũng không có biện pháp nào bảo vệ Tử Thất Thất và Thiên Tân rồi.

Phiền nào!

Vội vàng thu hồi súng trong tay, sau đó đưa tay ra cùng anh ta triển khai một cuộc đánh nhau tay đôi, mà một mình anh ta một người đàn ông cao lớn, cô đánh anh ta ngã xuống, căn bản cũng không thương không nhột, nhưng là lại không thể nổ súng, nếu như để người khác chú ý tới liền hỏng bét, nhưng, như vậy phải làm sao?

Thân thể uyển chuyển của cô đi tới phía sau anh ta, tay cô bắt được cánh tay đang bị thương của anh ta, sau đó dùng lực bẻ về phía sau, giữ chặt thân thể của anh ta.

“Này, tôi cho anh biết, không cần đánh với tôi nữa, bản tiểu thư không giết anh, anh nên vui mừng rồi, mau bỏ về nói với Mặc Tử Hàn, chăm sóc thật tốt cho Tử Thất Thất, nếu như cô ấy bị lời nói làm tổn thương, tôi liền khiến Tử Thất Thất cùng hắn chia tay, đoạn tuyệt tất cả lui tới!” Phương Lam tức giận nói xong, nghiêm trọng cảnh cáo.

Kim Hâm gương mặt lạnh lùng, chân mày thật sâu nhíu lên.

Cô xuất chiêu rất quen thuộc, mỗi một động tác của cô cũng đều rất quen thuộc.

“Tôi hôm nay nhất định phải bắt cô trở về!” Anh cố chấp than nhẹ, cánh tay trái đã đau đến không thể chịu nổi.

“Ai... Thật là một người đáng ghét, xem ra tôi chỉ có thể dùng loại thuốc mới bào chế PC14508, còn có tên gọi là... ‘anh chết tôi sống’, để đối phó anh!” Cô vui vẻ nói xong, từ trong túi sách của mình lấy ra một viên thuốc màu đen, đồng thời dùng sức kéo cái cánh tay trái của anh.

“A ——” Kim Hâm đau đớn há mồm.

Phương Lam nhân cơ hội đem viên thuốc ném vào trong miệng của anh ta, sau đó dùng lực vỗ cái cằm của anh ta.

Kim Hâm trong nháy mắt khép miệng lại, đồng thời cổ họng “Ừng ực” một tiếng, đem viên thuốc nuốt xuống.

“Cô cho tôi ăn cái gì?” Anh hỏi.

“Hắc, hắc, hắc...” Phương Lam tà ác cười, xoa xoa đôi tay nói, “Anh hãy yên tâm đi, tuyệt đối không độc hại không có tác dụng phụ, chỉ là...”

“Chỉ là?” Kim Hâm nghi ngờ hỏi, hai mắt đột nhiên mơ hồ, sau đó trong nháy mắt thay đổi, cả người lập tức té xỉu trên đất.

Phương Lam đắc ý cúi đầu nhìn anh té xỉu nói, “Chỉ là sẽ làm cho anh ngủ mấy ngày mấy đêm mà thôi, yên tâm đi!”

Cô nói xong, liền vui vẻ xoay người rời đi. Chỉ là cô nhân nói: mỗi ngày làm một việc thiện, tiêu tai giải nạn! Cho nên, cô liền mở lòng thiện lương Từ Bi Chi Tâm, giúp anh ta chích mũi thuốc 120 giúp anh ta cầm máu!

Bệnh viện tư nhân

Phòng bệnh VIP

Buổi trưa đi qua, từ trong mây đen mặt trời từ từ lộ ra thân lửa nóng, mà lúc này Tử Thất Thất vẫn nằm ở trên giường ngủ lông mi khẽ động, sau đó hai mắt từ từ mở ra.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân vui vẻ kêu, cục đá ở trong lòng rốt cuộc đã có thể để xuống.

Tử Thất Thất nghe được thanh âm của cậu, mơ hồ nhìn mặt cậu, chột kinh ngạc, dùng sức mở to hai mắt của mình, sau đó ngồi dậy, giật mình hỏi, “Thiên Tân? Làm sao con lại ở chỗ này?”

“Con tới xem mẹ nha, mẹ thật sự làm cho con quá thất vọng, làm cho con lo lắng hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ mẹ quên mẹ đã đồng ý với con chuyện gì rồi sao?” Mặc Thiên Tân nhú chân mày của mình lại, bộ mặt tức giận.

Tử Thất Thất đột nhiên cau mày, gương mặt kinh ngạc biến thành xin lỗi.

Bọn họ đã từng ước định qua, cậu sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, cố gắng để cho bệnh không phát tác, mà cô cũng đồng ý cậu chăm sóc mình thật tốt, tuyệt đối không để cho cậu lo lắng, mà ước định này chính là bí mật nhỏ của bọn họ, lần trước thời điểm ở nước Anh, bọn họ nói bí mật này cho Mặc Tử Hàn, chính là chuyện này, mà cô đối với Mặc Thiên Tân nói câu xin lỗi,.

“Thật xin lỗi...” cô giống lần trước nói ra ba chữ này.

Mặc Thiên Tân bộ mặt tức giận, đột nhiên trong nháy mắt thay đổi, cười nói, “Thôi, ai kêu mẹ là mẹ của con chứ? Con lại không thể đánh không thể mắng, chỉ có thể tha thứ cho mẹ, chẳng qua con chỉ muốn trừng phạt mẹ thôi!”

“Trừng phạt?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Không sai, mẹ mau qua đây...” Mặc Thiên Tân dùng ngón trỏ chỉ vào gò má của mình nói, “Mẹ hôn con một cái con sẽ tha thứ cho mẹ!”

Thì ra là như vậy!

Tử Thất Thất lập tức nâng khuôn mặt đáng yêu của cậu lên, hung hăng hôn lên má của cậu một miếng thật lớn.

“MUM——A!” ở môi của cô cùng mặt của cậu phát ra một tiếng kêu thật lớn.

“Khụ, khụ!”

Đột nhiên vang lên hai tiếng ho nhẹ, Tử Thất Thất lập tức quay đầu, thấy một người khác đứng ở bên giường của cô.

“Thì ra là anh cũng ở đây!” Cô chột nói.

“Tại sao lại nói thì ra là anh cũng ở đây, anh vẫn luôn ở đây!” Mặc Tử Hàn có chút tức giận, nhất là vừa nhìn thấy mẹ con bọn họ có hành động thân mật, trong lòng nổi giận.

“Vẫn luôn ở?” Tử Thất Thất cố ý nhắc lại, sau đó cô ý nói, “Thật sự xin lỗi, em thật không phát hiện sự tồn tại của anh, thì ra đáng đáp của anh tầm thường như vậy!”

“Em nói cái gì?” Mặc Tử Hàn tức giận.

“Ai nha, hai người được rồi, không cần vừa nhìn thấy nhau là đã liếc mắt đưa tình? Con cũng đã biết hết rồi, cũng không cần biểu diễn cho con xem nữa..., con hiểu, cái gì con cũng đều hiểu!” Mặc Thiên Tân nói xong có chút hả hê, vẫn không quên hai người chủ cậu tổn thương.

“Con biết cái gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Con hiểu cái gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

Nhìn hai người ăn ý như vậy, Mặc Thiên Tân không khỏi len lén cười, nói “Con đương nhiên là hiểu hai người đã cái này cái kia, cái kia cái này!”

“Cái này là gì? Cái kia là gì? Mẹ không cho phép con nói lung tung, cũng không được nghĩ bậy!” Tử Thất Thất hai gò má đỏ ửng, lúng túng cảnh cáo.

“Ai nha, mẹ, cần gì phải như vậy chứ? ba có thể biểu hiện thành thật một chút, có gì mà xấu hổ!”

“Là được!” Mặc Tử Hàn ở một bên hưởng ứng.

Tử Thất Thất nhìn hai người bọn họ, chỉ vào bọn họ nói “Hai người... hai người... cùng hợp lại khi dễ ta?”

“Chúng tôi nào có, chúng tôi chỉ nói thật mà thôi!”

“Chúng tôi nào có, chúng tôi chỉ nói thật mà thôi!”

Hai cha con vô cùng ăn ý. đồng thanh nói

Tử Thất Thất lần nữa kinh ngạc, âm ức nói, “Còn nói không đúng?”

Hai cha con nhìn nhau, sau đó cùng nhau đứng thẳng, đồng thanh mà nói:

“Thật không có, mẹ phải tin tưởng con!”

“Thật không có, bà xã phải tin tưởng anh!”

Cái gì?

Tử Thất Thất hai mắt nhìn chăm chăm mặt Mặc Tử Hàn.

Anh vừa nói gì?

Bà xã?

“A, a, a...” Mặc Thiên Tân liên tục kêu, ồn ào mà nói, “Ba cũng đã gọi mẹ là bà xã, thì ra là hai người đã tiến triển đến mức này rồi, không biết hai người toàn bộ đánh vào thành lũy bao nhiêu lần rồi?” gương mặt bừng bừng hào

hứng hỏi.

Cái gì?

Đánh thành lũy?

Là người nào dạy nó đây, nó còn nhỏ làm sao biết được ý sâu xa như vậy?

“Tạm thời chưa có, phải chờ sức khỏe mẹ con hoàn toàn hồi phục, sau đó mới có thể đánh mấy lần thật tốt!” Mặc Tử Hàn vẻ mặt thành thật trả lời.

Nạp ni?

Thật tốt đánh mấy lần?

Tử Thất Thất trong mặt đỏ tới mang tai. Không nghĩ tới lời như thế anh cũng có thể nói ra được.

“Ba!” Mặc Thiên Tân lại mở miệng nói “Vây mấy ngày nay ba có thể rèn luyện thân thể thật tốt, như vậy lực chiến đấu mới có thể tăng cường!”

“Con yên tâm đi, ba đã chuẩn bị rồi!”

“Rất tốt, ba, con ủng hộ ba!”

“Ừ, ba sẽ cố gắng!”

Tử Thất Thất nghe hai cha con bọn họ đối thoại, liền đỏ mặt hộc hộc!©,®!

Đây là cái gì?

Tại sao một lớn một nhỏ, một già một trẻ, nói chuyện sao lại hợp ý như vậy? Hơn nữa còn tán gẫu chuyện đó! Tại sao mặt bọn họ lại vô cùng bình thản? Chẳng lẽ trong lòng bọn họ một chút xấu hổ cũng không có sao? Bọn họ... Bọn họ... Bọn họ quả thật khinh người quá đáng.

“Ba, con muốn nói với ba, thật ra thì mẹ rất nhạy cảm!”

“A? con đây cũng biết!”

“Đó là điều dĩ nhiên, con có xem qua sách, sách nói trên cơ thể loài người chỗ dễ dàng nhột nhất chính là dây cảm giác, cho nên dây cảm giác của mẹ nằm ở cổ, trước ngực, còn có...” Mặc Thiên Tân thao thao bất tuyệt.

“Àh... àh... àh... Thì ra là như vậy...” Mặc Tử Hàn gật đầu liên tục.

“A, còn có...”

“Đủ rồi! Hai cha con đại dâm tặc đều im miệng cho tôi!” Mặc Thiên Tân nói còn chưa nói hết, Tử Thất Thất lại đột nhiên rống giận, thanh âm chân thiên động địa, tức giận cũng giống như núi lửa bộc phát.

Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thiên Tân nghe thanh âm của cô, đồng thời ngậm miệng của mình lại, sau đó bốn con mắt đều nhìn khuôn mặt tức giận của cô.

“Mẹ, mẹ không cần phải tức giận, giữa đàn ông với đàn ông đều là như vậy, về sau mẹ sẽ quen, sẽ tự nhiên tốt!” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng an ủi.

“Đúng vậy đó bà xã, đàn ông đều là ‘sắc’, hơn nữa tục ngữ nói không sai: đàn ông không sắc, đàn bà không thương, đàn ông càng sắc, đàn bà càng yêu, cho nên em...”

“Anh, câm miệng, cho, em!!” Tử Thất Thất từng chữ từng chữ phun ra, lửa giận ngút trời nhìn anh nói, “Sắc sắc sắc, sắc cái đầu quỷ của anh, em cho anh biết, em tuyệt đối không sẽ không với anh làm cái đó, anh nghĩ cũng đừng nghĩ, dù cho sức khỏe em hoàn toàn hồi phục thì em cũng tuyệt đối sẽ không để cho anh làm cái đó, đời này anh cũng đừng nghĩ cùng em làm cái chuyện đó!”

Nghe Tử Thất Thất nói, trên mặt hai cha con cùng lộ ra nụ cười tà ác, hơn nữa còn cùng nhau giảo hoạt hỏi:

“Mẹ, cái đó cái đó là cái gì vậy?”

“Bà xã, cái đó cái đó là cái gì vậy?”

“Anh... Anh...” Tử Thất Thất ngón tay chỉ hướng của Mặc Tử Hàn, sau đó lại chỉ đến hướng Mặc Thiên Tân, nhìn hai người bọn họ vẻ mặt đặc ý, cô giận dữ rít gào, “Hai người thật khôn kiếp, tức chết tôi rồi!”

Đột nhiên!

Sau khi Tử Thất Thất găm thét, nét mặt của cô có chút thay đổi rất lạ, hơn nữa tay phải che lồng ngực của mình, bắt đầu thở từng ngậm từng ngậm, “Ồ... A... ơ... A... ơ... A...” Mỗi lần hít vào thở ra cũng phải dùng sức, hơn nữa tần suất thở không ngừng tăng nhanh.

“Mẹ? mẹ làm sao vậy?” Mặc Thiên Tân hoài nghi nhìn cô.

Mặc Tử Hàn thấy cô giống như thở khò khè, liền vội vàng tiến lên, vịn thân thể của cô nói, “Tử Thất Thất em không sao chứ? Thật xin lỗi anh sai rồi, anh không nên chọc giận em, là anh không đúng, em đừng tức giận, từ từ hô hấp, từ từ bình tĩnh lại... Không được, anh đi gọi bác sĩ, em chờ một chút, anh lập tức đi liền!”

Anh nói xong, lập tức chạy ra khỏi phòng, dùng tốc độ nhanh nhất, xông vào phòng làm việc của bác sĩ.

“Mẹ? mẹ không sao chứ? Đừng làm con sợ nha!” Mặc Thiên Tân lo lắng cau mày, lo sợ nhìn cô.

“Hắc hắc!” Tử Thất Thất đột nhiên mặt cười đặc ý, sau đó trừng mắt nhìn cậu, nghịch ngợm mà nói, “Mẹ lừa hai người thôi, mẹ không có chuyện gì đâu, ha, ha, ha, ha...” Cô ngửa mặt lên trời cười dài!

Chương 212: Cha! Tôi nay đến lượt người đó...!

Mặc Thiên Tân ngạc nhiên nhìn Tử Thất Thất đang có vẻ mặt cực kỳ vui vẻ, sau đó cậu tà ác nói: “Mẹ thật hư! Cứ nhiên lừa chúng con!”

“Ai bảo hai người hợp lại bắt nạt mẹ?” Tử Thất Thất quay sang nhìn cậu chăm chăm.

“Mẹ, con sai rồi. Nhưng thật ra con luôn đứng về phía mẹ, vĩnh viễn đứng về phía mẹ nha, không bằng... Chúng ta... Hắc, hắc, hắc...” Mặc Thiên Tân đột nhiên cười tà ác, vẻ mặt xấu xa.

Tử Thất Thất thấy cậu có ý nghĩ xấu, vẻ mặt cùng nộ cười đều hiện lên vẻ tà ác, liền giơ ngón trỏ chỉ vào cậu nói: “Con nha, con nha... xấu nhất phải là con mới đúng”

“Hắc, hắc, con hư cũng do di truyền từ mẹ nha, mẹ con mình cũng giống nhau thôi!”

“Tốt lắm! Cứ quyết định vậy đi” Tử Thất Thất vui vẻ nói, đồng thời đưa ngón áp út ra.

“Được!” Mặc Thiên Tân đồng ý, cũng giơ ngón áp út ra, ôm lấy cô.

Hai người cười gian xảo, trong lòng cùng nhất trí, đùa giỡn... Mặc Tử Hàn!

...

Một phút sau.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra một cách thô bạo, Mặc Tử Hàn và Bạch Trú vội vội vàng vàng đi vào, nhưng khi nhìn thấy người trong phòng, cả hai

đều kinh ngạc và sửng sốt.

Tử Thất Thất đang yên ổn ngồi trên giường bệnh, tay cầm ly nước, uống một ngụm.

Tay Mặc Thiên Tân cũng đang cầm ly nước, ngồi trên giường nhẹ nhàng uống từng ngụm.

“Uhm... trà này mùi vị không tệ!” Tử Thất Thất tán thưởng

“Uhm... đúng là không tệ!” Mặc Thiên Tân hòa theo.

Hai người thâm ý nhìn nhau, sau đó cùng gật gật đầu.

Mặc Tử Hàn và Bạch Trú nhìn hai mẹ con, trán không khỏi đổ mồ hôi.

Trà?

Đó không phải là nước sao?

Hơn nữa vừa rồi Tử Thất Thất không phải mới phát bệnh sao? Cô không phải vừa thở hổn hển vừa cực kỳ khó chịu sao?

“Mặc tiên sinh, này...” Bạch Trú nghi ngờ hỏi.

“Ách... mới vừa rồi cô ấy thật sự mới phát bệnh!” Mặc Tử Hàn trả lời

“Phát bệnh? Bệnh gì? Em rõ ràng rất khỏe, anh xem, rất khỏe nha, anh cũng không nên nói lung tung!” Tử Thất Thất vội vàng phủ nhận.

“Đúng vậy ba, mẹ vẫn rất tốt, phát bệnh gì? Không phải ba phát bệnh chứ? Lẽ nào là bệnh thần kinh?” Mặc Thiên Tân một bên phụ họa cùng hại người.

“Hai người... Hai người hợp lại trêu đùa tôi?” Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm hai mẹ con.

“Em không có!”

“Con không có!”

Hai mẹ con trăm miệng một lời, đồng thanh đáp.

Mặc Tử Hàn nháy mắt biết được cảm nhận của Tử Thất Thất lúc này. Thật sự rất tức giận. Hơn nữa buồn bực nhưng lại không thể phát tiết.

Mà Bạch Trú đứng một bên nhìn cả nhà 3 người, không khỏi lắc đầu một cái, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai Mặc Tử Hàn: “Mặc tiên sinh, xem ra cuộc sống sau này của ngài, sợ rằng sẽ... ai...” Anh than thở lần nữa, lại lắc đầu.

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân cười trộm nhìn anh, nháy mắt cả hai đều vui vẻ.

“Hai người biết trêu chọc tôi, hậu quả là gì không?” Mặc Tử Hàn đột nhiên âm trầm nói.

Hậu quả?

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân cùng nhau lắc đầu nói:

“Không... biết”

Mặc Tử Hàn khẽ nhếch khoé miệng lên, tà tà nói: “Hai người có muốn biết hay không?”

Tử Thất Thất liếc mắt nhìn Mặc Thiên Tân, còn ăn ý trăm miệng một lời hơn hẳn và Mặc Tử Hàn lúc này:

“Thôi, biết là biết, không biết thì không biết. Em không muốn biết, anh ngàn vạn lần đừng nói cho em biết, ngàn vạn lần đừng nói...”

“Thôi, biết là biết, không biết thì không biết. Con không muốn biết, ba ngàn vạn lần đừng nói cho con biết, ngàn vạn lần đừng nói...”

Mặc Tử Hàn trong nháy mắt tức giận.

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân mỉm cười đắc ý, lần nữa cùng uống “trà” trên tay.

Mặc Tử Hàn cố gắng bình tĩnh, áp chế lửa giận, nhìn hai mẹ con vui vẻ ra mặt.

Thôi!

Đại trưởng phu co được giãn được, không đấu cùng đàn bà và con nít.

“A, đúng rồi...” Bạch Trú đang xem náo nhiệt đột nhiên mở miệng.

Ba người cùng nhìn anh

“Thế nào?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi

“Là như vậy!” Bạch Trú mỉm cười nói, “ Qua hai ngày nữa cô có thể xuất viện. Bởi vì tố chất cơ thể cô rất tốt nên khôi phục rất nhanh. Chỉ là chưa hoàn toàn hồi phục. Dù sao cơ thể cô cũng chưa ổn định, phải từ từ điều trị lâu dài mới được, chỉ là...” Anh đột nhiên hơi dừng lại, khoé miệng lộ ra vài tia tà ác, sau đó liếc mắt qua Mặc Tử Hàn một cái, nói, “Mặc dù vận động kịch liệt không thể làm, nhưng vận động một chút cũng không có vấn đề gì, tóm lại... chúc hai người vận động tốt!”. Anh nói xong, lập tức xoay người chạy trốn.

Trong nháy mắt phòng bệnh một mảnh yên tĩnh, mọi người đều đang hồi tưởng lại những gì anh ta vừa nói.

Vận động kịch liệt không thể làm, nhưng vận động một chút cũng không có vấn đề gì?

Này...này...đây chẳng phải nói cô cùng anh có thể...có thể...cái đó?

“Thì ra là như vậy, xem ra chúng ta rất nhanh có thể rời khỏi đây, sau đó...” Mặc Tử Hàn đột nhiên muốn nói lại thôi, nhưng thái độ đã biểu hiện hết sắc tâm của anh.

Mặt Tử Thất Thất nháy mắt xanh mét!

Tên Bạch Trú nói gì không nói, lại nói cái này. Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau, đều là đại sắc lang.

Mà Mặc Thiên Tân cũng len lén cười, có chút hả hê khi người gặp họa, nhìn hai người vẻ mặt khác nhau một trời một vực.

“Linh linh linh...linh linh linh...”

Đột nhiên chuông di động vang lên, cắt đứt không khí quỷ dị giữa ba người.

Mặc Tử Hàn hơi nhú chân mày, tay lấy điện thoại trong túi quần tây, nhìn màn hình hiển thị số gọi tới, chân mày nhú chặt lại. Sau đó, anh đưa hai mắt nhìn Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân, nhẹ giọng nói: “Anh đi nghe điện thoại một chút”

Nói xong, anh liền lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân đều nhìn anh khác thường, nhưng vẫn là không hỏi, bởi vì... bọn họ cũng có chuyện muốn nói riêng.

...

Ngoài cửa phòng bệnh

“Uh?” Anh lạnh nhạt mở miệng

“Xin chào. Xin hỏi có phải Mặc tiên sinh không?” trong di động truyền ra giọng nữ nhẹ nhàng.

Mặc Tử Hàn đột nhiên cau mày.

Đây không phải điện thoại của Kim Hâm sao? Tại sao lại là giọng nữ? cô ta là ai?

“Cô là ai?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi là y tá của bệnh viện tư nhân Bạch Vân. Vừa rồi có một người là Phương tiểu thư, gọi tới bệnh viện chúng tôi, nói là có người bị thương cần cấp cứu. Cô ấy còn nói nhất định phải dùng điện thoại của Kim Hâm tiên sinh gọi cho ngài, muốn ngài tới đây trả tất cả viện phí. Vì vậy, mong ngài có thể tới bệnh viện chúng tôi 1 chuyến?”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm trong điện thoại, chân mày nhíu lại thật sâu.

Phương tiểu thư? Chẳng lẽ là Phương Lam?

Bệnh nhân bị thương? Kim Hâm bị thương?

Kim Hâm là trợ thủ đắc lực nhất của anh, vô luận chuyện gì anh phải đi làm, tới bây giờ cũng chưa xảy ra bất cứ sai sót nào. Bây giờ anh ta lại bị thương, còn phải đưa vào bệnh viện?

Đáng chết!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Mặc tiên sinh, ngài vẫn ở đấy chứ? Xin hỏi... ngài vẫn đang nghe máy sao?”

“Tôi đây!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời

“Vậy ngài có thể tới bệnh viện chúng tôi được không?”

“Cô nói là bệnh viện nào?” Mặc Tử Hàn hỏi

“Bệnh viện tư nhân Bạch Vân”

Bạch Vân?

Mặc Tử Hàn hai mắt tròn to.

Chẳng phải là nơi này sao?

“Tôi lập tức tới ngay!” Nói xong, anh lập tức cúp điện thoại, bước ra ngoài.

...

Trong phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất nhìn Mặc Thiên Tân, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nhìn chăm chăm cậu.

Mặc Thiên Tân cũng sớm chuẩn bị tâm lí, ung dung mở miệng nói:

“Mẹ, người muốn hỏi con cái gì? Cứ hỏi đi, nếu biết con sẽ trả lời mẹ đàng hoàng”

“Thật sao? Con sẽ trả lời đàng hoàng chứ?” Tử Thất Thất không tin hỏi lại.

“Ách... Cái này...” Mặc Thiên Tân bắt đầu có chút chột dạ.

Tử Thất Thất nhìn thấu lòng cậu thật giả, cho nên vẫn luôn do dự, muốn hỏi, nhưng dùng cách gì để hỏi mới khiến cậu phải trả lời thật?

“Thiên Tân, mẹ hỏi con, ba con đã biết bệnh tình của con rồi hả?” Tử Thất Thất trực tiếp hỏi.

“Dạ!” Mặc Thiên Tân gập đầu.

“Vậy ba có nói gì không?”

“Nói rất nhiều, chỉ là đều giống mẹ nói, mẹ chắc là biết chứ”

“Là ba nói cho con biết chuyện mẹ bị thương sao?”

“Không phải!”

“Vậy làm sao con biết được?”

“Hôm đó con nhớ nhà nên gọi cho bác cả, sau đó con ép hỏi mọi người, mới biết!”

“Vậy sau đó, còn chuyện gì xảy ra nữa không?”

“... Không có” Mặc Thiên Tân hơi trầm mặc nửa giây rồi mới trả lời.

Chính là nửa giây này, khiến cho Tử Thất Thất ý thức được trong lòng cậu hoảng hốt, cũng biết cậu nói dối.

“Thật không? Có thật không có chuyện gì xảy ra không? Con không bị hoảng sợ sao?” Cô lại lần nữa mở miệng, chăm chú nhìn cậu, quan sát biểu tình biến hoá của cậu.

“Có hoảng sợ, nhưng đúng là không có chuyện gì. Thật đấy. Con thề!” Dù sao cậu cũng sắp chết, thề cũng chẳng sao, nói dối cũng không ảnh hưởng gì. Cậu chỉ muốn mẹ vui vẻ là được rồi, nói dối có ý tốt cũng là một loại hạnh phúc. Với cậu mà nói, chỉ cần như vậy thôi.

“Thiên Tân...” Tử Thất Thất nặng nề gọi cậu.

Mặc Thiên Tân có chút khản trương, hai tay không tự chủ nắm lại.

“Mẹ, người còn muốn hỏi cái gì? Con đều nói sự thật!” Cậu thấp thỏm nói.

“Được! Vậy mẹ hỏi con một lần nữa, thật sự không xảy ra chuyện gì sao? Con nói này...” Cô đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve trái tim cậu, nói tiếp: “Thật không có chuyện gì sao?”

“Không sao! Thật không sao!” Mặc Thiên Tân nâng lên khuôn mặt tươi cười, xác định trả lời.

Lòng Tử Thất Thất đột nhiên bất an.

Càng nhìn nụ cười của cậu, cô càng bất an. Mà câu trả lời của cậu, giống như vô cùng nghiêm túc, không có điểm nào không đúng, nhưng lòng cô lại nói cho cô biết, cậu đang nói dối. Nó đang lừa gạt cô, trái tim nó làm sao không

có chuyện gì được? Càng lúc càng tệ, mỗi ngày trái tim nó càng hư tổn, mỗi phút trôi qua càng suy yếu... Cô rõ ràng biết, đã biết từ sớm, nhưng là...

“Thiên Tân!” Cô đột nhiên ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của cậu cau mày thống khổ nói:

“Mẹ đồng ý con, nhất định sẽ nghĩ cách chữa cho con, mẹ nhất định không để con...” từ “chết”, cô vẫn không thể nói ra.

Mặc Thiên Tân vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, trong lòng tuy khổ sở, nhưng bây giờ cậu lại vô cùng hạnh phúc. Lần này là thật, thật sự cảm thấy hạnh phúc, bởi vì ba cùng mẹ cuối cùng ở cùng nhau, cuối cùng cũng yêu thương nhau. Hơn nữa hai người đều quan tâm cậu, thương cậu. vì vậy cậu vô cùng thỏa mãn. Chỉ là, còn một tâm nguyện cuối cùng của cậu chưa đạt được, chỉ thiếu một tâm nguyện cuối cùng này...

“Mẹ...!” Cậu nhẹ giọng kêu, hai tay ngấn ngùn ôm chặt cô, sau đó từ từ nói “Con nhớ mẹ đã từng nói mẹ biết tâm nguyện vẫn giấu ở đáy lòng của con là gì. Vậy thì, mẹ có thực hiện nguyện vọng cuối cùng của con không? Có thể không?”

“Dĩ nhiên có thể” Tử Thất Thất trả lời ngay, không chút suy nghĩ.

“Có thật không? Mẹ đồng ý con sao?” Mặc Thiên Tân có chút kích động.

“Uh. Mẹ không giống con, toàn lời nói dối. Mẹ, Tử Thất Thất từ trước đến giờ đều nói được làm được, nhất ngôn cửu đỉnh!” Tử Thất Thất kiên định.

“Tuyệt quá! Chúng ta ngoéo tay!”

Mặc Thiên Tân vui vẻ nói lỏng tay mình, thoát khỏi ngực cô, sau đó giơ tay phải ngón áp út... Tử Thất Thất cũng buông thân thể nhỏ nhỏ của cậu, đưa ngón áp út tay phải của mình về phía cậu, ngoéo thật chặt ngón út của cậu. Sau đó hai người trở lại như trước, vui vẻ nói:

“Ngoéo tay...Treo ngược...Một trăm năm... Không cho đổi...”

“Ngó tay...Treo ngược...Một trăm năm... Không cho đổi...”

Ngôn ngữ ước định giữa hai người, ngôn ngữ thành lời thề... Xung quanh họ, toả ra hạnh phúc.

...

Phòng cấp cứu

Mặc Tử Hàn vội vội vàng vàng làm xong thủ tục nhập viện, liền tới phòng cấp cứu. Ngay lúc anh vừa tới, cửa phòng cấp cứu mở ra, mấy y tá đẩy bệnh nhân từ trong phòng đi ra. Nằm trên giường, đúng là Kim Hâm.

Mặc Tử Hàn nhìn thấy anh ta, hốt hoảng đi tới. thấy anh ta hôn mê bất tỉnh liền tranh thủ đi theo bên cạnh bác sĩ, trực tiếp lạnh lùng hỏi “anh ta như thế nào?”

Bác sĩ bị đôi tay anh mạnh mẽ bắt được, kinh ngạc, khi nghe đến giọng anh thật giống như đang tức giận, đột nhiên bị sợ hãi, cả người đều ngơ ngác, sững sờ tại chỗ.

“Nói chuyện!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ ra lệnh.

Tinh thần bác sĩ lập tức trở về

“Anh ta...anh ta...anh ta...anh ta...” Anh nói nửa ngày không ngừng lặp lại một chữ. Thật vất vả mới đem tâm tình kinh ngạc ổn định lại, sau đó hốt hoảng nói “Tay trái anh ta bị trúng đạn, nhưng không có gì nghiêm trọng. Tôi đã lấy đạn ra khỏi rồi, hơn nữa cũng không mất nhiều máu. Nhưng mà, hình như anh ta trúng phải loại thuốc đặc biệt, cho nên vẫn hôn mê bất tỉnh. Tôi... tôi cũng không có cách nào!”

Hôn mê bất tỉnh?

Mặc Tử Hàn đột nhiên nghĩ đến lúc ở nước Anh, Tử Thất Thất cho anh uống thuốc. Như vậy chắc là Phương Lam cho anh ta uống, nhất định là thuốc do cô ấy chế ra.

“Đáng chết!” Anh mắg, buồg bác sĩ ra.

Bác sĩ thấy anh tức giận, vội vàng bước lùi về phía sau, rất nhanh rời khỏi đó.

Hai mắt Mặc Tử Hàn tản ra tức giận mãnh liệt, phủ thêm một tầng đỏ thắm chết chóc.

Người phụ nữ kia rốt cuộc có rắ tâm gì?

Cô ta xông vào đại đạo còn có thể đánh thương Kim Hâm, hơn nữa cô còn là bạn tốt của Tử Thất Thất, mẹ nuôi của Thiên Tân. Nếu bắt được cô ta, anh có thể làm gì cô ta? Chẳng lẽ muốn nghiêm hình đánh phạt? Muốn giết người diệt khẩu? Nếu như Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân biết, chẳng phải họ sẽ hận chết anh?

“Đáng chết!” Anh vừa tức giận mắg, vừa lấy điện thoại di động ra, bấm xuống một chuỗi số.

Mấy giây sau...

“Điện hạ!” trong điện thoại vang lên giọng của Hồ Phách.

“Hồ Phách, bây giờ cậu lập tức đi tìm Trần Châu, nói cô ta mang theo thuốc tiêm cho tôi lần trước. Sau đó hai người lập tức trở về Đài Loan!”

“Dạ! Đại ca!”

Đơn giản trả lời một câu, điện thoại trực tiếp ngắt máy.

Mặc Tử Hàn chân mày nhíu sâu, hai mắt lạnh lùng nhìn giường bệnh xa xa, sau đó sải bước ra ngoài.

...

Hai ngày sau

Xuất viện

Trong phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất đem bộ quần áo bệnh nhân khó coi cởi xuống, mặc vào quần jean và T-shirt cô thích nhất, thân thể trong nháy mắt sáng khoái. Cả người vui vẻ, nhẹ nhàng, có thể dùng “vui vẻ đến quên trời đất” để hình dung.

Nhưng là người nào đó cùng một người nào đó và một người nào đó nữa, cả 3 trong đầu đầy ý nghĩ xấu xa, cũng đang tà ác nhìn cô, hi hi cười trộm.

“Ba, tôi nay là việc lớn. Ba phải cố lên. Con trăm phần trăm ủng hộ ba!” Mặc Thiên Tân kích động nắm chặt hai tay của Mặc Tử Hàn.

Chương 213: Khẩn trương, nhịp tim, vô cùng cấp bách!

Tay Mặc Tử Hàn bị cậu nắm thật chặt, tâm trạng cực kỳ lo lắng.

Anh đã phải chờ đợi chịu đựng trong nhiều ngày như vậy không dám đụng vào cô, hiện tại rốt cuộc có thể cùng cô ở một chỗ, anh tuyệt đối sẽ không để cô trốn thoát.

“Ba yên tâm, ba nhất định sẽ không phải cô đơn một mình!” Cậu nắm chặt lấy tay của ba mình, nghiêm túc gật đầu một cái.

Tử Thất Thất nhìn hai cha con bọn họ, trán cô toát hết mồ hôi!©,®!

Đây là cái gì?

Thật không hổ là hai cha con, quả nhiên là giống nhau, đầu óc lúc nào cũng thật đen tối!

“Tôi nói Mặc tiên sinh...” Bạch Trú vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng, dặn đi dặn lại mà nói, “Thân là một người đàn ông tôi rất hiểu cảm giác của anh bây giờ, nhưng cũng không thể làm quá, dù sao Tử Thất Thất cũng mới bình phục, thân thể cũng chưa thật sự khỏe mạnh, cho nên tôi nhắc anh nên để ý phải đối xử dịu dàng nhẹ nhàng với cô ấy như vậy với không làm cô ấy bị thương, mà tôi cũng không muốn nhìn thấy cô ấy lại phải vào viện nữa đâu!”

Mặc Tử Hàn ghi nhớ kỹ những lời anh nói, hứa với anh:, “Anh hãy yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy trở lại cái bệnh viện này đâu!”

“A? Anh xác định?” Bạch Trú mỉm cười hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Ba!” Mặc Thiên Tân vội vàng âm thầm kéo ống quần anh, sau đó nói, “Ba đừng có nói chắc chắn như vậy, sau này nếu mẹ có tiểu bảo không phải là sẽ phải tới bệnh viện sao!”

“Con yên tâm, nếu như mẹ con thật mang thai, ba sẽ tìm bác sĩ tốt nhất để chăm sóc mẹ con tại nhà!” Mặc Tử Hàn đã sớm có tính toán.

“Ba, ba nghĩ thật chu đáo, ừ ừ, không tệ không tệ, rất tốt rất tốt!” Mặc Thiên Tân đối với anh hài lòng liên tục gật đầu.

“Anh... anh... Con...” Tử Thất Thất chỉ tay vào Mặc Tử Hàn, Mặc Thiên Tân, và Bạch Trú, tức giận nói, “Ba người đàn ông các người, tất cả im miệng cho tôi!”

Bọn họ cư nhiên công khai thảo luận vấn đề này, còn nữa tại sao đối tượng nghiên cứu của bọn họ lại là cô? Cô tại sao lại phải cùng Mặc Tử Hàn sinh con? Khốn kiếp... Sắc lang.

“Mẹ, tốt lắm, mẹ không phải tức giận..., chúng ta đi thôi!” Mặc Thiên Tân vội vàng đi tới trước mặt cô, lôi kéo tay của cô đi.

Hai chân Tử Thất Thất không muốn nhúc nhích, hai mắt nhắm chăm chăm vào Mặc Tử Hàn, gò má ửng hồng.

Nếu như bây giờ xuất viện, nhất định sẽ phải trở về nhà họ Mặc, như vậy thì cô sẽ phải cùng anh...

Trời ơi!

Cô rất muốn ở lại trong viện vài ngày nữa, không thể ở lại quan sát thêm mấy ngày sao?

“A... Em đột nhiên đau bụng, em... em muốn đi vệ sinh, mấy người đi trước đi, em sẽ đuổi theo sau!” Cô vội vàng hấp tấp nói, hất tay Mặc Thiên Tân ra, vọt vào trong phòng vệ sinh. Có thể kéo dài bao nhiêu thì kéo dài bấy nhiêu đi!

Trong phòng, ba người đàn ông đột nhiên lúng túng không biết nên nói gì.

“Ba còn có chút việc cần làm, Thiên Tân, chút nữa con cùng mẹ ra xe chờ ba!” Mặc Tử Hàn đột nhiên nói.

“Được!” Mặc Thiên Tân gật đầu đồng ý.

Mặc Tử Hàn liếc mắt nhìn Bạch Trú, trên mặt thoáng qua một vẻ thần bí, sau đó liền lập tức xoay người, sải bước đi ra cửa phòng, đi về phía phòng bệnh của Kim Hâm.

Bạch Trú nhìn anh rời đi, chân mày hơi cau lại hạ xuống, sau đó đột nhiên lộ ra một nụ cười, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mặc Thiên Tân, nói, “Thiên Tân, chú muốn nói chuyện với mẹ cháu một chút, cháu ra ngoài trước được không?”

“Ách...” chân mày Mặc Thiên Tân thật sâu nhíu lại, do dự không trả lời.

“Là rất chuyện quan trọng!” Bạch Trú nói.

“Vây... Được rồi, cháu sẽ ra ngoài nhưng hai người không được nói chuyện quá lâu!” Mặc Thiên Tân đồng ý.

“Cám ơn!” Bạch Trú hướng về phía cậu cảm tạ mỉm cười.

Mặc Thiên Tân có chút lo lắng rời đi, trong phút chốc cả phòng bệnh chỉ còn lại mỗi mình anh, hai mắt anh nhìn vào cánh cửa phòng tắm, đi tới gõ nhẹ mấy cái.

“Cốc, cốc, cốc!” Anh nói tiếp, “Thất Thất, là anh, bọn họ đều đi rồi, em có thể ra ngoài nói chuyện với anh chút được không?”

Trong phòng tắm

Khuôn mặt Tử Thất Thất vô cùng hấp tấp, nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói của Bạch Trú, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Anh ta muốn nói gì với cô?

Bước tới cửa, trong lòng hơi có chút bồi rồi, cô vươn tay vặn nắm đấm cửa, nhẹ nhàng mở ra.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng được mở ra, Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt ôn hòa của Bạch Trú, từ trong phòng bước, sau đó nghi ngờ hỏi, “Anh muốn nói gì với tôi?”

“Tôi muốn nói với cô chuyện của Mặc Tử Hàn!”

Mặc Tử Hàn?

Tử Thất Thất kinh ngạc, đồng thời có chút khẩn trương.

“Anh ấy làm sao?” Cô hỏi.

“Anh ấy đã biết bệnh của Thiên Tân rồi, tôi sợ...” Bạch Trú đột nhiên muốn nói lại thôi, chân mày thật sâu nhíu lại.

“Anh sợ cái gì? Anh ấy muốn làm gì?” Tử Thất Thất khẩn trương hỏi, bất an trong lòng bắt đầu lớn dần.

Bạch Trú trầm mặc mấy giây, sau đó mới chậm rãi mở miệng, nói, “Tôi sợ anh ấy sẽ tìm người sống tới để cho Thiên Tân được làm phẫu thuật!”

Người sống?

Tử Thất Thất kinh hãi!

Loại chuyện như vậy anh cũng dám làm sao? Vì con trai của mình, anh sẽ đi tìm một người sống khỏe mạnh cho Thiên Tân làm giải phẫu? Nhưng cũng có điểm đúng, tìm một người sống có trái tim thích hợp với Thiên Tân dễ dàng hơn là tìm trái tim một người chết có thể phù hợp với Thiên Tân, nhưng là dùng tính mạng của người khác đi đổi lấy tính mạng của Thiên Tân, làm như

vậy đúng không? Cô cũng đã từng có suy nghĩ độc ác như vậy, nhưng cuối cùng cô đã từ bỏ, làm như vậy là không đúng, mà Thiên Tân cũng cự tuyệt cách làm như vậy, nhưng nếu là Mặc Tử Hàn...

“Tôi sẽ không để cho anh ấy làm như thế!” Cô đột nhiên hoảng sợ mở miệng, “Tôi sẽ ngăn cản anh ấy!”

“Cô có thể ngăn cản anh ta thì thật tốt, chỉ sợ cô cũng...” Bạch Trú đem câu nói kế tiếp nuốt lại, nhúu chặt chân mày, cũng cúi đầu.

Người đàn ông như anh ta sẽ nghe người khác khuyên bảo sao? Hơn nữa để cứu con trai mình anh ta sẽ dừng tay sao? Coi như là Tử Thất Thất nói với anh ta, chỉ sợ cũng không thể làm cho anh ta buông tha? Ngay cả anh khi đặt mình vào vị trí của Mặc Tử Hàn, nếu con anh bị bệnh như vậy, anh cũng sẽ nghĩ mọi cách để cứu con mình, huống chi anh ta đường đường là thủ lĩnh hắc đạo? Trong mắt anh ta, bất luận sinh mệnh kẻ nào cũng không bằng con mình. Trong mắt anh ta, bất luận sinh mệnh của bất kỳ kẻ nào đều không đáng giá một đồng?

“Tôi sẽ ngăn cản anh ấy, tôi nhất định sẽ ngăn cản anh ấy, anh yên tâm, tôi sẽ tìm thời cơ thật tốt nói chuyện với anh ấy, để cho anh ấy bỏ ý niệm này đi!” Tử Thất Thất kiên định nói, nhưng đôi tay cũng bắt an nắm chặt lại.

Bạch Trú nhìn cô, chân mày không cách nào giãn ra, chỉ có thể trầm mặc.

...

Một phòng bệnh VIP khác

Mặc Tử Hàn không có gõ cửa, trực tiếp đi vào bên trong phòng.

Hồ Phách cùng Trần Châu một ngày trước đã trở lại Đài Loan, sau khi bọn họ trở lại vẫn luôn ở trong phòng này, nửa bước cũng không rời đi.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người bọn họ cùng cung kính cúi đầu, chào anh.

Mặc Tử Hàn cũng không để ý tới bọn họ, trực tiếp đi tới bên cạnh giường bệnh, nhìn Kim Hâm vẫn hôn mê bất tỉnh.

“anh ta như thế nào?” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Thưa đại ca, thân thể Kim Hâm khôi phục rất tốt, cũng không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ là... Vẫn chưa tỉnh lại!” Trân Châu cứng nhắc trả lời, đầu cúi thật sâu.

“Tại sao còn chưa tỉnh? Thuốc của cô không hiệu nghiệm sao?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Dạ, lần trước đã thử cho Kim Hâm sử dụng nhưng căn bản không có một chút hiệu quả, mà độc dược trong người Kim Hâm lần này phức tạp hơn loại độc mà đại ca đã trúng phải lần trước rất nhiều, nếu như muốn giải được, chắc là phải tốn chút thời gian!”

“Một chút thời gian? Là bao lâu?”

“Cái này...” Trân Châu chần chờ, cô cũng không dám khẳng định.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại, hai mắt từ trên người Kim Hâm chuyển đến Trân Châu, ra lệnh mà nói, “Tôi cho cô thời gian ba ngày, trong ba ngày, trong bệnh viện này cô có thể sử dụng bất kì phương pháp gì, nhưng ba ngày sau tôi muốn thấy Kim Hâm tỉnh lại, nếu anh ta không tỉnh lại...”

“Trân Châu nguyện ý ở trước mặt của đại ca tự vẫn!” Trân Châu kiên định nói xong, hai mắt tràn đầy lòng tin.

“Được, vậy tôi sẽ chờ tin tức tốt của cô!” Mặc Tử Hàn đáp lại.

“Dạ!” Trân Châu lĩnh mệnh.

Mặc Tử Hàn quay đầu nhìn lại Kim Hâm đang ngủ say, chân mày hơi nhíu

lên, sau đó xoay người sai bước rời đi.

Tại sao Phương Lam lại cho anh ta uống loại độc dược này? Nếu như cô ta thật có bản lĩnh như vậy, tại sao không trực tiếp giết anh ta đi? Chẳng lẽ Kim Hâm biết bí mật của cô ta, cho nên cô ta không muốn anh ta tỉnh lại?

Rốt cuộc... Người phụ nữ thần bí đó là thần thánh phương nào?

...

Cửa bệnh viện

Trong chiếc xe Bentley sang trọng hào hoa, Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân đã ngồi yên vị bên trong, lúc này Mặc Tử Hàn mới từ cửa bệnh viện đi ra, mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

“Ba, ba vừa làm gì đấy?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

“Đi thăm một người!” Mặc Tử Hàn vừa lên xe, vừa trả lời.

“Thăm bệnh? Có người bạn nào của ba nhập viện vậy?” Mặc Thiên Tân chất vấn.

“Chỉ là một người quen biết mà thôi!” Mặc Tử Hàn hàm hồ trả lời.

Mặc Thiên Tân buồn buồn cong miệng lên, thôi, nếu ba đã không muốn nói, vậy cậu cũng không nên hỏi thì tốt hơn, dù thế nào đi nữa cậu cũng không quan tâm, chỉ là muốn tìm đề tài nói chút thôi!

Hai mắt Tử Thất Thất cũng nhìn chăm chăm vào anh, trong lòng vô cùng lo lắng, muốn mở miệng, rồi lại như không phải thời cơ, nhưng vẫn thấp thỏm bất an, nếu như những lời Bạch Trú nói là sự thật, như vậy cô có thể thuyết phục anh sao? Nhưng trong lòng lại có chút suy tính riêng, có lẽ Mặc Tử Hàn có thể cứu được Thiên Tân, có lẽ Thiên Tân có thể lớn lên bình thường giống những đứa trẻ khác, sau đó kết hôn, hạnh phúc vui vẻ cả đời. Thế nhưng nếu làm như anh, sẽ phải dùng sinh mạng của người khác để đánh đổi, chuyện như vậy không phải là không thể, nhưng là...

Lòng của cô bắt đầu càng ngày càng mâu thuẫn, càng ngày càng rối rắm!

Mặc Tử Hàn chú ý tới ánh mắt của cô, rõ ràng cô đang nhìn anh, nhưng lại giống như không phải đang nhìn anh, trong ánh mắt của cô có rất nhiều do dự.

Cô đang suy nghĩ gì? Cô đang trầm tư cái gì?

“Thất Thất...” Anh chợt nhẹ giọng gọi cô.

“À?” Tử Thất Thất đột nhiên hồi hồn, “Sao, thế nào?” Cô hốt hoảng hỏi.

“Không có gì, anh chỉ gọi em thôi, nhưng em làm sao vậy? Tại sao lại hoảng hốt như vậy? Là thân thể không thoải mái sao?” Mặc Tử Hàn không khỏi có chút khản trương.

“Em không sao!” Tử Thất Thất hốt hoảng trả lời, nhưng trong lời nói lộ ra rất nhiều sơ hở.

“Nha... Con biết rồi!” Mặc Thiên Tân vội vàng mở miệng, giúp mẹ giải thích, “Mẹ nhất định rất khản trương đúng không?”

“Khản trương? Mẹ? Mẹ khản trương cái gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, Mặc Tử Hàn cũng nghi hoặc nhìn cậu.

“Hắc hắc...” Mặc Thiên Tân tà ác cười, vui vẻ nói, “Bởi vì mẹ sẽ phải lập tức cùng ba động phòng rồi, cho nên... Hắc hắc he he!” Cậu dùng tiếng cười thay thế lời kể tiếp.

Trong nháy mắt gò má Tử Thất Thất nóng lên.

Vừa rồi mãi suy nghĩ cô đã quên mất chuyện này, những lời của con trai nói càng làm cho cô trở nên khản trương hơn.

“Tiểu tử thúì, con biết cái gì, không cho phép nói lung tung!” Tử Thất Thất gõ đầu cậu một cái, oán trách nhìn chằm chằm cậu.

Mặc Thiên Tân dẫu môi, nói, “Con có gì không hiểu, có nhiều chuyện con còn hiểu rõ hơn mẹ...” Cậu khinh thường.

“Tiểu tử thúì!” Tử Thất Thất lại một lần nữa đưa tay, gõ đầu của cậu một cái.

Mặc Thiên Tân buồn bực, mặt đầm đìa đáng yêu mà nói, “Ba, ba xem, sáu năm qua con bị mẹ ngược đãi như vậy, ba nói con có thể sống bình yên sao? ô...” Cậu bắt đầu khóc lóc gào to, “Con không biết, ba, ba nhất định phải thay con báo thù, hôm nay ba nhất định phải hành hạ mẹ thật tốt, để cho mẹ ba ngày không xuống được giường, như vậy... Như vậy... Như vậy con mới có thể tiêu tan ảm ức 6 năm qua!”

Cái gì?

Tử Thất Thất nghe thấy con nói như vậy thật không thể tin nổi.

Ba ngày ba đêm? Không xuống nổi giường?

Tiểu tử thúì này, nó là cố ý muốn hành hạ chết cô sao? Hơn nữa tại sao nó lại muốn ba nó tích cực như vậy? Nó không phải đứng về phía cô sao? Thế nào trong nháy mắt liền phản quốc rồi?

“Con hãy yên tâm đi!” Mặc Tử Hàn hai mắt thâm thúy nhìn về phía cô, nói, “Ba nhất định sẽ dạy dỗ mẹ con thật tốt, trừng phạt mẹ con để báo thù thay con!”

“Ba đây chính là ba nói đó nhé, quân tử nhất ngôn...”

“Tứ Mã Nan Truy!”

Hai cha con anh rất ăn ý, ngay cả nụ cười tà ác trên mặt cũng giống nhau như đúc.

Tử Thất Thất nhìn gương mặt của Mặc Tử Hàn, tâm trạng lo lắng bất an, nhưng là hai mắt vẫn quật cường nhìn chăm chăm anh, sau đó nhắm mắt, mạnh miệng nói, “Chuyện cười? Ai sợ ai a, em sẽ cho anh biết công phu của

em lợi hại như thế nào, hừ... Hừ hừ... Hừm hừ...”

Giương mặt cô phách lối, hoàn toàn khinh thường, nhưng trong lòng thì lập tức hối hận với những gì mình đã nói ra.

Điên rồi, điên rồi!

Cô rớt cuộc là đang nói bậy cái gì vậy? Trời ơi... Cái bệnh cũ này lúc nào thì có thể thay đổi đây?

Cô không thể sống được mất...

...

Mười phút sau

Chiếc xe Bentley đã đậu trước cửa của nhà họ Mặc, cửa chính đã sớm rộng mở cho xe đi vào, không lâu sau chiếc xe dừng lại trước cửa chính xa hoa của căn biệt thự thứ ba.

Chiếc xe dừng lại làm cho trái tim Tử Thất Thất trong nháy mắt nhảy loạn lên, phách lối trên mặt cũng hoàn toàn biến mất.

“Mẹ, đến nhà, chúng ta xuống xe đi!” Mặc Thiên Tân cố ý vui vẻ nói, mở cửa xe ra.

Tử Thất Thất dùng sức nuốt xuống một ngụm nước miếng, đột nhiên hít một hơi. Cũng không phải là lần đầu tiên, tại sao cô lại khấn trương như vậy đây? Tại sao so với lúc trước lại hốt hoảng như vậy? Đáng chết, trái tim không nên nhảy loạn, thân thể không cần run rẩy, không sợ, không có gì phải sợ!

Ô... (T___T)~

Vào giờ phút này cô thật rất muốn khóc.

“Xuống xe đi, phu nhân của anh!” Mặc Tử Hàn đứng ở bên cạnh cửa xe, hướng về phía cô vươn tay phải ra.

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh đang tươi cười, rồi lại nhìn bàn tay của anh, trong lòng không khỏi rung động, tay phải không tự chủ đưa ra, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay của anh. Khóe miệng Mặc Tử Hàn cong lên, đột nhiên bắt được tay của cô, sau đó nhẹ nhàng dùng sức lôi kéo, kéo cả người cô ra khỏi xe, ôm chặt cô vào ngực mình.

“A...” Tử Thất Thất sợ hãi kêu.

“Phu nhân xinh đẹp của anh, tối nay chúng ta sẽ chính thức động phòng, em sẽ hoàn toàn thuộc về anh...”

Chương 214: Vô cùng dịu dàng, làm cho cô say mê...! (18+)

Động Phòng Hoa Chúc?

Tử Thất Thất nghe được những lời anh nói, trong lòng hốt hoảng không ngừng chạy loạn.

“Anh... Anh anh anh...” Cô cảm lạnh làm thỉnh nói, “Anh mau buông em xuống, ai muốn động phòng với anh? Ai thuộc về anh? Anh... Anh đừng nói hươu nói vượn!”

“Anh nói hươu nói vượn? Đã đến lúc này rồi, em còn không thừa nhận sao? Chẳng lẽ nhất định phải ép em thừa nhận mới được sao? Ừ?” Mặc Tử Hàn vừa bất mãn nói, vừa ôm cô đi vào cửa chính, Mặc Thiên Tân vui vẻ chạy theo phía sau.

“Mặc Tử Hàn anh buông em ra, tự em đi!” Tử Thất Thất giãy giụa.

“Anh không thả, anh thả em rồi em nhất định sẽ chạy trốn!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt.

“Em sẽ không trốn!”

“Em nói thật sao?”

“Thật!”

“Tốt lắm...” khoe miệng Mặc Tử Hàn gọi lên nụ cười tà ác, bước chân trở nên vội vã, đắc ý nói, “Vậy anh xem như em đã đồng ý, bây giờ chúng ta sẽ lập tức động phòng!”

“Cái... Cái gì?” Tử Thất Thất kinh hãi, “Cái tên đại khôn kiếp này, đại vô lại,

anh buông em ra, em không muốn, không cho phép anh ôm em, anh buông em ra... Buông em ra... Buông em ra..." Cô không ngừng dùng sức giãy giụa, hai tay cũng giương nanh múa vuốt quào loạn lung tung.

"Ai..." Sau lưng Mặc Thiên Tân đột nhiên thở dài, sau đó lắc đầu một cái, nói, "Mẹ, chuyện cũng đã đến lúc này rồi, mẹ cũng không cần từ chối làm gì, không phải mẹ đã đợi ngày này rất lâu rồi sao? Mẹ nên chấp nhận số mệnh đi, cần gì khẩu thị tâm phi đây?"

"Mặc Thiên Tân, con đừng có nói hươu nói vượn? Mẹ nào có mong đợi? Mẹ nào có khẩu thị tâm phi?" Tử Thất Thất rống to.

"Mẹ không có mong đợi sao? Mẹ dám thề với con mẹ không có sao? Con cảnh cáo mẹ, nếu như nói láo, con dù phải đổi tính mạng cũng phải..." Mặc Thiên Tân đột nhiên muốn nói lại thôi, tính chất uy hiếp cực mạnh nói.

"..." Tử Thất Thất á khẩu, một chữ cũng không nói được.

Mặc Tử Hàn ôm cô sai bước đi, nghe hai người bọn họ đối thoại, nhìn khuôn mặt Tử Thất Thất hồng rục im lặng, vui vẻ khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Em cũng rất mong đợi sao?"

Tử Thất Thất nghe được anh nói, lúng túng không cách nào nhìn thẳng anh.

"Em không biết, không nói chuyện với anh, muốn thế nào thì như thế đi!" Cô e lệ nói, đem gương mặt đỏ bừng của mình vùi sâu vào trong ngực anh, không giãy giụa nữa, không kêu la, cũng không nói nữa.

Về mặt Mặc Thiên Tân đầy chiến thắng, đột nhiên dừng lại, sau đó hướng về phía bóng lưng Mặc Tử Hàn nói, "Ba, cố gắng lên, con ủng hộ ba, chỉ là không nên bắt nạt mẹ nha!"

Khóe miệng Mặc tử hàn gọi lên vui vẻ cười, nói, "Lần này con cũng không được tới quấy rầy ba!"

"Yên tâm yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không rồi!"

Tử Thất Thất nghe hai người bọn họ đối thoại, chân mày nhíu lại, đem mặt của mình vùi sâu hơn vào vạt áo của anh. Nói thật, cô cũng không phải muốn cự tuyệt, cũng không phải là muốn phản kháng, chỉ là thật rất xấu hổ, hơn nữa rất khân trọng, dù sao đây coi như là lần đầu của bọn họ kể từ sau khi bọn họ bắt đầu mỗi quan hệ mới, là lần đầu tiên thật tâm giao bản thân mình cho đối phương, cho nên... cô không cách nào bình tĩnh được.

Đột nhiên, hai chân Mặc Tử Hàn dừng lại, đứng ở cửa phòng ngủ chính.

Hỏa Diễm cũng thật sớm đã đứng ở cửa phòng, khi anh thấy Mặc Tử Hàn, đầu tiên là cúi đầu, cung kính nói, “Đại ca, phu nhân!”

“Mở cửa!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức mở cửa phòng ra.

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất đi vào bên trong phòng, Hỏa Diễm lập tức đóng cửa lại, sau đó hơi lui vài bước, vẫn canh giữ ở bên cạnh cửa.

Bên trong phòng

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất đi tới bên giường, hơi khom lưng, sau đó đem lấy cô nhẹ nhàng thận trọng đặt xuống giường, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô.

Tử Thất Thất lúng túng quay mặt đi, trái tim bắt đầu cấp tốc nhảy loạn.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng gọi tên cô, thân thể hạ thấp tiến lại gần cô.

Tử Thất Thất cảm nhận được thân thể anh đè xuống, đột nhiên đưa ra hai tay của mình, khước từ lòng ngực bền chắc của anh.

“Đợi... Chờ một chút!” Cô hốt hoảng mở miệng.

“Còn để cho anh chờ? anh đã chờ mong đủ lâu!” Mặc Tử Hàn ở bên tai của cô dúi dúi nói nhỏ.

“Chờ em tắm trước, sau đó sẽ...”

“Không cần tắm, anh thích mùi bây giờ của em!” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, càng tiến tới gần cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má cô.

Tử Thất Thất đột nhiên trợn hai mắt to của mình, trái tim đập mạnh.

“Không... Không... Không được, trên người của em toàn mùi thuốc sát trùng, anh chờ một chút, em đi tắm, sau đó sẽ... sẽ...” Tử Thất Thất lúng túng lặp đi lặp lại, khẩn trương không cách nào nói tiếp.

“Không được!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt.

Nếu như hiện tại buông cô ra nói không chừng cô sẽ ở mãi trong nhà tắm lấy có không ra. Phụ nữ đều là như vậy, cho dù biết rõ mình không thể thoát được, dù đã chuẩn bị tiếp nhận, trong lòng cũng có chút chờ mong, nhưng đến giờ khắc mấu chốt sẽ lại không ngừng kéo dài... Anh đã không muốn đợi nữa.

Chỉ là...

Chân mày Mặc Tử Hàn ản nhẫn cau lại từng cái, sau đó khóe miệng đột nhiên gợi lên nụ cười dịu dàng, đưa tay vuốt những sợi tóc rơi trên trán cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, cũng nhẹ giọng nói, “Nếu như em không muốn vậy thì thôi!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, chống lại tầm mắt của anh.

“Anh mới vừa nói gì?” Cô không thể tin được hỏi lại.

“Anh nói... Nếu như em thực sự không muốn vậy thì thôi đi!” Ngón tay Mặc Tử Hàn tiếp tục vuốt ve má cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc, hai mắt trợn to nhìn anh.

“Anh... Anh làm sao vậy? Anh không sao chứ? Sẽ không phải là phát sốt hư

đầu óc chứ?” Đại sắc lang như anh cứ nhiên lại bỏ qua cơ hội bắt nạt cô, lập địa thành Phật rồi hả? Lại có thể biết nói ra những lời này, thật sự là thật là làm cho người khác kinh hãi. Rõ ràng mới vừa rồi bộ dạng còn một bộ muốn ăn sống nuốt tươi cô, nhưng bây giờ lại nói như vậy? Anh thật sự bỏ qua cho cô sao? Có thật không?

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm gương mặt kinh ngạc của cô, cười tươi, sau đó nhẹ giọng dịu dàng nói, “Anh không có phát sốt, em yên tâm, thân thể của anh rất tốt. Chỉ là của anh không muốn ép em mà thôi... anh có thể không để ý tới tâm trạng của bất kỳ người phụ nữ nào, muốn thế nào thì sẽ làm như vậy, trước đây có cả em trong đó, nhưng bây giờ thì khác, anh thích em, yêu em, đối với anh em là quý giá nhất, cho nên anh sẽ không bức bách em, không muốn nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của em, cho nên nếu em muốn anh ngừng anh sẽ vì em mà nhẫn nại!”

Anh nói xong lời nói này, ngón tay lại một lần nữa vuốt những sợi tóc vương trên trán cô, sau đó hôn nhẹ vào trán cô.

Thân thể Tử Thất Thất tê dại như có dòng điện truyền vào, sau đó dần dần trở nên nóng bỏng.

“Đồ ngốc!” Cô đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, sau đó chống lại hai mắt thâm thúy của anh, nói, “Nếu như mà em cả đời cũng không chuẩn bị được tâm lý thì sao?”

“Vậy anh sẽ chờ cả đời!” Mặc Tử Hàn cười trả lời.

“Anh có thể nhẫn nại lâu như vậy sao?” Tử Thất Thất nói.

“Không thể nhẫn nhịn, cũng phải nhịn, chỉ cần vì em... Anh cảm thấy anh có thể làm được!” Anh trả lời.

“Những điều anh nói đều là sự thật? Anh xác định sao? Thật có thể nhịn?” Tử Thất Thất nhẹ giọng chậm rãi nói xong, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia tà ác, cũng dùng ngón tay của mình nhẹ vuốt ve mặt của anh, cuối cùng vuốt nhẹ lên môi anh, tà mị mà nói, “anh xác định?”

Mặc Tử Hàn chỉ cảm thấy trong bụng nóng lên, chân mày đột nhiên hơi nhú lên.

Cô là cố ý, cố ý dẫn dụ anh!

Người phụ nữ đáng chết này... Thật là lớn gan!

“Anh có thể nhin, chỉ cần em nói em không muốn, anh nhất định có thể nhẫn nại!” Anh kiên định nói, nhưng trên người đang phát hỏa thiêu đốt toàn thân anh.

Tử Thất Thất nghe câu trả lời của anh, nhìn khuôn mặt anh.

“Đồ ngốc!” Cô lại dùng chính câu này mắng anh, sau đó vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn nhìn sâu vào mắt cô, hai người trầm mặc thật lâu, chợt... thân thể Mặc Tử Hàn nặng nề đè ép cô, buông lỏng sức lực của chính mình, sau đó kề môi vào tai cô, nhẹ nói, “Có thể không?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc không nói.

Môi Mặc Tử Hàn càng thêm lại gần, nhỏ giọng nói, “Có thể không?”

“...” Tử Thất Thất vẫn trầm mặc như cũ.

Chân mày Mặc Tử Hàn từ từ nhú lên, đôi mắt phương thức, nói. “Không thể được sao?”

“...”

“A...” Anh đột nhiên cười khẽ, sau đó hơi có chút mát mát mà nói, “Anh biết rồi, anh không ép em, nhưng anh có thể dựa vào em một chút không?”

Nếu như không phải là cô tự nguyện tiếp nhận, như vậy quan hệ bọn họ so với trước đây có gì khác biệt? Nếu như anh dùng sức mạnh, như vậy tất cả cũng không có ý nghĩa, thật ra thì cũng không nhất định phải làm chuyện đó,

chỉ cần cô tâm cam tình nguyện ở lại bên cạnh anh là tốt rồi, chỉ cần có thể mỗi ngày đều thấy cô, thấy nụ cười của cô, nghe được giọng nói của cô, anh cũng đã rất thỏa mãn.

Anh thật không sao cả, nhưng là thân thể của anh, cũng là... Có chút không kiểm soát được!

Tử Thất Thất nhìn gương mặt ửng hồng của anh, len lén muốn cười, nhưng mà lại không khỏi rất cảm động.

“Đồ ngốc!” cô lần thứ ba mắng anh, sau đó đôi tay từ từ ôm lấy lưng anh, cười nói, “Chúng ta cũng đã nằm ở đây rồi, anh vẫn không rõ ý tứ gì sao?”

Hai cánh tay Mặc Tử Hàn đột nhiên chổng lên, khiếp sợ nhìn cô.

“Em đồng ý cho anh?”

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu.

“Có thể không? Thật có thể không?” Thanh âm của anh dồn dập mà lại hưng phấn, hai mắt càng thêm nóng bỏng nhìn cô.

“Ừ!” Tử Thất Thất lại một lần nữa gật đầu.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn hoàn toàn nâng lên, đột nhiên vội vàng hạ thấp người, trực tiếp hôn lên môi của cô, trong khi hôn có chút thô bạo, anh vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, cùng cô dây dưa.

Hai mắt Tử Thất Thất chậm rãi khép lại, đôi tay ôm chặt lấy lưng anh sau đó vòng lên cổ anh, cũng phối hợp đáp trả lại anh, cùng lưỡi anh quấn quýt.

Thân thể Mặc Tử Hàn trong nháy mắt nóng bỏng khó nhìn, bàn tay rời khỏi đến hông của cô, từ từ thăm dò vào, sau đó đụng vào da thịt trơn mềm cô, đôi tay không ngừng thăm dò trên thân thể cô, sau đó vội vàng cởi bỏ hết quần áo trên người mình, còn Tử Thất Thất chỉ có một chiếc áo bra mỏng trước ngực, Mặc Tử Hàn vội vàng trở lại trên người cô, hai tay vòng ra sau cởi bỏ phông tuyến cuối cùng của cô, sau đó môi của anh hôn nhẹ lên từng bộ phận trên

người cô, lần lần đến trước ngực cô, sau đó ngậm hai quả anh đào nhỏ vào.

“Ummm...” Tử Thất Thất nhẹ giọng ngậm nga, thân thể khơi dậy từng đợt sóng trào.

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của cô, bàn tay đột nhiên di chuyển, đi tới hông của cô, cởi bỏ chiếc quần jean của cô xuống, trong phút chốc toàn thân hai người dính chặt lấy nhau.

Bàn tay to của anh ở trên người cô không ngừng du ngoạn, cuối cùng nhẹ nhàng nắm đùi phải của cô, tách hai chân cô ra.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, đè nén dục vọng của mình, dùng hết mọi cách dụ dỗ, nhẹ giọng nói tiếp, “Có thể không? anh muốn tiến vào... anh sẽ từ từ... từ từ... Nếu như em cảm thấy không thoải mái, cứ nói anh nhất định sẽ dừng lại!”

Tử Thất Thất nghe hấn nỉ non, cảm thụ sự dụ dỗ của anh, khoe miệng hơi cười cười, nhẹ nhàng nói, “Ừ!”

Được cô cho phép, Mặc Tử Hàn lập tức đem lấy chính mình xâm nhập vào hoa huyết của cô, sau đó từ từ, từ từ, từ từ... Từng chút từng chút tiến vào, anh vẫn cố gắng nhẫn nại, không muốn làm cô bị tổn thương, giống như đối đãi với trân bảo của mình, dù mình rất khó chịu cũng không muốn làm cho cô khó chịu.

“Umm... Umm...” Tử Thất Thất cảm thụ cùng anh kết hợp, cảm thụ anh từ từ tiến vào, trong thân thể cô từng đợt sóng dâng trào.

Mặc Tử Hàn rốt cuộc đem chính mình hoàn toàn thâm nhập vào hoa huyết của cô, nhưng không trực tiếp luật động mà nhẫn nại hỏi cô, “Thất Thất, em không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái không? Nếu như em chịu không được, anh lập tức thôi lui khỏi...”

Lời của anh vẫn chưa nói hết, hai tay Tử Thất Thất ôm chặt lấy thân thể anh, mồ hôi trên trán rỉ ra, hô hấp cũng có chút rối loạn, nhưng lại cũng không cảm thấy không thoải mái, mà là... Lòng tham khẩn cầu.

“Em không sao!” Cô hét hoảng trả lời.

Mặc Tử Hàn nghe thấy hơi thở của cô rối loạn, lo lắng khẽ cau mày.

“Thất Thất, em thật không có chuyện gì sao? Anh xem... Vẫn là không được rồi!” Anh đột nhiên bắt đầu lùi bước.

Mặc dù anh rất muốn rất muốn cô, muốn đến sắp điên mất rồi, nhất là ở tình trạng lúc này, anh càng thêm muốn cô không cách nào khống chế mình, nhưng là anh sợ, sợ thân thể của cô không chịu nổi, mà nghe thấy hơi thở của cô khẽ rối loạn, anh càng thêm khiếp đảm, bắt đầu mâu thuẫn tự hỏi mình làm có đúng không? Quả nhiên cần phải để cho cô nghỉ ngơi một khoảng thời gian mới đúng, anh không nên hấp tấp như vậy mới đúng.

“Em không sao!” Tử Thất Thất ôm hai tay của anh đột nhiên dùng sức, hét hoảng nói, “Em thật sự không có sao, anh có thể động, không cần nhẫn nại... Thật có thể, không sao!”

“Nhưng là...”

“Không cần nhưng là nữa, anh như vậy em sẽ càng khó chịu, a... Nhanh lên một chút, em thật sự không sao...” Tử Thất Thất nhú thật chặt chân mày, hơi có vẻ thống khổ, nhưng là cô thống khổ vì anh ở trong thân thể cô không ngừng trưởng đại nhưng lại không chịu động mà có ý thôi lui làm cho toàn thân cô ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Mặc Tử Hàn bị lời nói của cô trêu chọc.

Anh đột nhiên nắm chặt chiếc chăn trên người của mình, sau đó phía dưới là từ từ rút ra rồi lại tiến vào... Không ngừng tái diễn, không ngừng ra vào, nhưng cũng không quá kịch liệt, mà là lần thứ nhất so lần thứ hai lại dịu dàng hơn, anh dùng tất cả sự nhẫn nại, khống chế động tác của mình, khống chế mình lâm vào điên cuồng xung động, cho đến trước khi lên đỉnh anh mới tăng tốc đem mình chôn thật sâu vào trong hoa huyết của cô, đem mầm mống của mình phun vào trong cơ thể cô. “A...” Tử Thất Thất hơi lớn tiếng hét lên, đôi tay ôm chặt lấy thân thể của anh, cùng anh thật sâu kết hợp, mà thân thể của

mình hơi run rẩy, cuối cùng vô lực mà co quắp.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nỉ non.

“...” Tử Thất Thất vô lực đáp lại.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn mồ hôi đầm đề nằm ở trước ngực của cô, thỏa mãn khẽ mỉm cười nói, “Anh yêu em... Anh yêu em... em là người phụ nữ duy nhất mà anh yêu... anh chỉ yêu mình em...”

Chương 215: Mệt mỏi quá, thật phiền, thật loạn, thật tức!!

Hơi thở Tử Thất Thất mất trật tự, thân thể cực nóng giống như bị rút đi hết khí lực, nhưng những lời Mặc Tử Hàn mới nói, cô lại nghe được rất rõ ràng, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

“Em cũng... Vậy...” Cô khẽ trả lời, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mặc Tử Hàn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, sau đó hôn lên môi cô.

Tử Thất Thất phối hợp với nụ hôn của anh, hai người đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Đời này, có thể tìm được người mình thích, hơn nữa người kia cũng thích mình, đây chính là hạnh phúc mỹ lệ nhất trên thế giới...

Đêm vừa buông xuống

Biệt thự nhà họ Bách

Bên trong phòng ăn lầu một

Trên bàn ăn bày ra bữa tối thịnh soạn, Bách Vân Sơn ngồi ở ghế chủ vị, Bách Mặc Lệ và Hạ Thủy Ngưng ngồi ở bên cạnh, mà Hạ Mộ Phong ngồi đối diện hai người bọn họ, mặt khác... Còn có một chỗ trống.

Đột nhiên một người hầu đi tới bên cạnh Bách Vân Sơn, khẽ cúi đầu nói, “Lão gia, thiếu gia nói cậu ấy không có khẩu vị, cho nên không ăn bữa tối nữa!”

Nghe lời người hầu nói, bốn người trên bàn đều nhú mào.

“Hừ!” Hạ Mộ Phong tức giận hừ lạnh, tràn đầy bất mãn với Bách Hiên.

Bách Vân Sơn bình tĩnh, khoát tay áo cho người hầu kia lui ra.

“A a a...” Ông có chút xấu hổ cười, “Hiên nhi thân thể gần đây không thoải mái, với lại trong khách sạn cũng có rất nhiều chuyện, hẳn là nó quá mệt nên không có đói... Chúng ta đừng lo cho nó nữa, mọi người ăn, ăn đi...”

“Được rồi, tôi cũng không đói, Thủy Ngưng chúng ta về thôi!” Hạ Mộ Phong đột nhiên đứng lên, cơn giận giữ thành linh nổi lên trong lòng.

“Chú Hạ!”! Bách Vân Sơn thân mật gọi, vội vàng đứng lên giữ ông ta, lúc vừa muốn mở miệng khuyên giải, Hạ Mộ Phong liền cắt lời.

“Cái gì cũng không cần nói, Thủy Ngưng, chúng ta đi!” Hạ Mộ Phong hất tay Bách Vân Sơn, vòng qua bàn, kéo tay Hạ Thủy Ngưng.

“Ba...” Hạ Thủy Ngưng cau mày gọi ba, đồng thời giữ chặt ông ta lại.

Lửa giận của Hạ Mộ Phong trong nháy mắt dâng trào.

“Thủy Ngưng, con nghe ba, đi theo ba, hôn lễ này chúng ta không cần! Con còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, có người đàn ông nào mà không tìm được, tại sao hết lần này tới lần khác cứ muốn thăng nhóc ngu ngốc kia hả? Đi theo ba, chúng ta về!” Hạ Mộ Phong tức giận nói, dùng sức lôi kéo con đi.

“Ba...” Hạ Thủy Ngưng bị ông ta kéo ra liên loạn choạng.

“Chú Hạ, chú đừng tức giận, nghe anh nói này...” Bách Vân Sơn vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Còn có gì để nói? Ngày đính hôn chính con trai anh không phải đã nói rất rõ sao? Là chúng ta ép buộc cậu ta đính hôn, cậu ta căn bản không thích Thủy Ngưng, vậy tại sao còn muốn để bọn chúng kết hôn? Nếu bọn chúng thật sự

kết hôn, vậy sao này thì sao? Sau này bọn chúng phải làm sao? Anh muốn Thủy Ngưng nhà chúng tôi phải làm sao hả?” Hạ Mộ Phong đem những lời chất chứa đã lâu nói ra.

Tính tình của ông vốn cực kỳ dễ giận, nhất là đụng tới chuyện của con gái yêu, ông hiện tại cũng chỉ có một người thân duy nhất, ông sao có thể để con gái chịu khổ được chứ? Tâm nguyện của ông là tìm một người thương con gái ông, yêu con gái ông, cưng chiều con gái ông, che chở con gái ông, để con gái ông hạnh phúc cả đời. Vốn lần đầu tiên thấy Bách Hiên, ông cảm thấy cậu trai này quả thật không tệ, kỳ thật bản thân cậu ta cũng không tệ, là người con rể ông đã chọn, nhưng cậu ta căn bản không thích Thủy Ngưng, cậu ta căn bản là không thể toàn tâm toàn ý chiều cố con gái mình, chỉ biết thương tổn nó, vậy nên ông không thể đưa đưa con gái yêu tới đây, ông không thể để con gái yêu của ông chịu áp lực.

“Hạ lão đệ, anh cam đoan với chú, chờ Thủy Ngưng gả cho Hiên nhi, nhà họ Bách anh tuyệt sẽ không đối xử tệ với nó, nhất định sẽ chiều cố nó thật tốt, tuyệt đối sẽ không khiến nó phải chịu áp lực!” Bách Vân Sơn vỗ ngực cam đoan.

“Anh cam đoan? Anh lấy cái gì ra để cam đoan? Cam đoan của anh là thế sao? Ngay cả một bữa cơm cũng không muốn?” Hạ Mộ Phong tức giận chất vấn.

Bách Vân Sơn nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Không khí bên trong phòng ăn hoàn toàn trở nên khẩn trương.

Hạ Thủy Ngưng cau chặt mày nhìn khuôn mặt tức giận của Hạ Mộ Phong.

Cô rất rõ, tính tình ba mình rất nóng nảy, cô cũng rất rõ, ông nóng nảy bởi vì quan tâm cô, lo lắng cho cô, sợ cô chịu áp lực, nhưng cô cũng không cách nào buông Bách Hiên, không cách nào buông cuộc hôn nhân này.

“Ba... Ba đừng tức giận, thực ra bác trước khi con và anh Hiên đã tìm con thương lượng, là con đồng ý bác ấy, là con cố chấp muốn gả cho anh Hiên, vậy nên đây đều là lỗi của con, toàn bộ là lỗi ở con, nhưng con không có cách

nào, con thật sự thích anh Hiên, con không thể không có anh ấy... Ba, coi như con cầu xin ba được không? Đừng tức giận nữa, đừng hủy hôn... Con thật sự rất thích anh Hiên, con yêu anh ấy, con chỉ muốn gả cho anh ấy...” Hạ Thủy Ngưng hai tay nắm chặt tay ba cô, khẩn cầu nói, nước mắt cũng tuôn rơi, xệt qua hai gò má trắng nõn.

Hạ Mộ Phong nhìn nước mắt của con gái yêu, lửa giận liền biến mất, trong lòng cực kỳ đau xót.

Vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt con, cau mày nói, “Con gái ngốc, gả cho một người đàn ông không thích mình, con sẽ thống khổ cả đời!”

Hạ Thủy Ngưng dùng sức lắc đầu, không ngừng lắc đầu, nói “Sẽ không, anh Hiên nhất định sẽ đối tốt với con, con nhất định sẽ khiến anh Hiên thích con, con sẽ hạnh phúc, con nhất định sẽ hạnh phúc!”

“Con gái ngốc...” Hạ Mộ Phong đau xót, sau đó buông lỏng tay con ra, nói, “Thôi... Thôi... Tùy con, ba cái gì cũng không quản nữa, ba sau này cái gì cũng không quản nữa, con muốn gả cho ai thì gả đi, cuộc sống của con do con lựa chọn, là đúng hay sai, đều tùy con vậy. Ai... Con gái trưởng thành, cánh cũng đã cứng, đã học xong cách bay, đã học được lời của người lớn... Quên đi, quên đi... Không sao cả...” Ông bị thống nói, thương tâm xoay người, rời khỏi phòng ăn.

Nên làm ông cũng đã làm, ông không thể làm tổn thương con gái mình, vậy nên... Cứ theo con thôi.

Hạ Thủy Ngưng nhú mày nhìn bóng lưng của ông, trái tim đau đớn, nước mắt không ngừng rơi xuống, trái tim bàng hoàng lại bắt đầu hỗn loạn, rốt cuộc lựa chọn của mình có đúng không? Cô có phải nên theo ba rời đi không? Cô có phải nên nghe ba từ bỏ cuộc hôn nhân này không? Nhưng... Cô không nỡ, cô không bỏ xuống được.

“Thủy Ngưng à... Đừng khóc!” Bách Mạc Lệ vội vàng tiến lên an ủi, dùng khăn tay lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng nói, “Hôm nay đều là lỗi của Hiên nhi nhà bác, ba con tức giận là phải, con cần gì đối chọi với ông ấy hả? Con mau đuổi theo đi, khuyên nhủ ông ấy cho tốt, bác gái cũng sẽ lập tức đi nói

với Hiên nhi, để nó ngày mai đến nhà con nhận lỗi với ba con!”

“Bác gái, không sao đâu ạ!” Hạ Thủy Ngưng miễn cưỡng mỉm cười.

“Cái gì mà không sao? Con xem con kìa, mắt đã đỏ cả lên rồi, haizz... Hiên nhi nhà bác nhất định là phúc khí tu luyện mấy đời, có một cô bé nhu thuận như con thương nó, con yên tâm, bác gái nhất định sẽ bảo nó đối với con thật tốt, bác gái nhất định sẽ không để con chịu ảm ức ở nhà họ Bách!” Bách Mặc Lệ kiên định cam đoan.

“Cám ơn bác gái!” Hạ Thủy Ngưng miễn cưỡng tươi cười, mà hai mắt lại nhìn về phía bóng người đã sớm biến mất.

Ba ba chắc rất thất vọng về cô? Nhất định là rất đau đớn?

Xin lỗi...

Xin lỗi, ba...

Để con gái lúc này được buông thả một lần đi.

Mặc kệ kết quả là thống khổ hay là hạnh phúc, cô cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận, bởi vì đây là lựa chọn của cô, đây là sự cố chấp của cô... Chú chim nhỏ đã trưởng thành, đã học xong cách bay lượn, muốn dùng đôi cánh của mình bay lượn trên bầu trời, vậy nên cô cũng có thể rời khỏi cánh tay của ba, có cuộc sống của mình, đi con đường của mình, cô tin tưởng mình sẽ thành công, một ngày nào đó cô sẽ dùng chân tình đả động trái tim anh Hiên, nếu như một ngày không được, vậy thì hai ngày, hai ngày không được, vậy thì ba ngày, ba ngày không được thì năm ngày, mười ngày, trăm ngày, ngàn ngày, vạn ngày... Cô tin tưởng mình nhất định có thể tìm được hạnh phúc, nhất định có thể...

Ở trong trái tim đau đớn tràn đầy dũng khí và kiên cường, sau đó nước mắt ngừng rơi, nở nụ cười xinh đẹp, lại khẽ nói, “Bác trai, bác gái, thật sự rất xin lỗi, ba con tính tình nóng nảy thế đó, cứ tức lên là lại hồ ngôn loạn ngữ, vậy nên mọi người đừng để trong lòng, còn... Con có thể đưa cơm cho anh Hiên được chứ? Nghe nói mấy ngày qua anh ấy cũng không có ăn ngon, con muốn

đưa cho anh ấy chút gì đó để ăn, được không ạ?”

“Dĩ nhiên là được, dĩ nhiên là được!” Trên mặt Bách Mạc Lệ lập tức dào dạt thần sắc vui mừng, lớn tiếng gọi, “Người đâu, đi chuẩn bị một phần cơm tối cho thiếu gia!”

“Vâng!” Người hầu đứng ở cửa liền lên tiếng đáp lại.

Hạ Thủy Ngưng cố tươi cười, hai mắt nhìn thoáng qua Bách Vân Sơn, khẽ gật đầu, sau đó rời khỏi phòng ăn, tới phòng bếp.

“Ai... Đứa nhỏ này thật tốt, anh nói xem Hiên nhi nó làm sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ?” Bách Mạc Lệ thở dài nói, chân mày phiền muộn nhăn lại.

Chân mày Bách Vân Sơn cũng chau lên, nặng nề mở miệng, cuối cùng cũng chỉ là thở dài một hơi, “Ai...”

Thủy Ngưng tuyệt đối là người tốt nhất ông chọn làm con dâu, mà tin tức đính hôn cũng đã thả ra ngoài, ngay cả tiệc đính hôn cũng đã cử hành, cho nên hôn sự của Hạ Thủy Ngưng và Bách Hiên đã là chuyện ván đã đóng thuyền, ông tuyệt đối sẽ không để Hạ Mộ Phong huỷ hôn, cũng tuyệt đối sẽ không để cho Hạ Thủy Ngưng buông Bách Hiên, mà chuyện Tử Thất Thất bên kia tựa hồ cũng xử lý tương đối thuận lợi, xem biểu hiện mấy ngày qua của Bách Hiên hẳn bọn họ đã cắt đứt quan hệ mập mờ không rõ này rồi, vậy thì kế tiếp... Chính là phải mau mau làm tốt hôn sự, chỉ cần hai người bọn nó kết hôn, vậy thì mọi chuyện cần thiết chính là một dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Nhưng mà còn một chuyện... Khiến ông rất lo lắng!

Chân mày Bách Vân Sơn lại một lần nữa chen chúc.

...

Lầu hai

Trong phòng ngủ

Bách Hiên ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay ở trong laptop không ngừng gõ, phát ra thanh âm “cách cách” dễ nghe, mà trong mấy ngày này, hai gò má của anh ngày càng gầy đi, đôi mắt thì thâm quầng, rất rõ ràng chính là ngủ không ngon, cộng thêm mệt nhọc mà tạo thành, nhưng mệt nhọc trên thân thể đối với anh mà nói cũng không tính là cái gì, chỉ là trong lòng thống khổ, mới khiến anh không cách nào nhịn được.

Buông tay?

Nói thật rất dễ dàng, nhưng làm, cũng là quá khó khăn.

Anh muốn quên nhưng không thể quên Tử Thất Thất, càng không thể quên được tình cảm đối với cô.

“Cộc, cộc, cộc!”

Bỗng vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ ưu thương của anh, nhưng lại không có làm động tác ở tay anh dừng lại, càng không có làm suy chuyển ánh mắt của anh.

Ba mươi giây sau...

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa lại vang lên, sau đó truyền đến thanh âm trong veo của Hạ Thủy Ngưng, “Anh Hiên, anh đang ở bên trong sao? Em mang bữa tối tới cho anh này!”

“...” Bách Hiên trầm mặc không trả lời, chỉ là không ngừng gõ bàn phím, xử lý công việc chồng chất như núi, hoàn toàn không có trả lời người đứng ở ngoài cửa.

Lại qua một phút nữa...

“Cộc, cộc, cộc!”

Vẫn là ba tiếng gõ, sau đó là thanh âm của Hạ Thủy Ngưng, “Anh Hiên, anh

có bên trong không? Anh đã ngủ chưa? Em là Thủy Ngung, có thể mở cửa cho em vào không? Anh Hiên... Anh Hiên, anh mở cửa ra đi!”

“...” Bách Hiên vẫn không có đáp lại, tiếp tục công việc trong tay mình.

Nhưng năm phút đồng hồ sau, đột nhiên, cửa phòng bị người tự tiện mở ra, Hạ Thủy Ngung bung một khay thật to chậm rãi bước tới, mà biểu tình trên mặt vô cùng dịu dàng, không có một chút bộ dáng tức giận.

Cô bước nhanh tới ghế sa lon, đặt khay lên bàn, dịu dàng nói, “Anh Hiên, nghỉ ngơi một chút, ăn gì đã!”

Khuôn mặt Bách Hiên rốt cục có thay đổi, mà tay gõ bàn phím cũng dừng lại, khép Laptop, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô, lạnh lùng nói, “Anh đồng ý để em vào sao? Đi ra ngoài!”

Hạ Thủy Ngung kinh sợ trừng lớn cặp mắt của mình, khiếp sợ nhìn anh, sau đó lập tức hòa hoãn vẻ mặt của mình, cười nói, “Em chỉ muốn đưa cho anh chút đồ ăn, anh mấy ngày qua cũng không có ăn được một bữa cơm thật ngon, một mực làm việc, em sợ thân thể anh không chịu được, vậy nên...”

“Chuyện của anh, không cần em quan tâm!” Bách Hiên lớn tiếng cắt đứt lời cô.

“Nhưng mà, em là vị hôn thê của anh, em có nghĩa vụ cũng như quyền lợi chiếu cố cho anh!”

“Vị hôn thê?” Bách Hiên đột nhiên đứng lên, hai mắt lạnh như băng nhìn cô, nói, “Cho dù em là vị hôn thê của anh, em cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của anh, mau đi ra ngoài, cảm thứ này đi ra!”

Đối với người phụ nữ này, anh có đồng tình, có thương hại, thậm chí còn có cảm giác áy náy với cô, nhưng phương thức theo đuổi tận cùng không buông này của cô, cùng với cách làm không chừa thủ đoạn nào của cô, anh thật sự chán ghét đến cùng cực. Mặc dù anh thấy cô như chính bản thân, mặc dù hai người bọn họ trên phương diện tình cảm có nhiều điều giống nhau, nhưng bất đồng duy nhất, là anh yêu Tử Thất Thất, muốn cô ấy vui vẻ, muốn cô ấy

khoái hoạt, muốn cô ấy hạnh phúc, mà tình yêu của cô, chỉ là muốn chiếm đoạt anh, muốn cướp lấy anh, căn bản không có suy nghĩ tới tình cảm của anh.

Mệt mỏi quá!

Anh hiện tại vừa thấy cô, đã cảm thấy mệt mỏi, thật phiền, thật loạn, thật tức...

Mà Hạ Thủy Ngưng nghe những lời này của anh, nhìn biểu tình lạnh như băng của anh, trong lòng đau đớn như bị xé rách, nhưng nụ cười trên khuôn mặt cô vẫn duy trì, còn ân cần cầm lấy một chén canh trên khay, cực kỳ giống một người vợ hiền lương thực đức, đi tới bên cạnh anh, nũng nịu nói, “Anh Hiên, em sẽ nghe lời anh, ngoan ngoãn đi ra ngoài, nhưng trước đó, anh nhất định phải uống chén canh này, đây là bác gái tự tay nấu canh gà sâm cho anh, để anh bồi bổ thân thể, còn dặn em nhất định phải thấy anh uống hết, cho nên chỉ cần anh uống chén canh này, em sẽ lập tức rời đi, không quấy rầy công việc của anh nữa, được không?”

Cô nói xong, múc một thìa canh, đưa tới bên miệng anh.

“Anh không muốn uống!” Bách Hiên nói xong liền lùi lại, tránh thìa canh cô đưa tới, cũng giữ một khoảng cách với cô.

“Uống một chút thôi!” Cô lại tiến lên.

“Anh nói anh không muốn uống!” Bách Hiên lại lùi lại mấy bước.

“Chỉ một ngụm thôi, một ngụm là được!” Hạ Thủy Ngưng thương lượng, lập tức đi theo.

Bách Hiên khó chịu xoay người, chính diện đối mặt với cô, hét lên, “Tôi đã nói tôi không muốn uống, cô mau cầm hết thứ của cô, rút ra khỏi đây!”

Cút?

Nghe chữ này, mỉm cười trên mặt Hạ Thủy Ngưng rốt cục sụp đổ, mà chén

canh trong tay liền rơi xuống, đánh đổ trên mặt đất.

“Em chỉ muốn cho anh uống vài ngụm canh mà thôi, khó khăn đến vậy sao?”
Cô bi thống chất vấn.

“...” Bách Hiên trầm mặc nhú mày.

“Em chỉ sợ thân thể anh sẽ không chống giữ được, quan tâm anh mà thôi, anh tại sao phải tức giận như vậy?” Cô lại chất vấn.

“...” Bách Hiên vẫn trầm mặc, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía cô, không nhìn tới khuôn mặt đau đớn đáng thương của cô.

“Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngưng thương tâm gọi anh, nói, “Anh thật sự chán ghét em đến vậy ư? Anh hận em đến thế ư?”

“...”

Hạ Thủy Ngưng thấy hấn vẫn trầm mặc, khóe miệng gợi lên sự châm chọc, “Anh đã chán ghét em đến như vậy, em cũng không còn gì để mà cố kỵ nữa, sẽ khiến anh càng chán ghét em hơn!”

Cô nói xong, lại đột nhiên bước nhanh đi tới trước mặt Bách Hiên, hai tay thành hình ôm lấy cổ anh, kiễng chân, cưỡng hôn đôi môi anh.

Chương 216: Hạ Thủy Ngưng mang thai, thật hay giả?

Bách Hiên khiếp sợ trợn to đôi mắt, nhất thời không thể hồi phục lại tinh thần.

Hạ Thủy Ngưng vụng về hôn lấy môi anh, to gan đưa lưỡi mình vào trong miệng anh mút lấy mọi thứ, mà đôi tay bối rối cởi áo sơ mi của anh ra, kích động cầu hoan với anh.

Bách Hiên hoàn hồn, bàn tay nắm lấy vai cô đẩy mạnh ra.

Thân thể Hạ Thủy Ngưng tách rời khỏi anh, nhưng mà tay cô vẫn nắm chặt vạt áo của anh, kéo thân thể mình lại về chỗ cũ, tiện đà dùng khí lực yếu kém của mình lại cưỡng hôn, mà đôi tay càng không có quy tắc xé rách áo anh.

“Xoẹt - -” một tiếng, áo sơ mi trắng liền tách ra, hàng nút áo rơi xuống mặt đất, bộ ngực cường tráng của anh lộ ra bên ngoài.

“Cô đang làm gì thế hả? Mau buông ra!” Bách Hiên tức giận hét lớn, hai tay dùng hết sức đẩy thân thể gầy nhỏ của cô ra.

Sức lực lần này hiển nhiên là lớn hơn gấp mấy lần trước, thân thể Hạ Thủy Ngưng lui cả về phía sau, rời hẳn khỏi thân thể anh, đồng thời ngã xuống đất, “bịch”.

Bách Hiên cúi đầu nhú mày, tức giận nhìn chằm chằm cô, dùng hai tay lau đôi môi của mình.

“Cô điên rồi!” Anh hét lớn.

“A... A a a...” Hạ Thủy Ngưng cười châm chọc, nói, “Tại sao? Tại sao lại đẩy em ra? Em là vị hôn thê của anh, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên,

anh tại sao lại cự tuyệt em? Nam hoan nữ ái, đâu đã vào đây, cho dù anh không thích em, nhưng chỉ cần anh là đàn ông, hẳn sẽ không đẩy em ra chứ!”

Sự tức giận của Bách Hiên nổi lên.

“Cô muốn biết nguyên nhân, vậy tôi sẽ nói cho cô biết, bởi vì tôi không thích cô, bởi vì tôi không thương cô, Bách Hiên tôi chỉ biết chạm vào người con gái tôi thích, chỉ biết chạm vào người con gái tôi yêu... Nếu cô muốn quan hệ thì đi mà tìm người khác, đời này tôi sẽ không chạm vào cô, càng không yêu cô, cô nên nhớ kỹ cho tôi... Chúng ta chưa từng có cái gì mà lần đầu tiên, tôi với cô lúc đó trong sạch không có bất cứ quan hệ gì hết!” Anh cực kỳ giận dữ hét lên.

“Trong sạch?” Hạ Thủy Ngưng đau lòng lặp lại, sau đó bỗng tươi cười, hoang ngôn (lời bịa đặt) thấu trời, “Nếu chúng ta trong sạch, vậy đứa con trong bụng em là của ai đây?”

Đứa con?

Bách Hiên khiếp sợ!

“Điều đó không có khả năng!” Anh phủ nhận.

“Cái gì mà không có khả năng? Anh cho là em đang nói dối anh sao? Vậy anh có muốn theo em đi bệnh viện kiểm tra không?” Hạ Thủy Ngưng đánh bạo, khí thế to lớn nói.

Bách Hiên trừng lớn hai mắt nhìn cô, anh không tin đêm hôm đó bọn họ thật sự làm gì, anh khẳng định thân thể mình cũng không có làm qua chuyện đó, nhưng mà trong lòng anh vẫn tồn tại một chút bất an, bởi vì anh không nhớ rõ nổi đêm đó xảy ra chuyện gì, với lại anh còn uống rượu, hoàn toàn trong trạng thái bị cùn làm cho mất cảm giác. Lẽ nào thật sự làm? Lẽ nào thật sự đã phát sinh quan hệ với cô ta? Nếu không phải, cô ta tại sao cứ khẳng định nói cô ta là người phụ nữ của anh? Tại sao ngay lúc này cô ta lại dùng ánh mắt kiên định như thế nhìn anh? Không... Không... Đây không phải là thật, nhưng mà bất an trong lòng dần dần lớn lên, khiến anh càng ngày càng mâu thuẫn... Rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

“Điều đó không có khả năng!” Anh lại một lần phủ nhận, nhưng giọng nói lại do dự, rõ ràng đã bắt đầu dao động.

Hạ Thủy Ngưng nhìn ra sự bối rối của anh, lập tức nắm lấy cơ hội, đứng lên tới trước mặt anh, kiên định nói, “Nếu anh không tin, chúng ta bây giờ có thể tới bệnh viện kiểm tra, nếu đi bệnh viện rồi mà anh vẫn không tin, vậy cứ chờ tới ngày bảo bảo sinh ra, nếu ngày bảo bảo sinh ra mà anh vẫn chưa tin, vậy để anh và bảo bảo đi bệnh viện xét nghiệm, xem đứa bé sinh ra từ bụng em, đến cùng có phải của Bách Hiên anh không, đến cùng có phải con cháu nhà họ Bách hay không!” Cô nói xong thì bỗng nhiên nắm lấy hai cánh tay anh, vừa lắc, vừa hét, “Nếu vậy mà anh vẫn chưa tin, thì anh còn muốn chứng cứ thế nào nữa? Anh nói, anh nói đi, anh nói a - -”

Thân thể Bách Hiên bị cô không ngừng lắc, nội tâm hỗn loạn, hoàn toàn mất phương hướng.

Cô ta là người phụ nữ của anh?

Bọn họ thực đã làm?

Cô ta đã mang thai? Trong bụng cô ta là con anh?

“Không...” Anh khẽ lúu rúu, khẽ lắc đầu, sau đó nói tiếp, “Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng, đây tuyệt đối không thể nào!”

“Anh vẫn chưa tin sao? Anh tại sao lại không tin? Anh biết lúc anh nói lời này, lòng em đau thế nào không? Anh có biết lúc anh trước mặt đứa bé nói “không thể nào”, đứa bé thương tâm thế nào không? Nếu anh không tin thì anh sờ đi...” Hạ Thủy Ngưng kích động cầm lấy một tay của anh, nhẹ nhàng đặt ở bụng mình, tựa như thôi miên, thông thả nói, “Anh có cảm giác được không? Mặc dù nó còn chưa đủ tháng, mặc dù nó còn chưa có thành hình, nhưng anh là ba nó, anh là người ban tính mạng cho nó, anh có thể cảm giác được không? Anh có thể cảm giác được sự tồn tại của nó chứ? Anh có cảm giác được nó đang gọi anh... ba... ba... đừng vứt bỏ con... không nhận con... Con là con của ba a... Con là con của ba a...! Anh có nghe thấy không? Nó đang nói chuyện cùng anh đó, nó đang thương tâm, nó đang khổ sở... Anh

Hiên... Anh cảm thụ đi, nó là con của chúng ta, là bảo bối của chúng ta, là kết tinh của chúng ta... Anh Hiên...”

Bách Hiên nghe những lời này, giống như thanh âm nức nở, không ngừng vang vọng bên tai anh, mà bàn tay chạm vào cái bụng bằng phẳng của cô, rõ ràng không có bất kỳ cảm giác nào, nhưng theo lời cô, từ giọng nói không ngừng phập phồng của cô, lòng bàn tay càng ngày càng nóng, không ngừng ấm lên, rồi bỗng nhiên tựa như sinh ra ảo giác cảm thấy có tiếng tim đập, anh sợ hãi lập tức rút tay lại.

“Không... Không... Không...” Anh hoảng sợ.

Lý trí rất rõ ràng đây là điều không thể, cảm giác vừa rồi nhất định không phải thể, cho dù cô thật sự mang thai, hiện tại cũng không thể có cái gì dao động, nhưng nghe được lời Hạ Thủy Ngưng nói bên tai như thanh âm của đứa bé, giống như thật sự nghe được tiếng chát vắn thương tâm của đứa nhỏ: ba, ba tại sao không thừa nhận sự tồn tại của con? Con là con của ba a? Ba, ba tại sao không chịu nhìn nhận con? Tại sao?

“Không... Không... Không...” Anh vẫn lắc đầu, nhưng khi mở miệng lại không nói được gì cả, càng không cách nào tiếp tục phủ nhận.

Hạ Thủy Ngưng thấy mình nói dối thành công, vội vàng thừa thắng truy kích, tiếng lên một bước, ôm lấy thân thể anh, dùng thanh âm không thể nhỏ hơn được nữa nói, “Anh Hiên, coi như là vì bảo bảo, xem như là vì sinh mạng mới này, anh đừng cự tuyệt em... được không? Tiếp nhận em đi... Em thật sự yêu anh, em chỉ yêu một mình anh, em không thể không có anh, cả đời em đều sẽ ở bên anh, khiến anh hạnh phúc, khiến con hạnh phúc, anh Hiên... Tiếp nhận em đi, tiếp nhận tình yêu của em đi... Anh Hiên... Anh Hiên...” Cô không ngừng kêu riu rít, áp sát thân thể anh, ôm chặt lấy anh, đưa môi nhẹ nhàng áp lên gò má anh, sau đó hôn lướt qua tới môi anh.

Bách Hiên hoàn toàn lạc trong lời nói của cô, thân thể ngây ngốc không có nửa điểm phản ứng, mà trái tim bởi vì bị thương quá nặng, lại bị lời cô làm ấm áp. Hạnh phúc? Anh thật sự có thể có được hạnh phúc sao? Anh có con, có vợ, vậy sẽ hạnh phúc ư? Trong cuộc sống không có Thất Thất, anh có thể cùng người phụ nữ khác hạnh phúc ư? Anh có thể không? Anh có thể sao?

Hạ Thủy Ngưng hôn lấy môi anh, không dám nóng nảy, bởi vì sợ quấy rầy đến trái tim hoang mang của hắn, sợ anh đột nhiên tỉnh táo lại, cho nên cô chỉ có thể từng chút từng chút xâm nhập, từng chút từng chút dò xét, đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó lại thay đổi, khiêu khích bản tính chỉ thuộc về đàn ông, mà đôi tay mảnh khảnh lại đưa tới trước ngực anh, bắt đầu vuốt ve từ cơ bụng, đến trước ngực, sau đó vòng qua nách ra sau lưng, thân mật ôm thân thể anh, lại khẽ dùng lực, kéo thân thể anh nhích tới gần giường.

Bách Hiên bàng hoàng khẽ nhú mày, đầu óc vẫn còn trong hỗn độn, căn bản là không biết mình theo Hạ Thủy Ngưng bắt đầu di động, hoàn toàn không có phát hiện đang cùng cô hôn môi, chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủn đã tới bên giường.

Tâm tình Hạ Thủy Ngưng càng ngày càng vui vẻ, tuy rằng cô nói dối, tuy rằng cô lừa gạt anh, nhưng nếu hai người bọn họ bây giờ làm, vậy chuyện mang thai sẽ đơn giản, đến lúc đó chỉ cần cô chân chính mang thai con anh, vậy anh hoàn toàn thuộc về cô rồi, thế nên cô trở nên càng lúc càng lớn mật, đưa anh tới bên giường, từ từ xoay người, để anh đưa lưng về phía giường, hai tay dùng lực đẩy anh ngồi lên, sau đó cô liền buông môi anh ra, hôn lên cằm anh, hôn đến cổ, hôn đến xương quai xanh, đồng thời cởi áo sơ mi đã bị xé lúc trước, cuối cùng hai tay dùng trên thắt lưng anh, âm thầm hít sâu một hơi, áp chế sự xúc động xuống, cởi thắt lưng da, kéo khóa quần xuống, nhẹ nhàng chạm vào phần dưới của anh.

Đột nhiên! Bách Hiên khẽ nhú mày, thân thể bỗng nhiên chấn động, thật giống như bị nhóm lửa, dây thần kinh nào đó bắt đầu phản ứng.

Hạ Thủy Ngưng thấy mình đã thành công hơn phân nửa, khoe miệng tươi cười hưng phấn, cô bắt đầu nóng lòng, dùng một tay cởi hết quần áo trên người, sau đó đẩy Bách Hiên ngã xuống giường, giạng chân ngồi trên người anh, cầm lấy anh, muốn để anh tiến vào thân thể mình.

Thân thể Bách Hiên thành linh ngã xuống giường, hai mắt mở rộng, suy nghĩ ngôn ngang biến mất, cả người lập tức thanh tỉnh lại.

“Cô đang làm gì?” Anh thành linh ngồi dậy, nhanh chóng vươn tay, nắm lấy

hai tay cô.

“Anh Hiên!” Hạ Thủy Ngưng kinh ngạc nhìn anh.

Còn kém một chút xiu, còn kém một chút xiu nữa là cô có thể kết hợp với anh Hiên cô thích nhất, cô không thể buông tha, cô không thể bỏ qua cơ hội này!

Cô đột nhiên dùng sức đẩy khỏi tay anh, sau đó dùng cánh tay mảnh khảnh của mình ôm chặt lấy cơ thể anh, cũng khiến hạ thể đụng vào anh, khẽ di động mông tìm kiếm vị trí chính xác, muốn đè anh vào cơ thể mình.

Bách Hiên cảm ứng được động tác của cô, chân mày khóa chặt, dùng hết khí lực toàn thân đẩy cô ra, hét lớn. “Cô cút ngay cho tôi!”

“A - -” Hạ Thủy Ngưng kêu lên một tiếng sợ hãi, bởi vì khí lực khác xa nhau, thân thể cô bị đẩy mạnh ra, hai tay không thể không buông anh ra, mà vốn bọn họ đang ngồi bên giường, cho nên cú đẩy này của anh khiến toàn bộ cơ thể cô ngã về phía sau, nặng nề ngã trên mặt đất. “bịch” một tiếng thật lớn.

Bách Hiên nhanh chóng mặc lại quần cùng với áo sơ mi đã bị rách, sau đó hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm cô, nói, “Tôi thấy cô thật sự điên rồi, vậy mà không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, thân là một người phụ nữ, cô có biết cái gì gọi là liêm sỉ không?” Vậy mà đi mê hoặc một người đàn ông, chủ động hiến dâng, cô ta còn là một thiên kim tiểu thư nữa hay không? cô ta thật sự là một người phụ nữ thuần khiết chưa từng chạm qua đàn ông sao?

“Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô mau mặc quần áo cho tử tế rồi cút ra ngoài cho tôi!” Anh hét lên ra lệnh.

Hạ Thủy Ngưng nhìn biểu tình lạnh nhạt của anh, chân mày nhăn lại thật sâu.

Cô không cam lòng... Còn kém một chút xiu... Còn kém một chút xiu nữa cô có thể trở thành người của anh.

Cái gì liêm sỉ?

Cô mặc kệ! Cô chỉ muốn trở thành người phụ nữ của anh, chỉ muốn anh, nếu có thể trở thành người phụ nữ của anh, nếu có thể có được anh, cho dù là làm chuyện gì dẽ tiện, cô cũng làm. Nhưng là bây giờ phải làm sao bây giờ? Còn có phương pháp gì có thể khiến anh thay đổi cách nhìn của anh với cô, còn có phương pháp gì có thể làm anh quan tâm tới cô, lo lắng cho cô, dịu dàng với cô?

Còn có biện pháp nào sao?

Đúng rồi!

Hai mắt cô đột nhiên lộ ra ánh mắt quỷ dị, sau đó lập tức nằm trên mặt đất, dùng hai tay ôm bụng, giả bộ đau bụng nói, “Đau... Đau quá... Bụng em đau quá... Đứa nhỏ... Đứa nhỏ... Con của em...”

Đứa nhỏ?

Nghe đến hai chữ này, Bách Hiên đột nhiên kích động, vươn tay muốn đỡ cô ta đứng lên, nhưng lúc tay sắp chạm vào thân thể cô ta liền dừng lại, trong đầu nhớ tới chuyện vừa rồi, nhớ tới thủ đoạn của cô ta, bàn tay liền nắm chặt rồi rút lại.

“Tôi đi gọi bác sĩ, cô nhịn một chút!” Anh lạnh lùng nói, liền bước chân đi nhanh về phía cửa.

Hạ Thủy Ngưng không nghĩ tới anh vậy mà lại bỏ lại không để ý tới cô, kích động khởi động cơ thể, bóng lưng của anh, kêu to, “Anh Hiên... Anh Hiên anh đừng đi... Anh Hiên anh đừng để em lại một mình... Anh Hiên... Anh Hiên...”

Bách Hiên hoàn toàn không để ý tới thanh âm của cô, tăng tốc đi ra khỏi phòng.

Hạ Thủy Ngưng nhìn cửa phòng trống rỗng, nước mắt hờ hững rơi xuống...

Tại sao lại như vậy? Cô cũng đã làm đến tình trạng này, tại sao không cách nào có được anh? Tại sao anh không chịu tiếp nhận cô? Lẽ nào cô ngay cả tư

cách trở thành người phụ nữ của anh cũng không có sao?

Không cam lòng... Không cam lòng...

Rõ ràng đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Tử Thất Thất, vậy tại sao anh vẫn lưu luyến không muốn rời xa cô ta? Tại sao không chịu cho cô một cơ hội?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

“Tại sao - -” Cô hét lớn chất vấn, nước mắt rơi như mưa.

...

Ngoài cửa phòng

Bách Hiên bước đi thật nhanh trên hành lang, chân mày nhíu lại.

Cô ta thật sự mang thai sao? Hay là giả? Hay là cô ta đang nói láo?

Không được!

Anh nhất định phải làm rõ chuyện này, anh không thể lại bị lời cô ta kiểm chế, chuyện vừa nãy, anh tuyệt đối không cho phép lại xảy ra lần nữa.

Người trong lòng anh là Tử Thất Thất, người anh yêu nhất là Tử Thất Thất, mặc kệ anh có buông tay với Tử Thất Thất hay không, không phải Tử Thất Thất... Anh đời này cũng không muốn đụng vào bất kỳ một người phụ nữ nào!

Sáng sớm hôm sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo một chút lạnh, nhưng khi thổi vào

bên trong phòng liền bị nhiệt khí đồng hoá, trở thành dòng nước ấm mập mờ, vây quanh một nam một nữ trên giường.

Tử Thất Thất khẽ nhắm mi, sau đó chậm rãi mở hai mắt dính chặt ra.

“Bảo bối... Em đã tỉnh?” Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, dịu dàng nói.

Tử Thất Thất chậm rãi mở mắt ra, khẽ ngửa đầu nhìn Mặc Tử Hàn, mà anh thì ôm thật chặt thân thể trơn bóng của cô, để cô ngủ say trên cánh tay mình, từ sau tối qua khi làm xong, vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt ngủ say của cô, nhìn chăm chăm suốt một đêm, lại vẫn chưa nhìn đủ.

Bỗng nhiên chống lại tầm mắt của anh, cô cuống quýt né tránh, xấu hổ nói, “Ừ, tỉnh rồi!”

“Nếu đã tỉnh, nên cho anh một nụ hôn sáng chứ nhỉ?” Mặc Tử Hàn mỉm cười nhìn cô.

Nụ hôn sáng?

Lại nữa rồi...

“Ách... Xin lỗi, em nói sai rồi, kỳ thật em còn chưa có tỉnh đâu, em cảm thấy vẫn còn buồn ngủ, ngủ ngon!” Cô nói xong liền lập tức nhắm hai mắt lại.

Mặc Tử Hàn bất mãn cau mày.

Chương 217: Không muốn chết, không muốn chết, nhưng là...!

“Không được ngủ!” Anh bá đạo mở miệng.

Tử Thất Thất làm bộ trở mình một cái, đưa lưng về phía anh chặc chặc miệng, mơ hồ nói, “Em muốn ngủ, đừng quấy rầy em!”

Mặc Tử Hàn nhìn lưng cô, nhìn thấy trên lưng cô sẫm con rồng đỏ, chợt, chân mày giãn ra, khóe miệng gợi lên một chút cười tà.

“Được được, anh không nói, anh không ồn ào nữa, em ngủ... Em ngủ đi!” Anh làm bộ bất đắc dĩ, lập tức nằm xuống bên cạnh cô.

Tử Thất Thất hơi cau mày, con người trong hốc mắt nghi ngờ chuyển động 1 vòng

Thật là kỳ quái!

Anh hôm nay sao lại nghe lời như vậy?

Nghi ngờ của cô còn chưa duy trì mấy giây, cánh tay nặng nề của Mặc Tử Hàn liền khoác lên người cô, sau đó từ từ ôm chặt lấy cô, bắt đầu làm việc xấu, ở trên thân thể cô chạy tán loạn.

Tử Thất Thất trong nháy mắt tròn to hai mắt.

“Anh... anh... Anh đang làm gì? Lấy tay ra!” Cô hét hoảng mở miệng.

“Em không phải ngủ tiếp sao? Sao còn nói được? Chẳng lẽ đang nói mớ?” Mặc Tử Hàn cười tà nói, bàn tay không ngừng lại, còn tùy ý làm bậy.

Vừa vặn cô đưa lưng về phía anh, cho nên hai tay của anh có thể thoải mái

chạy loạn trước người cô, một tay đặt trước bộ ngực mềm mại của cô không ngừng xoa nắn, mà một tay khác từ từ trượt xuống, vuốt qua bụng bằng phẳng của cô, sau đó lần xuống phía dưới.

“A...” Tử Thất Thất nhẹ giọng rên, thân thể trong nháy mắt nóng rực.

Cô vội vã ngăn hai tay của anh, từ trên giường ngồi dậy, sau đó tức giận rống to, “Mặc Tử Hàn, tên đại sắc lang, anh lại dám... Sờ... Sờ...” Cô không cách nào nói ra chỗ phía dưới.

Mặc Tử Hàn cũng đắc ý ngồi dậy, cố ý hỏi, “Sờ cái gì hả?”

“Anh... Anh không biết xấu hổ!” Tử Thất Thất mắng.

“Anh không biết xấu hổ? Em nhìn em một chút đi, để lộ cả ngực trước mặt một người đàn ông, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ đây?” Mặc Tử Hàn vừa nói, vừa chăm chú nhìn chằm chằm trước ngực của cô.

Để lộ cả ngực?

Ngực?

Tử Thất Thất đột nhiên cúi đầu, nhìn mình một thân trần truồng, đôi tay trong nháy mắt che trước ngực, sau đó cao giọng hét lớn, “A a a —— không cho phép nhìn, anh... sắc lang, khốn kiếp, trứng thối, em đánh chết anh!” Cô nói xong, liền cầm gối trên giường, dùng sức hướng đập anh.

Mặc Tử Hàn cố ý bị cô mấy cái đánh, để cho cô bớt giận, sau đó nhanh chóng đưa tay, bắt được gối đầu trong tay cô.

Tử Thất Thất nhú chặt lông mày, đôi tay đột nhiên buông lỏng, nhanh chóng đưa tay phải ra đánh vào phần bụng sáu múi của anh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn khẽ nhú lại, thấy tay cô đánh tới, khoe miệng hơi nhếch lên, lập tức vươn tay, bắt được nắm đấm của cô, dùng sức kéo, để cánh tay cô đặt trên vai phải của mình. Trong nháy mắt thu hẹp khoảng cách 2 người, mặt mờ nhìn cô nói, “Em... Tiểu nương bình, lại dám đối với chồng

yêu ra tay? Nên phạt!”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh ngạc!

Tiểu bướng bỉnh? Chồng? Nên phạt?

“Anh định làm gì? Buông em ra!” Tử Thất Thất vô cùng tức giận, vội vàng đánh bằng tay trái.

Mặc Tử Hàn dùng phương thức giống nhau, đem tay trái của cô khoát lên vai trái của mình. Trong khoảnh khắc, tư thế Tử Thất Thất liền thay đổi, hai tay ôm cổ anh, càng thu hẹp khoảng cách với anh, hai khuôn mặt gần kề.

“Vợ yêu, thân thủ của em rất tốt, nhưng mà ở tại trước mặt của anh cũng như múa rìu qua mắt thợ, chỉ là...” Bàn tay to của anh ôm lấy hông cô, để cho cô dán thật chặt anh, sau đó nói tiếp, “Nếu như em muốn mình trở thành cao thủ võ lâm, liền có thể bá anh làm thầy, anh nhất định sẽ tay cầm tay, nghiêm túc chăm chỉ, tỉ mỉ dạy em!”

“Em không cần anh dạy, anh mau buông em ra!” Tử Thất Thất tức giận giãy giụa.

“Anh, không, muốn!” Mặc Tử Hàn lạnh nhạt cự tuyệt.

“Anh... Khốn kiếp!” Tử Thất Thất mắng.

“Được, được, anh khốn kiếp, anh còn là lưu manh. Em đã khen ngợi anh như vậy, nếu anh không lưu manh một chút cho em coi, chẳng phải phụ tâm ý của em sao!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền cúi người, đè cô trên giường.

“Anh muốn làm gì? Anh đừng làm loạn!” Tử Thất Thất hét hoảng giãy giụa.

Mặc Tử Hàn bắt được hai tay không ngoan của cô, cười tà nói, “Em yên tâm đi, tối hôm qua anh đã hiểu rõ mức độ chịu đựng của em, cho nên anh tuyệt đối sẽ không làm loạn!”

“Anh... Anh...”

“Bảo bối, làm một lần, có được hay không?” Anh đang bên tai của cô than nhẹ.

Hai gò má Tử Thất Thất trong nháy mắt đỏ bừng, e lệ quay đầu.

“Bảo bối... Có được hay không? uh?” Hắn lại một lần nữa nỉ non, môi nhẹ nhàng chạm vào hai má nóng rực của cô.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc không nói, cũng là từ từ thả lỏng cơ thể.

“Bảo bối... Để cho chúng ta tạo thêm một cục cưng nữa. Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dưỡng nó thành người. Một nhà bốn người chúng ta sẽ sống hạnh phúc, vĩnh viễn ở cùng nhau, bảo bối... Anh nhất định sẽ cưng chiều em, yêu em, che chở cho em cả đời, cho nên...” Anh nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, hôn môi cô nói, “Tiếp nhận anh... Được không?”

Tử Thất Thất nghe anh nói, nghe thanh âm dịu dàng cưng chiều, trong lòng giống như thiếu nữ mới yêu bắt đầu rung động, mà hai chân cũng hơi cử động, dựa sát vào hông của anh.

Mặc Tử Hàn mừng rỡ như điên, lập tức hôn lên môi của cô, đồng thời chuẩn bị cho quá trình tạo cục cưng...

...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Phòng ăn lầu 1

Mặc Thiên Tân ngồi trên ghế, chờ đợi hai người nào đó, nhưng đợi thật lâu, hai người kia lại vẫn không có dấu hiệu xuất hiện.

Ba mẹ là cô tình muốn cậu chết đói sao? Chẳng lẽ...

Khóe miệng từ từ nâng lên, cậu cười tà ác.

Đều nói đàn ông buổi sáng dễ ham muốn nhất, xem ra ba cũng là một người dễ dàng bị kích thích, hắc hắc he he... tốt nhất là thật kích tình, kích tình mới có thể hoàn thành việc lớn, đàn ông nhất định phải thật nhiệt tình. Cho nên cậu cũng không cần đợi, một mình ăn trước thôi.

Nhưng khi cậu mới vừa cầm đôi đũa, cửa phòng ăn lại đột nhiên bị mở ra.

“Rắc rắc!”

Tử Thất Thất đi vào bên trong phòng đầu tiên, Mặc Tử Hàn theo phía sau của cô, không khí giữa hai người tràn đầy thoả mãn, cực kỳ giống một đôi vợ chồng son.

“Ba, mẹ!” Mặc Thiên Tân vội vàng kêu.

“Ừ!”

“Ừ!”

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn, hai người trăm miệng một lời, khóe miệng cũng nhếch nâng lên, sau đó ngồi đối diện với cậu.

Cặp mắt Mặc Thiên Tân nhìn chằm chằm Mặc Tử Hàn ngồi ở chính diện, cười quỷ dị, sau đó mở miệng nói, “Ba, sao lại dậy trễ như vậy nha, con còn tưởng rằng ba và mẹ không xuống ăn sáng!”.

Nghe cậu nói, mặt Tử Thất Thất đỏ tới mang tai, cúi đầu, ý vị ăn cơm.

Mặc Tử Hàn vô cùng thông dong, còn đặc ý nói, “Bởi vì có chuyện rất quan trọng phải làm, cho nên tới trễ!”

“Chuyện rất quan trọng? Là cái gì nha?” Mặc Thiên Tân cố ý hỏi tới.

“Cái này sao... Trẻ em không nên, chờ con trưởng thành, bản thân sẽ hiểu!”

“Thật ra con không cần lớn cũng hiểu, hắc hắc he he... Ba...” Mặc Thiên Tân lại một lần nữa cười tà ác, sau đó hào hứng bùng bùng mà nói, “Ba tối qua có phải cùng mẹ, hai người đại chiến 300 hiệp nha? Hơn nữa cuối cùng không thể phân thắng bại, cho nên sáng sớm hôm nay lại đánh thêm một trận, như vậy... Kết quả như thế nào? Ai thắng ai thua?”

Đại chiến 300 hiệp?

Tử Thất Thất nghe đến cách dùng từ, đầu lại một lần nữa cúi xuống thật thấp, chỉ còn thiếu trốn được dưới gầm bàn.

Mà Mặc Tử Hàn vẫn như cũ thông dong, khoe miệng còn tràn đầy hạnh phúc, mỉm cười trở về chỗ ngồi nói, “Đương nhiên là mẹ con thua, vừa rồi nếu không phải mẹ con kêu dừng, ba còn cho mẹ con thua thảm hại hơn nữa.”

“Thật sao! Ba quả nhiên là giỏi nhất, đàn ông kiêu ngạo, con về sau sẽ hướng ba học tập!” Mặc Thiên Tân cảm thán.

Tử Thất Thất tức giận cau mày, dưới chân dùng sức đạp bên cạnh một cái.

Bấp chân Mặc Tử Hàn đau nhói, trong nháy mắt sắc mặt rồi rầm, quay đầu nhìn cô.

Tử Thất Thất trừng mắt liếc anh một cái.

Mặc Tử Hàn chân mày khẽ nhướng lên hạ xuống, sau đó cố làm nghiêm chỉnh ho nhẹ hai tiếng, “Khụ, khụ... Ăn cơm đi, lúc ăn không được nói, ngủ cũng không nói!”

“Dạ dạ, con không nói, cả thế giới này ai cũng biết chuyện đó nói ra cũng không có ý tứ gì. Con ăn cơm, ăn cơm!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói xong, liền cầm bát đưa trước mặt, bắt đầu ăn điếm tâm.

Trong nháy mắt, bên trong phòng ăn liền yên tĩnh, chỉ có âm thanh ba người ăn, nhưng không khí... lại tràn đầy hạnh phúc.

Mặc Thiên Tân mở to hai mắt, vụng trộm nhìn hai người ngồi đối diện, giống

như cảnh tượng người một nhà cùng ngồi ăn chung, đã từng hiện ra trăm ngàn lần trong đầu cậu. Cùng một cái bàn, có một người mẹ xinh đẹp lại mạnh mẽ, có một người ba đẹp trai, bá đạo, có một cục cưng phúc hắc tà ác là cậu, thiếu chút nữa quên mất, còn thêm mẹ Tiểu Lam thần bí lợi hại... Bốn người ở chung một chỗ vui vẻ ăn cơm, tốt hơn nữa mẹ Tiểu Lam cũng có bạn trai, còn có thêm em trai, em gái. Như vậy càng đông càng vui, càng hạnh phúc. Sẽ không còn như bảy năm trước chỉ có cậu với mẹ, hai người cô đơn ăn sáng.

Nếu thật sự có nhiều người như vậy bên cạnh mẹ, ít nhất khi không còn cậu, mẹ sẽ không cảm thấy cô đơn. Có lẽ lúc đầu sẽ đau lòng, nhưng nhiều người như vậy, mẹ từ từ không còn nhớ cậu, sẽ từ từ nguôi ngoai, sau đó sống thật hạnh phúc. đây chính là tâm nguyện cuối cùng cậu vẫn giấu ở trong lòng... Cậu chỉ hi vọng mẹ có thể hạnh phúc, có thể vui vẻ bật cười từ tận đáy lòng.

Đột nhiên!

Khi cậu đang ảo tưởng thời điểm hạnh phúc, trái tim co rút đau đớn, rất đau rất đau.

“Lạch cạch!” Đôi đũa trong tay rơi xuống bàn.

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn cùng nhìn về phía cậu.

“Thiên Tân, con làm sao vậy?”

“Thiên Tân, con làm sao vậy?”

Hai người trăm miệng một lời, trên mặt đều lộ ra khăn trương lo lắng.

“Không sao, con... Con...” Cậu càng nói, trái tim càng đau đớn, khuôn mặt hồng hào trong nháy mắt trắng bệch. Cậu hốt hoảng cúi đầu, hai tay che bụng của mình, nói, “Bụng con đột nhiên đau quá, ai nha, không được, con muốn đi vệ sinh, con không nhịn nổi!” Cậu nói xong, liền hốt hoảng nhảy xuống ghế, lập tức xoay người chạy ra cửa, không muốn ba mẹ nhìn thấy sắc mặt khó coi của mình, càng không muốn để cho họ lo lắng.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất hét hoảng đứng lên, vừa muốn đuổi theo, Mặc Tử Hàn bên cạnh đã nắm tay cô.

Cô đột nhiên quay đầu nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nhíu mày thật sâu, hai mắt chăm chú nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Mặc dù chỉ có hai giây, nhưng họ đều thấy khuôn mặt nháy mắt trắng bệch của Mặc Thiên Tân, cũng biết con nhất định lại lên cơn đau tim, nhưng bọn họ đuổi theo thì sao? Bọn họ căn bản là không giúp được, chỉ làm con lo lắng thêm mà thôi. Con vội vàng vàng rời đi, còn tìm có, chẳng phải muốn cho bọn họ an tâm sao? Vậy thì, bọn họ không nên phụ tấm lòng hiếu thảo của con, mà bây giờ quan trọng nhất... Là mau sớm tìm được cho con một trái tim phù hợp, cho con phẫu thuật thay tim, để cho con có thể tiếp tục sống khỏe mạnh.

Chân mày Tử Thất Thất theo mi tâm anh cũng chậm chậm nhíu lại, hai mắt nhìn về phía bóng người đã sớm biến mất ở cửa phòng, đầu đón từ từ quay lại trên ghế.

Đứa con đáng thương của cô, lại chịu đựng nhiều đau đớn như vậy? Tại sao ông trời nỡ đối đãi nó như thế?

Có phải cô không nên sinh ra nó? Như vậy nó sẽ không đau khổ, nhưng nếu như không có nó, không có sự xuất hiện của nó, không có nó làm bạn, cô có thể kiên cường sống đến bây giờ, gian nan chống đỡ bấy năm sao?

Thiên Tân...

Cô rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt?

Cô rốt cuộc phải gì mới có thể kéo dài sinh mạng của nó?

...

Lầu hai

Mặc Thiên Tân dùng sức đè xuống trái tim đang đau đớn. Vội vàng chạy vào phòng ngủ, từng ngậm từng ngậm hít thở, tìm kiếm túi sách nhỏ, lấy ra một hộp thuốc nhỏ, run run đổ ra năm sáu viên, bỏ vào miệng, sau đó dùng sức nuốt xuống.

Quả nhiên, bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, rõ ràng buổi sáng lúc rời giường cậu đã uống thuốc, nhưng chưa đến tới ba tiếng, lại lên cơn đau, hơn nữa lần sau so với lần trước càng khổ sở hơn. Xem ra cậu không còn nhiều thời gian, cậu có thể sẽ không sống đến 7 tuổi.

Từ từ, tác dụng của thuốc ở trong cơ thể phát tác, đau đớn nhanh chóng biến mất, khuôn mặt trắng bệch cũng từ từ hồng hào, chỉ là thân thể quá mệt, chỉ có thể ngồi dưới đất, dựa vào giường.

“Ông trời...” Cậu nhẹ giọng nỉ non, khẽ ngửa đầu nhìn trần nhà thật cao, chê cười nói, “Tại sao người lại đối xử với con như vậy? Có phải kiếp trước con đã gây ra tội ác tày trời, có phải con đã phạm phải vào điều cấm kỵ, cho nên người mới dùng phương thức này trừng phạt con, để cho con kiếp này chịu hết thống khổ? Như vậy... Nếu như kiếp này con làm thật nhiều chuyện tốt, kiếp sau có thể được sống khỏe mạnh, may mắn, hạnh phúc khoái lạc cả đời không? Nếu như là thật, như vậy con sẽ dùng chút thời gian còn sót lại, làm việc tốt nhiều hơn nữa, giúp thật nhiều người, chỉ cần người đồng ý con một chuyện là tốt rồi... chỉ cần một chuyện...”

Một bên cậu nhẹ giọng nỉ non nói, vừa đau đớn nhăn đầu lông mày, khoe miệng lại hơi cười cười, “con chỉ muốn kiếp sau được gặp lại mẹ, con chỉ cần tiếp tục làm con trai của bà, sau đó thật hiếu thuận bà... Ông trời... người có thể đồng ý yêu cầu này của con sao? Có thể không? uh? Có thể không?”

Cậu nói xong, những giọt nước mắt nóng hổi đã vô tình chảy dài bên má.

Không muốn chết... Không muốn chết... Thật sự không muốn chết...

Mỗi ngày đêm ngược thời gian được sống, thật sự rất kinh khủng. Cậu thật sợ hãi... Thật sợ hãi... Tuy nhiên chỉ có thể bất lực...

Làm thế nào?

Có cách nào có thể kéo dài cuộc sống của cậu?

Có ai... Có thể tới cứu cậu?

Cứu thân thể đáng thương của cậu...

Một ngày kéo dài, cuối cùng màn đêm cũng buông xuống.

Từ khi Mặc Thiên Tân dời khỏi phòng ăn lúc sáng, vẫn ở trong phòng không bước ra, Tử Thất Thất từng len lén nhìn mấy lần, đều thấy cậu nằm trên giường, nhắm chặt mắt, nặng nề ngủ.

Bữa ăn tối

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất ngồi vào bàn, đối mặt với cửa phòng ăn, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, hai mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt ảm đạm, Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, “Vào!”

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm từ ngoài cửa đi vào, đứng ở trước bàn.

“Tiểu thiếu gia đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Tiểu thiếu gia nói bụng không khỏe, hơn nữa hai chân không có sức, cho nên không đến ăn tối!” Hỏa Diễm cứng nhắc trả lời.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại thật sâu, lần nữa lạnh lùng mở miệng, ưu thương nói, “Được rồi, cậu đi ra ngoài đi, đem bữa tối đến phòng tiểu thiếu gia. Cũng nói cho Thổ Nghiêu, để cậu ta vẫn lưu ý tiểu thiếu gia, mỗi một

phút một giây cũng không được buông lỏng, nếu có chuyện gì...” Thanh âm của anh đột nhiên dừng lại, trái tim đột nhiên đau đớn, sau đó mới thả nhẹ thanh âm nói, “Nhất định phải lập tức cho tôi biết!”

“Dạ!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức lui ra khỏi cửa phòng.

Tầm mắt Mặc Tử Hàn từ từ chuyển đến trên người Tử Thất Thất, anh nhìn cô lo lắng, nhìn cô không cách nào giấu hai chân mày, từ từ đưa tay của mình, bao trùm trên tay của cô, cũng kiên định nói, “Em hãy yên tâm, Thiên Tân không có việc gì, anh sẽ không để cho con có chuyện, anh nhất định sẽ làm con khỏe lại, nhất định sẽ cho con sống lâu trăm tuổi, bồi bên cạnh em!”

Tử Thất Thất nghe lời nói của anh, từ từ quay đầu nhìn hai mắt kiên định của anh.

“Mặc Tử Hàn, em có một cái vấn đề cũng muốn hỏi anh, anh có thể thành thật trả lời em không?”

“Em hỏi đi!”

Chương 218: Ra ra vào vào... Là có ý gì?

Thân thể Tử Thất Thất hơi thay đổi, quay mặt đối diện với anh, nhìn hai mắt của anh, chân chờ mấy giây, sau đó âm thầm nắm chặt nắm tay, chậm rãi mở miệng, nói, “Có phải anh định tìm người sống hiến tim cho Thiên Tân làm phẫu thuật?”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói..., chân mày mờ hồ nhíu lại.

“Anh cũng không muốn làm vậy, nhưng nếu như thật sự không còn biện pháp khác, như vậy không thể làm gì khác hơn là...” Anh muốn nói lại thôi, câu trả lời vô cùng rõ ràng.

“Anh không thể làm như vậy!” Tử Thất Thất đột nhiên cau kinh.

Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, thái độ không thay đổi, tựa hồ đã sớm biết cô nói như vậy.

“Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất đột nhiên nắm thật chặt hai tay anh, hốt hoảng nói, “Anh không thể làm như vậy, không thể, nhưng tuyệt đối không thể!”

“Tại sao?” Mặc Tử Hàn đột nhiên hỏi ngược lại.

Tử Thất Thất kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ hỏi ngược lại cô.

“Đương nhiên bởi vì đây là hành động sai lầm. Người sống phải tiến hành phẫu thuật đổi tim, hơn nữa không có ai muốn đem trái tim khỏe mạnh của mình đưa cho người khác, như vậy người đó sẽ chết. Em tuyệt đối không cho phép anh cưỡng bức người khác lấy tim của họ đưa cho Thiên Tân, em tuyệt đối không cho phép anh làm như vậy!”

“Vậy em cho phép con mình chết sao? Chẳng lẽ em muốn trơ mắt nhìn con bị đau đớn hành hạ, cuối cùng nhìn con chết ở trước mắt em sao?” Mặc Tử Hàn lần nữa mở miệng, mạnh mẽ lạnh lùng tiếp tục hỏi lại.

Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu!

Cô không muốn nhìn Thiên Tân bị đau đớn hành hạ, cô cũng không muốn nhìn thấy con chết trước mặt mình. Nhưng cô cũng không cho phép anh làm chuyện tàn nhẫn như vậy? Mạng của con họ là mạng, mạng của người khác cũng là mạng, sao anh có thể đem tính mạng của người khác thành đồ bỏ đi, chỉ quan tâm con trai của mình đây?

“Mặc Tử Hàn, anh hãy nghe em nói, anh không thể...”

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, cầm tay cô, “Em hãy nghe anh nói, nếu Thiên Tân cùng những đứa trẻ khác rơi xuống biển, em sẽ cứu ai trước?”

Tử Thất Thất trầm mặc, kinh ngạc nhìn anh.

“Em nhất định sẽ cứu Thiên Tân trước phải không?” Mặc Tử Hàn trả lời thay cô, tiếp tục nói, “Thiên Tân ở trong lòng của em quan trọng như vậy, em đã nói nó trong lòng em xếp thứ nhất, cho nên nếu như anh và Thiên Tân cùng rơi xuống biển, em nhất định cũng sẽ cứu nó trước đúng không? Cho nên cùng lý do... Giữa tính mạng của con trai và tính mạng của người khác, em phải chọn Thiên Tân, không phải sao? Em nên không do dự chọn Thiên Tân mới đúng!”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc như cũ, nhưng thái độ lại vô cùng rối rắm.

Tại sao lại so tính mạng của Thiên Tân với tính mạng của người khác?

Cô nên lựa chọn Thiên Tân?

Không... Không đúng... Không phải như thế!

Nếu như cùng ở trong tình huống nguy hiểm, cô sẽ lựa chọn như vậy. Nhưng hiện tại, rõ ràng những người đó đều vô tội, bọn họ và chuyện của Thiên Tân căn bản cũng không có một chút xú quan hệ, nhưng là... Nhưng là...

Không... Không đúng... Không phải như vậy!

Bất kể ở dưới tình huống nào, cô đều ưu tiên Thiên Tân trước mới đúng, cô nên ích kỷ bởi vì đó là con trai của cô, cô nên giống như Mặc Tử Hàn, bất chấp tất cả lựa chọn cứu con, nhưng là... Nhưng là...

Rối loạn!

Tư tưởng Tử Thất Thất hoàn toàn lẫn lộn.

Cô hơi lắc đầu, sau đó lẩm bẩm nói, “Không phải như thế, không thể như vậy, không thể dùng phương pháp như vậy... Đây chính là không đúng!”

“Tử Thất Thất!” Mặc Tử Hàn dùng sức nắm chặt tay cô, vừa muốn mở miệng.

“Không đúng ——!” Tử Thất Thất đột nhiên la to, bỏ tay anh ra, từ trên ghế đứng lên.

“Anh nói không đúng, anh nói sai, không thể dùng tính mạng của người khác để đổi lấy tính mạng của Thiên Tân. Nếu như anh dùng trái tim người sống cứu Thiên Tân, vậy chẳng phải anh giết một người, anh là hung thủ giết người, việc đó không đúng, không đúng!” Cô lớn tiếng nói xong, sợ hãi nhìn gương mặt lạnh lùng của Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn nhìn cô hai mắt hốt hoảng, chân mày hơi nhíu lại, cũng từ trên ghế đứng lên.

“Vậy em muốn Thiên Tân chết sao?” Anh chất vấn.

“...” Tử Thất Thất lại một lần trầm mặc.

“Em nếu không muốn con chết, vậy tại sao không cho anh cứu con? Nếu như em không muốn giết người, như vậy để anh làm, anh tuyệt đối không để Thiên Tân chết. Coi như dùng chính trái tim anh để đổi, anh cũng tuyệt đối không để cho con chết!” Mặc Tử Hàn kiên định nói, thanh âm bằng bạc thao thao bất tuyệt, đối mặt với Tử Thất Thất.

Cô không còn lời nào để nói!

Cô không cách nào thuyết phục anh!

Cô không có một chút phản bác!

Biện pháp muốn cứu con của một người ba, cô có thể phê bình anh sao? Làm mẹ Thiên Tân, cô có tư cách phê bình anh sao?

“Tóm lại anh làm như vậy là không đúng, em tuyệt đối sẽ không để cho anh làm như vậy, tuyệt đối sẽ không!” Tử Thất Thất kiên định nói, xoay người, chạy ra cửa.

Trong lòng vô cùng đau đớn, đồng thời cũng do dự. Mặc dù ngoài miệng khẳng định như vậy, nhưng trong lòng lại cực kỳ dao động. Cô cũng muốn cứu Thiên Tân, cô cũng muốn bất chấp tất cả chỉ cần Thiên Tân sống là tốt rồi. Nhưng trong lòng, thứ “lương tâm” kia như ngưỡng cửa, cô như thế nào cũng không thể bước qua. Cô không làm được, cô thật sự không làm được...

“Rầm ——” một tiếng, cửa phòng nặng nề đóng lại.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc đứng tại chỗ, chân mày khoá chặt.

Anh hiểu được lòng Tử Thất Thất, anh cũng hiểu cảm thụ của cô. Cô vừa sinh ra chính là người thiện lương, hơn nữa nhiều năm như vậy cũng chỉ sống trong thế giới yên bình. Cho nên có thể coi sinh mạng mỗi người đều giá trị, mà tính cách của cô cũng vô cùng chính trực, khắp người cũng tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, cho nên cô mới không đồng ý cách làm của anh. Cũng không cách nào chấp nhận sự tàn nhẫn của anh. Nhưng anh thì khác, anh từ nhỏ sống trong thế giới bóng tối, coi nhẹ việc sống chết nên không quan tâm đến đem sinh mệnh của người khác. Vì vậy trong mắt anh, người khác như thế nào không quan trọng, chỉ cần Thiên Tân của anh sống khỏe mạnh, cho nên anh sẽ không buông tha, coi như dùng trái tim người sống, anh cũng muốn chữa khỏi bệnh của Thiên Tân!

...

Phòng ngủ chính

Tử Thất Thất trở về phòng, liền trực tiếp đứng trước cửa sổ, nhìn lên trên trời những ngôi sao lấp lánh, và gió mát ban đêm.

Tâm tình thật hỗn loạn, hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh.

Cô không muốn nhìn Thiên Tân chịu đau đớn hành hạ, cũng không muốn nhìn nó càng ngày càng suy yếu, cuối cùng phải rời đi, rời đi thế giới này. Nhưng cách làm của Mặc Tử Hàn thật sự quá tàn nhẫn, cô không chấp nhận nổi. Nhưng trừ phương pháp này, cô lại hoàn toàn không tìm được cách nào có thể cứu Thiên Tân. Nếu như thế giới này thật sự có kỳ tích, có thể xảy ra ở trên người Thiên Tân? Chỉ cần nó có thể sống, cô nguyện ý giảm bớt một nửa tuổi thọ, truyền cho nó, kể cả là toàn bộ sinh mạng cô cũng nguyện ý.

“Ông trời...” Cô đột nhiên chấp tay trước ngực, nhìn về phía chân trời xa xôi, nhẹ giọng van xin, “Nếu như người hiền linh, xin hãy cứu con trai của con, hãy cứu Thiên Tân. Nó còn nhỏ như vậy, vừa sinh ra đã phải chịu đau khổ, mỗi ngày đều phải dùng thuốc mới giảm bớt nỗi thống khổ. Nó rõ ràng không làm gì sai, tại sao lại cố tình đối xử với nó như vậy? Tại sao... Nếu như người chịu cứu nó, người muốn con thế nào cũng được, chỉ cần Thiên Tân có thể khỏe mạnh lớn lên, con thế nào cũng không trách cứ... con van cầu người... Van cầu người...” Cô cái gì cũng có thể thử, cho dù là một chút xúi hi vọng, cô cũng muốn thử, nhưng riêng lấy mạng đổi mạng, cô không thể tiếp nhận.

Nếu như đến cuối cùng, thời điểm sinh mệnh Thiên Tân chỉ còn một khắc, cô còn có thể chấp nhất sao? Cô còn có thể thản nhiên như vậy nói không thể?

Muốn cứu con... Muốn cứu con... Muốn cứu con...

Trong lòng như có tiểu ác ma không ngừng tự nói với chính mình: cái gì cũng đều không cần quan, chỉ có con trai của mình là quan trọng nhất, người khác sống chết cùng với cô có quan hệ gì? Không phải đều phải chết sao? So với con trai mình chết tốt hơn nhiều?

Nhưng là đồng thời trong lòng tựa như còn có tiểu thiên sứ không ngừng nói

với cô: người không thể làm như vậy, tuyệt đối không thể, sinh mạng người khác cũng là mạng, người dùng mạng của người khác đổi cho con trai người, người cả đời cũng không thể thanh thản!

Rốt cuộc cô phải làm sao?

Thật là loạn...

Thật là phiền...

...

Nửa giờ sau

Tử Thất Thất vẫn đứng ở cửa sổ, suy nghĩ như cũ hỗn loạn. Phía sau cô, cửa phòng mở ra cô không hề biết, cũng không ý thức được Mặc Tử Hàn đi tới phía sau cô.

Hai tay của anh xuyên qua hông cô, đem thân thể gió lạnh của cô ôm chặt lấy, dựa đầu trên hõm vai cô, nhẹ giọng nói, “Gió đêm quá lạnh, em đứng ở đây, sẽ cảm đây!”

Tử Thất Thất đột nhiên cảm thấy sau lưng ấm áp, đầu óc suy nghĩ lung tung nháy mắt quay về, hơi cau mày, đẩy tay của anh nói, “Không cần anh quan tâm!”

“Không nên tức giận...” hai tay Mặc Tử Hàn khẽ dùng lực, ôm cô chặt hơn,

“Chuyện lúc nãy là lỗi của anh, tất cả là lỗi của anh. Em không cần tức giận, được không?”

“Vậy anh đồng ý em không cần dùng trái tim người sống cho Thiên Tân?” Tử Thất Thất đột nhiên hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn chột trâm mặc.

“Anh vẫn nghĩ làm như vậy?” Cô lại mở miệng hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm lặng.

“Nếu như anh còn muốn làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Anh từ nay về sau không cần chạm vào em, cũng không cần nói chuyện với em”

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn cau mày nhẹ giọng gọi cô, ở bên tai của cô nói, “Chúng ta không cần nói chuyện này có được không? Chúng ta sống vui vẻ như ngày hôm qua không được sao? Thiên Tân hiện tại vẫn sống tốt, anh nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp cứu con, hơn nữa nếu không phải vạn bất đắc dĩ... Anh sẽ không làm như vậy, chẳng lẽ em thật cho anh là ma quỷ giết người không chớp mắt sao?”

Tử Thất Thất nghe anh nói, mềm lòng cau mày lại, sau đó từ trong ngực anh, từ từ xoay người, nhìn mặt anh, nhìn khuôn mặt giống Thiên Tân như đúc.

“Em vẫn sợ...” Cô ghen ngào mở miệng, tựa đầu vào lồng ngực của anh, nói tiếp,

“Em thật sợ hãi... Nếu như Thiên Tân thật sự chết thì sao? Nếu như con chết em phải làm sao? Em rất muốn cứu nó, em tình nguyện thay nó chịu khổ, nhưng em lại không có cách nào, em không có cách nào cứu nó, em không có cách nào để cho nó tiếp tục sống khỏe mạnh... Rốt cuộc tại sao? Tại sao ông trời đối đãi với nó như vậy? Là em đã làm sai điều gì sao? Là em làm sai điều gì, để cho nó chịu khổ như thế? Rốt cuộc tại sao lúc nó còn chưa sinh ra, đã có bệnh như vậy? Tại sao phải như vậy? Tại sao... Tại sao... Tại sao...” Cô không ngừng hỏi tới, thanh âm ghen ngào từ từ biến thành khóc thút thít, mà nước mắt cũng nhanh thấm ướt áo sơ mi Mặc Tử Hàn, dính sát trên ngực anh.

Anh duỗi tay đem cô ôm chặt, đầu lòng cau mày, nhẹ giọng nói, “Đều là lỗi của anh, toàn bộ đều là lỗi của anh. Nếu như bảy năm trước anh không lợi dụng lời nói của em, em cũng sẽ không thống khổ nhớ lại, có lẽ em có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn, sống hạnh phúc, em sẽ có con trai con gái, bọn nó cũng sẽ vô cùng khỏe mạnh, nhưng thật xin lỗi... Nếu như quay ngược lại thời gian, trở lại bảy năm trước, anh nghĩ anh cũng sẽ chọn lợi dụng em, bởi vì anh có thể nhận định, ở trên thế giới này, trừ em ra, anh sẽ không thể yêu bất kỳ người nào khác. Cho nên tất cả đều là lỗi của anh, là anh bảy năm

trước cường bức em, để em mang thai, cho em một cuộc sống thống khổ, khiến Thiên Tân chịu hết đau đớn bệnh tật... Đây toàn bộ đều là lỗi của anh, em không có lỗi, có điều anh nhất định sẽ không để cho Thiên Tân chết, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu con, anh nhất định sẽ cho con một cơ thể khỏe mạnh, cho nên em không cần phải sợ... Không cần sợ hãi... Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ Thiên Tân... Đừng sợ... Đừng sợ...”

Tử Thất Thất nghe anh an ủi, nước mắt càng thêm mãnh liệt, hai tay cũng ôm chặt lấy cơ thể anh, vùi mặt vào lồng ngực của anh, không ngừng khóc, lớn tiếng khóc, trút hết nước mắt...

Mặc Tử Hàn ôm cô, bàn tay ở sau ót, theo mái tóc dài của cô, vuốt ve qua lại.

“Là lỗi của anh... Đều là lỗi của anh... Thật xin lỗi... Đừng khóc... Thật xin lỗi... Đừng khóc... Thiên Tân sẽ không có chuyện gì... Con nhất định sẽ không có chuyện gì... Ngoan... Đừng khóc nữa...” Anh không ngừng an ủi cô, không ngừng nhẹ giọng, mà tim của anh cũng thật sâu rỉ máu, đau đớn.

Anh tuyệt đối sẽ không để Thiên Tân chết!

Tuyệt đối sẽ không!

Anh muốn cho nó sống lâu trăm tuổi... Ít nhất đến khi anh chết, nó mới có thể chết.

Cho nên bất kể là Ngọc hoàng Đại đế hay Diêm Vương, anh cũng tuyệt đối không cho bọn họ mang Thiên Tân đi, tuyệt đối sẽ không...

Anh sẽ cứu nó!

Nhất định!

Một ngày nắng mới.

Mặc Thiên Tân hôm qua nghỉ ngơi suốt một ngày, sáng sớm nay, lúc thức

dậy đã cảm thấy thân thể dễ chịu rất nhiều, cho nên vội vàng uống thuốc, sau đó quay lại phòng Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn.

“Cốc, cốc, cốc!” Cậu dùng sức gõ cửa, cũng vui vẻ hô to, “Ba, mẹ, mặt trời đã chiếu đến môn... nhanh lên một chút!”

“Cốc, cốc, cốc... Cốc, cốc, cốc...” Cậu không ngừng gõ cửa.

Chưa đến mấy giây, cửa phòng lập tức mở ra, Tử Thất Thất quần áo xốc xếch đứng ở cửa, nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cậu.

“Thiên Tân, con...” Cô hét hoảng mở miệng, lại sợ hãi lo lắng, cho nên cố trấn định nói, “Bụng của con đỡ chưa?”

“Đương nhiên rồi, toàn bộ tốt lắm!” Mặc Thiên Tân vui vẻ trả lời.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Tử Thất Thất lặp lại hai lần, tảng đá đè nặng trong lòng cũng hơi buông xuống.

Chợt, Mặc Tử Hàn cuống quýt ra cửa, quần áo cũng không ngay ngắn giống Tử Thất Thất.

Mặc Thiên Tân nhìn bộ dáng hai người, đột nhiên cười tà nói, “Ba, mẹ, quần áo hai người thế nào lại lộn xộn như vậy? Chẳng lẽ hai người vừa mới... ôm ấp lẫn lộn?”

Ôm ấp lẫn lộn?

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Tiểu tử thú vị, con lại đang nói hư nói vượn những cái gì?” Tử Thất Thất cau mày oán trách.

“Hắc, hắc, hắc...” Mặc Thiên Tân tà tà cười, sau đó bộ dáng đắc ý nói, “Đến khi con trưởng thành, lại không phong lưu được, cho nên, để cho con một người thế kỷ 21 giải thích cho hai người một chút, thế nào gọi ôm ấp lẫn lộn!”

Cậu giống như một người kiến thức uyên bác, chậm rãi nói...

“Nếu nói đâm vào là X. Kẹp chặt lại chính là O, mà hai cái hợp lại là ‘OOXX’, mà có thể phiên dịch là ‘ra ra vào vào’ cho nên... Hai người có thể phát huy trí tưởng tượng, suy đoán một chút ‘ra ra vào vào’ là chuyện gì? Là vận động gì? Cái này không cần con giải thích chứ? Chỉ là...”

Cậu thở mạnh một hơi, tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Ồ trên internet người phóng khoáng lạc quan cũng biết ý nghĩa OOXX, liền bắt đầu nghiên cứu, dù sao đây là vận động hai người, cho nên trải qua một phen suy nghĩ, bọn họ liền đem XX chỉ đàn ông, OO chỉ phụ nữ. Cho nên OOXX chính là chỉ nữ trên nam dưới, mà XXOO chính là chỉ nam trên nữ dưới. Vì vậy, con muốn sửa một chút, con nói như vậy: ba, mẹ, hai người mới OOXX, hay là XXOO? Sẽ không phải... OX–OX chứ?”

Chương 219: Mặc Thâm Dạ, không để người biết mặt khác!

OOXX? XXOO? OX-OX?

Nữ trên nam dưới? Nam trên nữ dưới?

Đồ mờ hôi!©,®!

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn sững sờ đồ mờ hôi!©,®!

(◉__◉|||)(◉__◉|||)~

“Tiểu tử thúì, con học ở đâu những thứ này, đồ Tiểu Sắc Quỷ!” Tử Thất Thất mặt đỏ tới mang tai oán trách, theo thói quen đưa tay của mình ra, cho cậu một cái cốc lên trán.

Trán Mặc Thiên Tân trong nháy mắt hiện lên dấu đỏ, cậu cau mày, vô cùng bất mãn nói, “Mẹ, tục ngữ nói không sai, động khẩu bất động thủ, tại sao mẹ lại đánh con chứ, rất đau a!”

“Ai kêu con học những thứ không đúng đắn chứ, con đáng bị đánh đòn!” Tử Thất Thất lễ thẳng khí hùng.

“Không đúng đắn? Cái gì gọi là không đúng đắn? Đây chính là chuẩn bị cho cuộc sống, hơn nữa con là một người đàn ông đương nhiên đối với loại chuyện này muốn rõ như lòng bàn tay, ba nói xem con nói có đúng hay không?” Mặc Thiên Tân trong nháy mắt đem đầu mâu chỉ hướng Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cậu, sau đó nhìn về phía Tử Thất Thất đứng ở bên cạnh, tình thế trong nháy mắt trở nên khó xử.

“Đúng...” Anh kéo dài thanh âm, thấy cặp mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt tức giận trùng lên, anh lập tức lại thấp thỏm tăng thêm một thân từ,

“Chứ...”

“Mẹ xem, ba đều nói đúng rồi!” Mặc Thiên Tân đắc ý.

“Ba nói là ‘đúng chứ’, chưa nói ‘đúng’!” Tử Thất Thất cãi chính.

“Ý đó không phải là ‘đúng’ sao!”

“Sai!” Tử Thất Thất phủ định nói, “Đúng chứ, bên trong có thành phần nghi ngờ, cho nên không thể coi như là câu trả lời khẳng định, mẹ nhớ con thông minh như vậy, nên cũng hiểu ý này đi!”

“Hừ!” Mặc Thiên Tân thật cao nổi lên của mình nhất, “Mẹ, mẹ khi dễ con!”

“Ha, ha, ha...” Tử Thất Thất đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó cúi đầu nói, “Cái này không gọi là khi dễ, cái này gọi là sự thật thẳng hùng biện, thật đúng là: có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi, con mặc dù thông minh, nhưng là cuộc sống triết lý vẫn còn cần thời gian tích lũy!” Cô bắt đầu lời dạy.

“Hừ...” Mặc Thiên Tân khinh thường, quyết miệng nói, “Con không giống mẹ ‘không, văn, hóa’ ‘người, lâu, năm’ không thêm nói nữa, thôi con đi, cha mẹ tiếp tục OOXX, XXOO, OX-OX đi, hừ!” Cậu cố ý đem hai lời quan trọng tăng thêm thanh âm, sau đó ngạo mạn ngẩng đầu lên, xoay người sải bước tránh ra.

Cái gì?

Tử Thất Thất sững sờ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng phách lối kia, âm ức nói “Nó... Nó mới vừa rồi nói em cái gì? Không có văn hóa? Người già? Nó lại dám nói em không có văn hóa? Dám nói em già? Tiểu tử thú, tức chết em rồi!”

Mặc Tử Hàn nhìn mặt Tử Thất Thất rực rỡ giống một khuôn mặt mới, u ám

trong lòng nháy mắt đều tan biến, thay đổi trong sáng.

Anh biết rõ, sáng sớm Mặc Thiên Tân đã tới gõ cửa phòng của bọn họ, là muốn cho Tử Thất Thất nhìn thấy bộ dạng nó bình an vô sự, là muốn cho hai người an tâm, mà nó lại cố ý nói ra những lời này, chính là muốn cho Tử Thất Thất quên mất ưu sầu, quên mất phiền não, tinh thần thật vui vẻ. Mưu kế nhỏ nhỏ này của nó đã thành công, hoàn mỹ thành công, thật không hổ là con trai của Mặc Tử Hàn, là niềm kêu hãnh của anh.

“Tốt lắm, bảo bối...” Anh nhẹ giọng kêu cô, sau đó cười híp mắt nói, “Nếu con trai bảo bối của chúng ta cũng nói như vậy, như vậy chúng ta không phải cũng có thể đáp lại một cái kỳ vọng của con đi?”

“Cái gì? Cái gì mong đợi?” Tử Thất Thất tâm thần chợt thấp thỏm.

Khóe miệng Mặc Tử Hàn tà ác nâng lên, đột nhiên khom lưng bế cô lên, xoay người, vừa dùng chân đóng cửa phòng lại, còn rất vui vẻ mà nói, “Em là muốn OOXX đây? Còn là XXOO đây? Còn là OX-OX đây? Lựa chọn một đi, anh nhất định theo đến cùng!”

“Em không cần, kiểu nào em cũng không muốn!” Tử Thất Thất rộng to cự tuyệt.

“OK! Anh hiểu rồi, chúng ta từng bước từng bước theo thứ tự là được, dù sao thời gian sáng sớm là khá dài...”

“Anh... Khốn kiếp, sắc lang, buông em ra... A...”

“...”

Bên trong phòng ngủ chính, trong nháy mắt một mảnh xuân sắc...

...

Trong hành lang

Thời điểm Mặc Thiên Tân đi đến cửa phòng, trái tim mơ hồ bắt đầu đau, mà

nụ cười vui vẻ trên mặt cậu biến mất trong nháy mắt.

“Tiểu thiếu gia!” Thổ Nghiêu vẫn cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của cậu, cho nên chỉ cần có một chút xú khác thường, anh lập tức có thể phát hiện ra.

“Tiểu thiếu gia, không sao chứ?” Anh vội vã tiến lên đỡ.

Mặc Thiên Tân hất tay của anh ra, trấn định nói, “Tôi không sao, tôi có thể có chuyện gì?” Cậu đột nhiên hỏi ngược lại, hai mắt nhìn mặt anh khẩn trương.

Thân thể Thổ Nghiêu trong nháy mắt cứng ngắc, kinh ngạc nhìn cậu.

“Không... Không có gì!” Anh cứng nhắc trả lời, lập tức đứng thẳng thân thể, thật sâu hướng về phía cậu khom lưng cúi đầu.

Mặc Thiên Tân nhìn động tác kỳ quái của anh, chân mày hơi nhíu lên.

Mới vừa rồi tại sao anh ta lại khẩn trương như vậy? Sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ lúc này anh ta phát hiện tim cậu đau đớn? Cậu cũng không có lộ ra bộ dáng đau đớn, chỉ là thư giãn nụ cười trên mặt, coi như là lo lắng cho cậu, có phải có chút bận tâm hơi quá? anh ta đã biết bệnh tình của cậu đang tiếp tục giảm xuống? Cũng đúng, ngày hôm qua cậu vội vội vàng vàng rời khỏi phòng ăn, lại đem mình nhốt ở trong phòng cả một ngày, bất luận là ai cũng sẽ phát hiện có cái gì không đúng chứ? Mà nói dối là đau bụng tựa hồ cũng rất yếu kém, nếu như anh ta cũng phát hiện, thì ba mẹ cũng sẽ phát hiện mới đúng, nhưng mà bộ dạng bọn họ vừa rồi...

“A...” Cậu đột nhiên cười khẽ.

Hoá ra là như vậy!

Sao cậu lại ngu ngốc như vậy chứ? Chuyện đơn giản như vậy cũng không nghĩ đến, còn tưởng rằng kỹ thuật diễn xuất của mình rất giỏi, còn tưởng bọn họ lo lắng mình bị đau bụng, nhưng kỳ thật ba cùng mẹ là đang phối hợp diễn trò cho cậu xem!

“Ha ha...” Lại một lần nữa cười khẽ, mà nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Thỏ Nghiêu đứng ở một bên thấy thái độ của cậu, chân mày không khỏi thật sâu nhíu lại, cảm giác bị thương ở trong lòng từng chút từng chút dâng đầy.

Quan sát cậu một cách tinh quái, nhìn nụ cười tà ác của cậu, thói quen dùng lời nói để tổn thương người, trò chơi trừng phạt ly kỳ cổ quái của cậu, mặc dù tất cả thói quen của cậu đều làm cho người khác rất tức giận, nhưng vào giờ phút này nhìn bộ dáng của cậu, cũng cảm thấy đau lòng không thôi.

“Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, bữa ăn sáng đã không ăn rồi, anh cũng không cần tới quấy rầy tôi!” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng nói xong, liền mở cửa phòng trước mặt, hờ hững đi vào.

“Dạ!” Thỏ Nghiêu cúi đầu nhận lệnh, sau đó đứng ở phía bên phải cánh cửa.

...

Mặc Thiên Tân sau khi đi vào phòng, liền dựa lưng vào cửa phòng, hai mắt lạnh nhạt thất sắc.

Nước mắt không nhịn được rơi xuống, từng giọt từng giọt lăn xuống.

Cậu đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm vào giọt nước mắt nóng bỏng kia, trái tim bắt đầu cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo, càng lúc càng đau.

“Tại sao phải khóc đây? Rõ ràng mình đã nhẫn nại nhiều năm như vậy, tại sao còn khóc? Không nên... mình đừng khóc, đừng khóc... mình phải cười, mình phải vui vẻ, ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” Cậu lớn tiếng cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Cái chết càng đến gần, thì lại càng sợ...

Càng sợ hãi, thì càng cảm thấy hoảng hốt...

Thật là đáng sợ!

Thật là khủng khiếp!

Chết... Thật sự là một chuyện rất đáng sợ.

Cậu sợ, cậu thật rất sợ.

Làm thế nào?

Cậu còn sống được bao nhiêu ngày? Chẳng lẽ ngày mai sẽ chết sao? Hay là ngày mốt? Ngày kia... Hay là một giây sau?

“Ai có thể...” Cậu nghẹn ngào mở miệng, thanh âm run rẩy, đôi tay dùng sức đè trái tim đang còn đập của mình, van xin mà nói, “Cứu cứu tôi...”

Ngày thứ ba

Buổi trưa

Vào thời điểm ăn trưa Mặc Tử Hàn trực tiếp từ công ty đi tới bệnh viện tư nhân Bạch Vân, đi nhanh đến cửa phòng bệnh của Kim Hâm, giống như lần trước không gõ cửa, trực tiếp mở cửa đi vào.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hồ Phách cùng Trần Châu đứng ở cuối giường, cùng nhau mở miệng, cùng lúc tư thế cúi chào 90 độ.

“Kim Hâm như thế nào?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Hồi Đại ca, tôi đã nghiên cứu ra thuốc giải, đang muốn tiêm cho anh ấy!” Trần Châu cứng nhắc trả lời, thân thể giữ vững tư thế cúi chào như cũ.

“Vậy liền bắt đầu đi!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Dạ!”

Trân châu trả lời, đồng thời đứng thẳng lưng, xoay người đi tới đầu giường, cầm chiếc va-li nhỏ màu bạc để ở trên tủ đầu giường, sau đó đem va-li mở ra, thuận thực lấy thuốc và ống tiêm ra, đem chất lỏng màu lam nhạt trong bình pha lê hút vào trong ống tiêm, sau đó đem không khí bên trong ống tiêm đẩy ra, nhìn vạch kẻ trên ống tiêm.

Chợt, hai mắt của gương mặt lạnh như băng nhìn mặt của Kim Hâm, vươn tay bắt cổ tay phải của anh ta, đem kim tiêm nhắm ngay mạch máu của anh ta, từ từ đâm vào, sau đó đem chất lỏng trong ống tiêm từ từ bơm vào máu của anh ta.

Một phút đồng hồ sau

Kim Hâm như cũ lặng lặng nằm ở trên giường bệnh, trên mặt bình thản không có bất kỳ biểu hiện gì, giống như người chết.

“Tại sao còn chưa có tỉnh?” Mặc Tử Hàn vội vàng hỏi.

“Hồi đại ca, xin đợi thêm hai phút, nếu như sau hai phút Kim Hâm vẫn chưa tỉnh lại thì...” Trân Châu thanh âm đột nhiên dừng lại, chỉ thấy cô hơi vén làn váy ngắn của mình lên, lấy ra một cây súng lục nhỏ màu đỏ cộm ở trên đùi, lạnh lùng nói, “Tôi sẽ tự sát trước mặt của ngài!”

“Được!” Mặc Tử Hàn sáng khoái đồng ý, hai mắt chuyển dời đến mặt Kim Hâm lần nữa, lặng lặng chờ đợi.

Đứng ở đuôi giường cặp mắt Hồ Phách nhìn gương mặt lạnh lùng của Trân Châu, không khỏi hơi cau mày.

Ba ngày nay cô vẫn không có ngủ, mỗi ngày đều nghiên cứu ở phòng nghiên cứu của bệnh viện, mà cô đối với thuốc của cô cũng không có thập phần nắm chắc, nếu thật sự không có hiệu quả, như vậy... Cô thật muốn tự sát?

Một phút nữa chậm chậm đi qua.

Ánh mắt của ba người chăm chú nhìn chăm chăm mặt của Kim Hâm, nhìn khuôn mặt khoan thai của anh ta, nhìn hô hấp vững vàng của anh ta, mà chân mày Hồ Phách bắt đầu nhú lên, không khỏi có chút lo lắng, nhưng thái độ vô cùng ung dung của Trân Châu, cũng không phải biểu hiện vô cùng tự tin, chỉ là không có bất kỳ sợ hãi.

Ba phút từ từ kết thúc.

Mặc Tử Hàn chân mày hơi nhú lên, hai mắt hờ hững chuyển sang mặt của Trân Châu.

Trên mặt của Trân Châu lãnh băng như thường, mắt lạnh lẽo không có một tia gọn sóng, trong tay cô nắm chặt súng lục màu đỏ, chỉ hướng huyết Thái Dương của mình.

“Đại ca!” Hồ Phách hét hoảng mở miệng.

“Ừ...” Kim Hâm đồng thời rầu rĩ lên tiếng.

“Đội đã nào...!” Mặc Tử Hàn cúi kính gầm nhẹ.

Ngón trỏ của Trân Châu đang bóp cò trong nháy mắt dừng lại.

Ba người đồng loạt nhìn hướng giường bệnh, rốt cuộc trên gương mặt bình thản của Kim Hâm hơi nhăn mày, thật giống như đang giãy giụa, từ từ mở hai mắt ra, mơ hồ nhìn trần nhà.

Lòng của Hồ Phách trong nháy mắt hạ xuống.

Mặt Trân Châu vẫn lạnh như cũ, không có nửa điểm biến hóa.

Còn Mặc Tử Hàn tiến lên một bước, đi tới bên giường, nhìn mặt của Kim Hâm, nhẹ giọng nói “Đã tỉnh rồi?”

Ánh mắt của Kim Hâm mơ hồ nhìn thân thể Mặc Tử Hàn, mặc dù không thấy

rõ mặt, nhưng anh nhận ra thanh âm này là đại ca.

“Đại ca!” Anh hốt hoảng muốn đứng dậy, nhưng thân thể vừa mới chống lên được một nửa, liền vô lực ngã lại trên giường.

“Không cần ngồi dậy, chỉ cần nằm trả lời vấn đề của tôi là tốt rồi!” Bàn tay Mặc Tử Hàn đè ép thân thể của anh ta, lạnh lùng mở miệng.

“Dạ, Đại ca xin hỏi!” Kim Hâm hơi cau mày, hai mắt có thể thấy rõ mặt của anh,

“Tôi hỏi cậu, có phải cậu đã tìm được Phương Lam rồi?”

“Dạ!”

“Tìm thấy ở đâu?”

“Tôi vốn là đã dùng hết tất cả biện pháp đều không có tìm được cô ấy, nhưng đột nhiên có tin tức nói cô ấy từ Bách gia đi ra, cho nên tôi theo tin tức này mới tìm được cô ấy!” Kim Hâm cẩn kẽ trả lời.

“Thì ra là như vậy, Bách gia... Quả nhiên là địa điểm ẩn thân tốt nhất “ Mặc Tử Hàn tán thưởng, “Rồi sao nữa?” Anh tiếp tục hỏi.

“Sau đó tôi vẫn theo dõi cô ấy, muốn tìm cơ hội bắt cô ấy trở lại, nhưng là không nghĩ tới cô lại có thể đi dự tiệc đính hôn Bách gia!”

“Cô ấy đi dự tiệc đính hôn Bách gia? Là đi tìm Tử Thất Thất?” Mặc Tử Hàn khẩn trương hỏi. Vừa đụng đến chuyện tình Tử Thất Thất, anh sẽ không tự chủ hốt hoảng, không tự chủ suy nghĩ lung tung. Ngày đó Tử Thất Thất cùng Bách Hiên rời đi, hồi lâu mới trở về, mà thời điểm quay về mắt hồng hồng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Đụng phải Phương Lam rồi hả? Họ nói những gì rồi hả? Còn là...

“Dạ, cô ấy là đi tìm phu nhân, nhưng lại chưa cùng phu nhân gặp mặt, chỉ là len lén nhìn phu nhân mấy lần!” Kim Hâm trả lời.

Mặc Tử Hàn nghe anh ta nói, lo lắng trong nháy mắt buông xuống.

“Vậy cô ấy còn làm những gì nữa?” Anh hỏi tới.

“Cô chỉ nói mấy câu với Bách Hiên, nhưng tôi lại thấy được một chuyện rất kinh ngạc!”

Kinh ngạc?

Chân mày Mặc Tử Hàn trong nháy mắt nhú lại.

Anh ta cứ nhiên dùng ánh mắt như vậy, cho dù ai cũng không nghĩ tới là chuyện tình chứ?

“Là chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi thấy đại thiếu gia đuổi theo cô ấy không buông, mà quan hệ hai người bọn họ dường như không bình thường.”

Đại thiếu gia?

Mặc Thâm Dạ?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trừng lớn cặp mắt của mình.

Đây quả nhiên là một chuyện rất kinh người, cho dù ai cũng không nghĩ đến hai người bọn họ quen biết nhau, mà anh luôn phải người giám sát anh ta nhiều năm như vậy, nhất cử nhất động của anh đều ở trong lòng bàn tay của anh, biết tất cả những người quen biết của anh ta, nhưng anh lại hoàn toàn không biết anh ta cùng Phương Lam quen biết nhau, quả nhiên người đàn ông này còn có rất nhiều bí mật mà anh không biết, ngoài mặt anh ta không lo việc đời, chỉ lo Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nhưng nhất định đang vụng trộm tính toán cái gì.

Rốt cuộc trong lòng của anh ta đang suy nghĩ gì? Mục đích thực sự của anh ta là cái gì?

“Cậu nói hai người bọn họ quan hệ không tầm thường? Là có ý gì?” Anh cau mày thật chặt, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Kim Hâm dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng khô khốc, sau đó khàn khàn khẽ nói, “Tôi thấy hai người bọn họ cãi nhau, còn trông thấy Phương Lam đem thứ gì đó vứt bỏ sau đó lập tức ngồi xe rời đi, thế nhưng đại thiếu gia hoàn toàn không chú ý thân phận của mình, nằm ở trên cỏ tìm kiếm vật Phương Lam vứt bỏ, một mình tìm hết một buổi tối, ngay cả khi trời bắt đầu mưa, anh ta vẫn không ngừng tìm kiếm, vẫn bắt chấp tất cả ngay khi chân của anh ta đã bị thương, cho đến khi Phương Lam xuất hiện một lần nữa, anh ta mới ngưng tìm kiếm, hai người bọn họ lại còn ôm hôn ngoài đường phố, cuối cùng vẫn là Phương Lam công đại thiếu gia đến bệnh viện, chỉ là... Phương Lam đi khỏi bệnh viện, rời xa đại thiếu gia!”

Mặc Tử Hàn nghe anh kể lại, chân mày nhăn càng sâu.

Vạn lần cũng không nghĩ đến Mặc Thâm Dạ lại theo đuổi một người con gái. Từ trước đến giờ anh ta đều là chạy vào trong bụi hoa, tùy tiện hái hoa, tùy tiện đem hoa vứt bỏ, cũng không nghiêm túc với bất kỳ người phụ nữ nào, mới vừa nghe Kim Hâm nói, anh ta như biến thành một người đàn ông khác, là một người đàn ông chung tình, mà hành động của anh ta đối với Phương Lam giống như muốn cứu vãn tình cảm đã bị anh ta vứt bỏ vậy. Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Quá kỳ quái rồi!

Hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể nói là vô cùng hiểu nhau, nhưng anh từng biết Mặc Thâm Dạ là một đàn ông thông minh, càng thêm phong lưu, mỗi một ngày anh ta quan hệ cùng với một người con gái khác nhau, có thể nói là ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng mới vừa rồi Kim Hâm nói đến người đàn ông kia là ai? Là anh ta sao? Đó là Mặc Thâm Dạ phong lưu đa tình?

Không thể nào... Mặc Thâm Dạ tuyệt đối không phải là người đàn ông như vậy, anh ta sẽ vì một người phụ nữ mà nằm ở trên cỏ tìm suốt cả đêm? Không đề ý mưa gió, không đề ý đau đớn, vì một người phụ nữ?

Cái này không thể nào...

Tuyệt đối không thể nào!

Chương 220: Mặc Tử Hàn, Anh đã có bao nhiêu người phụ nữ?!

Lòng của Mặc Tử Hàn đột nhiên hỗn loạn, Mặc Thâm Dạ trong miệng Kim Hâm nói là Mặc Thâm Dạ mà anh hoàn toàn không quen biết, từ nhỏ hai người cùng nhau lớn lên, tất cả mọi chuyện anh đều biết rõ, chỉ có anh hiểu rõ tính cách của anh ta, nhưng hiện tại anh chợt thấy mâu thuẫn, anh thực sự hiểu Mặc Thâm Dạ? chẳng lẽ tất cả đều là giả dối sao? anh ta vẫn luôn nguy trang mình? Vẫn luôn cố giấu mình?

Rối loạn rồi loạn...

Trong nháy mắt anh, Mặc Thâm Dạ thật giống như biến thành người anh không quen... Một người xa lạ!

“Đại ca!” Kim Hâm nhìn mặt anh trầm tư, một lần nữa vội vàng mở miệng.

Mặc Tử Hàn từ trong hỗn loạn lấy lại tinh thần, hai mắt có chút bối rối nhìn Kim Hâm.

“Cậu muốn nói gì?” Anh cố làm ra vẻ trấn định hỏi.

“Đại ca, tôi đang lo lắng, nếu như Phương Lam cùng đại thiếu gia quen biết nhau từ rất sớm, hơn nữa quan hệ không tầm thường, như vậy phu nhân cô ấy...” anh ta đột nhiên dừng lại, sau đó đánh bạo nói tiếp, “Có phải hay không cũng đã quen biết đại thiếu gia rất sớm!”

Cái gì?

Tử Thất Thất trước kia cùng Mặc Thâm Dạ quen biết?

Mặc Tử Hàn trừng lớn hai mắt, khiếp sợ sững sờ, cũng lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ cẩn thận một chút, thời điểm lần đầu tiên Mặc Thâm Dạ cùng Tử Thất Thất chạm mặt, bộ dạng hai người bọn họ giống như rất quen thuộc, mà Mặc Thâm Dạ đối đãi với Tử Thất Thất cũng không giống những người con gái khác, có khả năng bọn họ đã sớm quen nhau? Giống như Phương Lam vậy, khi anh chưa biết chuyện thì đã biết nhau? Như vậy bọn họ là cái dạng quan hệ gì? Có quá khứ như thế nào đây? Không... Không đúng... Anh không nên nghĩ, bọn họ có lẽ cũng không biết nhau, trong lòng chỉ là có chút bất an, trong đầu tưởng tượng ra một chút ý niệm xấu.

Kim Hâm nhìn anh không nói, hơn nữa hai mắt mất hồn, không khỏi cau mày.

Đôi môi của anh ta hơi chu ra, sau đó nhẹ giọng nói, “Đại ca, nếu như phu nhân cùng đại thiếu gia từ sớm đã quen biết nhau, như vậy... Cô ấy ở lại bên cạnh của ngài, có thể hay không...”

“Sẽ không!” Mặc Tử Hàn cau mày, lạnh lùng cắt đứt lời của anh ta.

Kim Hâm kinh hãi ngậm miệng! Hồ Phách đứng ở cuối giường cùng Trần Châu bị Mặc Tử Hàn gầm nhẹ thanh âm cũng làm cho sợ hết hồn, thân thể đột nhiên chấn động.

“Tử Thất Thất không thể nào quen biết Mặc Thâm Dạ, khẳng định cô ấy không quen biết hẳn!” Anh kiên định nói xong, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

“Nhưng đại ca, nếu như Phương Lam cùng đại thiếu gia quen biết, thì quan hệ giữa Phương Lam cùng phu nhân, cô ấy sẽ không biết sao?” Kim Hâm đánh bạo mở miệng.

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, mặc dù tức giận, mặc dù cố phủ nhận, nhưng anh không thể không thừa nhận, lo lắng của Kim Hâm là chính xác, hoài nghi của anh ta cũng là chính xác, nếu như Phương Lam biết Mặc Thâm Dạ, mà quan hệ giữa hai người này không bình thường, như vậy Tử Thất Thất không thể nào không biết việc này, lấy quan hệ các cô ra phân tích, là người thân quen với Phương Lam, cô cũng nên biết mới đúng...

Nếu quả thật giống như Kim Hâm nói, ba người bọn họ trước kia rất sớm đã

quen biết nhau, như vậy Tử Thất Thất ở bên cạnh anh, có phải do Mặc Thâm Dạ an bài hay không? Có phải âm mưu của hắn hay không? Như vậy Tử Thất Thất đối với hắn là cảm tình gì đây? Là giả sao? Giả vờ sao?

“Không phải như vậy, Tử Thất Thất sẽ không gạt tôi!” Anh nhẹ giọng nói, giống như đang nhắc nhở chính mình, giống như đang thôi miên chính mình.

“Đại ca! Bất kể phu nhân có quen biết hay không quen biết đại thiếu gia, tôi cho là... Anh cũng nên cẩn thận!” Kim Hâm lo lắng dặn dò.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc cau chặt chân mày.

“Đại ca! Chuyện này nhất định phải điều tra cho rõ ràng, bằng không...”

“Đủ rồi!” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa gầm nhẹ.

Kim Hâm lập tức im miệng, cũng cau mày nhìn anh.

Chưa từng nghĩ tới đại ca lại có thể thích một người phụ nữ như vậy, mà tình cảm của ngài đối với Tử Thất Thất đã sâu đậm ngoài dự liệu, nhưng nếu như Tử Thất Thất thật sự là người nằm vùng, thì coi như anh sẽ liều chết, tuyệt đối cũng không để cho cô tạo một chút xú uy hiếp đến đại ca. Trong lòng anh đang âm thầm thề, nếu như Tử Thất Thất ở lại bên người đại ca thật có mục đích khác, như vậy anh... Hãy cùng cô đồng quy vu tận!

“Chuyện này tôi tự có tính toán, cậu hãy ở lại chỗ này nghỉ ngơi cho khỏe đi, chuyện của Phương Lam tôi sẽ an bài người khác, cứ như vậy!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong, liền lập tức xoay người, ba bước lớn đi đến cuối giường, sau đó đột nhiên dừng lại.

“Trân Châu!” Anh cúi kính.

“Dạ, đại ca!” Trân Châu lên tiếng, cung kính khẽ cúi đầu.

“Sau này cô ở lại Đài Loan, không cần trở về nước Anh, tôi sẽ cho người sắp xếp chỗ ở cho cô, đồ dùng của cô tôi cũng sẽ cho người ở nước Anh gửi đến đây, nếu như Phương Lam còn làm ra hành động kỳ lạ, dùng thuốc kỳ quái,

vậy thì tôi phải giao cho cô rồi!” Mặc Tử Hàn cúi kính ra lệnh.

“Dạ!” Trân Châu cúi đầu nhận lệnh.

Thật ra vừa nãy nghe được bọn họ nói về Phương Lam, cô đã có ý định phải ở lại chỗ này rồi, thời điểm mấy tháng trước đại ca ở nước Anh hôn mê bất tỉnh, cô cũng đã hoài nghi người bào chế thuốc mê có phải là Phương Lam hay không, đã nhiều năm chưa thấy qua cô, dáng vẻ ngạo mạn của cô ấy đã in sâu ở trong đầu cô cho đến bây giờ, rốt cuộc cũng có cơ hội cùng cô phân cao thấp rồi, cô cũng muốn xem xem cô ấy còn có thể nghiên cứu ra thứ thuốc quỷ gì.

A...

Trong lòng nhẹ giọng cười, nhưng thái độ cũng chỉ khẽ nhúc nhích, một dạng như cũ lạnh như băng.

“Hồ Phách!” Mặc Tử Hàn tầm mắt dời đi, thanh âm như cũ lạnh lùng.

“Dạ, đại ca!” Hồ Phách cùng Trân Châu một dạng, cung kính khẽ cúi đầu.

“Cậu theo tôi ra ngoài!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong, chân liền bước ra, sai bước đi ra cửa phòng bệnh.

“Dạ!” Hồ Phách trả lời, đi theo anh.

Gian phòng cũng chỉ còn hai người Trân Châu cùng Kim Hâm.

Hai mắt Trân Châu lạnh lùng nhìn về phía Kim Hâm, nhẹ giọng mở miệng, châm chọc nói “Không nghĩ tới anh cũng có lúc bị người khác đánh bại, hơn nữa còn là bị phụ nữ đánh bại!”

“Cái này kỳ lạ lắm sao? Trước kia lúc luyện tập cùng đại thiếu gia, tôi chưa bao giờ thắng qua đại thiếu gia!” thời điểm Kim Hâm nói ra những lời này, đột nhiên thức tỉnh.

Khi anh cùng Phương Lam giao thủ, vẫn cảm thấy động tác của cô rất quen

thuộc, hiện tại anh rút cuộc cũng nghĩ ra, mỗi một cái động tác của cô ta đều giống với đại thiếu gia, chẳng lẽ võ công của cô ta cũng là đại thiếu gia dạy? Hai người bọn họ rút cuộc là quan hệ gì?

“Đại thiếu gia...” Trân Châu gọi, khóe miệng hờ hững khẽ nâng lên, “Xác thực, anh ta thật rất lợi hại!”

Anh ta là loại đàn ông mà không người nào có thể tưởng tượng ra được, loại sợ hãi đối với người đàn ông đó cũng không ai có thể tưởng tượng ra được.

...

Ngoài phòng bệnh

Mặc Tử Hàn đi ra khỏi phòng bệnh liền trực tiếp đi tới một góc không người, Hồ Phách theo sát phía sau.

Chợt, hai chân Mặc Tử Hàn dừng lại, hờ hững xoay người.

Hồ Phách lập tức cúi đầu.

“Chuyện tôi để cho cậu điều tra, tra như thế nào rồi?” Mặc Tử Hàn lạnh giọng hỏi.

“Hồi đại ca, tạm thời vẫn chưa có tìm được trái tim tung xứng với tiểu thiếu gia!” Hồ Phách trả lời.

“Chưa?” Chân mày Mặc Tử Hàn đột nhiên nhíu lên, hơi giận nói “Trên thế giới có nhiều người như vậy, coi như là loại máu hiếm thấy cũng không thể không có lấy một người có trái tim tung xứng với của Thiên Tân, cậu có cần thận tâm cho tôi hay không? Tôi đã nói rồi, bất kể là bệnh nặng, sắp chết, hoặc là còn sống khỏe mạnh, đều phải tìm đến cho tôi!”

“Báo cáo đại ca, thật sự tôi có làm theo ý của ngài phân phó đã cẩn thận điều tra, nhưng thật sự đến bây giờ vẫn không có tìm được người có trái tim thích hợp với thiếu gia, hơn nữa phải làm phẫu thuật đổi tim có rất nhiều vấn đề, không chỉ là loại máu, còn có...”

“Tôi không cần biết!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của anh ta, lạnh lùng ra lệnh, “Tôi không cần biết còn có vấn đề gì, tóm lại phải tìm cho tôi, nhất định phải sớm tìm ra cho tôi!”

“Dạ!” Hồ Phách cúi đầu lĩnh mệnh.

“Còn có...” Mặc Tử Hàn mở miệng lần nữa, trong mắt cảnh cáo, “Chuyện này không cho phép cậu nói cho người khác biết, tôi muốn bí mật tiến hành!”

“Dạ!”

“Đi xuống đi!”

“Dạ!”

Hồ Phách lập tức xoay người sai bước rời đi, Mặc Tử Hàn cao ngạo đứng tại chỗ, cau mày thật sâu thở dài một cái.

Tại sao phải khó khăn như vậy? Chẳng qua là tìm một trái tim tương xứng với Thiên Tân mà thôi, tại sao lại không tìm được đây? Trên thế giới có thiên thiên vạn vạn người, chẳng lẽ cũng không có một người có thể cứu Thiên Tân sao?

Anh sẽ không buông tha, anh tuyệt đối sẽ không buông tha, cho dù bị Tử Thất Thất ghét, bị cô căm hận đi chăng nữa, anh vẫn khư khư cố chấp muốn chữa khỏi bệnh của Thiên Tân, anh nhất định phải cho Thiên Tân khỏe mạnh, nhất định phải!

Chỉ là chuyện thay đổi càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp.

Tử Thất Thất rốt cuộc cùng Mặc Thâm Dạ có quan hệ như thế nào? Anh có nên cẩn thận điều tra không? Hay là trực tiếp đi hỏi Tử Thất Thất đây? Hoặc là trầm mặc lựa chọn tin tưởng cô?

“Đáng chết!” Anh phiền lòng mắng, chân mày co lại không cách nào thả lỏng ra.

Vào đêm

Sau bữa cơm tối

Mặc Thiên Tân nghe lời bản thân mình tự trở về phòng nghỉ ngơi, Tử Thất Thất cũng trở về phòng của mình, theo thói quen đi tới bên cửa sổ, nhìn trời càng lúc càng tối.

Lại một ngày nữa trôi qua, ngày sinh nhật của Thiên Tân càng đến gần. Nếu theo tư tưởng của người bình thường, nhất định cũng rất trông mong sinh nhật của con trai mình chứ? Bởi vì đó là ngày lễ tượng trưng cho cậu lớn thêm một tuổi, ngày rất vui vẻ, nhưng hiện tại thực sự cô không muốn ngày đó đến, bởi vì ngày đó là ngày bác sĩ phán định tử hình cho Thiên Tân. Nếu như một ngày có 48 giờ hoặc có 72 giờ là tốt nhất, như vậy ngày đó sẽ chậm đến, thì có thể cho Thiên Tân sống lâu hơn một chút, thế nhưng đây là định luật vĩnh viễn bất biến, cô lại có thể nói đòi liên đòi hay sao?

Chết ai cũng sẽ có, ai cũng đều phải trải qua, chỉ là... Cô hi vọng Thiên Tân có thể chết sau cô, không phải đi trước cô.

Ở trên thế giới này, có sự đau khổ nào có thể so với việc người đầu bạc tiễn người đầu xanh? Còn có đau lòng nào bằng việc không thể nhìn con của mình khỏe mạnh lớn lên, đau xót nào bằng nhìn con của chính mình bị bệnh tật hành hạ, mà mình lại bó tay hết cách cứu chữa? Trên thế giới rộng lớn này, trừ phương pháp thay tim ra, thật không còn cách nào có thể cứu Thiên Tân sao? Nếu như có, coi như để cho cô lên núi đao xuống chảo dầu, nhảy vào biển lửa, cô cũng nguyện ý, chỉ là... Ai có thể nói cho cô biết, phương pháp khác để cứu Thiên Tân đây?

Cô ngửa đầu nhìn bầu trời đen nhánh, vài ngôi sao thưa thớt lóe sáng, mà mặt trăng cũng là cong cong một luông, chợt... Một giọt nước mắt từ khóe mắt của cô lăn xuống... Man mát lành lạnh!

“Rắc rắc!”

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, cô hốt hoảng lau nước mắt trên mặt, sau đó khước miệng nâng lên nụ cười, hít một hơi thật sâu, từ từ xoay người.

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng, hai mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng tràn đầy ấm áp.

“Đã về rồi!” Tử Thất Thất nhẹ giọng mở miệng.

“Ừ! Hôm nay trong công ty có chút chuyện, cho nên về trễ!” Mặc Tử Hàn mỉm cười trả lời.

“Ăn cơm chưa?” Tử Thất Thất hỏi.

“Chưa, chẳng qua anh không đói bụng!” Mặc Tử Hàn nói xong, sai bước đi về phía cô.

“Không đói bụng cũng phải ăn một chút, em đi gọi nhà bếp chuẩn bị cho anh!” Tử Thất Thất nói xong, chân của mình bước ra, muốn đi ra ngoài.

“Không cần!” Mặc Tử Hàn đột nhiên ôm lấy thân thể cô, trong nháy mắt cảm nhận được thân thể của cô lạnh như băng, không khỏi cau mày, oán trách nói “Sao em lại đứng ở cửa sổ vậy? Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, gió đêm rất lạnh, em sẽ bị cảm, hơn nữa thân thể của em vẫn chưa có hoàn toàn hồi phục, làm sao em lại không nghe lời vậy?”

“Đó chỉ là thói quen của em thôi!” Đôi môi Tử Thất Thất hơi nhú lên, thanh âm làm nũng.

“Nếu như là thói quen, vậy em từ bỏ thói quen này đi, bằng không ngày mai anh sẽ cho người phong cái cửa sổ phòng này lại!” Mặc Tử Hàn bá đạo, gương mặt tức giận.

Tử Thất Thất hơi cau mày!

Không đến nỗi phong cửa sổ chứ? Chuyện nhỏ mà anh cũng làm cho lớn rồi.

“Em hiểu rồi, em đôi, em nhất định sẽ sửa!” Cô thỏa hiệp đồng ý, cũng kiên định gật đầu.

“Ừ, lúc này mới ngoan!” Mặc Tử Hàn vừa mỉm cười nói, vừa hôn lên trán của cô, sau đó còn tham lam nói, “Nụ hôn đón anh về nhà đâu? Em còn chưa có hôn anh!”

“Vừa nãy không phải anh đã hôn rồi sao!”

“Anh hôn thì không được tính, muốn em hôn anh mới được!”

Tử Thất Thất nhìn hai mắt thâm thúy kia, theo dõi sự chờ đợi trên khuôn mặt của anh, đầu tiên cô hơi cau mày, nhẹ nhàng thở dài, sau đó nụ cười hạnh phúc trên khóe miệng, từ từ nhón chân của mình lên, đem môi của mình nhẹ nhàng hôn lên môi của anh, một nụ hôn nhàn nhạt.

“Hoan nghênh anh trở về nhà!” Cô một lần nữa mở miệng.

“Anh đã trở về!” Mặc Tử Hàn phối hợp trả lời, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nhưng đột nhiên trong nháy mắt, thanh âm của Kim Hâm thoáng qua, làm cho anh nhớ lại chuyện trưa hôm nay ở trong bệnh viện.

“Đại ca! Bất kể phu nhân có biết hay không biết đại thiếu gia, tôi cho là... Anh cũng nên cẩn thận đó!”

Cô ấy biết Mặc Thâm Dạ sao? Cô là nằm vùng sao? Nụ cười của cô cùng với hôn vừa rồi đều là giả dối sao?

Trong lòng bất đầu bất an, mà nụ cười trên mặt cũng chậm chậm biến mất.

“Anh làm sao vậy?” Tử Thất Thất nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của anh, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không sao!” Mặc Tử Hàn nhanh chóng hồi hồn trả lời, khóe miệng lần nữa đã phủ lên nụ cười.

Tử Thất Thất cau mày nhìn anh, cảm giác vừa rồi của anh giống như đang gặp vấn đề gì khó khăn? Mà đồng thời cô cũng có một luồng cảm giác, cảm giác khó khăn của anh dường như có liên quan đến cô.

“Mặc Tử Hàn...” Cô nhẹ giọng kêu tên của anh.

“Ừ? Chuyện gì?” Anh nghi ngờ đáp trả.

“Em cảm thấy hai chúng ta, nên ngồi xuống hàn huyên một chút, hàn huyên chuyện trong lòng của nhau!”

Tâm sự?

Cô muốn tâm sự với anh?

Chẳng lẽ cô nhìn ra chuyện anh mới vừa nghĩ đến? Cô đang cho anh cơ hội chủ động hỏi thăm cô sao?

“Được!” Anh nhẹ giọng đồng ý, chân mày hơi nhíu lên.

“Vậy chúng ta ngồi xuống tán gẫu!” Tử Thất Thất kéo cánh tay của anh, đi tới cuối giường.

Hai người cùng nhau ngồi xuống.

Mặc Tử Hàn xem chừng mặt của cô, hơi mở to miệng, rồi lại ngậm ngừng từ từ khép lại, mà trong lòng bắt đầu do dự. Rốt cuộc có cần trực tiếp hỏi cô không? Nếu như cô cho anh một câu trả lời giả thì làm thế nào? Nếu như cô lừa gạt anh thì như thế nào đây? Mà nếu như cô nói sự thật, nói mình biết Mặc Thâm Dạ, anh sẽ làm thế nào đây? Hoặc cô toàn bộ đều phủ nhận, nói cô không biết Mặc Thâm Dạ, vậy anh chẳng phải đã trách lầm cô? Như vậy đến lúc đó... Anh phải làm sao?

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh do dự không quyết, nhìn đến dáng vẻ khổ sở của anh, đột nhiên hơi mỉm cười.

“Chi bằng để cho em hỏi anh một vấn đề trước có được hay không?”

“Em nói đi!” Anh trả lời, trong lòng hơi thả lỏng thở ra một hơi.

“Anh có thể cho em biết, từ lần đầu tiên của anh đến giờ anh có tổng cộng bao nhiêu người phụ nữ?” Tử Thất Thất hỏi thẳng vấn đề sắc bén nhất, mà thật ra thì cô nhận nại cũng đã lâu rồi, chỉ là không tìm được cơ hội hỏi mà thôi. “Ách...” Mặc Tử Hàn đột nhiên hốt hoảng, nhỏ giọng chậm rãi mở miệng, do dự nói, “Anh... Không biết!”

“Anh không biết?” Chân mày Tử Thất Thất trong nháy mắt nhíu lại, sau đó mặt cô cười mà nói, “Anh thật không biết? Hay là không có đếm qua đây? Hay là đếm cũng đếm không xuể đây?”

“Ách... Cái này... Anh...”

Chương 221: Bảo bối... Hôm nay cho em làm chủ...!

Mặc Tử Hàn do dự mở miệng, hai mắt anh nhìn hai mắt cô không thể làm gì khác hơn là lúng túng nói “Thật sự anh không nhớ nổi, nếu như em nhất định muốn biết con số chính xác, anh sẽ để Hỏa Diễm chuẩn bị một phần tài liệu, thống kê số người!”

Chuẩn bị tài liệu? Thống kê số người?

Đây câu trả lời gì đây?

Là đang tính số sao?

Chẳng lẽ Mặc Tử Hàn đòi nữ nhân đều muốn tính toán tích lũy sao?

Tức chết cô rồi!

“Cái đồ sắc lang này, khôn kiếp, đồ cặn bã, đồ khôn kiếp...” Tử Thất Thất giận dữ mắng, tức giận không ngừng dâng trào.

“Đây đều là chuyện lúc trước rồi, anh bảo đảm, anh thề với em, từ nay về sau anh chỉ có một người phụ nữ mà thôi!” Mặc Tử Hàn giơ tay phải của mình lên, làm ra bộ dáng thề thốt, hơn nữa gương mặt còn nghiêm túc, vô cùng chân thành.

“Ai tin anh chứ, tất cả đàn ông đều không nhờ vả được, cũng là tên đại lừa gạt, đại sắc lang!” Tử Thất Thất tức giận chưa tiêu.

Vốn là đã đoán được anh sẽ có rất nhiều phụ nữ, tâm lý cũng đã chuẩn bị thật tốt, nhưng không nghĩ tới câu trả lời của anh lại như vậy, mà cô càng không nghĩ tới sức ghen của mình cư nhiên lớn như vậy, chỉ cần hơi tưởng tượng anh cùng phụ nữ khác quan hệ, cô liền tức đến nổi trận lôi đình!

“Bà xã, em phải tin tưởng anh, về sau anh tuyệt đối sẽ không đụng đến người phụ nữ khác, ngay cả nhìn anh cũng sẽ không nhìn họ, anh chỉ biết chuyên tâm đối với một mình em, nhất kiến chung tình... Đời này chỉ yêu một mình em!” Mặc Tử Hàn lời ngon tiếng ngọt nói, bàn tay nhẹ nhàng kéo qua bả vai của cô.

“Ai là bà xã của anh chứ? Em mới không phải!” Cô ầm ục nói, hất tay của anh ra.

“Bà xã... Đừng giận! Ừ?” Mặc Tử Hàn lần nữa đưa tay khoác lên bả vai của cô.

Tử Thất Thất trừng mắt liếc anh một cái.

“Anh hứa về sau sẽ không đụng vào những phụ nữ khác?” Cô chất vấn.

“Anh hứa!”

“Anh về sau chỉ thích một mình em?”

“Anh khẳng định!”

“Anh thề đời này chỉ chuyên tâm đối với một mình em, nhất kiến chung tình, cuồng đại, si mê, si tình, thâm sâu, ý sâu, sắc son... Sao?”

“Anh thề, anh thề!” Mặc Tử Hàn tái diễn xác định, kiên định nhìn cô, cũng lần nữa giơ tay phải lên thề.

Tử Thất Thất đắc ý, khước miệng cười trộm!

“Được rồi, vậy em tha thứ cho anh!” Cô bộ dạng đại nhân đại lượng.

Mặc Tử Hàn âm thầm than thở.

Phụ nữ thật sự là động vật rất kinh khủng, hơn nữa còn là loại ghen tột cùng kinh khủng, xem ra nếu như anh cùng phụ nữ khác phát sinh quan hệ không

rõ ràng, thì người phụ nữ bá đạo này nhất định sẽ cho anh... Rắc rắc rồi!

Ai! Thật kinh hãi! (+___+|||)~

Sau này vẫn cẩn thận thì tốt hơn.

“Vậy em hỏi anh một vấn đề nữa!” Tử Thất Thất hỏi thành ngiên, tựa hồ đối với cuộc đời của anh cảm thấy hứng thú vô cùng.

Mặc Tử Hàn đâu còn có tâm tư nghĩ đến chuyện vừa rồi, hoảng hốt nắm chặt quả đấm, miễn cưỡng nói, “Được... Em hỏi đi!”

Tử Thất Thất gương mặt tà ác, đem lấy mặt của chính mình chuyển sang anh, cười như không cười nói, “Em hỏi anh, người phụ nữ đầu tiên của anh tên gì!”

“Ách...” Mặc Tử Hàn thanh âm chần chờ phát ra.

“Thế nào? Cũng sẽ không biết chứ?” Tử Thất Thất cau mày.

“Ha ha ha...” Mặc Tử Hàn cười khan mấy tiếng, sau đó nói, “Bà xã, em thật sự quá thông minh, quả thật em chính là người phụ nữ kiêu ngạo xinh đẹp cùng thông minh thường xuất hiện trong truyền thuyết!”

Tử Thất Thất nghiêm mặt nhìn anh, lạnh lùng nói, “Chuyện như vậy anh cũng có thể quên sao? Anh còn là người sao?”

“Không, anh không phải là người, anh là đàn ông!” Mặc Tử Hàn trêu ghẹo dụ dỗ cô.

Tử Thất Thất trong nháy mắt trượt ba đạo hắc tuyến!

(͡° ͜ʖ ͡°)~

Chuyện cười rất lạnh, một chút cũng không buồn cười!

“Được rồi được rồi, em không hỏi, càng hỏi càng tức giận, đổi lại cho anh

hỏi, anh hỏi đi!” Cô tức giận nói xong, nhưng trong đó có một nửa nguyên nhân là muốn điều chỉnh tâm tình khốn khổ vừa rồi của anh, cũng muốn cho anh cơ hội, để cho anh trực tiếp hỏi cô.

Mặc Tử Hàn khẽ kinh ngạc nhìn cô, trong nháy mắt hiểu ý những chuyện vừa rồi cô mới làm.

Khóe miệng không tự chủ khẽ nâng lên, có chút vui vẻ, cũng có chút khổ sở.

“Được... Đến lượt anh hỏi!” Anh quyết định, sau đó trực tiếp mở miệng nói, “Em cùng Mặc Thâm Dạ biết nhau từ lúc nào?”

Mặc Thâm Dạ?

Tử Thất Thất nghi ngờ.

Tại sao anh muốn hỏi như thế? Chẳng lẽ anh cho là cô cùng Mặc Thâm Dạ có cái gì sao?

“Nếu như biết anh ta, thì chính là ngày thứ hai em vừa vào nơi này ở, ngày đó anh ta đánh Hỏa Diễm ngất xỉu, dẫn em chạy đi, đây là thời điểm em chính thức biết anh ta, nhưng nếu như anh nói chúng em từ lúc nào đã gặp mặt, thì đó chính là ở nơi anh cử hành bữa tiệc thống nhất công ty, sau khi em chạy đi, lúc ở cửa chính cùng anh ta chạm mặt nhau, nhưng cũng chỉ là gặp mặt một lần, đây chính là lần đầu tiên chúng em gặp mặt!”

Cũng chỉ có như vậy?

Mặc Tử Hàn nghe cô cặn kẽ trả lời, trong lòng có chút kinh ngạc, có chút vui vẻ, cũng có chút hoài nghi!

Cô nói là sự thật sao? Không có gạt anh?

“Vậy anh hỏi em...” Anh lại một lần nữa mở miệng, hai mắt thâm thúy chăm chú nhìn chằm chằm cặp mắt sáng của cô, một bên dò xét nội tâm của cô, một bên nói tiếp, “Em có biết bạn tốt của em Phương Lam, cô ấy quen biết với Mặc Thâm Dạ?”

Tiểu Lam?

Tiểu Lam biết Mặc Thâm Dạ?

Tử Thất Thất kinh ngạc trừng lớn cặp mắt của mình.

“Bọn họ có quen biết hay không? Em không biết nha!” Cô phủ nhận trả lời.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm từng cử động của cô, từng chi tiết trên mặt, cũng không có nhìn ra cô là đang làm bộ, cũng không có nhìn ra cô đang nói láo, chẳng lẽ hành động của cô cao siêu đến như vậy sao? Cao siêu đến nỗi có thể lừa gạt được hai mắt của anh?

“Em thật không biết?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Anh không tin tưởng em sao?” Tử Thất Thất đột nhiên hỏi ngược lại.

Mặc Tử Hàn chợt trầm mặc, chân mày khẽ nhíu lên, gương mặt khốn hoặc!

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt anh rồi rầm, biết trong lòng anh nghi ngờ. Chợt cô hơi nhếch miệng, nhàn nhạt cười nói “Hay là như vậy đi, em dùng mạng sống của Thiên Tân để thề, nếu như vừa rồi em có câu nào gạt anh, thì hãy để cho bệnh của Thiên Tân lập tức phát tác, lập tức rời khỏi thế giới này!”

“Không ——” Mặc Tử Hàn kinh ngạc, bàn tay che miệng của cô lại, nhưng lúc này đã trễ.

Tử Thất Thất lấy tay của anh ra, cười nói, “Không quan trọng, anh không cần phải lo lắng, em cũng không có nói láo, cho nên em không sợ!”

Mặc Tử Hàn nhìn ánh mắt chân thành của cô, trong lòng cực kỳ áy náy!

Cô đã lấy đứa con trai quý giá nhất của chính mình ra thề, anh còn có thể hoài nghi sao? Anh đã tin tưởng lời nói vừa rồi của cô, nhưng vào giờ phút này anh lại cảm thấy vô cùng hối hận, vô cùng tự trách, vô cùng tức giận... Tại sao anh không lựa chọn tin tưởng cô? Tại sao anh lại hoài nghi cô chứ?

Tại sao lại cho rằng cô sẽ lừa gạt anh đây?

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Anh thật đáng chết!

“Thật xin lỗi...” Anh nhẹ giọng nói xin lỗi, hai mắt hơi rũ xuống, anh không dám nhìn thẳng vào mắt của cô.

Thật sự quá ghê tởm!

Nghĩ đến việc vừa rồi mình đã làm, anh hận đưa lên quả đấm, hung hăng tự đánh mình mấy quyền.

Tử Thất Thất nhìn anh buông quả đấm xuống, khóe miệng không tự chủ cười rộng.

Chợt vươn đôi tay, áp tay vào hai gò má của anh để nâng đầu anh lên, sau đó nhìn hai mắt áy náy của anh, từ từ đến gần môi anh, chính mình hôn lên môi của anh.

Mặc Tử Hàn khiếp sợ cặp mắt tròn to.

Cô ấy thế mà lại chủ động hôn mình? Hơn nữa còn là khi mình không có uy hiếp ra lệnh cho cô ấy.

“Anh ngốc quá...” Tử Thất Thất tựa như mắng yêu anh vậy, hơn nữa vào giờ phút này trong lòng lại cảm thấy anh lớn như vậy cũng chỉ là một người đàn ông vô cùng đáng yêu, cho nên cô cười nói với anh “Tại sao anh phải nói xin lỗi, mỗi người cũng sẽ có thời điểm hoài nghi người khác, tựa như em mới vừa nãy đây, vô cùng hoài nghi anh ở sau lưng em có hay không đi tìm người phụ nữ khác, cho nên em mới bắt anh thề a, mà sao anh lại thẳng thắn hỏi em, không ở sau lưng em điều tra, như vậy đã nói lên anh đối với em so với những người khác hoàn toàn không giống nhau, anh đã xem em như người nhà thân thiết nhất, cho nên để đáp trả sự thẳng thắn của anh, em cho anh phần thưởng đặc biệt nhất!” Cô nói xong, tiếp tục giữ mặt của anh, một lần nữa hôn lên môi của anh.

Mặc Tử Hàn nhận lấy nụ hôn của cô, trái tim chột bùm bùm nhảy loạn, quả thật giống như là tình yêu đầu tiên của con trai mới trưởng thành, mặt cũng nung đỏ lên.

Phản thưởng đặc biệt nhất?

Rõ ràng không phải anh đã làm sai sao? Tại sao còn thưởng cho anh? Người phụ nữ này lại làm chuyện gì ngoài dự đoán của anh đây? Trong đầu cô rất cuộc chứa những gì? Trên thân thể của cô rất cuộc có gì đặc biệt? Tại sao... Càng lúc càng làm anh thêm yêu cô?

“Tốt lắm, hiểu lắm được giải tỏa, anh cũng không phải nói xin lỗi, chỉ là... Mới vừa rồi nói Tiểu Lam cùng Mặc Thâm Dạ quen biết, đây rất cuộc là chuyện gì? Hơn nữa tại sao lúc này anh lại khẩn trương như vậy? Còn có... Um...”

Lời Tử Thất Thất còn chưa nói hết, Mặc Tử Hàn đột nhiên hôn lên môi của cô, ôm chặt lấy thân thể cô, cũng nghiêng người chuyển hướng giữa giường, tiếp theo lật người đè cô, bắt đầu giờ trò.

“Um... Mặc... um... Tử Hàn... um... mau... Buông ra... um...” Tử Thất Thất bị anh bá đạo hôn, căn bản là không có cách nào thuận lợi nói ra một câu nói.

“Không đủ... Không đủ...” Mặc Tử Hàn điên cuồng hôn, giống như không chế hưng phấn mà nói, “Không đủ... Không đủ... Phản thưởng em cho không đủ... Anh còn muốn... Cho anh thêm...”

Như vậy hôn mãnh liệt giống như ma túy một dạng, một khi dính vào, sẽ lập tức nghiện.

Muốn nụ hôn của cô, muốn cô dịu dàng, ngọt ngào lại chủ động hôn... Loại cảm giác đó là quá mức tuyệt vời, làm cho tế bào toàn thân của anh trong nháy mắt bành trướng, làm cho anh như lâm vào điên cuồng muốn chiếm lấy cô.

“Đợi chút, Mặc Tử Hàn, anh chờ một chút... Chờ một chút!” môi Tử Thất

Thất trong nháy mắt buông thả, vội vàng hét hoảng nói, sau đó dùng lực khước từ lồng ngực của anh.

Hơi thở Mặc Tử Hàn rối loạn, thật giống như Bạo Tẩu hùng sư, bàn tay lung tung cỡi y phục trên người cô, vội vàng đem thân thể phủ lên, còn lại hai cơ thể trần đang kích thích.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...” Anh hét hoảng kêu tên của cô, đè nén xúc động của mình, chống thân thể của mình nhìn cô nói “ Có thể hôn lại một cái không? Anh muốn em lại chủ động hôn anh... Thêm một cái!”

Tử Thất Thất nhìn hai mắt mong đợi của anh, nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, khoe miệng không khỏi mỉm cười, đôi tay từ từ vòng quanh cổ anh, sau đó khẽ dùng sức đè đầu của anh, đem môi anh dán vào môi của mình, mà môi của cô hơi mở ra, nhẹ nhàng ngậm múi môi dưới của anh, nhả ra nuốt môi anh vào.

Mặc Tử Hàn cũng vụng về phối hợp với cô, nhẹ nhàng ngậm môi trên của cô, giống như đang thưởng thức một món điểm tâm ngọt rất ngon, từng nhịp từng nhịp đóng mở, sau đó từ từ sâu hơn, từ từ xâm nhập, tiếp theo ôm thân thể hơi gầy của cô, hai người từ từ đem vị trí đổi cho nhau, để cho cô nằm rạp trên người của anh, lại dùng tay của anh mở hai chân của cô ra, chính mình cưỡn hông của cô, dán chặt vật của mình.

Tử Thất Thất cảm nhận được vật cứng rắn phía dưới, đột nhiên hét hoảng rời khỏi môi của anh nói “Anh muốn làm gì?”

Mặc Tử Hàn hơi thở rối loạn, nhưng hai mắt hẩn lộ ra tia nhìn vô cùng tà ác, tà ác mỉm cười nói “Bảo bối, không bằng hôm nay chúng ta hãy thử một chút OXXX đi, do em chủ động!”

OOXX?

Nữ trên nam dưới?

Còn do cô chủ động?

“Không... Em không cần!” Cô hét hoảng cự tuyệt, muốn rời khỏi thân thể của anh.

Nhưng là Mặc Tử Hàn lại dùng hai tay của mình bắt được vòng eo mảnh khảnh của cô, để cho cô không cách nào nhúc nhích.

“Anh buông em ra!” Tử Thất Thất hét hoảng hô to.

“Bảo bối, thật ra thì chuyện này cũng giống như bình thường, chỉ là vị trí thay đổi thôi!” Mặc Tử Hàn thủ thủ thù thù, phía dưới hơi mè nheo, tìm vị trí chính xác.

“Em không muốn, em không muốn, tóm lại em không muốn! Anh mau buông em ra, để cho em đi xuống, anh đừng đụng em, anh...” Tử Thất Thất chột trợn to cặp mắt, cũng đồng thời hé miệng, sợ hãi kêu, “A ——”

Mặc Tử Hàn thật sâu tiến vào, cho đến chỗ sâu nhất.

“Khốn kiếp... Đại khốn kiếp... Cái người này... A... Tên lùeng gạt...” Tử Thất Thất không ngừng mắng, xen lẫn tiếng kêu trong đó.

Nói là sẽ giống như trước kia, chỉ gạt người, rõ ràng không giống nhau!

Về sau cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng anh nữa rồi, hơn nữa... Cô sẽ không để cho anh được voi đòi tiên, tên khốn kiếp này là tên gốc đại sắc lang.

“A...”

Bên trong phòng âm thanh không ngừng, lần nữa trình diễn trò chơi hôm qua...

Nhà khách

Phòng số 107

Phương Lam nhàn nhã ngồi ở trên giường, trong tay cầm một máy ipad model mới nhất, đang điều tra chút tin tức quan trọng, mà điện thoại đặt ở trên đầu giường phát ra nhạc chuông kỳ quái:

“Ai nha má ơi, lửa cháy đến nơi rồi, việc lớn không tốt rồi... Ai nha má ơi, đại sự không ổn, mau tới đây nhìn một chút...”

Nghe được âm thanh mình ghi âm, Phương Lam đột nhiên trợn to hai mắt, tranh thủ đem ipad trong tay ném lên giường, sau đó đưa cánh tay thon dài của mình ra, lấy điện thoại trên đầu giường ra, nhìn báo thức nhắc nhở của mình.

Trời ơi!

Hôm nay là mừng bảy tháng bảy?

Hồng bét, thuốc của Thiên Tân sắp hết, cô phải đem thuốc đưa cho nó mới được, hơn nữa bắt đầu từ hôm nay thuốc nhóc ăn so với trước kia cũng không giống nhau, nói vậy cô mới chú ý tới, nhóc uống loại thuốc hiện tại, được hiệu đã từ từ giảm bớt rồi.

“Đáng chết, đồ đầu heo Phương Lam đáng chết, sao lại đem chuyện quan trọng như vậy quên mất đây?” Cô dùng sức gõ cái đầu của mình một cái, nhúu thật chặt chân mày, bắt đầu lo lắng.

Không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, cũng đã mừng bảy tháng bảy rồi, thêm hai tháng nữa chính là ngày sinh nhật của Thiên Tân, mà tất cả bác sĩ đều phán quyết Thiên Tân, nói nó nhất định không sống quá bảy tuổi, chính bản thân cô cũng rất rõ ràng, nếu như thân thể Thiên Tân không dùng thuốc giảm đau, thì nó đã sớm khó chịu đến nỗi không thể nghỉ ngơi và làm việc bình thường được rồi. Loại thuốc này mặc dù có thể làm cho bề ngoài nhóc giống như người bình thường, nhưng lại hoàn toàn không thể thay đổi sự suy yếu bên trong cơ thể của nó, mà bây giờ ngày giờ đã không còn nhiều lắm, nhưng cô lại còn ở nơi này nhàn nhã tự tại giết thời gian.

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!” Mỗi lần mắng là một lần cô hung hăng gõ lên đầu mình một cái.

Vô dụng! Vô dụng! Vô dụng!

Cư nhiên nghiên cứu nhiều năm như vậy, cũng không có nghiên cứu ra phương pháp có thể trị hết bệnh cho Thiên Tân, ngu ngốc như vậy, làm giáo sư như thế nào? Còn không phải là muốn tro mắt nhìn Thiên Tân từ từ đi vào con đường chết?

“Ai...” Cô thật sâu than thở, trên mặt ử rũ chau mày.

Việc bây giờ cô có thể làm, cũng chỉ biết đưa thuốc cho nhóc, để cho nó giảm bớt thống khổ.

“Thiên Tân... Mẹ Tiểu Lam thực xin lỗi con... Mẹ thật vô dụng... Thật xin lỗi...” tay nắm thật chặt điện thoại di động, sau đó ngã lên giường, dùng đệm chặn che đầu của mình, ở bên trong mơ hồ phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

...

Tập đoàn King

Lầu cuối phòng làm việc của tổng giám đốc

Mặc Tử Hàn chăm chú nhìn văn kiện trên bàn, muốn nhanh chóng xử lý tốt những chuyện này, sau đó lập tức về nhà cùng Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân, nhưng những thứ văn kiện phiền lòng này không ngừng tăng lên, thư ký không ngừng đưa vào, để anh càng thêm phát bực.

Sớm biết như vậy cũng không cần thống nhất công ty làm gì, bận rộn thời gian dài như vậy, vẫn chưa có ổn định lại!

Đáng chết!

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Điện thoại đặt ở trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, anh phiền não đưa tay cầm lấy, hai mắt nhìn chăm chăm văn kiện không buồn liếc qua màn hình

điện thoại, trực tiếp đề lên tai của mình nghe:

“Alo?” Anh lạnh giọng.

“Chào! Tổng giám đốc Mặc, còn nhận ra giọng vừa ngọt ngào vừa đáng yêu của tôi không? ”

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trợn to hai mắt, lập tức thả văn kiện trong tay ra.

“Phương Lam?”

Chương 222: Hấn muốn sống, nhưng ai có thể tới cứu hấn!

“Phương Lam?”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc mở miệng, không nghĩ tới cô sẽ chủ động gọi điện thoại tìm mình? Hơn nữa lại đột nhiên như vậy?

“Thật sự là quá tốt, thì ra là Tổng giám đốc Mặc vẫn còn nhớ giọng nói của tôi nha? Quả nhiên giọng nói ngọt ngào cũng có nhiều điểm có lợi, ha ha ha...” Phương Lam đắc chí cười.

Chân mày Mặc Tử Hàn trong nháy mắt nhíu lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi lạnh như băng.

“Cô chủ động gọi điện thoại tìm tôi, có chuyện gì?” Anh lạnh lùng chất vấn.

“Thật ra thì cũng không có chuyện lớn gì..., chỉ là muốn gặp anh thôi!”

“Gặp tôi?”

“Không sai!”

Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

Cô biết rõ anh đang lòng bắt cô, lại còn dám đưa tới cửa? Rốt cuộc cô đang có âm mưu gì? Cô lại muốn giờ trò gì?

“Cô muốn gặp tôi, có chuyện gì quan trọng, không thể nói trong điện thoại mà nhất định phải gặp mặt nói sao?” Anh thử dò xét hỏi.

“Không sai, anh thật sự là quá thông minh, tôi chính là có chuyện rất quan trọng không thể nói trong điện thoại, cho nên nhất định muốn gặp anh nói

chuyện không được sao? Chỉ là... anh có thể không cần dài dòng lãng phí hơi sức của tôi, chỉ cần nói có gặp tôi hay không thôi!”

“Cô...”

Mặc Tử Hàn mới vừa mở miệng, Phương Lam lập tức cắt đứt lời của anh, cũng vội vàng nói, “Tôi cảnh cáo anh, nếu không đến gặp tôi anh nhất định sẽ phải hối hận!”

“Tôi sẽ hối hận? Buồn cười...” Anh châm chọc.

“A...” Phương Lam châm chọc cười khẽ, sau đó vô cùng nghiêm túc nói, “Nếu như tôi muốn nói với anh chuyện của Thiên Tân, anh còn có thể cười sao?”

Thiên Tân?

Mặc Tử Hàn đột nhiên khản trương.

“Cô nói cái gì?”

“Chắc tôi không cần lặp lại anh cũng đã nghe rõ!”

“Chuyện của Thiên Tân là chuyện gì?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Nếu như anh muốn biết, thì hãy một mình tới gặp tôi, tôi sẽ cho anh địa chỉ, anh nhất định phải nhớ không được mang theo bất kỳ thủ hạ nào, chỉ có một mình anh được tới!”

“Được!” Mặc Tử Hàn lập tức đồng ý.

“Vậy tôi chờ anh, bái bai!”

Điện thoại lập tức cắt đứt, âm thanh tút tút phát ra làm cho người tôi cảm thấy phiền lòng.

Anh cảm thấy những lời cô ta vừa nói không hề giống đùa giỡn, thái độ

cường ngạnh cùng giọng điệu của cô cũng không giống như đang giả vờ, nhưng rốt cuộc cô muốn nói gì với anh? Chẳng lẽ có liên quan tới bệnh tình của Thiên Tân? cô ta có phương pháp cứu nó sao?

Anh cau mày, khuôn mặt lo lắng!

Đáng chết!

Bất kể cô ta muốn làm gì, anh cũng phải đi gặp cô ta, cho dù có nguy hiểm, anh cũng nhất định phải đi.

“Leng keng... Leng keng...”

Điện thoại trong tay anh đột nhiên truyền đến tiếng báo tin nhắn, anh vội vàng mở tin nhắn ra, nhìn thời gian cùng địa chỉ, sau đó nhắc điện thoại bàn lên gọi cho thư ký của mình.

“Tổng giám Đốc Mặc, ngài có cái gì phân phó sao?” trong điện thoại truyền đến giọng nói ngọt ngào của một người phụ nữ.

“Cô hãy hủy tất cả lịch trình của buổi chiều nay đi, lập tức chuẩn bị xe, tôi có việc quan trọng cần đi gấp!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ, Tổng giám Đốc Mặc, tôi sẽ làm ngay!”

Mặc Tử Hàn nhanh chóng tắt điện thoại, sau đó hoàn toàn không để ý tới đồng văn kiện trên bàn, cầm áo khoác, sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Bên trong KFC

Phương Lam ngồi ở chiếc bàn nhỏ vừa ăn vừa ngó ra ngoài cửa kính, những chỗ đông người như vậy chính là nơi an toàn nhất, hơn nữa tiếng ồn xung quanh cũng rất thích hợp để nói chuyện vì sẽ không có ai chú ý, nhưng liệu anh ta có tới không?

Quả nhiên!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến! Mặc Tử Hàn đã xuất hiện ở ngoài cửa lớn, anh vội vã đi tới, cũng vội vàng nhìn xung quanh, tìm cô.

“Này! Tổng giám đốc Mặc, tôi ở chỗ này, I’m here!” Phương Lam thả cánh gà trong tay ra, dùng bàn tay trơn bóng vẫy vẫy anh.

Mặc Tử Hàn nghe được giọng nói của cô, đột nhiên quay đầu, nhìn thấy cô, sau đó hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm cô, sải bước tới gần, ngồi đối diện với cô.

Phương Lam cười tươi, đầu tiên là uống một ngụm cola, sau đó dùng khăn giấy lau chùi hết mỡ trên tay, cười nói, “Tổng giám đốc Mặc quả nhiên thần tốc, tôi mới vừa cúp điện thoại vẫn chưa tới năm phút đồng hồ, anh đã xuất hiện trước mặt tôi, chẳng lẽ anh lại len lén tu luyện trong... Lăng Vi Ba Bộ?”

Trán Mặc Tử Hàn nổi gân xanh, lửa giận từ từ lên cao.

“Cô tìm tôi, rốt cuộc muốn nói chuyện gì?” Anh lạnh giọng chất vấn, chân mày nhăn lại.

Quả nhiên giọng điệu của anh ta và Thiên Tân giống nhau như đúc, nhưng là tâm tính của hai người lại hoàn toàn bất đồng, anh ta không muốn đùa giỡn với cô, chỉ muốn tìm hiểu rõ về cô. Tại sao cô lại ở bên cạnh Tử Thất Thất lâu như vậy? Rốt cuộc là đang có mưu ma chước quỷ gì?

Phương Lam nghe được anh nói, nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, tâm trạng vui vẻ của cô đột nhiên biến mất.

Cô nghiêm mặt, sau đó cầm túi xách bên cạnh, lấy ra một lọ thuốc màu hồng đặt lên bàn, sau đó nghiêm túc nói, “Đây là thuốc của Thiên Tân, anh cầm cho nó, nói nó mỗi ngày uống ba lượt mỗi lượt ba viên, nhất định phải đúng liều lượng!”

Thuốc?

Mặc Tử Hàn nhìn hộp thuốc trên bàn, sau đó lại đem tầm mắt chuyển đến trên mặt của cô.

“Đây là do cô bào chế?” Anh hỏi.

“Không sai!”

“Thuốc của Thiên Tân chính là loại này?”

“Không!” Phương Lam phủ nhận, sau đó vẽ mặt thành thật mà nói, “Đây là do tôi mới nghiên cứu, liều lượng so với trước đây tăng lên vài lần!”

“Có ý tứ gì?” Mặc Tử Hàn hỏi tới.

“Ý tứ chính là thuốc lúc trước đã không thể giảm bớt đau khổ của Thiên Tân, anh ngày ngày đều ở cùng nó, không phải là không có phát hiện sự thay đổi của nó chứ? Anh không biết sức khỏe của nó ngày càng giảm sút bệnh tình ngày càng nghiêm trọng sao?”

Mặc Tử Hàn chau mày, hoàn toàn bị cô nói trúng.

“Vậy tôi hỏi cô thuốc này có hiệu quả gì?”

“Chỉ có giảm bớt đau đớn cho nó, hiệu quả giống thuốc tê làm cho nó không cảm thấy đau đớn nhưng không thể trị được bệnh của nó!” Phương Lam nghiêm túc giải thích.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt nghiêm túc của cô, trong lòng có rất nhiều vấn đề nghi vấn muốn hỏi cô, anh không biết cô là ai, tại sao cô lại biết Mặc Thâm Dạ, muốn biết cô xông vào nhà tù làm gì, đợi chút, đợi chút... anh rất muốn biết, thật ra là...

“Tôi có thể hỏi cô một vấn đề nữa không?” Anh lạnh giọng mở miệng.

Phương Lam nhìn hai mắt thâm thúy của anh, chân mày không khỏi hơi chau lại.

“Anh có thể hỏi, nhưng mà tôi không nhất định phải trả lời!” Cô giáo hoạt nói.

“Được, vậy tôi hỏi cô, bắt đầu từ lúc nào cô đã pha chế thuốc cho Thiên Tân, cô đã tìm cách chữa bệnh cho nó chưa?”

“Tôi dĩ nhiên đã tìm, tôi cùng Thất Thất mỗi ngày đều đang tìm!”

“Tôi nói không phải ý này!”

“Vậy ý của anh là gì?” Phương Lam nghi ngờ.

“Ý của tôi là, cô đã từng tìm thấy người sống nào có trái tim phù hợp với Thiên Tân chưa?” Mặc Tử Hàn nói.

Phương Lam khiếp sợ!

Cô kinh ngạc nhìn anh, trầm mặc không nói.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm vào mặt cô, quan sát phản ứng của cô, trong lòng anh đã có đáp án bảy tám phần.

Cho dù ai cũng biết, tìm trái tim một người sống, so với tìm trái tim một người sắp chết cũng dễ dàng hơn nhiều, mà cô và Thất Thất yêu thương Thiên Tân như thế, không thể nào chưa từng có ý nghĩ như vậy, hơn nữa cô không giống Thất Thất, Thất Thất rất chính trực, lương thiện, cô lại rất tà ác, thần bí, vừa vặn có cùng tư tưởng như anh, ở trong mắt bọn họ, trừ người quan trọng nhất ra, tánh mạng của người nào đều không quan trọng, ai sống ai chết đều không liên quan, cho nên anh có thể xác định nữ nhân này nhất định sẽ cùng Tử Thất Thất vì Thiên Tân tìm trái tim của một người sống phù hợp với Thiên Tân.

“Trả lời tôi!” Anh ra lệnh.

Chân mày Phương Lam thật sâu nhíu lại.

“Cái vấn đề này, tôi không thể trả lời anh!”

“Tại sao không thể? Chẳng lẽ cô thật đã tìm kiếm qua?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?” Phương Lam hỏi ngược lại.

“Nếu như là đúng, vậy cô hãy nói cho tôi biết, cô tìm nhiều năm như vậy, có phải hay không đã tìm được người có trái tim phù hợp với Thiên Tân? Đó là ai? Hắn đang nơi nào?” Mặc Tử Hàn liên tiếp chất vấn, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm cô, toàn thân tản mát ra khí thế không cho ai cự tuyệt anh.

“Kể cả tôi có tìm được tôi cũng sẽ không nói cho anh biết!” Phương Lam trả lời.

“Quả nhiên...” Mặc Tử Hàn thất vọng đau khổ.

Quả nhiên hỏi cô là lựa chọn chính xác, quả nhiên anh đoán không có sai, ở trên thế giới này vẫn có người có trái tim thích hợp với Thiên Tân.

Rốt cuộc cũng có hi vọng, Thiên Tân được cứu rồi!

“Nói cho tôi biết, người đó là ai? Hắn bây giờ đang ở đâu!” Anh cúi kinh chất vấn, thanh âm vô cùng lạnh lùng.

“Tôi đã nói, tôi sẽ không nói cho anh biết!” Phương Lam cự tuyệt.

“Tại sao? Cô không phải cũng muốn cứu Thiên Tân sao? Cô không phải là bởi vì muốn cứu nó, cho nên mới phải điều tra sao? Như vậy cô tại sao còn không sớm để cho nó có thể làm phẫu thuật, tại sao lại để nó phải chịu đựng đau đớn như vậy?” Mặc Tử Hàn tức giận chất vấn.

Hai tay của Phương Lam nắm thật chặt thành quả đấm, tức giận từ trong đáy lòng lên cao.

“Bởi vì tôi không thể làm như vậy!” cô nhẹ giọng trả lời, sau đó kiên định nói, “Tôi rất muốn cứu Thiên Tân, coi như dùng trái tim người sống, coi như để cho tôi đi giết người, tôi cũng không quan tâm, nhưng mà tôi lại không thể

làm trái với ý nguyện của Thất Thất và Thiên Tân, hai người bọn họ không muốn tôi làm vậy, bọn họ đều không hi vọng dùng phương pháp tàn nhẫn này, nếu tôi cố tình làm Thất Thất sẽ hận tôi cả đời, Thiên Tân cũng không đồng ý tiếp nhận trái tim đó, càng không tiếp nhận giải phẫu, cho nên tôi không thể làm như vậy... Cũng không thể nói cho anh biết!”

Mặc Tử Hàn nghe xong..., mặc dù lòng có tức giận, nhưng mà đối với tình huống khó xử này của cô vô cùng đồng cảm, bởi vì chính mình cũng đang đứng trên lập trường này.

“Hôm nay tôi chỉ nói tới đây thôi, tôi cảnh cáo anh, nếu anh để Thất Thất gặp nguy hiểm tôi sẽ mang cô ấy đi, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho anh, anh phải biết quý trọng cơ hội này!” Phương Lam nói xong, lập tức đứng lên.

“Đội đã nào...!” Mặc Tử Hàn gọi cô lại.

Phương Lam hoàn toàn không để ý đến giọng nói của anh, tiếp tục bước đi.

Mặc Tử Hàn tức giận đột nhiên đứng lên, gầm nhẹ chất vấn, “Nói cho tôi biết người kia ở đâu? Nói cho tôi biết hắn là ai!”

Phương Lam tiếp tục sải bước rời đi.

Mặc Tử Hàn dùng sức nắm chặt quả đấm, đột nhiên bước nhanh đuổi theo cô, Phương Lam đã đoán được hành động của anh, khéo miệng nâng lên một nụ cười tà ác, đưa tay bắt lấy hai người đang ăn Hamburger đây về phía anh.

Mặc Tử Hàn nhanh chóng lui về sau, hai người kia trực tiếp ngã xuống mặt đất, Phương Lam thừa dịp này chạy nhanh ra cửa chính sau đó ngồi lên chiếc xe taxi đã chuẩn bị trước, thuận lợi chạy trốn.

“Đáng chết!” Mặc Tử Hàn mắng, nhìn chằm chằm chiếc taxi đó.

Thật vất vả tìm được hi vọng, anh sẽ không buông tha như vậy, anh muốn bắt được người phụ nữ này, anh nhất định phải ép cô ta nói ra người có trái tim phù hợp với Thiên Tân, nhất định phải cứu nó...

Gần tới.

Mặc Thiên Tân trốn ở trong phòng của mình, đầu đầy mồ hôi ngồi cạnh tủ đầu giường, đôi tay khế run cầm chiếc túi sách nhỏ, đổ tung những vật dụng bên trong ra, với lấy một lọ thuốc nhưng bên trong đã rỗng không còn một viên thuốc nào.

Làm thế nào?

Cậu từng ngum từng ngum hô hấp, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, đôi môi cũng trắng bệch khô khốc, mà ngực bên trái lòng lại ần ần đau nhức, giống như có ngàn vạn con dao đang đâm vào trái tim cậu.

Thật là đau... Thật là đau...

Đau đớn như vậy là lần đầu tiên cậu nếm trải, bình thường dưới tác dụng của thuốc cậu chỉ mơ hồ cảm thấy đau, nhưng là bây giờ không có thuốc, không thể nào giảm đi cơn đau của cậu.

“Mẹ... Mẹ...” Cậu nhẹ giọng nỉ non, thân thể từ từ nghiêng té xuống đất.

“Mẹ... Mẹ...” Cậu cứ lặp đi lặp lại, đau đớn ngày một gia tăng, nước mắt không ngừng rơi xuống, cậu nghẹn ngào nỉ non, “Mẹ... Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Cậu không muốn chết. Cậu không muốn phải đau đớn đến chết.

Cậu không muốn chết!

Cậu không muốn chết!

Cậu còn muốn cùng mẹ trò chuyện, cậu còn muốn sống cùng ba một thời gian nữa, cậu còn muốn trông thấy mẹ tiểu Lam, mà tâm nguyện cuối cùng của cậu còn chưa hoàn thành. Cậu thật vất vả có thể để cho ba cùng mẹ ân ái ở cùng nhau, cậu còn muốn hưởng thụ thêm một chút hạnh phúc bây giờ, cậu còn muốn, còn muốn... Ông trời, con cầu xin ông, con van cầu ông,

cho con thêm một chút xíu thời gian, để cho con có thêm một chút thời gian, một ngày cũng tốt, một giờ cũng được, xin không cần để cho con chết ngay bây giờ, ít nhất để cho con nói với ba mẹ một câu cuối cùng, ít nhất cũng để cho con anh tuấn nằm ở trên giường, mà không phải thê thảm nằm trên mặt đất, như vậy sẽ làm mẹ thương tâm, sẽ làm mẹ đau đớn khổ, sẽ làm mẹ khóc thâm... Van xin ông, ông trời, cầu xin ông, để cho con có thể chết một cách nhẹ nhàng không cần nhếch nhác như bây giờ được không?

“Mẹ... Ba...” Cậu nghẹn ngào nỉ non, hai mắt mờ hồ không rõ nhìn cửa phòng, trong lòng chợt hiện ra ham muốn, nước mắt càng thêm mãnh liệt, mà đôi môi không tự chủ được liền phát ra âm thanh cầu cứu, “Cứu con... Mẹ... Ba... Cứu con... Thiên Tân rất đau... Thiên Tân rất thống khổ... Thiên Tân không muốn chết... Thiên Tân không muốn chết a... Mẹ... Ba... Mẹ... Ba...”

Vốn cậu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng mà tại thời khắc cuối cùng này, quả nhiên cậu vẫn rất tham sống...

Không muốn chết!

Cậu phải sống, muốn tiếp tục sống...

Ai có thể cứu tôi? Có ai có thể tới cứu tôi không?

“Cốc, cốc, cốc!”

Bên tai truyền tới tiếng gõ cửa, cậu giống như thấy được một tia hi vọng, bàn tay nhỏ bé đưa về phía cửa phòng, nhưng lại không có hơi sức để bò, đừng nói chi là gào thét.

“Cốc, cốc, cốc!”

Ba tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là âm thanh trầm thấp của Mặc Tử Hàn “Thiên Tân? Con đã ngủ chưa? Thiên Tân? Thiên Tân?”

“Ba...” Mặc Thiên Tân dùng hết hơi sức cuối cùng nhẹ giọng nỉ non, mà trái tim đau đớn.

Chợt, hai mắt cậu đột nhiên tối sầm, thân thể nho nhỏ trong nháy mắt không động đậy, giống như đã chết... lẳng lặng nằm.

Chương 223: Con ác mộng triền miên, Tử Thất Thất hoảng sợ vô cùng!

Ngoài cửa phòng

Chân mày Mặc Tử Hàn hơi nhíu lên, hai mắt liếc nhìn Thổ Nghiêu vẫn đứng ở trước cửa.

“Tiểu thiếu gia đi vào bao lâu rồi?” Anh hỏi.

“Ba phút trước!” Thổ Nghiêu trả lời.

Ba phút?

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu chặt lại. Nếu như mới đi vào được ba phút, không thể ngủ nhanh như vậy được, mà anh đã gọi suốt từ này giờ cũng không có ai đáp lại, chẳng lẽ...

“Mở cửa, nhanh lên một chút mở cửa!” Anh đột nhiên hét hoảng ra lệnh, cả khuôn mặt lo âu bất an.

Thổ Nghiêu lập tức tiến lên một bước, bàn tay nắm tay nắm cửa, dùng sức vặn, nhưng lại vặn không ra, anh hét hoảng lập tức lui về phía sau một bước, sau đó đột nhiên đập mạnh vào cửa, dùng toàn lực đập vào cánh cửa đang đóng chặt.

“Rầm ——” một tiếng, cửa phòng bị phá vỡ.

Mặc Tử Hàn hét hoảng đi vào phòng, lập tức thấy Thiên Tân té xỉu trên mặt đất, bên cạnh cậu là một đồng hồ điện.

“Thiên Tân!” Anh hét hoảng kêu, nhanh chóng chạy tới, ôm chặt lấy con, cẩn thận đặt cậu lên giường.

“Nhanh đi gọi bác sĩ!” Anh ra lệnh.

“Dạ!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh, lập tức xoay người chạy ra khỏi phòng.

Mặc Tử Hàn khẩn trương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Thiên Tân trắng bệch, nhìn đôi môi cậu khô khốc, bộ dạng giống như đã chết.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...” Anh không ngừng gọi to, đôi tay không ngừng lắc lắc hấn thân thể nho nhỏ, không dám dùng quá sức, bởi vì sợ cậu bị thương.

Chợt!

Anh nhớ tới lọ thuốc của Phương Lam.

Anh vội vã từ trong túi lấy ra một lọ thuốc màu hồng, lấy ba viên bỏ vào miệng Thiên Tân dùng sức nâng cằm cậu lên để cho cậu nuốt thuốc xuống.

“Thiên Tân, con không được có chuyện gì đó!” Anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của con, giọng nói run run rẩy, “Con sẽ không sao đâu, không sao đâu, con nhất định không có chuyện gì... Ba sẽ làm cho con sống lâu trăm tuổi, ba nhất định sẽ cứu con cho nên con sẽ không có chuyện gì đâu, Ba tuyệt đối không cho phép con có chuyện gì... Thiên Tân... Thiên Tân... Con ngàn vạn lần không thể có chuyện!”

Anh sợ hãi theo dõi gương mặt của con, trông nó trắng như tờ giấy.

Anh muốn mau tìm được trái tim thích hợp trái tim cho nó, anh muốn nó sẽ sớm được làm phẫu thuật, anh bất kể, anh sẽ tìm được người có trái tim thích hợp, dù cho hấn có đồng ý hay không anh nhất định sẽ không cho phép con trai của mình chết, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, không cho phép nó chết!

“Đại ca, bác sĩ đến rồi!” Thổ Nghiêu rất nhanh đã gọi được bác sĩ tới.

Bác sĩ cầm dụng cụ vội vã chạy tới bên giường, bắt đầu kiểm tra cho Mặc Thiên Tân, sắc mặt của Thiên Tân lúc này đã khôi phục lại nét hồng hào

giống như đang say ngủ không có ý tỉnh lại.

“Như thế nào?” Mặc Tử Hàn đứng ở bên giường, vội vàng hỏi.

Bác sĩ cầm ống nghe kiểm tra nhịp tim của Thiên Tân. Khuôn mặt ông u sầu, chân mày càng nhăn càng sâu, cuối cùng trầm trầm thở dài, đồng thời lắc đầu một cái.

Mặc Tử Hàn nhìn thấy ông lắc đầu, đột nhiên lửa giận ngút trời, đôi tay bắt lấy cổ áo của ông ta, đem cả người ông ta xách lên, hung hăng chất vấn, “Ông lắc đầu là có ý gì? Tôi cho ông biết, nếu như ông dám nói ra những lời tôi không muốn nghe tôi sẽ lập tức giết chết ông!”

Bác sĩ nhìn thấy cơn thịnh nộ của anh, cùng với những lời lẽ đe dọa của anh toàn thân run rẩy mặt tái xanh.

“Tôi tôi...tôi tôi...tôi sẽ cố hết sức!” Ông cảm lạnh làm thỉnh nói xong, trái tim đập mạnh.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn chăm chăm ông ta, đôi tay dùng sức nắm chặt cổ áo của ông ta, hận không được lập tức giết tên lang băm đáng chết này, để phát tiết lửa giận của anh bây giờ.

“Mẹ... Mẹ!” Thiên Tân vẫn đang hôn mê nỉ non gọi.

Mặc Tử Hàn nghe được giọng nói của cậu, vội vàng buông cổ áo của ông ta ra, xoay người tới bên giường, trấn định mình, nhẹ giọng nói, “Thiên Tân, con đã tỉnh? Là ba, con mở mắt nhìn ba đi!”

“Ba...?” Mặc Thiên Tân lập lại, thanh âm không ngừng run rẩy, sau đó chân mày nhíu lại, từ từ mở mắt, nhìn Mặc Tử Hàn.

“Con không có chết sao?” Cậu nhẹ giọng mà hỏi.

“Đứa ngốc, không cho phép nói lung tung, ba đã nói sẽ không để cho con chết, làm sao con có thể chết, về sau không cho phép nói như vậy!” Mặc Tử Hàn cười cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cậu.

Xem ra loại thuốc Phương Lam cho anh rất hữu hiệu, coi như là chỉ có thể giảm bớt nỗi thống khổ của con, nhưng so với tên lang băm này còn tốt hơn, chỉ là dù thuốc Phương Lam rất hữu hiệu, nhưng anh cũng muốn nhanh chóng tìm được trái tim thích hợp cho Thiên Tân làm phẫu thuật, chỉ có như vậy anh mới có thể hoàn toàn yên tâm, cho nên anh muốn lập tức truy tìm Phương Lam, muốn từ miệng cô ép ra tung tích của người kia.

“Ba!” hơi thở của Mặc Thiên Tân đã ổn định hơn rất nhiều.

“Ba ở đây con muốn nói gì?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng mà hỏi.

“Mẹ đâu? Mẹ có thấy bộ dạng con té xỉu không?”

“Không có, mẹ con không nhìn thấy, con yên tâm, ba sẽ không nói cho mẹ con biết!”

“Vậy thì tốt!” Mặc Thiên Tân an tâm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Nhưng mà lại chợt khản trương cau mày, nắm chặt tay Mặc Tử Hàn, nói, “Ba, ba không được nói cho mẹ, mẹ sẽ lo lắng lắm, con không muốn mẹ lo lắng, con không muốn mẹ đau khổ, con chỉ muốn thấy mẹ cười, thấy mẹ vui vẻ thôi.”

Từ lúc cậu ra đời, trong 6 năm, đây là lần đầu tiên cậu thấy mẹ vui vẻ hạnh phúc như vậy. Cậu không muốn nụ cười của mẹ biến mất, càng không muốn thấy dáng vẻ mẹ cố kiên cường trong 6 năm qua, mẹ đã quá mệt mỏi vì cậu, bất luận là tinh thần hay thể xác đều đã hao tổn rất nhiều vì cậu. Vất vả lắm mẹ mới tìm thấy hạnh phúc không còn thống khổ như trước...Đây chính là nguyện vọng cậu luôn chôn giấu ở trong lòng!

Hi vọng mẹ hạnh phúc! Tràn đầy hạnh phúc!

“Ba biết rồi, con yên tâm, ba sẽ không nói, đây là bí mật của hai ba con chúng ta!” Mặc Tử Hàn đồng ý, cũng nắm thật chặt tay của cậu.

“Được!” Mặc Thiên Tân an tâm mỉm cười.

Mặc Tử Hàn nhìn thấy nụ cười của con, trong lòng mơ hồ đau.

Anh quay sang nhìn Thổ Nghiêu cùng vị bác sĩ đang run rẩy đứng ở bên cạnh.

“Các người cũng đi ra ngoài đi!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh, đưa bác sĩ cùng đi ra ngoài.

Mặc Tử Hàn quay đầu trở lại, nhìn sắc mặt của Mặc Thiên Tân, sắc mặt của nó chuyển biến tốt hơn rất nhiều, lúc này trông nó tái nhợt mà bây giờ đôi môi đã trở nên hồng nhuận hơn, trông giống một đứa trẻ khỏe mạnh bình thường.

“Đúng rồi!” Mặc Tử Hàn cầm lọ thuốc trên đầu giường đặt vào tay cậu, cẩn thận nói, “Đây là thuốc mẹ Tiểu Lam muốn ba đưa cho con, cô ấy nói mỗi ngày uống ba lần mỗi lần ba viên con nhất định phải nhớ uống, sau này sẽ không đau nữa.”

“Mẹ Tiểu Lam?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc lập lại, sau đó vội vàng hỏi, “Ba đã gặp mẹ Tiểu Lam rồi?”

“Đúng, ba vừa mới gặp cô ấy!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Mẹ Tiểu Lam tại sao không đích thân mang tới đây đưa cho con? Mẹ không lo cho con sao, biết con không có thuốc nhất định sẽ tự đưa tới mới phải nha?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, nhất thời không tìm được có.

Mặc Thiên Tân nhìn hấn trầm mặc, không khỏi hơi cau mày.

“Ba, mẹ Tiểu Lam tại sao không đến thăm con? Tại sao mẹ lại đưa thuốc cho ba?” Cậu nghi ngờ hỏi tới.

“Bởi vì... cô ấy có chuyện rất quan trọng, cho nên không tới được!” Mặc Tử Hàn nói dối.

“Chuyện rất quan trọng?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ lặp lại.

Trong lòng mẹ Tiểu Lam chuyện quan trọng nhất không phải là chuyện của cậu và mẹ cậu sao? Không thể nào có chuyện gì so với hai người quan trọng hơn. Cho nên vừa rồi ba nhất định là nói dối. Nhưng tại sao ba lại nói dối? Tại sao lại muốn lừa gạt cậu? Chẳng lẽ mẹ Tiểu Lam không phải là không muốn tới mà là không thể tới sao? Nhưng là tại sao lại không thể tới đây? Đây là trong nhà họ Mặc, là nhà ba, là nhà của cậu và mẹ, như vậy cũng chính là nhà của mẹ Tiểu Lam, tại sao mẹ lại không thể tới? Chẳng lẽ là mẹ đã xảy ra chuyện gì? Hay là vì nơi này quá nguy hiểm không thể tới? Nếu như không phải như vậy thì dù cậu ở đâu mẹ nhất định sẽ tự mình mang thuốc tới cho cậu.

Là ngoài ý muốn sao?

Không!

Nếu như là ngoài ý muốn, dù có đánh gãy chân gãy tay, mẹ cũng nhất định sẽ đến thăm mình.

Như vậy nhà họ Mặc là nơi rất nguy hiểm với mẹ sao?

“Ba...” Cậu cứ miên man suy nghĩ sau đó nhẹ nhàng gọi Mặc Tử Hàn.

“Ừ?” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng đáp lại, nói, “Chuyện gì?”

“Con hỏi ba, có phải mẹ Tiểu Lam vì sợ ba nên mới không dám đến thăm con không?” Cậu hỏi.

Chân mày Mặc Tử Hàn hạ xuống, sau đó cười nói, “Làm sao ba biết chứ, nếu như mẹ con sợ ba...thì tại sao lại nhờ ba đưa thuốc cho con!”

“Như vậy, nếu những lời ba nói là thật, tại sao mẹ Tiểu Lam không đích thân mang thuốc tới cho con. Mẹ luôn là người quan tâm tới bệnh tình của con nhất, chỉ cần liên quan tới bệnh của con thì mẹ chắc chắn sẽ tự mình tới đây. Rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng khiến mẹ không thể tự mình tới thăm

con một chút?” Mặc Thiên Tân nghiêm túc chất vấn, hai mắt nhìn chăm chăm vào anh.

Mặc Tử Hàn nghe được những lời lập luận sắc bén của cậu, không cách nào cãi lại, á khẩu, cũng có thể nói là anh không muốn lừa gạt con trai mình, tựa như cách anh đối xử với Thất Thất, anh không muốn lừa gạt những người anh quan tâm nhất.

“Ba...” Mặc Thiên Tân từ từ chống thân thể ngồi dậy, sau đó nhìn vào hai mắt anh, lại một lần nữa hỏi, “Ba nói cho con biết, rốt cuộc tại sao mẹ Tiểu Lam không đích thân tới đây? Tại sao mẹ Tiểu Lam thà bỏ rơi con cùng mẹ chứ không chịu bước chân vào cửa nhà họ Mặc?”

Chân mày Mặc Tử Hàn không thể tiếp tục buông lỏng giãn ra.

Anh cau mày, khẽ thở dài, không nghĩ tới con trai nhỏ của mình lại thông minh tuyệt đỉnh như vậy, thân là ba như mình, anh là nên cảm thấy kiêu ngạo tự hào sao?

“Không sai, ba và mẹ Tiểu Lam của con có chút vấn đề, mẹ không dám tới đây là vì sợ ba bắt được mẹ!” Anh thẳng thắn thừa nhận với con.

Bắt?

Mặc Thiên Tân không khỏi hơi có chút kinh ngạc.

“Tại sao ba muốn bắt mẹ Tiểu Lam? Mẹ đã làm chuyện gì chọc tới ba sao? Chẳng lẽ là bởi vì lúc ở nước Anh mẹ bắt ba uống thuốc của mẹ cho nên ba...”

“Cũng không phải như vậy!” Mặc Tử Hàn phủ nhận cắt đứt lời cậu.

“Vậy thì vì cái gì?” Mặc Thiên Tân hỏi tới.

“Nguyên nhân này ba không thể nói cho con biết. Cha chỉ có thể hứa với con ba nhất định sẽ không làm tổn thương mẹ con!” Mặc Tử Hàn kiên định thề.

Nghi vấn trong lòng Mặc Thiên Tân càng nặng nề hơn. Nhưng ba đã nói như vậy cậu còn có thể nói được gì đây?

“Có thật không? Ba thật sẽ không làm thương tổn mẹ Tiểu Lam? Ngay cả một cọng tóc cũng sẽ không tổn thương?” Cậu khẩn trương hỏi tới, chân mày nhíu lại.

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt lo lắng của cậu, không tự chủ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cậu, sau đó nói, “Ba thề với con, ba chỉ muốn hỏi mẹ con một số chuyện, tuyệt đối sẽ không tổn thương cô ấy, ngay cả một sợi tóc, ba cũng sẽ không làm thương tổn!”

Mặc Thiên Tân hơi an tâm, nhưng là chân mày cũng là không có giãn ra.

Cậu không biết cậu còn có thể sống được bao nhiêu ngày, cậu muốn gặp mẹ tiểu Lam, muốn nói chuyện với mẹ, đùa giỡn với mẹ như trước kia, hai người cùng đồng tâm khi dễ mẹ của cậu, sau đó bị mẹ cậu vung tay cốc đầu mấy cái. Trong tim của cậu, địa vị của ba mẹ là rất quan trọng, mà mẹ Tiểu Lam cũng rất quan trọng, có thể ví như hiện tại cậu không có ba cũng không cảm thấy thương tâm bởi vì...cậu đã có hai người mẹ vô cùng yêu thương cậu!

Bởi vì có họ ở đây, cậu có thể vui vẻ như vậy, bởi vì có họ hết lòng chăm sóc, cậu mới có thể sống đến bây giờ.

Mẹ Tiểu Lam!

Con rất nhớ mẹ... Khi nào thì mẹ mới tới thăm con?

Mặc Tử Hàn nhìn hai mắt con trai, rất rõ ràng có thể thấy được địa vị của người phụ nữ ấy trong mắt nó. Xem ra, bất kể cô ta là người nào, bất kể cô ta có mục đích gì, bất kể cô ta có nguy hiểm cho địa vị của mình hay không, anh cũng không thể tổn thương người phụ nữ này, bởi vì cô ta rất quan trọng trong lòng hai mẹ con Thất Thất.

“Thiên Tân, con vừa uống thuốc xong, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, nếu như con có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho ba biết, ngàn vạn lần không thể gượng chống đỡ, biết không? Nếu như con không muốn cho

mẹ con lo lắng, thì phải biết tự chăm sóc mình tốt, hiểu chưa?” Anh liên tục dẫn dò.

“Vâng con biết rõ rồi!” Mặc Thiên Tân khẽ gật đầu.

“VẬY con nghỉ ngơi đi, ba đi xem mẹ con chút!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu của cậu, sau đó xoay người.

“Ba, ba đã hứa với con không được nói mẹ đâu nhé!”

“Yên tâm đi, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất...”

“Tứ Mã Nan Truy!”

Khóe miệng Mặc Tử Hàn hơi cười cười, Mặc Thiên Tân nhìn thấy anh đi ra khỏi phòng sau đó mới từ từ nằm xuống, mắt nhìn lên trần nhà cao.

Trái tim đã hết đau, thân thể cũng không có vấn đề gì, thật tốt quá... Mình vẫn còn sống.

Nhưng liệu nó còn có thể sống được bao lâu? Trái tim này còn có thể đập được bao lâu nữa?

Chợt, cậu nắm chặt lọ thuốc trong tay, trên mặt gợi lên một nụ cười chua chát.

“Không sao... Tôi không sợ... Không sao... Tôi không sợ...”

“Dù sao tôi đã thỏa mãn, tôi đã lấy được đầy đủ hạnh phúc, không có chuyện gì... Tôi không sao...”

“Coi như mình phải chết ngay tức khắc, mình cũng muốn mỉm cười cho tới phút cuối cùng...”

“Cuộc đời này... Mình cũng không còn gì nuối tiếc!”

Cậu nhẹ giọng lầm bầm lâu bầu, sau đó khóe miệng khẽ run lộ ra một nụ cười

vui vẻ, trong đôi mắt đen nháy tích tụ những giọt nước mắt chực lăn xuống.

Phòng ngủ chính

Tử Thất Thất từ buổi chiều đã cảm thấy mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng cô đã vô thức mà tiến vào trong mộng đẹp.

Ở trong mộng, cô mặc một chiếc váy màu trắng, trên trời rơi xuống vô vàn bông tuyết nhưng cô lại không cảm thấy rét chút nào. Cô vô thức đi về phía trước không có mục đích. Con đường trước mặt không giống như con đường bình thường. Nó cứ chạy thẳng mãi không có điểm dừng...chợt truyền tới tai cô là giọng nói của Thiên Tân.

“Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Tử Thất Thất theo hướng phát ra âm thanh tiến tới, lớn tiếng gọi to “Thiên Tân con ở đâu? Thiên Tân... Thiên Tân con ở đâu? Trả lời mẹ đi! Thiên Tân... Thiên Tân...”

Đột nhiên phía trước mơ mơ hồ hồ phát hiện ra một vật thể đen nhánh, cô nghi ngờ cau mày, hốt hoảng chạy tới, khiếp sợ trợn to hai mắt.

Thì ra là cái vật thể đen nhánh đó là một cỗ quan tài, mà ở trong quan tài là khuôn mặt trắng bệch của Thiên Tân, lẳng lặng nằm ở nơi đó!

“Không... Không... Không... Không cần —————”

Cô đột nhiên hô to, từ trong cơn ác mộng thức tỉnh!

Chương 224: Nụ hôn của em... Là khởi nguồn động lực của anh!

Tử Thất Thất mở to đôi mắt tỉnh dậy, hơi thở của cô vô cùng rối loạn, trên trán đầy mồ hôi lạnh, hơn nữa còn không ngừng chảy ra, sắc mặt thì trắng bệch đến dọa người, thân thể không ngừng run rẩy.

Tại sao lại mơ như vậy?

Tại sao lại mơ thấy Thiên Tân nằm ở trong quan tài?

Không... Không... Không...

Thiên Tân sẽ không chết! Thiên Tân sẽ không chết! Thiên Tân nó nhất định sẽ không chết...

Cô muốn đi gặp Thiên Tân, cô muốn tận mắt chứng thật mộng mình là giả, là gạt người, là ngược lại.

Cô kích động vén chăn, luống cuống tay chân rời giường, vội vã chạy tới cửa phòng, run rẩy mở cửa, nhưng vừa khéo lại gặp Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cửa phòng mở ra, kinh ngạc nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô cùng với thân thể không ngừng run rẩy.

“Thất Thất!” Anh kích động gọi cô, đi tới bên cạnh, nắm lấy bả vai cô khẩn trương nói, “Em làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Sao sắc mặt lại trắng bệch như vậy? Tại sao cứ run rẩy thế này? Anh đi gọi bác sĩ, Hỏa Diễm... Hỏa Diễm, mau đi gọi bác sĩ...”

“Không! Em không sao, không cần gọi bác sĩ, em không sao!” Tử Thất Thất kích động nắm lấy tay anh, sau đó vô lực vùi đầu vào lồng ngực anh, tìm kiếm một cảm giác an toàn, từ từ trấn định bản thân, khẽ nói, “Em mới mơ

thấy ác mộng, thật sự rất đáng sợ... Con ác mộng đáng sợ!”

Ác mộng?

Mặc Tử Hàn dùng hai tay ôm ra chặt thân thể run rẩy của cô, mà lúc này Hỏa Diễm vội vàng từ hành lang khác chạy tới.

Mặc Tử Hàn thấy anh ta chạy tới, vội vàng ra dấu tay “dừng lại”.

Cước bộ lập tức dừng lại, nhìn tay anh, cung kính khom lưng rồi lui ra.

Mặc Tử Hàn dịu dàng ôm Tử Thất Thất, bàn tay to từ đỉnh đầu cô trượt theo mái tóc dài xuống bên hông, sau đó không ngừng lặp lại động tác này, trấn an cô.

“Đừng sợ, chỉ là một cơn ác mộng thôi, không có chuyện gì... Không có chuyện gì...” Anh nói thật nhẹ nhàng.

“Nhưng em lo lắng cơn ác mộng kia sẽ trở thành sự thật, nếu trở thành sự thật thì làm sao bây giờ? Em phải làm sao bây giờ? Em không muốn như vậy, em không muốn chuyện đó xảy ra, em không muốn... Em không muốn... Em không muốn...” Tử Thất Thất trong ngực anh hoảng sợ nói, trên người run rẩy lợi hại hơn.

Mặc Tử Hàn vòng chặt cánh tay, ôm chặt lấy cô hơn, sau đó nghi hoặc nói, “Em mơ thấy ác mộng gì? Đáng sợ như vậy sao?”

“Đúng vậy, thật đáng sợ, em mơ thấy...” Tử Thất Thất chân chờ dừng lại, nắm chặt vạt áo anh, nói, “Em mơ thấy Thiên Tân nằm ở trong quan tài... Em mơ thấy nó...” Cô dừng lại, thủy chung cũng không muốn nói ra chữ “chết” kia, giống như khi cô vừa nói ra chữ này, Thiên Tân thật sự sẽ chết.

Mặc Tử Hàn nghe vậy, tay đang vuốt ve tóc cô liền ôm chặt lấy thân thể cô, sau đó kiên định nói bên tai cô, “Sẽ không, Thiên Tân không sao hết, người ta không phải thường nói mơ đều ngược lại với sự thật sao? Thế nên Thiên Tân không có việc gì, nó tuyệt đối sẽ không có việc gì, em yên tâm đi, anh sẽ làm mọi thứ để Thiên Tân sống khỏe mạnh!”

Tử Thất Thất nghe anh nói, hai tay cũng ôm chặt lấy anh.

Nếu...

Cô nói là nếu...

Nếu anh thật sự tìm được trái tim người sống thích hợp với Thiên Tân, thật sự có thể cứu Thiên Tân, vậy cô... Còn kiên trì với niềm tin của bản thân nữa không? Cô có thể phản đối anh được nữa không? Cô còn có thể làm được ư?

“Em muốn đi xem Thiên Tân!” Cô khẽ nói rồi đẩy anh ra, tựa như trốn tránh không dám nhìn vào mắt anh.

Mặc Tử Hàn thấy cô muốn đi, vội vàng bắt lấy tay cô.

“Đừng đi!” Anh hô lên.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhíu mày, hờ hững ngẩng đầu, “Tại sao không để em đi?”

“Bởi lúc anh đưa Thiên Tân về, nó đã ngủ, đừng quấy rầy nó nữa!” Mặc Tử Hàn bình tĩnh nói, hoàn mỹ che dấu bối rối trong lòng mình.

Tuy rằng Thiên Tân uống thuốc thì khá hơn nhiều, nhưng dấu sao mới hôn mê tỉnh lại, thân thể còn yếu, nếu hiện tại Tử Thất Thất đi nhất định sẽ phát hiện sự khác thường của nó, thế nên không thể để cô đi, anh đã đồng ý Thiên Tân, không nói cho cô biết chuyện nó hôn mê, càng không thể để cô phát hiện.

Tử Thất Thất nhìn dáng vẻ của anh, có chút nghi ngờ, nhưng lại không tìm ra được sơ hở nào cả, cho nên lòng nghi ngờ cũng không quá lớn.

“Anh thật sự đã đi nhìn nó? Nó không có chuyện gì chứ?” Cô khẳng định hỏi lại.

“Nó lúc này rất tốt, không có việc gì cả, em yên tâm đi, anh đã bảo Thổ

Nghiêu trông chừng nó rồi, nếu nó có chuyện gì nhất định cậu ta sẽ báo cho chúng ta biết!” Mặc Tử Hàn mỉm cười trấn an cô.

Tử Thất Thất từ từ yên tâm, thân thể run rẩy cũng dần dần dịu đi.

Có lẽ thật sự giống như anh nói, mộng thì trái ngược với thực tế, không thể dùng mộng để phán đoán cuộc sống thực tại.

“Đúng rồi, Thất Thất, anh có chuyện muốn hỏi em, chúng ta vào nhà nói!” Mặc Tử Hàn thấy cô bình tĩnh trở lại, rồi lại lập tức lâm vào trầm tư, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác, muốn phân tán thần kinh căng thẳng của cô.

Tử Thất Thất nhìn anh, không khỏi có chút nghi hoặc.

Có việc?

Chuyện gì?

“Được!” Cô đồng ý, sau đó xoay người, cùng anh đi vào phòng.

...

Trong phòng ngủ

Hai người cùng ngồi xuống giường, đối diện nhau.

“Anh muốn hỏi em cái gì?” Tử Thất Thất tò mò hỏi.

“Thật ra...” Mặc Tử Hàn chần chờ, chân mày khẽ nhăn, sau đó nói, “Anh muốn hỏi em, em có biết Phương Lam hiện tại ở đâu không?”

Tiểu Lam?

Tử Thất Thất trở nên càng nghi ngờ.

“Anh tìm tiểu Lam làm gì?” Cô khẩn trương hỏi.

“Anh chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cô ta!” Mặc Tử Hàn hàm hồ trả lời.

“Anh muốn hỏi cô ấy cái gì?” Tử Thất Thất theo sát không nghĩ.

“Cái này...” Mặc Tử Hàn kéo dài thanh âm, sau đó không có nói tiếp đoạn sau.

Anh muốn biết rất nhiều nhiều nữa, nhưng hiện tại vô cùng cấp bách chính là chuyện Thiên Tân, nhưng mà anh lại không thể nói với cô tìm Phương Lam là vì ép cô tìm người thích hợp với Thiên Tân làm phẩu thuật, cũng không thể nói là vì hỏi chuyện cô ta với Mặc Thâm Dạ, bởi vì anh không muốn lừa gạt cô, không muốn nói dối cô.

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt do dự của anh nghi ngờ trong lòng liền lớn hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Anh muốn hỏi tiểu Lam cái gì? Em từ nhỏ lớn lên với cô ấy, chuyện của cô ấy em đều biết hết, không bằng anh hỏi em!” Cô đổi lại cách nói, muốn anh nói ra.

Chân mày Mặc Tử Hàn càng chau càng chặt, đột nhiên thở dài!

“Ai...”

Anh bất đắc dĩ nói, “Thất Thất, anh không muốn lừa dối em, nhưng chuyện này anh thật sự không thể nói cho em biết, nhưng mà anh cam đoan với em, anh tìm cô ta cũng không phải muốn thương tổn cô ta, anh chỉ muốn hỏi một chút chuyện quan trọng, nếu em biết cô ta ở đâu, xin em nói cho anh biết!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, dường như thật sự là chuyện vô cùng trọng yếu nào đó, hơn nữa anh không có phái người đi tìm, ngược lại trực tiếp tới đây hỏi cô, nói vậy nhất định là vô cùng gấp gáp, nhưng mà, là chuyện gì mới được? Cô thật sự rất muốn biết, với lại cũng rất lo lắng. Tiểu Lam nha đầu kia lần trước xông vào Mặc gia, nhất định chọc anh tức giận cực kỳ, hơn nữa hai ngày trước Mặc Tử Hàn còn nhắc tới chuyện cô ấy biết Mặc Thâm Dạ, mà anh em hai người bọn họ vốn thủy hỏa bất dung, nếu tiểu Lam thật sự biết Mặc Thâm Dạ, vậy thì cô ấy không phải là địch nhân của Mặc Tử Hàn sao? Như thế anh tìm cô ấy thật sự có nguy hiểm không?

“Em cũng không biết cô ấy ở đâu!” Cô khẽ trả lời.

“Em không biết?” Mặc Tử Hàn bỗng khản trương, ép hỏi, “Em là bạn tốt nhất của cô ta, sao em lại không biết cô ta ở đâu? Em nhất định biết cô ta ở đâu, em mau nói cho anh biết!”

Tử Thất Thất khẽ nhú mày, “Em thật sự không biết cô ấy ở đâu, em không có lừa anh, nhưng mà anh sao phải khản trương vậy, là chuyện quan trọng vậy sao? Em không thể giúp được ư?”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm đôi mắt trong sáng của cô.

“Em thật sự không biết cô ta ở đâu sao? Thật sự không biết? Có thật không?” Anh lại hỏi lần nữa.

“Em thật sự không biết cô ấy ở đâu, nếu anh không tin, em có thể thề!”

“Không... Anh tin em!” Mặc Tử Hàn thất vọng.

Vốn còn tưởng rằng cô ấy biết Phương Lam ở chỗ nào, vốn còn tưởng rằng có thể lập tức tìm cô ta, vốn còn tưởng rằng có thể mau chóng làm phẫu thuật cho Thiên Tân, nhưng là bây giờ... Trong nháy mắt tất cả hi vọng đều trở thành bọt nước...

Anh biết rõ, hai tháng sau chính là sinh nhật bảy tuổi của Thiên Tân, mà tất cả bác sĩ đều nói nó không thể sống tới bảy tuổi, vừa rồi anh lại thấy nó ngất, hơn nữa Phương Lam đặc biệt bất chấp nguy hiểm đưa thuốc cho anh, còn nói phân lượng thuốc đã tăng gấp mấy lần, điều này chứng minh thời gian của Thiên Tân không còn nhiều, hơn nữa cũng không được bao lâu, nếu ngày mai nó lại hôn mê bất tỉnh, nếu ngày mai tim nó ngừng đập, vậy anh... Nên làm cái gì bây giờ?

Lo lắng! Lo lắng! Lo lắng!

Khó chịu! Khó chịu! Khó chịu!

Anh không thể tiếp tục chờ nữa.

Tử Thất Thất thấy bộ dáng buồn đau trên mặt anh, nghi ngờ trong lòng phức tạp rồi rầm thành một đoàn.

Cô muốn biết anh đang phiền não cái gì, nhưng mà anh lại không muốn nói cho cô biết, cô muốn giúp anh giải trừ phiền não, tuy nhiên cô lại không biết rõ chuyện.

“Mặc Tử Hàn...” Cô khẽ gọi anh.

Đôi mắt thâm thúy của Mặc Tử Hàn khẽ nâng lên, nhìn vào mắt cô.

“Em có thể giúp gì cho anh được không?” Cô bỗng nhiên hỏi.

“...”

“Em cái gì cũng không giúp được anh sao?” Cô lại hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc như trước, nhưng lại khẽ cười với cô.

“Nếu có chuyện gì em có thể giúp được, vậy em nhất định...”

“Có chuyện em có thể giúp anh đấy!” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

“Chuyện gì?” Tử Thất Thất vui mừng hỏi.

“Chính là...” Mặc Tử Hàn cố ý kéo dài thanh âm, sau đó thả lỏng tất cả phiền não trong lòng, cười híp mắt lại nói, “Hôn anh!”

Hôn?

Tử Thất Thất kinh ngạc, sau đó cau mày.

“Em đang nói chuyện đứng đắn với anh, anh đừng có nói giỡn với em nữa!” Cô tức giận oán trách.

“Anh không có nói giỡn, đối với anh, nụ hôn của em là khởi nguồn động lực của anh, thế nên...” Mặc Tử Hàn nói xong, liền dang môi lên, sát vào cô.

Tử Thất Thất hờn dỗi.

Tay với lấy cái gối trên giường, đánh vào gương mặt anh tuần kia.

“Anh tên khốn kiếp, cút ra ngoài cho em, em không muốn nhìn thấy anh nữa!” Mỗi ngày mỗi đêm, trong đầu anh toàn chuyện như vậy, mặc dù cô đã thổ lộ với anh, mặc dù anh cũng đã nói muốn kết hôn với cô, nhưng cho dù hai người bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt nhưng cũng vừa phải thôi chứ? Chính là tên đại sắc lang này, quả thực đúng là đòi hỏi vô tận... Mãi không dứt!

“Bà xã...” Mặc Tử Hàn giơ lên khuôn mặt sắc lang, lại mặt tươi như hoa.

“Anh cút ngay, cách xa em một chút, đừng tới gần em trong vòng bán kính 1 thước!”

“Anh cự tuyệt!” Mặc Tử Hàn bá đạo.

“Em cự tuyệt sự cự tuyệt của anh!” Tử Thất Thất càng bá đạo.

“Được rồi, vậy anh cự tuyệt cái cự tuyệt em cự tuyệt!” Mặc Tử Hàn vui vẻ đùa với cô.

“Anh... Anh... Anh...” Tử Thất Thất tức sôi máu, đỉnh đầu bốc khói.

“Được rồi được rồi, em cũng đừng có chống cự vô ích, đến đây, hôn anh một cái!”

“Anh mơ đi, không có cửa đâu, no way!”

“Vậy được, em đã không chịu, anh sẽ chịu thiệt một chút, hôn em một cái!” Người nào đó bắt đầu vô lại.

“Anh dám!”

“Anh sao mà không dám? Ông xã hôn bà xã là chuyện thiên kinh địa nghĩa, anh tới đây!”

“OA... Hôn dần, đừng đụng vào em, cút ngay...”

“...”

“OA... Đừng sờ loạn! OA... Đừng cởi quần áo của em! OA... Không muốn!”

Không khí mập mờ trong nháy mắt lan tỏa, trong tiếng kêu sợ hãi không ngừng của Tử Thất Thất, tất cả ưu sầu chậm rãi bay đi, khiến cho anh tạm thời quên đi phiền não...

Sáng sớm hôm sau

Mặc Thiên Tân sau khi rửa mặt xong liền đứng trước tấm gương lớn.

Cậu rướn cổ lên, nhìn mình trong gương. Sắc mặt hồng nhuận, đôi môi phàn nộn, hai mắt lấp lánh hữu thần, sắc mặt rạng rỡ... OK! Hoàn toàn không có một chút bộ dáng ngã bệnh, hơn nữa còn đẹp trai hơn mấy lần. Quả nhiên thuốc của mẹ tiểu Lam chính là linh đan diệu dược trên trời, sau khi uống xong hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, với lại đêm qua còn ngủ đặc biệt ngon, khiến cậu lại khôi phục lại bộ dáng.

“Rất tốt, Mặc Thiên Tân, mi sẽ đi tìm mẹ bây giờ, sau đó chơi vui vẻ cùng mẹ cả ngày, để mẹ hoàn toàn yên tâm với mi!” Cậu nhìn gương rồi lầm bầm lầu bầu, khuôn mặt tự tin, ý chí chiến đấu tràn trề.

Cậu phải thừa dịp mình còn nhiều thời gian chơi cùng mẹ, ở một chỗ với mẹ, để mẹ vui vẻ, như vậy cho dù thật sự phải chết, cậu cũng sẽ không lưu luyến, sẽ không có mê luyến. Cậu hiện tại nhất định phải quý trọng mỗi một phút mỗi một giây hiện tại, muốn để tất cả mọi người vui vẻ mới được.

“Xuất phát!” Cậu nắm chặt tay, cổ vũ cho bản thân, sau đó xoay người tiêu

sái ra khỏi phòng.

...

Cửa phòng ngủ

Mặc Thiên Tân sáng sớm lại một lần nữa đứng trước cửa phòng, khoe miệng cười tươi, ngửa đầu uốn ngực vươn tay, gõ ba cái.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Trong phòng không ai lên tiếng.

“Cộc, cộc, cộc!” Cậu lại gõ, sau đó lớn tiếng nói, “Ba, mẹ, sáng sớm đừng có mà làm chuyện không phù hợp với trẻ em, mau dậy đi, mau mở cửa cho con!”

“...” Trong phòng vẫn không có ai lên tiếng.

Mặc Thiên Tân nghi hoặc nhíu mày, vươn tay ra, chậm rãi vặn tay cầm, vừa lặng lẽ mở cửa, vừa nhỏ giọng nói, “Excuse me? Con vào đây!”

Cửa phòng chậm rãi mở ra, cậu đứng ở cửa nhìn gian phòng không có một bóng người.

Không có ở đây?

Sáng sớm hai người không ở trong phòng ân ân ái ái, lại chạy đi phong lưu khoái hoạt ở đâu rồi?

“Thỏ bao tử!” Cậu lớn tiếng gọi.

Thỏ Nghiêu vẫn đi theo sau cậu tới gần, khẽ cúi đầu, nói, “Tiểu thiếu gia, cậu có gì phân phó?”

“Ba với mẹ đâu? Chú biết hai người họ đi đâu không?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Không biết!” Thổ Nghiêu máy móc trả lời.

“Không biết, vậy còn không mau đi tìm!”

“Nhưng đại ca phân phó tôi, không thể rời khỏi tiểu thiếu gia!”

Mặc Thiên Tân khó chịu nhíu mày, quay đầu nhìn anh ta nói, “Chú dốt thế, tôi bảo chú đi tìm, chú không thể bảo người khác đi tìm sao?”

Thổ Nghiêu 囧! (ノ へ ノ)~

“Tôi biết rồi, tôi lập tức bảo người đi tìm!”

“7878, tôi chờ chú đấy!” Mặc Thiên Tân khoát tay áo!

Thổ Nghiêu cũng không có rời hẳn ngoài hai thước, mà là vô cùng thông minh trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi cho Hỏa Diễm, hỏi thăm tung tích đại ca và phu nhân.

Một phút đồng hồ sau.

“Tiểu thiếu gia, đã tìm được đại ca và phu nhân!” Thổ Nghiêu lại quay mặt về phía cậu.

“Bọn họ ở đâu?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Ở phòng bếp lâu một!” Thổ Nghiêu trả lời.

Phòng bếp?

Mặc Thiên Tân kinh ngạc!

Lẽ nào mẹ muốn đích thân ra trận, chuẩn bị bữa ăn sáng?

Tuy rằng tay nghề mẹ mỗi ngày cậu đều thấy, nhưng tay nghề của ba... Hẳn không hỏi lạnh run, cảm giác sẽ có chuyện kinh khủng phát sinh.

Chương 225: Gói hoành thánh, tới ái muội...!

Phòng bếp lâu một

Tử Thất Thất mặc một bộ trang phục ở nhà, cộng thêm cái tạp dề màu hồng, tóc dài đến eo được búi sơ qua, cả người cực kỳ đáng yêu, rất giống một cô gái học cấp hai mới lớn. Mà Mặc Tử Hàn cũng mặc bộ ở nhà y thế, cũng một cái tạp dề nhưng màu lam, tóc ngắn xù xòa xốc xếch, nhìn giống như chưa có tỉnh ngủ, cảm giác cực kỳ biếng nhác.

“Này, em nói anh đó, buồn ngủ thì về phòng ngủ đi, đừng ở đây quấy rối em!” Tử Thất Thất vén tay áo lên, oán giận nói người nào đó.

“Anh không muốn!” Người nào đó cự tuyệt, mở to đôi mắt mê ly, cơ thể như không xương, gục lên người cô.

“Đã nói đừng quấy rầy em nữa mà, đừng đụng vào em!” Tử Thất Thất hất vai, đẩy văng người nào đó ở phía sau ra.

Mặc Tử Hàn chau mày, vẻ mặt bất mãn.

Đôi mắt mê ly của anh nhìn xuống thứ gì đó trong cái xoong nhỏ ở trên bàn.

“Em dậy sớm thế để làm gì a?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Làm hoành thánh!” Tử Thất Thất trả lời.

“Hoành thánh?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc.

“Đúng vậy, Thiên Tân thích ăn nhất là hoành thánh, với lại cũng đã lâu em không xuống bếp tự tay làm cho nó ăn, thế nên sáng sớm nay em muốn tặng nó một kinh hỉ!” Tử Thất Thất vui vẻ nói, nở nụ cười hạnh phúc.

Mặc Tử Hàn vừa nghe, lại nhìn đến nụ cười của cô, trong lòng cảm giác hạnh phúc cũng lây lan theo, khôn ý cũng đã biến mất hơn phân nửa.

“Thứ này phải làm như thế nào?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Trước tiên chuẩn bị nhân thật tốt, sau đó lấy một ít đặt trên vỏ bánh, cuối cùng thì gói lại thành hình nguyên bảo (đỉnh vàng hoặc bạc ngày xưa) là được rồi!” Tử Thất Thất nói đơn giản mấy trình tự.

“Nha... Thì ra đơn giản như vậy a!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhõm nói.

“Đơn giản?” Tử Thất Thất nhìn bộ dáng tự tin kia, sau đó đưa nhân tới trước mặt anh, nói, “Vậy anh gói lại thử đi!”

“Ách...” Mặc Tử Hàn nhìn nhân bánh trong bát thủy tinh, xấu hổ nói, “Thứ này, anh chỉ ăn qua, nhưng chưa có tự tay gói bao giờ, không bằng... Em dạy anh trước?”

“Không thành vấn đề!” Tử Thất Thất mỉm cười, lấy một cái vỏ bánh ra, đặt nhân lên trên, sau đó cầm lên nói, “Trước như thế... Sau đó như thế... Cuối cùng như vậy... Là được rồi!” Cô vừa nói vừa làm mẫu, ba phút sau, một tiểu nguyên bảo đã thành hình trong tay cô.

Mặc Tử Hàn trực tiếp nhìn đến há hốc mồm!

(◡_◡)~

Đây... Đây là làm sao làm được?

“Ách... Cái kia... Em gói lại một lần nữa cho anh đi!” Mặc Tử Hàn xấu hổ nói, mở to mắt nhìn.

“Được! Anh phải nhìn cho kỹ đây!” Tử Thất Thất lấy thêm một cái vỏ bánh, để nhân lên, lần này cô vừa giải thích, vừa gói thành một tiểu nguyên bảo đáng yêu.

“Lần này thấy rõ chưa?” Cô hỏi.

Mặc Tử Hàn đổ mồ hôi!

“Đề anh thử xem!” Anh nhỏ giọng nói, hoàn toàn không có một chút sức lực, mà lòng tin vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Anh chần chờ cầm lấy một cái vỏ bánh, lấy nhân để lên, sau đó trái nắm một chút, phải nắm một chút, rà qua rà lại, cuối cùng tạo thành một mụn com, thế nào mà nhân bên trong cũng không có lộ ra dù chỉ một chút.

“Anh làm cái gì thế? Gói bánh trôi nước hả?” Tử Thất Thất nhìn mụn com trong tay anh chắt vắn.

“Đây...” Mặc Tử Hàn nhìn “hoành thánh” trong tay mình, lại nhìn hoành thánh cô gói trên bàn, đúng là... Chênh lệch rất lớn.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt xấu hổ kia, không khỏi cười trộm!

“Được rồi, tay chân anh thế này thì nên về ngủ đi, đừng quấy rầy em nữa, mau đi đi!” Cô bắt đầu đuổi người.

“Anh không đi, anh còn muốn gói!” Mặc Tử Hàn kiên định.

“Anh còn muốn gói? Dừng đôi tay vụng về kia của anh?”

“Anh nói tay anh vụng về, anh chỉ chưa thuần thực thôi!”

“Chờ anh thuần thực, món ăn của chúng ta cũng không phải hoành thánh nữa rồi!”

“Em xem thường anh?”

“No~~~!” Tử Thất Thất ngoe nguẩy ngón trỏ của mình, sửa chữa lại, “Em không phải coi thường anh, em là cực kỳ coi thường anh!”

“Em...” Mặc Tử Hàn hờn dỗi, “Được, nếu anh gói một cái giống như hoành

thánh của em, em phải ngủ với anh một lần, gói hai cái, ngủ hai lần, cứ theo thể này mà suy ra...”

Ngủ?

Nghe đến chữ này, cả khuôn mặt Tử Thất Thất đều tái xanh.

“Anh đúng là sắc lang, trong đầu anh trừ chuyện như vậy ra thì không thể có cái khác được sao?”

“Không có biện pháp. ai bảo anh là đàn ông chứ, đàn ông háo sắc là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Như thế nào? Em không dám đánh cuộc với anh? Em sợ?” Mặc Tử Hàn đắc ý, không ngừng khiêu khích cô.

“Ai sợ ai! Đánh cuộc thì đánh cuộc!” Tử Thất Thất lập tức mắc mưu.

“Được, đây chính là em nói, em cứ chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ chờ anh đi!” Mặc Tử Hàn buồn ngủ đột nhiên tỉnh táo, vẻ mặt tự tin, tràn trề ý chí chiến đấu, lại cầm lấy một cái vỏ bánh, bắt đầu chuyên tâm gói không phải hình dạng bánh trôi nước nữa.

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng hưng trí bừng bừng của anh, trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

“Không được, chờ đã!” Cô đột nhiên ngăn anh lại.

“Sao vậy? Nhanh như vậy đã nhận thua?” Mặc Tử Hàn tâm tình cực kỳ vui mừng.

“Ai nhận thua, em chỉ muốn nói, không thể để anh cứ gói như thế được, nếu gói tận ba ngày ba đêm, cho dù là kẻ ngốc cũng sẽ gói hết, thế nên em muốn hạn chế thời gian!” Cô giáo hoạt đưa ra điều kiện.

“Hạn chế thời gian? Được, em nói bao lâu?” Mặc Tử Hàn sáng khoái đồng ý.

“Để 100 đi!”

“100? Em không phải nói hạn chế thời gian sao? Sao lại trở thành cái này rồi?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc.

“Ý của em là, trong quá trình em gói hết 100 cái, anh chỉ cần gói được một cái hoàn mỹ, coi như em thua, nhưng nếu anh không có gói được một cái giống như nguyên bảo, thì chính là anh thua, mà thua thì phải nhận trừng phạt chính là một tháng không được đụng vào em! Thế nào?” Tử Thất Thất giải thích cặn kẽ, trong lòng âm thầm cười trộm.

“Được, không thành vấn đề, vậy cứ 100 đi!” Mặc Tử Hàn tràn đầy tự tin, vẻ mặt nắm chắc phần thắng.

Trong quá trình cô gói 100 cái, anh chỉ cần gói một cái liền OK, đây quả thực rất đơn giản, dễ dàng, thoải mái...

“Vậy thì... Bắt đầu!”

Tử Thất Thất nói xong, ngay lập tức cầm lấy vỏ bánh, lấy tốc độ xuất thần nhập hóa gói xong một cái hoành thánh, tổng cộng chỉ dùng ba giây!

Mặc Tử Hàn nhìn tốc độ của cô, lại mắt tròn tròn lần nữa!

(◕_◕)~

Anh không có hoa mắt đấy chứ? Đây là cái loại tốc độ gì thế? Ngón tay cô ấy sao có thể nhanh giống như đánh đàn piano vậy? Đây cũng quá... Khoa trương đi?

“Anh còn ngần ngại làm gì? Em nói cho anh biết, tốc độ nhanh nhất của em là nửa tiếng được 100 cái, thời gian của anh bây giờ không còn nhiều lắm đâu a!” Tử Thất Thất đắc ý cảnh cáo.

Nửa tiếng? Một trăm?

Trời ạ!

Cái này không phải là nhất định phải thua sao?

Mặc Tử Hàn vội vàng cầm lấy một cái vỏ bánh, kích động gói lại, trong lòng có cảm giác rơi vào cạm bẫy.

...

Ngoài cửa phòng bếp

Mặc Thiên Tân vội vã đi tới, vừa mới tới cửa phòng bếp liền thấy hai người bên trong mặc tạp dề đang gói hoành thánh, cậu vội vàng lui về phía sau một bước, lách mình liên núp ở cửa nhìn lén. Thổ Nghiêu cũng đứng ở phía sau cậu, không tự chủ liếc mấy lần.

Mặc Thiên Tân hứng thú bưng bưng nhìn lén bọn họ, cũng nghe lén bọn họ nói chuyện với nhau, biết đến chuyện đánh cuộc, sau đó âm thầm cười trộm. Ba lần này xem như thua thảm, thủ pháp mẹ gói hoành thánh nổi danh là mau, một trăm cái đối với mẹ quả thực chính là một bữa ăn sáng, xem ra ba lần này phải chịu rồi, một tháng nha... Thật đáng thương!

“Hắc hắc hắc...” Hần vừa lắc đầu vừa đồng tình người nào đó.

Chỉ chốc lát, hai bên chấm dứt!

Tử Thất Thất thật khớp với thời gian, còn cố ý thả chậm tốc độ một chút, vừa vặn đúng nửa tiếng gói xong 100 cái, tiểu nguyên bảo đầy bàn, mỗi cái đều vô cùng tinh xảo đáng yêu. Nhưng Mặc Tử Hàn bên này... Có thể dùng bốn chữ để hình dung:

Thảm, mục, nhăn, đổ! (Cực kỳ bi thảm)

Đáng thương!

Thật sự là rất đáng thương!

Cũng chỉ có năm cái lẻ loi, hơn nữa mỗi cái cũng không bằng cái bánh trôi nước xinh xắn.

“Ai... Nguyên đánh cuộc chịu thua, một tháng!” Tử Thất Thất đắc ý, cười tới mi phi sắc vũ.

“Không được, lần này không tính, anh chưa có thua!” Mặc Tử Hàn bắt đầu ăn quịt.

“Sự thật đã bày ra trước mắt, anh còn dám quýt?”

“Cái gì mà sự thực? Sự thực chính là em đang gạt anh, một người đàn ông chưa từng vào bếp bao giờ, làm sao có thể trong nửa tiếng học gói được thứ quýt này? Rõ ràng chính là em đang gạt anh, em đang thiết kế cạm bẫy để anh thân không biết quýt không hay nhảy vào!” Mặc Tử Hàn miệng lưỡi lợi hại oán trách, cực kỳ giống một “tiểu bát phụ” (người đàn bà chanh chua) không nói lý.

“Được được được, em sẽ cho anh thêm một cơ hội, lần này gói hai trăm cái, được chứ?” Tử Thất Thất cực kỳ rộng lượng lui một bước.

“Không được! Anh không đánh cuộc, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện này!” Mặc Tử Hàn cười giả tạo, lập tức bỏ qua đánh cuộc phải thua này.

“Anh ăn quýt, không đánh cuộc không được!” Tử Thất Thất tức giận cự tuyệt.

“Anh chính là không đánh cuộc, em có thể làm gì anh?” Mặc Tử Hàn giống như một đứa bé, vừa búống bình nói, vừa dùng hai tay dính đầy bột mì bẹo má cô, khiến khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của cô trở thành mặt bánh, hơn nữa còn đem bột mì trên tay, bôi hết lên mặt cô.

“Anh... Anh tên khốn kiếp này...Đại khốn kiếp... Đại trướng thôi...” Tử Thất Thất tức giận mắng, hai tay đánh lên ngực anh, vẩy toàn bộ bột mì trong tay lên người anh.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không đau không ngứa, khóe miệng còn khẽ cười, chỉ dùng một tay liền kéo hông cô lại, ôm lấy cô.

“Buông em ra!” Tử Thất Thất rống to.

“Anh không buông!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt.

“Anh tên đại khôn kiếp, anh không phải là đàn ông, rõ ràng chính là anh thua, lại còn dám chối!” Tử Thất Thất lớn tiếng mắng.

“Anh không phải là đàn ông?” Mặc Tử Hàn tận dụng triệt để, vừa tà ác lặp lại, vừa áp môi vào bên tai cô, nhỏ giọng nói, “Không bằng để anh cho em thấy đến cùng anh có phải đàn ông hay không, thế nào?”

Cái gì?

Tử Thất Thất kinh hãi!

“Anh... Anh... Anh không được ở chỗ này làm loạn, đây chính là phòng bếp!” Cô kích động luôn miệng.

“Phòng bếp thì sao? Đối với anh mà nói thì đâu đâu cũng như nhau!” Mặc Tử Hàn càng ngày càng tà ác.

“Anh... Anh... Anh đừng làm loạn, em không muốn ở đây... Hơn nữa Thiên Tân sắp dậy rồi, nó còn phải ăn điểm tâm, nếu bị người nhìn thấy...”

“Yên tâm đi!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời cô, cười tà nói, “Không có mệnh lệnh của anh, ai cũng không dám vào quấy rầy chúng ta!”

“Không... Không... Em không muốn!” Tử Thất Thất bắt đầu giãy giụa.

Mặc Tử Hàn hai tay nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, bá đạo nói, “Không được không muốn!”

Nói xong, anh liền cưỡng chiếm lấy môi cô, xoay người một cái, đưa cô về phía cái bàn, vừa vặn khiến cô nằm bên cạnh 100 cái hoành thánh, mà anh thì tà ác tới gần cô, đẩy chóp mũi cô, uy hiếp nói, “Bảo bối, em ngàn vạn lần không nên lộn xộn, ngàn vạn lần không nên phản kháng, nếu không cẩn thận đánh đổ 100 cái hoành thánh do em tự tay tỉ mỉ gói kỹ rơi xuống đất, vậy con

traí bảo bối của chúng ta sẽ không có đồ mà ăn...”

“Anh...” Tử Thất Thất buồn phiền.

“Anh làm sao?” Mặc Tử Hàn vui vẻ hỏi tới.

Tử Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn anh, trong lòng tràn đầy giận giữ, nhưng lại không có biện pháp phát tiết ra ngoài.

“Hừ!” Cô khó chịu quay đầu, không nhìn tới anh.

Mặc Tử Hàn cúi đầu khẽ hôn lên cổ cô, mập mờ không rõ nói, “Em thật sự rất chán ghét cùng anh làm chuyện này sao? Em thật sự chán ghét anh hôn em vậy sao? Em thật sự không thích anh chạm vào em sao? Thật sự... Rất chán ghét sao?”

Tử Thất Thất nghe xong, chân mày khẽ chau lên.

“Cũng không phải chán ghét!” Cô trả lời.

“Vậy thì là gì?” Anh hỏi.

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc.

“Là gì? Trả lời anh, anh muốn biết nguyên nhân!” Mặc Tử Hàn chất vấn.

Tử Thất Thất xấu hổ nhú mày, kích động bật thốt lên, “Phụ nữ không phải đều thế sao? Đều cảm thấy xấu hổ a, lúng túng a, hơn nữa còn ở đây, em đương nhiên sẽ phản kháng, em đương nhiên sẽ không thích!”

“Hử?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc khẽ nhú mày.

Phụ nữ đều là vậy sao? Vừa nói không muốn không muốn, dùng sức chống cự, mà một bên lại vui vẻ tiếp nhận, ở trong lòng âm thầm vui mừng? Khẩu thị tâm phi, là như vậy sao? Nhưng mà phụ nữ anh gặp phải đều là phi thường chủ động, mỗi người đều tự động mở hai chân, hoan nghênh anh tiến vào, hơn nữa vô luận là ở đâu, cũng có thể tùy thời hoan nghênh, nhưng lại

chỉ có một mình Tử Thất Thất cô, hết lần này tới lần khác cự tuyệt anh, kháng cự anh, còn muốn chọn chỗ. Nói thật... phụ nữ như vậy là lần đầu tiên anh gặp phải.

“Được rồi!” Anh thỏa hiệp, cười nhạt, “Anh hiểu, anh sẽ không ở đây làm loạn với em, nhưng mà em phải hôn anh!”

“Lại hôn?” Lần này Tử Thất Thất bất đắc dĩ nói thẳng ra, “Tại sao mỗi lần nhất định phải là em hôn anh a?”

“Bởi vì anh thích a!” Mặc Tử Hàn chuyên chế, bá đạo ngang ngược.

Tử Thất Thất cau mày thật sâu, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Hôn chung quy vẫn tốt hơn cái kia, quên đi, hôn thì hôn đi, cũng sẽ không ít đi một miếng thịt.

Cô vẻ mặt không tình nguyện, hai tay vòng ở cổ anh, sau đó đè đầu anh xuống, áp môi mình lên môi anh...

...

Ngoài cửa

Mặc Thiên Tân thấy Mặc Tử Hàn áp đảo Tử Thất Thất, trừng lớn hai mắt, sau đó lập tức vươn tay về Thổ Nghiêu phía sau, cào cào không khí.

Thổ Nghiêu nhìn bàn tay nhỏ bé bụ bẫm của cậu, không ngừng cào không khí, không khỏi nghi hoặc nhíu mày.

(☺_☺)?

“Tiểu thiếu gia, cậu đây là...” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Ngu ngốc!” Mặc Thiên Tân ghìm cổ họng, nhỏ giọng nói, “Đưa di động cho tôi!”

Di động?

Thỏ Nghiêu vẫn nghi hoặc không rõ.

“Mau đưa cho tôi, mau lên!” Mặc Thiên Tân thúc giục.

“Vâng!”

Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh, theo thói quen khẽ cúi đầu, sau đó nhanh chóng lấy di động ra, đặt lên tay cậu.

Cái tay nhỏ bé linh hoạt của Mặc Thiên Tân nhanh chóng mở khóa, sau đó mở máy ảnh ra.

Cậu đưa ống kính nhắm ngay hình ảnh Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn hôn môi, sau đó tiến lên một bước, đi vào cửa phòng, ấn phím, chỉ nghe “tách, tách, tách, tách, tách, tách, tách, tách, tách, tách!” mười lần, hoàn mỹ chụp được hình ảnh hôn môi của bọn họ, còn có lúc bọn họ kinh ngạc nhìn về phía cậu, mà biểu tình khôi hài kia, tuyệt đối kinh điển.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đồng thời nghe được tiếng máy chụp, bọn họ cùng kinh ngạc quay đầu, nhìn Mặc Thiên Tân đứng ở cửa cầm di động.

“Thiên Tân?”

“Thiên Tân?”

Hai người đồng thanh.

“Ai nha ai nha, hôm nay thật đúng là để con mở rộng tầm mắt, rốt cục để con hiểu được cái gì gọi là không phù hợp với thiếu nhi rồi... Đặc sắc, đặc sắc, thật sự là rất đặc sắc, hình ảnh ân ái hấp dẫn như loại này, con chỉ muốn đưa lên mạng, số người theo dõi nhất định như hỏa tinh đưng địa cầu, nhanh chóng tăng lên, ha ha ha...” Mặc Thiên Tân cười vui sướng khi người gặp họa, trên mặt tà ác, còn thở lớn nói, “Nhưng mà hai người yên tâm, trẻ em thiện lương giống con như vậy, tuyệt đối sẽ không làm, nhưng mà... Hai người phải đồng ý con một điều kiện!”

Chương 226: Anh là Phật Như Lai... Em là Tôn Ngộ Không!

Một điều kiện?

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nghi ngờ nhìn nhau, sau đó trắm miệng một lời mà nói:

“Là cái gì?”

“Là cái gì?”

Trên mặt Mặc Thiên Tân tràn ngập ý cười, bước mấy bước đi tới trước mặt hai người, sau đó đặt tay hai người chồng lên nhau, cũng dùng hai tay của mình nắm thật chặt. Cuối cùng nâng cái đầu nhỏ của cậu lên, nhìn hai người nói, “Con muốn cả ba, mẹ đồng ý con, về sau bất kể có chuyện gì xảy ra, ba mẹ cũng phải sống thật vui vẻ, khoái hoạt, may mắn hạnh phúc giống như bây giờ!”

Cuộc sống vui vẻ, khoái lạc, may mắn hạnh phúc?

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nghe cậu nhân mạnh tám chữ, trong lòng nảy sinh trăm loại ý vị.

Tám chữ đơn giản, tuy nhiên nó bao hàm rất nhiều ngụ ý. Cậu nghĩ muốn nói cho bọn họ biết. Bất kể sau này có nhiều gian khổ, bất kể sau này có nhiều khó khăn bọn họ cũng giống như bây giờ, luôn hạnh phúc. Mà cậu cũng muốn nói, coi như cậu rời đi, cậu đã chết, vĩnh viễn không thể bồi bên cạnh, bọn họ cũng không cần thương tâm, chỉ cần giống như hiện tại, vui vẻ cười, khoái hoạt sống, thật hạnh phúc...

Một đứa nhỏ thật hiểu chuyện, bọn họ còn tưởng rằng nó lại muốn giở trò gì tới chọc phá, không nghĩ tới nó sẽ nói ra như vậy.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn, hai mắt nhìn nhau, khóe miệng cũng nâng lên, nụ cười vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Sau đó đồng thời quay lại nhìn cậu, dùng tay còn lại nắm thật chắc hai tay nhỏ bé của cậu. Sáu bàn tay ấm áp cùng một chỗ, cuối cùng trăm miệng 1 lời nói:

“Ba mẹ đồng ý con!”

“Ba mẹ đồng ý con!”

Mặc Thiên Tân vui vẻ cười, trong lòng không còn bất kỳ lo lắng.

“Ba mẹ đã nói, không cho phép đổi ý, nếu như ba mẹ không tuân theo ước định này, con tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, sẽ không tha thứ hai người, biết không?” Cậu lần nữa khẳng định ra lệnh.

“Được!”

“Được!”

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn trăm miệng một lời, trong lòng ấm áp, đau đớn... Ngũ vị hỗn loạn.

“Tốt lắm, ba mẹ đã nghe lời như vậy, con sẽ không mang hình hai người đăng trên web nữa, để con giữ lại làm bảo vật vậy!” Mặc Thiên Tân thả tay bọn họ, vui vẻ xoay người hướng ra cửa.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn hơi sững sốt một chút, chợt, Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, hốt hoảng nói, “Tiểu tử thú, con gạt mẹ, nhanh xóa đi!”

Mặc Tử Hàn đứng một bên, vẻ mặt thờ ơ, nhẹ nói, “Anh lại là cảm thấy đăng trên web không tồi!”

“Không tồi cái đầu anh!” Tử Thất Thất trong nháy mắt trở mặt.

Mặc Tử Hàn chỉ có thể trầm mặc.

Thật đúng là: thời điểm phụ nữ tức giận, người sai lầm luôn luôn là đàn ông.
Cho nên im lặng chính là vàng nga~!

...

Mặc Thiên Tân trầm mặc đi trên hành lang, Thỏ Nghiêu đi theo phía sau, nhìn bóng lưng của cậu, cảm giác cậu an tĩnh như vậy có chút không đúng. Vừa vặn, tại khúc ngoặt lên lầu, Thỏ Nghiêu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu, còn lưu lại nước mắt trong suốt, mà khóe miệng lại là nụ cười hạnh phúc.

Quả nhiên, đối với một đứa bé chỉ mới sáu tuổi lớn mà nói, chết là một việc quá mức nặng nề. Đôi vai nhỏ, căn bản không gánh nổi sức nặng này, thế mà cậu vẫn gượng chống được, cứng rắn kéo, đem nó nâng lên...

Đứa nhỏ đáng thương!

Ai...

Thỏ Nghiêu than thở trong lòng, chân mày nhíu lại không cách nào giãn ra.

Một ngày vội vã qua đi, màn đêm buông tầm màn đen nhánh!

Đêm khuya

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng Mặc Thiên Tân bị gõ vang, Mặc Thiên Tân đang ngủ hơi nhíu mi, miễn cưỡng không muốn mở hai mắt.

“Cốc, cốc, cốc!”

Lại mấy tiếng gõ cửa, Mặc Thiên Tân đang mộng đẹp hoàn toàn bị đánh thức.

Hơn nửa đêm, là ai à? Không biết người khác đang trong mộng sao?

Mặc Thiên Tân phiền muộn mở ra hai mắt, sau đó xoa ánh mắt mê man bước xuống giường, đi tới cửa phòng, vặn khoá mở cửa. Trong nháy mắt ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào bên trong phòng, kể cả Tử Thất Thất mặc toàn thân áo ngủ cũng rơi vào trong mắt cậu.

“Mẹ?” Cậu kinh ngạc, cũng nghi ngờ hỏi, “Hơn nửa đêm, mẹ gõ cửa phòng làm gì nha?”

“Mẹ muốn ngủ chung với con!” Tử Thất Thất quyết định mở miệng.

“Ngủ với con? Vậy còn ba?” Mặc Thiên Tân lại hỏi.

“Ai cần quản hấn a, hơn nữa đánh cuộc rõ ràng mẹ thắng, tóm lại hôm nay mẹ muốn ngủ nơi này, chúng ta vào ngủ đi!” Tử Thất Thất bá đạo nói xong, liền xông vào phòng của cậu.

Mặc Thiên Tân thế đơn lực bạc, hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản, chỉ là... Như vậy cũng tốt, lâu rồi cậu cũng không ngủ cùng mẹ.

Mà trong lòng Tử Thất Thất một phần cũng giống cậu, nhưng nửa kia là thật sự không chịu nổi Mặc Tử Hàn luôn không thoả mãn, chỉ cần anh vừa tỉnh, chỉ cần hai người bọn họ đơn độc ở chung một chỗ, như vậy việc anh làm cũng chỉ có một, hơn nữa hôm nay là cô thua, cho nên nguyện thua cuộc... Cô liền đêm khuya len lén chạy tới đây.

Hai mẹ con đã lâu không ngủ chung giường, thật nhớ căn phòng trước kia, không có đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa, hai người cũng giống như lúc trước, mở to mắt nhìn trần nhà tối thui.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng mở miệng.

“Ừ?” Tử Thất Thất nhẹ giọng ứng tiếng.

“Mẹ bây giờ cảm thấy hạnh phúc sao?” Cậu chột hỏi.

“Ừ, rất hạnh phúc! Con thì sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Con cũng vậy, cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ là...”

“Chỉ là?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Chẳng qua con cảm thấy hai người chúng con, nếu có cả ba nữa thì hạnh phúc hơn!” Mặc Thiên Tân đầu hơi quẹo phải, nhờ ánh trăng, nhìn gò má cô.

Tử Thất Thất quay đầu, nhìn cái khuôn mặt cùng Mặc Tử Hàn giống nhau như đúc.

“Không biết con đang nói gì!” Cô giả bộ ngu.

“Mẹ thật không biết? Hay là giả bộ không biết?”

“Đương nhiên là thật không biết, cũng không muốn biết!”

“A? Vậy sao?”

Mặc Thiên Tân đột nhiên nâng lên tà áo khoe miệng, sau đó đưa ngón tay của mình, chọc xương sườn cô.

“A ha ha ha... Tiểu tử thú vị, con dám chọc lét mẹ, xem mẹ như thế nào thu thập con!” Tử Thất Thất cũng đưa hai tay của mình, chọc xương sườn cậu

“A ha ha ha... Mẹ tha mạng nha, con sai lầm rồi... A ha ha ha... A ha ha ha ha...”

“Hiện tại nói xin lỗi đã quá muộn, mẹ hôm nay sẽ cho con cười đủ!”

“A ha ha ha... A ha ha ha ha... A ha ha ha ha ha ha...”

Căn phòng tối thui không ngừng vang lên tiếng cười to, nếu nói ‘hạnh phúc hơn’, Tử Thất Thất biết rõ, vô cùng rõ ràng cậu ám chỉ cái gì.

Sáng sớm

Phòng ngủ chính phòng

Mặc Tử Hàn ngủ vô cùng thoải mái, anh nằm trên giường lớn 2 thước, hai mắt còn chưa mở ra, dùng lực ôm chặt ‘ người ‘ trong ngực. Nhưng cảm giác mềm nhũn khác, hơn nữa chiều dài cùng chiều rộng cũng cùng trước kia bất đồng, không đúng! Anh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn gối đầu ôm trong ngực, trên gối đầu còn dán một miếng giấy, phía trên rõ ràng viết:

“Đại khôn kiếp, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta ở riêng đi!”

Ở riêng?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ.

Tại sao đột nhiên nói ở riêng? Hơn nữa còn dám chạy trốn cả đêm? Cô đi đâu? Thật là lớn gan!

“Hỏa Diễm!” Anh cúi kinh rống to, từ trên giường bật dậy.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đứng nghiêm ở tại cửa ra vào, đầu tiên là cung kính khẽ cúi đầu, sau đó cứng nhắc mà nói, “Đại ca, ngài có gì phân phó?”

“Phu nhân đâu?” Mặc Tử Hàn lạnh giọng hỏi, nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo vào.

“Phu nhân tối ngày hôm qua đi phòng tiêu thiếu gia!” Hỏa Diễm trả lời.

Phòng của Thiên Tân?

Cô ngủ cùng Thiên Tân? Là bởi vì con ác mộng đó sao? Hay bởi vì lo lắng Thiên Tân? Hay không muốn ngủ cùng anh đây?

Người phụ nữ chết tiệt, ít nhất cho anh một lý do chứ? Lại dám len lén chạy

trốn.

“Người đi xuống đi!” Anh buồn bực lạnh giọng.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức thôi lui khỏi cửa phòng.

Mặc Tử Hàn nhanh chóng mặc xong y phục trên người, đầu không còn chưa chải, mặt cũng không rửa liền bước ra cửa phòng, chạy thẳng tới phòng Mặc Thiên Tân.

...

Phòng ngủ.

Tử Thất Thất rửa mặt xong, nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng tắm đi ra, Mặc Thiên Tân một bộ có chuyện không tốt chạy tới.

“Mẹ mẹ, ba lại tới!”

Tử Thất Thất nghe thế, lập tức nhớ lại lúc ở phòng trọ nhỏ.

Anh lại tới bắt cô sao?

“Cái gì? Vậy còn không chạy!” Cô hốt hoảng nói xong, liền bước dài ra, muốn chạy trốn.

“Đã không kịp, ba đang ở ngoài cửa!”

Thôi rồi.

Tử Thất Thất nghe được cậu nói, hai chân trong nháy mắt đứng lại, giống như bị người khác điểm huyết, giữ nguyên tư thế chạy trốn.

Lần này nên làm cái gì? Muốn chạy thế nào?

Cô đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó đứng thẳng người, đi tới trước mặt Mặc Thiên Tân, một chân quỳ xuống, nắm chặt hai cánh tay của cậu, nói, “Bảo

bối, con nghe mẹ nói...”

“Còn nói?” Mặc Thiên Tân đỏ mồ hôi!©,®!

(͡ ~ ͡ |||) ~

Tại sao tình cảnh này thật giống lúc trước?

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất dùng sức gật đầu, nói tiếp, “Tại thời khắc mấu chốt này, con phải báo đáp công ơn nuôi dưỡng của mẹ đối với con, cho nên...”

“Cho nên...?”

“Con trước thay mẹ ngăn cản ba, mẹ tránh trước!”

Người nào đó nghe được cô nói..., trong nháy mắt đỏ mồ hôi!©,®!

Mà người khác đã nhanh chóng đứng lên, mặc áo ngủ tối hôm qua, xoa một đầu tóc dài đen nhánh, giống như người điên chạy đến bên cửa sổ, mạnh mẽ nhảy xuống.

“Cốc, cốc, cốc!”

Lúc này vừa vặn cửa phòng bị gõ vang, mà người nào đó còn chưa được cho phép, liền tự tiện mở cửa phòng, nhanh chóng quét mắt một vòng khắp phòng.

“Mẹ con đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Mẹ?” Mặc Thiên Tân nhanh chóng thu hồi xấu hổ, hoàn mỹ giả bộ ra dáng vẻ nghi ngờ nói, “Mẹ sáng sớm trở về rồi? Mẹ nói mẹ muốn thay y phục, cho nên liền đi, ba không nhìn thấy mẹ sao? Chẳng lẽ mẹ lại vào phòng bếp làm bữa ăn sáng?”

Đi?

Mặc Tử Hàn cau mày.

Nhanh chóng xoay người, vừa định đi phòng bếp tìm kiếm, nhưng là dưới chân cũng là đột nhiên dừng lại, sau đó lần nữa quay người lại, nhìn Mặc Thiên Tân vẻ mặt ngây thơ, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

“Mẹ thật trở về? Con xác định?”

“Thế nào? Ba, ngươi không phải tin tưởng con sao? Ba cho rằng con đang gạt ba?” Mặc Thiên Tân hỏi ngược lại, hơi cau mày, gương mặt oan uổng.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt của cậu, mặc dù vô tội như thế, hơn nữa diễn dịch hoàn mỹ vô khuyết, nhưng là nó càng như vậy đã nói lên trong này có quỷ, cho nên lời của nó, tuyệt đối là giả, không thể không nghi ngờ.

“Mẹ rốt cuộc ở đâu? Chớ cùng ba giả bộ ngu!” Anh đột nhiên chất vấn, hai mắt nhìn chăm chăm cậu.

“Ba, ba cũng thấy đấy, trong phòng chỉ có một mình con, con thật không biết mẹ ở đâu..., chỉ là ba yên tâm đi, chỉ cần con còn ở chỗ này, mẹ cũng sẽ không chạy trốn, chỉ là...” Cậu đột nhiên vươn tay, than thở vỗ vỗ cánh tay của anh nói, “Thân là một người đàn ông, con rất hiểu cảm thụ của ba, cũng rất rõ ràng ba là thân bất do kỷ, không không chế được dục vọng của mình, nhưng cái gì cũng có chừng mực. Thật đúng là: đuổi tận cùng không buông, sẽ chỉ làm người khác mệt mỏi không chịu nổi, phải học được lúc gần lúc xa, lúc chậm lúc mau, như vậy ba nhất định sẽ có thu hoạch ngoài dự đoán!”

Thu hoạch ngoài dự đoán?

Mặc Tử Hàn nghe lời của cậu, hiểu hàm nghĩa trong lời.

“Ba hiểu rõ rồi, con hãy yên tâm đi, ba sẽ không để cho bảo bối mẹ của con có một chút thương tâm khổ sở!” Anh kiên định.

“Vậy thì tốt!” Mặc Thiên Tân mỉm cười.

Mặc Tử Hàn xoay người lần nữa, sải bước ra cửa phòng, bắt đầu nghĩ biện

pháp tìm Tử Thất Thất.

Cô còn ở trong biệt thự, tuyệt đối sẽ không rời đi.

Bởi vì Thiên Tân ở chỗ này.

“Ai...” Anh thở dài thật sâu, trong lòng hơi có chút ghen tỵ.

Phải chờ tới lúc nào thì, mới có thể làm cho cô vì anh mà ở lại chỗ này đây?
Chỉ vì một mình anh...

...

Vườn hoa

Tử Thất Thất nhanh chóng chạy đến bụi hoa, sau đó vô lực ngã xuống, cả người trong nháy mắt chìm trong những đoá hoa xinh đẹp.

Trón ở chỗ này sẽ không có người tìm được chứ? Giống như phim võ hiệp vậy, đây chính là thuật ẩn thân trong tuyết tuyết, người không tỉ mỉ sẽ không chú ý trong bụi hoa có một người sống chứ?

“Hô...” Cô thật sâu thở ra một hơi, nhìn mặt trời vừa ló dạng

Không bằng ở chỗ này ngủ 1 chút?

Ý tưởng tốt. (∩__∩)~

Tử Thất Thất nhắm hai mắt, khóe miệng vui vẻ nâng lên, nhưng là bên tai chợt nhớ tới đối thoại tối hôm qua của cô và Mặc Thiên Tân.

“Mẹ!”

“Ừ?”

“Mẹ bây giờ cảm thấy hạnh phúc sao?”

“Ừ, rất hạnh phúc! Con thì sao?”

“Con cũng vậy cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ là...”

“Chỉ là?”

“Chẳng qua con cảm thấy hai người chúng con, thêm cả ba, còn có thể hạnh phúc hơn!”

Tử Thất Thất đột nhiên mở hai mắt, nhìn ánh mặt trời chói chang, hai mắt hơi buộc chặt, chân mày cũng hơi nhíu lên.

Hạnh phúc hơn?

Đúng vậy a, cô phải đổi hạnh phúc hơn mới được, như vậy mới có thể làm cho nó an tâm, hơn nữa... Đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của nó.

Thiệt là! Tại sao đắm chìm trong hạnh phúc sẽ từ từ thay đổi, tự do phóng khoáng hơn đây? Chẳng lẽ cô quên nguyên nhân tiến vào Mặc gia sao? Không phải đã nói, chỉ cần Thiên Tân tốt, Tiểu Lam tốt, chính mình cũng vì cái đó sao? Tại sao còn phải chạy trốn đây? Cô thật là một người nói không giữ lời a.

Đột nhiên từ trong bụi hoa ngời dậy, hai mắt nhìn biệt thự ba tầng hoa lệ phía xa.

Quả nhiên còn là trốn không thoát khỏi bàn tay của người đàn ông kia, thôi, sẽ để cho lúc anh một lần làm Phật Như Lai, mà mình làm Tôn Ngộ Không.

Hờ hững từ trong bụi hoa đứng lên, sau đó hướng về biệt thự ba tầng sải bước đi tới.

...

Bên trong phòng ngủ

Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, chân mày nhíu thật chặt, hai mắt nhìn dính

vào tờ giấy trên gói đầu.

Ở riêng?

Quả nhiên là người phụ nữ to gan, lại dám viết ra hai chữ này, không sợ anh có tức giận không? Không sợ anh làm gì quá đáng sao? Quả nhiên, cô là không thích anh đụng vào cô?

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột ngột bị gõ vang, cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Vào!” Anh khẽ lớn tiếng, băng lãnh như sương.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tử Thất Thất mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng, sau đó từng bước từng bước đi vào.

Mặc Tử Hàn thấy cô tự động xuất hiện, kinh ngạc trừng lớn cặp mắt của mình.

“Em trở lại? Chẳng phải đi rồi sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi, thanh âm trong nháy mắt thay đổi dịu dàng, hai mắt giống như nắng ấm ngoài cửa sổ.

Tử Thất Thất theo dõi gương mặt anh, hai chân đứng ở trước mặt của anh. “Anh có biết, chỉ cần anh mang Thiên Tân uy hiếp em, em vì cái gì không nghe lời Bách Hiên và Tiểu Lam trực tiếp đi tìm anh?” Cô đột nhiên hỏi.

“Không biết!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Vậy anh có biết, khi Mặc Thâm Dạ nói có thể dẫn em rời đi, cũng có thể giúp em đem Thiên Tân cứu ra, em vì cái gì cự tuyệt anh ta không?” Cô lại hỏi.

“Không biết!” Mặc Tử Hàn tái diễn trả lời. “Đặc biệt... nguyện vọng mong muốn nhất là gì?”

Mặc Tử Hàn nhìn hai mắt cô, nhìn vẻ mặt ưu thương, lần thứ ba lặp lại trả

lời, “Không biết...”

“Anh cái gì cũng không biết, như vậy... để em nói cho anh!”

Chương 227: Ngạc nhiên... Thụ sủng nhược kinh...!

Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, khẽ ngửa đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, chờ đợi cô nói tiếp.

Tử Thất Thất hơi dừng lại một chút, sau đó theo dõi trông mắt thâm thúy của anh, chậm rãi nói, “Anh lúc đó đem Thiên Tân uy hiếp, em không phải không có cách cứu Thiên Tân, mà là em nghĩ đến nguyện vọng cuối cùng của nó. Lúc Mặc Thâm Dạ nói muốn cứu em và Thiên Tân ra ngoài em cũng vì nguyên nhân này mà cự tuyệt. Tâm nguyện cuối cùng của Thiên Tân chính là hi vọng em và anh có thể ở cùng nhau, hi vọng em và anh có thể trở thành một đôi phu thê hạnh phúc, hi vọng em và anh có thể lần nữa sinh hạ một hài tử. Như vậy cho dù nó rời khỏi thế giới này, chúng ta cũng sẽ hạnh phúc, hơn nữa còn có một hài tử, như vậy chúng ta sẽ không tịch mịch. Nếu như mà em sinh con trai, như vậy hình dáng sẽ giống nó, cho nên chúng ta mà có thể đem đứa bé kia coi như nó, cũng không sẽ quên Thiên Tân, không vì nó mà cảm thấy cô đơn. Đây chính là tâm nguyện nó giấu sâu trong lòng. Nó muốn em hạnh phúc, cũng mong anh hạnh phúc, cho nên nó đã sớm tính toán, khi anh vừa ra tù, nó tìm anh, còn cùng Tiểu Lam thiết kế nhiều mưu kế như vậy, nó làm tất cả là vì em, vì anh, vì hai người chúng ta... Anh hiện tại rõ ràng chứ?”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói.., rốt cuộc biết lần đó hai người nói ‘nguyện vọng của mẹ’, ‘nguyện vọng của con’ rốt cuộc là ý gì. Mẹ vì con trai mình, có thể làm tất cả những việc mà cô không muốn, mà con trai vì hạnh phúc của mẹ, đem hết toàn lực vì cô tạo ra hạnh phúc tốt nhất. Mẹ con bọn họ suy nghĩ cho nhau, lo lắng cho nhau, hi sinh cho nhau...

“Anh hiểu!” Hắn nhẹ giọng trả lời, mà đồng thời hắn cũng hiểu tại sao vào thời điểm ban đầu, anh mỗi lần cưỡng bách cô, cô đều không cự tuyệt, chỉ là nhẫn nại tiếp nhận, mặc cho anh giày xéo mình, cô làm tất cả cũng là vì Thiên Tân, làm cho mình mang thai, thực hiện nguyện vọng của con trai bảo bối. Nhưng là...

Mặc Tử Hàn hai mắt đột nhiên thay đổi lạnh lùng.

Anh nhìn cô, nói, “Nếu như em vì thực hiện nguyện vọng của Thiên Tân, mới theo anh lên giường, như vậy bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không gặp mặt em!”

Tử Thất Thất khiếp sợ.

“Tại sao?” Cô chất vấn.

“Bởi vì anh cho tới bây giờ không nhớ đã nói sẽ khiến cho Thiên Tân chết. Nếu như anh phải mất đi một đứa con trai, lại dùng một đứa con khác để an ủi chính mình, như vậy anh thà quý trọng hiện tại, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào, anh cũng sẽ mang mạng Thiên Tân về, anh sẽ không để cho nó chết... Tuyệt đối sẽ không!” Mặc Tử Hàn kiên định nói.

Tử Thất Thất dùng sức cau mày, “Anh quả nhiên muốn dùng trái tim người sống làm phẫu thuật đổi tim cho Thiên Tân?”

“Đó là phương pháp cuối cùng. Nếu như có cách cứu Thiên Tân, anh cũng không muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn này.”

“Vậy nếu không có cách nào? Anh sao có thể làm như vậy sao? Dùng trái tim người sống?”

“Anh sẽ!” Mặc Tử Hàn không chần chờ chút nào, kiên định trả lời.

Tử Thất Thất nghe được lời nói kiên định giống như bàn thạch, không khỏi hoảng hốt lui về sau một bước.

“Anh không thể làm như vậy...” Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói.

“Anh đã quyết định, bất kể em nói gì đều vô dụng!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng, hai tay nắm chặt thành quả đấm.

“Anh làm vậy sẽ làm lương tâm Thiên Tân bất an, dùng trái tim người sống tới cứu tính mạng của nó, nó nhất định sẽ bị lương tâm khiển trách. Nếu như

trái tim người kia vĩnh viễn ở lại trong thân thể của nó, nó cũng thống khổ cả đời... Anh không thể làm như vậy, anh không thể làm như vậy... Anh không thể...” Tử Thất Thất lớn tiếng nói xong, muốn để cho anh từ từ tưởng ác độc tỉnh táo lại. Nhưng là...

“Cho dù là như vậy, so với việc khiến Thiên Tân chết, cũng mạnh hơn gấp trăm lần!” Mặc Tử Hàn kiên định.

“...” Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Cô khuyên anh không được, cô không có cách nào thuyết phục anh, anh đã quyết định, anh đã quyết định phải đi trên con đường tàn nhẫn này, anh đã quyết định muốn giết chết một sinh mệnh rồi, làm thế nào? Cô phải ngăn anh như thế nào?

“Tử Thất Thất!” Mặc Tử Hàn đột nhiên kêu cả tên họ cô, thanh âm ấy là chính là lạnh như băng, vô tình như vậy.

“Anh cảnh cáo em, không thể để cho Thiên Tân biết chuyện này, anh không cho phép em ở trước mặt con nhắc tới việc dùng người sống để phẫu thuật tim. Hơn nữa anh cũng quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ không gặp mặt em, cho đến khi Thiên Tân phẫu thuật thành công, đến khi Thiên Tân khỏe mạnh, đến khi Thiên Tân bình yên vô sự... Anh với em sẽ không phát sinh quan hệ!” Anh không cần thực hiện nguyện vọng Thiên Tân, anh cũng không cần thực hiện nguyện vọng của cô, cái anh muốn, chỉ là tính mạng của Thiên Tân. Không cần tiếc gì cả, cho dù anh bị mẹ con cô căm hận, anh cũng sẽ không quay đầu.

Nghe được lời quyết tuyệt của anh, Tử Thất Thất không ngừng lắc đầu, không ngừng lắc đầu...

“Anh không thể như vậy... Anh không thể như vậy... Anh không thể như vậy...” Trừ những lời này, cô đã không tìm được những lời nói khác.

“Em ra ngoài đi, anh không muốn nhìn thấy em, em cùng Thiên Tân ngủ đi, chỉ là em phải nhớ kỹ lời anh vừa nói. Nếu như em còn yêu con trai mình, em còn quan tâm nó, em còn không muốn cho nó chết, như vậy... Cũng không

cần nói lung tung.” Anh uy hiếp ra lệnh, thanh âm vô cùng lạnh lùng, mà trái tim đau đớn kịch liệt.

“Mặc Tử Hàn... Anh không phải là người... Anh thật đáng sợ... Anh là ác ma... Anh là ma quỷ... Anh...”

“Không sai!” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, chê cười nói, “Anh chính là ma quỷ, còn nhớ rõ lúc ở nước Anh em hỏi anh, anh đã từng giết người sao? Anh hiện tại liền trả lời em rõ ràng... Anh có! Hơn nữa không phải một, hai mà là rất nhiều rất nhiều, tay anh cũng dính đầy máu tươi. Trên lưng anh cũng toàn nợ máu, cho nên anh giết thêm một người nữa, anh cũng hoàn toàn không có cảm giác trách nhiệm... Em hiện tại hiểu anh là dạng người gì rồi chứ? Em hiện tại biết anh tàn nhẫn cỡ nào sao? Em hiện tại...” Anh dừng lại, cổ họng đột nhiên nghẹn ngào, khó chịu tột cùng.

Tử Thất Thất nhìn mặt anh lạnh như băng, nhìn hai mắt anh lạnh như băng, nghe lời nói anh lạnh như băng, trái tim giống như bị đánh nát, đau đớn không dứt.

“Không... Không... Không...” Cô lắc đầu nỉ non.

Anh không phải là người như thế, anh không phải người tràn ngập tội ác như anh nói, anh rõ ràng đối với cô dịu dàng như vậy, ngày hôm qua còn dịu dàng ôm cô, hôn cô, vuốt ve cô, anh làm sao có thể là người như vậy.

“Em ra ngoài đi!” Mặc Tử Hàn một lần nữa ra lệnh.

“Không!” Tử Thất Thất cự tuyệt.

“Anh nói em ra ngoài!” Anh rống to.

“Em không đi!” Cô cũng rống to phản kháng.

Mặc Tử Hàn cau mày thật sâu, đột nhiên cúi gập người, “Hỏa Diễm!”

“Rắc rắc!” Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa, cung kính cúi đầu, cứng nhắc nói, “Đại ca, ngài có gì phân phó?”

“Đem phu nhân đưa ra ngoài!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh.

Hỏa Diễm kinh ngạc một chút, ngẩng đầu nhìn mặt của Tử Thất Thất.

“Tôi bảo cậu đưa cô ấy đi ra ngoài, cậu không nghe thấy sao? đưa ra ngoài!” Mặc Tử Hàn cúi đầu nhìn nhẹ.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức lĩnh mệnh, cúi đầu nói, “Phu nhân, xin ngài theo tôi ra ngoài đi!”

“Em không muốn!” Tử Thất Thất cự tuyệt, hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn nói, “Anh không thể làm như vậy, anh không thể khiến cho Thiên Tân trên lưng đeo tội nghiệt trầm trọng như vậy, anh không thể để cho nó sống trong thống khổ, anh không thể, không thể...”

“Còn muốn để cho tôi nói mấy lần, đem cô ấy kéo ra ngoài cho tôi, nếu như cô ấy dám cãi lại, liền đem cô ấy nhốt vào địa lao, không để cho cô ấy cùng tiêu thiếu gia gặp mặt!” Mặc Tử Hàn tức giận gầm nhẹ, uy hiếp nhìn chăm chăm Tử Thất Thất.

“Dạ!” Hỏa Diễm lần nữa cúi đầu lĩnh mệnh.

Anh ta dùng sức khéo tay Tử Thất Thất, sau đó lôi kéo thân thể của cô, hướng cửa phòng đi. Sức lực Tử Thất Thất hoàn toàn đánh không lại anh ta, mà thân thủ lại không bằng anh ta. Cho nên chỉ có thể từ từ bị anh ta lôi kéo đi ra khỏi phòng, mà tại thời điểm cửa phòng bị đóng, cô như cũ lớn tiếng nói, “Mặc Tử Hàn, chẳng lẽ anh muốn cho tay Thiên Tân nhiễm máu tươi sao? Chẳng lẽ anh cũng muốn nó giống như anh, lưng đeo nợ máu sao?”

“Ầm ——” một tiếng, cửa phòng nặng nề đóng.

Mặc Tử Hàn hai mắt đau buồn nhắm lại, bên tai quanh quẩn lời nói cuối cùng của Tử Thất Thất.

Anh cũng không muốn cho Thiên Tân đi trên con đường của anh, nhưng mà anh hiện tại... Đã không còn đường lui.

...

Ngoài cửa phòng

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm Hỏa Diễm ngẩn ở cửa, hai mắt hơi dờn đi nhìn cửa phòng phía sau anh ta, chân mày thật sâu cau chặt, gương mặt tức giận.

“Anh tránh ra, tôi còn có lời muốn nói cùng anh ấy!” Cô lạnh giọng ra lệnh.

Cô muốn thuyết phục anh, cô không thể để cho anh làm việc gì sai!

“Thật xin lỗi phu nhân, tôi không thể để cho cô đi vào, hơn nữa...” Anh hơi dừng lại một chút, mới vừa bọn họ ở trong phòng nói, anh mơ hồ nghe được một chút, anh biết rõ thân là thuộc hạ không nên nhiều lời, nhưng anh lại mở miệng nói, “Hơn nữa quyết định của đại ca, là cho dù ai cũng không thể thay đổi, phu nhân người buông tha đi!”

“Tôi không buông, anh cho tôi vào đi, tôi nhất định có thể thuyết phục anh ấy!” Tử Thất Thất kiên định, hai mắt nhìn cửa phòng đóng chặt.

Mặc dù cô căn bản cũng không có bất kỳ lời nói gì đi thuyết phục Mặc Tử Hàn, nhưng là cô chưa nghĩ buông tha, cô rất muốn cứu Thiên Tân, nhưng cô không thể để cho Thiên Tân lung đeo tội nghiệt như vậy, cô rất rõ nội tâm Thiên Tân, cô rất hiểu con trai của mình, nếu như nó biết trái tim của mình là dùng trái tim người sống thay thế, nếu như nó biết là bởi vì mình mà hại chết một người, như vậy nó nhất định sẽ tự trách, nó sẽ tự trách cả đời. Khi đó, nó sẽ không vui vẻ như hiện tại, sẽ không hạnh phúc như hiện tại, càng không mỉm cười. Cô không cần con trai của mình sống trong thống khổ, cô không muốn nhìn chuyện như vậy xảy ra.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm đột nhiên nhẹ nhàng kêu cô một tiếng, trong thanh âm không có lạnh băng thường ngày, nhàn nhạt phủ lên một tầng dịu dàng.

Tử Thất Thất chột cả kinh, hai mắt nhìn mặt của anh ta.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm hơi cúi đầu, còn gọi là một tiếng, sau đó mới nhẹ

giọng nói, “Thuộc hạ dám can đảm hỏi một câu, người thật không muốn cứu tiểu thiếu gia sao? Người thật nhẫn tâm nhìn cậu ấy chết sao?”

“...” Tử Thất Thất khiếp sợ, trầm mặc không nói.

“Nếu phu nhân cũng không hi vọng tiểu thiếu gia chết, vậy tại sao còn phải phản đối cách làm đại ca? Nếu như cô cảm thấy tiểu thiếu gia biết chuyện này, cậu sẽ không an lòng cả đời, như vậy cô có nghĩ qua, này đem sự kiện này giấu giếm tiểu thiếu gia?”

Tử Thất Thất trợn to cặp mắt, “Anh đề cho tôi lừa gạt Thiên Tân?”

“Lời nói dối có ý tốt, cũng là một loại hạnh phúc, hưởng chi... Đó là con trai của cô, là cô mang thai mười tháng, cũng tân tân khổ khổ dưỡng dục sáu năm, coi như vì cậu ấy, giấu giếm một ít chuyện có cái gì không được? Coi như vì cậu ấy, lừa gạt cậu ấy một lần như thế nào? Coi như vì cậu ấy, lưng người đeo một chút tội nghiệt... cũng không có việc gì? Nếu như người là mẹ của tiểu thiếu gia, làm những chuyện này cho cậu ấy, chẳng lẽ không thể?” Hỏa Diễm nhẹ giọng nói xong, hai mắt nhìn cô dao động ánh mắt.

“Kẻ điên... Kẻ điên...” Tử Thất Thất hoảng sợ nỉ non, hai chân không ngừng lui về phía sau, sau đó chỉ vào Hỏa Diễm cùng người bên trong cửa phía sau anh ta, nói, “Các người đều là kẻ điên... Các người toàn bộ đều là kẻ điên... Cư nhiên không đem tính mạng của người khác là mạng... Cư nhiên để cho tôi giúp các người giết người... Kẻ điên... Kẻ điên... Các người toàn bộ cũng điên rồi!” Lưng của cô đụng vào tường, sau đó xoay người, nhanh chóng chạy đi.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm tiến lên một bước, cũng là không có đuổi theo.

Cô nói không sai, bọn họ là kẻ điên, ở trong hắc đạo mỗi người đều là kẻ điên, nếu như bọn họ không hung ác, không mạnh tay, như vậy người chết chính là bọn họ. Bọn họ cũng không có cách nào mới đi tới bước này, nếu như có thể, người nào lại lựa chọn con đường không có lối về?

...

Trong phòng

Mặc Tử Hàn cao ngạo ngồi ở bên giường, gương mặt hắc u sầu, chân mày khóa lại, hai mắt nhắm thật chặt, bên tai là không ngừng vang lên lời nói cuối cùng của Tử Thất Thất

“Mặc Tử Hàn, chẳng lẽ anh muốn cho tay Thiên Tân nhiễm máu tươi sao? Chẳng lẽ anh cũng muốn nó giống như anh, lưng đeo nợ máu sao?”

Nợ máu?

Anh không muốn tàn nhẫn như vậy, nhưng anh không thể không tàn nhẫn.

Từ khi sinh ra, anh chưa cho Thiên Tân tình thương của một người ba, cũng chưa chăm sóc nó một ngày. Thân là ba, anh muốn dùng gấp đôi tình yêu tới bồi thường, nhưng là ông trời không cho anh cơ hội. Thế nhưng tàn nhẫn đoạt được tính mạng của con trai anh, anh không thể trơ mắt nhìn nó chết, anh không thể trơ mắt nhìn nó chịu thống khổ hành hạ, cho nên điều duy nhất anh có thể làm, duy nhất có thể bồi thường cho nó, chính là đem sinh mệnh của nó kéo dài, chính là đem trái tim khuyết tật của nó chữa khỏi, để cho nó có thể giống những đứa trẻ khác khoẻ mạnh lớn lên, kết hôn, chết...

Anh đã không có đường lui, anh chỉ có thể làm như vậy!

Anh muốn sớm tìm được Phương Lam, anh muốn từ trong miệng cô biết được người thích hợp là ai, anh muốn cứu Thiên Tân. Nhưng là nếu như hiện tại điều tra lời nói của cô, sẽ không có thời gian, trái tim Thiên Tân đã từ từ đến gần cực hạn, anh phải lập tức tìm được cô mới được, nhưng là cô ở đâu? Cô ở đâu? Có ai biết?

Đột nhiên!

Anh mở hai mắt, cũng thức tỉnh trọn to.

Nếu như theo lời của người kia nói..., anh có lẽ biết!

Nếu như theo lời của hắn, coi như không cần nghĩ biện pháp bắt được cô!

Không sai!

Phải đi tìm hấn!

Mặc Tử Hàn đột nhiên từ bên giường đứng lên, sải bước đi về phía cửa phòng.

Biệt thự 200m² phía tây của nhà họ Mặc, gác nhỏ lầu hai, bốn bề cửa sổ khép chặt, không người nào đến gần.

Mặc Tử Hàn một mình đi lên lầu, trực tiếp vươn tay đem cửa phòng mở ra, sau đó sải bước đi vào bên trong phòng, cũng trực tiếp đi tới mảnh đất trống dưới bậc thang lầu hai, đem thảm vén lên, nhìn chăm chăm khối hình vuông thật to dưới mặt thảm sàn nhà, đưa tay lật sàn nhà lên, hai mắt nhìn ánh đèn sáng mờ hồ phía dưới khoe miệng không khỏi hơi cười cười, sau đó đi vào phòng dưới đất.

Trong phòng dưới đất

Đèn chân không sáng ngời chiếu sáng cả phòng dưới đất, mà ở trong phòng để tất cả chai lọ lớn nhỏ rậm rạp chằng chịt, còn có đồ thí nghiệm: ống nghiệm, đèn cồn, cốc chịu nhiệt, một chút dụng cụ hóa học, mà được liệt nổi tiếng càng đêm không xuể, nhưng có thể làm Mặc Tử Hàn không chớp mắt, duy nhất chỉ có người mặc áo trắng thờ ơ nằm trên ghế sa lon.

“Tôi biết rõ anh đã tỉnh, không cần giả bộ nữa, đứng lên đi!” Anh lạnh giọng mở miệng.

Mặc Thâm Dạ nằm trên ghế sa lon chột mở ra hai mắt, khoe miệng hơi cười cười, từ trên ghế salon ngồi dậy, sau đó mặt bất cần đời nhìn anh, nói, “Hôm nay cơn gió nào cứ nhiên đem chủ đại giá tới, thật đúng là để cho anh thất kinh, thụ sủng nhược kinh a!”

“Anh không phải cần phải nói nhảm với tôi, tôi hôm nay tìm anh, là có

chuyện nhờ anh!” Mặc Tử Hàn lời nói sắc bén, khí phách mười phần, không có một chút bộ dáng cầu người.

Cầu xin?

Mặc Thâm Dạ nhìn cái khuôn mặt lạnh như băng, rất kinh ngạc khi hắn nói ra lời như vậy, nhưng là thái độ này... Thật là làm cho người khác cực kỳ khó chịu.

“Em chính là như vậy cầu người sao? Như thế nào ở trong trí nhớ của anh, lúc nhờ vả người cũng không phải giống như chú nha? Hơn nữa thái độ cũng không như vậy? Thật sự là kỳ quái... Chú thật sự là đi nhờ anh sao? Sẽ không phải là anh mới vừa ngẩn ngẫn, nghe lầm chứ? Tổng giám Đốc Mặc?”

Mặc Tử Hàn hai mắt tức giận nhìn chăm chăm anh ta, lạnh lùng nói, “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Cái này sao... Nếu như chú kêu anh một tiếng ‘anh trai’, anh có thể suy tính một chút, có nghe hay không chuyện chú yêu cầu?”

Chương 228: Ba lần té xỉu... Bệnh tình nghiêm trọng...!

Anh trai?

Mặc Tử Hàn cau mày kinh ngạc nhìn anh ta.

Đã qua bao nhiêu năm không có gọi anh ta như vậy? Cần thận suy nghĩ một chút, dường như thời điểm lần trước gọi anh ta là anh trai mình còn là đứa trẻ chưa hiểu chuyện, mà sao đã nhiều năm rồi, hai chữ này là một loại âm sắc gì anh cũng sắp quên, nhưng bây giờ... Cự nhiên để mình gọi anh ta là anh trai?

Hoang đường!

Chuyện cười!

Hai mắt anh lạnh lùng nhìn chằm chằm anh ta, tức giận trầm mặc, đôi tay âm thầm nắm thành nắm đấm.

Nhìn khuôn mặt tức giận kia Mặc Thâm Dạ cười hì hì, trong lòng rất rõ ràng nó không thể nào gọi, bởi vì căn bản nó không xem anh là anh trai, nhưng anh chính là muốn làm khó, muốn chọc giận nó, để cho nó bộc phát ra phần nộ của mình, như vậy... Mới thú vị.

Mặc Tử Hàn dùng sức cắn chặt răng, đột nhiên thở ra một hơi, sau đó tự mình kiểm soát sức lực, môi mỏng của mình từ từ mở ra... Mặc dù không muốn, mặc dù không nguyện ý, nhưng vì con trai của mình, vì Thiên Tân, cho nên...

“Anh trai!” Thanh âm anh nhẹ vô cùng, nhưng lại lạnh như băng, ngạo mạn.

Nghe được thanh âm của anh, Mặc Thâm Dạ khiếp sợ!

Anh tròn to hai mắt của mình nhìn cái khuôn mặt thỏa hiệp kia, lỗ tai của

chính mình thật không thể tin được, thế nhưng nó thật sự đã gọi? Là chuyện quan trọng gì lại để cho nó hạ mình nói như thế? Là dạng chuyện trọng đại gì, thế nhưng lại khiến Mặc đại tổng giám đốc cao cao tại thượng, đường đường là thủ lĩnh hắc đạo lại thuận theo ý anh như vậy?

Thật là kỳ tích!

Thật làm cho người không thể tin nổi! Thật làm cho người khác kinh hãi.

“Ha...” Anh khẽ cười một cái, sau đó trong nháy mắt chuyển thành cười to, “Ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Thật là thú vị, rất thú vị rồi! Khả năng đây là chuyện thú vị nhất mà đời này anh gặp phải.

Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn chằm chằm anh ta, nghe anh ta cuồng tiếu thanh âm, đè nén lửa giận trong lòng, mà hai tay của anh đã nắm quyền thật chặt càng thêm dùng thêm sức, phát ra tiếng vang “Khanh khách”.

“Được!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên ngưng cười, tâm tình cực kỳ vui mừng cười nói, “Hãy nói cho anh nghe xem, chú là muốn cầu xin anh chuyện gì, nếu như có thể giúp được, anh đây là anh trai nhất định nghĩa bất dung từ!”

Mặc Tử Hàn tức giận hơi hòa hoãn hạ xuống, vội vàng hỏi, “Anh biết một người phụ nữ tên là Phương Lam có đúng không?”

Phương Lam?

Nghe đến cái tên này, nụ cười trên mặt Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt biến mất.

“Làm sao chú biết anh biết cô ấy? Chú phải người theo dõi tôi?” Anh nghĩ đến chuyện mấy ngày dự tiệc ở Bách gia gặp phải Phương Lam.

“Anh cũng không cần quan tâm, tóm lại tôi hiểu biết rõ anh quen biết cô ấy, tôi còn biết quan hệ của hai người rất thân mật!”

Hai mắt Mặc Thâm Dạ mờ hồ lộ ra bóng tối lo lắng!

Tại sao đột nhiên nó lại nhắc đến Phương Lam đây? Chẳng lẽ nó muốn tôn thương Phương Lam? Hay là còn có mục đích gì khác? Bất kể như thế nào, nếu như nó dám tôn thương Phương Lam, coi như là anh em, anh cũng sẽ không bỏ qua.

“Sau đó thì sao? Anh biết thì thế nào? Chú muốn nói gì?” Anh chợt thay đổi nghiêm túc, lạnh lùng hỏi.

Mặc Tử Hàn nhìn anh ta chuyển biến thái độ, xác định tầm quan trọng của Phương Lam ở trong lòng anh ta, xem ra giữa bọn họ không chỉ là mối quan hệ sâu sắc như vậy, giữa bọn họ... Nhất định còn sâu hơn ràng buộc.

“Tôi muốn tìm cô ấy, anh có thể giúp tôi tìm cô ấy được không?”

“Chú tìm cô ấy? Chú tìm muốn tìm cô ấy làm gì?” Mặc Thâm Dạ cẩn thận hỏi ngược lại.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không làm thương tổn cô ấy, tôi chỉ muốn hỏi cô ấy một ít chuyện!” Mặc Tử Hàn tránh né trả lời.

“Chú muốn hỏi cô ấy cái gì?” Mặc Thâm Dạ trực tiếp hỏi tới.

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, chân mày nhăn sâu.

Mặc Thâm Dạ nhìn mặt anh do dự, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nếu như anh không biết nguyên nhân rõ ràng, anh sẽ không giúp hắn, anh cũng không muốn làm Phương Lam bị nguy hiểm, cũng không muốn để cô có một chút tổn thương nào.

“Nếu như chú không nói rõ ràng, vậy thì mời trở về đi!” Anh lạnh giọng cự tuyệt, hạ lệnh đuổi khách.

Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ, chần chờ suy tính, cuối cùng mở miệng nói “Tôi muốn hỏi cô ấy nơi ở của một người!”

“Một người? Người nào?” Mặc Thâm Dạ hỏi tới.

“Người thích hợp cùng Thiên Tân làm phẫu thuật đổi tim!” Mặc Tử Hàn trả lời.

Thiên Tân?

Mặc Thâm Dạ hơi cau mày.

Chuyện của Thiên Tân anh đã nghe nói qua, ngày hôm đó nó còn chưa ra đời, đang ở trong bụng Tử Thất Thất kiểm tra ra nó có bệnh tim dị dạng bẩm sinh, sau đó trái tim còn phát ra rất nhiều bệnh tật, khiến cho nó lúc còn rất nhỏ phải chịu đựng đau ốm hành hạ, chỉ có thể uống thuốc của Phương Lam bào chế mới giảm bớt đau khổ, mà trước kia bác sĩ cũng đã sớm phán định, nó không thể sống quá bảy tuổi. Nhưng mà bệnh của nó cũng không phải là không thể chữa, chỉ cần làm phẫu thuật đổi tim thì có thể kéo dài sự sống, nếu như giải phẫu thành công, nó còn có thể giống như những đứa trẻ bình thường khỏe mạnh lớn lên, nhưng khó khăn duy nhất là loại máu của nó, là loại máu thực sự hiếm thấy rất khó tìm được người thích hợp, chẳng trách Mặc Tử Hàn gấp gáp như vậy, mạng sống của con trai mình đang treo lơ lửng rồi, nó không thể nào trơ mắt nhìn con của mình chết trước mặt mình, nhưng tại sao Phương Lam lại phải biết người thích hợp là ai đây? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy cô đều ở đây tìm kiếm? Nhưng nếu biết, tại sao lại không lập tức tiến hành phẫu thuật? Chẳng lẽ nguyên nhân là phải dùng trái tim người sống sao? Việc này cũng không giống tác phong của cô, theo như anh hiểu thì nhất định là Tử Thất Thất không đồng ý, mà Tử Thất Thất nói gì cô cũng sẽ nghe nấy, cho nên cô không cho Thiên Tân làm giải phẫu, như vậy tất cả mọi chuyện có thể nghĩ thông suốt, Mặc Tử Hàn sốt ruột là vì cứu con, cho nên mới phải khúm núm đi cầu anh, mặc dù thái độ làm cho anh cực kỳ khó chịu, nhưng nếu như là vì Thiên Tân...

“Được, tôi giúp chú tìm cô ấy!” Anh đột nhiên sáng khoái đồng ý.

Lửa giận của Mặc Tử Hàn trong nháy mắt biến mất, tròn to hai mắt, vui mừng nhìn anh.

“Anh có biết cô ấy ở đâu không? Anh thật có thể giúp tôi tìm được cô ấy?”

Anh vội vàng hỏi.

“Anh mặc dù không biết cô ấy ở đâu, nhưng có một người nhất định biết, chú hãy yên tâm đi, cho anh thời gian hai ngày, anh sẽ giúp chú tìm được cô ấy, nhưng chú phải bảo đảm với anh, không được phép tổn thương cô ấy, nếu như chú dám động vào cô ấy, thì chỗ ngồi hiện tại mà chú vất vả lắm mới ngồi được... Anh sẽ không chút do dự đoạt lấy!” Mặc Thâm Dạ nói mang tính cảnh cáo, khuôn mặt nghiêm túc, không có một điểm đùa cợt.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt của anh ta, trong lòng cảm thấy có chút mơ hồ. Quả nhiên anh có chút không hiểu rõ về người đàn ông này, anh biết Mặc Thâm Dạ là người bất cần đời khuôn mặt tươi cười, nói chuyện luôn là nửa đùa nửa thật, là thâm ảo không cho người khác có thể suy đoán được, nhưng vào giờ phút này anh ta lại thật sự nghiêm túc, thản nhiên, bình tĩnh và lãnh khốc như vậy,... Đây mới là diện mạo thật của anh ta sao?

“Anh yên tâm đi, cô ấy và Tử Thất Thất là bạn bè tốt, là mẹ nuôi của Thiên Tân, anh không cần phải uy hiếp tôi, tôi cũng sẽ không làm tổn thương cô ấy!” Anh nghiêm túc trả lời, cho anh ta một khẳng định.

“Được! Vậy chú hãy chờ tin tức tốt của anh đi!” Mặc Thâm Dạ khước miệng đột nhiên nâng lên, lần nữa lộ bộ dạng bất cần đời như trước.

Mặc Tử Hàn hồ hững xoay người, vừa muốn một bước rời đi, nhưng mà lại chân chờ, sau đó hơi xoay người, nhìn anh ta nói “Anh cùng Phương Lam rốt cuộc là quan hệ gì? Hai người quen biết khi nào? Tại sao anh lại quan tâm cô ấy? Chẳng lẽ...”

“Chuyện của chúng tôi không cần chú quan tâm!” Mặc Thâm Dạ cắt đứt lời của anh, uy hiếp nói “Nếu như chú còn muốn cứu con trai bảo bối của chú, nên nhanh rời khỏi đây đi, đừng ở chỗ này làm trở ngại thí nghiệm!” Anh nói xong, liền cầm một ống nghiệm ở trên bàn lên, nhẹ nhàng khuấy chất lỏng màu lam ở bên trong.

Mặc Tử Hàn chân mày sâu nhăn, xoay người sải bước đi ra khỏi phòng.

Hiện tại quan trọng nhất là bệnh của Thiên Tân, chờ Thiên Tân phẫu thuật

thành công, chờ nó hết bệnh, tiếp tục điều tra Phương Lam cũng không muộn.

...

Mắt Mặc Thâm Dạ nhìn bóng lưng của anh rời đi, khóe miệng không khỏi hơi nâng lên, lộ ra nụ cười nhạt.

Không nghĩ tới em trai của anh máu lạnh vô tình, cũng sẽ quan tâm người như vậy, thì ra trong người nó còn có chút nhân tính, nó chưa có hoàn toàn biến thành ma quỷ, nhưng nếu như chuyện này mà bị Tử Thất Thất phát hiện, không biết sẽ biến thành cái dạng gì đây? Hai người bọn họ mới vừa có được hạnh phúc, lại muốn phá hủy sao?

“Haizz...” Anh thở dài, trong lòng có trăm ngàn mối nghi ngờ, nhưng bây giờ quan trọng nhất là cứu Thiên Tân.

Anh thân là bác của Thiên Tân, làm sao có thể để cho nó chết đây?

Cửa phòng ngủ

Tử Thất Thất ngần ngại đứng ở cửa phòng Mặc Thiên Tân, trên người mặc chiếc áo ngủ hơi sáng, mái tóc thật dài xõa tự nhiên, hơn nữa khuôn mặt cũng hơi tái nhợt, cho nên cả người nhìn qua, có cảm giác giống hung thần lúc nửa đêm.

Cô muốn đem mọi chuyện nói cho Thiên Tân sao? Cô có nên nói không?

Nhưng đứa bé kia đã chịu đựng quá nhiều đau khổ, còn muốn cho nó lo lắng thêm chuyện này sao? Hơn nữa đối với một người làm mẹ mà nói, có một ít hi vọng, cũng là động lực hấp dẫn a, tựa như Hỏa Diễm nói vậy, cô là một người mẹ vì cứu con trai của mình, chịu một chút xúi tội nghiệt thì có làm sao? Nhưng tấm lòng thiện lương của cô lại cảm thấy cực kỳ buồn, rất khó chịu, rất là loạn...

Rốt cuộc nên làm sao mới phải?

Nói?

Hay không nên nói?

“Rắc rắc!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, bóng dáng nho nhỏ của Mặc Thiên Tân xuất hiện ở cửa phòng.

Cậu kinh ngạc nhìn Tử Thất Thất, nghi ngờ nói “Mẹ, mẹ ở đây làm gì? Tại sao không đổi bộ quần áo khác vậy? Dọa chết người!”

“Mẹ...” Tử Thất Thất hốt hoảng mở miệng, “Mẹ... mẹ... mẹ...” không biết lặp lại bao nhiêu lần, âm thanh càng lúc càng nhỏ hơn, mà hai mắt càng ngày càng hốt hoảng.

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Sao lại ấp a ấp úng? Mẹ muốn nói gì sao?” Mặc Thiên Tân xem chừng đáng vẻ cô, nghi ngờ hỏi.

“Không có... Không có gì, không có sao!” Tử Thất Thất mở miệng cười.

“Không có gì?” Mặc Thiên Tân cau mày nhìn chằm chằm mặt của cô, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng không có chuyện gì, “Mẹ, chẳng lẽ mẹ bị cha tìm được, sau đó lại bị ba... xiên xiên vòng vòng rồi hả?” Cậu đoán hỏi.

“Tiểu tử thúì, chớ có nói hươu nói vượn!” Tử Thất Thất theo thói quen mắng, mà mới vừa rồi sắc mặt còn hốt hoảng, đã biến mất trong nháy mắt.

“Không phải như thế sao?” con mắt của Mặc Thiên Tân ở trong hốc mắt vòng một vòng, sau đó tiếp tục đoán “Không lẽ mẹ chọc giận ba, sau đó bị ba đuổi ra khỏi phòng, cuối cùng chỉ có thể đến nơi này tìm kiếm an ủi của con?”

“Con...” Cái trán Tử Thất Thất rồi rầm, tức giận nói “Con còn nói hươu nói vượn nữa, mẹ liền đem miệng con may lại!”

“Vậy mẹ nói đi, rốt cuộc mẹ sao vậy? Mẹ hấp tấp đứng ở cửa phòng của con, còn áp a áp ứng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi? Nói đi nói đi, con rửa lỗ tai cung kính lắng nghe!” Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn mặt của cô, bộ dáng tự đại.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu, nghĩ đến bệnh tình nó suy yếu cấp tốc, nghĩ đến lời Mặc Tử Hàn vừa nói với cô, cảm giác hốt hoảng đột nhiên lại dâng lên trong lòng. Cô không muốn lừa gạt con, không muốn để nó không hay biết gì, cho nên cô thu hết can đảm, chậm rãi mở miệng “Thiên Tân, thật ra thì...”

“Tiểu thiếu gia!”

Thanh âm đột nhiên chen vào, kịp thời cắt đứt lời nói của Tử Thất Thất.

Mặc Thiên Tân cùng Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu, nhìn Hỏa Diễm đi tới.

Hai tay của Tử Thất Thất đột nhiên nắm chặt, khăn trương nhìn anh ta.

Mặc Thiên Tân nghi hoặc nhìn anh ta nói, “Chú kêu tôi làm gì?”

“Tiểu thiếu gia!” Hai chân Hỏa Diễm dừng ở trước mặt của cậu, hai mắt cũng không có nhìn mặt của Tử Thất Thất, thật bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, “Tôi tới là muốn thay đại ca chuyển vài lời đến tiểu thiếu gia, đại ca nói bắt đầu từ hôm nay, phu nhân sẽ ở phòng của tiểu thiếu gia, hơn nữa muốn tôi bảo vệ phu nhân 24h, cho nên nếu tiểu thiếu gia và phu nhân có chuyện gì, cũng có thể giao phó cho tôi!”

“Hả???” Mặc Thiên Tân phát ra giọng nghi ngờ.

Ba muốn mẹ ngủ cùng cậu? Tại sao?

Chẳng lẽ lời nói của cậu ba đã nghe lọt lỗ tai, cho nên muốn áp dụng phương pháp vừa lùi vừa tiến? Thỉnh thoảng xa lánh, thỉnh thoảng dây dưa?

Nhưng thật kỳ quái, tại sao cậu cảm thấy không khí có cái gì không đúng?

Xem mặt mẹ hốt hoảng như vậy, giống như đang xảy ra chuyện lớn vậy, chẳng lẽ ba đem chuyện cậu té xỉu nói cho mẹ nghe, cho nên mẹ mới có thể hốt hoảng như vậy? Cho nên mới đồng ý mẹ tới ngủ cùng cậu sao? Cảm giác thế nào... Cũng có chút là lạ?

“Mẹ, cuối cùng mẹ và ba đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cãi nhau thật? Hay còn có chuyện gì khác? Không thể nói với con sao? Con không thể biết sao? Nhất định phải giấu giếm con sao?” Cậu không ngừng hỏi, chân mày thật sâu nhíu lên, lộ ra bộ mặt tội nghiệp,

Tử Thất Thất nghe cậu nói, nhìn mặt của cậu, trong lòng không khỏi có chút dao động.

Phải nói với nó sao?

Thật ra thì trước đây rất lâu, Tiểu Lam cũng từng đem chuyện này nói với bọn họ, khi đó Thiên Tân và cô nhất định cự tuyệt, cho nên Tiểu Lam cũng đành phải bỏ đi ý niệm này, không nghĩ tới bây giờ phải nhắc lại chuyện cũ, mà bệnh tình Thiên Tân nghiêm trọng như vậy, cô thật không muốn kiên trì lập trường của mình, còn có thể cự tuyệt sao? Nếu như cự tuyệt Thiên Tân nhất định phải chết, như vậy cô... Có hay không muốn tiếp nhận cái tội nghiệt tàn nhẫn này đây?

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?” lòng Mặc Thiên Tân càng ngày càng nghi ngờ, lại một lần nữa hỏi tới.

“Thiên Tân...” Tử Thất Thất chợt mở miệng.

Hỏa Diễm đứng ở một bên, hai mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Thật ra thì...” Tử Thất Thất chần chờ nói, không ngừng do dự.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm chợt ngắt lời cô, nhẹ giọng kêu cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta, Mặc Thiên Tân cũng nghi ngờ nhìn về phía anh.

“Phu nhân, đại ca còn có vài lời muốn tôi chuyển đến cho phu nhân, không biết có thể kiếm một chỗ nói chuyện được không?”

Kiếm một chỗ?

“Là tôi không thể nghe sao?” Mặc Thiên Tân trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia!” Hỏa Diễm thẳng thắn trả lời.

“Tại sao?” Mặc Thiên Tân chất vấn.

“Tôi đây cũng không biết, tôi chỉ là theo sự phân phó của đại ca mà làm!”

“Chú...”

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất cắt đứt lời của cậu, sau đó cười nói “Đây là chuyện của người lớn, con không nên nhúng tay vào!”

Mặc Thiên Tân cau chặt chân mày.

Chuyện giữa người lớn với nhau?

Không cho phép nhúng tay?

Chuyện này liên quan đến mình chứ? Hai lần cắt đứt lời mẹ muốn cùng mình nói, chẳng lẽ bọn họ coi cậu như đứa ngốc, như vậy cũng không nhìn ra được sao? Hừ!

“Hỏa Diễm, cậu đi theo tôi!” gương mặt Tử Thất Thất nghiêm túc, đôi tay nắm thành quả đấm thật chặt, lòng bàn tay lạnh như băng tràn đầy mồ hôi.

“Dạ!” Hỏa Diễm cúi đầu lĩnh mệnh, lập tức đi theo cô, hướng khúc quanh của hành lang đi.

Mặc Thiên Tân âm ức đứng tại chỗ, trong lòng cực kỳ nghi ngờ, cậu nhất định đem chuyện này điều tra rõ.

...

Hành lang

Tử Thất Thất đối mặt với Hỏa Diễm, mặt lạnh lùng nói “Anh ấy muốn nói gì với tôi?”

Hỏa Diễm khẽ cúi đầu, sau đó cứng nhắc mà nói, “Đại ca muốn nói cho phu nhân biết tiểu thiếu gia đã hôn mê ba lần rồi!”

Hôn mê?

Ba lần?

Tử Thất Thất khiếp sợ!

“Anh nói cái gì? Hôn mê ba lần chuyện gì đã xảy ra?” Cô hét hoảng chất vấn.

“Thật ra thì trong ngày phu nhân bị thương, tiểu thiếu gia biết chuyện người bị thương, bởi vì đả kích quá lớn, cho nên không chịu nổi, hôn mê lần đầu tiên, mà thời điểm Hạ Thủy Ngưng đưa thiệp mời tới, tiểu thiếu gia biết cô sẽ được tham gia, cho nên bàn với đại thiếu gia cùng nhau từ biệt thự chạy trốn, vốn là muốn đến bữa tiệc đính hôn xem cô có bình yên vô sự hay không, nhưng lại thấy người hôn mê bất tỉnh, cho nên tiểu thiếu gia sợ hãi té xỉu lần hai, bệnh tình bắt đầu cấp tốc giảm xuống, mà lần thứ ba là vào hai ngày trước, nếu như không phải là đại ca bắt Phương tiểu thư lần nữa tăng thêm lượng thuốc, sợ rằng tiểu thiếu gia bây giờ đã...” Hỏa Diễm cố ý muốn nói lại thôi, đem sợ hãi trong lòng trực tiếp đánh úp về phía Tử Thất Thất.

Chương 229: Nói cho tôi biết đi... Phương Lam ở đâu...!

Tử Thất Thất nghe anh ta nói, trái tim kinh hãi trong nháy mắt giống như ngừng đập.

Tại sao có thể như vậy?

Cô hoàn toàn không biết tình huống này, Thiên Tân lại bất tỉnh ba lần? Từ trước đến nay cũng không có xảy ra chuyện như vậy, mặc dù nó sẽ đau lòng, sẽ khó chịu, còn không đến mức té xỉu, nhưng bây giờ không tới một tháng thì bất tỉnh ba lần? Hơn nữa lần thứ ba còn là hai ngày trước, là thiếu chút nữa liền...

“Không... Không... Cái này không thể nào...” Cô không thể tin được.

Đây là khổ nhục kế của Mặc Tử Hàn, là anh đang gạt cô, đây là giả, là giả thôi!

“Chuyện này là sự thật, phu nhân nếu như cô không tin tưởng lời nói của tôi, thì bắt đầu từ hôm nay, cô cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của tiểu thiếu gia, tôi nghĩ cô nhất định sẽ phát hiện cậu ấy so với quá khứ có cái gì đó bất đồng, nhưng phu nhân...” Anh hơi dừng lại một chút, sau đó nói tiếp, “Cô sẽ hiểu rõ ràng, bệnh tình của tiểu thiếu gia đã đến cực hạn, lần trước tránh được một kiếp, nhưng là lần sau có thể cũng không có may mắn như vậy, ngoài ý muốn...” Anh muốn nói lại thôi, đem sự sợ hãi trong lòng cô trong nháy mắt đạt tới tột cùng.

Tử Thất Thất sợ hãi trộn to hai mắt của mình.

Lần sau?

Ý tứ của anh ta là nếu như Thiên Tân té xỉu thêm một lần nữa thì tim sẽ dừng

lại sao? Hô hấp sẽ dừng lại sao? Sẽ... Chết sao?

Nghĩ đến chữ này!

Chết!

Thân thể của cô không ngừng run rẩy, thật giống như bị sợ hãi bao quanh thật chặt, sợ không biết nên làm thế nào cho phải.

“Phu nhân, cô nhất định phải hiểu rõ ràng, chuyện này thật sự nên nói cho tiểu thiếu gia biết sao? Nếu như cậu ấy biết rồi, sẽ cự tuyệt làm giải phẫu, như vậy cô rất nhanh sẽ mất đi tiểu thiếu gia!” Hỏa Diễm nhẹ giọng nhắc nhở.

Mất đi Thiên Tân?

Không! Không! Không!

Tâm ma của Tử Thất Thất hoàn toàn bị lời của Hỏa Diễm khơi lên, cô không muốn Thiên Tân chết, cô không muốn mất con, cô không muốn nó rời đi, cô muốn cứu nó, cô muốn để cho nó sống khỏe mạnh, muốn thấy nó trưởng thành, muốn nhìn thấy nó kết hôn, mà bây giờ biện pháp duy nhất là... Lấy mạng đổi mạng!

Nên làm gì đây?

Cô bây giờ nên làm gì mới phải?

Đồng ý?

Hay không nên đồng ý?

Lựa chọn lừa gạt Thiên Tân? Hay là lựa chọn đem tất cả mọi chuyện nói cho nó biết?

Thật là loạn... Thật là phiền... Căn bản là cô không có cách nào đưa ra quyết định.

“Phu nhân...” Hỏa Diễm nhìn về mặt cô bối rối, không khỏi mở miệng nhẹ giọng gọi cô.

Tử Thất Thất hồi hồn, hai mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia.

“Nếu như bây giờ phu nhân không có biện pháp đưa ra quyết định, vậy mấy ngày nay hãy suy nghĩ cẩn thận, nhưng ngàn vạn lần không được đem chuyện này nói cho tiểu thiếu gia biết. Đại ca nói rồi, nếu như đem sự việc này nói với cậu ấy, như vậy ngài sẽ lập tức đem cô nhốt vào phòng giam, vĩnh viễn cũng sẽ không để cho cô gặp lại được tiểu thiếu gia!” Hỏa Diễm tái diễn lời nói uy hiếp của Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Thất nghe lời của anh ta, tưởng tượng thấy biểu tình của Mặc Tử Hàn khi nói ra những lời này, trái tim không khỏi sợ hãi run rẩy.

“Tôi hiểu rõ rồi!” Cô nhẹ giọng đồng ý, nhìn có vẻ như bình tĩnh, nhưng trong lòng thì có ngàn vạn con sóng.

“Như vậy mời phu nhân về bên cạnh tiểu thiếu gia đi, nếu như tiểu thiếu gia có hoài nghi, thì cô có thể nói với cậu ấy, cô biết chuyện cậu ấy hôn mê, biết bệnh tình của cậu ấy ngày càng nghiêm trọng, tiểu thiếu gia nhỏ như vậy cũng sẽ không hoài nghi cô nữa!” Hỏa Diễm dặn dò cô, chỉ sợ cô đem chuyện bí mật này nói cho Mặc Thiên Tân biết.

“Tôi hiểu rồi!” Tử Thất Thất trả lời, sau đó hờ hững xoay người, trên mặt không khỏi u sầu, chân mày đau đớn không giãn ra.

...

Cửa phòng ngủ

Tử Thất Thất chậm rãi bước trở lại, Mặc Thiên Tân đứng ở cửa phòng, chau mày thật chặt, suy nghĩ bí mật giữa hai người bọn họ, chợt... Cậu thấy bóng dáng của Tử Thất Thất đi tới, liền vội vàng khăn trương nói “Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy? Có phải Hỏa Diễm khi dễ mẹ không hả? Hắn động tay động chân đối với mẹ rồi hả?”

Hỏa Diễm đi phía sau đổ mồ hôi!©,®!

Anh nào dám?

“Mẹ không sao!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời, nhưng thanh âm, vẻ mặt, ánh mắt, dáng vẻ cũng không giống không có chuyện gì.

“Mẹ, Mẹ đi theo con!” Mặc Thiên Tân gương mặt giao hoạt, nắm tay của cô, đi vào phòng của mình.

Tử Thất Thất hơi kinh ngạc, hai chân bước theo cậu, chạy vào bên trong phòng.

Bước chân của Hỏa Diễm đột nhiên dừng lại, cùng Thổ Nghiêu đứng ở cửa phòng.

Mấy lời vừa nãy đã đủ để nội tâm kiên trì của cô dao động, bây giờ đại khái anh có thể yên tâm, cô tuyệt đối sẽ không đem chuyện bí mật nói cho tiểu thiếu gia, bởi vì cô cũng là một người mẹ, dù thiện lương thế nào, dù chính trực thế nào, dù cho không cách nào tiếp nhận, cô cũng sẽ ưu tiên lấy tánh mạng của con trai mình, người mẹ chính là ích kỷ, mà người mẹ nào cũng sẽ có tính ích kỷ này, chỉ hy vọng con của mình được tốt, chỉ hy vọng con của mình có thể hạnh phúc.

...

Bên trong phòng ngủ

Mặc Thiên Tân đóng cửa thật chặt, hơn nữa còn khóa lại, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm cặp mắt đang hốt hoảng của Tử Thất Thất, chất vấn hỏi “Mẹ, rốt cuộc mẹ cùng ba sao rồi? Hơn nữa mới vừa rồi cùng Hỏa Diễm thần thần bí bí nói những gì? Con nghiêm trọng cảnh cáo mẹ “thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, nếu im lặng... Giết không tha!”

Tử Thất Thất nhìn cái khuôn mặt phách lối kia, hoàn toàn không chịu nể mặt mũi, trực tiếp chèn ép cậu nói, “Nếu như con có bản lĩnh, vậy thì giết mẹ đi!”

Mặc Thiên Tân buồn bực!

Cứng rắn không được, vậy thì dùng mềm!

“Ma ~ mi ~ mi ~ mi ~” hần không ngừng run rẩy kêu, cả người lập tức dính sát vào người cô.

Da gà của Tử Thất Thất trong nháy mắt nổi khắp người!

“Con làm gì thế? Đầu lưỡi bị thương à?” Cô một tay đẩy cậu ra.

Mặc Thiên Tân lần nữa dính sát vào, tiếp tục nói “Ma ~ mi ~ mi ~ mi ~~~ mẹ hãy nói cho con biết đi ~ đi ~ đi ~ đi ~~~ có được hay không a ~ a ~ a ~ a ~~~ cầu xin mẹ ~ ~ ~ ~~~!”

“Con... Được lắm được lắm! Con mau đem đầu lưỡi kéo thẳng ra rồi nói chuyện với mẹ!” Tử Thất Thất rung mình một cái, thật sự không chịu nổi phương thức run rẩy làm nũng của con trai.

“Thật sao? Mẹ chịu nói cho con biết?” Mặc Thiên Tân trong nháy mắt vui vẻ, đầu lưỡi cũng không còn đau.

“Ha, ha,ha...” Tử Thất Thất cười tà, sau đó giả hoạt nói “Con thông minh, nên nghe qua một câu tục ngữ, đó chính là... Chuyện của người lớn, con nít cũng tránh qua một bên đi!”

Khuôn mặt hớn hở của Mặc Thiên Tân, trong nháy mắt trở nên u ám.

“Mẹ, cái này là mẹ đang kỳ thị nhi đồng chưa đầy mười tám tuổi sao?” Cậu lạnh lùng hỏi.

“NO~~~~!” Tử Thất Thất lắc lắc ngón trỏ của mình nói, “Mẹ chỉ nhằm vào một mình con mà thôi!”

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân tức giận, biểu tình trong nháy mắt chuyển đổi, kim đầu tử trong mắt cay cay liên rơi xuống, khóc không thành tiếng mà nói, “Mẹ... Mẹ khi dễ con... Ô... Mẹ đừng nói cho con biết, hãy để cho con khóc

suốt đi, hãy để cho con khóc chết thì thôi!”

Chết?

Vừa nghe đến từ này, lòng Tử Thất Thất “Lộp bộp” một chút.

“Thiên Tân, không được nói lung tung!” Cô cúi kính, cau mày, khuôn mặt tức giận.

Mặc Thiên Tân ý thức được mình nói bậy, lập tức sám hối mà nói “Mẹ, con sai rồi, con nói sai, mẹ đừng tức giận, con lập tức đem nó phi đi... Phi phi phi, đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky!”

Tử Thất Thất chân mày cau chặt, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cậu nói “Thiên Tân, bảo bối của mẹ... Con trai bảo bối của mẹ... Tại sao phải như vậy? Tại sao... Tại sao...” Về mặt cô buồn thiu hỏi thăm.

Mặc Thiên Tân ngửa đầu nhìn mặt thống khổ của cô, trái tim hơi đau đớn hạ xuống, nguyên nhân đau này cũng không phải bởi vì bị bệnh, nguyên nhân là bởi vì đau lòng.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết, có phải là ba đã nói cho mẹ biết? Ba có phải đã đem chuyện của con nói cho mẹ biết?” Cậu thành thật hỏi tới, hai mắt nhìn chằm chằm cô thật giống như muốn khóc.

“Ừ...” Tử Thất Thất khe khẽ gật đầu, sau đó đau đớn nói, “Tại sao con lại muốn giấu mẹ chứ? Té xiu là chuyện lớn như vậy tại sao con không nói cho mẹ biết chứ? Tại sao con phải một mình chịu đựng đau khổ như thế? Con còn nhỏ như vậy, con có thể lệ thuộc vào mẹ, có thể dựa vào mẹ, có thể khóc thút thít ở trong ngực của mẹ, có thể trách cứ ông trời, có thể mắng to vận mệnh của mình, con cũng có thể oán trách mẹ tại sao lại muốn đem con sinh ra, tại sao để con chịu đựng đau khổ như vậy... Con có thể đem toàn bộ nói hết ra, con cũng có thể phát tiết ra ngoài, nhưng mà tại sao con lại... Tại sao... Tại sao lại một mình chịu đựng vậy? Thiên Tân... Mẹ không nhớ trên lưng của con mang đau khổ như thế, mẹ không nhớ con đã vì mẹ, làm cho mình càng thêm đau khổ... Con trai của mẹ... Bảo bối của mẹ... Rốt cuộc mẹ phải làm sao mới có thể cứu con... Rốt cuộc phải làm sao làm mới có thể?”

Cô nói xong, thanh âm càng run rẩy nghẹn ngào, mà đôi tay cũng chậm chậm đem thân thể nhỏ bé của hắn ôm vào trong ngực của mình, ôm chặt lấy.

Mặc Thiên Tân nghe cô nức nở..., trái tim đau đớn càng lúc càng đau.

Cậu đưa bàn tay ngắn ngủn nhỏ bé của mình ra, cũng ôm lấy thân thể run rẩy của cô, sau đó gương mặt đau đớn, rồi lại cười nhạt mà nói “Mẹ, con thật sự không có oán trách gì, con thật sự cho rằng mình đã được rất nhiều, hơn nữa con rất cảm ơn mẹ đã sinh con ra, con thấy mình may mắn khi được đến thế giới này, nhìn thấy thế giới này, nhìn thấy mẹ, thấy mẹ Tiểu Lam, thấy ba... Thật sự con đã rất hạnh phúc rồi, cảm ơn mẹ sinh hạ con, cảm ơn mẹ tận tâm khổ khổ dưỡng dục con, chỉ là... Chỉ là...” Thanh âm của cậu đột nhiên nghẹn ngào, trước sau như một kiên cường trong nháy mắt tan rã, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, đôi môi của cậu lại lần nữa run rẩy mở ra, cổ họng khô khốc nói “Chỉ là con không có cách nào báo hiếu mẹ... Thật xin lỗi!”

Nghe được những lời này, nước mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt rơi xuống, một giọt tiếp nối một giọt, cuối cùng tạo thành một dòng nước mắt, liên tục không ngừng.

“Đứa nhỏ ngốc, nói gì hiếu thuận, bây giờ con đã rất hiếu thuận, đứa ngốc... Đứa ngốc...” Cô ôm hắn thật chặt khóc không thành tiếng.

“Mẹ... Thật xin lỗi... Mẹ...” Mặc Thiên Tân nhai đi nhai lại, cuối cùng cũng khóc không thành tiếng.

Hai mẹ con vẫn ôm nhau khóc ròng, sau đó... Lên tiếng khóc lớn...

Toàn bộ thống khổ chất chứa bao nhiêu năm của bọn họ cũng hóa thành nước mắt, chỉ là nước mắt chảy ra, nhưng thống khổ... như cũ vẫn ở trong lòng!

...

Ngoài cửa

Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu nghe được tiếng khóc bên trong phòng, tâm tình

cùng nhau xuống thấp.

Hai người đối diện cùng nhìn nhau một cái, cùng nhú mảy thật sâu, sau đó quay đầu trở lại, trong lòng âm thầm thở dài:

Ai...

Ai...

Buổi trưa ngày kế

Ông mặt trời sáng ngời treo chính giữa bầu trời, Mặc Thiên Tân hai mắt sung phù ngời ở thư phòng lầu ba, đang nghe thầy giáo không ngừng rầm rầm rào rào giảng bài.

Quả nhiên ngày hôm qua khóc quá lợi hại đi, mắt rất quá, rất mệt, rất khó chịu, bây giờ hai mắt thấy thế giới cũng nhỏ hơn một chút, thật là buồn a, mẹ cũng không khá hơn chút nào, nếu như cậu đoán không sai, mẹ nhất định sẽ núp ở trong phòng, cầm hai miếng khoai tây thật to để đắp lên mắt của mình, ai... phụ nữ thật phiền phức, xấu xí một chút cũng không dám ra ngoài gặp người, còn đắp khoai tây, cậu đồ mồ hôi!©,®!

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa thư phòng đột nhiên bị gõ, lời thầy giáo đang thao thao bất tuyệt bị cắt đứt.

Mặc Thiên Tân cùng Thổ Nghiêu cũng cùng nhau nhìn về phía cửa phòng, lộ ra bộ mặt nghi ngờ.

Bình thường vào giờ lên lớp sẽ không có người quấy rầy, chỉ có lần trước đại bá đột nhiên xông vào, còn lần này là vị khách không mời nào đến đây?

Thầy giáo vội vã bước đến cửa, đem cửa phòng mở ra, một người đàn ông cao 1m87 đứng ở cửa phòng, trên người hấn một thân tây trang màu trắng,

chân mang giày da màu đen bóng loáng, nụ cười bất cần đời trên gương mặt tuần tú mở ra, hai mắt thâm thúy mà lại thần bí.

“Xin chào ~!” Anh ngoắc tay chào hỏi.

“Bác?”

“Đại thiếu gia?”

Mặc Thiên Tân cùng Thổ Nghiêu kinh ngạc trăm miệng một lời, mà hai mắt sung vù của Mặc Thiên Tân trong nháy mắt trợn to, thế giới trong mắt lập tức to lên gấp đôi.

“Chào ~! Thiên Tân, bác tìm cháu thật lâu!” Mặc Thâm Dạ vừa nói, vừa cười đi vào thư phòng, hoàn toàn không thấy thầy giáo đang tồn tại.

“Bác, bác tìm cháu làm gì?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

“Cái này...” Mặc Thâm Dạ hơi dừng lại một chút, sau đó thần thần bí bí mà nói, “Đương nhiên là có chuyện quan trọng rồi!”

“Chuyện quan trọng? Tìm cháu?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc.

“Không sai không sai, là rất quan trọng, chuyện vô cùng quan trọng!” Mặc Thâm Dạ khoa trương, khuôn mặt nghiêm trọng.

“Nha...” gương mặt Mặc Thiên Tân bừng tỉnh hiểu ra, sau đó dựa theo nguyên văn của hắn nói “Vậy điều rất quan trọng, chuyện vô cùng quan trọng, là chuyện gì?”

“Cái này sao...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên dừng lại, sau đó cố ý để nhẹ thanh âm của mình, thần thần bí bí nói, “Chuyện này bác chỉ có thể nói riêng với cháu, về phần những người rảnh rỗi kia...” Hai mắt hắn nhìn về phía Thổ Nghiêu khuôn mặt cứng nhắc.

Thổ Nghiêu lăm lăm mồ hôi!

Mặc Thiên Tân theo tầm mắt của anh quay đầu về phía sau, cũng nhìn mặt của Thổ Nghiêu, sau đó cười hì hì nói “ Bánh bao đất, không biết chú có thể mở lưới, để cho hai người chúng tôi đơn độc nói tình, nói yêu không?”

Nói tình? Nói yêu?

Thổ Nghiêu trong nháy mắt lúng túng!

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không lừa cậu để đem tiểu thiếu gia chạy đi, hiện tại cho là tôi có ý định lừa đi, người tôi cũng không nhất định cùng tôi chạy nha!” Mặc Thâm Dạ sử dụng sắc sắc tỷ dụ, lại dùng cao cấp thanh âm, còn mặt sắc sắc nhìn người khác.

Thổ Nghiêu lập tức tránh khỏi tầm mắt của anh, trái tim khẽ run.

Thật ra thì ngày hôm qua đại ca cũng nói qua với anh, nếu như Mặc Thâm Dạ có động tĩnh gì, thì phải toàn lực phối hợp anh ta.

“Dạ, tôi hiểu rồi!” Anh khẽ cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó lập tức bước đi, sải bước ra cửa phòng, vẫn không quên mang theo thầy giáo đang ngơ ngác.

Mặc Thiên Tân kinh ngạc nhìn Thổ Nghiêu, trong nháy mắt liền nổi lên lòng nghi ngờ.

Xem ra... Đây tất cả đều là âm mưu nha.

“Nói đi, bác tìm cháu có chuyện gì quan trọng không?” tay Mặc Thiên Tân ôm ngực, phách lối dựa về phía sau, hai chân nhếch lên thật cao, bộ dáng đại gia cao cao tại thượng.

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt đắc ý kia, cũng không có quanh co lòng vòng, trực tiếp nói “Cháu nhất định biết mẹ Tiểu Lam của cháu ở nơi nào, đúng không?”

Mặc Thiên Tân nghe được vấn đề của anh, đắc ý trên mặt biến mất trong nháy mắt.

“Cháu không biết!” Cậu phủ nhận.

“Cháu không biết? Bác nghĩ cháu nhất định biết, hơn nữa cháu không phải biết rõ, mà còn có thể liên lạc với cô ấy, càng có thể tìm được cô ấy!” Mặc Thâm Dạ kiên định nói, hơn nữa khí thế hào hùng, hoàn toàn làm cho người khác không còn đường phủ nhận.

“...” Mặc Thiên Tân không nói, trầm mặc nhìn anh.

Mặc Thâm Dạ cười tà, “Bác nói cũng không sai chứ? Cháu không trả lời, coi như bác đã nói đúng?”

“Cuối cùng bác muốn làm cái gì? Nói đi!” Mặc Thiên Tân trực tiếp hỏi.

“Bác muốn cháu tìm cô ấy, đem cô ấy mang tới nhà họ Mặc!”

“Cháu không đồng ý!” Mặc Thiên Tân lập tức từ chối.

“Tại sao? Chẳng lẽ cháu không muốn gặp cô ấy sao? Chẳng lẽ cháu không muốn cô ấy ở bên cạnh chăm sóc cháu sao? Chẳng lẽ cháu không muốn cùng cô ấy hưởng thụ hạnh phúc hiện tại sao?” Mặc Thâm Dạ chất vấn.

“Cháu dĩ nhiên là muốn rồi!”

“Vậy tại sao còn từ chối bác?”

“Cháu từ chối bác không phải bởi vì cháu không muốn tìm mẹ Tiểu Lam, mà căn bản cháu cũng không biết mẹ Tiểu Lam ở đâu, đúng rồi đúng rồi, lần trước không phải cháu đã cho bác số điện thoại rồi sao, bác tự mình điện thoại tìm cô ấy đi!”

“Cô ấy đã sớm đổi số!”

“Vậy cháu hết cách rồi, xem ra bác nên mời cao minh khác đi!” Mặc Thiên Tân quyết miệng, đứng thẳng lưng, gương mặt không thể làm gì.

Chương 230: Ô... Tại sao bị thương luôn là tôi!

Tiểu ranh mãnh!

Mặc Thâm Dạ nhìn bộ dáng Mặc Thiên Tân đánh chết cũng không nhận tội, khóe miệng không khỏi tà tà cười.

“Thật ra thì có chuyện bác có thể không nói cho cháu biết!” Anh thần thần bí bí mở miệng.

Có chuyện?

Hiếu kỳ trong lòng Mặc Thiên Tân nháy mắt bị anh khơi lên, cậu nhìn cái khuôn mặt cười tà kia, trong lòng rất rõ ràng đây là một cái bẫy, nhưng thực tế là lòng hiếu kỳ quá lớn, cho nên cậu không thể cầm lòng của mình.

“Chuyện gì vậy?” Cậu hỏi.

Mặc Thâm Dạ đắc ý, khóe miệng tà ác gia tăng cường độ.

“Thật ra thì...” Anh cố ý kéo dài thanh âm, sau đó chậm chậm nói “Mẹ Lam của nhóc là vị hôn thê của bác!”

Vị hôn thê?

Mặc Thiên Tân khiếp sợ, tròng lớn hai mắt sưng vù của mình.

“Chuyện này không thể nào!” Cậu cúi kinh hủ bỏ.

“Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ cháu cho rằng bác đang gạt cháu sao? Nếu như cháu không tin tưởng lời bác nói, cháu có thể tự mình đi hỏi cô ấy!” Mặc Thâm Dạ kiên định.

“Hỏi cô ấy? Bác đang ở đây lôi kéo cháu sao, nếu mà cháu đi hỏi mẹ ấy, cháu đây chẳng phải là đã trúng gian kế của bác ah? Hứ... Bác cho rằng cháu là đứa trẻ ba tuổi sao? Thế mà lại dùng cái thủ đoạn thối này sao!” Mặc Thiên Tân bĩu môi, gương mặt phách lối.

“Bác dĩ nhiên biết là không gạt được cháu, không bằng như vậy đi, bác hỏi cháu, cháu có khi nào tắm cùng với mẹ Tiểu Lam không?” Mặc Thâm Dạ đổi loại phương thức.

“Đương nhiên là có!” Mặc Thiên Tân trả lời.

“Vậy cháu có nhìn qua thân thể của cô ấy không?”

“Cái đó còn cần phải hỏi sao? Tắm cũng tắm rồi, muốn không nhìn cũng không được? Ngu ngốc!” Mặc Thiên Tân chửi anh.

Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không tức giận, ngược lại vui vẻ cười, còn tiếp tục hỏi tới.

“Vậy cháu có tỉ mỉ xem qua thân thể của cô ấy không?”

“Cái này...” Mặc Thiên Tân hơi chần chờ nói “Mặc dù cháu còn nhỏ, nhưng cũng là một người đàn ông, căn cứ vào bản tính đàn ông, còn có hiếu kỳ bất đồng giới tính, cho nên có tổng hội quan sát qua mấy lần, hắc hắc he he...” sắc cười, gương mặt tà ác.

“Như vậy, có phải ở bên đùi phải mẹ Lam, chỗ gần bắp đùi, có hai dấu răng, hơn nữa dấu răng trên là bảy cái dấu răng, dấu răng dưới là năm cái dấu răng, bác nói không sai chứ?” Mặc Thâm Dạ miêu tả vô cùng cặn kẽ.

Mặc Thiên Tân lại một lần nữa kinh ngạc.

Tại sao bác ấy lại biết chuyện này chứ? Hơn nữa còn là chỗ bí mật như vậy? Chẳng lẽ bác ấy cùng mẹ Tiểu Lam thật sự có? Nhưng mà từ lúc mình ra đời đến nay, mẹ Tiểu Lam chỉ có một người bạn trai, chính là chú Bạch trong bệnh viện, hơn nữa bọn họ chỉ lui tới một ngày, liền vinh quang chia tay.

Nhiều năm như vậy mình cũng không thấy qua mẹ Tiểu Lam tới lui cùng người đàn ông nào khác, căn bản cũng không nhưng có thể sẽ cùng phát sinh loại chuyện đó a? Chẳng lẽ rất sớm rất sớm bác ấy đã quen biết mẹ Tiểu Lam? Chẳng lẽ... Bác ấy thật sự là... Mr. Secret của mẹ Tiểu Lam? (Mr. Secret: người đàn ông bí mật)

“Tại sao bác lại biết chuyện này? Thật sự bác là vị hôn phu chưa cưới của mẹ Tiểu Lam sao? Vậy tại sao cho tới bây giờ mẹ cũng không nói qua với cháu?” Mặc Thiên Tân liên tục hỏi.

“Đầu tiên, nguyên nhân bác biết rõ chuyện này là vì dấu răng đó là do bác cắn, cho nên bác có thể biết rất rõ ràng! Thứ hai, không sai bác thật sự chính là chồng chưa cưới của mẹ Tiểu Lam của cháu, chuyện này rất chính xác! Thứ ba, mẹ Lam của cháu chưa bao giờ nhắc qua với cháu, đó là bởi vì bác đã làm ra một chuyện rất sai lầm, cho đến bây giờ cô ấy cũng không có tha thứ cho bác, cho nên đối với chuyện giữa bác và cô ấy một chữ cô ấy cũng không nói ra!” Mặc Thâm Dạ cắn kẽ nhất nhất trả lời vấn đề của cậu.

Mặc Thiên Tân nghe nói... trong lòng vẫn còn nghi ngờ, đối với chuyện đột nhiên xuất hiện một người cha nuôi, cậu rất không tin tưởng.

“Coi như là như vậy, vậy bác nói với cháu cũng vô ích nha, cháu thật sự, thật không biết mẹ Tiểu Lam đang ở nơi nào, bác muốn cháu làm thế nào mới tin tưởng cháu đây? Muốn cháu thề sao? Hay muốn cháu viết giấy cam đoan? Hay là cháu chết để chứng tỏ thành tâm của cháu?”

Mặc Thâm Dạ theo dõi khuôn mặt nhỏ nhắn giao hoạt của thằng nhóc, chỉ hận không thất cổ của nó, để ép nó nói ra vị trí của Phương Lam. Thật không nghĩ tới đứa trẻ sáu tuổi cư nhiên mạnh miệng như vậy, xem ra anh phải đổi phương thức khác.

“Thiên Tân...” Anh nhẹ giọng gọi.

“Cháu ở đây!” Mặc Thiên Tân vui vẻ trả lời.

“Cháu cứ việc nói thẳng đi, rốt cuộc phải như thế nào, cháu mới bằng lòng để Phương Lam tới nhà họ Mặc?” Mặc Thâm Dạ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề,

cho cậu một tờ giấy trắng, mặc cho cậu tùy tiện ra điều kiện.

“Ách...” Mặc Thiên Tân theo dõi bộ mặt nghiêm túc của anh, nghi ngờ nói “Tại sao bác lại để cho cháu đi tìm mẹ Lam vậy? Bác lợi hại như vậy, sao bác không tự mình đi tìm chứ?”

“Nếu như chỉ là tìm thì dĩ nhiên bác không cần cháu giúp một tay rồi, nhưng mà mục đích của bác là muốn cháu đưa cô ấy đến nhà họ Mặc, cháu hiểu chưa?”

“Nha... Thì ra là bác muốn thả dây dài, câu cá lớn. Bác muốn cháu đưa mẹ Tiểu Lam đến đây, như vậy mỗi ngày bác đều có thể nhìn thấy mẹ ấy, mỗi ngày đều mãnh liệt triển khai phương thức theo đuổi mẹ ấy, thỉnh thoảng còn có thể động tay động chân với mẹ ấy, tỷ như cái gì đó như nhìn trộm, xem trộm, chụp trộm... đại loại như chuyện trộm gà trộm chó. Và bởi vì cháu ngã bệnh, thời gian không còn nhiều lắm, cho nên mẹ Tiểu Lam sẽ cùng cháu trân trọng thời gian ngắn ngủi cuối cùng này, nên mẹ ấy sẽ không rời bỏ cháu, vậy dĩ nhiên mẹ cũng sẽ không rời khỏi Mặc gia, như vậy bác có thêm thời gian tìm kiếm sự tha thứ của mẹ ấy, để mẹ ấy lần nữa tiếp nhận bác, hơn nữa ở dưới sự trợ giúp của cháu, để cho bác dễ dàng ôm được mỹ nhân về, bác nói xem... cháu nói có đúng hay không?” Mặc Thiên Tân thao thao bất tuyệt, đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng anh tất cả nói ra hết, nhưng ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến mục đích thực sự của anh.

“Không sai không sai, Thiên Tân cháu thông minh quá, cháu đều biết tất cả, như vậy cháu không phải là nên đáp...”

“Cháu cự tuyệt!”

Mặc Thiên Tân cắt đứt lời của anh, một lần nữa quả quyết cự tuyệt, sắc mặt Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt xanh mét.

Tiểu quỷ thối này, kỹ thuật lừa bịp người cư nhiên so với anh còn lợi hại hơn, thật không hổ là con nuôi của Tiểu Lam, quả nhiên có đầy đủ phong cách của cô.

“A... Ha ha ha...” Anh đột nhiên cười khẽ, sau đó từ từ cười to, “Ha ha ha...”

Ha ha ha ha...”

“Bác cười cái gì?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ hỏi.

“Bác cười cháu đàn a!”

“Cháu đàn?”

“Không sai, mới vừa rồi cháu nói cháu cự tuyệt, như vậy liền bày tỏ cháu biết Phương Lam ở đâu, nói cách khác những lời cháu vừa nói đều là giả, gạt người!”

Mặc Thiên Tân đột nhiên á khẩu, trúng gian kế của ông ấy.

Khó chịu nhìn anh, ngược đầu phách lối mà nói “ Cho là cháu biết, vậy thì thế nào? Chính là cháu không nói cho bác, bác có thể làm gì cháu đây?”

“Dĩ nhiên bác không thể làm gì cháu rồi, nhưng cháu nên suy nghĩ một chút đi, hiện tại thân thể của cháu có thể không chống đỡ được bao lâu nữa, chẳng lẽ cháu thật không muốn gặp mẹ Tiểu Lam của cháu sao? Hơn nữa cháu cho rằng mẹ Tiểu Lam cũng không muốn gặp cháu một chút sao? Các người muốn gặp nhau như vậy, muốn ở chung một chỗ vui vẻ vượt qua những ngày cuối cùng như vậy, vậy tại sao không đem cô ấy đến đây? Nếu như là cháu sợ cô ấy gặp nguy hiểm, vậy thì cháu có thể yên tâm, không chỉ có mình bác có thể bảo vệ cô ấy, cháu cũng có thể bảo vệ cô ấy, còn mẹ của cháu nữa... Ba người chúng tôi cùng nhau bảo vệ cô ấy, cháu nghĩ xem còn có nguy hiểm gì nữa đây? Hơn nữa cháu đưa cô ấy tới, ngu ngốc giải quyết vấn đề của cháu, cũng là giải quyết vấn đề của bác, càng thêm giải quyết vấn đề của mẹ cháu, đây không phải là một công ba việc sao?” Mặc Thâm Dạ cẩn thận phân tích, không ngừng khuyên.

Mặc Thiên Tân nghe lời của anh, thật ra cũng không phải là vô lý, hơn nữa cậu rất muốn gặp mẹ Tiểu Lam, cậu muốn cùng mẹ vượt qua khoảng thời gian cuối cùng này, ít nhất là như vậy, vậy khi chết cậu cũng sẽ không còn tiếc nuối. Nhưng biểu hiện của Thổ Nghiêu lúc này, khẳng định ba cũng đã nhận ra chuyện này, hơn nữa rất có thể cùng bác hợp tác bày mưu, hai người đã thông đồng muốn cậu đi tìm mẹ Tiểu Lam, lừa gạt mẹ tới Mặc gia, nhưng

ba đã đồng ý cậu sẽ không làm tổn thương đến mẹ Tiểu Lam, nhìn bộ dáng của bác, cũng không giống như muốn tìm mẹ báo thù, như vậy điều nghi ngờ duy nhất của cậu là, mẹ Tiểu Lam tại sao không tới nhà họ Mặc tìm cậu đây? Mẹ đang sợ chính là cái gì đây? Mẹ ấy cùng ba có thâm thù đại hận gì? Đã đừng chạm chuyện gì?

Mặc Thâm Dạ nhìn mặt cậu do dự, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Hay là như vậy đi, cháu suy nghĩ cẩn thận, nếu như nghĩ thông suốt, ngày mai dùng hành động thực tế để trả lời cho bác!”

Ngày mai?

Hành động thực tế?

Mặc Thiên Tân hơi cau mày. Hơi ngẫm nghĩ xuống.

“Được, quyết định như vậy, nếu như tám giờ sáng ngày mai cháu đi ra cửa chính Mặc gia, đã nói lên cháu đã đồng ý với bác, ngày mai trước khi trời tối nhất định sẽ đưa mẹ Tiểu Lam mang đến nơi này, nhưng mà nếu như cháu không có đi ra cửa chính Mặc gia, vậy đã nói rõ cháu không có đồng ý với bác, cho nên từ đó về sau, bác không thể quay lại làm phiền cháu!”

“Không thành vấn đề!” Mặc Thâm Dạ đồng ý, vẻ mặt nắm chắc phần thắng.

Chân mày Mặc Thiên Tân thật lâu cũng không có giãn ra, trong lòng vẫn còn do dự, tâm thần càng thêm thấp thỏm. Gần đây cậu cảm giác mỗi người bên cạnh cũng đều rất kỳ quái, bao gồm cả ba mẹ, giống như đang cất giấu bí mật gì, cậu thủy chung cũng không nghĩ ra, rốt cuộc bọn họ muốn những gì đây? Mà bây giờ đột nhiên lại xuất hiện chuyện của mẹ Tiểu Lam, ai... Làm sao đây? Làm sao đây? Cậu phải làm thế nào mới tốt đây?

Đêm khuya

Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường, Tử Thất Thất nằm ở bên cạnh cậu, hai người cũng không ngủ nhìn trần nhà, mỗi người có chuyện phiền não riêng của mình.

Đột nhiên!

“Mẹ, mẹ đã ngủ chưa?” Mặc Thiên Tân nhỏ giọng mở miệng.

“Vẫn chưa!” Tử Thất Thất trả lời.

“Mẹ, con hỏi mẹ, mẹ có nhớ mẹ Tiểu Lam không?”

Tiểu Lam?

Đầu Tử Thất Thất chợt quay sang cậu, mơ hồ nhìn không rõ gò má của cậu nói “Tại sao đột nhiên con lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì con rất nhớ mẹ Tiểu Lam, đã rất lâu cũng không có gặp qua, rất lâu cũng không được nghe giọng nói của mẹ Tiểu Lam rồi, không biết hiện tại mẹ ấy đang sống như thế nào? Ăn cơm có ngon không, uống nước có được không, ngủ có ngon không, đi cầu có được không!”

Đi nhà cậu?

Tử Thất Thất đỏ mặt cười! ©, ®! (¯ ¯ |||) ~

“Con hãy yên tâm đi, cô ấy đã trưởng thành rồi, cô ấy có thể tự chăm sóc mình!”

“Haizz...” Mặc Thiên Tân đột nhiên thở dài nói “Đã rất lâu con không cùng mẹ Tiểu Lam cãi nhau rồi, con còn nhớ cùng cô ấy khi dễ mẹ đó nha!”

Khi dễ cô?

Tử Thất Thất giận! (͡ ~) ~

“Tiểu tử thúì, con đang cố ý chọc giận mẹ sao?”

“Haizz...” Mặc Thiên Tân lại thở dài nói “ Mẹ, ba người chúng ta sống cùng nhau lâu như vậy, hình như cho tới bây giờ cũng không có chụp qua tấm ảnh

gia đình nào, cũng không có cùng ba chụp qua ảnh gia đình, không bằng hôm nào mọi người chúng ta cùng nhau đi chụp một tấm ảnh gia đình, để lại làm kỷ niệm đi, có được hay không?”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc.

Đêm đã khuya, cô nhìn không rõ thái độ của cậu, nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ từ những lời cậu nói ra.

Chợt, trái tim mơ hồ đau, cổ họng khô khốc ngứa ngáy, hai mắt hơi ươn ướt át... Mà kỷ niệm lần này, hàm nghĩa quá nặng!

“Được, hôm nào chúng ta đi chụp hình!” Cô đồng ý.

“Vậy thì tốt quá!” Mặc Thiên Tân vui vẻ hoan hô, sau đó lập tức lại trở lại vấn đề chính “Đúng rồi mẹ, mẹ vẫn chưa trả lời con, mẹ có nhớ mẹ Tiểu Lam hay không?”

“Có... Đương nhiên là có, Tiểu Lam là người bạn tốt nhất thế giới, là người thân nhất của mẹ, tại sao mẹ có thể không nhớ cô ấy chứ!”

“A, như vậy sao!” Mặc Thiên Tân đơn giản đáp lại, trong lòng hơi có quyết định.

“Tại sao đột nhiên con lại hỏi mẹ chuyện này?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, chỉ là trong đầu không tự giác suy nghĩ lung tung, có thể đây chính là cảm xúc của con người đi!”

“Cút?”

“Hài âm á..., mẹ!” Mặc Thiên Tân cuồn đỏ mồm hôi!©,®! (đồng âm)

Chết?

Tử Thất Thất bừng tỉnh hiểu ra!

“Tiểu tử thúì, mẹ nói bao nhiêu lần rồi, không cho phép con nói hư nói vượn!”

“Con chính là không muốn nói cái chữ kia, mới dùng đến phương thức đối thoại lưu hành này để đối thoại với mẹ, chỉ là con đã đánh giá mẹ quá cao rồi... Mẹ quả thật ngốc đến nỗi để cho con đập đầu xuống đất!” Cậu thật to cảm thán.

“Tiểu tử thúì, có bản lĩnh con cho mẹ nói lại thêm một lần!” Một người lửa giận lên cao.

“NO, NO, NO! Tục ngữ nói không sai, lời hay không nói lần thứ hai, được rồi đối thoại tới nay đến đây là kết thúc, ngủ, bái bai, ngủ ngon, sayonara...” Mặc Thiên Tân nhanh chóng nói xong, liền lập tức lật người, giả bộ ngủ.

“Không cho phép con ngủ, tiểu tử thúì, hôm nay mẹ nhất định sẽ tiêu diệt con!” Tử Thất Thất tức giận từ giường ngồi dậy, một tay liền nắm lấy lỗ tai của cậu, đem cậu từ từ kéo lên.

“Ai nha nha nha nha... Đau chết con rồi, mẹ lỗ tai của con muốn đứt rồi, con biết sai rồi, con sai rồi, về sau con không dám nữa!”

“Ừ, biết sai có thể sửa, thì mới tốt hơn, chỉ là...”

“Chỉ là? Mẹ buông tay ra trước rồi nói tiếp có được hay không... Đau chết con!”

“Được rồi, xem con nhỏ tuổi như vậy nên mẹ không so đo, tạm tha cho con!” Cô nói xong, buông tay ra.

Mặc Thiên Tân trong nháy mắt được cứu, lỗ tai giật giật đỏ lên.

“Được rồi, ngủ đi!” Tử Thất Thất nằm lại trên giường.

“Àh? Mẹ, mẹ lúc này mẹ nói chỉ là... sao?”

“Chỉ là? Không có gì chỉ là vậy, ngủ đi!”

“...”

Một mình trầm mặc!

Trong lòng cậu khóc không ra nước mắt, lớn tiếng gầm thét: “Tại sao bị thương luôn là tôi?”

Ngày thứ hai

Bảy giờ năm mươi phút

Mặc Thâm Dạ cùng Mặc Tử Hàn đứng ở trước cửa sổ thư phòng lầu hai, bốn con mắt cùng nhìn chăm chăm cửa chính, chờ đợi một người xuất hiện.

“Thật không nghĩ tới người anh nói lại là Thiên Tân, làm sao anh biết nó có thể tìm được Phương Lam?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng.

“Rất đơn giản, lần trước nó cho anh một số điện thoại di động, để cho anh gọi điện thoại cho Phương Lam, hỏi cô ấy một chút chuyện, cho nên anh biết ngay nó nhất định sẽ có biện pháp tìm được Phương Lam!” Mặc Thâm Dạ khẳng định.

“Chỉ bằng điểm này?”

“Đương nhiên không chỉ vậy!”

“Còn có cái gì?”

“Chú cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu Phương Lam dám đem Thiên Tân cùng Tử Thất Thất để ở nhà họ Mặc, vậy đã chứng tỏ cô ấy nhất định cũng đã sắp xếp thỏa đáng, một người phụ nữ thông minh như vậy, không thể nào không biết để lại cho mình một đường lui, cho nên Tử Thất Thất cùng Thiên Tân một trong hai người đó nhất định có một người biết cách liên lạc với cô ấy, mà Tử Thất Thất là người quang minh lỗi lạc, dám làm dám chịu, nếu đem

phương pháp liên lạc nói cho cô biết, vậy nhất định sẽ rất nhanh bị người khác phát hiện, nhưng cùng Thiên Tân không giống nhau, đứa bé tinh quái kỳ lạ, thủ đoạn nham hiểm nhiều vô cùng, hơn nữa thông minh lanh lợi, còn là con nuôi do một tay Phương Lam dạy dỗ, coi như nó không có phương pháp liên lạc với Phương Lam, nhưng nó nhất định cũng có biện pháp tìm ra Phương Lam, bởi vậy tìm nó giúp một tay... Là chính xác không sai!” Mặc Thâm Dạ đạo lý rõ ràng nói.

Mặc Tử Hàn nghe lời của anh, hai mắt hơi rủ xuống!

Không thể không thừa nhận phân tích của anh ta đúng, phân tích ở mỗi thời điểm luôn có thể bắt đến trọng điểm, đem vấn đề ra giải quyết mà cuối cùng anh không thể không thừa nhận chính là... anh ta so với mình thì thông minh hơn rất nhiều...

“Thế nào? Em trai ngoan của anh, tại sao không nói chuyện? Có phải hay không quá sùng bái anh, bị thông minh và tài trí của anh hù sợ?” Gương mặt Mặc Thâm Dạ bất cần đời.

“Không cần gọi tôi bằng cách đó!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng, tức giận.

“Tại sao? Ngày hôm qua chú không phải đã gọi anh là anh trai sao?”

Mặc Tử Hàn hung hăng trừng anh ta, nắm chặt hai quả đấm áp chế lửa giận trong lòng, sau đó hai mắt lần nữa nhìn về phía cửa chính của biệt thự, lạnh lùng nói sang chuyện khác, “Anh xác định nó sẽ đi tìm cô ấy?”

“Dĩ nhiên, nó nhất định sẽ đi!”

“Vậy nếu như nó không đi thì sao đây?”

“Vậy anh sẽ gọi chú là anh trai, như thế nào? Có muốn cùng anh đánh cuộc hay không?”

“Tốt, tôi cá là nó sẽ đi!” Mặc Tử Hàn nhanh tay lẹ mắt, giành phần đánh cuộc trước.

Mặc Thâm Dạ đổ mồ hôi!©,®!

“Thôi được rồi, chúng ta còn không phải muốn đánh cuộc...

Chương 231: Thần tượng của con... Thật ngưỡng mộ!

Phòng ngủ lầu 2

Mặc Thiên Tân đứng trước gương, toàn thân mặc tây trang đen, tay cầm một cây lược, đem tóc chải gọn gàng, sau đó vuốt 1 lớp keo, để lộ cái trán cao, còn dùng sức đem những sợi tóc còn lại chải ra sau đầu, cực kỳ giống diễn viên điện ảnh 《 đồ thần 》 mà Châu Nhuận Phát tạo hình.

Chợt...

“Rắc rắc!” Một tiếng, Tử Thất Thất từ trong phòng tắm đi ra.

Cô hai mắt kinh ngạc nhìn bộ dạng mỹ mạo của Mặc Thiên Tân, giương mắt nói, “Thiên Tân, con đang làm gì? Tại sao lại ăn mặc thành như vậy?”

“Hắc, hắc, hắc!” Mặc Thiên Tân tà ác cười, mặt đắc ý nói, “Hôm nay con có một chuyện rất quan trọng, cho nên hơi ăn diện một chút, như thế nào? Đẹp trai chứ? Khóc chứ? Có hình chứ?”

Tử Thất Thất đỏ mồ hôi, liếc mắt sang bên phải, trốn tránh ánh mắt của cậu!

(→__→)~

“A... Đúng vậy a, rất đẹp trai a, cực giỏi a, có ngoại hình a... Bảo bố con hôm nay quả chính là Phan An tái thế!” Cô che giấu lương tâm, nói dối.

“Hắc hắc he he!” Mặc Thiên Tân đắc ý.

“Đúng rồi!” Tử Thất Thất vội vàng quay đầu trở lại, nghi ngờ nói, “Con có chuyện quan trọng à? Ăn mặc thành ra như vậy, chẳng lẽ muốn đi ra ngoài?”

“Cái này sao...” Mặc Thiên Tân quay đầu, đem lược đặt trong túi sách của mình, thần bí nói, “Bởi vì chuyện quan trọng, cho nên mẹ... Vô cùng xin lỗi, con không thể trả lời!”

“Con nói cái gì?” gương mặt Tử Thất Thất âm trầm, âm thầm nổi giận.

“Tóm lại con sẽ không nói, chờ đến buổi tối mẹ sẽ biết, cho nên... Con đi đây, bái bai mẹ!” Mặc Thiên Tân vội vàng hấp tấp nói, lập tức chạy ra khỏi cửa phòng.

Tử Thất Thất vội vàng đuổi theo, nhưng cậu đã đóng cửa phòng, không mở được.

“Mặc Thiên Tân... Mặc Thiên Tân cái tên tiểu tử thú, con phải đi đâu? Con có cái gì chuyện quan trọng? Con nói rõ ràng cho mẹ... Mặc Thiên Tân... Mặc Thiên Tân... Mặc, Thiên, Tân...” Tử Thất Thất lớn tiếng kêu lên, dùng sức vặn tay nắm cửa, gõ cửa liên tục, nhưng cửa phòng cao cấp, chẳng những mở không ra, mà còn không hề có chút xô dịch, tổn hại.

...

Ngoài cửa phòng

Mặc Thiên Tân vừa chạy ra cửa phòng, liền xông về cầu thang. Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu vẫn đứng ở cửa phòng, thừa dịp cậu chạy đi, liền tranh thủ khoá cửa, đem Tử Thất Thất ngăn cản, sau đó hai người vẫn đứng nghiêm trước cửa, không hề đuổi theo.

Mặc Thiên Tân dễ dàng chạy đi, giống như có người đã sớm sắp xếp, vừa ra cửa chính biệt thự, liền nhìn thấy một chiếc xe hơi Bentley, bên cạnh xe là tài xế mặc âu phục, ngay khi nhìn thấy cậu, liền cung kính khom lưng 90 độ, cũng nhẹ giọng nói, “Tiểu thiếu gia, buổi sáng tốt lành, tôi đợi ngài đã lâu, mời ngài lên xe đi!”

A?

Mặc Thiên Tân kinh ngạc nhìn chiếc xe cùng người kia, trong lòng rất rõ

ràng.

Quả nhiên là ba cùng bác thông đồng, bọn họ dường như cũng rất tò mò mẹ Tiểu Lam ở đâu, quả nhiên trong lòng vẫn có chút bất an, nếu như hiện tại cự tuyệt tựa hồ còn kịp, nhưng là... Từ lòng riêng, cậu quả thật muốn đi tìm mẹ Tiểu Lam, hơn nữa tối hôm qua mẹ cũng nói muốn gặp mẹ Tiểu Lam, cho nên... Thôi! Mẹ Tiểu Lam thông minh như vậy, cho dù hành tung bị phát hiện, mẹ nhất định có biện pháp giải quyết, về phần mẹ có muốn tới nhà họ Mặc hay không... Đến lúc đó cùng mẹ thương lượng sau.

“OK! Chúng ta lên đường!” Mặc Thiên Tân nâng lên nụ cười vui vẻ, ngược đầu đắc ý ngồi lên xe.

Xe lập tức khởi động, hướng ra cửa chính.

Biệt thự lầu hai, một cánh cửa sổ mở ra!

Mặc Thâm Dạ cùng Mặc Tử Hàn nhìn Mặc Thiên Tân ngồi lên xe, nhìn chằm chằm xe chạy ra khỏi cửa chính, lúc này... khóe miệng hai người bọn họ cũng từ từ giơ lên, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của mình.

...

Mười lăm phút sau

Xe hơi Bentley dừng ở cửa đại học y khoa, Mặc Thiên Tân tiêu sái từ trên xe đi xuống, nhìn phong cảnh bên trong trường, sáp chải tóc bị mặt trời chiếu lấp lánh, thu hút người nhìn.

“Đứa bé kia là ai vậy? Thật đáng yêu!”

“Cư nhiên mặc âu phục? Rất đẹp trai nha!”

“Tóc của nó thật kỳ quái, nhìn thật thích!”

“Nó tới trường học của chúng ta làm gì? Có thể ngồi xe hào hoa như vậy, là con của giáo sư sao? Còn là...”

“...”

Mặc Thiên Tân nghe thanh âm bàn tán, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Trước kia đã muốn ăn diện đẹp trai như vậy rồi, hiện tại rốt cuộc mơ ước thành sự thật, thật thú vị, mình giống như minh tinh trên TV, luôn có người vây xung quanh mình.

“Tiểu thiếu gia!” Tài xế đứng bên cạnh cậu cung kính cúi người chào 90 độ, cứng nhắc nói, “Có muốn tôi lái xe đưa ngài vào?”

“Không cần!” Mặc Thiên Tân học bộ dạng của ba, lạnh lùng mở miệng, cũng ra lệnh mà nói, “Chú đứng ở chỗ này chờ tôi, tôi ra liền!”

“Dạ!” Tài xế lĩnh mệnh khẽ hạ thấp đầu, sau đó hai tay đặt trước bụng, đứng nghiêm bên cạnh xe.

Mặc Thiên Tân ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo mạn bước một bước, đám người vây quanh lập tức tạo thành một con đường ở giữa, Mặc Thiên Tân đắc ý nhếch khóe miệng, lãnh khốc đi qua đám người, sải bước đi vào cửa trường đại học y khoa.

Người phía sau kinh ngạc nhìn bóng lưng của cậu, lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Đứa trẻ cực giỏi a, còn có tài xế!”

“Mọi người không nghe sao? Người tài xế kia gọi tiểu thiếu gia, nhất định là đứa trẻ nhà có tiền!”

“诶??? Nghe người nói như thế, tôi cảm thấy khuôn mặt kia giống như đã gặp qua!”

“Đúng đúng đúng, tôi cũng vậy cảm thấy có chút quen thuộc!”

“Tôi cũng thế... Tôi cũng thế...!”

“A! Tôi nhớ ra rồi, chính là người thời gian trước đột nhiên xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, tạp chí văn báo, tổng giám đốc tập đoàn lớn nhất thế giới, tập đoàn King - Mặc Tử Hàn!”

“Không sai! Chính là hắn!”

Một nhóm người bừng tỉnh hiểu ra, cũng kinh ngạc tròn to cặp mắt của mình, há miệng.

“Tổng giám đốc lại có con trai lớn như vậy?”

“Chẳng lẽ là con riêng?”

“Nhưng hắn không phải bảy năm đi tù sao?”

“Nhìn đứa bé cũng không sai biệt lắm bảy tuổi rồi, chẳng lẽ trước khi bị giam liền...”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời tất cả nữ sinh cũng trong nháy mắt tan nát cõi lòng, mộng đẹp trong hiện thực trở thành bọt nước.

...

Đại học y khoa - phòng nghiên cứu

Mặc Thiên Tân đi tới trước lầu, ngửa đầu nhìn cửa sổ lầu ba, sau đó khoe miệng gọi lên nhất mạt cười tà.

“Tiểu Thiên Tân?”

Đột nhiên từ sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc.

Mặc Thiên Tân lập tức xoay người, nhìn người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, cậu lập tức vui vẻ chạy tới, đứng trước mặt của ông ấy, vô cùng lễ phép, kêu một tiếng, “Chào giáo sư Lý!”

“Tốt, tốt, tốt!” giáo sư Lý tươi cười đầy mặt, rất dễ nhận thấy là người vô

cùng thích trẻ con.

“Lâu rồi không thấy Tiểu Thiên Tân, hôm nay rảnh rồi tới đại học y khoa à?” Ông cười hỏi.

“Con tới tìm mẹ Tiểu Lam đấy!” Mặc Thiên Tân khéo léo trả lời, nụ cười thiên chân vô tà, thanh âm cũng thay đổi vô cùng mềm mại đáng yêu, đối lập với cái tà ác trước kia.

“Tiểu Lam? Tiểu Lam cũng một thời gian dài không tới trường học, con không ở cùng cô ấy sao?” giáo sư Lý nghi ngờ hỏi.

Nhớ năm Thiên Tân còn là một đứa con nít, Phương Lam lại đánh bạo ôm cậu đi lên học, chấn động cả trường, cả hiệu trưởng cũng tìm cô đến phòng làm việc nói chuyện. Không biết cô cùng hiệu trưởng nói những gì, chẳng những bình yên vô sự đi ra, hơn nữa ngày thứ hai vẫn như cũ ôm đứa bé kia đi học, còn nói hiệu trưởng cho phép, từ đó về sau... Trong sân trường Đại học y khoa liền có hơn một đứa bé sơ sinh. Nói cũng kỳ quái, rõ ràng là đứa trẻ mới ra đời, nhưng vô cùng nghe lời, không khóc không làm khó, mỗi ngày đều cười với người khác, hơn nữa lúc Phương Lam bận rộn, nó nhất định sẽ ngoan ngoãn ngủ. Nó đói bụng, cũng không nháo không khóc, chỉ là trầm mặc không có bất kỳ thanh âm gì, trợn to cặp mắt của mình nhìn thẳng người khác. Cho nên đứa bé đáng yêu nghe lời như thế rất nhanh liền khiến rất nhiều học sinh và giáo viên yêu thích, so với hoa khôi và hot boy của trường, còn nổi danh hơn,... Thoáng cái đã sáu năm, đứa bé năm đó cũng trở thành thiếu niên, thay đổi làm người khác càng thêm ưa thích.

Mặc Thiên Tân nghe ông nói, cũng không cảm thấy kỳ quái, vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nói, “Con mấy ngày trước cùng mẹ đi nước Anh, du ngoạn một thời gian, cho nên mới chia tay mẹ Tiểu Lam, chỉ là bây giờ mẹ ấy không có ở đây sao, giáo sư người có chìa khóa phòng thí nghiệm của mẹ ấy chứ? Có thể đưa con dùng một chút, con muốn đợi mẹ ấy!”

“Đương nhiên là có thể, con đi theo ta, chìa khóa của Tiểu Lam ta để ở phòng làm việc. Chỉ là hôm nay không biết cô ấy có tới hay không, một mình con chờ sẽ chán, không bằng qua phòng làm việc của ta chờ, buổi sáng ta chỉ có một tiết!” giáo sư Lý hòa ái dễ gần nói, liền sai bước hướng lên lầu.

Mặc Thiên Tân đi theo bên cạnh ông, nói, “Con không sao cả..., con ở đây, sẽ quấy rầy giáo sư Lý làm việc!”

“Nói cái gì quấy rầy, có con theo ta, ta vui còn không kịp!”

“Ha ha ha... Vậy con liền cung kính không bằng tuân lệnh!”

“Tiểu ma đầu, học ở đâu văn từ như vậy?”

“Đương nhiên là ở mẹ Tiểu Lam!”

“Ha ha ha...”

Một già một trẻ vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười không ngừng truyền ra, nghe hài hòa như vậy.

...

Mười phút sau

Mặc Thiên Tân rốt cuộc nói xong chuyện với giáo sư Lý, mượn có cầm cái chìa khóa liền vội vội vàng vàng chạy đến phòng thí nghiệm lâu ba của mẹ Tiểu Lam.

Đem cửa phòng thí nghiệm mở ra, vào trong phòng tràn đầy mùi dược liệu hóa học, nhìn những chai lọ đủ kiểu trên bàn, trực tiếp đi tới tủ sắt đặt cuối phòng.

Cậu nhìn khóa mật mã phía trên tủ sắt, chân mày hơi nhíu lên, sau đó lại ngẫm nghĩ.

Cậu nhớ mật mã là...

Cậu từ từ đưa ngón trỏ ngăn ngừa mập mạp, vừa ấn phía trên con số, vừa nhẹ giọng nói, “14... 54... 74... 8...!”

Mới vừa ấn con số cuối cùng, liền nghe đến ”Rắc rắc” một tiếng, tủ sắt thuận lợi mở ra.

Quả nhiên!

Mặc Thiên Tân không có bất kỳ vui mừng, mà là gương mặt xấu hổ!

Sở thích của mẹ Tiểu Lam quả nhiên không người nào có thể tiếp nhận, đây là mật mã gì? Nếu như theo âm phiên dịch, là... Người chết, tôi chết, toàn bộ chết đi!”

Đồ mồ hôi!©,®!

Hoàn toàn đồ mồ hôi!©,®!

Đây là muốn đồng quy vu tội sao?

“Haizz...” Cậu than thở, rất không may mắn, nhất là cái người bệnh nặng này, ai ai ai... Cậu trong lòng không ngừng than thở.

Hắn từ phiên muộn lên tinh thần, mãnh liệt hít một hơi, sau đó đem cửa tủ sắt mở ra, từ bên trong lấy ra một Laptop nhỏ, sau đó nghi ngờ mở máy.

Đợi 1 chút, màn hình liền hiện ra, từ trên xuống chỉ có một file tài liệu, trên đó viết ‘ bé cưng, xin mở ra! ‘. Mặc Thiên Tân dùng ngón tay điều khiển chuột, đem file mở ra, ai ngờ cô cài virus, màn hình tối đen, sau đó thành màu lam, cuối cùng khôi phục lại như cũ. Con chuột tự động lần lượt mở ra gì đó, cuối cùng màn hình máy vi tính hiện lên 1 bản đồ, trên bản đồ viết căn cứ vị trí cùng các tên đường phố, tên cửa hàng, mà kỳ quái nhất, rõ ràng nhất, một chấm tròn màu đỏ, đang không ngừng di động nhanh chóng.

“Nha... Thì ra là như vậy!” Mặc Thiên Tân bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là mẹ Tiểu Lam mang theo máy định vị, chỉ có máy tính này là có thể xác định vị trí, Nhưng trong máy vi tính lại cài đặt virus, chỉ cần vừa mở file, sẽ lập tức dính virus, cũng xác định được chỗ mẹ Tiểu Lam. Đồng thời thông qua một webcam nhỏ trên màn hình, mẹ Tiểu Lam có thể thấy được người

mở máy. Nếu như là người lạ, như vậy cô sẽ có đủ thời gian chạy trốn, nhưng nếu như là người quen, cô mà có thể an tâm ngồi tại chỗ, chờ đợi hấn đến.

Thật thông minh!

Quá thông minh!

Mặc Thiên Tân hướng về phía màn hình Laptop, “Mẹ Tiểu Lam, mẹ lại một lần nữa vinh dự trở thành thần tượng của con, con thật ngưỡng mộ!”

Trong nháy mắt, bên tai cậu giống như nghe được giọng nói tức giận của Phương Lam: nếu như mẹ là thần tượng, vậy con là thiên sứ, bầu trời là một bát phân!

“Hắc hắc he he...” Cậu vui vẻ cười, sau đó ghi nhớ địa chỉ, lập tức cầm laptop rời khỏi phòng thí nghiệm.

Khách sạn Rich

Phòng VIP số 107

Phương Lam nhìn hình ảnh đại học y từ máy vi tính truyền đến, thấy mặt Mặc Thiên Tân đỏ thắm, còn nghe được nó chọc cô, nháy mắt tâm tình liền thay đổi cao hứng vô cùng. Bởi vì có thể nhìn thấy nhóc bình yên vô sự, cô liền an tâm, nhưng mà nó làm thế nào từ Mặc gia trốn ra được? Không đúng, nhìn y phục của nó, còn kiểu tóc quê mùa, không hề giống trốn ra, càng giống cố ý tìm đến cô, như vậy... Sẽ không phải là Mặc Tử Hàn thả nó ra? Thông minh như hấn có thể phát hiện ra tung tích của mình không? Hấn có thể thuyết phục tiểu ma đầu Thiên Tân? Không đúng không đúng... Cô dùng sức lắc đầu, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không phải hấn, như vậy có thể là ai đây? Ai có thể đến gần Thiên Tân cùng thuyết phục nó đây?

Cô đột nhiên khiếp sợ trợn to hai mắt.

“Không thể nào...” Cô nhẹ giọng bật thốt lên.

Chẳng lẽ là Mặc Thâm Dạ?

Chỉ có người đàn ông kia mới có thể tự do ra vào nhà họ Mặc, hơn nữa có thể đến gần Thiên Tân, nếu như không phải là hắn, còn có thể là ai?

“Đáng chết!” Cô mắng!

...

Ngắn ngủi 10 phút sau

Mặc Thiên Tân đứng ở khách sạn Rich, phòng VIP 107!

Hai mắt cậu nhìn cửa phòng đóng chặt, khoe miệng nhẹ nhàng cười một tiếng!

Thật không hổ là mẹ Tiểu Lam nha, nơi nào đắt giá, nơi nào hào hoa liền nghỉ ngơi ở đó, mẹ lấy đâu ra nhiều tiền vậy nha? Mẹ nghĩ như thế nào mà lại ở khách sạn Rich đây? Thật đúng là an toàn, cho dù là ai cũng không thể ngờ một nhân viên nho nhỏ thế nhưng lại ở nơi này tiêu dao khoái hoạt.

Vươn tay, nhón chân lên, nhẹ nhàng nhấn hai cái chuông cửa.

“Leng keng —— leng keng ——”

Rất nhanh, cửa phòng liền “Rắc rắc” một tiếng bị mở ra, Phương Lam mặc bộ quần áo thể thao, đứng ở cửa phòng, nhắm mắt lạnh lùng nhìn cậu, không nói một lời, xoay người vào phòng.

Mặc Thiên Tân kinh ngạc nhìn mặt của cô, vội vàng đi theo phía sau cô vào bên trong.

“Mẹ Tiểu Lam, mẹ làm sao vậy? Nhìn thấy con không cao hứng sao? Làm gì khuôn mặt nhăn nhó à? Cười một cái đi? Con chính là cố ý tới tìm mẹ!” Cậu làm nũng nói, thân mật nắm tay của cô, lắc lắc.

“Cố ý tới tìm mẹ? Tìm mẹ làm gì? Muốn hại mẹ sao?” Phương Lam đột nhiên xoay người, chất vấn.

“Con nào có muốn hại mẹ? Con chỉ là nhớ mẹ rồi!” Mặc Thiên Tân gương mặt vô tội.

“A? Con nói là thật?”

“Dĩ nhiên!”

“Tốt lắm, Mẹ hỏi con, con mặc bộ quần áo này ra khỏi Mặc gia như thế nào?”

“Ách... Cái này sao...” Mặc Thiên Tân chần chờ, sau đó mặt cười đùa mà nói, “Con đương nhiên là dùng hai chân đi ra!”

Chương 232: Bước vào Mặc gia... Là phúc hay họa...!

Hai chân?

Phương Lam theo dõi hai mắt cậu, âm lãnh mà nói, “Tiểu tử thúì, con đang chơi chữ với mẹ sao?”

“Mẹ Tiểu Lam...” Mặc Thiên Tân lại một lần nữa làm nũng kêu cô, cầm lấy tay cô, không ngừng lắc lắc.

Phương Lam nhìn khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn, coi như là tức giận, cũng không phát tác.

“Được rồi được rồi!” Cô hất tay của cậu ra, ngồi vào bên giường chất vấn, “Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Hắc hắc he he...” Mặc Thiên Tân vui vẻ cười, vội vàng thân mật ngồi ở bên cạnh cô, nói, “Thật ra là bác cùng ba thông đồng khiến con tới tìm mẹ, con biết rõ giữa mẹ và ba có chút vấn đề, cũng biết mẹ không chịu tới nhà họ Mặc, nhất định có nguyên nhân, nhưng mà con thật thật... vô cùng nhớ mẹ, mới đến tìm mẹ!”

“Có thật không? Con nhớ mẹ? Nghĩ đến mẹ sao?” Phương Lam cố ý không ngừng hỏi tới, nhúu mày ngạo mạn nhìn cậu.

“Thật mà, mẹ Tiểu Lam, con rất nhớ mẹ, mẹ con cũng rất muốn gặp mẹ, chúng con lo lắng mẹ có ăn ngon, ngủ ngon, đi nhà cầu tốt không...!”

Đi nhà cầu?

Phương Lam đỏ mặt cười! ©, ®! (ノ ￣ ヽ||)~

“Loại chuyện như đi nhà cầu, mẹ không thèm nhin, cho nên không cần các người lo lắng!” Cô lúng túng trả lời.

“A... Đúng rồi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên thức tỉnh, nắm thật chặt cổ tay của cô, nói, “Mẹ Tiểu Lam, mẹ không ngoan, mẹ cư nhiên... Hắc, hắc, hắc!” Cậu nói được một nửa liền giả điên cười hề hề.

Phương Lam mặt nghi hoặc nhìn cậu, chân mày hơi nhíu lên.

“Cư nhiên cái gì à? Con muốn nói cái gì?” Cô hỏi.

“Mẹ đừng giả bộ, con đã biết rồi!” Mặc Thiên Tân tiếp tục vòng quanh.

Phương Lam đột nhiên không bình tĩnh nhìn cậu, khóe miệng gợi lên nụ cười tà ác, nói, “Vậy sao? Con cũng biết rồi hả? Vậy con nói một chút con biết cái gì? Cho mẹ xem xem con có biết thật hay không!”

“Cái này sao...” Mặc Thiên Tân cố ý do dự, sau đó đến gần bên tai của cô, nhỏ giọng nói, “Con đã biết mẹ và bác có quan hệ rồi, bác là vị hôn phu của mẹ có đúng hay không?”

Bác? Vị hôn phu?

Mặc Thâm Dạ?

Phương Lam khiếp sợ, hai mắt hình viên đạn!

“Là ai nói với con?” Cô tức giận chất vấn.

“Chính miệng bác nói cho con biết nha, hơn nữa bác còn nói chính xác vị trí dấu răng trên đùi mẹ. Còn nói phía trên là bảy dấu răng, phía dưới là năm dấu, bác còn nói đó là do bác cắn. Có thể cắn được vị trí bí mật như vậy, mẹ con nói, mẹ cùng bác không có bất cứ quan hệ gì sao? Sao?” Mặc Thiên Tân vừa nói, vừa nhìn chằm chằm mặt của Phương Lam, thấy sắc mặt cô từ trắng trở nên đỏ, lúc sau hồng rồi xanh biếc, cuối cùng biến thành đen thui. Xem ra, bác nói không sai nha, hai người bọn họ quả nhiên lén phét.

“Đàn ông thôi, lại dám nói hươu nói vượn với một đứa bé, đáng chết, một ngày nào đó mẹ muốn giết hần!” Phương Lam cắn răng nghiền lợi nói xong, hai mắt tức giận đang bốc lửa.

“Mẹ Tiểu Lam, ý của mẹ... Là thừa nhận bác ấy là vị hôn phu?” Mặc Thiên Tân nhỏ giọng thử mở miệng.

“Vị hôn phu cái đầu con, hần là tên đại lãng nhăng, làm sao xứng với mẹ? Mẹ và hần một chút quan hệ cũng không có, mẹ mới không biết tên đó thật ngu xuẩn!” Phương Lam tức giận giận sôi lên.

Tên đàn ông ngu xuẩn?

Mặc Thiên Tân vô cùng đề ý cách xưng hô này, quả thật có thể có thêm cục cựa rồi. Hơn nữa nhìn mẹ Tiểu Lam đáng vẻ hốt hoảng, xem gò má cô phác hồng, tựa hồ bọn họ không chỉ có một chân, là có mấy chân mới đúng.

“Mẹ Tiểu Lam, thật ra thì bác ấy vô cùng tốt, chẳng những lớn lên đẹp trai, đối với nữ nhân còn đặc biệt dịu dàng, hơn nữa đầu óc vô cùng thông minh, thân thủ cũng không phải lợi hại bình thường. Ở nhà họ Mặc không người nào dám động đến bác ấy, ngay cả ba cũng kị bác ba phần, nhưng này đều không quan trọng, quan trọng nhất là...” Cậu hơi dừng lại, sau đó mặt nụ cười giảo hoạt, nói, “Nếu như mẹ gả cho bác, mẹ chính là bác gái rồi, mẹ và mẹ con sẽ là chị em dâu, thân càng thêm thân rồi, như vậy chúng ta chính là người một nhà, mẹ xem... Nhất cử lưỡng tiện, mẹ hy sinh một chút đi!”

“Hy sinh?” Phương Lam khiếp sợ, sau đó trả lời ngay, “Không thể nào!”

“Tại sao?” Mặc Thiên Tân buồn buồn cau mày, dẫu môi.

“Không có tại sao, mẹ nói không thể chính là không thể nào, mẹ đời này cũng sẽ không gả cho Mặc Thâm Dạ, mẹ cả đời cũng sẽ không tha thứ cho hần!” Phương Lam kiên định.

Tha thứ?

Mặc Thiên Tân tò mò.

“Bác làm chuyện thật có lỗi với mẹ sao? Chẳng lẽ bác... Bắt cá hai tay?” Cậu đoán nói.

“Chuyện của chúng ta con không phải quản, tóm lại mẹ tuyệt đối không tha thứ cho hấn, nói gì cũng vô dụng, không cần nhắc đến tên đàn ông ngu xuẩn đó, đúng rồi...” Cô đột nhiên nói sang chuyện khác, “Con còn chưa nói cho mẹ biết, con tìm đến tìm mẹ rốt cuộc có chuyện gì?”

A... Thiếu chút nữa quên việc chính rồi!

Mặc Thiên Tân cũng lập tức trở lại vấn đề, lần nữa lôi kéo tay của cô, vừa dùng đưa, vừa làm nũng mà nói, “Mẹ Tiểu Lam, mẹ theo con cùng nhau trở về nhà họ Mặc có được hay không?”

Trở về nhà họ Mặc?

Kia không phải tương đương với đi tìm chết?

“Mẹ cự tuyệt!” Cô trả lời ngay.

“Tại sao? Chẳng lẽ mẹ không muốn Thiên Tân sao? Chẳng lẽ mẹ không muốn gặp mẹ con sao? Mẹ không phải muốn sống cùng chúng con sao? Mẹ muốn vứt bỏ chúng con sao?” Hốc mắt Mặc Thiên Tân trong nháy mắt ướt át, roi lệ nói, “Con không còn nhiều thời gian, chẳng lẽ đoạn cuộc sống cuối cùng mẹ không muốn cùng con sao? Chẳng lẽ nhất định chờ con chết rồi, mẹ mới bằng lòng tới nhìn con một chút sao? Mẹ Tiểu Lam... Mẹ thật ác, để cho con chết không nhắm mắt sao? Ô...”

Phương Lam nghe lời của cậu, rõ ràng cậu đang diễn trò, nhưng trái tim lại như cũ mơ hồ đau.

Nó nói không sai, nó sắp chết, nó không còn nhiều thời gian, nếu như cô không nắm lấy thời gian ngắn ngủi này, có thể về sau cô không cách nào gặp lại nó, cùng nó cãi vã, cùng nó khi dễ Tử Thất Thất rồi. Hơn nữa cô cũng rất muốn gặp nó và Tử Thất Thất, muốn ở bên cạnh họ, càng muốn bảo vệ họ, nhưng nếu như cô đến nhà họ Mặc, Mặc Tử Hàn tuyệt đối sẽ không bỏ qua

cho cô, hơn nữa Mặc Thiên Tân vẫn còn ở nhà họ Mặc, chuyện phiền toái thật sự rất nhiều...

“Mẹ Tiểu Lam...” Mặc Thiên Tân khóc không thành tiếng kêu, mà đột nhiên...

Cậu dùng tay phải của mình ôm chặt lồng ngực, thân thể khom xuống, gương mặt thống khổ, hơn nữa thở mạnh, nói, “Thật là đau... Mẹ Tiểu Lam... Thật là đau... Con thật là đau... Mẹ Tiểu Lam... Thật là đau, đau... Con không cần chết... Con không cần... Con...” Cậu nói xong, thân thể liền nghiêng tới trước, cuối cùng vô lực từ bên giường ngã xuống đất, giống như chết, không nhúc nhích.

Phương Lam nhìn cậu diễn, bất đắc dĩ thở dài, “Haizz...”

Cô dùng chân nhẹ nhàng đá thân thể cậu, sau đó không nhìn được nói, “Chớ giả bộ, nhanh lên một chút... Con còn muốn gạt mẹ sao? Quả thật là múa rìu qua mắt thợ, không tự lượng sức!”

“...” Mặc Thiên Tân trầm mặc, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

“Tiểu tử thúì, mẹ gọi con đứng lên có nghe thấy không? Nhanh lên một chút, chớ giả bộ!” Phương Lam dùng sức cau mày, dưới chân cũng phiền não dùng chút sức lực.

Thân thể Mặc Thiên Tân mềm nhũn ngửa ra sau, nửa người trên nằm thẳng dưới đất.

Phương Lam nhìn sắc mặt tái nhợt, trợn to mắt, hốt hoảng quỳ hai đầu gối xuống đất, ôm lấy thân thể cậu, nhẹ vỗ vỗ hai gò má của cậu, hoảng sợ nói, “Thiên Tân? Thiên Tân con đừng làm mẹ sợ, con nhanh lên một chút mở mắt... Đừng phá, nhanh một chút tỉnh lại...”

“...” Mặc Thiên Tân như cũ trầm mặc, thân thể mềm nhũn mặc cho cô tùy ý lắc lư.

Phương Lam cả người hoàn toàn luống cuống.

Đem thân thể cậu đặt trên đùi mình, sau đó hai tay run run lục lọi trên người cậu, tìm hộp thuốc hồng hồng. Cô vội vã đổ ra 3 viên thuốc, bỏ vào miệng cậu, để cho cậu nuốt vào, sau đó ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cậu, để cho cậu thoải mái nằm trên giường, cô quỳ gối bên giường, nắm thật chặt tay của cậu.

“Thiên Tân, con không thể có chuyện, con nhất định phải tỉnh lại... Thiên Tân, con không được làm mẹ sợ, con nhất định phải tỉnh lại, nếu không mẹ con sẽ lo lắng, mẹ Tiểu Lam cũng sẽ lo lắng, con nhanh tỉnh lại có được hay không? Nếu như con bây giờ tỉnh lại, con nói gì mẹ đều đồng ý con... Thiên Tân... Thiên Tân... Nhanh tỉnh lại!” Phương Lam dùng sức cầm lấy tay cậu, trái tim đau đớn kịch liệt, sợ hãi càng lúc càng lớn, để cho cô sắp hít thở không thông.

Bệnh tình của nó đã vô cùng nghiêm trọng, hôn mê chỉ làm bệnh tình càng lúc càng tăng nhanh, hơn nữa bây giờ không còn người khổng chế bệnh của nó, nói không chừng lần này hôn mê, sẽ trực tiếp tử vong.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Con nhanh tỉnh, nhanh một chút mở mắt ra!” Phương Lam sợ hãi không có biện pháp trấn định, cô nhìn chăm chăm mặt Mặc Thiên Tân tái nhợt, nhai đi nhai lại, “Nhanh tỉnh, nhanh tỉnh, nhanh một chút mở mắt, nhanh một chút... Thiên Tân, con không muốn cho mẹ con lo lắng, nhất định phải mở mắt, nhất định phải sống, nếu như con mở mắt, mẹ Tiểu Lam sẽ cùng con trở về nhà họ Mặc, con nói cái gì mẹ đều đồng ý con, toàn bộ tất cả nghe theo con...”

“Có thật không?” Mặc Thiên Tân đột nhiên mở miệng.

Phương Lam khiếp sợ nhìn cậu!

Mặc Thiên Tân nghịch ngợm mở ra một con mắt phải, gian kế thực hiện được nói, “Mẹ Tiểu Lam thật toàn bộ cũng nghe con? Có thật không?”

“Con...” Phương Lam kinh ngạc nhìn cậu, nhìn cậu mở mắt, nhìn nụ cười trên mặt cậu, trong nháy mắt lửa giận ngất trời, hất tay cậu ra, rống to nói, “Con gạt mẹ?”

“Hắc hắc he he... Con chỉ thực hiện một ít mưu kế nhỏ nhỏ mà thôi!” Mặc Thiên Tân chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

“Tiểu tử thúì, con có biết con mới vừa làm mẹ sợ muốn chết, con cứ nhiên dùng loại phương pháp này tới lừa gạt mẹ, con hù chết mẹ rồi... Tiểu tử thúì, trái tim của mẹ cũng mau bị con hù dọa, nhìn con thật hôn mê bất tỉnh, giống như con thật đã chết rồi, như vậy mẹ... Mẹ... Mẹ...” Cô nói xong, thanh âm đột nhiên nghẹn ngào, hai chân cũng không có hơi sức, xụi lơ ngã ngổ trên mặt đất.

Mới vừa dọa cô, trái tim bây giờ còn đang rầm rầm cuồng loạn, hô hấp vẫn còn dòn dập thở dốc, dư âm cảm giác càng thêm kinh hãi, thật lâu không thể xua đi.

Mặc Thiên Tân thấy cô ngã ngổ trên mặt đất, vội vàng xuống giường, quỳ gối bên cạnh cô, nói xin lỗi, “Mẹ Tiểu Lam con sai làm rồi, con thật sự hiểu rõ sai rồi. Thật ra con sớm biết mẹ sẽ không đồng ý, hơn nữa con cũng biết mẹ nhất định sẽ nhìn ra con giả bộ bệnh. Cho nên sáng sớm hôm nay con cố ý không uống thuốc, cố ý hoãn lại thời gian nói năng nói cuội với mẹ chờ đợi phát bệnh, vì vậy vừa rồi trái tim của con thật đau, chỉ là không có té xỉu hôn mê mà thôi. Sau khi mẹ cho con uống thuốc, con liền tốt hơn, chỉ là muốn mẹ đồng ý con, cùng trở về nhà họ Mặc, cho nên mới phải tiếp tục giả vờ hôn mê... Mẹ Tiểu Lam, con bảo đảm nhất định sau này sẽ không làm chuyện như vậy, mẹ tha thứ cho con lần này được không? Mẹ cùng con trở về nhà họ Mặc được không? Coi như tâm nguyện cuối cùng, con muốn cùng mẹ Tiểu Lam, cùng mẹ, cùng ba, cùng bác, thật vui vẻ khoái lạc vượt qua khoảng thời gian cuối cùng này. Con biết mẹ không muốn đến nhà họ Mặc là có nguyên nhân, nhưng mà con rất nhớ mẹ, rất muốn rất muốn... Ít nhất, con muốn cùng mọi người chụp ảnh gia đình, con muốn lưu lại hình ảnh cuối cùng cho mọi người!”

Phương Lam nghe lời của cậu, nghe cậu sám hối, cũng nhìn biểu tình mắt mát của cậu, tất cả lửa giận trong lòng cũng nháy mắt tan thành mây khói.

“Thôi! Mẹ hết tức giận rồi!”

“Thật à?” Mặc Thiên Tân đột nhiên vui vẻ, khuôn mặt u sầu trong nháy mắt

tinh thần toả sáng.

“Mẹ Tiểu Lam thật không tức giận rồi hả? Như vậy mẹ đồng ý cùng con trở về nhà họ Mặc rồi hả?”

Phương Lam nhìn ánh mắt mong chờ của cậu, đầu tiên là bất đắc dĩ thở dài, sau đó không có cách mà nói, “Dạ dạ dạ, mẹ đồng ý con, mẹ cùng con trở về nhà họ Mặc, coi như nhà họ Mặc là đầm rồng hang hổ, mẹ nhất định sẽ đi theo con chuyến này, được chưa? Hải lòng chưa?”

“Được ——” đôi tay Mặc Thiên Tân giơ lên thật cao, vui vẻ nói, “Quá tốt, mẹ Tiểu Lam chịu theo con cùng nhau về nhà rồi, người một nhà chúng ta rất cuộc đoàn tụ, thật tốt quá —— quá tuyệt vời —— vạn tuế ——”

Người một nhà?

Phương Lam nghe cậu hưng phấn nói, trong lòng cũng phiêu dật ấm áp hạnh phúc.

Ở trên thế giới này, chỉ có nó và Tử Thất Thất coi cô là người một nhà, chỉ có hai người họ coi cô như thân nhân, trong lòng cô cũng chỉ có hai người họ là quan trọng nhất.

Không muốn làm Tử Thất Thất thương tâm, không muốn làm Thiên Tân chết đi... Cô không phải không muốn đem người thích hợp làm phẫu thuật tim cho Thiên Tân đưa cho Mặc Tử Hàn? Nhưng nếu như vậy, Tử Thất Thất nhất định sẽ ghét hẳn, giống như Thiên Tân cũng sẽ ghét cô, mà trong mắt bọn họ cô là người một nhà... Chính vì ích kỷ, cô tự hỏi nhiều năm như vậy, chân chờ nhiều năm như vậy...

Rốt cuộc làm thế nào mới tốt đây?

Nói?

Không nói?

“Mẹ Tiểu Lam, chúng ta nhanh thu dọn đồ đạc đi!” Mặc Thiên Tân nóng nảy

lôi kéo tay của cô đứng lên.

Phương Lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Thiên Tân tái nhợt, chưa khôi phục màu sắc, đau lòng nói, “Con ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi một chút, mẹ tự dọn dẹp là được rồi, dù sao cũng không có gì, chờ một chút có thể đi, mẹ sẽ gọi con!”

“Được!” Mặc Thiên Tân vui vẻ đồng ý, vô cùng nghe lời nằm trên giường, đắp chăn, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Phương Lam nhìn hần quay ngoắt 180° thiên chân vô tà, không khỏi hơi lắc đầu một cái.

Thật ra nghĩ theo hướng tích cực, đến nhà họ Mặc cũng không nhất định chỉ có chuyện xấu, cô vừa vặn tìm thêm cơ hội điều tra phòng giam, hơn nữa còn có thể hiểu cách bố trí nội bộ thủ vệ nhà họ Mặc, thật đúng là: biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!

Không sai, có Tử Thất Thất và Thiên Tân, còn có người đàn ông ngu xuẩn, cô cũng không cần sợ, Mặc Tử Hàn tuyệt đối không dám động vào một cọng tóc của cô, hơn nữa hần còn có thể một mực cung kính nịnh bợ cô, cầu xin cô nói ra người thích hợp. Nghĩ như vậy, dường như chỗ tốt thật đúng là không ít!

“Ha...” Cô nhẹ giọng tà ác cười, đắc ý xoay người, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nếu là muốn đến nhà họ Mặc, nhất định phải mặc xinh đẹp một chút mới được.

...

Một canh giờ sau

Phương Lam một cái tay cầm một cái túi xách nho nhỏ, một cái tay khác dắt tay nhỏ bé của Mặc Thiên Tân, hai người cùng nhau đi đến đại sảnh lầu một khách sạn Rich, vừa vặn ở cửa chính, thấy Bách Hiên từ ngoài cửa lớn sai bước đi vào, mà phía sau anh đi theo bốn năm thuộc hạ, thật giống như vừa

làm xong chuyện vội vã trở lại.

Ba người đột nhiên mặt đối mặt nhau, không khí hơi có chút xấu hổ.

“Tiểu Lam? Thiên Tân? Các người đây là...” Bách Hiên bước chân dừng ở trước mặt bọn họ, nghi ngờ hỏi.

“A, tôi đã quyết định rời khỏi nơi này, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này trợ giúp!” Phương Lam chớp đôi mắt rạng rỡ như ánh mặt trời, thành tâm thành ý cảm tạ.

“Cô phải đi? Đi đâu?” Bách Hiên nghi ngờ hỏi, nhưng là hai mắt nhìn Mặc Thiên Tân, chợt đoán nói, “Chẳng lẽ cô... Muốn đến nhà họ Mặc?”

Chương 233: Anh nói gì!... hôn gián tiếp!

Phương Lam hơi trầm mặc, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ.

“Không sai!” Cô nhẹ giọng trả lời.

“Tại sao đột nhiên muốn đến nhà họ Mặc? Mặc Tử Hàn không phải muốn bắt cô sao?” Bách Hiên nghi ngờ hỏi.

Bắt?

Mặc Thiên Tân đem từng chữ thu vào trong lòng.

Mặc Tử Hàn?

Phương Lam nghe thế, kinh ngạc nhìn anh, lạnh lùng chất vấn, “Làm sao anh biết là anh ta muốn bắt tôi? Anh điều tra tôi?”

Trên mặt Bách Hiên thoáng chần chờ nửa giây.

“Tôi không điều tra cô, thật ra chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể biết người kia là Mặc Tử Hàn. Nếu không phải là Mặc Tử Hàn, hiện tại hẳn và Tử Thất Thất ở chung, nhưng cô lại trốn ở chỗ tôi, không đi tìm Tử Thất Thất, không phải là kỳ quái sao? Hơn nữa, nếu không phải là Mặc Tử Hàn, như vậy so với nhà họ Bách chúng tôi, nhà họ Mặc không phải an toàn hơn sao? Còn có thể cùng Tử Thất Thất và Thiên Tân ở chung một chỗ, này không phải là một công đôi việc? Nhưng cô lại lựa chọn nhà họ Bách chúng tôi, không đến nhà họ Mặc... Cái này rõ ràng, cô không phải không muốn đi, mà là không thể đi. Mà nguyên nhân, chính là người đuổi bắt cô là Mặc Tử Hàn!” Anh chính xác phỏng đoán, thao thao bất tuyệt.

Phương Lam cau mày nhìn anh không có nửa điểm biến sắc, trong lòng như cũ có chút nghi ngờ. Nhưng cho dù anh ta đi điều tra, nhất định cũng không tra được thứ gì, hơn nữa anh ta lại giúp cô mấy lần, cho nên...

“Không sai, người bắt tôi chính xác là Mặc Tử Hàn, nhưng bây giờ không sao, hấn sẽ không làm thương tổn tôi, cho nên Thiên Tân mới đến đón tôi đến nhà họ Mặc, đoàn tụ cùng Tử Thất Thất!”

“Vậy sao? Vậy thì tốt!” Khóe miệng Bách Hiên hơi cười cười, nhưng không ôn nhu như trước kia. Hai mắt anh lạnh băng nhìn về phía Mặc Thiên Tân, hơi hé miệng giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, hai môi mím chặt, bỏ qua lời nói.

“Chú Bách Hiên!” Mặc Thiên Tân mỉm cười nhẹ giọng kêu anh.

Bách Hiên hơi kinh ngạc, nghi ngờ mở miệng, “Uh? Thế nào? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì!” Mặc Thiên Tân lắc đầu, sau đó quan sát mặt anh, đến khi thần thái hai mắt anh biến mất, mới nói, “Con chỉ muốn nói với chú Bách Hiên, hi vọng chú có thể hạnh phúc, hi vọng người có thể vui vẻ, hi vọng người có thể cười rộ lên như ngày trước. Con người khi sống chung khó tránh có thể bị tổn thương, nhưng miễn là còn sống, chỉ cần sống thật khỏe, một ngày nào đó vết thương sẽ khép lại, sau đó sẽ gặp thật nhiều chuyện tốt. Cuộc sống không phải chỉ có thống khổ, mặc dù không thể đoán được tương lai, nhưng ông trời rất công bằng, có khổ thì có ngọt... Người nhất định có thể tìm được thứ quan trọng nhất, chỉ cần còn sống, nhất định tìm được!”

Nghe lời nói của Mặc Thiên Tân, Bách Hiên hiểu rõ ngụ ý của cậu, chỉ là có chút kinh ngạc, không nghĩ tới một đứa bé lại nói như vậy, cư nhiên có hiểu được, hơn nữa còn an ủi anh

“Ha...” Anh nhẹ giọng cười một tiếng, khóe miệng dịu dàng, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu, nói, “Chú hiểu, con yên tâm đi, chú sẽ sống thật khỏe, tìm cho mình thứ quan trọng nhất!” Chỉ là... Không biết có thể tìm được hay không!

Mặc Thiên Tân nhìn nụ cười của anh hơi hòa hoãn một ít, trong lòng đột nhiên vui vẻ.

“Vậy chú nhất định phải nhớ một câu nữa, cũng chính là lời của con: vui vẻ mỗi ngày, quý trọng mỗi ngày!”

“Được, chú nhớ rồi, cảm ơn con!” Bách Hiên cảm tạ.

“Vậy con đi trước đây, con sẽ thay chú chào hỏi mẹ!”

Mẹ? Tử Thất Thất?

Hai mắt Bách Hiên trong nháy mắt lóe sáng, trong lòng mơ hồ có dòng nước ấm ở chảy quanh.

Mặc Thiên Tân cười đi qua người anh, Phương Lam cũng đi theo bên cạnh, hai người tay cầm tay sải bước về phía cửa chính.

“Thiên Tân, vừa rồi con nói rất hay, rất phong độ, vô cùng đẹp trai!” Phương Lam vừa ra khỏi cửa, không khỏi mở miệng tán dương.

“Hắc hắc he he...” Mặc Thiên Tân cười đắc ý, nói, “Được không, đẹp trai không, con cũng vậy cảm thấy vừa rồi con rất tuần tú, thêm kiểu tóc này nữa, càng thêm đẹp trai không phải sao!”

Kiểu tóc?

Phương Lam nhìn đầu tóc kiểu xưa của cậu, khoe miệng không khỏi hơi co quắp, đem hai mắt nhìn sang nơi khác, giống hệt vẻ mặt hồi sáng của Tử Thất Thất.

(→_→)~

“Đúng vậy. Đúng vậy, kiểu tóc này thật sự đẹp mê người! rất phong độ, quả thật không cách so sánh được... không có cách nào so sánh!” Haizz... Cô đối lòng thờ dài nói.

Cậu vui vẻ ngẩng đầu lên, gương mặt kiêu ngạo.

...

Khách sạn Rich

Trong thang máy lâu một

Bách Hiên đứng trong thang máy, hai mắt mắt hồn nhìn về phía trước.

Sau ngày đính hôn, anh đã điều tra được việc Tử Thất Thất bị thương, cũng biết gan của cô bị cắt bỏ một nửa, đồng thời phát hiện Mặc Thiên Tân mắc bệnh tim. Không nghĩ tới sống chung bảy năm, ngay cả Thiên Tân có bệnh anh cũng không biết. Thật là có chút buồn cười, vừa rồi nhìn thấy Thiên Tân, anh mở miệng muốn hỏi thân thể nó dạo này như thế nào? Tử Thất Thất có khỏe không? Thế nhưng lời nói đến khoe miệng, lại khó khăn không cách nào nói ra. Bởi vì hiện giờ anh chỉ là một bằng hữu bình thường, về sau có thể không gặp lại họ, bất giác tự hỏi, anh quan tâm mẹ con họ như vậy được không? Bọn họ đã có Mặc Tử Hàn rồi, còn cần sự quan tâm của anh sao? Sự quan tâm của anh hẳn là dư thừa? Hơn nữa không chừng còn mang lại gánh nặng cho Tử Thất Thất. Nhưng câu nói cuối cùng của Mặc Thiên Tân, cũng khiến anh vui vẻ ‘ Con sẽ thay chú chào hỏi mẹ! ‘

“A...” Anh không khỏi cười khẽ, nụ cười giống như trước kia, chỉ là ẩn bên trong sự dè dặt có chút khổ sở.

Biệt thự nhà họ Mặc

Thư phòng lâu hai

Mặc Thâm Dạ và Mặc Tử Hàn chưa từng rời khỏi phòng, hơn nữa hai người còn ngồi đối diện nhau bên trà cạnh cửa sổ, thông thả hớp một ngụm hồng trà. Nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn cổng chính, chờ đợi chiếc xe nào đó hiện ra.

Đột nhiên!

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Mặt bàn hơi rung lên, hai người nháy mắt chuyển sự chú ý đến chiếc điện thoại trên bàn, trên mặt đồng thời lộ vẻ khẩn trương.

“Nghe điện thoại đi, có thể có tin tức!” Mặc Thâm Dạ mở miệng thúc giục.

“Không cần anh nói, tôi cũng sẽ nhận!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng cãi lại, sau đó cầm lấy điện thoại trên bàn, liếc nhìn dãy số phía trên, đem điện thoại kết nối đặt bên tai.

“Đại ca!” trong điện thoại di động truyền tới thanh âm của đàn ông.

“Như thế nào?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Tiểu thiếu gia cậu ấy đi đại học y khoa, sau đó cầm một Laptop đi ra, sau đó chúng tôi tới khách sạn Rich, mà tiểu thiếu gia đã đi vào nửa giờ rồi, tôi sợ cậu ấy... Có gì nguy hiểm, hoặc là trốn?”

“Khách sạn Rich?” Mặc Tử Hàn khẽ cau mày.

“Dạ!”

Mặc Tử Hàn nhắm mắt nghĩ ngợi!

Khách sạn Rich do Bách Hiên quản lý, mà lần trước Phương Lam từ biệt thự nhà họ Bách đi ra. Quả nhiên trở lại nhà họ Bách, cho dù ai cũng không nghĩ đến, đừng nói đi tìm. Đúng là nơi ẩn thân hoàn hảo! Vậy Thiên Tân vào lâu như vậy để khuyên cô? Không thì lại giở trò gì? Chẳng lẽ gặp nguy hiểm? Không được... Bây giờ không phải thời điểm hoài nghi, nếu Thiên Tân đã nói với Mặc Thâm Dạ trước khi trời tối đem Phương Lam mang về, như vậy anh nên lựa chọn tin tưởng nó.

“Cậu tiếp tục chờ tại đó, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chờ tiểu thiếu gia ra ngoài là được rồi!” Anh lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ!”

Điện thoại bị ngắt, Mặc Tử Hàn cau mày thật sâu.

Mặc Thâm Dạ ngồi đối diện nhìn sắc mặt của anh, những lời vừa rồi anh cũng nghe rất rõ.

“Khách sạn Rich a... chỗ rất an toàn nha, thật không hổ là cô ấy!” Anh không khỏi mỉm cười than thở.

Hai mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn chợt nâng lên, lạnh lùng nhìn cái khuôn mặt tươi cười kia.

“Rốt cuộc anh cùng cô ta quan hệ như thế nào?” Anh hỏi.

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khẽ, đem ly trà trên tay để xuống, tà mị nói, “Theo cách hiểu của chú, anh cùng phụ nữ sẽ có quan hệ gì?”

“Cô ta là phụ nữ của anh?”

“...” Mặc Thâm Dạ trầm mặc, khóe miệng nhếch lên, không trực tiếp trả lời anh.

Chân mày Mặc Tử Hàn chợt nhíu lại, nghĩ lại tới Kim Hâm từng nói anh ta vì Phương Lam tìm đồ trên bãi cỏ suốt đêm, hơn nữa bám theo cô không nghỉ, cho nên... Lửa giận trên mặt anh đột nhiên biến mất, khóe miệng tà ác khẽ gợi.

“Chẳng lẽ... Anh thích cô ta, nhưng cô ta không thích anh?”

Nụ cười trên mặt Mặc Thâm Dạ đột nhiên cứng đờ.

Mặc Tử Hàn tinh mắt bắt được biểu tình của anh ta, khóe miệng mỉm cười vui vẻ.

“Không nghĩ tới nha, thì ra còn có phụ nữ không chịu anh. Chẳng qua tôi không nghĩ tới đường đường Mặc đại thiếu gia cũng có lúc tương tư đơn phương. Thật thú vị... Thú vị a...”

Nghe lời nói châm chọc của Mặc Thâm Dạ, lửa giận trong lòng anh mơ hồ dậy lên.

“A...” Anh cười nhẹ một tiếng, sau đó bất cần đời mà cười nói, “Theo như anh biết, lúc chú theo đuổi Tử Thất Thất cũng chịu không ít cực khổ. Hình như còn để cho cô ấy từ trong tay chú chạy trốn một hai lần. Anh cũng không nghĩ tới a, thì ra Tổng giám đốc nhà họ Mặc, thậm chí phụ nữ của mình cũng không quản được, tương lai nhà họ Mặc thật đáng lo lắng nha, haizz...”

Trong nháy mắt!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi cũng tràn đầy hùng hực lửa giận, giống như một khắc sau sẽ lao vào nhau.

“Cốc, cốc, cốc!” Cửa phòng đột ngột bị gõ vang, cắt đứt tia lửa giận, cứu vãn một cuộc va chạm.

“Vào!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, chân mày nhíu lại.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười cầm lên ly trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một hớp.

Mà cửa phòng”Rắc rắc” một tiếng bị mở ra, Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng, hai mắt kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, sau đó sải bước đi tới trước bàn.

“Tử Thất Thất?”

“Tử Thất Thất?”

Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ trầm miệng một lời, đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Thiên Tân đâu?” Tử Thất Thất cúi kính chất vấn, hung hăng nhìn chằm chằm Mặc Tử Hàn.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc không nói, chân mày hơi nhíu lại, lộ ra khổ sở.

“Nói mau, Thiên Tân đâu? Nó đi đâu rồi? Nói cho em biết nhanh lên!” Tử

Thất Thất đem thanh âm đề cao N dB, rống to lần nữa tra hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn như trước trầm mặc không nói.

Tử Thất Thất ngay lập tức tức giận, cô đưa ngón trỏ chỉ vào mặt anh, uy hiếp nói, “Em cảnh cáo anh, anh không nói cho em biết, em liền đem nhà họ Mặc của anh phá huỷ?”

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô tức giận, rút cuộc chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng nói, “Nếu như em thích, vậy thì hủy đi. Anh sẽ vì em xây một ngôi nhà khác tốt hơn!”

“Anh...” Tử Thất Thất lửa giận ngút trời.

“Phốc!” Người khác thiếu chút nữa đem Hồng Trà trong miệng phun ra.

Tử Thất Thất lập tức dờn đi tầm mắt, nhìn chăm chăm Mặc Thâm Dạ vẻ mặt bất cần, đồng dạng chất vấn, “Anh biết Thiên Tân ở đâu có đúng hay không?”

“Anh?” Mặc Thâm Dạ kinh ngạc.

Ngược lại người nào đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười trộm cầm ly trà của mình, nhấp nhẹ một hớp, sau đó im lặng xem kịch hay.

“Chính là anh, anh nhất định biết, nói mau, Thiên Tân đi đâu? Nếu như anh không nói cho tôi biết, tôi sẽ... sẽ...” Tử Thất Thất đột nhiên á khẩu, không tìm được lý do uy hiếp anh ta.

“Em sẽ làm gì?” Mặc Thâm Dạ nhìn có chút hả hê hỏi, còn cố ý khiêu khích mà nói, “Nếu như em còn muốn dùng việc phá nhà uy hiếp anh, cứ tự nhiên. Dù sao đây cũng không phải nhà của anh, có điều anh thắc mắc... Chỉ bằng một mình em có thể phá huỷ căn biệt thự này sao? Phải làm đến lúc nào a? Tục ngữ nói không sai: Có công mài sắc có ngày nên kim! Cho nên anh trăm phần trăm ủng hộ em, hủy đi, đến đây hủy đi...”

“Anh... Anh... Anh...” Tử Thất Thất chỉ ngón trỏ vào anh ta, lửa giận càng

ngày càng tràn đầy.

“Được rồi được rồi, đừng anh anh em em nữa, đến đây... Cùng nhau chờ, cùng chờ Thiên Tân trở lại!” Mặc Thâm Dạ vội vàng đứng lên cầm một cái ghế tới, đặt cạnh bàn, vừa vặn ba người ngồi xung quanh, có thể cùng nhau nhìn phía ngoài cửa sổ.

Tử Thất Thất nhìn ghế ngồi phía trước, cau mày khó chịu ngồi xuống.

“Cùng nhau chờ Thiên Tân? Anh có ý gì?” Cô hỏi.

“Chính là ý tứ trong câu nói!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

“Vậy tại sao anh không trực tiếp nói cho tôi biết Thiên Tân ở đâu?”

“Thật là, em cũng đừng sốt ruột, Thiên Tân không có việc gì, chờ một lát sẽ trở lại, đến đây... Uống ly trà, cho thanh giọng!” Mặc Thâm Dạ đem ly trà của mình đặt trước mặt cô.

Tử Thất Thất cau mày nhìn chằm chằm anh ta, rốt cuộc hai người kia trong hồ lô đang bán thuốc gì (giở trò gì)? Tại sao phải ngồi đây uống trà? Hơn nữa tại sao cái bàn đặt sát cửa sổ như thế? Còn có ánh mắt của bọn họ, tại sao luôn nhìn ra ngoài cửa sổ? Chẳng lẽ đang đợi Thiên Tân? Chẳng lẽ Thiên Tân thật sự rời khỏi biệt thự? Nó đi đâu? Đi làm cái gì? Tại sao hai người bọn họ không chịu nói cho cô biết?

Ghê tởm!

Cô buồn bực trợn mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó giận dữ cầm ly trà trước mặt lên định uống.

Mặc Tử Hàn đột nhiên cau mày, nhanh chóng đưa tay ra, ngay lúc môi cô sắp chạm vào ly, đoạt lấy ly trà.

“Anh làm gì đây?” Tử Thất Thất rống to.

“Ly này uống rồi, uống ly này đi!” Mặc Tử Hàn đem ly trà trong tay trả lại

cho Mặc Thâm Dạ, sau đó đẩy ly của mình đến trước mặt cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn ly trà trước bàn, sau đó nghi hoặc nhìn Mặc Tử Hàn như có chút tức giận. Không phải đều là trà giống nhau sao? Có gì bản? Ly này cùng ly hồi nãy có cái gì khác nhau sao?

Thôi! Cũng vậy!

Cô ly trà của Mặc Tử Hàn, sau đó đem Hồng Trà trong chén toàn bộ cũng nuốt vào trong miệng.

“Nha... Thì ra là như vậy!” Mặc Thâm Dạ vào lúc này đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, cầm lên ly trà của mình, mặt cười mờ ám nói, “Thì ra là chú là sợ hai người bọn anh hôn gián tiếp a. Không nghĩ tới dục vọng độc chiếm của chú mạnh như vậy, gián tiếp đụng chạm cũng không được!”

Hôn gián tiếp?

Tử Thất Thất hai mắt tròn to, miệng phồng lên, đột nhiên...

“Phốc ô —————” nháy mắt cô đem hồng trà trong miệng toàn bộ phun ra.

Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ thân thủ nhanh nhẹn, vội vàng đứng dậy, kéo ghế, cơ thể lùi ra sau nửa bước, tránh thoát tai nạn.

“Anh anh anh... Anh nói, cái cái gì... Cái gì? Hôn hôn hôn... hôn gián... Gián tiếp?” Tử Thất Thất đột nhiên hốt hoảng cả lăm, gò má trong nháy mắt nung đỏ, toàn thân lúng túng cũng bắt đầu cứng ngắc.

“Đúng vậy! Thế nào? Em phản phản phản phản...phản ứng lớn... lớn...lớn như...như...như... vậy sao?” Mặc Thâm Dạ học bộ dạng cả lăm của cô hỏi ngược lại.

“Anh... Anh... Anh...” Tử Thất Thất bị tức cả người muốn nổ tung.

Đột nhiên cô cầm bình trà, muốn dùng nó đập anh ta.

“Đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng... kích...kích...kích...động động động nha!” Mặc Thâm Dạ tiếp tục học cô cà lăm, kích thích cô.

“Anh... Anh khôn kiếp!” Tử Thất Thất thình nộ, giơ cao bình trà trong tay, đang muốn nhắm tới anh ta.

“Đủ rồi!” Mặc Tử Hàn đột nhiên rống giận, khuôn mặt toàn mùi dấm, trong cơn giận dữ.

Chương 234: Tới nhà họ Mặc... Nguy cơ trùng trùng...!

Mặc Thâm Dạ và Tử Thất Thất nghe tiếng hô của anh, khiếp sợ nhìn mặt anh tức giận.

“Tử Thất Thất. Em đi ra ngoài cho anh!” Anh đột nhiên ra lệnh.

“Tại sao? Em không muốn ra ngoài!” Tử Thất Thất quát cường cự tuyệt.

“Anh muốn em ra ngoài ngay. Lập tức, lập tức!” Mặc Tử Hàn tức giận ra lệnh, cũng đưa tay phải chỉ ra bên ngoài cửa phòng.

“Em không muốn!” Tử Thất Thất hoàn toàn không e ngại anh.

Hai tay Mặc Tử Hàn nắm chặt thành quả đấm, tức giận khẽ run.

Vừa nhìn bộ dạng bọn họ liếc mắt đưa tình, nhìn mặt Tử Thất Thất đỏ bừng đối diện với anh ta, bọn họ giống như một đôi tình nhân đang cãi yêu, sự phẫn nộ của anh liền xông lên đầu, bình dấm chua trong nháy mắt lan tràn.

Đáng chết!

Anh hiện tại có xung động giết người.

Mặc Thâm Dạ ngồi một bên xem kịch hay, không khỏi mở miệng, lẩm mồm nói, “Xem ra... Người nào đó là đang ghen!”

Ghen?

Người nào đó?

Hai mắt Tử Thất Thất đột nhiên nhìn về phía Mặc Tử Hàn đang tức giận, to

gan nói, “Anh ghen? Cũng bởi vì em nói mấy câu với anh ấy?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, chân mày rỗi rắm cau chặt.

“A... Ha ha ha...” Tử Thất Thất đột nhiên chê cười, sau đó châm chọc nói, “Anh ghen cái gì, anh không phải nói vĩnh viễn đều không muốn chạm vào em sao? Anh không phải nói em về sau ngủ ở phòng Thiên Tân sao? Anh và em đã vạch rõ giới hạn, anh ghen cái gì chứ?” Cô cố ý chọc giận anh, nhưng tại sao cô phải làm như vậy? Ngay cả bản thân cô cũng không biết nguyên nhân, chính là rất tức giận.

Lửa giận của Mặc Tử Hàn sắp không kiểm soát được, lại nghe cô nói như vậy, anh thật muốn lập tức đem cô tới phòng ngủ, hung hăng chà đạp thân thể cô, nhưng là... Anh không thể làm như vậy, anh không thể đụng vào cô, cho tới khi Thiên Tân bình phục, anh không thể để cho cô mang thai.

“Em cút ra ngoài cho anh!” Anh rống lớn, chấn thiên động địa.

Tử Thất Thất hơi có chút sợ, trái tim đột nhiên run lên.

Mà Mặc Thâm Dạ ngồi một bên thấy không khí tựa hồ có chút không đúng, lập tức đứng lên, cười đùa giỡn nói, “Tôi nói em trai, đây chính là em không đúng. Đối đãi phụ nữ nhất định phải dịu dàng, sao em có thể đuổi cô ấy ra khỏi phòng? Chẳng lẽ cơ thể em có vấn đề gì sao? Không bằng cùng nói cho anh biết? Nếu quả thật trên cơ thể có vấn đề, vậy em không cần lo lắng, trên phương diện này anh chính là chuyên gia, tuyệt đối làm cho em ‘khoẻ mạnh như xưa’!”

Trong nháy mắt!

Hai mắt tức giận của Mặc Tử Hàn trừng tới anh ta, tức giận chẳng những không giảm, ngược lại càng thêm dâng trào.

Mặc Thâm Dạ cảm thấy đại sự không ổn, vội vàng thu nhỏ miệng lại. Quả nhiên vợ chồng gây gỗ, người ngoài còn muốn chen miệng vào, chỉ biết càng giúp càng rối, cuối cùng chỉ đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng bây giờ phải thu xếp như thế nào? Xem ra lửa giận của Mặc Tử Hàn rất khó biến mất, chẳng lẽ

muốn cùng anh đánh một trận, cho hấn bớt giận? Ngay lúc anh đang nghĩ biện pháp, khóe mắt liếc một chiếc xe hơi Bentley màu đen xuất hiện bên ngoài cửa chính.

Cứu tinh trở lại.

“Thiên Tân trở lại, hai người mau nhìn!” Anh đột nhiên mở miệng.

Thiên Tân?

Lửa giận Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất biến mất trong nháy mắt, đồng thời nhìn chăm chăm chiếc xe Bentley màu đen đang lái vào bên ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng trở lại!

Khóe miệng Mặc Tử Hàn dương lên nụ cười. Mà Tử Thất Thất hơi cau mày, trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, rốt cuộc sáng sớm Thiên Tân ra ngoài làm gì? Hơn nữa nhìn hai người kia giống như đều biết mọi chuyện, cùng ngồi đây chờ Thiên Tân, quả nhiên... Chuyện kỳ hoặc.

“Chúng ta ra ngoài nghênh đón bọn họ đi!” Mặc Thâm Dạ vội vàng mở miệng, mà trong lòng mình cũng cực kỳ vui vẻ.

Có thể gặp mặt cô, lần này phải làm gì để cô tha thứ đây? Anh phải làm gì để cô hồi tâm chuyển ý? Mà lần này không dễ mới có được cơ hội, anh nhất định không thể bỏ qua.

“Được!”

“Được!”

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất vô cùng ăn ý trăm miệng một lời, sau đó hai người kinh ngạc nhìn nhau một cái.

“Hừ!” Tử Thất Thất bực bội hừ ra tiếng, hung hăng liếc anh một cái, sau đó liền quay đầu hướng cửa thư phòng đi.

Chân mày Mặc Tử Hàn hơi nhíu lại, trong lòng có chút buồn buồn.

Mặc Thâm Dạ lắc đầu một cái, không nói gì thêm.

Tên đàn ông này thật kỳ quái, rõ ràng rất tức giận, vậy mà bây giờ lại hối hận, haiz... Đều nói lòng phụ nữ sâu như đáy biển, anh thấy, lòng đàn ông cũng sâu không kém gì.

...

Bên trong biệt thự nhà họ Mặc

Đại sảnh lầu một

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, và Tử Thất Thất, ba người cùng nhau xuống cầu thang. Vừa vặn Mặc Thiên Tân và Phương Lam đang bước vào đại sảnh chính. Năm người mười con mắt, trợn to, kinh ngạc, không khí cũng lúng túng.

“Mẹ, mẹ xem, con mang mẹ Tiểu Lam đến!” Mặc Thiên Tân mở miệng đầu tiên, vui vẻ hô to.

“Tiểu Lam!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nỉ non, hai mắt nhìn mặt Phương Lam, sau đó hưng phấn cười, kích động chạy tới ôm chặt lấy cô, nói, “Tiểu Lam, nha đầu thối này, mấy ngày không thấy, thế nào mập nhiều như vậy?”

“Mình nào có mập, làm phiền cậu trợn to mắt lên xem kỹ một chút, mình rõ ràng gầy!” Phương Lam oán trách nói, nhưng trên mặt lại tràn đầy vui vẻ.

“Vậy sao? Cậu gầy? Vậy để mình sờ một chút!” Tử Thất Thất vui vẻ nói xong, đôi tay xấu xa bắt đầu sờ loạn.

“Oa... Cậu không được sờ loạn, a ha ha ha... Thật là nhột... Được rồi được rồi, đừng sờ nữa, cậu... cái đồ sắc nữ...”

Phương Lam nhắc đi nhắc lại. Hai người giống như trẻ con, vừa thấy mặt đã bắt đầu náo loạn lên. Mặc Thiên Tân đứng bên cạnh thấy họ vui vẻ như thế,

đôi môi không khỏi cười rộ lên. Mà đứng cách đó không xa, hai người nào đó nhìn hình ảnh trước mắt, không khỏi có chút lúng túng.

“Khụ, khụ!” Mặc Tử Hàn khẽ dùng sức ho nhẹ hai tiếng.

Tử Thất Thất và Phương Lam lập tức dừng lại động tác, cùng nhìn khuôn mặt lạnh như băng của anh.

“Phương tiểu thư, hoan nghênh cô đến nhà họ Mặc, bắt đầu từ hôm nay cô có thể coi đây như nhà của mình. Nếu như có yêu cầu gì, có thể nói với người giúp việc!” Mặc Tử Hàn hào phóng khách khí nói xong, hai mắt nhìn chăm chăm mặt cô, trong lòng bắt đầu tính toán, muốn từ trong miệng cô hỏi người thích hợp đó.

“Tổng giám Đốc Mặc, anh quá khách sáo, tôi chỉ ở tạm thôi. Dù sao cũng phải cảm ơn anh!” Phương Lam bỏ xuống khuôn mặt tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời, hai mắt chống lại anh, trong nháy mắt liền đoán được tâm sự của anh.

Mà này giờ vẫn đứng bên cạnh Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ từ lúc nhìn thấy cô, tầm mắt chưa hề rời khỏi người cô. Ngay cả vẻ mặt bất cần đời kia cũng biến mất, thay vào đó là bộ dạng si tình, ánh mắt ôn nhu nhìn người mình yêu.

“Lam Lam...” Anh nhẹ giọng nỉ non, ngâm ngâm ra thanh.

Phương Lam nghe gọi, hai mắt cuối cùng cũng chuyển đến người anh, chống lại tầm mắt của anh, trong nháy mắt hoảng hốt, trái tim đột nhiên đập loạn.

Mà Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân nghe được Mặc Thâm Dạ gọi, cũng kinh ngạc nhìn anh ta, nhìn ánh mắt thâm tình, nhìn vẻ mặt si tình, không khỏi khiếp sợ sững sốt, đồng thời trong lòng sinh ra một cái nghi vấn: người đàn ông này... Thật sự là Mặc Thâm Dạ sao?

Nhưng Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của anh ta, đột nhiên nhú mày.

Cái tên này, tại sao cảm thấy có chút quen tai?

“Ách...” Phương Lam hốt hoảng mở miệng, đưa tay bắt được Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân, vội vàng nói, “Đúng rồi, Thiên Tân phòng của con ở đâu? Không bằng mẹ ngủ chung với con, Tử Thất Thất hôm nay cậu cũng ngủ cùng đi. Ba người chúng ta lâu rồi không nói chuyện, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau tán gẫu... Đi thôi, chúng ta đi mau!”

Cô dứt lời, lập tức lôi kéo hai người bọn họ vội vàng đi lên cầu thang lầu hai, giống như đối với nơi này vô cùng quen thuộc.

Ngắn ngủi mấy giây, đại sảnh lầu một chỉ còn lại Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ.

Mặc Tử Hàn xoay người nhìn vẻ mặt mát mẻ của Mặc Thâm Dạ, khóe miệng không khỏi hơi nâng lên, châm chọc nói, “Xem ra người phụ nữ của anh căn bản cũng không coi trọng anh, cô ấy một câu cũng không nói với anh đã vội vội vàng vàng chạy trốn, haizz... A, tôi đột nhiên nhớ ra, cô ấy không phải phụ nữ của anh? Bởi vì là anh đơn phương yêu mến cô ấy có đúng không?”

Mặc Thâm Dạ nghe được anh nói, nhanh chóng hồi hồn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên lạnh, nụ cười có chút tùy tiện.

“A...” Anh cười khẽ, “Đúng vậy a, thật sự cô ấy không phải, nhưng sớm muộn cô ấy cũng sẽ là phụ nữ của anh, vấn đề chỉ là thời gian thôi. Tóm lại anh muốn cô ấy, cô ấy không phải của anh thì của ai. Mà tựa hồ bây giờ không phải lúc chú quan tâm chuyện của anh chứ? Tử Thất Thất giống như rất giận chú, anh đoán một ngày hai ngày cô ấy cũng không tha thứ cho chú, hơn nữa chuyện của Phương Lam nhất định cũng làm chú vô cùng nhức đầu. Đừng tưởng rằng chú đem cô ấy đến nơi đây này, cô ấy sẽ ngoan ngoãn nói cho chú biết tung tích người kia. Không ai hiểu cô ấy bằng anh, hơn nữa nếu như Tử Thất Thất biết chuyện, hạnh phúc của chú... cũng không sai biệt lắm – chấm dứt!”

Chân mày Mặc Tử Hàn đột nhiên nhíu lại, hai mắt trong nháy mắt bắn ra tia lửa giết chóc.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười đắc ý, quay người đi lên lầu, nhẹ giọng nói, “Nếu như chú muốn anh giúp, anh nhất định sẽ giúp chú, nhưng mà lần này giá cao, không đơn giản chỉ gọi một tiếng anh trai như vậy, tóm lại... Cố gắng lên đi, chúc chú thành công!”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm bóng lưng của anh ta, đôi tay hung hăng nắm thành nắm đấm.

“Tôi nhất định sẽ hỏi được, tôi nhất định từ trong miệng cô ấy hỏi ra tung tích người kia!” Anh gầm nhẹ, kiên định.

Mặc Thâm Dạ nghe tiếng hô của anh, khóe miệng hơi nâng lên.

Vừa rồi, anh chỉ nhất thời nói vậy, anh chắc chắn sẽ giúp, bởi vì anh cũng không muốn Thiên Tân chết.

Lầu hai

Phòng ngủ

Tử Thất Thất, Mặc Thiên Tân, Phương Lam, ba người vội vã đi vào trong phòng, đem cửa đóng chặt, chỉ sợ có người tới quấy rầy bọn họ.

Mà Phương Lam nhìn phòng lớn, trong phòng bài biện xa xỉ, còn có giường lớn Simmons rộng hai thước, không khỏi há to mồm cảm thán, “Oa... Thiên Tân, phòng của con quá mức hào hoa? Xem ra ba con rất thương con? Lần này mẹ yên tâm, Tử Thất Thất về sau cũng không cần ra ngoài kiếm tiền, ở nhà làm phu nhân chơi bồi lêu lổng là được rồi, mà Thiên Tân cũng có thể học trường tốt nhất, ăn đồ tốt nhất, mặc y phục tốt nhất, đi du lịch chỗ tốt nhất!”

Hai mắt cô vẫn nhìn căn phòng, không ngừng cảm thán, nhưng hai mẹ con nào đó ngồi trên giường, hai tay ôm ngực, nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn cô.

“Khụ, khụ!”

“Khụ, khụ!”

Hai mẹ con đồng thời ho nhẹ.

Phương Lam biết tai hoạ của mình tới rồi, lập tức xệ mặt nở nụ cười, đối mặt với hai người bọn họ, trầm mặc.

“Nói đi!” Tử Thất Thất mở miệng.

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Mặc Thiên Tân phối hợp chất vấn.

“Cái gì chuyện gì xảy ra? Hai người đang nói gì đây? Tớ nghe không hiểu nha?” Phương Lam giả bộ nghi ngờ.

“Đừng giả bộ ngu, cậu rõ ràng cũng biết!” Tử Thất Thất cau kinh.

“Đúng, mẹ chó giả bộ, thẳng thắn được khoan hồng...” Gương mặt Mặc Thiên Tân nghiêm túc.

“Kháng cự bị nghiêm trị...” Tử nói tiếp!

Mà đột nhiên, hai người vô cùng có ăn ý trăm miệng một lời:

“Im lặng... Giết không tha!”

“Im lặng... Giết không tha!”

Phương Lam nhìn hai người bọn họ lúc này, giống như đã sớm bày mưu, phối hợp vô cùng ăn ý, lời nói cũng được thiết kế, một xương một họa thật giống. Nhưng là cô hiện tại phải làm sao? Cũng không thể nói mình từ nhỏ đã biết Mặc Thâm Dạ? Như vậy không phải lộ sao?

“Ách... Thật ra thì mình vô tình biết hắc, vô cùng bình thường, đàn ông gặp gỡ phụ nữ... Mà thôi!” Cô ập a ập ứng ập ứng nói xong, không có một câu trả lời thật.

Nhưng là Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân nghe cô nói..., kinh ngạc tin là thật, còn đoán.

“Chẳng lẽ là tình một đêm?”

“Chẳng lẽ là tình một đêm?”

Hai người trăm miệng một lời!

Sắc mặt Phương Lam trong nháy mắt đen thui. Năng lực ảo tưởng của hai mẹ con này thật kinh khủng, cô rất muốn, rất muốn, rất muốn, tìm cục gạch đập chết bọn họ, chỉ là...

“Ha ha ha...” Cô mặt lúng túng cười, nói, “Thật ra thì... Cũng không sai biệt lắm, đại khái... chuyện chính là như vậy!”

Dù sao cô cũng không tìm được lý do không bằng theo mong muốn của bọn họ, hơn nữa cô đã từng này tuổi, nếu như nói mình còn là xử nữ, nhất định sẽ bị chê cười chết.

“Tiểu Lam, cậu cùng anh ta thật sự là quan hệ kia sao? Chuyện khi nào? Mình thế nào không biết?” Tử Thất Thất khẩn trương hỏi.

“Mẹ Tiểu Lam, sao mẹ không học cái tốt, lại bắt chước mẹ làm chuyện đó? Hai người có làm các biện pháp an toàn không? Chẳng lẽ mẹ cũng có một em bé bên ngoài?”

“Phanh ——”

Tử Thất Thất đập trán Mặc Thiên Tân, tức giận nói, “Con nói gì? Chuyện kia là chuyện gì? Cái gì bắt chước mẹ? Tình một đêm không phải mẹ phát minh, tại sao muốn đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người mẹ? Mẹ cũng là người bị hại? Tiểu tử thúì... Mẹ nên đem miệng con vá lại mới đúng!” Cô nói xong, liền nhéo hai môi mỏng của cậu.

“U... Ô... Mẹ, đau, đau, mẹ có thể dịu dàng một chút, không cần luôn động tay động chân, con kiên quyết phản đối bạo lực!” Mặc Thiên Tân một tay xoa

cái trán đau đớn, một tay xoa môi của mình, khuôn mặt oán trách, tức giận bất bình.

“Ai kêu con luôn nói hư nói vượn, bị đánh đáng đời!” Tử Thất Thất đứng tình hợp lý nói.

“Ô... Mẹ Tiểu Lam, mẹ khi đẻ con, mẹ đánh con...” Mặc Thiên Tân vội vàng tìm người giúp.

Phương Lam ôm lấy Mặc Thiên Tân, cau mày oán trách nói, “Mọi người đều nói, đánh con, đau lòng mẹ. Cậu tại sao lại thích ngược đãi chính mình như vậy? Một ngày không đánh người cậu ngứa tay đúng không? Hơn nữa cậu lại khinh dễ trẻ con? Có bản lãnh phải đi đánh Tổng giám Đốc Mặc thân ái của cậu kìa!”

Nghे từng câu cô nói, Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu.

Mặc Thiên Tân nằm trong ngực Phương Lam đặc ý cười trộm, quả nhiên trên thế giới này có thể nói lại mẹ chỉ có mẹ Tiểu Lam, thật là đặc sắc!

“A, đúng rồi!” Cậu lấy tay đẩy Tiểu Lam ra, sau đó lập tức phản bội chất vấn, “Mẹ còn chưa nói rõ ràng, mẹ và bác rớt cuộc là có chuyện gì?”

Lửa giận Phương Lam từ đỉnh đầu thoát ra! (͡° ͜ʖ ͡°)~

Cái tiêu tử thúi này, cô vừa mới giúp nó, nó nhanh như vậy liền vong ân phụ nghĩa rồi hả? Cô thật đau lòng vì nó. Tử Thất Thất cũng trở về vấn đề cũ, nói “Đúng vậy, cậu phải nói rõ ràng tỉ mỉ cho chúng ta!”

Gương mặt Phương Lam bỗng nhiên nhăn nhó.

“Ai... chuyện này nói ra rất dài...”

“Vậy thì nói tóm tắt!”

“Vậy thì nói tóm tắt!”

Hai mẹ con vô cùng ăn ý lại trăm miệng một lời.

“Được rồi!” Phương Lam đứng thẳng thân thể, vẻ mặt thành thật mở miệng,
“Thật lâu trước kia...”

Chương 235: Anh không đau... Nhưng là có người đau lòng!

Thật lâu thật lâu trước đây?

“Stop!”

“Stop!”

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân ngay lúc cô vừa mở miệng liền hô ngừng.

Phương Lam vẻ mặt nghi hoặc, hoàn mỹ ngăn không cười, hỏi, “Sao vậy? Lại có vấn đề gì à?”

“Chúng tớ rất chân thành hỏi cậu chuyện này, xin cậu nghiêm túc trả lời chúng tớ có được không vậy?” Tử Thất Thất xụ mặt.

“Đúng vậy, mẹ tiểu Lam, mẹ đừng nói dối lừa chúng con!” Mặc Thiên Tân ở bên ứng tiếng.

“Ai...” Phương Lam thở dài, buồn bực nói, “Tớ thật không biết phải nói với hai người thế nào mới tốt, dù sao ngày đó tớ ở quán bar uống chút rượu, không cẩn thận say, sau đó sáng ngày thứ hai thức dậy liền phát hiện mình nằm ở khách sạn, mà bên cạnh chính là Mặc Thâm Dạ, tình huống lúc đó là hai người không có mặc quần áo, hơn nữa rất rõ ràng đã... Cái kia nha, chuyện chính là như vậy, tớ thật không có lừa hai người, thật, thật sự!” Cô luôn miệng khẳng định, vẻ chân thành không chê vào đâu được.

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân nghe đoạn tóm tắt đơn giản của cô, vẫn còn có chút không quá tin tưởng, bất quá nói đến chuyện như vậy, lúc trước người nào đó còn án lệ, mà xã hội bây giờ cũng thường xuyên gặp phải loại tình huống này, cho nên cũng không thể nói không tin, chỉ có thể nói bọn họ lúc này trong trạng thái bán tín bán nghi.

“Được rồi! Coi như cậu nói thật đi!” Tử Thất Thất miễn cưỡng thông qua cửa ải khó khăn này cho cô, nhưng lại vừa lập tức nghiêm túc nói, “Vậy cậu có thể giải thích một chút giữa cậu và Mặc Tử Hàn, rốt cuộc có chuyện gì?”

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, hai người bọn họ nhất định có bí mật mờ ám.

“Tớ với Mặc Tử Hàn? Chúng tớ có thể có chuyện gì a? Thất Thất cậu nghĩ nhiều quá rồi đây, cậu yên tâm đi, tớ sẽ không tranh đoạt người đàn ông của cậu, với lại Mặc Tử Hàn cũng không phải là kiểu mẫu tớ thích, tớ với anh ta làm sao có thể...”

“Tớ không nói chuyện này!” Tử Thất Thất cắt ngang lời cô.

“Vậy... Cậu muốn hỏi chuyện gì a?” Phương Lam dò xét, muốn xem cô rốt cuộc biết được bao nhiêu.

Nhưng Tử Thất Thất lại trầm mặc nhìn cô, nói thật cô căn bản hoàn toàn không biết chuyện, nhưng lần trước Mặc Tử Hàn hỏi chuyện của hấn lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương, khiến cô không hiểu có loại cảm giác bất an, nghi vấn trong lòng dâng lên.

“Thật ra thì con cũng muốn biết, ba tại sao muốn bắt mẹ tiểu Lam nha?” Mặc Thiên Tân ở một bên bỗng nhiên chen miệng, cũng nhấn mạnh từ “bắt”.

Bắt?

Tử Thất Thất nghe đến chữ này, cau mày nhìn Phương Lam, chờ lời giải thích của cô.

“Ách... Cái này sao...” Phương Lam có chút bối rối, không ngừng tìm lý do để lừa hai người bọn họ.

“Nói!”

“Nói!”

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân lớn tiếng thúc giục.

Đột nhiên, Phương Lam nhú chặt mày, vẻ mặt hờn dỗi, đôi khách làm chủ hét, “Hai người có quá đáng quá rồi hay không? Tại sao cứ chất vấn tớ? Tớ tới nơi này là muốn cùng các các người vui vẻ đoàn tụ, không phải là đến cho các người hỏi lung tung này không dứt, chẳng lẽ các người không tin tớ sao? Chẳng lẽ các người cho là tớ hại các người sao? Nếu sớm biết như vậy, tớ đã không tới đây, thật là, tức chết tớ, tớ vừa đến ngay cả miếng nước cũng không có đã bị các người coi như phạm nhân hỏi này hỏi kia, tớ chịu đủ rồi, tớ đi, đỡ phải khiến các người nghi thần nghi quỷ!” Cô vừa nói, vừa xoay người đi nhanh tới cửa.

“Chờ một chút!”

“Chờ một chút!”

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân bối rối đồng thanh, mỗi người bắt lấy một cánh tay của cô.

“Được rồi được rồi, tớ không hỏi nữa, chúng ta nói chuyện khác được không? Bằng không đổi cho cậu hỏi chúng tớ?” Tử Thất Thất đột nhiên ôn nhu nói, tươi cười nhìn cô.

“Đúng vậy a, mẹ tiểu Lam, mẹ đừng đi, mẹ đã nói sẽ bồi Thiên Tân mà, mẹ cũng đã nói cái gì cũng nghe con, thế nên đừng đi nha, chúng con không hỏi là được, chúng con tin tưởng mẹ, tin mẹ 1000%!” Mặc Thiên Tân lựa ý hòa theo lấy lòng.

Phương Lam đưa lưng về phía bọn họ, khóe miệng len lén cười.

“Các người thực sự không hỏi nữa? Cam đoan không đối đãi với tớ như phạm nhân nữa?” Cô cố ý lạnh lùng mở miệng.

“Đúng đúng đúng, chúng tớ cam đoan!”

“Đúng đúng đúng, chúng con cam đoan!”

Hai mẹ con cùng nhau mở miệng, cùng nhau gật đầu.

“Vậy cũng được, thấy hai người có thành ý như thế, tớ tạm tha lần này, bắt quá vừa rồi hai người hỏi nhiều vấn đề như vậy, không bằng cứ theo Thất Thất nói, để tớ hỏi lại hai người mấy vấn đề nha!” Phương Lam vui vẻ xoay người, nụ cười tà ác rạng rỡ trên mặt.

“Không thành vấn đề, cậu hỏi đi!”

“Không thành vấn đề, mẹ hỏi đi!”

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân làm tốt chuẩn bị trả lời.

“Đầu tiên...” Phương Lam hai mắt nhìn Tử Thất Thất, trực tiếp sắc bén hỏi, “Cậu và Mặc Tử Hàn hiện tại đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Có hay không...” Cô đột nhiên ngừng lại, đồng thời chìa tay ra, nhẹ nhàng đụng vào bụng của Tử Thất Thất, nhỏ giọng nói, “Châu thai ám kết a?”

Châu... Châu thai ám kết?

Tử Thất Thất trợn to hai mắt, khiếp sợ nhìn cô.

“Cậu nói bậy gì đấy? Cái gì mà châu thai ám kết? Kết cái đầu cậu à!” Cô hất tay Phương Lam ra, bối rối lui về phía sau.

“Hả??? Tớ nói sai sao? Đàn ông với phụ nữ dưới tình huống không kết hôn mà mang thai, không phải là châu thai ám kết sao? Vậy là cái gì nha? A... Tớ nhớ ra rồi, là chưa kết hôn mà có con! Thật là xấu hổ, tớ không có văn hóa, dùng sai thành ngữ.” Phương Lam cố ý châm chọc nói, trả đũa chuyện vừa rồi.

“Cậu... Cậu... Cậu...” Tử Thất Thất chỉ vào mũi cô, lửa giận ngút trời hét to, “Cậu cái con bé xấu xa này, làm sao cậu có thể ở trước mặt trẻ con nói lời như thế hả? Hơn nữa tớ... Tớ... Tớ...” Cô bối rối hồi lâu, cũng không nói được tớ thế nào.

“Ai... Cậu đừng có gấp, cũng đừng tức giận, thật ra thì tớ nói những lời này cũng có nguyên nhân!” Phương Lam tiến lên, kéo tay cô nói, “Tớ đây là trong lòng để ý tới cậu a, cái tên Tổng giám Đốc Mặc kia cũng đã chiếm hết tiện nghi, nói như thế nào cũng nên tổ chức một hôn lễ, chính thức cưới cậu qua cửa chứ? Chẳng lẽ cậu cứ muốn trốn tránh ở bên anh ta mãi sao? Báo mấy ngày trước tớ cũng đã xem rồi, hôm bữa tiệc đính hôn của Bách gia, cậu mặc lễ phục lộ lưng, lộ ra chuyện huyết long, mặc dù chuyện này có thể chứng minh cậu đã là người phụ nữ anh ta chọn trúng, nhất định là nữ đương gia tương lai của Mặc gia, nhưng hôn lễ lại chậm chạp không cử hành, vậy cậu vẫn không thể đường đường chánh chánh là Mặc gia phu nhân, cho nên... Nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, để anh ta lập tức cưới cậu qua cửa mới được!”

Nghe lời cô nói, Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc, hai mắt cũng khẽ rũ xuống.

Cưới cô?

Nhìn tình huống hiện tại, anh không thể nào sẽ lấy cô, mà cô cũng sẽ không gả cho anh, mặc dù anh lúc ở bệnh viện đã nói sẽ lấy cô, nhưng bởi chuyện Thiên Tân, khiến tình cảm hai người bọn họ rối loạn, cô hiện tại quyết định sẽ không gặp mặt anh, hơn nữa anh khư khư cố chấp muốn dùng trái tim người sống phẫu thuật cho Thiên Tân, mà cô còn đang do dự có nên đem chuyện này nói cho Thiên Tân hay không, đồng thời đối với sự tàn nhẫn của người đàn ông này mà sợ hãi.

Kết hôn?

A...

Xem ra vẫn là xa không với tới.

“Tại sao? Tại sao mất mát như vậy? Chẳng lẽ Mặc Tử Hàn khi dễ cậu? anh ta không chịu cưới cậu? Hay là anh ta có thú vui mới rồi?” Phương Lam nghi ngờ hỏi.

“Không phải!” Tử Thất Thất miễn cưỡng mỉm cười.

“Vậy sao cậu lại như vậy?” Phương Lam tiếp tục hỏi.

“Ai...” Tử Thất Thất than thở, sau đó cô gượng cười, “Tóm lại, chuyện này cậu đừng quản, anh ấy đối với tớ rất tốt, đối với Thiên Tân cũng rất tốt, giữa chúng tớ không có vấn đề gì, nhưng mà chuyện kết hôn vẫn phải thận trọng suy nghĩ, cho nên... Cậu cũng đừng hỏi, cũng đừng quan tâm, vẫn nên quan tâm nhiều tới vấn đề của cậu hơn đi!”

“Vấn đề của tớ? Tớ có vấn đề gì?” Phương Lam hỏi ngược lại.

“Cậu đừng giả bộ u mê, lúc mà cậu bước vào sảnh tầng một, đôi mắt Mặc Thâm Dạ liền nhìn chăm chăm vào cậu đấy, ai nha... Một khuôn mặt thâm tình, một khuôn mặt si tình, ngay cả kẻ ngu cũng nhìn ra anh ta đối với cậu tâm hoài bất quỹ (để ý), mặc dù tớ không rõ chuyện gì xảy ra giữa hai người, rốt cuộc có nhân duyên kỳ diệu gì, tóm lại, cá nhân tớ cho rằng cậu với anh ta nên tiến tới, cho nên... Tớ chúc phúc hai người!” Cô vừa nói, vừa vui mừng vỗ vỗ vai Phương Lam.

Chúc phúc?

Phương Lam sắc mặt trong nháy mắt xanh mét.

“Tớ với anh ta là không thể nào, lời chúc phúc của cậu vẫn nên thu lại đi, tớ không chịu nổi!”

“Mẹ tiêu Lam, kỳ thật mẹ cũng đã già đầu rồi, đã có người đàn ông như vậy si mê mẹ, mẹ sao không chấp nhận, thông qua đi?” Mặc Thiên Tân bắt đầu thêm dầu thêm mỡ.

“Loại chuyện này là có thể chấp nhận đấy sao? Là có thể được thông qua đấy sao? Hai người chớ có nói đùa, mẹ nói không thể là không thể!”

“Ai nha, đừng kích động nha, xem bộ dáng cậu như vậy, giống như rất thích đó nha!” Tử Thất Thất nói.

“Cái gì? Tớ thích anh ta? Hoang đường!” Phương Lam nói.

“Ừ, nghe mẹ nói như thế, con chợt nhớ tới vừa rồi lúc mẹ tiểu Lam nhìn thấy bác cả, mặt đỏ bừng, tinh thần khấn trương, hai mắt thấp thỏm, hơn nữa con còn ngẫm trộm nghe tiếng trái tim mẹ đập nữa, theo như các dấu hiệu cho thấy, có thể chứng minh mẹ tiểu Lam đã yêu rồi!” Mặc Thiên Tân suy luận nói.

“Xem đi, tớ nói không sai chứ?” Tử Thất Thất đắc ý.

“Cậu... Hai người... Hai người...” Phương Lam lửa giận ngút trời chỉ vào hai mẹ con, đột nhiên bạo tẩu đánh về phía bọn họ, hét lớn, “Tôi muốn giết các người!”

“Oa... Bác cả cứu con, bác gái điên rồi!” Mặc Thiên Tân kêu cứu.

“Thiên Tân chạy mau, ngàn vạn chớ bị mẹ nuôi con bắt được!”

“Hai người hôm nay ai cũng đừng tưởng chạy thoát... Nạp mạng đi!”

“Cứu mạng a ——”

“Cứu mạng a ——”

Tiếng ồn ào trong phòng nháy mắt dường như lan tỏa khắp biệt thự.

Trong phòng ngủ chính

Mặc Tử Hàn đi tới quầy bar nhỏ bên trong, cầm lấy chai Brandy, rót cho mình một ly sau đó uống cạn.

Chất lỏng chua cay chảy vào bụng anh, cả thực quản cùng nóng rát.

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm từ ngoài cửa đi vào, đứng ở trước mặt anh, đầu tiên là cung kính khom lưng, sau đó máy móc nói, “Đại ca, ngài tìm tôi có chuyện gì phân phó?”

“Thay Phương tiểu thư chuẩn bị một chút quần áo cùng chuẩn bị đồ dùng đưa đến phòng tiểu thiếu gia, bữa tối bảo phòng bếp làm thịnh soạn một chút, tốt nhất dựa theo sở thích của ba người bọn họ thích mà làm, sau đó anh phải người âm thầm theo dõi Phương tiểu thư, chú ý nhất cử nhất động của cô ta, bất quá ngàn vạn lần không được thương tổn cô ta, nếu như cô ta có hành động kỳ quái gì, lập tức cho tôi biết!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm cúi đầu lĩnh mệnh.

“Đi ra ngoài đi!”

“Vâng!”

Hỏa Diễm lập tức xoay người, nhưng mới bước một nửa lại thu lại, sau đó từ từ quay người, to gan nói, “ại ca, nếu Phương tiểu thư đã tới, như vậy... Có cần gọi cô ấy tới đây luôn không?”

“Không cần, bây giờ chưa tới lúc, chuyện này tôi tự có tính toán, anh chỉ cần làm tốt chuyện của anh là được rồi, đi ra ngoài đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

“Vâng!” Hỏa Diễm lại một lần nữa cung kính khẽ cúi đầu, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Mặc Tử Hàn nhú chặt hai hàng lông mày, vừa rót cho mình một ly rồi lại uống cạn.

Nếu như hiện tại gọi Phương Lam tới, vậy Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân nhất định sẽ có điều hoài nghi, cho nên anh nhất định phải tìm một cơ hội để nói chuyện một mình với cô ta, hơn nữa nhất định phải từ trong miệng cô ta hỏi ra người phù hợp phẫu thuật với Thiên Tân, nhất định phải hỏi ra tung

tích của hắn, nhất định phải bắt hắn ta trở lại, nhất định phải đổi trái tim khỏe mạnh của hắn ta cho Thiên Tân, anh tuyệt đối sẽ không để cho Thiên Tân chết, tuyệt đối sẽ không để cho nó chết... Tuyệt đối sẽ không... Tuyệt đối sẽ không...

Anh vừa kiên định nghĩ tới, vừa dùng sức nắm chặt ly rượu trong tay, đột nhiên...

“Ba ——” một tiếng, ly rượu trong tay hắn nát bầy, mảnh ly vỡ cửa vào tay anh, máu tươi chảy ra, nhưng anh lại không có mảy may đau đớn, vẫn không ngừng dùng sức nắm chặt tay, khiến cho mảnh ly vỡ cửa sâu vào thịt làm máu chảy ra nhiều hơn.

Anh tuyệt đối sẽ không để cho Thiên Tân!

Anh thề, tuyệt đối sẽ không để cho nó chết!

Tuyệt đối sẽ không...

Tuyệt đối sẽ không...

Vào đêm

Bữa ăn tối

Bên trong phòng ăn được trang trí lại, rất nhiều chỗ có hoa bách hợp mà Phương Lam thích, toàn bộ phòng ăn đều tràn ngập hương thơm thanh tân, ở chính giữa phòng ăn có một cái bàn dài, một cái ghế chủ vị, hai bên có 6 cái ghế khác, mà ở trên bàn đặt hơn chục món ăn, mỗi món đều là sở thích của Phương Lam cùng Thất Thất và Thiên Tân, trước mặt đều có ly đế cao, trong ly đã rót vào rượu đỏ, duy chỉ có của Mặc Thiên Tân là nước trái cây màu cam.

Bỗng nhiên!

Hai cánh cửa của phòng ăn xa hoa mở ra, Mặc Tử Hàn đi vào đầu tiên, tiếp theo là Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất, Phương Lam cùng Mặc Thiên Tân. Mặc Tử Hàn ngồi ở chủ vị, Tử Thất Thất cùng Phương Lam ở bên sườn, Mặc Thiên Tân ngồi ở đối diện với của các cô, mà Mặc Thâm Dạ lại là đi theo phía sau Phương Lam, ngồi ở bên phía chỉ dành cho phụ nữ, vừa vặn bên cạnh Phương Lam.

Bốn cặp mắt, cùng đồng loạt nhìn anh ta.

“Anh sao lại ngồi cạnh tôi, anh qua đó ngồi đi!” Phương Lam bất mãn nói, chỉ vào ghế bên cạnh Mặc Thiên Tân.

“Nơi này là nhà anh, anh muốn ngồi đâu thì ngồi!” Mặc Thâm Dạ vẻ mặt đắc ý.

“Dựa theo phương hướng chủ vị, nam trái nữ phải, anh có hiểu hay không?”

“Anh không sao cả, dù sao em cũng rất rõ anh là đàn ông hay phụ nữ mà!”

“Anh...” Phương Lam giận giữ nhìn chằm chằm hấn.

Hấn làm sao lại không biết xấu hổ như vậy? Quả thực vô lại, nhưng nếu như cô hiện tại chạy tới ngồi bên cạnh Thiên Tân, hấn nhất định sẽ cùng tới, giống như lần trước ở trên taxi vậy.

Quên đi, không nhìn hấn, coi hấn như không khí đi!

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân nhìn bộ dáng hai người, len lén cười trộm.

Không nghĩ tới trên thế giới này còn có người có thể làm cho Phương Lam quỷ nha đầu này không thể làm gì, quả nhiên, có vật này tất có vật khác, những lời này nói vô cùng đúng.

“Dùng đi!” Mặc Tử Hàn bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng, đầu tiên cầm đũa lên, mà khăn tay màu lam quần tay phải cầm đũa của anh lỏng lẻo, khi hấn cầm lấy đũa liền động đến vết thương làm vỡ miệng, máu tươi từ từ thấm đỏ khăn tay, nhưng là trên mặt của anh vẫn lạnh lùng, thật giống như một chút

cũng không cảm giác được đau đớn, hoàn toàn thờ ơ.

“Anh bị thương?” Tử Thất Thất đột nhiên bối rối mở miệng, lo lắng hỏi thăm, “Làm sao vậy?”

Mặc Tử Hàn thu hết vẻ khản trương của cô vào mắt, trong lòng hờ hững nảy lên một dòng nước ấm.

Cô ấy vẫn giống trước kia, vừa nhìn thấy anh bị thương, liền khản trương, lo lắng, bối rối!

“Anh không sao!” Anh nhẹ giọng trả lời.

“Đang chảy máu kia, còn nói không có chuyện gì? Anh không cảm thấy đau sao?” Tử Thất Thất đột nhiên tức giận chát vắn.

“Không đau, thật không có chuyện gì mà!” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa trả lời, khóe miệng khẽ nhếch lên muốn cô an tâm.

“Ai...” Phương Lam đột nhiên nhẹ giọng than thở, sau đó làm ra vẻ nói, “Anh không đau, nhưng là có người đau lòng a... Ngu ngốc!”

Chương 236: Không muốn... Không muốn... Không muốn...!

Đau lòng?

Nghe thấy hai chữ chói tai này, gò má Tử Thất Thất trong nháy mắt đỏ ửng, khuôn mặt lúng túng, mà người nào đó ngồi ở ghế chủ vị, lại có chút kinh ngạc, sau đó khước miệng hờ hững nở nụ cười vui vẻ.

Tử Thất Thất cúi thấp đầu, sau đó tức giận quay đầu, chân nhấc lên, đá mạnh tới bắp chân người nào đó.

“A!” Phương Lam đau đón hét lên.

“Nha đầu thôi, cậu không nói lời nào không ai bảo cậu là người câm!” Tử Thất Thất tức giận nói, nhưng là răng môi không động.

“Tớ chỉ là nói thật thôi mà!” Phương Lam vẻ mặt vô tội.

“Ăn cơm của cậu đi, chưa từng nghe qua ăn không nói, ngủ cũng không được nói (thực bất ngôn, tâm bất ngữ) sao?” Tử Thất Thất cảnh cáo.

“Được được được, tớ ăn cơm, tớ không nói, được chưa!” Phương Lam rầu rĩ cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Tử Thất Thất nhẹ nhàng đánh cô một cái, sau đó hai mắt không tự chủ chuyển dời đến Mặc Tử Hàn, mà Mặc Tử Hàn từ đầu đã nhìn chăm chăm cô, cho nên cả anh và cô bốn mắt nhìn nhau.

Mặc Tử Hàn khước miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười ôn nhu với cô.

Tử Thất Thất lập tức thu hồi tầm mắt, bối rối cúi đầu, lúng túng ăn cơm.

Mặc Tử Hàn tâm tình trong nháy mắt cực kỳ vui mừng.

Anh tiếp tục không để ý vết thương trên tay mình, tùy ý để máu tiếp tục thấm ẩm khăn tay, vui vẻ ăn mỹ vị trên bàn, nhưng là tất cả thức ăn tiến vào trong miệng của anh, đều biến thành mùi vị —— ngọt!

Bàn dài bên trái

Mặc Thiên Tân một mình ngồi ở chỗ đó, hai mắt nhìn Phương Lam, lại nhìn Tử Thất Thất, rồi nhìn Mặc Tử Hàn, cuối cùng lại nhìn Mặc Thâm Dạ, sau đó khóe miệng mở lớn, vui vẻ cười trộm.

“Hắc hắc hắc... Hắc hắc hắc...”

Bốn người cũng nghe được tiếng cười của Mặc Thiên Tân, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía cậu.

“Thiên Tân, con cười cái gì? Có cái gì buồn cười hả?” Tử Thất Thất mở miệng nghi hoặc hỏi.

“Hắc hắc hắc...” Mặc Thiên Tân miệng không khép nổi, cậu vui vẻ nói, “Bởi vì con cao hứng a, cho nên liền không nhịn được cười!”

“Cao hứng?”

“Cao hứng?”

“Cao hứng?”

“Cao hứng?”

Bốn người đồng thanh.

“Ừ!” Mặc Thiên Tân dùng sức gật đầu, càng thêm vui vẻ nói, “Con thật là cao hứng, cực kỳ cao hứng, hôm nay là ngày con cao hứng nhất, ha ha ha!”

Bốn người vẫn nghi ngờ, nhìn lẫn nhau, sau đó lại một lần nữa đồng thanh:

“Có cái gì mà cao hứng?”

“Có cái gì mà cao hứng?”

“Có cái gì mà cao hứng?”

“Có cái gì mà cao hứng?”

Mặc Thiên Tân buông đũa xuống, hai mắt quét tới khuôn mặt mỗi người, ghi tạc bộ dáng này của bọn họ vào trong lòng, sau đó nói, “Con cao hứng, là bởi vì người một nhà của con rất cục đoàn tụ rồi, hơn nữa ba với mẹ ân ân ái ái như vậy, mẹ tiểu Lam với bác cả trai tài gái sắc như vậy, thật sự hạnh phúc, con thật quá hạnh phúc rồi, vô cùng vô cùng hạnh phúc!”

Ân ân ái ái?

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn quay đầu nhìn nhau cùng đỏ mặt.

Trai tài gái sắc?

Phương Lam cùng Mặc Thâm Dạ cũng quay đầu nhìn nhau, nhưng là Phương Lam lại hung hăng nhìn chăm chăm anh, Mặc Thâm Dạ thì cười gian.

“Con quyết định...” Mặc Thiên Tân đột nhiên đứng lên ghé nói, “Trưa mai chúng ta cũng phải mặc thật đẹp, sau đó cùng chụp ảnh gia đình!”

“Ảnh gia đình?”

“Ảnh gia đình?”

“Ảnh gia đình?”

“Ảnh gia đình?”

Bốn người lại đồng thanh, rồi lại nhìn nhau, trong lòng tràn đầy hạnh phúc ấm áp.

Đây thật là chủ ý tốt, hơn nữa nhiều người như vậy cùng nhau chụp ảnh gia đình, là thể nghiệm mà bọn họ chưa bao giờ trải qua.

“Không sai, ngày mai năm người chúng ta nhất định phải cùng nhau chụp ảnh gia đình, một người không thể thiếu, đây là con... Tiểu thiếu gia nhà họ Mặc ra lệnh!” Mặc Thiên Tân lên giọng, cười tươi lớn tiếng ra lệnh.

“Được!”

“Được!”

“Được!”

“Được!”

Bốn người cùng gật đầu, trên mặt là nụ cười sáng lạn, mà trong lòng không tự chủ ảo tưởng lúc chụp ảnh, cảm thấy hạnh phúc, trước giống như quả bóng nhỏ, rồi bắt đầu bành trướng càng lúc càng lớn.

“Chúng ta ngoéo tay, nếu như ngày mai người nào vắng mặt, chính là con rùa đen nhỏ, tiểu vương bát, tiểu đần đần!” Mặc Thiên Tân vươn ngón út ra.

Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất, Mặc Thâm Dạ, Phương Lam, bốn người cùng vươn ngón út ra, móc lại với nhau, sau đó năm người cùng nhau nói.

“Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi!”

“Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi!”

“Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi!”

“Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi!”

“Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi!”

Ước định từ giờ phút này bắt đầu, khoảng cách trưa mai, còn có mười bảy

giờ...

Sau khi ăn xong

Phương Lam cùng Mặc Thiên Tân trở về phòng tiếp tục tán gẫu, Mặc Thâm Dạ rầu rĩ chỉ có thể trở về phòng của mình, tiếp tục suy nghĩ tìm cơ hội khiến Phương Lam tha thứ cho mình, mà Mặc Tử Hàn đi trở về phòng của mình, chuẩn bị xử lý công việc ngày mai, để trống thời gian chụp ảnh, mà Tử Thất Thất còn lại là len lén cầm hòm thuốc, đi tới trước cửa phòng Mặc Tử Hàn, do dự muốn gõ cửa, rồi lại chân chờ thu tay về, sau đó lại lần nữa vươn tay muốn gõ cửa, rồi lại bối rối thu trở lại, cứ như vậy lặp đi lặp lại... Không có biện pháp.

“Hô...” Cô nhìn cửa phòng rồi thở ra một hơi dài.

Không có gì phải sợ, đi vào thì sẽ như thế nào? Hơn nữa người đàn ông kia, nhất định lại sẽ giống như khi ở khách sạn Rich, hoàn toàn chẳng ngó ngang gì tới vết thương, cứ mặc cho nó như vậy, sau đó để nó vỡ ra, nhiễm trùng, rồi đợi nó tự nhiên khôi phục.

Chẳng lẽ anh ta là người vượn từ rừng rậm nguyên thủy đi ra sao? Cho dù là người vượn cũng sẽ tự tìm thuốc để đắp vào vết thương chứ?

Ai... Quả nhiên anh ta ngay cả người vượn cũng không bằng.

Không cách nào yên tâm, Tử Thất Thất chân chờ một lúc, rốt cục lấy tất cả dũng khí, vươn tay, nhắm mắt lại, dùng sức gõ ba cái.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Bên trong phòng không người nào lên tiếng.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cửa phòng, khẽ chau mày.

Không đúng nha! Hỏa Diễm rõ ràng nói anh ấy trở về phòng xử lý công việc

nha, làm sao lại không có ai đáp lại đây? Chẳng lẽ là ngủ rồi? Không phải là chảy máu quá nhiều, chết rồi chứ? Không đến mức vậy chứ?

“Cộc, cộc, cộc!” Cô lại gõ ba cái.

“...” Bên trong phòng vẫn không người nào đáp lại.

Chuyện gì xảy ra?

Tử Thất Thất mày nhú chặt, cô ôm chặt cái hòm, sau đó dùng một tay khác nắm tay cầm cửa, thử xoay xoay, chỉ nghe “cách” một tiếng, cửa phòng cư nhiên bị mở ra.

“Em vào nhé...” Cô nhẹ giọng nói, sau đó liền thò đầu lên lên lút lút đi vào.

Hai chân đứng ở bên trong gian phòng, hai mắt quét bốn phía, trên quầy ba bày đặt một chai rượu tròn tròn cùng một ly rượu không, trên bàn trà bày đặt một chiếc Laptop cùng một đồng văn kiện thật dày, bên giường xóc xếch để quần áo Mặc Tử Hàn mặc hôm nay với điện thoại di động, mà ở phía sau cô, từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Anh ấy đang tắm?

Tử Thất Thất từ từ xoay người, đồng thời tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên dừng lại, cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Mặc Tử Hàn lóa thể đứng đó, kinh ngạc nhìn cô.

“A ——” Tử Thất Thất thét chói tai, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, xoay người.

Mặc Tử Hàn khẽ nhú mày, đi ra khỏi phòng tắm, đi qua Tử Thất Thất, đứng ở bên giường, cầm lấy áo ngủ đặt ở đầu giường.

Tử Thất Thất hai tay nắm chặt hòm thuốc, hai mắt nhắm chặt, khẩn trương căn bản không thấy được anh đã tới trước mặt cô.

“Sao em lại tới đây? Tìm anh có việc hả? Không phải là... Em muốn hấp dẫn

anh chứ?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng mở miệng, nhìn chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Hấp dẫn?

Tử Thất Thất giận giữ mở hai mắt ra, đột nhiên thấy anh đứng ở trước mặt của mình, bị hù dọa lùi về sau, sau đó quét một vòng toàn thân của anh, nhìn anh đã mặc áo ngủ vào, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, sau đó âm thầm hít một hơi, giờ cái hòm trong tay lên, nói, “Em chỉ là muốn đem thứ này tới cho anh thôi, nhưng em gõ hai lần anh cũng không có trả lời, cho nên liền tự tiện tiến vào!”

Mặc Tử Hàn nhìn hòm thuốc trong tay cô, khẽ mỉm cười.

“Em đang lo lắng cho anh hử?” Anh hỏi, nhưng là giọng nói lại khẳng định.

“Em... Em chỉ là không muốn để người khác không biết tự chiều cố bản thân mà thôi!” Tử Thất Thất tìm bậc thang cho mình xuống.

“A...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, “Phải không? Thì ra là em quan tâm tới người khác vậy a?”

“Đó là đương nhiên, anh cho rằng ai cũng là động vật máu lạnh không tim không phổi giống như anh sao?” Tử Thất Thất không tự chủ liền mở miệng chửi anh.

“A...” Mặc Tử Hàn lại cười khẽ, sau đó nói, “Em đã có tâm lại nhiệt tình như vậy, không bằng em băng bó giúp anh đi, vừa nãy bị dính một ít nước lúc tắm, hình như lại chảy máu.”

“Cái gì?” Tử Thất Thất bỗng nhiên khản trương, vội vàng cầm lấy tay của anh.

Cái khăn buộc lỏng đã hoàn toàn thấm ướt, cô cuống quýt cởi ra, nhìn bàn tay của anh, bởi vì bị dính nước, cho nên vết thương vô cùng đỏ lôm, ngay cả thịt bên dưới cũng nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa ở trên vết thương còn giữ lại mảnh ly vỡ, khiến cho máu đỏ tươi còn đang không ngừng trào ra ngoài.

“Anh... Anh rút cuộc đã làm gì vậy, tại sao tay lại biến thành như vậy?” Cô bối rối hỏi, vội vàng kéo anh ngồi lên giường, mở hòm thuốc trên tay ra.

“Anh chỉ là không cẩn thận đập vỡ một ly rượu thôi!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Đập vỡ? Đập vỡ ly rượu sao lại giữ lại nhiều mảnh ly vỡ trên tay thế được? Em thấy là anh bóp nát cái ly a?” Cô cau mày suy đoán.

“Em thật thông minh, em làm sao biết được?” Mặc Tử Hàn so sánh hỏi.

“Em trước kia cùng tiểu Lam từng đọc qua y dược, dĩ nhiên có thể nhìn ra!”

“Em trước kia đọc qua y dược?”

“Ừ!”

“A... Thật không nhìn ra, phụ nữ bạo lực giống như em, cũng có thể làm bác sĩ, thật đúng là có chút kinh khủng!” Mặc Tử Hàn không khỏi trêu ghẹo, tâm tình đặc biệt tốt.

Tử Thất Thất nghe được lời của anh, đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng nhìn chăm chăm anh.

“Khu!” Mặc Tử Hàn lúng túng ho nhẹ, nói, “Câu lúc nãy, anh rút lại!”

Tử Thất Thất lúc này mới thu hồi tầm mắt của mình, lại cúi đầu, lau vết thương, cũng thuận thực băng bó vết thương, ngăn ngừa mấy phút sau, vết thương đã được băng bó kỹ, máu cũng không có tiếp tục chảy, nhưng Tử Thất Thất thao thao không ngừng nhắc nhở, “Bắt đầu từ hôm nay, cái tay này không được phép dính nước, không được phép dùng sức, không được phép làm việc, ngay cả viết chữ cũng không được, hơn nữa mỗi ngày phải thay thuốc, khoảng một tuần sau vết thương sẽ khép lại, còn nữa... Phiền anh sau này đừng nên tự mình hại mình nữa có được không? Sinh ra thân thể là cha mẹ, cho dù anh không cảm thấy đau, nhưng là cũng sẽ rất phiền toái a? Thật là không hiểu nổi anh, đã bị thương thành như vậy, tại sao còn có thể thờ ơ,

thật giống như chuyện gì cũng không có xảy ra, chẳng lẽ anh cũng không có cảm giác đau sao? Anh không cảm giác được đau đớn sao? Người là cái xác không hồn sao? Ai... Thật là, cũng không phải là trẻ con 3 tuổi, tại sao luôn khiến người khác quan tâm như vậy? Tại sao thì không thể chiều cô thật tốt cho mình chứ? Tại sao chính là... Ừm...”

Mặc Tử Hàn đột nhiên kéo cơ thể cô qua, hôn môi cô, che lại cái miệng đang thao thao bất tuyệt của cô.

“Ừm... Ừm ừm ừm...” Tử Thất Thất trợn to hai mắt nhìn anh, hai tay dùng sức vỗ vào lưng anh, nhưng là từ từ, động tác giãy dụa của cô mềm hóa, hai tay nhẹ nhàng leo lên lưng anh, tùy ý anh hôn, cũng phối hợp với nụ hôn của anh.

Mặc Tử Hàn hai tay xuyên qua cái hông của cô, ôm lấy cô, sau đó khẽ dùng lực, tung mình đặt cô lên giường, hơn nữa càng mãnh liệt hôn cô, mút lấy mọi thứ trong miệng cô nuốt vào cổ họng của mình, nuốt vào trong bụng, mà bàn tay to thì tiến vào bên trong áo cô, khẽ vuốt ve thân thể cô, tiến lên phía trước, vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô, đột nhiên... Dục hỏa của anh thiêu thân, phía dưới bắt đầu ức chế không được mà thức tỉnh, tay của anh đi tới phía dưới thân thể cô, tiến vào trong đáy quần.

“A...” Tử Thất Thất nhẹ giọng rên rỉ, cả người nóng lên.

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của cô, đột nhiên trừng lớn hai mắt, dùng hai tay chống đỡ thân thể, đầu óc liền thanh tỉnh.

Anh không thể đụng vào cô, anh không thể khiến cô mang thai, anh phải nhịn... Nhất định phải nhịn!

Anh chau mày, rời khỏi thân thể cô, sau đó nhanh chóng xoay người, lại một lần nữa xông ào vào phòng tắm, dùng nước lạnh dội sạch lửa nóng trong người.

Tử Thất Thất mờ mịt nằm ở bên giường, áo thì bị kéo lên, lộ ra cái bụng bằng phẳng, mà quần jean phía dưới cũng đã được cởi ra, kéo xuống một chút.

“A...” Cô khẽ cười giấu cợt.

Thật không nghĩ tới anh cũng sẽ có lúc nửa đường dừng xe, thì ra là anh nói thật sự, anh thật sẽ không đụng vào cô nữa, anh thật đã quyết định dùng trái tim người sống phẫu thuật cho Thiên Tân, như vậy anh có nghĩ tới hay không, nếu như để Thiên Tân làm phẫu thuật, nếu như Thiên Tân phẫu thuật thành công, như vậy cả nhà bọn họ sẽ như thế nào? Nếu Thiên Tân biết rõ chân tướng, nó nhất định sẽ thống khổ cả đời, nhất định sẽ tự trách cả đời, nhất định sẽ vĩnh viễn sống trong đau khổ, mà cô? Biết anh khư khư cố chấp giết người, biết bản tính anh tàn nhẫn như thế, cô vẫn có thể cho rằng chưa từng xảy ra chuyện gì, ở lại bên cạnh anh sao? Cô còn có thể mỉm cười với lương tâm mình, ôn nhu với anh, nói chuyện với anh được sao?

Làm sao bây giờ?

Mất thấy nhà sẽ tan nát... Cô phải làm thế nào mới tốt?

Có biện pháp nào có thể không cần thương tổn một người, có thể cứu Thiên Tân? Có biện pháp nào có thể ngăn lại hành động điên cuồng của Mặc Tử Hàn, nhưng đồng thời cũng có thể giữ được mạng sống cho Thiên Tân?

Có biện pháp nào vẹn cả đôi đường không? Có sao? Có sao? Nếu có... Ai nói cho cô biết?

Không muốn để Thiên Tân chết!

Không muốn dùng trái tim người sống!

Không muốn dùng phương pháp một mạng đổi một mạng này!

Nhưng là, cô chỉ có thể ở giữa hai người này chọn một, là chọn để cho Thiên Tân chết, hay là lựa chọn để cho người vô tội chết?

“Tôi nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ...” Cô nhìn trần nhà, khẽ nhẹ giọng rù rì, mà nước mắt đột nhiên chảy xuống, hết giọt này đến giọt khác...

...

20' sau

Mặc Tử Hàn thân thể hoàn toàn bình tĩnh lại, một cánh tay anh đẩy vách tường, cúi đầu thở dài thật sâu.

Thiếu chút nữa liền không khống chế được mình, thiếu chút nữa là muốn cô, nhưng là cho dù anh bắt đầu từ bây giờ không đụng vào cô, nhưng là vài ngày sau khi xuất viện, anh cơ hồ ngày ngày phát sinh quan hệ cùng cô, hơn nữa không có bất kỳ biện pháp an toàn nào, nếu cô ấy đã mang thai thì làm sao bây giờ? Nếu trong bụng cô ấy đã có một sinh mạng nhỏ thì làm sao bây giờ? Không được... Anh phải tìm thời gian đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, nhưng là mới chỉ là ngăn ngụt mấy ngày, có thể kiểm tra được không?

“Ai...” Anh lại một lần nữa than thở, bỗng nhiên lại nghĩ đến Tử Thất Thất còn ở trong phòng.

Anh bối rối vội vàng tắt vòi hoa sen, sau đó mặc áo ngủ đã bị thấm ướt ra mở cửa phòng tắm.

“Rắc rắc ——” cửa phòng tắm bị hẫng đột nhiên kéo ra, mà bên trong phòng... không còn một bóng người.

Cô ấy đi rồi?

Chương 237: Cô ấy là mặt trời, mà cô là mặt trăng...!

Mặc Tử Hàn nhìn căn phòng trống rỗng, chân mày thật sâu nhíu lên, khuôn mặt lạnh như băng, cũng lộ ra đau đớn.

Có lúc anh cũng nghĩ, nếu như cứu Thiên Tân sẽ phải mất Tử Thất Thất, như vậy anh khư khư cố chấp như vậy sao? Mà có lúc anh cũng tự hỏi lòng mình, rốt cuộc là Thiên Tân quan trọng hay Tử Thất Thất quan trọng? Nhưng tất cả đáp án đều là trầm mặc... Anh không cách nào làm đưa ra quyết định, anh không muốn bỏ qua bất kỳ bên nào.

Anh muốn nắm chặt hai mẹ con, nhưng hai người bọn họ giống như là đồng hồ cát vậy, bên này càng ngày càng nhiều, bên kia sẽ càng ngày càng ít, mà sau khi lật ngược lại, bên này càng ngày càng ít, bên kia là càng ngày càng nhiều, vĩnh viễn cũng như vậy trôi qua, sẽ không tìm được thăng bằng.

Chân anh từ từ đi đến bên giường, nhìn ra trái giường Tử Thất Thất mới vừa nằm qua, nhìn ra trái giường bị cô ấy ép tới xóc xếch, khóe miệng không khỏi khô sở khẽ cười một tiếng, sau đó hai mắt hẹp dài nhìn tủ thuốc đặt ở bên giường, giống như hôm đó tỉnh lại một dạng, có dán một tờ giấy tiện lợi, viết mấy chữ xinh đẹp ở phía trên:

“Tự chăm sóc thật tốt mình, không để cho tay thấm nước, không làm cho mình quá mệt mỏi, sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngủ ngon!”

“A...” Anh nhẹ giọng cười, ngón tay vuốt ve mấy chữ ấm áp, sau đó đưa tay phải của mình ra, nhìn băng gạc mà Tử Thất Thất băng bó cho mình, may mắn thời điểm anh rửa nước lạnh có chú ý một chút, vẫn chưa để cho nước thấm ướt băng gạc, băng không ngày mai bị cô nhìn thấy, nhất định sẽ thao thao không dứt, nhưng là rất kỳ quái, mặc dù lúc nghe cô cầu nhàu sẽ cảm thấy rất phiền, nhưng mà trong nội tâm lại cảm thấy khoái trá, có cảm giác sáng khoái.

Chẳng lẽ anh thích bị ngược đãi sao?

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột ngột gõ vang, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, đồng thời cũng cắt đứt nụ cười của anh.

Đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn cửa phòng.

Tiết tấu gõ cửa cảm giác có chút quái dị, mỗi khi gõ một cái thì trung gian cũng sẽ có một đoạn quý dị dừng lại.

Sẽ là ai?

Anh cau mày, lạnh giọng mà nói, “Vào!”

Thanh âm rơi xuống, bên trong phòng yên tĩnh hai giây, sau đó cửa phòng mới chậm rãi mở ra.

“Rắc rắc!”

Phương Lam xuất hiện ở cửa, mặt đầy bình tĩnh mỉm cười, hai mắt thẳng tắp nhìn anh, làm cho người khác đoán không ra ý định.

Là cô?

Mặc Tử Hàn kinh ngạc.

Anh không nghĩ tới anh còn chưa có ra mặt tìm cô, cô đã tự động đưa tới cửa? Tuy nhiên xem tư thế của cô, người đến phải là không có ý tốt chứ?

“Cô tìm tôi có chuyện gì sao?” Anh hỏi.

“Không có!” Phương Lam trả lời.

“Vậy cô tới phòng tôi làm gì?” Anh nghi ngờ.

“Bởi vì tôi biết anh có chuyện tìm tôi, cho nên tôi đã tự động đến, miễn cho anh phải tránh né Thiên Tân, lại tránh Tử Thất Thất, cũng không phải lãng phí tâm tư suy nghĩ biện pháp, tạo cho chúng ta có cơ hội một mình!” Phương Lam mỉm cười nói xong, nói ra toàn bộ lời trong lòng anh, đuôi lông mày hơi nhích lên một chút, khiêu khích anh.

Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, thế nhưng hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của người phụ nữ này, càng không nghĩ ra ý đồ của cô, chẳng lẽ là cô đã nghĩ thông suốt, cũng không muốn Thiên Tân chết, cho nên định đem người thích hợp đó nói cho anh biết? Hay là... Còn có ý đồ gì khác?

“A...” Anh đột nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, lúc này không muốn cô đoán được nghi ngờ trong lòng của anh, sau đó từ từ nói “Cô đã biết tôi nhất định sẽ tìm cô, cô đã tự động tìm tới đây, như vậy cô cứ nói đi, nói lời cô muốn nói!”

Phương Lam nghe anh giảo hoạt nói, trên môi nụ cười hơi mở rộng, mang theo một tia quỷ dị.

“Được, anh người nhanh lời nhanh như vậy, tôi cũng vậy không vòng vo với anh nữa, tôi tới đây chính là muốn nói cho anh biết, tôi tuyệt đối... Tuyệt đối... Tuyệt đối...” Cô một lần lại một lần nữa nhắc lại, lần thứ hai so với lần thứ nhất kiên định hơn “Tôi sẽ không nói cho anh biết người thích hợp cùng Thiên Tân làm phẫu thuật đổi tim là ai, nếu có bản lĩnh, anh tự mình đi tìm!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt lạnh lùng, đằng đằng sát khí.

“Cô thực sự không chịu nói cho tôi biết?” Anh xác định hỏi.

“Không sai!” Phương Lam trả lời.

“Chẳng lẽ cô không sợ tôi giết chết cô?” Anh uy hiếp.

“Anh sẽ không giết tôi! Anh cũng không dám giết tôi! Bởi vì chỉ cần anh giết

tôi, bây giờ anh sẽ mất đi tất cả, bao gồm Tử Thất Thất, Thiên Tân, bao gồm vị trí thủ lĩnh hắc đạo!” Cô khẳng định, mỗi câu nói đều tựa như một lưỡi dao sắc bén, uy hiếp anh, đe dọa anh.

Mặc Tử Hàn tà ác nhìn cô chăm chăm, vào giờ phút này anh rất muốn giết người phụ nữ khoát lác vô liêm sỉ này, nhưng cô nói rất đúng, anh không thể giết cô, bởi vì anh còn phải hỏi ra vị trí của người thích hợp đó, mà anh cũng thật không dám giết cô, vì một khi giết cô, Tử Thất Thất cùng Thiên Tân sẽ hận anh rời bỏ anh, mà Mặc Thâm Dạ cũng sẽ vì cái chết của cô mà tức giận, sẽ bắt đầu cùng anh đối đầu, mà tất cả của anh đều sẽ biến mất trong nháy mắt.

Cô đúng là một người phụ nữ ác độc, thế nhưng lại bức anh đến con đường cùng, làm cho anh không có đường lui, chỉ có thể đứng tại chỗ, tiếp tục bàng hoàng.

Cô thật là một người phụ nữ thông minh, đã trải ra rất nhiều con đường an toàn cho chính mình, mỗi một con đường cũng có thể cho mình toàn thân trở lui.

Đáng chết!

Thật là đáng chết!

Hắn Mặc Tử Hàn đường đường là thủ lĩnh hắc đạo, đứng thật cao ở trên đỉnh núi, nhưng lại thua trên tay người phụ nữ này. Quả nhiên một người đàn ông từ nhỏ sống ở trên lưỡi đao, không nên thật lòng đối với bất cứ người nào, bởi vì khi thật lòng, chính là nhược điểm để kẻ địch đối phó mình, tựa như tình cảnh một dạng vậy, anh thật lòng đối với Tử Thất Thất cùng Thiên Tân, cho nên người phụ nữ này đã bắt lấy hai nhược điểm này của anh, uy hiếp, đe dọa anh, muốn anh không thể không thỏa hiệp, không thể không nhận thua.

“A... Ha ha ha... Tôi không hiểu rõ... Tôi thật sự là không hiểu... Vô cùng không hiểu...” Anh đột nhiên chê cười, bắt đầu điên cuồng nói lời điên cuồng.

Không hiểu?

Phương Lam nhìn biểu tình của anh giống như điên, không khỏi hơi cau mày.

“Anh không hiểu cái gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Tôi không hiểu, tại sao các người không chịu cứu Thiên Tân? Tại sao các người đều trố mắt nhìn thẳng bé chết? Rõ ràng có biện pháp có thể cứu nó, nhưng các người lại không chịu dùng? Mà trong miệng mỗi người các người đều nói Thiên Tân trong lòng của các người là quan trọng nhất, nếu là quan trọng nhất, như vậy không phải nên đem hết toàn bộ sức lực để bảo hộ sao? Nhưng mà các người từng bước từng bước toàn bộ đều ở đây ngăn cản tôi. Tại sao... Tại sao lại muốn ngăn cản tôi? Tôi không hiểu... Tôi không hiểu trong lòng của các người rốt cuộc muốn gì, lương tâm các người rốt cuộc là cái gì, thật quan trọng như vậy sao? So với mạng của Thiên Tân có quan trọng hơn không?” Mặc Tử Hàn lần lượt chất vấn, thật ra thì ở trong lòng anh rất rõ ràng đạo lý này, nhưng chính là anh không có cách nào tiếp nhận, càng không có biện pháp hiểu ‘ sát thân thành nhân ‘ tinh thần vĩ đại như vậy.

Phương Lam nghe anh nói, nhìn vẻ mặt thống khổ của anh, trái tim mơ hồ đau đớn.

“Thật ra thì... Tôi cũng không hiểu!” Cô nỉ non mở miệng.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô.

Cô cũng không hiểu?

Cô cũng giống như anh sao?

Nhưng cô ấy rõ ràng cùng Tử Thất Thất một dạng cố chấp như vậy, làm sao sẽ không hiểu đây?

Khóe miệng Phương Lam hơi nâng lên cười khổ, sau đó cảm khái nhẹ giọng nói “Thật ra thì tôi cũng không hiểu tại sao Tử Thất Thất cùng Thiên Tân đều cố chấp như vậy? Tại sao bọn họ không thể tiếp nhận chuyện này? Chẳng lẽ đây chính là tư tưởng của người tốt sao? Chẳng lẽ đây chính là làm một người thiện lương bình thường sao? Nhưng tôi thì không nghĩ như vậy, bởi vì

trong thế giới của tôi, chỉ cần Thiên Tân cùng Tử Thất Thất không sao, cho dù tất cả mọi người chết hết, tôi cũng thấy không sao cả, tôi quan tâm đến cuộc sống của bọn họ hơn so với những người khác, cho nên đừng nói là giết một người, coi như là một trăm, một ngàn người, một vạn... Chỉ cần là vì bọn họ, tôi tuyệt đối cũng sẽ không nung tay... Tuyệt đối sẽ không...!”

“Vậy tại sao cô không chịu nói cho tôi biết vị trí của người thích hợp làm phẫu thuật đổi tim cùng Thiên Tân?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Bởi vì tôi cũng là có một người có máu có thịt, tôi cũng có ích kỷ riêng của tôi!”

“Ích kỷ riêng?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Không sai, thật ra tôi là một người rất ích kỷ, tôi không ngại nói thật với anh, so với tính mạng của Thiên Tân, tôi quan tâm đến Tử Thất Thất hơn, ở trong lòng của tôi, không có gì quan trọng hơn Tử Thất Thất, chỉ cần cô ấy nói một câu, tôi có thể chết vì cô ấy, chỉ cần là chuyện cô ấy giao cho, dù tôi có vào nước sôi lửa bỏng cũng nhất định sẽ vì cô ấy mà làm được, nên Tử Thất Thất nói không thể sử dụng biện pháp này, vậy tôi cũng không thể dùng, tôi cũng sẽ không nói cho anh biết, bởi vì nói cho anh biết, về sau Tử Thất Thất nhất định sẽ đau lòng, nhất định sẽ thống khổ, nhất định sẽ...”

“Chẳng lẽ cô không nói cho tôi biết, cô ấy sẽ không thương tâm sao? Cô ấy sẽ không thống khổ sao?” Mặc Tử Hàn đột nhiên ngắt lời cô, câu kính hỏi ngược lại.

“...” Phương Lam lập tức á khẩu, chân mày sâu nhăn.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô rồi rầm, cuối cùng cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của người phụ nữ này, mà chính là anh không nghĩ tới cô lại quan tâm Tử Thất Thất như vậy, giống như Tử Thất Thất là mặt trời, mà cô là mặt trăng... Hai người rõ ràng là tồn tại bất đồng, nhưng mà mặt trăng vĩnh viễn cũng sẽ nhờ vào ánh sáng của mặt trời chiếu sáng mình, để cho mình ở trong đêm tối tỏa sáng.

Nhưng tại sao cô lại quan tâm đến Tử Thất Thất như vậy đây? Rốt cuộc giữa

các cô có cái gì ràng buộc, để cho cô quý trọng cô ấy như vậy đây? Thậm chí còn hơn cả tình yêu của anh đối với Tử Thất Thất, loại tình cảm chuyên chú chuyên nhất này, càng thêm nồng đậm nóng bỏng.

“Bất kể anh nói như thế nào...” Phương Lam đau đớn kiên định nói “Tôi cũng sẽ không nói cho anh biết, coi như anh thật giết chết tôi, tôi tuyệt đối cũng sẽ không nói cho anh biết!”

Mặc Tử Hàn cạnh chừng đôi mắt kiên định của cô, trong lòng tức giận không khỏi bộc phát lần nữa.

Đối với người phụ nữ này tuyệt đối không thể cứng rắn được, cô là loại người không sợ chết, nhưng cũng không thể mềm với người phụ nữ này, bởi vì mới vừa nãy cũng đã nói rồi, trừ Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân ra, bất luận tánh mạng của người nào cô cũng không quan tâm, mà anh lại không thể lấy Tử Thất Thất cùng Thiên Tân ra để uy hiếp cô, như vậy anh còn có thể dùng phương pháp gì? về phía người phụ nữ này mà nói, còn có biện pháp gì có thể để cho cô ấy mở miệng đây?

“Được rồi, thời gian không còn sớm, nếu như tôi không trở về, Thiên Tân cùng Tử Thất Thất sẽ hoài nghi, cho nên tôi đi trước, về sau nếu như anh nghĩ ra phương pháp gì tốt hơn thì hãy nói với tôi, tôi nhất định sẽ hoan nghênh anh đến tìm tôi!” nụ cười hoàn mỹ lại trên mặt Phương Lam, sau đó xoay người đi ra cửa phòng.

Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ nắm chặt quả đấm.

Đáng chết!

Mặc dù tìm được cô, nhưng cô còn không có cách.

Rốt cuộc phải như thế nào mới có thể để cô mở miệng nói cho mình biết đây? Chẳng lẽ nên ép Tử Thất Thất thỏa hiệp, để cho cô ấy tự mình mở miệng nói với cô, cô mới bằng lòng nói cho anh biết sao?

“Đáng chết!” Anh mắng, khuôn mặt tức giận.

...

Lầu hai

Phòng ngủ

Tử Thất Thất sau khi rời khỏi phòng của Mặc Tử Hàn, liền trực tiếp trở về phòng của Mặc Thiên Tân, nhưng lúc cô mở cửa bước vào, chỉ thấy Mặc Thiên Tân đứng ở bên giường, vui vẻ sửa sang lại đệm giường.

“Tiểu Lam đâu?” Cô đột nhiên nghi ngờ hỏi.

Mặc Thiên Tân xoay người nhìn cô nói “Mẹ Tiểu Lam nói đi lấy trái cây ướp lạnh ăn.”

“Cô ấy tự mình đi hay sao? Tại sao không gọi Hỏa Diễm đi?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

Cái nha đầu lười đó, bình thường uống ly nước cũng muốn người khác giúp cô rót, thế mà hôm nay lại chịu khó như vậy? Thật là kỳ quái chứ?

“Đúng vậy, là con đề cho mẹ ấy đi, bởi vì mấy ngày trước con thấy trên TV hoạt hình Nhật Bản có dạy mọi người đem quả táo cắt thành hình con thỏ, chơi rất vui cũng rất đáng yêu, cho nên con gọi mẹ Tiểu Lam cũng làm thỏ quả táo cho con, mẹ cũng biết đó, những cái khác mẹ ấy không làm được, nhưng kỹ thuật cắt rau cũng là hạng nhất!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói xong, lòng tràn đầy mong đợi.

Thỏ quả táo?

Đây cũng là ly kỳ cổ quái đó? Muốn quả táo cắt thành hình dáng con thỏ?

“Trái cây rửa sạch sẽ là có thể ăn, phiền phức như vậy làm cái gì chứ?” Tử Thất Thất oán trách nói, hai chân đi tới bên người Mặc Thiên Tân.

“Mẹ, mẹ quá không hiểu phong tình đi, nếu như cuộc sống trôi qua quá cứng nhắc, sẽ rất nhàm chán!”

“Mẹ thì thích bình bình đạm đạm, như vậy mới có thể khoái khoái lạc lạc!”

“Dạ dạ dạ, mẹ nói cũng đúng, mẹ nói đều là chân lý, con không cãi với mẹ, vậy được rồi chứ?” Mặc Thiên Tân lập tức thỏa hiệp.

“Vậy cũng được!”

Mặc Thiên Tân mặt đầy nụ cười đi tới trước tủ, đem cửa tủ mở ra, sau đó đem toàn bộ y phục bên trong lấy ra, thả đầy giường.

Tử Thất Thất nhìn mặt thẳng bé vui vẻ, thật giống như từ khi ra đời tới nay, lần đầu tiên được vui vẻ như vậy, mới vừa nãy cùng cô có cơ hội cãi vả nó cũng lập tức buông tha, cả người hoàn toàn đắm chìm trong vui vẻ cùng hạnh phúc.

“Thiên Tân...” Cô chột nhẹ giọng gọi cậu.

“Ừ?” Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng ứng tiếng, nhưng đôi tay vẫn không dừng lại.

“Hôm nay nhìn con rất vui!” Tử Thất Thất mỉm cười nói.

“Dĩ nhiên vui vẻ á..., bởi vì mẹ Tiểu Lam tới nhà, hơn nữa ba cùng đại bá cũng đồng ý ngày mai theo chúng ta đi chụp ảnh gia đình, cho nên con muốn chọn vài bộ y phục đẹp nhất, mẹ xem cái này như thế nào?” Mặc Thiên Tân cầm lên một bộ đồ vest nhỏ màu trắng, ướm thử lên người của mình.

“Đẹp mắt!” Tử Thất Thất cười gật đầu.

“Vậy thì cái này thì sao!” Mặc Thiên Tân đem y phục đã chọn để qua một bên, lấy thêm một bộ vest đuôi tôm khác nói “Cái này? Nhìn qua có phải vô cùng phong độ không?”

“Ừ, rất có phong độ!” Tử Thất Thất lần nữa gật đầu cười.

“Cái này thì sao?” Mặc Thiên Tân lại đem một cái cà vạt nhỏ màu đen lên nói

“Cái này không phải cũng rất đẹp trai?”

“Ừ, đẹp trai!” Tử Thất Thất lần thứ ba gật đầu cười.

Mặc Thiên Tân nghe cô nói qua loa, đột nhiên cau mày lại, sau đó thả y phục trong tay ra nhìn cô nói “Mẹ làm sao vậy? Tại sao không vui? Mẹ ở đây phiền não cái gì thế?”

Phiền nào?

Tử Thất Thất hốt hoảng cười nói, “Mẹ nào có phiền não, mẹ có gì để phiền não chứ?”

“Vậy tại sao dáng vẻ của mẹ hoàn toàn không vui vẻ? Mẹ xem trên gương mặt mẹ cười quả thật so với khóc còn khó coi hơn!” Mặc Thiên Tân oán trách nói, liền đi đến trước mặt cô, nhìn cô có bộ mặt phớt tỉnh nói “Có phải mẹ có tâm sự gì hay không? Kể từ khi mẹ đến ở cùng con, cả người đều kỳ quái. Nếu như mẹ thật sự có tâm sự gì, có thể nói với con a, tuy con không thể giải trừ buồn phiền cho mẹ, nhưng nói ra rồi trong lòng nhất định sẽ rất thoải mái, hơn nữa mẹ yên tâm đi, con rất kín miệng, tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai!”

Tử Thất Thất nghe cậu nói, nhìn biểu tình lo lắng của cậu, trong lòng đột nhiên khỏ sở, mà đôi tay cũng không tự giác đưa ra, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cậu, vuốt ve mái tóc mượt mà của cậu, vuốt ve hai cánh tay cùng thân thể nhỏ nhỏ của cậu.

Mặc Thiên Tân nghi ngờ nhìn mẹ, từ từ mở miệng, “Mẹ... Mẹ làm sao vậy? Rốt cuộc... Thế nào?”

“Mẹ không sao!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời, khước miệng miễn cưỡng nâng lên nụ cười, mà hai mắt tranh đấu, nhưng nước mắt trong suốt cũng là hờ hững rơi xuống.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân kinh ngạc “Sao mẹ lại khóc?”

“Thiên Tân ——” Tử Thất Thất đột nhiên lớn tiếng kêu tên cậu, sau đó đem

cậu ôm vào trong ngực mình, ôm thật chặt, nghẹn ngào nỉ non “Mẹ phải làm thế nào? Rốt cuộc mẹ phải làm thế nào mới tốt? Mẹ phải làm thế nào... Làm thế nào đây...”

“Sao lại làm thế nào? Mẹ, rốt cuộc mẹ thế nào? Là lo lắng bệnh tình của con sao? Còn là...”

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất cắt đứt lời của cậu, mãnh liệt hít sâu một cái, sau đó nhẹ giọng nói “Mẹ nghĩ nên nói cho con biết một chuyện, một chuyện... rất quan trọng!”

Chương 238: Mẹ... Con sẽ không tiếp nhận giải phẫu!

Chuyện rất quan trọng?

Mặc Thiên Tân lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, đôi tay khe khẽ đẩy ngực cô, từ trong ngực của cô thoát ra, sau đó nhẹ giọng hỏi “Là chuyện gì?”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc, lại bắt đầu bỏ cuộc giữa đường.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy mẹ? Mẹ nói chuyện quan trọng là chuyện gì? Tại sao lại không nói nữa?” Mặc Thiên Tân càng ngày càng nghi ngờ hỏi, chân mày hơi nhíu lên.

Tử Thất Thất nhìn mặt của cậu, đôi tay vuốt ve tóc của cậu, sau đó theo cánh tay của cậu, nắm hai cái tay nhỏ nhỏ.

“Thiên Tân...” Cô nhẹ giọng gọi cậu.

“Ừ!” Mặc Thiên Tân dùng sức gật đầu một cái, chờ đợi cô nói.

Tử Thất Thất chậm chạp không mở miệng, rồi rầm theo dõi mặt của cậu.

Cô quyết định phải nói cho con biết rồi, cô không muốn giấu giếm nó nữa, tựa như bảy năm trước biết mình mang bầu, cũng là thời điểm quyết định đem nó sinh ra, cũng quyết định đem chuyện Mặc Tử Hàn nói cho nó biết vậy, cô cho là con có quyền được biết rõ chân tướng, dù sao đây cũng là chuyện của nó, đây liên quan đến chuyện sống chết của con, nó là người trong cuộc nhất định phải biết rõ chân tướng, cũng phải lựa chọn con đường tương lai của mình, để tránh... Tương lai hối hận.

Nói ra đi!

Căn bản là cô không giấu được bí mật.

“Thiên Tân...” Cô lại một lần nữa nhẹ nhàng kêu tên của cậu.

“Ừ!” Mặc Thiên Tân rất kiên nhẫn một lần nữa gật đầu, yên lặng chờ đợi lời kế tiếp của cô.

“Thật ra thì mẹ muốn nói chuyện này cho con biết, là liên quan đến bệnh tình của con, mà chuyện đó chúng ta cũng từng bàn bạc qua...”

Đã từng?

Mặc Thiên Tân mơ hồ giống như đã biết cô muốn nói gì, thái độ chột thay đổi nghiêm túc, đôi tay không tự chủ nắm tại một nơi, sau đó nhẹ giọng mở miệng hỏi “Là chuyện gì?”

Tử Thất Thất lại một lần nữa trầm mặc, chần chờ, rõ ràng đôi môi đã mở ra, Nhưng lại không tự chủ khép lại, lời nên nói thủy chung đều muốn nói, hơn nữa cô đã nói ra một nửa, nếu như không nói ra, nó nhất định sẽ càng ngày càng nghi ngờ, sau đó chính mình tự đi điều tra, bằng đầu óc thông minh của con, cuối cùng cũng sẽ biết, cho nên hiện tại cô nói ra, bởi vì cô tin tưởng con trai của mình có thể chịu đựng được, hơn nữa có thể lựa chọn con đường cho mình.

“Chuyện này...” Chậm mở miệng, nặng nề mà nói, “Chính là chuyện dùng trái tim người sống làm phẫu thuật đổi tim cho con!”

Người sống?

Mặc Thiên Tân trong nháy mắt tròn to hai mắt của mình, khiếp sợ nhìn cô.

Quả nhiên là chuyện này, mới vừa nãy khi cô nói chuyện đã từng nói qua, cậu cũng suy đoán có phải chuyện này hay không, mà hai năm trước, mẹ Tiểu Lam cũng nhắc qua chuyện này, cậu đối với số mạng của mình đã sớm chết tâm, mà ở thời điểm mẹ Tiểu Lam nói còn có một biện pháp, trong lòng cậu tốt lên giống như cây cỏ nhỏ đợi mùa xuân vậy, giống như hạt giống hưng phấn nảy mầm, cả người của cậu mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy lên, nhưng là

khi mẹ Tiểu Lam vừa nói phải dùng trái tim người sống, hy vọng trong lòng cậu trong nháy mắt bề tan tành, đau đớn phân tán, vui vẻ chuyển thành không vui, hưng phấn biến thành mất mát...

Nguyên nhân cũng có lẽ là vì sinh mạng của mình rất ngắn, cho nên cậu biết sinh mạng vô cùng quý giá, cũng hiểu sinh mạng đối với người là quan trọng cỡ nào. Nếu cậu đồng ý, như vậy sẽ có người thống khổ giống như cậu vậy, thậm chí có thể thống khổ hơn so với cậu, mà cậu dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để kéo dài sinh mạng của mình, cậu nhất định sẽ có cảm giác tội lỗi, ngày thứ hai sau khi mẹ Tiểu Lam nói chuyện này, cậu liền thử đem trái tim chính mình cho người khác, suốt cả một ngày, cũng không có cảm giác gì bất đồng, vốn định cho là thí nghiệm của mình không thành công, nhưng tại ngày đó vào ban đêm, cậu lần đầu tiên gặp ác mộng, nằm mơ thấy người kia tìm cậu đòi mạng, cậu kinh sợ từ trong mộng thức tỉnh... Cũng chính đêm hôm đó để cho cậu hiểu, nếu như trái tim trong thân thể mình không phải là của mình, nếu như bởi vì bệnh của mình mà hại chết một người khỏe mạnh, như vậy... Đòi này cậu sẽ bất an, sẽ đau khổ, cũng sẽ sống ở trong tội ác.

“Mẹ...” Gương mặt cậu bình tĩnh, nhẹ giọng kêu cô nói “Tại sao đột nhiên mẹ nói với con chuyện này? Chẳng lẽ nguyên nhân mẹ cùng ba chia phòng ngủ... Chính là chuyện này sao?”

“uh!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mặc Thiên Tân hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt tràn đầy mồ hôi lạnh, lại một lần nữa mở miệng nói “Chẳng lẽ ba muốn dùng trái tim người sống để cho con làm giải phẫu?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc mấy giây, sau đó gật đầu nói “uh!”

Lòng của Mặc Thiên Tân “Ầm” một tiếng, Giống như sét đánh ngang tai.

Cậu biết rõ ba làm như vậy là vì cứu cậu, cũng biết ba là bởi vì quan tâm cậu, cho nên mới xúc động như vậy.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ tìm cơ hội khuyên ba, con sẽ không để cho ba vì con mà làm chuyện tàn nhẫn như vậy, con nhất định sẽ thuyết phục ba!” Tay

Mặc Thiên tràn đầy mồ hôi bắt lấy tay của cô, rõ ràng mình cũng rất khiếp sợ, nhưng lại cố làm ra vẻ trấn định an ủi cô.

Tử Thất Thất cảm nhận được hai tay cậu lạnh như băng, cảm nhận được tay cậu đầy mồ hôi, trái tim trong nháy mắt lạnh như băng, giống như lọt vào Bắc Cực.

“Thiên Tân, thật ra thì mẹ có chuyện vẫn luôn muốn hỏi con!” Cô cầm tay của cậu, khẩn trương mở miệng.

“Mẹ muốn hỏi con chuyện gì?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Nếu như... Nếu như ba con tìm được người thích hợp làm phẫu thuật đổi tim, như vậy... Con có thể tiếp nhận hay không?”

Mặc Thiên Tân đột nhiên cả kinh.

“Ba đã bắt đầu tìm rồi sao?” Cậu chợt hỏi ngược lại.

“Đã bắt đầu rồi!”

“Đã tìm được chưa?”

“Mẹ muốn... Nhưng còn chưa có!” Nếu như anh ta tìm được, nhất định sẽ không chờ đợi lập tức bắt đầu giải phẫu.

“Mẹ là bởi vì khuyên ông ấy, cho nên mới phải chạy tới phòng của con ngủ sao? Mẹ cùng ba cãi nhau sao? Hai người cãi nhau sao?” Mặc Thiên Tân lo lắng hỏi tới.

“Không...” Tử Thất Thất phủ nhận, sau đó giải thích nói, “Thật ra thì chúng ta cũng không tính là gây gổ, cũng không có trở mặt, chỉ là ba con quyết định trước khi con làm phẫu thuật sẽ không chạm vào mẹ.”

“Không chạm vào mẹ?”

“Là... Ba con không hy vọng mẹ lại mang thai, anh ta nói, cho đến nay anh ta

không nghĩ là sẽ để cho con chết, nếu như nhất định để cho anh ta mất đi một đứa con trai, lại dùng một đứa con khác để an ủi mình, như vậy anh ta nhất định sẽ quý trọng hiện tại, cho dù là không chữa thủ đoạn nào, anh ta cũng muốn cứu mạng của con, anh ta còn nói anh ta sẽ không để cho con chết... Tuyệt đối sẽ không!” Tử Thất Thất đem Mặc Tử Hàn ngày đó nói với cô, nguyên văn tái diễn cho cậu nghe.

Mặc Thiên Tân nghe lời nói này, khoe miệng chột hạnh phúc nâng lên, trái tim giống như mặt trời ấm áp.

Có thể được ba quý trọng như vậy, cậu cảm thấy cực kỳ vui vẻ, có thể được ba quan tâm như vậy, cậu cảm thấy vô cùng vui vẻ, mà có thể sống cùng ba như vậy, cậu cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thật tốt quá, nhiều năm như vậy tất cả cậu làm đều không có uổng phí, ba hiện tại rất thích cậu, có thể đã xem cậu như niềm kiêu hãnh của mình, mấy năm nay cậu cố gắng học tập, cậu chỉ muốn mình trở thành người ưu tú, trở nên thông minh, trở thành người có thể nhìn thấu tâm sự người khác, những thay đổi này chỉ muốn để ba thích mình, mà sau khi thích, trong lòng ba không nỡ từ bỏ, nếu như cậu sớm nghĩ đến vấn đề này, vậy nhất định cậu sẽ làm cho mình thành ngu ngốc, trở thành người hư hỏng, để cho mọi người vô cùng ghét mình, như vậy khi cậu chết... Ba cũng sẽ không thương tâm.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...”

“À?”

Tử Thất Thất kêu vài tiếng, mới đưa ba hôn bảy vía của Mặc Thiên Tân gọi trở về, mới vừa rồi nhìn cậu suy nghĩ đến mất hôn, lòng của cô cũng thấp thỏm, không tự chủ bắt đầu lo lắng.

“Thiên Tân, lúc này con vẫn chưa trả lời vấn đề của mẹ, nếu như ba con tìm được người thích hợp, như vậy... Con sẽ tiếp nhận giải phẫu không?” Tử Thất Thất hỏi lại, trong lòng dằng dặc đau đớn.

“Mẹ, mẹ cho là con có nên tiếp nhận hay không đây?” Mặc Thiên Tân hỏi ngược lại.

“...” Tử Thất Thất đột nhiên á khẩu. Sau khi chân chờ mấy giây, cô chậm rãi nói “Mẹ...” Một âm kéo dài, cuối cùng vẫn không biết phải trả lời như thế nào.

Lòng của Mặc Thiên Tân không khỏi mơ hồ sinh ra một tia tà ác.

“Mẹ, nếu như mà con nói tất cả đều nghe lời mẹ, mẹ sẽ chọn để cho con tiếp nhận, hay là không nên tiếp nhận?” Cậu thử thăm dò, cũng thử đem trách nhiệm nặng nề nhiều năm qua trên vai của mình giao cho cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ trừng lớn cặp mắt của mình.

Nghe theo cô?

Con trai đem sinh mệnh giao cho cô?

Con muốn cô phán quyết sự sống chết của nó?

Trong nháy mắt, trái tim cô như nặng ngàn cân, làm cô thở không nổi.

Nguyên lai đây chính là cảm giác vướng mắc trên người Thiên Tân, thì ra mỗi ngày nó đều là vượt qua loại thống khổ này, thật sự rất khó chịu, giống như sắp ngạt thở vậy.

“Con thật muốn mẹ thay con quyết định?” Tử Thất Thất thấp thỏm hỏi.

“Hắc hắc hắc hắc...” Mặc Thiên Tân chợt nở nụ cười, sau đó nghịch ngợm mà nói “Con chỉ nói giỡn với mẹ mà thôi, mẹ không cần phải để ở trong lòng, coi như con chưa nói gì là được.” Thật ra thì cậu cũng có một chút quan tâm, cậu muốn biết ở trong lòng của mẹ, là lương tâm quan trọng, hay là cậu quan trọng.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, trái tim đột nhiên đau đớn kịch liệt, đôi tay cũng đột nhiên dùng sức bắt lấy hai tay cậu.

“Ma... Mi?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc.

“Thiên Tân, con ngốc quá... Mẹ làm sao sẽ để cho con chết, mẹ làm sao để cho con rời xa mẹ chứ, nếu để cho mẹ lựa chọn, mẹ nhất định sẽ để cho con tiếp nhận giải phẫu, cái gì mẹ cũng không quan tâm, mẹ cũng không muốn suy nghĩ cái gì cả, mẹ chỉ muốn con sống, mẹ chỉ muốn con mạnh mẽ khỏe khỏe, Thiên Tân... Chúng ta tiếp nhận giải phẫu đi, chúng ta ích kỷ lần này đi, làm người xấu lần đầu đi!” Hai tay của Tử Thất Thất đột nhiên kích động ôm cậu, ôm cậu thật chặt, cô hận không thể dúi vào trong thân thể mình, hận không thể đem sinh mệnh của chính mình cho con, tất cả đều cho con.

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng gọi, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc.

Vừa nãy là cậu cố ý nói như vậy với cô, bởi vì lòng cậu chính là muốn nghe lời nói đó, cậu muốn cảm nhận tình yêu và quan tâm của mẹ đối với mình, cậu muốn xem đáng về không nữa của mẹ, cậu muốn xem bộ dạng bởi vì mình sắp chết mà thương tâm của mẹ... Rất ích kỷ phải không? Rất biến thái phải không? Nhưng cũng là như vậy cậu càng thêm cảm nhận được mẹ thương yêu mình nồng đậm, càng thêm càng thêm nồng đậm yêu thương.

Từ lúc nào mình bắt đầu tham lam như vậy?

Từ lúc nào mình lại ích kỷ như vậy?

“Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, con sẽ không tiếp nhận phẫu thuật đâu!” Mặc Thiên Tân kiên định mở miệng.

Không chấp nhận?

Tử Thất Thất khiếp sợ cúi đầu nhìn cậu.

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Bởi vì con không muốn mỗi đêm cũng gặp ác mộng, hơn nữa trong thân thể của mình lại mang trái tim của người khác, nhất định sẽ rất không thoải mái? Tục ngữ nói không sai: đồ của mình là tốt! Cho nên con quyết định tuyệt đối sẽ không tiếp nhận phẫu thuật, hơn nữa cũng sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục ba, cho nên mẹ nhất định phải đồng ý con, bắt đầu từ bây giờ mẹ đem tình

thương và sự quan tâm của mẹ đối với con cả đời này toàn bộ hãy đem ra, hãy dành riêng cho con đến khi con chết, thì mẹ hãy quên con... Coi như thời gian bảy năm này đều là một giấc mộng... Một giấc mộng thật đẹp!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói xong, hoàn mỹ đem tất cả thống khổ giấu đi.

Tử Thất Thất nghe cậu nói, cũng là lắc đầu một cái!

“Mẹ không muốn!” Cô cự tuyệt nói, “Mẹ sẽ không quên con, bất kể con còn sống hay phải chết, con ở trong lòng của mẹ vĩnh viễn đều là con trai quý giá nhất, là đứa con quan trọng, là đứa con trai mà mẹ thương nhất, không có người nào có thể cướp đi vị trí thứ nhất của con trong lòng mẹ.”

“Mẹ... Mẹ như vậy, về sau sẽ rất đau khổ!” Mặc Thiên Tân khẽ cau mày.

Ngược lại Tử Thất Thất lại nhàn nhạt cười, cô nói “Không... Đây không phải là đau khổ, đây là hạnh phúc, sự tồn tại của con chính là hạnh phúc lớn nhất của mẹ, và để lại cho mẹ những kỉ niệm vui vẻ trong cuộc sống của mẹ!”

Mặc Thiên Tân nghe cô nói, xem chừng khuôn mặt tươi cười của cô, đột nhiên nhào vào trong ngực của cô, nước mắt hạnh phúc từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chết... Thật ra thì cũng không đáng sợ!

Đáng sợ... Là thời gian lãng quên... Sẽ không có người nào nhớ đến cậu...

Thời điểm hai mẹ con vô cùng ấm áp, cửa phòng đột nhiên mở ra, Phương Lam cầm một khay trái cây đứng ở cửa phòng, kinh ngạc nhìn bộ dáng của bọn họ vào giờ phút này.

“Hai người... Làm gì cùng ôm nhau khóc vậy? Có chuyện gì đau lòng sao không bằng cũng nói cho mình nghe đi, để cho mình cũng vui vui về về!” Phương Lam hào hứng bùng bùng.

Vui vui về về?

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân cùng nhau xấu hổ!

~(͡ _ ͡)~

“Được rồi, cậu đã muốn nghe như vậy, tớ sẽ từ đầu đến cuối một lần nói cho cậu biết!” Tử Thất Thất cắn răng nghiêng lợi, gương mặt tà ác.

“Không sai, trước khi chúng con nói, mẹ phải chịu sự trừng phạt của chúng con!” Mặc Thiên Tân gương mặt cũng tà ác.

“Trừng phạt?” Tâm thần Phương Lam có chút thấp thỏm, “Trừng phạt cái gì?”

“Cậu lập tức sẽ biết thôi! Thiên Tân chúng ta lên!” Tử Thất Thất chỉ huy.

“Dạ!” Mặc Thiên Tân nghe lệnh.

Hai người đột nhiên cùng nhau xông lên, giống như con sói đói kiếm ăn, chỉ muốn ăn thịt người khác!

“Oa —— cứu mạng ——” Phương Lam kêu to, thanh âm thảm thiết xẹt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Tân đều còn ngủ khò khò, có thể bởi vì đã giải quyết vấn đề trầm trọng trong lòng, cho nên hai người ngủ đều vô cùng ngọt ngào, hơn nữa còn ôm nhau thật chặt, nếu như không phải là thân thể của Thiên Tân quá nhỏ, vậy đây tuyệt đối chính là tư thế ngủ thân mật của một cặp vợ chồng. Mà về Phương Lam thì lại là một đêm không ngủ, nguyên nhân có thể bởi vì nơi này là nhà họ Mặc, làm cô luôn nhớ tới một chút chuyện cũ đã qua, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là rời giường thật sớm, chuẩn bị vận động buổi sáng mà rất lâu đã không làm qua.

“Rắc rắc!”

Phương Lam nhẹ nhàng đem cửa phòng mở ra, hai mắt nhìn hai mẹ con trên giường, chỉ sợ đánh thức hai người bọn họ, nhưng... Khi cô đi ra cửa phòng, đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, lúc xoay người, cô đột nhiên sững sốt cả người, hai mắt khiếp sợ trợn to, thấy Mặc Thâm Dạ dựa vào vách tường đối diện cửa phòng.

“Anh... Sao anh lại ở nơi này?” Cô hét hoảng hốt.

Mặc Thâm Dạ nụ cười háo sắc, cặp mắt đào hoa của anh quét từ trên xuống dưới toàn thân của cô.

Quần áo thể thao màu lam nhạt, giày thể thao màu trắng, tóc dài phía sau buộc lại thành kiểu tóc đuôi gà, cả người nhìn qua tràn đầy sức sống, hơn nữa vô cùng xinh đẹp.

“Anh đang đợi em đó!” Anh cười trả lời.

“Đợi tôi?”

“Không sai, Anh đoán tối hôm qua em nhất định sẽ mất ngủ, hơn nữa người mất ngủ sẽ dậy rất sớm để tập thể dục buổi sáng, cho nên khi trời còn chưa sáng anh đã đứng ở chỗ này chờ em, chờ em ra ngoài, sau đó cùng em tập thể dục, em xem... Anh toàn bộ đã chuẩn bị xong!” Mặc Thâm Dạ đắc ý nói xong, liền mở hai cánh tay của mình ra, lộ ra bộ quần áo thể thao màu lam nhạt hoàn toàn giống của cô, sau đó nghiêng người sang, hơi nhếch cái miệng lên, lộ ra bình nước cùng khăn lông được cột vào bên hông.

“A...” Phương Lam chê cười.

“Anh muốn cùng tôi vận động?” Cô hỏi.

“Không sai!” Mặc Thâm Dạ cười trả lời.

Phương Lam tức giận cắn răng nghiến lợi, hai mắt nhìn chằm chằm anh, đột nhiên tiến lên một bước.

Mặc Thâm Dạ sợ hết hồn.

“Anh đi chết đi!” Cô tức giận mắng, chân dài duỗi một cái, hung hăng đá tới bắp chân anh.

“A ——” Tên con trai ôm bắp chân của mình kêu gào bi thống.

Chương 239: Ông trời ơi... Còn chưa đủ sao...!

Phương Lam đá Mặc Thâm Dạ xong, liền trực tiếp xoay người, sải bước tránh ra.

Mặc Thâm Dạ ôm bắp chân của mình, một chân nhảy nói, “Tiểu Lam em chờ anh một chút... Này, chờ anh một chút... Tiểu Lam... Tiểu Lam... Lam Lam...”

Phương Lam hoàn toàn không nghe thấy âm thanh sau lưng, sải bước đi xuống lầu.

Mặc Thâm Dạ vội vội vàng vàng để chân của mình xuống, khập khễnh đi theo sau cô.

...

Sau bữa điếm tâm

Bình thường Mặc gia vốn là vắng ngắt, đột nhiên thay đổi vô cùng náo nhiệt, mọi người cư nhiên đều nghe một đứa trẻ sáu tuổi chỉ huy, lúc thì đi lấy cái này, lúc thì cầm cái đó, một hồi đi mua cái này, một hồi đi mua cái đó, ngay cả thợ chụp hình tối hôm qua cậu cũng đã hẹn trước, sau ba giờ đồng hồ bận rộn, vừa vặn giữa trưa tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, năm người cùng đứng ở trong vườn hoa của biệt thự nhà họ Mặc, chuẩn bị chụp hình, nhưng...

“Tôi có ý kiến...” Gương mặt Phương Lam mây đen giăng đầy, cô cúi đầu nhìn bộ đồ đang mặc trên người mình mà nói “Tại sao lại muốn tôi mặc áo cưới?”

“Đương nhiên vì đây là y phục đẹp nhất trên thế giới a!” Mặc Thiên Tân lễ thẳng khí hùng trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm một thân áo cưới trắng như

tuyết của cô, làn váy thật dài, thiết kế cúp ngực, điểm kim cương, một màu trắng như tuyết ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, giống như thiên sứ hạ phàm, làm cho tim anh đập thành thịch, nhất là mái tóc dài của cô ấy, bình thường đều là đơn giản búi thành một búi tóc, nhưng hôm nay nhà tạo mẫu tóc đặc biệt ở sau ót bên trái cắm vào một đóa hoa bách hợp màu trắng, ở đỉnh đầu phía bên phải cài một cái vương niệm nho nhỏ.

Phương Lam nghe Mặc Thiên Tân nói, vốn định muốn phản bác, nhưng nhìn đến bộ mặt vui vẻ kia, cũng phải nhịn xuống.

Thôi, hôm nay nhóc là đại ca, nhóc vui vẻ là được rồi!

“Vậy mẹ đây?” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, trợn to hai mắt nhìn mình y phục trên người nói “Tại sao mẹ cũng phải mặc áo cưới chứ? Hơn nữa cùng Tiểu Lam giống nhau như đúc.” Ngay cả đồ trang sức, trang điểm, kiểu tóc đều là giống nhau, chỉ là trên đầu cô hoa bách hợp bên phải, mà vương miện bên trái, ngược lại với cô ấy.

“Nguyên nhân giống nhau là... chỉ có một nguyên nhân là bởi vì hai người là chị em tốt nha, đương nhiên là phải mặc quần áo giống nhau!” Mặc Thiên Tân lễ thẳng khí hùng giải thích, sau đó thật cao ngẩng đầu lên, tư thế giống như không cho phép ai có thêm ý kiến.

Tử Thất Thất cùng Phương Lam nhìn bản mặt phách lối của cậu, bất đắc dĩ nhìn nhau.

“Nhịn một bước gió im sóng lặng!” Tử Thất Thất nhỏ giọng lầm bầm.

“Lùi một bước biển rộng trời cao!” Phương Lam phối hợp cũng nhỏ giọng nỉ non.

Sau đó hai người cùng nhau nắm chặt quả đấm, cũng nhỏ giọng đồng thanh:

“Tôi nhẫn!”

“Tôi nhẫn!”

Mặc Thiên Tân cười đắc ý, Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thâm Dạ đứng ở một bên vẫn nhìn chăm chăm vào hai nữ nhân xinh đẹp hai mắt lộ ra thâm tình, nhìn người mà bản thân mình thích nhất.

Đẹp... Thật sự là quá đẹp, quả thật giống như cô dâu chuẩn bị gả cho bọn họ, làm cho xuân tâm của bọn họ không ngừng rung chuyển, nhưng... Khi hai mắt của bọn họ liếc nhau, hơi hơi quay đầu, nhìn y phục của của nhau, sau đó lại nhìn y phục trên người mình, không chỉ có Tử Thất Thất cùng Phương Lam giống nhau như đúc, ngay cả y phục của bọn họ cũng giống nhau, kiểu tóc càng thêm giống nhau như đúc, chỉ có một điểm duy nhất không giống nhau, đó là túi bên trái áo vest của Mặc Tử Hàn cài một bông hồng màu đỏ, còn Mặc Thâm Dạ gài hoa ở túi bên phải.

Hai người đột nhiên bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tức giận giống như tia lửa.

“Này, hai người...” Mặc Thiên Tân chột mở miệng, khí thế hung hăng nói, “Hai người ở trong bóng mát liếc mắt đưa tình cái gì đây? Mau qua đây!”

Trong nháy mắt Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thâm Dạ chiến tranh tạm lắng xuống, hai người đồng thời dời đi tầm mắt, sai bước đi đến bên người Mặc Thiên Tân.

Mặc Thiên Tân đối với lần chụp ảnh gia đình này vô cùng coi trọng, hơn nữa rất giống như trước đây rất lâu đã tính toán xong, từ đầu đến cuối toàn bộ đều là một mình cậu sắp xếp, mà y phục của đội hình năm người bọn họ cậu rất sớm cũng đã chọn xong...

“Mẹ, mẹ đứng nơi này... Ba, ba tới đây đứng!” Cậu đem Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn đặt chung một chỗ, cũng bắt Tử Thất Thất thân mật khoác tay Mặc Tử Hàn, sau đó còn nói “Mẹ Tiểu Lam, mẹ đứng nơi này... Bác hai đứng nơi này...”

Mặc Thâm Dạ dựa theo sự phân phó đứng ở bên người Phương Lam, khoe miệng nâng lên một nụ cười thật vui vẻ, chờ đợi người khác khoác cánh tay của mình.

“Thiên Tân, con có làm hay không?” Phương Lam đột nhiên mở miệng.

“Sao Thế? con sai chỗ nào? Không có sai nha!” Mặc Thiên Tân tự hỏi tự đáp.

“Cái đó...” Phương Lam chân chò mở miệng, lúng túng nói “ Mẹ không quen đứng chung với người đàn ông này, hơn mỗi lần mẹ nhìn đến hắn thì cảm thấy vô cùng ghét hắn, hiện tại mẹ mặc y phục này cùng y phục của hắn là vô cùng không xứng đôi, hơn nữa để cho người khác nhìn thấy nhất định sẽ hiểu lầm, cho nên mẹ cảm thấy, mẹ đứng cùng với con tương đối tốt hơn, để mẹ Tiểu Lam ôm con được không? Nếu không con ngồi lên đùi của mẹ đây? hay là con thích đứng ở bên cạnh mẹ?” Cô không ngừng kiểm soát, chỉ muốn cách xa con sói nguy hiểm này.

Nhưng bộ dáng Mặc Thiên Tân cũng là một bộ mặt phớt lờ, hai hàng lông mày nghiêm túc nhíu lại, hoàn toàn không để cho cô một chút thể diện, lập tức phủ quyết, “Không được!”

Sắc mặt Phương Lam trong nháy mắt hắc ám, hiện tại cô không chỉ có mây đen giăng đầy, mà còn bắt đầu có sấm chớp cùng!

Vào giờ phút này trong cô như có chấn động, muốn hét to nói không sợ, sau đó lập tức thật chẳng hất đầu bước đi. Nhưng đây là ảnh gia đình mà Thiên Tân vẫn hằng mong đợi, là bức ảnh gia đình mà nó luôn hy vọng, hơn nữa nhìn thẳng bé vì tấm ảnh gia đình này mà chuẩn bị nhiều thứ như vậy, nên cô thật không đành lòng phá hư, chỉ có thể dùng sức đem lấy lửa giận từ trong lòng của mình đè xuống, không ngừng tự nói với mình, vì Thiên Tân đây coi như không là gì cả, đừng nói khoác tay cái tên đàn ông ngu xuẩn này, coi như là ôm eo của cái tên đàn ông này ngu xuẩn này cô cũng có thể làm được, thôi được rồi, hôm nay cô hãy phóng túng mình thôi.

“Phù...” Cô thở dài, sau đó trong nháy mắt nâng lên khuôn mặt rực rỡ như nắng mặt trời của mình nói “OK! Mẹ hiểu rồi!” Cô vừa nói vừa đưa tay của mình ra, tay khẽ ngập ngừng khoác qua cánh tay của Mặc Thâm Dạ.

Mặc Thiên Tân hài lòng mỉm cười, bộ dáng tiêu đại nhân gạt đầu một cái.

Mà Mặc Thâm Dạ không dám nói lời nào chỉ là mỉm môi cười trộm, hai mắt nhìn về mặt của Mặc Thiên Tân, ám hiệu nháy mắt với nhóc cảm tạ, ám hiệu:

làm rất tốt!

Mặc Thiên Tân cũng nháy mắt đáp lại, trả lời: chút lòng thành!

Phương Lam nhìn bộ dáng vui vẻ của hai người bọn họ, lửa giận trong lòng lại một lần nữa dâng lên, cái tay kia dùng sức kéo lấy cổ tay của anh ta, cùng lúc sử dụng móng tay vừa dài vừa nhọn của mình hung hăng cào lấy cổ tay, nhéo anh ta một cái.

Bộ mặt Mặc Thâm Dạ trước mặt đột nhiên trở rồi rầm, nhưng lại cố gượng cười như cũ, sau đó từ từ quay đầu, nhìn cô nhỏ giọng nói “Em yêu, mời em buông tay ngọc có được hay không!”

Em yêu?

Nghe hẳn gọi như thế, Phương Lam nháy mắt tăng thêm sức lực.

“Không thể!” Cô quyết liệt trả lời.

Khuôn mặt Mặc Thâm Dạ buồn vui lẫn lộn, cũng phải ráng nhịn.

“Bà cô nhỏ của anh, xem như anh cầu xin em, rất đau... Thu tay lại đi! Có được hay không?” Anh nhỏ giọng rằng môi không động đập nói, dùng sức để nhịn tiếng kêu của mình, cuối cùng xuất một đầu mồ hôi.

Anh thật không phải khoa trương, mười lăm năm không gặp, hơi sức của cô thật lớn vô cùng, giống như trong phim hoạt hình nhìn Đại Lực Thủy Thủ yếu đuối ăn rau chân vịt vậy, trong nháy mắt biến thành người đàn ông bắp thịt cường tráng, thật thật thật... Siêu đau.

“Mặc Thâm Dạ tôi cho anh biết, hôm nay tôi nể mặt Thiên Tân mà tha cho anh, nhưng anh nhớ kỹ cho tôi, qua hôm nay anh chính là anh, tôi vẫn là tôi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, anh đừng quấy lấy tôi nữa!” Phương Lam nhỏ giọng hung hăng nói xong, trên tay không ngừng tăng thêm sức lực.

Cái trán Mặc Thâm Dạ hờ hững lưu lại một giọt mồ hôi lớn, bộ mặt co giật

nói “Anh... Anh... Anh không muốn!”

Cái gì?

Phương Lam tức giận, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm anh, đồng thời Mặc Thâm Dạ cũng quay đầu, hai mắt hấn gần sát với mắt cô.

Trong nháy mắt Phương Lam kinh ngạc sửng sốt, tay cũng buông lỏng ra, trái tim đột nhiên bùm bùm nhảy loạn, trái tim đã niêm phong nhiều năm qua ầm ầm xông lên.

Lập tức, cô thu hồi tầm mắt cuồng quít của mình, nhưng trái tim của cô lại nhảy, như cũ không ngừng chạy trốn, càng lúc càng nhanh.

Bên kia

Tử Thất Thất nhẹ nhàng kéo tay Mặc Tử Hàn, khuôn mặt hai người treo lên nụ cười hạnh phúc, hơn nữa gò má cũng hơi ửng hồng, hiện tại bọn họ không giống như đang chụp hình, mà là giống như đang cử hành hôn lễ cho bọn họ.

Chợt, hai mắt Tử Thất Thất liếc tới băng gạc trên tay phải của anh, không khỏi lo lắng nhỏ giọng hỏi “Tay của anh thế nào rồi?”

“Đã không sao!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Có thật không? Không đau sao?” Cô hỏi tới.

“Thật, không đau!”

“Về sau anh phải cẩn thận một chút, đừng làm mình bị thương nữa, biết không?” Cô không khỏi oán trách dạn dò.

“Ừh, Anh hiểu rồi, anh sẽ không làm mình bị thương nữa, anh cũng sẽ không để em đau lòng nữa!”

Đau lòng?

Tử Thất Thất vừa nghe đến hai chữ này, liền nghĩ đến chuyện ngày hôm qua ở trên bàn cơm, mà hai má lần nữa ửng đỏ.

“Ai đau lòng chứ, anh tạm thời bớt tự mãn đi!” Cô cứng rắn không thừa nhận, còn làm ra một bộ dáng ghét bỏ.

“A...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không có bất kỳ phản bác, chỉ là nhìn chằm chằm mặt của cô, thâm tình nhìn cô.

Tử Thất Thất lơ đãng chống lại tầm mắt nóng bỏng của anh, vội vàng quay đầu đi, xấu hổ giống như cô gái mới lớn vậy, len lén vui vẻ.

Mặc Thiên Tân đứng ở trước mặt của họ, nhìn bộ dáng của bọn họ một đôi thì ân ân ái ái, một đôi thì cãi nhau âm ỉ, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Thật sự... Cậu cảm thấy cuộc đời của cậu như vậy là đủ rồi!

Nếu bây giờ nói mình còn có tâm nguyện gì không hoàn thành được, thì đó chính là còn thiếu một tiểu oa nhi hay khóc nhè, nếu như ba cùng mẹ có thể sinh thêm một đứa, như vậy tất cả đều hạnh phúc, mà cậu cũng có thể yên tâm ra... đi!

Chợt!

Thời điểm đang suy nghĩ, thì trái tim đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Đau đớn lần này cũng không giống như bình thường, cùng cảm giác đau trong người cũng không giống nhau, giống như cái chuông lớn, gõ vang vào lúc nửa đêm mười hai giờ, giống như đang báo cho cậu biết tính mạng của cậu đã kết thúc vậy, vô cùng nặng nề, vô cùng đau thương...

Mặc Thiên Tân vội vàng quay đầu, đứng ở chính giữa Tử Thất Thất cùng Phương Lam, bắt được tay các cô, kiên nhẫn với cơn đau đột ngột này.

Tử Thất Thất cùng Phương Lam đột nhiên hồi hồn, khẽ cúi đầu nhìn cậu, mà hai tay cậu nắm tay các cô, có chút run rẩy.

“Thiên Tân?”

“Thiên Tân?”

Hai người lo lắng trăm miệng một lời.

“Bắt đầu chụp đi!” Mặc Thiên Tân vội vàng mở miệng, lên tiếng hướng về phía thợ chụp hình nói.

Tử Thất Thất cùng Phương Lam không khỏi hơi cau mày.

Thằng bé sao vậy? Tại sao tay lại run vậy? Tại sao mới vừa rồi bọn họ gọi nó, nó lại trốn tránh trả lời?

“Mọi người đến gần một chút, người bạn nhỏ cậu đứng ở trước mặt của hai vị tiểu thư, để tay các cô ấy đặt ở trên vai của cậu... Tiên sinh bên trái xích lại gần thêm một chút nữa, gần thêm một chút nữa, tốt lắm, chính là như vậy... Cánh tay kia của hai vị tiểu thư thân mật khoác vào tay hai vị tiên sinh... Đúng đúng rồi, chính là như vậy...” Thợ chụp hình rốt cuộc cũng tìm được hình ảnh hoàn mỹ.

Lòng của Mặc Thiên Tân càng ngày càng đau, sắc mặt cũng thay đổi càng ngày càng trắng bệch, thế nhưng cậu vẫn cố nhin đau, mặt đối mặt trước ống kính mỉm cười vui vẻ.

Mình muốn chụp được tấm ảnh gia đình này, mình muốn mỉm cười chụp được tấm ảnh gia đình này, mình muốn lưu lại làm kỉ niệm, để lưu lại cái hạnh phúc này, cho nên phải chịu đựng... Không đau... Mình không thấy đau... Một chút cũng không thấy đau.

“Mọi người cười một cái, cười vui vẻ lên!” Thợ chụp hình vừa nói, vừa đưa ngón trỏ lên.

Canh được nụ cười hạnh phúc và dịu dàng trên mặt của năm người, tìm được hình ảnh hoàn mỹ, ngón trỏ từ từ dùng sức, chuẩn bị bấm máy.

Trán của Mặc Thiên Tân lâm lâm mồ hôi, đau đớn trong tim tăng thêm gấp

đôi, hô hấp càng ngày càng mỏng manh, nhịp tim cũng cũng càng ngày càng chậm chạp, cơ năng trong thân thể giống như đang giảm xuống, đem hơi sức trên người hút sạch, cuối cùng... Trước thời điểm thợ chụp hình ấn nút chụp một giây, hai chân cậu vô lực quỳ gối trên cỏ, thân thể lập tức tê liệt ngã xuống.

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

Bốn người khiếp sợ trăm miệng một lời, cũng lập tức đem Thiên Tân vây lại, mà lúc này thợ chụp hình ấn nút chụp, cũng chỉ chụp được hình ảnh xóc xếch không trọn vẹn.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân... Con làm sao vậy? Thiên Tân con sao thế?” Tử Thất Thất hét hoảng nói, đôi tay nắm thật chặt tay của cậu.

Hai đầu gối Phương Lam vội vàng quỳ xuống đất, kiểm tra hô hấp của cậu, kiểm tra thân thể khẽ run của cậu, sau đó đem lỗ tai của mình áp lên trái tim của cậu, nghe tần số nhịp tim của cậu.

Rõ ràng vừa nãy mới uống thuốc không tới nửa giờ, tại sao đột nhiên lại phát bệnh chứ? Tại sao tim lại đập kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ... Đã chóng đờ không nổi nữa rồi?

Không! Không! Không!

“Nhanh lái xe tới đây, mang Thiên Tân đi bệnh viện!”

Câu nói này của Phương Lam vừa ra khỏi miệng, Tử Thất Thất, Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thâm Dạ cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, mà Mặc Thâm Dạ nhanh chóng hồi hồn chạy đi lái xe, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn vẫn còn sững sờ không cách nào từ trong sợ hãi hồi hồn.

“Không cần...” Mặc Thiên Tân khó khăn mở miệng.

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của cậu lập tức hồi hồn, hai mắt khẩn trương nhìn cậu.

Mặc Thiên Tân đưa bàn tay nho nhỏ của mình ra nắm lấy tay Phương Lam, cậu hô hấp từng ngệm từng ngệm, van xin mà nói “Mẹ Tiểu Lam... Mẹ... Con... Con không cần... Đi... Bệnh viện... Con... Con... muốn... Con muốn... Chụp... Ảnh gia đình...”

Phương Lam đau lòng không cách nào mở miệng.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất khóc gọi cậu, đôi tay ôm lấy thân thể cậu, hốt hoảng nói “Đứa trẻ ngốc nghếch, nếu như con muốn chụp ảnh gia đình, chúng ta tùy thời tùy chỗ cũng sẽ cùng chụp chung với con, nhưng hiện tại quan trọng nhất là bệnh của con, chúng ta phải đưa con đi bệnh viện trước, sau đó chờ con khá hơn một chút, chúng tôi sẽ lại chụp ảnh gia đình!”

“Không... Không... Con không cần... Con muốn bây giờ chụp... Con... Con...”
“Cậu vô lực lại nói một chữ, quật cường muốn đứng lên, nhưng toàn thân lại mềm nhũn không có một chút hơi sức, giống như chân của cậu bị người khác chém đứt vậy, hoàn toàn không có cảm giác, mà tay của cậu cũng giống như bị chặt bỏ vậy, không cảm giác giống nhau, tứ chi của cậu đều không nghe mệnh lệnh của cậu nữa, giống như phế nhân.

“Thiên Tân!” Mặc Tử Hàn đột nhiên bắt lấy tay cậu, dùng sức nắm, sau đó cố làm ra vẻ bình tĩnh nói “Chuyện chụp ảnh gia đình sau này chúng ta sẽ lại nói, hiện tại quan trọng nhất là đi bệnh viện, con mau nghe lời, con ngoan, ba bảo đảm nhất định sẽ chụp ảnh gia đình với con, ba thề nhất định sẽ không để cho con xảy ra chuyện gì đâu!”

“Ba...” Mặc Thiên Tân nhìn anh, hai mắt chột mơ hồ, trái tim thêm đau làm cho cậu chau mày lại thật chặt, cậu chịu đựng đau đớn từng ngệm từng ngệm hô hấp, mở ra đôi môi hơi mỏng nói “Con... Con... Con không cần... Không muốn...”

“Thiên Tân con đừng nói chuyện nữa, ba dẫn con đi bệnh viện, chúng ta mau đi bệnh viện!” Mặc Tử Hàn hốt hoảng nói, đem cậu từ trên mặt đất ôm lấy, nhanh chóng chạy ra cửa lớn nhà họ Mặc, mà Tử Thất Thất cùng Phương Lam theo sát ở phía sau anh.

Mặc Thiên Tân ý thức rõ ràng mình không chống đỡ nổi, hai mắt mờ lung nhìn thợ chụp hình đứng tại chỗ, nhìn máy chụp hình trong tay anh ta, nước mắt đau thương hờ hững chảy xuống...

Cậu chỉ muốn chụp ảnh gia đình mà thôi, tại sao không để cho cậu chụp xong? Tại sao lại phát bệnh vào lúc này?

Ông trời...

Chẳng lẽ ngay cả nguyện vọng nho nhỏ này ông cũng muốn tước đoạt sao? Ông lấy đi mạng sống của tôi, ông đã để tôi đau khổ bảy năm nay, chẳng lẽ những cái này còn chưa đủ sao?

Chương 240: Nếu như mà mẹ không cứu con, con có tức giận không!

Tầm mắt Mặc Thiên Tân càng ngày càng mờ hồ, cậu vẫn nhìn vào máy chụp hình trong tay, cuối cùng hai mắt đột nhiên tối đen như mực, ngất đi.

Mặc Tử Hàn ôm cậu nhanh chóng chạy, đôi tay dùng sức ôm chặt cậu.

Anh sẽ không để cho con trai mình chết, anh sẽ không để cho tim nó ngừng đập, anh sẽ không để cho con trai mình biến mất trên thế giới này... Nhất định sẽ cứu nó, nhất định phải cứu nó, cái gì anh cũng đều không quan tâm, anh chỉ muốn con trai mình khỏe mạnh, chỉ cần nó còn sống anh có thể bỏ qua tất cả, bao gồm mạng của mình.

“Thiên Tân...” Anh không tự chủ nhẹ giọng nỉ non, thanh âm đang run rẩy, trái tim đồng thời cũng run rẩy.

“Xịch ——” một tiếng, một chiếc xe màu đen Bentley dừng ở bên cạnh bọn họ, Mặc Thâm Dạ xuyên qua cửa sổ xe hốt hoảng nói, “Nhanh lên xe!”

Ba người nghe được âm thanh, đồng thời dừng bước, Mặc Thâm Dạ mở cửa xe ra, Mặc Tử Hàn ôm Mặc Thiên Tân cùng Tử Thất Thất ngồi vào sau xe, Phương Lam ngồi ở trước xe, cả ba cùng dùng sức đóng cửa, Mặc Thâm Dạ đạp chân ga nhanh chóng lái xe đi, Phương Lam vội vàng lấy điện thoại gọi cho Bạch Trú kêu anh chuẩn bị cấp cứu.

...

Năm phút sau

Chiếc xe đột nhiên dừng ở trước cửa bệnh viện tư nhân Bạch Vân, Bạch Trú đã sớm đợi ở cửa ra vào, còn có bốn y tá và một chiếc xe cáng.

Mặc Tử Hàn hốt hoảng xuống xe, đem Mặc Thiên Tân đã hôn mê đặt lên giường bệnh, bốn y tá lập tức đẩy giường bệnh vào phòng cấp cứu, đồng thời Bạch Trú cùng Mặc Tử Hàn chờ năm người cùng nhau chạy theo, cho đến cửa phòng cấp cứu, Bạch Trú mới ngăn bốn người bọn họ lại, một mình đi vào.

Tử Thất Thất thở hổn hển, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu, trái tim bất an nhảy loạn, đau đớn kịch liệt, cảm giác sợ hãi vô cùng, thân thể không ngừng run rẩy.

Thiên Tân sẽ không chết chứ?

Thằng bé sẽ không rời bỏ cô mà đi chứ?

Nó có thể sống sót ra khỏi phòng phẫu thuật không?

Không... Không cần... Không cần...

Nó không thể chết...không thể chết!

Cảm giác sợ hãi càng ngày càng lớn, thân thể run rẩy càng ngày càng mãnh liệt, hai chân cũng bắt đầu nhũn ra, thân thể lao đảo đứng không vững.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn chợt dùng đôi tay ôm chặt lấy thân thể cô, dùng sức ôm chặt cô vào lồng ngực mình, suor ảm thân thể giá lạnh của cô, anh muốn trấn an cô và cho cô cảm giác an toàn, an ủi cô cũng nhắc nhở mình, nói, “Thiên Tân không có việc gì, nó nhất định không có việc gì, em không phải sợ... Không có chuyện gì... Không có chuyện gì... Nhất định sẽ không có chuyện gì... Nhất định sẽ...”

Tử Thất Thất nghe thấy giọng nói của anh, cảm thụ ảm áp trong ngực anh, hai mắt không nhắm lại, đôi tay ôm chặt lấy anh, thân thể run rẩy bình tĩnh lại, nước mắt không kiềm được rơi ra, sự kiên cường gắng gượng suốt bao năm qua trong nháy mắt sụp đổ.

Thiên Tân thật sẽ không có chuyện gì chứ? Nó thật sẽ không có chuyện gì chứ? Đến Tiểu Lam cũng không có cách nào cứu nó, nó thật sẽ bình an vô sự

sao?

Thật sợ hãi, rất sợ hãi, thật lo lắng cho...

Thiên Tân...

Con trai của cô, bảo bối của cô... nó thật sự sẽ rời bỏ cô sao?

Không cần! Không cần! Không cần!

Không thể chết, không được rời xa mẹ, mẹ cái gì cũng không quản, bất kể là dùng trái tim người sống hay là dùng phương pháp tàn nhẫn hơn, chỉ cần con có thể còn sống, chỉ cần con có thể sống sờ sờ đứng ở trước mặt của mẹ, cái gì mẹ cũng nguyện ý làm, cái gì cũng nguyện ý... Cô chợt hồi hận, hồi hận tại sao lại ngăn Mặc Tử Hàn lại, nếu như cô giúp anh tìm kiếm trái tim thích hợp như anh nói, nếu như từ sáu năm trước, cô lần đầu tiên nghe được bác sĩ nói con của mình bị tim bẩm sinh rồi đi tìm trái tim thích hợp cho nó, nói không chừng cũng sớm đã tìm được, nói không chừng Thiên Tân sớm đã khỏe mạnh rồi, nhưng tại sao cô lại cố quật cường như vậy, tại sao cô luôn chấp nhất như vậy? Cái gì lương tâm, tội gì ác cảm, thông khổ gì, cái gì nợ máu... Có thể như thế nào? So với những thứ này, con trai của cô mới là quan trọng nhất!

“Thiên Tân... Thiên Tân...” cô lẩm bẩm gọi tên con, nước mắt thấm đẫm áo Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn ôm chặt thân thể Tử Thất Thất hơn, hai mắt nhìn cửa phòng cấp cứu, chân mày nhíu lại, đôi mắt cố gắng tìm những giọt lệ đang chực trào ra.

Ông trời...

Trong lòng anh đang găm thét hô hào:

Tôi Mặc Tử Hàn cho tới bây giờ cũng không tin quỷ thần, không tin sự tồn tại của người, cũng chưa từng cầu xin người điều gì... Nhưng là nếu như người thật sự tồn tại trên thế giới này, như vậy tôi van cầu người... Tôi xin người hãy cứu lấy con trai của tôi... Tôi van cầu người đừng để cho nó chết...

Ít nhất hãy cho tôi thêm thời gian, để cho tôi tìm được người có trái tim phù hợp với nó, để cho tôi có cơ hội bù đắp cho nó... Nếu như người có thể đồng ý lời cầu xin của tôi, tôi đồng ý chấp nhận tất cả dù phải hy sinh mạng sống của mình... Van cầu người... Hãy đồng ý thỉnh cầu của tôi... Cứu lấy đứa con đáng thương của tôi...

Hai mắt Mặc Tử Hàn chậm rãi khép lại, đôi tay ôm chặt lấy Tử Thất Thất hơn, anh đang an ủi cô cũng đồng thời đang an ủi mình, chống đỡ lấy mình.

Cách đó không xa.

Phương Lam nhìn thấy Mặc Tử Hàn ôm chặt Tử Thất Thất, nhìn khuôn mặt sợ hãi của hai người bọn họ cũng giống như tâm trạng của cô lúc này vậy. Thân là một bác sĩ, là một giáo sư đại học y khoa, hơn nữa còn là chuyên khoa tim, cô rất tính nghiêm trọng của lần hôn mê này của Thiên Tân, cũng rất rõ ràng trái tim của nó đã tới giới hạn cuối cùng, rất có thể lần này... Sẽ kết thúc!

Rời tầm mắt của mình đến cánh cửa phòng phẫu thuật, cô không cách nào đứng ở chỗ này chờ đợi, càng không có kiên nhẫn chờ đợi, cô nhanh chóng vọt tới cửa phòng cấp cứu, nhưng Mặc Tử Hàn đã nhanh chóng đưa tay muốn kéo cô lại, chỉ chạm được vào tay của cô nhưng không kịp ngăn cản được cô.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất nghe được tiếng của phòng cấp cứu “Phanh” một tiếng bị đóng lại, liền khiếp sợ trừng lớn hai mắt, tiếp theo lại lâm vào khủng hoảng...

...

Bên trong phòng cấp cứu

Mặc Thiên Tân nằm ở trên giường cấp cứu, chung quanh đặt các loại dụng cụ, bốn y tá đều bận rộn không ngừng, Bạch Trú đang làm cấp cứu cho Thiên Tân.

Đột nhiên...

Máy điện tâm đồ phát ra tiếng “Tút ——”, tất cả mọi người khiếp sợ sững sốt, Phương Lam trừng lớn hai mắt, hai chân đột nhiên dừng lại.

Chết?

Không... không thể nào!

“Chuẩn bị máy kích tim!” Bạch Trú mở miệng, tất cả mọi người lập tức hồi hồn, y tá liền đưa dụng cụ kích tim cho cậu bé.

Đôi tay Bạch Trú nhận lấy dụng cụ, sau đó hô to một tiếng, “Clear!”

Tất cả hộ sĩ lập tức tránh xa khỏi giường bệnh.

Bạch Trú ấn máy kích tim lên người Thiên Tân, trong nháy mắt thân thể của nó nảy lên, sau đó vô lực rơi xuống. Bạch Trú quay đầu nhìn máy điện tâm đồ, phía trên vẫn là một đường thẳng, anh lập tức lặp lại một lần nữa, hô to, “Clear!”

Anh liên tục lặp lại nhưng tim của Thiên Tân không có dấu hiệu hồi phục.

Đứng ở phía sau, Phương Lam nhìn Mặc Thiên Tân không có động tĩnh gì, không khỏi dùng đôi tay bưng kín miệng mình.

Nó đã chết?

Tim thằng bé đã ngừng đập?

Không! Sẽ không... Thân thể của nó rõ ràng vẫn còn ở trước mặt cô, làm sao có thể chết đây? Không... Không... Cái này không thể nào...

“Clear!”

Bạch Trú lặp lại động tác giống nhau, đem dòng điện tăng đến tối đa, tuy nhiên vẫn không thể khôi phục tim của cậu bé, cuối cùng, anh chỉ có thể buông tay, nhàn nhạt nói, “Tiểu Lam... Thật xin lỗi...”

“Không... Không... Không... không thể nào, không thể nào... Thiên Tân sẽ không chết, nó sẽ không chết, nó tuyệt đối sẽ không chết... bọn lang băm các người, tất cả đều tránh ra cho tôi, tôi tự mình tới cứu nó, tôi tới cứu nó!” Phương Lam hoảng sợ nói xong, liền đẩy anh ra cửa, đứng ở bên giường bệnh.

Đôi tay cô đặt trước ngực Thiên Tân không ngừng làm hô hấp nhân tạo nhưng trái tim ngang bướng của nó không có một chút động tĩnh.

“Thiên Tân... Thiên Tân... con có nghe thấy mẹ Tiểu Lam gọi con không? Con không thể chết, con không thể chết... Cả nhà của chúng ta còn chưa cùng nhau hưởng hết phúc, mẹ còn có rất nhiều lời nói muốn nói cho con biết, con nhanh mở mắt ra, nhanh mở mắt... Chẳng lẽ con cứ như vậy bỏ mẹ mà đi? Con không sợ mẹ con sẽ thương tâm sao? Nếu như con chết rồi thì mẹ con sẽ rất thương tâm... Cái thằng con bất hiếu này, làm sao con có thể hành hạ người mẹ con yêu quý nhất như vậy? Làm sao con có thể để cho mẹ khóc đây? Con đứng lên cho mẹ... đứng lên cho mẹ... đứng lên...” Phương Lam điên cuồng dùng sức lắc lắc thân thể của nó, sau đó nắm chặt thành quả đấm, tức giận dùng sức đập trái tim của cậu, rống lớn, “mẹ không cho phép con chết ——”

“píp píp...” Thời điểm Phương Lam đấm mạnh vào tim cậu, máy theo dõi điện tâm đồ đột nhiên có phản ứng, nhịp tim dần phục hồi.

Tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm vào máy đo nhịp tim, cũng không dám tin tưởng từng lớn cặp mắt của mình!

Đây là kỳ tích sao? Mặc dù y học có nói qua việc đánh mạnh vào tim có thể khiến nhịp tim phục hồi, nhưng loại kì tích này cũng không có mấy người gặp qua, chớ nói chi là thành công, quả thật thật không thể tưởng tượng nổi.

“A...” Phương Lam đột nhiên cười, đôi tay ôm chặt lấy Mặc Thiên Tân, nghẹn ngào nói, “Cái tên tiểu tử thú vị này, con làm mẹ sợ muốn chết!”

Vừa rồi cô còn tưởng nó chết thật, cho đến lúc nhịp tim của nó phục hồi, cô đã sợ tới hồn bay phách lạc, nếu như nó thật sự đã chết, như vậy cô nhất định

sẽ hối hận cả đời, bởi vì cô biết có người có thể cứu nó, nhưng cô lại sống chết cũng không chịu nói cho Mặc Tử Hàn.

“Thật xin lỗi...” cô đột nhiên nhẹ giọng nói xin lỗi dùng đôi tay ôm cậu chặt hơn.

“Tiểu Lam!” Bạch Trú đột nhiên gọi cô, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, nói, “Em không thể ôm nó như vậy, sẽ làm nó khó thở đấy!”

Phương Lam lập tức buông tay ra, đứng thẳng thân thể của mình.

“Nơi này giao cho anh đi, em đi ra ngoài nghỉ một lát!” Bạch Trú lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

“Không, em không đi! Em cũng là bác sĩ, em có thể giúp anh!” Phương Lam cố ý lưu lại.

“Em?” hai mắt Bạch Trú nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, trên người cô đang mặc một chiếc váy cưới, nói, “Em mặc như vậy sợ rằng không tiện. Không bằng em đứng ở một bên chờ, Thiên Tân liền giao cho anh đi!”

Phương Lam chân chờ cau mày, không chịu thỏa hiệp.

Bạch Trú nhìn cô hơi cười cười, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay cô, nói, “Em yên tâm, nếu như trái tim của Thiên Tân đã khôi phục rồi, vậy anh nhất định sẽ cứu sống nó ra ngoài, anh cam đoan với em!”

“Được rồi!”

Phương Lam nhẹ nhàng gật đầu, cô biết trái tim Thiên Tân mặc dù đã đập trở lại, nhưng còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, mà hai mắt nó vẫn nhắm chặt cho thấy khả năng sống sót rất mong manh, dù sao, trái tim của nó đã đến giới hạn cuối cùng, không thể dùng cách uống thuốc giảm đau như trước nữa, hơn nữa cứ cho rằng nó mở mắt ra thì cũng không có sức mà xuống giường, chỉ có thể thoi thóp nằm trên giường bệnh, chờ chết.

Cô bắt đầu do dự, có nên kiên trì không nói cho Mặc Tử Hàn biết vị trí của

người kia không? Cô có nên nói người có trái tim thích hợp cho anh ta biết để anh ta cứu Thiên Tân không?

Rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt? Rõ ràng cô rất quan tâm tới Thất Thất, rất nghe lời cô..., nhưng trong sáu năm ở chung, mỗi ngày tích lũy, tình cảm của cô với đứa bé này ngày càng sâu, không biết từ bao giờ, vị trí của nó trong lòng cô đã ngang hàng với Thất Thất.

Thiên Tân...

Cô thầm gọi tên cậu, hai mắt nhìn chăm chăm sắc mặt của nó, âm thầm hỏi:

Nếu như mẹ Tiểu Lam không cứu con... con có giận mẹ hay không?

...

Trải qua nửa giờ cấp cứu, Bạch Trú rốt cuộc đã bảo vệ được tính mạng của Thiên Tân.

“Nó đã không sao!” Anh xoay người, hướng về phía Phương Lam nói.

Đáy lòng của Phương Lam trùng xuống, thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai chân lại mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất.

“Tiểu Lam!” Bạch Trú vội vàng đi tới, quỳ một chân trên đất đỡ cô dậy.

“Em không sao!” Phương Lam gượng chống đỡ thân thể của mình, muốn đứng lên, rồi lại ngã trên đất.

Rõ ràng cô không làm gì, tại sao hai chân lại vô lực như vậy? Hơn nữa còn không ngừng run rẩy, giống như còn không có sinh lực. Đáng chết!

“Em đừng cậy mạnh, vừa rồi nhất định là đã rất sợ hãi,... anh đỡ em!” Bạch Trú nói xong, liền ôm lấy cô.

Hai tay của Phương Lam không tự chủ vòng chắc cổ của anh, sau đó cười nói, “Cảm ơn anh!”

“A...” Bạch Trú cười khẽ, nói, “Sao bây giờ em lại khách khí với anh như vậy?”

“Trước kia em cũng vậy mà!”

“Vậy sao? Vậy tại sao anh không biết đây?”

“Bởi vì từ trước tới giờ em không hề coi anh là người ngoài, mà những lời khách khí như vậy em chỉ nói với người ngoài thôi!”

“A? Vậy bây giờ em coi anh là người ngoài sao?”

“Không...” Phương Lam cười khẽ, hai mắt vô cùng cảm kích nhìn anh, chân thành nói, “Lần này là em thật lòng muốn cảm ơn anh... Thật... Thật vô cùng cảm ơn anh!”

“A...” Bạch Trú lại cười khẽ, trong lòng tràn đầy ấm áp nhu tình.

Lần đầu tiên anh ôm cô trong lòng mình, lần đầu tiên anh nghe thấy âm thanh dịu dàng của cô, lần đầu tiên thấy cô cười xinh đẹp như vậy, cũng là lần đầu tiên... nghe được những lời thật lòng của cô!

“Không cần khách khí!” Anh cười trả lời, sau đó sải bước đi ra ngoài.

...

Cửa phòng cấp cứu

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn nắm thật chặt tay của nhau, hai mắt nhìn cửa phòng cấp cứu, Mặc Thâm Dạ dựa lưng vào vách tường, hai mắt cũng nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu, chợt... bóng đèn màu đỏ trên cửa tắt đi, cánh cửa phòng mở ra, bốn y tá đẩy Mặc Thiên Tân ra, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn lập tức chạy lại, hốt hoảng nhìn Mặc Thiên Tân nằm trên giường bệnh.

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

Hai người đồng thanh gọi tên con, lo lắng nhìn bộ dạng ngủ say của nó, ngực hần hô hấp phập phồng.

Nó còn hô hấp, nó vẫn còn sống!

Cám ơn trời đất!

Chợt, cửa phòng cấp cứu lại mở ra một lần nữa, Bạch Trú ôm Phương Lam từ bên trong đi ra, bộ dạng hai người thân mật cùng khuôn mặt mỉm cười thản nhiên trong nháy mắt liền đâm thẳng vào lòng của Mặc Thâm Dạ.

Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì? Tại sao Bạch Trú lại ôm Phương Lam?

Anh hốt hoảng đi tới, lo lắng nói, “Lam Lam, em làm sao vậy? Không thoải mái sao? Bị thương ở đâu sao?”

Chân mày Phương Lam hơi cau lại, chần chờ mở miệng, nhưng Bạch Trú lại nhanh chóng mở miệng trước cô, mỉm cười nói, “Cô ấy không sao, chỉ bị hoảng sợ chút thôi, cho nên thân thể có chút vô lực, nhưng giờ thì không sao rồi!”

Mặc Thâm Dạ nghe thấy anh ta nói vậy, khuôn mặt biến sắc, hai mắt lạnh như băng.

“Tôi đang hỏi cô ấy, không phải đang hỏi anh, không tới phiên anh tới thay cô ấy trả lời!”

Chương 241: Hãy để cho chúng ta cùng nhau đau khổ đi!

Nghe được giọng nói tức giận của Mặc Thâm Dạ, Bạch Trú không khỏi kinh ngạc sửng sốt.

Anh ta tại sao lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ...

Anh liếc qua Phương Lam, gò má của cô đã sẫm đỏ rực, hơn nữa hai mắt vô thức luôn liếc trộm Mặc Thâm Dạ, khuôn mặt có chút e lệ bối rối, ngay cả kẻ ngu cũng có thể nhìn ra quan hệ mập mờ của hai người bọn họ.

“A...” Anh không khỏi nhẹ giọng cười một tiếng.

Đã sớm cảm thấy hai người kia nhất định biết nhau, hoá ra là như vậy a.

“Đưa cô ấy cho tôi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên lạnh lùng ra lệnh.

Bạch Trú nhìn anh ta tức giận, trong lòng cũng cảm thấy tức giận, còn có chút ghen tỵ, hai tay ôm chặt Phương Lam, gương mặt chống lại ánh mắt tức giận của anh ta.

“Đưa cô ấy cho tôi!” Mặc Thâm Dạ lặp lại.

Chân mày Bạch Trú hơi nhíu lên, đôi môi hơi xúc động, Phương Lam chú ý đến những động tác đó của anh, lập tức chặn miệng anh lại, lớn tiếng nói, “Mặc Thâm Dạ, anh ở đây lớn tiếng làm gì? Anh không biết nơi này là bệnh viện sao? Hơn nữa tại sao anh ấy phải đưa tôi cho anh? Anh là gì của tôi? Tôi có quan hệ gì tới anh sao? Tôi nhớ tình cảm của chúng ta không tốt tới mức độ như vậy, cho nên anh cách xa tôi một chút, không nên tới gần tôi!”

Mặc Thâm Dạ nghe thấy cô nói như vậy, trái tim đột nhiên đau đớn, chân mày nhăn lại.

Anh là gì của cô? Quan hệ của bọn họ là thế nào?

Anh chỉ biết từ nhỏ bọn họ đã báỉ đường, cô đã hứa sẽ ở bên anh cả đời... hiện tại cô vẫn còn hỏi cô là gì của anh? Quan hệ của bọn họ là như thế nào?

Người phụ nữ đáng hận này!

Trong lòng anh tức giận vô cùng, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, hai mắt càng thêm hung hăng nhìn chằm chằm cô, đột nhiên, anh đưa hai tay của mình ra, cứng rắn đoạt lại Phương Lam từ trong tay Bạch Trú.

“Mặc Thâm Dạ, anh... anh làm gì đây? Anh buông tôi ra!” Phương Lam giãy giụa.

Hai cánh tay Mặc Thâm Dạ vững vàng ôm chặt cô, hoàn toàn không để ý tới cô giãy giụa, bá đạo nói, “Anh muốn nói chuyện một mình với em, em đi theo anh!”

“Tôi không có gì muốn nói với anh, anh buông tôi ra... Anh buông tôi ra cái đồ đàn ông xấu xa này, buông tôi ra...” Phương Lam tiếp tục không ngừng giãy giụa, tay chân vừa đánh lại đá lại đạp, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi đôi tay của anh.

Bạch Trú khiếp sợ nhìn đôi tay trống không của mình, đột nhiên hồi tỉnh khi nghe thấy tiếng quát tháo của Phương Lam, anh vội vã sai bước đuổi theo, chặn trước mặt Mặc Thâm Dạ.

“Thâm Dạ, tôi bất kể anh cùng Tiểu Lam là quan hệ như thế nào, nếu cô ấy đã nói buông cô ấy ra, như vậy anh nên thả cô ấy ra mới được!” Anh to gan lớn tiếng quát tháo.

Mặc Thâm Dạ âm trầm nhìn chằm chằm anh ta, cắn răng nghiêng lợi nói, “Đây là việc của tôi và cô ấy, không cần anh quan tâm, tránh ra!”

“Tôi không tránh, trừ phi anh buông cô ấy ra!” Bạch Trú cố chấp.

“Không tránh ra?” Mặc Thâm Dạ lặp lại, khóe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt lạnh như băng biến thành tà ác, giống như Satan trong địa ngục, “Được, tôi sẽ xem anh có bản lĩnh gì ngăn trở tôi!” Anh nói xong, liền bước tiếp, hoàn toàn không quan tâm Bạch Trú đang đứng trước mặt, lấy tay đẩy anh ta.

Bạch Trú lập tức lui về phía sau một bước, tiếp đó lại lui về phía sau một bước, sau đó cùng anh ta không ngừng tiến lên, còn anh lần lượt lui về phía sau.

Mặc Thâm Dạ đẩy mạnh, không quan tâm phía trước có người nào, cho dù là tường, anh cũng sẽ liều mạng xông tới.

Phương Lam nhìn bộ dạng của hai người, tay chân luống cuống, cũng không biết phải nói gì, cô dùng sức cắn lên bả vai của Mặc Thâm Dạ, đôi tay cũng dùng sức ôm chặt lấy cánh tay của anh, muốn làm anh bị đau mà buông tay ra.

“U...” hai hàng lông mày của Mặc Thâm Dạ đột nhiên nhăn lại, chân hơi dừng lại, hờ hững quay đầu nhìn cô hung hăng cắn mình, nhưng anh lại không có nửa điểm tức giận, nhẫn nại chịu đau tiếp tục sải bước, tức giận mắng Bạch Trú, “Cút ngay ——”, Mặc Thâm Dạ bước nhanh hơn.

Nơi xa...

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn nhìn ba người bọn họ, không khỏi khẽ thở dài một cái. Những vấn đề tình cảm này chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết được. Như loại này vấn đề tình cảm, chỉ có thể là chuyện người tự mình giải quyết, người khác không có cách nào nhúng tay vào, hơn nữa đối với họ bây giờ Thiên Tân mới là chuyện đáng quan tâm nhất.

“Chúng ta trở về phòng bệnh đi!” Tử Thất Thất lên tiếng trước, bốn y tá đột nhiên hồi hồn, sau đó lập tức đem Mặc Thiên Tân đẩy về phòng bệnh, Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất theo sát bên cạnh, nhìn con trai bảo bối của mình.

...

Phòng bệnh VIP

Mặc Thiên Tân ngủ say nằm trên giường bệnh, bên giường có rất nhiều dụng cụ, gắn từng thứ lên người Thiên Tân để theo dõi tình hình sức khỏe của cậu, Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất ngồi ở bên giường, hai mắt nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân yên bình ngủ, chờ đợi cậu tỉnh lại, nhưng bọn họ khổ sở chờ đợi mấy giờ, Thiên Tân... vẫn không tỉnh lại.

“Tại sao còn chưa tỉnh?” Tử Thất Thất lo lắng hỏi.

“Em đừng lo lắng, vừa rồi bác sĩ nói thân thể của nó còn mệt mỏi, ngủ thêm một chút sẽ tỉnh lại, em hãy chờ một chút, nó sẽ tỉnh lại thôi!” Mặc Tử Hàn khoác vai của cô, để cho cô an lòng, nhưng lòng của anh cũng nóng như lửa đốt, vội vàng nhìn giường Thiên Tân.

Tay Tử Thất Thất lạnh như băng không khỏi nắm chặt tay anh, hai mắt lo lắng nhìn Mặc Thiên Tân ngủ say, trong lòng bất đầu bất an.

Chẳng lẽ nó cứ ngủ như vậy sao? Chẳng lẽ nó không có cách nào tỉnh lại sao?

Thiên Tân...

Trong lòng cô thầm gọi tên con, sau đó không ngừng ở trong lòng cầu nguyện:

Con nhất định phải tỉnh lại... Con nhất định phải tỉnh lại... Con nhất định phải tỉnh lại...

Chợt!

Mặc Thiên Tân giống như cảm nhận được những lời cầu nguyện của cô, lông mi hơi rung động, chân mày hơi cau lại, từ từ mở mắt, mơ hồ nhìn trần nhà, nhìn cha mẹ.

“Thiên Tân!” Tử Thất Thất kích động gọi tên cậu, vội vàng bắt lấy tay cậu, hốt hoảng nói, “Thiên Tân con đã tỉnh? Con có thấy chỗ nào không thoải mái không? Có khó chịu ở đâu không?”

Mặc Thiên Tân chớp mắt, tầm mắt từ từ trở nên rõ ràng, cậu thấy rõ sự lo lắng trên mặt Tử Thất Thất, cũng thấy rõ nước mắt trên mặt mẹ.

“Mẹ...” Cậu nhẹ giọng mở miệng, khẽ cau mày nói, “Sao mẹ lại khóc? Tại... con sao?”

“Đứa ngốc, mẹ nào có khóc, mẹ không khóc, con xem... Mẹ đang cười, mẹ vẫn luôn đang cười nha!” Tử Thất Thất vừa nói, vừa cười.

“Gạt người!” Mặc Thiên Tân khỗ sở.

Rõ ràng trên mặt của mẹ vẫn còn nước mắt, hơn nữa mẹ khóc là vì cậu, nhưng sao mẹ lại nói không phải còn cố gượng cười thật khó coi... Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao cậu lại khiến cho mẹ khóc? Cậu không muốn làm cho mẹ khóc, cậu không muốn nhìn thấy nước mắt của mẹ, nhưng... cậu lại không ngăn cản được!

“Thiên Tân...” Mặc Tử Hàn đột nhiên nhẹ giọng gọi cậu.

Hai mắt Mặc Thiên Tân từ từ nâng lên, nhìn anh dịu dàng rồi lại đau lòng.

“Ba!” Cậu đáp lại.

Mặc Tử Hàn đưa tay của mình ra, vuốt ve gò má tái nhợt của cậu, mỉm cười nói, “Ba với con cùng thề, về sau sẽ chăm sóc tốt cho mẹ, không để cho mẹ phải khóc, có được hay không?”

Khóe miệng Mặc Thiên Tân chợt gợi lên nụ cười nhàn nhạt, vui vẻ nói, “Thật? Ba sẽ thay con chăm sóc mẹ?”

“Dĩ nhiên!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Được, vậy chúng ta ước định!”

“Ngoan!” Mặc Tử Hàn xoa nhẹ lên đỉnh đầu của cậu.

“Đúng rồi...” Mặc Thiên Tân đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, cậu thở hắt ra hai cái, sau đó yếu đuối nói, “Ba, con có chuyện muốn nói cho ba nghe, mẹ, mẹ có thể đi ra ngoài một chút không?”

Có chuyện gì sao?

Chân mày Mặc Tử Hàn mờ hồ cau lại hạ xuống, trong lòng có loại dự cảm xấu.

Tử Thất Thất đồng thời cũng cảm thấy bất an, càng rõ ràng hơn chuyện Mặc Thiên Tân muốn nói là chuyện gì. Cô thấp thỏm nhìn khuôn mặt tiêu tụy mặt của con, nhìn nó khe khẽ gật đầu với mình, sau đó mới đồng ý nói, “Được, vậy mẹ đi ra ngoài trước, hai người từ từ tán gẫu!”

Cô nói xong, đứng dậy, hai mắt liếc mắt nhìn Mặc Tử Hàn, sau đó lập tức né tránh, sải bước đi ra khỏi phòng bệnh.

“Rắc rắc!”

Nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế, hai mắt dịu dàng nhìn Mặc Thiên Tân sau đó cười nói, “Con muốn nói gì với ba? Là rất chuyện quan trọng sao? Đến cả mẹ con cũng không được nghe!”

“Ba, thật ra thì... con đã biết!” Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng mở miệng.

“Biết? Con biết cái gì?” Anh giả bộ không biết gì mỉm cười hỏi.

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, nghe giọng nói dịu dàng của anh, trái tim đau đớn. Cậu hiểu được, ba làm tất cả đều là vì cậu, cũng biết ba làm tất cả đều là muốn cứu mình, nhưng là...

“Ba...” Cậu chậm rãi lại gọi lại, sau đó hơi cau mày, nhẹ giọng nói, “Ba không phải mất công đi tìm, con sẽ không làm phẫu thuật đâu!”

Mặc Tử Hàn nghe được những lời này, nụ cười đột nhiên cứng ngắt.

“Là ai nói cho con? Mẹ con sao?” Anh hỏi.

“Là ai nói cho con biết cũng không quan trọng, quan trọng là, con sẽ không tiếp nhận trái tim của người sống, con không muốn làm cho ba vì con mà hại người khác!” chân mày Mặc Thiên Tân khẽ nhíu lên.

Mặc Tử Hàn nhếch miệng cười, sau đó cầm tay cậu, nắm chặt, nói, “Thiên Tân, những chuyện này con không cần quan tâm, con chỉ cần sống thật khỏe là tốt rồi!”

“Ba...”

“Thiên Tân con hãy nghe ba nói!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của cậu, cười nói, “Ba vốn không phải là người tốt, chỉ là một ác ma giết người không chớp mắt. Con đừng quên ba là người trong hắc đạo, là lão đại của hắc đạo, ba sinh tồn trong thế giới này từ nhỏ, cho nên giết người, hại người, đối với ba mà nói đều là bình thường!”

“Nhưng là...”

“Ba hiểu!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của cậu, tiếp tục cười nói, “Ba hiểu con rất quan tâm tánh mạng của người khác, ba cũng biết rõ con với mẹ con đều giống nhau, đều không muốn làm tổn thương người khác, ba biết rõ hai người không muốn sống trong đau khổ, không muốn sống trong tội ác, như vậy... hãy để cho ba gánh chịu tất cả đi!”

Hai mắt Mặc Thiên Tân chợt trợn to, kinh ngạc nhìn anh.

“Cái gì... ba có ý tứ gì?” Cậu nghi ngờ hỏi.

“Ý ba chính là để ba gánh chịu hết tội lỗi này, hơn nữa chuyện này vốn là do ba nghĩ ra, cũng là do ba, là ba khư khư cố chấp muốn làm loại chuyện độc ác này, cho nên... tất cả lỗi đều để một mình cha gánh chịu, con với mẹ con chỉ cần vui vẻ sống là được... Còn sống là tốt rồi!” Mặc Tử Hàn đem tất cả những lời trong lòng mình nói ra, muốn thuyết phục con mình, muốn bảo vệ tính mạng của nó, mà cho dù nó vẫn cố chấp không đồng ý, như vậy... Quyết định của anh cũng sẽ không thay đổi.

Mặc Thiên Tân nghe lời của ba mình, nhìn nụ cười nhàn nhạt cay đắng trên mặt ba, trong lòng lại rất vui mừng.

Theo như lời ba cậu nói thì vị trí của cậu trong lòng ba rất lớn, mặc dù cha con bọn họ thời gian chung đụng cũng không nhiều, nhưng từ lúc cậu biết ba mình cậu đã rất thích ba, hơn nữa rất yêu thích, mà bây giờ ba cậu cũng rất thích cậu, vô cùng thích vô cùng thích cậu, cho nên cậu cảm thấy thật vui vẻ, có ba có mẹ yêu thương, có mẹ Tiểu Lam thích cậu, có bác thích... Có thể được nhiều người thích như vậy, cậu cảm thấy cuộc sống của mình giống như một bầu trời đầy sao, vô cùng hạnh phúc, nhưng cậu bây giờ, muốn ngồi đây cũng không có hơi sức, nói liên tục mấy câu đã cảm thấy rất mệt mỏi.

“Ba!” Cậu trở tay cầm tay ba, nhưng là tay của cậu quá nhỏ, chỉ có thể nắm được ba ngón tay của ba. Cậu nhìn ba, nhìn ánh mắt thương yêu của ba, sau đó cậu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, lại nói, “Coi như là như vậy, con cũng sẽ không làm giải phẫu!”

Biểu tình của Mặc Tử Hàn đột nhiên thay đổi, sau đó mỉm cười nói, “Ba biết rồi!”

Biết?

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt của ba, ba cậu cười rất tự nhiên, cười rất dịu dàng, nhưng cũng bởi vì quá tự nhiên, quá dịu dàng, cho nên làm cho lòng của cậu vô cùng bất an.

“Ba...”

“Con không cần phải nói!” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của cậu, nói, “Con vừa mới tỉnh lại, nhất định rất mệt, không bằng con hãy nghỉ ngơi đi, ba bảo mẹ con vào với con, mẹ con nhất định có rất nhiều lời muốn nói với con, con chờ một chút!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền lập tức đứng lên đi ra, không cho cậu cơ hội nói chuyện.

Mặc Thiên Tân nhìn bóng lưng của anh, chân mày nhíu lại.

Mặc dù trong miệng anh nói biết rồi, nhưng trong lòng của anh vẫn muốn làm

phẫu thuật cho con trai của mình, bây giờ đã không người nào có thể khuyên được anh, anh đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Cha...” Cậu nhẹ giọng kêu, khuôn mặt thống khổ u sầu.

...

Ngoài cửa phòng bệnh

Tử Thất Thất cô đơn đứng ở cửa phòng, trên mặt vô cùng bi thương, cô vừa dùng khăn lau mặt, lau đi những giọt nước mắt còn sót lại nhưng không thể che giấu đôi mắt sưng đỏ vì khóc nhiều.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Mặc Tử Hàn từ bên trong phòng đi ra, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô.

Tử Thất Thất cúi mặt, né tránh tầm mắt của anh.

Mặc Tử Hàn đi tới trước mặt cô, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng anh lại khấn trương ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, dùng sức ôm cô, cảm thụ thân thể mềm mại cùng nhiệt độ ấm áp của cô.

“Thất Thất...” Anh nhẹ nhàng nói.

Tử Thất Thất trợn to hai mắt, khiếp sợ sững sốt, bên tai... Từ từ truyền đến giọng nói ôn nhu của anh.

“Anh yêu em... Anh thật sự thực sự vô cùng yêu em, cho nên... Tha thứ anh... Bất kể anh đã làm sai điều gì, em đều tha thứ cho anh... Em nhất định phải tha thứ anh... Được không?”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, giọng nói của anh vô cùng đau đớn, trái tim đột nhiên cũng cảm thấy đau đớn.

Đôi tay từ từ ôm lấy anh, sau đó từ từ kiễng chân, tiến lại gần anh, nhẹ giọng

nói, “Nếu như anh thật làm như vậy, em nhất định sẽ không tha thứ anh, chỉ là em cũng sẽ không tha thứ cho mình... hãy để cho hai chúng ta cùng nhau thống khổ đi!”

Chương 242: Ba người thích hợp... Bọn họ là...!

Cùng nhau thống khổ?

Cô muốn cùng anh gánh trên lưng tội nghiệp này sao?

Hai tay Mặc Tử Hàn từ từ nắm chặt, đem cô ôm thật chặt, bàn tay đè ót cô, để cho mặt cô dựa vào lồng ngực của mình.

“Tử Thất Thất... Thật xin lỗi...”

Cả khuôn mặt Tử Thất Thất vùi vào cổ áo anh, hai mắt từ từ nhắm lại, sau đó khóe miệng gợi lên tươi cười khổ sở.

Anh căn bản không cần nói xin lỗi, bởi vì anh chỉ muốn cứu con mình. Anh càng không cần nói xin lỗi với cô, bởi vì so với người làm mẹ như cô, anh mới là người yêu con nhất.

“Tốt lắm, em đi vào với Thiên Tân đi, anh có chuyện cần làm!” Mặc Tử Hàn từ từ buông cô ra.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, khe khẽ gật đầu, hai tay từ từ thả lỏng, sau đó vượt qua anh vào phòng bệnh.

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa, ngửa đầu hít một hơi thật sâu.

Đã không còn thời gian, bệnh của Thiên Tân không đợi được, cho nên... Anh phải từ trong miệng Phương Lam hỏi ra người thích hợp là ai.

Đột nhiên xoay người, sau đó sải bước qua hành lang, vừa lấy điện thoại di động trong túi, ấn một dãy số, đặt bên tai:

“Alo?” điện thoại chậm chạp được tiếp thông.

“Anh ở đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Em có chuyện gì?”

“Tôi hỏi anh ở đâu?”

“Anh không có nghĩa vụ báo cáo với em, anh ở nơi nào chứ?”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu sâu, bàn tay dùng sức nắm chặt điện thoại di động, sau đó lạnh lùng lại hỏi, “Phương Lam ở bên cạnh anh phải không?”

“Cô ấy ở đây!”

“Gọi cô ấy nghe điện thoại!”

“Này... Sợ rằng không được!”

“Tại sao?”

“Nguyên nhân anh không thể nói cho em biết, tóm lại cô ấy không thể nghe điện thoại, nếu em có chuyện gì, cứ nói với anh, anh giúp em chuyển lời!”

Hốc mắt hẹp dài của Mặc Tử Hàn hơi nheo lại, mặt đầy lửa giận, mở miệng ra lệnh, “Tôi có việc gấp tìm cô, anh nói cô ấy, mười lăm phút sau, gặp ở thư phòng nhà họ Mặc!”

“Này...”

Mặc Thâm Dạ còn chưa nói hết, Mặc Tử Hàn liền lập tức cúp điện thoại, tốc độ tăng nhanh, bước ra khỏi cửa chính bệnh viện.

...

Mười lăm phút sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Thư phòng lầu hai

Mặc Tử Hàn ngồi bên bàn đọc sách, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng, một tay đặt lên bàn, ngón trỏ nhịp lên xuống, gõ bàn gỗ, phát ra thanh âm “Cộc... cộc... cộc...”.

Chân mày anh theo mỗi tiếng trầm vang càng cau chặt một phần, mặt mũi cũng theo tiếng gõ khỏ sở một phần. Rốt cuộc phải làm cách nào mới có thể khiến Phương Lam mở miệng? Mặc dù lời nói của Tử Thất Thất ở bệnh viện giống như đã ngầm đồng ý, nhưng nợ máu đối với cô quá mức nặng nề, anh không thể để cô mở miệng khuyên Phương Lam, chuyện này nhất định phải giấu cô, anh muốn tự mình nghĩ biện pháp... Có thể giảm bớt một phần cảm giác tội lỗi cho cô liền giảm bớt một phần, bởi vì cô và anh không giống nhau, cô căn bản không chịu được nặng nề như vậy.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, cắt đứt trầm tư của anh!

“Vào!” Anh lạnh giọng.

Cửa phòng mở ra, Mặc Thâm Dạ đứng ở cửa phòng, sải bước vào trong, Phương Lam theo sau, mà thái độ hai người đều vô cùng kỳ quái, một xuân phong đắc ý (tươi cười hớn hở), một còn lại là gương mặt tức giận, giống như hận không thể đem người khác ăn vào bụng.

Kỳ quái!

Mặc Tử Hàn nhìn hai người bọn họ.

Ngắn ngủi mấy giờ ở nơi này, rốt cuộc hai người bọn họ có chuyện gì? Cứ có cảm giác không khí giữa hai người này tựa hồ... Càng thêm ác liệt.

“Anh đem người mang đến cho em rồi!” Mặc Thâm Dạ mặt đầy nụ cười mở miệng.

Mặc Tử Hàn khẽ ngẩng đầu chống lại đôi mắt đào hoa kia.

“Anh có thể ra ngoài, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy!”

“Không được!” Mặc Thâm Dạ cự tuyệt, cười nói, “Có chuyện gì em cứ nói thẳng đi, dù sao tâm tư của em, không cần nói, anh cũng biết rõ ràng!”

Chân mày Mặc Tử Hàn đột nhiên nhú lên, ngọn lửa tức giận trong lòng thiêu đốt.

Dời đi tầm mắt, nhìn phía mặt của Phương Lam, mà cô cũng đúng lúc chạm mắt anh, hai hàng lông mày đột nhiên nhú lên, sau đó quay đầu nhìn Mặc Thâm Dạ, tức giận găm nhẹ, “Anh đi ra ngoài cho tôi, đây là chuyện của chúng tôi!”

“Không được!” Mặc Thâm Dạ lần nữa cự tuyệt, bá đạo nói, “Nếu như anh đi, em cũng phải đi theo anh!”

“Anh...”

“Cứ để anh ở lại, anh sẽ không cản trở hai người nói chuyện!” Quan trọng hơn là hiện tại anh không thể để Phương Lam rời khỏi tầm mắt của anh, bởi vì chỉ cần không cẩn thận, cô nhất định sẽ lập tức chạy trốn, nếu như lần này cô lại chạy, vậy coi như đại sự không ổn.

Phương Lam và Mặc Tử Hàn nhìn người nào đó mặt dày nhất định lưu lại, không khỏi cũng âm thầm thở dài.

Thôi, dù sao cũng không phải là chuyện anh ta không nghe được, không có gì giấu giếm.

“Anh tìm tôi là vì chuyện người thích hợp? Anh lại nghĩ ra phương pháp gì ép tôi nói?” Phương Lam mở miệng, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Tôi không có phương pháp gì hết!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Vậy anh còn dám tới tìm tôi?”

“Tôi không tìm cô, tôi tới cầu xin cô!”

Cầu xin?

Phương Lam nghe được lời nói của Mặc Tử Hàn, không khỏi khiếp sợ, Mặc Thâm Dạ cũng kinh ngạc quay đầu nhìn mặt anh.

Mặc Tử Hàn thu hồi tất cả sự lạnh lùng trên mặt, sau đó chậm rãi từ trên ghế đứng lên, vòng qua bàn đọc sách đi tới trước mặt cô, nhìn cô nói, “Tôi van cầu cô, van cầu cô đem tung tích người thích hợp nói cho tôi biết được không? Cô vừa nãy cũng thấy, so với bất cứ ai cô là người biết rõ bệnh tình của Thiên Tân nhất, nó đã không thể đợi rồi, chẳng lẽ cô thật sự muốn nó chết sao? Chẳng lẽ cô nhẫn tâm không cứu? Rốt cuộc cô muốn như thế nào mới bằng lòng nói cho tôi biết người kia? Chẳng lẽ muốn tôi quỳ xuống cầu xin cô sao? Nếu là như vậy, như vậy...” Lời của anh đột nhiên dừng lại, hai đầu gối khụy xuống, thân thể cao to nháy mắt quỳ xuống, đầu gối chân phải từ từ chạm đất.

Phương Lam khiếp sợ trợn to hai mắt, Mặc Thâm Dạ cũng khiếp sợ sững sốt.

“Đừng...” Phương Lam vội vàng đưa tay giữ cánh tay anh, đỡ lấy thân thể anh, mà đầu gối của anh xịu nữa đã quỳ trên đất.

“Anh đừng như vậy!” Cô hốt hoảng mở miệng, gương mặt khó khăn.

Ngàn nghĩ vạn nghĩ, ngàn tính vạn tính, cũng không thể tin hấn - đường đường là tổng giám đốc tập đoàn King, đế vương hắc đạo, lại có thể hèn mọn van xin cô, còn muốn quỳ xuống. Xem ra trong lòng hấn, Thiên Tân vô cùng quan trọng, mà Tử Thất Thất cũng quan trọng không kém, nếu không hấn nhất định có rất nhiều biện pháp bức bách cô ấy khuyên nhủ cô. Nhưng hấn không hề nói cho Thất Thất biết việc cô biết tung tích người thích hợp. Cô biết rõ, hấn là muốn bảo vệ Thất Thất, để cho lương tâm cô ấy không cắn rứt!

A...

Trong lòng cô nhẹ cười một tiếng, là nụ cười mừng rỡ.

Bởi vì cô một tay tác hợp bọn họ, để cho bọn họ người một nhà sống hạnh phúc, khiến đàn ông tốt như vậy yêu Thất Thất, hơn nữa còn có thể...

Cô đột nhiên hít sâu một hơi, trong đầu nhớ tới một khắc kia khi trái tim Thiên Tân ngừng nhịp, lòng không khỏi kinh hãi. Cô không muốn trải qua thời khắc kinh khủng đó nữa, cô không muốn phải nhìn tim Thiên Tân ngừng đập. Hãy để cô xin lỗi Thất Thất lần đầu tiên trong đời, lần đầu tiên trái ý cô ấy, chỉ một lần thôi... một lần...

“Được! Tôi cho anh biết!” Cô đột nhiên quyết định.

Mặc Tử Hàn vui mừng nhìn cô, trong nháy mắt đứng thẳng thân thể.

“Cô chịu nói cho tôi biết? Người kia là ai? Hắn đang ở đâu?” Anh đột nhiên kích động hỏi, cả người hưng phấn có chút điên cuồng.

Phương Lam nhìn mặt của anh, theo dõi hai mắt vui sướng của anh, đầu tiên là khẽ thở dài, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Thật ra lúc Thiên Tân mới lúc ba tuổi, tôi đã nghĩ muốn dùng trái tim người sống cho nó làm phẫu thuật đổi tim. Nhưng khi nói với Thất Thất và Thiên Tân, liền bị hai người cự tuyệt. Dù vậy tôi vẫn không ngừng tìm kiếm, tìm ba năm, rốt cuộc cũng có ba người. Trái tim của ba người này bất luận là phương diện nào đều cùng tương thích với Thiên Tân!”

“Là ba người nào?” Mặc Tử Hàn vội vàng hỏi.

Phương Lam đột nhiên hơi cau mày, sau đó theo dõi mặt anh, đưa tay mình chỉ vào trái tim của anh, nhẹ giọng nói, “Người đầu tiên... Chính là anh!”

Mặc Tử Hàn hơi sững sốt, cũng không quá kinh ngạc, giống như đã sớm nghĩ tới điểm này.

“Bởi vì anh là ba của Thiên Tân, trong người nó chảy dòng máu của anh, cho nên trái tim của anh và nó là thích hợp nhất!” Phương Lam giải thích.

“Vậy người thứ hai?” Mặc Tử Hàn tỉnh táo hỏi.

“Người thứ hai là người gần đây được phái đến giám sát S thị - Lãnh Mạc Nhiên!”

Lãnh Mạc Nhiên?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trợn to hai mắt.

Bảy năm trước chính người này bắt anh giam vào tù. Gần đây hắn ta được phái tới S thị, vừa vặn là trụ sở của tập đoàn King. Cho nên hắn ta cố ý đi đâu cũng nhìn chằm chằm anh. Cái người gọi là Lãnh Mạc Nhiên từ ngày anh tiếp nhận vị trí thủ lĩnh hắc đạo đã bắt đầu theo dõi anh, một lòng muốn bắt anh vào tù, để cho anh cả đời bị giam cầm, hoặc là phạm tội tử hình. Không nghĩ tới chứng cứ lần trước chưa đủ, chỉ có thể bắt anh 7 năm, cho nên hắn ta vẫn luôn không cam lòng. Thật không nghĩ đến hắn ta lại là người thích hợp, trái tim của hắn thế nhưng thích hợp với Thiên Tân.

Đáng chết!

Người đàn ông này không được, không nói đến trong khoảng thời gian ngắn không thể bắt được hắn, cho dù tóm được, hắn cũng không an phận nằm trên bàn mổ, mà hắn đã từng thề sẽ phá huỷ mình, mọi việc coi như xong.

“Vậy người thứ ba?” Mặc Tử Hàn khẩn trương hỏi.

Đây là hy vọng cuối cùng, nếu như vẫn không được, như vậy... Anh chỉ có thể sử dụng trái tim của mình đi cứu Thiên Tân.

“Người thứ ba...” Phương Lam hơi chần chờ một chút, sau đó chậm rãi nói, “Chính là con trai lớn của nhà họ Tuyết ở Singapore, Tuyết Minh!”

Nhà họ Tuyết? Tuyết Minh?

Mặc Tử Hàn cau mày, “Nhà họ Tuyết này, chẳng lẽ là...”

“Không sai, chính là nhà họ Tuyết một năm trước bị người ta truy sát cả nhà chỉ trong một đêm, Tuyết Tâm Xa!”

“Tuyết Tâm Xa? Chuyện của hắn, tôi cũng có nghe nói, nhưng đêm hôm đó mặc dù cả nhà bị giết sạch, nhưng chỉ duy nhất con gái hắn là không thấy bóng dáng, như vậy nói đúng là...”

“Không sai, Tuyết Minh không chết, nó năm nay vừa vặn mười hai tuổi, nên nó và Thiên Tân làm phẫu thuật tim là thích hợp nhất, nhưng là... Tôi tìm nó suốt cả một năm, cũng không điều tra được tung tích của nó!” Phương Lam cau mày thật chặt.

Chân mày Mặc Tử Hàn chau sâu hơn.

Nếu như anh hiện tại liền phái người đi tìm, sợ rằng trong thời gian ngắn cũng chưa chắc có thể tìm được. Mà Lãnh Mạc Nhiên - người đàn ông này cũng không được. Như vậy chỉ còn hi vọng duy nhất, chính là trái tim của anh. Anh đã đồng ý Thiên Tân sẽ làm nó sống lâu trăm tuổi, anh nói nhất định sẽ làm cho nó bình an vô sự, cho nên... Anh chỉ có thể...

“Tôi biết rồi, dùng trái tim của tôi là tốt nhất, chỉ là chuyện này tôi muốn cô giúp tôi giữ bí mật. Hơn nữa nếu như có thể, tôi muốn cô cùng nhau diễn trò.”

“Diễn trò?” Phương Lam nghi ngờ.

“Tôi hi vọng cô có thể cùng tôi cùng nhau lừa Thất Thất và Thiên Tân. Cứ nói tôi đã tìm được người thích hợp. Nói hắn mắc bệnh, sống không được bao lâu, cho nên tự nguyện quyên tặng trái tim!”

“Cho dù anh nói như vậy, bọn họ nhất định sẽ không tin!”

“Cho nên chúng ta còn phải nghĩ một kế hoạch bí mật. Đầu tiên tìm một người mắc bệnh, sau đó cho bác sĩ kiểm tra, chúng ta sẽ lập một báo cáo giả, bất kể như thế nào, cũng phải làm cho mẹ con bọn họ tin tưởng, sau đó trong ngày phẫu thuật, tôi liền...”

“Cần gì phiền toái như vậy!”

Mặc Thâm Dạ vẫn không nói lời nào đột nhiên mở miệng, cắt đứt Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn cùng Phương Lam cùng nhau nhìn về phía anh ta.

“Anh có ý tứ gì?” Phương Lam hỏi.

“Ý của anh rất đơn giản, chính là hai người không cần phiền toái như vậy, anh biết Tuyết Minh ở đâu!” Mặc Thâm Dạ cười đắc ý.

“Anh biết?”

“Anh biết?”

Phương Lam và Mặc Tử Hàn trầm miệng một lời, cũng giật mình nhìn anh.

“Làm sao anh biết?” Phương Lam vội vàng hỏi tới. Cô tìm thời gian dài như vậy cũng không tìm được, nhưng là anh lại dễ dàng nói biết? Đây là thật hay là giả?

“Thật ra đây cũng là một loại duyên phận, vừa vặn một năm trước tôi ở Singapore du lịch...”

“Du lịch? Tôi nghĩ anh đi tán gái chứ?” Phương Lam đột nhiên nói chen vào, vẻ mặt khinh thường.

“Ách...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên lúng túng, thật ra cô nói không sai, anh xác thực gặp được mấy mỹ nữ, sau đó cũng rất tự nhiên đi vào khách sạn.

“Thật ra thì đi, là như vậy, thật ra thì anh đi...”

“Thôi, đừng giải thích, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật, huống chi chúng tôi căn bản là không có hứng thú nghe anh kể. Anh nhanh nói chuyện Tuyết Minh đi!” Phương Lam cắt đứt lời của anh, bộ dáng chẳng hề để ý, nhưng trong lời nói, thái độ mang theo nồng đậm hỏa khí.

Mặc Thâm Dạ không thể làm gì khác hơn là lúng túng thu nhỏ miệng lại, sau đó trở lại vấn đề, “Một năm trước anh ở Singapore, có một buổi tối anh lái xe về khách sạn, trên đường đụng phải hai đứa trẻ. Không phải là kỹ thuật lái xe của anh có vấn đề, mà là hai người bọn họ đột nhiên từ bên đường vọt ra, anh không cách nào thắng xe kịp thời. Cho nên đụng nhẹ hai đứa đó, bọn họ cũng không bị thương nặng. Bé trai bị xây xát ở tay chân, bé gái bình yên vô sự... Anh liền mang họ lên xe, đưa đến bệnh viện. Lúc ấy mới biết đứa bé trai gọi là Tuyết Minh, là con trai lớn của nhà họ Tuyết. Tối ngày thứ hai, các tờ báo đều đưa tin cả nhà họ Tuyết đêm qua bị giết sạch. Anh cảm thấy chuyện có chút kỳ lạ, nên đem hai đứa đến chỗ an toàn. Chỉ tiếc, anh vẫn không tra được vì sao năm đó nhà họ Tuyết bị giết sạch.”

Nghe lời của anh ta, Mặc Tử Hàn chột vội vàng hỏi, “Là anh đem bọn họ giấu đi hay sao? Anh biết Tuyết Minh ở đâu?”

“Dĩ nhiên!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

“Nó đang ở đâu?” Mặc Tử Hàn lập tức hỏi.

“Cái này sao...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên kéo dài thanh âm, cố ý chậm chạp không nói.

Chân mày Mặc Tử Hàn mơ hồ nhú lên, rất rõ ràng anh ta có ngụ ý.

“Anh muốn như thế nào? Nói đi!” Anh đột nhiên lạnh giọng.

Mặc Thâm Dạ nở nụ cười xấu xa, tầm mắt cũng chậm chậm chuyển dời đến trên người Phương Lam, sau đó nhẹ giọng kiên định nói, “Anh muốn cô ấy!”

“Muốn tôi?” Phương Lam khiếp sợ, sau đó tức giận rống to, “Anh điên rồi sao, đừng hòng mơ tưởng!”

“Lời của anh còn chưa nói hết, em đừng kích động a!” gương mặt Mặc Thâm Dạ bất cần đời.

Phương Lam hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Người đàn ông ngu xuẩn này, nếu như hắn dám nói ra cái gì kỳ quái, cô liền lập tức rút súng giết hắn.

Mặc Thâm Dạ nhìn cô tức giận, khóe miệng càng cười khoái trá, sau đó từ từ đem bàn tay mò trong túi, lấy ra một hộp quà tặng nho nhỏ.

Ánh mắt phần nộ của Phương Lam trong nháy mắt thay đổi kinh ngạc.

Cái hộp này...

“Anh muốn em nhận lấy nó!” Mặc Thâm Dạ nói xong, liền đem cái hộp nho nhỏ đưa về phía cô.

Phương Lam nhìn cái hộp, cả người ngơ ngác sửng sốt, mà chuyện cũ nhiều năm lại một lần nữa tái diễn trong đầu cô.

Mặc Tử Hàn thấy cô sửng sờ không có bất kỳ động tác, không khỏi nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Phương Lam!”

Phương Lam đột nhiên hồi hồn, chân mày trong nháy mắt nhíu lên, đôi tay nắm thành nắm đấm thật chặt, sau đó vươn tay, đoạt lấy hộp quà trong tay anh ta, lạnh lùng nói, “Tôi nhận, anh hiện tại có thể nói!”

Chương 243: Lão hồ ly nhìn xa trông rộng... Chung Khuê!

Mặc Thâm Dạ hài lòng cười, đem lấy tầm mắt nhìn về phía Mặc Tử Hàn, anh đắc ý mở miệng, nói, “Anh đem anh em họ để ở chỗ chú Chung!”

Chung Khuê?

Mặc Tử Hàn và Phương Lam kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút cũng không có gì kỳ quái. Bởi vì quan hệ giữa Chung Khuê và Mặc Thâm Dạ từ trước đến giờ rất tốt, hơn nữa Chung Khuê là người có tiếng nói trong giới hắc đạo, để người ở chỗ hắn, là an toàn nhất. Chỉ là nếu như người ở chỗ hắn, như vậy Mặc Tử Hàn không thể ra mặt.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu thật sâu, có chút do dự. Nhưng mà không làm không được.

“Em yên tâm đi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng, nói, “Người tốt làm đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, anh sẽ giúp em đem Tuyết Minh ra, nhưng là vì đề ngừa bất trắc, em phải làm tài xế của anh!”

Ngừa bất trắc?

Mặc Tử Hàn lập tức hiểu ý tứ của anh ta, khóe miệng hơi cười cười.

“Cảm ơn!” Anh nhẹ giọng cảm tạ.

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam kinh ngạc nhìn anh.

Xem ra hôm nay hắn nhất định là trúng tà rồi, hoặc là bệnh thần kinh không nhẹ! Bằng không hắn tại sao một hồi cầu xin, một hồi lại cảm ơn? Thật sự làm người khác không thoải mái.

“Chúng ta đi thôi!” Mặc Thâm Dạ mở miệng, sau đó hướng cửa thư phòng đi.

Mặc Tử Hàn lập tức đi theo phía sau anh ta, trong khi Phương Lam không nhúc nhích đứng tại chỗ.

Mặc Thâm Dạ vừa bước ra cửa thư phòng, đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn cô.

“Đi thôi, ngăn người ở đó làm gì?” Anh thúc giục.

“Hai người đi tìm người, cùng tôi có quan hệ sao? Tôi mệt mỏi, tôi muốn ở chỗ này nghỉ ngơi!” Phương Lam lên trước mấy bước, ngồi trên ghế sa lon.

Mặc Thâm Dạ đột nhiên xoay người.

“Được, em không đi, vậy anh cũng không đi. Chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi, dù sao thời gian của anh rất nhiều, chỉ là một đứa trẻ đáng thương nào đó dường như không thể chờ lâu như vậy?” Anh cố ý nói vòng vèo, dưới chân từng bước từng bước đi trở về bên trong thư phòng.

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa, nhìn hai người bọn họ oan gia, phiền não chỉ có thể than thở.

“Anh...” Phương Lam đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, tức giận nói, “Được, Mặc Thâm Dạ, anh nhớ kỹ cho tôi, một ngày nào đó tôi nhất định giết chết anh!”

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khẽ, duỗi cổ, nói, “Không cần một ngày nào đó, em bây giờ có thể giết chết anh rồi, anh tuyệt đối tâm cam tình nguyện vì em mà chết.”

“Anh...” Phương Lam một lần nữa hô to, tức giận chỉ vào anh, nhìn chăm chăm cái khuôn mặt muốn bị đánh kia, sau đó dụng lực hất tay, sai bước đi về phía cửa thư phòng.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười đắc ý, trong lòng tràn đầy vui mừng.

...

Nửa giờ đi đường

Xe lái đến ngoại ô u tĩnh vắng vẻ, trên bãi cỏ rộng lớn là một biệt thự cổ kính hai tầng... Chính là nhà Chung Khuê.

“Xịch ——” một tiếng, xe hơi Bentley màu đen dừng ở cửa lớn.

Mặc Thâm Dạ từ trên xe đi xuống, nhìn toà biệt thự không có bất cứ thay đổi nào so với trước kia, sau đó hơi cúi đầu, hướng về phía Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế lái và Phương Lam ngồi ở phía sau nói, “Hai người ở đây chờ anh, anh đi một chút trở về!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn ứng tiếng.

Phương Lam ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái, trực tiếp lạnh lùng nói, “Đi không cần trở về, dứt khoát chết đi coi như xong!”

Mặc Thâm Dạ nghe cô..., đem thân thể đưa vào bên trong xe, đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói, “Em yêu, nếu như anh chết, nhất định sẽ lôi kéo em theo cùng, xuống Địa ngục, làm một đôi vợ chồng quỷ!”

“Anh...” Phương Lam tức giận quay đầu.

Mặc Thâm Dạ nhân cơ hội hôn lên môi của cô.

Phương Lam khiếp sợ trợn to hai mắt, đại não trong nháy mắt trống rỗng, mà cả người lập tức sững sốt, hồn bay phách lạc.

Mặc Thâm Dạ nhìn dáng vẻ khả ái của cô, lần nữa nhẹ nhàng hôn môi cô một chút, sau đó rời khỏi xe, đem cửa xe đóng lại, xoay người đi vào bên trong biệt thự.

“Rầm ——” một tiếng, xe hơi chấn động.

Phương Lam đột nhiên hồi hồn, gò má trong nháy mắt nung đỏ.

“Mặc Thâm Dạ cái người này... tên Đại trướng thôi, cái người này con rùa đen khôn kiếp, anh lại dám... anh lại dám... Anh lại dám... A a a a a...” Cô tức giận lặp lại ba lượt, cũng không nói tiếp, cuối cùng chỉ có thể rống to phát tiết phần nộ của mình.

Mặc Tử Hàn bắt đắc dĩ ngồi ở chỗ tài xế, nhìn hai người bọn họ, nhớ lại Kim Hâm đã từng nói.

“Hai người các ngươi đã từng là tình nhân?” Anh chợt mở miệng.

Thân thể Phương Lam đột nhiên chấn động, tức giận biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là hai mắt lạnh như băng.

“Không phải!” Cô trả lời.

“Vậy sao?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ, sau đó hào hứng bưng bưng mà nói, “Tôi thật sự vô cùng tò mò quan hệ của hai người các ngươi. Rốt cuộc các người biết nhau từ lúc nào? Xem bộ dạng, nhất định biết đã lâu rồi? Nhưng là tại sao anh ta chưa từng nhắc tới cô?” Hơn nữa lần trước lúc anh ta gọi cô là Lam Lam, anh đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, chẳng lẽ anh trước kia đã gặp qua cô sao?

Phương Lam nhìn cái khuôn mặt tà ác, ngẫm lại bộ dáng van xin trong thư phòng, không khỏi nhếch miệng châm chọc.

“Tổng giám đốc Mặc, tôi nghĩ anh không cần lo lắng chuyện của tôi, lo chuyện của anh đi!”

“Lo chuyện của tôi?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Không sai, tai nạn của anh rất nhanh sẽ tới, rất nhanh...” Cô cố ý tái diễn hai chữ kia, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mặc Tử Hàn nhìn cô trong kiếng chiếu hậu, chân mày hơi nhíu lên.

...

Bên trong biệt thự

Khắp nơi đều là thiết kế kiểu Trung Quốc, không có cách thức Châu Âu hoa lệ, nhưng lại có một loại khí phách nồng hậu, hơn nữa khắp nơi là điêu khắc đầu chim ưng, ngay cả trên tay vịn cầu thang, cũng là hoa văn chim ưng.

Mặc Thâm Dạ vừa đi tới đại sảnh, liền nhìn người giúp việc nam trái nữ phải đứng thành hai hàng, đồng thời cúi đầu thật sâu, kêu lên, “Đại thiếu gia!”

Mặc Thâm Dạ không để ý đến bọn họ, trực tiếp sai bước đi tới trước mặt Tần quản gia.

“Đại thiếu gia, chào buổi tối!”

“Chú Chung đâu?” Mặc Thâm Dạ trực tiếp hỏi.

“Ông cụ bây giờ đang ở thư phòng!”

Mặc Thâm Dạ sai bước đi về phía lầu hai, Tần quản gia lập tức phân phó người làm trà, cầm điếm tâm.

...

Thư phòng lầu hai

Mặc Thâm Dạ đứng ở cửa phòng, sửa sang lại y phục và vẻ mặt, sau đó vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa phòng ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Vào!”

Nghe được bên trong cửa truyền đến thanh âm, anh lập tức nắm tay nắm cửa, mở cửa ra, sau đó sai bước đi vào bên trong thư phòng.

Chung Khuê ngồi ở bàn sách, trên sống mũi mang cặp kính viễn thị, hai tay

cầm tờ báo. Đột nhiên ánh mắt của hắn thấy Mặc Thâm Dạ đi tới, nhàn nhạt gọi lên khoe miệng, đem tờ báo gấp lại để một bên.

“Cậu hôm nay rảnh rồi như vậy? Là tới thăm ta? Hay là có chuyện tìm ta?” Hắn giả hoạt hỏi.

“Tôi đương nhiên tới thăm chú, cũng thuận tiện hỏi chú một ít chuyện!” Mặc Thâm Dạ cũng giả hoạt trả lời.

“A? Ha ha ha a...” Chung Khuê đột nhiên cười, sau đó mặt hòa ái nói, “Nói đi, cậu muốn hỏi tôi cái gì?”

“Tuyệt Minh bây giờ đang ở đâu?” Mặc Thâm Dạ trực tiếp hỏi.

“Tuyệt Minh? Vì sao cậu đột nhiên hỏi hắn?” Chung Khuê nghi ngờ.

“Bởi vì tra được một chút đầu mối chuyện gia đình nó, muốn tìm nó hỏi chuyện đêm đó!” Mặc Thâm Dạ tìm cớ.

Nhưng là Chung Khuê đã từng sinh tồn, đấu đá ở nơi hắc ám như vậy nhiều năm, há không nhìn ra anh có mưu đồ khác? Chỉ là ý đồ của anh là gì đây? Không bằng để hắn thử dò xét một chút đi.

“Đúng rồi, cậu gần đây ở nhà họ Mặc, hơn nữa cũng không thường gặp cậu ra vào Bách Hoa Các, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này cậu đều ở đây tra chuyện nhà họ Tuyệt?”

Mặc Thâm Dạ trên mặt cứng ngắc nửa giây, tiếp theo sau đó cười nói, “Cũng không phải!”

“Không đúng? Vậy cậu ở đây làm những gì? A... Tôi nhớ ra rồi, lần trước ở bữa tiệc đính hôn nhà họ Bách, cậu không phải hỏi tôi có nhìn thấy một cô gái mặc váy lam? Suy nghĩ một chút về mặt nóng nảy của cậu, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này cậu đều ở đây theo đuổi cô ấy?” Hắn cố ý vòng hỏi.

“Xem như thế đi!” Mặc Thâm Dạ hừ hừ thật thật trả lời.

“Là thế này phải không? Một cô gái có thể khiến cậu mất nhiều thời gian như vậy. Xem ra cũng không phải người đơn giản!” Chung Khuê cảm thán, sau đó hai mắt sắc bén nhìn, nham hiểm nói, “Cậu cùng cô gái này chơi vui vẻ như vậy, thế nào còn có thời gian điều tra chuyện tình nhà họ Tuyết gia? Hơn nữa đã lâu cũng không nhắc đến chuyện này, tại sao đột nhiên bắt đầu điều tra? Cậu khi nào quan tâm người khác như vậy? Chẳng lẽ... Cậu giấu giếm tôi cái gì?”

Hai mắt Mặc Thâm Dạ đột nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Cái lão hồ ly này, thật狡 hoạt, chuyện gì cũng không gạt được ánh mắt của ông ta.

“Được, không sai!” Anh đột nhiên cười thừa nhận, “Tôi là có chuyện giấu giếm chú, chỉ là đây là việc riêng của tôi. Hơn nữa tôi để chú chăm sóc Tuyết Minh, hiện tại tôi mang người đi, có gì không thể sao?”

“Có thể, dĩ nhiên có thể, nhưng là...” Chung Khuê đột nhiên kéo dài thanh âm, trên mặt nhàn nhạt cười, nói, “Tôi muốn nghe lời nói thật, chỉ cần cậu nói cho tôi biết lời nói thật, tôi lập tức thả người. Nhưng nếu như cậu gạt tôi nữa lời, như vậy tối nay mời cậu trở về rồi!”

“Chú Chung!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên găm nhẹ gọi hắn

Chung Khuê đứng dậy, cầm lấy kính lão trên sống mũi, lấy thêm cây gậy đầu chim ung bên cạnh, từng bước từng bước đến bên cạnh anh. Bàn tay già nua vỗ vỗ bờ vai anh, cười nói “Thâm Dạ, tôi nhìn cậu lớn lên, cậu biết tôi cho tới bây giờ chưa từng làm khó cậu. Cho nên nếu như cậu không muốn nói, vậy tôi cũng không ép, dù sao đứa nhỏ trưởng thành, tự nhiên sẽ có bí mật, nhưng nếu như không nói với tôi sự thật, như vậy... Cậu đồng ý tôi một chuyện. Chỉ cần cậu đồng ý một chuyện tôi lập tức giao Tuyết Minh, như thế nào?”

Mặc Thâm Dạ chột tâm thần thấp thỏm, hai mắt nhìn khuôn mặt狡 hoạt tươi cười kia, chân mày không khỏi nhíu lại thật sâu.

“Là chuyện gì?” Anh hỏi.

“Cậu đồng ý với tôi trước đã!”

“Chú không nói, tôi sao có thể đồng ý?”

“Thật ra thì tôi không cần nói, trong lòng của cậu cũng hiểu không phải sao?”

Mặc Thâm Dạ liếc hẩn, trong lòng lửa giận từ từ xông ra. Nhưng là anh không cách nào đối với người đàn ông này tức miệng mắng to, cũng không cách nào đối với người đàn ông này vung tay, càng thêm không cách nào uy hiếp người đàn ông này. Vì người từ nhỏ luôn yêu thương anh, so với cha của mình còn nhiều hơn, mà những thứ ông ta làm vì anh, không cách nào đếm rõ. Nếu như hẩn không phải là một nguyên lão ba đời trong giới hắc đạo, chỉ là một ông lão bình thường, như vậy hẩn sẽ là một lão già vô cùng tốt.

Chung Khuê thấy anh vẫn chậm chạp không nói, bắt đắ dĩ một lần nữa mở miệng,, “Thâm Dạ a... Tôi thật sự vô cùng không hiểu, cũng rất không rõ ràng, tại sao cậu từ bỏ thừa kế vị trí của ba cậu? Rõ ràng cái ghế thủ lĩnh hắc đạo là của cậu, nhưng cậu lại dâng cho tên em trai vô dụng kia. Còn để hẩn cười trên đầu, cướp đi tất cả sản nghiệp nhà họ Mặc, chẳng lẽ cậu chưa từng có chút xúu hối hận? Cậu xem hẩn ngồi ở vị trí lãnh đạo điều võ dương oai, cậu một chút cũng không ghen tỵ? một chút cũng không tức giận? Chỗ ngồi đó, rõ ràng thuộc về cậu, tất cả những gì hẩn có hôm nay, cũng đều thuộc về cậu...”

“Chú đừng nói!” Mặc Thâm Dạ cúi kính gầm nhẹ.

Chung Khuê một chút kinh sợ cũng không có, vẫn như cũ thản nhiên nhìn anh, còn nói, “Chỉ cần cậu đồng ý tôi tiếp quản vị trí lão đạo, đem tên em trai vô dụng kia kéo xuống... Đừng nói là muốn tôi đem Tuyết Minh giao cho cậu, cái mạng già này tôi cũng sẽ cho cậu không một chút chần chờ!”

“Chú Chung, chú không cần nói nữa. Tôi sẽ không làm lão đại. Hơn nữa tất cả chuyện của hắc đạo tôi cũng không quản. Chú không cần nói chuyện này nữa!” Mặc Thâm Dạ kiên định cự tuyệt, chân mày chau chặt thật sâu.

“Thâm Dạ, cậu rút cuộc tại sao lại như vậy? Đây là di sản ba cậu để lại, tại

sao cậu lại nhường nó cho tên vô dụng kia?” Chung Khuê tức giận, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm anh, nếp nhăn trên mặt hằn sâu.

“Tóm lại chú không cần nói lại chuyện này. Nhanh một chút giao Tuyết Minh ra đây. Bằng không tôi tự đi tìm!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng nói xong, hai mắt uy hiếp nhìn chăm chăm hắn.

“Cậu cho rằng cậu có bản lĩnh này?” Chung Khuê đe dọa hỏi.

“Chú cho rằng tôi không có bản lĩnh này?” Mặc Thâm Dạ hỏi ngược lại.

“A... Cậu từ nhỏ chính là do tôi và ba cậu tự tay bồi dưỡng, cậu có mấy cân mấy lượng tôi vô cùng rõ ràng. Coi như cậu có cái bản lĩnh này, tôi cũng khẳng định cậu không dám ở đây càn rỡ. Hơn nữa tôi còn biết cậu tuyệt đối không vì một đứa bé mà trở mặt với tôi!” Chung Khuê một câu so một câu tăng thêm thanh âm, hơn nữa hai mắt như chim ưng, không chỉ nhìn anh mà còn nhìn thấu trái tim anh.

Mặc Thâm Dạ cau mày lui về phía sau một bước, đôi tay dùng sức nắm chặt, cắn chặt răng, hung hăng nhìn chăm chăm hắn, nhưng khí thế như vậy chỉ giữ vững mấy giây, sau vài giây anh lại đột nhiên thả lỏng tất cả lực khí, thở ra một hơi, đem hai mắt bắt đặc dĩ nhắm lại.

Hắn nói không sai, anh sẽ không bởi vì Tuyết Minh mà trở mặt, cho nên anh thua.

“Tôi biết rõ rồi, nếu chú Chung ông không chịu giao người, như vậy tôi chỉ có thể đi về trước, ngày khác tôi lại tới thăm chú!” Hắn nói xong, liền xoay người, một bước đi về phía cửa phòng.

“Là Mặc Tử Hàn sao?” Chung Khuê đột nhiên mở miệng.

Mặc Thâm Dạ hai chân đột nhiên dừng lại.

“Xem ra thật sự là Mặc Tử Hàn!” Chung Khuê nhìn phản ứng của anh, xác định suy đoán của mình.

Mặc Thâm Dạ hờ hững xoay người, hai mắt lạnh lùng nhìn hấn, nói, “Chú làm sao biết?”

“Đoán đây!”

“Đoán?” Mặc Thâm Dạ cau mày.

“Không sai, mặc dù tôi không rõ lắm vì sao hấn muốn tìm Tuyết Minh. Nhưng tôi hiểu rõ cá tính của cậu. Trên thế giới này, ngoài trừ Mặc Tử Hàn, còn ai có thể khiến cậu trở nên nghiêm túc, kích động, tức giận, thậm chí đặng đặng sát khí”. Bất quá, nói đến đây, hấn ngược lại nhớ đến Tử Thất Thất cùng cô gái mặc váy lam đó. Tựa hồ hai người này cũng khiến hấn lộ ra biểu tình như thế, mà Tử Thất Thất lại có quan hệ sâu sắc với Mặc Tử Hàn. Xem ra không chỉ là Mặc Tử Hàn, còn có người quan trọng hơn, là ai đây?

Mặc Thâm Dạ nhìn hấn bộ dáng tức trí đa mưu, chợt nhẹ nhàng cười, sau đó thản nhiên nói, “Không sai, tôi tìm Tuyết Minh đích xác là vì Mặc Tử Hàn!”

“Là chuyện gì? Tại sao muốn hấn muốn tìm Tuyết Minh?” Chung Khuê hỏi.

“Tôi cũng không rõ, chỉ nhận uỷ thác của người khác, hết lòng làm việc!” Mặc Thâm Dạ cố ý vừa nói láo, còn cố ý lộ ra bộ mặt bất cần đời, để cho hấn đoán không ra tâm tư của anh.

Chung Khuê hơi cau mày, nhìn cái khuôn mặt kia đột nhiên nâng lên khuôn mặt tươi cười.

Xem ra nó cố ý không muốn cho ông biết chuyện này. Vậy cũng đúng dịp, nó càng muốn giấu giếm, ông lại càng muốn biết, hơn nữa còn không phải là biết không.

“Cậu đã không biết nguyên nhân, như vậy không bằng để Mặc Tử Hàn tới một chuyến. Tôi tự mình hỏi hấn tìm Tuyết Minh có chuyện gì, nếu quả thật là chuyện cực kỳ quan trọng, như vậy tôi sẽ xem xét để cho bọn họ gặp một lần!”

Chương 244: Gặp gỡ Tuyệt Minh, đứa bé đẹp như ngọc!

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt giảo hoạt kia, nụ cười khoe miệng hờ hững mở rộng.

“Được, chú đã nói như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là để Mặc Tử Hàn tự mình đến một chuyến, chú chờ, tôi đi gọi nó!” Anh nói xong, liền xoay người đi ra cửa thư phòng.

Chung Khuê nhìn bóng lưng của anh, mắt vừa nhìn thấy anh biến mất sau cánh cửa, liền chống cây gậy đầu chim ưng trong tay, đến bên cửa sổ, nhìn xuống chiếc xe Bentley đỗ ngoài biệt thự.

Chuyện hôm nay đúng là kỳ quái, Mặc Tử Hàn cư nhiên khiến Mặc Thâm Dạ đến chỗ hắn đòi người, quan hệ hai người bọn họ lúc nào thì thay đổi tốt như vậy? Mặc dù Thâm Dạ không hề có địch ý với hắn, nhưng hắn lại đem Thâm Dạ trở thành cái đinh trong mắt, xem ra chuyện này, nhất định có ẩn tình khác.

...

Cửa biệt thự

Mặc Thâm Dạ đi ra từ biệt thự, sải bước tới bên cạnh xe.

Anh mở cửa xe phía sau, sau đó ngồi cạnh Phương Lam, gương mặt nặng nề.

“Người đâu?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Hắn muốn chính em đi!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

Hắn?

Hắn là nói Chung Khuê?

Quả nhiên vẫn không cách nào lừa gạt được pháp nhãn của lão hồ ly, lúc trước anh ta nói để ngừa sự cố, chính là chỉ tình huống hiện tại?

“A...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười một tiếng.

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, chính là tình huống hiện tại rồi. Chỉ vì con anh, coi như nơi này là cửa địa ngục, anh cũng xông vào, liều chết cũng muốn đoạt được Sở Sinh Tử trong tay Diêm vương gia.

“Nếu như hai người có chuyện cần nói thì nói đi, chuyện còn lại giao cho tôi!” Anh lạnh lùng nói xong, liền đem cửa xe mở ra, anh tuấn đi xuống, ngửa đầu nhìn lên biệt thự hoành tráng trước mắt.

Bên trong xe

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam nhìn anh vào biệt thự, cũng không khỏi bắt đầu lo lắng cho anh, lão hồ ly Chung Khuê kia, hắn ta có thể dễ dàng bỏ qua cho anh sao?... Không thể nào?

“Phải đi về sao?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng.

“...” Phương Lam hoàn toàn không phản ứng đến anh, không nhìn thẳng, cho là mình nghe nhầm.

Mặc Thâm Dạ nhìn chằm chằm gương mặt tức giận của cô, đột nhiên đem chính mình đến gần cô, đem tay ôm lấy thân thể mảnh mai, đồng thời đến gần bên tai cô, nhẹ giọng nói, “Không bằng chúng ta ở chỗ này vừa vận động, vừa chờ hắn?”

Vận động?

“Cái người này... tên khốn kiếp, sắc lang, tên ngu xuẩn. Cách xa một chút, đừng đụng, chớ có sờ, chớ tới gần tôi ——” Phương Lam mở miệng liền bắt đầu rống to mắng, đồng thời liều mạng giãy giụa, dùng sức đánh hắn, đá hắn,

đạp hấn, do kịch liệt vận động khiến xe không ngừng chấn động, khiến lão nhân đứng ở cửa sổ lầu hai thu hồi tầm mắt.

...

Biệt thự lầu hai

Thư phòng

Tần quản gia dẫn Mặc Tử Hàn tới thư phòng, Mặc Tử Hàn nhìn lên cửa phòng trước mặt đóng chặt, mặt mũi trong nháy mắt thay đổi lạnh lùng, giống như hàn băng vạn năm lạnh thấu xương.

“Cộc, cộc, cộc!” Tần quản gia nhẹ nhàng gõ cửa phòng, sau đó khẽ lớn tiếng nói, “Lão gia, Nhị thiếu gia nhà họ Mặc đến!”

“Vào đi!”

Bên trong cửa truyền đến thanh âm xanh ngắt của Chung Khuê, Tần quản gia ngay lập tức đem cửa phòng mở ra, sau đó cung kính cúi đầu, đưa tay phải ra nói, “Nhị thiếu gia, mời ngài!”

Mặc Tử Hàn sải bước đi vào thư phòng, nhìn Chung Khuê đứng bên bàn đọc sách, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Mặt Chung Khuê đầy nụ cười nhìn anh, vô cùng thân thích mà nói, “Thì ra là cậu vẫn luôn ở dưới lầu, nếu đã tới, tại sao không lên đây ngồi một chút? Nhất định phải đợi tôi mời cậu mới bằng lòng sao?”

“Tôi không muốn vòng vèo với ông. Ông rốt cuộc muốn như thế nào, mới có thể giao người cho tôi!” Mặc Tử Hàn trực tiếp đi vào vấn đề, hai mắt chăm chú nhìn hấn.

Chung Khuê trầm mặc theo dõi mặt anh, khóe miệng giảo hoạt khẽ mỉm cười, sau đó hăng hái mà nói, “Tôi rất ngạc nhiên, cậu tại sao vội vã như vậy tìm Tuyết Minh? Cậu và nó có quan hệ như thế nào?”

“Chúng tôi không có quan hệ gì cả!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Vậy thì kỳ quái, nếu không có quan hệ, như vậy cậu hẳn trưng tìm nó làm gì?”

“Đây là chuyện của tôi, ông chỉ cần nói ra điều kiện là tốt rồi, tôi có thể làm bất cứ cái gì!” Mặc Tử Hàn thanh âm lạnh như băng, hai mắt lạnh lùng, nhưng mà ngôn từ cũng tràn đầy mùi vị vội vàng, khiến Chung Khuê càng ngày càng hiểu kỳ, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

“Sách sách sách...” Hắc nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cảm thán mà nói, “Người trẻ tuổi bây giờ chính là tuổi trẻ khí thịnh, nói chuyện với trưởng bối như thế thật không có quy cách. Đừng quên cậu là đi cầu xin tôi đây, thái độ nhất định phải khiêm tốn mới được, bằng không chộc tôi nổi giận, cậu đời này cũng đừng hòng thấy Tuyết Minh!”.

Mặc Tử Hàn nghe lời của hắc, chân mày đột nhiên nhăn sâu, tức giận nhìn chăm chăm hắc.

“Cậu xem một chút, cậu xem một chút... Tôi mới vừa nói người trẻ tuổi chính là tuổi còn rất trẻ. Chẳng qua là lời khiêu khích, liền lộ ra bộ dạng muốn ăn thịt người. Không có sự nhẫn nại, về sau sao làm thành đại sự?” Chung Khuê khẽ cau mày, giả dối lo lắng, mà khóe miệng đắc ý khẽ nâng lên.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn hắc, kiêu ngạo trong mắt càng ngày càng tăng, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, muốn lập tức ra tay giết hắc.

Chung Khuê nhìn bộ dáng của anh, vui vẻ cười nói, “Tốt lắm, tôi không đùa giỡn với cậu. Nếu thân là lão đại, cậu cũng có thể tới đây đòi người rồi, tôi đây chỉ là thần tử sao có thể không cho cậu chút thể diện đây? Chẳng qua tôi muốn biết nguyên nhân chân chính, không biết cậu có thể hay không nói cho tôi nghe đây?”

Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn chăm chăm hắc, hai quả đấm tiếp tục nắm chặt, đem lấy lửa giận trong lòng từ từ đè xuống, sau đó nhẹ nhàng mở miệng, lạnh như băng nói, “Là vì cứu người!”

“Cứu người?” Chung Khuê đột nhiên kinh hãi.

Thân là người trong hắc đạo, thế nhưng lại nói ra lời nói ngu xuẩn cứu người? Thân kinh hãi không đúng sao? Nhưng là nhìn bộ dạng hắn gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là thật? Hắn thật sự vội vã cứu người? Nhưng là cứu người cùng Tuyết Minh có quan hệ gì đây? Mà có người có thể làm cho hắn gấp gáp như vậy, lo lắng như vậy, hốt hoảng như vậy? Chẳng lẽ... Hắn đột nhiên thức tỉnh.

“Người cậu phải cứu, không phải là đứa nhỏ này chứ?” Chung Khuê nói xong, liền cầm tờ báo đưa cho anh.

Mặc Tử Hàn nghi ngờ cầm lấy tờ báo, mở trang đầu ra hai mắt lạnh như băng trong nháy mắt tròn to.

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao lại có hình Thiên Tân ở đây?

“Đây là báo sáng nay. Nói là hôm qua có một đứa bé giống cậu như đúc đi tới Đại học Y khoa. Vốn là học sinh nơi đó chỉ suy đoán, nhưng trải qua điều tra, phát hiện lái xe đưa nó tới chính là thuộc hạ của cậu. Hơn nữa còn có một ít học sinh hỏi giáo sư trong trường, biết được đứa bé là con nuôi của một nữ giáo sư, mà mẹ của nó tên là Tử Thất Thất, người phụ nữ xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn nhà họ Bách. Cho nên với những chứng cứ này, hiện tại tất cả mọi người đã nhận định đứa bé này là con trai của cậu, Chẳng qua tôi muốn xác nhận lại một chút, đứa bé này... Thật sự là con của cậu sao?” Chung Khuê nở nụ cười quỷ dị.

Mặc Tử Hàn nắm chặt siết tờ báo, hai mắt nhìn hình ảnh trên báo.

Từ sáng sớm đã bắt đầu lo chuyện gia đình, sau đó Thiên Tân té xỉu trực tiếp đưa đến bệnh viện, tiếp theo tới tìm Phương Lam, hoàn toàn không có thời gian xem báo. Hơn nữa Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu gọi điện thoại tới anh cũng không nhận, thật không nghĩ tới chỉ ngắn ngủi một ngày, thế nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn bại lộ thân phận của Thiên Tân.

Đáng chết!

Tại sao mọi việc đều không thuận, tại sao tất cả mọi chuyện cũng xảy ra cùng một ngày.

“Không sai!” Anh chợt trả lời, thừa nhận nói, “Nó là con trai của tôi, là con trai ruột. Nó bị bệnh tim, cần lập tức làm phẫu thuật ghép tim, mà vừa lúc Tuyết Minh có trái tim phù hợp, cho nên tôi hiện tại rất cần hắn, tôi nhất định phải tìm được hắn!”

“Aa... Hoá ra là như vậy!” Chung Khuê bừng tỉnh hiểu ra, sau đó lập tức nhú chân mày, lo lắng nói, “Làm sao cậu không nói với tôi sớm một chút? Chuyện lớn như vậy lại dây dưa bên ngoài? Chuyện này có quan hệ tương lai hắc đạo chúng ta, mau... Tàn quân gia!” Hắn đột nhiên cúi kính.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tàn quân gia đứng ở cửa, cung kính khom lưng cúi đầu, cứng nhắc mà nói, “Lão gia, ngài có cái gì phân phó?”

“Mang Nhị thiếu gia đến phòng của Tuyết thiếu gia!” Chung Khuê ra lệnh.

“Dạ!” Tàn quân gia lĩnh mệnh, vội vàng nhường cửa phòng, lần nữa cúi đầu nói, “Nhị thiếu gia, mời!”

Mặc Tử Hàn dùng sức cau mày nhìn khuôn mặt hư hư thực thực của Chung Khuê.

Hắn lại muốn giở trò gì? Như thế này lại dễ dàng để cho anh gặp Tuyết Minh? Chẳng lẽ là bẫy? Cho dù là bẫy anh cũng nhất định phải đi, bởi vì đây là mạng Thiên Tân, anh không thể không đi.

“Tử Hàn, cậu không phải rất gấp sao? Thế nào bây giờ lại chần chờ? Chẳng lẽ cậu sợ tôi sẽ hãm hại cậu sao? Nếu không tôi tự mình dẫn cậu?” gương mặt Chung Khuê nghiêm túc, một bước rời khỏi bàn đọc sách.

“Không cần, tự tôi đi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong, liền xoay người sải bước đi ra khỏi cửa phòng.

Tần quản gia đóng cửa phòng lại.

Chung Khuê nhìn cửa phòng đóng lại, trong nháy lo lắng giả dối hạ xuống, tiếp theo nở nụ cười tà ác.

Tối hôm nay thu hoạch thật đúng là không nhỏ. Không nghĩ tới Mặc Tử Hàn thế nhưng thật sự có một đứa con trai lớn như vậy. Còn lo lắng cho nó, thật giống như hắn có thể từ bỏ tất cả. Xem ra có thể lợi dụng nhược điểm này một chút. Nhưng mà hắn không nghĩ tới Mặc Thâm Dạ đối với em trai vẫn còn tình cảm, cùng hắn đứng chung một chiến tuyến, xem ra muốn thuyết phục nó là chuyện rất khó. Nếu như dùng lời khích bác có lẽ vẫn còn hi vọng, chỉ là... Dùng cái gì khích bác bọn hắn?

“Ta phải suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ... Nhất định có thứ gì đó đối với nó cực kỳ quan trọng, nếu ta tìm được thứ quan trọng đó, vậy ta có thể...” Hắn lăm băm lầu bầu nói xong, trong lòng bắt đầu tìm mưu kế.

...

Mặc Tử Hàn đi ra thư phòng, Tần quản gia liền mang theo anh tới phòng của khách ở lầu một.

“Nhị thiếu gia, đây chính là phòng của Tuyết thiếu gia và Tuyết tiểu thư, ngài xin tự nhiên, tôi đứng ở cửa, lúc nào cũng có thể gọi tôi!”

“Được!”

Mặc Tử Hàn ứng tiếng, Tần quản gia liền xoay người lên trước hai bước, đưa lưng về phía anh, đứng ở cửa phòng.

Mặc Tử Hàn nhìn cửa gỗ màu đỏ sẫm, hai mắt hơi buộc chặt, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa phòng ba cái.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Ai vậy?”

Bên trong phòng truyền ra thanh âm trong trẻo, là đứa bé còn chưa vỡ giọng.

Mặc Tử Hàn không trả lời, bàn tay cầm tay nắm cửa, đem cửa phòng từ từ mở ra, nhìn khắp gian phòng.

Cách thức bài biện theo kiểu châu Âu rất hoa lệ, cùng kiểu biệt thự phong cách Trung Quốc vô cùng không tương xứng, giống như cá núp trong bụi cây, làm người khác không khỏi có chút kinh ngạc, hai mắt tỏa sáng. Bên giường, một cô gái nhỏ năm tuổi mặc áo đầm trắng và một thiếu niên mười hai tuổi mặc áo sơ mi trắng vai kề vai đang ngồi.

Nó chính là Tuyết Minh?

Mặc Tử Hàn hai mắt dừng lại trên người của bé trai.

Hai mắt đứa bé vô cùng trong suốt, vô cùng sạch sẽ, thật giống như nước hồ không có một chút tạp chất. Mà nó thấy bóng dáng cao lớn của Mặc Tử Hàn, cũng không bất an, mà là vô cùng bình tĩnh hỏi, “Chú là ai?”

Mặc Tử Hàn một bước đi vào, xoay tay đóng cửa phòng, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn ánh mắt trong suốt của nó, chậm rãi mở miệng, trầm thấp nói, “Tôi tên là Mặc Tử Hàn, là người tới lấy tính mạng cậu!”

Mặc Tử Hàn?

Lấy tính mệnh của cậu?

“Chú phải giết tôi sao?” Tuyết Minh bình tĩnh hỏi anh.

“Tôi không phải muốn giết cậu, mà là tới lấy mạng của cậu!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời.

“Lấy? Giết? Không phải ý tứ giống nhau sao?”

“Không giống nhau!”

“Không giống nhau ở đâu?” Tuyết Minh hỏi.

“Nếu như tôi muốn giết cậu, chỉ cần đánh trúng đầu của cậu hoặc tim là được rồi. Nhưng cậu với tôi không cừ không oán, tôi không có lý do gì làm vậy. Nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, tôi cần cậu trợ giúp, tôi cần dùng trái tim của cậu cứu một người, cho nên tôi phải lấy đi trái tim của cậu. Mà một người không có trái tim sẽ chết, cho nên tôi là tới lấy mạng của cậu, không phải tới giết!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng lạnh lùng giải thích, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt tú khí, hai mắt trong suốt của cậu.

“Hoá ra là như vậy!” Tuyết Minh không có bất kỳ kinh ngạc, sau đó khoe miệng hơi cười.

Mặc Tử Hàn mơ hồ nhăn đầu lông mày.

Tại sao nó bình tĩnh như vậy? nó không sợ sao? nó không sợ chết sao? Hơn nữa tại sao nó lại cười? Còn cười thoải mái như vậy, giống như biết mình sẽ chết.

Chợt!

Tuyết Minh hơi quay đầu, nhìn cô gái nhỏ ngồi bên cạnh.

Hai mắt cô gái nhỏ ngốc trệ, hồi lâu mới chớp động hạ xuống, mà trên mặt đáng yêu không có bất kỳ biểu tình, cả người giống như không có linh hồn.

“Tuyết Lê...” Tuyết Minh nhẹ giọng kêu cô một tiếng.

Cô không có bất kỳ phản ứng, vẫn như cũ ngơ ngác ngồi ở bên giường, hai mắt vô hồn không tập trung nhìn phía trước.

Tuyết Minh nhìn cô cười, sau đó dặt tay cô, nói, “Anh hai có chuyện quan trọng muốn nói cùng vị thúc thúc này, em trước ra ngoài chờ anh có được hay không?”

“...” Cô gái nhỏ vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng.

“Chúng ta đi!”

Tuyết Minh cười nói, từ bên giường đứng lên. Mà người này giờ không có bất cứ phản ứng nào, Tuyết Lê tựa như học động tác của cậu cũng từ bên giường đứng lên, Tuyết Minh đi một bước, cô cũng đi một bước, hai người cứ như vậy đi tới cửa phòng, Tuyết Minh mở cửa, sau đó nhìn Tần quản gia.

“Tần quản gia!” Cậu nhẹ giọng gọi.

Tần quản gia lập tức xoay người, hướng về phía cậu hơi gật đầu một cái, nói, “Tuyết thiếu gia, ngài có gì phân phó?”

“Có thể giúp cháu chăm sóc Tuyết Lê một chút? Cháu muốn cùng vị thúc thúc này đơn độc nói chuyện một chút!” cậu khiêm tốn mở miệng, không có một tia ra lệnh, chỉ có tràn đầy dịu dàng, cùng tràn đầy làm ơn.

“Được!” Tần quản gia đồng ý, đưa tay của mình dắt một tay Tuyết Lê, nhỏ giọng dịu dàng nói, “Tuyết tiểu thư, mời đi theo tôi!”

Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, vẫn như cũ ngơ ngác đứng tại chỗ, mà Tuyết Minh xoay người vừa định trở về phòng, lại phát hiện tay Tuyết Lê vẫn còn nắm cậu, hơn nữa còn dùng sức nắm, gắt gao không chịu buông.

Mặc Tử Hàn nhìn cô gái nhỏ không khác Thiên Tân nhiều lắm, nhìn hai mắt cô trống rỗng vô hồn, nhìn bộ dáng cô chờ đợi, không khỏi hơi cau mày lại, trái tim mơ hồ co rút đau đớn.

Nếu như anh lấy đi trái tim của anh trai cô bé, như vậy cô bé phải làm sao? Bộ dáng này, muốn sinh hoạt thế nào? Nhưng là anh không thể mềm lòng, bởi vì nếu như mềm lòng, như vậy chết... Sẽ là con trai của anh.

Dùng sức nắm chặt quả đấm, đem lương tâm chính mình vứt bỏ, đem mình biến thành một ác quỷ tội tà trời, một ác ma máu lạnh vô tình.

Tuyết Minh xoay người, nhìn Tuyết Lê không có vẻ mặt gì, khóe miệng lần nữa hơi cười cười, sau đó dùng tay mình vỗ vỗ mu bàn tay cô, nói, “Tuyết Lê ngoan, anh hai chỉ là cùng thúc thúc tâm sự, chờ một chút sẽ trở lại bên cạnh em, em ngoan... nghe lời... Buông tay anh hai có được hay không?”

Tuyết Lê ngỡ ngác không có bất kỳ phản ứng, cầm lấy tay cậu cũng không có nửa điểm buông ra.

Mà Tuyết Minh chợt cười, một bước đi tới trước mặt cô, đem môi gần sát bên tai cô, nhỏ giọng nói với cô mấy chữ, tay Tuyết Lê chợt... Buông lỏng!

Chương 245: Ghê tởm! Chung Khuê lật lọng phản lời...!

Tuyết Minh đưa bàn tay thon dài, nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của Tuyết Lê, sau đó nhìn cô không có chút phản ứng nào, liền cười một cách khổ sở.

Cậu từ từ xoay người, trở về phòng, đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng.

Trong nháy mắt, bên trong gian phòng yên tĩnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tuyết Minh ngưỡng đầu nhìn Mặc Tử Hàn cao hơn mình là một cái đầu, nhìn đôi mắt anh lạnh như băng, sau đó chậm rãi mở miệng nói, “Chú tên là Mặc Tử Hàn? Chú chính thủ lĩnh hắc đạo hiện tại, Mặc Tử Hàn sao?” Cậu nhẹ giọng mà hỏi.

Mặc Tử Hàn khẽ nhắm mắt, nhìn mặt cậu thanh tú dịu dàng nói, “Chính là ta!”

Quả nhiên!

Tuyết Minh nhàn nhạt cười cười.

“Chú nói chú muốn trái tim của tôi đi cứu một người, người kia là thân nhân của chú sao? Hay là bằng hữu?” Cậu đoán hỏi.

“Nó là con trai của ta!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Con của chú?” Tuyết Minh lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Chưa từng nghe nói hắn có con trai, chẳng lẽ là con riêng? Thôi, không sao cả...

“Tôi có thể hỏi chú mấy vấn đề không? Chú có thời gian chứ?” Chú khẽ cười

nhặt hỏi.

“Dĩ nhiên có thể, cậu hỏi đi!” Thanh âm Mặc Tử Hàn lạnh như băng, nhưng hai mắt hòa hoãn rất nhiều.

Đứa bé mười hai tuổi như vậy, anh lần đầu tiên nhìn thấy, vô luận là cá tính hay là nói năng đều vô cùng chắc chắn, hơn nữa vô cùng dịu dàng, giống như là một khối ngọc bích, hoa lệ, cao quý, xinh đẹp... So với tính tình Thiên Tân hoàn toàn bất đồng.

Tuyết Minh theo dõi hai mắt thâm thúy kia, nhẹ giọng mở miệng, hỏi, “Con của chú, năm nay mấy tuổi?”

“Sáu tuổi, cũng sắp bảy tuổi rồi.”

“Nó tên gọi là gì?”

“Mặc Thiên Tân!”

“Tính cách của nó như thế nào? Hoạt bát? Ít nói? Hay là rất nguyên tắc?”

“Nó là một đứa nhỏ bướng bỉnh, hơn nữa rất quỷ quyệt, luôn thích trêu chọc người khác. Lúc nói chuyện nhất định phải chọc phá người khác nó mới vui vẻ, nhưng mà nó rất thông minh, hơn nữa rất hiểu thuận, nó làm tất cả mọi chuyện đều muốn cho người nó thích hạnh phúc, muốn cho người nó thích vui vẻ, vui vẻ... Nó thật biết điều, rất nghe lời, cũng rất thành thực, rất hiểu chuyện, càng thêm thiện lương, đáng yêu... Nó là con trai kiêu ngạo của tôi, cho nên không thể để cho nó chết, vô luận như thế nào tôi đều phải cứu nó, để cho nó khỏe mạnh lớn lên!”

Tuyết Minh nghe anh nói những lời này, nhìn mặt anh do ngôn ngữ biến chuyển mà biến hóa theo biểu tình, nhìn trong đôi mắt càng ngày càng nồng đậm nhu tình, trong lòng đại khái đã biết người gọi là Mặc Thiên Tân là hạng người gì.

“Nó ngã bệnh sao? Là bệnh tim?” Cậu lại một lần nữa mở miệng, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Đúng!”

“Nó cần trái tim của tôi? Không có trái tim của tôi, nó sẽ chết?”

“Không!” Mặc Tử Hàn phủ nhận, sau đó sẽ lần nữa khôi phục thanh âm lạnh lùng, nói, “Coi như không có trái tim của cậu, nó cũng sẽ không chết, tôi sẽ không để cho nó chết!”

Tuyết bắt đầu khó hiểu rồi, hắn không phải đến lấy tim sao? Hắn không phải bởi vì chỉ có tim của mình mới cứu được con hắn, cho nên mới tìm đến? Chẳng lẽ mình đã đoán sai?

“Tôi không hiểu rõ ý của chú, ý của chú là nói, nếu tôi không đồng ý chú, cũng không có vấn đề sao?” Cậu nghi ngờ hỏi tới.

Hai mắt sắc bén của Mặc Tử Hàn đột nhiên nhìn chăm chăm cậu, lạnh như băng nhìn hai mắt cậu, kiên định nói, “Trái tim cậu, tôi muốn!”

“Nhưng là chú mới vừa...”

“Ý của tôi là, coi như không có trái tim của cậu, tôi có thể đi tìm tim của người khác!”

“Những người khác...?”

“Chính là tôi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng, “Trái tim của tôi cũng thích hợp làm phẫu thuật, cho nên coi như không có trái tim của cậu, tôi nhất định sẽ không để cho Thiên Tân chết, chỉ là... Nếu cậu hiện tại đã đứng trước mặt tôi, như vậy cậu nhất định phải chết!”

“A...” Tuyết Minh đột nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, trên mặt lạnh nhạt.

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn mặt cậu, trong lòng cực kỳ nghi ngờ.

“Cậu cười cái gì?” Anh hỏi.

“Không có gì, chỉ là tôi đã sớm biết mình không sống được lâu!” Tuyết Minh nhẹ giọng nói xong, trong lời nói mang theo một cái khổ sở.

“Cậu đã sớm biết?” Mặc Tử Hàn vẫn còn nghi hoặc.

“Không sai! Tôi đã sớm biết, bởi vì coi như không phải chú tới lấy mạng của tôi, cũng sẽ có người đến giết tôi, tựa như cái đêm một năm trước, cả nhà tôi đều chết trên tay hắn, hắn nói, nhất định sẽ tới giết tôi và em gái. Thanh âm của hắn tôi vĩnh viễn cũng không quên, đó không phải chỉ là lời nói, cũng không phải đùa giỡn, mà là vô cùng nghiêm túc... Thanh âm vô cùng nghiêm túc... Cho nên từ sau đêm đó, tôi đã biết mình căn bản không sống được bao lâu. Có thể nói, chỉ cần tôi đi ra biệt thự này, tôi rất mau chết oan chết uổng!” Tuyết Minh rất bình thản nói chuyện đã qua, cũng bình tĩnh nhẹ mỉm cười. Thoải mái trên mặt giống như đã sớm quyết định.

“Cậu vừa nói hắn là ai? Chỉ cần cậu nói cho tôi biết tên của hắn, tôi lập tức giúp cậu giết hắn, thay cả nhà cậu báo thù. Nhưng điều kiện tiên quyết là tôi muốn trái tim của cậu bằng bất cứ giá nào!” Mặc Tử Hàn kiên định lạnh giọng.

“Tôi cũng không biết người kia là ai, cũng không thấy mặt của hắn, tôi chỉ là nhớ thanh âm của hắn mà thôi. Chẳng qua tôi vừa nghe chú nói muốn cứu con trai, có thể cảm thấy chú rất thương nó, rất sủng ái nó, cũng có thể cảm nhận được chú là một người cha rất tốt, cho nên...” Lời của cậu hơi dừng lại, hai mắt trong suốt nhìn tròn mắt thâm thúy, nói tiếp, “Về sau chú sẽ chăm sóc nó thật tốt!”

“Về sau?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ nỉ non, đột nhiên sau đó khiếp sợ, nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia.

“Cậu... Chẳng lẽ...”

“Tôi đồng ý chú!” Tuyết Minh nhàn nhạt mở miệng, hơi cười cười.

“Thật?” Mặc Tử Hàn đột nhiên có chút kích động, “Cậu thật đồng ý đem trái tim cho Thiên Tân? Cậu có biết hay không cậu làm như vậy, nhất định sẽ chết!”

“Tôi biết rõ, tôi cũng đã nói tôi biết mình sẽ chết. Cho nên tôi muốn dùng ba điều kiện trao đổi!” Tuyết Minh nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng từng câu từng chữ đều tốt giống như từng luyện tập qua, âm thầm suy đoán anh rốt cuộc là dạng người gì. Có đáng giá tin tưởng hay không, có đáng giá để phó thác hay không. Mà câu từ đầu đến cuối đều là vẻ mặt thản nhiên, thật giống như tất cả đều lên kế hoạch tốt lắm, chỉ chờ có người rơi vào bẫy.

Mặc Tử Hàn nhìn đứa bé thông minh hơn mười tuổi, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

“Được, tôi đồng ý, cậu nói đi!”

Khóe miệng Tuyết Minh đột nhiên nâng lên thật cao, sau đó vui vẻ nói, “Chuyện thứ nhất, chính là giúp tôi tìm được hung thủ giết cả nhà, sau đó giết hắn!”

“Được, tôi nhất định sẽ giúp cậu báo thù, giết người kia!” Mặc Tử Hàn kiên định đồng ý.

“Chuyện thứ hai, chính là chú phải giúp tôi chăm sóc em gái, cũng nghĩ biện pháp trị hết bệnh của nó, tôi muốn nó là một cô gái bình thường, thật vui vẻ, khoái lạc sống, lớn lên!”

“Được, không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ tìm bác sĩ tốt nhất thế giới xem bệnh cho em gái cậu, coi như là tán gia bại sản cũng nhất định sẽ chữa cho em gái cậu.”

“Chuyện thứ ba thì...” Tuyết Minh đột nhiên muốn nói lại thôi.

“Cậu muốn nói gì cứ nói đi, chuyện gì tôi cũng đồng ý cậu!” Mặc Tử Hàn kiên định mở miệng, một bộ quân tử.

“Thật ra thì chuyện thứ ba tôi còn chưa nghĩ ra. Cho nên tôi muốn để lại cho em gái. Tương lai chú chữa khỏi bệnh cho nó, sau đó hỏi nó muốn cái gì!” Tuyết Minh để lại hi vọng cho mọi người, một quyết định vô cùng thông minh.

Mặc Tử Hàn nhìn đứa bé trước mắt, càng xem càng cảm thấy nó không đơn giản. Nếu như đem nó bồi dưỡng từ nhỏ, tương lai nhất định sẽ giúp anh rất nhiều, càng có thể trở thành một cánh tay vô cùng ưu tú. Nhưng là đáng tiếc, coi như là nhân tài giỏi nữa, trong lòng anh vẫn không bằng tính mạng của Thiên Tân, cho nên đứa bé này, chỉ có thể sống đến mười hai tuổi thôi.

Thật xin lỗi!

Anh đang trong lòng âm thầm nói xin lỗi, bởi vì anh lần đầu tiên lấy đi tính mạng của đứa bé mười hai tuổi.

“Được, tôi đồng ý cậu, ba chuyện này tôi nhất định làm, đời này tôi sẽ đem hết toàn lực giúp cậu hoàn thành ba tâm nguyện!” Anh sáng khoái đồng ý, trong lòng rút cuộc nhanh chóng buông xuống tảng đá khổng lồ.

Thiên Tân rút cuộc được cứu rồi, anh rút cuộc tìm được trái tim thích hợp cho nó, Bây giờ chỉ còn hai cửa ải khó khăn, thứ nhất chính là khiến Thiên Tân chấp nhận phẫu thuật, thứ hai chính là cầu nguyện phẫu thuật sẽ thành công.

“Chú Mặc!” Tuyết Minh nhẹ giọng thân mật kêu anh.

Mặc Tử Hàn hai mắt nhìn cậu, lạnh lùng nói, “Còn có chuyện gì!”

“Thật ra tôi muốn nói, có thể hay không cho tôi thời gian một ngày, tôi muốn ở cạnh em gái. Hơn nữa tôi nghĩ, nếu như muốn làm phẫu thuật lớn như vậy, có thể phải chuẩn bị nhiều. Cho nên ngày mai, chỉ cần chú cho tôi một ngày là tốt rồi, sáng ngày một tám giờ tôi sẽ đến đi bệnh viện tìm chú, chỉ cần chú lưu lại địa chỉ, tôi nhất định sẽ đi tìm, tuyệt đối không nuốt lời, tuyệt đối không chạy trốn... Có thể không?” Tuyết Minh vừa nhắc đến em gái, sự thần nhiên trên mặt trong nháy mắt biến mất, hơi có chút khẩn trương, hơi có chút bận tâm, còn hơi mà có chút không buông, cùng với cậu bình tĩnh chứng chặc chính, hoàn toàn ngược lại.

“Được!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng đồng ý,

Anh tin tưởng tên tiểu quỷ này sẽ không giở trò, bởi vì hi vọng của nó toàn

bộ đều ở trên người anh. Mà trên thế giới này, sẽ không có ai so với anh Mặc Tử Hàn có thể trợ giúp nó báo thù. Cho nên cho nó thời gian một ngày, để nó nhìn thế giới.

“Sáng sớm ngày mai tôi sẽ phái mấy thuộc hạ tôi tin tưởng nhất đến bảo vệ cậu, cậu dẫn em gái ra ngoài chơi một chút đi!” Anh chợt mở miệng, sau đó lập tức xoay người, đem cửa phòng mở ra, đi ra khỏi phòng khách.

Tuyết Minh sững sờ đứng tại chỗ, hai mắt nhìn bóng người biến mất ở cửa phòng.

Hắn cuối cùng tại sao phải nói như vậy đây?

Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra cậu suốt cả một năm không có đi ra căn biệt thự này rồi sao? Bởi vì sợ bị đuổi giết, bởi vì sợ bị người kia sát hại, bởi vì sợ bị hắn tìm được, cho nên suốt cả một năm cậu và em gái ở nơi này, thậm chí ngay cả đi ra khỏi gian phòng, đều là cực ít.

“A...” Cậu chợt nhẹ giọng cười một tiếng, chút vui vẻ, cũng có chút thương tâm.

Rốt cuộc có thể mang Tuyết Lê đi chơi một lần rồi, không biết sau này nó rời khỏi biệt thự, có tốt hay không? Có thể vui vẻ giống như trước kia, đáng yêu như vậy? Thật sự muốn xem nụ cười của con bé một lần, nguyện vọng cuối cùng của cậu trước khi chết... Chính là hi vọng có thể nhìn con bé cười vui vẻ.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng chợt bị gõ vang, cậu vội vã thu hồi thương tâm biểu tình trên mặt, nở nụ cười thân nhiên thường ngày, đi tới cửa phòng, đem cửa phòng mở ra.

Vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tuyết Lê đứng ở cửa phòng, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì, hai mắt tự nhiên là âm đạm không có ánh sáng, đờ đẫn không tập trung.

“Tuyết thiếu gia, tôi thấy Nhị thiếu gia đi ra khỏi phòng, cho nên liền đem

Tuyết tiểu thư mang về, mặc dù cô không có phản ứng gì, nhưng mà, tôi cảm thấy cô giống như rất muốn trở lại bên cạnh ngài, cho nên...”

“Cám ơn bác, Tần quản gia, cám ơn bác chăm sóc thời gian dài như vậy, cám ơn bác, thật rất cám ơn bác!” Tuyết Minh đột nhiên không ngừng nói cám ơn.

“Ách... Đây đều là việc tôi phải làm, ngài không cần cảm tạ tôi!” Tần quản gia hơi có chút xấu hổ, cũng có chút vui vẻ.

Tuyết Minh mỉm cười cảm ơn hẳn, lại cúi người 90 độ cảm tạ, sau đó nâng người lên, vươn tay dắt tay Tuyết Lê, nhẹ nhàng nói, “Tuyết Lê, cùng anh hai vào đi!”

“...” Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, nhưng là hai chân đi theo bước chân của cậu, đi vào bên trong phòng.

“Tuyết Lê, anh nói với em, ngày mai anh có thể dẫn em đi chơi rồi, em vui vẻ không?”

“...”

“Anh biết ngay em nhất định sẽ rất vui vẻ, chỉ là muốn đi đâu tốt nhỉ?”

“...”

“Sân chơi có được hay không?”

“...”

“Không thích sao? Vậy vườn thú?”

“...”

“Cũng không thích sao? Quả nhiên vẫn là suy nghĩ muốn đi báỉ tế cha mẹ, phải không?”

“...”

“Anh biết ngay em muốn như vậy, Tuyết Lê nhà ta là cô gái hiếu thuận nhất, như vậy chúng ta quyết định đi bái tế bọn họ!”

“...”

Tuyết Minh tự nói, vui vẻ nói xong, mà thái độ Tuyết Lê vẫn không có bất kỳ biến hóa, hai mắt cũng thủy chung ngốc trệ, hồi lâu mới có thể chớp động xuống.

...

Biệt thự lầu một

Đại sảnh

Mặc Tử Hàn đi ra phòng Tuyết Minh, liền sai bước dời khỏi căn biệt thự này, nhưng là hai chân không đợi đi ra đại sảnh, liền nghe được thanh âm sang sang truyền từ phía sau.

“Không nói với tôi tiếng nào đã đi sao? Có chút thất lễ? Tôi nghĩ... Ba cậu có dạy cậu lễ nghi cơ bản nhất?” Chung Khuê từ lầu hai đi xuống, vừa nhẹ giọng châm chọc vừa nói.

Ba?

Vừa nghe đến hắc hắc tới người này, lửa giận của Mặc Tử Hàn từ đáy lòng vụt vụt toát ra. Nhưng ngại Tuyết Minh vẫn còn ở đây, anh chỉ đem hết toàn lực đè lửa giận xuống, sau đó từ từ xoay người, lạnh lùng nhìn hắc, nói, “Chú Chung, tối hôm nay thật sự là quấy rầy ông, ngày mai tôi sẽ phái người tới nhận Tuyết Minh, cho nên hôm nay đi về trước, hôm nào trở lại thăm ông!”

Anh nói xong, liền xoay người muốn rời khỏi.

“Đợi đã nào...!”

Chung Khuê đột nhiên gọi anh lại.

Hai chân Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, chân mày trong nháy mắt nhíu lên, trong lòng cảm ứng bất an.

Anh im lặng xoay người, dùng vẻ mặt và ánh mắt lạnh như băng đối diện hắn, cũng sử dụng thanh âm lạnh như băng, nói, “Chú Chung, ông còn có chuyện gì sao?”

“Tôi đương nhiên là có! Cậu cứ như vậy tự tiện quyết định muốn dẫn người của tôi đi, cũng không hỏi ý kiến của tôi một chút sao?” Chân của Chung Khuê từ bậc thang cuối cùng xuống tới mặt đất, mặt mũi âm hiểm.

“Người của ông? Ông nói Tuyết Minh? Ông mới vừa không phải đã...”

“Tôi chỉ cho cậu đi gặp nó một chút, tôi chưa nói muốn đem người cho cậu!” Chung Khuê khé miệng cười tà.

Hốc mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên buộc chặt, tản mát ra tia giết người.

Cái lão hồ ly này, mới vừa rồi là cố ý để cho anh đi xem Tuyết Minh, sau đó chờ anh cùng Tuyết Minh nói chuyện, hắn lại tới uy hiếp anh không thả người. Hứng thú tệ hại trước kia vẫn không đổi, trước cho người khác một chút ngon ngọt, sau đó đột nhiên hung hăng cho họ một cái tát, cuối cùng từ trên cao nhìn xuống thưởng thức bộ dáng người khác thống khổ.

Lão gia đáng chết này!

Một ngày nào đó anh muốn hắn thua trên tay của anh, một ngày nào đó anh muốn hắn chết rất thảm.

“Ông rút cuộc muốn thế nào?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Cái này sao...” Chung Khuê cố ý dừng lại, mặt đắc ý nói, “Nếu như tôi nói, muốn cậu nhường lại vị trí lão đại, như vậy cậu...” Hắn muốn nói lại thôi, khé miệng khiêu khích nâng lên.

Hai mắt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt phun ra lửa giận giết chóc, đôi tay càng

thêm dùng sức nắm chặt, khiến cho giữa khớp xương phát ra thanh âm “răng rắc”.

Chung Khuê khoái trá nhìn anh tức giận, tiếp tục thêm dầu vào lửa mà nói, “Thế nào? Không bỏ được? Xem ra địa vị con trai cậu ở trong lòng của cậu, so ra kém xa cái ghế lão đại cao cao tựa thượng kia?”

“Ông...” Mặc Tử Hàn tức giận mở miệng, nhưng là lý trí lại áp chế thanh âm của mình, cũng áp chế lửa giận của mình, cuối cùng anh chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói, “Có phải hay không chỉ cần tôi đồng ý ông, ông sẽ giao Tuyệt Minh cho tôi?”

“Cái này sao...”

Chương 246: Việc lớn không tốt rồi... không thấy Thiên Tân đâu cả!

Chung Khuê lộ ra nụ cười giả hoạt, hấn cố ý thả chậm tốc độ, khoan thai mà nói, “Nếu như cậu thật có thành ý, tôi nghĩ tôi cũng nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời vừa lòng.”

“Được!” Mặc Tử Hàn hạ quyết tâm, nhìn chăm chăm hấn nói, “Tôi đồng ý với ông!”

Chung Khuê trên lộ ra vẻ mặt được như ý.

“Chậm đã!”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, khiến Mặc Tử Hàn và Chung Khuê cùng nhìn về phía cửa phòng.

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam đồng thời xuất hiện tại cửa, bước nhanh vào, mà thanh âm vừa rồi chính là Mặc Thâm Dạ phát ra.

“Tôi không đồng ý, tôi không đồng ý để Mặc Tử Hàn nhường vị trí lão đại này!” Mặc Thâm Dạ lại lên tiếng, hai mắt không nhìn Mặc Tử Hàn, mà là Chung Khuê đứng ở cửa thang máy.

Đã sớm biết ông ta sẽ giở trò, bắt quá anh vốn không muốn hỏi tới, nhưng vị mỹ nữ bên cạnh này dường như không thích ở trong xe làm vận động, cho nên không thể làm gì khác hơn là xuống xe tới xem một chút, thật đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn lại bị hù cho giật mình.

Khuôn mặt đắc ý của Chung Khuê biến mất, chân mày nhíu lại nhìn anh.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn bọn họ, bức dọc hỏi, “Hai người làm sao vào được!”

“Chúng tôi nếu như không vào, ngại vàng trùm xã hội đen cao cao tại thượng của anh không phải mất rồi sao, chúng tôi đây chính là cố ý tới cứu anh, anh không thể nói lời cảm ơn, sau đó nhún nhường làm đại lễ với chúng tôi được sao?” Phương Lam đứng lý không buông tha người nói, không ngừng châm chọc anh.

Chân mày Mặc Tử Hàn chau lại, hỏa khí dâng trào.

Mà Chung Khuê đứng ở cửa thang máy nhìn gương mặt Phương Lam, hốc mắt nhú chặt lại, nếp nhăn chung quanh mắt cứng lại. Cô gái này không phải cô gái lần trước đi qua hẻm ở thang máy sao? Không phải là cô gái mặc lễ phục màu lam mà Mặc Thâm Dạ tìm sao?

Chợt!

Mặc Thâm Dạ chú ý tới ánh mắt của hẻm, tiến lên một bước che đi Phương Lam, cắt đứt tầm mắt của Chung Khuê.

“Tôi nói này chú Chung, tuổi của chú cũng không nhỏ, coi như tặng vị trí trùm xã hội đen cho chú, chú cũng không ngồi được mấy năm? Hơn nữa vị trí nguyên lão ba đời chú làm thư thái như vậy, hẻm cũng không muốn chỗ ngồi khổ cực kia nữa chứ? Còn có một quan trọng nhất, chú phải nghe rõ cho tôi, Tuyết Minh là người tôi cứu về, tôi chỉ để nó ở tạm chỗ chú mà thôi, nó cũng không phải người của chú, chú không có quyền tạm giữ nó, mặt khác tôi tặng chú một câu nói... Đừng làm những việc dư thừa nữa, kết quả chú chỉ lãng phí thì giờ mà thôi!”

Chung Khuê nghe vậy lại càng tức giận.

Quả nhiên không thuyết phục thằng nhóc này trước, cho dù lấy được vị trí trùm xã hội đen cũng vô ích. Mục đích của hẻm là để cho nó ngồi lên chỗ ngồi này, mà không phải mình đi ngồi, nhưng nó lần nào cũng giúp đỡ đứa em trai vô năng này, rốt cuộc là tại sao? Rốt cuộc có biện pháp gì có thể khiến ý chí chiến đấu của nó bốc cháy, có biện pháp gì có thể khiến nó trở mặt thành thù với đứa em trai vô năng này?

Chợt, tầm mắt của hắn nhìn qua thân thể anh ta, nhìn Phương Lam núp ở phía sau, hai mắt tròn to, trong lòng âm thầm vui mừng.

Động tác vừa rồi của nó là muốn ngăn cản tầm mắt hắn nhìn cô gái này, nó là đang bảo vệ cô ta, hành động như vậy của nó rất khả nghi rồi, lại cẩn thận suy nghĩ tới lần trước đụng phải nó ở thang máy tiệc rượu của nhà họ Bách, vẻ mặt nóng nảy, ngôn ngữ hốt hoảng của nó, còn có cả bộ dáng tức giận, đều là tâm tình cực kỳ hiếm thấy, chẳng lẽ... Cô gái này... Đối với nó mà nói vô cùng quan trọng?

“Haa...” Hắn đột nhiên cười một tiếng.

Mặc Thâm Dạ và Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu nụ cười có hàm nghĩa gì.

“Cậu nói không sai, cho dù cậu ta nhường vị trí trùm xã hội đen cho tôi, tôi cũng không dùng được, kết quả cũng chỉ là lãng phí thì giờ, thật đúng là muốn cảm ơn cậu đã nhắc nhở, làm cho tôi đại triệt đại ngộ (hiểu được rõ ràng, căn kẽ). Được rồi, vậy đưa Tuyết Minh cho mấy người, mấy người muốn thế nào thì thế đó đi, tôi mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước, mấy người cứ tùy tiện!” Chung Khuê cười nhạt, liền xoay người đi lên lầu.

Mặc Thâm Dạ và Mặc Tử Hàn cau mày nhìn bóng lưng của hắn.

Cái lão hồ ly này sáng lhoale thu tay lại? Hắn ta lại muốn giở trò gì rồi sao? Nếu như không phải là lại nghĩ đến kế sách gì tốt hơn, hắn ta vừa rồi cũng sẽ không cười vui vẻ như vậy, nụ cười kia giống như là tìm được bảo bối gì đó, giống như là phát hiện ra chuyện thú vị gì đó. Hắn ta rốt cuộc lại muốn như thế nào?

“Tốt lắm, chuyện cũng giải quyết, hai người cũng không cần nghi thần nghi quỷ nữa, tóm lại bây giờ nguy cơ coi như là giải trừ, chuyện sau này thì sau này nghĩ, bởi vì cái gọi là: binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản, không có bước chẳng qua đi ngưỡng cửa, cũng không có vấn đề không giải quyết được, cho nên tổng kết lại chính là một câu nói... Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng!” Phương Lam đột nhiên trấn an, muốn bình phủ thấp thỏm trong lòng bọn họ.

“Không sai, cũng à em nói rất có lý, tới, phải thưởng cho em!” Mặc Thâm Dạ cười hì hì nói xong, liền đưa tới môi mình.

“Anh đi chết đi!” Phương Lam một đám giơ lên, đánh tới mặt của hắn.

Thật may là Mặc Thâm Dạ thân thủ bén nhạy, kịp thời lùi đầu về sau, bằng không khuôn mặt đẹp trai mê chết người không đền mạng này của anh, sẽ phải gặp họa.

“Này, em lại dám đánh mặt anh? Em có biết nếu gương mặt này của anh mà hốc hác, em sẽ bị trời phạt đấy!” Mặc Thâm Dạ oán trách.

“Trời phạt? Chuyện cười, tôi đây là vì dân trừ hại!”

“Cái gì? Trừ hại?”

“Không sai, anh cái tên đại hại trùng (sâu bọ có hại) này, chết sớm mà sớm siêu sinh đi!”

“Em...”

Phương Lam và Mặc Thâm Dạ hai oan gia lại bắt đầu cãi lộn, hơn nữa còn động tay động chân đánh nhau, dĩ nhiên... Người thua chỉ có thể là Phương Lam sức yếu.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng hai người bọn họ, trong lòng có loại cảm giác quái dị.

Tại sao anh ta muốn giúp mình đây?

Nhiều năm như vậy anh em bọn họ đều thủy hỏa bất dung, đều nhìn đối phương không vừa mắt, nhưng là anh ta... Tại sao...?

Mặc Thâm Dạ ý thức được ánh mắt của Mặc Tử Hàn, anh bắt Phương Lam, khiến cô không thể động đậy, sau đó quay đầu bất cần đời cười nói với anh, “Chú đứng ở nơi đó cảm động cái gì đây? Anh nói cho chú biết, anh không

phải là vì giúp chú mới ra mặt, tôi là vì Thiên Tân và Thất Thất, ai bảo bọn họ là những người quan trọng nhất trong lòng tôi, là người tôi thích nhất!”

Nghe được những lời này của anh ta, chân mày Mặc Tử Hàn chau lên.

Anh muốn rút lại một chút xiu cảm kích vừa rồi với anh ta, đối với người đàn ông này, anh quả nhiên còn là thủy hỏa bất dung.

Anh đột nhiên bước nhanh, rời khỏi cửa lớn biệt thự, mà lúc bước qua bọn họ, vẫn không quên lạnh lùng nói, “Đừng ở chỗ này ôm ấp nhau nữa, khó coi chết đi được!”

Ôm ấp?

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam trợn to hai mắt, tức giận nhìn anh.

“Cái tên vong ân phụ nghĩa khốn kiếp, anh đứng lại đó cho tôi, anh nói ai ôm ấp? Chớ đem tôi với loại đàn ông ngu ngốc này nhập làm một!” Phương Lam tức giận hét to.

“Cung à, chúng ta vốn chính là nói chuyện, không cần phải hô đồ nữa!” Mặc Thâm Dạ chết không biết xấu hổ.

“A a a a... Tôi đây đời cũng không muốn thấy anh, anh biến đi cho tôi, biến, cút...”

“Ha ha ha ha...”

Bệnh viện tư nhân Bạch Vân

Phòng bệnh VIP

Mặc Tử Hàn lúc về tới đây, đã là đêm khuya, mà lúc anh đứng ở cửa phòng bệnh, cũng không có gõ cửa, mà là nhẹ nhàng mở ra, sau đó từ từ khẽ bước vào.

Quả nhiên, giống như anh nghĩ, hai mẹ con sau khi anh đi vẫn nói chuyện phiếm, hàn huyên tới khi Thiên Tân mệt mỏi rồi ngủ, sau đó Tử Thất Thất ở bên giường nhìn nó, bảo vệ nó, cuối cùng bất tri bất giác ngủ thiếp đi, mà ở trong mộng, nhất định lại mơ thấy gì đó thương tâm, bởi vì ở khóe mắt Tử Thất Thất, đang lóe ra nước mắt trong suốt.

Anh không tiếng động đi tới, hai mắt nhìn một chút sắc mặt tái nhợt của Mặc Thiên Tân, khẽ nở nụ cười, sau đó lại nhìn nước mắt còn trên mặt Tử Thất Thất, không khỏi hơi chau mày.

Vươn tay, nhẹ nhàng lau khóe mắt cô, sau đó từ từ đến gần bên tai cô, nhỏ giọng nói, “Đã không sao, Thiên Tân được cứu rồi, nó sẽ không chết... Đừng khóc, bảo bối của anh...”

Lời của anh thật giống như truyền vào trong mộng của cô, nước mắt ở khóe mắt Tử Thất Thất đột nhiên biến mất, mà khóe miệng từ từ khẽ nâng lên, lộ ra nụ cười an tâm.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt cô biến chuyển, khóe miệng cũng chậm chậm nâng lên, sau đó êm ái vươn hai tay của mình, thận trọng ôm lấy cô, hai mắt lại nhìn Thiên Tân một cái, nghĩ đến có thể lập tức phẫu thuật cho con, anh cũng không tự giác lộ ra vẻ mặt an tâm, sau đó từ từ xoay người, ôm Tử Thất Thất ra khỏi phòng bệnh.

“Cạch!”

Sau khi cửa phòng đóng lại, Mặc Thiên Tân chợt mở hai mắt ra.

Cậu nhìn trần nhà trắng như tuyết, chân mày không khỏi nhíu lên. Bên tai nhớ lại lời Mặc Tử Hàn vừa nói:

“Đã không sao, Thiên Tân được cứu rồi, nó sẽ không chết...”

Được cứu rồi?

Đây là ý gì?

Ba đã tìm được trái tim thích hợp với mình rồi sao?

Là trái tim người sống sao?

Ba thật muốn dùng trái tim người sống để phẫu thuật cho cậu? Như vậy ba không phải thành hung thủ giết người ư? Cậu không phải thành kẻ giết người ư? Chuyện như vậy không thể xảy ra, không thể, không thể...

Đột nhiên, cậu dùng tận toàn bộ hơi sức chống đỡ thân thể của mình, sau đó thở mạnh mấy hơi, vứt bỏ hết mọi dụng cụ trên người, sau đó kéo thân thể nặng nề, đi từ từ xuống giường, nhưng là mới vừa vịn đi ra hai bước, hai chân lại đột nhiên mềm nhũn, nặng nề ngã xuống đất, cậu lại một lần nữa thở hổn hển, sau khi nghỉ ngơi, bò đi tới bên tường, vịn tường đứng lên, sau đó vịn tường từng bước từng bước tới cửa phòng, cẩn thận lắng nghe thanh âm ngoài cửa phòng, sau khi xác định không có ai, mới mở cửa phòng ra ngoài.

Cậu muốn đi, cậu không cần làm phẫu thuật!

Mẹ, thật xin lỗi...

Ba, thật xin lỗi...

Nếu như có kiếp sau, xin cho con lại làm con của hai người, đến lúc đó con nhất định sẽ hiếu thuận hai người thật tốt, nhưng kiếp này... Chỉ có thể đến đây là chấm dứt rồi!

“Cạch!”

Cửa phòng lại một lần nữa đóng lại, bên trong phòng bệnh không có một bóng người, chỉ có một màn xóc xếch trên giường, cùng thanh âm thiết bị nhảy lên rồi dừng lại.

“Tít _____”

...

Bên trong phòng bệnh sát vách

Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng đặt Tử Thất Thất lên giường, thận trọng để hai chân cô nằm ngang, sau đó kéo chăn đắp ở trên người cô.

“U...” Tử Thất Thất khẽ ngậm nga, đột nhiên sau đó cau mày lại, thật giống như cơn ác mộng lại tiến vào trong đầu của cô, bắt đầu sợ hãi nói, “Đừng... Đừng... Đừng mang Thiên Tân đi... Trả Thiên Tân lại cho tôi, trả Thiên Tân lại cho tôi... Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...”

Mặc Tử Hàn vội vàng bắt lấy hai tay cô, áp chế thân thể cô không di chuyển, sau đó ở bên tai cô nói, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì... Thiên Tân không có việc gì, nó không có việc gì, chỉ là cơn ác mộng mà thôi, chỉ là cơn ác mộng mà thôi, không có chuyện gì, không có chuyện gì... Không có sao...”

“A ——” Tử Thất Thất sợ hãi kêu lên rồi từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cái trán tràn đầy mồ hôi hột lạnh như băng, hơi thở rối loạn.

Khi cô thấy Mặc Tử Hàn thì đột nhiên ôm anh, ôm thật chặt.

“Thật là đáng sợ... Em nằm mơ thấy Thiên Tân nó... Nó...Nó...” Cái chữ chết này, cô vẫn không cách nào nói ra khỏi miệng.

“Thiên Tân không có việc gì!” Mặc Tử Hàn cũng ôm chặt cô trong ngực mình, sau đó nhẹ giọng nói, “Thiên Tân nó không có việc gì, anh đã tìm được trái tim thích hợp, ngày một chúng ta làm phẫu thuật cho nó!”

Tìm được?

Tử Thất Thất đột nhiên trừng lớn hai mắt, đẩy anh ra, thoát khỏi lồng ngực anh.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô.

“Anh vừa mới nói, đã tìm được? Tìm được trái tim? Là... Người sống?” Tử Thất Thất hét hoảng hốt.

“Đúng vậy!” Mặc Tử Hàn không có giấu diếm trả lời.

Trong lòng Tử Thất Thất “ầm” một tiếng vang thật lớn, lỗ tai bắt đầu kêu lên.

“Hắn là ai? Hắn tên là gì?” Cô chợt hỏi, thanh âm bắt đầu phát run.

“Cậu ta tên là Tuyết Minh!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Tuyết Minh... Tuyết Minh... Tuyết Minh...” Tử Thất Thất không ngừng lặp lại cái tên này, khắc thật sâu hai chữ này ở trong lòng của mình, nhưng cô càng gọi cái tên này, trong lòng lại càng cảm thấy bất an.

Dùng trái tim người sống đi cứu Thiên Tân, mặc dù Thiên Tân có thể tiếp tục sống, nhưng là bọn họ đồng nghĩa với giết một người, giết một người vô tội. Làm như vậy đúng không? Không... Cô đã quyết định rồi, cô muốn cùng anh đeo tội nghiệt này, vì cứu con trai mình, cô... Cô... Cô...

Tử Thất Thất nắm chặt tay, nhắm chặt hai mắt.

“Làm sao bây giờ? Em không muốn làm chuyện tàn nhẫn như vậy, em không muốn như vậy, đây là chuyện phạm pháp, đây là chuyện sai trái, nhưng Thiên Tân... Vì Thiên Tân, em không thể không làm như vậy, nhưng mà em lại thật sợ hãi, thiện lương của em khó chịu, em nên làm cái gì? Em nên làm cái gì? Em rốt cuộc làm như vậy có đúng không? Em rốt cuộc... Phải làm sao?” Cô hít hoảng nói, sắc mặt thay đổi trắng bệch, cảm giác sợ hãi không ngừng đánh thẳng vào trái tim của cô, khiến cô càng lúc càng bất an.

Mặc Tử Hàn lập tức ôm chặt cô, ôm chặt lấy.

“Em đừng nghĩ gì cả, đây tất cả đều không phải là lỗi của em, toàn bộ chuyện này đều là lỗi của anh, là lỗi một mình anh, hơn nữa đây là đứa bé kia tự nguyện giao trái tim cho Thiên Tân, là nó tự nguyện, em đừng tự trách mình...”

Tự nguyện?

Đứa bé kia?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, chật vạt nói, “Đây là ý gì? Đứa bé kia là tự nguyện? Những lời này là có ý tứ gì? Tuyệt Minh còn là đứa bé sao? Cậu bé tại sao lại tự nguyện giao trái tim cho Thiên Tân? Anh uy hiếp cậu bé sao? Là anh uy hiếp cậu bé đó hả?”

“Anh không có uy hiếp cậu bé!”

“Vậy cậu bé làm sao lại tự nguyện tặng trái tim mình cho người khác? Nếu như cậu bé còn là trẻ con, vậy không khả năng sẽ muốn chết!”

“Đúng, ban đầu anh muốn uy hiếp nó, hơn nữa anh còn nghĩ nếu nó không đồng ý, anh liền đánh ngất nó đưa đến đây mạnh mẽ để nó phẫu thuật đổi tim với Thiên Tân, nhưng đứa bé kia nó thật sự tự nguyện, là nó dùng ba chuyện để trao đổi với anh!” Mặc Tử Hàn nghiêm túc nói, hai mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, để cho cô nhìn mình, để cho cô tin tưởng mình.

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, cau mày, nói, “Ba chuyện?”

“Đúng, nó dùng ba chuyện để giao dịch với anh, nó thật sự là tự nguyện!” Mặc Tử Hàn thanh âm dịu lại.

“Cậu bé tại sao muốn tự nguyện dâng ra trái tim của mình đây? Cậu bé nói ba chuyện, là chuyện gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Thật ra thì gia đình họ vào một năm trước bị người cả đêm giết sạch, nó và em gái may mắn chạy thoát, nó hi vọng anh làm chuyện thứ nhất, chính là tìm được người đã giết cả nhà nó, thay cả nhà của nó báo thù, mà chuyện thứ hai chính là để cho anh chăm sóc em gái của nó, trị hết bệnh của em gái nó, mà chuyện thứ ba, chính là đợi khi em gái nó hết bệnh rồi, để cho cô bé chính miệng nói ra tâm nguyện của mình!” Mặc Tử Hàn đem lời Tuyệt Minh nói lại cho cô, không có nửa điểm thêm dầu thêm mỡ.

Tử Thất Thất nghe Mặc Tử Hàn nói, nhìn đôi mắt anh, cô tin tưởng anh sẽ không lừa gạt cô, nhưng, lòng của cô vẫn rất bất an, vẫn là rất khó chịu.

“Em có thể trông thấy đứa bé kia không? Em muốn tự mình nói chuyện với nó một chút!” Cô chột nói.

“Nó nói muốn anh cho nó một ngày bồi em gái nó, chờ sáng ngày một em có thể thấy nó, đến lúc đó em lại tán gẫu với nó!”

“Được!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng ứng tiếng.

“Cộc cộc cộc... Cộc cộc cộc...” Cửa phòng đột nhiên dồn dập vang lên, đồng thời truyền đến thanh âm hốt hoảng của Bạch Trú, “Thất Thất, không xong, mở cửa nhanh, không thấy Thiên Tân đâu cả!”

Chương 247: Tử Thất Thất tuyệt đối tín nhiệm Phương Lam!

Không thấy Thiên Tân đâu?

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn cửa phòng, sau đó Tử Thất Thất vội vàng bước xuống giường, hai người cùng nhau chạy tới mở cửa phòng bệnh ra.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thiên Tân làm sao lại không thấy đâu? Nó không phải vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường sao?” Tử Thất Thất nắm ống tay áo Bạch Trú, khẩn trương hỏi.

Chân mày Bạch Trú nhíu lại, trầm giọng nói, “Vừa rồi tôi định xem bệnh tình Thiên Tân có ổn định hay không, nhưng lúc tôi vừa mở cửa lại phát hiện trong phòng không có ai, mà bên trong phòng trừ giường bệnh ra, những nơi khác đều rất chỉnh tề, cho nên tôi đoán có thể thằng bé đã bỏ đi!”

Bỏ đi?

Tử Thất Thất hoang mang.

Nó tại sao muốn bỏ đi? Thân thể nó ngồi cũng không đứng lên nổi, làm sao có thể bỏ đi? Chẳng lẽ nó không muốn phẫu thuật, cho nên mới bỏ đi hay sao? Nó muốn trốn đi, len lén chờ chết?

“Không... Thiên Tân... Không thể... Con không thể...” Tử Thất Thất bối rối nói liền đẩy Bạch Trú ra, chạy tới phòng bệnh cách vách.

Mặc Tử Hàn lập tức đi theo phía sau cô.

Hai người đứng ở cửa phòng, nhìn trên giường bệnh xóc xếch không có một bóng người, bắt đầu hoảng hốt, lo lắng, sợ hãi...

Mặc Tử Hàn ôm bả vai cô, ra vẻ trấn định nói, “Thất Thất em không nên lo lắng, anh lập tức phái người đi tìm, từ lúc chúng tôi ra khỏi phòng mới được nửa giờ, thân thể nó kém như thế không thể nào đi xa được, anh nhất định có thể tìm được nó!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn giường bệnh, hai mắt lóe ra nước mắt trong suốt.

“Thằng bé ngốc kia... Tại sao... Tại sao ngốc như vậy? Không nên... Không nên...” Không nên một mình trốn đi chờ chết, không nên làm chuyện ngốc nghếch này, “Thiên Tân... Thiên Tân...”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhăn lại, sau đó hai tay ôm thật chặt cô, đem đầu cô áp vào lòng ngực mình, cho cô cảm giác an toàn.

“Không có chuyện gì, anh lập tức cho người đi tìm, rất nhanh là có thể tìm được Thiên Tân rồi!”

Nước mắt Tử Thất Thất trào ra, hai tay níu chặt vạt áo của anh, thân thể không ngừng run rẩy, cả người đều kinh sợ.

“Không có chuyện gì... Không có chuyện gì... Đi... Đi theo anh!” Mặc Tử Hàn vừa nói, liền ôm thân thể cô, từ từ trở lại phòng bệnh cách vách, dẫn cô vào sau đó để cô ngồi ở lên giường, vuốt ve mái tóc dài của cô, ôn nhu nói, “Em ngoan ngoãn ở đây chờ anh, anh đi gọi người tìm Thiên Tân, lập tức có thể tìm được, em đừng lo lắng, biết không?”

“...” Tử Thất Thất không nói gì, chỉ là ngây ngốc gật đầu.

Mặc Tử Hàn xoay người gấp gấp muốn đi, nhưng chân phải vừa bước ra, rồi lại đột nhiên thu trở lại, sau đó quay người dùng hai tay nắm hai cánh tay của cô, từ từ cúi thấp người, hôn một cái vào trán cô, tiện đà chống trán, từ khoảng cách gần nhìn đôi mắt hoảng sợ của cô, nói, “Tin tưởng anh, anh nhất định tìm Thiên Tân trở về, anh nhất định sẽ làm cho nó bình an vô sự, tin tưởng anh, em phải tin tưởng anh...”

Tử Thất Thất nhìn ánh mắt của anh, nghe lời của anh, trong lòng từ từ bình tĩnh lại, mà thân thể run rẩy cũng chậm chậm ổn định lại.

“Ừ!” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, khẽ gật đầu nói, “Em tin tưởng anh, anh nhất định có thể đem Thiên Tân trở về, em tin tưởng anh!”

“Ngoan, chờ anh!” Mặc Tử Hàn khẽ nhếch miệng, lại một lần nữa hôn trán cô, sau đó vội vàng vàng xoay người, đi ra khỏi phòng bệnh.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng anh rời đi, sau đó hai mắt thất thần nhìn về phía trước.

Thiên Tân nó lựa chọn không chấp nhận phẫu thuật, nó lựa chọn không thương tổn bất cứ người nào, nhưng còn cô? Cô thể nhưng dao động, lúc nhìn thấy Thiên Tân tiến vào phòng cấp cứu, cô hoàn toàn dao động, cô không muốn nhìn thấy nó chết, cô không muốn để nó chết, cô sợ con chết. Đây chính là đứa bé cô hoài thai mười tháng rồi tâm tâm khổ khổ nuôi lớn, là một miếng thịt trên người cô, là toàn bộ hạnh phúc của cô, mặc dù lương tâm như thế nào cũng không có cách nào đồng ý chuyện này, nhưng là làm một người mẹ, cô không thể không được sự ích kỷ của mình, cô không cách nào trơ mắt nhìn con nhận thống khổ mà chết.

“Thiên Tân... Con rốt cuộc ở đâu?” Cô rù rì mở miệng, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, hết giọt này đến giọt khác.

...

Phòng bệnh VIP lầu ba

Mặc Tử Hàn đi nhanh tới một phòng bệnh, anh cũng không có gõ cửa, mà trực tiếp mở cửa ra, đi vào.

Bên trong gian phòng, Kim Hâm nằm trên giường nhắm mắt khẽ ngủ, anh ta nghe được tiếng mở cửa, đột nhiên mở mắt ngồi dậy, khi anh thấy người đi tới là Mặc Tử Hàn, anh lập tức bước xuống giường, cung kính cúi đầu, nói, “Đại ca!”

“Thương thế của đã tốt hơn rồi chứ?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Vâng!”

“Tôi hiện tại có vài chuyện trọng yếu muốn anh đi làm, thân thể của anh không có vấn đề gì chứ?”

“Vâng, không thành vấn đề!”

“Được!” Mặc Tử Hàn nhíu chặt hốc mắt, lạnh lùng nhìn anh ta, nói, “Anh bây giờ lập tức liên lạc Hồ Phách cùng Trần Châu, gọi bọn họ mang nhiều người đến bệnh viện này, để một nhóm triệt triệt để để lục soát bệnh viện, mà nhóm khác thì tìm kiếm xung quanh bệnh viện, nhất định phải mau sớm tìm được tiểu thiếu gia!”

Tiểu thiếu gia?

Kim Hâm có chút kinh ngạc.

“Tiểu thiếu gia mất tích?” Anh không nhị được hỏi.

“Anh không cần hỏi nhiều, chỉ cần theo mệnh lệnh của tôi mà làm!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

“Vâng!”

“Còn nữa, sáng sớm ngày mai anh với Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu, ba người các anh tới nhà chú Chung, tìm một bé trai tên là Tuyết Minh mười hai tuổi cùng một cô bé tên là Tuyết Lê năm tuổi, mang bọn họ rời khỏi nhà chú Chung, hơn nữa bọn họ muốn đi đâu thì các anh cứ đưa đi, bất quá tám giờ sáng ngày mốt nhất định phải đưa bọn họ dẫn tới nơi này, nhớ kỹ... Ba người các anh tuyệt đối phải bảo vệ họ an toàn, không thể để cho bọn họ chịu một chút tổn thương!” Mặc Tử Hàn nghiêm trọng cảnh cáo, vẻ mặt lạnh lùng.

“Vâng!” Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh.

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại, anh lập tức xoay người, đi nhanh rời khỏi

phòng.

Kim Hâm đứng ở tại chỗ, không khỏi có chút nghi ngờ.

Đại ca sao lại để ba người bọn họ đi bảo vệ hai đứa trẻ con, bọn chúng là người quan trọng vậy ư? Bọn chúng rất nguy hiểm sao? Có người muốn giết bọn chúng sao? Người giết bọn chúng rất lợi hại? Nếu không... Tại sao phải đồng thời xuất động ba người bọn họ đây? Hơn nữa trong tình huống tiểu thiếu gia mất tích, đại ca vẫn phái ra ba người bọn họ, xem ra hai đứa trẻ này cực kỳ quan trọng với đại ca, hơn nữa cũng nói, nguy hiểm mà hai đứa trẻ này gặp phải, cũng không phải là mấy hộ vệ bình thường có thể giải quyết.

Rốt cuộc... Mấy ngày qua khi anh nằm viện đã xảy ra chuyện gì?

Anh nhanh chóng hoàn hồn, đè nén lại những nghi ngờ này, lập tức gọi điện thoại cho Hồ Phách cùng Trần Châu.

Sáng sớm ngày thứ hai

Mặt trời như cũ từ phía đông mọc lên, tản ra ánh nắng rực rỡ, chiếu sáng cả vùng đất.

Trong phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn ngồi ở trên giường, trên mặt hai người đều lo lắng, chân mày cũng từ tối ngày hôm qua sau khi Mặc Thiên Tân mất tích cũng chưa có giãn ra quá nửa.

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, hai người cùng kích động mở to hai mắt.

“Vào đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

Cửa phòng vội vàng bị mở ra, Hồ Phách cùng Trần Châu đi nhanh tới trước

mặt bọn họ, cùng cung kính cúi đầu, máy móc nói:

“Đại ca, phu nhân!”

“Đại ca, phu nhân!”

“Tìm được rồi sao?” Mặc Tử Hàn vội vàng hỏi.

“Thưa đại ca, tôi đã tìm khắp ba lần bên ngoài bệnh viện, cũng không có tìm được tiểu thiếu gia!” Trần Châu trả lời.

“Thưa đại ca, tôi cũng vậy đã dựa theo phân phó của ngài cẩn thận tìm kiếm khắp chung quanh bệnh viện, nhưng cũng không có tìm được tiểu thiếu gia!” Hồ Phách trả lời.

“Đồ vô dụng!” Mặc Tử Hàn lớn tiếng mắng.

Hồ Phách cùng Trần Châu lập tức thật sâu cúi đầu.

Tử Thất Thất vội vàng bắt lấy cánh tay anh, nói, “Đây không phải là lỗi của bọn họ, anh đừng phát tiết trên người bọn họ.”

Mặc Tử Hàn dùng sức nắm chặt tay, hai mắt hung hãn nhìn chăm chăm hai người bọn họ, từ từ đè lửa giận trong lòng xuống.

Làm sao lại tìm không được đây? Tại sao lại không tìm được đây? Thiên Tân thân thể căn bản ngay cả đường cũng đi không được, không thể nào sẽ đi xa, hơn nữa trên người nó cũng không có tiền, cũng không thể gọi xe, nhưng tại sao lại không tìm được nó đây? Nó rốt cuộc đi đâu?

“Mấy người đi tìm thêm cho tôi, tìm không được người cũng đừng có trở lại báo cáo!” Anh phiền não lớn tiếng ra lệnh.

“Vâng!”

“Vâng!”

Hồ Phách cùng Trần Châu hai người lập tức lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Tử Thất Thất bất an nắm lấy cánh tay Mặc Tử Hàn, hốc mắt đỏ sẫm, nhưng hai tay nắm cánh tay anh cũng không tự chủ mà càng ngày càng gấp, càng ngày càng chặt.

Mặc Tử Hàn cảm nhận được đau đớn trên cánh tay, lập tức quay đầu nhìn gương mặt lo lắng của cô.

“Không được, em không thể ngồi ở đây đợi, em muốn tự mình đi tìm!” Tử Thất Thất đột nhiên buông tay anh ra, bước nhanh tới cửa phòng.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn kêu to đuổi theo.

Mà lúc Tử Thất Thất tay vừa muốn cầm lấy nắm cửa, cửa phòng đột nhiên “cách” một tiếng bị mở ra, Phương Lam và Mặc Thâm Dạ hai người đứng ở cửa phòng, kinh ngạc nhìn sắc mặt khó coi của hai người đối diện.

“Hai người sao vậy? Vội vàng hấp tấp, hơn nữa sắc mặt khó nhìn như vậy, còn cả mắt quầng thâm, ai nha, Thất Thất mắt cậu sao lại sẫm đỏ lên như vậy? Cậu khóc? anh ta khi dễ cậu?” Phương Lam bối rối, tiến tới bên cạnh cô, đẩy Mặc Tử Hàn ra, nắm lấy cánh tay cô lo lắng hỏi.

Tử Thất Thất thấy Phương Lam, cảm giác chua xót trong lòng trào dâng, nước mắt lại một lần nữa xuất hiện, không ngừng rơi xuống.

“Tiểu Lam!” Cô khóc, ôm lấy cô ấy, giống như là một đứa bé tìm được mẹ, không ngừng ôm chặt cô ấy.

“Sao vậy? Sao vậy?” Phương Lam kinh ngạc vỗ lưng cô, bối rối nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại khóc a? Đừng khóc, cậu nói với tớ, bất kể là chuyện gì tớ cũng sẽ giúp cậu giải quyết!”

Mặc Thâm Dạ đứng đối diện nghi hoặc nhìn Tử Thất Thất, sau đó lại nhìn về phía Mặc Tử Hàn, Mặc Tử Hàn nhíu mày, chẳng những tránh né tầm mắt của anh ta, mà vẻ mặt còn trầm trọng.

“Thiên Tân...” Tử Thất Thất nức nở, nói, “Thiên Tân nó... Không thấy đâu nữa!”

Không thấy?

Phương Lam và Mặc Thâm Dạ cùng khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

“Làm sao lại không thấy đâu? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Phương Lam khẩn trương hỏi.

“Tớ cũng vậy không biết nó thế nào lại biến mất, nhưng là theo tớ đoán, Thiên Tân nó không muốn phẫu thuật nên mới đi!” Tử Thất Thất ghen ngào trả lời.

Phương Lam vừa lau nước mắt cho cô, vừa nói, “Lúc nào xảy ra chuyện này? Phái người đi tìm chưa? Còn chưa có tìm được sao?”

Tử Thất Thất ngừng lại nước mắt rơi, nắm chặt tay kiên cường nói, “Là tối ngày hôm qua, đại khái ở hơn một giờ, đã phái người đi tìm rồi, nhưng là còn chưa có tìm được!”

Phương Lam chau mày, sau đó ngẫm nghĩ một chút.

“Thất Thất, cậu yên tâm, chuyện Thiên Tân giao cho tớ đi, không có ai hiểu được trong đầu nó suy nghĩ gì hơn tớ đâu, đừng quên nó là đứa con nuôi tớ dạy từ nhỏ tới lớn, tớ nhất định có thể tìm được nó, cậu an tâm ở đây chờ tin tức tốt của tớ đi!” Phương Lam tự tin, mỉm cười nói với cô.

“Tớ muốn đi tìm cùng cậu!” Tử Thất Thất bắt lấy tay cô.

“Không cần, cậu xem sắc mặt cậu tiêu tụy như vậy, tối hôm qua khẳng định không có ngủ chứ gì? Hơn nữa thân thể của cậu vừa mới hồi phục, cần nghỉ ngơi điều trị nhiều hơn, như vậy mới có thể hoàn toàn hồi phục, tóm lại cậu không cần lo lắng, chuyện Thiên Tân đặt hết trên người tớ, có tớ ra tay, cậu an tâm 120% đi, hơn nữa cậu xem... Tớ không phải còn có tùy tùng bé nhỏ sao!” Phương Lam an ủi nói, vẫn không quên tổn hại tổn hại người khác.

Tùy tùng bé nhỏ?

Mặc Thâm Dạ nghe thế, trên mặt xoắn hết lại.

“Anh sao lại là tùy tùng bé nhỏ? Ít nhất đầu anh cũng rất lớn!” Anh rầu rĩ nói.

“Đúng đúng đúng, anh không phải là tùy tùng bé nhỏ, anh ngay cả tùy tùng bé nhỏ cũng không bằng, nhiều nhất chính là con tôm nhỏ!” Phương Lam tiếp tục chửi hần.

“Anh là con tôm nhỏ? Em dám nói anh là con tôm nhỏ? Anh rõ ràng rất lớn!”

“Lớn cái đầu anh, anh có chỗ nào mà lớn?”

“Đương nhiên là...” Mặc Thâm Dạ ba câu không rời bản tính, lập tức biến chuyển thành vẻ sắc sắc, còn thân hơn mặt nhích tới gần cô nói, “Anh nghĩ em hẳn rõ ràng nhất anh chỗ nào lớn chứ? Bởi vì...”

“Câm miệng!” Phương Lam hét lớn, hai mắt tàn bạo nhìn chằm chằm anh ta, sau đó vội vàng vừa lúng túng cười nói với Tử Thất Thất, “Tớ sẽ đi Thiên Tân ngay bây giờ, cậu đừng lo lắng, cũng đừng có sợ hãi, ngủ một giấc thật tốt, chờ cậu tỉnh, là có thể thấy Thiên Tân hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt của cậu rồi. Tốt lắm, cứ như vậy, chúng ta đi thôi!” Cô vội vã nói xong, lại đột nhiên biến chuyển thành vẻ mặt hung thần ác sát, hơn nữa còn dùng sức lôi lỗ tai Mặc Thâm Dạ, rồi đi nhanh.

“Oa! Cưng ơi, lỗ tai của anh đau quá... A, đau chết... Muốn rút... Mau buông a...” Anh chàng nào đó bị thúc dục hô to.

“Đau chết đáng đời, rút cũng xứng đáng! Tôi cảnh cáo anh Mặc Thâm Dạ, nếu như anh dám tìm không được Thiên Tân, tôi sẽ lập tức thiến anh!”

“Cái gì? Thiến? Thiến anh? Lời như thế em cũng có thể nói ra? Em không sợ em nửa đời sau không có ‘tính’ phúc sao? Hơn nữa là em đồng ý muốn tìm, cũng không phải là anh, tại sao bị thương chỉ có anh!”

“Bởi, vì, anh, đáng!” Phương Lam từng chữ từng chữ, khí thế bàng bạc.

“A? A a a —— đau đau đau... Cứu mạng a a a ——”

...

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm vào Phương Lam, cho đến khi thân ảnh của bọn họ biến mất ở cuối hành lang, cô mới khẽ cười, thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, nhìn biến hóa trên mặt cô.

Chỉ bất quá nghe Phương Lam nói mấy câu mà thôi, cô liền an tâm như vậy, chân mày giãn ra, sắc mặt tái nhợt hòa hoãn, còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Em tin cô ta như vậy? Em cho là cô ta nhất định có thể tìm được Thiên Tân?” Anh đột nhiên hỏi.

Tử Thất Thất hai mắt tràn đầy lòng tin, thật giống như trong nháy mắt quét sạch hết thấy bất an, khẽ cười nhìn anh nói, “Tiểu Lam đồng ý chuyện của em cho tới bây giờ cũng không có một lần không làm được, em tin cô ấy có thể tìm được Thiên Tân, hơn nữa cô ấy nói rất đúng, Thiên Tân từ nhỏ sống cùng cô ấy, kiến thức trong đầu Thiên Tân phần lớn cũng là cô ấy dạy cho nó, cho nên cô ấy nhất định có thể biết Thiên Tân đi đâu, cũng nhất định có thể tìm nó.”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói những lời này, chân mày lại chau lên.

Ghen tỵ!

Anh ghen tỵ với Phương Lam có năng lực nháy mắt có thể khiến cô an tâm, anh ghen tỵ sự tín nhiệm của cô với Phương Lam, lại càng ghen tỵ với quan hệ nhiều năm của các cô. Cho nên không tự chủ liền nghĩ, nếu đổi lại là anh thì thật tốt, nếu như anh cũng có loại năng lực này thì thật tốt, nếu như anh cũng có thể từ nhỏ cùng cô lớn lên thì tốt bao nhiêu.

“Chúng ta đi vào chờ thôi, Tiểu Lam nhất định có thể rất nhanh tìm được Thiên Tân!” Tử Thất Thất khẽ cười, nhẹ nhàng kéo tay của anh, xoay người đi trở về phòng bệnh.

Mặc Tử Hàn trên mặt mơ hồ có chút hờn dỗi.

Mặt khác

Chung trạch

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, ba người chia ra đi ba chiếc xe tới trước biệt thự của Chung Khuê. Ba người bọn họ cùng tắt động cơ, cùng mở cửa xe, cùng bước xuống xe, mà ba người bọn họ đều mặc âu phục màu đen giống nhau, ngay cả vẻ mặt cũng là giống nhau như đúc, lạnh, như, băng.

Chương 248: Một lời thức tỉnh người trong mộng, tìm được Thiên Tân!

Ba người cùng nhau đi vào cửa chính biệt thự, thời điểm đi vào đại sảnh, liền thấy Tần quản gia cùng hai đứa trẻ một nam một nữ đứng ở chính giữa đại sảnh, có lẽ chờ đã lâu.

“Ba vị tiên sinh, xin chào!” Tần quản gia lễ phép khẽ gật đầu, chào hỏi bọn họ.

“Tần quản gia!” Kim Hâm tiến lên một bước, cứng nhắc mà nói “Đại ca lệnh cho chúng tôi đến đây đón hai đứa trẻ tên là Tuyết Minh cùng Tuyết Lê, kia là bọn họ sao?”

“Đúng vậy!” Tần quản gia trả lời, sau đó vươn tay nói “Đây chính là Tuyết thiếu gia cùng Tuyết tiểu thư!”

“Xin chào!” Tuyết Minh mỉm cười bình tĩnh chào hỏi, tay trái nắm thật chặt tay Tuyết Lê.

Tuyết Lê vẫn y nguyên bộ dạng si si ngốc ngốc, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, người này thật giống như cái xác không hồn.

Hai mắt Kim Hâm nhìn mặt bọn họ.

Tối hôm qua anh đã điều tra hai người bọn họ, cũng từ trong tài liệu xem qua diện mạo của bọn họ, từ Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu biết được chuyện của tiểu thiếu gia bệnh tim, cho nên anh biết rõ đứa trẻ tên Tuyết Minh này đối với đại ca quan trọng cỡ nào.

Đầu tiên hần hướng về phía Tuyết Minh cung kính khom lưng 90 độ cúi chào, sau đó lạnh lùng nói “Tuyết thiếu gia Xin chào, đại ca phái chúng tôi đến bảo vệ cậu, cũng là đại ca phái tới đón cậu cùng Tuyết tiểu thư.”

Đại ca?

Mặc Tử Hàn?

Tuyết Minh bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt cao hơn hai mét này, lại nhìn đến người đứng ở phía sau lưng anh ta, Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu, sau đó cười cười nói “Hôm nay tôi làm phiền các anh rồi, chúng tôi đi thôi!”

“Dạ!”

“Dạ!”

“Dạ!”

Ba người đồng thanh nói, cứng nhắc lĩnh mệnh.

Tuyết Minh quay đầu nhìn Tuyết Lê cười, sau đó dịu dàng nói với cô “Tuyết Lê, chúng ta đi thôi, chúng ta đi thăm cha mẹ đi!”

Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, hai mắt trống rỗng vô hồn nhìn về phía trước, tay phải cũng để mặc cho Tuyết Minh dắt, chỉ có hai chân đi theo bước chân của Tuyết Minh, cậu đi một bước, cô đi theo một bước...

...

Ngoài cửa biệt thự

Kim Hâm mở cửa xe, cung kính khẽ cúi đầu, cứng nhắc nói “Tuyết thiếu gia, Tuyết tiểu thư, mời lên xe!”

“Tuyết Lê,... Chúng ta phải ngồi xe rồi!” Tuyết Minh dịu dàng nói xong, hơi nâng tay của mình lên dắt tay của cô, tự mình ngồi vào bên trong phía sau xe, tất cả động tác cũng rất chậm, biểu diễn cho cô thấy. Hai mắt Tuyết Lê rõ ràng trống rỗng vô hồn, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình nào, nhưng cô giống như thấy được động tác của cậu vậy, dựa theo động tác vừa rồi của Tuyết Minh, ngồi vào bên trong xe.

Kim Hâm nhìn hai anh em bọn họ, thấy Tuyết Minh chăm sóc tỉ mỉ như vậy, anh không khỏi hơi chau mày, sau đó đem cửa xe đóng lại, ngồi vào ghế lái bên trong, mà Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu cũng cùng nhau ngồi lên xe của chính mình, ba người cùng khởi động xe.

“Tuyết thiếu gia, cậu cùng Tuyết tiểu thư muốn đi nơi nào?” Kim Hâm ngồi ở ghế lái, nhẹ giọng hỏi.

“Chúng tôi muốn đi Singapore, chúng tôi muốn đi bái tế cha mẹ của chúng tôi!” Tuyết Minh nhẹ giọng trả lời.

Singapore?

Trong lòng Kim Hâm tính toán một chút, từ Đài Loan đến Singapore đại khái hơn bốn giờ, quay lại chính là hơn tám giờ, nhưng bây giờ mua vé máy bay có thể sẽ rất phiền toái, nếu như dùng máy bay riêng của đại ca như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, hơn nữa trước tám giờ sáng ngày mai cũng có thể đến bệnh viện đúng giờ.

“Được, tôi lập tức giúp cậu sắp xếp máy bay đi Singapore!” Kim Hâm nói xong, liền khởi động xe.

Xe của Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu một trước một sau bảo vệ xe Kim Hâm, ba chiếc xe theo thứ tự từ biệt thự Chung Khuê lái đi, mà ở trước cửa sổ lầu hai của biệt thự, Chung Khuê nhìn chăm chăm chiếc xe của bọn họ, khóe miệng tà ác nâng lên.

Bên trong xe

Tuyết Minh nắm tay Tuyết Lê thật chặt, nụ cười trên mặt nhàn nhạt từ từ mở rộng, chợt cậu quay đầu nhìn khuôn mặt đáng yêu của Tuyết Lê, không khỏi đưa ra cánh tay khác vuốt tóc trên trán của cô.

“Tuyết Lê, còn mấy giờ nữa là có thể thấy cha cùng mẹ, em vui không?”

“...” Tuyết Lê dờ dẫm trầm mặc.

Kim Hâm nghe được thanh âm của cậu, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên kiếng chiếu hậu, vừa vặn nhìn đến mặt của hai đứa trẻ.

“Em xem em đi, vui vẻ đến miệng cũng không khép lại được rồi!” Tuyết Minh tự nói, dùng tay nhẹ nhàng vuốt cái mũi nho nhỏ của cô.

“...” Tuyết Lê vẫn trầm mặc, trên mặt cũng không có bất kỳ thay đổi.

“Được rồi, anh biết rồi, về sau anh sẽ không vuốt lỗ mũi của em nữa, anh chỉ nựng mặt của em thôi!”

“...”

“Em không muốn? Không muốn cũng không được, anh cũng sẽ nựng, vì anh muốn nựng!”

“...”

“Cái gì? Anh khi dễ em sao? Em lầm rồi, Anh rất là thương yêu em!”

“...”

“Ha ha ha... Được rồi được rồi, Không nên tức giận, Anh mua cho em một cái váy thật đẹp có được hay không? Mua cho em cái váy xinh đẹp nhất để em mặc cho cha mẹ xem có được không?”

“...”

“Con quỷ tham lam này, Lại còn muốn cái đắt tiền nhất sao? Xem anh thu phục em như thế nào đây!”

Tuyết Minh tự nói tự trả lời, liền vui vẻ dùng tay của mình làm nhột Tuyết Lê, cậu bắt đầu lần cả người của cô bé, Nhưng trên mặt Tuyết Lê vẫn không có nửa điểm chuyển biến, Đều như cũ thủy chung như một, Không có bất kỳ thay đổi, Mà hai mắt cũng là thủy chung vô hồn như cũ, Không phản ứng, Chậm chạp...

Chợt!

Tuyết Minh dùng hai tay ôm chặt lấy thân thể nhỏ của cô, Kim Hâm nhìn bọn họ thông qua kiếng chiếu hậu, ở trong kính anh chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Tuyết Lê, mà Tuyết Minh đưa lưng về phía kiếng chiếu hậu, Kim Hâm không thấy được mặt của cậu, Nhưng bờ vai cùng thân thể của cậu đều hơi run rẩy, Mặc dù không phát ra tiếng động, nhưng lại giống như đang khóc.

Kim Hâm hờ hững thu hồi tầm mắt, Ngực có chút buồn buồn.

Năm giờ sau

Singapore

Nghĩa trang

Tuyết Minh cùng Tuyết Lê đứng trước một bia mộ, Tuyết Minh mặc tây trang màu đen, tay trái cầm một bó hoa cúc màu trắng, tay phải dắt tay Tuyết Lê thật chặt, mà Tuyết Lê thân mặc áo đầm màu trắng, vô cùng xinh đẹp, ở trước ngực còn trang trí mấy bông hoa thêu bằng tay xinh xinh, nhưng trên mặt của cô cũng không có bất kỳ biểu tình gì, ngay cả trông thấy hình cha mẹ trên bia mộ, cô cũng là bộ dáng ngây người, không có một chút thay đổi nào.

“Cha, mẹ, con dẫn theo Tuyết Lê tới thăm hai người!” Tuyết Minh chợt mở miệng, nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng chợt thay đổi có chút khổ sở, hai mắt hắn nhìn bia mộ cũng mơ hồ thoáng hiện lệ quang trong suốt.

“Tuyết Lê, mau quỳ xuống!”

Cậu khẽ dùng sức kéo tay Tuyết Lê một cái, sau đó đem hai đầu gối của mình quỳ xuống trước, đem hoa cúc trên tay của mình đặt ở trước bia mộ, sau đó Tuyết Lê theo động tác của cậu, hai đầu gối đồng dạng quỳ trước bia mộ, chờ dẫn nhìn hình một nam một nữ trên bia mộ.

“Cha, mẹ, con nhất định sẽ giúp hai người báo thù, con đã tìm được một người rất lợi hại, hẳn là Mặc Tử Hàn, là người lợi hại nhất trong giới hắc đạo, hẳn nhất định có thể giúp chúng ta giết người đàn ông đó, hơn nữa hẳn còn đồng ý con sẽ giúp con chăm sóc cho Tuyết Lê, còn giúp con trị bệnh cho Tuyết Lê, chỉ là...” Lời của cậu đột nhiên hơi dừng lại, sau đó khước miệng chống lên nụ cười nói tiếp “Chỉ e rằng con không có cách nào tiếp tục ở bên cạnh Tuyết Lê rồi, Cha mẹ sẽ không trách con chứ? Hai người sẽ không trách con bỏ lại Tuyết Lê mà đi tìm hai người chứ?”

Tuyết Minh nhìn lên bia mộ một nam một nữ, nhìn nụ cười trên mặt bọn họ, Sau đó quay đầu nhìn em gái đáng yêu của mình, không khỏi dùng sức nắm chặt tay phải của cô bé, mà nước mắt trong hốc mắt lặng lẽ rơi xuống.

“Cha, mẹ... Hai người nhất định phải phù hộ cho Tuyết Lê, nhất định phải phù hộ cho em ấy bình an vô sự, nhất định phải phù hộ em ấy mau tốt lên, mau trở lại là chính mình, còn có...”

“Ai vậy?”

Kim Hâm đột nhiên cúi kính rống to, lập tức nhìn theo hướng bóng người vừa chạy đi, Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu lập tức đến gần sát Tuyết Minh cùng Tuyết Lê, bảo vệ bọn họ, cũng cảnh giác bốn phía.

Tuyết Minh lập tức kéo Tuyết Lê đứng dậy, cùng lúc sử dụng hai cánh tay của mình ôm lấy cô bé, thật chặt đem cô bé ôm vào trong ngực của mình, khẩn trương bảo vệ cô.

Là hẳn tới sao?

Là người đàn ông đó tới giết bọn họ sao?

Quả nhiên hẳn vẫn luôn đang tìm bọn họ, hoặc là vẫn luôn đang giám thị bọn họ, chờ đợi giết bọn họ thời cơ. Từ trước đây thật lâu cậu đã có loại cảm giác này, mặc dù mỗi ngày đều núp ở trong nhà Chung gia gia chưa bao giờ đi ra cửa một bước, nhưng cậu lại có cảm giác như người đàn ông kia đang theo dõi bọn họ, đang giám sát bọn họ, đang đợi cơ hội để giết bọn họ, mà loại

cảm giác càng ngày càng tăng, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chân thực, cho nên cậu mới nói mình sẽ chết, cậu nhất định sẽ phải chết...

“Tuyệt Lê, đừng sợ... Đừng sợ... Anh sẽ bảo vệ cho em... Anh sẽ không để kẻ nào bắt nạt hoặc tổn thương em... Đừng sợ... Đừng sợ... Đừng sợ...” Cậu không ngừng ôm Tuyệt Lê thật chặt trong ngực, nhưng trên mặt Tuyệt Lê cũng không có một chút xú thay đổi, vẫn thản thờ như cũ, mà động tác của cậu giống như theo thói quen vậy, cũng giống như đang tự an ủi chính mình.

Mười phút sau!

Kim Hâm từ đằng xa bước tới, đứng ở trước mặt của cậu.

“Thế nào rồi? Chộp được không?” Hỏa Diễm hỏi.

“Không có!” Kim Hâm trả lời.

“Thấy bộ dạng của hắn không?” Thổ Nghiêu hỏi.

“Không có!” Kim Hâm trả lời.

Ba người đột nhiên cùng nhau cau mày lại.

Mới vừa nãy ba người bọn họ cũng thấy được bóng lưng của một người đàn ông, hơn nữa từ khi máy bay bắt đầu bay bọn họ cũng cảm thấy có người đang theo dõi, nhưng không nghĩ đến người kia lại giao hoạt như vậy, thậm chí Kim Hâm cũng không bắt được hắn, rốt cuộc là ai đây chứ? Tại sao muốn theo dõi bọn họ? Chẳng lẽ chính là người đàn ông một năm trước giết chết một nhà họ Tuyệt? Nhưng tại sao hắn lại muốn giết chết một nhà họ Tuyệt gia? Hơn nữa tại sao phải giết chết hai đứa bé nhỏ như vậy? Rốt cuộc là tại sao chứ?

Không nghĩ ra... Không nghĩ ra...

Chân mày của ba người lại lần nữa cau chặt.

“Tuyệt thiếu gia, nơi đây không nên ở lâu, kính xin cậu cùng Tuyệt tiểu thư

mau chóng nói lời từ biệt với Tuyết lão gia cùng Tuyết phu nhân!” Kim Hâm cũng nhắc mở miệng, hướng về phía cậu hơi khom lưng.

“Được!” Tuyết Minh trả lời ngay, thanh âm có chút thấp thỏm.

“Tuyết Lê... Mau cùng cha mẹ dập đầu, chúng ta phải đi thôi!” Cậu nói xong, hai đầu gối lại một lần nữa quỳ xuống đất, Tuyết Lê cũng ngơ ngác làm theo động tác của cậu lần nữa quỳ gối trước bìa mộ, Tuyết Minh hướng về phía bìa mộ dập đầu một cái, Tuyết Lê liền theo động tác của cậu, cũng dập đầu một cái, cứ như vậy lặp lại, hai anh em ở trước bìa mộ cha mẹ dập đầu lạy ba cái.

“Cha, mẹ, chúng con đi, hẹn gặp lại!” Tuyết Minh nói xong, liền kéo Tuyết Lê đứng lên.

Kim Hâm đi ở phía đằng trước, Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu đi bên cạnh hai anh em bọn họ, năm người cùng rời khỏi nghĩa trang, cùng nhau lên một chiếc xe sang trọng, nhưng thời điểm trên đường đi ra sân bay, giữa chặn đường xe đột nhiên dừng lại ở bên đường.

Tuyết Minh kinh ngạc nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, sau đó kinh ngạc nhìn Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu ngồi đối diện, còn nhìn đến chỗ tài xế Kim Hâm.

“Tại sao lại dừng xe? Các anh muốn làm gì?” Cậu bình tĩnh chất vấn, tay phải thật chặt bắt được tay của Tuyết Lê.

Kim Hâm nâng hai mắt lên nhìn kiếng chiếu hậu trước xe, nhìn chăm chăm mặt của Tuyết Minh trong kiếng, lạnh lùng mở miệng.

“Tuyết thiếu gia, cậu yên tâm, chúng tôi tới là để bảo vệ hai người, cho nên tuyệt đối với sẽ không tổn thương đến hai người, chỉ là chúng tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ cậu hỗ trợ, muốn cậu đồng ý với chúng tôi!”

Kim Hâm vừa nói hết những lời này, Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu đồng thời cùng nhau cung kính cúi đầu, làm động tác thỉnh cầu.

Tuyết Minh nghi hoặc nhìn ba người bọn họ, khuôn mặt lạnh nhạt lộ ra một

tia thấp thỏm.

“Các anh muốn tôi giúp các anh việc gì?” Cậu hỏi.

“Xin cậu đồng ý với chúng tôi trước?” Kim Hâm lạnh giọng thỉnh cầu.

“Tôi có thể không đồng ý sao?” Tuyết Minh hỏi ngược lại.

“Thật xin lỗi, chúng tôi cũng không muốn uy hiếp cậu, chỉ là chuyện này thật rất quan trọng, cho nên xin cậu tha thứ sự đường đột của chúng tôi, cũng xin cậu đồng ý thỉnh cầu của chúng tôi!”

Thỉnh cầu?

Tuyết Minh nhìn biểu tình của ba người bọn họ, mặc dù vô cùng lạnh như băng, nhưng hai mắt bọn họ cũng là tràn đầy vẻ mặt nghiêm túc.

Phải tin tưởng bọn họ sao?

Tuy nhiên... Cậu không có con đường sống nào khác chứ?

“Được! Dù sao tôi cũng đã là người sắp chết rồi, chỉ muốn các anh không làm tổn hại đến trái tim của tôi, không làm tổn hại đến em gái của tôi, ngoài những chuyện này ra cái gì tôi cũng có thể đồng ý các anh!”

“Cám ơn Tuyết thiếu gia!”

“Cám ơn Tuyết thiếu gia!”

“Cám ơn Tuyết thiếu gia!”

Ba người đồng thanh lên tiếng, Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu lần nữa cúi đầu cảm tạ, Kim Hâm cũng nhìn kiếng chiếu hậu hơi cúi đầu cảm tạ.

“Vậy các anh nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Tuyết Minh trấn định hỏi.

“Thật ra là như vậy...” Kim Hâm nhẹ giọng mở miệng, đem toàn bộ sự việc

đã trải qua cũng nói cho cậu, mà Tuyết Minh cũng nghiêm túc nghe, lắng nghe kế hoạch bí mật của bọn họ...

Đài Loan

Mới vừa vào đêm

Màn đêm từ từ buông xuống, thưa thớt vài ngôi sao lộ ra, Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam mặt nặng nề đi tới cửa chính bệnh viện, bước chân vô cùng chậm chạp.

“Haizz... Có người khoác lác nói mình nhất định có thể tìm được, tôi còn tưởng cô ấy thật có thực lực đó, nhưng không nghĩ tới đã bận rộn cả ngày, lại trở về với hai bàn tay trắng!” Mặc Thâm Dạ vừa lắc đầu thở dài, vừa kích thích người khác.

Phương Lam nghe lời của anh, tức giận quay đầu nhìn chằm chằm anh, phiên nào nói “Đều là lỗi của anh, một đứa trẻ cũng tìm không ra, anh có còn là đàn ông không?”

“Đứa trẻ đó tôi không tìm thấy, cùng với chuyện có phải là đàn ông hay không thì có quan hệ gì chứ?” Mặc Thâm Dạ không hiểu liền hỏi lại.

“Anh...” Lửa giận của Phương Lam trong nháy mắt ngút trời, tức giận mắng to “Cái người đàn ông đàn độn ngu xuẩn vô dụng này, anh sống trên thế giới này chính là lãng phí không khí, lãng phí dưỡng khí, lãng phí các-bon-đi-ô-xít, lãng phí tài sản nhân dân đại chúng, người đàn ông như anh nên đi chết đi, đem cho heo ăn chó ăn gà ăn, tốt nhất là đem cho người khác hủy diệt, sau đó đem tro cốt của anh vứt ngoài không gian, để đời đời kiếp kiếp anh cũng không thể trở về Địa Cầu!”

Mặc Thâm Dạ giương mắt nhìn cô mắng chửi giống như súng máy, cái trán trong nháy mắt trượt vô số hắc tuyến.

(◉_◉|||)~

“Cho hỏi...Rốt cuộc anh đã làm ra chuyện ghê tởm gì, mà em lại ác độc mắng anh như vậy? Rõ ràng mình em tự cuồng ngôn đồng ý có thể tìm được Thiên Tân, nhưng tại sao bây giờ em lại đem tất cả trách nhiệm đẩy lên người của anh chứ? Còn nữa... thân là một con gái nói chuyện không cần độc như vậy chứ? Còn muốn đem anh đưa ra ngoài không gian, muốn anh đời đời kiếp kiếp cũng không thể trở về Địa Cầu được, em có thể nghĩ ra thủ đoạn ác độc như vậy, em quả nhiên là người phụ nữ có trái tim ác độc nhất!”

“Anh...” Phương Lam giận dữ.

“Được rồi được rồi, đừng nóng giận...” Mặc Thâm Dạ lập tức thân mật ôm lấy cô, vẻ mặt thành thật nói “Xem ra chuyện này từ từ ngấm lại một chút, em nghĩ xem thân thể của Thiên Tân suy yếu như vậy, coi như đi ra khỏi phòng bệnh cũng không có nhiều hơi sức để rời khỏi cái bệnh viện này? Coi như nó kiên cường rời khỏi bệnh viện, nhưng cũng không có cách nào đi xa như vậy chứ? Được rồi, bây giờ khả năng lớn nhất mà chúng ta nghĩ ra là, nếu Thiên Tân đi ra khỏi bệnh viện và gặp được một tài xế xe taxi tốt bụng dẫn nó đi, nhưng anh cũng đã phái người đi điều tra toàn bộ tất cả tài xế taxi của Đài Loan, căn bản là bọn họ cũng không có chở một đứa trẻ yếu ớt mặc quần áo bệnh nhân vào lúc nửa đêm khoảng một giờ sáng qua, như vậy có thể thấy được... Chỉ bằng một hơi sức nhỏ Thiên Tân không thể nào từ bệnh viện mà biến mất không tung tích như vậy, trừ phi có người giúp nó thể nhưng là ai đây? Người nào sẽ giúp một đứa trẻ bị bệnh chạy khỏi bệnh viện, ở bên ngoài chờ chết đây? Trên thế giới sẽ có người tàn nhẫn như vậy sao? Nếu như đổi lại là anh... anh chắc chắn sẽ không làm như vậy... anh là người giàu lòng thương người, tâm rất thiện lương, tâm vô cùng đồng cảm...”

“Là hần!”

Một lời của Mặc Thâm Dạ dường như đánh thức người trong mộng vậy, gương mặt Phương Lam đột nhiên vui mừng cắt đứt lời của anh, nghĩ tới chỗ duy nhất mà Thiên Tân có thể núp.

Chương 249: Chính là... Thức thời vi tuần kiệt!

“Tôi biết Thiên Tân đang ở đâu rồi, cái tên tiểu tử thúì kia, lại dám trôn ở nơi đó!” Phương Lam vui mừng nói, lập tức bước chân, muốn đi tìm Thiên Tân.

“Lam Lam!” Mặc Thâm Dạ bắt được tay của cô, nghi hoặc nhìn cô nói “Em biết Thiên Tân ở đâu rồi hả?”

“Không sai, lần này tuyệt đối sẽ không lầm, còn phải cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi!” Phương Lam vui vẻ hướng về phía anh cười.

Canh chừng nụ cười của cô, Mặc Thâm Dạ đột nhiên sững sốt.

Nụ cười như vậy đã bao lâu không có thấy qua? Không nghĩ tới cô còn có thể cười vui vẻ như vậy với anh.

“Đi thôi, chúng ta mau đi bắt tên tiểu tử thúì kia về!” Mặt Phương Lam nụ cười tà ác, lần nữa bước chân, sải bước đi về phía bệnh viện lầu hai.

Mặc Thâm Dạ đi sau cô, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

...

Bệnh viện lầu hai

Cửa phòng làm việc

Phương Lam đứng đó nhìn cửa phòng đóng chặt, cô đưa tay của mình ra, nặng nề gõ cửa phòng ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Vào!”

Cửa truyền đến thanh âm dịu dàng.

Khóe miệng Phương Lam hơi nâng lên, sau đó đem cửa phòng mở ra, đi đến trước bàn làm việc, nhìn thấy Bạch Trú ngồi ở bàn làm việc đang nghiêm túc cúi đầu xem lịch bệnh. Mà Mặc Thâm Dạ theo cô tiến vào, còn dùng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bạch Trú, chỉ cần nghĩ đến chuyện hấn lớn mặt ôm Phương Lam từ phòng cấp cứu ra, trong lòng liền nổi giận.

“Này, tật xấu của anh có thể sửa đổi một chút được không? Đối xử với khách đến thăm thật không có lễ phép!” Phương Lam oán trách nói, hai chân đã đứng trước bàn làm việc, mà tật xấu cô nói chính là thói quen nghiêm túc của anh ta có chút quá trớn, rõ ràng nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng đã đáp lại, nhưng đôi mắt kia sống chết cũng không chịu rời bệnh án, nói dễ nghe chính là nghiêm túc, nói khó nghe chính là trong mắt không có người.

Bạch Trú nghe thanh âm của Phương Lam, đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

“Hai người... Tìm tôi có việc?” Hai chữ đầu rõ ràng anh phát ra thanh âm khiếp sợ, mà bốn chữ phía sau đột nhiên lại trở về bình tĩnh như nguyên bản.

“Không sai, chúng tôi tìm anh có chuyện, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng!” Phương Lam cố ý liên tục xác định trả lời, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm anh.

“Rất quan trọng? Là chuyện gì?” Bạch Trú rất nhanh liền trấn định mình, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Tôi hỏi anh, tối hôm qua Thiên Tân mất tích, tại sao anh lại là người đầu tiên phát hiện?” Phương Lam đặt ra câu hỏi.

“Bởi vì tôi muốn kiểm tra xem bệnh tình của thằng bé có ổn định hay không, cho nên phải đến phòng bệnh của nó!” Bạch Trú trả lời.

“Hơn nửa đêm anh không về nhà nghỉ ngơi, tại sao lại chạy đến phòng của

bệnh nhân? Những chuyện như vậy không phải là y tá phụ trách sao?”
Phương Lam tiếp tục chất vấn.

“Bởi vì Thiên Tân là người mà Tử Thất Thất cùng em coi trọng nhất, cho nên tôi muốn tự mình trông chừng nó, hơn nữa bệnh tình của nó chắc là em cũng biết rõ, tùy từng thời điểm mà sinh mạng của nó cũng có thể gặp nguy hiểm, cho nên buổi tối tôi đến thăm nó, có gì không đúng sao? Em không phải là nghi ngờ tôi đem Thiên Tân giấu đi chứ?” Bạch Trú đột nhiên hỏi ngược lại.

“A...” Phương Lam đột nhiên cười khẽ.

Trên mặt Bạch Trú không khỏi tăng thêm mấy phần khản trương. Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam quan sát sắc mặt của anh ta, khóe miệng nâng lên một nụ cười giả tạo.

“Thật kỳ lạ, sao lại kỳ quái như đây? Tại sao lại kỳ quái như thế đây?”
Phương Lam đột nhiên đi vòng quanh đặt câu hỏi.

Bạch Trú nhìn khuôn mặt xảo quyệt của cô, không thể không mỉm cười nói
“Em ở đây kỳ lạ cái gì?”

“Tôi thấy kỳ lạ tại sao anh chưa đánh mà đã khai? Rõ ràng tôi cũng chưa có nói gì, nhưng anh lại tự mình thừa nhận anh đem Thiên Tân giấu đi, anh cũng đã nhận tội rồi, vậy thì mau giao người ra đi!” Phương Lam bộ khí hung hăng, nhận định anh chính là đầu sỏ.

“A...” Bạch Trú cũng đột nhiên cười khẽ, sau đó hoang đường nói “Thời điểm nào tôi thừa nhận đem Thiên Tân giấu đi chứ? Tôi chỉ muốn nói em không cần hoài nghi tôi!”

“Vậy thì lại càng kỳ quái, nếu như không phải là anh, thì phản ứng đầu tiên của anh sẽ là: ‘chẳng lẽ em cho rằng tôi đang gạt em?’ hoặc nói là: ‘chẳng lẽ em cho rằng tôi đang nói dối?’ nhưng tại sao anh lại phải nói: ‘Em không phải là nghi ngờ tôi đem Thiên Tân giấu đi chứ?’ Bạch Trú tôi nghĩ anh sẽ không có quên, thời điểm trước đây khi còn học đại học môn chính khóa của tôi là khoa tim mạch, nhưng môn phụ của tôi lại chính là khoa tâm lý học, anh cho rằng anh có thể gạt được tôi sao? Nói mau, anh đem Thiên Tân giấu

ở đâu rồi hả?” Hai mắt Phương Lam hung hăng nhìn chăm chăm anh, lửa giận từ từ dâng trào chát vắn.

Bạch Trú nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, biết mình đã hoàn toàn bại lộ.

Thật không hổ là Phương Lam, vẫn là thông minh giống như trước kia vậy, chuyện gì cũng không thể gạt được cô.

“Không sai, là tôi đã giấu Thiên Tân, nhưng là thằng bé tới tìm tôi, là nó cầu xin tôi đem nó giấu đi đó!” Anh thản nhiên thừa nhận, khóe miệng lại treo lên nụ cười.

“Anh nói nó đi tìm anh? Nó cầu xin anh sao?” Phương Lam lặp lại.

“Không sai, Nó nói nó không muốn dùng trái tim người sống để làm phẫu thuật, nó không muốn hại chết người vô tội, nó không muốn bởi vì mình mà để ba mình trở thành hung thủ giết người, nó còn nói nó không muốn các người về sau sống trong đau khổ tự dần vật bản thân mình, nó hy vọng các người mỗi ngày đều hạnh phúc, cho nên nó lựa chọn chạy trốn, lựa chọn chờ chết...” Bạch Trú đem lời của Mặc Thiên Tân đêm hôm đó nói tái diễn cho bọn họ nghe, mà trong đầu của mình cũng không tự giác nhớ lại chuyện đêm đó.

Thật ra thì anh rất lo lắng cho bệnh của Thiên Tân nên mới ở lại bệnh viện tăng ca, hơn nữa còn đang tham khảo rất nhiều tài liệu về bệnh tim, một lần rồi lại một lần xem xét bệnh tình của Thiên Tân, mà thời điểm nửa đêm lúc một giờ năm phút, cửa phòng làm việc của anh đột nhiên bị gõ, anh trả lời giống như thường ngày, nhưng chẳng những không có người đi vào, mà lại còn vang lên tiếng gõ cửa, anh cũng không có để bụng, lại một lần nữa trả lời, nhưng là cửa phòng vẫn là không ngừng gõ vang, một lần lại một lần, một lần lại một lần, anh cuối cùng từ trong tài liệu nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn cửa phòng đang đóng, nghe tiếng gõ cửa một lần lại một lần vang lên. Cho nên anh không thể không đứng lên mở cửa phòng, lúc này anh kinh ngạc khi thấy Thiên Tân vô lực co quắp té xuống đất, mà nguyên nhân nó không vào được, cũng là bởi vì nó đã dùng hết toàn bộ sức lực, nên không còn có hơi sức đứng lên.

Vào lúc đó anh hoàn toàn hiểu rõ câu nói đầu tiên của Mặc Thiên Tân:

“Chú Bạch... Cầu xin chú... Giúp cháu một chút...”

Sau anh liền ôm Thiên Tân vào trong phòng làm việc của mình, hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, hiệp nghị được thỏa thuận.

Phương Lam nghe Bạch Trú nói, tưởng tượng ra tâm trạng cầu tình của Thiên Tân lúc ấy, chợt trái tim cô bắt đầu co rút đau đớn, càng ngày càng đau...

“Đứa ngốc...” Cô oán trách mắng, hốc mắt hơi ướt át.

Chợt, cô hít một thật sâu, đem toàn bộ thương cảm nuốt xuống, sau đó hai mắt kiên định nhìn Bạch Trú, lạnh lùng nói “Dẫn tôi đi gặp Thiên Tân, không cho phép anh cự tuyệt, tôi nhất định muốn gặp nó!”

Bạch Trú hơi cau mày, suy nghĩ một lát sau đó thở dài mà nói “Được rồi, tôi dẫn em đi gặp nó!”

Anh nói xong, liền vòng qua bàn làm việc đi tới bên cạnh cô, hai người cùng nhau đi ra cửa.

Mặc Thâm Dạ trầm mặc không nói vẫn đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ đi ra, chợt tức giận cau mày.

“Này, hai người cứ như vậy đi sao? Không thông báo cho Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn biết sao?” Anh khó chịu mở miệng.

Bước chân của Bạch Trú cùng Phương Lam đột nhiên dừng lại, đồng thời xoay người nhìn anh.

“Thiên Tân nói không muốn gặp bọn họ!” Bạch Trú mở miệng.

“Có muốn hay không cũng không phải là do nó định đoạt đâu!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên lạnh giọng, gương mặt bất mãn.

Phương Lam nhìn anh có vẻ tức giận, không khỏi khẽ cau mày, nói, “Anh có

ý gì?”

“Ý của tôi chính là hiện tại tôi rất không vui vẻ, tôi rất tức giận, hơn nữa tôi vô cùng ghen tị, cho nên hiện tại các người đều phải nghe theo tôi, anh...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên đưa ngón trỏ ra chỉ vào Bạch Trú nói “Đi nói cho Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn, nói đã tìm được Thiên Tân, chúng tôi muốn cùng nhau đi đón nó, mà em...” Anh đem ngón trỏ chuyển dời đến Phương Lam, ra lệnh mà nói, “Theo tôi ra xe!”

Phương Lam nghe lời của anh, nhìn bộ dáng phách lối của anh, tức giận cau mày nói “Đồ điên, đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi!”

Cô nói xong, lập tức xoay người, dắt tay Bạch Trú tiếp tục đi ra cửa.

Mặc Thâm Dạ nhìn cô chủ động dắt tay Bạch Trú đi, toàn bộ bình dấm chua trong nháy mắt đổ, lửa ghen ngất trời.

“Được, các người đi đi, chỉ là sau khi chờ hai người đi tôi sẽ đi tìm Tử Thất Thất tố cáo, nói một người đem Thiên Tân giấu đi, mà một người khác đã tìm được Thiên Tân nhưng không nói một lời liền len lén đi thăm nó, hơn nữa tôi còn muốn nói láo, nói hai người các người thông đồng trói Thiên Tân đem đi, nói hai người có mưu đồ bất chính khác, nói hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, nói hai người cô nam quả nữ, nói hai người gian phu dâm phụ, nói hai người...”

“Đủ rồi Mặc Thâm Dạ, anh còn dám nói hươu nói vượn, tôi sẽ cắt đầu lưỡi của anh xuống!” Phương Lam tức giận xoay người, hờ hững buông lỏng tay Bạch Trú ra.

Mặc Thâm Dạ nhìn thấy tay của hai người bọn họ tách ra, trong lòng có chút vui mừng, khoe miệng cũng không nhịn được len lén cười.

“Hừ...” Anh đắc ý hừ một tiếng, cổ ý bày ra tư thái thật cao nói “Nếu như hai người không muốn tôi nói hươu nói vượn trước mặt Tử Thất Thất, thì phải nghe theo lời tôi... theo lời chỉ huy của tôi mà làm!”

“Mặc Thâm Dạ!” Phương Lam rống giận, lửa giận xông lên chín tầng mây.

Mặt Mặc Thâm Dạ bất cần đời cười cười, đôi tay ngạo mạn ôm ngực, trêu chọc nhìn cô nói “Anh nhớ trong lòng của em Tử Thất Thất là quan trọng nhất, em nói xem cô ấy biết em tìm được con trai của cô ấy, Nhưng lại không nói cho cô ấy biết ở nơi nào, em đoán cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Em đoán xem sau này cô ấy còn có thể tin em nữa hay không?”

“Anh...” Phương Lam thịnh nộ nhìn chăm chăm anh ta, đôi tay dùng sức nắm chặt quả đấm, hận không lập tức giết anh ta được. Nhưng cô cũng không phải là đối thủ của anh ta, mà anh ta cũng rất giống loại người sẽ làm ra chuyện hèn hạ này, cô cũng không thể để Tử Thất Thất hoài nghi cô, tuyệt đối không thể.

Bạch Trú nhìn bộ dạng đắc ý của anh, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Không nghĩ tới Mặc đại thiếu gia luôn phong độ lỗi lạc lại cũng chơi xỏ phụ nữ, hơn nữa còn dùng cái thủ đoạn hèn hạ này.

“Thôi, nghe theo anh ta đi!” Bạch Trú thỏa hiệp.

Phương Lam kinh ngạc nhìn anh.

“Đúng vậy, đây chính là: kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, bác sĩ Bạch thật không hổ là tuấn kiệt trong tuấn kiệt, quả nhiên biết thức thời a, nếu đã quyết định, như vậy hành động đi!” Mặc Thâm Dạ mang những câu thép gai nói, lộ ra ý ghen tuông vô cùng rõ ràng của mình.

Bạch Trú nhìn mặt anh ta đắc ý, trong lòng mơ hồ có chút âm ức, nhưng nếu không làm như vậy thì có thể làm thế nào đây? Anh có năng lực ngăn cản người đàn ông này sao? Hơn nữa thời khắc bị Phương Lam nhìn thấu, anh cũng đã thua, cho nên chỉ có thể nghe Mặc Thâm Dạ nói xoay người đi khỏi phòng làm việc, theo lời anh ta vừa nói, đi tìm Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn, nói cho bọn họ biết tin tức đã tìm được Thiên Tân.

Phương Lam nhìn chăm chăm Mặc Thâm Dạ.

“Tại sao phải làm như vậy?” Cô chất vấn.

“Bởi vì chỉ một mình em nói thì không thể thuyết phục được Thiên Tân đâu!”
Mặc Thâm Dạ trả lời.

“Anh cho rằng Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn có thể thuyết phục được Thiên Tân sao?”

“Không... Bọn họ cũng không thể!”

“Vậy tại sao anh...”

“Bởi vì anh không muốn Thiên Tân chết!” Mặc Thâm Dạ ngắt lời cô, đột nhiên lạnh lùng nói “Thiên Tân tính tình quật cường giống Tử Thất Thất một dạng vậy, một mình em nói thôi là không thể thuyết phục được nó, đối với nó chỉ có ba người các người là vô cùng quan trọng, ba người cùng nhau thuyết phục nó mới có thể có một chút hy vọng, hơn nữa em có nghĩ tới hay không, thời điểm em không thuyết phục được nó, em còn có cơ hội tìm Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đến nói chuyện với nó nữa sao? Một mình nó xem thường tính mạng chạy trốn khỏi bệnh viện, sau đó yên lặng chờ chết, nó không nghĩ qua tự sát trước khi phẫu thuật sao? Em nghĩ xem Thiên Tân là một đứa trẻ thông minh như vậy, sẽ không nghĩ đến thủ đoạn tự sát để ngăn cản các người sao?”

Nghe anh nói, Phương Lam khiếp sợ tròn to hai mắt.

“Không... Không... Thiên Tân nó sẽ không!”

“Nó sẽ không? Tại sao em biết nó sẽ không? Đừng tưởng rằng em là giun đũa trong bụng nó thì sẽ hiểu được nó, dù sao em cũng không phải bản thân nó, không thể nào biết hết tất cả ý nghĩ trong lòng của nó, bằng không khi nó muốn chạy trốn, em đã biết mà ngăn cản nó trước!”

Phương Lam nghe anh nói từng câu từng chữ chân chân thật thật, thân thể không khỏi hơi lay động.

Quả thực anh ta nói không sai, Thiên Tân rất có thể sẽ làm như vậy, rất có thể nó sẽ dùng loại thủ đoạn tự sát này để ngăn hành động tàn nhẫn của bọn họ

lại, hơn nữa toàn bộ chuyện vừa rồi Mặc Thâm Dạ cũng đều không có làm sai, anh ta ngăn cản bọn họ đơn độc đi gặp Thiên Tân, còn kêu Bạch Trú đi thông báo cho Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn trước, chính là không cho Thiên Tân có cơ hội tự sát, nếu bọn họ quả thật đơn độc đi như vậy, lại không có khả năng thuyết phục được thằng bé, nếu chờ chờ bọn họ trở lại tìm Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn chỉ sợ cũng đã quá trễ...

“Cám ơn anh!” Cô đột nhiên cảm tạ, trên mặt lộ ra vẻ hốc hác tiều tụy.

Mặc Thâm Dạ tiến lên đến trước mặt cô, dùng hai tay của mình ôm lấy thân thể cô, sau đó nhẹ giọng nói “Em hãy yên tâm đi, coi như các người không ai có thể thuyết phục được Thiên Tân, anh cũng sẽ có biện pháp cứu nó, em phải tin tưởng anh, trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó Mặc Thâm Dạ anh!”

Phương Lam an tâm hai mắt nhắm lại.

Đã từng đã từng... Cũng mấy lần anh nói qua những lời như vậy, mà mỗi một lần anh cũng không để cho cô thất vọng.

“Cám ơn...” Cô cảm ơn một lần nữa, cảm ơn xuất phát từ đáy lòng.

“Ngốc quá, mau đi thôi, chúng ta đi lấy xe!” Mặc Thâm Dạ chột điệu dàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Phương Lam hốt hoảng còn chưa có lấy lại tinh thần, hoàn toàn không để ý đã bị người khác chiếm hết tiện nghi...

...

Bên trong phòng bệnh VIP

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn ngồi trong phòng, chờ đợi tin tức của Phương Lam, mà Hồ Phách cùng Trần Châu cũng đã tìm lâu như vậy vẫn không có tin tức, Tử Thất Thất đối với Phương Lam lòng tin mười phần, nhưng trải qua suốt cả ngày chờ đợi, cô bắt đầu hốt hoảng, bắt đầu lo lắng, bắt đầu nóng nảy.

Ngay cả Tiểu Lam cũng không tìm được Thiên Tân?

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên gõ vang, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn trong nháy mắt nhìn về phía cửa phòng, khẩn trương mở cửa phòng ra. Thế nhưng thời điểm bọn họ đem cửa phòng mở ra, là Bạch Trú.

Trong nháy mắt, hai người đều lộ ra khuôn mặt thất vọng.

“Tử Thất Thất!” Bạch Trú nhẹ giọng kêu cô.

“Có chuyện gì không?” Tử Thất Thất nặng nề hỏi.

“Tôi là đến đón hai người đi gặp Thiên Tân đấy!”

Thiên Tân?

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn khiếp sợ nhìn anh ta.

“Anh nói ‘gặp’ là có ý gì?” Mặc Tử Hàn đột nhiên bắt được trọng điểm chữ hỏi.

“Thật ra thì... Thiên Tân là tôi mang đi đấy!”

“Anh nói cái gì?” Mặc Tử Hàn tức giận, đôi tay dùng sức bắt lấy cổ áo của anh ta lại, rống to chất vấn “Tại sao anh lại dẫn nó đi? Tại sao cùng nó thông đồng gạt chúng tôi? Anh có biết thân thể của nó bây giờ vô cùng suy yếu không? Tùy thời nó có thể sẽ chết, anh làm sao có thể dẫn nó đi chứ?”

“Mặc Tử Hàn, anh bình tĩnh một chút, trước tiên buông tay ra!” Tử Thất Thất cầm tay anh, vội vàng ngăn anh lại, những lời anh vừa nói, cũng là lời cô muốn hỏi.

Mà gương mặt của Bạch Trú vẫn bình tĩnh, mặc cho anh ta nắm cổ áo của mình, bình tĩnh nói “Nếu như hai người muốn biết câu trả lời, xin hãy đi cùng

tôi, Tiểu Lam đang đợi hai người đó, chờ các người gặp được Thiên Tân rồi, các người tự mà hỏi nó đi!”

Mặc Tử Hàn hung hăng nhìn chăm chăm anh ta, đầu tiên là dùng sức nắm chặt cổ áo của anh ta, sau đó lại đột nhiên buông ra, áp chế lửa giận trong lòng.

Bạch Trú hơi sửa sang lại cổ áo của mình, sau đó nhẹ giọng nói “Đi thôi!”

Anh xoay người sai bước ra cửa bệnh viện, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn theo sát phía sau...

Chương 250: Đi thôi, Con đường dẫn đến địa ngục!

Nhà họ Bạch

Hai chiếc xe một đen một trắng lần lượt tiến vào cổng chính của biệt thự nhà họ Bạch, sau đó dừng ở trước cửa chính biệt thự.

Mấy cửa xe đồng thời mở ra, năm người theo thứ tự từ trong xe đi ra nhìn vào biệt thự ba tầng sang trọng của nhà họ Bạch, khí thế và hùng vĩ tất cả đều không thua gì biệt thự nhà họ Mặc.

Đây chính là nhà Bạch Trú?

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất cùng Phương Lam cũng có chút kinh ngạc nhìn biệt thự này, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ biết nhà Bạch Trú có tiền như vậy, hơn nữa cũng là lần đầu tiên biết Bạch Trú là con của một phú gia.

“Vào đi, Thiên Tân đang ở trong phòng khách lầu hai!” Bạch Trú nói xong, liền dẫn đường đi vào cửa chính của biệt thự.

Bốn người nhìn nhau, nghi ngờ đều dấu ở trong lòng, theo anh ta đi vào bên trong biệt thự.

...

Phòng khách lầu hai

Hai chân Bạch Trú dừng lại trước cánh cửa phòng, anh cũng không có gõ cửa, mà trực tiếp nắm lấy tay nắm cửa, nhẹ nhàng đem cửa phòng mở ra.

Bên trong gian phòng

Ánh đèn sáng tỏ, chung quanh bài trí rất hoa lệ, ở trên giường rộng hai mét, Mặc Thiên Tân lẳng lẳng nằm ở đó, sắc mặt hắc tái nhợt tiêu tụy, cả người cũng mất đi thần thái thường ngày, thoi thóp thở thật giống như chỉ còn lại vài ngậm cuối cùng.

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất cùng Phương Lam ba người đồng thanh gọi, cũng vội vàng vàng đi vào phòng, chạy tới bên giường, khẩn trương nhìn Mặc Thiên Tân chìm vào giấc ngủ. Còn Mặc Thâm Dạ thì không nhanh không chậm bước vào, hai mắt hẹp dài cùng đi bên cạnh Bạch Trú, mấy lần quan sát thấy mặt anh ta có chút phức tạp, sau đó liền thu hồi tầm mắt, giống nhau nhìn về phía Mặc Thiên Tân đang nằm trên giường.

“Thiên Tân? Thiên Tân? Thiên Tân?” không biết Tử Thất Thất gọi hết bao nhiêu lần, hai tay nắm chặt tay của hắn, hai mắt theo dõi mặt tái nhợt của con trai.

Mặc Tử Hàn cùng Phương Lam cũng khẩn trương nhìn phản ứng của Mặc Thiên Tân.

Chợt!

Lông mi thật dài của Mặc Thiên Tân hơi run run, sau đó từ từ mở hai mắt như đen như hai viên Trân Châu ra, mơ mơ hồ hồ nhìn người đứng ở bên giường, yếu đuối mở miệng nói “Mẹ... Cha... Mẹ Tiểu Lam... Bác... Quả nhiên... Các người đã tìm tới.”

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này, tại sao con lại muốn làm như vậy? Tại sao phải lên từ bệnh viện chạy đến đây trốn chứ? Con có biết mẹ rất lo lắng cho con không? Con làm mẹ sợ muốn chết con có biết không? Cái tên tiêu tử thú này... Tiêu tử thú! Tiêu tử thú!” Tử Thất Thất kích động ôm cậu, tức giận

oán trách, tức giận mắng, mà nước mắt trong hốc mắt cũng mãnh liệt chảy ra.

Mặc Thiên Tân nghe giọng hơi run của cô, tay cảm nhận được nóng bỏng, trái tim lại mơ hồ bắt đầu đau.

“Mẹ, thật xin lỗi!” Cậu nói xin lỗi.

Tử Thất Thất ôm cậu chặt hơn, nước mắt chảy càng mãnh liệt hơn, mà cảm giác sợ hãi cứ quanh quẩn trong lòng của cô, vẫn không cách nào biến mất.

Mặc Tử Hàn nhìn hai mẹ con bọn họ, không khỏi nặng nề nhíu mày, sau đó đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng đặt lên bả vai của Tử Thất Thất, dịu dàng nói “Chúng ta mau đưa Thiên Tân trở về bệnh viện đi, để nó ở bệnh viện nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Con không muốn trở về bệnh viện!” Mặc Thiên Tân đột nhiên cự tuyệt.

Tử Thất Thất lập tức ngồi dậy, nhìn cậu nói “Tại sao?”

“Bởi vì...” Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng cười, nhàn nhạt nói, “Con không muốn tổn thương bất kỳ ai, con không muốn bởi vì con mà khiến người khác phải hy sinh tánh mạng... Nếu như sinh mệnh của con cũng chỉ có thể đến đây, thì cứ như vậy đi, con không có gì tiếc nuối cả, thật không có, cho nên... Ba...” Hai mắt cậu nhìn mặt của Mặc Tử Hàn, thỉnh cầu nói “Ba không cần bởi vì con mà làm tổn thương bất cứ người nào, có được hay không?”

“Không được!” Mặc Tử Hàn kiên định cự tuyệt.

“Ba...”

“Con không cần nói gì nữa, Ba sẽ không để cho con chết, ba tuyệt đối sẽ không để cho con chết. Nếu như con không muốn ba tổn thương người khác, vậy thì hãy để ba làm phẫu thuật đổi tim với con đi, đem trái tim của ba đổi lấy khỏe mạnh cho con, như vậy mọi người cũng không phải cảm thấy tội lỗi, cũng không cần tự trách, càng không cần phải đau khổ, bởi vì ta thân làm ba của con, mà không thể nhìn con ra đời, không thể chăm sóc con lớn lên, không có hoàn thành trách nhiệm một người ba, cho nên chút chuyện nhỏ

này... Là ba phải làm!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói xong, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai mắt của cậu, mà khóe miệng hơi cười cười, đã dùng hết tất cả sự dịu dàng của chính mình.

Mọi người nghe anh nói những lời này, cũng không khỏi khiếp sợ trợn to hai mắt, sững sờ nhìn anh.

Mặc Thiên Tân càng không tin vào lỗ tai của mình.

Ba vừa nói cái gì?

Ba muốn dùng trái tim của mình trao đổi cho cậu?

Ba muốn dùng sinh mạng của mình để cứu cậu?

“Không... Ba...” Cậu hét hoảng mở miệng.

Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, bắt lấy bàn tay nho nhỏ của cậu nói “Thiên Tân, ba đã đồng ý với con, nhất định sẽ không để cho con chết, nhất định sẽ làm cho con sống lâu trăm tuổi, sống đến khi con mệt mỏi mới thôi. Mặc dù Mặc Tử Hàn cũng không phải là người tốt gì, cũng không phải là người đáng tin cậy, nhưng chỉ cần ba đồng ý chuyện của con, ba nhất định sẽ làm được, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!”

“Không... Không... Không...” Mặc Thiên Tân không ngừng lắc đầu, không ngừng cự tuyệt, nước mắt nhanh chóng xông ra, từng giọt từng giọt từ khóe mắt chảy xuống.

“Con không muốn... con không muốn như vậy... Ba không cần phải làm như vậy, con không muốn tim của ba đâu, con muốn ba sống thật tốt, con muốn ba chăm sóc cho mẹ thật tốt, con không muốn... con không cần...con không cần...” Cậu cự tuyệt, một lần lại một lần dùng sức lắc đầu, nhưng thời điểm hắn nghe được những lời này, trái tim đau đớn của cậu chợt thấy ấm áp, giống như đang được bao quanh bởi một luồng khí, trái tim của cậu không khỏi tuôn ra cảm giác vui vẻ, là loại cảm giác vừa vui vẻ lại cảm động, còn có chút chua xót.

Tử Thất Thất nghe hai cha con bọn họ đối thoại, nước mắt đã tuôn ra thành sông.

Cô không muốn Thiên Tân chết, cô cũng không muốn Mặc Tử Hàn chết, cô muốn bọn họ đều phải sống tốt, sống vui vui vẻ vẻ.

“Hai người không thể chết, không bằng dùng trái tim của tôi, tôi là mẹ của Thiên Tân, chúng tôi là mẹ con huyết nhục tương liên, trái tim của tôi nhất định thích hợp với nó, hãy dùng trái tim của tôi đi!” Cô bắt đầu không khống chế được tâm tình của mình, cả người đã dần đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Tại sao không có cách nào là toàn vẹn đây? Tại sao không có biện pháp nào để cho mọi người hạnh phúc? Tại sao chuyện tàn nhẫn này lại giáng lên người của bọn họ? Chẳng lẽ hai mẹ con bọn họ chịu đau khổ còn chưa đủ sao? Ông trời còn muốn hành hạ bọn họ đến bao giờ? Phải làm thế nào mới có thể vượt qua vận mệnh bi thảm này.

“Dùng trái tim của tôi... Dùng trái tim của tôi đi... hãy dùng của tôi...”

“Không... Mẹ, con không muốn... Con không muốn...”

“Tử Thất Thất hãy nghe anh nói, chỉ có trái tim của anh mới thích hợp với Thiên Tân, anh là ba của nó, đây là chuyện anh phải làm, hãy dùng trái tim của anh, dùng của anh...!”

“Không... Con không cần... trái tim của người nào con cũng không cần, con không cần!”

Phương Lam nhìn cả nhà bọn họ ba người đẩy đẩy nhường nhường đối thoại, đột nhiên chau chặt chân mày, gằm nhẹ mà nói, “Các người đủ rồi đó!”

Trong nháy mắt, cả ba người liền dừng lại, bên trong gian phòng cũng thay đổi yên tĩnh.

Phương Lam nhìn bọn họ nói “Các người không cần kích động như vậy, hiện tại bệnh tình của Thiên Tân rất nghiêm trọng, xúc động quá mức sẽ làm bệnh tình của nó càng nghiêm trọng hơn, có lời gì muốn nói chúng ta trở về bệnh

viện rồi nói sau, nơi này thuốc men cũng thiết bị quá ít, nếu như bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu, căn bản cũng không có biện pháp để cấp cứu, cho nên mọi người phải thật tỉnh táo, giải phẫu ghép tim không phải là chuyện các người nói có thể là có thể được, toàn bộ phải nghe theo bác sĩ, hiểu chưa?”

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất trầm mặc trấn định hoảng loạn trong lòng của mình, Mặc Thiên Tân lại nhìn Phương Lam, đôi mắt quật cường cùng đôi mắt của Tử Thất Thất giống nhau như đúc.

“Mẹ Tiểu Lam...” Cậu lại một lần nữa nhẹ giọng mở miệng, yếu đuối nói, “Con không muốn vào bệnh viện, con muốn ở chỗ này!”

“Không được!” Phương Lam cự tuyệt.

“Con cầu xin mẹ, đây là tâm nguyện cuối cùng của con, con không muốn đi bệnh viện làm giải phẫu, con thà chết cũng không muốn để người khác chết vì con!”

“Tạm thời con đừng có nói nhảm, mẹ nói không được là không được!” Phương Lam tức giận lại cự tuyệt một lần nữa, cũng lạnh lùng nói “Mặc Thiên Tân mẹ cho con biết, sống chết của con không tới phiên con làm chủ đâu, mẹ với mẹ ruột của con bảy năm nay vất vả khổ sở nuôi con khôn lớn, mẹ đã từ bỏ ước mơ của mình để chọn làm bác sĩ khoa tim mạch, chính là vì muốn chữa bệnh cho con, nhưng bây giờ con lại muốn nằm ở nơi này chờ chết? Con muốn ung dung phui mông mà đi? Không có cửa đâu! Nghĩ cũng không được nghĩ đến! Mẹ cảnh cáo con một lần nữa, con nghe cho rõ đây, vì con mà mẹ đã dùng hết tất cả tuổi thanh xuân của mẹ, vì con mà hằng đêm mẹ không ngủ sống ở trong phòng thí nghiệm, những gì con nợ mẹ cả đời này cũng không trả nổi, cho nên mạng của con là thuộc về mẹ, mẹ muốn con chết con mới có thể chết, mẹ không cho con chết, coi như là còn chút hơi tàn này, cũng phải cố mà sống!”

Nghe cô tức giận nói chân mày của Mặc Thiên Tân thật sâu nhíu lên, không nói gì chỉ có thể trầm mặc.

Mẹ Tiểu Lam nói rất đúng, cậu không có quyền lựa chọn sống chết của mình, từ lúc cậu vừa sinh ra đã bắt đầu liên lụy hai mẹ, từ lúc cậu bắt đầu biết nhận

thức, thì mỗi ngày mẹ Tiểu Lam đều đến trường đại học ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, còn mẹ thì mỗi ngày đều phải ra ngoài làm việc, làm thêm giờ, kiếm thêm tiền để nuôi cậu, bọn họ cho cậu những điều tốt nhất, họ vì cậu đã bỏ ra rất nhiều, đời này cậu cũng không thể trả hết, nhưng cậu không muốn dùng sinh mạng người sống để đổi lấy tính mạng của mình, cậu không muốn làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Mặc Thâm Dạ vẫn trầm mặc, nãy giờ đứng xem trò vui đột nhiên nhìn cậu nói “Thiên Tân...Tục ngữ có một câu, hiện tại bác thấy rất thích hợp nói cho cháu biết, đó chính là... Chết liên tục còn không sợ, còn sợ sống sao? Người đã chết thì cái gì cũng hết, đời sau gì chứ, kiếp sau gì chứ, quỷ thần đều là lời nói hoang đường, chỉ khi còn sống mới có thể báo đáp những người mà con cảm kích, hơn nữa người hiến trái tim cho con cũng không phải vì con mà chết không công, hấn cũng đạt được điều mà hấn muốn, đây là một vụ giao dịch công bằng!”

Hấn cũng đạt được điều mà hấn muốn? Giao dịch công bằng?

Mặc Thiên Tân kinh ngạc nhìn anh, không hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh.

“Lời của bác... Là có ý gì?” Cậu nghi ngờ hỏi.

“Nếu như cháu muốn biết lời nói của bác có ý gì, thì hãy trở về bệnh viện, để người hiến trái tim cho cháu tự mình giải thích với cháu đi!”

Mặc Thiên Tân nghe anh nói, bắt đầu do dự, hai mắt quật cường cũng chậm chậm có chút dao động.

Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất cùng Phương Lam thấy có chút hy vọng, trong lòng chợt vui vẻ.

“Đúng vậy Thiên Tân, con trở về bệnh viện đi, mẹ sẽ để con cùng người đó nói chuyện với nhau, mẹ sẽ không ép buộc con, mẹ xin thề với con, cam đoan với con!” Tử Thất Thất lập tức nhẹ giọng nghênh hợp, dụ dỗ cậu đồng ý.

Con người trong hốc mắt của Mặc Thiên Tân do dự chuyển động, cuối cùng hai mắt dừng lại trên mặt của Bạch Trú nhưng vẫn không có mở miệng, nhìn

anh tựa như đang hỏi anh, cháu có nên trở về bệnh viện không? Cháu có nên nghe lời bọn họ nói không?

Tất cả mọi người chú ý đến ánh mắt của cậu, cũng đều đi theo ánh mắt của cậu nhìn về phía Bạch Trú.

Trên mặt của Bạch Trú không có nhiều biểu hiện, vẫn luôn bình bình thường thường, anh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mặc Thiên Tân, nhìn hai mắt cậu bé dao động, sau đó lại nhìn lướt qua thái độ của bốn người kia, trong lòng yên lặng nghĩ ngợi. Thật ra anh cũng không biết đưa Thiên Tân trở về bệnh viện là đúng hay sai, càng không biết dùng trái tim người sống cứu mạng nó là đúng hay là sai. Nếu đứng trên lập trường của một người bạn, anh có thể hiểu được tâm tình của bọn họ bây giờ, nhưng nếu đứng ở góc độ của một thầy thuốc, thì loại chuyện như vậy là không thể công nhận, coi như bệnh viện của bọn họ có liên quan đến hắc đạo, cũng đã giúp không ít người trong hắc đạo, nhưng bản chất là một thầy thuốc, anh không có biện pháp nào để tiếp nhận cách dùng trái tim của một người khỏe mạnh, đi cứu vớt tính mạng đang bị đe dọa của bệnh nhân, như vậy là một mạng đổi một mạng, cách làm này anh không cách nào tiếp nhận được.

“A...” Anh đột nhiên cười một tiếng, thái độ vô cùng phức tạp.

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn anh, thấy hắn đột nhiên anh, đồng thời nghi ngờ cau mày lại.

“Chuyện của mấy người tôi không muốn quản, hãy coi như chuyện gì tôi cũng không biết đi, tôi sẽ xin một vị bác sĩ chuyên khoa tim khác để phụ trách chữa trị cho Thiên Tân, những chuyện còn lại... Hãy theo ý của mấy người đi!” Bạch Trú bình thản nói hết những lời này, liền lập tức xoay người, sải bước ra khỏi phòng.

Mọi người nhìn bóng lưng của anh ta, cũng trầm mặc lộ ra khuôn mặt u sầu.

Bọn họ có thể hiểu được đạo đức nghề nghiệp của một thầy thuốc, cũng hiểu rõ trong lòng của anh ta đang trong tình thế khó xử, mà anh ta lựa chọn làm như vậy chính là đã ủng hộ bọn họ nhất, cho nên anh ta làm chuyện này bọn họ cũng không trách anh ta, bọn họ chỉ có thể trách ý trời trên người, ông trời

không thương xót.

“Thiên Tân, chúng ta đi thôi!” Phương Lam hồi hồn, nhẹ giọng mở miệng.

Trong lòng Mặc Thiên Tân vẫn mê mang như cũ, vẫn còn bồi hồi dao động không chừng, mà đang ở thời điểm cậu do dự không quyết, Mặc Tử Hàn dùng hai tay rắn chắc của mình đem cậu từ trên giường thận trọng ôm lấy, sau đó sải bước đi về phía cửa phòng, Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất cùng Phương Lam theo sát phía sau...

Mặc Thiên Tân nhìn bọn họ mỗi người một thái độ, trái tim lại càng thêm đau đớn, cậu đem khuôn mặt tái nhợt của chính mình vùi sâu vào lồng ngực rộng rãi của Mặc Tử Hàn, sau đó một hồi nhắm hai mắt lại.

Nói thật, nếu thật sự có người tự nguyện hiến trái tim cho cậu, thì có người nào lại muốn nằm ở trên giường chờ chết đây? Nhưng tại sao người kia lại tự nguyện muốn hiến tim của chính mình đây? Hắn không phải một người rất khỏe mạnh sao? Hắn bị bệnh sao? Còn ba đã sử dụng thủ đoạn gì để uy hiếp hắn? Hắn là bất đắc dĩ sao?

Thật là loạn a...

Quả nhiên thời điểm một người phải đối mặt với cái chết, sẽ luôn hy vọng mình còn có một cơ hội sống sót, cho nên mới không ngừng do dự, cũng như cậu bây giờ vậy, rõ ràng đã quyết định rồi, tuy nhiên bởi vì bọn họ nói mấy câu nói liên dao động. Thật là không có tiền đề, cậu thật là không có tiền đề. Nhưng mà cậu tin tưởng mình sẽ không để cho người vô tội chết oan, chờ cậu thấy người hiến tạng đó xong, chờ cậu cùng người đó nói chuyện xong, cậu có thể phân biệt được trong lời của người đó là thật hay giả, nếu thật sự là cha ép buộc, như vậy cậu tuyệt đối sẽ không tiếp nhận giải phẫu, nhưng nếu như hắn tự nguyện... Vậy cậu sẽ tiếp nhận sao?

Tay nhỏ nhỏ của Mặc Thiên Tân không tự giác nắm chặt cánh tay Mặc Tử Hàn, cả người càng thêm dùng sức gần sát anh, hận không được trốn vào trong cơ thể của anh.

Cậu sợ chết... Thật sợ hãi, thật sợ hãi...

Cho dù cậu đã cảm thấy rất thỏa mãn, thế nhưng cậu lại không không chế được lòng tham của mình, muốn nhiều hơn... Nhiều hơn nữa...

Làm thế nào?

Cậu nên làm gì mới đúng?

Tám giờ sáng hôm sau

Ba chiếc xe màu đen lái vào cổng chính của bệnh viện tư nhân Bạch Vân, cũng theo thứ tự dừng ở trước cửa bệnh viện, đồng thời cửa xe ở ghế lái của ba chiếc xe cùng nhau mở ra, Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu ba người cùng nhau từ chỗ ngồi của tài xế bước ra, cũng cùng nhau đi đến cửa chỗ ngồi phía sau xe của chiếc xe chính giữa.

Kim Hâm đưa tay đem cửa xe mở ra, sau đó ba người cùng nhau cúi đầu.

“Tuyệt thiếu gia, Tuyệt tiểu thư, mời xuống xe!” Kim Hâm cứng nhắc mở miệng.

Tuyệt Minh hướng về phía bọn họ mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn Tuyệt Lê, dịu dàng hướng về phía cô nói, “Tuyệt Lê, chúng ta đã đến, chúng ta nên xuống xe...”

Cậu nói xong, liền dắt tay phải của cô từ từ đi xuống xe, mà khuôn mặt ngốc trẻ của Tuyệt Lê vẫn như thường ngày, chỉ có hai chân dựa theo động tác cậu mới vừa xuống xe để đi xuống xe, sau đó đứng ở bên cạnh cậu.”Tuyệt thiếu gia, Tuyệt tiểu thư, mời...”

“Tuyệt thiếu gia, Tuyệt tiểu thư, mời...”

“Tuyệt thiếu gia, Tuyệt tiểu thư, mời...”

Ba người đồng thanh nói, cũng đồng thời đưa tay phải của mình ra hướng cửa

lớn bệnh viện.

Tuyết Minh nhìn con đường trước mặt, cậu biết đây là con đường đi đến địa ngục, thế nhưng cậu lại không cảm thấy có bất kỳ sợ hãi nào, vẫn thản nhiên như cũ khước miệng treo lên nụ cười tự nhiên, sau đó quay đầu nhìn em gái yêu quý nhất, nhẹ giọng nói:

“Tuyết Lê, chúng ta đi thôi!”

Chương 251: Lựa chọn cái chết, là nguyện vọng cuối cùng của ta!

Hành lang trắng phao, màu sắc lạnh lùng, mùi nước sát trùng nồng đậm, tràn đầy khứu giác Tuyết Minh, nhưng trên mặt cậu vẫn thoải mái như cũ, khóe miệng mỉm cười thản nhiên, bước đi vững vàng không mảy may thấp thỏm lo sợ, giống như con đường cậu đi không phải tới địa ngục, mà là lên thiên đường.

Chợt!

Kim Hâm đi trước mặt dừng lại, xoay người nhìn cậu, đồng thời đem tay phải đưa về phía cửa phòng bệnh VIP, nói, “Chính là chỗ này!”

Hai chân Tuyết Minh dừng lại, Tuyết Lê đi theo bên cạnh cũng dừng hai chân.

Cậu quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó tiến lên một bước, xoay người đối mặt với Tuyết Lê.

“Tuyết Lê...” Cậu nắm hai cánh tay cô, nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng kêu tên cô.

“...” Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, chỉ đờ đẫn trống rỗng nhìn phía trước.

Tuyết Minh dùng tay vén sợi tóc rơi trên trán cô bé, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm nhũn, giống như vuốt ve bảo bối yêu thích, không biết bao nhiêu lần, một lần lại một lần, cuối cùng cậu dùng hai cánh tay ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cô bé vào trong ngực, thật chặt.

“Tuyết Lê... Tuyết Lê... Tuyết Lê...”

Cậu không ngừng kêu tên cô, trong thanh âm mang theo nồng đậm thương

yêu cùng nồng đậm thương tiếc, còn có nồng đậm không nở từ bỏ.

Tuyết Lê mặc cho anh trai ôm mình, mặc cho cậu không ngừng kêu bên tai, tuy nhiên trên mặt cô vẫn không có bất kỳ biến hóa, chỉ là si ngốc dần dần, ngay cả tốc độ nháy mắt so với người bình thường cũng chậm hơn gấp đôi.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu đứng cạnh cửa, ba người nhìn anh em bọn họ hai người, trong lòng mơ hồ chua xót, hơi đau đớn.

“Tuyết Lê...” Tuyết Minh rút cuộc đẩy cô thoát khỏi ngực mình, sau đó mỉm cười nhìn cô, dịu dàng nói, “Anh có mấy câu muốn nói với em, em nhất định phải nhớ kỹ!”

“...” Tuyết Lê trầm mặc.

“Nha đầu ngốc, anh muốn em nhớ, đương nhiên là những lời rất quan trọng, em không thể tùy hứng đùa bỡn, nhất định phải nhớ kỹ lời anh nói, biết không?” Cậu lại bắt đầu lăm bầm lăm bầu.

“...” Tuyết Lê như cũ trầm mặc, trên mặt không có bất kỳ biểu tình.

“Ngoan!” Tuyết Minh cười vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, vẻ mặt thành thật mà nói, “Em phải nhớ kỹ lời anh nói, tuyệt đối không được quên, nhất định phải nhớ kỹ, nhớ kỹ... Không nên hận bất luận người nào, không cần căm hận bất cứ người nào, cũng không cần suy nghĩ chuyện báo thù, nhất là chuyện ngoài ý muốn một năm trước, em chỉ cần sống thật khỏe, chỉ cần thật vui vẻ mà sống, may mắn hạnh phúc phúc mà sống là tốt rồi, đem tất cả quên đi, toàn bộ thù hận... Em nhất định phải nhớ kỹ, không cần căm hận bất cứ người nào, đem tất cả quên đi, chỉ cần vui vẻ mà sống... Nhớ... Nhớ... Nhất định phải nhớ kỹ...”

Cậu không ngừng lặp lại, không biết bao nhiêu lần, cậu muốn đem những lời nói này khắc in ở trong đầu cô bé, cậu muốn cô nhớ từng câu. Bởi vì cậu không cần cô sống ở trong thù hận, cậu chỉ muốn cô vui vẻ giống như ngày trước. Chuyện báo thù cậu đã an bài tốt rồi, tất cả mọi chuyện cậu cũng đã sắp xếp xong xuôi, cô chỉ cần như một đóa hoa xinh đẹp không ngừng nở rộ là tốt rồi... Nếu như trời cao thương tiếc người anh vô dụng này, khi cậu chết

chấp nhận nguyện vọng cuối cùng của cậu, như vậy, cậu hi vọng em gái của mình quên tất cả những việc trước kia, sau đó bắt đầu cuộc sống vui vẻ một lần nữa...

“Tuyết Lê, em nhớ không? Nhớ anh vừa nói rồi chứ?” khóe miệng Tuyết Minh như cũ treo nụ cười, nhưng hốc mắt đã hơi ảm thấp.

“...” Hai mắt Tuyết Lê trống rỗng, thủy chung không có một tia dao động, si ngốc như trước, ngơ ngác, ngây ngốc...

“Thật biết nghe lời, thật không hổ là em gái ngoan của anh, anh biết ngay em có thể nhớ, không chỉ nhớ, em phải làm được, biết không?” Tuyết Minh tự nói, nụ cười khóe miệng mở rộng.

“...”

“Thật biết nghe lời... Thật ngoan... Em của anh thật sự là đứa bé ngoan...” Tuyết Minh không ngừng khích lệ, hai mắt nhìn chăm chăm mặt Tuyết Lê, muốn nhìn cô thật kỹ, chỉ là gương mặt cô bây giờ này suốt cả một năm cũng không có bất kỳ biểu tình, thật muốn nhìn lại lần nữa nụ cười đáng yêu, nụ cười xinh đẹp, nụ cười vui vẻ...

“Tuyết thiếu gia!” Kim Hâm đột nhiên nhẹ giọng kêu cậu một tiếng, nhắc nhở cậu mau tiến vào phòng bệnh.

Tuyết Minh cuối cùng dặt tay phải Tuyết Lê, cười nói, “Tuyết Lê ngoan, anh đi vào một chút, em ở đây chờ anh, ba vị chú này đều là người tốt, bọn họ sẽ bảo vệ em, em không phải sợ, biết không?”

“...”

“Em yên tâm, anh chỉ đi vào một chút thôi, rất nhanh ra ngoài với em!”

“...”

“Anh dĩ nhiên không có lừa em, anh lúc nào lừa gạt em nha?”

“...”

“Được được, nếu như lừa em, anh chính là con rùa nhỏ, lỗ mũi sẽ thật dài, vậy được rồi chứ?”

“...”

“Tốt lắm, anh vào đây!”

“...”

Tuyết Minh nhìn Tuyết Lê ở ngoài mỉm cười lầm bầm lâu bầu, nắm tay cô từ từ buông ra, sau đó xoay người, muốn gõ cửa, cậu lưu luyến không ngừng quay đầu, liếc nhìn khuôn mặt đáng yêu của em gái, cuối cùng đột nhiên quay đầu đi, nặng nề gõ cửa phòng bệnh ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!” Thanh âm nặng nề vang vọng.

“Vào!”

Bên trong gian phòng truyền đến thanh âm lạnh như băng của Mặc Tử Hàn.

Tuyết Minh thầm hít sâu một hơi, sau đó khước miệng nhàn nhạt nâng lên, lộ ra thoải mái, cậu đem cửa phòng đẩy ra, một bước đi vào.

“Rắc rắc!” Cửa phòng bị Kim Hâm đóng lại.

Bên trong phòng

Tuyết Minh đứng ở cửa phòng, nhìn bốn người phía trong, quét qua mặt bọn họ, sau đó đem tâm mắt dừng đứa trẻ sáu tuổi nằm ở trên giường, khuôn mặt có vẻ mệt mỏi.

Chính là nó sao?

Nó chính là Mặc Thiên Tân sao?

Trái tim của cậu chính là muốn đưa cho đứa bé này sao?

Cậu theo dõi mặt Thiên Tân, nhìn hai mắt nó như hai viên ngọc đen bóng xinh đẹp, nhìn ngũ quan nó và Mặc Tử Hàn giống nhau như đúc, nhìn sắc mặt nó tái nhợt, còn có một ít quật cường.

“Xin chào, tên tôi là Tuyết Minh!” Cậu lễ phép mở miệng, hướng về phía bọn họ cúi đầu.

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất, Phương Lam, bốn đôi mắt đồng loạt nhìn khuôn mặt lạnh nhạt, nụ cười cùng dung mạo thanh tú của cậu.

“Chào cậu!”

Chỉ có Tử Thất Thất vô cùng lễ phép đáp lại cậu, cũng giống cậu hơi gật đầu một cái. Mà trên mặt Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ không có vẻ mặt gì đặc biệt, bởi vì đã từng gặp mặt, cho nên chỉ là nhìn cậu, trầm mặc nhìn cậu. Chỉ có hai mắt Phương Lam không ngừng quan sát toàn thân của cậu, theo dõi nụ cười nhàn nhạt trên mặt cậu, dò xét nội tâm cậu vào giờ phút này.

Tuyết Minh mở to hai mắt lần nữa quét qua bốn người bọn họ, cả bốn người trong mắt cậu đều giống như ma quỷ địa ngục, mỗi người đều độc ác theo dõi cậu, muốn lập tức cướp lấy trái tim trong cơ thể cậu, cướp lấy tánh mạng của cậu.

“Tuyết Minh?”

Thanh âm đột nhiên vang lên, mọi ánh mắt cùng nhau tập trung đến một chỗ, chính là Mặc Thiên Tân trên giường bệnh.

“Anh chính là người muốn cùng em làm phẫu thuật sao?” Mặc Thiên Tân yếu đuối hỏi, đôi tay dùng sức chống thân thể, Tử Thất Thất vội vàng dìu, giúp cậu từ trên giường ngồi dậy.

“Đúng!” Tuyết Minh trả lời.

“Tại sao?” Mặc Thiên Tân hỏi tiếp, “Tại sao anh lại mang trái tim cho em? Bị

bệnh sao?”

“Không có!”

“Anh rất khỏe mạnh?”

“Đúng!”

“Vậy vì cái gì? Có người uy hiếp anh?”

Tuyết Minh nghe cậu bé không ngừng hỏi, khóe miệng như cũ mỉm cười thản nhiên, thái độ của cậu vẫn như cũ thoải mái. Cậu từ từ mở đôi môi, sau đó nhẹ giọng nói, “Không có người uy hiếp tôi, cũng không có ai cưỡng bách tôi, là tôi tự nguyện làm như thế, bởi vì tôi với ba em làm một cuộc giao dịch, chỉ cần tôi giao trái tim cho em, anh ta sẽ giúp tôi báo thù, giúp tôi chăm sóc em gái, hoàn thành tâm nguyện của tôi.”

Giao dịch?

Mặc Thiên Tân nghe lời của anh ta, nhìn anh ta bình tĩnh mỉm cười.

“Anh là đứa ngốc sao? Thù của anh sao không tự đi báo? Em gái của anh sao không tự mình chăm sóc? Anh đã coi trọng hai chuyện này, vậy tại sao anh không tự mình làm? Tại sao phải nhờ người khác giúp, tại sao phải dùng tánh mạng của mình đi đổi? Chẳng lẽ anh không phải biết tánh mạng con người là vô giá sao?” Cậu không ngừng hỏi tới, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của anh ta.

Tuyết Minh bình tĩnh nghe lời của cậu, sau đó như cũ mỉm cười nói, “Tôi dĩ nhiên biết sinh mạng là vô giá, nhưng tôi cũng biết sinh mạng rất yếu ớt, rất thống khổ... Kể từ một năm trước vào buổi tối hôm đó, mỗi ngày tôi đều ác mộng, tôi mỗi ngày đều không có cảm giác muốn ngủ, hơn nữa mỗi ngày đều không dám ra khỏi biệt thự Bác Chung một bước. Bởi vì tôi biết chỉ cần vừa đi ra khỏi kia cánh cổng, thì nhất định sẽ chết, tựa như hôm nay tôi tới mộ của ba mẹ, người kia tập tức lại xuất hiện, nếu như không phải có người giúp, hiện tại tôi đã chết, cho nên tôi không có cách nào sống lâu, tôi cuối cùng sẽ có một ngày chết trong tay người đàn ông đó. Nếu vì bảo vệ tánh mạng mà

tiếp tục sống trong phòng, tôi vĩnh viễn không có cơ hội thay người nhà báo thù, cho nên từ rất lâu tôi đã bắt đầu cầu nguyện, mỗi ngày đều cầu nguyện, cầu nguyện có người tới giúp, cầu nguyện có người để cho tôi thoát khỏi thống khổ bây giờ, thậm chí tôi còn ảo tưởng cùng ma quỷ ký khế ước, tôi đối với hắn, chỉ cần hắn có thể giúp tôi báo thù, tôi liền đem máu thịt, lục phủ ngũ tạng, thậm chí là tánh mạng của tôi, toàn bộ tất cả đều cho hắn, không nghĩ tới ảo tưởng của tôi rốt cuộc thành sự thật, ma quỷ hắn rốt cuộc tới tìm...” Cậu nói xong, hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn, anh chính là ma quỷ, anh chính là tới giúp cậu. Chợt, khoe miệng cậu nở nụ cười thật to, vui vẻ nói, “Tôi rất cao hứng, có thể cùng ma quỷ định ra khế ước này, đây là chuyện cao hứng nhất trong đời.”

Nghe lời cậu, nhìn biểu tình chân thiết trên mặt cậu, người trong phòng lâm vào trầm mặc, không khí bắt đầu thay đổi nặng nề.

Một đứa bé mười hai tuổi bị hành hạ tinh thần, cậu nhất định rất thống khổ, nhất định rất vô dụng, cho nên mới ảo tưởng, ảo tưởng có người có thể giúp mình.

“Anh điên rồi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên tức giận mở miệng, yếu ớt nói, “Cho dù vậy anh cũng không thể sử dụng tánh mạng mình để làm giao dịch? Hơn nữa còn nói cao hứng? Cái này thật sự cao hứng sao? Anh điên rồi... Kê điên...”

“Đúng! Tôi điên rồi... Em coi tôi là một thằng điên cũng được, em coi tôi là một kẻ vừa nát lại ngu cũng được, tóm lại tôi đã quyết định, tôi muốn đem trái tim này cho em, tôi muốn giao dịch cùng ma quỷ!” Tuyệt Minh kiên định nói, thoải mái trên mặt thay đổi quật cường, vẻ quật cường đó không thua gì vẻ quật cường trên mặt Thiên Tân.

“Em không cần trái tim của anh, em không đồng ý làm phẫu thuật này, nếu như anh muốn báo thù, em sẽ cầu xin ba giúp anh, nếu như ba em không đồng ý, em sẽ cầu xin bác hai, nếu như bác hai không đồng ý, em sẽ cầu xin mẹ Tiểu Lam, nếu như mẹ Tiểu Lam không đồng ý, em sẽ cầu xin mẹ em... Mẹ! Mẹ sẽ đồng ý giúp con đúng không?” Mặc Thiên Tân chợt nhìn về phía Tử Thất Thất, cố ý giả bộ tội nghiệp, van xin cô, “Mẹ, mẹ nhất định sẽ đồng ý con... Đúng không? Mẹ nhất định sẽ đồng ý... Phải không?”

Tử Thất Thất nhìn mặt cậu, nghe thanh âm yếu đuối của cậu, đau lòng nắm tay cậu, “Mẹ sẽ... Mẹ sẽ đồng ý con, chỉ cần con nói, cái gì mẹ cũng đồng ý!”

“Anh xem...” Mặc Thiên Tân vui vẻ cười, dờn tầm mắt hướng Tuyết Minh, “Mẹ em đã đồng ý, anh bây giờ không cần đưa tim cho em để báo thù nữa, anh có thể đi rồi!”

“Thật xin lỗi, tôi không thể tiếp nhận ý tốt của em!” Tuyết Minh cự tuyệt.

“Tại sao? Em đã giúp anh báo thù, tại sao anh còn cự tuyệt? Chẳng lẽ anh muốn chết như vậy sao? Anh không phải còn có em gái sao? Chẳng lẽ anh nỡ bỏ em ấy?” Mặc Thiên Tân tức giận rống to, bởi vì thân thể quá mức suy yếu, cho nên bắt đầu thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Tuyết Minh nghe được hai chữ ‘em gái’, chợt trầm mặc mấy giây, mà thoải mái trên mặt cũng mờ hồ hiện ra một chút sầu bi. Cho dù cậu bé nói đúng, cho dù cậu không yên lòng Tuyết Lê, nhưng cậu đã quyết định, sẽ không thay đổi.

“Người của nhà họ Tuyết chúng tôi cho tới bây giờ không thiếu nợ người khác, đây là một giao dịch công bằng, em giúp tôi báo thù và chăm sóc em gái tôi, như vậy tôi sẽ an tâm giao trái tim cho em!”

“Kẻ điên... Anh là kẻ điên, em không cần trái tim của anh, em không muốn trở nên điên khùng như thế, anh đi ra ngoài cho em, anh cắt cho em, anh không muốn nhìn thấy em, em không cần làm phẫu thuật, anh cắt cho em... Cút... Cút...” Mặc Thiên Tân đột nhiên kích động nói, trong nháy mắt sắc mặt càng thêm trắng bệch, đôi môi thay đổi tím bầm, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, bệnh tim bộc phát.

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

“Thiên Tân!”

Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất, Mặc Thâm Dạ, Phương Lam, bốn người trăm miệng một lời, đồng thời hét hoảng chạy đến bên giường, khẩn trương nhìn Thiên Tân đang nguy kịch.

“Tâm tình của nó quá kích động, trái tim của nó không chịu nổi kích thích như vậy, phải để nó bình tĩnh lại... Thiên Tân, con hãy nghe mẹ nói, từ từ hô hấp, từ từ hít thở, không có chuyện gì... Bình tĩnh một chút, tỉnh táo một chút...” Phương Lam hét hoảng nói, đôi tay theo hô hấp của cậu, an ủi tâm tình cậu.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, toàn thân thần kinh căng thẳng.

Mà Mặc Thâm Dạ quay đầu nhìn Tuyết Minh, tương đối tỉnh táo nói, “Tuyết Minh cậu ra ngoài trước đi, chờ bệnh tình Thiên Tân ổn định chúng ta sẽ chậm rãi nói!”

Tuyết Minh nhìn Mặc Thiên Tân thoi thóp, nhìn bốn người khẩn trương như vậy, đột nhiên cảm thấy mình quyết định dùng trái tim tới cứu hắn là đúng, bởi vì hắn chết rồi, sẽ có rất nhiều người thương tâm, bao gồm bốn người trước mặt này, bao gồm ba người ngoài cửa kia, còn có nhiều người sẽ bởi vì hắn chết đi mà thương tâm khóc rống... Mà cậu không giống vậy, cho dù cậu chết, cũng không có ai thương tâm, lại càng không có ai vì cậu rơi lệ, bởi vì cậu đã không còn người thân, em gái duy nhất lại như thế, cậu dùng thời gian một năm không ngừng nói với cô, dùng hết tất cả biện pháp cô cũng không có một chút biến hoá, thậm chí ngay cả một chữ, cô cũng không mở miệng nói với cậu. vì vậy, cậu chết cũng không có quan hệ gì, bởi vì cô căn bản sẽ không có bất kỳ cảm giác, cho nên... Cái chết của cậu, chẳng những có thể cứu một người, còn có thể đổi lấy ba giao dịch cả đời này cậu cũng không thể thực hiện, đáng giá... Quá đáng giá rồi...

“Mặc Thiên Tân em nghe cho tôi...” Tuyết Minh đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người khiếp sợ quay đầu nhìn cậu.

“Tôi lựa chọn cái chết không phải lỗi là của em, em không phải cần phải tự trách. Đây là lựa chọn của tôi, là tâm nguyện của tôi, tâm nguyện cuối cùng. Bất kể em có nhận trái tim của tôi hay không, bất kể em có đồng ý làm phẫu thuật hay không, quyết định giao dịch cùng ma quỷ vẫn phải hoàn thành, tuyệt không hối hận... Nếu như em còn sống, nếu như có thể dùng trái tim này để sống sót, như vậy tôi xin em hãy chăm sóc em gái tôi... Tôi cầu xin tất cả những người có mặt ở đây hãy quan tâm đến em gái tôi giống như quan tâm tới Thiên Tân... Cảm ơn các người... Cảm ơn...”

Tuyết Minh nói hết những lời này, từ trong túi áo lấy ra một cây súng lục màu đen, cậu mỉm cười đem súng lục nhắm huyết thái dương, vui vẻ nói, “Em gái tôi liền nhờ cậy các người rồi... Cảm ơn...”

Chương 252: Kết thúc cuối cùng, Tuyết Minh lựa chọn cái chết!

Súng?

Bên trong gian phòng, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn súng lục trong tay cậu, đồng thời hai mắt tròn to.

“Không cần ——” Mặc Thiên Tân hô to ngăn lại.

Mặc dù cậu muốn sống, mặc dù cậu rất sợ chết, nhưng cậu không muốn dùng phương pháp tàn nhẫn này, cậu không cần dùng tánh mạng của người khác để cứu tánh mạng của mình. Cậu không cần một sinh mạng đang khoẻ mạnh vì cậu phải chết, cậu hi vọng mỗi người đều có thể hạnh phúc vui vẻ, nhưng tại sao đứa bé tên gọi Tuyết Minh lại cố chấp như vậy? Tại sao anh ta nhất định muốn chết? Tại sao không tiếc làm tới mức này?

“Không cần —— không cần a ——”

Mặc Thiên Tân dùng hết sức mình hô to, liều mạng đưa tay phải ra muốn ngăn anh ta lại, nhưng Tuyết Minh lại mỉm cười nhìn cậu, theo dõi hai mắt cậu, giống như nói cho cậu biết, muốn cậu nhớ rõ thời khắc này, nhớ rõ hình ảnh lúc mình chết, ngón trở mảnh mai từ từ bóp cò.

“Đoàng ——” một tiếng súng vang, đạn xuyên qua đầu cậu, máu tươi huyết thái dương phun ra, nụ cười trên mặt cậu nháy mắt cứng lại, hai mắt tròn to, cả người vô lực trực tiếp ngã trên mặt đất.

“Tuyết Minh!”

“Tuyết Minh!”

“Tuyết Minh!”

“Tuyết Minh!”

Mặc Thâm Dạ, Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất và Phương Lam trăm miệng một lời kêu to, trơ mắt nhìn đứa bé mười hai tuổi mỉm cười chết trước mặt. Mặc dù nó không oán không hối, nhưng nội tâm bọn họ cũng cực kỳ áy náy, bởi vì không có cách nào ngăn lại hành động của nó mà cảm thấy xấu hổ và ân hận.

Tuyết Minh nằm trên mặt đất, máu từ đầu mãnh liệt chảy ra, nhiễm đỏ sàn nhà trắng như tuyết. Tồn thương trực tiếp tới não sẽ tử vong, nhưng giờ phút này, tại sao cậu lại vẫn còn chút ý thức? Chẳng lẽ là gạt người? Hay bởi vì cậu quá lưu luyến thế giới này, cho nên cái chết so với người bình thường chậm hơn một chút? Nhưng thôi, nhanh một chút hay chậm một chút cũng không sao cả, dù thế nào đi nữa cậu lúc này không hề cảm thấy bất kỳ đau đớn, chỉ là...

Cậu dùng hơi sức cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn ngoài cửa phòng, tay vô lực cũng chậm chậm đưa lên, giống như muốn bắt thứ gì đó, cuối cùng đôi môi mỏng run rẩy hơi mở ra, không tiếng động lắm lắm, “Tuyết... Tuyết Lê... Anh... hai... Đúng... Đúng... Đúng không...” Còn chưa nói xong, cậu liền trợn to hai mắt trong suốt, ngập tràn nước mắt, ngưng hô hấp, không tiếng động kết thúc tính mạng của mình.

Cậu trợn to mắt không phải vì chết không nhắm mắt, mà là cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối ở một khắc cuối cùng cũng không cách nào thấy nụ cười đáng yêu của em gái, tiếc nuối mình không có cách nào tiếp tục ở bên cạnh bảo vệ cô, chăm sóc cô, tiếc nuối mình không thể thấy cô khôi phục khỏe mạnh. Mà lời nói cuối cùng của cậu không phải vứt bỏ cô, không phải cậu ích kỷ lựa chọn cái chết mà là cậu áy náy không thể thực hiện lời hứa lúc nãy, cậu nói đi vào một chút sẽ trở lại bên cạnh cô, nhưng cậu không làm được, cậu lừa cô, cậu nói dối... Đây là lần đầu tiên cậu lừa gạt em gái mình.

Thật xin lỗi...

Tuyết Lê, em sẽ tha thứ cho anh đúng không?

Không sai, anh biết em sẽ tha thứ, bởi vì... Anh là anh trai em yêu quý nhất...

Em phải ngoan, phải nghe lời, phải tỉnh lại đi, phải nhanh một trở về là Tuyết Lê, anh ở trên trời sẽ nhìn em, sẽ biến thành vì sao sáng nhất dõi theo em, lặn lẽ bảo vệ em... Còn có cha, còn có mẹ, còn có tất cả những người yêu em, chúng tôi sẽ cùng nhau bảo vệ em, chỉ cần ngẩng đầu lên, chỉ cần em mỉm cười ngẩng đầu lên, chúng tôi sẽ vì em hiện ra sáng rõ từ trong bóng tối, chiếu sáng tâm hồn cô độc của em.

Tuyết Lê...

Tuyết Lê...

Tuyết Lê...

Em gái tốt của anh... Nhớ lời anh nói... Em phải hạnh phúc, vui vẻ... Vĩnh viễn, vĩnh viễn...

...

“Ầm ——” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị Kim Hâm thô bạo mở ra. Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu vọt vào trong phòng, nhìn Tuyết Minh nằm trên mặt đất, trên mặt đều lộ ra biểu tình nặng nề. Mà Tuyết Lê lúc này lại ngơ ngác đứng ở cửa phòng, hai mắt trống rỗng nhìn Tuyết Minh không nhúc nhích trên đất, cô ngơ ngác sững sốt mấy giây, sau đó như cũ không có một chút phản ứng nào, chỉ là hai chân tự động đi.

Cô từng bước từng bước đi đến bên người Tuyết Minh, sau đó khuất tất ngồi trên sàn nhiễm máu tươi, cuối cùng nằm trong ngực Tuyết Minh, hai mắt nhắm lại, bắt đầu ngủ.

Đây là Tuyết Minh đã từng nói với cô, chỉ cần cậu nằm trên giường, nghĩa là đã đến giờ đi ngủ. Cho nên mỗi khi cậu nằm, cô sẽ như hiện tại nằm trong ngực cậu, nhắm hai mắt, bắt đầu từ từ ngủ. Nhưng hôm nay anh hai tựa hồ có chút không giống, tại sao lại ngủ ở nơi không thoải mái như vậy? Tại sao muốn trợn tròn mắt ngủ đây? Tại sao thân thể không ấm áp như trước? Thôi, chỉ cần anh ở là tốt...

Tuyết Lê an tâm ngủ, giống như mọi lần!

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn hai anh em nằm dưới đất, Mặc Thiên Tân thậm chí khiếp sợ mà quên hô hấp, cậu nhìn Tuyết Minh trợn to hai mắt, nhìn anh ta không ngừng chảy máu, canh chừng cô nằm trong ngực anh ta, nhìn bọn họ giờ phút này bộ dáng kề cận bên nhau, trong nháy mắt trái tim đau đớn giống như bị người dùng ngàn vạn cây chủy thủ hung hăng đâm vào, sau đó rút ra, không ngừng đâm vào, không ngừng rút ra, mà hô hấp của cậu giống như bị cắt đứt, không cách nào trở về bình thường.

“Không cần... Không cần... Không cần chết... Không... Không... Không...” Cậu hoảng sợ không ngừng nỉ non, thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng ngắn, cuối cùng đột nhiên hai mắt tối đen như mực, tất cả hình ảnh biến mất, cả thế giới lọt vào bóng tối, cậu ngất đi.

“Thiên Tân... Thiên Tân...” Tử Thất Thất hét hoảng kêu cậu, nhìn cậu nhắm hai mắt hôn mê, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Sợ hãi từ việc của Tuyết Minh còn chưa bình tĩnh, hiện tại lại thấy Thiên Tân hôn mê, nhất thời chịu quá nhiều đả kích, cô cũng đột nhiên ngất đi.

“Thất Thất... Thiên Tân... Thất Thất... Thiên Tân...” Mặc Tử Hàn nhìn từng người hôn mê, hét hoảng luống cuống tay chân, lo lắng cái này, không để ý tới cái kia, hoàn toàn rối loạn.

Phương Lam và Mặc Thâm Dạ mặc dù thường thấy gió tanh mưa máu, nhưng liên tiếp khiếp sợ cũng làm bọn họ bắt đầu hét hoảng, hai người dùng hết toàn lực, bình tĩnh tâm thần của mình, Phương Lam nhìn Mặc Thiên Tân hôn mê, vội vàng nói, “Bệnh tình Thiên Tân đã không thể kéo dài được nữa, phải lập tức làm phẫu thuật, Mặc Thâm Dạ anh nhanh một chút ôm Tuyết Minh đi theo tôi tới phòng phẫu thuật, mau ——”

Cô nói xong, liền ôm lấy thân thể nho nhỏ của Mặc Thiên Tân, nhanh chóng lao ra cửa phòng, Mặc Thâm Dạ lập tức nghe theo Phương Lam chỉ huy, chạy đến bên cạnh thi thể Tuyết Minh, không đành lòng nhìn Tuyết Lê ôm anh trai của mình ngủ.

Mặc Tử Hàn lúc này quỳ một gối cạnh giường bệnh, đôi tay ôm chặt lấy Tử

Thất Thất, mà dư âm hai mắt nhìn súng lục màu đen trong tay Tuyết Minh, đột nhiên trợn hai mắt, nhận ra chủ nhân của cây súng.

Trong nháy mắt đem ánh mắt phần nộ về phía Kim Hâm đứng ở cửa, hung hăng nhìn chăm chăm hắn.

“Là cậu!” Anh lạnh lùng mở miệng.

Kim Hâm lập tức cau mày, cúi đầu.

“Cây súng này là cậu cho nó sao? Là cậu muốn nó làm như thế? Tại sao? Tại sao muốn làm như thế?” Mặc Tử Hàn tức giận gầm thét, thịnh nộ chất vấn.

Kim Hâm ngẩng đầu nhìn anh tức giận, cau mày tỉnh táo nói, “Thưa đại ca, cây súng này là tôi cho nó, cũng là tôi cầu xin nó làm như thế, bởi vì tương lai tiểu thiếu gia sẽ là người thừa kế của ngài, hắn là con ngài, tương lai sẽ trở thành thủ lĩnh hắc đạo. Mà hiện tại cậu ấy quá yếu đuối, sẽ khiến cậu ấy lâm vào nguy hiểm, cho nên bắt đầu từ bây giờ muốn cậu ấy quen với máu tươi, quen với tàn nhẫn, như vậy về sau cậu ấy mới bớt thống khổ. Tôi làm như vậy cũng vì phu nhân, chỉ có như vậy mới có thể làm phu nhân...”

“Đủ rồi, câm miệng!” Mặc Tử Hàn gầm thét cắt đứt lời của anh ta, hai mắt tràn đầy tức giận, ngọn lửa giết chóc, hung hăng nhìn chăm chăm bọn họ.

Ba người bọn họ đều là người anh tin tưởng nhất, là thuộc hạ đắc lực nhất, nhưng bọn họ thông đồng tự tiện làm ra loại chuyện này, thật là lớn gan, quá lớn mật rồi.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Toàn bộ đều đáng chết!

Thật muốn giết bọn họ để tiêu trừ phần nộ trong lòng anh giờ phút này, nhưng... Anh không thể làm như vậy, bởi vì bọn họ xuất phát vì anh, vì Thiên Tân, bọn họ có ý tốt, nhưng bọn họ lại làm chuyện sai lầm.

“Ba người các người tất cả đều đi địa lao bế quan cho tôi, mười ngày mười

đêm không cho phép ăn uống..., mỗi ngày ba lượt được vật trừng phạt!” Anh tức giận hạ lệnh.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, vốn cũng sớm chuẩn bị tâm lí chịu trừng phạt, nhưng nghe được ‘địa lao’ và ‘được vật trừng phạt’ không tự giác lạnh cả sống lưng, sinh lòng khủng hoảng.

“Tất cả đều cắt cho tôi!” Mặc Tử Hàn lần nữa gầm thét, tức giận ra lệnh.

“Dạ!”

“Dạ!”

“Dạ!”

Ba người trăm miệng một lời, lập tức cung kính cúi đầu, sau đó đi tới bên người Tuyết Minh và Tuyết Lê, ôm lấy Tuyết Lê, lúc này Mặc Thâm Dạ cũng ôm lấy thi thể Tuyết Minh. Anh nhìn ba thuộc hạ trung thành, sắc mặt bọn họ có vẻ xanh mét, không khỏi nhỏ giọng nói một câu, “Ba người ngu ngốc, làm chuyện dư thừa!”

Nói xong, anh liền lập tức ôm Tuyết Minh rời đi, sải bước nhanh chóng về phòng giải phẫu.

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu ba người đứng sờ tại chỗ, bên tai quanh quẩn lời nói Mặc Thâm Dạ.

Chuyện dư thừa?

Chỉ chuyện Tuyết Minh sao?

Chẳng lẽ bọn họ làm sai?

Trên mặt ba người đều lộ biểu tình nặng nề, chân mày cũng nhíu chặt. Sau đó họ hững hờ đi ra khỏi phòng bệnh, trong lòng như có hàng nghìn sợi tơ rối.

Bọn họ... Thật làm sai sao?

Bên trong phòng bệnh

Mặc Tử Hàn ôm Tử Thất Thất đang hôn mê.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Anh không ngừng nói xin lỗi, không ngừng siết chặt cánh tay, thống khổ trên mặt không dùng gia tăng.

Anh không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy? Không nghĩ tới sẽ hại hai mẹ con họ thấy cảnh máu me tàn nhẫn, không nghĩ tới họ bị dọa đến mức hôn mê, càng không nghĩ tới bọn Kim Hâm sẽ tự tiện làm ra chuyện như vậy. Anh vốn muốn cùng nhau giải quyết vấn đề này, cho nên lúc Tuyệt Minh vào phòng anh một câu cũng không nói, bởi vì anh đã quyết định, nếu Thiên Tân còn cố chấp không chấp nhận trái tim của cậu ta, như vậy sẽ dùng trái tim của mình đi làm phẫu thuật, anh thà hy sinh mình, cũng không muốn để mẹ con họ thống khổ chia lìa, nhưng kết quả... Kết quả lại dùng phương pháp cực kỳ tàn nhẫn, hung hăng làm thương tổn mọi người.

“Thất Thất... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Anh như cũ không ngừng nói xin lỗi, dùng sức ôm Tử Thất Thất, lâm vào áy náy thật sâu.

Hai giờ sau

Trong phòng VIP

Vết máu trên mặt đất đã hoàn toàn được tẩy sạch, mùi nước sát trùng nồng đậm giống như tăng gấp đôi, Tử Thất Thất sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, Mặc Tử Hàn ngồi bên giường, nắm chặt tay cô, nhìn chăm chăm mặt cô, chờ cô tỉnh lại.

Chợt!

“Thiên Tân... Thiên Tân... Không... Không cần... Mau dừng tay... Không cần nỗ lực, không cần... Aaaaaaaa—” cô hoảng sợ thét lên mở hai mắt, từ trong ác mộng tỉnh lại, sau đó hai mắt trợn trắng nhìn trần nhà, hơi thở rối loạn nặng nề.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn vui mừng kêu cô, nhìn cô mở mắt.

Tầm mắt Tử Thất Thất từ từ chuyển đến mặt anh, trong nháy mắt nhớ lại chuyện xảy ra ở phòng bệnh hai giờ trước.

Cô từ giường bệnh ngồi dậy, hốt hoảng nói, “Thiên Tân đâu? Nó như thế nào? Tuyết Minh đâu? Đứa bé kia, nó không sao chứ? Còn cứu được không?”

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn cô kinh hoàng, sau đó nhẹ giọng nói, “Thiên Tân nó vẫn còn ở trong phòng giải phẫu, bác sĩ đang làm phẫu thuật đổi tim, hơn nữa Phương Lam cũng ở bên trong, cho nên nó không có việc gì, em không cần lo lắng, nhưng Tuyết Minh...” Anh hơi dừng lại, sau đó nói tiếp, “Nó đã chết!”

Chết?

Trái tim Tử Thất Thất như bị đánh một cú, vừa đau lại thương!

Đứa bé kia tại sao cố chấp như vậy? Thiên Tân đã nói giúp nó rồi, nhưng nó tại sao lại lựa chọn cái chết đây? Cô nhìn thấy cô em gái si si ngốc ngốc đi tới, nhìn cô bé nằm trong ngực anh trai, trong lòng đã vô cùng hối hận. Cho dù đứa bé kia nói sự lựa chọn của nó không phải lỗi của bất luận kẻ nào, nhưng là cô vẫn cảm thấy thật có lỗi với nó, đây là một sinh mạng, trong nháy mắt lại biến thành một tử thi. Mà tất cả người khởi xướng chính là bọn họ... Nhưng nếu như nó không chết, như vậy Thiên Tân sẽ chết, nếu như nó không tự sát, hiện tại có thể Thiên Tân đã chết ở đây...

Tại sao phải có chuyện tàn nhẫn như vậy? Tại sao không thể vẹn toàn đôi bên?

Trong đầu Tử Thất Thất nghĩ hình ảnh lúc Tuyết Minh chết, thân thể không khỏi hoảng hốt, Mặc Tử Hàn vội vàng bắt được tay cô, lo lắng nhìn mặt cô tái nhợt.

“Em không sao chứ? Nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi!” Anh dịu dàng nói.

Tử Thất Thất nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói, “Em muốn đi xem Thiên Tân!”

“Nhưng thân thể của em...”

“Em không sao!” Tử Thất Thất cắt đứt lời anh, khổ sở cười nói, “Em thật sự không sao, chúng ta đi nhìn Thiên Tân, chúng ta chờ Thiên Tân bình an ra khỏi phòng giải phẫu được không?”

Mặc Tử Hàn đau lòng nhìn thân thể yếu đuối của cô, khẽ dùng lực cầm lấy tay cô, sau đó cười nói, “Được!”

Tử Thất Thất lập tức xuống giường, Mặc Tử Hàn thân thể lay động của cô, hai người vai kề vai ra khỏi phòng bệnh, chạy thẳng tới phòng giải phẫu.

...

Cửa phòng mổ

Mặc Thâm Dạ một thân một mình đứng ở hành lang không một bóng người, anh không cách nào an tâm ngồi đợi trên ghế, chỉ có thể đứng thẳng, thỉnh thoảng dựa lưng vào vách tường lạnh như băng.

Lúc này...

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất từ đầu hành lang đi tới, Mặc Thâm Dạ nghe tiếng bước chân lập tức quay đầu nhìn bọn họ, nhìn mặt Mặc Tử Hàn nặng nề và Tử Thất Thất tiêu tụy.

“Thất Thất, thân thể của em không sao chứ?” Anh lo lắng đi tới hỏi thăm.

Tử Thất Thất đầu tiên là lắc đầu một cái, sau đó nhẹ giọng nói, “Em không sao!”

“Lại đây ngồi đi!” Mặc Thâm Dạ theo thói quen dịu dàng với nữ nhân, cũng theo thói quen nắm lấy tay cô, đỡ cô ngồi xuống.

Đột nhiên, Mặc Tử Hàn tiến lên một bước, ngăn cản tay của anh, đồng thời

dùng tay mình ôm thật chặt bả vai Tử Thất Thất, giữ lấy thân thể yếu đuối.

Mặc Thâm Dạ nhìn một bộ ‘ những người không có nhiệm vụ không đáng tin cậy ‘ của anh, lo lắng trong lòng không khỏi giảm bớt mấy phần, sau đó cười nói, “ Đến lúc này, chú còn thoải mái ghen? Chú thật sự phục hồi rồi, nhanh một chút ngồi xuống đi, đừng giày vò Thất Thất!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lùng nhìn chăm chăm anh ta, đôi môi dùng sức mím chặt, áp chế xung động cùng anh ta cãi vả, đem tầm mắt chuyển dời đến Tử Thất Thất, sau đó dịu dàng nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Em ngồi đi, Thiên Tân làm phẫu thuật lớn, sợ rằng còn phải đợi hơn mấy tiếng, nếu như em có chỗ nào không thoải mái, nói với anh, đừng gượng chống đỡ biết không?”

Tử Thất Thất nhìn anh, khe khẽ gật đầu.

Chương 253: Vĩnh viễn biết ơn, một đời một kiếp...!

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất ngồi trên ghế, Mặc Thâm Dạ đứng một bên, dựa vào tường, ba người trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật, chờ đèn đỏ trên cửa tắt, chờ Thiên Tân bình an vô sự đi ra.

Bốn giờ sau

Hai rưỡi chiều.

Bắt đầu từ tối qua, ai cũng không ăn, không uống, không ngủ, căng thẳng thần kinh cho tới bây giờ, thể lực đàn ông còn có thể vượt qua, nhưng thân thể Tử Thất Thất mới hồi phục không lâu, cho nên bắt đầu có chút không chịu nổi.

Mặc Tử Hàn nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, đôi môi khô khốc, đau lòng nhẹ giọng mở miệng, nói, “Thất Thất, không bằng em trở về phòng bệnh nghỉ ngơi một chút, anh sẽ ở đây, chờ Thiên Tân ra sẽ thông báo cho em đầu tiên!”

Hai mắt Tử Thất Thất chăm chú nhìn cửa phòng phẫu thuật, cô nghe được thanh âm của anh, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói, “Không cần, em muốn ở chỗ này chờ Thiên Tân ra ngoài!”

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng kêu cô, tay nắm chặt hai tay lạnh như băng của cô, không tiếp tục khuyên, chỉ có thể trầm trầm than thở.

Mặc Thâm Dạ quay đầu nhìn bộ dáng lo lắng của hai người bọn họ, sau đó tầm mắt chuyển đến trên mặt Mặc Tử Hàn, theo dõi thái độ của hắn. Từ khi nào nó bắt đầu thay đổi có tình cảm như vậy? Từ khi nào khuôn mặt băng sơn kia bắt đầu hòa tan? Quả nhiên đàn ông nghiêm túc yêu sẽ biến thành một người khác, như vậy so với trước kia đẹp trai hơn rất nhiều, nhưng là vẫn không đẹp trai bằng anh.

A...

Trong lòng anh nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm cửa phòng. Anh không chỉ đang đợi Mặc Thiên Tân bình an trở về, còn chờ đợi Phương Lam mỉm cười xuất hiện.

...

Lại qua nửa giờ

Ba người trước cửa phòng giải phẫu không có bất kỳ biến hóa nào, chợt, đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng bị đẩy ra, bác sĩ mổ chính và Phương Lam đi ra đầu tiên, Tử Thất Thất, Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ lập tức hốt hoảng đi tới trước mặt bọn họ.

“Tiểu Lam, Thiên Tân như thế nào? Nó không sao chứ?” Tử Thất Thất hốt hoảng hỏi trước, Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ đều nhìn Phương Lam, chờ đợi câu trả lời của cô.

Hai mắt Phương Lam quét qua gương mặt lo lắng của bọn họ, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Tử Thất Thất, sau đó hờ hững cười, nói, “Thiên Tân đã không sao, giải phẫu vô cùng thành công!”

Trong nháy mắt, mọi người đều lộ ra nụ cười, tảng đá đè nặng trong lòng cũng rơi xuống.

“Thật tốt quá, Thiên Tân rốt cuộc không sao... Thật tốt quá, nó rốt cuộc có thể khỏe mạnh tiếp tục sống nữa rồi... Thật tốt quá... Thật tốt quá...” Tử Thất Thất vui vẻ lặp đi lặp lại, tất cả ưu sầu trên mặt trong nháy mắt biến mất, vẻ mặt tái nhợt cũng lộ ra nhàn nhạt phấn hồng.

Chợt, cửa phòng giải phẫu lại một lần nữa bị mở ra, Mặc Thiên Tân nằm ở giường bệnh, bị mấy hộ sĩ từ bên trong đẩy ra.

Tất cả mọi người lập tức ủa lên, nhìn Mặc Thiên Tân ngủ say.

“Thiên Tân... Thiên Tân... Thiên Tân...” Tử Thất Thất một tiếng lại một tiếng kêu, muốn nhìn cậu bé mở mắt.

“Thất Thất!” Phương Lam vội vàng bắt được tay của cô, nói, “Cậu không phải lo lắng, thuốc mê còn chưa hết, chờ một thời gian mới có thể tỉnh lại, hơn nữa nó hiện tại cần lập tức đẩy tới phòng ICU quan sát một thời gian, chờ bệnh tình ổn định mới xem như chân chính thoát khỏi nguy hiểm, cho nên mọi người không cần vây ở nơi này, để hộ sĩ nhanh một chút đẩy nó tới phòng ICU”

Lời của cô vừa nói xong, Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ liền lập tức rời khỏi giường bệnh, cũng lui về sau một bước, chỉ có Tử Thất Thất nhìn mặt ngủ say của Mặc Thiên Tân không thôi, chậm chạp không muốn rời khỏi, cuối cùng Phương Lam không thể làm gì khác hơn là cầm lấy cánh tay cô, lôi cô ra, để hộ sĩ đẩy Mặc Thiên Tân nhanh chóng rời đi.

Vốn là bọn họ còn tưởng rằng Tử Thất Thất sẽ lập tức đi theo, nhưng Tử Thất Thất cũng chỉ là nhìn hộ sĩ đem Mặc Thiên Tân đẩy càng ngày càng xa, mà mình cũng cứng còng đứng tại chỗ động cũng không động, cuối cùng, cô quay đầu nhìn Phương Lam, dùng sức cầm lấy tay cô nói, “Tiểu Lam, Tuyết Minh đâu? Mình muốn gặp mặt nó!”

Tất cả mọi người kinh ngạc sửng sốt, đối với lời cô vừa nói có chút giật mình, sau đó lại cảm thấy từ từ đau lòng, cuối cùng tất cả vui sướng đều biến mất.

“Tuyết Minh cách đây không lâu đã bị đưa đi nhà xác rồi, mình dẫn cậu đi gặp nó!” Phương Lam nhẹ giọng trả lời.

“Được!” Tử Thất Thất mỉm cười thân nhiên, trong tươi cười tràn đầy khổ sở.

Mà Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ cũng đi theo phía sau các cô tới nhà xác.

...

Bên trong nhà xác

Căn phòng trắng phau lộ ra hơi thở âm lãnh, không gian yên tĩnh không có một tiếng vang, một ngăn kéo trong tủ lạnh 3 tầng, có thể nghĩ tới bên trong là một thi thể lạnh băng.

Tử Thất Thất hai chân dừng ở cửa nhà xác, hai mắt nhìn bên trong nhà xác, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, lòng bàn tay cũng nắm chặt trong nháy mắt rịn ra mồ hôi lạnh, hơn nữa hô hấp cũng thay đổi rối loạn, sắc mặt mới vừa hòa hoãn lần nữa thay đổi trắng bệch, cả người tựa như bị kinh sợ, hơi bắt đầu run rẩy.

“Thất Thất, em làm sao vậy?” Mặc Tử Hàn cảm giác cô có cái gì không đúng, lập tức lo lắng hỏi thăm.

“Không có... Không có sao!” Tử Thất Thất hốt hoảng trả lời, có chút cà lăm.

Chân mày Mặc Tử Hàn từ từ nhíu lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch, mà Mặc Thâm Dạ và Phương Lam cũng nhìn sắc mặt khó coi của cô, bắt đầu lo lắng.

“Thất Thất, cậu không có chuyện gì chứ? Sắc mặt của cậu thật là khó nhìn!” Phương Lam một lần nữa hỏi thăm.

“Không có sao... Mình thật sự không có sao, chúng tôi vào đi thôi!” Tử Thất Thất gượng nói, khoe miệng miễn cưỡng gọi lên nụ cười, sau đó bước chân vào nhà xác.

Một nơi rất lạnh... thật âm u... Thật đáng sợ...

Trong đầu Tử Thất Thất đột nhiên nghĩ lại tới bảy năm trước cô cũng từng đi vào nơi này, khi đó bác sĩ mở 2 ngăn kéo ra, lẳng lặng nằm bên trong chính là cha mẹ cô. Từ đó về sau cô liền bắt đầu sợ nơi này, ngay cả khi phim truyền hình chiếu tới cảnh đó cô cũng lập tức chuyển kênh, nhưng bây giờ, cô không thể không đi vào nơi này, bởi vì bên trong tủ đông, có một người là ân nhân của cô, là ân nhân lớn nhất đời này

Âm thầm hít sâu một hơi, sau đó đưa hai tay lạnh như băng nắm chặt đôi tay ấm nóng của Mặc Tử Hàn. Mặc Tử Hàn quay đầu kinh ngạc nhìn cô, nhìn về

mặt khăn trương, anh còn tưởng cô sợ nhìn thấy bộ dáng Tuyết Minh chết thảm, cho nên cũng khẽ dùng sức nắm chặt tay cô, đáp lại cô... Không có sao!

Tử Thất Thất nhận được dũng khí anh truyền cho cô, sau đó bước chân còn lại, đi vào nhà xác lạnh như băng.

Phương Lam đi tới mã số ngăn tủ hộ lí mới nói, đem số bảy tầng thứ hai kéo ra, đầu Tuyết Minh lộ ra, tiếp theo là nửa người trên mỏng manh. Cậu lẳng lặng nằm bên trong, an tường nhắm mắt, không có bất kỳ hơi thở.

Tử Thất Thất một bước đi tới trước mặt tủ đông, nhìn mặt cậu không có bất kỳ huyết sắc, tóc ngắn mềm mại, đôi môi hơi mỏng, trên huyết thái dương còn lưu vết máu hòng súng.

Nước mắt... Đột nhiên từ hốc mắt xông ra, lạnh như băng trực tiếp rơi xuống trên mặt Tuyết Minh.

“Cám ơn cậu...” Cô nghẹn ngào mở miệng, cảm tạ mà nói, “Cám ơn cậu cứu Thiên Tân... Cám ơn cậu... Cám ơn cậu... Thật rất cám ơn cậu... Cám ơn... Cám ơn...” Cô lặp đi lặp lại, nước mắt càng ngày càng mãnh liệt, nước mắt rơi xuống mặt cậu bé sau đó từ gương mặt cậu chảy xuống, giống như cậu đang khóc thút thít.

Phương Lam đứng ở bên cạnh cô nhìn nước mắt trên mặt cô, muốn đưa tay lau thay cô, nhưng là khẽ tay nâng lên rồi lại lập tức buông xuống. Thôi, để cho cô khóc đi, có lẽ khóc lên sẽ làm trong lòng cô tốt hơn một chút. Mà Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ đứng sau lưng hai người bọn họ, thi thể Tuyết Minh bên trong tủ đông, trên mặt đều là biểu tình cảm tạ và áy náy, đồng thời ở trong lòng theo Tử Thất Thất, một lần lại một lần nói: cám ơn... Cám ơn cậu... Cám ơn cậu... Cám ơn cậu cứu Thiên Tân... Cám ơn...

Tử Thất Thất nhìn nước mắt bản thân thấm ướt mặt của Tuyết Minh, vội vàng đưa tay vừa lau chùi mặt hấn, vừa nhàn nhạt cười nói, “Cậu hãy yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt em gái của cậu, tôi nhất định sẽ đối đãi với cô ấy như con gái ruột thịt. Tôi sẽ cho cô ấy rất nhiều rất nhiều tình yêu, rất nhiều rất nhiều quan tâm, rất nhiều rất nhiều vui vẻ, cùng rất nhiều rất nhiều hạnh phúc, tôi sẽ đem cô ấy trở thành cô gái hạnh phúc nhất, sung sướng

nhất. Tôi cam đoan với cậu, tôi thề, tôi nhất định sẽ làm được... Hơn nữa tôi cũng sẽ giúp cậu báo thù, tôi sẽ hoàn thành tất cả tâm nguyện của cậu, cho dù dùng hết cái mạng này, cũng sẽ giúp cậu thực hiện... Cậu an tâm đi... Thật vô cùng cảm ơn cậu!”

Lời nói cô vừa hết, thu hồi tay của mình, hai mắt hồng hồng nhìn mặt hắn thanh tú, trong nháy mắt, hai mắt cô giống như thấy khóe miệng Tuyết Minh hơi giơ lên, lộ ra nụ cười an tâm, nhưng khi cô nháy mắt, mặt của cậu lại khôi phục bình thường, là cảm giác sai lầm sao? Là ảo giác sao? Còn là hoa mắt? Hay giả là... Cậu đang hiển linh?

Bỗng nhiên, khóe miệng của cô hơi nâng lên, hướng về phía Tuyết Minh lộ ra mỉm cười xinh đẹp.

Cô cảm tạ đứa bé này, cảm tạ nó đã cứu con trai quý giá nhất của mình!

Cảm ơn cậu...

Ba chữ này, cô vĩnh viễn sẽ yên lặng nói với cậu bé, cô phải nói hơn mấy trăm lần mấy ngàn lần mấy vạn lần vài tỷ lần... Cho đến tánh mạng của mình kết thúc mới thôi, cô đều muốn cảm tạ cậu...

Tử Thất Thất xoay người, hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn, nhàn nhạt cười nói, “Mặc Tử Hàn, có thể đem đứa nhỏ này chôn cất bên người cha mẹ nó không? Em muốn nó có thể ở cùng một chỗ với cha mẹ nó, nó nhất định sẽ rất vui vẻ đấy!”

Mặc Tử Hàn nhìn cô khôi phục bình thường, trong lòng chợt thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhẹ giọng trả lời, “Được, anh lập tức sẽ phái người đi làm.”

“Cảm ơn!” Tử Thất Thất cảm tạ nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm mặt của cô, chợt vươn hai tay của mình, đem cô ôm thật chặt trong ngực, vừa sưởi ấm thân thể lạnh như băng của cô, vừa ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “Là anh nói cảm ơn với em mới đúng!”

Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Tại sao... Muốn nói cảm ơn với em?” Cô hỏi.

“Bởi vì em không giận anh, bởi vì em không có không để ý tới anh, bởi vì em không hận anh, bởi vì em không rời đi...”

“...” Tử Thất Thất nghi ngờ trăm mặ, còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Mặc Tử Hàn rừ từ siết chặt vòng tay, để thân thể cô càng thêm khít khao dán vào thân thể của mình, tiếp theo nói, “Anh còn tưởng rằng anh làm loại chuyện như vậy, nhất định sẽ không chiếm được sự tha thứ của em, anh còn tưởng rằng em nhất định sẽ hận anh, còn tưởng rằng em có thể chạy trốn khỏi anh lần nữa... Thất Thất... Em thật không trách anh sao? Em thật không hận anh làm chuyện tàn nhẫn như vậy sao?”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, rốt cuộc hiểu rõ ý tứ trong lời của anh.

Trách anh?

Làm sao có thể!

Anh có làm gì sai sao? Chỉ là so với mình anh càng thêm thương yêu Thiên Tân mà thôi.

“Em nói rồi, nếu như anh làm như vậy, như vậy... Sẽ để cho chúng ta cùng nhau thống khổ đi! Cho nên bất kể là chuyện gì, sau này cũng do chúng ta cùng đi gánh chịu đi!” Tử Thất Thất nhẹ giọng mỉm cười nói.

Mặc Tử Hàn mừng rỡ kéo khước miệng, hiện tại anh rất muốn hôn cô, thật là nhớ sự ngọt ngào trong miệng cô.

“Khụ, khụ!”

Phương Lam đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, sau đó đem ngăn tử Tuyết Minh từ từ đẩy mạnh vào, giả bộ oán trách mà nói, “Các người muốn ân ái, cũng phải xem địa phương một chút? Tôi là lần đầu tiên thấy một đôi tình nhân phát

tình!”

Phát... Phát... Tình?

Gò má lạnh như băng của Tử Thất Thất trong nháy mắt nung đỏ, lúng túng thật muốn lập tức trốn vào một ô trong tủ đông. Mà trên mặt Mặc Tử Hàn lại vô cùng thông dong, hơn nữa còn vô cùng phách lối nhìn Phương Lam, châm chọc nói, “Tôi cũng là lần đầu tiên thấy nữ nhân ăn ở hai lòng như vậy, rõ ràng rất thích anh tôi nhưng lại giãy rách cổ giữ lấy lẽ nói không thích!”

“Cái gì? Anh nói người nào nghĩ một đằng nói một nẻo? Anh nói người nào chết sĩ diện? Anh nói người nào thích tên đàn ông ngu xuẩn này?” Phương Lam đột nhiên nổi giận, hai mắt phóng hỏa nhìn chăm chăm anh, không ngừng chất vấn.

Mặc Tử Hàn đối với tức giận của cô hoàn toàn không có hợp tác, hơn nữa chỉ nói đơn giản một câu nói, để cho cô lập tức che miệng.

“Tôi lại không nói người cô thích là ai? Cô tại sao muốn không đánh đã khai vậy?”

“Cái gì? Anh...” Phương Lam không cách nào cãi lại, cả người trực tiếp giận điên lên.

Mặc Thâm Dạ nhìn có chút hả hê đứng ở một bên đắc chí, anh lần đầu tiên cảm thấy người em trai này của mình đáng yêu như thế này, đáng yêu đến mức anh hận không thể dùng sức hôn hắn một cái. Hắn nói thật sự quá hay rồi, quả thật nói đúng tiếng lòng anh, nói ra lời từ tim gan của anh.

Tử Thất Thất thấy tình hình giống như sắp trời long đất lở, liền vội vàng tiến lên một bước chắn giữa hai người, sau đó nói, “Hai người các người cũng không muốn tán dóc, cho dù muốn tán dóc cũng không cần ở chỗ này, chúng ta nhanh một chút đi ra ngoài đi!”

“Hừ...” Phương Lam tức giận hừ một tiếng, nói, “Tôi cho Thất Thất mặt mũi, không chấp nhận với loại đàn ông như anh!”

“A...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười, châm chọc nói, “Tôi cũng cho Thất Thất mặt mũi, không nói kiến thức với loại phụ nữ hai mặt như cô!”

“Anh...”

“Thất Thất, chúng ta đi thôi!” Mặc Tử Hàn không nhìn thẳng cô, kéo hông Tử Thất Thất, liền sải bước đi ra cửa phòng.

Phương Lam tức giận nhìn bóng lưng của anh, đôi tay dùng sức nắm chặt quả đấm, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lam Lam, em không cần phải tức giận, mặc dù hần ta nói đều là sự thật, nhưng là em không phải bận tâm trong lòng, thật đúng là: cuộc sống cũng không cần nổi giận, tức ra bệnh cũng không ai chịu thay, nếu em tức chết người nào sẽ như ý? Huống chi thương tâm lại phí sức, cho nên...”

“Câm miệng, đi chết đi!” Phương Lam đột nhiên cắt đứt lời nói Mặc Thâm Dạ, trong nháy mắt đưa ra quả đấm của mình, hung hăng đánh vào gương mặt tuần tú của anh.

Mặc Thâm Dạ sững sờ đứng tại chỗ, mặt đầy đau đớn nhìn bóng lưng cô rời đi, một thân một mình đứng cô đơn ở nhà xác lạnh như băng, bên tai thật giống như nghe được rất nhiều linh hồn cười trộm.

Tại sao?

Anh thử hỏi ông trời...

Tại sao cuối cùng bị thương luôn là anh??

(T___T)~

Phòng bệnh ICU

Mặc Thiên Tân nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, vẫn chưa có tỉnh

lại, mà vây quanh cậu là rất nhiều dụng cụ y tế, từng cái gắn trực tiếp trên thân thể duy trì bệnh trạng.

Tử Thất Thất đứng ở cửa sổ thủy tinh khổng lồ nhìn Thiên Tân ngủ say, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, lại bắt đầu lo lắng.

Tại sao nó còn chưa tỉnh đây?

Tại sao nó còn là chưa mở hai mắt ra đây??

Chẳng lẽ...

“Không có chuyện gì!” Mặc Tử Hàn ở bên cạnh cô đột nhiên mở miệng, giống như xem thấu tâm sự của cô, nhẹ giọng ở bên tai cô nói, “Anh vừa mới hỏi bác sĩ, thuốc mê Thiên Tân đã từ từ lui, nhưng thân thể của nó thật sự quá yếu, cho nên cần giấc ngủ lâu để khôi phục thể lực, hơn nữa bệnh nhân dạng này đều ở phòng ICU quan sát mấy ngày, chờ bệnh tình hoàn toàn ổn định mới có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường, đến lúc đó... Nó thật sự trở thành người khỏe mạnh rồi.”

Chương 254: Thân thể và linh hồn dung hợp, thống khổ gấp đôi!

Tử Thất Thất nghe Mặc Tử Hàn nói, trong lòng từ từ có chút an tâm, nhưng hai mắt vẫn nhìn Mặc Thiên Tân ngủ say, lo lắng muốn nó mau chút tỉnh lại.

“Em có thể vào xem con một chút? Em muốn ngồi bên cạnh nó, em muốn khi nó tỉnh lại nhìn thấy em đầu tiên!” Cô nhẹ giọng nói.

“Được, anh sẽ kêu bác sĩ sắp xếp!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói xong, liền xoay người đi ra.

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm mặt Mặc Thiên Tân bên trong phòng bệnh ICU, khóe miệng hơi nâng lên, nhiều cảm xúc hỗn loạn.

...

Bên trong phòng bệnh ICU

Mặc Thiên Tân lẳng lặng nằm trên giường bệnh, trầm trầm lâm vào trong mộng cảnh.

Ở trong mộng...

Cậu một lần nữa thấy được Tuyết Minh, Tuyết Minh đứng trước mặt mình, hai mắt trong suốt nhìn thẳng cậu, khóe miệng như cũ mỉm cười thản nhiên, mặt đầy thoải mái, sau đó anh ta từ từ mở môi, nhẹ giọng tái diễn cảnh mình trước khi chết, “Mặc Thiên Tân, em nhất định phải vững vàng nhớ kỹ cho anh, em phải chăm sóc em gái của anh thật tốt, em phải thay anh báo thù, em phải hoàn thành tất cả tâm nguyện của anh, em tuyệt đối không được quên..., em tuyệt đối không được quên tâm nguyện của anh, tuyệt đối không được khi dễ em gái anh, anh đã đem trái tim của anh cho em, anh đã đem mạng của anh cho em, cho nên đây là em thiếu nợ của anh... Là em nợ anh... em nợ

anh... Em nợ anh... Thiếu nợ anh...”

Mặc Thiên Tân nghe lời nói của anh ta, nghe thanh âm của anh ta, không biết bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần... Mà thanh âm của anh càng lúc càng lớn, càng ngày càng nặng, càng ngày càng âm trầm, thái độ cũng thay đổi càng ngày càng hung ác, hai mắt từ từ thay đổi càng ngày càng tà ác. Mặc Thiên Tân nhìn anh ta từ từ biến chuyển dung nhan, kinh hoảng không ngừng lui về phía sau, đột nhiên sau đó sống lưng giống như đụng phải thứ gì, cậu hốt hoảng nhìn phía sau, rõ ràng không có gì cả, thế nhưng khi cậu xoay người lại, mặt của Tuyết Minh đã biến thành bộ dáng lúc anh ta tự sát, huyết thái dương run rẩy, khuôn mặt máu tươi, hai mắt đột ngột trợn to.

“Không ——” Cậu đang trong mộng kêu to, mà thực tế trong nháy mắt mở hai mắt, cái trán tràn đầy từng dòng mồ hôi lạnh như băng.

“Thiên Tân!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, cậu đem tầm mắt từ từ hướng sang phải, thấy Tử Thất Thất, còn có Mặc Tử Hàn, trong nháy mắt an tâm, tất cả hoảng sợ từ từ tản đi.

Cậu vẫn còn sống?

Cậu chưa chết?

Tuyết Minh đâu?

Anh ta thật đã chết rồi sao?

“Ba... Mẹ...” Cậu nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh khàn khàn.

Tử Thất Thất rút cuộc yên tâm lộ ra nụ cười vui vẻ, nước mắt vui sướng nhẹ nhàng chạy xuống, đôi tay nắm thật chặt tay cậu, cảm thụ hắc ám áp, cảm thụ cậu còn xúc cảm.

“Thiên Tân... Bảo bối của mẹ, thật tốt quá... Con rốt cuộc không có chuyện

gì, thật tốt quá...” Cô ghen ngào nỉ non, muốn dùng hai cánh tay của mình đem cậu ôm thật chặt vào trong ngực, nhưng trên tay cậu còn gắn kim châm, vết dao trên lồng ngực cũng chưa khép lại, trên người cậu các nơi cũng toàn y cụ, tất cả ngăn lại sự vọng động của cô, làm cho cô không cách nào ôm cậu một cái.

Mặc Thiên Tân nhìn nước mắt nhẹ nhàng trong mắt mẹ, mặc dù cậu không thích thấy nước mắt của mẹ, nhưng nước mắt vui vẻ như vậy, cậu rất thích. Thế nhưng khi tầm mắt của cậu thấy mặt của Mặc Tử Hàn thì thái độ cũng là hờ hững nặng nề, rồi lại chợt lạnh nhạt, trong thân thể có loại cảm giác nói không ra lời, không phải vui vẻ, không phải thương tâm, cũng không phải là bình tĩnh...

Mặc Tử Hàn chống lại tầm mắt của cậu, nhìn hai mắt cậu so với trước kia hoàn toàn bất đồng, trong lòng tựa hồ có thể cảm nhận được tâm tình của cậu giờ khắc này, cho nên hần từ từ mở miệng, nhẹ nhàng nói, “Thiên Tân... Thật xin lỗi!”

Thật xin lỗi?

Mặc Thiên Tân nghe thanh âm đau đớn của anh, sâu não trong lòng đột nhiên biến thành bọt, từ từ bay lên không, sau đó từng cái từng cái bể tan tành.

“Ba... Ba tại sao muốn nói xin lỗi với con? Ba làm cái gì sai lầm rồi đúng không?” Cậu khàn khàn nói xong, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mặc dù giống như trước kia, nhưng cũng mất đi sự sáng rõ nào đó.

Mặc Tử Hàn trầm mặc im lặng, chỉ cảm thấy ngực có chút buồn bực, lại không phải cảm giác khó chịu.

“Ba... Thật ra con muốn cảm ơn ba, cảm ơn ba cứu mạng của con, cảm ơn ba có thể để cho con tiếp tục sống, ba không cần nhận lỗi với con, ba cũng không làm gì có lỗi, mọi người chúng tôi cũng không có làm gì sai, chỉ là... Ý trời trên người!” Mặc Thiên Tân có chút sâu não nói, chân mày hơi nhíu lên.

Cậu biết rõ tất cả mọi người vì tốt cho cậu, bọn họ chỉ muốn để cho cậu bình an vô sự, tất cả mọi chuyện trên thế giới này, bọn họ chỉ muốn cứu cậu, mà

bây giờ tất cả mọi chuyện cũng đã xảy ra, hối hận cũng vô ích, thương tâm cũng không thể cứu vãn mạng Tuyết Minh, oán trách cũng không thể thay đổi gì, cho nên hiện tại việc duy nhất cậu có thể làm chính là tiếp nhận, sau đó kéo dài sinh mệnh hoàn thành tâm nguyện Tuyết Minh.

“Con mệt quá...” Mặc Thiên Tân nhẹ nhàng mở miệng, sau đó từ từ khép lại cặp mắt nỉ non, “Để cho con nghỉ ngơi một chút được không?”

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nhìn mặt cậu mệt mỏi, đều không khỏi hơi cau mày.

Mặc Tử Hàn vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tử Thất Thất, Tử Thất Thất quay đầu nhìn thái độ của anh một chút, sau đó hai người cùng nhau đứng lên, từ từ xoay người, hướng ra cửa phòng bệnh. Mà Tử Thất Thất đang đi ra cửa phòng lại quay đầu liếc nhìn mặt của Mặc Thiên Tân, trong lòng hồ hững mát mát, sau đó đi ra.

“Rắc rắc!”

Nghe được thanh âm cửa phòng bị đóng, Mặc Thiên Tân từ từ mở hai mắt, lẳng lẳng nhìn trần nhà thật cao, nhìn dụng cụ bên cạnh “nói nhỏ”.

Mình còn sống!

Mình vẫn còn tồn tại, mình vẫn có thể thấy cái thế giới này, mình vẫn có thể hô hấp không khí, cũng hưởng thụ cảm giác yêu thương từ người khác. Nhưng Tuyết Minh lại chết rồi, cho dù mình một lần lại một lần cự tuyệt, nhưng là anh ta vẫn lựa chọn đem trái tim cho mình, còn lựa chọn dùng cách tự sát để kết thúc cuộc sống... Thật là khờ a, trên thế giới tại sao có thể có người ngu như vậy? Một lòng muốn chết, tại sao vậy chứ?

Đột nhiên!

“Bùm... Bùm... Bùm... Bùm... Bùm...”

Cậu nghe tim mình nhảy một tiếng, cảm thụ da ngực bên trái di động, sau đó cậu từ từ đưa tay, bao trùm trái tim, vuốt ve nó.

Cảm giác thật kỳ diệu! Rõ ràng trái tim này không phải của cậu, thế nhưng lại duy trì tánh mạng của cậu, rõ ràng trái tim của cậu đã chết rồi, nhưng cậu lại thật tốt sống ở nơi này, kỳ diệu hơn nữa là trong thân thể của cậu chẳng những nhiều hơn một trái tim, còn giống như nhiều hơn một linh hồn, là linh hồn Tuyết Minh, linh hồn của anh ta giống như quán lấy thân thể của cậu, ở bên tai của cậu lặp đi lặp lại một câu nói:

“Em phải giúp anh chăm sóc em gái, em phải giúp anh báo thù, đây là em thiếu nợ anh...”

“Em phải giúp anh chăm sóc em gái, em phải giúp anh báo thù, đây là em thiếu nợ anh...”

Cậu thiếu anh ta...

Không sai, đây là cậu thiếu anh ta, chỉ cần một ngày cậu chưa hoàn thành tâm nguyện của anh ta, thanh âm của anh ta sẽ vĩnh viễn vang vọng ở bên tai của cậu, mà hình ảnh lúc anh ta tự sát cũng vĩnh viễn khắc in trong đầu óc cậu, đời đời kiếp kiếp đều không thể xóa đi.

“Em sẽ giúp anh chăm sóc em gái... Em sẽ giúp anh báo thù... Em sẽ hoàn thành tất cả tâm nguyện của anh... Em biết rồi... Em biết rồi... Em nhất định sẽ... Cho nên...” Cậu hơi dừng lại, cổ họng trong nháy mắt giống như bị thứ gì nhét chặt, hốc mắt cũng chột chua xót, cuối cùng cậu chỉ có thể nghẹn ngào nói, “Không cần nhắc lại, không cần nói... Em thật sự sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện, em thật sự biết, thật sự...”

Cậu nói xong, trong hốc mắt đột nhiên tích đầy chất lỏng trong suốt, sau đó những chất lỏng kia hóa thành từng viên như thủy tinh, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cậu lúc này, không biết là mình đang khóc... Hay là Tuyết Minh đang khóc...

Người sống có việc thống khổ, người chết cũng chết thống khổ, mặc dù cậu hiện tại bình an vô sự rồi, nhưng nỗi thống khổ của cậu giống như trong nháy mắt biến thành gấp đôi, bởi vì Tuyết Minh chết đi để trái tim ở lại trong thân thể cậu, đem linh hồn anh ta ở lại trong người cậu, giống hai người bọn họ đã

dung hợp thành một người, mà người sống và người chết cùng tồn tại trong một thân thể, tiếp theo nỗi thống khổ của bọn họ hóa hai làm một, cho nên nỗi thống khổ của cậu... Liên thay đổi thành gấp đôi.

Rốt cuộc cậu sống sót, là may mắn... Hay không phải may mắn đây?

Mặc Thiên Tân chảy nước mắt nhìn trần nhà thật cao, khoe miệng hơi nâng lên, muốn mỉm cười vui vẻ, nhưng là nụ cười của cậu giống như bị Tuyết Minh trong thân thể ràng buộc, không cách nào thuận lợi hoàn thành...

Hành lang bệnh viện

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn chậm rãi bước đi, trong đầu cũng hồi tưởng Mặc Thiên Tân sau khi tỉnh dậy, rõ ràng mặt của thằng bé vẫn giống như trước kia, nhưng nó lại lộ ra vẻ mặt so với trước kia hoàn toàn bất đồng, giống như không vui vẻ sáng rỡ, càng không có hồn nhiên, tinh quái như trước kia... Bởi vì chịu quá nhiều đả kích và thống khổ sao? Bởi vì thấy Tuyết Minh chết thảm mà bị hù sợ sao? Hay bởi vì trong lòng của nó có quá nhiều ưu sầu cùng tâm sự không giải được? Dù sao, nó là một đứa trẻ rất thông minh, so với đứa trẻ bình thường trưởng thành sớm hơn, là một đứa trẻ nhiều tình cảm.

“Thiên Tân không sao chứ?” Tử Thất Thất đột nhiên lo lắng mở miệng.

“Yên tâm đi, nó không có việc gì, chỉ là vừa mới làm xong giải phẫu, chưa khôi phục thể lực và tinh thần!” Mặc Tử Hàn an ủi trả lời.

“Nhưng là... biểu tình nó mới vừa rồi, ánh mắt đó, nụ cười của nó... Đều có u buồn không nói ra được, so với trước kia hoàn toàn không giống!”

“Em không cần suy nghĩ lung tung, nó chỉ là trong lúc nhất thời chịu quá nhiều áp lực, chờ thêm mấy ngày nó từ từ nghĩ thông suốt, sẽ trở về bộ dáng lúc trước!”

“Có thật không?” Tử Thất Thất ngửa đầu nhìn anh.

“Là thật, em phải tin tưởng anh, Thiên Tân nhất định không sao, chờ qua mấy

ngày, nó nhất định sẽ giống trước kia!” Mặc Tử Hàn kiên định nói xong, nhưng tim anh cũng là thấp thỏm lo lắng.

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, khe khẽ gật đầu, nhưng không cách nào giãn được lông mày, vẫn giữ bộ dạng lo lắng.

“Anh dẫn em về nhà nghỉ ngơi một chút, nơi này anh sẽ tìm người trông coi, em không cần phải lo lắng!” Mặc Tử Hàn dịu dàng ôm hông của cô.

“Được!” Tử Thất Thất nhẹ giọng đồng ý, dưới chân theo bước tiến của anh đi về phía cửa chính bệnh viện.

Từ trước đây thật lâu từng suy nghĩ dùng trái tim người sống cho Thiên Tân làm giải phẫu, cũng nghĩ đến sẽ tự trách, sẽ hối hận, sẽ thống khổ, nhưng vừa chứng kiến mặt mũi nó thì lòng của cô chợt đau đớn kịch liệt một chút, tất cả vui sướng cũng trong nháy mắt tiêu tán, mà loại ‘nơi này vô thanh thắng hữu thanh’ cảm giác làm cho ngực cô buồn buồn, ê ẩm...

Thiên Tân thật sẽ thay đổi trở về bộ dáng lúc trước sao?

... Sẽ luôn luôn như vậy chứ?

Nửa tháng sau

Mặc Thiên Tân chuyển đến phòng bệnh bình thường, bác sĩ nói cậu bé khôi phục tốt, cũng không có xuất hiện bất kỳ hiện tượng bài xích, tinh thần của cậu cùng thể lực cũng không sai biệt lắm toàn bộ khôi phục, sắc mặt trắng bệch giờ đỏ thắm giống như hồng táo tây, hơn nữa còn có thể xuống giường đi lại, hoàn toàn biến thành một người bình thường khỏe mạnh. Chỉ duy nhất một điều không đúng, kể từ khi cậu tỉnh lại, phương thức nói chuyện giống trước, nhưng nụ cười trên mặt chưa có lấy lại nét ngây thơ vô lo như xưa, luôn là mơ hồ mang theo ưu thương nhân nhật, rồi lại không phải như thế, chỉ có người thân nhất của cậu mới có thể phát hiện, trong lòng cậu còn có tâm sự không thể để xuống.

Bên trong phòng bệnh VIP

Mặc Thiên Tân ngồi trên giường, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, hai mắt nhìn mẹ xinh đẹp, Tử Thất Thất ngồi bên giường, trong tay cầm dao và quả táo, thuần thục gọt vỏ.

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân đột nhiên mở miệng.

“Ừ?” Tử Thất Thất thanh âm nhẹ nhàng, động tác trong tay vẫn đang tiếp tục.

“Thân thể của con đã khôi phục, con có thể xuất viện hay không?” Thanh âm cậu có chút nghịch ngợm hỏi.

“Xuất viện?” Tử Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu, động tác trong tay trong nháy mắt dừng lại.

“Đúng vậy a, ở bệnh viện thật sự rất nhàm chán, mỗi ngày chỉ có thể ở trong phòng, đây quả thực là đang ngồi tù, quả thực là khổ thân, con không chịu nổi, không cho con xuất viện, trên người con nhất định sẽ lòi thối, con nhất định sẽ phát điên!” Mặc Thiên Tân buồn bã oán trách.

Lòi thối? (◉__◉)?

Tử Thất Thất nhìn gương mặt phiền muộn của cậu, không khỏi hơi lắc đầu một cái. Thật ra cô cũng rõ ràng thống khổ ở bệnh viện, bởi vì cô đã từng trải nghiệm qua, nhưng nó vừa làm đại phẫu thuật, mặc dù bác sĩ nói đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, hơn nữa không có bất kỳ hiện tượng bài xích, có thể hoàn toàn yên tâm, nhưng là cô vẫn có bất an, suy nghĩ muốn để nó ở lại thêm vài ngày, có thể an tâm hơn.

“Mẹ ~~~~~” Mặc Thiên Tân nắm tay cô, vừa lay động, vừa chiến âm.

Xương Tử Thất Thất đều như bị cậu lung lay sắp rụng, cho nên vội vàng dùng sức khống chế thân thể của mình, nói, “Tốt lắm, con đừng lung lay nữa, chuyện này không phải mẹ nói là được, phải nghe bác sĩ mới được!”

“Nghe bác sĩ?” Mặc Thiên Tân hỏi lại.

“Không sai!” Tử Thất Thất xác định trả lời.

“Vậy có phải chỉ cần bác sĩ nói có thể xuất viện, con liền có thể trở về nhà?”
Mặc Thiên Tân hỏi.

“Không sai!”

“Mẹ xác định?”

“Mẹ xác định!”

“OK!” Mặc Thiên Tân mặt vẻ mặt tà ác, đột nhiên đưa bàn tay mập mạp, “Pằng” một cái vỗ tay vang lên.

“Rắc rắc!” Cửa phòng lập tức mở ra, tất cả đều giống như đoán an bài trước, bác sĩ chủ trị Lưu mặc áo trắng đi tới bên giường, mỉm cười nhìn Tử Thất Thất.

“Anh... Đây...” Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh ta, sau đó lại nhìn mặt Mặc Thiên Tân một chút.

“Hắc, hắc, hắc!” Mặc Thiên Tân phát ra tiếng cười gian, sau đó đối với bác sĩ Lưu nhìn trộm nháy một cái bên phải đuôi lông mày.

Bác sĩ Lưu nhận được ám hiệu của cậu, lập tức xoay người nhìn Tử Thất Thất, đầu tiên là rất lễ phép khẽ cúi thấp đầu một cái, sau đó cười nói, “Mặc phu nhân, là như vậy...”

Mặc phu nhân?

Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Đợi... Đợi đã nào...!” Cô đột nhiên mở miệng gọi anh ta, nói, “Tôi họ Tử, hơn nữa tôi còn chưa kết hôn!”

“诶?” Lưu thầy thuốc rõ ràng kinh ngạc.

Rõ ràng mỗi ngày đều thấy cô cùng đại danh đỉnh đỉnh Mặc Tử Hàn ra vào một đôi, hơn nữa bộ dạng hai người thân mật rõ ràng chính là một đôi vợ chồng, còn có vị này Mặc tiểu thiếu gia, cậu từng tiếng từng tiếng kêu bọn họ ba mẹ, cái này có thể xác định bọn họ là quan hệ vợ chồng, nhưng là bây giờ...

“Ách... Tử tiểu thư!” Anh vô cùng có nhãn lực đánh giá chuyển đổi, sau đó nói tiếp, “Thật ra bệnh tình Mặc tiểu thiếu gia đã rất ổn định, chỉ cần về sau cẩn thận chăm sóc một chút, cũng sẽ không có vấn đề, cho nên cậuy á bây giờ, có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi.”

Tử Thất Thất nghe anh ta nói, ngay lập tức đem tâm mắt chuyển dời đến trên người của Mặc Thiên Tân.

Mặc Thiên Tân vô tội nhún vai một cái.

“Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ suy tính đề cho nó xuất viện!” Tử Thất Thất dịu dàng mỉm cười.

“Vậy tôi ra ngoài trước!”

“Được!”

Bác sĩ Lưu lại một lần nữa đối với cô hơi gật đầu, sau đó xoay người sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Tử Thất Thất đưa mắt nhìn anh ta rời đi, sau đó đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Mặc Thiên Tân nói, “Tiểu tử thúì, lại là con giở trò quỷ?”

Mặc Thiên Tân lại một lần nữa mặt vô tội nhún vai một cái, nói, “Mẹ, con có thể ăn lung tung, lời nói không thể nói lung tung, mẹ có chứng cứ sao?”

Chương 255: Tôi không giết người, người lại bởi vì tôi mà chết!

Tử Thất Thất nhìn chăm chăm cái khuôn mặt đắc ý kia, tức giận nói, “Mặc Thiên Tân mẹ cảnh cáo con, nếu như con còn dám trêu chọc bác sĩ và hộ lý, mẹ liền đưa con trở về phòng bệnh ICU!”

Mặc Thiên Tân hoàn toàn không chịu ảnh hưởng uy hiếp của cô, tiếp tục đắc ý nói, “Mẹ, mẹ lại muốn nhốt con trong phòng ICU sao, mẹ quên chính mẹ vừa mới nói gì sao? Mẹ nói chỉ cần bác sĩ nói con có thể xuất viện, con có thể lập tức được về rồi!”

Cậu thật vất vả thuyết phục bác sĩ Lưu, làm sao có thể ở chỗ này kiểm củi ba năm thiêu một giờ đây? Tóm lại hôm nay cậu nhất định phải xuất viện, nhất định phải về nhà.

Tử Thất Thất buồn bực cau mày, vừa định mở miệng cự tuyệt.

“Rắc rắc!” Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Mặc Tử Hàn mặc một bộ âu phục màu đen, tan việc từ công ty trực tiếp chạy tới nơi này.

“Ba!” Mặc Thiên Tân vui vẻ kêu, khoe miệng thật to nâng lên, nhưng tươi cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ, lại thiếu hụt ý vị ‘rực rỡ’.

Mặc Tử Hàn mỉm cười nhìn cậu, thế nhưng khi anh thấy Tử Thất Thất tức giận, mặt cũng lập tức hơi cau lại.

“Thất Thất, em làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Không có sao!” Tử Thất Thất giận dữ trả lời.

“Thế nào mà không có sao? Ba, mẹ có chuyện nói với ba!” Mặc Thiên Tân giả hoạt mở miệng, tà ác nhìn bọn họ.

Mặc Tử Hàn lần nữa nghi hoặc nhìn Tử Thất Thất, nhìn cô tức giận, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân, đại khái đoán được bảy tám phần.

“Thất Thất, rốt cuộc có chuyện gì? Em muốn nói gì với anh?” Anh hỏi lần nữa, thanh âm nhẹ nhàng, muốn cho cô hết giận.

Tử Thất Thất cuối cùng đem tầm mắt nhìn chăm chăm Mặc Thiên Tân chuyển dời đến trên mặt của anh, sau đó buồn buồn thở dài, nói, “Thiên Tân nói nó muốn xuất viện!”

“Xuất viện?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc.

“NO, NO, NO!” Mặc Thiên Tân đột nhiên chen miệng, sau đó giao hoát cười nói, “Mẹ mới vừa nói sai rồi, phải là ‘Em đã đồng ý cho Thiên Tân xuất viện’!”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc im lặng, đích xác là mình trúng gian kế của thằng nhóc.

Mặc Tử Hàn nhìn tinh thần, dáng vẻ phấn chấn của con trai, anh mỗi ngày đều căn kẽ hỏi bác sĩ bệnh tình hiện giờ, cho nên anh đối với tình trạng thân thể con hiểu rõ vô cùng, mà nó gấp phải ra viện như vậy nhất định có đạo lý của mình, từ tâm sự trên mặt có thể nhìn ra, nó cũng không phải bởi vì nhàm chán mới đòi xuất viện, mà là có những chuyện quan trọng khác.

Nó nghĩ làm cái gì đây?

“Được rồi, con đã muốn xuất viện như vậy, vậy thì hôm nay xuất viện tốt lắm, chỉ là con phải đồng ý ba, sau khi về nhà chỉ có thể ở nhà đi lại, nếu như muốn ra ngoài, nhất định phải báo trước cho ba biết, lấy được sự đồng ý của ba mới có thể đi ra cửa chính nhà họ Mặc, còn có... Mỗi ngày đều đúng giờ để bác sĩ kiểm tra thân thể, có một chút điểm không thỏa, sẽ phải lập tức trở về bệnh viện trị liệu, quan trọng nhất là, không thể giở âm mưu quỷ kế, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ và ba!” mặt Mặc Tử Hàn vô cùng nghiêm túc nói.

“Dạ dạ dạ!” Mặc Thiên Tân liên tiếp đồng ý, sau đó oán trách mà nói, “Ba, ba từ lúc nào bắt đầu dài dòng như vậy? Xem ra... ba rất có tiềm chất làm phụ nữ nha.”

“Con nói cái gì?” Mặc Tử Hàn trong nháy mắt tức giận.

“Không có gì, con chỉ nói là, ba đời này đừng nghĩ đến làm phụ nữ nha, coi như ba có lòng, nhưng mà ba cũng không có tiềm chất nha, cho nên ba đành hoàng làm đàn ông đi!” Mặc Thiên Tân vừa thốt lên xong, mang theo ý tổn hại người ghê ghớm.

“Con...” Mặc Tử Hàn hung hăng nhìn chăm chăm cậu, nhưng lại không dám ra tay, chỉ có thể duy trì tức giận.

Cái tiểu tử thú vị này!

Xem ra sau này anh cần phải quản tốt cái miệng này của nó.

“Hô...” Anh thở sâu thở ra một hơi, sau đó bình tĩnh nói, “Anh lập tức liên điện thoại gọi người trong nhà chuẩn bị, Thất Thất em giúp Thiên Tân đổi quần áo một chút, anh đi làm thủ tục xuất viện!” Anh nói xong, liền xoay người hướng cửa phòng đi.

“Thật sự như vậy sao?” Tử Thất Thất vội vàng đưa tay lôi kéo anh, lo lắng hỏi.

Mặc Tử Hàn quay người lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô, dịu dàng nói, “Em yên tâm đi, anh sẽ dẫn bác sĩ Lưu cùng trở về, hơn nữa cũng sẽ xin mấy hộ lí chuyên nghiệp tới chăm sóc Thiên Tân thường ngày, nó sẽ không có việc gì.”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, từ từ an tâm.

“Yeah ~~~~! Rốt cuộc có thể trở về nhà, quá tuyệt vời!” Mặc Thiên Tân vui vẻ hoan hô.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn nhìn mặt của cậu, cũng hơi lộ ra nụ cười, dĩ nhiên... Cũng đều nhìn ra trong tươi cười của cậu có miễn cưỡng.

Mặc Thiên Tân lập tức xuống giường lấy quần áo trong tủ treo quần áo, mà thời điểm thân thể cậu đưa lưng về phía bọn họ, nụ cười trên mặt cậu biến mất trong nháy mắt, lộ ra vẻ mặt khô sở.

Mệt quá a...

Giống như cưỡng bách mình cười, thật sự mệt chết đi. Nhưng nếu như cậu không cười nói, ba và mẹ nhất định sẽ lo lắng, bọn họ nhất định sẽ bởi vì cậu mà thương tâm, cho nên cậu muốn cười, cậu muốn vui vẻ cười, cậu muốn giống như trước đây trêu chọc người, thích tổn hại người, thích trò đùa dai, thích tà ác hăm dọa người, cậu không muốn làm cho ba mẹ lo lắng và thương tâm.

Muốn cười a, Mặc Thiên Tân...

Vui vẻ cười, cao hứng cười, hạnh phúc cười...

Người có thể!

Người có thể làm được!

Giống như là trước kia một dạng... Biến mình trở về trước kia đi!

Biệt thự nhà họ Mặc

Một chiếc xe Bentley màu đen từ đằng xa lái tới, cửa chính nhà họ Mặc lập tức mở rộng hoan nghênh bọn họ trở về, xe từ cửa chính lái vào, xuyên qua sân cỏ bát ngát, xuyên qua vườn hoa xinh đẹp, xuyên qua hồ bơi phòng ngoài thật to, còn có vài tòa lầu các nhỏ cùng nhân viên trụ sở, đi thẳng tới cửa chính biệt thự ba tầng hào hoa, chậm rãi dừng lại.

Ba người đàn ông mặc đồng phục màu đen tới trước cửa xe, cùng mở cửa xe

ra, đồng thời cung kính cúi đầu.

Mặc Tử Hàn từ ghế lái đi ra đầu tiên, tiếp theo Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân từ phía sau đi ra, ba người cùng nhau nhìn hai hàng người hầu đứng ở cửa chính, bọn họ đồng thời cúi người 90 độ chào, hô to:

“Hoan nghênh đại ca, phu nhân, tiểu thiếu gia về nhà!”

Oa woa!

Mặc Thiên Tân nhìn trận thế khoa trương trước mắt, có chút bị thanh âm rung động.

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không đem chuyện này coi vào đâu, hờ hững xoay người, nhìn Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân nói, “Chúng ta vào thôi!”

“À? A... Nha...”

“À? A... Nha...”

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân vô cùng ăn ý lộ ra vẻ mặt sợ hãi, sau đó cùng nhau đi bên trái và phải anh, ba người cùng đi vào biệt thự nhà họ Mặc, mà người hầu đứng tại cửa ra vào lập tức đi theo sau lưng bọn họ, chuẩn bị quần áo tắm rửa cho bọn họ, chuẩn bị bữa ăn tối cho bọn họ, chuẩn bị nước ấm cho bọn họ... Đợi đã nào...!

Phòng khách lầu hai

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn đưa Mặc Thiên Tân đến phòng của cậu, chia ra hàn huyên dặn dò mấy câu, sau đó liền rời đi, trở lại phòng mình. Mặc Thiên Tân một thân một mình đứng trong phòng, nhìn bốn phía tất cả quen thuộc, trong lòng từ từ hiện ra cảm giác ấm áp, khóe miệng hơi cười cười.

Chợt, cậu giống như nhớ ra cái gì, lập tức sai bước tới cửa, đem cửa phòng mở ra.

“Tiểu thiếu gia, chào mừng cậu về nhà, xin hỏi cậu có gì phân phó sao?” Thô

Nghiêu chẳng biết lúc nào đứng ở cửa, cung kính cúi đầu, cứng nhắc nói.

“Ách...” Mặc Thiên Tân có chút do dự mở miệng, từ từ nói, “Cô gái gọi Tuyệt Lê, cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy đang ở gian phòng cách vách!” Thổ Nghiêu trả lời.

“Cám ơn!” Mặc Thiên Tân cảm tạ nói, liền lập tức hướng tới phòng bên cạnh, nhưng mới vừa đi được hai bước, cậu lại đột nhiên dừng bước, quay đầu nghi hoặc nhìn Thổ Nghiêu, nhìn mặt anh, “Chú làm sao vậy? Mấy hôm không thấy làm sao chú gầy đi nhiều như vậy? Hơn nữa sắc mặt cũng không tốt, ngã bệnh sao?”

Thổ Nghiêu khẽ ngán ra, không nghĩ tới cậu sẽ chú ý đến sự khác thường của mình.

Lập tức cúi đầu lần nữa, có chút vui vẻ nói, “Cám ơn tiểu thiếu gia quan tâm, tôi không có ngã bệnh, thân thể của tôi rất tốt!”

“Có thật không?” Mặc Thiên Tân nghi ngờ.

“Dạ, tôi biết rõ rồi!” Thổ Nghiêu kiên định trả lời.

Mặc Thiên Tân đột nhiên hơi nhếch miệng, sau đó cười tà nói, “Chẳng lẽ chú lại quá mức nhớ nhung tôi, cho nên mới ăn không ngon ngủ không yên, lo lắng cho tôi gầy thành như vậy? Haizz... Tôi thật sự là nghiệp chương nặng nề a, chỉ là chú buông tha tôi đi, không nên quá chấp nhất, bởi vì... Bản thiếu gia đối với đàn ông không có hứng thú!”

Nghe được cậu nói, Thổ Nghiêu trực tiếp đổ mồ hôi!©,®!

Tiểu thiếu gia quả nhiên vẫn là tiểu thiếu gia, năng lực tổn hại người vĩnh viễn đều mạnh mẽ như vậy, chỉ là, cậu có thể cùng anh nói giỡn như vậy, cũng coi là một loại chuyện vui.

“Dạ!” Anh đột nhiên cúi đầu, cung kính trả lời.

Trên người Mặc Thiên Tân nổi da gà trong nháy mắt rớt đầy đất, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước nhìn Thổ Nghiêu khẽ cười nhạt.

Đây không phải là thật chứ?

Chẳng lẽ anh ta... Thật đối với đàn ông... Có hứng thú?

Nhưng cậu vẫn là con nít sáu tuổi, nói như vậy, người này có tính yêu thích trẻ con?

Trời ơi!

Anh ta chẳng phải vô cùng nguy hiểm?

Mặc Thiên Tân khước miệng hơi co quắp mấy cái, sau đó vội vàng đi tới trước cửa sát vách, hơi có chút chần chờ hít sâu một hơi, sau đó vươn tay, gõ cửa phòng.

“Cốc, cốc, cốc!”

“...” Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không người nào đáp lại.

“Cốc, cốc, cốc!” Cậu lại gõ ba cái.

“...” Gian phòng như cũ không người nào đáp lại,

Đang lúc cậu muốn gõ lần thứ ba, Thổ Nghiêu đột nhiên im hơi lặng tiếng xuất hiện ở phía sau cậu.

“Tiểu thiếu gia!”

“Oa ——” Mặc Thiên Tân kêu to một tiếng, kinh hoảng quay đầu nhìn anh, tức giận nói, “Chú đi bộ cũng không có âm thanh sao? Chú muốn hù chết tôi sao? Cho dù tim của tôi tốt lắm, cũng chịu không được hù dọa à? Tôi xem chú là vì yêu thành hận, cố tình muốn hại chết tôi có đúng hay không?”

Thổ Nghiêu 囧!

Vì yêu thành hận?

Anh lập tức cúi đầu thật sâu, xin lỗi nói, “Thật xin lỗi tiểu thiếu gia, tôi cũng không phải muốn hù dọa cậu, tôi chỉ muốn nói, cho dù cậu đập cửa, cũng sẽ không có người đáp lại!”

“Tại sao?” Mặc Thiên Tân tò mò hỏi.

“Chuyện này...” Thổ Nghiêu chần chờ mở miệng, sau đó nhẹ giọng nói, “Cậu đi vào rồi sẽ biết!”

“Tôi vào đây? Như vậy không vô phép chứ? Tự tiện xông vào phòng của một cô gái, đây là hành động gì!” Mặc Thiên Tân ra vẻ vô cùng có nguyên tắc.

“Tiểu thiếu gia, thật không có quan hệ, mời cậu vào đi!” Thổ Nghiêu mở miệng lần nữa.

Mặc Thiên Tân nghi hoặc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt trước mắt, đang nhìn nhìn biểu tình kỳ kỳ quái quái của Thổ Nghiêu, hơi có chút thấp thòm đem bàn tay đến nắm cửa, sau đó vừa từ từ mở ra, vừa nhỏ giọng nói, “Ex-cuse/me? Xin lỗi, quấy rầy sao...”

Cửa phòng từ từ mở ra, đập vào tầm mắt đầu tiên chính là giường lớn trắng như tuyết, bên giường là một cô gái nhỏ mặc áo đầm màu trắng, cô đưa lưng về phía cậu, đối mặt với cửa sổ, thân thể không nhúc nhích giống như một pho tượng đá. Mặc Thiên Tân canh chừng bóng lưng cô bé, nghi ngờ một bước đi vào bên trong phòng, sau đó Thổ Nghiêu đóng cửa phòng lại.

Mặc Thiên Tân quét mắt một lần gian phòng này, tất cả nơi đây đều là màu hồng, trên đầu giường còn để ảnh cô và Tuyết Minh chụp chung, trong hình cô gái không có bất kỳ nụ cười, chỉ là sững sờ, vô hồn nhìn ống kính.

“Thật ngại quá, tôi vừa gõ cửa hai lần, nhưng không có ai trả lời, cho nên tôi mới tự tiện đi vào, thật xin lỗi!”

“...”

Mặc Thiên Tân xin lỗi nói xong, nhưng Tuyết Lê không có phản ứng chút nào, vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi ở đó.

“Cái đó... Thật ra thì tôi là một người rất lịch sự, cũng không phải có thái độ gì, nếu không tôi hiện tại liền ra ngoài gõ cửa lần nữa như thế nào?”

“...”

Mặc Thiên Tân mở miệng lần nữa, trên mặt mang nụ cười lúng túng, nhưng Tuyết Lê như cũ trầm mặc ngồi ở chỗ đó, một câu cũng không nói, một động tác cũng không có thay đổi, thậm chí là hô hấp, đều giống như không có.

Mặc Thiên Tân cau mày nghi hoặc nhìn bóng lưng của cô.

Tại sao cô ấy không nói lời nào đây? Đang tức giận sao? Hay là đang tự cao tự đại? Nhưng cô ấy không nhúc nhích chút nào? Quả nhiên có vấn đề!

Lòng nghi ngờ, cậu bước tới, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô.

Cô bé có một đôi mắt to xinh đẹp, nhưng con ngươi đen nhánh trống rỗng, đờ đẫn, không có một chút điểm sáng rõ, giống như người mù, trên mặt cô cũng không có bất kỳ biểu tình, thật yên lặng không hề gợn sóng, ngay cả tâm trạng và cảm xúc thương tâm cũng không có, giống như người đeo mặt nạ mỏng cứng nhắc, nếu như không phải ánh mắt của cô còn có thể chớp động, cô thật giống như một tượng người xinh đẹp, không có một chút điểm còn sống.

Cô ấy làm sao vậy?

Mặc Thiên Tân nghi ngờ vươn tay, ở trước mắt cô bé quơ quơ.

Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, như cũ ngơ ngác nhìn phía trước, không có phản ứng gì.

Mặc Thiên Tân nhìn đáng vẻ của cô bé, nhớ tới Thổ Nghiêu vừa nói, lại nghĩ

tới lúc Tuyết Minh chết, dáng vẻ cô đi tới, chợt có chút bùng tỉnh hiểu ra, đại khái hiểu tại sao cô ấy lại giống như người rồi.

Cậu một bước đứng trước mặt cô bé, nhìn mặt cô một hồi, sau đó một bước xoay người ngồi bên cạnh cô, cũng quay đầu nhìn gò má cô, hơi cười cười nói, “Em tên là Tuyết Lê có đúng hay không?”

“...”

“Em đang đợi anh trai của mình sao?” Cậu hỏi.

“...”

“Anh biết rõ anh trai của em ở nơi nào, Em muốn biết không?”

“...”

Mặc Thiên Tân đột nhiên cầm tay phải của cô bé, đem bàn tay cô đặt vào trái tim mình, sau đó nhẹ giọng nói, “Anh trai em đang ở nơi này, em cảm nhận được không? Trái tim đang đập này, là của anh trai em!”

“...”

Mặc Thiên Tân nhìn mặt cô bé không có bất kỳ biến hóa nào, trái tim mơ hồ co rút đau đớn, sau đó mặt nặng nề mà nói, “Anh không muốn lừa dối em, bởi vì chuyện này em sớm muộn cũng sẽ biết, thật ra anh trai của em... Anh ấy... Anh ấy đã chết!”

“...”

“Anh nói anh ta đã chết, em nghe không?”

“...”

“Em không thương tâm sao? Em không khổ sở sao? Anh trai của em là bị anh hại chết, chẳng lẽ em không phải tức giận sao? Em đánh anh đi... Đánh anh đi, đánh đi đánh đi... Là anh hại chết anh trai em, là anh hại chết anh ta, em

nhANH một chút đánh anh đi... Đánh anh đi... Đánh anh đi...” Mặc Thiên Tân cầm lấy tay cô bé, không ngừng dùng sức đánh thân thể mình, nhưng Tuyết Lê lại như cũ không có bất kỳ phản ứng, mặc cho cậu cầm tay, mặc cho cậu cầm tay cô đánh chính mình, cũng mặc cho động tác lung tung của cậu khiến thân thể mình không ngừng lay động.

Chợt, Mặc Thiên Tân ngưng động tác của mình, chậm chậm buông tay cô.

“Tại sao...” Cậu ghen ngào nói xong, “Tại sao không đánh anh? Tại sao không mắNG anh? Tại sao không tức giận? Anh hại chết anh trai em, tại sao em một chút phản ứng cũng không có? Tại sao... Tại sao... Tại sao...” Cậu còn tưởng rằng cô sẽ hận chết cậu, cậu còn tưởng rằng cô sẽ dùng lực đánh cậu, dùng sức mắNG cậu, nhưng bây giờ, cô si si ngốc ngốc như vậy, để cho cậu càng thêm đau lòng, càng thêm hối hận, càng thêm thống khổ...

“Thật xin lỗi...” Cậu đột nhiên nói xin lỗi, nước mắt mãnh liệt từ trong vành mắt rơi xuống.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Hấn không ngừng nói xin lỗi, mặc dù cậu đã đem hết toàn lực ngăn lại, mặc dù cậu đã đem hết toàn lực cự tuyệt, nhưng cuối cùng anh trai cô bé vẫn bị chết trước mặt cậu, mà trái tim của anh trai cô bé còn đưa cho cậu, cứu mạng cậu.

Tôi không giết người, nhưng người lại bởi vì tôi mà chết!

Cho nên... Tôi là hung thủ!

Là hung thủ giết người!

Chương 256: Thức tỉnh sau cơn ác mộng, sau cơn mưa trời lại sáng!

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Mặc Thiên Tân không ngừng nói xin lỗi, không ngừng lặp lại ba chữ này, không ngừng khô sở rơi nước mắt, cứ như vậy đi qua mười phút, hai mươi phút, nửa giờ, một giờ... Cuối cùng cậu khóc mệt, cũng nói mệt, thanh âm từ từ ngưng lại, nước mắt cũng chậm chậm ngừng rơi. Tuyết Lê vẫn như cũ, hai mắt trống rỗng vô hồn, trên mặt không có bất kỳ biểu tình, cả người si ngốc đần độn, sưng sờ ngồi bên giường không nhúc nhích.

Mặc Thiên Tân nhìn cô mặt, không tự chủ tay nhẹ nhàng đụng vào, khi ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt cô, trái tim đột nhiên bùm bùm nhảy lên, giống như Tuyết Minh phản ứng kích động.

“Thật xin lỗi...” Cậu lại một lần nữa nói xin lỗi, sau đó hơi cười cười nói, “Cho dù anh trai em đã chết, nhưng anh ta lại còn sống trên thế giới này!” Lời nói trước sau mâu thuẫn, tay vuốt ve gò má cô từ từ đưa ra sau đầu, nhẹ nhàng xoay đầu cô, đưa tai cô áp vào trái tim mình, để cô lắng nghe tiếng tim đập, sau đó nói tiếp, “Em nghe không? Đây là trái tim anh trai em đang đập... Trái tim của anh ấy còn làm việc rất tốt, trái tim của anh ấy còn hoạt động trong thân thể anh, cho nên anh ấy chưa chết, anh ấy không rời bỏ em... Em nghe, em cẩn thận nghe, từng nhịp tim đều là anh ấy đang kêu gọi em, từng nhịp này đều là anh ấy đang kêu tên em. Cho nên cô có thể yên tâm, bắt đầu từ hôm nay, anh chính là anh trai em, anh chính là Tuyết Minh, anh sẽ giống như anh trai chăm sóc cho em, anh sẽ chữa bệnh cho em, sẽ thay người nhà em báo thù, thực hiện tất cả tâm nguyện của anh trai em, anh nhất định... Nhất định sẽ... Nhất định sẽ...” Cậu liên tục xác định nói xong, tay nho nhỏ không khỏi khẽ dùng sức ấn đầu cô, để lỗ tai cô gần trái tim của mình hơn, để cô nghe tiếng tim đập của mình rõ ràng.

Trên mặt Tuyết Lê vẫn không có bất kỳ biểu tình, hai mắt như trước trống

rỗng vô hồn, nhưng khi lỗ tai cô dán vào ngực nóng bỏng của cậu, cô nghe được tiếng đập của trái tim cậu thì nháy mắt, chân mày thanh tú hơi nháy lên một cái.

“Bùm... Bùm... Bùm... Bùm... Bùm...”

“Tuyệt Lê... Tuyệt Lê... Tuyệt Lê... Tuyệt Lê... Tuyệt Lê...”

Thanh âm trái tim và lời nói của anh dung hợp cùng một chỗ, từ nơi thân thể xa lạ này truyền tới...

Anh...

Anh rút cuộc trở lại...

Em chờ anh lâu thật lâu a...

...

Ngoài cửa phòng

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng, xuyên qua khe cửa nho nhỏ nhìn bên trong phòng.

Từ khi con trai nói muốn xuất viện, Mặc Tử Hàn liền chú ý nó có cái gì đó không đúng, hơn nửa năm viện mười lăm ngày, nó cũng chưa từng nhắc đến Tuyệt Lê, thậm chí ngay cả Tuyệt Minh cũng chưa, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như lựa chọn mất trí nhớ, quên đi sự tồn tại của hai người kia, quên chuyện Tuyệt Minh tự sát, quên đi hình ảnh tàn nhẫn kinh khủng, nhưng là... Nó mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng thằng bé không phải một người như vậy, nó không phải người vong ân phụ nghĩa, cho nên nó không đề cập tới anh em nhà họ Tuyệt bởi vì sợ bọn họ lo lắng, còn có một nguyên nhân khác, nó nghĩ tự mình giải quyết vấn đề này, cho nên Mặc Tử Hàn mới đoán, thằng bé vội vã xuất viện, vội vã về nhà, chính là vì muốn thấy tiêu cô nương này, để nhận lỗi với cô...

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất nghe lời nói của con trai, nhìn bộ dáng nó, chân mày không khỏi nhíu lên, trong lòng mười vạn phần đau đớn, cuối cùng Mặc Tử Hàn từ từ đóng cửa phòng lại.

“Em yên tâm đi, Thiên Tân từ từ sẽ khá hơn, thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói, nhẹ nhàng kéo thân thể Tử Thất Thất, an ủi đau đớn trong lòng cô.

Tử Thất Thất tựa trong ngực anh, hốc mắt hơi ướt át, cố nén không để cho nước mắt chảy xuống.

Thời gian thật sự là thuốc chữa thương tốt nhất sao?

Thời gian thật có thể trị tất cả sao?

Nhưng cũng có người nói qua, thời gian là độc dược mãn tính thống khổ nhất, bởi vì nó tích tụ năm tháng dài trong lòng của người, trong đầu người, để người đời này đều không thể thoát khỏi.

Thiên Tân thật sẽ không có chuyện gì sao?

Nó sẽ đem thống khổ hóa thành hư vô hay sẽ đem thống khổ hóa thành độc dược?

Thiên Tân... Bảo bối của mẹ... Con trai của mẹ...

Mẹ chỉ hi vọng con hạnh phúc, hi vọng con vui vẻ, hi vọng con có thể lộ ra nụ cười từ nội tâm, tựa như ngày trước.

Làm thế nào mới có thể cứu con đây?

Như thế nào mới có thể đây?

Sau buổi cơm tối

Mặc Thiên Tân nằm trên giường, tay cầm một phần tài liệu điều tra, cẩn thận đọc.

Tài liệu này là cậu nhờ Mặc Thâm Dạ điều tra, bởi vì lúc Tuyết Minh chết có nhắc qua Chung gia gia, cho nên cậu âm thầm hỏi thăm qua Mặc Thâm Dạ. Chung gia gia chính là Chung Khuê, ba và bác đều gọi là chú Chung, là nguyên lão hắc đạo tam triều, hơn nữa cùng bác hai quan hệ rất tốt. Cậu nghe nói bác hai cứu Tuyết Minh, sau đó sắp xếp ở trong nhà Chung Khuê, cho nên cậu liền nhờ điều tra tư liệu của Tuyết Minh và Tuyết Lê, cuộc sống bọn họ một năm nay. Thật ra quan trọng nhất là Tuyết Minh trong một năm nay chăm sóc em gái như thế nào, cậu muốn biết cái này, bởi vì cậu muốn chăm sóc Tuyết Lê giống như Tuyết Minh, cậu là anh trai cô, cậu là thân nhân duy nhất của cô trên thế giới này.

Cậu đọc tài liệu đến 2h khuya, xem qua bối cảnh gia đình Tuyết Minh, còn có tư liệu mỗi người Tuyết gia, và Tuyết Minh một năm qua chăm sóc Tuyết Lê từng ly từng tý, toàn bộ đều đọc qua và nhớ kỹ, thân thể từ từ mệt mỏi, bất tri bất giác, cậu ôm tài liệu từ từ khép hai mắt.

Trong mộng, cậu lại gặp Tuyết Minh!

Anh ta mặc bộ tây trang như trước khi chết, thái độ cũng nhàn nhạt cười một dạng, hai mắt trong suốt tràn đầy dịu dàng, chợt, anh ta bước tới gần cậu, nhẹ nhàng mở miệng, “Mặc Thiên Tân!”

Mặc Thiên Tân hoảng hốt lui về phía sau một bước, khẩn trương nhìn anh ta.

Tuyết Minh một bước đến gần, tiếp tục nhẹ giọng nói, “Em không được quên chuyện đồng ý với tôi, em phải thay tôi chăm sóc em gái thật tốt, em phải thay tôi báo thù, đây là em thiếu tôi...”

“Em hiểu rõ, Em hiểu biết rõ, em sẽ không quên, em sẽ thay anh chăm sóc em gái, sẽ báo thù cho anh, anh không cần đến tìm em, em không muốn lại dây dưa với anh... Em sẽ không quên, em sẽ không quên, em đời này không bao giờ quên...” Mặc Thiên Tân kinh hoảng nói xong, hai chân không ngừng lui về phía sau, anh ta nhìn cậu mỉm cười, tim cậu khó chịu, cậu nhìn hai mắt

trong suốt của anh ta, tim bắt đầu đau đớn kịch liệt.

Chợt!

Lưng cậu đụng phải thứ gì, cậu phản xạ tính quay đầu lại, sau lưng thứ gì cũng không có, chỉ mịt mờ vô biên tối đen như mực, khi cậu xoay đầu lần nữa, mặt Tuyết Minh giống như cơn ác mộng trước kia, huyết Thái Dương bạo liệt, khuôn mặt máu tươi, hai mắt đột ngột trợn to.

“A ——” Cậu trong mộng một lần nữa lớn tiếng sợ hãi kêu, hai mắt trong nháy mắt trợn to, nhìn trần nhà thật cao và đèn treo thủy tinh tinh mỹ, hô hấp vô cùng rối loạn, vô cùng dồn dập, giống như không thở nổi.

Đây đã là lần thứ 16, mỗi buổi tối đều tái diễn cơn ác mộng này, mỗi một lần Tuyết Minh sẽ lặp lại câu nói kia, sau đó lưng cậu sẽ đụng thứ gì đó, quay đầu lại rõ ràng không có gì cả, nhưng khi quay về sẽ thấy gương mặt Tuyết Minh chết thảm.

Cậu dùng tay nắm lấy trái tim mình, trái tim bùm bùm nhảy loạn, giống như Tuyết Minh đang nhắc nhở cậu không thể quên lời hứa.

“Em thật sự không quên... Thật sẽ không quên... Không cần nói, van cầu anh không cần nhắc nhở em!” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng nỉ non, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Đột nhiên!

“Rắc rắc!”

Bên trong gian phòng vang lên tiếng mở cửa, Mặc Thiên Tân kinh hãi nhìn cửa bị mở ra.

Là ai?

Người nào trể như vậy mở cửa? Mà không gõ cửa? Chẳng lẽ là... Quỷ Hồn Tuyết Minh?

Cậu nín thở, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng, trái tim bùm bùm gia tốc cuồng loạn, khi cửa phòng mở ra, Tuyết Lê đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng. Hai mắt cô bé như cũ si ngốc ngơ ngác, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình, nhưng cô lại di chuyển hai chân, một bước đi vào phòng, đóng cửa phòng lại, sau đó đến bên giường Mặc Thiên Tân.

“Em... Em tìm tôi, có... Có chuyện gì sao?” Cậu một mắt nhìn cô bé, thấp thỏm hốt hoảng hỏi.

“...” Tuyết Lê không trả lời, cả người giống như người máy bị thao túng, nhẹ nhàng ngồi bên giường.

Mặc Thiên Tân kinh hoảng lùi vào giữa giường, thanh âm run rẩy nói, “Em... Em... Em muốn làm gì?”

“...” Tuyết Lê vẫn không trả lời, cô dựa theo từng động tác Tuyết Minh dạy, để dép lại trên sàn nhà, sau đó đem hai chân đặt trên giường, cuối cùng dùng hai tay của mình ôm lấy thân thể Mặc Thiên Tân, nằm trong ngực cậu.

“Em làm gì đấy? Em muốn làm gì? Em buông tôi ra!” Mặc Thiên Tân hốt hoảng nói, định dùng tay ngăn cách với thân thể cô bé, nhưng kinh ngạc thấy hai mắt cô bé nhắm lại, giống như trong tư liệu viết: mỗi buổi tối Tuyết Minh nằm trên giường, Tuyết Lê cũng sẽ theo anh ta lên giường, thân mật nằm trong ngực anh ta, sau đó nhắm hai mắt, bắt đầu ngủ.

Cô bé coi cậu là Tuyết Minh?

Cô coi cậu là anh trai rồi sao?

Cho nên nửa đêm đi vào phòng cậu, leo lên giường cậu, cũng ôm cậu, nằm trong ngực cậu?

Chợt, Mặc Thiên Tân thở phào nhẹ nhõm, thần kinh khẩn trương từ từ bình tĩnh, nhịp tim đập loạn cào cào cũng từ từ chậm lại, trở lại bình thường, cả người khôi phục lại.

Cậu cúi đầu nhìn Tuyết Lê ngủ say, mặc dù đều không lộ vẻ gì, nhưng khi cô

bé nhắm hai mắt, lại có vẻ hết sức đáng yêu, giống như mỹ nhân trong chuyện cổ tích, chỉ là có chút non nớt mà thôi. Trong tim cậu không khỏi có dòng nước ấm chảy qua, sau đó thân thể cậu tựa như phiêu lãng, tay không tự chủ đưa ra, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô, chạm vào gò má, cả người cậu như trúng tà, hoàn toàn bất động, giống như bị người khác điểm huyết, khóe miệng từ từ nâng lên, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Tuyết Lê nằm trong ngực cậu, cô hơi cúi xuống, đem lỗ tai dính vào trái tim cậu, nghe tiếng tim đập bùm bùm từng tiếng, khóe miệng hờ hững hơi nâng lên, sau đó giống như nói mớ, nhẹ nhàng mấp máy đôi môi mỏng, nỉ non nói, “Anh... Anh... Anh... Anh...”

Anh?

Nghe được âm thanh của cô trong trẻo như chuông bạc, Mặc Thiên Tân trong nháy mắt trừng lớn hai mắt.

Cô nói chuyện?

Cô có thể mở miệng nói chuyện rồi hả?

Rõ ràng trong tư liệu viết cô một năm nay một lời cũng không nói, nhưng bây giờ lại mở miệng nói chuyện rồi sao?

“Tuyết Lê... Em...”

Mặc Thiên Tân vui mừng mở miệng, nhưng Tuyết Lê đem lời nói của cậu cắt đứt

Trong đầu cô hồi tưởng lời Tuyết Minh liên tục dặn dò, bên tai nghe nhịp tim Mặc Thiên Tân, sau đó không lưu loát lắm bả, “Anh... em... Em... Không hận... Em... thật... Vui vẻ... Em... Không... Hận... Em... Không hận...”

Không hận?

Em không hận?

Mặc Thiên Tân khiếp sợ trợn to cặp mắt của mình, sau đó nhắm mắt nhìn Tuyết Lê, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt. Cô nói không hận là có ý gì? Cô nói “Em không hận” là có ý gì? Là nói cô sẽ không hận cậu sao? Là nói cô sẽ không vì cái chết Tuyết Minh mà căm hận cậu sao? Như vậy... Cậu có thể đem ba chữ này nhận định là, cô tha thứ cho cậu tội giết người? Có thể không? Cậu có thể cho là như vậy không?

“Cám ơn... Cám ơn... Cám ơn...” Cậu một tiếng, một tiếng nói cảm ơn, thanh âm thay đổi càng ngày càng nghẹn ngào, nước mắt từng chuỗi rơi xuống, so với lúc khóc thầm còn mãnh liệt hơn.

“A... Ha ha...” Cậu đột nhiên cười khúc khích, sau đó nói tiếp, “Cám ơn em Tuyết Lê... Cám ơn anh Tuyết Minh... Cám ơn hai người... Em nhất định sẽ giúp anh chăm sóc cô ấy thật tốt, em nhất định sẽ đem cô ấy thành em gái ruột yêu thương, che chở, em nhất định sẽ giúp anh tìm được hung thủ kia, em nhất định sẽ giúp hai người báo thù, em nhất định sẽ... Cám ơn hai người... Thật thật thật... Cám ơn hai người tha thứ cho em!” Cậu kiên định nói xong, nặng nề trong lòng giống như biến mất trong nháy mắt, cả người nhẹ nhàng, dễ dàng hơn.

Cậu nghĩ, bắt đầu từ hôm nay, cho dù mỗi tối sẽ gặp lại giấc mộng kia, cậu cũng sẽ không sợ, bởi vì những lời nói của Tuyết Minh đã không còn là trách nhiệm, đó là sự tin cậy, sự tin cậy chống đỡ cuộc sống hạnh phúc của cậu, ít nhất cậu cũng không làm cô bé này tổn thương. Cậu muốn cô bé vui vẻ, khiến cô vui vẻ, khiến cô hạnh phúc, khiến cô như một cô gái bình thường, có thể cười, có thể tức, có thể cao hứng... Cậu nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho cô, nhất định sẽ, nhất định...

“Anh... Anh...” Tuyết Lê lại một lần nữa lẩm bẩm, cuối cùng khẽ mỉm cười nói, “Em... thật... May mắn... Nhất định...”

Nói xong câu này, cô liền nghe nhịp tim cậu đập một tiếng, chân chính tiến vào giấc ngủ.

Mặc Thiên Tân nhìn mặt cô, mỉm cười nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, sau đó trả lời, “Ừ... Anh biết rồi!”

Ngoài cửa sổ

Đêm đen chợt hiện ra mấy ánh sao sáng ngời bập bùng không ngừng phát ra ánh sáng, giống ba mẹ và anh trai Tuyết Lê đang mỉm cười với cô.

Tuyết Lê... Con phải hạnh phúc a!

Tuyết Lê... Con phải hạnh phúc a!

Tuyết Lê... Em phải hạnh phúc a!

Thanh âm của ba người trong giấc mơ Tuyết Lê không ngừng chuyển đổi, không ngừng sưởi ấm trái tim cô độc.

Sáng sớm ngày thứ hai

Mặt trời đã treo thật cao, không khí tươi mới vui sướng phiêu đảng, hơn nữa từ sớm chim Hỷ Thước ngoài cửa sổ không ngừng kêu, giống như đang báo tin mừng.

Tử Thất Thất và Mặc Tư Hàn rời giường thật sớm, Phương Lam và Mặc Thâm Dạ tối hôm qua nhận được điện thoại của Tử Thất Thất, biết được Mặc Thiên Tân xuất viện, sáng sớm đột nhiên xuất hiện sau một khoảng thời gian mất tích, tới thăm Mặc Thiên Tân, cuối cùng bốn người cùng đứng ở cửa phòng.

“Cốc, cốc, cốc!”

Tử Thất Thất nhẹ nhàng gõ cửa ba cái.

“...”

Bên trong phòng không có động tĩnh gì.

“Cốc, cốc, cốc!”

Tử Thất Thất lại gõ ba cái.

“...”

Bên trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Lúc này chân mày Tử Thất Thất lo lắng nhíu lên, cô nhìn ba người đứng bên cạnh, sau đó khẩn trương cầm tay nắm cửa, đem cửa phòng mở ra.

“Thiên Tân?”

“Thiên Tân?”

“Thiên Tân?”

“Thiên Tân?” Bốn người trăm miệng một lời lo lắng kêu, thế nhưng khi họ thấy cảnh “xuân sắc” trên giường, trong nháy mắt trợn mắt há mồm.

Mặc Thiên Tân đang ngủ ngon, oán trách nói, “Các người làm gì vậy? Sáng sớm còn đang mộng đẹp... Toàn bộ đều đáng chết... Tất cả đều lỗi ra chém cho bản thiếu gia!”

Chương 257: Mặc Thiên Tân khó xử, giúp em ấy thay quần áo!

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất, Phương Lam, bốn người đồng thời lắng nghe, nhìn bộ dáng mơ hồ ngay lúc này của thằng nhóc đều cười tà ác.

“Ha... Không nghĩ tới nha, còn nhỏ tuổi cũng đã hiểu được phong hoa tuyết nguyệt rồi, thật là có phong phạm của bác năm đó nha!” Mặc Thâm Dạ nói.

“Ách... Thiên Tân, chuyện này đối với con có lẽ còn sớm, con ngàn vạn lần không nên học thứ này nha!” Mặc Tử Hàn nói.

“Thiên... Con đang làm cái gì đây? Quần áo xộc xệch, con còn ra thể thống gì nữa?” Tử Thất Thất nói.

“Ừ... Quả nhiên là cha nào con nấy, gien di truyền quả nhiên rất cường đại, có thời gian tôi nhất định phải hảo hảo nghiên cứu một chút!” Phương Lam nói.

Mặc Thiên Tân không hiểu ra sao nhìn bọn họ, nghe những lời khó hiểu của bọn họ, không nhìn được chau mày.

Bỗng nhiên!

Hai mắt cậu nhìn đến Tuyết Lê trên người mình, trong đầu nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, mà bây giờ cái áo ngủ có hình hoạt họa lại bị mở vạt áo, trực tiếp lộ ngực của mình, hơn nữa còn bởi vì đồ ngủ bị nói lỏng, cho nên lộ ra vai bên phải, hoàn toàn một bộ dáng quần áo xộc xệch... Còn cả Tuyết Lê nằm trên người cậu, lúc bọn họ vừa mới vào, cô bé ấy mặc dù quần áo còn nguyên, nhưng lại cực kỳ thân mật bò tới nơi tim Mặc Thiên Tân ngủ say, dường như quần áo do cô bé trong mộng tùy tiện cởi ra, chính là vì có thể nghe rõ hơn tiếng tim đập của cậu, mà vừa rồi cậu lại ngồi dậy, cho nên

Tuyết Lê liền trượt xuống đùi cậu, tiếp tục ngủ say, mà cũng bởi vì động tác này đã đẩy lên toàn bộ vật áo của cậu, khiến cậu trở thành như này, nhưng quan trọng nhất là... Bọn họ cô nam quả nữ thế mà lại ôm nhau ngủ, yếu tố mập mờ này tuyết đôi không thua gì Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn.

“A a a a —————”

Mặc Thiên Tân đột nhiên kêu to, liền tranh đẩy thủ Tuyết Lê đang ngủ say ra, trên mặt Tuyết Lê vẫn không có thay đổi gì, nhưng hai mắt lại từ từ mở ra, sau đó ngồi dậy trống rỗng nhìn về phía trước, không nhúc nhích.

“Mẹ... Mẹ... Mẹ, mẹ... Mẹ... Mẹ hãy nghe con nói!” Cậu cà lăm muốn giải thích.

“Ai! Quên đi, không nên giải thích, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật, hơn nữa hiện tại bốn người tám đôi mắt chúng ta đều rõ ràng thấy được, bằng chứng như núi, con còn nói được cái gì?” Phương Lam cười xấu xa xen mồm, đắc ý ngẩng đầu lên.

“Không... Không... Không phải như thế, con... Con... Con...”

“Thiên Tân, nam tử hán đại trượng phu, làm chính là làm, không việc gì phải ngại biện, cũng không cần sợ gì cả, nhớ năm đó bác mặc dù không quen thuộc sớm như cháu, nhưng bác cũng đã sớm từ bỏ thân xử nam, cháu xem, bác hiện tại là thân kinh bách chiến, hơn nữa trăm trận trăm thắng!” Mặc Thâm Dạ vẽ mặt kiêu ngạo cắt đứt lời của cậu, tự hào nói.

“Khốn kiếp!” Phương Lam đột nhiên đá một cước vào bắp chân của anh, đồng thời hung hăng mắng, “Anh tên tử sắc quỷ, đại sắc lang, lão sắc nam hoàn toàn dựa vào nửa người dưới hành động, đừng có ở nơi này nói hươu nói vượn, dạy hư trẻ nhỏ!”

Tử sắc quỷ? Đại sắc lang? Lão sắc nam (Già dê ^^)?

Hai hạng trước anh có thể ủy khuất tiếp nhận, nhưng là phía sau anh dù chết cũng không thể tiếp nhận.

Lão (già)?

Anh già chỗ nào? Mới ngoài ba mươi mà thôi, chẳng lẽ cô ấy chưa nghe qua một câu danh ngôn rất nổi tiếng tiếng sao? Đó chính là... Đàn ông bốn mươi như một đóa hoa, đàn ông ba mươi như một nụ hoa! Anh hiện tại là một đóa nụ hoa chưa ra khỏi nụ, là thời khắc tuổi trẻ khí thịnh nhất, nhưng cô ấy lại nói anh là... Già... Già... Già...

“Sĩ có thể giết, không thể nhục, anh là sắc lang, nhưng anh không già! Anh yêu cầu em thu lại câu em vừa nói kia!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên vô cùng nghiêm túc gầm nhẹ.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất nghe được những lời này của anh ta, trong nháy mắt xấu hổ!

(͡ ͡ ͡ ͡ ͡ ͡ ͡ ͡ ͡ ͡)~

Mặc Thiên Tân nghe được câu này, 囧 miệng co quắp, đem tầm mắt chuyển dời đến phía bên phải!

(→ ͡ →)~

Mà Phương Lam nghe được những lời này, đột nhiên tức giận, khuôn mặt thịnh nộ.

(͡ ͡ ͡)~

“Em nói anh già thì thế nào? Anh cũng không xem lại cái mặt mo này của anh đi, nếp nhăn cũng có thể gấp chết con ruồi rồi, hơn nữa da anh sần sùi cũng có thể khiến con ruồi đậu trên mặt anh ngã ngựa, xem lại nếp nhăn trên trán anh kìa, một cái, hai cái, hằn sâu trên trán anh thành chữ “hai”, anh nói xem... Hai thì hai đi, tại sao phải biểu hiện rõ ràng như vậy?” Phương Lam thao thao bất tuyệt châm chọc, những câu giống như từng lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng yếu ớt của người nào đó.

Mặc Thâm Dạ tức giận nhìn chăm chăm cô, hai tay nắm chặt, nhưng là anh lại không thể xuất thủ, bởi vì anh sẽ đau lòng, cho nên anh chỉ có thể nhìn,

nhẫn nại, nhẫn nại nữa, cuối cùng trở thành Ninja rùa trong truyền thuyết, ngay cả đầu cũng không có sức mà ngẩng lên

Quá thất bại rồi!

Ở trên thế giới này, người duy nhất anh đấu không lại, chính là cô gái này!

Một nhà ba người bên cạnh xem trò hề này, cũng trộm cười thầm, sau đó cùng ném ra ánh mắt đồng tình với người nào đó.

“A... Đúng rồi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên hoàn hồn, sau đó vội vàng giải thích nói, “Ba mẹ, mẹ Tiểu Lam, bác hai, mọi người đừng nên hiểu lầm, thật ra thì con với em ấy không có gì, hơn nữa cho dù con muốn cùng em ấy có cái gì cũng không được a, con còn nhỏ như vậy, đâu có thể xảy ra loại chuyện đó a, thật ra thì chuyện là như vậy...” Cậu nhìn thoáng qua khuôn mặt ngó ra của Tuyết Lê, tiếp theo sau đó nói, “Tôi qua em ấy đột nhiên chạy vào phòng con, sau đó lên giường con, lại bỗng nhiên ôm lấy con, thật ra thì con cũng bị sợ hết hồn, nhưng em ấy thật ra chỉ là coi con như anh trai em ấy, muốn ôm con ngủ, hơn nữa con có chứng cứ, mọi người xem phần tài liệu này, phía trên viết rõ ràng, Tuyết Minh dùng một năm dạy em ấy ngủ trên giường, hơn nữa em ấy còn dưỡng thành thói quen, chỉ cần Tuyết Minh nằm ở trên giường, em ấy lập tức sẽ ngủ!” Cậu vừa nói liền đem tài liệu Mặc Thâm Dạ cho cậu đưa về phía bọn họ, bày tỏ sự trong sạch của mình.

Tử Thất Thất bốn người bọn họ liếc nhìn tài liệu trong tay cậu, sau đó cùng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh hiểu rõ.

“Aa... Thì ra là như vậy a, bất quá ngủ thì ngủ, tại sao quần áo xộc xệch, cũng không thể trách chúng ta suy nghĩ lung tung nha!” Mặc Thâm Dạ nói.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, mau mặc quần áo tử tế đi!” Mặc Tử Hàn nói.

“Haizz... Làm mẹ sợ muốn chết!” Tử Thất Thất nói.

“Chờ một chút!” Phương Lam đột nhiên kinh ngạc, nói, “Con mới nói cô bé coi con trở thành anh trai? Chẳng lẽ cô bé đem con thành Tuyết Minh? Nói như vậy cô bé hiện tại chính là một cô nhi, không ai thân thích, không bằng

Mặc Tử Hàn anh hãy nhận nuôi cô bé đi, như vậy cô bé chính là anh em với Thiên Tân rồi!”

Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, sau đó hai mắt nhìn Tuyết Lê si ngốc ngơ ngác, hơi chút ngẫm nghĩ vài giây, nhớ lại điều kiện thứ hai Tuyết Minh từng nói với anh, lập tức đồng ý nói, “Được!”

“Thật tốt quá, Thất Thất, cậu không cần tần tần khổ khổ mang thai mười tháng đã có đứa con gái lớn như vậy rồi, cậu nhìn cô bé đi, quá khả ái, quá xinh đẹp, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ, tớ mặc kệ tớ muốn làm mẹ nuôi!” Phương Lam vui vẻ nói, ý đồ náo nhiệt bầu không khí.

Con gái?

“Chờ một chút!” Tử Thất Thất vẻ mặt trịnh trọng, vô cùng nghiêm túc nói, “Cô bé là con gái anh ta, không quan hệ với tớ!”

Lời này vừa nói ra, bốn người còn lại đều khiếp sợ nhìn cô.

Không quan hệ?

Bọn họ đều ở cùng một chỗ, ngủ chung một cái giường, còn nói không quan hệ?

“Mặc Tử Hàn!” Hai mắt Phương Lam đột nhiên lạnh như băng nhìn anh ta, sau đó vô cùng trực tiếp nói, “Anh chừng nào thì kết hôn với Thất Thất đây?”

Mặc Tử Hàn hai mắt chuyên dờ đến Tử Thất Thất, vốn là ánh mắt cực nóng, nhưng bỗng nhiên lại biến thành lãnh đạm, tiếp theo anh nhẹ giọng mở miệng nói, “Chuyện này tôi đã có an bài!”

“An bài? Có ý gì?” Phương Lam hỏi, Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh.

“Chính là còn cần một chút thời gian chuẩn bị!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Thời gian chuẩn bị?” Phương Lam nhíu mày, “Vậy là bao lâu?”

“Đại khái... Hai tháng!”

“Cái gì?” Phương Lam đột nhiên nổi giận, nhìn chằm chằm anh hung ác rống to, “Kết hôn cần dùng thời gian dài như vậy sao? Một ngày phát thiệp mời, một ngày chuẩn bị lễ đường kết hôn, một ngày đi xem áo cưới với lễ phục, rõ ràng ba ngày là có thể kết thúc, anh lại muốn dùng hai tháng? Anh đây là đang trì hoãn thời gian sao? Chẳng lẽ anh không muốn... Ừm... Ừm ừm...”

Lời cô mới vừa vặn nói đến một nửa, Mặc Thâm Dạ liền lập tức bùm miệng cô lại, sau đó cười nói, “Mấy người không nên nghe cô ấy nói hươu nói vượn, ba ngày sao có thể kết hôn a, chuyện quan trọng như vậy dĩ nhiên phải chuẩn bị tốt một chút, ha ha ha... Đúng rồi, buổi sáng hôm nay chúng ta còn chưa ăn đâu, không bằng chúng ta đi ăn đi, như thế nào?” Anh lập tức nói sang chuyện khác, bởi vì có một số việc các cô ấy còn rất không rõ ràng.

“Ừm ừm ừm... ừm ừm ừm...” Phương Lam dùng sức giãy dụa.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc Thâm Dạ, thật ra thì vừa rồi Phương Lam nói, cũng là lời cô muốn nói. Cô không rõ sao anh cứ lấy lý do này đến lý do khác, có thể anh thật sự lo lắng cơ thể cô đi, còn có Thiên Tân nữa, có lẽ là anh muốn chờ hai người bọn họ đều hoàn toàn hồi phục, lại bắt đầu chuẩn bị việc này. Quả nhiên... Là cô quá nóng lòng sao? Nhưng mà... Đối với một người phụ nữ chưa lập gia đình có một đứa con mà nói, tâm tâm khổ khổ chịu đựng những lời châm chọc suốt sáu năm, cô thật sự có chút nóng lòng.

Quên đi!

Dù sao cũng nhịn sáu năm, hai tháng cũng không có khác là mấy.

“Được thôi, chúng ta đi ăn điểm tâm đi, tớ cũng đói bụng rồi!” Cô cười nói, vẻ mặt lạnh nhạt.

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam thấy nụ cười sáng lạn của cô, cũng không khỏi sửng sốt, vốn tưởng rằng cô sẽ tức khí, ít nhất cũng có thể khó chịu một chút, nhưng cô ấy lại rộng lượng như vậy!

“A... Được, đi thôi!”

“A... Được, đi thôi!”

Hai người đồng thanh nói, ba người liền đi tới cửa phòng.

Mặc Tử Hàn một mình đứng phía sau, không khỏi khẽ chau mày, trong lòng có chút phiền muộn.

“Ba... Mặc dù con không biết ba có gì khó nói, nhưng mà phụ nữ coi trọng nhất chính là hôn nhân, người chồng, với con cái, nhưng trình tự phát triển của ba với mẹ tựa hồ có chút đảo lộn, dường như là có con, sau đó lại có chồng, cuối cùng mới bắt đầu nói về cưới xin. Thật ra thì ba có thể đổi vị trí để suy nghĩ, nếu ba là phụ nữ, ba không kết hôn lại có con, ba không kết hôn lại bị gọi là phu nhân, vậy ba trong mắt người khác cũng chỉ là tình nhân danh bất chính, ngôn bất thuận, mặc dù người bên cạnh ba không nói ra miệng, cũng không dám nói ra khỏi miệng, nhưng lòng nghĩ gì không ai biết rõ nha? Cho nên... chắc chắc chắc!” Mặc Thiên Tân bỗng nhiên lắc đầu, thở dài nói, “Mẹ con mạng khổ, bị người khác ngăm bần suốt sáu năm, bây giờ rõ ràng cũng đã lưỡng tình tương duyệt rồi, nhưng là ba lại... Haizz...” cậu muốn nói lại thôi, đau lòng lắc đầu.

Sắc mặt Mặc Tử Hàn nháy mắt âm trầm.

Anh tại sao có thể không rõ đạo lý này chứ, nhưng là bây giờ không phải là lúc, phải đợi thêm hai tháng nữa mới được, phải chờ mới được...

“A, đúng rồi, ba...” Mặc Thiên Tân đột nhiên kinh ngạc vừa mở miệng, sau đó cười tà ác, “Con vừa rồi quên nhắc nhở ba một câu, nếu ba không sớm giữ lại nước phù sa bên trong ruộng mình, như vậy ba phải cẩn thận không nước phù sa sẽ chảy tới ruộng người ngoài nha!”

Ruộng người ngoài?

“Con nói cái gì?” Mặc Tử Hàn bắt đầu tức giận.

“Không có gì, con chỉ là nhắc nhở ba mà thôi, con là có ý tốt!”

“Phải không? Điều này cũng trầm trồ khen ngợi toan tính?” Nó rõ ràng chính là nhìn có chút hả hê.

“Hắc hắc hắc...” Mặc Thiên Tân cười tà ác nói, “Cùng tùy tâm sinh, nếu ba cho là con có ý tốt, con đây chính là ý tốt, nếu ba cho là con toan tính, con đây chính là toan tính, nhưng nếu ba cho rằng con vô ý, như vậy... Ba thân yêu của con ơi, con vô cùng thành khẩn nói cho ba biết, ba có thể đi bệnh viện kiểm tra thị lực được rồi đó!”

“Con...” Mặc Tử Hàn tức giận.

“Ba, mẹ bọn họ đã đi rất xa rồi, ba không đuổi theo sao? Đường như mới vừa tâm tình mẹ thật giống như không phải là rất tốt nga, ba nếu không đi qua an ủi một chút, cẩn thận hôn lễ hai tháng sau ngấm nước nóng nga!” Mặc Thiên Tân cắt đứt lời của anh, vui vẻ nói.

Mặc Tử Hàn áp chế cơn giận giữ, sau đó xoay người chạy ra cửa, nhưng là anh đột nhiên dừng bước lại xoay người, về mặt tà ác nhìn con nói, “Đúng rồi, ba cũng quên mất nói cho con biết một chuyện, nếu ba đã quyết định thu dưỡng Tuyết Lê làm con gái ba, mà nó lại coi con trở thành anh trai Tuyết Minh, như vậy bắt đầu từ hôm nay sẽ phải cực khổ con chiếu cố sinh hoạt thường ngày của nó rồi, ba nghĩ thân là anh trai, con nhất định sẽ nghĩa bất dung từ nhận lấy nhiệm vụ tốt đẹp này chứ hả?”

“Đó là đương nhiên, con nhất định sẽ chiếu cố em ấy!” Mặc Thiên Tân sáng khoái đồng ý kiên định. Bởi vì tối ngày hôm qua cậu cũng đã quyết định chiếu cố em ấy thật tốt, giống như lúc Tuyết Minh chiếu cố em ấy.

“Rất tốt! Như vậy... Công việc thứ nhất của con chính là giúp con bé thay quần áo, thật là cực khổ con, cố gắng lên đi!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền lập tức đi ra cửa phòng.

Bên trong gian phòng trong nháy mắt cũng chỉ còn lại có cậu và Tuyết Lê ngồi ngơ ngác bên cạnh.

Ba vừa mới nói gì?

Thay... Thay... Thay quần áo?

Em ấy là cô bé a, cậu làm sao có thể... Làm sao có thể...

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt cậu như nung đỏ, không nghĩ tới mình thế nhưng trúng quỷ kế của ba, làm sao bây giờ? Cậu phải giúp em ấy thay ư? Đường như trong tư liệu có ghi đến, Tuyết Minh mỗi ngày đều giúp em ấy tắm rửa thay quần áo, nhưng mà bởi vì là anh em ruột, cho nên không sao, nhưng mà cậu...

“Ách... Cái kia... Em có thể tự thay quần áo không?” Cậu lúng túng hỏi,

“...” Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng.

“Ách... Anh... Giúp em thay được không?”

“...”

“Em không nói lời nào, anh coi như đồng ý nha?”

“...”

Mặc Thiên Tân hai tay từ từ nhích tới gần cô bé, thấp thỏm đi tới trước ngực của cô bé, sau đó lại từ từ cởi nút cài đồ ngủ của cô bé ra.

“Cạch!”

Cửa phòng đột nhiên lại bị mở ra, Mặc Tử Hàn vừa đứng ở cửa phòng, nhìn bộ dáng con trai cởi cho cô bé, còn cười tà ác nói, “Ba quên mất nói cho con một câu quan trọng, con hôm nay cười rất được, phải tiếp tục giữ vững nha... Cứ như vậy!” Anh nói xong, lập tức lần nữa đóng cửa lại.

Mặc Thiên Tân ngây ngốc đứng tại chỗ, hai tay dừng ở trên nút cài áo ngủ thứ hai của cô bé.

Xinh đẹp?

Cái từ này thật giống như không thích hợp với cậu? Hơn nữa... Ba là cô ý chọn đúng lúc này mở cửa sao?

Ô... (T___T)~

Cậu khóc không ra nước mắt!

Ba giờ đêm

Lúc mà tất cả mọi người ngủ say, gian phòng khách nào đó mở ra, Phương Lam mặc một bộ thể thao màu đen xuất hiện ở cửa phòng, cô cảnh giác nhìn hành lang, sau đó thân thể đi hoàn toàn ra khỏi cửa, xoay tay lại nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Hiện tại thân thể Thất Thất có thể nói là hoàn toàn bình phục, bệnh tình Thiên Tân cũng đã ổn định, mà cô cũng tìm kiếm kỹ càng từ trên xuống dưới nhà họ Mặc, cho nên khuya hôm nay cô sẽ tìm địa lao nhà họ Mặc, xem người kia có thật bị giam ở nơi nào đó hay không.

Cô vô thanh vô tức bước đi, chọn trúng đường ít người trông coi không dễ bị phát hiện nhất đi tới địa lao. Mà khi cô vừa bước xuống cầu thang, cửa phòng cách vách mở ra, Mặc Thâm Dạ ra ngoài nhìn hành lang, chân mày không nhìn được chau lên.

Đã trễ thế này cô ấy muốn làm gì?

Chẳng lẽ...

Anh đột nhiên căng thẳng khẩn trương, sau đó vô thanh vô tức bước đi tới cầu thang, đi theo phía sau của cô.

Lâu một

Phương Lam xảo diệu dễ dàng tránh khỏi tất cả người canh giữ, thuận lợi đi tới cửa thông hướng địa lao.

Cô vươn tay vừa định mở cánh cửa trước mặt, đột nhiên...

“Em muốn làm gì?”

Chương 258: Súng lục màu lam... Khí phách mười phần!

Phương Lam nghe được thanh âm, khiếp sợ quay đầu, nhìn về phía sau.

Mặc Thâm Dạ mặc một bộ âu phục màu trắng đứng cách cô ba thước, mà cả đoạn đường anh đi theo nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được, ngay cả chỗ anh đứng gần cô như vậy cô cũng may mắn không cảm ứng được.

“Anh theo dõi tôi?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Anh chỉ sợ em trong đêm bỏ trốn, cho nên mới phải đi theo em!” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng trả lời.

“Tôi trốn hay không trốn liên quan gì đến anh, anh đừng tới gây trở ngại cho tôi!” Phương Lam tức giận nói, lập tức quay đầu mở cánh cửa trước mặt ra, sau đó nhìn đi cầu thang thông xuống dưới đất.

“Em muốn tới địa lao làm gì? Em muốn làm cái gì?” Mặc Thâm Dạ khẩn trương chất vấn.

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!” Phương Lam vừa nói liền bước xuống.

Mặc Thâm Dạ vội vàng chạy tới, nhanh chóng nắm lấy cánh tay cô, lần thứ ba chất vấn, “Em rốt cuộc muốn tới địa lao làm gì? Em không nói, anh tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Phương Lam đột nhiên quay đầu, hung hăng nhìn chăm chăm anh, lửa giận thiêu đốt.

“Tôi đi tìm người!” Cô trả lời.

“Tìm người? Tìm ai?” Mặc Thâm Dạ hỏi tới.

“Anh hẳn biết người tôi muốn tìm là ai, đừng có biết rõ còn cố hỏi, buông tay cho tôi!” Phương Lam lạnh lùng nói, dùng lực muốn hất tay anh ra.

Mặc Thâm Dạ nắm chặt tay cô, khiến cô không cách nào tránh thoát, hơn nữa hai hàng lông mày nhíu chặt lại, suy đoán người kia trong miệng cô.

Chẳng lẽ là ông ấy?

“Ông ấy đã chết rồi, không có khả năng bị nhốt trong địa lao!”

“Ông ấy không có chết!” Phương Lam hét to phủ nhận.

“Đây là anh tận mắt thấy, chẳng lẽ còn là giả sao?”

“Nhưng tôi không có tận mắt thấy, chỉ cần không phải tôi tận mắt thấy, tôi sẽ không tin!”

“Em...” Mặc Thâm Dạ buồn phiền, nhìn chăm chăm cô nói, “Làm sao em cứ cố chấp như vậy? Chẳng lẽ em ngay cả anh cũng không tin sao?”

“Tin anh?” Phương Lam lặp lại, sau đó giễu cợt, “A... Ở trên thế giới người tôi không tin tưởng nhất chính là anh!”

Trái tim Mặc Thâm Dạ đau đớn kịch liệt.

Anh chẳng qua làm sai một lần mà thôi, cô ấy đã chối bỏ anh, trực tiếp phán định tử hình, hoàn toàn không cho anh cơ hội sửa đổi, thậm chí ngay cả anh giải thích cô ấy cũng không nguyện ý nghe. Tại sao lại trở thành như vậy chứ? Hai người bọn họ yêu thương lẫn nhau như vậy, nhưng tại sao lại trở thành bộ dạng này?

“Lam Lam...”

“Đừng gọi tôi!” Phương Lam cắt đứt, tức giận nhìn chăm chăm anh, hung hăng cảnh cáo, “Sau này anh không được gọi tôi như vậy nữa, hơn nữa bắt

đầu từ bây giờ anh đừng có quấn lấy tôi, tôi đời này không có khả năng sẽ cùng anh, tôi chán ghét anh, tôi vừa nhìn thấy anh liền muốn ói!”

Nghe cô nói, bàn tay Mặc Thâm Dạ đang nắm lấy cô không khỏi mạnh hơn, hơn nữa hai mắt nổi giận nhìn chằm chằm cô.

Đột nhiên!

Anh mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực, buông tay cô ra, tiếp theo lại dùng hai tay ôm trọn lấy thân thể cô, đồng thời áp môi mình lên môi cô, thô bạo hôn cô.

“Ừm... Mặc... Anh... ừm ừm... thả...” Phương Lam nói mơ hồ không rõ, thân thể giãy dụa, nhưng tròn không thoát khỏi lồng giam từ hai cánh tay anh.

Mặc Thâm Dạ mạnh mẽ vây cô trong hai cánh tay của mình, phần nộ trong lòng bắt đầu cắn nuốt lý trí của anh, dẫn đến nụ hôn của anh càng lúc càng hung mãnh, càng ngày càng thô bạo, càng ngày càng cuồng loạn, hoàn toàn khiến cô không cách nào kháng cự, mà anh hiểu rõ kỹ thuật hôn lại càng xuất thần nhập hóa, cái lưỡi vừa mới tiến vào trong miệng của cô liền chính xác tìm được nơi mẫn cảm, trong nháy mắt làm khí lực cô biến thành tương hồ, làm cho thân thể cô mềm mại vô lực, mà đôi môi linh hoạt của anh như con sói hôn lấy cô, hút mọi thứ trong miệng cô vào miệng mình, chuẩn bị nuốt ngấu nghiến, khiến cô có cảm giác choáng váng hít thở không thông... Sau đó anh khẽ đá cánh cửa phía sau cô, đóng cánh cửa lại rồi đẩy lùi cô về phía sau, để cho lưng cô tựa vào trên vách cửa, tiếp theo bàn tay to của anh từ lưng cô chạy tới trước ngực, sau đó lại trượt xuống hông, trong nháy mắt luồn vào bên trong áo cô, chạm vào da thịt mềm mại của cô, vuốt ve cái bụng bằng phẳng, sau đó đi lên trên, bắt đầu khiêu khích vuốt ve... Tiện đà anh được voi đòi tiên, để hạ thân dán chặt vào bụng cô, dùng thứ đồ đã cứng rắn của mình chậm rãi ma sát.

Phương Lam cảm nhận được thứ đó của anh, mắt mở trừng, nhưng thân thể mềm nhũn không cách nào đẩy anh ra.

Bỗng nhiên!

Mặc Thâm Dạ ngừng hôn cô, khẽ cúi đầu chống trán cô nói, “Lam Lam, anh muốn em, bây giờ muốn!”

“Mặc Thâm Dạ, anh dám đụng vào tôi? Anh không sợ tôi sẽ hận anh sao?”
Phương Lam thở hắt hết to.

“Hận? Em sẽ không, bởi vì anh biết em thích anh, hơn nữa còn là... Rất thích rất thích!” Anh vừa nói, liền dán lên môi cô, ở trên môi của cô động chạm nói.

Phương Lam trái tim nhảy loạn, hai gò má đã sớm cực nóng màu đỏ bừng. Anh nói không sai, cô thật rất thích rất thích anh, cho dù anh hiện tại thật làm chuyện đó, cô cũng sẽ không hận anh, nhưng cô không muốn... Cô không muốn cùng người đàn ông này phát sinh bất cứ quan hệ nào.

“Anh buông tôi ra!” Cô lại một lần nữa ra lệnh, dùng hết mình khí lực toàn thân giãy dụa.

Mặc Thâm Dạ mạnh mẽ giữ chặt cô, chính là muốn lại cưỡng hôn cô, nhưng trong khoảng không đen nhánh anh lại thấy nước mắt thoáng hiện trong hốc mắt cô.

Khóc?

Cô ấy không ngờ lại?

Mặc dù nước mắt còn không có chảy xuống, nhưng đôi mắt ngập nước này anh đây là lần thứ hai nhìn thấy, còn nhớ rõ lần trước là mười lăm năm trước, là lúc cô rời bỏ anh, ánh mắt cô cũng như thế, tràn đầy thương tâm, tràn đầy thống khổ, nhưng lại chết cũng không chịu rơi xuống, vẫn hết mức gắng gượng.

“Lam Lam...” Anh nhẹ giọng kêu.

“Tôi nói rồi đừng gọi tôi như vậy nữa, không cho phép anh gọi tôi như vậy nữa!” Cô khẽ run nói, thanh âm mang theo nhiều tia ghen ngào.

“Lam Lam...”

“Đừng gọi nữa, đừng dùng xưng hô này gọi tôi, tôi chán ghét xưng hô thế này, tôi chán ghét!” Cô hét lên, trái tim đau đớn kịch liệt.

Mặc Thâm Dạ nhìn khuôn mặt tức giận của cô, hai cánh tay buông lỏng, sau đó ôn nhu ôm lấy cô, thống khổ nói bên tai cô, “Anh xin em, tha thứ cho anh có được không? Anh biết sai rồi, anh vô cùng hối hận, anh sau này sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không, thế nên... Đừng tức giận anh nữa, Lam Lam... Đừng tức giận... Lam Lam... Lam Lam...”

Phương Lam nghe anh không ngừng gọi tên cô, nước mắt dâng trào, nhưng cô lại cắn mạnh môi dưới không để cho nước mắt rơi xuống, hai tay cũng nắm chặt không để cho trái tim mình dao động.

“Tôi không muốn thảo luận vấn đề này với anh nữa, anh mau buông ra, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm!” Cô lạnh lùng nói, quyết tuyệt nhìn chằm chằm anh.

“Lam Lam, em thật sự không chịu tha thứ cho anh sao? Chỉ một lần thôi... Một lần...”

“Tôi nói không muốn thảo luận vấn đề này nữa, anh mau buông ra, tôi muốn tới địa lao!”

“Ông ấy thật sự đã chết, cho dù em tới địa lao, em cũng không tìm được ông ấy!”

“Không cần anh quan tâm, tôi chính là muốn đi!” Phương Lam cố ý.

“Được, em muốn đi phải không? Anh đi với em!” Mặc Thâm Dạ nói xong liền buông lỏng cô ra, nắm chặt tay trái của cô, sau đó kéo cô tới địa lao, bước nhanh xuống cầu thang, Phương Lam đi theo phía sau anh, hai người cùng đi đến tầng ngầm đầu tiên.

...

Cửa vào địa lao

Mặc Thâm Dạ lôi kéo tay Phương Lam đi thẳng tới hành lang, hoàn toàn không để ý tới người canh gác ngăn trở, đi thẳng tới cửa địa lao, mà trong đó vẫn giống lần trước Phương Lam nhìn qua, vách tường bằng sắt, cửa lao bằng sắt, còn khe hở thật nhỏ giữa vách tường và cửa lao dường như ngay cả gió cũng không thể lọt qua.

“Đại thiếu gia!”

Mấy người đàn ông canh gác địa lao cùng đi tới, chặn trước cửa địa lao, nói, “Nơi này là cấm địa của nhà họ Mặc, không có đại ca cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào!”

“Cấm địa nhà họ Mặc?” Mặc Thâm Dạ khinh thường lặp lại, sau đó lạnh lùng gầm nhẹ, “Không muốn chết thì tránh ra cho tôi!”

Mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen đều bị thanh âm của anh làm cho rung động, thân thể bắt đầu khẽ run rẩy, khiếp đảm ngừng cả hô hấp.

“Đại... Đại thiếu gia, xin... Xin ngài không nên làm khó...”

Người canh gác còn chưa nói xong, Mặc Thâm Dạ ngay lập tức rút một khẩu súng lục ra, chỉ vào đầu của hắn nói, “Anh bây giờ đi nói cho Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ tôi muốn vào địa lao xem xét một chút, nếu như nó có ý kiến gì thì để nó trực tiếp tới tìm tôi!”

Người canh gác hoảng sợ chân run lên, cả người toát ra mồ hôi lạnh, hắn khẽ giương mắt nhìn Mặc Thâm Dạ, trong nháy mắt hoang mang thu hồi tầm mắt, sau đó lập tức bối rối nói, “Vâng... Vâng... Vâng... Tôi lập tức đi!”

Hắn nói xong, ngay lập tức rời đi, mấy người còn lại cũng đi theo.

Phương Lam nhìn bóng lưng bọn họ vội vã rời đi, sau đó nhìn biểu tình lạnh như băng của Mặc Thâm Dạ, không khỏi khẽ nhú mày.

Anh ta tức giận!

Anh ta lần này là giận thật à!

Mỗi lần anh ta tức giận đều nhúu chặt mày, hai mắt lộ ra vẻ cực kỳ hung ác, hơn nữa anh ta còn có một thói quen, lúc tức giận lại dùng ánh mắt khế liếc xéo người khác, khiến mắt mình càng thêm sắc bén, hung ác.

“Đi theo anh!” Anh vừa nói, liền nắm tay cô kéo tới cửa lao.

“Chờ một chút!” Phương Lam kéo anh, nói, “Trên cửa này có điện!”

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khế, quay đầu nhìn cô nói, “Em đang lo lắng cho anh? Em sợ anh bị điện giết chết?”

“Tôi không có rãnh mà nói giỡn, tôi nói thật đấy!”

“Thì ra em thật sự lo lắng cho anh, thật là làm cho anh rất vui!”

“Anh...” Phương Lam giận giữ, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm anh, một chữ cũng không nguyện nói với anh.

“Yên tâm đi, trước khi rước em vào cửa, anh sẽ không chết, cho dù muốn chết...” Anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhích tới gần bên tai của cô nói, “Anh cũng muốn chết trong thân thể em!”

“Mặc Thâm Dạ, anh tên đại biến thái!” Phương Lam mặt đỏ tới mang tai mắng to, hất mạnh tay anh ra.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười nhìn cô, cả khuôn mặt hoàn toàn khác so với lúc này, chỉ thấy anh đột nhiên xoay người nhìn vách tường với cửa lao phong kín, sau đó đi về phía trước hai bước, hai mắt rũ xuống nhìn thiết kế hình vuông dưới mặt đất, sau đó anh ở trong lòng yên lặng đếm, ngang bảy dọc bốn, tìm được cái sán hình vuông nào đó, sau đó nhắm ngay khẩu súng tới ô vuông đó mà nhanh chóng bóp cò.

“Pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng ——”

Anh bắn toàn bộ đạn ra, sàn vuông kia bị đạn bắn nát, nhưng miếng sắt dưới mặt sàn lại không có động tĩnh. Anh nhìn miếng sắt hoàn hảo vô khuyết kia, anh tuần ném súng xuống, sau đó vươn tay nói, “Đưa súng của em cho anh!”

Phương Lam nhìn sàn nhà bị bắn nát kia, khẽ nhăn lông mày, sau đó đưa súng lục màu trắng của cô đặt vào tay anh.

Mặc Thâm Dạ đem hòng súng hướng về phía tấm sắt, giống như trước nhanh chóng bóp cò.

“Pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng ——”

Anh bắn toàn bộ đạn ra, mà miếng đồng hình vuông cũng chỉ lõm một chút.

Anh lại rút súng trong tay, rồi vươn tay như trước, nói đơn giản, “Cho anh súng!”

Phương Lam rõ được khớp xương tay của anh, lạnh lùng trả lời, “Không có!”

Không có?

Mặc Thâm Dạ lập tức xoay người nhìn cô, nói, “Thân là một sát thủ, mỗi ngày đều mang theo hai khẩu súng, nhất là lúc có nhiệm vụ, phải mang theo mọi thứ chuẩn bị, em lại chỉ có một khẩu súng? Em muốn tự tìm chết hả?”

“Tôi không còn là sát thủ nữa, hơn nữa anh không phải cũng chỉ có một khẩu súng thôi sao!” Phương Lam phản bác.

“Anh khác với em!” Mặc Thâm Dạ vẽ mặt chủ nghĩa đại nam tử, hoàn toàn xem thường phụ nữ cô.

Phương Lam khó chịu nhìn chằm chằm anh, hờn dỗi nói, “Tóm lại tôi không có, anh nói nữa cũng vô ích, hơn nữa anh phải nhớ kỹ, anh bây giờ không phải là huấn luyện viên của tôi, anh không có tư cách dạy dỗ tôi!”

“Em...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên tức giận nhìn cô, theo thói quen tiến lên một bước, vừa định mở miệng nói thêm gì nữa, tuy nhiên lại lập tức dè nén lửa giận, sau đó để nhẹ giọng nói, “Em thật không có hai khẩu súng?”

“Không có!” Phương Lam trả lời.

“Đạn?”

“Cũng không có!”

“Vậy thì không có biện pháp rồi, chúng ta hôm nào đó lại đến thôi!” Anh vừa nói, liền kéo tay cô muốn đi.

“Chờ một chút!” Phương Lam gọi anh lại, quật cường nói, “Muốn đi thì một mình anh đi, tôi hôm nay nhất định phải vào!”

Mặc Thâm Dạ cau mày nhìn khuôn mặt quật cường kia của cô, tức giận nói, “Cánh cửa này là điều khiển ở xa, em ở đây căn bản không tìm được chốt mở, phương pháp duy nhất chính là phá hư mạch, làm cho dòng điện trên tường dừng lại, sau đó lại phá hư cánh cửa này, mà trong cả cái địa lao này, cũng chỉ có chỗ này là yếu nhất, nhưng nếu không có mấy chục hay mấy trăm khẩu liên tục bắn vào, nó sẽ không có một chút hư hao... Em hiểu chưa?”

Phương Lam lắng nghe, hai mắt quét một lần vách tường với cửa lao, sau đó lại lại tám sát trên mặt đất.

Thật không nghĩ kiến tạo nơi này lại chắc chắn như vậy, không trách được cô lần trước không có tìm được chốt mở cửa, nguyên lai là điều khiển ở xa, vậy phòng điều khiển ở đâu? Cô ở đây thời gian dài như vậy, điều tra tất cả gian phòng cũng không có phát hiện cái gì đặc thù a?

“Anh tại sao hiểu rõ nơi này như vậy?” Cô đột nhiên hỏi.

“Bởi vì anh từng tới đây mấy lần, là ba dẫn anh tới, bất quá nơi này mấy năm trước bị Mặc Tử Hàn cải biến rất nhiều, cho nên anh cũng không biết chuyên phòng điều khiển tới đâu nữa, bằng không anh cũng không có dùng phương thức thô bạo đến vậy!” Nhớ tới anh từng tới nơi này mấy lần, cũng không có

cái gì tốt mà nhớ lại, đây cũng không phải là nơi khá khẩm gì.

“...” Phương Lam trầm mặc nhú mày, hai mắt ngó chừng cửa lao.

Cô muốn đi vào!

Nhưng là... Phải thế nào mới có thể đi vào?

“Đi thôi, hôm nào trở lại!” Mặc Thâm Dạ vừa nói, liền tiếp tục dắt tay cô, muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Phương Lam lại gọi lại anh lần nữa.

Mặc Thâm Dạ cau mày xoay người nhìn cô.

Phương Lam do dự một chút, sau đó rút tay trái lại, cởi áo ra, mà bên trong cô chỉ mặc một chiếc áo lót màu đen che lưng, nhưng trên cánh tay phải của cô lại buộc một vỏ súng lục tinh xảo, cô dùng tay trái lấy súng ra, đó là một khẩu súng lục màu lam rất nhỏ, mà ở trên thân súng bên phải khắc hai chữ ——YL Mặc Thâm Dạ kinh ngạc nhìn khẩu súng lục màu lam kia, giật mình nói, “Em còn giữ nó?”

“Chỉ là bởi vì tùy thân mang rất dễ dàng, cho nên mới không có ném mà thôi!” Phương Lam thuận miệng trả lời, nhưng rõ ràng chỉ là lấy cớ.

“A...” Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười khẽ, sau đó cầm lấy khẩu súng nói, “Em sớm lấy ra, cũng không cần lãng phí nhiều đạn như vậy!”

Anh vừa nói liền hướng súng tới tấm sắt “Pằng ——” bắn một phát, tấm sắt liền bị xuyên thấu, đồng thời cắt đứt dây điện phía dưới, chỉ nghe “Cờ-rắc ——” một tiếng dòng điện trên vách tường liền biến mất. Anh mỉm cười lại giơ khẩu súng lên, hướng về phía trên cửa lao một chút, “Pằng ——” lại một phát, đường dẫn khổng lồ chế cửa lao liền bị phá hỏng, sau đó đột nhiên đèn cửa lao đồng loạt sáng lên màu đỏ phát ra còi báo động “Linh Linh linh... Linh Linh linh...”.

Chương 259: Rốt cuộc công việc với em cái nào quan trọng hơn!

Phương Lam hốt hoảng nhìn còi báo động màu đỏ không ngừng lóe sáng, mà còi báo động chói tai làm cô khó chịu chau mày. Mặc Thâm Dạ hoàn toàn bình thản, hoàn toàn không quan tâm hiện tại đã xảy ra chuyện gì, trực tiếp kéo tay Phương Lam sai bước đi về phía cửa địa lao, sau đó đột nhiên nâng chân phải của mình lên, dùng sức đá cửa tù một cái, cửa tù bằng sắt phát ra thanh âm “Rầm”, sau đó cửa lập tức mở ra.

Trong địa lao vô cùng sáng, bên trong dùng vô số cây sắt thô khoảng 4cm để phân chia thành từng gian nhà giam, thời điểm Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam đi tới, nhìn thấy hết toàn bộ nhà lao, mà trong nhà lao cũng chỉ có một gian nhà giam nhốt một người ở trong đó, đó chính là Kim Hâm.

Hai người bọn họ đến gần quan sát trước cửa phòng giam Kim Hâm, nhìn hẳn giờ phút này bộ dáng thê thảm.

Kim Hâm ngồi ở trên một cái ghế rất đặc thù, hai tay hai chân cũng bị xích sắt khóa chặt, chung quanh thân thể có đặt một cái máy vô cùng kỳ quái, mà trên máy có rất nhiều dây điện cũng cắm vào trên người của hắn, thậm chí còn có vài cái ống chích trên người của hắn, mà hắn ngay lúc này thần trí cũng đã mơ hồ, toàn thân trên dưới cũng chỉ mặc một cái quần lót bó sát người, lộ ra toàn bộ cơ thể của hắn cùng bắp thịt săn chắc, nhưng mà đầu của hắn vô lực rũ xuống, thật giống như chết vậy.

“Hắn sao thế?” Phương Lam nghi ngờ hỏi.

“Hắn đang tiếp nhận trừng phạt!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

“Trừng phạt?” Phương Lam vẫn không hiểu.

Mặc Thâm Dạ xoay người nhìn Kim Hâm, mặt lạnh như băng từ từ giải thích,

“Gian địa lao này trừ nhót người phản bội tổ chức ra, cũng là nơi huấn luyện và trừng phạt người, dĩ nhiên phương thức huấn luyện cùng trừng phạt cũng không sai biệt lắm, đều là tiêm thuốc để kích thích thân thể của con người, bao gồm bắp thịt, thần kinh, máu, làm cho bên trong thân thể sinh ra một loại đau khổ không cách nào chịu đựng nổi, nếu có thể trải qua huấn luyện như thế, thân thể sẽ có thể đề cao năng lực chịu đựng của con người, chờ một chút em sẽ tận mắt thấy loại trừng phạt tàn khốc này!”

Phương Lam nghe lời của anh, hai mắt tò mò nhìn chằm chằm vào Kim Hâm.

“Tại sao hân lại bị trừng phạt vậy? Hân đã làm sai chuyện gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Thật ra hân chưa được tính là làm sai việc gì, chỉ là làm việc dư thừa mà thôi, hân vốn chỉ bị trừng phạt có mười ngày thôi, nhưng Hỏa Diễm cùng Thổ Nghiêu không cách nào chịu nổi mười ngày đau khổ này, chỉ đến ngày thứ bảy thì miệng bắt đầu sùi bọt mép, thiếu chút nữa là tử vong, cho nên hai người kia còn dư lại sáu ngày, toàn bộ đều chuyển cho hân, để hân một mình gánh chịu, cho nên hân bị trừng phạt kéo dài đến ngày hôm nay, chỉ là qua tối hôm nay, ngày mai thì hân cũng sẽ được thả ra!” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng trả lời.

Phương Lam nghe anh nói, chân mày không khỏi hơi nhíu lại, khi cô vừa muốn lần nữa mở miệng hỏi thăm, đột nhiên máy móc ở xung quang Kim Hâm phát ra thanh âm nho nhỏ, sau đó ở trong ống tiêm lập tức xuất hiện chất lỏng màu xanh lá cây, trực tiếp tiêm vào trong mạch máu trong cánh tay của hân, trong nháy mắt, Kim Hâm thần trí không rõ đột nhiên ngẩng đầu lên, bắp thịt toàn thân của hân trong nháy mắt cũng trở nên căng thẳng, mạch máu màu xanh trên cơ thể tuôn ra rõ ràng, mà mặt của hân bộ dáng dữ tợn đáng sợ, hai mắt đột ngột trợn to, tiếp theo hân thống khổ lớn tiếng kêu la “A a a a a ————— a a a a a a ————— a a a a a a —————”

Nghe thanh âm của hân, nhìn bộ dạng của hân, Phương Lam sửng sốt, thân thể bắt đầu hơi run rẩy.

Đây rốt cuộc là loại hình trừng phạt gì? Đây rốt cuộc là loại hình hành hạ gì? Tại sao lại khiến một người đàn ông cao hai mét, bắp thịt khắp người phát ra

thanh âm thê thảm như vậy? Thanh âm gào khóc thảm thiết như vậy thật giống như từ 18 tầng địa ngục truyền đến, khiến cho người khác cảm thấy kinh hãi, khủng hoảng, thậm chí đáng sợ.

“Em thấy đó, đây chính là thuốc trừng phạt, khoảng nửa tiếng máy sẽ tự động đem thuốc tiêm vào trong cơ thể của hần, đại khái sau mười lăm phút thuốc sẽ hết tác dụng! Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cứ tái diễn như vậy không phân biệt ban ngày hay ban đêm.” Mặc Thâm Dạ nhìn Kim Hâm thống khổ, bình tĩnh giải thích.

“Chuyện... Chuyện tàn nhẫn như vậy làm sao có thể chịu được hai mươi ngày chứ? Hần sẽ chết, hần sẽ bị hành hạ đến chết đây!” Phương Lam hoảng sợ mở miệng.

“Sẽ không chết, chỉ là hai mươi ngày mà thôi, anh từng ở nơi này ngày người chịu đựng toàn bộ là hai tháng! Chẳng qua anh cùng hần không giống, anh là tiếp nhận huấn luyện, còn hần là tiếp nhận trừng phạt!” Mặc Thâm Dạ thuận miệng nói, khóe miệng hơi nâng lên, cũng không được tự nhiên.

Hai tháng?

Phương Lam tròn to hai mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc Thâm Dạ.

“Anh cũng đã từng chịu đựng loại hình tra tấn như vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“A...” Mặc Thâm Dạ cười khẽ, buông lỏng nói “Anh thừa nhận được tính của anh so với hần còn lợi hại hơn nhiều, thuốc của hần chỉ là loại cấp hai mà thôi, loại của anh chính là cấp S, so với hần thì còn cao cấp hơn rất nhiều lần!” Anh cười nói, khóe miệng tiếp tục giương lên.

“Ngu ngốc!” Phương Lam đột nhiên mắng, tức giận đưa chân của mình ra, hung hăng hướng bấp chân anh.

“A ——” Mặc Thâm Dạ kêu đau một tiếng, lập tức ôm lấy chân phải của mình, oán trách mà nói, “Sao em lại đá anh, rất đau đó!”

“Anh cũng biết đau sao? Không phải anh đã tiếp nhận qua loại hình trừng

phạt này rồi sao?”

“Anh đã nói là anh cùng hấn không giống nhau, anh là tiếp nhận huấn luyện, là huấn luyện đó em có hiểu hay không?”

“Còn không hợp thành một!”

“Làm sao có thể là một dạng được, ý nghĩa rất bất đồng!”

“Có cái gì bất đồng chứ, không phải đều là chịu tội!”

“Tôi thiếu chính là mặt chữ không giống nhau!”

“Anh... Ngu ngốc!” Phương Lam tức giận nói xong, một lần nữa đưa chân của mình ra, hung hăng đá vào một bắp chân khác của anh.

“A ——” Mặc Thâm Dạ lần nữa đau khổ kêu gào, trong nháy mắt cả người ngồi xồm xuống, ôm lấy hai chân của mình, giống như đứa trẻ vậy, lớn tiếng oán trách, “Sao em lại đá anh chứ? Đau chết!”

“Đáng đời anh!” Phương Lam tức giận.

“Cái gì? Đáng đời... anh? Rốt cuộc là anh chọc tới nơi nào của em, tại sao em lại trút giận với anh chứ? Thật là... Thật là đau!” Anh oán trách nói, gương mặt vô tội.

Đột nhiên!

Cả người Phương Lam ngồi xồm xuống, hai mắt đau lòng nhìn anh, chuyển biến 180° mà nói, “Rất đau sao?”

“À?” Mặc Thâm Dạ khiếp sợ nhìn cô, đối với sự chuyển biến đột ngột của cô có chút bất ngờ, si ngốc trả lời, “A... Rất đau!”

“Đau có một chút mà cũng không nhịn được, khi nói chuyện mặt cũng không cần phải cố gắng thả lỏng, anh có biết lúc này trông anh cười rất khó coi hay không, so với khóc còn khó coi hơn!” Phương Lam vừa tức giận nói, vừa

dùng tay của mình nhẹ nhàng vuốt vuốt bắp chân của anh.

Mặc Thâm Dạ sững sờ quan sát mặt của cô, trông thấy cô lo lắng, khóe miệng của anh chợt nâng lên một nụ cười so với nụ cười lúc nãy hoàn toàn không giống nhau, đây là nụ cười cực kỳ vui vẻ.

Thì ra lúc nãy cô tức giận cũng bởi vì anh đang làm bộ, thì ra cô đã sớm nhìn thấu anh cố giả bộ trấn định, thì ra cô đau lòng khi anh đã từng chịu thống khổ như thế, thì ra cô là đang lo lắng cho anh a..., thống khổ đã trải qua giờ đã không thống khổ nữa, ngược lại thành kí ức ngọt ngào.

“Lam Lam...” Anh không tự chủ nhẹ giọng gọi cô.

Phương Lam đột nhiên ngẩn ra, nghe anh gọi cô thân mật như vậy trong nháy mắt thanh tỉnh.

Cô đang làm gì thế?

Lo lắng cho anh ta? Đau lòng vì anh ta? Quan tâm đến anh ta?

Hơn nữa tay của cô đang làm gì thế?

Sao lại nhẹ nhàng xoa bắp chân anh ta?

Cô đột nhiên đứng lên, sau đó hốt hoảng lui về phía sau mấy bước, tạo ra khoảng cách với anh, cũng đồng thời đổi chủ đề nói “Địa lao trừ nơi này ra, có còn chỗ khác hay không? Cũng sẽ không chỉ có một loại thôi chứ?”

“Cũng chỉ có nơi này thôi, giống như hiện tại em đang trông thấy vậy, nơi này chỉ có một mình Kim Hâm thôi!” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng trả lời, đứng dậy cảm thấy có chút mất mát. Mới vừa nãy trong nháy mắt kia, đáng lý anh không nên gọi tên cô, còn hơn trực tiếp đẩy cô ra xa. Đáng chết, anh lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

“Chỉ có gian phòng này thôi sao?” Hai mắt Phương Lam một lần nữa quét qua toàn bộ địa lao trông trải này, trừ gian nhà giam ở ngoài ra, thì cũng không có bất kỳ người nào.

Tại sao lại như vậy chứ?

Ông ấy nhất định phải ở chỗ này mới đúng, thế nhưng trong đây cũng không có người mà cô muốn tìm. Chẳng lẽ... Ông ấy đã chết thật rồi?

“Không đâu, ông ấy sẽ không chết... Ông ấy không thể nào chết được...” Cô nhẹ giọng nỉ non, trong đôi mắt tràn đầy hốt hoảng cùng khổ sở.

Mặc Thâm Dạ một bước đến gần cô, bàn tay của anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cô nói, “Anh không có lừa em, là chính mắt anh thấy ông ấy đã chết, nếu như ông ấy vẫn còn sống thì... Anh cũng sẽ không để ông ấy bị nhốt ở chỗ này!”

“Không... Không... Không đâu... Không đúng... Ông ấy sẽ không chết... Sẽ không... Sẽ không chết...” Phương Lam lặp đi lặp lại, đôi tay không khỏi dùng sức bắt lấy ống tay áo của anh, sau đó từ từ dựa vào trong ngực của anh, mà nước mắt trong hốc mắt quật cường của cô, đột nhiên tuôn ra rơi xuống, từng lớp từng lớp tuôn ra biến thành chuỗi trân châu xinh đẹp.

Mặc Thâm Dạ nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhíu mày tan nát cõi lòng.

Trên thế giới này, trừ Tử Thất Thất, Mặc Thiên Tân, và trừ người kia ra, cô sẽ không vì người thứ tư nào mà để nước mắt chảy xuống, mà khi cô đối mặt với anh thì chỉ keo kiệt đem nước mắt dừng lại ở trong hốc mắt mà thôi, chưa từng khiến nó rơi ra, lại càng không vì anh mà khóc thành ra như vậy...

Thật ghen tỵ!

Thật hâm mộ!

Thật nhớ dáng vẻ cô khóc cho anh thấy, nhưng đồng thời cũng yêu thương những giọt nước mắt xinh đẹp này, vĩnh viễn muốn đem nó cất giấu trong mắt của cô.

“Đừng khóc... Anh sẽ thay thế ông ấy vĩnh viễn bảo vệ em... Lam Lam... Tiểu Lam Lam...” Anh nhẹ giọng an ủi.

Nước mắt của Phương Lam đột nhiên thay đổi mãnh liệt, rất nhanh liền đem hẳn ra thật dày vấy ẩm thấp, mà lúc này thanh âm thống khổ của Kim Hâm đã biến mất, mà giờ đổi lại là tiếng khóc thê mỹ của cô thay thế.

Tiểu Lam Lam...

Đây là cách mà người kia hay gọi cô!

Sáng hôm sau

Bên trong phòng ngủ chính.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào căn phòng hoa lệ, chiếu lên chiếc giường to lớn, chiếu lên mặt của hai người đang ngủ say.

Chợt, Tử Thất Thất hơi cau chân mày lại, sau đó từ từ mở hai mắt của mình ra, mà đầu tiên cô trông thấy là khuôn mặt anh tuấn của Mặc Tử Hàn. Tối hôm qua rõ ràng cô đã đợi thật lâu cũng không thấy anh về, nhưng chuyện như vậy cô không thể trách được, bởi vì mấy ngày này gần đây, mỗi ngày anh đều đến công ty thật sớm, sau đó rất khuya mới trở về nhà, mà thời kỳ Thiên Tân nằm viện, có nhiều khi vào giờ tan ca anh vội vội vàng vàng đến bệnh viện đón cô về nhà, sau đó không kịp ăn cơm tối lại lập tức lái xe đến công ty để làm thêm giờ, chỉ có một việc thế nhưng anh lại chưa bao giờ thậm chí không ngày nào quên, bất kể công việc làm đến mấy giờ, dù chỉ có một chút ít thời gian để nghỉ ngơi, anh cũng sẽ đi trong đêm để về nhà, ôm cô cùng với cô ngủ trên giường.

Tử Thất Thất nhìn mặt anh ngủ, chân mày hơi nhíu lên, khóe miệng hơi nâng lên, bàn tay mảnh khảnh của cô thận trọng đưa ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đang ngủ của anh, sau đó đem chân mày giãn ra, khuôn mặt lộ ra hạnh phúc.

“Rốt cuộc gần đây anh đang bận rộn cái gì thế?” Cô nhỏ giọng len lén hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn ngủ say không trả lời.

“Là chuyện của công ty sao?” Cô lại hỏi.

“...” Anh vẫn ngủ say.

“Không muốn nói cho em biết chuyện gì sao?”

“...”

Tử Thất Thất thừa dịp trong lúc anh vẫn còn đang ngủ say, cô nhẹ nhàng nhếch môi của mình lên, sau đó từ từ đến gần môi của anh, giống như chuồn chuồn lướt nước vậy chạm vào môi của anh một cái, sau đó cười cười mà nói, “Không nên làm việc quá sức nha... Nhất định phải chú ý đến sức khỏe của mình!”

Cô nói xong, từ trong ngực của anh rời đi, chuẩn bị rời giường.

Mà hai cánh tay của Mặc Tử Hàn đột nhiên dùng sức ôm chặt cô, sau đó nhắm mắt, kéo chăn lên, để chăn trùm lên người bọn họ, vừa lật người đè lên cô, thừa dịp cháy nhà hôi của liền hôn lên môi của cô.

“Ừm... Ừm ừm...” Tử Thất Thất hoảng hốt giãy giụa, không hiểu nói “Anh... Ừm... Đã tỉnh rồi hả?... Anh... Giả bộ ngủ sao?”

“A...” Mặc Tử Hàn buông môi cô ra, sau đó giương đôi mắt lên nhìn cô nói “Nếu như anh không giả bộ ngủ, thì làm sao có thể nghe được lời nói chưa thỏa mãn dục vọng của người này đây?”

“Em nào có chưa thỏa mãn dục vọng chứ? Anh mau buông em ra, chớ đè ép em như vậy, nặng chết đi!” Tử Thất Thất mặt đỏ tới mang tai oán trách.

“Anh không cần biết!” Mặc Tử Hàn nằm ở trên người của cô vui vẻ nói “Em cũng đừng có chối nữa, mới vừa nãy chính anh đã nghe rất rõ ràng, rõ ràng em hỏi anh: ‘công việc cùng em rốt cuộc cái nào quan trọng hơn’?”

“Em nào có hỏi như thế chứ!” Tử Thất Thất phủ nhận.

“Em không có hỏi như thế sao, nhưng trong lời nói của em thì ý tứ chính là như vậy!”

“Em không có!”

“Em có!”

“Em không có!”

“Em có!”

“Em không có mà, không có không có không có...” Tử Thất Thất liên tiếp rống to, không ngừng phủ nhận.

Mặc Tử Hàn kiên nhẫn đợi cô ngưng nói, anh tiếp tục cười nói “Em có, em có, chính là có!”

“Anh... Khốn kiếp, anh mau buông em ra, em muốn xuống giường!” Tử Thất Thất tức giận nhìn chằm chằm anh, dùng sức giãy giụa, muốn thoát khỏi thân thể nặng nề của anh.

Nhưng cái thân bất động này, vừa động lại bị hù giật mình!

Phía dưới của Mặc Tử Hàn nguyên bản đang cùng cô áp sát, đột nhiên bởi vì ma sát lộn xộn của cô mà bộ phận nào đó đã phản ứng lên, cả thân kinh trong nháy mắt thức tỉnh.

“Bảo bối, vừa nãy em không những dùng ngôn ngữ để dụ dỗ anh, nay còn dùng hành động để câu dẫn anh. Xem ra... Bởi vì mấy ngày nay anh hơi bận rộn, cho nên khiến em chưa thỏa mãn dục vọng nha!” Mặc Tử Hàn ở bên tai cô, liên tục dùng lời tà mị nhỏ nhẹ rót vào tai cô.

Tử Thất Thất nghe anh nói, cảm nhận được thân dưới của anh nhô ra, động tác lập tức ngưng giãy giụa, lúng túng nói, “Em...Em không động rồi, anh không cần phải làm loạn!”

“Thật xin lỗi...” Anh mỉm cười nói xin lỗi, sau đó vừa hôn cô, vừa nói “Quá muộn rồi!”

“Cái gì? Không cần...” Tử Thất Thất kinh hoàng kêu to, mà mới vừa mở miệng, thì miệng cô lập tức bị anh che lại.

Mặc Tử Hàn có chút gấp gấp đem lưỡi dài xâm nhập vào trong miệng của cô, bàn tay cũng gấp gấp sờ loạn trên thân thể của cô, hai chân càng thêm vội vàng tách hai đùi của cô ra, cuối cùng đôi tay dùng sức bắt được eo thon của cô, từ từ thẳng tiến.

“Đợi... Đợi một chút...” Tử Thất Thất mới vừa mở miệng cự tuyệt, một giây kế tiếp Mặc Tử Hàn liền xâm nhập vào bên trong thân thể của cô.

“A...” Cô đột nhiên nhẹ giọng kêu, chuyện kế tiếp có thể nghĩ.

Rõ ràng mỗi ngày anh đều dậy sớm về muộn, rốt cuộc hơi sức của anh là lấy từ nơi nào ra đây? Thật giống như vô tận vậy...

...

Sau buổi sáng sớm mập mờ

Bữa ăn sáng trên bàn

Mặc Tử Hàn lại vắng mặt, sau khi làm xong sự kiện kia, anh lập tức rời giường đi tắm, sau đó vội vội vàng vàng đi đến công ty.

Rốt cuộc là có chuyện gì gấp chứ? Thời gian ăn cơm cũng không có sao?

Tử Thất Thất buồn buồn ngồi trước bàn ăn, dùng sức đâm đâm cơm trong chén. Mà trên bàn cơm thật dài, chỉ có ba người vắng ngắt, một người là cô, một người nữa là Mặc Thiên Tân, một người khác chính là Tuyết Lê, Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam cũng không biết đã biến đi nơi nào, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

“Con nói mẹ nha, cơm là dùng để ăn, không phải dùng để đâm đâu, mẹ xem

một chút đi mẹ làm cho mặt bàn đều là dính cơm rồi, chẳng lẽ mẹ không biết cái gì gọi là ‘dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần sao?’” Mặc Thiên Tân đột nhiên oán trách nói.

Tử Thất Thất nghe cậu nói, chột hồi hồn, lúng túng nhìn lên mặt bàn trông thấy một mảnh bừa bãi, lập tức nói “Thật xin lỗi!”

“Mẹ không cần xin lỗi con, người mẹ nên xin lỗi chính là những bác nông dân cực cực khổ khổ!” Mặc Thiên Tân tiếp tục châm chọc, cũng không quên đem đũa trong tay gấp thức ăn đến miệng Tuyết Lê, sau đó nhẹ giọng dụ dàng nói “Tuyết Lê,... Há miệng ra...”

Tuyết Lê chờ dần nhìn về phía trước, cái miệng nho nhỏ từ từ mở ra, Mặc Thiên Tân đem thức ăn thận trọng bỏ vào trong miệng của cô, sau đó mỉm cười nói “Ăn đi, từ từ ăn nhé, nhất định phải nhai kỹ nuốt chậm!”

Tuyết Lê cũng không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng lại giống như nghe hiểu lời của cậu, miệng bắt đầu từ từ nhai, đem thức ăn từ từ nuốt vào.

“A, đúng rồi!” Mặc Thiên Tân đột nhiên nhớ đến một chuyện!

Chương 260: Thủy Ngung, Để cho tôi tự tay kiểm tra cho em đi!

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cậu.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Đột nhiên con nghĩ đến một chuyện, bởi vì đoạn thời gian trước con thật sự quá bận rộn, cho nên thiếu chút nữa thì quên mất!” Mặc Thiên Tân nói xong, lần nữa đem thức ăn gấp đến bên miệng Tuyết Lê, dịu dàng giọng nói “Tuyết Lê,... Há miệng, a...”

Tuyết Lê giống như lúc này mở miệng, đem thức ăn ăn vào.

Mặc Thiên Tân thấy khoe miệng cô dính ít thức ăn, lập tức cầm lấy khăn tay trên bàn, tỉ mỉ lau cho cô.

Tử Thất Thất thấy con trai tỉ mỉ chăm sóc cô bé như vậy, hơn nữa bộ dạng của nó thật giống như vô cùng thích thú, không còn thờ dãi như trước, hơn nữa nụ cười trên mặt thằng bé cũng càng ngày càng rực rỡ, nhất là thời điểm đối mặt với Tuyết Lê, nó mỉm cười giống như là bị Tuyết Minh nhập vào người, có lẽ là linh hồn thật của Tuyết Minh theo trên người của nó, nguyên nhân cũng có lẽ là bởi vì nó nhận trái tim của Tuyết Minh, cho nên Thiên Tân tiếp nhận nguyện vọng của cậu ta... “Cậu phải chăm sóc em gái của tôi thật tốt...”

“Con mới vừa nhớ tới chuyện gì?” Cô lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi.

Mặc Thiên Tân để khăn tay xuống, sau đó quay đầu nhìn cô nói “Lúc trước, thời điểm con đi tìm mẹ Tiểu Lam, ở khách sạn Rich con thấy chú Bách Hiên!”

Bách Hiên?

Mặt của Tử Thất Thất đột nhiên ngẩn ra, sau đó khóe miệng từ từ gợi lên nụ cười nhàn nhạt, khuôn mặt thoải mái.

“Hiện tại chú ấy sống như thế nào?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Nhìn qua thì chú ấy có chút gầy, nụ cười nở trên môi của trước kia nay cũng không còn, tiêu tụy cũng không ít, may mắn là... Chú ấy nhìn qua rất có tinh thần, con nghĩ chú ấy nhất định sẽ ăn cơm đều đặn, ngủ tốt, đi nhà cầu bình thường, nên qua một thời gian nữa có thể sẽ tốt lên thôi, đúng rồi, chú còn nhờ con gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến mẹ đó!” Mặc dù chuyện hỏi thăm sức khỏe này là cậu chủ động nói, thế nhưng khi đó chú Bách Hiên cũng rất muốn hỏi thăm mẹ chứ? Mà bộ dáng của chú, dường như đối với mẹ còn không hoàn toàn buông xuống được.

Tử Thất Thất nghe cậu nói, nụ cười trên mặt mang theo vài phần sầu não áy náy.

“Là như vậy sao... Thì ra anh ta vẫn rất có tinh thần, như vậy là tốt rồi... Như vậy là tốt rồi...” Cô lập lại nói xong, nụ cười trên mặt tăng thêm mấy phần thương cảm.

Mặc Thiên Tân nhìn biểu tình trên mặt cô khẽ chuyển hóa, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, có chút bận tâm.

“Mẹ ăn xong rồi, con cùng Tuyết Lê từ từ ăn đi.” Tử Thất Thất vừa nói vừa đem đôi đũa trong tay để xuống, sau đó đứng lên.

“Được, mẹ đi thông thả!” Mặc Thiên Tân cười trả lời.

Tử Thất Thất đưa tay của mình ra yêu thương vuốt ve đầu của cậu, sau đó khẽ bước ra một bước, khom lưng nhẹ nhàng hôn lên gò má mềm mại của Tuyết Lê, cuối cùng mới xoay người rời đi.

Mặc Thiên Tân mắt nhìn cô đi ra khỏi phòng ăn, nhẹ nhàng thở dài, lần nữa đem thức ăn đưa đến miệng Tuyết Lê.

“Tuyết Lê,... Há miệng a...”

“...”

“Thật biết nghe lời, Tuyết Lê em không được ăn kiêng nha, dù là ớt xanh cũng phải ăn nha”

“...”

“Cái gì? Em không muốn ăn àh? Em muốn uống nước trái cây?”

“...”

“Không được, hôm nay chỉ có thể uống sữa tươi!”

“...”

“Em ghét sữa tươi? Ghét cũng phải uống, hút vào cho anh... Đây là mệnh lệnh!”

“...”

Mặc Thiên Tân đem ống hút đặt trong ly sữa tươi, sau đó đem một đầu khác của ống hút thận trọng đưa vào trong miệng của cô bé, nhưng Tuyết Lê vẫn ngây ngốc ngậm lấy ống hút cũng hoàn toàn không có hút.

“Haizz...” Mặc Thiên Tân thở dài, bất đắc dĩ nói “Thật hết cách với em, được rồi được rồi, anh đi làm nước trái cây cho em, em ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đừng đi đâu nha!” Cậu nói xong, thì để sữa tươi xuống, đi lấy nước trái cây.

Một phút sau

Mặc Thiên Tân cầm một ly nước trái cây vô cùng mới mẻ đến bên bàn ăn, cậu lần nữa đem ống hút bỏ vào trong ly nước trái cây, sau đó đem một đầu khác của ống hút thận trọng bỏ vào trong miệng của cô nói, “Uống đi, đây là nước trái cây!”

Thật giống như kỳ tích, Tuyết Lê ngậm ống hút, thật sự bắt đầu từ từ hút, đem nước trái cây trong ly hút vào trong miệng của mình, thế nhưng thời điểm cô còn chưa kịp nuốt xuống, môi của cô lại đột nhiên buông ống hút ra, môi hơi mở ra, sau đó nước trái cây đột nhiên lại từ trong miệng của cô chảy ra, chảy liên tục không ngừng thật giống như nước miếng bình thường.

“Ha ha ha... A ha ha ha... Uống ngon chứ? Nước trái cây anh cho em uống là nước chanh tinh khiết một trăm phần trăm, tuyệt đối không cho thêm bất kỳ chất bảo quản nào, có chua không, có cảm thấy ê răng hay không? Ha ha ha ha...” Mặc Thiên Tân vừa cười cười, vừa dùng khăn tay để lau khóe miệng của cô. Thật ra thì cậu cũng không phải muốn trêu chọc cô, cậu chỉ muốn dùng thử phương thức này có thể thay đổi vẻ mặt đờ đẫn của cô một chút, nhưng thí nghiệm chứng minh: Cậu thất bại!

Trên mặt Tuyết Lê vẫn như cũ không có bất kỳ biểu tình nào, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, vẫn là si ngốc... Ngơ ngác... Ngây ngốc...

“Thật xin lỗi... Em không nên tức giận, anh về sau tuyệt đối sẽ không trêu chọc em nữa, anh thề!”

“...”

“Đừng không thềm để ý tới anh nữa nha, anh đã nói xin lỗi rồi!”

“...”

“Uh uh uh, nói xin lỗi cũng không được, vậy em kêu cảnh sát tới bắt anh đi, như vậy em đã hết giận chưa?”

“...”

“Ha ha... Anh biết ngay em không phải là người nhẫn tâm,... Chúng ta tiếp tục ăn cơm đi!”

“...”

“Được được, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!”

“...”

Mặc Thiên Tân làm bầm lều bầu nói xong, giống như bộ dạng của Tuyết Minh, không ngừng cùng cô bé đối thoại, không ngừng cùng cô bé nói chuyện phiếm, rõ ràng cô bé không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng bọn họ thật giống Tâm Linh Tương Thông vậy, chính cậu có thể biết cô đang suy nghĩ gì, cô đang nói cái gì, có lẽ... Đây chính là di chứng sau khi phẫu thuật tim, xem ra, cái di chứng này muốn đi theo cậu cả đời.

Biệt thự nhà họ Bách

Đã nửa tháng Bách Hiên cũng không có về qua nhà, mỗi đêm đều ngủ ở khách sạn Rich, cả ngày đều bận rộn công việc, đem thời gian của chính mình sắp xếp kín, không để cho mình suy nghĩ lung tung, thậm chí ngay cả thời gian ngủ, cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, có thể nói là anh mất ngủ, cũng có thể nói là anh không muốn ngủ, bởi vì chỉ cần anh nhắm mắt lại, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh của Tử Thất Thất.

Dùng điểm tâm xong

Đột nhiên có người của công ty vận chuyển tới biệt thự nhà họ Bách, bọn họ mang mấy cái rương thật to đi vào cửa chính của biệt thự, đem cái rương đặt ở ngay chính giữa đại sảnh, Bách Vân Sơn, Bách Mạc Lệ, cùng Hạ Thủy Ngưng, ba người đều tò mò đi xuống cầu thang, nhìn rương lớn đặt ở đại sảnh, cùng nhau nghi ngờ cau mày lại.

“Các cậu đang làm gì? Ai cho mấy cậu vào đây?” Bách Vân Sơn hơi tức giận, gầm nhẹ chất vấn.

“Đây là...”

“Là con cho vào đây!”

Người của công ty vận chuyển vẫn chưa nói hết lời nói, Bách Hiên liền xuất hiện ở cửa lớn, lạnh lùng trả lời.

Hai mắt Bách Vân Sơn nhìn mặt lạnh như băng của anh, Bách Mạc Lệ cùng Hạ Thủy Ngưng cũng mừng rỡ nhìn anh, lập tức bước nhanh đi tới bên cạnh anh.

“Hiên nhi, con trở lại rồi, con xem con gầy đi một chút rồi, có phải ăn cơm không ngon miệng? Hôm nay mẹ làm mấy món ngon cho con ăn, con đừng đi đâu cả, ở nhà với mẹ một ngày đi!” Bách Mạc Lệ đau lòng nói, đôi tay nắm lấy tay của anh, chỉ sợ anh sẽ lập tức rời đi.

Mà Hạ Thủy Ngưng đứng ở bên người bà, chỉ theo dõi gương mặt gầy gò của anh, cũng không nói câu nào. Nửa tháng này mỗi ngày cô đều đến nơi này thật sớm, thậm chí bắt đầu ở đây qua đêm, mỗi ngày đều ở đây chờ anh về nhà, nhưng mỗi tối đều làm cô mất công trông đợi, có mấy lần cô thật sự nhịn không được liền đi khách sạn Rich tìm anh, nhưng lần nào cũng bị trợ lý của anh chặn ở ngoài cửa phòng làm việc, thậm chí có hai lần anh cực kỳ tức giận, gọi an ninh đem cô từ trong khách sạn lôi ra cửa sau của khách sạn Rich, từ đó về sau... Cô không dám đi tìm anh nữa.

Anh Hiên...

Cô ở trong lòng yên lặng kêu, hai mắt nhìn anh, khóe môi nhếch lên nụ cười xinh đẹp.

Hai mắt Bách Hiên nhìn Bách Mạc Lệ, ngay cả liếc cũng không có liếc đến Hạ Thủy Ngưng, hoàn toàn coi cô như không khí. Mà mặt lãnh đạm của anh hướng về phía Bách Mạc Lệ, nhẹ giọng nói “Mẹ, con gần đây rất bận, sợ rằng không thể ở với mẹ cả ngày được, nếu mẹ cũng đã lên tiếng, vậy con nhất định sẽ tranh thủ ra mấy tiếng đồng hồ để bồi mẹ!”

“Thật sao?” Bách Mạc Lệ mừng rỡ.

“Dĩ nhiên, nhưng mẹ phải chờ con sửa sang lại những thứ đồ này!” Bách Hiên vừa nói vừa xoay người, nhìn mấy người của công ty vận chuyển nói

“Các anh mang đồ đi theo tôi!”

“Dạ!”

Bọn họ cùng nhau trả lời.

Bách Mạc Lệ nghi ngờ nhìn về phía mấy cái rương lớn, tò mò hỏi “Hiên nhi, đây là cái gì thế?”

“Là một vật rất quan trọng, nếu như mẹ muốn biết, chi bằng cùng con đi lên phòng của con xem thế nào?” Bách Hiên êm ái nói, nhưng mà trên mặt lại không có nửa phần dịu dàng, thật giống như tất cả đều là giả dối một dạng.

“Được!” Bách Mạc Lệ lập tức đồng ý.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Bách Hiên nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của bà, hai người cùng nhau lên lầu, mà thời điểm anh đi tới cầu thang, hai chân đột nhiên dừng lại, sau đó hồ hững xoay người, lạnh lùng nhìn Hạ Thủy Ngung, hướng về phía cô nói, “Em cũng đi cùng luôn!”

Cô cũng đi cùng?

Hạ Thủy Ngung nghe anh nói, thấy hai mắt anh đang nhìn mình, lập tức cười nói “Được!”

Nói xong, cô đi sau lưng hai mẹ con đi về phía cầu thang. Mà Bách Vân Sơn đứng nhìn bóng lưng bọn họ từng bước từng bước lên lầu, sau đó lại nhìn đến mấy cái rương to trong tay nhân viên vận chuyển, không khỏi hơi cau mày, trong lòng có chút bất an.

Tại sao nó đột nhiên trở về? Những thứ này là cái gì vậy? Tại sao nó lại thuận theo mẹ đồng ý ở nhà? Hơn nữa còn gọi Thủy Ngung lên? Chuyện này quá kỳ quái rồi, hành vi hôm nay của nó thật sự là quá kỳ quái rồi, chẳng lẽ là ở khách sạn Rich công tác một thời gian, cho nên đã nghĩ thông suốt? muốn thỏa hiệp sao?

Không được!

Ông cũng muốn đi xem một chút!

Ông cau mày lập tức đi lên cầu thang, sải bước đi theo bọn họ về phía phòng ngủ của Bách Hiên.

...

Bên trong phòng ngủ

Bách Hiên dặn bọn họ đem rương lớn đặt ở bên giường, sau đó để cho bọn họ mở rương ra, đồng thời đem dụng cụ lắp ráp lại. Bách Vân Sơn, Bách Mạc Lệ, cùng Hạ Thủy Ngưng đều nghi hoặc nhìn kia cái máy quen thuộc kia.

Đột nhiên!

Bách Mạc Lệ kinh ngạc trợn to hai mắt, hốt hoảng nói, “Hiên nhi, đây là...”

“Là thiết bị chẩn đoán!” Bách Hiên trực tiếp trả lời.

Thiết bị chuẩn đoán?

Ba người trong nháy mắt khiếp sợ, cùng nhau nhìn về phía cái máy đó.

“Hiên... Hiên nhi, Con... Con mua loại này để làm gì?” Bách Mạc Lệ kinh hoảng hỏi.

Hai mắt Bách Hiên đột nhiên nhìn về phía Hạ Thủy Ngưng, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang khiếp sợ của cô nói “Thủy Ngưng nửa tháng trước em nói với tôi là em mang thai, tôi sợ chân tay của mấy người trong bệnh viện vụng về sẽ làm tổn thương đứa cháu duy nhất của nhà họ Bách, cho nên tôi đặc biệt theo một bác sĩ phụ khoa vô cùng chuyên nghiệp để học tập cách sử dụng thiết bị theo dõi sinh trưởng của con, tôi muốn tự mình dùng hai tay của tôi kiểm tra con của tôi, bây giờ tôi muốn tự mình xem con có phát triển khỏe mạnh hay không.”

Hạ Thủy Ngưng nghe anh nói, hoảng hốt lui về phía sau một bước.

“Không...” Cô nhẹ giọng mở miệng, khiếp sợ lắc đầu nói “Không... Em không cần...”

“Không cần?” Bách Hiên nghi ngờ, lập tức chất vấn “Tại sao lại không cần? Chẳng lẽ em sợ tôi làm tổn thương đến ruột thịt máu mủ của tôi sao? Hay là...”

“Không... Không phải!” Cô run rẩy phủ nhận, hai chân lần nữa lùi về phía sau.

“Vậy thì hãy tới đây đi, để tôi giúp em làm kiểm tra một chút nhé!” Hai mắt của Bách Hiên nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt lạnh như băng đang ra lệnh cho cô.

Hai chân Hạ Thủy Ngưng lần nữa lùi về phía sau, Bách Vân Sơn vội vàng tiến lên mấy bước bắt lấy cánh tay của cô, cũng khẽ dùng lực, thật giống như đang nhắc nhở cô phải bình tĩnh.

“Hôm nay Thủy Ngưng không thoải mái, hay là phiên con hôm khác kiểm tra đi!” Bách Vân Sơn nói xong, liền lôi kéo Hạ Thủy Ngưng rời đi.

“Đội đã nào...!” Bách Hiên vội vàng gọi bọn họ lại.

Bách Vân Sơn chân mày nhíu lên, sắc mặt của Hạ Thủy Ngưng trong nháy mắt trắng bệch.

Làm sao đây?

Chạy không thoát sao?

Nếu bị phát hiện thì sao?

“Nếu Thủy Ngưng là hôn thê của con, chi bằng nằm trên giường của con nghỉ ngơi đi, vừa đúng để cho con kiểm tra Bảo Bảo trong bụng cô ấy một chút, ngộ nhờ Bảo Bảo xảy ra vấn đề gì, thì coi như không xong rồi, vì đây chính là đứa cháu duy nhất của nhà họ Bách chúng ta!” Bách Hiên mang những câu

đầy gai nhọn nói xong, hai mắt càng thêm lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

Bách Vân Sơn cứng ngắc đứng tại chỗ, cặp mắt chống lại hai mắt của anh, rất rõ ràng hôm nay nó nhất định sẽ kiểm tra chuyện Hạ Thủy Ngưng mang thai.

Thật là vạn lần cũng không nghĩ đến, nó lại đi mua máy móc về nhà, hơn nữa còn muốn đích thân kiểm tra, bọn họ vốn là đã thiết kế rất tốt, mua chuộc mười mấy bác sĩ bệnh viện phụ khoa rồi, chỉ cần Thủy Ngưng đi kiểm tra, liền có một phần kết quả kiểm tra giả cho nó, nhưng bây giờ là... Ai...

Đột nhiên!

Hạ Thủy Ngưng âm thầm hít một hơi thật sâu, sau đó trấn định lại tinh thần của mình.

Bất cứ giá nào!

“Anh Hiên, Anh đang nghi ngờ em sao? Anh đang nghi ngờ em lừa gạt anh? Anh nghi em giả mang thai?” Cô đột nhiên chất vấn, hai mắt kiên định nhìn anh.

Trên mặt Bách Hiên vẫn lạnh như băng, nhàn nhạt nói, “Là thật hay giả, chỉ cần để cho tôi kiểm tra thì sẽ biết!”

“Anh...” Hốc mắt Hạ Thủy Ngưng rung rung nước mắt, nghẹn ngào nói “Sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? Sao anh có thể hoài nghi em? Em đem cả người của em dâng hiến cho anh, sao anh có thể tàn nhẫn làm tổn thương em như vậy? Anh Hiên... Rốt cuộc em đã gì sai? Em chỉ là rất thích anh mà thôi, như vậy cũng không được sao? Tại sao anh phải ghét như vậy? Tại sao? Tại sao?” Cô nói xong, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, đây chính là điềm đam đáng yêu, thương tâm muốn chết.

Chân mày Bách Hiên có chút nhíu lên, trong lòng có chút không ổn, nhưng... Vô luận thế nào anh cũng muốn tự tay nghiệm chứng chân tướng sự thật.

“Nếu em mang thai thật, vậy em còn sợ cái gì? Chẳng qua là để cho tôi kiểm tra mà thôi, em không phải đã nói là phương pháp gì em cũng tiếp nhận sao?

Bây giờ sao lại đổi ý rồi?” Anh lạnh lùng nói những câu bức bách.

Nước mắt Hạ Thủy Ngung tuôn rơi, khăn trương nắm chặt hai quả đấm, bắt đầu hốt hoảng.

“Hiên nhi!”

Bách Mạc Lệ đột nhiên gọi anh, vội vàng bắt lấy tay của anh nói “Sao con có thể nói ra như vậy? Chuyện Thủy Ngung mang thai mẹ cũng biết, hơn nữa mẹ còn theo cô ấy đi bệnh viện kiểm tra, chẳng lẽ lời của mẹ con cũng không tin sao?”

“Ai con cũng không tin!” Bách Hiên rống to, dùng sức hất tay mẹ mình ra, nhìn chằm chằm Hạ Thủy Ngung nói, “Tôi chỉ tin tưởng hai mắt của mình thôi, nếu như em mang thai thật, thì đến đây để cho tôi kiểm tra đi, nếu như em không có thai, như vậy... Hôn sự của chúng ta đến đây thôi! Tôi sẽ không cưới một người con gái chỉ biết lừa gạt tôi, tôi thà cả đời không cưới vợ, chứ tuyệt đối cũng không muốn có người vợ nói dối!”

Nghe anh nói những lời này, trong lòng Hạ Thủy Ngung trong nháy mắt tan nát.

Lừa gạt?

Nói dối?

Anh không phải là đang nói cô sao? Nhưng cô cũng không muốn lừa gạt anh, cô chỉ là bất đắc dĩ bị ép, cô chỉ muốn lấy được anh nên mới lần lượt nói ra những lời nói dối đó, mà những lời nói dối đó đều là bởi vì quá yêu anh, cô cũng không muốn trở thành người phụ nữ như trong miệng anh nói, nhưng bây giờ cô không còn đường để lui nữa rồi.

Đột nhiên hạ quyết tâm, hai mắt cô tràn đầy nước mắt kiên định nhìn anh, cuối cùng đánh cuộc một lần.

“Được! Em để cho anh kiểm tra, nhưng nếu như kiểm tra ra em thật sự đã mang thai, như vậy ngày mai chúng ta sẽ kết hôn, em muốn lập tức trở thành

vợ của anh, anh có thể đồng ý điều kiện này của em không?” Cô không còn cách nào khác, nói xong liền tiến lên một bước, tỏ vẻ không thẹn với lương tâm của mình, đồng thời dùng khí thế lời nói của mình để bức hôn, muốn làm cho anh dao động.

Chương 261: Nếu như có thể... Tôi muốn được lựa chọn lại!

Ngày mai sẽ cưới cô?

Bách Hiên nghe Hạ Thủy Ngưng nói, chân mày hơi nhíu lên, bắt đầu có chút do dự.

Hai mắt của cô vô cùng kiên định, làm cho anh không khỏi có chút hoang mang, có chút dao động, mà nếu như kết quả kiểm tra cô mang thai thật, như vậy anh sẽ phải làm theo ước định ngày mai lập tức cùng cô kết hôn, nhưng nếu như cô là giả thì sao? Anh bắt đầu có chút chần chừ, vốn là có hơn phân nửa phần thắng, nhưng bây giờ chỉ còn lại 50%.

“A...” Anh đột nhiên cười khẽ.

Hạ Thủy Ngưng nắm chặt hai quả đấm, nhìn nụ cười khẽ nâng của anh, Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ cũng có chút khản trương nhìn anh, chờ đợi lời kế tiếp của anh.

Bách Hiên bước đến gần cái máy chuẩn đoán, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cái máy, sau đó cười nói “Dù sao cuộc đời của tôi đã trở nên rất chật vật không chịu nổi nữa rồi, coi như nhếch nhác một chút nữa cũng không sao, được rồi, cứ theo lời em nói mà làm đi, nếu như em thật mang thai con của tôi, thì ngày mai... Tôi sẽ lập tức cưới em vào nhà này, để cho em được toại nguyện làm con dâu nhà họ Bách, nhưng nếu như không phải thì...”

Hạ Thủy Ngưng như sét đánh ngang tai, Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ cũng đồng thời khiếp sợ trừng lớn cặp mắt của mình, ba người không nghĩ tới anh lại có thể nói ra những lời này. Người dịu dàng như Bách Hiên, khi cười lên giống như từng cơn gió mát của Bách Hiên, vào giờ phút này lại trở nên lạnh lùng như thế, trở nên vô tình như vậy...

Tại sao anh lại biến thành như vậy chứ?

Có phải... là bọn họ ép anh không?

“Qua đây đi, để cho tôi xem Bảo Bảo của chúng ta một chút, bây giờ đã phát triển đến đâu rồi!” Bách Hiên nói xong, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

Vô luận thiệt hay giả, anh đều muốn mình chính mắt mình nhìn thấy, tự tay mình giám định!

Mặt Hạ Thủy Ngưng kiên định như cũ, nhưng trong lòng thì vô cùng thấp thỏm, cô nhìn hai mắt lạnh như băng của anh từ từ bước về phía trước một bước, Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ khẩn trương khẽ cau mày, Hạ Thủy Ngưng to gan tiếp tục đi đến bên giường, từ từ đến gần anh, từ từ đến gần cái máy có thể đem tất cả lời nói dối của cô ra phơi bày.

Làm thế nào đây?

Còn có biện pháp khác không?

Có biện pháp gì có thể để cho cô tránh kiếp nạn này?

Bách Hiên nhìn thấy bước chân của cô từ từ bước tới, vẻ kiên định trên mặt cô bắt đầu dao động, nhìn bộ dáng khẩn trương của Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ, anh bắt đầu chắc chắn với phỏng đoán của mình, thời điểm hai chân của Hạ Thủy Ngưng đứng ở trước mặt anh, đột nhiên hai mắt lóe ra một đạo khiết quang.

“Chúng ta bắt đầu đi, em chỉ cần nằm ở trên giường, vén áo lên là được rồi!” Bách Hiên lạnh lùng nói, liền bắt đầu chuẩn bị dụng cụ.

Hạ Thủy Ngưng hơi xoay người đang muốn ngồi trên giường, nhưng thân thể cô đột nhiên hơi lay động, dưới chân trong nháy mắt trở nên mềm đi, sau đó cả người liền trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất, hai mắt gắt gao đóng chặt, lập tức ngất đi.

“Thủy Ngung!”

“Thủy Ngung!”

Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ đồng thanh gọi lớn, đồng thời nhanh chóng chạy tới, một hốt hoảng đỡ thân thể cô dậy, một hốt hoảng nhẹ nhàng lắc lắc thân thể của cô.

“Thủy Ngung, Thủy Ngung, con làm sao vậy? Tỉnh đi!”

“Thủy Ngung, con đừng hù dọa bác gái nha, mau... Nhanh đi tìm bác sĩ...”

Bách Hiên thấy Hạ Thủy Ngung hôn mê, nhìn lại thấy kỹ thuật diễn xuất của cha mẹ mình thật cao siêu.

“A...” Anh lần nữa nhẹ giọng cười, sau đó vừa châm chọc vừa cười to “Ha ha ha... Ha ha ha... Thật là buồn cười, thật quá buồn cười, vô cùng hy hữu, lúc nào không ngất, lại cố tình ngất vào thời điểm máu chót nhất, ha ha... Ha ha ha... Con hiểu, toàn bộ con đều biết rồi, hoá ra là như vậy... Thì ra là như vậy...” Anh cuồng tiếu nói, không biết bao nhiêu lần châm chọc ba người diễn trò trước mắt.

“Nghịch tử!” Bách Vân Sơn tức giận mở miệng, lớn tiếng trách cứ “Thủy Ngung cũng đã ngất xỉu, con lại còn có thể cười như vậy? Cái tên nghịch tử này, còn không nhanh đi gọi bác sĩ!”

“Gọi bác sĩ?” Bách Hiên nghi ngờ tái diễn, sau đó hai mắt nhìn Hạ Thủy Ngung đang ngất lạnh lùng nói “Hạ Thủy Ngung, cô bất tỉnh thật sao? Còn giả vờ?”

“Con...”

“Nếu...” Bách Hiên nhanh chóng cắt đứt lời của Bách Vân Sơn, nói tiếp “Nếu cô đang lừa gạt tôi..., thì tốt nhất là mau mở mắt ra, đừng dùng cái trò này để lừa tôi, mới vừa rồi tôi cũng đã nói qua, tôi ghét nhất là phụ nữ lừa dối, tôi tuyệt đối sẽ không cưới người phụ nữ như vậy làm vợ, coi như hôm nay cô tránh được kiếp nạn này, nhưng là ngày mai? Ngày một thì sao? Ngày kia

nữa? Cô cũng có thể vượt qua sao? Mà nếu như bây giờ cô nghĩ bắt đầu để cho mình mang thai, như vậy cô đã phạm sai lầm lớn rồi, tôi tuyệt đối sẽ không gặp mặt cô. Đừng quên thời buổi bây giờ công nghệ tiên tiến, không chỉ có có thể kiểm tra mang thai, cũng có thể kiểm tra đo lường chu kỳ Bảo Bảo phát triển, cho nên hiện tại cô muốn làm chuyện gì thì cũng đã chậm rồi, hơn nữa điểm quan trọng nhất... Miệng cô nói rất nhiều tiếng yêu thương tôi, cô nói vì tôi mà có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng thời điểm yêu một người, điều kiện cơ bản nhất chính là thành thật thẳng thắn với nhau, nếu bây giờ cô là đang gạt tôi, như vậy cô đối với tôi căn bản cũng không phải là yêu, chẳng qua là cô muốn dùng thủ đoạn để chiếm đoạt tôi mà thôi, mà nếu như cô là người như vậy, thì... Tôi không thể không xem thường cô!”

Xem thường?

Nghe thế tay Hạ Thủy Ngưng hơi xúc động một chút.

Bách Vân Sơn cảm thấy tay cô lay động, liền tranh thủ bắt được tay của cô, dùng sức nắm chặt, giống như là nói cho cô biết: Thủy Ngưng, chịu đựng một chút, hiện tại bất kể nó nói gì, đều không nên thừa nhận, đánh chết cũng không thể tỉnh lại, chỉ có như vậy mới có thể tránh được kiếp nạn này, chỉ có như vậy mới có thể trì hoãn thời gian để nghĩ biện pháp, cho nên không thể bị lời nói của nó nhiễu loạn ý chí, chúng ta đã không còn đường lui, coi như là đang diễn trò, cũng phải diễn cho thật giống phải diễn đến cùng.

Bách Hiên nhìn Hạ Thủy Ngưng nhưng cô như cũ không nhúc nhích, chân mày đột nhiên hơi nhíu lên, sau đó xoay người, lần nữa lạnh lùng nói, “Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, cô đã không biết quý trọng, vậy thì hãy để tôi phơi bày mưu kế của các người ra, tôi sẽ đi tìm bác sĩ ngay bây giờ, chờ cô tỉnh lại chúng ta lập tức tiến hành làm kiểm tra, không... Như vậy thì quá chậm, mẹ đi gọi bác sĩ đến đây đi, còn con lúc này thừa dịp cô ấy hôn mê sẽ làm kiểm tra cho cô ấy, dù sao cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến cô ấy, hơn nữa cô ấy cũng không thể tìm ra lý do để viện cớ, tóm lại hôm nay nhất định con phải đem chuyện này làm cho rõ ràng!”

Anh nói dứt lời, đột nhiên quay người lại, đi đến bên người Hạ Thủy Ngưng, một chân quì gối xuống, sau đó thô bạo kéo Bách Mạc Lệ ra, muốn ôm cô đặt ở trên giường, tiếp tục làm kiểm tra cho cô.

Lúc này, Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ nhìn đến dáng vẻ cố chấp của anh như vậy, lập tức liền hốt hoảng.

“Hiên nhi, con không thể làm như vậy, như vậy là tổn thương Thủy Ngung rồi!” Bách Mạc Lệ lập tức ngăn cản.

“Con sẽ không làm tổn thương cô ấy, con chỉ muốn làm kiểm tra mà thôi, các người vì cái gì mà ngăn cản con hết lần này đến lần khác? Vừa nãy không phải cô ấy đã đồng ý rồi sao? Hơn nữa chúng con đã ước định, nếu như cô ấy mang thai thật, thì ngày mai chúng con sẽ kết hôn, con sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, đây không phải là kết quả mà cha mẹ muốn thấy nhất sao?” Anh lớn tiếng nói xong, tiếp tục động tác trên tay.

“Cái tên nghịch tử này, con dừng tay lại!” Bách Vân Sơn đột nhiên kéo tay của anh, ngăn anh lại mà nói “Con đối đãi với một cô bé như vậy, con không sợ làm tổn thương đến lòng tự ái của con bé sao? Con không nghĩ đến sao?”

“Vậy mọi người có ai vì con cân nhắc qua không? Mọi người từng bước từng bước ép con có ai suy nghĩ cho con không? Nếu mọi người suy nghĩ cho con một chút cũng sẽ không đem con bức đến độ này!” Bách Hiên lần nữa gầm nhẹ, khí thế hào hùng.

“...”

“...”

Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ đột nhiên á khẩu không trả lời được, một câu phản bác cũng đều không thể nói ra.

Chuyện đã đến mức này, sợ rằng không thể tiếp tục che giấu.

Lời nói dối thủy chung cũng là lời nói dối, giấy vịnh viễn không gói được lửa...

Đột nhiên!

Hai mắt Hạ Thủy Ngưng đột nhiên mở ra, cô nhìn sắc mặt của Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ lo lắng, sau đó nhìn đến tuần dung lạnh như băng của Bách Hiên.

“Bây giờ anh hài lòng chưa? Anh đã có được đáp án rồi!” Cô nhẹ giọng nói xong, trong thanh âm mang theo nồng đậm tuyệt vọng.

Tất cả đều đã kết thúc!

Trông thấy cái máy chẩn đoán kia, cô đã biết trước kết quả sẽ bị phơi bày, mà cô giãy giụa nhiều như vậy đều vô vị, điều duy nhất có thể thấy được, chính là anh dối với cô tuyệt tình cùng mất niềm tin.

“Cô quả nhiên là đang gạt tôi?” Bách Hiên hỏi.

“Đúng! Là em gạt anh, từ lúc vừa bắt đầu em đã gạt anh, căn bản anh cũng không có cùng em xảy ra quan hệ gì cả, đêm hôm đó anh cũng không có làm gì, là em tự mình dùng ngón tay của mình đem cái màng mỏng kia của mình phá hư, em là người vô liêm sỉ một mực khẳng định em đã là người của anh rồi, em nghĩ nói láo chuyện này, anh sẽ phụ trách đối với em, nhưng em không nghĩ tới anh biết rõ em nói dối, hơn nữa càng ngày càng khẳng định anh với em chưa có xảy ra chuyện gì, cho nên em luống cuống, em không cam lòng mà buông tha như vậy, sau đó em lại nói láo một lần nữa, sau đó chính là những lời nói dối liên tiếp, căn bản em không có mang thai, trong bụng của em căn bản cũng không có con của anh, nhưng là... Em đối với anh là thật lòng, em cũng không phải là loại người phụ nữ giống như anh đã nói, thật sự em không muốn lừa gạt anh, chỉ vì em quá yêu anh mà thôi, cho nên mới phải nói láo với anh, Anh Hiên... Em đối với anh là thật lòng, anh phải tin tưởng em, là em yêu anh... em thật lòng yêu anh...” Cô nói xong, liền kích động ôm anh, ôm chặt lấy anh.

Bách Hiên nghe cô nói... nghe cô thổ lộ, chỉ cảm thấy tất cả điều ấy thật buồn cười.

“A...” Anh lần nữa nhẹ giọng cười, cười nhạo bọn họ, cũng cười nhạo chính mình, sau đó bàn tay dùng sức đem cô từ trên người của mình kéo ra, lạnh lùng nói “Yêu giống như cô vậy... Tôi thật không muốn!”

Trong nháy mắt, nước mắt của Hạ Thủy Ngưng lần nữa chảy ra, cô lần nữa đưa tay ra gạt gao bắt lấy ống tay áo của anh, mặt đầy nước mắt khẩn cầu “Anh Hiên, về sau em tuyệt đối sẽ không lừa anh nữa, em sẽ không đối với anh nói một câu lừa dối, em van xin anh tha thứ cho em lần này đi, em van cầu anh cho em thêm một cơ hội... Anh Hiên, đừng bỏ rơi em, anh là người mà em yêu nhất, anh không nên đối xử với em tàn nhẫn như vậy, xin cho em thêm một cơ hội... Một lần nữa thôi!”

“Không bao giờ!” Bách Hiên tuyệt tình nói, vô tình hất tay của cô ra, đồng thời đột nhiên đứng lên, sau đó dùng đôi mắt lạnh như băng rũ xuống nhìn cô nói “Cô biết vì sao người tôi thích là Tử Thất Thất không?”

Tử Thất Thất?

Hai mắt Hạ Thủy Ngưng khiếp sợ trợn to, cũng ngửa đầu mơ hồ nhìn hai mắt hấn lộ ra nhu tình.

Bách Hiên dịu dàng cười nhạt, hồi tưởng chuyện bảy năm trước, sau đó nhẹ giọng nói “Bởi vì cô ấy vĩnh viễn sống trong bình bình thản thản, sống trong tự do tự tại, sống không thẹn với trời đất, cô ấy biết quan tâm đến người khác, hơn nữa cho đến bây giờ cô ấy cũng chưa lừa gạt bất cứ người nào, cô ấy đối đãi với mọi người đều là dùng hết chân thành của mình, mà tính tình ngay thẳng đó của cô ấy chính là lực hấp dẫn thật sâu đối với tôi! Cô biết không... Thời điểm cô ấy biết mình mang thai, cô ấy phiền não thật lâu, do dự thật lâu, cũng rối rắm thật nhiều, nhưng tại giây phút cô ấy quyết định đem Thiên Tân sinh ra, cô ấy nói với tôi, cô ấy muốn đem tất cả mọi chuyện nói hết cho đứa bé này biết, tuyệt đối sẽ không giấu giếm nó chuyện gì, vì cô ấy biết Thiên Tân cũng có quyền biết rõ chân tướng, mà ở ngày đầu tiên con trai cô ấy được sinh ra, cô liền cười và đối với đứa trẻ mà nói, ba của con là một thủ lĩnh của hắc đạo, hấn là Mặc Tử Hàn, bởi vì bọn họ gặp mặt qua có một lần liền làm chuyện không nên làm, cho nên căn bản cô ấy cũng không hiểu rõ hấn, càng không biết hấn là người tốt hay là người xấu, mặc dù bọn họ không có tình cảm với nhau, mặc dù cô ấy không biết người đàn ông kia, mặc dù người đàn ông đó còn đang ngồi tù, nhưng cho tới bây giờ cô ấy cũng không hối hận khi sinh ra thằng bé, cô nói cô sẽ dùng chính tình yêu thương của mình để chứng minh mình chưa bao giờ hối hận với quyết định của mình, cô

ấy nói dù cho chỉ có một thân một mình nhưng cô ấy cũng sẽ nuôi dưỡng thằng bé trưởng thành, cô ấy còn nói sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho nó biết, bởi vì đó là điều nó nên biết, cho nên cô ấy sẽ không dấu diếm... Lúc đó tôi thấy cô ấy nói những lời này, bỗng nhiên có cảm giác... A, là một người phụ nữ thuần túy, là người phụ nữ thuần khiết biết bao nhiêu, cô ấy giống như là một viên kim cương xinh đẹp, vừa sạch sẽ, lại trong suốt, không dính bất kỳ tạp chất gì, hơn nữa còn vô cùng cứng rắn, kiên cường, xinh đẹp không ngừng tỏa mát ra những tia sáng lấp lánh, để cho mọi người đều trông thấy sự rực rỡ của cô, hấp dẫn mọi ánh nhìn, nhưng là...”

Anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn Hạ Thủy Ngưng, nhìn Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ, chất vấn mà nói, “Cô thì sao? Các người thì sao? Các người cư xử với tôi như thế sao?”

Ba người nghe anh nói, trong lòng cũng không khỏi xúc động, thời điểm nghe thấy anh câu kinh chất vấn, bọn họ cũng trầm mặc không nói lời nào, bắt đầu thấy tự ti mặc cảm.

Bách Hiên nhìn ba người bọn họ, đột nhiên lắc đầu một cái, châm chọc nói “Một người là mẹ của tôi, một người là cha của tôi, một người thì luôn miệng nói là người thích tôi nhất... Các người đã làm gì đối với tôi? Nói dối... Lừa gạt... Không ngừng nói dối... Không ngừng lừa gạt... Mỗi ngày các người đều vắt óc suy nghĩ cách hành hạ tôi, đây chính là vì các người yêu thương tôi, muốn tốt cho tôi, nhưng các người có vì tôi mà suy nghĩ không? Ở trong lòng của tôi, mỗi một sự kiện của các người đều là muốn bức tử tôi!”

“Hiên nhi...” Bách Mạc Lệ nghe lời của anh, rung rung nhẹ giọng nỉ non.

“Không nên gọi con!” Bách Hiên gằm nhẹ, trong hốc mắt cũng bắt đầu phiếm nước mắt trong suốt, anh lui về phía sau một bước, lần nữa nhìn quét qua mặt của bọn họ, sau đó thống khổ mà nói, “Đây là chuyện thống khổ nhất trên đời này của con, ngay cả cha mẹ là người sinh con ra cũng đem con ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, mà chuyện không nên làm nhất chính là không nên để cho Hạ Thủy Ngưng yêu con... Nếu được trở lại mười ba năm trước, nếu để cho con thấy được bản thân mình ngày hôm nay, con nhất định sẽ không cứu cô... Nếu trở lại hai mươi chín năm trước, con có thể chọn lựa được ai làm cha làm mẹ con, con nhất định sẽ không chọn hai người... Tuyệt đối sẽ không!”

Lời này vừa nói ra, lòng của Hạ Thủy Ngưng trong nháy mắt vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, cả người tuyệt vọng ngồi bệt dưới đất, hai mắt trở nên ngây ngốc, nước mắt vẫn tiếp tục không ngừng rơi xuống, mà Bách Vân Sơn cùng Bách Mạc Lệ nghe anh nói, trong nháy mắt giống như sét vừa đánh trúng hai người bọn họ vậy, làm cho thân già của bọn họ càng thêm thảm hại không chịu nổi.

“Hiên nhi... Hiên nhi...” Bách Mạc Lệ lần nữa nhẹ giọng gọi anh, hai chân từ từ bước về phía anh, muốn chạm vào anh, muốn bắt lấy anh, rất muốn nói cho anh biết, bà cũng không phải người mẹ như vậy.

Nhưng Bách Hiên đột nhiên xoay người, sai bước đi về phía cửa phòng, sau đó mở cửa phòng ra, đưa lưng về phía bọn họ, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống, kiên quyết mà nói “Các người đã đưa con vào con đường chết, như vậy... Hãy để chúng con cùng đồng quy vu tận đi!”

Anh bỏ lại những lời này, liền bước ra khỏi phòng, nặng nề đóng cửa phòng lại.

“Rầm——” một tiếng, rung động cả phòng, khiến cho thân thể ba người bên trong phòng không khỏi chấn động.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy chứ? Sao lại trở nên như vậy?

Đồng quy vu tận?

Lời như thế nó có thể nói ra sao, nó còn là Bách Hiên dịu dàng hiền thuận của bọn họ sao?

Thay đổi...

Tất cả đều đã thay đổi...

Mà đầu sở khiến cho nó biến thành như vậy... Lại là ba người thích nó nhất.

Gần tới

Biệt thự nhà họ Mặc, Mặc Tử Hàn cả một ngày làm việc không ăn không uống, vất vả lắm mới dành ra hai tiếng đồng hồ, lập tức lái xe trở về nhà, chỉ vì muốn gặp một người.

Nhưng thời điểm anh mới vừa chạy vào cửa chính biệt thự của chính, anh đột nhiên trông thấy Hỏa Diễm đang vội vã đi tới, cung kính cúi đầu chào “Đại ca!”

“Thế nào? Có chuyện gì sao?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Kim Hâm đã tỉnh, anh ta có lời muốn nói với ngài!”

Chương 262: Bách Hiên cô đơn, sống trong hồi ức!

Kim Hâm?

Mặc Tử Hàn hơi nhăn đầu lông mày, nghĩ ngợi!

Vốn là trừng phạt hấn mười ngày, nhưng vì Hỏa Diễm và Thổ Nghiêu không thể chịu đựng đến mười ngày, một người tám ngày, một người sáu ngày, hai người còn thiếu sáu ngày, mà chủ mưu là Kim Hâm, cho nên hấn liền chịu thêm số ngày thiếu của hai người bọn họ. Tổng cộng ở trong địa lao 16 ngày, hôm nay vừa vặn là ngày được thả. Không nghĩ tới năng lực chịu đựng hấn mạnh như vậy, nhanh như vậy đã tỉnh.

“Được rồi, dẫn tôi đi gặp hấn!” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Dạ!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức xoay người tới phòng ngủ Kim Hâm.

...

Bên trong phòng

Hỏa Diễm không gõ cửa, trực tiếp đem cửa phòng mở ra, Mặc Tử Hàn sải bước đi vào trong phòng, đứng bên giường, nhìn Kim Hâm nằm trên giường, mặt tiều tụy, giống như đã tử vong.

“Điện... Đại ca!” Kim Hâm khàn khàn mở miệng, khẽ ngọ nguậy thân thể xui lơ, muốn đứng dậy.

Chân mày Mặc Tử Hàn không khỏi hơi nhăn lại, sau đó lạnh lùng nói, “Được rồi, cậu nằm đi, đừng động! Nói đi... cậu muốn nói gì với tôi?”

“Tối hôm qua... Đại thiếu gia mang Phương tiểu thư tới địa lao!” Anh mở đôi

môi khô nứt, gian nan mở miệng.

“Tôi biết rồi!” Tối hôm qua anh về rất khuya, vừa trở lại nghe còi báo động của đại lao, sau đó mấy người trông chừng địa lao liền vội vã chạy đến trước mặt anh, đem sự tình báo cáo.

“Tôi còn... Nghe được đôi thoại của bọn họ!” Mặc dù lúc ấy anh nửa tỉnh nửa mê, ý thức không rõ ràng, nhưng khi tiêm được liệu, đau đớn để anh nháy mắt thanh tỉnh, đồng thời cũng nghe bọn họ nói chuyện.

“A? Cậu nghe được cái gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Tôi nghe... Bọn họ nói... Người kia!” Kim Hâm dứt quãng nói, hô hấp đột nhiên thay đổi dồn dập.

Người kia?

“Người kia là ai vậy?” Anh lại hỏi.

“Bọn họ không nói, nhưng là... Tôi nghe Đại thiếu gia... anh ta nói với Phương tiểu thư, người kia đã chết, là anh ta tận mắt thấy, cho nên tôi nghĩ...” Anh muốn nói lại thôi, hô hấp càng ngày càng gấp rút.

Chết?

Tận mắt thấy?

Chẳng lẽ là ông ta?

Quả nhiên người cô muốn tìm là ông ta sao?

Mặc Tử Hàn khước miệng đột nhiên tà tứ nâng lên, xem ra thân phận Phương Lam thật không đơn giản, lại muốn tìm người kia, thật là tức cười.

“Bọn họ còn nói cái gì?” Anh hỏi tiếp.

Kim Hâm lắc đầu một cái, nói, “Không có!”

“Rất tốt!” Mặc Tử Hàn tán thưởng, bởi vì những lời này mà hắn có thể xác định, người Phương Lam muốn tìm nhất định là ông ta, chính là ông ta, Mặc Thâm Dạ tận mắt thấy ông ta chết, mà lời nói của Mặc Thâm Dạ cô ta cũng sẽ tin, cho nên bắt đầu từ hôm nay, Phương Lam sẽ không trở lại tìm anh gây phiền phức.

“Cậu tốt nhất tu dưỡng đi, nhanh khoẻ lại, tôi còn rất nhiều chuyện muốn cậu giúp tôi xử lý, chỉ là chuyện này các người đều phải nhớ kỹ cho tôi, không cần tự ý làm chủ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của tôi, nếu như tái phạm lần nữa... Các người đều chết trong địa lao, biết không?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói, hồi tưởng bộ dáng chết thảm của Tuyết Minh, hồi tưởng Thiên Tân và Thất Thất vì kinh sợ mà té xỉu, tức giận trong lòng liền dâng trào.

“Dạ!”

“Dạ!”

Kim Hâm và Hỏa Diễm cùng nhau trả lời, trên mặt đều lộ biểu tình nặng nề.

Thật ra họ không sợ chết, trừng phạt ở địa lao cũng không đáng sợ, bọn họ chỉ là thần phục anh, muốn giúp anh chia sẻ gian nan, nhưng chuyện Tuyết Minh, thật sự bọn họ nhiều chuyện rồi, nhưng bọn họ đoán không ra ý định bây giờ của đại ca, rốt cuộc anh có kế hoạch gì? Rốt cuộc anh đang tính toán cái gì?

Mặc Tử Hàn cuối cùng nhìn mặt Kim Hâm tiều tụy một lần cuối, sau đó xoay người sải bước đi khỏi.

...

Phòng ngủ chính lầu hai

Mặc Tử Hàn mở cửa, hai chân từ từ dừng lại, khoe miệng hơi nâng lên, lộ ra nụ cười dịu dàng, cố ý không gõ cửa, còn cố ý vặn nắm cửa, không tiếng động đem cửa phòng mở ra.

Tử Thất Thất theo thói quen đứng ở cửa sổ, nhìn bầu trời bao la càng lúc càng tối, gió thu mát rượi, trong lòng nghĩ tới chuyện Bách Hiên, chân mày không khỏi ưu thương nhú lại, cũng âm thầm than thở, thâm sâu não, cảm thấy thua thiệt... Cô chưa từng quên Bách Hiên đã từng đối xử tốt với cô, 7 năm chăm sóc, cô cũng chưa quên, mặc dù hai người dùng giao dịch phải sạch tất cả ân tình, nhưng cô như cũ cảm giác mình mắc nợ, mắc nợ anh rất nhiều, nghe Thiên Tân nói anh gầy, nói anh không còn dịu dàng như trước kia, cô bắt đầu lo lắng, anh đã từ bỏ sao? Anh có thể sống như trước kia sao?

Đột nhiên!

Hai cánh tay từ phía sau cô đưa ra, ôm chặt lấy thân thể cô, đồng thời bên tai truyền tới thanh âm quen thuộc, “ Sao em lại đứng ở cửa sổ? Không nghe lời?”

“Anh đã trở lại?” Tử Thất Thất không có bất kỳ kinh ngạc, khóe miệng khẽ nâng lên nụ cười xinh đẹp.

“Đúng vậy, anh đã trở về, em đứng ở đây nghĩ gì thế? Đang suy nghĩ tới anh sao?”

“Không phải!” Cô trả lời.

Mặc Tử Hàn có chút bất mãn cau mày, như đứa trẻ bình thường tức giận nói, “Vậy em đang suy nghĩ tới người nào? Không phải là nghĩ tới đàn ông khác trừ anh?”

“...” Tử Thất Thất đầu tiên trầm mặc một chút, sau đó cố làm ra vẻ huyền bí nói, “Nếu như em nói đúng, anh sẽ như thế nào?”

“Anh sẽ phái người giết chết tên kia!” Mặc Tử Hàn trực tiếp trả lời, không hề nghĩ ngợi.

“Anh thật là bá đạo!” Cô nhỏ giọng oán trách.

“Đây không phải là bá đạo...” Anh hơi siết chặt tay cô, mập mờ nói, “Đây là bởi vì anh quá yêu em!”

Yêu?

Nghe từ đó, lòng Tử Thất Thất đột nhiên mênh mông, đột nhiên lành lạnh.

Cô không phải không tin tưởng anh, mà là cảm thấy bất an, nếu như yêu cô, tại sao còn đem hôn sự của bọn họ kéo dài? Chẳng lẽ hôn nhân của bọn họ có cất giấu bí mật gì, cần thận suy nghĩ một chút Mặc Thâm Dạ cũng từng thần thần bí bí nhắc qua chuyện này, ngay cả Chung Khuê cũng thế, giống như hôn nhân của bọn họ rất đáng sợ, giống như hôn nhân của bọn họ sẽ thương tổn đến cô, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao anh không nói cho cô biết? Cô muốn hỏi? Muốn chất vấn anh?

Thôi!

“A...” Cô hơi cười khẽ, trong tiếng cười cảm xúc hỗn tạp trào dâng.

Mặc Tử Hàn nghe cô nhẹ nhàng cười, đột nhiên cau mày, khăn trương quay thân thể cô lại, để cô quay về phía mình, sau đó chất vấn nói, “Em cười cái gì? Chẳng lẽ em đang nghĩ tới đàn ông khác? Là ai? Tên kia là ai?”

“Là người anh quen!” Tử Thất Thất tiếp tục cố làm ra vẻ huyền bí.

“Người anh quen biết? Chẳng lẽ là Bách Hiên?” Anh tinh chuẩn suy đoán, bởi vì trong cuộc đời cô, trừ Thiên Tân, trừ Phương Lam, cũng chỉ có Bách Hiên có thể để cô lộ ra bộ dạng vừa rồi.

“Không sai! Chính là anh ấy!” Tử Thất Thất vô cùng trả lời thành thật.

“Anh đi giết hắn!” Mặc Tử Hàn vẻ mặt thành thật nói, đem cô buông ra, lập tức xoay người hướng cửa phòng đi.

“Uy!” Tử Thất Thất liền vội vàng kéo anh, khăn trương nói, “Anh đi thật à? Giết người là phạm pháp!”

“Anh bắt kê, tóm lại trừ anh ra không cho phép em nghĩ tới đàn ông khác, em nghĩ người nào, anh giết người ấy!” Mặc Tử Hàn bá đạo nói xong, gương mặt

tùy hứng, giống như là đứa nhỏ không hiểu chuyện.

“Vậy nếu em nghĩ tới Thiên Tân thì sao?” Tử Thất Thất cố ý hỏi.

“Thiên Tân?” Mặc Tử Hàn lúng túng do dự, sau đó nói, “Ngoại trừ Thiên Tân!”

“Vậy ba em?” Tử Thất Thất lại hỏi.

“Ba em?” Mặc Tử Hàn lại lúng túng, “Ba em cũng ngoại trừ!”

“Vậy nếu như là con trai bảo bồi tương lai?”

“Em...”

Tử Thất Thất đắc ý, vui vẻ cười nói, “Anh xem đi, ngoại trừ nhiều người như vậy, cũng thêm Bách Hiên ah..., anh ấy là ân nhân cứu mạng của em, nếu bảy năm trước không có lời nói của anh ấy, bây giờ cũng không có em, cũng không có Thiên Tân, đừng nói thêm em bé sau này của chúng tôi, cho nên trên tổng thể mà nói anh ấy cũng coi là ân nhân của anh, cho nên anh phải “có ân tất báo”, coi anh ấy là ân nhân của mình mà cung phụng mới được!”

Cung phụng?

Ân nhân?

Hai mắt lạnh lùng của Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm cô, khế tức giận nói, “Em không được học theo Thiên Tân và Phương Lam, há mồm ngậm miệng đều là nguy hiểm!”

“Ha ha...” Tử Thất Thất đột nhiên cười khẽ, sau đó kéo cánh tay anh, đổi chủ đề mà nói, “Được rồi, đừng nóng giận á..., đúng rồi, anh gần đây không phải cũng rất bận sao? Thế nào hôm nay trở về sớm như vậy? Làm xong rồi?”

“Dĩ nhiên không có! Anh chỉ là rút ra hai giờ trở lại bồi em mà thôi, chờ một chút còn phải về công ty!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Bạn rộn như vậy sao? Anh rớt cuộc đang bận cái gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Đang bận chuyện rất quan trọng, hơn nữa chờ hết khoảng thời gian này...” Anh hơi dừng lại, đôi tay nhẹ nhàng nắm hông cô, ôm cô nói, “Chúng ta có thể kết hôn!”

Kết hôn?

Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc sửng sốt.

“Thế nào?” Mặc Tử Hàn nhìn về mặt cô, nghi ngờ nói, “Em không vui về sao? Chẳng lẽ em còn tức giận? Em muốn nhanh chóng gả cho anh sao? Hai tháng cũng không chờ được?” Anh đột nhiên đem mặt mình kề sát cô, cố ý mập mờ chất vấn.

Tử Thất Thất gò má bắt đầu khẽ ửng hồng, cô dùng sức đẩy anh ra, hốt hoảng nói, “Ai muốn gả cho anh a, anh đừng mơ mộng!”

“A? Em không muốn gả cho anh? Rõ ràng em thổ lộ với anh, cũng là em cầu hôn anh trước, cứ nhiên bây giờ muốn đổi ý? Em cho rằng anh sẽ đồng ý sao?” Mặc Tử Hàn một bước đi tới, khóe môi nhếch lên đáng cười tà mị.

“Em thổ lộ với anh khi nào? Cầu hôn anh khi nào? Em không có!” Tử Thất Thất kinh hoảng lui về phía sau.

“Em không? Tốt... Đều học “mở mắt nói mò” rồi, nên phạt!” Anh nói xong, liền một phát bắt được cô, lôi cô vào trong ngực của mình.

“A!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng sợ hãi kêu, sau đó phản kháng nói, “Anh muốn làm gì? Anh buông em ra, không được đụng tới em!”

“Để anh ôm một chút đi, anh cái gì cũng sẽ không làm!” Mặc Tử Hàn dùng sức ôm cô, dùng sức hút mùi thơm cơ thể từ trên người cô tản mát ra.

“Anh thật cái gì đều không làm?” Tử Thất Thất thấp thỏm hỏi.

“Ừ, Anh phải lập tức về công ty, coi như muốn làm, thời gian cũng không đủ rồi!” Anh tiếc nuối trả lời.

Tử Thất Thất nghe lời của anh, trong nháy mắt buong xuống giã giụa, an tâm mặc cho anh ôm mình, nhưng lại không khỏi có loại cảm giác mất mát. Trong óc không tự chủ nhớ lại sáng sớm hôm nay anh đã nói: công việc và em rồi cuộc cái nào quan trọng hơn?

Rất muốn hỏi!

Nhưng cô sẽ không hỏi!

“Ai...” Mặc Tử Hàn thật sâu than thở, buồn buồn nói, “Hai tháng... Thật là dài đằng đẳng!”

Tử Thất Thất nghe thanh âm phiền muộn của anh, khóe miệng chột vui vẻ nâng lên, trầm mặc không nói.

“Bảo bối... Em chờ một chút... Hai tháng sau anh nhất định sẽ cho một mình em hôn lễ hoàn mỹ nhất thế giới, anh muốn toàn thế giới đều biết em là tân nương của Mặc Tử Hàn, là thê tử anh thích nhất!”

“Ừ!” Tử Thất Thất trong ngực nhẹ nhàng ứng tiếng.

“Cũng chỉ có chút phản ứng như vậy sao?” Mặc Tử Hàn bắt mắt.

“Nếu không anh còn muốn như thế nào?”

“Ít nhất cũng phải hôn anh một chút đi?”

Lại tới!

Tử Thất Thất cau mày nhìn anh, đột nhiên trong lòng thoáng qua một tia tà niệm, cố ý bày khoan dung nói, “Tốt, chỉ là phải chờ tới ngày anh chính thức lấy em!”

“Cái gì?”

“Thế nào? Anh có ý kiến?”

“Đương nhiên là có, hơn nữa vô cùng lớn!”

“Có ý kiến liền cất giữ đi, anh nên trở về công ty đi!” Tử Thất Thất bắt đầu đuổi người.

“Bảo bối, em không thể vô tình như vậy!” Mặc Tử Hàn bất mãn vô cùng.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc đẩy anh hướng cửa phòng.

“Bảo bối, hôn anh một cái cũng không chết, em cần thiết hẹp hòi như vậy sao?”

“...” Tử Thất Thất tiếp tục trầm mặc, hai chân dừng ở cửa phòng, đưa tay mở cửa ra.

“Bảo bối, anh nói bảo bối...”

“Gặp lại! Mặc tiên sinh!” Tử Thất Thất mỉm cười cắt đứt lời của anh, một tay đẩy anh ra cửa phòng, “Rầm” một tiếng đóng cửa, cũng khóa lại.

Mặc Tử Hàn đứng ngoài cửa phòng, sững sờ nhìn cửa phòng trước mặt!

Cô mới vừa nói gì?

Gặp lại?

Mặc tiên sinh?

Đáng chết người phụ nữ này, chờ hai tháng sau anh đem cô chính thức cưới vào cửa, nhất định phải dạy dỗ cô thật tốt...

Mặc Tử Hàn buồn bực xoay người, sai bước rồi đi!

Nửa đêm

Khách sạn Rich

Bách Hiên buổi sáng từ biệt thự nhà họ Bách trực tiếp trở lại khách sạn, bận rộn một ngày, cho đến nửa đêm mười hai giờ, anh mới ra khỏi khách sạn, khi anh ngồi trên xe, đôi tay và hai chân giống như mê muội, cuối cùng... Lái đến một căn nhà cũ!

Những tháng ngày hạnh phúc ở phòng trọ nhỏ

Bách Hiên từ trên xe đi xuống, hai mắt nhìn cánh cửa sổ lầu ba nào đó, khỏe miệng chột từ từ nâng lên, lộ ra nụ cười dịu dàng, giống như trở lại chính mình.

Bảy năm trước, anh mỗi buổi sáng sẽ cố ý lái xe qua nơi này, sau đó nói mình thuận đường, hỏi cô có muốn đi nhờ xe hay không, cô mỗi lần sẽ vui vẻ đồng ý, sau đó ngồi xe của anh tới công ty. Nhưng rất kỳ quái, mỗi khi anh nói muốn đưa cô trở về, cô đều cự tuyệt, sau đó đón xe buýt, có thể cô không đành lòng lần nào cũng cự tuyệt anh, cho nên mới tìm cớ, nhưng có thể vì cô luôn nghĩ, ‘đi nhờ xe ‘ là bằng hữu, mà ‘ tiễn người về nhà ‘ lại là giữa nam nữ, nhưng cô lại không biết... Mỗi đêm cô về đến nhà, anh sẽ tới dưới lầu, nhìn cửa sổ nhà cô, cho đến khi cửa sổ tắt đèn, mới lưu luyến rời khỏi.

“A...” Anh nhẹ giọng cười ra tiếng, hồi tưởng hình ảnh âm áp, sau đó bước vào nhà trọ.

...

Lầu ba, trước cửa nhà trọ.

Bách Hiên đứng ở cửa phòng, theo thói quen vươn tay muốn nhấn chuông, nhưng khi anh chạm tới cửa chống trộm lạnh như băng thì mới chột nghĩ đến bên trong đã không có người, bọn họ hơn mấy tháng nay không trở lại rồi. Tại sao anh biết đây? Bởi vì... hai tháng trước đến kỳ ký hợp đồng, khi đó Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân vẫn còn ở nước Anh, anh muốn bí mật mua lại,

tưởng rằng chờ chuyện Mặc Tử Hàn chấm dứt, anh có thể là chủ cho thuê nhà, nhưng... Ai ngờ bọn họ đi lần này, không trở về.

Hồ hững thu tay lại, sau đó từ trong túi lấy ra một chìa khóa màu bạc. Anh đem cái chìa khóa nhét vào ổ, nhẹ nhàng vặn, đem cửa phòng mở ra.

“Rắc rắc!”

Đây là lần đầu tiên, anh dùng loại cách này mở cửa ra.

Đem cửa phòng kéo ra, sau đó đi vào bên trong, mở đèn, hai mắt quét phòng khách nho nhỏ còn nguyên vẹn, chậm rãi bước một vòng, tiếp anh đem tầm mắt đến phòng ngủ Tử Thất Thất, hai chân thẳng tắp hướng gian phòng đi tới.

Phòng ngủ nho nhỏ, chỉ có một cái giường và một cái tủ treo quần áo!

Bách Hiên chỉ bước hai bước liền tới bên giường, anh hơi khom lưng, dùng ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua khăn trải giường trắng, sau đó chậm rãi ngồi xuống, tiếp theo từ từ nằm ở trên.

Mùi thơm thoang thoang bay vào mũi anh, đó là mùi trên người Tử Thất Thất!

Chương 263: Bách Hiên không bỏ được... Không cách nào thanh tỉnh!

Bách Hiên nằm trên giường đơn nhỏ, hồi tưởng từng ký ức của Tử Thất Thất và mình.

“Bách Hiên? Anh tới rồi, mau vào ngồi...”

“Thất Thất, em tìm được công việc chưa?”

“Còn chưa có!”

“Vậy em có hứng thú đến khách sạn anh làm việc không?”

“Khách sạn của anh? Khách sạn Rich? Anh thuê em?”

“Dĩ nhiên! Chỉ là... Phải có một tháng thử việc, nếu như em không cách nào đảm nhiệm, anh sẽ theo quy củ đuổi em ra khỏi cửa!”

“Thật? Quá tuyệt vời! Cảm ơn anh!”

...

“Bách Hiên, hôm nay em có chuyện rất quan trọng, anh nhất định phải giúp em!”

“Là chuyện gì?”

“Anh chờ chút!”

Nửa giờ sau, Tử Thất Thất đem mười cái chén đặt trước mặt anh, trong mỗi chén đều có một đồng hỗn độn mới nấu xong.

“Đây là...?”

“Thật ra là như vậy, bảo bối nhà em vô cùng thích ăn hỗn độn, cho nên muốn để anh giúp em nếm thử một chút!”

“Chính là muốn anh làm chuột bạch?”

“Yên tâm đi, sẽ không chết người, nhiều nhất là đau bụng thôi!”

“Đau bụng?”

“Hắc hắc he he... Bởi vì bên kia còn có bại phẩm, chờ một chút anh thể hiện sự ‘độ lượng’, đem chúng tiêu diệt hết!”

...

“Bách Hiên? Đã trễ thế này, sao anh lại tới đây? Hôm nay là sinh nhật của anh, anh không phải nên ở nhà, mở tiệc sinh nhật sao?”

“Bởi vì là sinh nhật anh, cho nên anh cố ý tới cửa đòi quà sinh nhật!”

“À? Em nghèo khó như thế, nào có tiền tặng quà cho anh a?”

“Quà ít lòng nhiều, không bằng như vậy đi, anh hiện tại rất đói, em nấu chén mì trường thọ cho anh ăn!”

“Nấu mì?”

“Không sai, thừa dịp chưa tới mười hai giờ, em nấu nhanh đi, anh đói chết rồi!”

“Phi phi phi, đại cát đại lợi, sinh nhật không được nói chữ ‘chết’!”

“Vậy còn không mau lên, em nấu mì chặn miệng của anh lại không phải tốt lắm sao!”

“Được rồi được rồi, em đi ngay bây giờ, anh vào ngồi đi!”

Mười phút sau, Tử Thất Thất bung một chén mỳ trường thọ nóng hổi đi tới trước mặt anh, đặt lên bàn, sau đó thần thần bí bí hướng về phía anh cười.

“Tiếng chuông...” Cô mặt vui vẻ nấu trứng gà trước mặt của anh.

“Đây là?”

“Trứng gà a, không nhận ra?”

“Anh dĩ nhiên biết, chỉ là không hiểu em cho anh làm gì? Chẳng lẽ giúp anh đánh hà bao?”

“Ngu ngốc! Hà bao là lúc nấu mì, không phải hiện tại, đây là tặng quà cho anh!”

“Quà tặng?”

“Không sai, sinh nhật chẳng những ăn mỳ trường thọ, còn phải ăn trứng gà, đây chính là tục lệ cơ bản!”

“Là thế này phải không?”

“Ai... thiếu gia nhà có tiền liền khó phục vụ, cảm thôi... Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Anh nhận lấy trứng gà nóng hổi, sau đó nghi hoặc nhìn, tò mò đem trứng gà lột tới, thấy phía trên vẽ một khuôn mặt tươi cười vô cùng đáng yêu, còn lộ ra một hàm răng chỉnh tề, nhẹ về phía anh vui vẻ cười.

“A... Ha ha... Cảm ơn, đây là quà sinh nhật đẹp nhất trong cuộc đời anh!”

Bách Hiên nằm trên giường nghĩ tới những chuyện xảy ra trong phòng cùng Tử Thất Thất, từng ly từng tí, hình ảnh trong đầu xuất hiện trước mắt anh, không ngừng tái diễn những thứ tốt đẹp đã trải qua.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, không khỏi vươn tay muốn bắt được cô.

Nhưng khi ngón tay đụng phải những hình ảnh kia, tất cả đều đột nhiên biến mất, chỉ còn lại căn phòng trống rỗng.

Cô không ở nơi này...

Cô đi rồi...

Cô từ trong cuộc đời anh rời đi, cô đã trở thành phụ nữ của người khác, cô đã có người mình thương yêu nhất.

“Thất Thất...” Anh một lần nữa nhẹ giọng kêu, nụ cười vui vẻ trên mặt bắt đầu thay đổi khổ sở.

Thật muốn gặp cô một chút, thật muốn nhìn mặt cô, nhìn lại nụ cười của cô, nghe thanh âm của cô, nói chuyện với cô...

Anh thống khổ từ từ nhắm hai mắt, trong đầu tiếp tục hồi tưởng bóng dáng cô, sau đó đem bản thân từ từ hạ xuống, mệt mỏi tiến vào giấc ngủ.

Ngày mai...

Đi thăm cô một chút!

Chỉ len lén nhìn cô một cái là tốt rồi, chỉ len lén... Xa xa liếc nhìn cô một cái... một cái...

“Thất Thất...” Anh trong mộng như cũ nỉ non tên cô, không ngừng nỉ non, không ngừng lặp lại, không ngừng kêu cô...

Sáng sớm ngày thứ hai

Khi Bách Hiên mở mắt, trời vừa sáng, suốt đêm anh nằm trên giường Tử Thất Thất, mơ bộ dáng Tử Thất Thất, nhớ tới Tử Thất Thất... Giống như thật lâu không mơ thật như vậy, mặc dù gian phòng trống rỗng không có một người, nhưng lúc ngủ, Tử Thất Thất giống như ở bên cạnh anh, có loại tịch

mịch ẩm áp, để cho anh trong thống khổ tìm được một chút an ủi.

Anh từ từ ngồi dậy, quét mắt nhìn gian phòng nho nhỏ một lần, khước miệng hơi nâng lên, sau đó đứng lên, trực tiếp đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Hai mươi phút sau

Đứng ở phòng khách nhỏ, hướng về phía bàn ăn không người, ảo tưởng Tử Thất Thất mặc tạp dề, cười nói, “Anh phải đi, anh sẽ trở về sớm!”

“Đi đường cẩn thận!”

Anh tựa hồ nghe thanh âm xinh đẹp của Tử Thất Thất.

“Anh biết rồi!” Anh mỉm cười nói xong, lưu luyến không rời hướng cửa phòng.

Hai chân đứng ở cửa phòng, thân thể hơi quay lại, lần nữa nhìn phòng khách không người, khổ sở cười, quay người đem cửa phòng mở ra, sau đó sải bước ra khỏi gian phòng trọ.

...

Biệt thự nhà họ Mặc

Một chiếc xe BMW trắng xa xa dừng ở bên đường, Bách Hiên xuyên qua cửa sổ xe nhìn bên trong cửa chính nhà họ Mặc.

Thất Thất ở đây sao?

Đã tám giờ sáng, cô rời giường chưa?

Không biết cô ở phòng nào? Có thể cho anh nhìn một cái không?

Bách Hiên lấy ra ống nhòm mới mua, nhìn biệt thự phía xa, nhưng anh tìm tất cả cửa sổ biệt thự, đều là rỗng tuếch, một người cũng không có.

“A...” Anh đột nhiên chê cười, đem ống nhòm để xuống, sau đó hoang đường chất vấn mình, “Mình đang làm gì? Mình theo dõi sao? Mình là biến thái sao? Mình làm sao lại làm chuyện như vậy? Mình rốt cuộc là như thế nào? Không phải đã nói muốn buông tay sao? Không phải đã nói sẽ không dây dưa với cô ấy nữa sao? Bách Hiên... Tỉnh đi, cô ấy đã có người trong lòng rồi, cô đã là phụ nữ của người khác, tỉnh thôi... Tỉnh thôi... Nhanh lên một chút tỉnh đi!”

Anh không ngừng gặm nhẹ cảnh cáo mình, nhưng hai mắt không ngừng nhìn hướng biệt thự nơi xa.

Không bỏ được...

Anh như cũ không cách nào buông tay, lúc này đây cuồng dại. Là phụ nữ xinh đẹp nhất trong đời anh.

“Thất Thất... Thật xin lỗi... Anh không nên tới nơi này, anh nhất định là không được bình thường, anh nhớ em muốn điên rồi... Thật xin lỗi, anh lập tức đi ngay!” Anh lẩm bầm lẩm bầm nói xong, liền lập tức khởi động xe, rời khỏi nơi này, nhưng đột nhiên...

“Xịch ——” một tiếng.

Một chiếc Bentley màu đen dừng trước xe anh, chặn lại đường đi của anh.

Bách Hiên khiếp sợ trợn to hai mắt, nhìn xe hơi hào hoa trước mắt, nhìn Mặc Tử Hàn từ ghế lái đi ra, nhìn anh ta sải bước về phía mình, dừng ở cửa xe.

“Cốc, cốc, cốc!”

Anh ta nhẹ nhàng gõ cửa sổ xe ba cái.

Bách Hiên đầy mặt lạnh như băng khế cau lại, sau đó tắt máy, mở cửa xe, một bước đi xuống, cùng anh ta mặt đối mặt nhìn lẫn nhau.

“Tổng giám Đốc Bách khách sạn Rich, anh hôm nay thế nào có thời gian đi tới gia môn của tôi? Là đi ngang qua? Hay tìm người?” Hai mắt Mặc Tử Hàn

thâm thúy lạnh như băng nhìn mặt anh, giọng nói tà tứ chất vấn.

Bách Hiên vô cùng trấn định nhìn hai mắt anh, khóe miệng hơi nâng lên, lộ ra một tia cười lạnh, sau đó nhẹ giọng trả lời mà nói, “Tôi tới tìm anh đây!”

“A? Anh nói tìm ai?” Mặc Tử Hàn lại hỏi, lửa giận mơ hồ từ đáy lòng thoát ra.

Tối ngày hôm qua Tử Thất Thất còn đứng ở cửa sổ ngơ ngác nghĩ tới hần, hiện tại hần liền lập tức xuất hiện ở cửa, chẳng lẽ hai người là “Tâm Hữu Linh Tê”? (thần giao cách cảm). Đáng chết, thật là khó chịu, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, anh liền đầy bụng hỏa, nghĩ tới tối hôm qua Tử Thất Thất nhớ hần, anh thật sự hận không thể giết chết người đàn ông này, để cho hần vĩnh viễn biến mất.

Bách Hiên theo dõi hai mắt anh, từ trong mắt anh nhìn ra tâm tình tức giận, sau đó vô cùng trấn định trả lời, nói, “Tôi tới tìm anh!”

“Tìm tôi?” Mặc Tử Hàn cảm thấy ngoài ý muốn, “Anh tìm tôi có chuyện gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Tìm anh nói chuyện làm ăn!” Bách Hiên trả lời.

Nói chuyện làm ăn?

Hốc mắt Mặc Tử Hàn hơi buộc chặt, nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia.

Hần không phải tìm Tử Thất Thất sao? Hần không phải đến nhìn cô? Lại còn nói tìm anh nói chuyện làm ăn? Chẳng lẽ chỉ là lấy cớ?

Hai mắt đột nhiên sắc bén nhìn bên trong xe, liếc mắt liền phát hiện ống nhòm đặt ở trước tay lái.

Quả nhiên...

“Tôi xem anh không phải là tới cùng tôi nói chuyện làm ăn?” Anh chê cười.

Bách Hiên theo tầm mắt của anh, lúc này vì hốt hoảng mà đặt ống nhòm lung tung, trong lòng đột nhiên có chút thấp thỏm hốt hoảng, nhưng trên mặt lại bình tĩnh như cũ, không lộ ra mảy may sơ hở.

“A...” Anh đầu tiên là nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó hào phóng nói, “Không sai, tôi vốn là có chút ý đồ bất chính, nhưng anh yên tâm, tôi chỉ muốn xa xa nhìn cô một cái mà thôi, tôi đã đồng ý Thất Thất sẽ buông tay, tuyệt đối sẽ không quấy rầy cuộc sống hai người, hơn nữa... Tôi thật sự có chuyện buồn bán muốn nói với anh, hi vọng anh có thể cùng tôi hợp tác!”

“Nếu như tôi cự tuyệt?” Mặc Tử Hàn trực tiếp hỏi.

“Nếu như anh cự tuyệt, vậy tôi không quấy rầy!” Anh nói xong, liền xoay người trở lại ghé lái, lúc này rời đi thôi.

Mặc Tử Hàn nhìn gò má gầy gò trước mặt, nhìn sắc mặt hắc khó coi, sau đó nhìn bóng lưng mỏng manh xoay người, trong lòng không khỏi nghĩ tới biểu tình của Tử Thất Thất tối qua đứng ở cửa sổ lúc, đó không phải là biểu tình nhớ một người, cũng không phải biểu tình tưởng niệm một người, mà là biểu tình lo lắng cho một người.

Cô lo lắng cho hắn!

Mặc dù điểm này còn làm anh tức giận, nhưng cô nói rất đúng, nếu như bảy năm trước không có người đàn ông này, như vậy sẽ không có Tử Thất Thất ngày hôm nay, cũng sẽ không có Mặc Thiên Tân, càng không có anh giờ phút này được hưởng hạnh phúc.

“Chờ một chút!” Anh chợt mở miệng.

Bách Hiên vừa mở cửa xe, tay đột nhiên dừng lại.

Anh từ từ xoay người, nhìn anh ta nói, “Anh muốn cùng tôi nói chuyện sao?”

“Mặc dù tôi không có hứng thú gì, nhưng nghe một chút cũng không sao, vừa đúng tôi bận rộn cả đêm vừa trở lại, không bằng đi vào từ từ tán gẫu như thế nào?” Mặc Tử Hàn hào phóng mời, khóe miệng nâng lên nụ cười.

Đi vào?

Bách Hiên nghe thế không khỏi kinh ngạc ngẩn ra.

Anh có thể vào? Anh có thể vào nhìn cô một cái sao? Không nghĩ tới hẳn thế nhưng lại mời anh tiến vào biệt thự, chẳng lẽ hẳn không lo lắng, không ăn giấm, không tức giận sao? Còn là... Hẳn muốn ở trước mặt mình cùng Tử Thất Thất ân ân ái ái, để cho mình triệt để tư tâm?

“Thế nào? Anh không phải muốn vào sao? Sợ tôi sẽ hãm hại anh? Vậy không bằng anh nói địa điểm, chẳng qua thời gian của tôi tương đối ít, hi vọng anh không muốn đi quá xa!” Mặc Tử Hàn nhìn anh kinh ngạc, không khỏi mở miệng lần nữa.

“Không!” Bách Hiên đột nhiên hốt hoảng cự tuyệt, trả lời ngay, “ Vào trong nhà anh nói đi!”

Bất kể hẳn từ nguyên nhân gì, anh đều mơ tưởng thấy cô, nếu mục đích Mặc Tử Hàn là muốn cho anh hoàn toàn đối với cô chết tâm, như vậy cũng là một chuyện tốt, để cho anh hoàn toàn hết vọng tưởng cuồng dại thôi.

“Tốt lắm, chúng tôi vào thôi!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền xoay người sai bước trở về xe của mình, sau đó ngồi ở ghế lái, lái xe vào biệt thự.

Bách Hiên cũng trở lại trong xe của mình, đi theo xe của anh, tiến vào cửa chính Mặc gia, hai chiếc xe cùng nhau xuyên qua sân cỏ, xuyên qua vườn hoa xinh đẹp, xuyên qua hồ bơi thật to, cuối cùng... dừng ở cửa chính biệt thự.

...

Thư phòng lầu hai

Mặc Tử Hàn cởi tây trang trên người, mặc áo sơ mi trắng ngồi ở bàn đọc sách.

Bách Hiên ở bên ngoài, ngồi mặt đối mặt với anh.

“Nói đi, anh tìm tôi nói chuyện gì?” Mặc Tử Hàn trực tiếp đi vào chính đề.

“Tôi hi vọng anh hợp tác, thu mua Bách gia!”

“Thu mua Bách gia?” Mặc Tử Hàn khẽ kinh ngạc nhìn anh, sau đó nghi ngờ nói, “Anh đây là ý tứ gì?”

“Chính ý trên mặt chữ, tôi hi vọng anh có thể thu mua toàn bộ công ty của nhà họ Bách, bao gồm hàng trăm tập đoàn, bao gồm khách sạn Rich, dĩ nhiên tôi sẽ với anh trong ứng ngoài hợp, tôi sẽ đem hết toàn lực trợ giúp anh. Sau khi thành công, tôi với anh 5:5 chia đều tài sản nhà họ Bách!” Bách Hiên giải thích, hai mắt kiên định nhìn anh, không có một tia nói dối hay nói đùa.

Mặc Tử Hàn nghe lời của anh, nhìn hai mắt nghiêm túc của anh, chân mày không khỏi nhíu lên.

“Anh tại sao muốn làm như vậy? Tài sản nhà họ Bách sớm muộn cũng là của anh, nếu như lời anh nói, nhà họ Bách sẽ mất đi một nửa cơ nghiệp, hơn nữa bên ngoài nếu tôi không giữ lời hứa, đem toàn bộ tài sản nhà họ Bách nuốt hết, vậy nhà họ Bách các người thành hai bàn tay trắng, thậm chí sẽ phá sản.” Anh giả thiết nói, cũng theo dõi mặt của hắn, suy đoán nội tâm của hắn.

“Không sao cả!” Bách Hiên chê cười mở miệng, “Nếu như anh thật muốn đem nhà họ Bách thôn tóm, như vậy anh liền làm đi, như vậy càng hợp tâm ý của tôi!”

“Ý của anh là... Là muốn phá hủy cơ nghiệp nhà họ Bách? Tại sao? Tại sao muốn làm như vậy?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì chỉ cần nhà họ Bách tồn tại một ngày, cuộc đời tôi sẽ không được tự do, cho nên tôi muốn hoàn toàn hủy diệt nhà họ Bách, tôi muốn bắt đầu cuộc sống lần nữa!” Anh kiên định nói xong, đôi mắt lạnh như băng trong mơ hồ lộ ra một tia tia hận ý.

Mặc Tử Hàn theo dõi mặt của hắn, chân mày thật sâu nhíu lên.

Mặc dù anh không rõ ràng ý tứ trong lời của hắn, cũng không thể xác định mục đích thực sự là gì, chẳng qua nếu như đây là tâm nguyện của hắn, như vậy anh nguyện ý giúp một tay, bởi vì anh muốn thừa cơ hội này thay Tử Thất Thất trả hắn nhân tình, cũng đem thiếu nợ trong lòng Tử Thất Thất tiêu trừ, như vậy... Cô sẽ không lộ ra biểu tình áy náy nữa, cũng sẽ không lại mất hồn nghĩ tới hắn, quả thật chính là chuyện tốt.

“Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, có thể để cho tôi suy tính một chút?” Ít nhất anh muốn điều tra lời nói này là thật hay giả, bên ngoài là bấy rập, vậy anh có thể thua thiệt lớn.

“Dĩ nhiên có thể!” Bách Hiên trả lời ngay.

“Ba ngày sau anh chờ tôi trả lời chắc chắn!”

“Được!”

Hai người giao dịch thành công một nửa, Bách Hiên không còn gì nói với, cho nên vội vàng đứng lên, muốn rời khỏi. Chỉ là không thấy Tử Thất Thất, cũng đúng, sớm như vậy cô có lẽ còn đang ngủ, hơn nữa phòng ốc lớn như vậy, cũng không dễ chạm mặt, thôi, số mệnh đã như thế, anh cũng không cưỡng cầu.

Đột nhiên!

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột ngột bị gõ vang, Mặc Tử Hàn và Bách Hiên cùng nhau nhìn về phía cửa phòng.

“Vào!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ứng tiếng.

“Rắc rắc!” Cửa phòng mở ra, Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng, mỉm cười nhìn bên trong thư phòng, khi nhìn thấy Bách Hiên, cô đột nhiên khiếp sợ trừng lớn hai mắt, khuôn mặt tươi cười biến thành khuôn mặt kinh ngạc.

Anh ta tại sao ở đây?

“Thất Thất...” Bách Hiên vui mừng nhìn cô, đôi môi nhẹ giọng nỉ non.

Chương 264: Yêu đơn phương, là một thứ rất kỳ diệu!

“Bách Hiên? Anh... Tại sao ở đây?” Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, giật mình hỏi.

“Anh tới cùng anh ta nói chuyện làm ăn!” Bách Hiên mỉm cười trả lời, trong lòng giống như mùa xuân trăm hoa đua nở.

Nói chuyện làm ăn?

Tử Thất Thất càng thêm kinh ngạc!

Hai người bọn họ đôi đầu cũng có thể buôn bán? Không phải là Mặc Tử Hàn lại đùa bỡn âm mưu quỷ kế gì chứ? Dù sao tối qua anh mới nói muốn đi giết anh ta, điều này thật sự là làm người tôi không thể tưởng tượng nổi.

“Hai người nói chuyện buôn bán à?” Cô nghi ngờ mở miệng hỏi.

“...” Bách Hiên lúng túng trầm mặc.

“Chuyện của đàn ông, phụ nữ không nên nhúng tay!” Mặc Tử Hàn vô cùng bá đạo nói, lập tức ngăn lại miệng của cô.

Tử Thất Thất buồn bực nhìn chăm chăm anh, nhìn bộ dáng phách lối.

“Em chỉ cũng hỏi một chút thôi, hơn nữa em cũng không hỏi anh, anh chen miệng vô làm gì chứ?” Cô dùng sức liếc anh một cái.

“Phụ nữ chính là phụ nữ, tóc dài, kiến thức ngắn!” Mặc Tử Hàn châm chọc.

“Anh nói cái gì? Em kiến thức ngắn?” Tử Thất Thất tức giận.

“Nếu như em có kiến thức, sẽ không hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này, đều nói là làm ăn rồi, có thể tùy tiện nói với người ngoài sao? Đây chính là cơ mật buôn bán!”

“Em không muốn biết hai người nói chuyện buôn bán gì, em chỉ sợ anh dối với anh ấy mưu đồ bất chính!”

“Anh mưu đồ bất chính? Anh đi ngay, ngồi thẳng, anh giống loại người đó sao?”

“Giống! Cực kỳ giống! Anh chính là loại người như vậy!” Tử Thất Thất liên tục xác định, hoàn toàn không suy tư.

“Em...” Mặc Tử Hàn giận dữ nhìn chăm chăm cô, đôi tay nắm thành quả đấm thật chặt, hàm răng dùng sức cắn lấy nhau, sau đó tức giận nói, “Anh cho em biết Tử Thất Thất, là hắn tới tìm anh nói chuyện làm ăn, cho dù mưu đồ bất chính, cũng là hắn mưu hại anh, không phải anh!”

诶?

Tử Thất Thất kinh ngạc sửng sốt.

Bách Hiên tìm anh nói chuyện làm ăn? Không phải anh đi tìm Bách Hiên sao? Cô nghĩ sai rồi?

Hai mắt lúng túng từ từ chuyển dời đến trên người Bách Hiên, hơi trừng lớn, hướng tới anh âm thầm xác định.

Bách Hiên mỉm cười nhìn cô, không nói gì, chỉ là khe khẽ gật đầu.

“A... Ha ha ha...” Tử Thất Thất lúng túng cười, nói, “Hoá ra là như vậy a, em còn tưởng rằng... Ha ha ha... Hiểu lầm, hiểu lầm, ha ha ha...”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm cô, ảo tưởng một chút nữa thế nào trừng phạt cô.

Mà Bách Hiên nhìn mặt Tử Thất Thất, nhìn sắc mặt đỏ thắm, nhìn nụ cười

vui vẻ, cô tựa hồ so với trước kia có chút béo, thay đổi càng xinh đẹp hơn rồi, hơn nữa trên người cô giờ phút này có thể thấy được, cô vô cùng hạnh phúc, vô cùng vui vẻ, nhất là lúc nói chuyện cùng Mặc Tử Hàn, mặc dù toàn châm chọc, giống như tức giận, nhưng nụ cười ở khóe miệng không lừa được người, cô yêu người đàn ông này... Vô cùng...

Trong lòng hồ hững vui mừng, nhưng cũng hơi đau đớn!

Đủ rồi!

Xem cũng xem rồi, nghe cũng đã nghe rồi, anh cũng nên đi!

Tiếp tục xem hai người bọn họ, chỉ tăng thêm thương thế của mình mà thôi.

“Thất Thất, trong khách sạn còn có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý, anh phải đi!” Anh dịu dàng mở miệng, nụ cười trên mặt giống như trước, nhưng nụ cười này, từ nay về sau chỉ có thể vì cô nở rộ, bởi vì anh không còn cách nào vì người khác cười dịu dàng như vậy.

“Anh phải đi? Không ở lại một chút sao?” Tử Thất Thất vội vàng mở miệng.

“Không, anh thật sự còn rất nhiều việc, này có thời gian trở lại thăm em!” Anh nhẹ giọng nói, nhưng trong lòng rất hiểu, sẽ không bao giờ có lần sau gặp lại.

Trên mặt Tử Thất Thất hơi lộ ra mất mát, làm hai mắt sáng tỏ nhìn mặt anh, xác thực giống như Thiên Tân nói, anh gầy, hơn nữa gầy rất nhiều, nhưng nụ cười trên mặt rất dịu dàng. Chỉ là nhìn giống trước kia, nhưng cảm giác không giống, có thể bởi vì nguyên nhân gầy lại thôi.

“Vậy em tiễn anh!” Cô mỉm cười nói.

“Này...”

Bách Hiên chân chờ một chút vừa định cự tuyệt, nhưng đột nhiên...

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Điện thoại di động của Bách Hiên vang lên, cắt đứt lời của anh, anh khẽ mỉm cười xin lỗi một cái, sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn biểu tượng người gọi, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, sau đó có chút không tình nguyện nhấn phím kết nối, để bên tai:

“Alo?” Anh lạnh giọng mở miệng.

“Hiên nhi, con đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm Bách Vân Sơn.

“Ông tìm tôi có việc ư?” Bách Hiên không trả lời, trực tiếp hỏi.

“Mẹ con ngã bệnh, con nhanh trở về xem bà ấy đi!”

“Ngã bệnh?” Chân mày Bách Hiên lần nữa chau chặt, có chút hoài nghi nói, “Ngày hôm qua không phải còn tốt sao? Thế nào đột nhiên ngã bệnh?”

“Là sau khi con đi, bà ấy liền bất tỉnh, bác sĩ nói bà ấy sầu lo quá độ, bây giờ mặc dù đã không sao, chỉ là bà ấy nói muốn gặp con, con trở về xem bà ấy đi, dù nói thế nào bà ấy cũng là mẹ ruột của con!”

Bách Hiên nghe lời của ông ta, nghe thanh âm trầm trầm, trong lòng từ từ kích thích.

“Tôi biết rồi, tôi lập tức trở về!”

“Được! Con nhanh một chút!”

“Ừ!”

Bách Hiên ứng một tiếng, liền lập tức cúp điện thoại, sau đó lần nữa nở nụ cười dịu dàng, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Tử Thất Thất.

“Anh thật sự phải đi, trong nhà có một chút việc gấp!” Anh nhẹ giọng mở miệng, cố làm trấn định.

“Trong nhà thế nào? Em mới vừa nghe anh nói ngã bệnh, là ai ngã bệnh sao? Chẳng lẽ là Thủy Ngung?” Tử Thất Thất lo lắng hỏi.

Nghe được hai chữ Thủy Ngung, Bách Hiên không khỏi có chút ngạc nhiên, tại sao cô lo lắng như vậy? Họ rõ ràng gặp mặt một lần tại bữa tiệc, tình cảm đã tốt như vậy? Không thể nào!

“Cô ấy rất tốt, cô ấy không có chuyện gì, là mẹ anh ngã bệnh, không phải bệnh nặng, đã tốt hơn, em không cần lo lắng!” Bách Hiên dịu dàng nói, vốn định hỏi tới nguyên nhân, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là được rồi. Bởi vì anh không muốn cô biết quan hệ của anh và Hạ Thủy Ngung hồng bét, anh không muốn làm cô lo lắng, cô chỉ cần như hiên tại là tốt rồi, như vậy vui vẻ, may mắn, hạnh phúc.

Tử Thất Thất nghe lời của anh, nhớ tới biểu tình anh lúc nghe điện thoại, trong lòng còn chút lo lắng, cảm giác anh thật xa lạ, lạnh như băng, còn có điểm đáng sợ.

“Không có việc gì là tốt!” Cô nhẹ giọng nói, sau đó không khỏi lẩm mồm dặn dò một câu, “Anh phải chăm sóc tốt Thủy Ngung, bởi cô nhiều chút, không cần cả ngày vội vàng công việc, mặc dù bây giờ không có thay đổi gì, nhưng một tháng nữa sẽ bắt đầu nôn nghén, anh phải mua nhiều đồ chua cho cô ăn, biết không?”

Nôn nghén?

Bách Hiên kinh ngạc!

Cô ấy làm sao biết Hạ Thủy Ngung mang thai? Chẳng lẽ Hạ Thủy Ngung nói với cô ấy sao? Nếu như vậy, như vậy có thể nói xuôi được rồi. Rõ ràng cô quyết tuyệt cự tuyệt anh, nói bọn họ không thiếu nợ nhau, theo tính tình của cô không thể nào lại tham gia bữa tiệc đính hôn của anh, hơn nữa cô lúc ấy còn bệnh nặng, cho dù cô muốn đi, Mặc Tử Hàn tuyệt đối cũng không cho, trừ phi cô có lý do. Nếu như Hạ Thủy Ngung chuyện mang thai thỉnh cầu cô..., cô nhất định sẽ mềm lòng, bởi vì chưa cưới mang thai như vậy cô đã thể nghiệm qua, cô nhất định không muốn những người khác chịu đựng thống khổ như mình. Cho nên cô nhất định sẽ đồng ý đi dự tiệc, cũng sẽ đồng ý mà

nói với anh, để cho anh hoàn toàn chết tâm, đồng thời bọn họ lại dùng Tử Thất Thất dụ dỗ anh, để anh thuận lợi dự tiệc đính hôn, cùng cô ta đính hôn, thật là một hòn đá hạ hai con chim.

Hạ Thủy Ngưng... Cô gạt tôi thì thôi, lại còn dám lợi dụng Tử Thất Thất!

Đáng hận! Ghê tởm! Đáng giận!

Anh dùng lực áp chế lửa giận trong lòng, tiếp tục khẽ mỉm cười nhìn cô nói, “Anh biết rồi, anh đi, gặp lại sau!”

Anh nói xong, liền hướng cửa phòng đi.

“Em đưa anh đi!” Tử Thất Thất vội vàng đi theo phía sau anh.

“Không được!” Bách Hiên lập tức cự tuyệt, sau đó cố làm bình tĩnh cười nói, “Em tới tìm anh ta, hai người các người từ từ nói chuyện, không cần đưa anh, tự anh có thể đi!” Anh nói xong, lần nữa bước chân, đi có chút vội vàng.

Tình yêu đơn phương, chính là rất kỳ diệu, thời điểm không thấy vô cùng muốn gặp, thế nhưng khi nhìn thấy rồi lại lập tức muốn chạy trốn, bởi vì nhìn người trong lòng mình cùng người cô yêu ở chung một chỗ liếc mắt đưa tình, đây là một loại đau đớn, nếu như không nhanh rời đi, như vậy... Anh không cách nào tưởng tượng mình sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng vội vã, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Tại sao vừa thấy cô liền chạy đi? Anh rốt cuộc là thế nào?

“Khụ —— khụ ——”

Mặc Tử Hàn vẫn đứng một bên trầm mặc đột nhiên dùng sức ho khan hai tiếng.

Tử Thất Thất nghe thanh âm của anh, lập tức ý thức được mình sắp gặp tai nạn, cho nên lập tức cười ngây ngô nói, “Thật ra em cũng không có chuyện gì, chỉ là nghe nói anh trở lại, cho nên gọi anh ăn cơm mà thôi... Nếu lời nói

cũng đã nói rồi, vậy em đi trước đây, bái bai, sayonara...”

Cô nói xong, liền muốn cụp đuôi chạy trốn.

“Em đứng lại đó cho anh!” Mặc Tử Hàn đột nhiên lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Tử Thất Thất vô cùng cứng đầu cứng cổ tiếp tục hướng phía trước, hơn nữa còn tăng nhanh gấp đôi.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm bóng lưng cô chạy trốn, đột nhiên lạnh lùng nói, “Hỏa Diễm!”

Trong nháy mắt!

Hỏa Diễm liền xuất hiện ở cửa phòng, vừa vặn chặn lại Tử Thất Thất đang muốn đi ra.

“Phu nhân, đại ca đang gọi người, xin người trở về!” Hỏa Diễm khẽ cúi đầu, cứng nhắc nói.

“Gọi tôi? Lỗi tại anh không có vấn đề chứ? Anh ấy rõ ràng đang gọi Hỏa Diễm, anh ấy gọi anh, anh vào nhanh một chút, chớ cản đường của tôi!” Tử Thất Thất nói xong, liền muốn xông vào.

Hỏa Diễm không nhúc nhích đứng tại chỗ, tiếp tục cúi đầu sâu hơn, lần nữa cứng nhắc nói, “Thật xin lỗi phu nhân, xin thứ cho tôi vô lễ!”

Vô lễ?

Tử Thất Thất vừa cảm thấy tò mò, Hỏa Diễm liền đưa tay, nhẹ nhàng đẩy bả vai cô một cái, cô không khỏi hoảng hốt lui về phía sau mấy bước, đúng lúc này, Hỏa Diễm nhanh chóng nắm tay nắm cửa, sau đó “Rầm ——” một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Tử Thất Thất giương mắt nhìn nhìn cửa phòng, chỉ cảm thấy sau lưng có đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm mình, sống lưng của cô cũng bắt đầu rét run. Quả nhiên, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, cô hôm

nay vận thế tuyệt đối là đại hung!

“Anh nói bảo bối... không cần anh tốn nhiều môi lưỡi đi? Nhanh lên qua đây!” Mặc Tử Hàn thanh âm tà mị.

Tử Thất Thất gương mặt rói rắm, từ từ xoay người, nhưng một bước cũng không động.

“Nhanh lên qua đây!” Mặc Tử Hàn lần nữa ra lệnh.

“Muốn em qua cũng được, nhưng anh phải đồng ý em, không được làm loạn!” Tử Thất Thất thấp thỏm đưa điều kiện.

“Em còn dám cùng anh cò kè mặc cả? Nhanh lên qua đây, anh chỉ cho em ba giây cân nhắc, nếu như em không tới đây, vậy anh sẽ qua, chẳng qua hậu quả anh đi qua, là vô cùng nghiêm trọng đấy!” Mặc Tử Hàn uy hiếp nói xong, sau đó liền bắt đầu đếm ngược thời gian, “Ba... Hai... Một...”

Tử Thất Thất nghe con số cuối cùng từ miệng anh nói ra, hốt hoảng vội vàng chạy đến bên cạnh anh, cười hì hì nói, “Em đã tới!”

“Lúc này mới nghe lời!” Mặc Tử Hàn hài lòng nói, đột nhiên vươn tay bắt được cổ tay cô, sau đó khẽ dùng sức, kéo cô vào trong ngực mình, để cô ngồi trên hai chân mình.

Tử Thất Thất thấp thỏm nhìn anh, giả cười nói, “Anh tới qua cả đêm cũng không trở về, nhất định là thức đêm làm thêm giờ ở trong công ty? Khăng định rất mệt nhọc? Không bằng anh trở về phòng nghỉ ngơi một chút như thế nào?”

“Tốt!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Vậy thì đi thôi!” Tử Thất Thất lập tức muốn đứng lên.

Hai tay Mặc Tử Hàn dùng sức ôm chặt cô, sau đó đem đầu tựa vào trước ngực của cô, vừa vận lỗ tai dính vào trái tim cô, nghe trái tim cô nhảy bùm bùm.

“Anh liền ngủ ở chỗ này!” Anh nhẹ giọng bốc đồng nói.

“Nơi này?” Tử Thất Thất cúi đầu nhìn anh đã sớm nhắm hai mắt, sau đó lúng túng nói, “Không... Không tốt lắm đâu?”

“Không có gì không tốt, anh thích nơi này, chỉ là tiếng tim đập của em quá ồn rồi, em nói nó nhỏ giọng một chút!”

“À? Đây...”

“Thế nào? Không được sao? Vậy không bằng anh khiến nó thay đổi một chút đi!” Anh nói xong, bàn tay liền trượt vào bên trong quần áo cô, vuốt ve sống lưng bóng loáng.

“Anh... Anh không được quá phận!” Tử Thất Thất tức giận nhìn chằm chằm anh.

“Anh quá đáng? Em vừa thân mật với bạn trai cũ nói chuyện trời đất, còn quan tâm chuyện nhà của hắn, còn nói muốn tiền hắn, em không cảm thấy, em đối với anh, ông xã tương lai ở bên cạnh càng quá phận sao?” Anh ghen nói, mười phần như trẻ con.

“Em nào có cùng anh ta nói chuyện trời đất?”

“Vậy em có nói chuyện với hắn hay không?”

“Ách... Có là có, chỉ là...”

“Không có chỉ là, em đã thừa nhận, vậy em nói em phải bồi thường anh thế nào?”

“Bồi thường?”

“Không sai!”

“Cái này... Cái đó...”

“Được rồi, em đã khó như vậy, vậy thì do anh quyết định, hôm nay chúng tôi ở chỗ này làm đi, sẽ dùng cái tư thế này!”

“Hả?” Tử Thất Thất kinh hãi, lập tức cự tuyệt, “Em không muốn!”

“Không muốn không được!” Mặc Tử Hàn nói ra những lời này, váy Tử Thất Thất đã nhanh chóng bị cởi ra.

“Em nói em không cần, anh mau dừng tay, buông em ra, đừng đụng em!”

“Phản kháng không có hiệu quả, cự tuyệt không có hiệu quả, giãy giụa không có hiệu quả, anh chính là vì hôm nay có thể ở với em cả ngày, tối hôm qua tân tân khổ khổ nhìn một suốt đêm, nói thế nào em cũng cho anh một chút thưởng chứ?” Hai tay anh không ngừng cởi y phục trên người cô, còn chưa có người tôi đồng ý, liền bắt đầu cường nạnh muốn chính mình ‘thưởng’!

Tử Thất Thất nghe lời của anh, trong lòng mơ hồ cũng có chút đau lòng, nhưng là... Chuyện như vậy... Gian phòng này...

“Anh chờ một chút, ít nhất trở về phòng...”

“Anh không đợi, anh liền muốn ở chỗ này!”

“Nhưng là... Bên ngoài có người tiến vào...”

“Em yên tâm, Hỏa Diễm ở cửa ra vào coi chừng, sẽ không có người đi vào quấy rầy chúng ta!”

“Nhưng là...”

“Em thật đúng là nhiều chuyện, xem ra anh phải dùng hành động che lại tài ăn nói của em, xem em còn có thể nói những thứ gì!” Anh nói xong, liền tách hai chân của cô, để cô ngồi cưỡi trên hai chân mình, rất nhanh tháo thắt lưng quần tây, đem khóa kéo kéo xuống, lấy ra vật cứng thẳng.

“Đợi chút... Không cần... Đợi chút... A... A...”

Nghe thanh âm cô ưm, hai tay Mặc Tử Hàn ôm cô thật chặt, không ngừng luật động, nhẹ giọng nói, “Thất Thất... vì anh sinh một đứa bé đi, anh hi vọng có thể cùng em nuôi dưỡng nó lớn lên... Anh hi vọng hai người chúng ta ghi chép về con từng ly từng tý... Anh hi vọng có thể thể nghiệm cảm giác làm ba... Tâm tình kích động, Thất Thất... Thất Thất... Vì anh sinh bảo bảo thôi... Được không... Được không... Được không...”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, đôi tay ôm chặt lấy cổ anh, yêu kiều thở gấp bên tai anh, sau đó khước miệng cô mỉm cười nhẹ nhàng nói một chữ...

“Ừ...”

Biệt thự nhà họ Bách

Phòng ngủ chính lầu hai

Bách Hiên nặng nề đi đến cửa phòng, hai mắt lạnh như băng nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng xóc xếch lo lắng, nhưng cuối cùng, anh đưa tay, nhẹ nhàng gõ ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

Chương 265: Anh Hiên... Muốn em đi, một lần thôi!

“Vào!” Bên trong cửa truyền đến thanh âm trầm trầm của Bách Vân Sơn.

Bách Hiên nắm cửa, đem cửa phòng mở ra. Hai mắt lạnh như băng nhìn Bách Mạc Lệ nằm trên giường, sau đó nhìn một chút Bách Vân Sơn ngồi bên giường, mới bước vào bên trong phòng, đi tới bên giường.

“Mẹ...” Một tiếng này, anh gọi vô cùng nặng nề, bởi vì hôm qua anh còn quyết tuyệt nói muốn theo chân bọn họ đồng quy vu tận, mà bây giờ anh lại vì lo lắng mà đứng trước mặt bọn họ, cảm giác mình gió chiều nào theo chiều đó, nhưng không có biện pháp, bởi vì sự thật, người phụ nữ nằm trên giường bệnh này, là mẹ của anh, là bà ấy mang thai mười tháng, sinh hạ anh, sau đó cẩn thận chăm sóc anh lớn lên, cho nên dù người này làm chuyện gì quá phận hơn nữa, anh cũng không cách nào thay đổi sự thật này, không cách nào độc ác bỏ mặc bà ấy.

“Hiên nhi...” sắc mặt của Bách Mạc Lệ vô cùng khó coi, trên mặt trắng bệch không có chút máu, nhất nếp nhăn ở khóe mắt, thật giống như sâu hơn trước kia rất nhiều, nhưng khi cô nhìn thấy anh, hai mắt sáng lên, vội vàng vươn tay, nói, “, ngồi vào bên cạnh mẹ!”

Bách Hiên từ từ đưa tay nắm tay bà, di động thân thể, ngồi bên cạnh bà, Bách Vân Sơn lúc này từ bên giường đứng lên, nhìn hai mẹ con bọn họ nói, “Hai người từ từ nói chuyện đi, tôi đi chuẩn bị chút gì đó ăn, mẹ con bắt đầu từ hôm qua không ăn cái gì, ài...”

Ông than thở, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Bách Hiên nhìn bóng lưng của ông ta, trong lòng không khỏi chua xót, nhớ lúc nhỏ thường nằm trên lưng ông ta để ông ta cõng mình, khi đó mình cái gì cũng không hiểu, chỉ biết phải chăm chỉ học tập, cố gắng học tập, bởi vì mỗi

khi thành tích tốt, ba mới có thể vui vẻ cười to với mình, còn có thể cõng mình, mặc cho anh nói lên một chút yêu cầu vô lễ, nhưng bây giờ... Anh đem tầm mắt từ từ thu hồi, nhìn về phía Bách Mạc Lệ nằm trên giường.

“Mẹ, mẹ không sao chứ? Không thoải mái ở đâu?” Anh nhẹ giọng hỏi, giảm đi dịu dàng lúc trước.

“Mẹ không sao, mẹ chỉ cần thấy con, bệnh gì cũng tốt rồi!” Bách Mạc Lệ nói xong, trên mặt lộ ra vui vẻ, nắm tay anh càng chặt.

“...” Bách Hiên đột nhiên trầm mặc nhìn bà, không biết nói gì với bà.

“Hiên nhi a...” Bách Mạc Lệ nhìn khuôn mặt lạnh như băng kia, đau lòng nhẹ giọng kêu anh.

“Ừ?” Bách Hiên nhẹ nhàng ứng tiếng.

“Con hận mẹ sao? Con rất hận mẹ sao? Mẹ không nên lừa gạt con, mẹ nên đứng về phía con mới đúng, nhưng là... Thủy Ngưng...”

“Mẹ...” Bách Hiên ngắt lời bà, nhẹ giọng nói, “Mẹ bây giờ ngã bệnh, không cần nhắc lại chuyện không vui, hận hay không hận hiện tại không thể nói rõ được, hơn nữa hôm qua con nói hơi quá, vì con quá tức giận, cho nên mẹ chỉ cần nghe, không cần để trong lòng!”

“Hiên nhi, mẹ thật chỉ vì muốn tốt cho con, mẹ muốn đem toàn bộ thứ tốt nhất trên thế giới này cho con, nhưng là... Mẹ không biết làm thương tổn con, hơn nữa còn thương tổn rất sâu, con không trách mẹ có được không? Con cũng không cần tức giận ba con, hai người vẫn là cha con, ông ấy làm tất cả đều vì con, chỉ vì tương lai của con, cho nên hai người không cần cương như vậy được không? Không bằng ngày nào đó hai người ngồi xuống hàn huyên một chút, nói lời trong lòng mình, có lẽ có thể giải hoà!” Bách Mạc Lệ thương lượng nói, không ngừng khuyên giải anh.

Bách Hiên nghe lời của bà, trong lòng chua xót càng thêm nồng đậm.

“Muốn con nói lời từ trái tim, vậy thì sao? ông ta có thể hiểu sao? ông ta sẽ

hiểu sao?”

“Ông ấy biết, ông ấy sẽ, ông ấy nhất định sẽ...” Bách Mạc Lệ vội vàng khẳng định.

“Không... ông ta không biết...” Bách Hiên lắc đầu hủy bỏ, sau đó chê cười nói, “Nếu như ông ta có thể hiểu, sẽ không cư xử với con như vậy, cũng không cưỡng bách con, muốn con làm điều con không thích!”

“Hiên nhi...”

“Mẹ, mẹ không phải rất rõ sao, con biết trong lòng ông ta nghĩ gì, con cũng rất hiểu cách làm người của ông ta, trong thế giới của ông ta, ai cũng kém nhà họ Bách, vì nhà họ Bách ông ta có thể hy sinh mình, có thể hy sinh con trai duy nhất, cũng có thể hy sinh tất cả bên cạnh ông ta, trong tim ông ta, chính ông ta không là gì, con trai ông ta không là gì, ngay cả mẹ cũng không là gì, điều ông ta coi trọng, chỉ có nhà họ Bách, tài sản nhà họ Bách, cơ nghiệp nhà họ Bách, tương lai nhà họ Bách... ông ta chính là người như vậy, tàn nhẫn với mình, đối với người khác càng thêm tàn nhẫn!” Bách Hiên cảm thán nói, nụ cười khoe miệng không phải khổ sở, mà là đau đớn, chua xót trong lòng cũng không còn là chua xót, mà là bi thương.

Muốn thay đổi người cố chấp như vậy là không thể, phương pháp duy nhất có thể đánh bại, chính là cướp đi tất cả của ông ta, cho ông ta biết, trừ nhà họ Bách, còn có nhiều thứ quan trọng khác.

Bách Mạc Lệ nhìn thống khổ trên mặt con trai, trái tim mơ hồ nhói đau.

Bà dùng sức cầm lấy tay anh, hốc mắt hơi ướt át, thanh âm nghẹn ngào, nhẹ nhàng nói, “Hiên nhi, thật ra ba con, ông ấy yêu con đấy!”

“Vậy sao?” Anh nhẹ giọng hỏi ngược lại, sau đó nhẹ giọng trả lời, “Tại sao con không cảm nhận được? Cho dù là một chút xíu... Con cũng không cảm nhận được!”

“Đứa nhỏ ngốc... Không nên trách ba con, không cần hận ba con, bất kể ông ấy làm chuyện gì, con cũng không thể căm hận ông ấy... Con đồng ý mẹ, có

được không?”

“...” Bách Hiên trầm mặc, không trả lời.

“Hiên nhi... Con đồng ý mẹ được không?”

“...” Anh như cũ trầm mặc.

“Coi như mẹ van con, con đồng ý mẹ đi!” Bách Mạc Lệ đột nhiên kích động, muốn ngồi dậy xuống giường, van xin anh.

“Mẹ...!” Bách Hiên ngăn bà, khỏ sở đầy mặt nói, “Con sẽ cố gắng không để mình hận ông ta, nhưng có thể làm được hay không, con không dám bảo đảm!”

Bách Mạc Lệ nghe anh nói, trong lòng hơi yên tâm, khóe miệng cũng nhàn nhạt gọi lên nụ cười.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, ngay sau đó cửa phòng đã bị mở ra, Bách Vân Sơn bung hai chén cháo và một đĩa dưa muối đi vào phòng. Ông đem khay thức ăn đặt trên tủ đầu giường, sau đó nhàn nhạt cười nói, “Mẹ con hôm qua không ăn gì, con bồi cô ấy ăn chút đi, công ty còn có rất nhiều chuyện chờ đi xử lý, ba đi trước!”

“Đi đi!” Bách Mạc Lệ vô cùng hiền huệ nói.

“...” Bách Hiên không có bất kỳ để ý.

Bách Mạc Lệ lôi kéo tay anh, ra hiệu bằng mắt.

Bách Hiên có chút không tình nguyện quay đầu nhìn hấn, nói, “Tôi biết rồi, tôi sẽ chăm sóc mẹ, ông đi làm việc đi!”

“Được... Tốt! Vậy ba đi trước, nhớ ăn cháo!” Bách Vân Sơn vô cùng vui vẻ, xoay người sải bước ra khỏi cửa phòng.

Bách Mạc Lệ mỉm cười nhìn anh, vui vẻ buông tay anh ra, cầm cháo trắng trên đầu giường, “Đứa bé ngoan, ăn cơm với mẹ đi, nhìn mặt của con, gầy lồm vào!” Cô nói xong, liền đem cháo trong tay đưa cho anh.

“Không được!” Bách Hiên cự tuyệt, nói, “Con không có gì khẩu vị, chờ một chút đi quán rượu!”

“Không được, đây là ba con tự mình bung tới, con không ăn sao được, hơn nữa con mới vừa đồng ý ba con sẽ chăm sóc mẹ sao, cho nên đem chén cháo này uống hết đi, sau đó mới có thể đi!” Bách Mạc Lệ nói xong, liền mạnh mẽ đem cháo đặt trong tay anh.

Bách Hiên nhìn cháo trong tay, cảm thụ nhiệt độ từ chén truyền đến tay, tâm... Mơ hồ có một chút an ủi.

“... Ăn đi, nhất định phải ăn, nếu không mẹ không thả con đi!” Bách Mạc Lệ nói xong, liền lộ ra một bộ trẻ con tùy hứng.

Khóe miệng Bách Hiên nhàn nhạt nâng lên, hơi cười cười nói, “Được!”

Hai mẹ con thật lâu cùng nhau ăn điểm tâm ấm áp như vậy.

Người một nhà dù sao vẫn là người một nhà, cho dù căm hận, cũng không cách nào phai mờ tình cảm nhiều năm như vậy.

Có lẽ...

Anh có thể dùng thân tình cảm động ba mình, để cho anh cuộc sống tự do.

Chỉ là...

Muốn dùng thời gian bao lâu đây?

Một ngày... Hai ngày... Một tháng... Mười tháng... Một năm... Mười năm...

Quá lâu, sợ rằng... Anh không chờ được rồi!

...

Sau khi ăn xong

Bách Mạc Lệ mệt mỏi nằm trên giường, từ từ khép hai mắt, trầm trầm ngủ thiếp đi. Bách Hiên nhìn bà ngủ, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn trên người bà, cuối cùng mới xoay người khẽ bước, hướng cửa phòng đi.

“Rắc rắc!” Anh đóng cửa phòng lại, sau đó nhẹ nhàng thở dài. Nhìn tây trang hôm qua vẫn mặc trên người, sau đó đi về phía phòng ngủ của mình.

...

Bên trong phòng ngủ

Bách Hiên đi tới tủ treo quần áo, đem tây trang trên người cởi xuống, tùy tiện chọn một tây trang màu bạc để thay, sau đó tới khách sạn làm việc, thế nhưng khi anh vừa mặc xong, hai mắt đột nhiên có chút mơ hồ, đầu muốn ngất xỉu, thân thể trong nháy mắt nóng lên, nóng lên.

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao đột nhiên có cảm giác kỳ quái, cả người bắt đầu nóng ran, nhất là phía dưới, giống như trong nháy mắt nổi lên, hoàn toàn không có biện pháp khống chế.

Là xuân dược sao?

Chẳng lẽ bọn họ bỏ xuân dược trong trong cháo?

“A...” Anh đột nhiên cười khẽ, mặt tràn đầy nước mắt cất tiếng cười to, “Ha ha ha... Ha ha ha...”

Thật buồn cười, quá buồn cười!

Ba mẹ anh thế nhưng thông đồng để anh buông lỏng cảnh giác, để anh cho là

bọn họ đối với đứa con trai này còn một chút thương yêu, còn một chút không thể từ bỏ, nhưng nguyên lai tất cả đều là giả dối sao? Tất cả đều là bọn họ hư tình giả ý, đều là bọn họ muốn lừa gạt anh, đều là bọn họ thiết kế bẫy.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha... Ha...” Anh cười, đột nhiên thanh âm đình chỉ, trong mắt nước mắt hồ hững rơi xuống.

Tại sao anh có ba mẹ như vậy?

Tại sao anh lại sinh ra trong gia đình như vậy?

Tại sao cuộc đời anh chật vật không chịu nổi như vậy?

“A a a a a —————”

Anh tức giận rống to, sau đó đầy mặt căm hận, đôi tay nắm chặt thành quả đấm, thật hận không thể giết hết bọn họ.

Anh chống thân thể của mình, từng bước từng bước tới cửa phòng, thế nhưng khi anh chuẩn bị mở cửa, cửa phòng lại bị khóa lại, hoàn toàn mở không ra.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Tại sao muốn đối đãi với anh như vậy, anh là con của bọn họ, là con trai duy nhất!

“Mở cửa —— mở cửa —— mở cửa phòng ra cho tôi ——” Anh lớn tiếng kêu to, nhưng ngoài cửa không có một người đáp lại.

Đột nhiên!

“Anh Hiên, kêu vô ích, không có người tới mở cửa đâu!”

Thanh âm đột nhiên xông vào trong tai cho anh khiếp sợ quay đầu. Hạ Thủy Ngưng đứng ở cửa phòng tắm, giống như vừa tắm rửa qua, tóc dài thấm ướt,

da thịt phẩn hồng, trên người cũng chỉ bọc một khăn tắm màu trắng đơn giản.

Bách Hiên nhìn chăm chăm cô, thở hắt hắt từng ngụm, ức chế xung động thân thể, ra lệnh mà nói, “Gọi bọn họ mở cửa!”

“...” Hạ Thủy Ngưng trầm mặc.

“Tôi nói cô gọi bọn họ mở cửa!” Bách Hiên rống giận, hai mắt đỏ thắm nhìn chăm chăm cô.

Hạ Thủy Ngưng nhìn sự phẫn nộ của anh, trái tim giống như bị đao xoắn đau đớn. Kế sách này là bác Bách nghĩ ra, bác Bách gái căn bản cũng không cảm kích. Khi nghe đến kế sách này, cô lập tức cự tuyệt, bởi vì cô không muốn lừa gạt anh Hiên nữa rồi, cô không muốn dùng thủ đoạn với anh, cô càng không muốn làm cho anh càng ngày càng căm hận cô, nhưng khi bác Bách nói một câu, ông ấy nói: Thủy Ngưng, đây là cơ hội cuối cùng, có nguyện ý hay không do con quyết định, phải hiểu rõ, nếu như con thật thương nó, không nên bỏ qua cơ hội cuối cùng này!

Cơ hội cuối cùng?

Cô nghe mấy chữ này, trong lòng bắt đầu dao động!

Cô bị anh hoàn toàn ghét, hơn nữa anh còn nói lời tàn nhẫn... Nếu trở lại mười ba năm trước, tôi tuyệt đối sẽ không cứu cô... Những lời này không ngừng vang vọng bên tai cô, không ngừng đau nhói tâm. Vốn đã cho mình không có bất kỳ cơ hội vãn hồi, triệt để thất bại, nhưng bác Bách vào thời điểm này lại cho cô một hy vọng, cô hiện tại không hy vọng xa vời có thể trở thành vợ của anh, cũng không hy vọng xa vời mình có thể mang thai con của anh, lại càng không hy vọng xa vời anh có thể thích cô, yêu cô, chỉ là... Cô muốn đem lần đầu tiên của mình hiến tặng cho anh, cũng lưu lại cho mình một hồi ức tốt đẹp.

“Anh Hiên...” Cô một bước đi về phía anh, vừa nhẹ giọng kêu anh, nhẹ nhàng kéo khăn tắm trên người.

Hai mắt Bách Hiên dữ dội nhìn cô đột nhiên lộ thân thể, cảm giác nóng ran

trong nháy mắt tăng lên, anh muốn dời đi hai mắt không nhìn tới cô, nhưng thân thể hoàn toàn không nghe anh sai bảo, hai mắt chẳng những gắt gao nhìn chăm chăm da thịt mềm mại bóng loáng của cô, còn đi theo bước chân về phía cô, cổ họng không nhìn được nuốt một hớp nước miếng, cả người kêu gào tựa như nói cho anh biết, nhanh một chút xông tới, nhanh một chút đè ngã cô, nhanh một chút tiến vào thân thể cô, nhanh một chút ở trong thân thể cô phát tiết ra tất cả dục vọng bản thân... Mau... Mau... Mau... Nhanh đi a...

Hạ Thủy Ngưng nhìn anh đến gần, trong lòng vui mừng bắt đầu kích động, khi hai chân của cô dừng trước mặt anh thì trái tim cô bắt đầu cuồng loạn, khẩn trương chậm chậm miệng, nũng nịu nói, “Anh Hiên... Em thật thích anh, em thật rất yêu anh... Bất kể anh có thích em hay không, bất kể anh có yêu em hay không, bất kể anh có thể lấy em hay không, hôm nay... Em đều là người của anh, em không hối hận, tuyệt không hối hận!”

Bách Hiên hoàn toàn không nghiêm túc nghe cô..., trong óc anh, hiện tại chỉ có thân thể cô, thân thể của mình cũng bắt đầu càng ngày càng khó nhịn, càng ngày càng nóng nảy, càng ngày càng muốn phát tiết.

Đột nhiên đưa tay của mình, khẽ run đưa về phía cô, khi ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào da thịt cô thì cuống quýt thu tay trở về, không chế mình nói, “Không thể... Tôi tuyệt đối không đụng vào cô, cô cút cho tôi, cút cho tôi, cút ra ngoài cho tôi ——”

“Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngưng nhẹ giọng kêu anh, mỉm cười cầm tay anh mới đưa qua, đem bàn tay anh đặt trước ngực mình, để cho anh dán thật chặt uyên chuyển của mình, nói, “Em sẽ không ép anh lấy em, em sẽ không bức bách anh thích em, anh coi em như một phụ nữ bình thường, hoặc là anh đem em làm công cụ phát tiết cũng được... Muốn em đi... Lần đầu tiên...”

Bách Hiên nhìn thân thể trần truồng, nghe lời êm ái của cô, nhất là bàn tay cảm nhận được da thịt mềm mại trong nháy mắt thân thể giống như đốt lên nước nóng, không ngừng sôi trào, không ngừng lăn lộn, nóng bỏng không cách nào nhịn được, hơn nữa phía dưới đứng thẳng khiến thần kinh cũng bắt đầu đau đớn, giống như cực âm nam châm, bị thân thể cực dương hấp dẫn, muốn lập tức tiến vào thân thể của cô.

“Anh Hiên... Muốn em đi... Lần đầu tiên... Em thề chờ anh tỉnh lại... Em sẽ
rời đi... Thật...”

Chương 266: Cuộc sống không chịu nổi, tại sao phải như vậy!

Tay Bách Hiên không ngừng run rẩy, anh đem hết toàn lực không chế thân thể của mình, nhưng tay giống như không phải của anh, thế nhưng vượt ve cô.

“A...” Hạ Thủy Ngưng nhẹ nhàng thân ngâm, dưới chân khẽ bước lên trước, khoảng cách đến gần anh, sau đó cầm một cái tay khác của anh, đặt ở eo thon của mình, để anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Hầu kết Bách Hiên không ngừng di động trên dưới, nuốt vào một ngụm lại một ngụm nước miếng, hai tay đụng vào thân thể cô, không nghe sai bảo trên thân thể di động, khiến cô phát ra thanh mềm mại tuyệt vời.

“Ừm... Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngưng toàn là nhu tình cùng khát vọng, đôi tay vòng chắc cổ anh, đem thân thể trần truồng dán lên người anh, cùng thân thể anh đụng chạm.

Lửa dục trên người Bách Hiên đã đốt người, một chút điểm lý trí còn sót lại cũng từ từ giảm bớt.

Anh biết rõ mình không thể đụng cô, càng rõ ràng hơn kết quả phía sau, nhưng thân thể anh không nghe sai bảo, xuân dục trong thân thể càng thêm khuấy động thần kinh, đột nhiên, hai tay hắn ôm chặt thân thể cô, nhanh chóng xoay người một cái, đem sống lưng cô dựa vào cửa, đồng thời đè lên cô, đôi môi cuồng loạn hôn cổ cô, mang theo gặm cắn thô bạo, trên thân thể mềm mại lưu lại một dấu lại một dấu đỏ thẫm.

“Anh Hiên...Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngưng nhẹ giọng nỉ non tên anh, thân thể khi môi anh chạm vào trong nháy mắt giống như thiêu đốt, đồng thời hai chân của cô hơi nâng lên, nhắc chân phải, từ từ trèo lên hông anh, dùng thân dưới cách quần tây ma sát vật cao thẳng đứng của anh.

“Ừ...” Bách Hiên nhẹ giọng kêu rên, phía dưới bởi vì cô chủ động ma sát mà càng ngày càng khó điều khiển, bắt đầu từ từ gần sát thân thể cô, thậm chí muốn nhanh cởi quần tây chường ngai, lập tức tiến vào thân thể của cô.

“Anh Hiên... Thân thể của em là của anh... Anh lấy đi... Tùy anh phát tiết thể nào đều tốt... Nhanh một chút... Nhanh một chút để em biến thành phụ nữ của anh...” Hạ Thủy Ngưng ôm chặt anh, leo lên eo anh, chân phải dùng sức ôm hông của anh, để hấn dấn thật chặt mình, sau đó hơi giãy dụa hông, không ngừng cùng anh va chạm.

Lý trí Bách Hiên bị dục vọng nuốt hết, muốn động hai tay đi tới thân dưới, đem dây lưng bên hông cởi ra, nhưng đột nhiên... Anh đem tất cả ý chí nắm chặt hai tay thành quả đấm, dùng sức đánh vách tường sau lưng cô.

“Àm ——” một tiếng, Hạ Thủy Ngưng sợ giật mình, đồng thời Bách Hiên trên tay đau đớn cũng làm anh hơi khôi phục một chút xiu lý trí.

Bàn tay nắm thân thể của cô, đột nhiên đem cô từ trong ngực kéo ra, đẩy cô ngã trên mặt đất.

“Rầm” một âm thanh vang dội, Hạ Thủy Ngưng thân thể trần truồng nằm trên mặt đất, thân thể trong nháy mắt đau đớn.

“Anh Hiên!” Cô hét hoảng kêu anh, nhu tình đầy mặt trong nháy mắt tan rã.

Tại sao?

Anh đã uống thuốc, thân thể anh cũng hoàn toàn không thể tự động điều khiển, nhưng tại sao anh vẫn có thể cự tuyệt cô? Chẳng lẽ anh thà khó chịu như vậy, chịu nhịn thống khổ cũng không chịu đựng cô một chút?

“Anh Hiên!” Cô lại một lần nữa kêu, lập tức từ dưới đất đứng lên, muốn câu dẫn anh một lần nữa, nhưng Bách Hiên đột nhiên xoay người, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm cô.

“Không nên tới, cách xa tôi một chút, không cho phép dụ dỗ tôi, rút cho tôi

—— cút —— cút ——” Anh lớn tiếng rống giận, thân thể bắt đầu hơi lay động.

“Anh Hiên, như vậy anh sẽ chết, để em cứu anh, để em trở thành phụ nữ của anh đi, em sẽ không ép anh kết hôn, anh chỉ cần muốn em một lần này thôi!”

“Không thể nào!” Bách Hiên gầm nhẹ, tất cả bắp thịt trên người căng thẳng, hung hăng nói với cô, “Tôi cho dù chết, tuyệt đối cũng không đụng cô!”

Anh nói xong câu đó, đột nhiên quay đầu, hai mắt nhìn khung cửa bên cạnh vách tường, dùng đầu mình đụng vào.

“Rầm ——” âm thanh vang dội, trán của anh trong nháy mắt chảy ra máu đỏ tươi.

“Anh Hiên, không cần ——” Hạ Thủy Ngưng rống to xông tới ngăn anh lại.

Hai mắt Bách Hiên trong nháy mắt mơ hồ, cái trán đau đớn áp chế thân thể nóng ran, nhưng không có lập tức bất tỉnh, anh lần nữa hất tay Hạ Thủy Ngưng ra, ngoài miệng đột nhiên cuồng tiếu.

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Các người lại muốn dùng phương pháp này để tôi đi vào khuôn khổ, các người cứ nhiên thông đồng, một lần nữa gạt tôi, Được... Tốt... Tôi liền để các người hối hận cả đời... Tôi muốn khiến nhà họ Bách đoạn tử tuyệt tôn... Tôi muốn để các người nhật xác tôi... Ha ha ha... Ha ha ha ha...” Anh điên cuồng nói xong, đôi tay thật chặt nắm thành nắm đấm, đem cái trán tràn đầy máu tươi lần nữa vọt tới khung cửa lảng giắc, lần này đụng mạnh hơn gấp mấy lần so với vừa rồi, trong nháy mắt đầu như nứt ra, hai mắt liền tối đen, cả người chết ngất, thân thể theo vách tường trượt xuống, cuối cùng ngã trên mặt đất, cái trán đầy máu tươi... Không ngừng trào ra ngoài.

Hạ Thủy Ngưng nhìn anh té xỉu trên đất, hai mắt khiếp sợ trợn to.

Anh cứ nhiên lựa chọn cái chết, cũng không chịu đụng vào cô, anh cứ nhiên quyết tuyệt như vậy.

Tại sao... Tại sao...

Tại sao muốn đôi với cô vô tình như vậy? Cô thương anh như thế, cô coi trọng anh, nhưng anh lại...

“Anh Hiên... Anh Hiên...” Nhẹ giọng nỉ non hai cái, sau đó lập tức hét hoảng hô to, “Có ai không —— cứu mạng a —— mau lại đây —— cứu mạng a —— cứu mạng a —— cứu mạng a ——”

“Rầm ——” một tiếng, cửa phòng mở ra, bốn người làm khiếp sợ thấy Hạ Thủy Ngưng thân thể trần truồng, sau đó lại khiếp sợ thấy đầu Bách Hiên đầy máu tươi, bốn họ hoàn toàn không để ý thưởng thức thân thể xinh đẹp kia, tranh thủ nâng Bách Hiên lên, nhanh chóng ra khỏi cửa phòng.

Hạ Thủy Ngưng ngã ngồi trên mặt đất nhìn màu đỏ máu tươi ở cửa, hai mắt đột nhiên mờ dần không có giao điểm, nước mắt lần lượt từ vành mắt rơi xuống, tạo thành dòng suối nhỏ chảy dài không dứt dòng.

Mười ba năm trước...

Tình yêu trong lòng của cô đã sớm nảy mầm!

Mười ba năm sau...

Mầm mống tình yêu trong lòng cô lớn lên thành đại thụ che trời!

Mà giờ phút này...

Đại thụ che trời trong lòng cô bị nhô tận gốc, không chỉ ngưng phát triển, mà mười ba năm trong lòng nháy mắt phá hủy, trái tim cô đập đều, nhịp nhàng, rung động, cùng nhau nát bấy.

Xong rồi... Xong rồi...

Cái gì cũng không có, cái gì cũng biến mất, cái gì cũng mất...

“Anh Hiên... Tại sao... Rõ ràng anh đã nói muốn em lấy thân báo đáp...

Nhưng mà... Tại sao anh chết cũng không chịu tiếp nhận em?”

“Tại sao... Tại sao...”

“Rốt cuộc tại sao...”

Đêm xuống

Bệnh viện

Phòng chăm sóc đặc biệt

Bách Vân Sơn đứng trong phòng bệnh, lo lắng đi tới đi lui, hai chân thỉnh thoảng dừng lại, liếc mắt nhìn Bách Hiên còn hôn mê nằm trên giường, sau đó trầm trầm thở dài một cái, tiếp tục đi tới đi lui. Bách Mạc Lệ thần sắc có bệnh ngồi bên giường, hai mắt nhìn chăm chăm mặt Bách Hiên tái nhợt, đôi tay nắm chặt tay anh, nước mắt từ vành mắt rơi xuống. Hạ Thủy Ngưng ngồi bên kia giường, hai mắt ngơ ngác nhìn Bách Hiên trên đầu quần vải trắng, trầm mặc không có bất kỳ ngôn ngữ, chỉ có trên mặt vô tận đau đớn.

Chợt, Bách Mạc Lệ nức nở hít một cái, sau đó nghẹn ngào nói, “Em thật sự không hiểu, nó là con trai ruột của anh, anh tại sao một lần lại một lần ép buộc nó, tại sao muốn giày vò nó thành bộ dáng này, chẳng lẽ anh không đau lòng, không khó chịu sao?”

“Anh cũng là vì tốt cho nó!” Bách Vân Sơn phiến muộn nói.

“Vì tốt cho nó? Nó thiếu chút nữa đã chết, anh còn nói vì tốt cho nó? Có phải chờ nó chết thật, anh mới hối hận, anh mới bằng lòng dừng tay, anh mới bằng lòng bỏ qua cho nó!” Bách Mạc Lệ khóc nói, nước mắt mãnh liệt chảy ra.

Vừa bắt đầu, bà cũng cho là giúp nó tìm một người vợ môn đăng hộ đối, thuần khiết xinh đẹp, hiền lương thực đức, không hề ngôn loạn ngữ là vì muốn tốt cho nó, cho nên mới giúp bọn họ lừa gạt con trai mình, nhưng khuya ngày hôm trước nó nói mình hối hận có ba mẹ như vậy, bà đã nghĩ

thông suốt, bà không muốn bức bách con trai nữa, cô không muốn lừa gạt con trai nữa, bà chỉ muốn cho nó sống vui vẻ, cười vui vẻ, vui vẻ bồi bên cạnh cô, chỉ cần nó cảm thấy hạnh phúc, bà cái gì đều không để ý, nhưng bây giờ...

“Ô... Hiên nhi... con trai của tôi... Ô...” Cô khóc, nước mắt càng ngày càng mãnh liệt.

“Được rồi, đừng khóc, khóc làm lòng tôi phiền chết rồi!” Bách Vân Sơn gầm nhẹ.

“Ông phiền? tôi còn phiền hơn, nếu không phải tại ông, Hiên nhi có thể biến thành như vậy không? Ông đem Hiên nhi trả lại cho tôi, ông đem con trai trả lại cho tôi, tôi...”

“Được rồi được rồi được rồi!” Bách Vân Sơn ngắt lời bà, phiền muộn nói, “Hiên nhi không phải còn chưa chết đó sao? Có gì mà hoảng.”

Bách Mạc Lệ tức giận nhìn ông, trừng mắt liếc ông một cái, sau đó nói, “Lúc Hiên nhi nói với tôi trong thế giới của ông chỉ có nhà họ Bách, căn bản không có nó, tôi vốn còn chưa tin, tôi cho rằng ông thế nào cũng là ba nó, nó mãi mãi là con trai ông, cho nên ông ít nhất cũng sẽ yêu thương nó, nhưng tôi sai lầm rồi, ông căn bản không quan tâm nó, nó là con trai duy nhất của chúng tôi, ông cứ nhiên đẩy nó vào đường chết, tôi bất kể... Tôi không quan tâm cái gì nhà họ Bách, cái gì cơ nghiệp, cái gì tài sản, tôi chỉ muốn con trai bình an vui vẻ, nếu như về sau anh còn buộc nó làm cái gì, tôi... tôi... tôi sẽ không để yên cho ông!”

Bách Vân Sơn nghe bà nói, nghe bà khóc, càng thêm phiền lòng không cách nào dẹp yên bước chân.

Ông không nghĩ tới Bách Hiên lại tìm cái chết, nó thà chết cũng không đi đụng vào Thủy Ngưng, thậm chí xuân dược cũng không cách nào đưa nó vào khuôn khổ, ai... Lần này ông thật đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, nếu như nó thật sự chết, như vậy nhà họ Bách thật sự muốn đoạn tử tuyệt tôn rồi, cái này không thể được, ông không thể để chuyện như vậy xảy ra, ông phải nghĩ phương pháp xử lý chu toàn mới được, ông không thể để nhà họ Bách gia, tuyệt đối không thể!

Chợt!

“Ừ...” Bách Hiên nhẹ giọng thân ngâm, chân mày thật sâu nhíu lên.

“Hiên nhi... Hiên nhi, con đã tỉnh chưa? Con đã tỉnh chưa?” Bách Mạc Lệ nhẹ giọng kêu, đôi tay càng thêm dùng sức bắt tay anh.

Bách Hiên nghe được thanh âm truyền tới bên tai, đầu nháy mắt đau vô cùng, anh dùng lực cau mày, giống như giấy giữa từ từ mở hai mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn ba người trước mắt.

Bách Vân Sơn, Bách Mạc Lệ, và Hạ Thủy Ngưng cũng khẩn trương nhìn anh, nhìn anh mở hai mắt, sau đó mừng rỡ mỉm cười.

“Anh Hiên...” Hạ Thủy Ngưng mở miệng đầu tiên, hai mắt khẽ phấp nước mắt, cao hứng nhìn anh, giống như mấy giờ trầm mặc kia, cũng chỉ vì chờ đợi giờ khắc này.

Nhưng Bách Hiên thấy mặt cô thì đem tầm mắt chính mình dời đi, từ từ quẹo đầu sang phải, hai mắt nhắm lại một lần nữa.

“Hiên nhi... Hiên nhi con thế nào? Mệt lắm không? Con mở mắt xem mẹ một chút, nói cho mẹ biết con không thoải mái chỗ nào!” Bách Mạc Lệ đau lòng nói, đôi tay lần nữa nắm chặt tay anh.

Bách Hiên đột nhiên dùng sức đem tay mình rút ra từ hai tay của bà, sau đó bỏ vào trong đệm chăn, tiếp tục trầm mặc nhắm hai mắt.

“Hiên nhi... Hiên nhi... Hiên...” Bách Mạc Lệ kêu mấy tiếng, cuối cùng thương tâm ngừng nói, khóc thầm nhìn mặt anh.

Bách Vân Sơn nhìn bộ dáng của con trai, chỉ có thể than thở thật sâu, không biết sẽ nói với nó những gì.

Mà Hạ Thủy Ngưng nhìn mặt anh, nhìn anh khép chặt hai mắt, không khỏi từ từ mở đôi môi, nhẹ giọng nói, “Anh Hiên... Thật xin lỗi...”

“...” Bách Hiên trầm mặc.

“Anh Hiên... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Đột nhiên!

Bách Hiên đôi môi khô khốc hơi run rẩy, anh nhắm mắt nhẹ giọng nói một chữ, “Cút...”

“Anh Hiên...”

“Hiên nhi...”

Hạ Thủy Ngưng và Bách Mạc Lệ cùng nhau kêu anh, cõi lòng tan nát rơi xuống trong nước mắt.

Bách Hiên nghe thanh âm của các cô, chỉ cảm thấy chán ghét cực kỳ.

Anh một lần nữa mở đôi môi của mình, rống to nói, “Cút —— tất cả đều cút cho tôi——”

Trong nháy mắt Hạ Thủy Ngưng và Bách Mạc Lệ bưng kín miệng mình, nước mắt tuôn rơi, đau lòng giống như bị người dùng đao khảm vào tim.

Đột nhiên, Hạ Thủy Ngưng đứng lên, cô hoảng hốt lui về phía sau hai bước, sau đó khóc chạy ra cửa, Bách Vân Sơn cũng ôm bả vai run rẩy của Bách Mạc Lệ, hai người theo sau, để lại một mình Bách Hiên lẳng lặng nằm trên giường bệnh.

Tại sao anh không chết?

Tại sao anh vẫn còn sống?

Nếu như anh chết, sẽ không thống khổ như vậy, sẽ không nhìn thấy ba người kia, giả như sau khi chết phải qua cầu Nại Hà, phải uống canh Mạnh Bà, như vậy anh nhất định phải uống nhiều hơn mấy chén, đem mấy người kia quên

triệt để, đem trí nhớ mình bỏ hết. Nhưng người duy nhất anh không bỏ chính là Tử Thất Thất...Anh không muốn quên cô...

Đầu thật đau, thân thể thật đau, tâm cũng đau...

Tại sao cuộc đời anh có thể như vậy?

Tại sao cuộc đời anh gặp phải ba người này...

Tại sao...

Ông trời, người có thể nói cho tôi biết tại sao không?

...

Ngoài phòng bệnh

Hạ Thủy Ngưng khóc thầm ở hành lang, bên tai không ngừng quanh quẩn thanh âm rỗng giợn của Bách Hiên vừa rồi.

“Cút —— tất cả đều cút cho tôi——”

“Cút —— tất cả đều cút cho tôi——”

Cô biết mình làm sai, cô biết mình từ lúc bắt đầu đã sai, cho nên mới có thể chẳng biết xấu hổ ở bên giường chờ anh tỉnh lại, cô muốn nói với anh thật xin lỗi, nhưng không nghĩ tới... Anh chẳng những ngay cả ánh mắt cũng không chịu nhìn cô, lại mở miệng bảo cô cút.

Tại sao muốn đối đãi với cô như vậy? Để cho cô cơ hội giải thích cũng không có?

Đột nhiên!

Cô chạy, hoàn toàn không nhìn đường phía trước, cho nên “Rầm ——”đụng vào một người, thân thể bắn ngược về phía sau, cả người té lăn trên đất.

Cô nước mắt đầy mặt, thân thể đau đớn cũng không cảm thấy, chỉ là không ngừng khóc thút thít.

Lại chợt, một bàn tay lớn xuất hiện trong tầm mắt cô, sau đó một thanh âm cực kỳ quen thuộc, dịu dàng vang lên bên tai cô, “Thủy Ngung, đừng khóc,... Đứng lên!”

Nước mắt Hạ Thủy Ngung đột nhiên ngưng lại, cô từ từ nâng đầu, nhìn đứng người đàn ông ở trước mắt, nước mắt vỡ òa, lớn tiếng khóc kêu, “Ba...”

“Đứa nhỏ ngốc, đừng khóc, có ba ở bên cạnh con, về sau ai cũng đừng nghĩ khi dễ con... Ngoan, nghe lời... Đừng khóc!” Hạ Mộ Phong dịu dàng nói, chậm chậm ngồi xổm xuống, đau lòng ôm lấy thân thể cô, vuốt ve tóc cô, thương yêu nói, “Bé ngoan, con gái bảo bối của ba, đừng khóc... Dưa hấu xanh không ngọt, trên thế giới này đàn ông tốt còn nhiều mà, ba nhất định sẽ tìm cho con một người tốt hơn Bách Hiên, ba nhất định sẽ cho con hạnh phúc... Đừng khóc... Đừng khóc... Ba về sau sẽ bồi bên cạnh con, ai khi dễ con, ba liền liều mạng!”

Hạ Thủy Ngung nghe lời của ông, đem cả khuôn mặt cũng vùi vào lồng ngực nở nang của ông, sau đó lên tiếng khóc thút thít, phát tiết tâm tình của mình, cuối cùng cô nghẹn ngào nói một câu nói, “Ba... Con nên nghe lời ba nói... Thật xin lỗi...”

Chương 267: Ha ha ha, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà!

“Con gái ngốc...” Hạ Mộ Phong ôm con gái bảo bối, đau lòng đến rơi nước mắt.

Mà lúc này, Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ vội vội vàng vàng đuổi theo, nhìn cha con bọn họ ngồi dưới đất ôm chặt nhau đều cùng nhíu mày, thở dài trong lòng.

Hạ Mộ Phong ngẩng đầu nhìn hai người, nhìn vẻ mệt mỏi trên gương mặt bọn họ, cũng không có nói gì thêm, chỉ là từ từ đỡ con gái dậy, khẽ nói, “Thủy Ngưng, chúng tôi về nhà thôi!”

Hạ Thủy Ngưng gật đầu, bước theo chân ba mình tới cổng bệnh viện.

“Thủy Ngưng...” Bách Vân Sơn nhìn bóng lưng bọn họ, khẽ kêu lên, nhưng chỉ là một tiếng, cũng không có lời nào thêm.

Chuyện đến tình trạng này, ông thật sự là không ngờ tới, nhưng xem ra, Hạ Thủy Ngưng có thể sẽ không làm con dâu nhà họ Bách nữa, đứa nhỏ này thật đã tận lực, mà ông cho dù có mưu kế gì, cũng sẽ không đi tìm cô, ông không muốn tổn thương cô bé này.

“Haizz...” Ông thở dài, tâm phiền ý loạn.

Hiện tại ông phải làm thế nào mới tốt đây?

Nếu mặc kệ Bách Hiên tùy ý nó, như vậy nó phải cần bao lâu để vượt qua đau đớn do bị Tử Thất Thất cự tuyệt?? Nó có chấp như vậy, còn có thể thích cô gái nào khác nữa ư?? Nó có thể lập gia đình sao? Nếu như nó cứ cô độc cả đời, vậy nhà họ Bách giờ phải làm sao? Thật muốn không người kế tục ư?

Không... Không được... Không thể như vậy...

Bách Mạc Lệ đứng bên cạnh quay lại nhìn khuôn mặt u sầu của ông, trong lòng đại khái đã đoán được bảy tám phần ý nghĩ của ông, bà sẽ không để ông lại làm ầu làm càng với con trai nữa, ít nhất, bà sẽ không để cho chuyện hôm nay lại xảy ra một lần nữa, bà không chịu đựng nổi đả kích như vậy.

Ba ngày sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Mấy ngày này Tử Thất Thất ở nhà rảnh rồi đến siêu cấp nhàm chán, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ, trừ ngủ chính là ăn, nói dễ nghe thì gọi là cuộc sống không buồn không lo, nhưng là nói không dễ nghe, thì cuộc sống của cô có thể so sánh với heo. Cho nên trong cuộc sống cực kỳ là nhàn nhã này, cô vì mình tìm được một niềm vui thú duy nhất, đó chính là mỗi ngày ba bữa cơm, cô tự mình xuống bếp, hoàn toàn trở thành một bà nội trợ, trực tiếp làm cho đầu bếp cao cấp trong nhà thất nghiệp.

Sáng sớm

Cô như thường lệ rời giường thật sớm chuẩn bị bữa sáng, hạnh phúc ở trong phòng bếp làm bữa sáng cho con trai với con gái bảo bối, thuận tiện cũng phần cho gã trứng thối kia, dĩ nhiên, chỉ là thuận tiện mà thôi...

Phòng ngủ chính

Mặc Tử Hàn mệt mỏi ngủ trên giường lớn, tối ngày hôm qua lại thức cả đêm, sáu giờ sáng mới về tới nhà, mà cuộc sống như thế đại khái còn phải duy trì nửa tháng trở lên, bởi vì chuyện hợp nhất công ty thật sự là rất rất nhiều, nhiều đến mức anh hận không thể tạo ra một bản thể giống mình như đúc.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Chuông điện thoại di động khó chịu vang lên, Mặc Tử Hàn nhăn đầu lông

mày, hoàn toàn không muốn mở hai mắt ra.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Anh khó chịu nghe cái âm thanh âm ỉ này, cánh tay dài với tới đầu giường, sau đó mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại đặt ở đầu, nhìn cũng không có nhìn liền trực tiếp nhận điện thoại, đặt ở bên tai, mệt mỏi “nghe” một tiếng.

“Là Mặc Tử Hàn tiên sinh sao?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói dễ nghe của phụ nữ.

“Cô là ai?” Mặc Tử Hàn nhắm mắt lại hỏi.

“Tôi là Hạ Thủy Ngưng!”

Hạ Thủy Ngưng

Không phải là hôn thê của Bách Hiên sao?

Hai mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên mở ra, ngồi bật dậy, mặt cũng nghiêm túc, lạnh lùng nói, “Cô gọi cho tôi có chuyện gì?”

“Thật xin lỗi, sớm như vậy đã quấy rầy anh, nhưng bởi vì tôi không có số điện thoại của cô ấy, cho nên không thể làm gì khác hơn là tìm trong nhật ký trò chuyện, gọi cho anh!”

“Cô ấy? Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhíu mày, sau đó có chút bất mãn nói, “Cô nói Thất Thất!”

“Ừ!”

“Cô tìm cô ấy làm gì? Còn muốn lợi dụng cô ấy sao?” Mặc Tử Hàn tức giận vừa nói, vừa nghĩ tới lần trước lúc cô ta bệnh nặng lợi dụng cô ấy, anh liền một bụng đầy hỏa khí.

“Không, lần này tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy, có thể... Để cô ấy nghe điện thoại được không?” Thanh âm Hạ Thủy Ngưng có chút chần

chừ nhưng lại thật nghiêm túc.

“Nếu như tôi nói không được?” Anh tà ác nhếch miệng.

“...” Trong điện thoại liên trầm mặc, sau một hồi mới chậm chạp truyền ra thanh âm của Hạ Thủy Ngưng, “Xin anh đấy, xin để cô ấy nghe điện thoại được không? Tôi thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy!”

“Thật sự? Quan trọng thế sao? Vậy cứ nói với tôi đi, tôi sẽ chuyển lời giúp cô!”

“Cái này...”

“Như thế nào? Tôi không thể nghe được sao?”

“...” Hạ Thủy Ngưng trầm mặc khó xử.

Đôi mắt Mặc Tử Hàn trở nên lãnh liệt, suy đoán nói, “Chẳng lẽ là chuyện về Bách Hiên?”

“...” Trong điện thoại lại trầm mặc thật lâu.

“Ha...” Mặc Tử Hàn giễu cợt, sau đó nói, “Xem ra, tôi đoán không sai!”

“Mặc tiên sinh, tôi xin anh, để tôi nói chuyện với cô ấy mấy câu thôi, tôi thề với anh, lần này tôi tuyệt đối không lợi dụng cô ấy, tôi chỉ là...” Hạ Thủy Ngưng ngừng lại.

“Chỉ là cái gì?” Mặc Tử Hàn hỏi tới.

“Chỉ là... Chỉ là...”

“Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu như cô nói với tôi, tôi sẽ suy nghĩ việc giúp cô chuyển lời lại, nhưng nếu cô không nói, vậy... Cả đời này cô cũng đừng mong thấy Thất Thất, tôi sẽ không để loại phụ nữ nguy hiểm như cô lại làm tổn thương cô ấy!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói, đồng thời uy hiếp cô ta.

Hạ Thủy Ngưng nghe được lời anh, lại chần chờ thêm một lúc, sau đó mới chậm chạp mở miệng thỏa hiệp, “Kỳ thật... ba ngày trước anh Hiên phải nhập viện, tôi nghe bác gái nói anh ấy ba ngày nay vẫn không ăn không uống, ngay cả một câu cũng không nói với ai, thế nên... Tôi muốn nhờ Tử tiểu thư tới xem anh ấy, khuyên nhủ anh ấy, để anh ấy ăn chút gì đó!”

Bách Hiên nhập viện?

Mặc Tử Hàn cau mày, khó chịu bắt đầu ăn dấm chua.

“Sống chết của anh ta thì có quan hệ gì với Thất Thất, cô không phải vị hôn thê của anh ta sao? Cô sao không đi khuyên anh ta đi? Đừng có làm phiền người phụ nữ của tôi!”

“Tôi đúng là hôn thê của anh ấy, nhưng anh ấy sẽ không nghe tôi, hơn nữa... Chúng tôi sắp giải trừ hôn ước rồi!”

Giải trừ hôn ước?

Chuyện phiền phức thật đúng là nhiều.

Mặc Tử Hàn lộ ra vẻ mặt phiền não, lạnh lùng nói, “Chuyện của các người tôi không muốn hỏi nhiều, sống chết của các người tôi cũng không muốn biết, phải xem tâm tình đã, nếu tâm tình tôi tốt, có lẽ sẽ thay cô chuyển lời, cứ như vậy đi, đừng gọi tới nữa!”

Anh phiền não nói, liền cúp điện thoại.

“Haizz...” Anh bực bội thở dài, mỗi một lần nằm xuống.

Có nên nói chuyện này cho Tử Thất Thất không đây? Nói thật, anh một chút cũng không muốn nói, nhưng vừa rồi nghe Hạ Thủy Ngưng nói anh ta ba ngày cũng không có ăn, cứ theo đà này, nhớ thật sự chết đói, vậy Tử Thất Thất nhất định sẽ hận chết anh, nhưng nếu nói với cô ấy, cô ấy nhất định sẽ lập tức chạy nhanh tới bệnh viện, hơn nữa vừa rồi Hạ Thủy Ngưng còn nói bọn họ sắp giải trừ hôn ước rồi, nhớ cái tên Bách Hiên kia lại có chủ ý tới Tử Thất Thất, vậy anh không phải là tiền mất tật mang sao? Haizz... Thật phiền,

tại sao hết lần này tới lần khác ngay lúc anh bận rộn nhất lại cho anh phiền phức đây? Còn ngại anh không đủ phiến lòng đây sao?

Anh cau mày lại ngồi dậy, vừa bước xuống giường, vừa lớn tiếng kêu một tiếng, “Hỏa Diễm!”

“Cạch!” Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm đứng ngay đó.

Anh ta trước là cúi gập người chín mươi độ, sau đó máy móc nói, “Đại ca, anh có gì phân phó?”

Mặc Tử Hàn vừa cởi áo ngủ xuống, vừa bước tới phòng tắm, nói, “Chuyện tôi lần trước bảo anh điều tra, anh tra thế nào rồi? Có kết quả sao chưa?” Anh vừa nói, vừa kéo cửa phòng tắm ra, nhưng không có đóng kín, trực tiếp đứng dưới vòi nước lạnh tẩy rửa thân thể, muốn làm vể mặt mệt mỏi của mình tỉnh táo lại.

Hỏa Diễm đi tới cửa phòng tắm, trả lời, “Thưa đại ca, đã có kết quả!”

“Nói!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, sau đó đem tài liệu đã nhớ trong đầu, thuận thực nói ra, “Ba tháng trước, Bách Hiên vốn là muốn từ bỏ mọi thứ, thậm chí không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Bách, cũng muốn cùng phu nhân đi nước Anh, tuy nhiên một ngày trước đó lại bị Bách Vân Sơn ngăn cản, từ đó trở đi quan hệ của hai cha con bắt đầu rạn nứt, sau đó một tháng, Bách Vân Sơn lợi dụng phu nhân bức bách Bách Hiên, muốn anh ta đồng ý cưới Hạ Thủy Ngưng làm vợ, sau lại lợi dụng phu nhân, khiến anh ta xuất hiện ở tiệc đính hôn, mà ba ngày trước, Bách Vân Sơn bỏ thuốc vào đồ ăn của Bách Hiên, muốn để cho Bách Hiên biết điều đi vào khuôn khổ, phát sinh quan hệ với Hạ Thủy Ngưng, nhưng cuối cùng Bách Hiên dù chết cũng không khuất phục, đập đầu vào vách tường, làm cho xương sọ anh ta bị nứt, não cũng bị chấn động nhỏ, thế nên bây giờ vẫn còn ở bệnh viện, hơn nữa tôi còn tra được anh ta gần đây điều tra chuyện tài vụ lưu động trong tập đoàn Bách thị, còn cùng một số người trong tập đoàn tiếp xúc, âm thầm sáng lập mấy công ty giấu tên, có thể là muốn lấy hết xí nghiệp Bách thị, cho nên tôi cho là việc anh ta tìm đến đại ca hợp tác, hẳn là nghiêm túc!”

Mặc Tử Hàn nghe xong, tắt vòi hoa sen, vừa bước ra khỏi phòng tắm, vừa tà ác nhếch miệng, khẽ cười.

Hỏa Diễm vội vàng đi vào phòng tắm cầm lấy khăn tắm, sau đó bước ra, dùng khăn tắm lau nước trên người Mặc Tử Hàn, đi tới tủ treo quần áo, lấy ra một bộ âu phục màu đen, mặc vào.

Mặc Tử Hàn đứng ở trước gương nhìn bản thân, sau đó đột nhiên cười nói, “Hỏa Diễm, tôi hỏi anh, nếu tình địch anh ngã bệnh, mà vị hôn thê của tình địch lại gọi điện tới tìm anh, bảo người phụ nữ của anh tới chăm sóc tình địch của anh, anh sẽ trả lời cô ta thế nào?”

Hỏa Diễm nghiêm túc tự hỏi lời của anh, sau đó lạnh lùng trả lời, “Tôi sẽ không đồng ý!”

“Tại sao?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Bởi vì người kia chết hay sống, không có bất cứ quan hệ nào với tôi, hơn nữa nếu như anh ta bệnh chết, vậy đối với tôi là trăm lợi mà không có một hại!”

“Ừ...” Mặc Tử Hàn vừa gật đầu, vừa tỏ vẻ đồng ý, nhưng anh lại bỗng giễu cợt, “Nhìn như vậy không sai, nhưng là anh có nghĩ tới hay không, nếu như bị người phụ nữ của anh biết anh tàn nhẫn, máu lạnh như vậy, cô ấy sẽ nhìn anh thế nào? Cô ấy sẽ tha thứ cho anh sao?”

“Cái này...”

“A... Xem ra hỏi một người chưa từng biết tới tình yêu, chắc sẽ không hỏi được kết quả gì, đúng rồi, tuổi của anh cũng không nhỏ, nên đi tìm một người phụ nữ thật sự yêu thương thôi, mỗi ngày chỉ muốn đánh đánh giết giết, cứ như vậy chắc sẽ chẳng biết tới hạnh phúc!” Mặc Tử Hàn vừa nói, vừa bước tới cửa phòng.

Hỏa Diễm khiếp sợ nhìn anh!

Đại ca sao lại nói ra lời như thế? Ngài ấy không phải là luôn luôn cho rằng người trong hắc đạo không thể thật lòng sao? Nhưng ngài ấy vừa mới bảo anh đi tìm người phụ nữ thật lòng yêu thương, đừng có mỗi ngày chỉ muốn đánh đánh giết giết? Còn nói cái gì hạnh phúc? Ngài ấy... Đây là tại sao?

“Đúng rồi, phu nhân đâu?” Mặc Tử Hàn bỗng dừng lại.

“Phu nhân ở phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng!” Hỏa Diễm lập tức hoàn hồn lại trả lời.

“Ồ, như vậy a...” Anh cảm thán nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười hạnh phúc, sau đó hờ hững quay đầu nhìn anh ta nói, “Anh còn ngăn người ra đó làm gì? Còn không qua đây mở cửa!”

“A... Vâng!” Hỏa Diễm lập tức bước tới mở cửa phòng ra, đồng thời cúi đầu.

Mặc Tử Hàn tâm tình thật tốt bước ra khỏi phòng, trực tới phòng ăn lầu một.

...

Bên trong phòng ăn lầu một

Tử Thất Thất bày bữa sáng thịnh soạn trên bàn, sau đó thỏa mãn mỉm cười, vui vẻ cởi tạp dề trên người xuống, muốn đi gọi Thiên Tân cùng Tuyết Lê ăn cơm, nhưng...

“Cạch” một tiếng, hai cánh cửa đột nhiên mở ra, Mặc Tử Hàn mặc một thân âu phục màu đen anh tuần bước vào, đồng thời mỉm cười nhìn cô.

“Buổi sáng tốt lành!” Anh mỉm cười nói, liền đi tới bên cạnh cô.

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc nhìn anh, giật mình nói, “Sao anh dậy sớm vậy? Không phải mới vừa ngủ thôi sao?”

Mặc Tử Hàn khẽ kéo hông cô, nhẹ nhàng hôn lên má cô, cười nói, “Bởi vì có phụ nữ gọi điện cho anh, cho nên anh liền vội vội vàng vàng thức dậy!”

Phụ nữ?

Sắc mặt Tử Thất Thất bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi, nhưng cô vẫn ra vẻ bình tĩnh nói, “Phụ nữ gì?”

“Phụ nữ chính là phụ nữ, còn có thể là phụ nữ gì!” Mặc Tử Hàn cố ý trêu cợt cô.

Sắc mặt Tử Thất Thất lại càng thêm khó coi, nhưng cô không có trực tiếp chất vấn, mà là hờn dỗi quay đầu trở lại, nặng nề chỉ nói một chữ, “Ồ!”

Ồ?

Vậy thôi?

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt cô giống như tức giận, cười tiếp tục trêu cợt, “Em không muốn biết người phụ nữ kia là ai sao?”

“Không muốn!” Tử Thất Thất trả lời.

“Em thật không muốn biết?” Anh hỏi lại.

“Thật không muốn, vô cùng không muốn, anh không cần phải cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế với em, em nói không muốn chính là không muốn!” Tử Thất Thất vô cùng khẳng định, hơn nữa còn là tràn đầy oán khí.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tức giận của cô, đột nhiên cảm giác được vô cùng thú vị, khóe miệng cười tà, tiếp tục trêu cợt cô.

“Em tức giận?” Anh hỏi.

“Không có!”

“Em ghen?”

“Không có!”

“Em rất muốn hỏi anh người phụ nữ kia là ai, em rất muốn biết người phụ nữ tên là gì, đồng thời em cũng rất muốn biết quan hệ của anh với người phụ nữ kia là thế nào... Có đúng hay không?” Anh hỏi liền ba vấn đề.

Tử Thất Thất nghe thấy anh cố ý trêu chọc, bỗng nhiên xoay người, nghiêm trang đối mặt với anh, lạnh lùng nói, “Em mặc kệ anh!”

Nói xong, cô liền lướt qua anh, muốn đi gọi Thiên Tân với Tuyết Lê ăn sáng.

Mặc Tử Hàn ngây ngốc đứng ở tại chỗ, vẻ mặt thất vọng.

Cô vừa mới nói mặc kệ anh? Cô ấy không tức giận không ăn giấm không nóng nảy sao?

“Này! Chờ một chút!” Anh vội vàng đuổi theo, bắt lấy tay cô nói, “Nếu anh thật cùng người phụ nữ khác mập mờ lui tới, em cũng không tức giận sao?”

“Anh là nói nếu như, vậy thì nói rõ là không có, em việc gì phải có!”

“Nhưng nhớ anh thật sự có!”

“Nhờ... Thật sự có!” Tử Thất Thất nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, nhờ bên ngoài anh thật sự có người phụ nữ khác, em có tức giận không? Có ghen không? Có nóng nảy không?” Mặc Tử Hàn hăng hái bùng bùng hỏi, vội vàng muốn nghe được đáp án từ cô.

Nhưng Tử Thất Thất lại nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười cực kỳ xinh đẹp, sau đó cô kiễng chân mập mờ từ từ nhích tới gần bên tai hắn, nhỏ giọng mềm mại đáng yêu nói, “Nếu anh thật dám ở bên ngoài có những người phụ nữ khác, như vậy em trước hết sẽ thiến anh, giết anh, cuối cùng em sẽ tự sát!”

Nghe xong lời cô, lưng Mặc Tử Hàn lần đầu tiên có loại cảm giác lạnh cả người.

“Ha ha ha... Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà a!” Anh cười khan cảm thán.

“Anh biết là tốt rồi, cho nên anh vẫn nên biết điều một chút bảo vệ trinh tiết của mình, ngàn vạn lần đừng có đi ra ngoài lêu lổng, biết không?” Tử Thất Thất nham hiểm, hoàn toàn là tư thái của một nữ vương.

Mặc Tử Hàn không nghĩ tới mình vui vẻ trêu chọc người khác, nhưng kết quả lại bị người tôi vui vẻ trêu chọc lại, nhưng mà biết cô ấy quan tâm mình như vậy, anh vẫn có chút thỏa mãn nho nhỏ... Cho nên cũng là một loại “hoạ phúc khôn lường. Làm sao biết không phải là phúc” đây?

Chương 268: Rộng lượng và hẹp hòi, chỉ ở một ý niệm!

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt đắc ý của cô, vui vẻ nhếch miệng.

“Được được được, anh biết rồi, sau này anh tuyệt đối sẽ không ra ngoài lầu lỏng, trừ em ra cô gái nào anh cũng không muốn, nhưng mà... Em thật sự không muốn biết là ai gọi tới tìm anh sao? Đây là cơ hội cuối cùng của em đó, nếu em không hỏi, vậy sau này em cũng đừng hỏi hận, cũng đừng có mà oán giận anh không nói cho em biết!” Anh cố ý cho cô lựa chọn, làm ra vẻ huyền bí nói.

Tử Thất Thất nhìn chăm chú đôi mắt với khuôn mặt anh.

Nhìn anh như có âm mưu quỷ kế, nhất định là muốn đùa bỡn cô, nhưng những lời anh vừa nói kia lại khuấy động lòng hiếu kỳ của cô, nhớ thật sự có chuyện gì thì làm sao bây giờ? Nhớ thật sự là chuyện lớn thì làm sao bây giờ? Nhưng có phụ nữ gọi cho anh thì có quan hệ gì với cô? Người mà cô quan tâm nhất cũng chỉ có tiểu Lam, nếu tiểu Lam có việc cũng không cần gọi điện thoại cho anh nha, trực tiếp đến nhà họ Mặc là được, hơn nữa, hiện tại có Mặc Thâm Dạ theo sát không rời cô ấy, cô ấy có thể có chuyện gì a? Cho dù không có Mặc Thâm Dạ đi theo cô ấy, cô ấy cũng nhất định không sao hết, bởi vì thường thường người có việc gì kia, đều là người khác. Nhưng nhìn vẻ mặt thần thần bí bí của anh, cô lại càng hiếu kỳ. Haizz... Làm sao bây giờ? Cô chọn bị anh đùa giỡn? Hay là chọn bỏ qua lòng hiếu kỳ?

Một phút sau...

OK!

Cô quyết định rồi!

“Anh nói đi, cô gái kia là ai?” Cô đè thấp giọng, nghi ngờ hỏi.

Mặc Tử Hàn cười hài lòng, sau đó bước tới trước mặt cô, nói, “Là Hạ Thủy Ngưng!”

Hạ Thủy Ngưng?

Tử Thất Thất khiếp sợ!

“Cô ta gọi điện thoại tìm anh làm gì?” Cô vội vàng hỏi.

“Cái này sao...” Mặc Tử Hàn kéo dài thanh âm, sau đó giao hoát nói, “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi!”

“Chuyện nhỏ? Chuyện nhỏ cô ta sao lại tìm anh? Nhất định là có chuyện lớn gì đó, nhất định là chuyện cô ta với Bách Hiên, anh mau nói cho em biết, mau nói cho em cô ta đã nói với anh những gì?” Tử Thất Thất vội vàng truy hỏi, khuôn mặt bối rối.

“Em khẩn trương như thế làm gì? Chuyện vợ chồng bọn họ, em còn muốn cầm một chân sao? Đừng quên em bây giờ là người phụ nữ đã có chồng có con, cho dù anh ta là ân nhân cứu mạng của em, cũng không cần phải cứ dây dưa không rõ như vậy chứ? Hơn nữa lần trước người phụ nữ kia lợi dụng em để khiến Bách Hiên hết hi vọng với em, cô ta biết rõ thân thể em không tốt, còn bảo em đi dự tiệc, có thể thấy được người phụ nữ này một chút cũng không quan tâm tới sống chết của em, người như vậy em sao còn muốn giúp cô ta? Sao còn khẩn trương cho cô ta như vậy?” Mặc Tử Hàn có chút khó chịu, nhất là thấy khuôn mặt khẩn trương của cô.

Tử Thất Thất lộ ra sắc mặt khó xử.

Anh nói rất đúng, đó là chuyện vợ chồng bọn họ, cô không nên chen vào, nhưng Hạ Thủy Ngưng lại gọi điện thoại đến tìm cô, vậy cũng có thể là chuyện cô ta không giải quyết được muốn nhờ cô hỗ trợ.

Bỗng, cô ổn định lại tâm tình, mỉm cười nhìn Mặc Tử Hàn, còn chủ động nắm tay anh, tính tình biến chuyển 180°, làm nũng nói, “Anh nói không sai, em không nên quản chuyện của bọn họ, nhưng người tôi lại đặc biệt gọi cho

anh để tìm em, em vẫn có quyền biết rõ tình hình chứ? Anh nói cho em biết đi, em cam đoan sẽ không xúc động, sẽ không làm loạn, toàn bộ tất cả nghe theo anh... Có được hay không vậy? Nha ~~~~!”

Mặc Tử Hàn nghe cái giọng buồn nôn của cô, len lén nhếch miệng, rồi lại lập tức giả bộ đại trượng phu, ơ trên cao nhìn cô, chất vấn, “Thật gì cũng nghe anh?”

“Thật thật, tuyệt đối thật, em thề!” Tử Thất Thất liên tục khẳng định.

“Vậy cũng được, chờ một chút em đi theo anh, trên đường anh nói cho em!” Mặc Tử Hàn chiêm tiện nghi còn khoe mẽ, cố ý không nói cho cô.

Trên đường?

Tử Thất Thất thay đổi sắc mặt, hất mạnh tay anh ra, tức giận nói, “Anh cũng biết đùa giỡn em, giờ anh vui rồi chứ? Anh cao hứng rồi chứ? Anh hài lòng rồi chứ? Hừ!”

Cô hờn dỗi phũ anh đi, sau đó bước tới cửa phòng ăn.

Mặc Tử Hàn đi theo phía sau cô, cười đắc ý nói, “Anh đâu có đùa giỡn em, anh đang suy nghĩ giúp em mà!”

“Suy nghĩ cho em? Ai tin a! Nếu như anh suy nghĩ cho em, vậy thì giờ nói cho em biết đi!”

“Không được!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt, ít nhất cũng phải ăn xong bữa sáng, nếu không cô ấy nhất định sẽ không ăn không uống chạy nhanh tới đó, như vậy đối với thân thể cô ấy cũng không tốt.

Tử Thất Thất nhìn anh chòng chọc, lại hung hăng phũ anh một cái nữa, nặng nề “hừ!” một tiếng, sau đó mở cửa phòng ăn ra, vừa vịn dụng phải Mặc Thiên Tân với Tuyết Lê mới tới.

“Mẹ, sớm! Ba, sớm!”

“Sớm!”

“Sớm!”

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất đồng thanh lên tiếng.

Mặc Thiên Tân nhìn bọn họ, vậy mà ngoài ý muốn không có mở miệng mắng họ, mà nắm tay Tuyết Lê tay, trực tiếp bước vào, hai đứa bé sóng vai ngồi trên bàn, thật giống như anh em ruột thân mật khăng khít. Tử Thất Thất quay đầu lại nhìn Mặc Thiên Tân giúp Tuyết Lê ăn sáng, thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt Mặc Thiên Tân, vẻ kiêu ngạo liền biến mất, nụ cười xinh đẹp hiện lên.

“Ăn cơm đi, lúc nữa không phải còn phải đưa em ra ngoài sao!” Cô quay đầu ôn tồn nói.

“Vâng! Bà xã đại nhân!” Mặc Tử Hàn mỉm cười đồng ý.

“Ai là bà xã của anh, đừng gọi loạn!”

“Là em đó, anh nào có gọi loạn!”

“Chúng tôi còn chưa kết hôn!”

“Còn một tháng lẻ hai mươi ngày nữa mà thôi!”

“Anh tính toán thật đúng là cẩn thận!”

“Đó là đương nhiên!”

“...”

Người một nhà hoà thuận vui vẻ, trên gương mặt mỗi người đều là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, đây chính là cuộc sống Tử Thất Thất từng ảo tưởng, đây chính là cuộc sống Mặc Thiên Tân vẫn cầu nguyện, đây chính là cuộc sống bảy năm qua bọn họ chờ đợi...

Nguyện vọng...

Rốt cục thực hiện!

Bệnh viện

Một chiếc Bentley màu đen dừng ở cửa bệnh viện, Kim Hâm là người đầu tiên bước xuống, sau đó đứng thẳng ở cửa sau, cung kính mở cửa xe ra rồi cúi người.

Mặc Tử Hàn từ trên xe đi xuống, Tử Thất Thất đi theo phía sau bước xuống, hai người vừa rời ở trên xe nói chuyện Hạ Thủy Ngưng đã nói với Mặc Tử Hàn sáng nay, mà lúc nói chuyện chỉ có Tử Thất Thất ngay từ đầu có vẻ cực kỳ kinh ngạc, sau cả người trở nên cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người tôi có chút bận tâm.

Phòng bệnh 007

Mặc Tử Hàn nhìn thoáng qua Tử Thất Thất đứng bên cạnh, sau đó nhăn mày một chút rồi giơ tay lên gõ cửa phòng.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn nhau, sau đó Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng mở cửa ra, hai người một trước một sau đi vào, Kim Hâm thì đứng canh ở cửa.

Trong phòng bệnh

Bách Hiên nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, sắc mặt hắc ảm đi hơn so với ba ngày trước, hơn nữa sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cả người nhìn suy yếu như người sắp chết, làm cho người tôi nhìn thấy mà đau lòng...

Tử Thất Thất đột khẽ nhú mày, bước từng bước tới cạnh giường, Mặc Tử Hàn nhìn động tác của cô, trong lòng có chút ghen tức, rồi lại không thể bộc phát ra, anh chỉ có thể nhìn cô đi tới bên cạnh giường, nhẹ tay chạm vào băng gạc trên trán hắn, sau đó lại chạm vào gò má tái nhợt của hắn, cuối cùng nghe cô khẽ kêu lên, “Bách Hiên...”

Bách Hiên nghe được thanh âm quen thuộc, lông mi khẽ run rẩy, sau đó từ từ mở hai mắt ra, giống như là mơ, anh vậy mà thấy được khuôn mặt của Tử Thất Thất, chẳng lẽ đây thật sự là mơ sao? Bằng không cô ấy sao lại xuất hiện trước mặt anh. Nhưng thật kỳ quái, trong mộng người có thể chạm được vào mình sao? Tay người trong mộng ấm áp vậy sao? Trong mộng người chân thật vậy sao?

“Thất Thất...” Anh khàn khàn kêu lên.

Tử Thất Thất đau lòng nhìn anh, tức giận nói, “Làm sao anh có thể đối đãi với bản thân như vậy hả? Anh chẳng lẽ quên mất chuyện anh đã đồng ý em rồi sao? Anh không phải nói anh sẽ cố gắng để mình hạnh phúc sao? Anh hạnh phúc như vậy ư? Anh là tên lười gặt, sao anh có thể gặt em thế chứ? Tên lười gặt...”

Bách Hiên nghe thanh âm của cô, nhìn sự tức giận trên gương mặt cô, hờ hững nhếch miệng, sau đó không thể tin được nói, “Anh đang nằm mơ sao? Em tới giấc mộng để thăm anh sao?”

“Nằm mơ?” Tử Thất Thất đột nhiên nhéo mạnh gò má anh, nói, “Anh xem đây là mơ sao?”

Đau quá!

Anh thấy đau ở chỗ bị cô nhéo. Nếu như có đau, vậy thì không phải là nằm mơ, là thật, cô ấy thật sự đến thăm anh? Vốn tưởng rằng bọn họ còn xa nữa mới gặp lại, không nghĩ tới đã nhanh như vậy, nhưng cô ấy tại sao lại đến bệnh viện? Cô ấy làm sao biết anh nằm viện? Là ai nói cho cô ấy biết?

Quên đi! Mặc kệ, chỉ cần gặp được cô ấy là tốt rồi.

“Ha... Ha ha ha...” Bách Hiên khẽ cười.

“Anh cười cái gì?” Tử Thất Thất cau mày hỏi.

“Bởi vì anh vui a!” Bách Hiên khàn khàn trả lời.

“Đã bị thương đến thế, còn vui về cái gì!” Tử Thất Thất oán trách.

“Bởi vì...”

Bách Hiên vừa mới mở miệng, vui vẻ muốn trả lời, nhưng ánh mắt anh lại bỗng thấy Mặc Tử Hàn phía sau cô liền ngưng lại, nuốt hết những lời muốn nói, bởi vì khi anh nói, sẽ chỉ tạo thành gánh nặng cho hai người kia mà thôi.

Bởi vì gặp lại em cho nên anh rất vui, bởi vì em đến thăm nên anh rất vui, bởi vì chỉ cần em đứng trước mặt anh, không cần lên tiếng, không cần mỉm cười, không cần làm bất kỳ động tác gì, chỉ sợ chỉ là một ảo giác, chỉ sợ chỉ là một cảnh trong mơ... Anh cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đây chính là lời anh muốn nói ra, đây chính là tâm tình đích thực của anh.

“Đúng rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên tức giận nhìn chằm chằm anh, chất vấn, “Em nghe nói anh ba ngày không ăn không uống, làm sao vậy? Anh muốn làm thần tiên hả?”

“Anh chỉ là không có khẩu vị!” Bách Hiên cười khẽ trả lời.

“Không có khẩu vị? Thế còn nước? Nước không cần uống sao? Tại sao không uống? Anh muốn chết sao?” Cô lại chất vấn.

“Chỉ là... Không khát mà thôi!” Bách Hiên cười khẽ như cũ.

“Không khát?” Tử Thất Thất nhìn đôi môi khô nứt của anh, nghe giọng nói khàn khàn của anh. Nếu như điều này cũng có thể nói là không khát, vậy tới lúc nào mới uống nước?

“Haizz...” Cô thở dài, nhìn nụ cười của anh, thật đã không biết phải oán trách

anh gì nữa.

Cô bỗng xoay người, khẩn cầu nhìn Mặc Tử Hàn nói, “Có thể để Kim Hâm mua chút thứ gì đó để tiêu hóa được không vậy? Em muốn giúp anh ấy ăn chút gì đó!”

Mặc Tử Hàn cùng Bách Hiên nghe vậy đều kinh ngạc nhìn cô.

“Thất Thất...” Bách Hiên khàn khàn mở miệng, chính là muốn ngăn cản.

“Được!” Mặc Tử Hàn đột nhiên đồng ý, cắt đứt lời của anh.

Tử Thất Thất nghe được anh sáng khoái trả lời, nhất thời kinh ngạc sửng sốt, nhưng lại mỉm cười nhìn anh, lộ ra vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt thâm tình nhìn anh, vui vẻ nói, “Cảm ơn!”

Nhìn bộ dáng của cô, Mặc Tử Hàn mừng rỡ trong lòng.

Đàn ông a, có lúc nên rộng lượng, như vậy phụ nữ mới có thể càng ngày càng mê muội. Dĩ nhiên, đôi lúc cũng nên hẹp hòi, như vậy mới có thể để cô ấy hiểu anh có yêu cô ấy nhiều không, mà rộng lượng với hẹp hòi chỉ kém nhau một ý niệm, nhất định phải nắm giữ tốt thời gian, địa điểm và trường hợp, nếu không sẽ tạo thành sai lầm lớn.

“Kim Hâm!” Anh hô lớn.

“Cạch!” Cửa phòng mở ra, Kim Hâm cung kính cúi đầu, nói, “Đại ca, anh có gì phân phó?”

“Đi mua một chút thức ăn để tiêu hóa, mau một chút!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Vâng!” Kim Hâm lập tức lĩnh mệnh, lập tức xoay người rời đi.

Tử Thất Thất vui vẻ xoay người, vươn tay cầm lấy cốc nước ở đầu giường, sau đó trêu ghẹo nói, “Lấy tình bạn nhiều năm như vậy, coi như là cho em chút mặt mũi, uống nước được chứ?”

Bạn? Mặt mũi?

Bách Hiên nghe lời cô, nhìn bầu không khí hạnh phúc giữa cô và Mặc Tử Hàn, trong lòng có chút đau đớn, nhưng đồng thời cũng vì cô mà vui vẻ. Anh thật lòng thành ý chúc mừng cô có thể tìm được người mình thích, anh thật lòng thành ý chúc phúc cô có thể hạnh phúc vui vẻ, anh thật lòng thành ý chúc phúc cô có thể vĩnh viễn có cuộc sống như thế, đừng trở về Tử Thất Thất chỉ dùng nụ cười để che dấu bản thân, cũng đừng kiên cường miễn cưỡng bản thân... Chỉ cần giống như bây giờ là tốt rồi, chỉ cần giữ vững như vậy là tốt rồi, chỉ cần như vậy là tốt rồi...

“Nếu như là em tự mình giúp anh, anh nhất định cho em mặt mũi!” Anh đột nhiên mỉm cười nói, nụ cười kia giống như Tử Thất Thất trước kia, che dấu nội tâm bi thương của mình, kiên cường miễn cưỡng, vì để người trước mắt yên tâm.

“Không thành vấn đề!” Tử Thất Thất vui vẻ đồng ý, lập tức đỡ thân thể của anh dậy, sau đó đặt cốc nước ở môi anh, từ từ giúp anh uống.

Mặc Tử Hàn đứng ở một bên nhìn hai người bọn họ thân mật, hồi hận đã nói chuyện này cho cô ấy biết, hồi hận đã mang cô ấy tới đây, nhưng mới giả vờ rộng lượng, hiện tại mà bỗng nhiên hẹp hòi, nhất định sẽ làm cho cô ấy tức giận, cho nên anh chỉ có thể nhìn, đồng thời ở trong lòng lắm bầm Kim Hâm mau về, nhưng là bỗng nhiên...

Mặc Tử Hàn sắc mặt trở nên lạnh lùng, hai mắt cũng trở nên sắc bén, đầu khẽ quay về phía sau, liếc nhìn cửa phòng bệnh.

Có người ở cửa!

Là ai?

...

Ngoài cửa phòng

Bách Vân Sơn sau khi Kim Hâm đi, liền bước tới gần cửa phòng, ông xuyên

qua cửa nhìn Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất, vừa thấy hình ảnh Tử Thất Thất giúp Bách Hiên uống nước, hai mắt liền kích động nổi lên sóng gợn quỷ dị, dường như lại có chủ ý gì đó, miệng còn nhếch lên cười tà ác.

“Ha...”

Ông ta nhẹ nhàng cười, sau đó hồ hững xoay người, rời khỏi đó.

...

Trong phòng bệnh

Tử Thất Thất đặt hai gối phía sau Bách Hiên, để anh thoải mái nửa nằm, mặc dù ba người không nói gì, nhưng không khí lại xấu hổ, mà cái này lại có chút tốt lành ưu thương.

Mười phút sau

“Cộc, cộc, cộc!”

Cửa phòng vang lên, âm thanh trầm muộn quanh quẩn trong phòng.

“Vào đi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng đáp lại.

“Cạch!” Cửa phòng mở ra, Kim Hâm cầm lấy bữa sáng mới mua đi vào bên trong phòng, đặt đồ lên tủ đầu giường.

“Cám ơn!” Tử Thất Thất nói lời cảm tạ, cầm lấy bát cháo, vội vàng dùng cái muỗng múc, sau đó đặt ở bên miệng mình thổi thổi, rồi đưa đến miệng Bách Hiên.

Bách Hiên nhìn cô cẩn thận chiếu cố, trái tim ấm áp.

Cho anh được xa xỉ một lần nữa đi, cho anh ảo tưởng cô ấy là bạn gái mình, hưởng thụ sự chiếu cố ôn nhu của cô ấy.

Từ từ hé miệng, ăn muỗng cháo cô đưa tới

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng hai người bọn họ, tức giận thật sự không cách nào tiếp tục nhìn nữa, anh âm thầm nắm chặt tay, sau đó đột nhiên mở miệng, nói, “Tổng giám Đốc Bách, còn nhớ rõ vụ làm ăn ba ngày trước anh nói với tôi chứ?”

Bách Hiên lấy lại tinh thần, nhìn anh nói, “Nhớ được!”

Mặc Tử Hàn hai bước đi đến bên giường, cố ý kéo thân thể Tử Thất Thất ra, sau đó nhìn anh ta nói, “Kỳ hạn suy nghĩ ba ngày đã đến, tôi hiện tại liền trả lời chắc chắn cho anh, tôi đồng ý hợp tác với anh!”

Chương 269: Cường cường liên thủ, Bảo táp báo trước!

Bách Hiên nghe câu trả lời của hắn, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nếu như có hắn hỗ trợ, vậy kế hoạch của anh nhất định thuận lợi thành công, có thể đoạt được Bách gia từ trong tay Bách Vân Sơn thì cuộc đời của anh sẽ được tự do, anh sẽ không bị Bách Vân Sơn khống chế nữa.

“Cảm ơn!” Anh kích động cảm tạ.

“Không cần cảm ơn tôi, chẳng qua tôi muốn cậu hiểu một điều, tôi là vì cái gì mà đi giúp cậu!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói, hai mắt của anh liền chuyển dời đến Tử Thất Thất.

Bách Hiên theo tầm mắt của anh mà nhìn đến hướng của Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nghi ngờ nhìn hai người bọn họ.

Bách Hiên lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Ý Mặc Tử Hàn muốn nói cho anh biết, hắn cũng không phải đang giúp đỡ gì, mà là đang thay Tử Thất Thất trả món ân tình của bảy năm trước, mặc dù hình thức không giống nhau, nhưng hắn muốn giải thoát để cho anh tự sinh, như vậy từ đó về sau, Tử Thất Thất sẽ thuộc về một mình Mặc Tử Hàn, cô sẽ không cảm thấy áy náy với anh nữa, đối với anh sẽ không có bất kỳ lưu luyến nào...

Thật là một người đàn ông bá đạo, thế nhưng lại tham lam muốn đem Tử Thất Thất hoàn toàn chiếm đoạt thành của mình, ngay cả chút điểm ràng buộc này, cũng muốn hoàn toàn cắt đứt.

“Ha ha...” Anh lại một lần nữa nhẹ giọng cười, sau đó hai mắt thâm thúy nhìn hắn nói “Tôi biết rồi, tôi thu hồi câu cảm ơn kia vậy, mong chúng tôi hợp tác vui vẻ!”

“Không, người lần này hợp tác với cậu không phải là tôi, tôi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!” Mặc Tử Hàn lần nữa thần thần bí bí mở miệng.

Bách Hiên nghi hoặc nhìn anh, không hiểu ý tứ của anh.

Mặc Tử Hàn tà ác cười, lạnh giọng mà nói “Kim Hâm!”

“Dạ!” Vẫn không rời phòng Kim Hâm lập tức trả lời, khẽ cúi đầu.

“Lần này cùng Tổng giám Đốc Bách giao dịch, tôi cho cậu toàn quyền xử lý, chỉ cho phép thành công, không cho thất bại, hiểu không?” Mặc Tử Hàn hạ lệnh.

“Dạ!” Kim Hâm lĩnh mệnh.

Hai mắt Bách Hiên nhìn Kim Hâm. Tập đoàn King nhiều năm như vậy cũng đều là do anh ta trông coi, năng lực của anh ta cũng không cần hoài nghi, chỉ là anh còn có chút nghi ngờ, Mặc Tử Hàn còn có chuyện gì quan trọng hơn đây? Nhìn kỹ sắc mặt của hắn, cũng không phải là vô cùng tài giỏi, rõ ràng ở dưới hai mắt mệt mỏi thâm quầng, hơn nữa cả khuôn mặt dường như cũng gầy đi, nhìn một cái cũng biết là liên quan đến thức khuya. Hắn đang vội cái gì?

Tử Thất Thất vẫn trong trạng thái mơ hồ đột nhiên thả chén cháo trong tay ra, chất vấn hỏi “Các người đang nói gì đấy? Rốt cuộc là đang giao dịch cái gì? Thần thần bí bí!”

Hai người kia ở chung một chỗ nói chuyện làm ăn, nghe cũng đã thấy kinh ngạc rồi, hơn nữa lúc này bộ dáng của hai người bọn họ còn rất ăn ý, càng khiến người khác kinh ngạc hơn

Mặc Tử Hàn cùng Bách Hiên nghe cô chất vấn, cùng nhìn lẫn nhau một cái, sau đó vô cùng ăn ý đồng thanh nói:

“Đàn ông có chuyện của đàn ông, phụ nữ không nên nhúng tay vào!”

“Đàn ông có chuyện của đàn ông, phụ nữ không nên nhúng tay vào!”

Cái gì?

Hai mắt của Tử Thất Thất trợn to nhìn hai người bọn họ!

Đây là thật sao!

Tại sao hai người bọn họ lại đồng thanh như vậy? Hai người bọn họ đều hiểu rõ nhau sao? Cùng ăn ý như vậy sao? Đây tuyệt đối không phải sự thật, chắc là cô đang nằm mơ?

“Anh... Hai người... Hai người...” Cô giật mình không cách nào nói chuyện bình thường.

“Được rồi, chúng tôi cũng nên đi thôi!” Mặc Tử Hàn một tay khoác qua bả vai của cô, vừa tay kia nắm thành quyền đưa lên trước mặt vừa cười nói “Bắt đầu từ bây giờ anh nên ăn uống cho thật tốt, để có sức khỏe mà làm việc, tôi chỉ sợ công việc giao dịch của chúng tôi chưa có hoàn thành thì anh chết trước rồi, khi đó cuộc đời của anh chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung...”

“Hai chữ?” Bách Hiên nghi ngờ tái diễn.

Nụ cười trên mặt Mặc Tử Hàn tràn đầy châm chọc, đùa cợt mà nói “Thất... Bại!”

Trong nháy mắt!

Bách Hiên hai mắt hung ác trừng lên.

“Tôi sẽ không để cho mình bị đói chết, anh yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không thất bại đâu!” Anh kiên định nói, trên khuôn mặt gầy gò tái nhợt tràn đầy tự tin.

“Vậy thì tốt, như vậy chúng tôi có thể yên tâm đi rồi, hẹn gặp lại!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền ôm Tử Thất Thất xoay người, sai bước hướng cửa phòng đi.

“Đội đã nào...!” Tử Thất Thất hai chân dừng lại.

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn cô, tâm tình cực kỳ khó chịu.

Tử Thất Thất dùng sức gỡ tay anh ra, sau đó xoay người vội vàng hấp tấp trở lại trước mặt của Bách Hiên, vẻ mặt lo lắng nói “Em đã biết anh cùng Hạ Thủy Ngưng giải trừ hôn ước rồi, mặc dù em không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô ấy đã có con của anh, hơn nữa em thấy cô ấy là thật lòng yêu anh, cho nên... Anh suy nghĩ lại xem có nên cho cô ấy một cơ hội không đây? Có lẽ... Anh biết...”

“cô ta không có mang thai con của anh!” Bách Hiên đột nhiên cắt đứt lời của cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ trợn to cặp mắt.

Không có mang thai con của anh ấy?

“Nhưng cô ấy rõ ràng nói cô ấy đã có con với anh!” Cô nghi ngờ mở miệng.

“Cô ta lừa gạt em thôi, Căn bản anh và cô ta cũng không có xảy ra bất cứ chuyện gì!”

“Lừa gạt?” Tử Thất Thất giật mình.

“Không sai, người phụ nữ kia lúc bắt đầu đã nói láo, đã nói rất nhiều lời điều dối trá, a...” Bách Hiên chê cười nói tiếp “Bọn anh cũng bị cô ta lừa bịp!”

Tử Thất Thất thấy bộ dáng thương tâm của anh, không khỏi cau mày lại.

Mặc dù cô không rõ ràng chuyện giữa hai người bọn họ, mặc dù người phụ nữ kia lừa gạt cô, dù cô ấy không có mang thai, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tại bữa tiệc, cô cũng nhìn ra được cô ấy đối với anh là thật tâm, cô ấy thương anh thật lòng, cho nên...

Cô chợt nâng lên khóe miệng, dịu dàng cười nói “Em biết rõ em không có lập

trường bất luận anh nói gì, nhưng mà em chỉ muốn nói cho anh biết... Là Hạ Thủy Ngung gọi điện thoại nói cho em biết chuyện anh nằm viện, là cô ấy nhờ vả em tới khuyên anh ăn uống cái gì đấy!”

Bách Hiên đột nhiên sững sốt.

Là cô ta?

Là cô ta gọi cô ấy tới?

“Được rồi, lời của em đã nói xong rồi, em đi đây anh nên nghỉ ngơi đi!” Tử Thất Thất nói xong liền xoay người trở về bên người Mặc Tử Hàn, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng bệnh.

Một mình Bách Hiên lẳng lặng nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, trong lòng đang rối rắm phức tạp dây dưa không rõ.

Hạ Thủy Ngung là thật lòng thương anh, anh biết rõ điểm này, mà cô ta có thể làm ra những chuyện hoang đường này, phần lớn đều là do Bách Vân Sơn xúi giục, thật ra thì cô ta chỉ là một cô gái ngây thơ trong sáng, giống như lần đó cô ta chủ động hôn anh, cô nói nhất định muốn anh vậy, chỉ tiếc là... Anh không cách nào đáp lại tình cảm của cô.

“Thật xin lỗi...” Anh nhẹ giọng nói xin lỗi, đối với câu nói đùa của mình mười ba năm trước mà nói xin lỗi.

...

Ngoài phòng bệnh, trên hành lang dài

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất sóng vai mà đi.

“Vừa nãy em nói giúp cho Hạ Thủy Ngung sao?” Mặc Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

“Em chỉ nói lời thật mà thôi!” Tử Thất Thất tránh né trả lời.

“Những chuyện của người phụ nữ kia, về sau không cần em xen vào nữa, còn có chuyện của Bách Hiên, về sau cũng không cần em quan tâm nữa rồi!”

Tử Thất Thất quay đầu nhìn cái khuôn mặt ghen của anh, đột nhiên nói sang chuyện khác “ Rốt cuộc lúc này anh cùng Bách Hiên nói chuyện buôn bán gì thế? Mau thành thật khai báo!”

“Đã nói là chuyện giữa đàn ông với nhau, phụ nữ không nên nhúng tay vào rồi, sao em còn hỏi!”

“Em muốn biết không được sao?”

“Được! Chẳng qua anh sẽ không nói cho em biết, nhưng...” Mặc Tử Hàn thở mạnh, sau đó cười nhìn cô nói “Nếu như mà cuộc trao đổi này thành công, thì về sau em sẽ không còn thiếu nợ hần nữa!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, nghi ngờ nói “Có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là, món nợ bảy năm trước hần cứu em, anh muốn thay em trả lại cho hần, cho nên nói như vậy chính là em sẽ thiếu ân tình của anh, cho nên về sau em chỉ có thể nghĩ tới anh, hay là em cẩn thận suy nghĩ một chút xem em còn thiếu nợ ai nữa không, anh sẽ thay em trả hết, sau đó em chỉ thiếu một mình anh mà thôi, cũng chỉ có thể nghĩ tới một mình anh mà thôi!” Mặc Tử Hàn đắc ý nói, khóe miệng nâng lên nụ cười mê hồn.

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, khóe miệng khẽ cười cười.

Không nghĩ tới anh để bụng chuyện đêm hôm đó cô đứng ở cửa sổ nghĩ về chuyện của Bách Hiên, không nghĩ tới anh hẹp hòi như vậy, mời vừa rồi xem ra cũng là giả vờ rộng lượng? Chỉ là... Nhỏ mọn như anh, cô rất thích!

“Em không thiếu nợ nhân tình của ai nữa, ngược lại là anh, tựa hồ thiếu không ít nhân tình của em đó!”

“Anh thiếu nợ em?”

“Không sai, lần trước chính em đỡ cho anh một viên đạn, cứu mạng của

anh!”

“Anh nhớ lần trước ở nước Anh đã cứu em thì sao?”

“Vậy bảy năm trước? Anh lợi dụng em thì sao? Chính em thay anh giữ vật đó bảy năm, có phải hay không anh đã thiếu em một nhân tình rất lớn?” Tử Thất Thất bắt đầu đắc ý.

Gương mặt của Mặc Tử Hàn vẫn bình tĩnh nói “Được rồi, xem như là anh nợ nhân tình của em, nhưng mà anh cũng đã trả sạch rồi a!”

“Anh trả lúc nào?”

“Anh đã đem toàn bộ con người của anh tất cả đều cho em, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Anh...” Hai gò má của Tử Thất Thất trong nháy mắt ửng hồng cô tức giận nói “Ai muốn anh chứ, em không cần!”

“Không muốn cũng không được, đồ của Mặc Tử Hàn cho đi, cho tới bây giờ cũng không có lấy lại, đây chính là mang tính cưỡng chế, anh nhất định theo em!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền đem môi của mình ghé sát lỗ tai của cô, cố ý kiên định nói.

Nhất định theo?

“Anh... Anh nói chuyện đừng có vào dán lỗ tai của em, cách xa em ra, đừng chạm em!” Tử Thất Thất hét hoảng rộng to.

“Anh không muốn, anh muốn kề cận em!”

“Anh là phụ nữ sao? Sao anh lại có tật xấu này chứ?”

“Em nói sao thì chính là vậy đi!”

“Anh... Anh thật muốn mất mặt sao, buông em ra á!”

“Ai... Mới vừa nãy anh thấy em đút cháo cho người tôi ăn, anh thật hâm mộ đó, hay là anh cũng bị thương, đi nằm viện cũng tốt lắm!”

“Mặc Tử Hàn!”

“Đến lúc đó em phải dùng miệng để đút anh nha!”

“Anh đi chết đi!”

“Ha ha ha...”

“...”

Rõ ràng là hành lang đang vắng ngắt, nhưng bởi vì thanh âm của bọn họ mà thành ra náo nhiệt. Đưa tới không ít ánh mắt nhìn, mà ở trong những người đó cũng xen lẫn ánh mắt của Bách Mạc Lệ, bởi vì bà nghe thấy giọng của Tử Thất Thất mà nhìn về phía cô, mà khi nhìn thấy bộ dáng của cô cùng Mặc Tử Hàn vui vẻ thì trong lòng bà dâng lên cảm giác hối hận. Nếu như bảy năm trước bà không ngăn cản Bách Hiên, nếu bảy năm trước bà không có xem thường cô, nếu bảy năm trước bà để cô ở lại trong Bách gia để cho cô cùng Bách Hiên từ từ bồi dưỡng tình cảm, như vậy thì hiện tại người đàn ông đứng ở bên cạnh cô vui vẻ mỉm cười có phải sẽ là Bách Hiên hay không đây?

Có phải từ lúc bắt đầu bà đã làm sai rồi hay không?

Thật ra cô bé này... Cũng rất tốt...

Một tháng sau

Tất cả mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, tập đoàn King của Mặc Tử Hàn đã dần dần bước vào quỹ đạo, mà chuyện anh ngày đêm mưu tính cũng chỉ sắp đến giai đoạn cuối cùng. Chuyện Bách Hiên cùng Kim Hâm ‘giao dịch’ cũng tiến hành vô cùng thuận lợi, một nửa cổ phần của tập đoàn Bách thị đã âm thầm chuyển đến tên của Bách Hiên, nhưng ở mỗi người bọn họ đồng thời đang tiến hành công việc của mình, Bách Vân Sơn cũng không có không lo

lắng mà sống qua ngày, ông ta đem tất cả lên đánh cuộc ở ván cuối cùng này, hơn nữa còn tự tin nắm chắc phần thắng.

Biệt thự nhà họ Bách

Nửa đêm

Thư phòng lầu hai

Bách Vân Sơn cũng không có ngồi ở bàn đọc sách, mà ngồi trên ghế salon trong thư phòng, người ngồi đối diện với ông ta chính là hắc đạo tam triều nguyên lão Chung Khuê, gương mặt ông ta trước sau như một thong dong tường hòa, hai tay cầm cây gậy đầu chim ưng, nhưng hai mắt tràn đầy hắc ám khiến người tôi sợ hãi.

“Ông tìm tôi có chuyện gì quan trọng sao?” Chung Khuê dùng thanh âm trầm thấp mở miệng, khóe miệng khẽ mỉm cười hỏi.

“Thật vô cùng xin lỗi, còn làm phiền ông đích thân tới đây một chuyến, bởi vì nếu tôi mà đến chỗ của ông nhất định sẽ bị Mặc Tử Hàn biết, cho nên...”

“Không cần giải thích, tôi cũng đã tới đây, có gì thì cứ việc nói thẳng đi!” ông ta trực tiếp hỏi, thanh âm thay đổi sắc bén.

Bách Vân Sơn nhìn mặt của hắn tôi, hai mắt chống lại tầm mắt của hắn tôi, trong lòng không khỏi bắt đầu thấp thỏm.

“Là như vậy, tôi tìm ông là muốn ông cho người giúp tôi một tay!”

“Giúp một tay?” Chung Khuê nghi hoặc nhìn hắn tôi, lạnh lùng nói, “Nói tiếp!”

“Tôi muốn ông cho người bắt Tử Thất Thất dùm tôi!” Bách Vân Sơn nói thẳng ra mục đích của mình.

“Bắt Tử Thất Thất?” Chung Khuê càng thêm nghi ngờ, “Tại sao?”

“Bởi vì có cô ấy trong tay, tôi có thể khống chế Hiên nhi, tôi muốn nó làm cái gì, nó nhất định cũng phải nghe tôi!” Bách Vân Sơn vô cùng thẳng thắn nói ra quỷ kế của mình.

Chung Khuê nghe hắn ta nói, khóe miệng cười vui vẻ.

Hắn rất thích chuyện như vậy, nắm nhược điểm của người khác để bức người, sau đó nhìn bộ dạng hai người đều thống khổ, đây đơn giản chính là một loại hưởng thụ.

“Rất thú vị! Chỉ là ông đối xử với con của ông như vậy có được hay không? Chẳng lẽ mấy lần trước ông còn chưa ném đủ sao? Nếu như ông ép buộc hắn lần nữa, có thể hắn sẽ chết thật!”

“Tôi sẽ không để cho nó chết, nó là người thừa kế duy nhất của nhà họ Bách, nhất định tôi sẽ không để cho nó chết, những việc tôi làm cũng là vì muốn tốt cho nó, cũng là vì muốn tốt cho nhà họ Bách.” Bách Vân Sơn kiên định nói.

“A...” Chung Khuê khẽ cười, châm chọc nói “Nhà họ Bách nhà họ Bách, loại người chỉ đề ý đến quyền thế như ông tôi đây rất ưa thích, chẳng qua là tại sao tôi phải giúp ông chứ? Giúp ông thì tôi có được lợi lộc gì?”

Bách Vân Sơn đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, cho nên mới phải tốn thời gian suốt một tháng, tìm ra vật mà hắn muốn.

“Vật này, tôi cảm thấy ông có hứng thú với nó!” ông ta nói xong liền đem một phần tài liệu điều tra được đặt ở trên khay trà, đẩy về phía đối diện.

Chung Khuê cầm lấy tài liệu, lật ra từng trang, hai mắt đột nhiên tròn to, nếp nhăn chung quanh khóe mắt trong nháy mắt căng thẳng.

“Cái tên tiểu tử thú vị đó!” ông ta ác ngoan ngoan mắng.

“Thế nào? Chuyện này có thể để cho ông đến trợ giúp tôi không? Hơn nữa ông còn có thể bắt Tử Thất Thất ra uy hiếp hắn, cũng như phá hư kế hoạch của hắn, mà tôi cũng có thể kiềm chế Hiên nhi, đều rất có lợi!” Bách Vân Sơn tà ác nói xong, khóe môi nhếch lên nụ cười tự tin, bởi vì ông tin tưởng, hắn ta

nhất định sẽ đồng ý.

Chung Khuê nắm thật chặt tài liệu trong tay, đột nhiên buông lỏng sức lực, sau đó lần nữa treo lên nụ cười tà ác, đem tài liệu đặt ở trên khay trà, nhìn hần nói, “Được, tôi đồng ý ông, tôi sẽ giúp ông bắt Tử Thất Thất, nhưng tôi cũng muốn ông đồng ý tôi một chuyện!”

“Chuyện gì?” Bách Vân Sơn hỏi.

“Không thể tổn thương Tử Thất Thất, nếu như cô ấy bị thiếu một sợi tóc, tôi sẽ tiễn đưa cả nhà ông đến địa ngục!” Chung Khuê uy hiếp nói, trong đôi mắt nghiêm túc không có một chút đùa giỡn.

Bách Vân Sơn khiếp sợ nhìn hần ta không hiểu “Tại sao ông lại quan tâm đến Tử Thất Thất?”

“Ông không cần biết nhiều, chỉ cần ông làm theo là tốt rồi!” Chung Khuê thanh âm trầm thấp, giọng nói ra lệnh.

“Được, tôi đồng ý ông!” Bách Vân Sơn đồng ý.

Chung Khuê đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, vừa đi về phía cửa thư phòng, vừa lạnh giọng mà nói “Chờ tin tức tốt của tôi đi.”

“Vậy tôi chúc ông thành công trước!” Bách Vân Sơn cười đắc ý.

Chung Khuê đem cửa phòng mở ra, đầu chim ưng bước ra cửa phòng trước sau đó chân của ông ta cùng theo ra, nhưng ông ta mới vừa bước ra một bước, chân đột nhiên dừng lại sau đó hai mắt nhìn qua hành lang phía bên phải.

“A...” ông ta khẽ cười quay đầu lại nhìn Bách Vân Sơn nói “Quản tốt người của ông đi, không nên để cô ấy nhiều chuyện!”

Nói xong, ông ta liền sải bước rời đi.

Người của hần?

Bách Vân Sơn cuống quít chạy ra cửa phòng, nhìn đến hành lang không có người.

Chương 270: Cô ấy là con nuôi của hắn? Không thể nào!

Vừa nãy có người nghe lén sao?

Là ai?

Ông ta cũng đã nói như vậy, vậy rõ ràng lúc nãy nhất định có người ở đây, mà ông nhìn về phía hành lang phía bên phải, cái hướng này là...

Chân mày của Bách Vân Sơn đột nhiên nhíu lên, sau đó âm trầm đi ra khỏi thư phòng, bước về phía phòng ngủ của mình.

Bên trong phòng ngủ

“Rắc rắc!” Cửa phòng mở ra.

Bách Mạc Lệ cuống quýt nằm ở trên giường, đem chăn đắp lên trên người của mình, giả bộ ngủ.

Hai mắt của Bách Vân Sơn lạnh lùng nhìn người nằm ở trên giường, chân mày chau chặt, sau đó bước vào, cũng nặng nề đóng cửa phòng lại, sau đó đứng ở bên giường, nhìn về phía lưng của Bách Mạc Lệ.

“Vừa nãy em ở ngoài cửa nghe lén chúng tôi nói chuyện?” Ông chất vấn.

“...” Bách Mạc Lệ không trả lời, tiếp tục giả vờ ngủ.

“Đừng tưởng rằng bà không nói chuyện thì tôi sẽ không biết bà đang ở đây giả bộ ngủ, từ trước đến giờ bà cũng không đưa lưng về phía cửa phòng ngủ, mỗi buổi tối lúc ngủ bà cũng sẽ hướng ra cửa phòng, bởi vì bà từng nói với tôi, bất kể công việc của tôi có trễ đến đâu, thì bà cũng sẽ chờ tôi, coi như bà có ngủ thiếp đi, thì khi ngủ bà cũng phải quay ra hướng cửa phòng, như vậy

chỉ cần vừa mở mắt, bà sẽ trông thấy tôi!” Bách Vân Sơn nói xong, lại đột nhiên gằm nhẹ “Đứng lên cho tôi, đừng giả bộ ngủ!”

Bách Mạc Lệ nghe ông ta gằm nhẹ, thân thể đột nhiên chấn động, sau đó im lặng mở hai mắt ra, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, sau đó xoay người đối mặt với ông ta, nhìn khuôn mặt đang tức giận.

“Không sai, vừa nãy là tôi có đứng ở ngoài cửa nghe lén, vậy thì thế nào?” Bà bình tĩnh hỏi.

“Vậy thì thế nào? Bà nên rất rõ ràng, tôi ghét nhất chính là phụ nữ thích nhúng tay vào công việc của tôi!” Bách Vân Sơn tức giận.

“Công việc của ông?” Bách Mạc Lệ châm chọc, nói tiếp “Từ lúc nào công việc của ông là thiết kế con của chúng ta vậy? Con cũng đã bị ông hành hạ thành cái dạng kia rồi, gần đây nó vừa khôi phục lại tinh thần, ông lại muốn hành hạ nó, ông còn là con người sao? Ông là cha của nó sao?”

“Bà...” Bách Vân Sơn tức giận, “Chuyện của tôi không cần bà xen vào, tôi cảnh cáo bà, chuyện này không cho phép bà nói cho nó biết, nếu như bà dám phá hư chuyện tốt của tôi, tôi quyết không tha cho bà!”

“A... không tha cho tôi?” Bách Mạc Lệ chê cười mà nói “Tôi với ông đã làm vợ chồng hơn 30 năm rồi, cuối cùng đổi lấy chính là câu này? A... Ha ha ha... Tôi rất muốn xem ông sẽ không buông tha cho tôi như thế nào!”

“Bà... Bà...” Bách Vân Sơn tức giận, Nhưng cũng đành bó tay với bà, như bà đã nói, bọn họ làm vợ chồng đã hơn ba mươi năm, ông có thể đổi với bà như thế nào đây? Nhưng...

“Mạc Lệ...” Ông nhẹ giọng kêu tên của bà, sau đó từ từ ngồi ở bên giường, vươn tay vòng qua thân thể của bà, ôm bả vai của bà, dịu dàng mà nói “Bà cũng biết chúng tôi chỉ có một mình Hiên là con, mà con trai chúng tôi cũng không còn nhỏ, chẳng lẽ bà muốn để mặc cho nó liều mạng sao? Theo tính tình của đứa nhỏ này, nó còn có thể nói chuyện yêu đương với người con gái khác sao? Bà cẩn thận nghĩ lại xem, bảy năm qua nó vì Tử Thất Thất kia, không có chạm qua người phụ nữ nào, hơn nữa hiện tại Tử Thất Thất lại cùng

người đàn ông khác, nhưng nó lại tình nguyện đi tìm chết, cũng không muốn cùng Thủy Ngung, nếu như đời này nó cũng không muốn lấy vợ sinh con, vậy tương lai của Bách gia chúng tôi phải làm sao đây? Bà muốn xem giang sơn mà tôi vất vả lắm mới có được, cuối cùng không có người thừa kế sao?”

“Tôi...” Bách Mạc Lệ nghe ông ta nói, trong lòng bắt đầu dao động “Mặc dù ông nói không có sai, nhưng ông cũng không nên dùng thủ đoạn kia, nếu làm ra chuyện đó, Hiên nhi nhất định sẽ hận ông hơn, ông nên cùng nó nói chuyện đi, tôi sẽ giúp ông khuyên nó một chút!”

“Khuyên? Bà có thể khuyên nó sao? Bà bảo đảm có thể khuyên được nó sao?” Bách Vân Sơn đột nhiên chất vấn.

“...” Bách Mạc Lệ á khẩu.

Bà không có chắc chắn, bởi vì Bách Hiên bây giờ đã không phải là Bách Hiên nhu thuận trước kia nữa rồi, nó cố chấp, lạnh như băng, kiên định, ngỗ nghịch, hoàn toàn đã biến thành một người khác khiến bà không thể nhận ra, nhưng coi như nó có thay đổi như thế nào, thì nó vẫn là con trai của bà.

“Coi như tôi không có khuyên được nó, tôi cũng sẽ không để cho ông tổn thương nó, coi như đời này nó không cưới vợ, tôi cũng không muốn lại thấy nó vào bệnh viện nữa!”

“Mạc Lệ, bà hãy nghe tôi nói...” Bách Vân Sơn lần nữa khuyên “Chỉ lần này thôi, tôi bảo đảm đây là lần cuối cùng, hơn nữa chỉ cần Hiên nhi có con, thì nhà họ Bách chúng tôi sẽ có người thừa kế, đến khi đó nó muốn thế nào thì làm như thế đó, tôi thề sẽ không bức bách nó làm bất cứ chuyện gì nữa!”

“Vậy kế tiếp ông sẽ bức bách cháu của chúng ta phải không?” Bách Mạc Lệ sắc bén hỏi.

Bách Vân Sơn khiếp sợ nhìn bà, sau đó khuôn mặt dịu dàng giả dối trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

“Vân Sơn...” Bách Mạc Lệ nhìn gương mặt lạnh như băng của ông ta, trong lòng thấp thỏm hỏi “Nhà họ Bách đối với ông quan trọng như vậy sao? Quan

trọng hơn so với con trai ruột của mình?”

“Đúng!” Bách Vân Sơn kiên định trả lời, không chần chờ mà nói “Nhà họ Bách đối với tôi mà nói chính là tất cả, bởi vì... Đây là nguyện vọng cuối cùng của cha tôi trước khi qua đời!”

“Vân Sơn...”

“Không cần nói nữa!” Ông ngắt lời bà, lạnh lùng nói “Bà đã không đồng ý cách làm của tôi, như vậy chúng tôi cũng không cần nói tiếp nữa, mấy ngày nay bà nên ngoan ngoãn ở trong phòng, không được sự đồng ý của tôi, không cho phép bà đi ra ngoài, bà cũng không được gặp ai cả!”

Ông ta nói xong, buông thân thể của bà ra, sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Bách Mạc Lệ khiếp sợ cặp mắt tròn to, bà vội vã chạy đến cửa phòng, nhưng cửa phòng đã bị khóa lại, đồng thời ngoài cửa phòng mơ hồ truyền đến thanh âm của Bách Vân Sơn.

“Người đâu, đem cửa phòng ngủ khóa lại, trông chừng phu nhân cho thật kỹ, không cho phu nhân tiếp xúc với bất kỳ ai!”

“Dạ!”

Bách Mạc Lệ nghe đối thoại ngoài cửa, lập tức dùng sức đập vào cửa phòng.

“Vân Sơn... Vân Sơn... Ông không được làm như vậy, ông hãy thả tôi ra, ông không thể đối xử với tôi và con trai như vậy... Vân Sơn... Bách Vân Sơn...”

Bà không ngừng gọi, không ngừng gõ, nhưng cuối cùng vẫn là hoàn toàn yên tĩnh, không người nào để ý tới.

Hai chân của Bách Mạc Lệ vô lực hai đầu gối quỳ trên mặt đất!

Trong lòng bất an, trái tim nhảy bùm bùm, vừa đau đớn vừa kịch liệt, cảm thấy có một cảm giác vô cùng xấu, giống như sắp xảy ra chuyện lớn vậy...

Biệt thự nhà họ Mặc

Buổi trưa

Tử Thất Thất nhàm chán ngồi ở trong phòng, theo thói quen đứng ở cửa sổ nhìn về phía cửa chính.

Đã hai ngày hai đêm không thấy qua bóng dáng của Mặc Tử Hàn rồi, anh gần đây càng ngày càng bận rộn, trước kia bất kể công việc làm đến mấy giờ cũng sẽ về nhà ngủ một chút, hoặc trở về nhìn cô một chút, trước đây một ngày về nhà một lần nhưng gần đây hai ngày anh mới về nhà một lần, mà hôm nay là ngày thứ ba, theo lý thuyết anh nên trở về mới đúng, nhưng sao đã trưa rồi mà vẫn không thấy bóng dáng của anh.

Rốt cuộc anh đang bận rộn việc gì? Có nghỉ ngơi thật tốt không đây? Nhưng ngàn vạn lần cũng không để kiệt sức!

“Ai...” Cô thở dài, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên gõ vang, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Mời vào!” Cô xoay người, nhẹ nhàng mở miệng đối mặt với cửa phòng.

“Rắc rắc!” Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm đẩy xe thức ăn vào phòng, đầu tiên anh cung kính khom lưng cúi chào, sau đó cứng nhắc nói “Phu nhân, đây là bữa trưa mà đại ca dặn tôi chuẩn bị cho ngài, mời ngài từ từ dùng!”

Đại ca?

Tử Thất Thất vui mừng hỏi “Anh ấy gọi điện thoại về sao?”

“Đúng vậy!” Hỏa Diễm trả lời.

“Anh ấy nói những gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Đại ca nói, hôm nay đại ca sẽ không trở về, muốn phu nhân nghỉ ngơi sớm một chút, không cần chờ ngài ấy, ngài ấy còn nói một ngày ngài nhất định phải ăn ba bữa cơm, nếu như lúc ngài ấy trở lại mà thấy ngài gầy đi, thì gây một cân sẽ phải...” Hỏa Diễm cố ý muốn nói lại thôi, lần nữa hơi thấp giọng nói tiếp “lên giường một lần!”

Hai gò má của Tử Thất Thất trong nháy mắt ửng đỏ, lúng túng rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Cái tên biến thái sắc lang, trứng thối, hấn lại kêu người khác truyền đạt lời nói ghê tởm như vậy, chỉ là... Nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp tâm tình vui vẻ, trong lòng sâu muộn lập tức rộng mở.

“Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi!”

“Dạ!”

Hỏa Diễm lập tức lĩnh mệnh thôi lui khỏi phòng, đồng thời đóng cửa phòng lại.

Tử Thất Thất nhìn bữa trưa trên xe, không muốn ăn nhưng cũng mở ra xem, thức ăn hôm nay so với bình thường đẹp mắt và ngon hơn, hơn nữa là cái tên trứng thối đó đặc biệt vì cô mà an bài, như vậy cô sẽ cố gắng ăn vài miếng thôi.

Cô vui vẻ kéo xe thức ăn qua, tới trước ghế sofa đem xe thức ăn trên xe đặt ở trên khay trà, sau đó vui vẻ thưởng thức, khóe môi nhếch lên nụ cười hạnh phúc, nhưng đột nhiên...

“Ông ông ông... Ông ông ông...”

Xe đẩy thức ăn đột nhiên rung lên, hơn nữa còn phát ra thanh âm kỳ quái, Tử Thất Thất kinh ngạc không ngừng nhìn chiếc xe đẩy thức ăn, nghi ngờ đem thức ăn ở trên tay để xuống, sau đó từ trên ghế salon đứng dậy, đi tới bên cạnh chiếc xe, cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn phía dưới xe thức ăn, có

một cái điện thoại di động được ai đó dùng băng keo trong dán chắc chắn ở gầm xe, mà khi có ai gọi tới xe thức ăn sẽ chấn động, cho nên mới phát ra tiếng kêu kỳ quái như vậy. Nhưng tại sao dưới xe thức ăn lại có cái điện thoại di động này?

Là kiệt tác của Mặc Tử Hàn? Là một trò đùa? Hay nguyên nhân nào khác?

Cô nghi ngờ cầm lấy cái điện thoại di động, điện thoại di động vẫn không ngừng rung, hơn nữa trên màn hình còn hiện lên một dãy số xa lạ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Cô nghi ngờ ấn phím kết nối, sau đó đem điện thoại di động đặt ở bên tai, nhẹ nhàng “Alo” một tiếng.

“Tử tiểu thư, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?” trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của người già.

Tử Thất Thất nghe đến thanh âm đó, đột nhiên trừng lớn hai mắt của mình.

Là hần?

Là Chung Khuê?

Người này cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên!

Tại sao hần lại đem điện thoại di động đặt ở phía dưới xe thức ăn? Nơi này là nhà của Mặc Tử Hàn, hần và Mặc Tử Hàn là thủy hỏa bất dung, tại sao hần lại có thể để điện thoại ở dưới xe thức ăn đây? Chẳng lẽ có người nằm vùng? Chẳng lẽ là Hỏa Diễm sao? Không, không phải là Hỏa Diễm, nhất định là người khác, mà người có thể chạm vào cái xe thức ăn này chỉ có người của phòng bếp mà thôi, chẳng lẽ là người làm?

“Tại sao không nói chuyện vậy? Chẳng lẽ đã quên mất tôi rồi sao?” Chung Khuê lại một lần nữa mở miệng.

“Ông muốn gì?” Tử Thất Thất lạnh lùng hỏi.

“A... Vừa mở miệng khí thế đã hung hăng như vậy, làm sao có thể trở thành một cô gái tốt đây? Dù nói thế nào tôi cũng là trưởng bối của cô, có nên lễ phép một chút hay không đây?”

“Nói chuyện với thứ người như ông, thì không cần nói lễ phép làm gì, có chuyện gì thì ông cứ nói mau, nếu không tôi sẽ cúp máy đó!” Tử Thất Thất tức giận, chỉ cần nghĩ tới hắn từng ở bên tai cô nói qua mấy chuyện kia, uất hận từ đáy lòng cô liền xông ra, hận không thể tới giết chết người đàn ông này.

“ha ha ha... Quả nhiên là người trẻ tuổi a, khí diễm tràn đầy, được rồi vậy tôi cũng không quanh co với cô nữa, hôm nay tôi tìm cô chính là muốn gặp mặt cô một lần!”

“Gặp tôi?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“không sai, tôi muốn gặp cô, chẳng qua tôi muốn đơn độc gặp cô mà thôi, hơn nữa cô không nên nói chuyện này cùng bất kỳ ai.”

“Tại sao tôi phải nghe lời ông chứ!”

“bởi vì tôi biết cô rất muốn tìm hiểu chuyện quá khứ của cha mẹ cô!”

“Ông còn muốn gạt tôi!” Lửa giận của Tử Thất Thất càng thêm nồng đậm.

“Lần này tôi sẽ không lừa gạt cô nữa, tôi sẽ nói thật với cô, tôi dùng cục xương già này của tôi ra thề với cô!”

“Ông cho rằng tôi sẽ tin ông sao?”

“Cô sẽ tin tôi, bởi vì tôi biết cô là một cô gái hiếu thảo, hơn nữa tôi còn biết cô là người phụ nữ tràn đầy lòng hiếu kỳ, cô cùng mẹ của cô Ninh Ngọc Nhi giống nhau như đúc!”

“Không cho phép ông gọi tên tuổi của mẹ tôi ra!”

“Tại sao không cho phép tôi gọi? Con bé còn là con gái nuôi của tôi a, tôi thân là cha nuôi của con bé, tại sao lại không thể gọi tên của con gái của mình đây?”

Con gái nuôi?

Tử Thất Thất khiếp sợ trong nháy mắt hai mắt tròn to.

“Ông nói... Mẹ tôi là... Bà ấy là...”

“Là con gái nuôi của tôi!” Chung Khuê lần nữa xác định.

“Chuyện này không thể nào!” Tử Thất Thất không tin.

“Tại sao không thể nào? Mẹ của con bé cùng cha của nó là người trong hắc đạo giống như tôi vậy, hơn nữa còn là sát thủ giống tôi, còn là bạn thân của tôi, thời điểm mẹ cô được sinh ra tôi liền nhận con bé làm con gái nuôi của tôi, nó là do một tay tôi bồi dưỡng trở thành một sát thủ ưu tú nhất!”

“Không... Không... Chuyện này không thể nào... Ông gạt tôi, ông gạt tôi, mẹ tôi không phải là sát thủ, ông chỉ ở đây nói láo!” Tử Thất Thất kích động phủ nhận.

Mẹ dịu dàng như vậy, tại sao có thể là một sát thủ chứ? Lúc trước hắc cũng nói ba là sát thủ, cái lão già ghê tởm này, hắc một lần lại một lần dùng lời nói để lừa gạt cô, cô không tin lời của hắc, cô không tin lời nói dối của hắc, mẹ chỉ là một người bình thường, ba cũng là một người bình thường... Bọn họ không phải là sát thủ, bọn họ không phải người trong hắc đạo, bọn họ... Không phải...

“Tôi không có nói láo, cô không tin có thể đi điều tra, ba mươi mấy năm trước, mẹ của cô rất ít dùng tên thật của mình, con bé chỉ dùng một tước hiệu rất êm tai, gọi là ‘tay ngọc cây tường vi’ bởi vì dáng dấp con bé rất xinh đẹp, cho nên mới được gọi là cây tường vi, mà tay ngọc ý tứ cũng không phải rõ ràng, tôi nhớ khi đó mẹ của cô có một tuyệt kỹ lợi hại nhất, tay phải xinh xắn của nó đeo một cái bao tay đặc thù, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp đưa tay vào lồng ngực người khác, đem tim của người sống từ trong thân thể

lôi ra, cuối cùng dùng sức bóp vỡ tim trong tay... Tôi cũng không biết cô có biết hay không, bàn tay phải xinh đẹp kia của mẹ cô đã từng ôm cô, vuốt ve cô, rốt cuộc đã bóp vỡ bao nhiêu quả tim của người ta!”

“Không... Đừng nói nữa ahhh... Tôi không tin, tôi không tin lời của ông... Mẹ tôi không phải người tàn nhẫn như vậy, mẹ tôi không phải... Bà ấy không phải...” Sắc mặt của Tử Thất Thất trong nháy mắt tái nhợt, trong đầu không tự chủ bắt đầu tưởng tượng ra bộ dáng lúc mẹ giết người, tưởng tượng ra cảnh trong tay bà cầm quả tim của người sống vẫn còn đập, và bóp vỡ quả tim đó.

“Không thể nào... Không phải... Ông đang gạt tôi... Ông gạt tôi...”

“Tôi không gạt cô, chỉ cần cô tới gặp tôi thì tôi sẽ chứng minh cho cô xem, tôi sẽ để cho cô biết rõ chân tướng ba mẹ kính yêu nhất của cô, rốt cuộc là người như thế nào!”

“Không... Không... Tôi sẽ không tin lời của ông, ông đang gạt tôi, tôi sẽ không đi, tôi không đi...”

“Có tới hay không cũng tùy cô, chẳng qua tôi chuẩn bị cho cô một thứ, để ở trong món súp bữa trưa, còn những cái khác... Nhìn cô làm sao thôi, hẹn gặp lại!”

Chung Khuê nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Tử Thất Thất sững sờ nghe điện thoại truyền đến âm thanh khá dài “Tút tut ——” một tiếng, hai mắt cô tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Con nuôi?

Mẹ cô là con nuôi của hắn?

Không thể nào... Không thể nào... Không có khả năng này...

Cô vô lực ngã ngối trên mặt đất, bên tai vẫn còn văng vẳng lời Chung Khuê nói, hai mắt đờ đẫn không biết nhìn địa phương nào, ánh mắt nhìn đến khay

thức ăn trên bàn trà.

Súp?

Trong món súp có đồ?

Cô hốt hoảng lập tức đem tay đưa vào trong tô canh nóng bỏng kia, hoàn toàn không cảm thấy nóng, bên trong canh lấy ra một kim tiêm nhỏ xíu, mà ở bên trong kim tiêm có một giọt chất lỏng màu đỏ.

“Đây là... Cái gì?” Cô kinh ngạc nói.

Chương 271: Ở tù? Đây cũng là một ý kiến hay!

Tử Thất Thất nhìn kim tiêm nhỏ xíu trong tay, sau đó nắm thật chặt.

Lão già chết tiệt, lão già ghê tởm, lão già khốn kiếp kia... Chỉ cần vừa nghĩ tới Chung Khuê thôi, Tử Thất Thất liền nghĩ đến bữa tiệc đính hôn của Bách Hiên cùng Hạ Thủy Ngung, hắn đã ở bên tai cô nói...

Nhớ lại!

“Bây giờ ông có thể nói đi?”

“Ha ha... Được, bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng tôi chỉ nói cho một mình cô biết thôi...”

Chân mày của cô hơi nhíu lên, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn, sau đó đem thân thể chính mình từ từ đến gần hắn.

Chung Khuê hơi thấp cổ xuống, từ từ đến gần bên tai của cô, chậm rãi nói bốn chữ:

“Tôi... Lừa gạt... Cô...”

...

“Khốn kiếp!” Tử Thất Thất hồi tưởng chuyện trước kia, không khỏi thầm mắng, đôi tay cũng nắm thành quả đấm, không ngừng dùng sức.

Hắn dám gạt cô, nói ba của cô là sát thủ, hiện tại lại gọi điện thoại nói mẹ của cô cũng là sát thủ, cái miệng của ông già đó chỉ toàn là lời nói dối, cô sẽ không tin lời nói của hắn nữa, nhưng tại sao hắn biết được tên của mẹ? Tại sao hắn biết được tất cả mọi chuyện? Trong lời nói của hắn rốt cuộc lời nào là

thật lời nào là giả đây? Rốt cuộc hấn cùng ba mẹ là quan hệ gì?

“Ba tôi không phải là sát thủ, mẹ tôi cũng không phải là sát thủ, tôi nhất định phải chứng minh cho ông thấy, tôi nhất định phải phơi bày lời nói dối của ông!” Cô kiên định nói, hai mắt tràn đầy ngọn lửa tức giận.

...

Một tiếng sau

Cửa phòng ngủ

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tử Thất Thất đẩy xe thức ăn ra khỏi phòng, mặt mỉm cười nhìn Hỏa Diễm đứng ở cửa phòng.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm lập tức cúi đầu, đồng thời nhận lấy xe thức ăn.

“Đúng rồi, Hỏa Diễm, tôi có thể mời cậu giúp tôi một việc được không?” Tử Thất Thất mở miệng thỉnh cầu.

Hai mắt của Hỏa Diễm lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó cúi đầu cung kính nói “Phu nhân xin ngài nói đi!”

“Tôi muốn đến tập đoàn King, cậu có thể đưa tôi đi được không?”

Hỏa Diễm hơi kinh ngạc, sau đó chần chờ nói “Việc này... Tôi muốn báo cho đại ca biết!”

“Đừng nói cho anh ấy biết!” Tử Thất Thất vội vàng ngăn cản.

“Nhưng...”

“Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ, cho nên mới đến tập đoàn King, nếu như cậu thông báo cho anh ấy biết, vậy thì không còn gì là vui nữa, vậy tôi sẽ không đi nữa, thật ngại quá, tôi chỉ là tự nhiên cảm thấy muốn gặp anh ấy mà thôi!” Tử Thất Thất buồn buồn nói xong khuôn mặt lộ ra vẻ xin lỗi.

Hỏa Diễm xem chừng mặt cô, nghe cô nói... lại hồi tưởng lời cô nói.

Cô muốn đi tập đoàn King không phải là muốn gặp đại ca sao? Không phải là nhớ đại ca sao? Tại sao lại còn phủ nhận vậy? Nếu đã phủ nhận tại sao lại muốn đi? Tại sao lại làm cho mâu thuẫn rắc rối như vậy chứ? Nữ nhân thật kỳ quái, tại sao lại không nói thẳng là tôi muốn anh ta đây?

“Phu nhân, trách nhiệm của tôi chính là bảo vệ ngài, đem tất cả hành động của ngài báo cáo cho đại ca biết, nếu mà tôi giấu giếm đại ca, như vậy tôi...”

“Cậu yên tâm đi, tôi bảo đảm anh ấy sẽ không làm gì cậu cả, hơn nữa tôi cũng sẽ không chạy trốn, cậu sợ cái gì chứ? Tuyệt đối không thành vấn đề chứ!” Tử Thất Thất cắt đứt lời của anh ta, vỗ ngực bảo đảm.

“Phu nhân, xin thứ cho tôi khó có thể nghe theo lệnh của ngài!” Hỏa Diễm cúi đầu cự tuyệt, bởi vì lần trước cãi lời đại ca, ba người bọn họ đều bị nhốt vào địa lao, thời gian tám ngày quả thật chính là đau đến không muốn sống, giống như địa ngục trần gian vậy, anh thật không muốn đi vào cái địa phương quỷ quái ấy nữa, hơn nữa anh cũng không muốn cãi lời đại ca.

Tử Thất Thất thất vọng nhìn anh ta, buồn buồn nói “OK! Tôi hiểu rồi, vậy cậu có thể đem điện thoại di động của cậu cho tôi mượn một chút được không?”

“Dĩ nhiên được, nhưng tôi muốn hỏi phu nhân, là ngài muốn gọi cho ai đây?” Hỏa Diễm cẩn thận hỏi.

Tử Thất Thất tức giận cắn răng nghiêng lợi, ác ngoan ngoan nói “Gọi cho đại ca đại nhân mà cậu thích nhất, có được không?”

Thích nhất?

Hỏa Diễm đỏ mặt hô!©,®!

“Tôi hiểu rồi!” Anh nói xong lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô.

Tử Thất Thất lấy di động, cũng không có xoay người đi vào nhà, mà ở trước

mặt anh ta tìm số điện thoại của Mặc Tử Hàn, trực tiếp ấn nút gọi, đặt ở bên tai để người khác khỏi lắng điều hoài nghi cô.

“Tút —— Tút —— Tút ——”

Thanh âm khá dài, hồi lâu mới chậm rãi thông.

“Alô?” trong điện thoại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Mặc Tử Hàn.

“Là em!” Tử Thất Thất mở miệng.

“Cái gì??... Tử Thất Thất?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm kinh ngạc của Mặc Tử Hàn, còn có thanh âm của đồ vật rơi nữa, giống như bị kính sợ mà đung rút thứ gì đó.

“Thế nào? Không thể là em sao?” Tử Thất Thất cười trộm, nhưng giọng nói lại bất mãn vô cùng.

“khụ!” Mặc Tử Hàn ho nhẹ một tiếng, sau đó trấn định nói “Anh không phải có ý này, chỉ là không nghĩ tới em sẽ gọi điện thoại cho anh!”

“Chuyện anh không nghĩ tới còn rất nhiều!” Tử Thất Thất cố ý thừa nước đục thả câu, tỷ như chuyện vừa nãy Chung Khuê gọi điện thoại cho cô vậy, anh nhất định cũng không nghĩ tới.

“Em gọi điện thoại cho anh có việc gì sao? Chẳng lẽ...”

“Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không phải vì nhớ anh đâu!” Tử Thất Thất lập tức cắt lời của anh, chặn ngay lời nói sắp nói ra miệng.

“Cái người này không đánh đã khai?”

“Anh là xú đẹp trai!”

“ha ha ha... Nói đi, rốt cuộc em tìm anh có chuyện gì!” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười, quay trở về vấn đề chính.

“Em nhớ anh có nói qua với em, nếu như em muốn đi ra ngoài, thì phải thông báo cho anh, chỉ cần anh đồng ý, em có thể tùy ý đi ra ngoài phải hay không?” Tử Thất Thất thận trọng hỏi, cũng không có nói mình muốn đi gặp anh.

“Em muốn đi ra ngoài?”

“Đúng rồi, em đã ở chỗ này một tháng rồi, em cũng không phải là phạm nhân, thỉnh thoảng đi ra ngoài một chút chắc là không sao chứ? Chẳng lẽ anh muốn xem em như phạm nhân mà nhốt em cả đời sao?”

“Đó cũng là một ý kiến hay đó!” Mặc Tử Hàn trêu ghẹo.

“Vậy không bằng anh giết chết em đi!” Tử Thất Thất tức giận.

“Ha ha ha... Em muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi ra ngoài dạo một chút, mua ít đồ nữa, anh cũng biết phụ nữ đều là cuồng mua sắm, hơn nữa bây giờ là dùng tiền của anh, đương nhiên là em cũng muốn hưng hăng tiêu xài một khoản của anh!” Tử Thất Thất cũng bắt đầu trêu ghẹo.

“Được, anh rất thích để cho em mua sắm tiêu xài, nhưng em không thể đi ra ngoài một mình!”

“Em sẽ dẫn theo Hỏa Diễm, em sẽ không chạy trốn, hơn nữa hiện tại em cũng không có lý do để chạy trốn, thật sự em chỉ muốn đi ra ngoài dạo phố một chút thôi, xin anh tin tưởng em!” Tử Thất Thất vô cùng nghiêm túc nói.

“...” Trong điện thoại Mặc Tử Hàn ngẫm nghĩ mấy giây, sau đó mới nói “Được rồi, anh để cho em đi ra ngoài, nhưng nhất định phải trở về nhà trước sáu giờ tối!”

“Được!” Tử Thất Thất vui vẻ đồng ý.

Mặc Tử Hàn vừa còn định nói thêm, nhưng cô đột nhiên cúp điện thoại, cố ý không để cho anh nói tiếp, sau đó đưa điện thoại di động trả lại cho Hỏa

Diễm nói “Đại ca đại nhân mà cậu thích nhất đã đồng ý cho tôi đi ra ngoài rồi, hiện tại cậu có thể dẫn tôi đi được chưa?”

Hỏa Diễm nhận lấy điện thoại di động, lập tức cúi đầu nhận lệnh mà nói “Dạ!”

Tử Thất Thất mỉm cười đắc ý, mà ở trong nụ cười của cô mơ hồ lẫn lộn mùi vị nặng nề...

Tập đoàn King

Phòng làm việc của tổng giám đốc

Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế lớn, hai mắt sững sờ nhìn phía trước, mà trong tay vẫn cầm điện thoại đang phát ra thanh âm “Tút tut ——”

Người phụ nữ kia lại dám tự tiện cúp điện thoại của mình? Lời của mình đã nói xong đâu, đáng chết!

“Ai...” Anh thở dài, gương mặt mệt mỏi.

Đã hai ngày hai đêm chưa có trở về nhà rồi, đã hơn năm mươi canh giờ không nhìn thấy cô, thật muốn nhanh nhanh về nhà, dùng hai cánh tay của mình ôm chặt lấy cô, sử dụng môi của mình hôn đôi môi của cô, nhưng bây giờ cũng đã gần tới giai đoạn cuối cùng, chỉ cần cố gắng nhịn mấy ngày nữa có thể hoàn thành, anh vì muốn cưới cô vào cửa, để cho cô trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của mình, anh mới liều mạng, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất hoàn thành cái công trình lớn này.

“Haizz...” Anh lại thở dài, sau đó cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, bấm số của trợ lý ở ngoài cửa.

“Tổng giám Đốc Mặc, xin hỏi ngài muốn phân phó chuyện gì?” trong điện thoại truyền đến thanh âm ngọt ngào của thư ký.

“Cô vào đây giúp tôi chỉnh sửa văn kiện một chút!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ!” Thư ký nghe lệnh trả lời, lập tức cúp điện thoại, sau đó cửa phòng bị gõ vang.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Vào!”

Cửa phòng mở ra, thư ký toàn thân là mặc một bộ đồ đỏ rực hấp dẫn giống như xà yêu đi vào thư phòng, cô trang điểm đậm hai mắt quyến rũ cúi đầu nghiêm túc nhìn văn kiện của Mặc Tử Hàn, sau đó lại thấy văn kiện bay tán lác trên mặt đất, vội vàng nhỏ giọng ngọt ngào kêu một tiếng “Tổng giám Đốc Mặc!”

“Ừh!” Đầu Mặc Tử Hàn cũng không có nâng lên, chỉ hơi hơi gật đầu.

Thư ký thấy anh hoàn toàn không để ý đến cô, cô thất vọng nhú mày, sau đó bước đi tới bàn làm việc, thân thể cố ý từ từ ngồi xổm xuống, đem eo dò tương đối thấp, lộ ra hơn nửa cầu phong mãn của mình, sau đó vừa nhặt văn kiện trên mặt đất, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn mặt nghiêm túc của Mặc Tử Hàn, còn vừa đem văn kiện xóc xếch phân loại chỉnh tề.

Sau mười phút xấp sếp văn kiện, thư ký mới chậm rãi đứng lên, mà sao thời gian dài như thế anh cũng không có liếc nhìn cô, trong mắt anh hoàn toàn chỉ có công việc.

“Tổng giám Đốc Mặc, nếu không có chuyện gì phân phó, tôi đi ra ngoài trước!” Cô nhẹ giọng nói, thất vọng đang muốn rời đi.

“Đợi đã nào...!” Mặc Tử Hàn đột nhiên gọi cô lại, ánh mắt rớt cuộc cũng nhìn về phía cô, mà khi vừa muốn mở miệng nói, cũng đột nhiên dừng lại, hai mắt quét qua người cô.

Thư ký mừng rỡ đứng tại chỗ, hai mắt bắt đầu nhìn trộm.

Nhưng Mặc Tử Hàn chợt cau mày, lạnh giọng nói “Y phục màu đỏ không thích hợp với cô, ngày mai đổi màu khác đi!”

Sao?

Sắc mặt thư ký trong nháy mắt xanh mét!

Y phục?

Thì ra anh ta nhìn y phục của cô?

“Dạ, tôi biết rồi!” Cô lúng túng trả lời.

“A, đúng rồi, sau khi ra ngoài, cô đem một ly cà phê tới đây cho tôi, tôi muốn cà phê đắng, không thêm bất kỳ cái gì!” Mặc Tử Hàn vừa nói xong lập tức thu hồi tầm mắt, mới vừa nãy thấy cô mặc một thân y phục màu đỏ, lại không tự chủ bắt đầu nhớ đến Tử Thất Thất, lại nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp của cô khi mặc y phục màu đỏ.

Thư ký thấy anh hoàn toàn không có hứng thú với cô, lần nữa thất vọng âm thầm thở dài, sau đó xoay người rời đi.

Mặc dù cô ở làm việc bên cạnh anh ta thời gian cũng không lâu, nhưng cô nghe nói trước đây anh ta cũng là một công tử phong lưu, hơn nữa mỗi tối cùng phụ nữ trôi qua đều bị hành hạ cả đêm, làm đến không biết mệt mỏi, nhưng sau khi anh ta ở trong ngục bảy năm, bây giờ đối với phụ nữ một chút hứng thú cũng không có, thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ anh ta... Không được nữa sao?

...

Mười phút sau

Thư ký đem cà phê vào cho anh, thân hình lần nữa uốn éo giống như thủy xà đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, nhưng chân vừa vặn dừng lại, thời điểm đang muốn đưa tay gõ cửa, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm dồn dập của một người phụ nữ nào đó.

“Đợi chút... Đợi đã nào...!”

Thư ký xoay người, nhìn về hướng cô gái đang chạy tới, hai mắt nhìn chăm chú, liền nhận ra cô chính là người phụ nữ trước đây xuất hiện trên trang bìa tin tức của tạp chí Bát Quái, chính là nói cô là vợ sắp cưới của Tổng giám Đốc Mặc.

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

“Chào cô!” Cô vô cùng lễ phép nói, lập tức mỉm cười.

“Chào cô!” Tử Thất Thất lễ phép đáp lại, sau đó mỉm cười hỏi “Đây là cà phê cô muốn đưa vào cho Mặc Tử Hàn sao?”

Mặc Tử Hàn?

Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy có người gọi tên tuổi hoàn chỉnh của Tổng giám Đốc Mặc ra. Thật là một người phụ nữ to gan!

“Dạ, đây là cà phê của Tổng giám Đốc Mặc!” Cô trả lời.

Tử Thất Thất nhìn cà phê trong tay của cô, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là cà phê đắng, hơn nữa mùi vị từ trong ly bay ra không mang theo chút vị ngọt nào, rất rõ ràng đây là dùng để định thần.

“Có thể đưa cho tôi không? Tôi giúp cô đưa vào!”

“Việc này...” Nữ thư ký bắt đầu do dự.

“Giao cho cô ấy đi!” Hỏa Diễm vẫn đi theo sau lưng Tử Thất Thất đột nhiên lạnh lùng mở miệng, thanh âm mang theo mùi vị ra lệnh.

Hai mắt của nữ thư ký nhìn về phía khuôn mặt lạnh như băng của Hỏa Diễm, trong nháy mắt cảm thấy thất vọng đau khổ thấu xương, trái tim mơ hồ có chút thấp thỏm, bởi vì cô biết rõ người đàn ông này là thuộc hạ đặc lực nhất của Tổng giám Đốc Mặc, cũng là nhân vật rất lợi hại trong giới hắc đạo.

“Dạ!” Cô đáp trả, đem cà phê giao cho Tử Thất Thất, sau đó lập tức rời đi.

Tử Thất Thất bung cà phê, mặt gào hoạt cười nói “Phòng giải khát ở đâu thế?”

“Ồ bên kia!” Hỏa Diễm trả lời chỉ hướng bên phải.

“Được, tôi đi đổi ly khác!” Tử Thất Thất vui vẻ chạy về phía bên kia.

Hỏa Diễm tiếp tục đi phía sau cô.

...

Năm phút đồng hồ trôi qua

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc

“Cốc, cốc, cốc!” Cửa phòng chậm chạp gõ vang.

“Vào!” Mặc Tử Hàn như cũ chăm chú nhìn văn kiện thật dày trong tay, thuận miệng ứng tiếng, cũng không có ngẩng đầu lên.

“Rắc rắc!” Cửa phòng làm việc mở ra, Tử Thất Thất nhìn Mặc Tử Hàn đang ngồi làm việc, thấy mặt của anh mệt mỏi, thấy hai mắt của anh nghiêm túc, khóe miệng không khỏi len lén cười, sau đó chậm rãi bước tới bên cạnh anh, vừa đem cà phê để xuống, vừa nhỏ giọng nói “Tổng giám Đốc Mặc, mời ngài dùng cà phê!”

“Ừh!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ứng tiếng, sau đó đưa tay cầm lấy ly cà phê, đưa lên miệng uống một hơi.

Chất lỏng ấm ấm vừa mới đưa vào miệng, một cỗ nồng đậm mùi vị chocolate liền tràn đầy vị giác của anh, anh cau mày đem chocolate sữa nuốt xuống, sau đó để ly cà phê xuống, đột nhiên ngẩng đầu, vừa định mở miệng chất vấn, lại đột nhiên trợn to hai mắt của mình, cả người giật mình sửng sốt.

“Xin chào!” Tử Thất Thất mỉm cười chào hỏi anh.

“Em... Em...” Mặc Tử Hàn đột nhiên vui mừng cười nói “Sao em lại tới đây?”

“Em tới xem anh rốt cuộc đang bận công việc gì a!” Tử Thất Thất trả lời.

“A... Ha ha...” Mặc Tử Hàn lại đột nhiên cười, cười vô cùng vui vẻ, ngay cả khuôn mặt đang mệt mỏi trong nháy mắt cũng tiêu tan.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ, đột nhiên cau mày oán trách mà nói “Cái người này hai ngày nay cũng không có đi ngủ? Anh xem đôi mắt thâm quầng của anh đi, có thể cùng gấu mèo ở vườn bách thú nhận họ hàng rồi, hơn nữa uống quá nhiều cà phê sẽ không tốt cho thân thể, nên uống chút chocolate là thích hợp nhất, còn điểm quan trọng nhất...” Gương mặt cô chợt nghiêm túc chất vấn nói “Hai ngày nay anh có ăn cơm đảng hoàng hay không?”

Mặc Tử Hàn để cây viết trong tay xuống, nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô nói “Em đang lo lắng cho anh?”

Tử Thất Thất suy nghĩ, lần đầu tiên cô vô cùng thẳng thắn nói “Không sai, đúng là em đang quan tâm đến anh, không được sao?”

Mặc Tử Hàn hơi sững sốt, sau đó cười cười trả lời “Được chứ, dĩ nhiên được, chẳng qua nếu em cho anh thêm một cái ôm nữa, anh nghĩ anh nhất định sẽ càng thêm vui vẻ!”

Ôm?

Cái người này thật tham lam.

Trên mặt của Tử Thất Thất một giây oán trách, sau đó vòng đi vòng qua bàn làm việc tới bên cạnh anh, to gan ngồi ở trên hai chân của anh, nhẹ nhàng dùng đôi tay ôm lấy thân thể của anh, cuối cùng ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói “Nhu vậy anh đã hài lòng chưa?”

Hai tay của Mặc Tử Hàn cũng ôm lấy thân thể cô, cũng mệt mỏi tựa vào bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ giọng nói “Hôm nay em thật kỳ quái a, tại sao lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Chẳng lẽ hiện tại tất cả đều là do anh đang ảo tưởng ra sao? Là anh đang nằm mộng giữa ban ngày phải không?”

“Dĩ nhiên không phải mộng!” Tử Thất Thất phản bác.

“Không phải là mộng thật ư? Vậy em có thể chứng minh cho anh xem không?” Mặc Tử Hàn ở trước ngực của cô ngẩng đầu lên, xem chừng hai mắt của cô.

Tử Thất Thất khẽ cúi đầu nhìn mặt của anh, cười nói “Đương nhiên là không thành vấn đề!”

Cô nói xong, liền đem môi của mình đến gần môi của anh, sau đó nhẹ nhàng dán lên môi của anh, vụng về hôn, muốn chứng minh cho anh thấy.

Chương 272: Dù anh là ma quỷ, em cũng muốn lập tức lao vào anh

Mặc Tử Hàn khẽ ngửa đầu nhận lấy nụ hôn của cô. Tất cả đều tới nhanh với mức độ chóng mặt khiến cho anh nhất thời không quen được, cảm giác lâng lâng khó tả, tựa như mộng lại không phải là mộng, lại khiến anh hơi khó thở. Nhưng cảm xúc chân thật còn vương trên môi, anh có thể phân biệt rõ ràng được đây không phải là mơ, chỉ là tại sao... Hôm nay cô có thể nghe lời như vậy, chủ động như vậy?

Lưỡi dài hơi gấp gáp nóng nảy xông vào trong miệng của cô, mang lửa tình kích thích cô dây dưa cùng với anh, bàn tay không tự chủ bắt đầu tán loạn ở trên người của cô, cuối cùng hạ xuống tới cái eo mảnh khảnh của cô, định hướng tới nơi mềm mại quyến rũ kia

Tử Thất Thất bất ngờ dừng lại, rời đi khỏi môi của anh, đồng thời ngăn cản cái tay không chịu an phận kia, mỉm cười nói, “Hiện tại anh đã rất rõ ràng đây là không phải là mộng phải không?”

Mặc Tử Hàn vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô, tham lam nói, “Mặc dù đã rõ ràng, nhưng nếu như có thể rõ ràng hơn...”

“Anh thật đúng là được voi đòi tiên!” Tử Thất Thất quyết cự tuyệt sự tham lam của anh, dùng sức hất tay của anh ra.

Mặc Tử Hàn mỉm cười ôm chặt lấy cô lần nữa, vui vẻ nói, “Tại sao phải đột nhiên đến thăm anh? Không phải nói muốn đi ra ngoài đi bộ sao? Sao đi bộ đến chỗ của anh rồi hả? Nhớ tới anh như vậy sao?”

“Em chỉ là tới xác nhận xem anh còn sống hay đã chết mà thôi!” Tử Thất Thất cố ý nhạo báng anh.

“Vậy kết quả như thế nào rồi?” Mặc Tử Hàn hào hứng trêu đùa cô

“Mặc dù không có chết, nhưng anh trông giống như mất đi nửa cái mạng vậy, anh nên đi ngủ thật tốt mới được!” Cô nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, không khỏi có chút đau lòng.

Hai tay của Mặc Tử Hàn dùng sức ôm chặt, để đầu của mình tựa vào bộ ngực mềm mại của cô, sau đó nhắm mắt nói, “Vốn là anh không phải thiếu ngủ, nhưng hiện tại vừa nhìn thấy em, vừa đụng đến thân thể của em, anh liền cảm thấy buồn ngủ quá, mắt mở không ra rồi, cho nên... Anh mới nhắm nại ở lại làm xong việc rồi mới về, nhưng em lại tự động chạy tới tìm anh, thật là quá tệ, anh giống như thật không cách nào nhắm nại nữa, ai... Công việc của anh phải làm sao? Thôi, cứ để cho anh ôm em như vậy có được không?”

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, không khỏi dùng hai tay của mình nhẹ nhàng ôm đầu của anh, trong lòng tràn đầy khổ sở, cô mỉm cười dịu dàng, “Tốt... Anh ngủ một chút đi!”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của cô, cảm nhận được sự dịu dàng của cô, khó nhọc kìm nén dục vọng, anh đã hoàn toàn chống đỡ không nổi đại não mệt mỏi của mình rồi. Trước kia chịu phạt huấn luyện đặc biệt, anh có thể mười ngày mười đêm không cần ngủ, nhưng hiện tại mới chỉ là hai ngày hai đêm mà thôi, chẳng lẽ là bởi vì thời gian quá dài không có rèn luyện thân thể của mình? Hay là bởi vì quá mức hạnh phúc cho nên bị mê hoặc rồi hả?

A... Thôi!

Như thế nào cũng không quan trọng, tóm lại hiện tại anh cảm thấy thật hạnh phúc.

“Thất Thất...” Anh nhỏ giọng nỉ non mở miệng, sau đó nhẹ giọng nói, “Anh yêu em...”

Nghe được thanh âm của anh, Tử Thất Thất đột nhiên cả kinh, hai mắt mỉm cười hạnh phúc, e lệ nói, “Em cũng thế... Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu...”

Mặc Tử Hàn tiếp tục nhắm hai mắt, thật giống như vừa nói mới, “Hôm nay em rốt cuộc là thế nào? Tại sao phải nghe lời như vậy? Khiến anh có chút bất

an!”

“Bất an cái gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Bất an vì em sẽ rời bỏ anh mà đi!”

Tử Thất Thất đột nhiên hơi sửng sốt một giây, cô vô cùng may mắn anh hiện tại đang nhắm cả hai mắt, bằng không chỉ sợ anh nhất định có thể phát hiện sự khác thường của cô.

“Tại sao nói như vậy? Chẳng lẽ anh cho là em còn có thể chạy trốn sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Không... Em không phải, chỉ là...” Anh hơi dừng lại, sau đó một hồi mở mắt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng nói: “Thông thường sau lưng hạnh phúc đột nhiên xuất hiện sẽ có âm mưu làm cho người ta thương tâm.”

“Âm mưu?” Không ngờ rằng anh lại nghi ngờ cô, Tử Thất Thất tức giận nói, “Anh cho là em tới thăm anh là có âm mưu? Vậy cũng tốt, hiện tại em liền ngoan ngoãn trở về, không bước ra khỏi nhà nửa bước như một phạm nhân, như vậy mới đúng phải không? Dứt lời, cô hung hăng kéo tay anh ra, quyết định rời đi.

Mặc Tử Hàn vội vàng ôm chặt cô lần nữa, nói, “Anh cũng không phải ý này!”

“Vậy đâu mới là ý của anh?” Tử Thất Thất không nguôi lửa giận

“Anh chỉ là rất vui, cho nên sợ loại hạnh phúc này sớm tan biến mà thôi!” Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày anh được hạnh phúc như bây giờ. Mặc dù hai người đã bắt đầu thích nhau, nhưng sao anh vẫn có cảm giác mơ hồ, lòng luôn âm thầm tự chất vấn mình: Loại người như anh mà cũng có người yêu thương sao? Cũng có thể có hạnh phúc sao? Hai tay anh dính đầy máu tươi, người đeo vô số nợ máu cũng có thể ở với cô, một phụ nữ xinh đẹp ngày thơ bên nhau hạnh phúc cả đời sao? Có thể sao?

“Em sẽ không rời bỏ anh!” Tử Thất Thất đột nhiên kiên định nói, “Em thừa

nhận mình là một người rất cố chấp, chỉ cần duy nhất người đàn ông mình yêu, không cần bất kỳ người nào khác. Cho nên anh có thể để tự mình tin tưởng rằng, cho đến lúc chết, em cũng chỉ sẽ là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn. Sống cũng là của anh, chết cũng sẽ là ma đi theo anh, thân thể và trái tim của em... Đều chỉ thuộc về anh mà thôi!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, tâm tình kích động nhìn đôi mắt cô, sóng lòng sôi sục không thể kiềm chế dùng sức ôm lấy hông của cô.

“Thất Thất... Em có thể lặp lại lần nữa? Anh còn muốn nghe!” Anh tham lam yêu cầu

Tử Thất Thất mỉm cười nhìn anh, “Em sẽ không rời xa anh... Em là một người rất cố chấp, chỉ cần duy nhất người đàn ông mình yêu, không cần đến người thứ hai. Cho nên anh có thể để tự mình tin tưởng rằng, cho đến lúc chết, em cũng chỉ sẽ là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn. Sống cũng là của anh, chết cũng sẽ là ma đi theo anh, thân thể và trái tim của em... Đều chỉ thuộc về anh mà thôi! Đây chính là tình yêu của em... Cho dù anh là ma là quỷ, em vẫn sẽ không muốn để ý tất cả lao đầu vào lửa như con thiêu thân... Như vậy anh có thể yên tâm được không?”

Mặc Tử Hàn thỏa mãn nghe lần thứ hai, mà mấy câu cuối cùng cô thêm vào, càng khiến anh thêm mừng rỡ như điên.

Dù anh là ma quỷ...

Em cũng sẽ không cần để ý lao đầu vào lửa như con thiêu thân...

“Thất Thất, hồngбет, có chuyện lớn rồi!” gương mặt Mặc Tử Hàn đột nhiên hốt hoảng.

“Thế nào?” Tử Thất Thất khẩn trương hỏi.

“Quá hạnh phúc, anh sắp chết vì hạnh phúc rồi!” Anh vui vẻ nói xong, thân thể xụi lơ dựa vào cô.

Tử Thất Thất bất đắc dĩ nhìn anh, khẽ oán trách mà nói, “Chớ có nói hươu

nói vượn, anh thật là... như con nít vậy!” Chợt nhớ lại thời điểm gặp anh bảy năm trước, một Mặc Tử Hàn lạnh lùng, kiêu ngạo khiến người khác khiếp sợ. Bảy năm sau gặp lại lần nữa, anh vẫn tà ác, bá đạo như vậy. Nhưng anh dường như thay đổi 180 độ, vừa dịu dàng lại vừa trẻ con... Tính tình người đàn ông này thật khó đoán, nhưng không làm cho cô cảm thấy bất an mà còn thỏa mãn. Anh như thế là vì cô, cảm giác độc chiếm trái tim anh khiến cô vô cùng hạnh phúc

“A... Đúng rồi!”

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô: “Thế nào?”

“Em muốn hỏi anh một chuyện!” Gương mặt cô thần thần bí bí.

“Chuyện gì?”

“Ba mươi mấy năm trước, có phải có một sát thủ tên ‘Ngọc Tường Vy’ hay không?” Cô nhẹ giọng hỏi, giả bộ ra gương mặt bình tĩnh.

Ngọc Tường Vy?

Mặc Tử Hàn rà soát trí nhớ xem có cái tên nào như vậy không.

“Đúng là có một người như thế, thế nào? Tại sao đột nhiên hỏi cô ta?” Anh nghi ngờ hỏi ngược lại.

Quả nhiên có người này?

Tử Thất Thất không khỏi kinh hãi, thấp thỏm trong lòng, nhưng cô tự trấn an mình, cố gắng bình tĩnh nói, “Không có gì, chỉ là gần đây đột nhiên hứng thú với chuyện hắc đạo, cho nên liền bắt đầu điều tra một chút tài liệu, phương thức giết người của cô ấy rất tàn nhẫn, thật tò mò tại sao cô ấy lại ra tay độc ác như vậy. Rõ ràng là hắc đạo cũng không phải lần đầu tiên có kẻ giết người một cách điên, chỉ cần một dao là lấy được mạng người khác là được, tại sao còn muốn làm bẩn tay giết người dã man như vậy...” Cô vừa nhận định, vừa cố ý kiểm chứng xem lời của Chung Khuê có thật hay không, nhưng lại hoảng sợ không cách nào mở lời được nữa.

Mặc Tử Hàn nhìn trên mặt cô có chút quái dị, càng lúc càng nghi ngờ

Tại sao cô đột nhiên sẽ hỏi đề chuyện như vậy? Còn sinh ra hứng thú đối với chuyện hắc đạo? Chẳng lẽ là bởi vì anh là người trong hắc đạo, mà cô cũng sẽ phải trở thành phu nhân của thủ lĩnh hắc đạo, Cho nên mới phải tò mò đối với chuyện như vậy sao? Cô là vì anh sao? Cô là vì thích ứng cuộc sống của anh, muốn phối hợp anh sao?

“Thật ra thì tổ chức hắc đạo cũng giống như là một công ty, cũng có rất nhiều bộ phận riêng biệt. Mỗi bộ phận có một chức năng khác nhau, tỷ như giết người, phóng hỏa, đe dọa, buôn lậu, buôn lậu thuốc phiện, bắt cóc,... Hơn nữa mỗi người cũng sẽ không có cùng sở trường, đặc biệt giết người có, giày vò có, đe dọa cũng có,... Cái này tùy thuộc vào ý muốn của người đi thuê (cố chủ), nếu như hấn bỏ tiền chỉ cần người nào đó chết, chúng tôi chỉ cần sử dụng phương pháp đơn giản nhất, cho hấn một đòn chí mạng là được. Nếu hấn muốn hành hạ người kia cho đến chết, chúng tôi phải dùng phương thức tàn nhẫn nhất, từ từ làm cho người đó sống không được mà chết cũng không xong. Dĩ nhiên đây chỉ là công việc của những sát thủ, nếu như là giao dịch, sẽ phải xem kỹ điều kiện giao dịch như thế nào rồi mới quyết định... Tóm lại nơi này rất phức tạp, không phải một ngày hay hai ngày là có thể hiểu!” Mặc Tử Hàn đơn giản giải thích, chợt còn nói, “Thật ra thì em không cần quan tâm đến chuyện hắc đạo, bởi vì anh sẽ không để cho em trở thành người của hắc đạo!”

“Hả?” Tử Thất Thất nghi ngờ, “Tại sao?” Cô hỏi.

“Bởi vì anh chỉ hy vọng em giống như bây giờ sống vui vẻ là tốt rồi, em chỉ cần giống như bây giờ là tốt rồi!”

“Nhưng là, nếu như mà chúng ta kết hôn, vậy em...”

“Chuyện này em có thể yên tâm, anh có phương pháp của anh, sẽ xử lý thỏa đáng. Tóm lại em không nên tìm hiểu chuyện hắc đạo nữa, tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh, em chỉ cần nghe anh là được!” Anh vừa dịu dàng vừa bá đạo ngắt lời cô, lần nữa hai mắt nhắm lại, mà lần này anh thật sự là từ từ tiến vào trong giấc mộng, sau khi nỉ non lắm bầm, “Thất Thất... Anh sẽ mang lại

hạnh phúc cho em... Anh nhất định sẽ cho em... cả thế giới... vui sướng nhất... Hạnh phúc lớn nhất... Anh nhất định... sẽ như vậy...”

Tiếng nói chậm rãi rơi xuống, anh liền ngủ say đi vào giấc mộng.

Tử Thất Thất nghe lời của anh, nhìn vẻ mặt mệt mỏi, nhìn nụ cười trong khóe miệng, trong lòng hạnh phúc đã bắt đầu lan tràn.

Đôi tay nhẹ nhàng rời khỏi anh, để lưng anh dựa vào chiếc ghế lớn, để cho anh thoải mái dựa vào, chậm rãi đến gần bên tai của anh, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn!”

Cả đời này, cô bị rất nhiều khổ, nếm rất nhiều đau, nhưng cô có người cô thương yêu nhất Thiên Tân, có người bạn tốt nhất Phương Lam, còn có cả người đàn ông của mình Mặc Tử Hàn... Thật quá hạnh phúc!

Quả nhiên ông trời đối với cô không tệ, để cho cô có nhiều như vậy.

Vậy là đủ rồi...

Cuộc đời này không tiếc!

...

...

Ba giờ sau

Mặc Tử Hàn nghiêng đầu tựa vào ghế, chợt, chân mày anh hơi run rẩy mấy cái, sau đó từ từ mở mắt, mà lúc này, trên người của anh chỉ có một cái mền màu trắng, Tử Thất Thất lại đã sớm không thấy.

Người đâu?

Anh hốt hoảng đứng thẳng người, nhanh chóng quét mắt khắp phòng làm việc, trống rỗng không có một bóng người.

Thật chẳng lẽ chính là nằm mơ?

Không đúng!

Nếu là mơ, trên người của anh tại sao có thể có cái mền? Nếu là mơ, trên thân thể của anh làm sao có mùi thơm của cô? Cô đã tới, chỉ là sau khi anh ngủ cô đã rời đi.

Hơi có chút mát mát, hai mắt từ từ rũ xuống, lại thấy trên bàn làm việc có một mẫu giấy.

Anh cầm lên nhìn phía hàng chữ xinh đẹp:

“Xem anh ngủ ngon như vậy, em không đành lòng quấy rầy anh, chẳng qua nếu như có thể, em hi vọng anh không ngủ cả ngày như thế, sức khỏe mới là quan trọng nhất, anh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt biết không? Đúng rồi, còn có một câu quên nói cho anh biết... Em nhớ anh lắm!”

“A...” Mặc Tử Hàn nhìn bốn chữ cuối cùng, đột nhiên cười vui vẻ.

Cô hôm nay thật sự là đặc biệt kỳ quái, hoàn toàn không giống trước kia, dịu dàng chăm sóc anh, nói những lời ngọt ngào với anh. Anh kinh hỷ không thôi, cảm giác được sự toàn tâm toàn ý của cô với anh, vô cùng ấm áp.

“Anh cũng nhớ em rồi...” Anh nhẹ giọng nói xong, liền cười hân hoan chữ trên tờ giấy một cái, trong lòng vô tận hạnh phúc không ngừng bồi hồi nhộn nhạo.

Bên trong xe

Hỏa Diễm ngồi ở chỗ tài xế, vững vàng lái xe, Tử Thất Thất ngồi ở sau xe ngồi, hai mắt nhìn cảnh vật hai bên. Khóe miệng của cô hơi nâng lên, duy trì mỉm cười thản nhiên, nhưng là trong đôi mắt cũng là mơ hồ có chút hơi nước, lộ ra một chút thương tâm.

Chợt!

Tay phải cô đút vào túi quần, nắm chặt kim tiêm nho nhỏ trong đó.

“Hỏa Diễm!” Cô nhẹ giọng kêu lên.

“Vâng, phu nhân!” Hỏa Diễm lập tức lên tiếng, nhìn cô qua kính chiếu hậu

“Tôi muốn xuống xe mua chút đồ, anh đem dừng xe bên đường đợi tôi được chứ!”

Cô cố bình tĩnh nói lòng bàn tay nắm kim tiêm hơi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm vâng lời, dừng xe lại, lập tức từ ghế lái đi xuống, đi tới cửa sau xe mở ra. Anh hơi cúi đầu.

Tử Thất Thất một bước đi xuống xe, giả vờ bước không vững toàn thân chao đảo, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Hỏa Diễm

“Phu nhân, cẩn thận!” Theo phản xạ, Hỏa Diễm nhanh tay đỡ cô.

Đang lúc này, Tử Thất Thất lấy vật đang kẹp ngón trỏ và ngón giữa đâm vào cánh tay anh, kim tiêm nhỏ nhanh chóng xuyên qua tay áo anh, đâm vào da thịt của anh, cũng đem bên trong kia có chừng một giọt chất lỏng màu đỏ rót vào trong cơ thể anh.

Hỏa Diễm cảm nhận được cánh tay hơi đau đớn, trong nháy mắt chau chặt chân mày, kinh ngạc nhìn cô nói, “Phu nhân, cô...”

“Thật xin lỗi, tôi có chuyện rất quan trọng nhất định phải đi, giúp tôi nói với Mặc Tử Hàn một tiếng, tôi không phải chạy trốn, đi một chút sẽ trở về ngay!”
Tử Thất Thất khẩn trương nhìn anh ta, đợi phản ứng của anh ta.

Hỏa Diễm không kịp nghe hết câu nói của cô đã toàn thân vô lực, nhanh chóng rơi vào cơn mê. Có lẽ thuốc phát huy tác dụng quá nhanh

Tử Thất Thất vội vàng đỡ thân thể to lớn của anh.

Đúng như dự đoán của cô, Chung Khuê đưa cho cô là thuốc mê. Chỉ là không biết được tác dụng của thuốc là trong bao lâu, tóm lại cô phải nhanh lên một chút rồi đi.

Cô hốt hoảng đem Hỏa Diễm dìu vào chỗ ngồi phía sau xe, để cho anh ta nằm trên ghế, sau đó lên cửa trước nặng nề đóng cửa xe lại, cuối cùng vừa đi sang bên kia đường, vừa lấy điện thoại gọi cho Chung Khuê

“nói thầm —— nói thầm —— nói thầm ——”

Nhạc chờ kia vang lên được ba lần, lập tức đường dây được nối, giọng nói trong trẻo vang lên

“Alo”

“Tôi bây giờ đã đi ra, chúng tôi gặp nhau ở đâu?”

“Tới nhà tôi đi!”

“Nhà ông?”

“Không sai, chờ một chút tôi sẽ cho cô địa chỉ, hi vọng trong vòng mười phút cô sẽ có mặt, con người tôi rất hâm mộ cách làm việc nhanh chóng của giới trẻ, ha ha ha...”

Chương 273: Chột bằng cái gì... Đâm lại bằng cái đó...!

Tử Thất Thất tức giận vì tiếng cười đùa cợt của hắn, lập tức tắt tiếng thoại.

Lão già chết tiệt!

“Tít tít... tít tít...”

Tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên, Tử Thất Thất dồn nén bức bối, ấn mạnh màn hình đọc cái địa chỉ hắn gửi tới. Sau đó, cô mang về mặt khó chịu ngăn một chiếc taxi, hướng tới cổng ngôi nhà lớn

...

Chín phút sau cổng lớn mở ra

Chiếc taxi chậm rãi dừng lại, Tử Thất Thất lập tức từ trên xe đi xuống, cô ngửa đầu nhìn tòa cổ kính biệt thự, chân mày chau lại thật chặt

Đột nhiên, một ông lão trạc tuổi Chung Khuê đi tới trước mặt cô, ông ta vô cùng lễ phép khẽ khom lưng, sau đó mới cứng nhắc mở miệng:

“Tiểu thư, xin chào! Tôi họ Tần, là quản gia nhà này, lão gia nhà tôi đợi cô trong thư phòng đã lâu, mời đi theo tôi!” Nói xong, ông ta xoay người hướng về phía biệt thự xa hoa kia mà bước

Tử Thất Thất cũng không nói lời nào, trầm mặc đi theo phía sau ông ta, đi vào cửa chính

...

Thư phòng lầu hai

Tần quản gia dắt Tử Thất Thất tới một căn phòng, sau đó đưa tay gõ cửa ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Vào đi!”

Nghe thấy tiếng của Chung Khuê, Tử Thất Thất trong nháy mắt bỗng dưng cảm thấy căng thẳng, tim đập mạnh, tinh thần hơi hỗn loạn

“Cạch cạch!” Tần quản gia mở cửa phòng, sau đó khom lưng, cúi đầu nói, “Tiểu thư, mời cô!”

Tử Thất Thất âm thầm hít một hơi thật sâu, cố lấy lại dũng khí, sau đó bước vào, chỉ nghe sau lưng lại một lần nữa lại vang lên tiếng “cạch cạch”, cửa phòng bị đóng ngay lập tức. Cô nhìn Chung Khuê đang ngồi ở bàn làm việc không chớp mắt, đột nhiên cảm thấy hận cái khuôn mặt ung dung tự tại đó, hận cái nụ cười đắc ý, hận luôn cả cặp mắt xảo quyệt của hắn

“Tôi biết ngay cô thế nào cũng đến!” Chung Khuê mỉm cười mở miệng.

“Tôi cũng biết ông hẹn gặp tôi ở đây, chắc chắn là không có chuyện tốt!” Tử Thất Thất lạnh lùng đáp.

“Ha ha ha...” Chung Khuê cười lớn, sau đó cố làm mặt tò mò hỏi, “Cô đã biết không phải chuyện tốt, tại sao còn tự mình chui vào rọ như vậy?”

“Như lời ông vừa nói đã sớm biết tôi sẽ tới, hà tất còn muốn hỏi lại?”

Chung Khuê hứng thú nhìn cô, tán thưởng: “Miệng lưỡi của cô cũng thật ghê gớm, nhưng tôi nhớ, hình như ba mẹ cô đều là những người kiêu lời, không biết cái này di truyền từ ai? Không chỉ nhanh mồm nhanh miệng mà còn rất thông minh!”

“Cái này ông thực sự ông không biết? Ba mẹ tôi mặc dù rất ít nói, nhưng nếu hai người ở cùng một chỗ thì âm ỉ không chịu được, ông không phải là không

biết chuyện này đấy chứ? Ông không phải nói là người hiểu rõ bọn họ sao? Mẹ tôi là con gái nuôi của ông mà? Ngay cả điều này ông cũng không biết sao? Xem ra sự hiểu biết của ông về bọn họ quả thật rất hời hợt, câu thả... Ông căn bản là đang nói dối!” Tử Thất Thất nở nụ cười đắc ý, giễu cợt sự ngu ngốc của hắn

Chung Khuê không nhịn được nhú mày kìm nén sự tức giận, Vẻ mặt đột nhiên thay đổi nhưng vẫn cố trấn tĩnh, duy chỉ có nụ cười vẫn làm người khác khó chịu như ban đầu.

“Cô cho rằng những lời của tôi là giả, vậy tại sao còn đến đây tìm tôi?” Hắn hỏi.

“Tôi chỉ muốn tự mình kiểm chứng mà thôi!”

“Cô không sợ, tôi bắt cô, sau đó uy hiếp Mặc Tử Hàn sao?”

“Nếu sợ, tôi sẽ không tới đây!” Tử Thất Thất kiên định.

“Ồ? Thì ra cô kiên quyết đến đây là để gặp tôi đúng không! Thật không đến nỗi nào, được lắm... Rất hoan nghênh!” Chung Khuê cười đắc ý như ra vẻ tán thưởng nhưng đặc mùi giễu cợt

Tử Thất Thất hung hăng nhìn hắn chằm chằm, trong lòng vô cùng tức giận

“Hãy bớt nhiều lời đi! Không phải ông muốn tôi tới đây là có chuyện muốn nói về bố mẹ tôi hay sao? Tôi sẽ cố vênh tai lên mà nghe, ông nói được rồi đấy!” Cô lạnh lùng nhìn hắn.

“Cô thật sự muốn biết chuyện quá khứ của bố mẹ cô? Nhưng nếu tôi nói rồi, tôi cam đoan cô nhất định sẽ rất hối hận!”

“Hối hận hay không là chuyện của tôi, không cần ông quan tâm!”

“Cô nói không sai, nhưng...” Chung Khuê hơi dừng lại, vô cùng bất mãn vì thái độ bất cần của cô. Đột nhiên, ông ta lạnh lùng trở mặt: “Nói hay không cũng là chuyện của tôi, cô không có quyền ra lệnh cho tôi!”

“Ông...” Tử Thất Thất tức giận.

Lão hồ ly này thực sự mưu mô quỷ quyết, thật kinh tởm hẳn lại muốn giở trò. Lời nói nửa đùa nửa thật khôn khéo của hắn khiến cô hận không thể tự mình cầm dao dí vào cổ uy hiếp hắn, đe dọa hắn, để cho hắn khai ra tất cả. Càng hận hơn không dám hắn một phát cho toàn thân khiếp sợ, thống khổ cầu xin cô tha mạng. Lần đầu tiên có người khiến cho cô muốn tự biến mình thành tên sát thủ máu lạnh đến vậy.

“Vậy cuối cùng là ông muốn nói về cái gì? Nếu như ông còn tiếp tục nói hươu nói vượn, xin lỗi, tôi không rảnh!” Tử Thất Thất nói xong, liền lập tức xoay người, muốn rời khỏi.

“Đợi đã nào...!” Chung Khuê lập tức gọi lại cô.

Tử Thất Thất dừng lại nhưng vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Chung Khuê nhìn theo bóng lưng cô, nhẹ giọng, “Đừng quá nóng vội, tôi đã lâu không gặp được cháu gái, cho nên gặp cô ta thật sự rất vui!”

“Tôi không phải cháu gái của ông, đừng có nhận người thân hồ đồ như vậy!” Tử Thất Thất lạnh giọng phủ nhận, vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn

“Được, được, được... không đùa nữa, chúng tôi đi thẳng vào vấn đề!” Chung Khuê đột nhiên như một lão gia gia hòa nhã nói năng nhỏ nhẹ.

Tử Thất Thất lúc này mới chậm rãi xoay người, nhìn khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của hắn chờ đợi...

Chung Khuê nhìn thẳng vào mắt cô, cười như không cười nói, “Thật ra chuyện ba mẹ cô không thể một hai câu là có thể nói ra được hết, thật sự nó rất là dài, nếu có thể cô ở lại đây vài ngày thì tốt!”

“Ông là có ý gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ nhìn hắn chằm chằm.

“Tôi muốn cô ở đây ít ngày, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện về ba mẹ cô không

sốt một chi tiết nào!” Khuôn mặt Chung Khuê đầy xảo quyệt.

Tử Thất Thất cau mặt.

Ở lại nhà hần mấy ngày? Đó không phải là...

“Ông là muốn giam tôi ở đây?” Cô hỏi.

“Hà tất phải dùng những lời khó nghe như vậy, tôi chỉ là muốn mời cô ở lại mấy ngày, không có ý định thương tổn cô, sao có thể đem cô mà nhốt được? Hơn nữa cô không phải đến đây là để biết rõ chuyện ba mẹ mình sao? Bọn họ từng là những nhân vật nổi danh một thời của hắc đạo, sao có thể nói hết trong một sớm một chiều được chứ?”

“Không cần tất cả, chỉ nói những chuyện trọng điểm, còn lại tự tôi đi tìm hiểu là được rồi!”

“Như vậy sao được!” Chung Khuê lập tức cự tuyệt, “Lời người ngoài cô thể tin được hay sao...”

“Vậy lời của ông cũng có thể là giả, không phải trước đây ông đã từng lừa gạt tôi hay sao!” Tử Thất Thất tức giận phản bác.

“Haizzzzzaaa...” Chung Khuê thở dài thất vọng nói, “Phải miễn cưỡng cô rồi, tôi thực sự muốn cô ở lại đây vài ngày. Hơn nữa phải rất vất vả mới lừa được cô đến đây, sao có thể để cô đi đơn giản như vậy được”

Lừa cô?

Quả nhiên hần vừa lừa cô sao?

Tử Thất Thất nắm chặt hai quả đấm, tức giận nhìn hần chằm chằm, nói, “Ông kêu tôi tới đây thực sự không phải là vì chuyện của ba mẹ tôi, Ông muốn bắt giữ tôi làm con tin uy hiếp Mặc Tử Hàn, có phải vậy không?”

“Hahaha...” Chung Khuê cười khẽ, nói, “Cô rất thông minh, nhưng đã chậm một bước rồi!”

“Tôi đã sớm đoán được!” Tử Thất Thất kiên định.

“Sao? Cô đã sớm đoán được? Vậy tại sao còn phải tự chui đầu vào lưới?”
Chung Khuê nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì ông biết chuyện ba mẹ tôi, mặc dù tôi không rõ ràng lắm lời của ông đâu là thật, đâu là giả, nhưng tôi có thể xác định ông biết rất nhiều chuyện về họ cho nên tôi tới tìm ông, chính là muốn biết cha mẹ tôi rốt cuộc là người như thế nào, họ đã làm những việc gì, hơn nữa... Nếu như mà tôi không làm rõ mọi chuyện, ông nhất định còn có thể lợi dụng bọn họ để uy hiếp tôi, tôi sớm muộn cũng sẽ trúng bẫy của ông, vậy tại sao tôi lại không tự mình chui vào bẫy, sớm giải quyết mọi vấn đề!” Hơn nữa cô càng không muốn khiến Mặc Tử Hàn lo lắng, cũng không muốn tăng thêm phiền phức cho anh, càng không muốn để cho anh càng thêm mệt mỏi.

“A... Ha ha ha...” Chung Khuê lại một lần nữa cười khẽ, mà lần này hẳn là phát ra từ nội tâm khen ngợi, “Cô thật thông minh, không hổ danh là con bọn họ. Chỉ là vô cùng đáng tiếc...” Hắn khẽ thở dài hạ xuống, sau đó nói tiếp, “Khi bọn họ thoát khỏi hắc đạo tôi đã từng thề, tuyệt sẽ không nói chuyện của họ cho bất cứ người nào, vì vậy cô có mặt ở đây hay không tôi vẫn không vứt bỏ lời thề mà kê cho cô nghe.”

“Vậy sao? Theo như lời ông đúng là, cha mẹ của tôi thật sự đã từng là người trong hắc đạo? Như vậy ông cho rằng những lời của ông trước kia đều là thật?” Tử Thất Thất đột nhiên kiên định hỏi ngược lại.

Chung Khuê thành linh nhìn cô bằng đôi mắt sắc nhọn, đầy xảo quyết

Thật là một cô gái nhạy cảm, nói một hiểu mười, nhanh chóng lần ra được manh mối. Thật có khí chất của một sát thủ, nếu được đào tạo bài bản từ nhỏ có thể còn lợi hại hơn cả cha mẹ cô ta? Thật không hổ danh hổ phụ sinh hổ tử, vô cùng xuất sắc.

“Coi như cô đã đoán đúng, tôi sẽ không nói cho cô biết chuyện của bọn họ, hơn nữa nếu như người đi điều tra, chỉ là cười ngựa xem hoa mà thôi. Những kẻ biết chuyện này, tôi đã sớm giết sạch cả rồi ha ha ha...” Hắn nói với giọng

tà ác so với ma quỷ còn ghê gớm hơn.

Tử Thất Thất nghe lời của hắn không khỏi hơi cau mày, lạnh giọng mà nói, “Ngọc Tường Vy”, bắt đầu từ cái tên này để điều tra, có thể...”

“Đó cũng không phải biệt danh mẹ cô, người phụ nữ này đã từng là thủ hạ của tôi, bây giờ mặc dù tuổi tác đã cao, đã quy về ở ẩn, nếu như cô muốn gặp bà ấy, tôi có thể đem phương thức liên lạc nói cho cô biết!” Chung Khuê ngắt lời cô, đắc ý nói.

“Ông...” Tử Thất Thất tức giận.

Hắn không buông tha lại lừa gạt cô!

Lần trước cũng mắc mưu hắn, uống phải một ly rượu độc, mà lần này cũng là bị hắn lừa gạt, bị hắn dẫn tới nơi này.

Quý tha ma bắt lão già chết tiệt, thật là kinh tởm!

“Hahaha...” Chung Khuê lần thứ tư cười khẽ một tiếng, hắn giễu cợt nói, “Thanh niên bây giờ thật là nông nổi, dễ xúc động, người khác nói gì cũng tin mà không dùng cái đầu của mình để mà suy xét. Bất quá thật cảm kích sự ngu xuẩn của cô, để tôi hết lần này đến lần khác đem cô ra đùa giỡn”

“Hahaha...” Tử Thất Thất cũng đột nhiên cười khẽ, bất chước giống hệt giọng cười giễu cợt của hắn, thậm chí càng sâu, hơn nữa còn can đảm tới trước bàn đọc sách, tay cô di di trên bàn dịch chuyển ngày càng gần hắn, tà ác nhếch miệng, đắc ý nói, “Ông cho rằng tôi cái gì chuẩn bị cũng không làm, liền ngu ngốc tới gặp ông sao? Cho ông biết, trước khi tới đây, tôi đã nuốt một loại độc dược rất mạnh, sau ba giờ không có thuốc giải tôi sẽ lập tức mất mạng, đến lúc đó..., tôi xem ông lấy cái gì để uy hiếp Mặc Tử Hàn!”

Chung Khuê đột nhiên dùng sức nắm chặt cây ba-tong, đôi mắt tinh táo trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là đôi mắt đục ngầu đầy tức giận

Tử Thất Thất hoàn toàn không có chút e sợ, nhìn thẳng vào hắn, mỉm cười mở miệng lần nữa, “Như thế nào? Còn phải giữ tôi ở lại thêm vài ngày nữa

hay không?”

Chung Khuê tức giận thân thể bắt đầu hơi phát run, lửa giận muốn giết người của đột nhiên xông lên não, hắn cố gắng kìm chế sự tức giận, mang nụ cười giả tạo nói, “Xem ra tôi quá xem thường cô!”

“Đương nhiên, thanh niên bây giờ làm việc có thể so với thế hệ trước cần phải cẩn thận hơn, tre già măng mọc không phải sao?... A, tôi nhớ được còn có phiên bản hài hước, đó chính là: Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước mất tăm trên bờ cát!” Tử Thất Thất đắc ý nói xong, nhìn khuôn mặt tức giận của hắn, sau đó mỉm cười vui vẻ.

Chung Khuê hung hăng nhìn cô chăm chăm, sự tức giận đã từng không chế được bây giờ bỗng tiêu tan, nếu như là ở hai mươi mấy năm trước, hắn nhất định sẽ không chút do dự giết chết cô gái này, tuyệt đối không bất kể cô có hay không giá trị lợi dụng. Nhưng hiện tại chính hắn cũng đã bất đồng, khả năng nhẫn nại đã tăng lên rất nhiều, hơn nữa nghĩ đến cô gái này giá trị lợi dụng không hề nhỏ trong việc đối phó với Mặc tử Hàn, tức giận thế nào đi chăng nữa cũng không thể xuống tay, ít nhất... bây giờ chưa phải lúc.

“Được... tốt lắm...” Hắn than thở gật đầu, tán thưởng, “Mặc Tử Hàn thật có con mắt tinh tường, tự tìm cho mình một người phụ nữ tuyệt vời như cô, chỉ tiếc là...” Hắn cố ý ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Không có gì?” Chung Khuê khẽ mỉm cười cự tuyệt.

Tử Thất Thất hơi cau mày, cô ghét cay ghét đắng cách nói chuyện không đầu không cuối của ông ta.

Đột nhiên vẻ mặt thành thật, cô lạnh lùng nói, “Trở về vấn đề chính, tôi phải làm như thế nào thì ông mới tiết lộ chuyện bố mẹ tôi, thẳng thắn đi?”

“Rất đơn giản, chỉ cần cô khiến Mặc Tử Hàn từ bỏ chức vị thủ lĩnh hắc đạo, nhường lại cho tôi, tôi liền có thể đem toàn bộ chuyện bố mẹ cô nói cô biết!” Chung Khuê vô cùng sáng khoái đưa ra điều kiện.

Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc.

Hai chuyện này căn bản cô không có khả năng làm được, hơn nữa đây là chuyện cá nhân huynh đệ bọn họ, cô càng không muốn can thiệp vào.

“Thế nào? Phải suy tính lâu như vậy sao? Cô không làm được?” Chung Khuê mở miệng cười khẽ.

Tử Thất Thất đứng thẳng không khuất phục, “Xem ra việc đàm phán của chúng tôi không có biện pháp tiếp tục, tốt nhất tôi nên trở về!” Nói xong, cô lập tức xoay người.

Chung Khuê nhìn theo bóng lưng cô, lạnh lùng nói, “Hôm nay cô có thể thoát nhưng ngày mai thì không. Vốn dĩ tôi muốn dùng phương thức dịu dàng nhất để giữ cô lại đây một thời gian, nhưng bây giờ dường như... tôi cần phải dùng biện pháp mạnh xin cô ở lại mới được!” Từ “xin”, hắn cố ý nói với thanh âm cực mạnh.

Tử Thất Thất đưa lưng về phía hắn cười khẽ, sau đó nói, “Tốt, tôi thật muốn xem ông sẽ dùng thủ đoạn gì tới bắt cóc tôi!”

Nói xong, cô liền sai bước ra cửa thư phòng.

“Rầm ——” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đóng sầm.

Đồng thời, cặp mắt hung ác nhìn cô, hắn đột nhiên đứng lên, tay cầm cây ba tong dùng sức hất mạnh trong nháy mắt, trên bàn tất cả mọi thứ rơi xối xả xuống đất thành một đồng hỗn độn.

“Tiểu nha đầu đáng ghét, dám tới đây uy hiếp tôi, cô thật là to gan!” Hắn tức giận gầm nhẹ, lửa giận ngút trời.

Lúc này!

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Chuông điện thoại trong túi vang lên, hấn cau mày lấy ra, thấy số người gọi tức giận tăng lên gấp bội. Hấn dùng lực đè xuống phím kết nối.

“Alo... Thật xin lỗi, tôi có chút mạo phạm, kính xin Lão Nhân Gia tha thứ cho tôi tuổi trẻ không hiểu chuyện, chẳng qua tôi quên một câu rất quan trọng nhất định phải nói cho ngài, đó chính là... sự thực tôi tuyệt nhiên không có ăn loại thuốc độc đó... Tất cả chỉ là lừa gạt ông mà thôi! Ha ha ha ha”

“Người nói cái gì?” Chung Khuê thịnh nộ.

“Ai chột tôi bằng cái gì thì tôi đâm lại bằng cái ấy, tôi học được từ ông đấy ha ha ha”

Chương 274: Tên tôi là Vũ Chi Húc... có nghĩa là “mưa trong nắng”

Giọng nói đầy khiêu khích của Tử Thất Thất khiến cho Chung Khuê trừng lớn hai mắt lửa giận sôi lên sung sục

Học được từ hấn?

Tiểu nha đầu thôi, dám khiêu khích hấn?

Đáng chết!

“Những điều cần nói tôi đã nói xong. Hôm nay rất cảm ơn lời mời của ông, tôi thật vinh dự. Ha ha ha bái bai!”

Tử Thất Thất nói xong cũng lập tức cúp điện thoại.

Chung Khuê tức giận đem điện thoại di động cầm trong tay ném mạnh vào cửa phòng đối diện, “Rầm——” một tiếng, pin rớt ra ngoài, chiếc điện thoại vỡ tung thành nhiều mảnh.

“Tử Thất Thất, ta nhất định bắt ngươi lần nữa, xem ngươi có bản lĩnh trốn thoát được hay không!” Hấn hung tợn nhả từng tiếng, giống như kiên định đưa ra lời thề.

...

Trong taxi

Tử Thất Thất ngồi ghế sau, vui vẻ dừng cuộc gọi.

Buổi trưa khi nhận điện thoại của hấn, cô vô cùng chấn động cùng thống khổ. Nhưng sau một canh giờ đối mặt với hấn, cô suy nghĩ rất nhiều, đầu tiên cô

biết đây nhất định là có âm mưu. Bởi vì đã bị hấn lừa gạt một lần, cho nên hấn rõ ràng không phải là người tốt. Muốn thoát ra khỏi nơi này, cô tuyệt đối phải bình tĩnh tìm ra điểm yếu của hấn. Đối với hấn, cô chẳng qua là con cò, tất cả mọi thủ đoạn của hấn cũng chỉ vì một mục đích duy nhất: uy hiếp Mặc Tử Hàn. Điểm quan trọng nhất, nguyên nhân cô lần này đi tìm hấn, thật ra không phải nhất định phải từ miệng hấn nói ra chuyện ba mẹ cô. Cô chỉ muốn cho hấn biết rằng, Tử Thất Thất không phải là người dễ dàng bị khi dễ, mặc cho hấn có thể tùy ý đùa bỡn. Nếu cô đã quyết định trở thành người phụ nữ của Mặc Tử Hàn, tuyệt đối không tỏ ra khiếp sợ bất cứ thành phần nào trong hắc đạo, kể cả lão hồ ly chết tiệt kia... Với thân phận thủ lĩnh hắc đạo phu nhân, cô phải tự mình thích ứng với thế giới ngăm đầy nguy hiểm này

Đột nhiên, tay cô nắm chặt điện thoại, hai mắt lộ ra tự tin cùng thần sắc kiên định.

Bắt đầu từ hôm nay cô phải học tự bảo vệ mình, cô không thể trở thành gánh nặng cho Mặc Tử Hàn, càng không thể trở thành điểm yếu để người khác lợi dụng uy hiếp anh, cô muốn mình phải là hậu thuẫn vững chắc giúp anh tất cả mọi thứ

...

Mười phút sau

Tử Thất Thất trở lại bên đường, đứng bên cạnh chiếc Bentley, nhìn như Hỏa Diễm vẫn còn hôn mê. Khá ổn, anh ta không có tỉnh lại, chỉ là đã qua gần ba giờ rồi, anh ta sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu như không may anh ta hôn mê một ngày một đêm, cô không hề muốn đứng ở đây cả ngày đâu nha?

Chợt có chút lo lắng, nhưng không thể làm gì khác hơn là đứng đợi anh ta tỉnh lại.

Mặt trời lặn!

Trời bắt đầu tối dần, thời điểm sáu giờ mà Mặc Tử Hàn định ra đã sắp tới, chợt...

Hỏa Diễm đang nằm ở ghế sau, khẽ giật giật chân mày, hai mắt từ từ mở ra. anh ta ngồi bật dậy, sững sờ nhìn cô

Phu nhân chạy trốn rồi!

“Cốc, cốc, cốc!”

Nghe tiếng gõ cửa xe, anh lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, Tử Thất Thất mỉm cười nhìn anh, còn giơ tay vẫy vẫy anh.

Phu nhân?

Cô vẫn còn ở đây?

Hỏa Diễm khiếp sợ lần nữa, hơi sững sờ, sau đó lập tức mở cửa xe đi xuống, cúi đầu lo sợ “Phu nhân”

“Chúng tôi đi nhanh một chút đi, thời gian không còn nhiều!” Tử Thất Thất nói xong, liền lập tức chui vào xe, vội vàng vàng vàng ngồi xuống.

Hỏa Diễm nghi hoặc nhìn cô muốn hỏi một chút, nhưng lời ra đến khóe miệng rồi lại lập tức nuốt xuống. Anh nhíu mày, dùng sức đóng cửa xe, sau đó liếc mắt nhìn bầu trời bao la lúc hoàng hôn thật đẹp.

Mặt trời đã lặn rồi hả?

Vậy anh ít nhất cũng hôn mê bốn năm giờ, trong thời gian này, phu nhân đã đi đâu? Đã làm gì? Tại sao chuốc mê anh? Tại sao rồi đi lại trở về?

Anh nên làm gì đây? Phải hỏi như thế nào?

Khuôn mặt nặng nề, Hỏa Diễm ngồi trở lại ghế lái, khởi động máy và chạy thẳng về nhà

Bên trong xe

Tử Thất Thất đột nhiên nhẹ giọng mở miệng.

“Anh nhất định tò mò muốn biết tôi đã đi đâu, có đúng hay không?” Cô hỏi.

“Vâng!” Hỏa Diễm trả lời.

“Vậy sao ngay lúc đầu anh không hỏi? Hơn nữa tại sao một câu nói đều không nói?” Cô lại hỏi.

“Bởi vì nếu như phu nhân muốn nhất định sẽ nói, còn nếu người không có ý định nói, tôi có hỏi cũng không có tác dụng gì cả. Với lại, trách nhiệm của tôi là bảo vệ phu nhân, đem tất cả mọi hành tung của người báo cáo với đại ca, tôi không có quyền chất vấn phu nhân.” Một lần nữa, anh lạnh giọng trả lời.

Tử Thất Thất nhìn sau lưng anh ta, đầu tiên là hơi trầm mặc mấy giây, sau đó mới lên tiếng: “Anh sẽ đem chuyện tôi mất tích tố cáo với Mặc Tử Hàn?”

“Vâng!”

“Nếu tôi thỉnh cầu anh đừng nói với anh ấy, anh có thể giúp tôi hay không?”

“Thật xin lỗi, tôi chỉ trung thành với đại ca!”

“Vậy ý của anh là, vô luận như thế nào anh cũng sẽ đem chuyện tôi mất tích nói với Mặc Tử Hàn, kể cả việc uy hiếp anh, đe dọa anh, bức bách anh, anh cũng sẽ không nghe lời của tôi, đúng không?”

“Vâng!” Hỏa Diễm kiên định trả lời.

“Haizzzzaaa...” Tử Thất Thất thở dài, buồn buồn nói, “Thật là một người cố chấp, nhưng biết sao được, anh muốn nói cứ việc nói, dù sao bình tới thì tương đương, nước lên thì cát lấp, dù sao anh ấy vẫn không đến nỗi lấy mạng tôi?”

Hỏa Diễm liếc nhìn cô qua chiếu hậu, lòng không khỏi thâm than thở.

Tâm tư phụ nữ thật rất khó đoán, đoán tới đoán lui cuối cùng cũng không thể nào hiểu được. Rốt cuộc... trong mấy tiếng đồng hồ kia, cô đã làm những thứ

gì đây?

Haizzzzaaa...

Biệt thự nhà họ Mặc

Hỏa Diễm đi theo sau Tử Thất Thất trở lại phòng ngủ, đứng trước cửa long mày cau lại, gọi điện thoại cho Mặc Tử Hàn.

“Alo” trong điện thoại di động rất nhanh liền nghe tiếng Mặc Tử Hàn

“Đại ca!” Anh trầm giọng gọi.

“Thế nào?”

“Chuyện là, phu nhân vừa mới rời khỏi tập đoàn King, đột nhiên xuống tay hạ độc dược khiến tôi hôn mê, cho nên trong bốn giờ đó, phu nhân đi nơi nào, đã làm gì, tôi tất cả đều không biết.”

“Người nói cái gì? Phu nhân xuống tay với người?”

“Dạ!”

“Cô ấy bỏ trốn?”

“Cũng không có, khi tôi tỉnh lại phu nhân vẫn còn ở trước mặt, nhưng trong lúc tôi hôn mê, hành tung phu nhân thế nào tôi không rõ”

“...” Trong điện thoại di động Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, gần một phút đồng hồ sau, anh lạnh giọng mà nói, “Tôi biết rồi, tôi lập tức trở về, anh phải người đi điều tra cô ấy bốn giờ đó đã làm gì, còn có... Thuốc mê, là từ đâu tới!”

“Dạ!”

Cuộc đối thoại kết thúc ngắn gọn, Hỏa Diễm giữ nguyên nét mặt

Đây đã là lần thứ mấy rồi hả? Anh lúc nào cũng không hoàn thành nhiệm vụ như thế này, xem ra năng lực của anh còn phải cải thiện mới được...

...

Sau buổi cơm tối

Mặc Tử Hàn vội vội vàng vàng chạy về nhà họ Mặc, đến trước phòng ngủ thì đã thấy Tử Thất Thất đã sớm đi vào giấc mộng rồi

Anh chậm rãi, bước nhẹ đến bên giường, vẽ mặt mệt mỏi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngủ kia.

“Đừng giả bộ ngủ, mau mở mắt ra cho anh!” Anh lạnh lùng mở miệng ra lệnh.

“...” Tử Thất Thất vẫn không nhúc nhích, cô dường như đang ngủ say.

“Nếu không mở mắt, anh tuyệt đối không khách khí!”

Nghe lời đe dọa của anh, Tử Thất Thất mê mê tỉnh tỉnh mở mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Mặc Tử Hàn, cô lại ngồi bật dậy, rất nhanh sau đó nói thẳng, “Cái gì không nói, em sẽ nhất định không nói cho anh biết, có đánh chết cũng không, tuyệt đối không!”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu lại.

“Em cho rằng, anh là muốn em nói cái gì?” Anh chợt hỏi.

“Ách... Không phải là... Xế chiều hôm nay em tại sao lại ra tay với Hỏa Diễm, còn có đã đi nơi nào, làm cái gì... Những chuyện này sao?” Cô ấp úng nói xong, giống như một đứa nhỏ bị phát hiện làm chuyện xấu

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm mặt của cô, nói, “Anh cũng không phải muốn

hỏi chuyện này, chỉ muốn biết tại sao hôm nay kỳ quái như thế, đi tới chỗ anh, ngoan ngoãn nghe lời..., còn chủ động ôm anh, hôn anh, nói những lời ngon tiếng ngọt với anh... Rốt cuộc tại sao?”

“Ách... Cái này...” Tử Thất Thất lúng túng không nói nên lời.

“Là bởi vì hôm nay em phải làm một việc nguy hiểm tới tính mạng, có đúng hay không?” Anh đột nhiên hỏi.

“...” Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu.

“Bởi vì sợ sẽ xảy ra chuyện, không bảo đảm tính mạng để gặp lại anh, cho nên mới phải làm nhiều chuyện kỳ quái như vậy, có đúng hay không?” Mặc Tử Hàn hỏi nữa.

“...” Tử Thất Thất lại một lần trầm mặc.

“Trả lời anh!” Mặc Tử Hàn đột nhiên gầm nhẹ.

Tử Thất Thất cúi đầu thật sâu, sau đó khe khẽ gật đầu.

Mặc Tử Hàn đột nhiên cảm thấy lo sợ, kinh hãi không thôi. Tim bắt đầu bùm bùm nhảy loạn.

Cô gái này thật sự rất đáng giận, nhân lúc anh bận rộn tới mặt mũi lại chạy loạn ra ngoài, biết bao là nguy hiểm rình rập? Một mình cô làm sao bảo đảm an toàn trở về? Nếu có chuyện không may xảy ra... Như vậy anh đời này... Phải làm sao?

Anh quỳ một chân xuống giường, sau đó đưa ra hai cánh tay ôm cô vào trong ngực của mình, trầm muộn nói, “Anh có thể không hỏi hôm nay em đi nơi đâu, làm những gì, nhưng em phải hứa với anh, bắt đầu từ hôm nay đến ngày chúng tôi kết hôn, em tuyệt đối không ra khỏi cửa nhà họ Mặc dù chỉ một bước, có được hay không?”

Tử Thất Thất tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, nghe lòng nhịp đập tim anh, khuôn mặt ngạc nhiên không khỏi cảm thấy thực sự hạnh phúc, hơi nhẹ gật

đầu nói, “Được, em nghe theo anh!”

Mặc Tử Hàn khẽ buộc chặt hai tay của mình, càng thêm dùng sức ôm thân thể của cô.

Anh biết rõ, nếu anh chất vấn cô, cô nhất định sẽ không nói, bởi vì cô thực sự rất quật cường còn có thể là cực kỳ cứng đầu. Cho nên anh chỉ có thể đổi phương thức để cho cô ưng thuận đề nghị của anh, sau đó sẽ phái người âm thầm điều tra. Anh nghĩ, chuyện cô vội vàng đi đến làm việc của người nào đó nhất định sẽ để lại rất nhiều dấu vết, nếu muốn anh hoàn toàn có thể biết được.

“Thật là... trong lúc anh công việc ngập đầu, em lại nhàn nhã ra ngoài gây họa., có phải em cố ý làm anh mệt chết có phải không?” Anh mệt mỏi nói xong, lại đột nhiên toàn thân vô lực, ôm cô nằm lên giường

“Em đâu có gây họa!” Tử Thất Thất phản bác, “Em không phải trở về bình yên hay sao, có thể gây họa ở đâu được chứ? Chỉ là đi làm chuyện mình nên làm thôi!”

“Hả? Chuyện cần phải làm? Là chuyện gì?” Anh nhân cơ hội hỏi.

“Không cho anh biết, đừng có dụ dỗ em tiết lộ cho anh!”

“Ha ha ha... Thông minh hơn rồi đấy!”

“Em vốn dĩ đã rất thông minh nha!”

Đúng đúng, anh thừa nhận, nhưng nếu đúng như lời em nói, không nên không biết, em bây giờ phải làm nhất chính là ngoan ngoãn ở nhà, chờ làm vợ của Mặc Tử Hàn anh!”

“Em hiểu rõ rồi á..., em mới vừa đều đồng ý anh sẽ không đi ra ngoài nữa, không phải sao?”

“Vậy sao? Vậy thì hãy thể hiện bằng hành động đi!”

“Thế hiện bằng hành động?”

“Hôn anh!”

“Anh đi chết đi!” Tử Thất đập anh một cước ngã xuống giường.

Sáng sớm hôm sau

Khi Tử Thất Thức thức dậy, Mặc Tử Hàn đã không còn trên giường, không cần suy nghĩ cũng biết anh nhất định đến công ty làm việc, cô thật sự muốn biết, anh rốt cuộc đều đang bận rộn những thứ gì.

“Haizzaaa...”

Cô thở dài rời giường, đi vào phòng tắm, bắt đầu đánh răng rửa mặt, hai mươi phút sau, cô mặc một bộ áo đầm màu trắng đi ra khỏi cửa phòng.

“Phu nhân!” Hỏa Diễm đứng ở cửa, cúi đầu chào

“Ừ!” Tử Thất Thức nhẹ nhàng trả lời, bước xuống lầu

...

Lầu một phòng bếp

Tử Thất Thức đứng ở cửa phòng bếp cực lớn, nhìn người đi ra đi vào.

Chợt nhớ lại chuyện trước kia, trong phòng bếp nhất định có người động tay động chân, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, rốt cuộc người nào mới là kẻ đáng nghi đây?

“Hỏa Diễm!” Cô nhẹ giọng mở miệng.

“Dạ, vâng!” Hỏa Diễm khẽ cúi đầu trả lời.

“Phòng bếp nhà họ Mặc có nhiều người như vậy, công việc của bọn họ phân chia như thế nào?” Hai mắt Tử Thất Thất vẫn chăm chăm vào những người trong phòng bếp, bắt đầu hỏi thăm.

“Đầu bếp phân ba loại, loại tốt nhất đương nhiên là dành riêng cho đại ca, phu nhân, cùng tiểu thiếu gia, tiếp theo là cho thuộc hạ thân cận giống chúng tôi, còn lại chính là cho những người làm và quản gia!” Hỏa Diễm trả lời.

“Hà? Kia là người nấu cơm cho tôi hằng này?”

“Là hần!” Hỏa Diễm chỉ vào một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi.

Tử Thất Thất nhìn người đàn ông trung niên đó không chớp mắt, bề ngoài hần cực kỳ thành thật, hơn nữa nhìn cũng rất chất phác, hần không phải là người xấu,. Nhưng nhìn người, biết mặt nhưng không thể biết lòng, người xấu ở đâu mà chẳng có, vì vậy không lý do gì không thể nghi ngờ hần.

“Vậy hần làm xong cơm, sau đó sẽ giao cho ai?” Cô lại hỏi.

“Sẽ giao cho người giúp việc riêng cho phu nhân!”

“Sao? Người giúp việc riêng cho tôi?” Tử Thất Thất kinh ngạc giật mình nói, “Người hầu hạ tôi không phải là anh sao? Thì ra là phụ nữ?”

Hỏa Diễm đỏ mặt hời!©,®!

“Phu nhân, tôi không phải như vậy, chỉ là người làm bất cứ chuyện gì đều muốn tự thân tự lực, cho nên cô rất ít thấy cô ấy mà thôi!”

“Ý của anh là, tôi cướp việc của người làm?”

“Không... Tôi không phải ý này!” Hỏa Diễm đột nhiên hốt hoảng.

“Tốt lắm tốt lắm, tôi cũng không có ý trách cứ anh, đi thôi, tôi muốn biết một chút về người hầu hạ tôi!” Tử Thất Thất mỉm cười nói xong, liền lập tức xoay người, rời đi cửa phòng bếp.

Hỏa Diễm khẽ cau mày nhìn cô. Cô từ sáng sớm liền bắt đầu hỏi chuyện một cách kỳ quái, giống như đang điều tra một việc gì đó, hay là một người nào đó.

Cô muốn làm cái gì đây? Cô đang tìm ai đó?

...

Tất cả buổi sáng, Tử Thất Thất đều ở đây tìm kiếm gian tề, nhưng cuối cùng một chút kết quả cũng không có, quả nhiên loại này giống như là truyện trinh thám, cô hoàn toàn không thích hợp với việc dùng đầu óc phán đoán, sở trường của cô là đánh nhau nha.

“haizzzaa...”

Cô trở về phòng, nằm dang tay dang chân hình chữ đại lên giường, thở dài ngán ngẩm.

Rốt cuộc là ai đã làm việc đó? Rốt cuộc ai mới là gian tề đây? Rốt cuộc muốn dùng biện pháp gì mới có thể bắt được kẻ đó đây?

Phiền phiền phiền, phiền chết rồi!

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng vừa vắn bị gõ vang lúc mười hai giờ trưa, Tử Thất Thất mệt mỏi nhắm mắt lại nhẹ giọng nói, “Mời vào!”

“Cạch cạch!” Cửa phòng được mở ra, có người từ ngoài cửa đi vào bên trong gian phòng, nhưng không giống như thường ngày, cũng không có nghe được giọng nói máy móc của Hỏa Diễm, mà là tiếng bước chân đặc biệt nhịp nhàng

Đột nhiên, Tử Thất Thất cảm thấy bất an, nhanh chóng mở hai mắt, ngồi dậy, đồng thời khiếp sợ nhìn người đàn ông đứng trước mặt

“Anh là ai?” Cô lạnh giọng hỏi.

“Là người cô muốn tìm, Xin chào, tên tôi là Vũ Chi Húc, giải thích là...” mưa trong nắng”!”

Chương 275: Tử Thất Thất bị thương, sống chết... Không rõ!

Vũ Chi Húc?

Tử Thất Thất trợn to hai mắt nhìn người đàn ông ở trước mắt.

Hắn cao gần 1m9, vóc người cao ngất hơi gầy, trên mặt ngũ quan vô cùng rõ ràng, đôi môi không dày không mỏng nhàn nhạt nụ cười, lỗ mũi cao thẳng giống như hình tam giác nhỏ, một đôi tròng mắt trong suốt, con ngươi đen nhánh thâm thúy, khóe mắt hơi nheo lại, cả người nhìn qua vô cùng anh tuấn tiêu sái, nhưng toàn thân khẽ lộ ra hơi thở xấu xa.

“Anh để điện thoại trên xe thức ăn hay sao?” Tử Thất Thất lạnh lùng hỏi.

“Không phải của tôi, nhưng cũng là tôi!” Vũ Chi Húc mâu thuẫn trả lời, đôi môi hơi nhúc nhích, vẫn mím môi cười xấu xa.

“Có ý tứ gì?” Tử Thất Thất trấn định hỏi.

“Ý tứ là, điện thoại di động đặt ở xe thức ăn phía dưới không phải của tôi, nhưng không có tôi làm sao cô ấy dám làm, có thể nói tôi là chủ mưu phía sau!” Vũ Chi Húc giải thích cặn kẽ, duy trì nụ cười xấu xa.

“Không chỉ anh? Trong nhà họ Mặc còn có gian tế khác?”

“Không, Nhà họ Mặc căn bản không có kẻ nào là gian tế!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất dùng sức cau mày.

“Thật ra rất đơn giản, chỉ cần tôi lấy tiền thu mua cô ta là được rồi, nếu như thu mua không được, vậy tìm ra nhược điểm của cô ấy, uy hiếp cô ấy là được!”

“Anh thật hèn hạ!” Tử Thất Thất cắn răng nghiến lợi.

“Cám ơn cô khích lệ, đối với hắc đạo mà nói, là ca ngợi cao nhất!” Vũ Chi Húc nhẹ giọng vui vẻ, đồng thời hơi gật đầu cảm tạ.

Tử Thất Thất hung hăng nhìn chăm chăm hắn, nhìn chăm chăm khuôn mặt kia tràn đầy nụ cười xấu xa.

Trong miệng hắn nói, không phải là hầu gái dành riêng phu nhân chứ? Như vậy hắn vào bằng cách nào? Chẳng lẽ cũng là thu mua hoặc uy hiếp người khác sao? Người đàn ông này đúng là sẽ lợi dụng sơ hở, nhưng dùng thủ đoạn hạ lưu này, hơn nữa còn bộ dáng đắc ý, thật làm cho người tôi tức giận.

“Tử tiểu thư, nếu như cô không có vấn đề khác, như vậy tôi có thể mời cô đi theo tôi rồi chứ?” Hắn vô cùng thân sĩ nói, nhưng giọng nói cùng vẻ mặt rõ ràng bất đồng.

“Muốn tôi đi với anh, vậy phải xem anh có bản lĩnh kia hay không!” Tử Thất Thất vừa nói liền đứng lên, toàn thân cảnh giác nhìn hắn.

“Tôi không có bản lĩnh? Cô là xem thường tôi sao?” Hắn hỏi.

“Nếu như anh có bản lĩnh, cứ tới đây a!” Tử Thất Thất khiêu khích.

Vũ Chi Húc khẽ nheo mắt, không nói hai lời đưa tay đánh cô, Tử Thất Thất cũng đưa tay chặn lại tay của hắn, lại sử dụng một tay khác bắt cánh tay hắn, xoay người đem cánh tay hắn vác qua bả vai, muốn ném qua vai, nhưng hắn lại lập tức cố định trụ chân của mình, không cho cô nâng thân thể của hắn. Tử Thất Thất lập tức buông cánh tay hắn, xoay người lần nữa đưa chân thon dài, muốn đá đầu hắn, mà lúc này, Vũ Chi Húc nhanh chóng từ bên hông mình lấy ra một khẩu súng chia về phía đầu cô, nhưng Tử Thất Thất hoàn toàn không quản có nổ súng hay không, chân tiếp tục nhanh chóng đánh úp về mặt hắn, cuối cùng nặng nề đá trúng má phải.

Vũ Chi Húc bên trái dùng sức thay đổi, thân thể bị cô mạnh mẽ đá một cước, cho nên hoảng hốt quay ngược lại mấy bước, mới vững vàng đứng lại, lúc

này khoe miệng của hắn đã chảy ra một vết máu đỏ tươi, má phải cũng sưng đỏ một mảng lớn.

“A...” Hắn giận quá hóa cười, vừa quay đầu, vừa lau vết máu ở khoe miệng, sau đó hai mắt vô cùng hưng phấn nhìn cô, nói, “Làm sao cô biết tôi sẽ không nổ súng?”

“Anh sai lầm rồi, tôi không biết anh có thể nổ súng hay không, mà là tôi căn bản không quan tâm anh nổ súng!” Tử Thất Thất phách lối trả lời.

“A... Ha ha ha...” Vũ Chi Húc cười to, sau đó vui vẻ nói, “Thật là phụ nữ cuồng vọng, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô gái to gan như vậy, thật không hổ là cô gái Mặc Tử Hàn chọn trúng, đủ cuồng, có gan, đủ cay... Tôi thích!”

Tử Thất Thất hai mắt bén nhọn nhìn hắn, trên mặt lạnh như băng, đem cô vốn xinh đẹp càng thêm xinh đẹp, cô khẽ gọi môi mỏng hơi mở ra, hung hăng nói, “Anh tốt nhất nhanh một chút rời đi, nếu không chỉ cần tôi gọi, anh sẽ lập tức bị bắt lại.”

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng gọi, bởi vì lúc tôi tới nơi này, đã đặt bom bốn phía biệt thự, chỉ cần cô vừa gọi, chỉ cần có người đến gần nơi này, tôi sẽ đem bọn họ cùng nhau nổ chết!”

“Quả nhiên là tên tiểu nhân hèn hạ!” Tử Thất Thất tức giận mắng.

“Cám ơn cô khích lệ, nhưng mà chúng tôi trước không nói cái này, không bằng chúng tôi chơi lần nữa, em đoán lần này tôi có nổ súng không?” Hắn nói xong, liền đem súng trong tay chỉ hướng cô.

“Anh sẽ!” Tử Thất Thất không chút nghĩ ngợi liền trả lời ngay.

Vũ Chi Húc hơi kinh ngạc, nghi ngờ hỏi, “Làm sao cô đoán được?”

“Trực giác phụ nữ!” Tử Thất Thất trả lời.

“Ha ha ha ha...” Vũ Chi Húc lần nữa cười to, “Cô thật rất đặc biệt, có người nào nói với cô, trên người cô tỏa ra một loại mị lực hấp dẫn đàn ông, sẽ

không tự giác giữ ánh mắt của đàn ông!”

“...” Tử Thất Thất nhìn hấn, đầu tiên là trầm mặc mấy giây, sau đó hơi nhếch miệng, nói, “Làm một phụ nữ, lời anh mới nói coi như là một khen ngợi cao nhất, nhưng đối với một người đã có đàn ông mà nói, những lời đó căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, hơn nữa có người đã nói với anh, trên người anh tỏa ra một loại hơi thở khiến phụ nữ ghét, sẽ không tự giác nâng lên xung động của phụ nữ, muốn hung hăng đánh người!”

Vũ Chi Húc càng ngày càng đối với cô gái này có hứng thú, nếu không phải ông cụ ra lệnh nhất định phải tóm cô trở về, như vậy hấn nhất định sẽ tóm cô đến nhà, khoá chặt cô, sau đó từ từ một mình thưởng thức. Tại sao Mặc Tử Hàn có phúc khí như vậy, có thể tìm được phụ nữ tốt như vậy, mà hấn rõ ràng cùng hấn lớn lên, tuy nhiên lại không có loại này phúc khí này? Thật làm cho người ghen tỵ a, thật là làm cho người khí phẫn a...

“Thật đáng tiếc...” Hấn đột nhiên thất vọng nói, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, cả người thay đổi vô cùng lãnh khốc, ngón trở cầm súng từ từ bóp cò.

Tử Thất Thất tựa hồ đã sớm nghĩ tới mình sẽ có lúc như vậy, cho nên cũng không có bất kỳ sợ hãi, thậm chí vô cùng ngạo nghễ nhìn hấn, không trốn không tránh để súng trong tay hấn bắn trúng mình.

“Ừ...” Cô buồn buồn hừ một tiếng, bả vai một hồi đau đớn, tay cô không tự chủ che vai trái của mình, ngón tay đột nhiên chạm được vật kỳ quái, cô cúi đầu, nhìn kim tiêm nho nhỏ, bên trong chỉ có một giọt chất lỏng màu đỏ.

Đây không phải là thuốc mê Chung Khuê cho cô sao?

Vừa bắt đầu đã cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, nguyên lai là như vậy!

“Súng mê!” Cô cau mày nhẹ giọng nói, hai mắt bắt đầu mơ hồ, đầu cũng hơi ngất đi, thân thể chậm chậm bắt đầu vô lực.

Vũ Chi Húc nhìn cô khẽ dao động thân thể, đột nhiên cau mày lại.

“Thật kỳ quái, người bình thường trúng thuốc mê chỉ cần hai giây sẽ té xỉu, nhưng cô cứ nhiên qua thời gian dài như vậy còn có thể giữ vững thanh tỉnh đứng đây, thân thể cô rốt cuộc có vật chất đặc thù gì?” Hắc tò mò hỏi.

Tâm mắt Tử Thất Thất càng ngày càng mơ hồ, hơi sức cũng chậm chậm biến mất, hai chân có chút vô lực bắt đầu nhũn ra, nhưng cô lại quật cường gượng chống ý chí của mình, nhìn chăm chăm phía trước, mơ hồ không rõ bóng dáng, chê cười mà nói, “Ha ha... Thân thể tôi rất bình thường, phải xem là thuốc mê của anh có vấn đề, nếu không là kỹ thuật của anh có vấn đề, chỉ là có chuyện khiến anh thất vọng, tôi sẽ không đi theo anh, dù là...” Cô hơi dừng lại, tay vung lên làn váy màu trắng tinh, lấy trên đùi ra một con dao nhỏ, nhanh chóng rút lưỡi dao sắc bén ra, sau đó vừa nói, vừa dùng sức cắt đứt động mạch cổ, “Dù tôi chết, cũng sẽ không đi theo anh!”

“Không cần ——” Vũ Chi Húc rộng to chạy tới ngăn lại, nhưng đã trễ.

Cổ Tử Thất Thất máu trong nháy mắt phun ra, đem mặt đất nhuộm đỏ, ý thức của cô cũng chống đỡ đến cuối cùng, cả người vô lực ngã xuống.

Vũ Chi Húc vội vàng giữ thân thể của cô, dùng tay mạnh mẽ ngăn chặn mạch máu cắt đứt. Vạn vạn cũng không nghĩ đến cô gái này thể nhưng lại quật cường như vậy, lựa chọn tự sát, nguyên nhân là vì Mặc Tử Hàn, vì tên đàn ông máu lạnh vô tình đó.

“Mặc... Tử Hàn... Đúng... Đúng không... Em... Em... Không thể... Không thể bồi... Bồi...” Cũng chỉ thiếu chữ cuối cùng, cô liền hoàn toàn mất đi ý thức, chết ngất trong ngực Vũ Chi Húc.

“Đáng chết!” Vũ Chi Húc mắng.

Ông cụ ngàn cân vạn dặm muốn hắc tuyệt đối không được thương tổn cô, nhưng là bây giờ...

Hắn hốt hoảng ôm lấy thân thể mảnh mai, nhanh chóng từ cửa sổ trực tiếp nhảy xuống, rời khỏi căn phòng tràn đầy vết máu.

...

Thư phòng lầu ba

Mặc Thiên Tân ngồi trên ghế sa lon bắt đầu nghe một vị giáo viên thao thao bất tuyệt nói, Tuyết Lê ngồi bên cạnh cậu, hai mắt như cũ ngốc trệ, sững sờ nhìn phía trước, thân thể không có bất kỳ động tác gì. Mặc Thiên Tân thật sự nhàm chán đến muốn nổi điên, cuối cùng hắn bắt đầu đùa bỡn tóc Tuyết Lê, thắt cho cô rất nhiều bím tóc nhỏ, cuối cùng vẫn nhàm chán như cũ thờ dài.

“Ai...” Cậu bất đắc dĩ quay đầu, nhìn Thổ Nghiêu nói, “Tôi có thể nói một yêu cầu?”

“Tiểu thiếu gia xin mời ngài nói!” Thổ Nghiêu khẽ cúi đầu.

“Có thể mời một ít giáo sư đại học đến giảng bài không? Những cái này trình thật sự quá nhàm chán, không phải tôi nói dối, hiện tại tôi cũng có thể dạy ngược lại hắn rồi!” Mặc Thiên Tân tự đại nói.

Thổ Nghiêu lập tức hơi cúi đầu, tuân theo nói, “Dạ, ngày mai tôi sẽ thay ngài an bài!”

“Ok!” Mặc Thiên Tân hài lòng mỉm cười sau đó lập tức đứng lên nói, “Nếu đã quyết định an bài thế này rồi, như vậy hôm nay tới đây thôi, Tuyết Lê, chúng tôi đi!”

Mặc Thiên Tân vừa dứt lời, Tuyết Lê lập tức từ trên ghế salon đứng lên, trên đầu thô thô tỉ mỉ bầy tám đuôi sam, có vẻ có một phong vị khác.

“Thiếu gia!” Thổ Nghiêu hốt hoảng kêu.

Mặc Thiên Tân hoàn toàn không để ý tới thanh âm của anh ta, dắt tay Tuyết Lê hướng cửa phòng, còn thật vui vẻ nói, “Chúng tôi đi tìm mẹ, nơi này giao cho người!”

Thổ Nghiêu cau chặt chân mày, thật sâu than thở.

Giáo viên đang giảng sững sờ nhìn bọn họ, một đầu mê hoặc.

Thỏ Nghiêu vội vàng cùng Giáo viên nói đơn giản mấy câu, sau đó đuổi theo Mặc Thiên Tân, bỏ vào lầu hai.

...

Lầu hai

Phòng ngủ chính

Hỏa Diễm cả người toàn máu nằm trên mặt đất, bụng trúng một dao, dao còn cắm trên bụng, máu không ngừng từ trong thân thể chảy ra, mà trong máu tươi, để một viên kim cương nhỏ nhỏ.

“A...” Mặc Thiên Tân hít vào một hơi, trợn to hai mắt, lập tức ôm thân thể Tuyết Lê, bưng kín hai mắt cô, không để cho cô xem cảnh tượng trước mắt.

Mà Thỏ Nghiêu đi sau cậu thấy Hỏa Diễm cả người là máu lập tức bước nhanh tới, trước tra xét hô hấp của anh ta cùng nhịp tim, hoàn hảo còn có một hơi thở mỏng manh, hoàn hảo không rút dao ra, bằng không máu nhất định sẽ chảy gấp mấy lần, anh ta cũng sớm chết rồi.

“Phu nhân!” Anh khiếp sợ kêu, lập tức đứng lên vọt vào bên trong phòng. Bên trong cũng có một mảnh máu tươi đỏ thẫm, nhưng cả gian phòng không thấy một bóng người. Thỏ Nghiêu cố ý nhìn kỹ vũng máu tươi kia, trong máu không có kim cương.

Hoàn hảo...

Trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, lập tức thở một hơi, mở miệng rộng to nói, “Người đậu, nhanh đi tìm bác sĩ!”

Chỉ chốc lát mấy người vội vàng vàng chạy tới, bọn họ khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó hai người chạy đi kêu thầy thuốc, hai người lưu lại đem Hỏa Diễm dưới đất thận trọng mang vào phòng khách bên cạnh.

Mặc Thiên Tân nhìn hình ảnh máu tanh trước mắt, trong óc chợt nhớ tới

Tuyết Minh lúc chết, trái tim không khỏi có chút kinh hãi, nhưng không có sợ hãi như trước, chỉ là cậu hiện tại rất lo lắng, mẹ như thế nào? Mẹ bị người bắt đi rồi? Là ai? Hẳn đối đãi mẹ thế nào?

Không tự chủ, tay khẽ dùng lực che Tuyết Lê.

...

Hai mươi phút sau

Mặc Tử Hàn lại một lần vội vội vàng vàng từ công ty chạy về. Trong điện thoại anh nghe Tử Thất Thất bị bắt đi, trái tim cũng khiếp sợ giống như từ thân thể nhảy ra, rõ ràng buổi sáng lúc anh rời đi cô còn ngủ say, nhưng chỉ qua một buổi, cô liền mất tích, rốt cuộc là người nào dám xông vào nhà họ Mặc? Là ai vội vã muốn bắt cô? Đáng chết... Là ai?

Bước chân Mặc Tử Hàn vừa đi vào đại sảnh lầu một, Thổ Nghiêu lập tức nghênh đón, hai người vừa đi vừa nói.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng chất vấn.

“Tình huống cận kề tôi cũng không rõ, nhưng lúc tôi theo tiểu thiếu gia tới cửa phòng phụ nhân liền nhìn thấy Hỏa Diễm bị trọng thương nằm trên mặt đất, bên trong phòng không có một bóng người, chỉ có trên đất lưu lại một vết máu, nên... Là máu phụ nhân!” Thổ Nghiêu trả lời.

Chân mày Mặc Tử Hàn trong nháy mắt sâu nhăn.

Máu của Thất Thất?

Cô bị thương?

Đáng chết! Là tên khốn kiếp nào dám để cho cô bị thương? Anh nhất định phải đem hắn chặt làm trăm mảnh.

“Biết là ai làm sao?” Anh lại hỏi.

“Mặc dù tôi không nhìn thấy là ai làm, nhưng ở trong máu Hỏa Diễm phát hiện cái này!” Thổ Nghiêu vừa nói vừa lấy viên kim cương.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn kim cương trong tay anh ta, chân mày đột nhiên nhăn lại.

Đây là dấu hiệu của người kia, hẳn thích giết người xong, đem một viên kim cương đặt trong máu đỏ tươi, điều này đại biểu hẳn đã giết chết người kia, nhưng hẳn tại sao muốn bắt Thất Thất? Là ai bỏ tiền thuê hẳn sao?

“Hỏa Diễm đâu? Đã chết rồi sao?” Anh hỏi.

“Không có, chỉ là thương thế rất nghiêm trọng, vẫn còn cấp cứu ở trong!” Thổ Nghiêu trả lời.

“Coi là mạng hẳn lớn!” Người kia giết người cho tới bây giờ cũng không lưu lại người sống, mà Thổ Nghiêu phát hiện viên kim cương này là đồ nhái, không phải thật, chẳng lẽ hẳn cố ý lưu lại mạng Hỏa Diễm? Không, theo tính cách của hẳn, hơn phân nửa mục tiêu của hẳn không phải Hỏa Diễm, làm bị thương Hỏa Diễm mới là mục đích chính, hẳn có thể tổn thương anh ta, có thể giết anh ta, hơn nữa kim cương này nhất định là thật, hẳn cố ý lưu lại, muốn cho bọn họ biết chuyện này là hẳn làm, nhưng là Thất Thất đâu?

“Cũng chỉ có viên kim cương này sao?” Anh lại hỏi.

“Dạ!”

Lòng Mặc Tử Hàn đột nhiên hơi buông lỏng một chút, bởi vì chỉ cần không lưu lại kim cương, nói lên rằng không cần lo lắng mạng Thất Thất. Mà lúc này, bước chân của anh đã đi tới phòng ngủ lầu hai. Đầu tiên đập vào tầm mắt chính là máu Hỏa Diễm, anh xoay người một cái, lần nữa đập vào mi mắt là máu của Tử Thất Thất.

Đáng chết!

Vẻ mặt anh trong nháy mắt thay đổi tức giận, hai mắt nhìn chăm chăm vũng máu Tử Thất Thất, dùng sức nắm chặt nắm tay.

Dám đả thương người phụ nữ anh trân ái nhất, anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Anh muốn trả bằng máu.

“Lập tức phái người đi tìm cho tôi, tôi muốn tự mình điều tra bên trong biệt thự, xem là ai to gan như vậy dám để người đàn ông kia vào!” Anh lạnh lùng ra lệnh, đôi tay nắm chặt thành quyền.

“Dạ!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Sơ suất quá...

Anh chỉ lo công việc, mà bỏ quên cô, rõ ràng biết ngày hôm qua cô không thích hợp, nhưng anh lại còn lựa chọn chỉ vội vàng công việc, bởi vì chỉ cần cô ở nhà sẽ không sao, nếu như anh dành nhiều thời gian đến cô..., như vậy...

Nhất định sẽ không như vậy!

Đáng chết!

Anh đang mắng mình.

Chuông trạch

Một chiếc xe thể thao màu đỏ vô cùng dễ thấy chạy như bay đột nhiên dừng lại, vest trắng Vũ Chi Húc nhuộm đầy máu đỏ tươi của Tử Thất Thất, anh ta hét hoảng đem cô từ sau xe ôm ra, cấp tốc chạy vào cửa chính.

Chương 276: Bảy năm... Bảy năm... Bảy năm...!

Vũ Chi Húc chạy vào đại sảnh nhà họ Chung, trực tiếp lên lầu hai, đem Tử Thất Thất ôm vào một gian phòng khách, lúc lái xe anh ta cũng đã đánh điện thoại, nên bác sĩ và hộ sĩ lập tức liền xuất hiện trong phòng, Chung Khuê và Tần quán gia cũng vội vàng đi đến, nhìn Tử Thất Thất nằm trên giường, cả người là máu, thoi thóp một hơi.

“Cậu rốt cuộc làm việc thế nào? Tôi không phải nói không cho phép tổn thương cô ấy chút nào sao?” Chung Khuê khẩn trương chất vấn, hai mắt lần nữa nhìn sang sắc mặt tái nhợt của Tử Thất Thất.

Chân mày Vũ Chi Húc cau lại một chỗ, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tử Thất Thất, trả lời, “Tôi cũng không biết cô ấy tự sát, tôi cho tới bây giờ không gặp qua phụ nữ như vậy, rõ ràng bên ngoài xinh đẹp, mảnh khảnh, gầy yếu, nhưng cá tính của cô lại kiêu ngạo như vậy, cuồng vọng, quật cường... Tôi căn bản không kịp ngăn cản, thậm chí cô ngay cả điểm chân chò cũng không có liền cắt đứt động mạch cổ, cô... Cô... Cô...” Anh chợt im lặng, nhưng kỳ thật anh không tìm được lời nào để diễn tả phụ nữ kiên cường này.

Chung Khuê nghe lời của hắn, nhìn chăm chăm hai mắt Tử Thất Thất.

Đây là lần đầu tiên hắn đang thi hành nhiệm vụ xảy ra chuyện không may, quả nhiên người phụ nữ này thật không đơn giản, tính tình kia đã từng giống Ninh Ngọc nhi một dạng, bề ngoài vô cùng nhu nhược, nhưng nội tâm kiên cường như vậy. Từ trong ra ngoài phát ra này một loại lực hút trí mạng, cho nên mới khiến người kia yêu cô sâu như vậy, không tiếc vứt bỏ tất cả, cũng muốn cùng cô trường tương tư thủ.

“Ai...” Hắn trầm trầm than thở, sau đó nhíu mày.

Hồng nhan họa thủy!

Bốn chữ này nói thật không có lỗi...

“Bác sĩ, cô ấy không sao chứ? Có thể cứu sống được không?” Vũ Chi Húc khẩn trương hỏi.

Bác sĩ luống cuống tay chân vì Tử Thất Thất cầm máu, hốt hoảng nói, “Tôi sẽ hết sức!”

“Ông nhất định phải cứu sống cô ấy, tuyệt đối không để cho cô chết!” Vũ Chi Húc kiên định ra lệnh.

“Dạ, tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực, giữ được mạng của cô!” Bác sĩ nói xong, trán liền rịn ra từng tầng mồ hôi hột.

Mà Chung Khuê đứng một bên nhìn Vũ Chi Húc hốt hoảng, không khỏi mở miệng hỏi, “Cậu tại sao lo lắng như vậy? Cậu hôm nay mới thấy cô ấy lần đầu tiên, chẳng lẽ...”

“Tôi chỉ không muốn bởi vì cô ấy mà ảnh hưởng đến nhiều năm danh dự của mình mà thôi, tôi nhận nhiệm vụ chưa từng sai lầm, cho nên tôi tuyệt đối không cho phép cô ấy chết, tuyệt đối không cho phép...” Vũ Chi Húc kiên định nói, mắt lại tràn đầy một cảm giác nói không ra, đạo mình không thể tình cảm.

Chung Khuê theo dõi tất cả vẻ mặt cùng cử động của hắn, nhất là vẻ mặt lúc nói chuyện, cực kỳ kích động.

Tại sao hắn lại như vậy vì cô ta?

Tại sao trên mặt hắn, ông ta thấy một loại tình cảm đặc thù?

Chẳng lẽ vừa thấy đã yêu?

Ông ta tiếp tục theo dõi quan sát, ông ta cũng muốn xem sát thủ mình bồi dưỡng ra được, rốt cuộc trong lòng cất giấu những thứ gì ông ta không biết.

...

Hai giờ sau

Máu Tử Thất Thất rốt cuộc ngừng, mạng đã an toàn, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhất là Vũ Chi Húc, vô cùng an tâm, hơn nữa hắn còn không tự giác ngồi bên giường, dịu dàng nắm tay lạnh như băng của cô.

“Thất Thất...” Anh nhỏ giọng kêu.

“Cậu biết cô ấy sao?” Chung Khuê vẫn đứng ở một bên nhìn hắn suốt hai giờ, lúc này đột nhiên mở miệng.

“Không biết!” Vũ Chi Húc trả lời.

“Vậy cậu tại sao quan tâm cô ấy như vậy?” ông ta hỏi tới.

“Ông nghĩ biết nguyên nhân sao?” Vũ Chi Húc hỏi ngược lại.

“...” Chung Khuê trầm mặc nhìn anh, không trả lời.

Vũ Chi Húc đột nhiên nở nụ cười xấu xa, từ từ quay đầu lại đối diện ông ta, hai mắt giảo hoạt nói, “Bởi vì tôi tìm đồ chơi!”

Đồ chơi?

Chỉ Tử Thất Thất sao?

“Hứng thú tệ hại của cậu còn kém trước kia, chỉ là người phụ nữ này sẽ không trở thành đồ chơi, cậu sớm một chút chết tâm đi!” Chung Khuê lạnh lùng nói, hai mắt nhìn chằm chằm hắn nắm tay cô.

Vũ Chi Húc buông tay Tử Thất Thất, sau đó từ bên giường đứng lên nói, “Dù sao ông cũng chỉ muốn lợi dụng cô ấy mà thôi, chờ ông lợi dụng xong, tôi lại lấy ra chơi!”

“Cậu đã có hứng thú với cô ấy như vậy, vậy thù lao lần này tôi sẽ không

thanh toán, coi như tôi giúp cậu tìm được con rồi tốt mà khấu trừ đi!” Chung Khuê xoay người hướng cửa phòng, vừa nhẹ giọng vừa nói.

“Này, ông cụ, cái này không thể được, tôi mạo hiểm tính mạng xông vào nhà họ Mặc, làm sao ông có thể không cho tôi thù lao!”

“Đừng quên, tôi muốn cậu đem người hoàn hảo không hao tổn tới, nhưng cậu lại làm cô ấy bị trọng thương, nhiệm vụ của cậu thất bại!”

“Cô ấy không phải còn tốt sao?”

“Cô ấy còn sống, là bởi vì tôi tốn tiền cứu trở về, không liên hệ gì tới cậu!”

“Ông...”

Vũ Chi Húc buồn bực nhìn bóng lưng của hắn, phiền não thật sâu cau mày.

Chi phiếu mười triệu, cứ như vậy bay đi, con hồ ly này lúc nào thì biến thành vắt cổ chày ra nước? Cứ nhiên vắt chày ra nước! Ghê tởm...

Im lặng quay đầu nhìn Tử Thất Thất hôn mê bất tỉnh, trong lòng hơi có chút an ủi.

Lần này thật đúng là tìm được một bảo bối... một bảo bối thú vị...

“A...” Anh cười khẽ, trong lòng vui vẻ.

...

Thư phòng lầu hai

Chung Khuê ngồi trên ghế mộc, đem gậy đầu chim ưng trong tay để một bên, sau đó lấy điện thoại di động mới mua, bấm xuống một chuỗi số, đặt bên tai:

“uy?” trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Bách Vân Sơn.

“Người đã lấy được, kế hoạch của ông đã có thể bắt đầu!” Chung Khuê nhẹ

giọng mở miệng.

“Ông bắt được Tử Thất Thất rồi hả?” Bách Vân Sơn xác định hỏi.

“Đúng, cô bây giờ đang ở nhà của tôi!”

“Ở chỗ của ông an toàn sao? Trong nhà của ông không có tai mắt Mặc Tử Hàn?”

“Ông yên tâm đi, tôi lập tức sẽ đem cô ta đến địa phương vô cùng an toàn, tuyệt đối không ai tìm được!”

“Ông nghĩ đem cô ta đi nơi nào?” Bách Vân Sơn hỏi.

“Chờ một chút tôi sẽ nói cho ông biết!”

“Được, vậy chúng tôi rèn sắt khi còn nóng, sáng sớm mai bắt đầu hành động đi”

“Được!”

Ngắn gọn mấy câu đối thoại, khóe miệng hai con lão hồ ly cũng buộc vòng quanh nụ cười tà ác, trong lòng đều nhớ kế hoạch hoàn mỹ.

Sáng sớm ngày thứ hai

Biệt thự nhà họ Mặc

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế sa lon trong phòng ngủ, cả căn phòng không có một chút thay đổi, ngay cả vết máu trên đất cũng còn nguyên, trước mặt Mặc Tử Hàn, một nữ giúp việc quỳ gối trên mặt đất, cô cúi đầu thật sâu, thân thể không ngừng phát run, cả người cũng hoảng sợ cực kỳ.

“Chính là người sao? Chính là người để tên đàn ông kia vào?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng.

“...” Người phụ nữ trầm mặc tiếp tục phát run, hoảng sợ nói không ra câu.

“Nói —— có phải nguoi hay không?” Mặc Tử Hàn rống giận.

“Tôi... Tôi... Tôi là bị buộc, người đàn ông kia bắt con trai tôi, hắn nói nếu như tôi không giúp hắn, hắn sẽ giết chết tôi rồi con trai của tôi. Tôi chỉ có một đứa con, tần tần khổ khổ nuôi hắn lớn lên, hắn chính là mạng của tôi, hắn chính là tất cả, cho nên tôi không thể không nghe lời hắn, đại ca ngài tha cho tôi đi, tôi biết tôi làm sai, tôi về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm, đại ca... Tha cho tôi đi... Tha cho tôi đi... Đừng giết tôi... Không cần... Không cần...” Nữ nhân kinh hoảng nói xong, không ngừng van xin, không ngừng hướng hắn dập đầu, nước mắt trong nháy mắt chảy thành sông.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn cô, đột nhiên rút súng lục ra, chia về phía đầu cô.

Nữ nhân đột nhiên sững sốt.

“Điện... Điện điện điện... Đại ca... Cầu xin... Van cầu nguoi... Nguoi cũng là ba, nếu... Nếu tiểu thiếu gia bị người bắt đi uy hiếp, nguoi cũng sẽ bắt chấp tất cả vì cậu ấy làm bất cứ chuyện gì? Đại ca... Đừng giết tôi... Tôi không cần... Nhưng con của tôi... Nó sẽ làm thế nào? Van cầu nguoi... Lưu lại cho tôi một mạng đi, tôi về sau làm trâu làm ngựa, nhất định sẽ báo đáp nguoi, đại ca... Đại ca...” Nữ nhân hoảng sợ khẩn cầu. Lúc người đó tìm cô, cô cũng biết mình nhất định sẽ có một ngày như vậy, vốn cô tính toán mang theo con trai chạy trốn, tuy nhiên nó bị Thổ Nghiêu bắt trở lại. Cô thật sự là vạn bất đắc dĩ, cô thật không có lựa chọn nào khác...

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô đầy nước mắt, nghe cô van xin.

Nếu lúc trước, anh tuyệt đối sẽ không thương hại cô ta, trực tiếp đánh chết cô ta, nhưng cô vừa nói câu kia khiến anh do dự không nổi súng. cô ta nói, ‘anh cũng là một người cha, nếu Thiên Tân bị người bắt đi uy hiếp, anh cũng sẽ bắt chấp tất cả vì nó làm bất cứ chuyện gì.’ cô nói không sai, hoán vị lời nói, anh cũng sẽ giống cô làm như thế, đây chính là ích kỷ của người mẹ.

Anh nhíu mày, ngón trỏ không ngừng dùng sức, nhưng thủy chung đều

không thể bóp cò.

“Đáng chết!” Anh đột nhiên thu súng trong tay, rống to nói, “Người cút cho tôi, về sau tốt nhất đừng cho tôi thấy được bà, nếu không tôi quyết không tha cho bà!”

Người phụ nữ trợn to của mình khiếp sợ nhìn anh, sau đó vội vàng hốt hoảng nói, “Dạ dạ dạ, tôi lập tức biến, tôi lập tức cút ngay!” Cô nói xong, lập tức đứng lên chạy ra ngoài cửa phòng, rồi đi biệt thự.

Mặc Tử Hàn cao ngạo ngồi trên ghế sa lon, hai mắt tràn đầy tức giận.

Vũ Chi Húc!

Người đàn ông này rốt cuộc bắt Tử Thất Thất có mục đích gì? Là ai thuê hắn? Hơn nữa hiện tại Thất Thất như thế nào? Cô chảy nhiều máu như vậy nhất định là bị thương rất nghiêm trọng, chẳng lẽ đã...

Không! Không! Không!

Trong lòng anh liên tục phủ nhận!

Tử Thất Thất sẽ không chết, cô nhất định sẽ bình an vô sự. Mà bây giờ quan trọng nhất là anh phải tỉnh táo, phải trấn định, cẩn thận suy nghĩ, nếu có người cố dùng Vũ Chi Húc tới bắt Tử Thất Thất, mà lại để người sống, như vậy người kia nhất định có mục đích, mà mục lớn nhất chính là dùng Tử Thất Thất tới uy hiếp anh, như vậy bọn họ sẽ không để cho Tử Thất Thất chết, hơn nữa rất nhanh liền liên lạc với anh.

Quả nhiên...

“Reng reng reng... reng reng...”

Điện thoại đặt trên khay trà đột nhiên vang lên, hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lùng chuyển đến điện thoại di động, nhìn màn hình hiện thị tên —— Chung Khuê!

Quả nhiên là lão hồ ly này!

Từ lúc bắt đầu anh đã hoài nghi là hấn làm.

Nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, sau đó đè xuống phím kết nối đặt ở bên tai, lạnh lùng “Alo” một tiếng.

“Thật là thanh âm đáng sợ, nói vậy cậu đã biết mục đích tôi gọi điện thoại rồi!”

“Thất Thất không sao chứ?” Mặc Tử Hàn đầu tiên hỏi.

“Cậu yên tâm, cô ấy chỉ bị thương nhỏ thôi, tôi đã tìm bác sĩ giúp cô ấy chữa hết, sẽ không nguy hiểm tính mạng nhưng là...” Hấn cố ý uy hiếp muốn nói lại thôi.

Mặc Tử Hàn chân mày nhăn lại thật sâu, hốc mắt hẹp dài hơi buộc chặt, lộ ra hung ác, cả khuôn mặt tất cả đều là ngọn lửa tức giận.

“Nói đi, ông muốn như thế nào?” Anh cắn răng nghiền lợi chất vấn.

“Thật ra thì, tôi vốn cũng không tính toán ra tay với cậu bây giờ, hơn nữa tôi cũng nghĩ để cho cậu vui vẻ với cô gái cậu yêu mến cùng con trai bảo bối hạnh phúc một thời gian. Nhưng tôi gần đây lấy được tin, dường như cậu đem toàn bộ tài sản nhà họ Mặc chuyển đến công ty King trong tập đoàn, cậu lại muốn thừa dịp tất cả mọi người không biết, độc chiếm những thứ lão thần chúng tôi tận tâm khổ khổ kiếm được, cậu muốn mang tất cả tài sản qua cuộc sống của người bình thường, cậu muốn thoát khỏi hắc đạo, thật là làm cho tôi ngoài ý muốn a. Thì ra bảy năm trước cậu đã bắt đầu trù mưu chuyện này, thì ra mục đích của cậu là muốn phá hủy cả hắc đạo, chỉ là đáng tiếc... Âm mưu của cậu phải ngừng lại!”

Chân mày Mặc Tử Hàn sâu hơn, bàn tay nắm thật chặt điện thoại di động.

Tại sao hấn lại biết chuyện này?

Đáng chết!

Cũng chỉ thiếu một chút... Cũng chỉ thiếu một chút anh có thể thoát khỏi hắc đạo, thoát khỏi cái thân phận bây giờ, cũng đem nguồn lực ‘nhà họ Mặc’ toàn bộ lấy hết, nhưng không nghĩ tới cuối cùng, lại bị lão gia hỏa này phát hiện ra rồi!

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

“Cậu hiện tại nên biết tôi muốn làm cái gì đi?” Chung Khuê một lần nữa mở miệng, lạnh lùng nói, “Cậu đã đã hao hết ý định như vậy, tôi cũng sẽ không lãng phí thời giờ, cậu không cần đem tài sản Mặc gia chuyển về, chỉ cần đem phân nửa cổ phần King tập đoàn cho tôi là được rồi, để cho tôi nguyên lão tam triều cả đời vì hắc đạo dốc sức, vì hắc đạo cống hiến lần nữa, để công ty tươi đẹp bảy năm xây dựng của cậu, dẫn vào thế giới hắc đạo tốt lắm, ha ha ha... Nát bảy bảy năm tâm huyết của cậu, ha ha ha...” Trong điện thoại di động không ngừng truyền ra tiếng cười cuồng vọng của Chung Khuê.

Mặc Tử Hàn tức giận, trong lồng ngực như núi lửa phụt ra, Nhưng lại không thể không nhẫn nại, bởi vì Tử Thất Thất vẫn còn trong tay hắn, anh căn bản không có lựa chọn.

Bảy năm ở nhà giam, bảy năm kế hoạch, bảy năm nhẫn nại, cũng là vì giờ khắc này... Nhưng bây giờ...

“Được, tôi đồng ý ông, tôi sẽ đem một nửa cổ phần King tập đoàn cho ông, ông có thể đem Tử Thất Thất trả lại cho tôi sao?” Anh kiên định nói xong, quyết định ném xuống bảy năm cố gắng, chỉ chọn Tử Thất Thất bình an.

“Bây giờ còn chưa được, trước tiên cậu đem một nửa cổ phần dời đến cho tôi, hơn nữa phải chờ ba ngày sau, tôi mới có thể thả cô ta!” Chung Khuê quá đáng nói ra điều kiện.

“Tại sao muốn chờ ba ngày sau? Tôi hiện tại muốn gặp cô ấy!” Mặc Tử Hàn tức giận gầm nhẹ.

“Cậu còn cùng tôi cò kè mặc cả quyền lợi, cậu chỉ có thể nghe tôi, trừ phi... Cậu không muốn người phụ nữ kia!”

“Cái lão bất tử đáng chết này, một ngày nào đó tôi sẽ tự tay giết chết ông!”
Mặc Tử Hàn ác ngoan ngoan mắng.

“A...” Chung Khuê cười khê, “Tôi chờ một ngày kia cậu tới giết tôi, dù sao tôi đã sống đã lâu, chẳng qua tôi không nghĩ tới, cậu đã từng máu lạnh như vậy vô tình, ngay cả cha mình cũng có thể tự tay giết chết... Thế nhưng lại quan tâm cô ấy như vậy!”

“Câm miệng!” Mặc Tử Hàn rống to ra lệnh, sau đó tức giận nói, “Không cho phép nói tới cha tôi, bằng không... Tôi ngay bây giờ sẽ giết chết ông!”

“Được được được, coi như vừa rồi không nói gì, như vậy chúng tôi giao dịch xong, ba ngày sau tôi sẽ đem Tử Thất Thất bình an không việc gì đưa về nhà họ Mặc, dĩ nhiên trong ba ngày này, cậu cũng có thể tìm, mà điều kiện tiên quyết là cậu có thể! Ha ha ha...” Chung Khuê phách lối nói, cười đem điện thoại cắt đứt.

Mặc Tử Hàn tức giận đem bắp thịt toàn thân cũng căng thẳng, hai mắt càng thêm giống như ma quỷ, con mắt trong nháy mắt tràn đầy thích giết chóc máu tanh.

Cái lão hồ ly chết tiệt kia, anh sẽ không bỏ qua hắn, tuyệt đối sẽ không...
Tuyệt đối...

Khách sạn Rich

Phòng làm việc Tổng giám đốc

Bách Hiên đã mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ cùng Kim Hâm làm việc với nhau, mà tài sản mấy trăm tập đoàn cũng phần lớn chuyển dời đến mấy công ty Bách Hiên mới xây, chỉ cần tiếp tục như vậy một tháng nữa, có thể đem toàn bộ tập đoàn lấy hết, chuyển dời đến tên anh, nhưng thời điểm bọn họ thuận lợi tiến hành, điện thoại Bách Hiên đột nhiên vang lên.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Bách Hiên nhìn điện thoại di động biểu hiện tên tuổi, chân mày thật sâu nhíu lên, sau đó lập tức đem điện thoại cắt đứt.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Điện thoại di động lần nữa vang lên, Bách Hiên trực tiếp cúp, anh không muốn nói với ông ta dù một câu, nhưng là...

Điện thoại trên bàn làm việc ngay sau đó lại vang lên, Bách Hiên cau chặt mày, phiền não cảm ông nghe đặt ở bên tai.

“Alo?” Anh lạnh giọng.

Chương 277: Nếu là của người sẽ là của người, không cần cưỡng cầu!

“Tại sao không nhận điện thoại của ba?” Trong ống nghe truyền đến thanh âm tức giận của Bách Vân Sơn.

“Ông tìm tôi có chuyện gì?” Bách Hiên lạnh lùng hỏi.

“Đây là thái độ nói chuyện của cậu với ba sao?” Bách Vân Sơn vô cùng bất mãn.

“Nếu như không có gì, vậy tôi tắt đây!” Bách Hiên lần nữa lạnh lùng nói, liền lập tức muốn cúp điện thoại.

“Đợi đã nào...!” Bách Vân Sơn vội vàng gọi anh lại.

Chân mày Bách Hiên nhíu sâu, nói lại lần nữa, “Ông tìm tôi có chuyện gì?”

“Là về Tử Thất Thất, không biết con có hứng thú nghe hay không?”

Tử Thất Thất?

Hai mắt Bách Hiên trong nháy mắt trợn to, sau đó đầy lửa giận mà nói, “Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ba muốn nói cho con biết, Tử Thất Thất bây giờ đang ở trong tay ba, mà ba... Muốn làm giao dịch với con!” Bách Vân Sơn đắc ý nói, trong thanh âm tràn đầy ý vị vui vẻ.

Hai mắt Bách Hiên ác ngoan trừng lên, bàn tay dùng sức nắm điện thoại, tức giận nói, “Ông bắt Tử Thất Thất?”

“Không sai!”

“Ông muốn lợi dụng cô ấy tới uy hiếp tôi?”

“Không sai!”

“Tại sao?” Bách Hiên tức giận chất vấn, “Tại sao ông không thể không ép tôi? Tại sao ông nhất định cư xử như vậy với tôi? Tôi thật sự là con trai của ông sao? Tôi thật sự là con trai ruột sao? Làm sao ông có thể tàn nhẫn đối với tôi như vậy? Nhà họ Bách có quan trọng như vậy không? So với tôi- con trai duy nhất cũng quan trọng hơn?”

“...” Trong điện thoại Bách Vân Sơn đầu tiên là trầm mặc một hồi, sau đó mới chậm rãi, lạnh lùng nói, “Ba chính vì tốt cho con mới có thể đối đãi với con như vậy, con không thể tưởng, ba vì sao quan tâm nhà họ Bách? Tương lai ba chết, tất cả nhà họ Bách đều là của con, ba muốn cho con một con đường thông thoáng, để cho con hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày, mới có thể làm nhiều như vậy, ba làm tất cả đều là vì con, chỉ vì tương lai của con, vì tương lai nhà họ Bách, và đời sau của nhà họ Bách!”

“Nhưng tôi muốn không phải những thứ này!” Bách Hiên gầm nhẹ, trái tim đột nhiên đau đớn nói, “Tôi chỉ muốn tự do, tôi chỉ muốn có cuộc sống của chính tôi, tôi không muốn gia sản của ông, tôi cũng không muốn thừa kế nhà họ Bách, tôi cũng không muốn làm người có tiền, tôi chỉ muốn yên lặng an an ổn ổn sống... Ông hiểu chưa?”

“Ba không hiểu rõ!” Bách Vân Sơn lạnh lùng trả lời, nói tiếp, “Ba không hiểu cuộc sống như bây giờ đối với con có gì không tốt? Ba lại càng không hiểu tự do trong miệng con rốt cuộc là cái gì? Con muốn ăn cái gì, ba theo con, con muốn mặc cái gì, ba cũng tùy con, con muốn đi phát triển chỗ nào, ba tùy con, mà con muốn làm cái gì, ba cũng có thể tùy con. Ba không can thiệp vào cuộc sống của con, ba chỉ muốn con cưới một người vợ hiền lương thực đức, sớm một chút sinh đời sau cho nhà họ Bách, yêu cầu như thế rất quá đáng sao? Đối với một người ba, đối với một nhất gia chi chủ, tôi có tư tưởng như vậy... Là sai sao?”

“...” Bách Hiên đột nhiên im lặng.

Anh nói không lại người này, từ lúc bắt đầu anh chỉ nói với người này. Rõ ràng việc làm của ông ta chính là sai lầm, nhưng tại sao mỗi lần ông ta đều có đạo lý như vậy? Mỗi lần đều có thể đem anh nói á khẩu không trả lời được? Chẳng lẽ người sai là anh sao? Không không không...Anh không sai, anh nghĩ muốn cuộc sống tự do, anh nghĩ muốn lựa chọn người mình thích, anh nghĩ muốn lựa chọn cuộc sống mình muốn, đó không phải lỗi, nhưng là... Nếu anh cũng là một người cha, như vậy tư tưởng của Bách Vân Sơn... Cũng không phải là không thể hiểu.

Trái tim... Lại một lần nữa đau đớn!

Rất đau rất đau...

“Ba...” Anh nhẹ giọng thông khô kêu ông ấy.

Trong điện thoại Bách Vân Sơn không khỏi cả kinh, đã hơn mấy tháng không nghe được nó gọi mình như vậy rồi.

“Con van cầu ba...” Bách Hiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, van xin nói, “Con van cầu ba, bỏ qua cho con đi, con cái gì cũng không muốn, tiền bạc, địa vị, quyền lợi, những thứ này con tất cả cũng không muốn, con chỉ muốn cuộc sống tự do tự tại, khoái khoái lác lác sống qua ngày, cho nên... Bỏ qua cho con được không? Thả con, để con làm chuyện con muốn làm đi!”

Nghe được lời nói này, Bách Vân Sơn trong điện thoại lại một lần nữa trầm mặc, lần này trầm mặc kéo dài hơi lâu, gần ba phút sau, ông ta mới chậm rãi phát ra âm thanh, lạnh lùng nói, “Được, ba đồng ý con!”

Bách Hiên trong nháy mắt vui mừng, Nhưng trong nháy mắt sau lại ngã vào đáy cốc.

“Chỉ cần con đồng ý ta một chuyện!” Bách Vân Sơn ngay sau đó mở miệng, nói, “Chỉ cần con vì nhà họ Bách sinh hạ một đứa con trai, ba liền đồng ý con, không bao giờ trông nom can thiệp bất cứ chuyện gì, con muốn làm gì thì làm cái đó, ba tuyệt đối không nhúng tay một phen một nào!”

Bách Hiên nghe yêu cầu của ông ta, trái tim đau đớn trong nháy mắt lạnh,

giống như trong nháy mắt bị băng che một dạng, trừ rét lạnh, không có bất kỳ cảm giác khác.

“A... Ha ha...” Anh chê cười, cười châm chọc như vậy.

“Tôi sẽ không đồng ý ông!” Anh lạnh lùng cự tuyệt.

“Con không phải đồng ý ba? Con không sợ ba đối với Tử Thất Thất làm những gì sao?” Bách Vân Sơn bắt đầu uy hiếp.

“Ông không dám động cô ấy, cô ấy là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn, nếu như ông dám động vào cô ấy, Mặc Tử Hàn nhất định sẽ liều mạng với ông, mà tôi rất rõ ràng, ông căn bản cũng không dám đem nhà họ Bách đối kháng với hắc đạo, bởi vì ông không chơi nổi, ông sợ thua!” Bách Hiên kiên định.

“Con nói không sai, ba không dám đem nhà họ Bách cùng hắc đạo, nhưng con đừng quên, đối với Mặc Tử Hàn mà nói, tầm quan trọng của Tử Thất Thất trong lòng hắc đạo không nhỏ hơn con, nếu như ba lấy Tử Thất Thất uy hiếp hắc đạo, con cảm thấy hắc đạo sẽ như thế nào? Con cho như vậy là ba chơi không nổi? Hay là hắc đạo không chơi nổi? Là ba sợ thua? Hay là hắc đạo sợ thua?”

“Hèn hạ!” Bách Hiên tức giận.

“Tùy con nói thế nào đều tốt, tóm lại lần này ba bất cứ giá nào, ba chỉ cho con một ngày cân nhắc, sáng sớm ngày mai ba sẽ phái người đi đón con, cứ như vậy, con cần phải thận trọng suy nghĩ kỹ càng, ngày mai gặp!”

Nói xong, Bách Vân Sơn liền cúp điện thoại.

“Đợi chút... Đợi chút...” Bách Hiên gào nhẹ, nhưng vẫn là nghe được trong điện thoại thanh âm “Nói thầm ——”.

“Đáng chết!” Anh mắng.

Vốn tưởng rằng chuyện lần trước sẽ làm ông hơi thu tay, ít nhất cũng qua một thời gian nữa mới đề lên chuyện này, nhưng không nghĩ tới chuyện lần trước đã phản hiệu quả, để ông ta càng ngày càng nhanh nóng nảy muốn bức anh vì

nhà họ Bách nói dối tông đường, hơn nữa ông ta lại bắt Tử Thất Thất.

Làm thế nào?

Anh không thể khiến Tử Thất Thất có chuyện, anh không thể để cô gặp nguy hiểm, nhưng là...

“Tại sao ——” Anh đột nhiên rống to, đôi tay dùng sức đánh về phía cái bàn, gầm thét hỏi, “Vì cái gì muốn chi phối tôi —— tại sao —— tại sao ——”

Anh chỉ muốn cuộc sống tự do mà thôi, tại sao phải khó như vậy? Anh có thể vứt bỏ tất cả, tại sao không ngừng bức anh tới đường cùng? Ở trên thế giới này rốt cuộc cái gì gọi là con cái? Rốt cuộc cái gì gọi là cha mẹ? Rốt cuộc làm con cái và làm cha mẹ, phải thế nào mới chính xác?

Mệt quá...

Cuộc đời của anh tại sao phải mệt mỏi như thế?

Biệt thự nhà họ Hạ

Hạ Thủy Ngưng ở đây suốt một tháng, không đi ra căn biệt thự một bước, mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng ngăn người, mặc dù mỗi ngày đều ăn bình thường, nhưng ít hơn, người cũng càng ngày càng gầy gò. Mà cô tỉ mỉ suy nghĩ tất cả mọi chuyện không biết bao nhiêu lần, vô luận đứng trên lập trường của mình, hay đứng trên lập trường anh Hiên, hoặc là đứng trung lập, cô đều làm rất nhiều chuyện sai lầm, thật rất nhiều... rất nhiều...

Ba nói rất đúng: dưa hái xanh không ngọt!

Coi như cô mạnh mẽ lấy được anh Hiên, coi như cô bức bách anh Hiên cùng cô kết hôn, coi như cô trở thành nữ chủ nhân nhà họ Bách, thì cuộc sống của bọn họ sau này cũng chỉ có thể dùng hai chữ ‘ thống khổ ‘ để hình dung, anh Hiên sẽ hận cô, sẽ ghét cô, sẽ chán ghét cô, mà cô đời này không thể vẫn hồi trái tim của anh, bởi vì vừa bắt đầu chính cô một tay hung hăng tổn thương

lòng anh.

Nghĩ thông rồi...

Nghĩ thông suốt...

Suy nghĩ hiểu rõ...

Tình yêu này, là của người sẽ là của người, không phải người mạnh đoạt lấy, thủy chung đều không phải là của người, còn không bằng mang theo kí ức tốt đẹp, vui vẻ sống, nhưng hiện tại... Ngay cả kí ức tốt đẹp, cô cũng không có!

“Đời này chuyện tôi hối hận nhất, chính là làm cô yêu tôi... Nếu trở lại mười ba năm trước... Tôi nhất định sẽ không cứu cô...”

Ngay lúc đó anh Hiên ôm loại tâm tình gì nói ra những lời này? Nhất định rất thông khổ? Nhất định rất thương tâm? Nhất định rất khổ sở? Bởi vì cô khẩu thanh (ngoài miệng) nói thương anh, nhưng một chút điểm yêu cũng không có...

“Thật xin lỗi...” Cô chợt nhẹ giọng nói xin lỗi, gò má tuột xuống hai dòng nước mắt.

Đột nhiên!

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường vang lên thanh âm xinh đẹp, Hạ Thủy Ngưng từ từ quay đầu nhìn điện thoại, thân thể lâng lâng từ từ nhúc nhích, sau đó cầm điện thoại di động lên, nhìn tên tuổi phía trên, hai mắt chợt trầm xuống, sau đó dùng ngón tay cái đè xuống phím kết nối, đưa điện thoại đặt bên tai.

“Bác Bách!” Cô nhẹ giọng kêu, thanh âm có chút ghen ngào.

“Thủy Ngưng!” Thanh âm Bách Vân Sơn rõ ràng vô cùng dịu dàng, còn mang theo nồng đậm áy náy.

“Bác Bách tìm con có chuyện gì không?” Hạ Thủy Ngung nhẹ giọng hỏi.

“Ách... thật ra là như vậy, là một chuyện tốt, chỉ là...” Bách Vân Sơn thay đổi ập a ập ứng.

“Bác Bách xin mời ngài nói, con không gấp gáp!” Hạ Thủy Ngung dịu dàng.

“Thật ra thì bác muốn nói cho con biết, nếu như con còn thích Hiên nhi, có muốn bác hợp tác lần nữa? Lần này bác bảo đảm vạn vô nhất thất!”(không có sơ suất)

“Hợp tác?” Hạ Thủy Ngung lặp lại.

“Không sai, là theo kế hoạch lúc đầu, chỉ cần con mang thai đứa nhỏ của nhà họ Bách, Hiên nhi nhất định sẽ cưới con, mà nó cũng sẽ là người đàn ông của con, sau đó chờ kết hôn, chúng tôi chậm rãi cho nó hồi tâm chuyển ý, cho nó biết lòng tốt của con, làm nó yêu con, để cho nó...”

“Bác Bách!” Hạ Thủy Ngung đột nhiên cắt đứt lời hắn, nói, “Hiên ca ca tuyệt đối sẽ không tha cho con, bất kể chúng tôi làm gì, anh ấy cũng sẽ không thích con, đừng nói là lấy con, cũng đừng bảo anh ấy sẽ yêu con, hơn nữa... Con đã bỏ qua, con mệt quá rồi, con không muốn lừa gạt anh Hiên, con không muốn để anh ấy chán ghét con, con không muốn...”

“Lần này sẽ không!” Bách Vân Sơn ngắt lời cô, nói khẳng định, “Lần này nhất định sẽ thành công, bác đã bắt được nhược điểm lớn nhất của Hiên nhi, nó nhất định sẽ tiếp nhận con, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhất định!”

“Nhược điểm?” Hạ Thủy Ngung nghi ngờ.

“Không sai, Bác bắt được Tử Thất Thất!”

Hạ Thủy Ngung hai mắt khiếp sợ tròn to.

“Bác bắt Tử Thất Thất? Bác mang Tử Thất Thất uy hiếp anh ấy?” Cô giật mình nói.

“Đúng! Tử Thất Thất là nhược điểm lớn nhất của nó, nó nhất định sẽ không cự tuyệt, lần này nó nhất định sẽ đành lòng nghe lời của bác, cho nên chỉ cần con đồng ý, nó chính là người đàn ông của con, mà con chính là con dâu nhà họ Bách, tương lai chính là nữ chủ nhân của nhà họ Bách, làm bạn nó một đời một kiếp!”

Nghe lời của ông ta, lòng Hạ Thủy Ngưng hơi dao động, nhưng cô lại thật sâu cau mày, nói, “Bác Bách, chúng tôi không cần ép anh Hiên được không? Anh ấy là con của bác, bác cũng không muốn anh ấy hận bác cả đời có phải không, cho nên chúng tôi thu tay lại đi, chúng tôi không cần tổn thương anh Hiên nữa, được không?”

“...” Trong điện thoại di động đột nhiên một mảnh trầm mặc, sau một hồi Bách Vân Sơn mới lạnh lùng mở miệng, nói, “Thủy Ngưng, chuyện lần này bác nhất định phải được, tuyệt đối sẽ không thu tay, mà bác tìm con, cũng chỉ muốn hỏi con có nguyện ý hay không, bác tuyệt đối sẽ không ép con. Chỉ là con phải biết, con trong cảm nhận của bác là con dâu hoàn mỹ nhất, cũng là con dâu bác tuyển định, nếu như con không muốn, bác chỉ có thể bỏ qua hoàn mỹ nhất, mà lấy tiếp theo, tóm lại... Bác nhất định muốn lưu lại huyết mạch nhà họ Bách, bác tuyệt đối không thể thấy nhà họ Bách không người nối nghiệp!”

“Bác Bách...”

“Thủy Ngưng!” Bách Vân Sơn ngắt lời cô, “Con cái gì cũng không cần phải nói, con bây giờ chỉ cần giao cho tôi một trả lời chắc chắn, nguyện ý... Hay không nguyện ý?”

“Con...” Hạ Thủy Ngưng bắt đầu chần chờ.

Bách Vân Sơn không nghe được thanh âm của cô, vội vàng nói, “Thủy Ngưng con có thể hiểu, cho dù con không phải đồng ý, bác cũng sẽ đi tìm những cô gái khác, dù sao kết quả cũng giống nhau, như vậy tại sao con không cố gắng lần nữa? Chỉ vì người con yêu nhất, vì ở bên cạnh hắn, độc chiếm hắn!”

Hạ Thủy Ngưng nghe thanh âm của ông ta, tâm chợt rối loạn.

Rõ ràng trong thời gian một tháng, lòng ái mộ đã nguội xuống, nhưng chỉ nghe ông ta nói mấy câu, trong lòng cô liền nảy mầm bắt đầu kích động. Cô thật sự rất thích anh, thật thương anh, thật muốn có anh, thật muốn độc chiếm anh, mà bây giờ cô lại có một cơ hội, hơn nữa cơ hội này chắc chắn như thế, có thể nói anh không cách nào phản kháng, nhưng là... Cô có thể tiếp nhận sao? Cô không phải đã nghĩ thông suốt sao? Cô không phải đã nghĩ thông sao? Nhưng là... Nhưng là... Nhưng là...

Tâm tư hỗn loạn khiến cô do dự!

Muốn đồng ý?

Hay không đồng ý?

“Con... Con...” Cô chậm rãi mở miệng, đôi môi giống như không nghe cô sai bảo, nhẹ giọng nói, “Con nguyện ý!”

“Thật tốt quá! Bác biết ngay con nhất định sẽ đồng ý, Thủy Ngưng, bác thề với con, bác tuyệt đối sẽ không bạc đãi con, bác nhất định sẽ làm Hiên nhi đối với con hồi tâm chuyển ý, mà thân phận nữ chủ nhân nhà họ Bách, nhất định là con!” Bách Vân Sơn vui vẻ nói, trong thanh âm che giấu không được hưng phấn.

“Được, vậy sáng sớm mai bác phái người đi đón con, con nhất định phải ăn mặc thật đẹp, giống như ngày tân hôn đó!”

“Bác Bách!” Hạ Thủy Ngưng khẩn trương kêu ông ta.

“Thế nào?” Bách Vân Sơn nghi ngờ hỏi.

“Con có một thỉnh cầu!”

“Thỉnh cầu? Thỉnh cầu gì?”

“Con muốn thấy Tử Thất Thất!”

“...” Trong điện thoại di động đột nhiên trầm mặc.

“Không thể được sao? Con không thể gặp cô ấy một chút sao? Con có lời muốn nói với cô ấy!”

“Chuyện này...”

“Bác Bách, có mấy lời con nhất định muốn nói cùng cô ấy, nếu như không nói rõ ràng, vậy con không thể tiếp nhận chuyện này, bác đi tìm những cô gái khác đi!”

“Thủy Ngung, con... Được rồi!” Bách Vân Sơn chân chờ trả lời, đồng ý thỉnh cầu của cô.

“Cám ơn!” Hạ Thủy Ngung cảm kích mở miệng.

“Vậy chiều nay bác sẽ an bài thời gian để con cùng cô ta gặp mặt, con chờ tin tức của bác!”

“Được!”

“Vậy cứ thế, bác cúp!”

“Được!”

Trò chuyện khá dài cuối cùng kết thúc, điện thoại di động có chút nóng nóng, mà trái tim cô cũng có chút nóng, trong đầu ảo tưởng hình ảnh cùng Bách Hiên ân ái, ảo tưởng cùng anh triền miên, lại ảo tưởng cùng anh sống hạnh phúc, khóe miệng không tự chủ nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng là... Ảo tưởng cuối cùng là ảo tưởng, thực tế vĩnh viễn đều là thực tế, mộng đẹp sẽ có một ngày hồi tỉnh, mà cô... Đã sớm tỉnh.

Hơi nắm chặt điện thoại trong tay, dùng ngón tay cái bấm xuống dãy số cực kỳ quen thuộc, sau đó từ từ đặt bên tai mình:

“Alo?” trong điện thoại di động truyền đến thanh âm cô muốn nghe nhất.

“Anh Hiên!” Cô nhẹ giọng gọi.

“A... Là cô a, tôi mới vừa vặn mở máy, cô liền gọi điện thoại tới đây, thế nào? Có chuyện tìm tôi?” thanh âm Bách Hiên lạnh như băng, giọng nói giống như đã sớm liệu cái gì.

“Ừ, em có một chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, em...”

Chương 278: Làm một phụ nữ xuất sắc, một người con gái kiêu ngạo!

“Cô muốn nói gì với tôi?” Bách Hiên lạnh lùng hỏi.

Hạ Thủy Ngưng nghe được giọng anh, nụ cười trên mặt có chút khô sở, nhưng cô vẫn cố duy trì, khẽ nói, “Thật ra là bác Bách vừa mới gọi cho em, bác ấy nói...” Cô bỗng dừng lại.

“Nói gì?” Bách Hiên hỏi tiếp.

“Bác ấy nói đã bắt Tử Thất Thất, còn nói phải dùng Tử Thất Thất để uy hiếp anh!”

“Chuyện này tôi biết rồi, hai tiếng trước ông ta đã gọi cho tôi, cô còn muốn nói gì nữa không?”

“Thực ra là bác Bách gọi cho em là muốn hợp tác với em lần nữa, giống như lần trước, bác ấy hi vọng em có thể mang thai con anh, mà em... Đã đồng ý bác ấy!” Hạ Thủy Ngưng khẩn trương nói, giọng có chút run rẩy.

“Sau đó thì sao? Cô gọi điện thoại cho tôi, là muốn nói với tôi, đối tượng ngày mai lên giường với tôi là cô sao?”

“Không, ý em không phải vậy!” Cô bối rối phủ nhận.

“Vậy thì là gì? Cô gọi cho tôi là có ý gì?”

“Em... Em...” Nước mắt trong suốt hiện ra trong mắt Hạ Thủy Ngưng, cắn răng, kìm nén trái tim đau đớn, nói, “Em chỉ là muốn nói cho anh, em muốn giúp anh cứu Tử Thất Thất ra!”

“...” Bách Hiên trong điện thoại rõ ràng khiếp sợ trầm mặc, sau đó giật mình

nói, “Cô muốn giúp tôi cứu cô ấy?”

“Vâng!”

“Tại sao? Tại sao cô muốn giúp tôi?” Bách Hiên chất vấn.

“Bởi vì em không muốn làm tổn thương anh, bởi vì em biết em đã từng làm những chuyện sai lầm, bởi vì em đã nghĩ thông suốt cả rồi, cũng đã hiểu ra cả, thích một người, không nhất định phải có được, chỉ cần anh vui vẻ, vậy em cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh, đây mới thực sự là yêu. Hơn nữa... Em làm vậy còn một nguyên nhân khác, chính là vì chuộc tội, vì những chuyện em đã làm với anh trước kia chuộc tội, em hi vọng, anh có thể tha thứ cho em!” Hạ Thủy Ngưng thật lòng thành ý nói, nước mắt không ngừng chảy trong yên lặng.

“Cô... Cô thật sự muốn giúp tôi? Cô nói thật?” Bách Hiên không thể tin được, bởi vì cô ta đã lừa gạt anh rất nhiều lần, anh không có cách nào tin tưởng cô ta nữa, nhưng nếu quả thật có cô ta hỗ trợ, nhất định có thể tìm được Tử Thất Thất, nói như vậy, là có thể cứu Thất Thất ra.

“Anh Hiên, chỉ lần này thôi, xin anh nhất định phải tin em, em thật lòng muốn giúp anh, em thật lòng muốn hối cải, nhưng em cũng có chút tư tâm, nếu cứu được Tử Thất Thất, vậy... Em hi vọng anh có thể làm bạn với em một lần nữa được không? Chúng tôi hãy quên hết chuyện mười ba năm trước, quên hết những chuyện đã xảy ra gần đây, coi như là hai người hoàn toàn không quen biết, bắt đầu làm bạn... Có được không?” Hạ Thủy Ngưng nghẹn ngào nói, tay siết chặt ga giường bên dưới, yên tĩnh đợi câu trả lời của anh.

“...” Trong điện thoại Bách Hiên vẫn trầm mặc, trầm mặc rất lâu, sau đó mới từ từ nói, dùng giọng ôn nhu từ lâu không còn được nghe nói, “Được!”

Trái tim bỗng chốc liền nhảy nhót, trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Hạ Thủy Ngưng vẽ ra nụ cười vui vẻ.

Thật tốt quá, cô còn có thể gặp mặt anh như bạn bè, tán dóc, trò chuyện...

Thật tốt quá, cô còn có thể ở bên cạnh anh như một người bạn, yên lặng bảo

về anh...

Thật tốt quá, cô còn có thể giống như cuộc sống mười ba năm nay, âm thầm, vụng trộm, thích anh, yêu anh...

“Cám ơn... Cám ơn anh Hiên, cám ơn anh... Thật rất cám ơn anh...” Cô khóc không thành tiếng, nước mắt rơi không dứt, cảm giác vui mừng như chưa từng có, giống như thời điểm gặp anh mười ba năm trước, giống như mùa xuân đã tới.

“Em cũng không cần cám ơn anh, là anh nên cám ơn em mới đúng, cám ơn em đã giúp anh, hơn nữa thái độ vừa rồi của anh... Thật xin lỗi, anh nên tỉnh táo nói chuyện với em mới đúng!” Bách Hiên bắt đầu nói xin lỗi.

Hạ Thủy Ngưng lắc đầu, vừa khóc, vừa cười nói, “Anh Hiên anh đừng nói xin lỗi, nếu như em là câu nói của anh, em nhất định sẽ tức giận hơn cả anh đó, nhưng mà bây giờ không phải lúc nói cái này, bác Bách bảo chiều nay dẫn em đi gặp Tử Thất Thất, đến lúc đó em sẽ mở GPS trong điện thoại ra, anh trực tiếp dùng di động tìm ra em là được rồi, em sẽ cẩn thận không để bị bọn họ phát hiện, mà sau khi em đi, em sẽ gọi cho anh, đến lúc đó anh tới cứu cô ấy!”

“Em làm vậy không có nguy hiểm chứ?” Bách Hiên lo lắng hỏi.

“Em không sao, bác Bách rất quý em, cho dù bị bác ấy phát hiện, bác ấy cũng sẽ không làm gì em đâu!”

“Nhưng...”

“Anh Hiên!” Hạ Thủy Ngưng cắt đứt lời anh, nhẹ giọng kiên định nói, “Anh tin em đi, tin em lần này, em nhất định sẽ không để anh thất vọng!”

“Vậy... Chuyện này nhờ cả vào em, một mình em nên cẩn thận, nếu có nguy hiểm lập tức rút lui, anh sẽ nghĩ biện pháp khác!”

“Vâng!”

“Cứ thế nhé, cảm ơn em, gặp lại sau!”

“Gặp lại sau!”

Cúp điện thoại, nước mắt Hạ Thủy Ngưng lại càng mãnh liệt. Thật vui vẻ, thật rất vui vẻ, mặc dù mất đi cơ hội lần này, nhưng cô đổi lấy lại là hạnh phúc lớn hơn nữa, còn có cả câu quan tâm vừa này. Mà bây giờ, nước từ trong mắt cô chảy ra là nước mắt hạnh phúc, nước mắt vui vẻ...

Vốn tưởng rằng mình sẽ bị anh ấy căm hận cả đời, vốn tưởng rằng mình không có tư cách xuất hiện ở trước mặt của anh ấy, thậm chí ngay cả một câu nói, cô cũng không có tư cách nói, nhưng...

“Cảm ơn... Cảm ơn...” Cô nói, đã sớm khóc không thành tiếng.

Chuộc tội lần này, cô nhất định sẽ làm được.

Cô thề từ nay về sau tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh Hiên cô thích nhất, lại càng không làm những chuyện khiến anh đau khổ, cô chỉ cần anh vui vẻ... Chỉ cần anh hạnh phúc... Chỉ cần anh lấy lại nụ cười ôn nhu đã từng có...

Xế chiều

Chừng hai giờ

Hạ Thủy Ngưng đã sớm chuẩn bị xong, mà khi cô nhận được điện thoại của Bách Vân Sơn liền lập tức rời khỏi phòng, đi thẳng xuống lầu một, mà đúng lúc đụng phải Hạ Mộ Phong vừa từ ngoài vào.

“Thủy Ngưng?” Ông kinh ngạc nhìn quần áo trên người cô, nói, “Con... Muốn ra ngoài?”

“Vâng!” Hạ Thủy Ngưng mỉm cười trả lời, nụ cười kia giống như từng là cô trước kia, không có bất kỳ ưu sầu, vừa trong suốt, vừa xinh đẹp.

Hạ Mộ Phong mở to đôi mắt nhìn nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt con.

Một tháng này cô đều nhốt mình trong phòng, cả ngày đều ngẩn người, hơn nữa thường xuyên khóc, ông cũng bởi vì lo lắng quá mức về cô, cho nên mới phải mỗi ngày về nhà hai lần, buổi trưa một lần, buổi tối một lần, chính là sợ cô vì thương tâm quá độ, mà làm ra việc ngốc nghếch gì, nhưng bây giờ xem ra, cô thật giống như chẳng những không có chuyện gì, ngược lại còn vui vẻ hơn, chẳng lẽ là nghĩ thông suốt rồi? Đã buông xuôi rồi?

“Con muốn đi đâu?” Ông tò mò hỏi.

“Ba...” Hạ Thủy Ngưng nhíu mày, giống như một đứa bé, làm nũng nói, “Con cũng đã là người lớn rồi, chẳng lẽ đi ra ngoài đi dạo một chút cũng phải báo cáo với ba sao? Hơn nữa chính con cũng không có dự định đi đâu, tóm lại đi tới chỗ nào thì đi thôi ạ, nhưng mà trước cơm tối con nhất định sẽ về!”

“Thủy Ngưng à, con không phải là...” Hạ Mộ Phong lo lắng mở miệng, rồi lại thôi.

“Không phải đâu ạ!” Hạ Thủy Ngưng kiên định trả lời, sau đó bước đến gần ông, ôm lấy ông, nói, “Ba, con đã không sao rồi, ba đừng lo lắng con làm chuyện điên rồ nữa, con còn chưa sống đủ đâu, hơn nữa con cũng không nỡ bỏ ba lại một mình để đi tìm mẹ đâu ạ, con đã thông suốt rồi, với lại trải qua chuyện này con cũng hiểu ra nhiều điều, nhất là...” Cô kiễng chân, nhích tới gần bên tai ông nói, “Cám ơn ba... Cám ơn ba của con, còn nữa... Thật xin lỗi đã khiến ba lo lắng, con sau này sẽ không để ba lo lắng nữa, con xin hứa!”

Hạ Mộ Phong nghe cô nói bên tai mình, trái tim bỗng nhiên ấm áp như mặt trời, mà lo lắng nhiều ngày qua cũng chìm xuống, cả người trở nên dễ chịu rất nhiều. Quả nhiên con trẻ phải trải qua mưa gió mới có thể lớn lên, mới có thể từ từ kiên cường, nếu như mẹ cô có thể thấy bộ dạng hiểu biết lúc này của cô, nhất định sẽ vô cùng vui mừng, vô cùng vui vẻ...

“Con ngoan!” Ông vui vẻ nói, hai cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể yếu ớt của cô.

Hạ Thủy Ngưng vui vẻ buông hai tay, thoát khỏi lồng ngực của ông, sau đó

vừa đi ra ngoài, vừa quay đầu lại nhìn ông nói, “Ba, con đồng ý ba, con nhất định sẽ làm một phụ nữ xuất sắc, cũng làm một cô con gái kiêu ngạo của ba... Con đi đây, tạm biệt ba!”

Hạ Mộ Phong nhìn thân ảnh tràn đầy ánh sáng của cô, vui mừng cười.

...

Ngoài cửa lớn nhà họ Hạ

Một chiếc BMW màu bạc dừng ở bên đường, Hạ Thủy Ngưng nhìn cửa sổ xe từ từ kéo xuống, nhìn thấy Bách Vân Sơn nghiêng mặt bên trong cửa sổ, cô âm thầm nắm chặt tay, sau đó sải bước đi tới bên cạnh xe.

Bách Vân Sơn quay đầu nhìn cô, khẽ cười nói, “Lên xe đi!”

Vừa dứt lời, một bên cửa xe khác đã được người lái xe mặc âu phục đen mở ra.

“Vâng ạ!” Hạ Thủy Ngưng vừa nói, liền cố ý vòng qua đuôi xe, mà lúc đi qua đuôi xe, cô nhanh chóng xòe tay, cầm một mặt của điện thoại dán chặt vào chỗ tối ở đuôi xe, chỗ không dễ rơi xuống nhất.

Ngồi lên xe, trên mặt cô vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút thấp thỏm.

Không biết lúc này bọn họ có thấy động tác của cô hay không, không biết bọn họ có thể đột nhiên đổi lại xe hay không, càng không biết bọn họ sẽ đưa cô tới đâu. Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện này, cho nên chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng hết thảy đều có thể thuận lợi.

Trên xe

Bách Vân Sơn quay đầu nhìn ngó ở Hạ Thủy Ngưng bên cạnh mình, nhìn khuôn mặt gầy gò của cô, đau lòng mở miệng nói, “Gần đây không ăn được cơm sao? Cháu gầy đi rất nhiều a!”

“Cám ơn bác Bách quan tâm, cháu không sao, chỉ là không hợp khẩu vị thôi ạ!” Hạ Thủy Ngưng cười nói.

“Thật là khổ cho cháu!” Bách Vân Sơn thở dài.

Hạ Thủy Ngưng khổ sở cười.

Mặc dù người đàn ông này chỉ muốn lợi dụng cô để sinh con cho Bách gia bọn họ, nhưng đối với cô lại hết sức quan tâm, vô cùng ôn nhu, giống như một người cha hiền từ chăm sóc cô. Cô cũng không muốn tổn thương ông ta, cô cũng không muốn thương tổn ông ta, nhưng là, cô càng muốn phải bảo vệ anh Hiền của cô.

Âm thầm nắm chặt túi sách trong tay, làm cho mình tâm bình tĩnh trở lại.

Đôi mắt sắc bén của Bách Vân Sơn đã thấy điểm mờ ám của cô, đuôi lông mày không khỏi khẽ nháy lên, sau đó lại mở to miệng nói, “Mặc dù bác rất tin tưởng cháu, nhưng là vì để phòng ngừa, bác còn phải kiểm tra một chút, có thể đưa túi sách cho bác xem một chút được không?”

“A... Được!” Hạ Thủy Ngưng kinh ngạc đồng ý, sau đó đưa túi sách cầm tay cho ông.

Bách Vân Sơn nhận lấy túi sách, kéo khóa trên ra, sau đó liếc nhìn những thứ bên trong. Bên trong đúng là không có thứ gì khả nghi, nhưng rất kỳ quái, tại sao lại thiếu một thứ đây?

“Điện thoại di động của cháu đâu?” Ông hỏi.

Trái tim Hạ Thủy Ngưng như bị treo lên, nhưng trên mặt cô lại giả vờ kinh ngạc, nói, “Điện thoại di động của cháu? Không có ở bên trong sao?” Cô tranh thủ lấy túi sách lại rồi bối rối tìm tiếp, cũng tiếp tục giả bộ nghi ngờ nói, “Kỳ quái, tại sao không có ở bên trong? Chẳng lẽ là để quên ở nhà?”

Bách Vân Sơn nhìn chằm chằm cô, cũng không có nhìn ra điểm gì khác thường, hơn nữa việc quên gì đó cũng thường xảy ra, huống chi một cái điện thoại di động có thể làm gì?

“Thủy Ngưng!” ông ta lần nữa kêu tên của cô.

Hạ Thủy Ngưng lập tức quay đầu nhìn nói, “Dạ?”

“Mặc dù bác nói bác rất tin tưởng cháu, nhưng có mấy lời bác vẫn phải nói, ngàn vạn lần đừng có ý đồ phá hư kế hoạch của bác, nếu có người dám làm trở ngại bác, bác nhất định sẽ không bỏ qua hẳn, cho dù lần này vẫn không có thành công, bác vẫn còn có biện pháp để cho Hiên nhi nghe lời bác, nếu cháu không muốn làm cho nó chịu nhiều thống khổ, vậy tốt nhất là phối hợp với bác!” Bách Vân Sơn lạnh lùng nói, hai mắt thả ra vẻ mặt uy hiếp, nhìn thẳng tắp vào cô.

Thân thể Hạ Thủy Ngưng không khỏi chấn động, cảm nhận được hàn khí ông ta phóng tới.

“Cháu biết rồi!” Cô khẽ trả lời.

Trong nháy mắt, vẻ lạnh lùng Bách Vân Sơn trên mặt trở thành nụ cười nhạt, so với vừa rồi thì như hai người hoàn toàn khác nhau.

...

Mười lăm phút sau

Xe rốt cục dừng lại, tài xế lập tức bước xuống, xoay người đi tới bên cạnh cửa sau xe, mở ra rồi cúi đầu cung kính.

Bách Vân Sơn bước một bước xuống, Hạ Thủy Ngưng thì tự mở cửa bên cạnh ra, sau đó cũng đi xuống xe, nhìn tòa cao ốc hai mươi tầng trước mặt.

Trong nháy mắt, cô mở to hai mắt!

“Đây... Nơi này là... Là...” Cô giật mình nói đứt quãng.

“Là công ty của Mặc Tử Hàn -- tập đoàn King!” Bách Vân Sơn thay cô nói tiếp.

Hạ Thủy Ngưng lẳng lẳng nhìn cao ốc cao chót vót, mặc dù nơi này là cửa hông, nhưng màu trắng của cái tòa cao ốc cao cao vững chãi này vẫn thật chói mắt. Nhưng tại sao lại đưa cô tới đây? Chẳng lẽ Tử Thất Thất ở chỗ này?

“Đây là sao? Tại sao lại dẫn cháu tới đây?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Cháu không phải là muốn gặp Tử Thất Thất sao? cô ta ở chỗ này!” Bách Vân Sơn trả lời.

“cô ta đây?”

“Không sai!”

“...” Hạ Thủy Ngưng trầm mặc không nói, nhưng vẫn không giải thích được, hai mắt lại nhìn cao ốc màu trắng, chân mày chau thật chặt.

“Không nghĩ tới sao? Cho cháu nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra Tử Thất Thất lại bị nhốt ở nơi này đi? Lúc đầu bác cũng không có nghĩ đến, nhưng mà khi biết cô ta ở đây mới phát hiện, nơi này thật sự là địa điểm giấu người tốt nhất, bởi vì Mặc Tử Hàn cho dù tìm cả đời, cho dù lật tung cả Đài Loan, thậm chí là cả Trái Đất, cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến người hán muốn tìm, thật ra giấu ở bên cạnh mình... Thật không hổ là nguyên lão ba đời hắc đạo, quả nhiên giáo hoạt đáng sợ!” Bách Vân Sơn than thở, khoe miệng gọi lên nụ cười khâm phục.

Mà Hạ Thủy Ngưng nghe được hoàn toàn nhưng lại không hiểu.

Khi hán biết đến lúc? Đây là ý gì? Không phải là ông ấy bắt Tử Thất Thất tới đây sao?

Nguyên lão ba đời hắc đạo? Đây là người nào? Là ai?

Lúc mà cô đang nghi ngờ không giải thích được, tài xế vừa rời từ trong xe lấy ra một thứ tới bên cạnh cô, cung kính cúi đầu, máy móc nói, “Hạ tiểu thư. Xin cô giơ hai tay lên!”

“Hà? Anh muốn làm gì?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Cháu yên tâm đi, cậu ta không làm gì hết, chỉ là muốn xem trên người cháu có mang thứ đặc biệt không thôi!” Bách Vân Sơn thay hẳn giải thích.

“Thứ đặc biệt?” Hạ Thủy Ngung nghi ngờ, đột nhiên có tỉnh ngộ nói, “Bác cho là cháu bán đứng bác?”

“Bác chỉ muốn bảo đảm chắc chắn thôi!” Bách Vân Sơn nói vô cùng đương nhiên.

Hạ Thủy Ngung nhìn chăm chăm gương mặt hiền lành kia, một cơn giận giữ hờ hững bùng lên, nhưng cô cố gắng đè nén, sau đó khẽ cười nói, “Được, tùy anh kiểm tra cho tốt!”

Cô nói xong liền giơ hai tay lên.

Tài xế lập tức cầm lấy thứ trong tay quét qua quét lại người cô mấy lần, sau đó hai mắt nhìn Bách Vân Sơn, lắc đầu.

Bách Vân Sơn rốt cục yên tâm, mỉm cười nhìn cô nói, “Thủy Ngung, bác nghĩ cháu cũng hiểu được sự cẩn thận của bác, cũng sẽ không trách bác có đúng không?”

“Dĩ nhiên ạ!” Hạ Thủy Ngung mỉm cười trả lời ngay.

“Được, vậy chúng tôi vào đi thôi!”

“Vâng!”

Hạ Thủy Ngung nhẹ giọng trả lời, sau đó cùng đi theo phía sau ông ta, nhưng lúc vào cửa hông, cô không nhịn được nhìn thoáng qua đuôi xe phía sau, điện thoại di động hoàn hảo dính chặt chỗ đó, cô đã thành công thuận lợi.

Anh Hiên, em làm được rồi, còn lại trông cậy vào anh đó...

Chương 279: Tử Thất Thất tỉnh lại, sao lại ở đây!

Tập đoàn King

Hạ Thủy Ngưng đi theo Bách Vân Sơn từ cửa hông tới cầu thang, phía trên im ắng không có một bóng người, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ, mà Bách Vân Sơn đi không nhanh không chậm, vẫn tiếp tục đi về phía trước, tới khi đến cầu thang lầu 7, ông ta mới dừng lại, lúc này, lúc này Hạ Thủy Ngưng cũng dừng lại phía sau ông ta, nhìn phía trước, hơi thở có chút dồn dập.

Là tầng này sao?

Tử Thất Thất bị bọn họ bắt nhốt ở tầng này sao?

Bách Vân Sơn mở cánh cửa trước mặt ra, sau đó bước vào bên trong, Hạ Thủy Ngưng đi theo phía sau ông ta, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nơi này nhân viên ra vào rất ít, hơn nữa phòng làm việc để không cũng nhiều vô số, nhìn qua có lẽ một ngành nào đó vẫn trong giai đoạn tổ kiến lại, hơn nữa đường bọn họ đi giống như đã được lựa chọn khéo léo, cơ hồ không có đụng phải bất cứ người nào, cả đoạn đường vô cùng thuận lợi, cuối cùng... Bọn họ đi tới một cánh cửa bằng gỗ lim.

“Cô ta ở phía sau cánh cửa này!” Bách Vân Sơn lạnh lùng thốt lên.

“Ở trong này?” Hạ Thủy Ngưng nhìn bốn phía xung quanh, nghi ngờ nói, “Nơi này một người trông chừng cũng không có ư? Bác không sợ cô ta chạy sao?”

“Nếu như để người trông chừng, ngược lại sẽ khiến người khác chú ý, hơn nữa cô ta hiện tại đừng nói là chạy trốn, cho dù là mở mắt, cũng rất khó khăn!” Bách Vân Sơn đắc ý mỉm cười.

Hạ Thủy Ngưng khẽ nhíu mày.

Ý của ông ta là gì? Mở mắt? Rất khó? Chẳng lẽ Tử Thất Thất cô ấy...

“Cạch!”

Bách Vân Sơn lấy ra một cái chìa khóa rồi mở cửa, sau đó nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa rồi mở.

Hạ Thủy Ngưng nhìn gian phòng trống rỗng, trong phòng không có gì cả, cũng chỉ có một cái giường, mà ở trên giường, Tử Thất Thất yên tĩnh nằm trên đó, mắt nhắm chặt, cổ quấn băng gạc còn thấm máu đỏ, cả khuôn mặt cô không chút cảm xúc, ngủ như một hoạt tử nhân, rất giống một công chúa đang ngủ, vẫn xinh đẹp như thế... Làm cho những người cũng là phụ nữ thấy cô đều ghen tị...

Hai người một trước một sau đi vào, cửa phòng tự động đóng lại.

“cô ta sao vậy?” Hạ Thủy Ngưng hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là tiêm một chút thuốc tê, tạm thời mê man mà thôi!” Bách Vân Sơn trả lời.

“Nhưng là cổ của cô ta...”

“Đó là cô ta tự cắt, người phụ nữ này đúng là cương liệt, thà rằng chết cũng không muốn bị bắt!”

Chết?

Hạ Thủy Ngưng mở to đôi mắt.

Không nghĩ tới một cô gái xinh đẹp mảnh khảnh thế lại làm ra chuyện to gan như vậy.

“Cô ta không sao chứ?” Cô lại hỏi.

“Không có chuyện gì, không chết được!” Bách Vân Sơn trả lời.

“Nhưng cô ta hôn mê bất tỉnh thế, cháu sao có thể nói chuyện được với cô ta?”

Có biện pháp gì để cô ta tỉnh lại hay không?”

“Không có!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả!” Bách Vân Sơn cắt đứt lời cô, lạnh lùng nói, “Bác đã dẫn cháu tới gặp cô ta rồi, cháu có thể nói với cô ta, cô ta chỉ là không thể trả lời cháu mà thôi. Có gì cháu cũng nói nhanh đi, chúng tôi không thể ở đây quá lâu, sẽ khiến những người khác chú ý!”

Hạ Thủy Ngưng cau mày trầm mặc, nhìn Tử Thất Thất đang hôn mê.

Giả vờ phải đủ, cô không thể lộ ra sơ hở ở đây. Hiện tại anh Hiên nhất định đi tìm theo GPS biết cô ở đây, hơn nữa nơi đây không có ai trông chừng, rất dễ dàng có thể xông tới, còn có một điểm trọng yếu nhất chính là trong này là công ty Mặc Tử Hàn, cho dù lúc anh Hiên cứu người bị phát hiện, cũng nhất định sẽ không nguy hiểm, mà cô hiện tại... Chỉ có thể làm một việc...

“Tử Thất Thất!” Cô lạnh lùng kêu tên cô ấy, nhìn chăm chăm cô ấy rồi nói, “Mặc dù cô mới là người phụ nữ anh Hiên thích nhất, nhưng tôi sẽ lập tức thay thế địa vị của cô trong lòng anh ấy, mặc dù cô cũng không có tranh đoạt anh Hiên với tôi, nhưng trong lòng tôi, thật sự là hận không thể giết cô, để cô biến mất khỏi thế giới này, để cô biến mất khỏi lòng anh Hiên... A...” Cô cười khê, giễu cợt nói, “Đừng tưởng rằng anh Hiên thích cô, tôi liền bại bởi cô. Cô biết không? Cô có một khác biệt duy nhất với tôi, chính là thời gian cô ở bên anh ấy dài hơn, nếu cho tôi bảy năm, tôi cũng làm anh ấy một lòng thích tôi, yêu tôi... Thật là làm cho người khác tức giận, tại sao cứ ở giữa quấy rối tôi với anh Hiên? Tại sao cô cứ thích kẹp ở giữa phá chúng tôi? Ghê tởm... Tại sao trên thế giới này lại có sự tồn tại của cô? Tại sao cô không sớm chết đi? Không bằng...” Cô phẫn hận nói vừa nói liền vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào băng gạc, sau đó từ từ nhéo mạnh.

“Thủy Ngưng!” Bách Vân Sơn bỗng lớn tiếng gọi cô.

Hạ Thủy Ngưng đột nhiên hoàn hồn, tay phải dừng ở trên cổ Tử Thất Thất, tim nhảy lên.

Không biết mình diễn tốt hay không? Có lừa được ông ta không đây?

Hi vọng ông ta không có hoài nghi là tốt rồi...

Bách Vân Sơn từ vừa mới bắt đầu đã nhìn cô, nghe cô nói, hoài nghi đối với cô cũng không tăng lên, chỉ là cẩn thận một chút mà thôi, vì lúc này, ông ta không muốn có bất kỳ chuyện không may nào, nhất định phải thành công hoàn mỹ mới được.

“Thật xin lỗi!” Hạ Thủy Ngưng đột nhiên nói xin lỗi,, “Vừa rồi có thể là do quá kích động, cho nên mới phải... Thật xin lỗi!”

“Không sao, bác rất hiểu tâm tình cháu bây giờ, nhưng bây giờ chúng ta vẫn không thể làm cô ta bị hao tổn gì!” Bách Vân Sơn nhẹ giọng.

“Dạ!” Hạ Thủy Ngưng lên tiếng, hai mắt cố ý nhìn chằm chằm ông ta vài giây, cũng không có nhìn ra vẻ hoài nghi gì, cho nên trái tim liền thả lỏng.

“Những gì cháu muốn nói chỉ có vậy thôi?” Bách Vân Sơn đột nhiên hỏi.

“Ách... Thật ra thì cháu không phải muốn nói những lời này, nhưng cô ta lúc này lại hôn mê bất tỉnh, cháu nói gì chắc cô ta cũng chẳng nghe được, thế nên... Quên đi! Nhưng mà cháu còn một câu muốn nói với cô ta!” Cô nghiêm túc đối mặt với Tử Thất Thất, nói, “Tử Thất Thất, người đàn ông hoàn mỹ như anh Hiên cô không chọn, lại đi chọn một ma quỷ xã hội đen, cô đúng là có mắt mà không có trông, một ngày nào đó cô sẽ phải hối hận!”

Cô nói một câu hai nghĩa xong liền xoay người đi.

Bách Vân Sơn nhìn bóng lưng cô, mày chau lại. Vốn cảm thấy cô ta hôm nay có chút kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái chỗ nào, hơn nữa ông luôn có một dự cảm xấu, giống như là sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó vậy, nhưng mà cô ta không có giờ trò quỷ gì chứ? Dù sao cô ta mấy lần vì muốn có được Hiên nhi mà không tiếc làm bất cứ chuyện gì, hần lần này cũng không ngoại lệ?

Ông quay đầu nhìn Tử Thất Thất cuối rồi xoay người đi.

“Cạch!”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng kín rồi khóa lại, lúc này... Tử Thất Thất ngón tay khẽ cử động, lông mi cũng lay động, thuốc mê bắt đầu từ từ giảm bớt...

...

Cửa hông tập đoàn King

Bách Vân Sơn và Hạ Thủy Ngưng từ bên trong đi ra, tài xế vẫn đứng đợi lập tức mở cửa sau, Bách Vân Sơn bước vào, Hạ Thủy Ngưng ngồi lên theo, mặc dù cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không tự chủ lo lắng cho Bách Hiên, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng anh có thể thuận lợi.

Chiếc BMW màu bạc ngênh ngang rời đi, biến mất ở ngã rẽ.

Bách Hiên từ trong góc đi ra nhìn ngã rẽ trống không, nhả mày nắm chặt điện thoại của Hạ Thủy Ngưng trong tay. Anh không đợi được cô gọi điện thoại báo cho anh, anh phải vào cứu Tử Thất Thất, nhưng trước đó, anh còn có một việc muốn làm.

Anh bỏ điện thoại của Hạ Thủy Ngưng vào trong túi áo, sau đó lấy lấy điện thoại của mình bấm một dãy số rồi đặt ở bên tai:

“Alô?” Bên trong truyền ra thanh âm lạnh như băng của Mặc Tử Hàn.

“Mặc Tử Hàn anh nghe tôi nói đây, tôi đã tìm được Tử Thất Thất rồi!” Anh vừa nói, vừa bước vào cửa hông tập đoàn King.

“Anh nói cái gì? Anh tìm được rồi? Làm sao anh biết Thất Thất bị bắt đi?” Mặc Tử Hàn giật mình.

“Là ba tôi cho người đi bắt cô ấy, ông ta muốn dùng cô ấy uy hiếp tôi!”

“Ba anh? Anh cũng bị uy hiếp?”

“Lẽ nào... Anh cũng thế?”

“Đúng vậy, lão già Chung Khuê muốn dùng Thất Thất uy hiếp tôi, muốn tôi giao ra nửa cổ phần của tập đoàn King!”

“Anh đồng ý ông ta?”

“Phải!”

“Không phải anh đã chuyển cổ phần cho ông ta rồi chứ?”

“Cũng đã làm hết rồi!”

“Anh...” Bách Hiên nhú mày nhưng cũng chỉ có thể thở dài.

Không nghĩ tới trong lòng người đàn ông này, Tử Thất Thất lại là tồn tại quan trọng như vậy, không chút do dự ngay lập tức đem công ty của mình cho người khác một nửa, mặc dù loại hành vi này là phi thường không lý trí, hơn nữa vô cùng vọng động, nhưng từ sự không lý trí với vọng động của hắn có thể nhìn ra hắn quan tâm Tử Thất Thất cỡ nào, không thể không thừa nhận, người đàn ông này yêu Tử Thất Thất hơn rất nhiều so với anh...

“Đừng quản mấy cái này nữa, vừa rồi anh nói đã tìm được Tử Thất Thất rồi? Cô ấy ở đâu?” Mặc Tử Hàn khản trương hỏi, hoàn toàn không quan tâm bất cứ chuyện gì khác.

Bách Hiên nhanh chóng bước lên cầu thang, nói, “Ở trong công ty của anh!”

“... “ Trong điện thoại di động Mặc Tử Hàn rõ ràng khiếp sợ nên trầm mặc vài giây, sau đó tức giận nói, “Anh nói tập đoàn King? Lão hồ ly kia dấu người ngay dưới mắt tôi? Đáng chết —— ghê tởm ——”

“Anh cũng đừng tức giận, đây đúng là một chiêu rất cao minh, cho dù là ai cũng không nghĩ tới Tử Thất Thất lại đang ở bên cạnh anh!” Đối với việc này, Bách Hiên cũng rất bội phục sự giao hoạt của Chung Khuê.

“Tôi bây giờ đi tới đó, anh đừng có hành động thiếu suy nghĩ, ngàn vạn lần

chớ làm tổn thương đến Thất Thất!”

“Không cần anh nói, tôi cũng sẽ làm thế! Nhưng mà tôi gọi cho anh cũng không phải chỉ là muốn anh biết tung tích của Thất Thất, còn muốn hỏi anh, trong công ty anh đâu là nơi giấu người tốt nhất?”

“Lầu 7!”

“Lầu 7?” Bách Hiên lặp lại.

“Đúng vậy, lầu 7 có rất nhiều phòng bỏ không, hơn nữa lầu 7 lại ít người nhất, còn đang suy nghĩ xem xây dựng ngành gì, thế nên vẫn bỏ không chưa xử lý!”

“Được, tôi biết rồi!” Bách Hiên nói xong liền bước lên cánh cửa ở cầu thang lầu 7.

Mà lúc anh vừa cúp điện thoại, đẩy cửa thang ra, sau khi bước vào lại chạm mặt một người đàn ông cười xấu xa.

“Chào! Đại thiếu gia nhà họ Bách...” Vũ Chi Húc mỉm cười chào hỏi.

Bên trong BMW màu bạc

Bách Vân Sơn từ khâu khi rời khỏi tập đoàn King đã cảm thấy không đúng lắm, luôn luôn có cảm giác bị đè nén, hơn nữa Hạ Thủy Ngưng bên cạnh cũng có chút không đúng lắm, nhất là những lời cô ta nói với Tử Thất Thất, mặc dù khí thế rất đủ, nhưng lại không có ý nghĩa đặc thù gì, cẩn thận cân nhắc, cũng không cần đặc biệt nói chính diện với cô ta làm gì, hơn nữa Hạ Thủy Ngưng hôm nay vô cùng quái dị, trên mặt dường như mất đi sự kiên định, mọi chuyện như là giả bộ, chẳng lẽ...

“Dừng xe!” ông ta hét lên.

Tài xế lập tức thắng xe lại, mà Hạ Thủy Ngưng thì khiếp sợ mở to hai mắt,

thân thể đột nhiên ngã ra trước.

“Bác Bách, sao lại...”

“Quay lại, lái xe quay lại!” Bách Vân Sơn cắt đứt lời cô, trực tiếp ra lệnh.

“Vâng!” Tài xế lập tức xoay tay lái quay đầu xe.

“Bác Bách, sao đột nhiên quay lại đó?” Hạ Thủy Ngưng khẩn trương mở miệng hỏi ra câu này chưa nói hết.

“Không có gì, chỉ là để quên một thứ rất quan trọng, cho nên muốn quay lại mà thôi!” Bách Vân Sơn trả lời vô cùng trấn định.

“Là... Là như vậy... A!” Hạ Thủy Ngưng khẩn trương nói, tim nhảy liên hồi.

Trong điện thoại cô đã bảo anh Hiên phải đợi cô gọi điện mới có thể vào, vậy anh Hiên có tới tìm Tử Thất Thất nữa không? Nhưng anh ấy có thể nhẫn nại được sao? Nếu như anh ấy biết chỗ của Tử Thất Thất, anh ấy còn có thể đợi cô gọi điện thoại cho anh sao? Anh Hiên... Xin anh... Không nên xúc động như vậy, chờ tin tức của em, xin anh... Xin anh...

Đôi mắt lạnh như băng của Bách Vân Sơn nhìn sắc mặt khẩn trương của cô, càng ngày càng xác định, cô ta có việc giấu ông. Chẳng lẽ cô ta muốn bán đứng ông? Lẽ nào cô ta đứng bên phía Hiên nhi? Chẳng lẽ cô ta muốn giúp nó? Nhưng...

Tại sao?

...

Năm phút sau

Cửa hông tập đoàn King

Chiếc BMW màu bạc dừng lại lần nữa, tài xế vội vàng bước xuống mở cửa sau ra.

Bách Vân Sơn bước ra, sau đó không nói hai lời đi nhanh vào, mà Hạ Thủy Ngưng cũng lập tức xuống xe, bối rối nói, “Bác Bách, chờ cháu một chút...”

“Trông chừng cô ta cho tôi, không để cho cô ta đi theo!” Bách Vân Sơn cắt đứt lời cô trực tiếp ra lệnh.

“Vâng!” Tài xế lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, hai mắt di chuyển tức thời đến Hạ Thủy Ngưng.

Hạ Thủy Ngưng khẩn trương mở to mắt, mắt thấy Bách Vân Sơn vội vã bước đi, nhưng hoang mang vô kể khả thi, mà tầm mắt trong lúc vô tình nhìn về phía đuôi xe liền kinh ngạc.

Không thấy?

Không thấy điện thoại của cô đâu nữa?

Là anh Hiên lấy đi rồi sao? Anh lấy đi thế nào? Anh là dùng cách nào tới gần chiếc xe này? Chẳng lẽ anh đã vào?

Nguy rồi!

Tập đoànKing

Lâu 7

Tử Thất Thất nằm trong phòng không có ai, đúng lúc sau khi Bách Vân Sơn và Hạ Thủy Ngưng đi, ý thức liền chậm chậm khôi phục, vì thể chất đặc thù, cho nên thuốc tê cũng nhanh chóng giảm bớt, vốn lượng thuốc là mười hai tiếng, nhưng trên người cô chỉ có thể duy trì 6 tiếng.

“U...” Cô rên rỉ, hai mắt còn chưa có mở ra, cũng đã cảm giác đầu mình rất đau, cổ cũng đau, thân thể vô lực, toàn thân cảm giác nặng ngàn cân thập phần khó chịu.

Sao lại có cảm giác này?

Mình chưa chết ư?

Nhớ rõ tự mình đã cứa cổ, sao có thể còn sống chứ?

“Ừ...” Cô lại rên rỉ lần nữa, hai mắt cố gấn mở ra, mà đập vào mắt lại là một trần nhà xa lạ.

Đây là nơi nào?

Cô quả nhiên còn sống? Hơn nữa còn là bị bắt?

“Mặc... Mặc Tử Hàn...” Cô gọi tên Mặc Tử Hàn rồi miễn cưỡng ngồi lên.

Nhìn khắp căn phòng trống không, cuối cùng dừng lại ở vách tường trên cửa sổ.

Cô không thể bị bắt, cô không thể để người khác lợi dụng cô uy hiếp Mặc Tử Hàn, cô không thể trở thành gánh nặng của anh, cô phải rời khỏi nơi này, hoặc là...

Tóm lại không thể cứ ngây ngốc ở đây bị người khác uy hiếp.

Vô lực chống tay trên giường, sau đó chậm chạp di chuyển thân thể bước xuống giường, thân thể lung la lung lay, từng bước từng bước khó khăn tới bên cửa sổ, hai tay chống ở thành giường đỡ lấy thân thể không có khí lực, lúc này cô mới nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt... Khiếp sợ đến sững sờ.

Cảnh tượng này... Những kiến trúc này...

Nơi này là...

Tập đoàn King?

Sao cô lại ở trong công ty Mặc Tử Hàn? Người đàn ông tên là Vũ Chi Húc

kia mang cô đến đây sao? Hay là lão hồ ly Chung Khuê mang cô tới?

Bất kể là ai, nếu như nơi này là tập đoàn King, nói không chừng cô có thể bỏ chạy.

“A...” Cô khẽ cười, dường như thấy được một tia hi vọng.

Vội vàng dùng hết toàn lực xoay người, muốn tới cửa phòng nhưng...

“Cộp... Cộp... Cộp... Cộp...”

Tiếng bước chân rất nhỏ từ ngoài cửa truyền vào, Tử Thất Thất mở to hai mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, chỉ nghe “cạch” một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Chương 280: Thiếu nợ hấn rất nhiều, đêm cũng không xuể!

Tử Thất Thất nhìn người đi tới, trong nháy mắt hai mắt cô liền tròn to, khiếp sợ nín thở.

“Là ông?” Cô giật mình mở miệng.

Bách Vân Sơn một bước từ bên ngoài đi vào, xoay tay lại đóng cửa phòng, mà hai mắt hấn lạnh lùng nhìn Tử Thất Thất đang đứng ở cửa sổ, chân mày đột nhiên thật sâu nhíu lên.

Cô đã tỉnh rồi sao?

Rõ ràng thuốc mê mới có sáu tiếng thôi, cô lại có thể tỉnh lại?

“Tại sao cô có thể tỉnh lại? Rõ ràng thuốc mê tiêm cho cô là loại mười hai tiếng, tại sao bây giờ cô đứng ở trước mặt của tôi, còn có thể nói chuyện với tôi đây?” ông ta lạnh lùng chất vấn, hai mắt hơi buộc chặt.

Tử Thất Thất trấn định nhìn mặt của ông ta, bàn tay hơi nắm chặt.

“Tôi còn muốn hỏi người kia đâu rồi, tại sao ông lại ở đây? Không phải Chung Khuê sai người tới bắt tôi sao?” Cô hỏi.

“Là tôi nhờ Chung Khuê bắt cô!” Bách Vân Sơn trả lời.

“Tại sao?” Tử Thất Thất hỏi tới.

“Bởi vì chỉ cần bắt được cô, thì có thể uy hiếp Hiên nhi, chỉ cần nắm cô ở trong tay của, tôi có thể chi phối nó làm bất cứ chuyện gì!”

“Ông...” Tử Thất Thất khiếp sợ, không dám tin nói “Làm sao ông có thể đối

xử với con trai của ông như vậy? Làm sao ông có thể đem con của ông ra làm món đồ chơi để thao túng trong tay của chính mình?”

“Cô cũng nói hắn là con trai của tôi, như vậy... Nó phải nghe theo lời của tôi!” Bách Vân Sơn kiên định gầm nhẹ.

“Không! Chuyện này ông làm là sai lầm rồi!” Tử Thất Thất lập tức hủy bỏ.

“Sai lầm?” Bách Vân Sơn nhẹ giọng lặp lại, sau đó chê cười mà nói “Có lẽ cô nói đúng, tôi đây là làm sai, từ khi Hiên nhi ra đời, tôi đã rất rõ ràng toàn bộ mọi việc tôi làm đều là sai, cho nên vừa lúc bắt đầu tôi đã đem Hiên nhi giáo dục thành một đứa con trai vô cùng dịu dàng, bất luận tôi nói cái gì, nó cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận, bất luận tôi muốn nó làm gì, nó cũng sẽ rất hoàn mỹ mà hoàn thành, trong lòng của nó, tôi chính là thần tượng của nó, tôi ra lệnh, nó tuyệt đối sẽ không cãi lời, nhưng bảy năm trước, từ sau khi cô xuất hiện, Hiên nhi của tôi đã thay đổi, bắt đầu biết cãi lại lời của tôi, bắt đầu cùng tôi đối nghịch, càng ngày càng không nghe lời tôi nói... Toàn bộ chuyện này đều là bởi vì cô... Tất cả đều là bởi vì cô xuất hiện...” ông ta nói xong, thái độ tức giận, vẻ mặt cũng trở nên máu lạnh, mà chân cũng từ từ bắt đầu từng bước từng bước đến gần cô.

“Tại sao cô lại xuất hiện ở trước mặt của Hiên nhi? Tại sao cô lại đem đứa con trai do một tay tôi bồi dưỡng, đứa con khéo léo dịu dàng thay đổi thành đứa con không nghe lời như vậy? Cái người phụ nữ ác độc này, tại sao lại muốn phá hư gia đình hoàn mỹ của tôi chứ? Tại sao lại muốn xông vào phá vỡ cuộc sống hạnh phúc của chúng tôi? Tại sao lại đem Hiên nhi biến thành bộ dạng hiện tại?” Bách Vân Sơn tức giận không ngừng chất vấn, không ngừng tiến lại gần “Tại sao... Tại sao... Tại sao...”

“Đừng bước tới!” Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của ông ta, nghe thanh âm của ông ta, đột nhiên rống to, thân thể theo phản xạ lui về phía sau, nhưng lại đụng phải vách tường cùng cửa sổ thủy tinh phía sau lưng.

Bách Vân Sơn nghe thấy cô kêu lên, đột nhiên hai chân dừng lại, mà cự ly hiện tại giữa hai người chỉ có khoảng một mét.

“Tử Thất Thất...” ông ta nhẹ giọng kêu cô, sau đó vừa duỗi tay về phía cô vừa

nói “Nếu không có sự tồn tại của cô, Hiên nhi nhất định sẽ không thay đổi như bây giờ, Hiên nhi nhất định sẽ không bao giờ không nghe lời của tôi, tất cả những chuyện này... Đều là lỗi của cô!”

Tử Thất Thất khiếp sợ, kinh hãi nhìn ông ta. Đột nhiên, cô nhanh chóng đem cửa sổ sau lưng mở ra, sử dụng lực nắm khung cửa sổ, uy hiếp nói “Đừng đến gần tôi, nếu không tôi sẽ nhảy xuống!”

Tay Bách Vân Sơn đột nhiên dừng lại.

“Nhảy?” ông ta nhẹ giọng lặp lại, rồi lại đột nhiên tức giận nhanh chóng đưa tay bắt được băng gạc đang quấn vòng quanh cổ của cô, đồng thời dùng sức hướng ngoài cửa sổ đẩy cô nói “Nếu cô đã muốn chết như vậy, không bằng tôi tiễn cô một đoạn đường!”

Trong nháy mắt Tử Thất Thất hít thở không thông, vết thương ở cổ đột nhiên bị động vào, máu thấm ướt cả băng gạc trắng như tuyết, màu từ từ chảy xuống tay Bách Vân Sơn...

Chuông trạch

Chung Khuê một mình ngồi trên ghế salon trong thư phòng, nhìn màn hình khổng lồ treo trên tường, phía trên màn hình chính là hình ảnh lâu bảy của tập đoàn King, từ lúc Bách Vân Sơn bắt đầu dẫn Hạ Thủy Ngưng tiến vào gian phòng kia, hắn liên tục theo dõi nhất cử nhất động của mọi người.

“A...” Hắn đột nhiên nhẹ giọng mỉm cười, khóe miệng giảo hoạt đường cong.

Hắn để ý người cẩn thận như vậy, làm sao có thể không phải người canh chừng gian phòng kia chứ, chỉ là hắn không có nói thật với Bách Vân Sơn mà thôi.

“Lão gia!” Tần quản gia bung một bộ trà cụ đi tới bên cạnh hắn, hơi cúi đầu nói “Mời ngài dùng trà!”

“Ừh!” Chung Khuê thanh âm nhẹ nhàng.

Tần quản gia lập tức đem trà cụ trong tay để xuống bàn, sau đó lấy ra một cái ly trà nho nhỏ, đem trà Thiết Quan Âm thượng hạng trong ấm trà từ từ rót vào trong ly trà.

Chung Khuê cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, sau đó hai mắt lần nữa nâng lên nhìn màn hình đối diện.

Hai mắt của Tần quản gia cũng không tự giác nhìn về phía màn hình, hẳn thấy trên màn hình hình ảnh của Tử Thất Thất đang bị Bách Vân Sơn kéo ở cổ, không khỏi hơi chau mày, nhẹ nhàng mở miệng “Lão gia, tốt như vậy sao? Đại thiếu gia không phải đã nói, ngài không được tổn thương Tử tiểu thư sao?”

“Hiện tại tôi có làm cô ấy bị thương sao? Hiện tại người làm tổn thương cô ấy có phải là người của tôi không?” Chung Khuê đặc ý hỏi ngược lại.

“Nhưng...”

“Ông không cần lo lắng cho tôi, cũng không cần phải hỏi nhiều nữa, tóm lại hiện tại vật mà tôi muốn cũng đã ở trong tay, chuyện còn lại như thế nào cũng không có cái gọi là, chỉ là...” Chung Khuê cắt đứt lời của hắn, khoan thai nói, rồi lại hơi dừng lại, sau đó cầm lấy cái điều khiển tivi ở trên khay trà, đem màn hình ở đối diện tắt đi, tiếp tục thưởng thức trà nói “Nếu như Tử Thất Thất chết, đối với tôi mà nói cũng là một chuyện tốt!”

Tần quản gia nhìn màn hình đen nhánh, sau đó quay đầu lại đối với chủ nhân của hắn hơi cúi đầu, lĩnh mệnh mà nói “Dạ!”

Tập đoàn King

Hành lang lầu bảy

Bách Hiên lòng như lửa đốt lần lượt tìm kiếm phòng làm việc bỏ trống,

nhưng thời điểm mỗi một lần mở cửa là trống rỗng không có gì cả, mà điều càng làm cho anh phiền não chính là, từ lúc mới bắt đầu, ở cửa cầu thang lầu bảy liền đụng phải một người đàn ông, đến giờ vẫn đi theo phía sau anh, giám sát thật chặt giống như theo đuôi một dạng.

“Rầm ——” Một cánh cửa bị anh mạnh mẽ mở ra, bên trong vẫn trống như cũ không có một bóng người.

Đáng chết!

Rốt cuộc bọn họ giấu người ở trong phòng nào rồi? Hay căn bản bọn họ không có đem Tử Thất Thất giấu ở tầng này?

“Ghe tởm” Anh đánh một quyền vào trên vách cửa, mắng to.

Vũ Chi Húc nhìn bộ dáng tức giận của anh, khóe miệng không tự chủ nâng lên nụ cười xấu xa, sau đó im lặng mở miệng nói “Cậu tìm người như con ruồi không đầu, thì sẽ không tìm thấy đâu!”

Bách Hiên đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm hắn nói “Rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại biết tôi? Tại sao lại muốn đi theo tôi?”

“Tôi? Tôi tên là Vũ Chi Húc, giải thích là mưa trong nắng, là một tên sát thủ vô cùng ưu tú, còn cậu thì là con trai của tập đoàn Bách Thị, tôi nghĩ sẽ không có bao nhiêu người là không biết cậu đi? Về phần tôi vì cái gì mà phải đi theo cậu... Đó là bởi vì...” Hắn đột nhiên thần thần bí bí bộ dạng mà nói “Tôi cũng giống cậu vậy đang cần tìm một món đồ!”

Cái gì?

Chân mày của Bách Hiên trong nháy mắt nhíu lại.

Hắn cũng tìm đồ?

Người đàn ông này đang đùa giỡn với mình sao? Còn nữa hắn mới vừa nói hắn là sát thủ? Chẳng lẽ...

“Cậu là người mà Chung Khuê phải tới sao?” Anh lạnh giọng chất vấn.

Vũ Chi Húc hơi nhún vai một cái, sau đó lắc đầu than thở mà nói “Cậu phát hiện cũng khá chậm đó? Đáng lý từ lần đầu tiên tôi bắt đầu nói chuyện với cậu, thì cậu phải nhận ra rồi mới đúng chứ!”

Bách Hiên tức giận nhìn chằm chằm hắn, trong óc hồi tưởng lại cảnh hai người gặp mặt.

Năm phút trước...

“Xin chào! Đại thiếu gia nhà họ Bách...”

“Cậu là ai?”

“Tôi? Cậu đoán đi!”

“Cậu rốt cuộc là ai?”

“Tôi muốn để cậu đoán, đoán trúng sẽ có thưởng!”

“Tránh ra!” Bách Hiên tức giận, trong lòng gấp gáp.

“Àh... Muốn tôi tránh ra cũng được, chỉ là...”

Vũ Chi Húc còn chưa nói hết câu, Bách Hiên đã dùng lực đẩy hắn qua một bên, chạy vào hành lang lầu bảy.

“Ai...” Người khác than thở.

...

Bách Hiên nhớ lại, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm hắn nói “Cậu là người Chung Khuê phải tới, vậy cậu nhất định sẽ biết Tử Thất Thất đang ở đâu, mau nói đi, cô ấy đang ở đâu vậy?”

“Chuyện này tôi cũng không rõ ràng, bởi vì nhiệm vụ của tôi là bắt Tử Thất

Thất, cũng không phải là người trực tiếp giấu cô ấy, hơn nữa ông cụ hình như cố ý không muốn nói cho tôi biết đã giấu cô ấy ở chỗ nào, nhưng cậu cũng không cần phải lo lắng, nếu tôi có thể tìm tới nơi này rồi, cũng sẽ đoán được cô bị giam ở nơi nào rồi, nhưng nếu như cậu muốn biết tin tức từ trong miệng của tôi, thì cậu phải trả lời tôi mấy vấn đề trước!” Trên mặt xấu xa của Vũ Chi Húc đột nhiên thay đổi tà ác.

Mới vừa rồi đi theo hắn, quan sát bộ cục của nơi này một cái, mà theo hiểu biết của hắn, Chung Khuê nhất định sẽ đem người nhốt ở hướng kia.

“Cậu nói mau!” Bách Hiên không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đồng ý.

“Điều đầu tiên, tại sao cậu lại lo lắng cho Tử Thất Thất như vậy?” Hắn mở miệng hỏi.

“Bởi vì tôi thích cô ấy!” Bách Hiên trả lời.

“Thích bao nhiêu?”

“Nhiều đến mức cậu không thể tưởng tượng nổi!”

“Vậy cậu có thể vì cô ấy mà hy sinh tính mạng của mình sao?”

“Dĩ nhiên!”

Vũ Chi Húc nhìn vẻ mặt kiên định của anh, nghe câu trả lời của anh mà không có bất kỳ do dự nào, khóe miệng không tự chủ mỉm cười, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

“Thật là si tình, thật không nghĩ tới người đàn ông như tốt như vậy trên thế giới này vẫn còn chưa tuyệt chủng, nếu tôi mà là phụ nữ, nhất định sẽ đồng ý gả cho cậu đó!”

“Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì nữa?” Bách Hiên đột nhiên chất vấn, anh không hiểu, thật không hiểu tên này ở đây hỏi những chuyện này thì có ý gì đây, mà mặt hắn vui vẻ, quả thật giống như đang đùa cợt một dạng, làm cho lửa giận trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi!” Vũ Chi Húc lần nữa nhún vai một cái.

“Cậu...”

“Từ chỗ này đi thẳng, quẹo phải, rồi quẹo phải, cô ấy đang ở trong phòng thứ ba!” Vũ Chi Húc đột nhiên nói, ngón trỏ chỉ về phía hành lang bên phải.

Bách Hiên cau mày hung hăng nhìn chăm chăm hắn, bây giờ không thể xác định lời của hắn là thật hay giả, càng không thể xác định hắn có phải đang chuẩn bị sẵn một cái bẫy để sẵn hay không, nhưng bây giờ đã không có thời gian do dự, coi như thật sự là cái bẫy đi, anh cũng không có cái gì để sợ.

Đột nhiên xoay người, bước chân của mình ra, nhanh chóng chạy tới hướng mà hắn nói.

Vũ Chi Húc nhìn bóng lưng vội vã của anh ta, im lặng xoay người, hắn đi về phía cầu thang từ lầu bảy đi xuống, khi hắn chậm rãi đi đến tầng cuối cùng, thời điểm từ cửa hông đi ra, rất là kinh ngạc khi thấy xe của Bách Vân Sơn.

“Đáng chết! Tại sao hắn lại quay trở lại!” Hắn tức giận mắng.

Lầu bảy

Bên trong phòng

Tử Thất Thất bị Bách Vân Sơn dùng sức bóp cổ, thân thể không ngừng hướng ra ngoài cửa sổ, mà hai chân dán chặt mặt đất cũng chậm chậm nâng lên, khiến cho cả người cũng lơ lửng ở trên không, nằm ngay trên bệ cửa sổ.

“Người phụ nữ đáng chết, nếu như không có cô, sẽ tốt biết bao nhiêu, cô đã muốn chết như vậy, chỉ bằng thật sự đi chết đi... Mau chết đi... Mau chết đi...” Hắn một bên ác ngaoan nói xong, tay thì càng thêm dùng sức, đem hơn nửa người của cô đẩy ra ngoài cửa sổ, thật giống như muốn giết cô vậy.

Đột nhiên!

“Rầm ——” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng thô bạo mở ra, Bách Hiên đứng ở cửa phòng, khiếp sợ nhìn hình ảnh trước mắt.

Tại sao Bách Vân Sơn lại ở chỗ này?

Ông ta không phải đã đi về sao?

Không lẽ trong khoảng thời gian ngắn ông ta lại quay lại?

“Buông cô ấy ra!” Anh rống to ra lệnh.

Mặt Bách Vân Sơn kinh hoảng quay đầu lại nhìn Bách Hiên.

Quả nhiên là Hạ Thủy Ngưng đã bán đứng mình, cô gái kia lại dám phá hư kế hoạch của mình. Vậy mà hắn còn cho rằng cô là ứng cử viên sáng giá nhất khi làm con dâu Bách gia, xem ra... Hắn là nhìn lầm người.

“Muốn tôi buông cô ấy ra cũng được, chỉ cần con thề, thề từ nay về sau sẽ hoàn toàn nghe theo lệnh của ta, bất kể tôi muốn con làm cái gì, thì con cũng không được cự tuyệt, chỉ có thể phục tùng!” Bách Vân Sơn lạnh giọng uy hiếp, bàn tay lần nữa dùng sức, đem thân thể của Tử Thất Thất một lần nữa đẩy ra ngoài cửa sổ, mà bây giờ chỉ có đầu gối và chân của Tử Thất Thất vẫn còn ở bên trong phòng, hơn nửa người cũng đã hoàn toàn ở ngoài cửa sổ, chỉ cần hắn buông tay, cô sẽ lập tức rơi xuống.

Bách Hiên trợn to hai mắt nhìn đáng vẻ thống khổ của Tử Thất Thất, nhìn thấy cổ của cô không ngừng chảy ra máu tươi.

“Mau đồng ý đi, bằng không tôi sẽ buông tay, tôi nghĩ con cũng đã biết rất rõ, tuổi của tôi cũng đã lớn rồi, cũng không có nhiều hơi sức!” Bách Vân Sơn lần nữa uy hiếp.

“Không... Không được... Không được... Đồng ý... ông ta...” Tử Thất Thất khàn khàn mở miệng, dùng hơi sức còn lại của mình để ngăn cản anh.

“Cô câm miệng cho tôi!” Bách Vân Sơn tức giận rống to, cánh tay lần nữa dùng sức, đồng thời quay đầu nhìn Bách Hiên gấp gấp rống to, “Trả lời ta mau!”

“Được, con đồng ý cha!” Bách Hiên lập tức đồng ý.

Bách Vân Sơn khoe miệng gọi lên nụ cười mãn nguyện, quả nhiên cuối cùng người thắng vẫn là hắn!

“Mau buông cô ấy ra, con đã đồng ý cha rồi, cha nhanh buông cô ấy ra đi!” Bách Hiên rống to.

“Được!” Bách Vân Sơn nói xong, liền đem thân thể Tử Thất Thất từ từ kéo vào trong phòng.

Bách Hiên khẩn trương lập tức chạy tới bên cạnh, nhưng thời điểm anh mới vừa chạy đến cửa sổ, liền nghe “Đoàng ——” một tiếng sùng vang, cánh tay Bách Vân Sơn trong nháy mắt tuôn ra máu tươi màu đỏ, cả cánh tay đột nhiên đau đớn kịch liệt, hơi sức trong nháy mắt biến mất, mà cánh tay đang nắm Tử Thất Thất cũng đột nhiên buông ra, đồng thời thân thể của Tử Thất Thất đang nằm ở ngoài cửa sổ lập tức rơi xuống, kéo theo đôi chân đang giắt trên bệ cửa sổ, trọn thân thể cùng nhau kéo ra ngoài cửa sổ.

“A a a a ——” Bách Vân Sơn kêu to, giữ lấy vết thương trên cánh tay.

“Tử Thất Thất” Bách Hiên rống to vươn tay của mình ra bắt lấy cô.

Thân thể của Tử Thất Thất cũng phản xạ, dùng sức đưa tay của mình ra, muốn nắm lấy tay của anh.

Ở trong giây phút kinh hiểm, Bách Hiên bắt được tay của cô, nhưng chỉ là bắt được ngón tay của cô, toàn bộ cũng chưa có nắm chặt.

“Tử Thất Thất, nắm lấy tay anh, dùng cánh tay khác của em bắt lấy tay anh đi, không được buông tay!” Bách Hiên dùng hết toàn lực để bắt lấy mấy ngón tay mảnh khảnh của cô, đồng thời cũng đưa ra một cái tay khác của mình ra

suy nghĩ muốn bắt lấy cô.

Nhưng căn bản thân thể của Tử Thất Thất đã sớm không còn hơi sức nữa rồi, cô liều mạng nâng một cái tay khác của mình lên, cũng không còn sức lực bắt lấy anh, lại một lần nữa rơi xuống bên cạnh.

Bách Hiên khóe mắt dư quang nhìn thấy vết thương trên cánh tay của Bách Vân Sơn, hai mắt anh đột nhiên nâng lên, nhìn đến tòa nhà đối diện, mặc dù anh không thấy được là ai đã nổ súng, nhưng anh lại cảm thấy người kia có thể vẫn còn ngấm ở bên này, mà mục tiêu kế tiếp của hắn có lẽ chính là Tử Thất Thất.

Không thể để cô ấy chết!

Ở tình huống này có thể dùng biện pháp gì để cứu cô ấy đây?

“Tử Thất Thất... Bắt lấy anh!” Hắn gian nan mở miệng, không ngừng dùng sức.

Hơi sức của Tử Thất Thất trong nháy mắt đều giống như bị hút ra, hơn nữa thân thể bây giờ giống như là sắt một dạng vừa cứng vừa nặng, còn cổ của cô thật là đau, tay kéo cánh tay của anh cũng rất là đau, mà cô cũng rất rõ ràng, ở ngay tòa nhà đối diện, có người đang muốn lấy mạng của cô.

Đột nhiên!

Cô mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn mặt của Bách Hiên, sau đó khó khăn mở miệng nói “Đúng... Thật xin lỗi... Em lại... Thiếu... Nợ anh... Càng nhiều...”

Bảy năm trước ơn cứu mạng, trong bảy năm kề bên cẩn thận chăm sóc, bảy năm sau mấy phen trợ giúp... Hơn nữa còn cái ân tình này... Cô đã thiếu anh quá nhiều, đêm cũng đếm không xuể rồi!

“Ngốc quá, hiện tại xin lỗi gì chứ, em nhanh một chút bắt lấy anh, anh sẽ không để cho em rơi xuống, anh sẽ không để cho em chết!” Bách Hiên rộng to đồng thời ngón tay Tử Thất Thất trượt khỏi tay anh.

Anh muốn cứu cô!

Anh nhất định phải cứu cô!

Nhanh một chút nghĩ biện pháp, nhanh một chút nghĩ ra biện pháp cứu cô...
Nhất định phải có cách cứu cô!

Nhất định có!

Chương 281: Kinh hiểm đi qua, Tử Thất Thất mang thai lần thứ hai!

Bách Hiên dùng hết sức lực bắt được tay của cô, nhưng ngón tay của cô không ngừng từ trong tay của anh trượt ra, hơn nữa điều làm cho anh sợ hơn chính là không biết người ở tòa nhà đối diện sẽ nổ súng khi nào, từ khoảng cách này mà bắn tới thì Tử Thất Thất nhất định sẽ phải chết!

Không được!

Anh phải bảo vệ cô, anh muốn bảo vệ cô, nhất định phải bảo vệ cô!

Nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp!

Đột nhiên!

Đột nhiên trong não của anh thoáng qua một ý nghĩ ngu xuẩn, khóe miệng vẽ ra nụ cười mừng rỡ.

“Tử Thất Thất... Em sợ chết sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt dịu dàng tươi cười của anh, cười trả lời “Không sợ!”

“Vậy... Chúng ta cùng đánh cược một lần đi!”

Đánh cược?

Cô không hiểu ý tứ của anh, nhưng tại một giây kế tiếp, cô không còn thời gian để nghi ngờ nữa, hơn nữa không còn kịp để hỏi nữa, bởi vì tay của cô đã thoát khỏi tay của Bách Hiên, thân thể cô bắt đầu rơi xuống, mà lúc này Bách Hiên đột nhiên từ trong cửa sổ đem lấy toàn bộ thân thể của chính mình lao

ra, đồng thời trong nháy mắt tiếp cận lấy cơ hội, đưa ra hai tay của mình ra ôm lấy thân thể của cô, lúc này thân thể của hai người cũng đã ở bên ngoài cửa sổ rơi giữa không trung... Hai người cùng nhau từ cửa sổ lầu bảy rơi xuống...

“Hiên nhi” Bách Vân Sơn khiếp sợ rống to, hai mắt trợn to, trơ mắt nhìn bọn họ ôm nhau rơi xuống lầu.

“Ầm” Thanh âm phá cửa vang lên, Vũ Chi Húc vội vã xông vào bên trong phòng, lại vừa lúc thấy Tử Thất Thất và Bách Hiên cùng nhau từ cửa sổ lầu bảy rơi xuống.

Đáng chết!

Đã tới chậm sao?

Hắn trong lòng oán giận!

...

Bách Hiên ôm lấy thân thể của Tử Thất Thất thật chặt, trên mặt tiếp tục nâng lên nụ cười dịu dàng, có thể nói vào giờ phút này nụ cười này của anh là cực kỳ vui vẻ, cực kỳ hạnh phúc, bởi vì anh không nghĩ tới đời này anh còn có thể dán chặt lấy thân thể của cô như vậy, còn có thể ôm lấy thân thể của cô, còn có thể thân mật cảm thụ nhiệt độ của cô, nghe được nhịp tim của cô.

Quá hạnh phúc!

Coi như lập tức chết anh cũng nguyện ý!

Mà ở thời khắc này trong đầu của anh là đang nghĩ tới một đoạn phim võ hiệp, rất buồn cười đi, thời điểm này anh lại nghĩ đến đoạn chuyện viễn vông này, thậm chí còn đem nó ra hy vọng, anh nhớ ở trong phim Ý Thiên Đồ Long ký, Diệt Tuyệt sư thái ôm lấy Chu Chỉ Nhược nhảy xuống tháp, dùng thân thể của bà để cứu cô một mạng, mà bây giờ anh chính là muốn dùng tính mạng của mình để che chở và cứu mạng của Tử Thất Thất biến kỳ tích trên thành sự thật, tóm lại... Anh đã không còn sự lựa chọn nào khác, anh tuyệt

đôi sẽ không nhìn cô rơi xuống lầu một mình, không thể để cô chết một cách tàn nhẫn như vậy, nếu như chỉ còn duy nhất cách này, nếu như kỳ tích này thật có thể cứu cô một mạng, thì anh cũng cam tâm tình nguyện hy sinh tính mạng của mình, nhưng nếu như không thể cứu cô được, thì xem như anh ích kỷ đi, hai người bọn họ cùng chết chung cũng tốt lắm, hãy để cho anh cùng cô xuống địa ngục cho có đôi đi...

Ông trời ơi... Trong lòng anh đang thầm gọi.

Hy vọng ông không keo kiệt như vậy chứ, tôi đã hy sinh tính mạng của mình rồi, như vậy... Cầu xin ông hãy cho cô ấy một con đường sống đi!

Chỉ cần cô có thể sống sót, thì tôi nguyện ý vì cô ấy mà chết!

Tôi dùng tính mạng của mình đi đổi lấy một cái kỳ tích... Cầu xin ông... Hãy đồng ý tôi đi!

“Tử Thất Thất...” Trong quá trình anh đang rơi xuống, anh ở bên tai của cô nhẹ giọng kêu tên cô, cũng nhẹ giọng nói “Anh yêu em...”

Bên tai của Tử Thất Thất nghe được tiếng gió cùng thanh âm của anh, trong nháy mắt trợn to hai mắt của mình, nước mắt trong nháy mắt xông ra!

Cửa chính tập đoàn King

Một chiếc xe Bentley màu đen chạy với vận tốc nhanh đột nhiên dừng lại, Mặc Tử Hàn vội vã xuống xe, gấp đến nỗi cửa xe cũng không kịp đóng lại, liền nhanh chóng hướng cửa chính chạy vào, đột nhiên...

“Pằng” một tiếng súng vang lên.

Hai chân Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, cũng xoay người nhìn về phía phát ra tiếng súng.

Mặc dù thanh âm cũng không đặc biệt lớn, cũng không đặc biệt khiến cho

người khác chú ý, nhưng anh cũng không nghe lầm, đây chính là tiếng súng, hơn nữa vừa nghe thanh âm cũng biết là súng bắn tĩa loại nào rồi, cũng có thể tìm được chính xác vị trí đánh lén, chính là ở trên lầu tòa nhà đối diện.

Rốt cuộc là ai đã nổ súng? Bắn lén ai? Chẳng lẽ...

Anh đứng tại chỗ ngẫm nghĩ mấy giây, sợ hãi vừa định muốn xoay người chạy vào cửa chính ở sau lưng, mà đúng lúc này từ phía trên rơi xuống hai người, trong nháy mắt thoáng qua hai mắt, chính xác rơi trên chiếc xe anh mới vừa dừng lại.

“Ầm” nóc xe trong nháy mắt lõm xuống.

Đây không phải là thật!

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trợn to hai mắt của mình nhìn hai người nằm trên xe của mình, một người là Bách Hiên, một người nữa là Tử Thất Thất, mà hai tay Bách Hiên ôm thật chặt Tử Thất Thất lấy hai cánh tay chống đỡ lấy thân thể của cô, Tử Thất Thất nằm ở trong ngực của hắn, hai người sống chết thế nào cũng không rõ.

Tại sao lại như vậy?

Không...

Không thể nào!

“Tử Thất Thất” Anh rống to chạy tới, trái tim sợ hãi vào giờ khắc này tựa như ngưng đập một dạng.

Sau một ngày một đêm

Bệnh viện tư nhân Bạch Vân

Phòng bệnh VIP

Tất cả mọi người đến đông đủ, Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Mặc Thiên Tân, Phương Lam, bác sĩ Bạch, Tuyết Lê, sáu người cùng đứng ở quanh giường bệnh, trầm mặc nhìn Tử Thất Thất nằm ở trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh.

Mà Tử Thất Thất vẫn bình tĩnh nằm ở trên giường, giống như đang ngủ vậy.

Ở trong mộng, khắp nơi đều là tuyết, kết băng, tuyết trắng một mảnh, không có gió, nhưng lại vô cùng lạnh, lạnh làm cho cô không ngừng run rẩy, tay chân đều lạnh giống như ướp trong tủ lạnh, trái tim đều lạnh giống như sắp ngưng đập, mà khi cô mở to miệng, thời điểm cô muốn lớn tiếng gọi xem có người hay không, lại phát hiện căn bản là mình không có phát ra được thanh âm nào, thời điểm muốn chạy đi tìm kiếm người, lại phát hiện mình không thể nhúc nhích, chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn trời đầy bão tuyết, có người từ từ đến gần, cuối cùng dừng ở trước mặt cô, hướng về phía cô mỉm cười. Mà người kia chính là Bách Hiên!

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi cô, mỉm cười nói “Anh yêu em...”

Tử Thất Thất đứng tại chỗ trợn to hai mắt, mở to miệng nhưng sau đó miệng lại từ từ khép lại, cũng không phải bởi vì không thể nói chuyện, mà là cô không có cách nào trả lời anh.

“Tử Thất Thất... Anh yêu em... Anh yêu em... Thực sự anh rất yêu em...”

“Đừng nói mà!”

“Tử Thất Thất... Anh yêu em... Anh yêu em...”

“Đừng nói nữa!”

“Tử Thất Thất... Thật sự anh rất yêu em...”

“Không nên nói nữa, van cầu anh đừng nói nữa, đừng nói”

Tử Thất Thất rống to, mặt đầy thống khổ, cúi đầu không dám nhìn mặt của anh. Nhưng Bách Hiên đứng ở trước mặt cô vẫn mỉm cười, vẫn mỉm cười với

cô, nụ cười dịu dàng, vui vẻ và hạnh phúc...

“Tử Thất Thất... Anh biết rõ, anh yêu em, nhưng người em yêu không phải là anh, không sao, thật sự không sao, chỉ cần em vui vẻ là được rồi, chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, mà anh... Sẽ biến mất không còn xuất hiện bên cạnh của em nữa... Sẽ vĩnh viễn biến mất...”

Biến mất?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy thân thể Bách Hiên từ từ thay đổi biến thành trong suốt, sau đó hóa thành những phiến bông tuyết xinh đẹp, bay trên không trung, trên không trung không ngừng rơi xuống những bông tuyết, bọn họ dung hợp thành nhất thể, Bách Hiên biến mất ở trước mặt cô.

Không!

Không muốn

Không muốn không muốn không muốn...

Tử Thất Thất trong mộng hồ to, mà trên thực tế cô dùng sức chau chặt chân mày, hai mắt gắt gao đóng chặt, đầu không ngừng chùng lay động, trong miệng nỉ non “Không muốn... Không muốn... Đừng biến mất... Đừng...”

Chung quanh giường bệnh năm người nghe được thanh âm của cô, cũng khẩn trương nhìn cô, đồng thời nhẹ nhàng nắm lấy tay trái cùng tay phải của cô, chỉ có một mình Tuyết Lê vẫn như cũ ngơ ngác sờ đứng tại chỗ, hai mắt cũng không nhìn cô, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình nào, chỉ là trống rỗng không có giao điểm phía trước.

“Tử Thất Thất!” Phương Lam gọi cô, trước hết cũng dùng sức lắc lắc cánh tay của cô, muốn đem cô đánh thức.

“Mẹ!” Mặc Thiên Tân gọi, hốt hoảng chỉ có thể cau mày nhìn mặt của cô.

“Tử Thất Thất!” Mặc Thâm Dạ nhẹ nhàng gọi cô, sau đó liền đem tay của mình nắm lấy tay cô.

Bạch Trú không nói gì, hai mắt quan sát nét mặt của cô, suy đoán cô có hồi tỉnh hay không.

Mà Mặc Tử Hàn chỉ nhìn chăm chăm mặt của cô, muốn mở miệng gọi tên cô, nhưng cổ họng cũng là khô khốc, mà tay anh đụng vào tay của cô cũng đột nhiên nóng lên, lập tức thu trở lại.

Anh là đang tự trách mình!

Tại sao anh lại vô dụng như vậy?

Tại sao không thể bảo vệ cho cô? Tại sao không thể tìm được cô sớm hơn? Tại sao phải để cô bị thương? Thậm chí là gặp nguy hiểm đến tính mạng?

Vô dụng... Thật vô dụng... Quá vô dụng...

Căn bản hẳn không xứng là người đàn ông của cô!

“Đừng... Bách Hiên” Tử Thất Thất gọi to tên của Bách Hiên, đột nhiên mở ra hai mắt của mình.

Lòng của Mặc Tử Hàn đau đớn!

“Tử Thất Thất... Cậu đã tỉnh? Thật tốt quá, cậu làm tôi sợ muốn chết, tôi chỉ mới rời đi mấy ngày thôi, tại sao cậu lại xảy ra chuyện? Trái tim cũng sắp bị cậu hù dọa mà rời ra ngoài rồi!” Phương Lam oán trách nói, cả người rớt cuộc thở dài một hơi.

“Mẹ, con cũng vậy sắp bị mẹ hù cho sợ rồi, ô..ô...” Nước mắt của Mặc Thiên Tân xông ra khỏi hốc mắt, cũng không phải là đang giả bộ, mà là lo lắng thật sự.

Tử Thất Thất sững sờ nhìn mặt của bọn họ, kinh ngạc hồi lâu cũng không có lấy lại tinh thần.

Cô còn sống?

Nhưng cô là từ lầu bảy rơi xuống, tại sao lại có thể còn sống được?

Chuyện này... Không thể nào là thật!

Đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đưa đôi tay của mình ra nhìn thân thể bình yên vô sự, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mặt của Bạch Trú mặt nói “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em không có sao? Rõ ràng em rơi từ lầu bảy xuống, không thể nào không có chuyện gì cả!”

“Là như vậy!” Bạch Trú nhẹ giọng mở miệng, giải thích nói “Thời điểm em rơi từ lầu bảy xuống, Bách Hiên bắt được hai cánh tay của em, lấy thân hấn ra chống đỡ cho em, mà lúc hai người lại vừa văng rơi trên chiếc xe của Mặc Tử Hàn, hơn nữa diện tích vai và lưng của Bách Hiên rộng lớn rơi trên nóc xe, chiếc xe bị trọng lực của hai người ép xuống trong nháy mắt lồm xồm xuống, đồng thời giúp giảm xóc cho hai người, mà hai tay của Bách Hiên vì chống đỡ cho thân thể của em, có thể nói đây là giảm xóc lần thứ hai, cho nên bây giờ em mới có thể bình an vô sự... Đây thật là kỳ tích, là do đủ loại trùng hợp mà biến thành kỳ tích! Nếu như khi đó Mặc Tử Hàn không có đem xe đậu ở chỗ đó, nếu như diện tích lưng của Bách Hiên không có đủ rộng lớn rơi vào chiếc xe trên, nếu như cánh tay của hấn không có vững vàng giữ chặt và bảo vệ cho em, chỉ sợ hai người đều sẽ...” Anh muốn nói lại thôi, đem lời nói hoảng sợ nuốt hết.

Tử Thất Thất nghe anh nói, hiểu ra tại sao mình vẫn còn sống, nhưng...

“Vậy Bách Hiên đâu? Anh ấy sao rồi? Anh ấy không có sao chứ?” Cô khẩn trương hỏi, vừa nghĩ tới anh ấy đã dùng thân thể của mình đệm ở phía dưới người của cô, tim của cô sợ hãi bắt đầu nhảy loạn.

Trong nháy mắt, bên trong phòng bệnh mọi người ngưng nói chuyện, lặng lẽ trầm mặc, thái độ cũng hết sức nặng nề.

Hai mắt Tử Thất Thất tỏ vẻ sợ hãi, cô hét hoảng hỏi “Tại sao mọi người đều không nói chuyện? Bách Hiên rốt cuộc thế nào rồi? Tiểu Lam cậu mau nói cho tôi biết, Bách Hiên anh ấy như thế nào rồi? Thiên Tân, con mau nói cho mẹ biết... Mặc Tử Hàn anh nói cho em biết đi... Mọi người mau nói cho tôi

biết, rốt cuộc anh ấy thế nào rồi? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ anh ấy đã... Chết... Chết?” Cô run rẩy nói ra chữ này, cả người giống như bị khủng hoảng bao vây một dạng.

“Anh ta chưa có chết!” Bạch Trú trả lời.

Hai mắt của Tử Thất Thất nhìn chăm chăm anh ta nói “Anh ấy chưa có chết? Thật không có chết?”

“Thật, anh ta chưa chết, em hãy yên tâm đi, anh ta vẫn còn sống!” Bạch Trú lần nữa trả lời, mọi người xung quanh đều cau mày thật sâu.

Tử Thất Thất cảm nhận được sự khác thường bao quanh bọn họ, cho nên lần nữa hốt hoảng hỏi “Vậy hiện tại anh ấy thế nào? Có bị thương không? Có nghiêm trọng không? Đã tỉnh lại chưa? Em có thể đi thăm anh ấy một chút được không?”

“...” Bạch Trú trầm mặc, không có trả lời.

“Nói cho em biết đi!” Tử Thất Thất gầm nhẹ ra lệnh.

“...” Bạch Trú trầm mặc như cũ.

“Được, anh đã không nói, vậy thì em tự đi xem anh ấy, em muốn dùng chính hai mắt của em để xem hiện tại anh ấy như thế nào!” Tử Thất Thất nói xong, liền động hai chân của mình, muốn xuống giường, thế nhưng khi hai chân của mình vừa chạm mặt đất, thời điểm vừa định muốn đứng dậy, bụng lại đột nhiên đau đớn.

“A!” Cô nhẹ giọng kêu gào đau đớn che bụng của mình.

“Tử Thất Thất!”

“Tử Thất Thất!”

“Tử Thất Thất!”

“Me!”

Bốn người đồng thanh lên tiếng, cũng khẩn trương đỡ lấy thân thể của cô.

Bạch Trú nhìn cô, đột nhiên đẩy Phương Lam cùng Mặc Thâm Dạ ra, đi tới trước mặt cô, vừa bắt lấy cô vừa cười mà nói “Tử Thất Thất đừng kích động, thật ra thì còn có một chuyện anh chưa có nói với em và mọi người!”

Bốn người cùng Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn hấn.

“Chuyện gì?” Tử Thất Thất trực tiếp hỏi.

“Là chuyện tốt! Chỉ là lúc nãy thấy tất cả mọi người đều lo lắng cho em, cho nên anh vẫn chưa có cơ hội nói ra!”

“Chuyện tốt?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Không sai, thật ra thì em đã có thai hai tháng, chuyện em rơi từ trên cao xuống chút nữa đã khiến cho thai nhi trong bụng em sảy mất, thật may là Mặc Tử Hàn kịp thời đưa em đến đây, cũng may là không có đụng vào bụng của em, cho nên mới bảo vệ được sinh mệnh nhỏ bé này, bởi vì em đã bị động Thai Khí, hơn nữa vô cùng nghiêm trọng, cho nên bắt đầu từ bây giờ em nhất định phải nghỉ dưỡng thai thật tốt, nhất định phải vô cùng chú ý, ngàn vạn lần không thể lại để xảy ra chuyện gì không may, ngay cả tâm tình cũng phải khống chế, không thể quá kích động, cũng không được quá lo lắng, cho nên bây giờ em phải bình tĩnh ổn định tâm thần của mình lại, coi như là vì con của em đi, hơn nữa anh đã nói Bách Hiên không sao, em còn lo lắng cái gì nữa? Anh là bác sĩ, chẳng lẽ em không tin tưởng anh sao?” Bạch Trú nhẹ giọng nói xong, gương mặt kiên định hướng về phía cô mỉm cười.

Tử Thất Thất nghe cái tin tức kinh người đó, không tự chủ đem tay đang ôm bụng buông lỏng sức lực.

Cô mang thai?

Cô một lần nữa lại có con với Mặc Tử Hàn!

Rất vui mừng, hai mắt nhìn về phía mặt của Mặc Tử Hàn, mà Mặc Tử Hàn cũng đã sớm vui mừng nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng rất kích động mà mỉm cười.

“Tử Thất Thất!” Mặc Tử Hàn vội vàng bắt lấy bàn tay lạnh như băng của cô nói “Tốt quá, chúng ta lại có thêm một đứa con!”

“A... Ha ha ha...” Tử Thất Thất vui vẻ cười, cũng nắm lấy bàn tay ấm áp của Mặc Tử Hàn, sau đó cúi đầu nhìn bụng của mình, trong lòng vui mừng nói không ra lời, nhưng đồng thời cũng khổ sở không nói ra được.

Mặc dù Bạch Trú nói Bách Hiên không sao, nhưng căn bản là cô không có cách nào tin được, từ lâu bảy rơi xuống, vì cứu cô mà làm tấm đệm thịt, anh ta có thể không xảy ra chuyện gì sao? Nếu như không có chuyện gì, thì vẻ mặt của mọi người cũng sẽ không như thế này, phải là vui vẻ mới đúng.

Bách Hiên...

Anh rốt cuộc như thế nào?

“Chúc mừng cậu Tử Thất Thất, lại phải làm mẹ!” Phương Lam lập tức vừa cười vừa chúc mừng, nhưng nụ cười trên mặt cũng chỉ có một nửa vui mừng, một nửa kia vẫn là không đè nén được nặng nề.

“Chúc mừng em!” Mặc Thâm Dạ ở một bên trầm trầm phụ họa.

“Mẹ thật tốt quá, con được làm anh trai rồi!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói, nụ cười mặc dù vô cùng rực rỡ, nhưng hiện tại kỹ thuật diễn xuất của cậu vẫn không cách nào tránh được pháp nhãn của Tử Thất Thất.

“Được rồi, mọi người cũng không cần phải vây quanh cô ấy nữa, hãy để cho cô yên tĩnh nghỉ ngơi đi, chúng ta hãy ra ngoài đi!” Bạch Trú nói xong, liền kéo bọn họ ra, sau đó mỉm cười đối mặt với Tử Thất Thất nói “Em không được lộn xộn, ít nhất hôm nay em không thể xuống giường đi lại, chờ thai nhi trong bụng của em ổn định, anh sẽ dẫn em đi thăm Bách Hiên có được hay không?”

“Anh ấy... Thật không có chuyện gì sao? Thật còn sống?” Tử Thất Thất một lần nữa hỏi.

“anh ta còn sống, chỉ là bị thương nghiêm trọng hơn em thôi, cho nên vẫn còn hôn mê, chờ anh ta tỉnh lại, anh lập tức sẽ thông báo cho em!”

“Ừh!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng trả lời, trong lòng vẫn không cách nào không lo lắng.

Tất cả mọi người đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ để lại Mặc Tử Hàn ở bên giường của cô, mà Mặc Thâm Dạ là người đi ra sau cùng, đột nhiên tức giận mặt sưng lên, giận đùng đùng sai bước hướng hành lang đi.

“Anh muốn đi đâu?” Phương Lam bắt lấy cánh tay anh, chất vấn.

“Anh muốn đi tìm Chung Khuê!”

Chương 282: Mặc Tử Hàn không cách nào vui vẻ, cảm thấy nặng nề!

Tim Chung Khuê?

Phương Lam thật sâu nhăn đầu lông mày, lửa giận trong nháy mắt lên cao nói “Em cũng đi!”

“Em không thể đi!” Mặc Thâm Dạ cự tuyệt cô.

“Tại sao?” Phương Lam hỏi.

“Bởi vì anh không muốn em bị tổn thương, hãy để một mình anh gánh vác là được rồi, vì hắn không dám làm gì anh!”

“Nhưng...”

“Không cần nhưng gì cả, chuyện này cứ giao cho anh đi!” Mặc Thâm Dạ nói đồng thời nắm thật chặt tay của cô, sau đó từ từ đem lấy tay cô từ trên cánh tay của mình kéo ra.

Phương Lam lo lắng nhìn anh, cũng là trầm mặc không nói gì.

Mặc Thâm Dạ hơi nhếch miệng nhìn cô, vốn định muốn nói vài lời trêu chọc cô, để cho cô yên tâm, nhưng miệng lại chậm chạp không cách nào giống như trước kia tự tại nói ra, cho nên anh chỉ có thể im lặng xoay người, sải bước rời đi.

Phương Lam đứng tại chỗ, chăm chú nhìn vào bóng lưng của anh, tức giận đôi tay nắm thành quả đấm thật chặt.

Lão hồ ly Chung Khuê kia, một ngày nào đó cô sẽ dọn dẹp hắn thật tốt!

Chuông trạch

Phòng khách lầu một

Chung Khuê ngồi ở ghế sofa, cây gập đầu chim ung đặt ở bên cạnh, gương mặt hần tự nhiên, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, hai tay đang cầm tờ báo sáng ngày hôm nay, thỉnh thoảng đưa một tay ra cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng thưởng thức một hớp, sau đó lại trả về chỗ cũ.

Đột nhiên!

“Lão gia!” Tần quân gia đi tới bên cạnh hần, cung kính cúi đầu nói “Đại thiếu gia đến rồi!”

“Àh? Vậy sao? Thực vui, cho hần vào...”

“Tôi đã vào rồi!” Thanh âm Mặc Thâm Dạ đột nhiên cắt đứt lời của hần, vội vã đi tới trước mặt của hần, dùng hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm cái mặt mo kia.

Chung Khuê thả tờ báo trong tay ra, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tức giận của hần, mỉm cười nói “Hôm nay sao lại rảnh rồi như vậy đến thăm bác?”

“Tôi không phải tới thăm ông!” Mặc Thâm Dạ lạnh giọng.

“Vậy cậu đến đây là...?”

“Tôi là tới chất vấn ông!”

“Chất vấn?” Chung Khuê cầm lấy cây gập đầu chim ung ở bên cạnh, đem đôi tay đặt ở trên đầu chim ung, sau đó hai mắt thẳng tắp nhìn vào mắt của anh mà nói “Cậu muốn chất vấn tôi cái gì?”

“Tại sao lại muốn giết Tử Thất Thất? Tôi không phải đã cảnh cáo ông rồi sao, không cho phép ông động đến cô ấy?” Mặc Thâm Dạ tức giận hỏi.

“Cậu ở đây nói nhảm cái gì đây? Tôi căn bản không có giết cô ấy!” Chung Khuê phủ nhận.

“Ông dám nói không có? Không phải ông bắt cóc cô ấy sao?”

“Nói bắt cóc cũng khó nghe quá đi? Tôi chỉ mời cô tới đây để trò chuyện với lão già này thôi!”

Hai mắt hẹp dài của Mặc Thâm Dạ hơi nhú, tức giận một bước tiến tới gần, ác ngao nói “Nếu nói mời, thì chính là làm cho cô ấy hôn mê rồi đưa tới, sau đó tiêm thuốc mê vào cho cô ấy, nhốt lại, còn để cho cô bị thương sao?”

Trên mặt Chung Khuê không có phần nộ cũng không lộ ra biểu tình nào khác, như cũ khẽ cười mà nói “Cô ấy bị thương hoàn toàn không liên quan đến tôi, là chính cô dùng dao làm mình bị thương, hơn nữa cậu chỉ nói tôi không được đụng đến một cọng tóc gáy của cô ấy, tôi cũng đã làm theo, tôi cũng không có làm tổn thương cô ấy, chỉ là để cô ngủ thiếp đi mà thôi!”

“Còn nói không có tổn thương? Người đi giết cô ấy không phải là người của ông sao? Ông đừng có chống chế!” Mặc Thâm Dạ tức giận, tiến lên thêm một bước.

Chung Khuê đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, mặt đối mặt nhìn anh nói “Không sai, người đánh lén ở tòa nhà đối diện tập đoàn King là người tôi phái đi, nhưng cậu phải biết rõ, người tôi muốn đánh lén là Bách Vân Sơn, mà người tôi bắn trúng cũng là Bách Vân Sơn, tôi cũng vẫn luôn theo lời cậu đã nói mà làm, không có tổn thương đến Tử Thất Thất một phân một hào, nhưng nếu như cô ấy là do ngoài ý muốn mà bị thương, hoặc là tử vong, vậy thì chuyện đó không có liên quan đến tôi!”

“Ông...” Mặc Thâm Dạ tức giận bộc phát, nhanh chóng móc súng lục từ trong áo khoác ra, chĩa vào đầu của hắn mà nói “Tôi nhớ tôi đã nói qua với ông rồi, nếu như ông dám động đến cô ấy... tôi sẽ không bỏ qua cho ông!”

“Thế nào? Cậu muốn giết tôi?” Chung Khuê trấn định nhìn anh, lạnh lùng chất vấn.

“Ông cho rằng tôi không dám?” Ngón trỏ của Mặc Thâm Dạ từ từ bóp cò.

Chung Khuê không sợ hãi chút nào, thậm chí bước thêm một bước nhỏ lại gần anh một chút, gậy của hắn di động tới phía trước “Cộp” một tiếng trụ trước người của anh, sau đó hắn lạnh lùng nhìn Mặc Thâm Dạ nói “Chỉ vì một người phụ nữ vừa quen biết mấy ngày, mà cậu muốn giết tôi?”

“...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên trầm mặc.

“A...” Chung Khuê cười khê, nói tiếp “Từ khi cậu vừa sinh ra, tôi liền coi cậu giống như cháu trai của mình, bất kể cậu làm cái gì tôi đều đồng ý, bất kể cậu gây ra họa gì tôi cũng đều thay cậu giải quyết, mà chỉ cần là chuyện cậu mở miệng, tôi đều đem hết toàn lực giúp cậu hoàn thành... Tôi cưng chiều, yêu cậu, thương cậu như vậy, nhưng cậu lại vì một người phụ nữ, mà cầm súng chia vào người tôi?”

Mặc Thâm Dạ nghe ông ta nói, đột nhiên hoảng hốt lui về phía sau một bước, trong lòng bắt đầu dao động thấp thỏm nhảy.

“Cậu thật làm tôi quá thất vọng! Mười năm trước cậu nhường ngai vị đầu rồng đã để cho tôi thất vọng lần thứ nhất, còn bây giờ cậu lại để cho tôi thất vọng thêm một lần nữa sao? Thật là thiệt thòi cho tôi nhiều năm hết lòng đối xử với cậu như vậy, coi như là tôi thiệt thòi nhưng cậu là người thân nhất trên thế giới này của tôi, cậu đã hận tôi như vậy, được thôi... Cậu nổ súng đi, một phát giết tôi đi!” Chung Khuê khí thế hung mãnh nói xong, lại một lần nữa tiến lên thêm một bước, đem khẩu súng trong tay Mặc Thâm Dạ đưa vào vị trí trái tim của mình, cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm anh.

Tay Mặc Thâm Dạ hơi có chút run rẩy, anh nhìn khuôn mặt xanh ngắt ở trước mắt, trong lòng một lần nữa lại dao động. Có lẽ đối với người khác mà nói, ông ấy là một lão hồ ly Thập Ác Bất Xá, là một người thóa mạ hắc đạo tam triều nguyên lão, nhưng đối với anh mà nói, ông ấy giống như một người ông hiền lành, anh nhớ khi còn bé chính anh chơi đùa trong cánh tay của ông ấy, đối với anh luôn là khuôn mặt tràn đầy nụ cười hiền lành vui vẻ, anh cảm thấy trong lòng ông anh quan trọng hơn em trai Mặc Tử Hàn, thậm chí so với cha của mình còn quan trọng hơn, nhưng... Tại sao ông ấy lại làm ra loại

chuyện này để anh không cách nào tha thứ được?

“Nổ súng đi, chết ở trong tay của cậu, thì tốt hơn so với chết ở trong tay người khác!” Thanh âm Chung Khuê đột nhiên nhẹ nhàng, giống như những lời yêu thương lúc trước đã từng nói qua với anh vậy.

Hai hàng lông mày của Mặc Thâm Dạ rói rắm thật chặt chau lại, anh nghe thanh âm dịu dàng của ông, nhìn khuôn mặt dịu dàng của ông, mà trong óc nhớ tới hành động của ông. Anh không thể mềm lòng, nhưng đồng thời cũng không thể vong ân phụ nghĩa. Đột nhiên, anh lạnh lùng nâng vế mặt của mình lên, sau đó đem lấy súng trong tay của mình chuyển dời đến trên cánh tay của ông, liền bóp cò.

“Pằng” Một phát súng, Cánh tay của Chung Khuê chảy ra máu tươi.

Chung Khuê không có bất kỳ thay đổi nào đứng nghiêm tại chỗ, thậm chí ngay cả cánh tay bị trúng thương, đang chảy máu cùng đau đớn, cũng không có một chút xú kinh ngạc, giống như không có xảy ra chuyện gì vậy, mặc cho máu từ trên tay của hắn chảy ra, cũng mặc cho đau đớn đang lan tràn.

“Ông đừng cho là tôi không dám giết ông! Càng đừng nghĩ là ông nói chút chuyện cũ để cho tôi cảm động, thì tôi sẽ tha thứ cho ông, ông ở trong lòng của tôi xác thực giống như là một người ông vậy, tôi rất kính yêu ông, cũng rất tôn kính ông, nhưng đồng thời tôi cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương đến người mà tôi coi trọng, cho dù là ông đi chăng nữa, nếu như tổn hại đến bọn họ, tôi tuyệt đối cũng sẽ không tha thứ!” Anh kiên định nói xong, hai mắt thẳng tắp nhìn ông ấy.

“Cái này là cậu đang uy hiếp tôi sao?” Chung Khuê nhẹ giọng hỏi.

“Tôi chỉ là cảnh cáo ông thôi!” Mặc Thâm Dạ trả lời, đồng thời thu hồi súng trong tay, một bước tiến tới gần, ác ngao lần nữa cảnh cáo mà nói “Ông rất rõ tính tình của tôi, dù sao tôi cũng là một tay ông nuôi lớn, cũng là một tay ông dạy dỗ đào tạo thành sát thủ, cho nên không cho phép ông tổn thương bọn họ nữa, không cho phép ông làm trái ý của bọn họ, bằng không... Tôi không chỉ sẽ đích thân giết chết ông thôi đâu, còn có thể đối với ông làm ra chuyện tàn nhẫn hơn, ông biết chưa?”

Nói xong, anh lại đột nhiên bước lui về phía sau, lần nữa nâng lên nụ cười bất cần đời nói, “Hôm nay coi như tôi đại nhân đại lượng tạm thời rời đi, chẳng qua những lời tôi đã nói, ông nên nhớ kĩ cho tôi, đừng cho là tôi đang nói đùa, bởi vì tôi sợ đến lúc đó ông căn bản là không chơi nổi!”

Chung Khuê nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, vẻ mặt đột nhiên thay đổi lạnh lùng.

Mặc Thâm Dạ mỉm cười xoay người, sải bước đi ra khỏi phòng khách, mà nụ cười trên mặt liền biến mất trong nháy mắt, đôi mắt vô tình làm cho người khác e ngại.

...

Bên trong phòng khách

Chung Khuê đứng nghiêm trước ghế sofa thật lâu, hai mắt vẫn nhìn theo phương hướng mà Mặc Thâm Dạ rời khỏi, mà máu tươi từ cánh tay của hắn đang chảy xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

“Chú Chung, ông không muốn đi xử lý vết thương sao?” Vũ Chi Húc đột nhiên từ khúc quanh đi ra, hai mắt theo dõi vết thương trên cánh tay hắn.

Tầm mắt của Chung Khuê rút cuộc cũng từ từ dời đi, tà tà nhìn anh ta lạnh lùng nói “Cũng không phải là vết thương nghiêm trọng gì, chỉ là phá nát một chút da mà thôi!” Hơn nữa vết thương này cơ hồ tránh được phần lớn mạch máu cùng thần kinh, quả nhiên nó còn là không đành lòng đối với hắn mà ra đòn ngoan độc hạ thủ, lời nói mới vừa rồi của nó cũng chỉ là cố tình làm ra vẻ mà thôi.

Vũ Chi Húc thản nhiên đi về phía hắn mấy bước, trên mặt vẫn như cũ treo lên nụ cười xấu xa, dáng vẻ giả vờ như không hiểu chuyện gì xảy ra nói “Tại sao lại phải giết Tử Thất Thất đây? Cô chỉ cũng chỉ là một người phụ nữ, hơn nữa ông cũng đã lợi dụng cô ấy xong rồi, tại sao lại phải đuổi tận giết tuyệt như

thế, làm cho Thâm Dạ đối với ông hận thấu xương đây? Cái này không giống tác phong của ông a!”

“Bởi vì cô ta mang thai con của Mặc Tử Hàn!” Chung Khuê trả lời.

Mang thai con của Mặc Tử Hàn?

Vũ Chi Húc đột nhiên khiếp sợ sững sốt.

Chẳng lẽ là khi trị liệu vết thương ở cổ mới phát hiện cô ấy mang thai sao?

Anh lập tức thu hồi thái độ, tiếp tục giả vờ ra vẻ lạnh nhạt nói “Phụ nữ mang thai là rất bình thường Tự Nhiên Phép Tắc, hơn nữa cô ấy là người của Mặc Tử Hàn, bọn họ cũng đã có một đứa con trai rồi, ông cần gì phải vì chuyện nhỏ này mà cùng Thâm Dạ trở mặt chứ? Quá không lý trí đi?”

“Không lý trí? Có lẽ là vậy... Chẳng qua tôi ghét con của Mặc Tử Hàn, bao gồm cái tên tiểu quỷ Mặc Thiên Tân đó, một ngày nào đó tôi muốn cho bọn họ biến mất khỏi thế giới này!” Chung Khuê ngoan độc nói xong, sau đó tay chống gậy đầu chim ung, đi lên lầu hai.

Vũ Chi Húc cô đơn một mình đứng ở phòng khách, liếc mắt nhìn máu tươi trên mặt đất, lại nhìn đến phương hướng mà Mặc Thâm Dạ rời khỏi.

Chuyện thay đổi càng ngày càng phức tạp!

“Ai...” Anh nhẹ giọng than thở, phiền muộn mà nói “Mình có nên hay là không nên nhận lần giao dịch này đây?”

Nửa đêm

Tử Thất Thất nằm ở trên giường không cách nào ngủ được, hơn nữa khi hai mắt vừa khép lại sẽ thấy cảnh tượng trong mộng, Bách Hiên ở trước mặt cô biến thành bông tuyết, và biến mất...

Rớt cuộc hiện tại anh ấy như thế nào rồi?

Thật không chết sao?

Từ độ cao như vậy rớt xuống, không thể nào không sao chứ? Hơn nữa tỷ lệ tử vong cũng là lớn vô cùng chứ? Chẳng lẽ là Bạch Trú đang gạt cô sao? Cẩn thận hồi tưởng lại biểu tình khi đó của mấy người bọn họ, đều là nặng nề, đều là bi thương, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì mới đúng.

Đột nhiên, cô hơi cau mày lại, sau đó đem bàn tay của chính mình đưa đến bụng của mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Bảo bối... Mẹ chỉ là đi ra ngoài một chút mà thôi, con phải ngoan ngoãn, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì có đúng hay không?” Cô nhẹ giọng nỉ non hỏi, khóe miệng khẽ nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

“Thật biết nghe lời... Mẹ nhất định sẽ làm cho con khỏe mạnh ra đời, mẹ sẽ trở lại thật nhanh, con phải kiên trì nha!” Cô nói xong, liền cử động, chuyển hai chân của mình ra, hai chân từ từ tiếp đất, chậm rãi đứng lên, mà lần này bụng của cô cũng không có bất kỳ đau đớn.

“Cảm ơn con, bảo bối của mẹ!”

Cô vui vẻ nói, liền ngẩng đầu nhìn đến cửa phòng bệnh, sau đó từng bước từng bước một từ từ, thận trọng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tại hành lang

Tử Thất Thất vừa mới đi ra khỏi phòng bệnh, liền trông thấy Bạch Trú đang đứng ở cửa phòng đối diện, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt.

“Biết ngay em nhất định sẽ không nghe lời của thầy thuốc, lén lút chạy đi!” Anh nhẹ giọng mở miệng.

“Anh là chờ em?” Tử Thất Thất hỏi.

“Không sai!”

“Anh là đến để ngăn cản em sao?”

“Không...” Bạch Trú phủ nhận, sau đó rất nghiêm túc nói “Anh sợ em không tìm được phòng nào, đi quá nhiều, sẽ động đến thai khí!”

Tử Thất Thất nghe anh nói khẽ tức giận nói “Vậy tại sao anh không sớm dẫn em đi gặp anh ấy chứ?”

“Bởi vì em cần phải nghỉ ngơi, anh cũng không có lừa em!”

“Còn chuyện Bách Hiên? Anh cũng không gạt em?”

“Anh nói đều là thật, anh ta thật sự không có chết, xác thực là bị thương nặng hơn so với em, thậm chí hắn còn hôn mê chưa tỉnh những lời này đều là sự thật!”

“Vậy trừ những thứ này ra?” Tử Thất Thất hỏi.

“...” Bạch Trú hơi chân chờ một chút, sau đó đem nụ cười trên mặt từ từ rơi xuống, nhẹ giọng nói “Trừ những chuyện này ra, thì phải chính em đi xem, nếu không anh nói cái gì em cũng sẽ không tin tưởng!”

“Cũng đúng, anh mau dẫn đường đi!” Tử Thất Thất tán đồng nói xong, trong lòng đã chuẩn bị tốt tư tưởng.

...

Một chỗ khác ở hành lang

Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Mặc Thiên Tân, Phương Lam, cùng Tuyết Lê, năm người cùng đứng ở khúc quanh, giống như Bạch Trú vậy đã đứng ở đây đợi từ rất sớm, mà bọn họ cố tình để Tử Thất Thất một mình ở lại trong phòng, để cho cô có cơ hội len lén chạy ra ngoài, bởi vì... Cô cũng có quyền được biết rõ chân tướng.

“Như vậy thật sự nên sao?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Không còn biện pháp nào, có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng không thể lừa gạt được một đời, hơn nữa... Chú Bách Hiên cũng không còn chờ được bao lâu nữa!” Phương Lam cau mày trả lời.

“Nếu chúng ta không để cô ấy tận mắt đi xem, cô ấy sẽ càng thêm suy nghĩ lung tung!” Mặc Thâm Dạ nặng nề mở miệng.

“Haiz...”

“Haiz...”

“Haiz...”

Ba người cùng nhau than thở, trên mặt đều lộ ra biểu tình nặng nề, nhưng bọn họ cũng đồng thời nhìn về phía người đứng ở bên cạnh này giờ không nói câu nào, Mặc Tử Hàn lúc này vẫn nhìn chăm chăm hướng Tử Thất Thất vừa rời khỏi, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

“Tại sao anh không nói chuyện? Anh không lo lắng cho Tử Thất Thất sao?” Phương Lam đột nhiên hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc.

“Tôi đang nói chuyện với anh, tại sao anh không trả lời tôi vậy? Này, Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Ghê tởm, anh...”

Phương Lam đưa tay ra muốn ra tay với anh, nhưng Mặc Thâm Dạ lại bắt được tay của cô, sau đó nhìn cô mà lắc đầu một cái nói “Chúng ta đi thôi, ở đây đã có nó trông chừng Tử Thất Thất là được rồi!”

“Nhưng...”

“Mau đi thôi!” Mặc Thâm Dạ lại một lần nữa nói, liền lôi kéo tay của cô rời khỏi.

Mặc Thiên Tân nhìn mặt của Mặc Tử Hàn không chút phản ứng, chân mày

của cậu không khỏi nhú lên, sau đó tay dắt lấy Tuyết Lê ở bên cạnh mà nói “Tuyết Lê, chúng ta cũng đi thôi!”

Tuyết Lê ngơ ngác di chuyển chân của mình, đi theo cậu rồi khỏi.

Mặc Tử Hàn vẫn đứng tại chỗ, nhìn cái bóng người đã sớm biến mất ở hành lang.

Cảm giác, cô đang dần dần cách xa anh, tựa như anh mới vừa canh chừng bóng lưng của cô vậy, từ từ... Từ từ... Cách mình càng ngày càng xa...

Đau lòng!

Rất đau rất đau...

Tại sao phải đau thế này đây? Rõ ràng cô ấy hoàn hảo vẫn còn sống không bị tổn thương gì, rõ ràng trong bụng của cô ấy có con của anh, nhưng là tại sao anh không thể cao hứng nổi đây?

Là bởi vì... Bách Hiên sao?

Bên trong phòng bệnh ICU

Tử Thất Thất nhìn lên tấm bảng ở trên cửa phòng bệnh, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, cảm thấy nhói đau.

Loại phòng bệnh này chỉ có bệnh nhân bệnh tình thật nghiêm trọng mới có thể tiến vào, quả nhiên Bách Hiên bị thương vô cùng nghiêm trọng? Cũng đúng, từ lâu bấy rớt xuống làm sao có thể sẽ không có chuyện gì hay sao? Nếu như anh ấy không phải là vì bảo vệ cô..., sợ rằng hiện tại cô cũng có thể sẽ nằm ở nơi này chứ? Hoặc là đã chết...

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Bạch Trú quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói “Vào đi thôi!”

“Ừh!” Tử Thất Thất gật đầu trả lời, sau đó bước chân của mình đi vào bên trong phòng bệnh.

Chương 283: Tôi đã hại chết con chúng ta rồi. Thật xin lỗi!

Trong phòng bệnh

Bách Hiên nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt, không một chút sức sống. Trên miệng mang theo chụp dưỡng khí, bên trong đều là hơi nước mờ ảo, bên cạnh anh còn có rất nhiều dụng cụ y khoa mà đại đa số Tử Thất Thất chưa từng thấy qua. Chúng giống như bao vây cái giường bệnh, nổi tiếp lên toàn bộ thân thể anh.

Tử Thất Thất sững sờ nhìn anh, kinh ngạc nói, “Anh ấy... Sao vậy?”

“...” Bạch Trú trầm mặc đứng bên cạnh cô, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt bình thản của Bách Hiên, không đành lòng mở miệng.

Hai mắt Tử Thất Thất khẽ nhìn Bạch Trú, không tự chủ vươn tay thật chặt nắm lấy trái tim mình, hỏi lại lần nữa: “Anh ấy rốt cuộc thế nào? Có thể nói cho tôi biết... Tình trạng của anh ấy rốt cuộc gay go đến mức nào rồi?”

Bạch Trú đột nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó nặng nề từ từ mở to miệng, nói, “Anh ta bây giờ bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, thân thể có mười mấy nơi gãy xương, nguy hiểm nhất là xương cổ, cột sống ngực, thắt lưng, trực tiếp đè ép lên đốt sống dây thần kinh, đặc biệt là nội tạng tổn thương rất nặng, không thể nào cứu nổi nữa rồi, nhiều nhất... Cũng chỉ có thể sống ba ngày!”

Ba ngày?

Tim Tử Thất Thất bỗng “đùng” một phát tựa như có tiếng súng, thân thể bắt đầu hoảng sợ run rẩy.

“Không... Cái này không thể nào... Đây không phải là thật... Không phải thật...” Nước mắt rơi lã chã, từng hạt từng hạt, từng dòng từng cứ thế rót

xuống không ngừng.

Bạch Trú quay đầu nhìn cô, cau mày nói, “Không có gì là không thể cả, rớt từ trên cao xuống, anh ta không chết ngay tại chỗ, mà còn sống được tới giờ phút này, đây đã là một kỳ tích!”

“Nhưng đây không phải là lỗi của tôi hay sao? Một vết thương nhỏ cũng không có, hoàn toàn không mất một cọng tóc mà đứng ở đây sao? Tại sao anh ấy lại bị thương nghiêm trọng như thế? Tại sao anh ấy chỉ còn sống được ba ngày? Anh không phải là bác sĩ sao? Sao anh không cứu anh ấy đi, nhanh nhanh một chút cứu anh ấy a... Tôi cầu xin anh, hãy cứu anh ấy... Cứu cứu anh ấy...” Hai tay Tử Thất Thất nắm chặt cánh tay anh, không ngừng van xin.

Bạch Trú nhìn dòng nước mắt cuộn cuộn trên mặt Tử Thất Thất, bất lực nói, “Thật xin lỗi... Tôi thật sự không có cách nào cứu anh ta nữa rồi... Tôi đã cố hết sức rồi...”

“Anh cố gắng lần nữa đi, nhất định có biện pháp cứu anh ấy, nhất định có...”

“Cho dù tôi có thể cứu được, anh ta cũng chỉ có thể là người phế nhân, đốt sống cổ, cột sống ngực, cùng thắt lưng cũng bị đánh nát bấy, cả cột sống thần kinh cũng đã bị phá hư. Nếu thật sự có Linh Đan Diệu Dược chữa lành các vết thương nội tạng, anh ta rớt cuộc cũng chỉ là một người thực vật mà thôi, cho nên... Còn không bằng...”

“Không ——” Tử Thất Thất đột nhiên rống to, khóc nói, “Tôi không muốn anh ấy chết, không muốn... Phế nhân thì đã sao... Tôi sẽ chăm sóc anh ta, mãi mãi như vậy... cầu xin anh... van cầu anh...cứu anh ấy...” Cô bắt lấy cánh tay anh, từ từ quỳ gối xuống, tiếp tục xan xin anh thảm thiết.

Bạch Trú cúi đầu trầm mặc nhìn cô, bởi vì căn bản anh cũng không có biện pháp gì.

“Thật xin lỗi...” Anh nói xin lỗi.

“Cứu cứu anh ấy... Cầu xin anh cứu cứu anh ấy... Không cần chết... Tôi không cần anh ấy chết... Không cần... Không cần... Không...” Lời còn chưa

nói hết, đột nhiên ngưng bật, nước mắt trong hốc mắt cũng ngừng chảy, cả người Tử Thất Thất trong nháy mắt không có ý thức, ngã gục trên mặt đất.

“Tử Thất Thất!” Bạch Trú hét hoảng kêu cô, lập tức ngồi xổm xuống ôm cô lao ra khỏi cửa phòng bệnh

Anh biết không nên để cho cô đến gặp Bách Hiên, nếu như để cô nhìn thấy tình trạng hiện giờ của anh ta, nhất định xúc động. Cho nên trước tiên, anh trấn an xuống, để cho cô có mười mấy giờ đồng hồ ổn định lại tinh thần, để cho cô chuẩn bị tâm lý thật tốt. Sau đó mới để cho cô đến xem Bách Hiên, nhưng không nghĩ tới cô lại kích động đến như vậy, hồng huyết rồi, nếu không may mắn, chắc hẳn lần này cô sẽ phải sinh non.

Bản thân cô ngã từ trên cao xuống mà vẫn không hề hấn gì, đây đã là kỳ tích rồi, không những thế đứa bé trong bụng cô còn có thể giữ được, đây chính là kỳ tích trong kỳ tích. Trong khi đó, Bách Hiên thì hoàn toàn ngược lại, cả người bị thương, từ trong ra ngoài không đâu là không chảy máu, giống như anh ta nhận thay tất cả các vết thương từ Tử Thất Thất... Một người không việc gì... Một người khác phải chết...

Biệt thự nhà họ Bách

Cổng lớn

Một chiếc BMW màu bạc xe đậu ở đó đã một ngày một đêm, Bách Vân Sơn vẫn ngồi ở ghế sau, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước, hình ảnh Bách Hiên ôm Tử Thất Thất từ trên lầu rơi xuống không ngừng tái hiện trong đầu ông

Tất cả đã kết thúc rồi...

Tất cả tất cả... Toàn bộ cũng đã kết thúc rồi!

Người lái xe vẫn ngồi nhìn ông chằm chằm qua kính chiếu hậu, đã một ngày một đêm ông vẫn như vậy không hề có ý định rời đi. Bộ dạng ông thật tiêu tụy, thống khổ như người mất hồn.

“Ông chủ...” anh ta đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng.

“...” Bách Vân Sơn không có bất kỳ đáp trả.

“Ông chủ...ông chủ...ông chủ...” anh ta gọi đến khản giọng

Rốt cuộc, nét mặt Bách Vân Sơn có hơi thay đổi, sau đó ông mới hoàn hồn khản trương hỏi, “Sao vậy? Đã đến nhà sao?”

Chân mày nhíu lên thật sâu, sau đó nhẹ giọng trả lời, “Ông chủ, ông đã ngồi ở đây suốt một ngày một đêm rồi!”

“Một ngày một đêm?” Bách Vân Sơn líu ríu nhắc lại, hai mắt nhìn ra cửa xe hướng về phía cổng lớn nhà họ Bách.

Thì ra là cũng sớm đã đến nhà à?

Đúng vậy a...

Ông cần phải trở về!

Ông nên nói chuyện của Bách Hiên cho Mạc Lệ nghe, ông không thể ngồi ngẩn người ở đây mãi được, bởi vì... thời gian của con trai ông hiện giờ thực rất ít.

“Chúng ta vào đi thôi!” Ông nhẹ giọng ra lệnh

“Dạ!” Tài xế vâng lời bắt đầu khởi động, hướng về phía biệt thự nhà họ Bách, sau đó dừng ở cửa chính.

...

Phòng ngủ lầu hai

Bách Vân Sơn bước chậm đến cửa phòng, phát tay bảo hai nhân viên bảo vệ lui ra, sau đó tự tay mở cửa ra, sững sờ nhìn Bách Mạc Lệ đang ngồi lạng lẽ ở

mép giường.

Bách Mạc Lệ nghe được tiếng mở cửa, hai mắt từ từ nâng lên rồi lập tức trợn to khi nhìn thấy khuôn mặt Bách Vân Sơn. Bà liền vọt tới, bắt lấy hai cánh tay ông nói, “Vân Sơn, tôi van cầu ông, đừng ép buộc Hiên nhi nữa, không cần tôn thương nó, chúng ta có thể tìm nó từ từ bàn bạc, chúng ta là người một nhà, không có gì không thể giải quyết... Tôi sẽ giúp ông khuyên nhủ nó, tôi nhất định có thể thuyết phục được nó, tôi...”

“Mạc Lệ...” Bách Vân Sơn đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, trong thanh âm mang theo nồng đậm ưu thương.

Bách Mạc Lệ nhìn trên mặt ông lộ ra thống khổ, không khỏi nghi ngờ khẽ cau mày, sau đó thấp thỏm hỏi, “Ông làm sao vậy? Giọng điệu có vẻ khác thường? Những người khác cũng vậy, lẽ nào Hiên nhi gây ra tai họa gì sao? Nhưng là...” Bà đột nhiên ngừng nói, bởi vì là vợ chồng nhiều năm, bà rất rõ ràng có thể làm cho ông biến thành bộ dạng này, không phải quá tức giận, mà là... Tuyệt vọng...

“Rốt cuộc... Thế nào?” Trong lòng bà càng thêm thấp thỏm, nhẹ giọng chân chờ hỏi.

“Mạc Lệ...” Bách Vân Sơn lại một lần nữa kêu tên của bà, sau đó khẽ cúi đầu nhìn bà một lúc rồi mới lên tiếng, “Thật xin lỗi...”

“Tại sao lại nói xin lỗi?” Bách Mạc Lệ không hiểu.

“Bởi vì... Tôi...” Giọng Bách Vân Sơn đột nhiên nghẹn ngào, đôi mắt đã mờ ảo vài giọt lệ nói, “Tôi hại chết đứa con duy nhất của chúng ta rồi!”

Hại chết?

Hiên nhi?

Bách Mạc Lệ khiếp sợ nhìn ông ta, sững sờ mấy giây, sau đó cười khan nói, “Ha ha ha... Ông nói hươu nói vượn gì đấy? Ông là cha của nó, làm sao ông có thể hại chết nó được chứ? Hơn nữa nó còn là người nối dõi của họ Bách

chúng ta, ông cho dù có hành hạ nó thế nào, tuyệt đối cũng không sẽ hại chết nó được!”

“Thật xin lỗi...” Lại một lần, Bách Vân Sơn nói xin lỗi, nước mắt khẽ rơi xuống.

Bách Mạc Lệ nhìn nước mắt của ông, cả người cứng ngắc sững sờ.

Đã bao nhiêu năm không nhìn thấy nước mắt ông ấy rồi? Còn nhớ rõ lần trước là lúc bố chồng bà mất, hình như đã hai mươi năm, sao bây giờ ông ta lại một lần nữa khóc thút thít, lẽ nào Hiên nhi thực sự xảy ra chuyện?

“Đã có chuyện gì xảy ra? Ông mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì? Hiên nhi làm sao có thể chết được? Hai ngày trước tôi còn gặp nó, nó mặc dù hơi gầy một chút, tiêu tụy một chút, nhưng nó không thể nào... Không thể nào... chết...”

“Thật xin lỗi, Mạc Lệ... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Bách Vân Sơn khóc thầm, trong lòng một lần lại một lần đau đớn kịch liệt.

Ông không nghĩ tới chuyện lại đến nước này, ông chỉ là một mục bắt Bách Hiên nhanh chóng kết hôn, Bách gia sớm có người thừa kế. Ông chỉ là muốn cháu đích tôn, muốn thấy cơ nghiệp nhà họ Bách ngày càng đồ sộ, phát triển rộng khắp, thực ông chỉ là muốn như vậy mà thôi...

Ông sai lầm rồi sao?

Ông làm sai sao?

Nhưng ông thực không hiểu, rốt cuộc ông đã sai lầm ở điểm nào...

“Mạc Lệ... Tôi đưa bà đi nhìn Hiên nhi... Đi gặp nó một lần cuối thôi...” Ông nghẹn ngào nói xong, bàn tay già nua nắm chặt tay bà, sau đó từ từ xoay người, đi ra khỏi phòng.

Bệnh viện

Sáng sớm

Tử Thất Thất lẳng lặng nằm ở giường bệnh, đột nhiên, cô đột nhiên mở ra hai mắt, nhìn trần nhà trắng toát. Chuyện xảy ra tối hôm qua còn hiện rõ trong đầu, hình ảnh Bách Hiên bất tỉnh trên giường với vô vàn dụng cụ y tế xung quanh.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, thức trắng một đêm, cho đến thấy cô giương đôi mắt, anh mới nhẹ nhàng kêu cô một tiếng.

Tử Thất Thất nghe tiếng gọi tên mình, đột nhiên ngồi dậy, hoàn toàn không để ý là ai đang ở cạnh mình, hốt hoảng vừa muốn xuống giường, vừa nói, “Bách Hiên đâu? anh ta có khỏe không? Tôi muốn đi xem anh ta thế nào rồi, tôi muốn...”

Hai chân mới vừa chạm mặt đất lạnh băng, bụng cô vì động tác mạnh vừa rồi mà đau đốn kịch liệt.

“A... Đau quá!” Cô dùng sức ôm bụng, khuôn mặt thống khổ.

“Thất Thất!”

Mặc Tử Hàn khẩn trương đỡ cô ngồi lên giường, sau đó cau mày lo lắng nói, “Em ngày hôm qua bởi vì té xỉu mà đã bị động thai một lần nữa, Bách Trú nói, nếu như lại có lần tiếp theo, đứa con trong bụng sẽ không giữ được, cho nên em không được kích động, nằm yên trên giường nghỉ ngơi thật tốt, coi như là vì con của chúng ta!”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, nhìn người của anh, lúc này mới ý thức được sự hiện hữu của anh, miệng không khỏi dùng giọng nghi ngờ nhẹ nhàng kêu anh một tiếng, “Mặc Tử Hàn...”

Lòng anh bất chợt co rút đau đốn!

Anh cả đêm không rời cô nửa bước, phải nói từ ngày cô ngã, anh không hề

chộp mắt một giây một phút nào, vẫn luôn ở bên cạnh cô, yên lặng nhìn cô một cách chăm chú. Cô chẳng những không có phát hiện, hơn nữa hai lần tỉnh lại đều lập tức kêu tên Bách Hiên, hoàn toàn quên mất sự có mặt của anh. Mặc dù hiểu được cảm nhận của cô, cũng hiểu vì sao cô lại như vậy, nhưng là... Thân là một người đàn ông, tim anh không khỏi ghen tỵ, tức giận, đau đớn,... thế nhưng anh không thể nào đem loại tâm tình này biểu đạt ra ngoài.

Thật là thống khổ...

Thật khó chịu...

Phải làm như thế nào, đôi mắt cô ấy chỉ nhìn chăm chú vào mình đây? Như thế nào mới có thể làm cho lòng của cô, chỉ muốn anh đây? Như thế nào mới có thể quy ngược lại thời gian, thời khắc nguy cấp nhất, anh có thể chạy tới cứu cô đây?

“Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất nhẹ giọng kêu anh.

Mặc Tử Hàn lập tức hơi cười cười, nhìn cô:, “Ừ?”

“Anh có thể hay không giúp em một việc?” Cô đột nhiên thỉnh cầu.

“Dĩ nhiên có thể!” Mặc Tử Hàn trả lời ngay, cũng hỏi tiếp, “Em muốn anh giúp em cái gì?”

“Giúp em cứu Bách Hiên đi!”

Vừa nghe đến những lời này, tim Mặc Tử Hàn giống như bị xé toạc, nhưng anh đè nè sự đau đớn, nhẫn nại mỉm cười nhìn cô nói, “Anh sẽ cố gắng tìm bác sĩ tốt nhất tới giúp anh ta trị liệu, em ngoan ngoãn nằm ở đây, không nên cử động, nghỉ ngơi cho khỏe, mọi việc giao lại cho anh giải quyết, có được hay không?”

Tử Thất Thất gật đầu một cái, nhưng lại mở miệng nói lần nữa, “Em muốn đi gặp anh ấy một chút, em muốn sống ở bên cạnh anh ấy, anh có thể giúp em nói với Bạch Trú một tiếng không? Không bằng để cho em cũng chuyển vào

phòng bệnh đó, có được hay không? Em bảo đảm không có chuyện gì xảy ra đâu, chỉ là lẳng lặng chăm sóc anh ấy thôi!”

Nụ cười Mặc Tử Hàn vô cùng khổ sở, nhưng giờ phút này trong mắt của cô lại hoàn toàn không thấy được sự thương tâm của anh, cô nhìn thấy chỉ có Bách Hiên, cô khẩn trương cũng vì tên đó.

“Anh...” Anh chậm rãi mở miệng, chính là muốn đồng ý.

“Không được!” Phương Lam đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, cau kinh cự tuyệt.

Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn cùng nhau nhìn về phía cửa phòng.

Phương Lam cầm bữa ăn sáng, vừa đi đến bên giường, vừa nói, “Cô không thể đi xem anh ta, cũng không thể ở chung phòng bệnh với anh ta!”

“Tại sao?” Tử Thất Thất hốt hoảng hỏi.

“Bởi vì mẹ Bách Hiên đã tới, bà ấy bây giờ đang trong phòng bệnh chăm sóc anh ta, bà ấy sẽ đồng ý để cho cậu thấy Bách Hiên sao? Bà ấy sẽ đồng ý để cho cậu cùng Bách Hiên ở cùng một phòng sao? Đừng quên, Bách Hiên là bởi vì cứu cậu mà ra nông nổi này, trong mắt bà ấy, cậu chính là hung thủ giết người!”

Hung thủ giết người?

Tử Thất Thất đột nhiên sững sốt, cả người bị đả kích mãnh liệt

Không sai, cô là hung thủ giết người, là cô hại chết Bách Hiên. Rõ ràng anh có thể buông tay ra, rõ ràng anh có thể không để ý tới sống chết của cô, thế nhưng anh lại kiên quyết nhảy xuống, dùng tánh mạng của mình cứu cô.

“Phương Lam, cô...” Mặc Tử Hàn cau mày vừa định muốn mở miệng, Phương Lam lập tức cắt đứt lời của anh.

“Bất quá cậu bây giờ có thể không đi xem hắn, nhưng chờ một chút mình sẽ

giúp cậu xem một chút tình huống của anh ta, tìm cơ hội nói chuyện với mẹ anh ta, để cho cậu gặp hẳn một chút. Nhưng trước tiên, cậu phải ngoan ngoãn nằm ở giường, nghỉ ngơi thật tốt, đừng quên trong bụng cô còn có đứa trẻ vô tội. Nếu bên ngoài có việc không hay xảy ra, cả đời này cậu cũng không có cách nào đền bù cho nó, cho nên cậu trước hết phải thật tỉnh táo, chăm sóc bản thân thật tốt. Hơn nữa, lúc này mình nói cậu là hung thủ giết người, chỉ là liên tưởng tới việc mẹ Bách Hiên tức giận mà nói càn. Mọi hiểu lầm sẽ từ từ biến mất, bà ấy sẽ hiểu, thật ra thì đó không phải lỗi của cậu, chuyện này cô không thể kiểm soát được. Vì vậy, cậu không nên tự trách mình, cậu không làm gì sai cả!” Giọng điệu Phương Lam vô cùng nghiêm túc, sau đó đưa chén cháo nhỏ mới mua tới trước mặt cô, nhẹ nhàng nói, “Ăn đi... Ăn no, mới có thể mau chóng khôi phục sức khỏe, mới có thể làm được rất nhiều rất nhiều chuyện!”

Tử Thất Thất nghe vậy..., nước mắt không nhịn được từ trong vành mắt rơi xuống, Phương Lam dứt từng muỗng cháo vào miệng cô, cô lặng lẽ ăn không nói được lời nào

Mặc Tử Hàn nhìn hai người, đau đớn trong lòng chợt biến mất, nhưng lại tuôn ra một cảm giác không gọi thành tên

Cảm giác thật là kỳ quái, không phải vui vẻ, mà còn khó chịu, chỉ là im lặng... Trống không...

...

Sau bữa ăn sáng

Phương Lam nhìn Tử Thất Thất ngoan ngoãn nằm trên giường, nhắm mắt ngủ, Mặc Tử Hàn vẫn luôn ở bên cạnh cô, canh chừng cô, trầm mặc không nói lời nào. Mặc dù cô không rõ trong lòng Mặc Tử Hàn hiện tại đang suy nghĩ gì, nhưng có thể nhìn thấy được sự thống khổ đang hiện diện trên mặt anh ta.

Thở dài một tiếng, sau đó cô xoay người yên lặng rời đi

Phòng làm việc lầu hai

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng bị đột nhiên gõ vang, Bạch Trú ngồi ở bàn làm việc, chăm chú nhìn tài liệu trong tay, nhẹ nhàng đáp lại.

“Mời vào!”

Chương 284: Cô không phải là người mẹ tốt. Thực rất tệ!...

“Cạch cạch!” Cửa phòng được mở ra, Phương Lam xuất hiện.

Cô thấy Bạch Trú vẫn chăm chỉ làm việc, vẻ mặt không khỏi có chút mê muội, sau đó bước nhanh vào phòng, đứng ngay chỗ của anh.

“Cái người này thật xấu lúc nào mới bỏ được đây? Đối với khách vô cùng không lễ phép!” Cô nhẹ giọng oán trách.

Bạch Trú lập tức ngẩng đầu lên, nhìn mặt người vừa mắng mình.

“Anh hiện tại không có khách, chỉ có bệnh nhân và người nhà của họ mà thôi!” Anh trêu ghẹo nói, nhưng bầu không khí vẫn nặng nề như cũ.

“Bất kể là ai, anh phải thay đổi thái độ một chút rồi, ít nhất cũng xem người ra vào cửa là ai, bên ngoài người xấu không ít, anh cứ như vậy không biết họ sống chết như thế nào!” Phương Lam tiếp tục oán trách, cộng thêm đe dọa.

Khóe miệng nhàn nhạt cười, Bạch Trú vui vẻ nói, “Không nghĩ tới em cũng có thể quan tâm anh nhiều như vậy, thật là làm cho anh quá cảm động!”

“Anh có thể ít ba hoa, ảo tưởng chút đi, em có việc muốn anh giúp một tay!” Phương Lam lập tức nói sang chuyện khác, đi thẳng vào vấn đề chính.

“Chuyện gì?” Bạch Trú hỏi

“Anh giúp em đưa Bách Mạc Lệ ra ngoài một lúc, em muốn đi xem Bách Hiên thế nào!”

“Em đi xem anh ta?” Bạch Trú hơi có chút kinh ngạc.

“Ừ! Em muốn thay Tử Thất Thất đi xem anh ta một chút, mà bản thân em cũng muốn vậy, em còn một vài điều cần nói với anh ta. Nhưng bây giờ Bách Mạc Lệ đang trong phòng bệnh, bà ấy nhất định sẽ không cho em vào, vì vậy chỉ có anh mới có thể giúp em, có thể không?”

Bạch Trú nhìn dáng vẻ của Phương Lam

Lúc mới quen biết Phương Lam, cô là một người rất nhiệt tình, đối đãi mọi người cũng sẽ thật ấm áp. Cô luôn trang bị cho mình một khuôn mặt giả tạo khó gần, chỉ khi cùng một chỗ với Tử Thất Thất và Mạc Thiên Tân cô mới thực là chính mình, luôn cười vui vẻ. Dĩ nhiên khuôn mặt cũng thực lạnh lùng, quen biết cô nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy cô ưu phiền trầm trọng như vậy, giống như bầu trời trong xanh bị một đám mây đen che kín, không có sấm chớp báo hiệu mà chỉ là duy trì sự u ám.

“Tất nhiên rồi, tôi sẽ giúp em!” Anh nói xong, liền từ ghế đứng lên.

“Chờ một chút, em còn muốn hỏi anh một chuyện!” Chân mày Phương Lam đột nhiên hơi nhíu lên.

“Chuyện gì?” Bạch Trú hỏi.

“Bách Hiên... Thật không còn biện pháp cứu anh ta sao?” Cô chân chờ mở miệng, thái độ càng thêm nặng nề.

Bạch Trú trầm mặc nhìn cô mấy giây, sau đó nhẹ giọng nói, “Em cũng là một bác sĩ, nên rất rõ ràng biết tình trạng anh ta như thế nào, rốt cuộc có cứu được hay không, không phải sao?”

“Em hiểu biết rõ... rất rõ ràng, nhưng là...” Cô đột nhiên ngưng giọng, dùng sức hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó cười nhạt, nói, “Thật xin lỗi, em thật đã hỏi một câu thiếu suy nghĩ”

“Không sao, thấy được dáng vẻ bức đồng của em là vinh hạnh của anh, thật đáng yêu... Em về sau có thể thường xuyên đối với anh tùy hứng!” Bạch Trú trêu ghẹo, đi vòng qua bàn làm việc tới bên cạnh cô.

Sắc mặt Phương Lam đột nhiên thay đổi vô cùng lạnh lùng, tức giận nói, “Ai sẽ đối với anh tùy hứng a, chỉ có kẻ ngốc!”

“Ha ha ha... Em không cần phải khách khí với anh!”

“Ai khách khí với anh, hả?”

“Vậy thì đối với anh tận tình tùy hứng đi!”

“Anh tiếp tục nói, cẩn thận em giết chết anh!”

“Ha ha ha...”

“...”

Không khí mặc dù hơi có chút hòa hoãn, nhưng trong lòng hai người vẫn là vô cùng nặng nề, không cách nào giảm bớt đau thương, vẫn in sâu vào tâm can bon họ...

...

Trong phòng bệnh

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng bị gõ nhẹ, từ từ mở ra. Bạch Trú đi vào, tới bên giường, anh nhìn ngồi những giọt nước mắt Bách Mạc Lệ vẫn không ngừng tuôn. Bách Vân Sơn đứng bên cạnh bà, mắt đỏ bừng, vẻ mặt thống khổ. Trong nháy mắt, dường như ông già thêm mười mấy tuổi, cả người nhìn qua rất tuyệt vọng, như một người đánh mất tất cả những gì đang có.

“Ông Bách, bà Bách!” Bạch Trú nhẹ giọng chào, sau đó nói, “Hai người từ tối hôm qua đến giờ đều không có nghỉ ngơi, tiếp tục như vậy thân thể sẽ không chịu đựng được, không bằng hai bác về nghỉ một chút có được hay không? Mặc dù Bách Hiên hiện đang hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng còn có ý thức, nếu anh ấy biết hai người đều không ăn không uống không ngủ, nhất định sẽ càng thêm tự trách mình, cho nên...” Anh hơi dừng lại, nhẹ giọng,

“Hai bác nên trở về nghỉ ngơi cho khỏe một chút đi, xem như là vì Bách Hiên, để anh ấy cảm thấy yên lòng một chút!”

Hai mắt Bách Mạch Lê nhìn khuôn mặt mê man của con trai, nước mắt càng thêm mãnh liệt từ trong vành mắt chảy ra, khóc lớn, “Tôi còn muốn ở đây với nó, chăm sóc cho nó!”

“Bà Bách, coi như bác không cần nghỉ ngơi, nhưng Bách Hiên cũng cần yên tĩnh dưỡng, có một người khóc lóc không ngừng trước mặt, sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của anh ấy!”

Vừa nghe Bạch Trú nói ra những lời này, Bách Mạch Lê không thể làm gì khác hơn là cau mày nhìn Bách Hiên đang hôn mê, từ từ đứng lên, nhưng bởi vì ngồi quá lâu, cho nên hai chân đột nhiên tê dại, thân thể hơi choáng váng. Bách Vân Sơn lập tức dựa sát vào bà, dùng đôi tay đỡ ở thân thể bà.

Bách Mạch Lê đột nhiên hất tay ông ra, chịu đựng hai chân tê dại, xoay người đi ra cửa phòng.

Bách Vân Sơn nhìn theo bóng lưng bà, khuôn mặt thực sự đau đớn, tuyệt vọng trong đôi mắt cũng che lên một tầng hơi nước. Trong nháy mắt giống như một cục gạch bị vứt bỏ, cô độc đứng ở đó, sau đó cô đơn bước theo sau bà, lo sợ bà sẽ lại đứng không vững, ngã nhào xuống đất.

Bạch Trú nhìn vợ chồng họ, sau đó quay đầu nhìn Bách Hiên đang nằm trên giường bệnh, tất cả muộn phiền trong lòng như sương mù dày đặc không ngừng làm cho anh cảm thấy khó thở

Nhẹ nhàng thở dài, sau đó sải bước đi ra ngoài.

...

Ngoài cửa phòng bệnh ICU

Phương Lam đứng ở góc nhìn Bách Mạch Lê cùng Bách Vân Sơn trước sau từ bên trong phòng bệnh đi ra, cô lập tức bước ra chân của mình đi tới cửa phòng bệnh, mà lúc này cửa phòng bệnh vừa lúc bị mở ra, rõ ràng xuất hiện ở

trước mặt cô.

“Bọn họ đã về cả rồi, em vào đi thôi!” Anh nhẹ giọng.

“Ừ, cảm ơn!” Phương Lam đi lướt qua anh, vào bên trong phòng bệnh.

Bạch Trú xoay người nhìn theo bóng cô, từ từ đóng cửa phòng, nặng nề bước đi

Bên trong phòng bệnh

Phương Lam đi đến bên cạnh giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bách Hiên. Nhìn chụp dưỡng khí, nhìn hai mắt anh ta khép chặt, sau đó lại quét một lượt các loại dụng cụ xung quanh, trong lòng... Đột nhiên chua xót.

“Bách Hiên...” Cô nhẹ giọng mở miệng, lập tức mẫn, “Cái người này tiểu tử thú, tại sao ngốc như vậy? Đầu toàn chứa đậu hũ hay sao? Tại sao làm chuyện ngu xuẩn như thế?”

“Chỉ có điều...” Cô đột nhiên nhẹ giọng, khẽ run nói, “Cảm ơn anh đã cứu Thất Thất... Cảm ơn anh...”

Bảy năm trước, lần đầu tiên Bách Hiên cứu Tử Thất Thất, cô đã rất cảm kích người đàn ông này. anh ta đã từ từ mà nảy sinh tình cảm với Thất Thất, tình yêu của anh rất nồng đậm nhưng Phương Lam vẫn cho rằng bọn họ không khả năng thành một đôi. Cũng bởi cô biết Tử Thất Thất chưa từng yêu thích anh, cô đã buông ra những lời khiến anh đau lòng

“A... Tiểu tử thú...” Cô đột nhiên đau xót mở miệng, chân mày nhíu lại, ký ức về anh lại ùa về

“... Tôi kiên quyết, nhất định, mãnh liệt không đồng ý cho hai người chung một chỗ, cho nên Thất Thất bảo bối của tôi, tuyệt đối sẽ không cho anh, tôi tuyệt đối sẽ không để cho hai người ở chung một chỗ...”

“Tại sao?”

“Vì sao ư... Không thể nói cho anh biết được, bởi vì đó là một bí mật...”

...

Cô nghĩ tới đã từng đôi xử tàn nhẫn với anh, sau đó run rẩy từ từ mở miệng,, “Nếu như anh có thể sống lại, nếu như người có thể khỏe mạnh giống như trước đây, như vậy... Tôi thu hồi lời đã từng nói với anh ban nãy... Tôi sẽ đem Tử Thất Thất cho anh... Ít nhất... Tôi sẽ giúp anh, cho nên...” Tầm mắt cô đột nhiên mờ hồ, vừa khóc vừa nói, “Không cần chết...”

Chỉ cần hiện tại anh ta mở mắt, cô nguyện ý giúp anh ta giành lấy Tử Thất Thất, nhưng cô đứng ở bên giường đợi thật lâu, thật lâu, thật lâu... Hai mắt anh vẫn như cũ không mở ra...

“Mau mở mắt, tiểu tử thúì... Anh không phải là yêu thích Tử Thất Thất đến mức có thể vì cô ấy hy sinh tánh mạng sao? Như vậy... Tại sao không thể vì cô ấy mà tiếp tục sống chứ?” Cô lớn tiếng chất vấn, trong đầu còn lớn quồn tiếng nói của anh.

Nhưng hai mắt Bách Hiên vẫn nhắm nghiền, keo kiệt với cô cả một phản ứng nhỏ cũng không có

Đồ ngốc...

Cô thầm nguyên rủa:

Tại sao trên cái thế giới này còn tồn tại cái loại người ngu ngốc bị tình yêu làm cho mê muội như thế này chứ?

...

Một canh giờ sau

Phương Lam từ phòng bệnh đi ra, khỏe mắt phiếm hồng, thở dài chán nản, sau đó xoay người nặng nề rời khỏi, chợt nhận ra trên hành lang có một người phụ nữ dường như rất quen

Cô đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người nhìn bóng dáng người đó.

Hạ Thủy Ngưng?

Cô ta cũng là tới xem Bách Hiên sao?

Cũng đúng, cô đã từng là vị hôn thê của anh ta, cũng là một người phụ nữ si tình...

...

...

Trong phòng bệnh

“Cạch cạch!” cửa phòng lại một lần nữa bị mở ra.

Hạ Thủy Ngưng mặc chiếc áo đầm màu hồng nhạt tới trước giường bệnh, nhìn Bách Hiên.

“Anh Hiên...” Cô nhẹ giọng gọi, sau đó chân mày nhíu thật chặt, nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào nói, “Thật xin lỗi... Đều là tại em hại anh thành như vậy, đều là lỗi của em, thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Nếu ngày đó nhận được điện thoại của Bách Vân Sơn, cô vui vẻ đồng ý thực hiện, như vậy anh Hiên hôm nay sẽ không nằm ở nơi này. Tử Thất Thất cũng giống vậy được cứu, mặc dù anh sẽ rất thống khổ, mặc dù anh sẽ hận cô đến chết, nhưng còn hơn là như thế này.

Tại sao cô hết lần này đến lần khác không buông tha anh?

Tại sao cô lại phá hỏng mọi thứ như vậy?

“Anh Hiên, không cần chết a...” Cô nằm bên giường khóc lớn, hai đầu gối quỳ xuống đất, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, trong nháy mắt liền thấm ướt cả khuôn mặt.

“Em xin anh đẩy anh Hiên, không cần chết... Chỉ cần anh không phải chết, anh nói cái gì em đều nghe, em sẽ không bám theo anh nữa, em sẽ xa rời anh, không bao giờ nữa xuất hiện trước mặt anh một lần nào nữa... Cầu xin anh... Đừng chết... Xin anh... Mở mắt ra đi...”

Mười ba năm trước, anh đã cứu mạng cô...

Mười ba năm sau, cô lại ở đây bắt lực nhìn anh “ngàn cân treo sợi tóc”...

Cô đã làm gì? Đối xử với ân nhân mình tàn nhẫn thế sao?

Nếu như không có sự xuất hiện của cô thì tốt rồi!

Nếu cô lặng lẽ nhìn anh từ xa, lặng lẽ yêu anh thì tốt biết mấy...

“Thật xin lỗi...anh Hiên... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Đều là lỗi của em... Thật xin lỗi...”

“Chỉ cần anh chịu tỉnh lại, em sẽ lập tức rời đi... Không bao giờ nữa quấy rầy cuộc sống của anh... Vĩnh viễn biến mất!”

Tỉnh dậy đi... Sống lại đi chứ...

Em yêu anh, anh Hiên...

Trời tối dần, đã hết một ngày rồi, còn có hai ngày, còn có 48 giờ, nên làm cái gì? Làm như thế nào mới có thể làm cho Bách Hiên sống lại? Kỳ tích... Còn có thể xuất hiện lần nữa sao?

Tử Thất Thất nằm trên giường bệnh không thể nào ngủ được, mặc dù Phương Lam nói rất đúng, đứa bé trong bụng cô là vô tội, cô không thể bởi vì chính mình thương tâm khổ sở mà khiến đứa nhỏ này mất đi sinh mạng. Nhưng cô không có cách nào khống chế tâm tình mình, càng không thể khống chế tim của mình. Cô muốn đi xem Bách Hiên một chút, cô muốn ở bên cạnh anh, ít nhất... Trong hai ngày cuối cùng này, cô muốn bên cạnh anh...

Chợt giương đôi mắt, nhìn Mặc Tử Hàn vẫn liên tục bên cạnh quan tâm cô.

Mặc Tử Hàn chống lại tầm mắt của cô, trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt dịu dàng, chờ đợi cô mở miệng.

“Mặc Tử Hàn...” Cô nhẹ giọng kêu.

“Ừ?”

“Anh có thể giúp em một việc nữa không?” Cô cầu xin.

Mặc Tử Hàn dường như đã chuẩn bị tinh thần, dù đau lòng nhưng vẫn nhàn nhạt cười, nói, “Em nói đi, chỉ cần em mở lời tất cả anh đều có thể làm vì em!”

“Có thật không?” Cô hỏi lại

“Dĩ nhiên!”

“Vậy... Nếu như em nói chúng ta không cần đợi Phương Lam thuyết phục bác Bách, lập tức tới chỗ Bách Hiên có được hay không?”

“Không thành vấn đề, anh giúp em!” Mặc Tử Hàn trả lời ngay.

“Vậy nếu như em bởi vì nhìn thấy Bách Hiên tâm tình quá kích động, ngộ nhỡ sinh non thì sao?”

“Không sao, anh sẽ không trách cứ em!” Mặc Tử Hàn dịu dàng cười, để cho cô yên tâm.

“Vậy nếu như... Nếu như...” Cô đột nhiên nghẹn ngào, lặp đi lặp lại hai chữ này rồi ngập ngừng không biết tiếp tục như thế nào

“Nếu như cái gì?” Mặc Tử Hàn đau lòng chịu đựng, cười nói, “Em muốn nói cái gì?”

“Em...Em muốn nói...Em...”

“Không sao, em nói đi, anh cái gì đều đồng ý, chỉ cần em nói anh biết, anh toàn bộ... Đồng đồng ý!” Anh cuối cùng chân chờ dừng lại, nụ cười trên khóe miệng khẽ run.

Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu, cổ họng giống như bị sợi dây nắm chặt. Cô không nói được, cô không cách nào đối với người đàn ông này nói ra những lời quá đáng, cô thương anh, rất yêu rất yêu, nhưng là, bây giờ cô cảm thấy mờ mịt... Cô phải yêu thương anh như thế nào đây? Dừng cả tính mệnh mà Bách Hiên đã hai lần cho cô, cô chỉ muốn yêu thương người đàn ông này?

“Hihi...” Cô đột nhiên cười, sau đó nhìn anh nói, “Không có gì, anh giúp em đi gặp Bách Hiên một chút đi, cảm ơn anh”

“Được, anh đi ngay!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền lập tức đứng lên, sải bước ra khỏi cửa phòng.

“Mặc Tử Hàn!”

Tử Thất Thất đột nhiên gọi anh lần nữa.

Mặc Tử Hàn ở cửa phòng, nụ cười trên mặt anh bởi vì cô mà trong nháy mắt vỡ tan, anh không có quay đầu lại, đưa lưng về phía cô nhẹ giọng nói, “Thế nào? Còn có chuyện gì sao?”

“Không có! Chỉ là... Muốn cảm ơn anh!” Tử Thất Thất nhìn theo bóng lưng anh, nước mắt đã nhòe trên mặt

“Đồ ngốc, chuyện nhỏ như vậy, sao phải cảm ơn, anh đi, sẽ trở lại thật nhanh!” Anh nói xong, liền mở ra cửa phòng.

Những giọt nước mắt nhẹ rơi vào khóe miệng, môi Tử Thất Thất run rẩy, cô cắn môi nhẹ giọng nói “Ừ...”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm của cô, một bước đi ra khỏi cửa phòng!

“Cạch cạch!”

Cửa phòng đóng lại, nước mắt Tử Thất Thất lại lăn xuống từng giọt từng giọt, cô cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nghẹn ngào nói, “Bảo bối... Mẹ không muốn mất đi con... Xin con đừng bỏ mẹ mà đi... Kiên nhẫn một chút... xin con ngàn vạn lần không được từ thân thể của mẹ rời đi... Nhất định phải bình an ra đời... Mẹ... Thực xin lỗi con...”

Chưa đến lúc chào đời, tại sao lại miễn cưỡng thành hình, cô thật nghi ngờ bà mẹ.

Cô không còn cách nào nằm yên một chỗ nghỉ ngơi, cả trí óc lẫn tâm can cô không lúc nào không lo lắng cho Bách Hiên. Cô muốn biết tình trạng của anh, cho dù biết cũng vô ích, nhưng vẫn muốn làm theo ý mình đi xem anh một chút, muốn quan tâm anh, muốn cùng với anh trải qua 48 giờ cuối cùng này...

“Bảo bối... Cầu xin con... Ngoan ngoãn ở lại trong bụng mẹ... Ngoan ngoãn nhẫn nại nữa một chút... Ngoan ngoãn... Nhất định phải ngoan... Coi như là mẹ van cầu con... Cố gắng đừng rời bỏ mẹ...”

Chương 285: Bách Hiên, em muốn gả cho anh, hài lòng chứ!

Phòng bệnh

Bách Hiên vẫn nằm tĩnh lặng trên giường bệnh, máy đo nhịp tim bên cạnh phát ra âm thanh nhịp nhàng, sắc mặt anh vẫn luôn tái nhợt không có một chút sức sống. Nếu không có bình ôxy phát ra tiếng nhè nhẹ, lờ mờ hơi nước, anh thật giống như là một người đã chết, không còn sinh khí.

Đột nhiên...

“Cạch cạch” cửa phòng mở ra, Tử Thất Thất tiến vào bên trong phòng bệnh, đi tới bên giường.

Lần này cô rất bình tĩnh, tâm tình cũng không bất an như trước, cả người đều vô cùng an tĩnh, chỉ có thái độ vô cùng xót xa, lộ vẻ ưu thương rất chân thực.

Cô từ từ ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, sau đó nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh như băng của Bách Hiên.

“Bách Hiên... Anh có thể nghe được thanh âm của em không?” Cô nhẹ giọng mở miệng, cố nở nụ cười đầy chua xót

“...” Bách Hiên trầm mặc không có bất kỳ thay đổi, vẫn như cũ đắm chìm trong cơn hôn mê.

Tử Thất Thất học cách nói chuyện từ Thiên Tân cùng Tuyệt Lê, tiếp tục hơi cười cười nói, “Cám ơn anh đã cứu em thêm lần nữa, xem ra em lại nợ anh thêm một ân tình, thật là quá tệ, em phải làm thế nào để trả lại anh đây? Như thế này có được không? Anh nhanh lên một chút tỉnh lại, anh nói cái gì, em đều đồng ý, dù phải làm trâu làm ngựa làm heo làm chó, thậm chí là làm con mèo con đáng yêu, em đều ưng thuận. Anh có thể nào tỉnh lại hay không????

“...” Bách Hiên như cũ không phản ứng chút nào.

Tử Thất Thất tiếp tục mỉm cười nhìn anh, nói, “Anh thật là một đại ngốc, tại sao phải làm chuyện nguy hiểm như vậy? Tại sao muốn vì người như em mà từ bỏ tính mạng của mình? Ngu ngốc... Đại Ngốc Nghếch... Anh là người đàn ông ngu ngốc, đặc biệt ngu ngốc, ngốc nhất thế gian này...”

“...” Bách Hiên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tử Thất Thất bắt đầu cảm thấy chóng đờ không nổi, nét mặt xụ xuống, lộ ra vẻ thông khổ.

“Bách Hiên...” Cô lại một lần nữa kêu tên anh, giọng run rẩy, “Anh mở mắt nhìn em có được hay không? Anh không cần phải chết có được hay không? Ít nhất cũng phải để cho em đền đáp ân tình của anh một chút chứ, cầu xin anh, sống lại đi, sống sót đi, tiếp tục sống thật khỏe mạnh đi. Chỉ cần anh còn có thể sống, anh muốn thế nào em đều đồng ý anh... Em sẽ nỗ lực yêu anh, sẽ đem hết toàn lực để yêu anh, sẽ từ từ làm bản thân yêu anh. Em nhất định sẽ cố gắng hết khả năng, cho nên cầu xin anh... Cầu xin anh cho em một cơ hội yêu anh... Cầu xin anh cho em một cơ hội... Dù là chỉ có một năm cũng tốt... Dù là chỉ có một tháng cũng tốt... Không cần chỉ có ba ngày, không cần chỉ có thể nằm ở trên giường, không được chết dễ dàng như thế... Em cầu xin anh... Bách Hiên...”

Cô nắm chặt hai tay anh khóc thành tiếng

Mà anh... Lại như cũ không có đáp lại.

Sau đó rất lâu

Nước mắt của cô hơi hơi khô rồi, mặc dù vẫn có thể tiếp tục rơi, cô lại đột nhiên hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt nhìn Bách Hiên đang ngủ say, nở nụ cười xinh đẹp nhất. Mười ngón tay đan xen hết sức cầm chặt tay anh, “Em hiểu, em hiểu rồi, em sẽ không làm khó anh bắt anh sống lại, em sẽ không cầu xin anh, van xin anh! Cho dù còn ba ngày cũng không sao, còn hai ngày cũng chẳng quan hệ, bốn mươi mấy giờ càng không quan hệ, em đã quyết

định, em đã suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi, em muốn hoàn thành tâm nguyện của anh, em muốn...” Cô đột nhiên dừng lại lần nữa, khóe miệng cong lên thật cao, vui vẻ nói, “Em muốn gả cho anh!”

Cô nợ anh rất nhiều quá nhiều, cô căn bản là trả không nổi, cũng không có biện pháp đền đáp, càng không đủ thời gian để đền đáp. Cô biết anh chỉ còn sống được có ba ngày, cho nên thời gian vừa rồi cô đã suy nghĩ rất nhiều, cô phải làm gì để ít nhất là hoàn thành tâm nguyện của anh? Cuối cùng, cô nghĩ tới nghĩ lui, quả nhiên tâm nguyện lớn nhất của anh, chính là muốn cùng cô kết hôn? Bởi vì anh đã từng thà từ bỏ tất cả cũng muốn cùng cô đi sang Anh, thà bị người khác xem thường cũng muốn cùng cô ở chung một chỗ. Cho nên trải qua một hồi nghĩ sâu tính kỹ, nhận định tâm nguyện lớn nhất của anh, chính là muốn cô làm vợ anh, việc duy nhất cô có thể làm lúc này, chính là gả cho anh... Làm vợ của Bách Hiên.

“Chúng ta ngày một liền kết hôn có được hay không? Để cho em nghỉ ngơi một chút, cũng cho em chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta liền chính thức ở lễ đường cử hành hôn lễ, để cho chúng ta chính thức trở thành vợ chồng... Có được hay không?” Cô nhẹ giọng mỉm cười hỏi anh, nhìn khuôn mặt anh, sau đó dịu dàng nâng bàn tay anh lên, lại một lần nữa mở miệng nói, “Em muốn trở thành vợ của anh rồi, anh hài lòng chứ?”

Đột nhiên!

Khi cô vừa nói xong chữ cuối thì khóe mắt Bách Hiên thoáng chút cử động

Tử Thất Thất sững sốt, sau đó vui mừng nói, “Bách Hiên, anh đã tỉnh rồi sao? Anh nghe được em nói chuyện sao? Anh nghe được em nói chuyện có đúng hay không?”

Cô vui mừng đứng lên, sau đó hốt hoảng xoay người, la to, “Mọi người ơi —— có ai không —— Bách Hiên tỉnh rồi —— Anh ấy đã nghe lời tôi nói rồi —— bác sĩ —— mau tới đi ——”

Sau mấy giây...

“Cạch ——” cửa phòng được mở ra, Bạch trú chạy vọt vào, vừa hốt hoảng

thở, vừa nhìn cô nói, “Làm sao vậy?”

Tử Thất Thất khẩn trương bắt cánh tay anh lại, nói, “Lúc em nói chuyện với anh ấy, ánh mắt của anh ấy bỗng nhúc nhích, anh ấy nghe được lời em nói. Anh mau lại xem đi, có phải anh ấy đã tỉnh rồi không? Có phải anh ấy sẽ không chết đúng không?!”

Bạch Trú nghe cô nói..., lập tức đi tới đầu giường, nhanh chóng nhìn qua một lượt các dụng cụ y khoa trên giường, sau đó nghiêm túc kiểm tra thân thể của anh ta, mở mí mắt anh ta, xem qua một lần.

“Như thế nào? Anh ấy không phải đã tỉnh rồi sao?” Tử Thất Thất khẩn trương hỏi.

Bạch Trú đứng thẳng người, sau đó xoay người nhìn cô, thất vọng nói, “ Anh ta không có tỉnh lại, có lẽ anh ta thật có thể nghe tiếng nói của cô, nhưng chỉ là phản xạ của thần kinh mà thôi, cho nên...”

“Không... Anh ấy mới vừa vặn đáp lại em lúc em hỏi anh ấy, mí mắt của anh ấy lại đột nhiên cử động, anh ấy nhất định có thể nghe được lời em nói, anh ấy nhất định đã có thể tỉnh lại!” Tử Thất Thất đẩy Bạch Trú đến bên giường, lắc lắc người Bách Hiên, nói, “Tỉnh đi... Bách Hiên anh tỉnh lại đi...Anh mở mắt nói cho anh ta biết anh đã nghe được lời nói của em rồi, anh mở mắt nói cho anh ta biết anh đã tỉnh rồi, anh mở mắt nói cho anh ta biết anh đã không sao...Anh nhanh lên một chút mở mắt... Anh nhanh lên một chút tỉnh lại đi... Bách Hiên... Bách Hiên... Bách Hiên... Tỉnh lại đi...”

“Tử Thất Thất!”

Bạch Trú đột nhiên bắt được tay của cô, ngăn lại mà nói, “Cô không nên quấy rầy anh ta, nội tạng của anh ta đã hư hại, chẳng lẽ cô muốn làm cho anh ta nhanh nhanh mà chết đi hay sao? Hơn nữa cô cũng nên tỉnh táo một chút, đừng quên trong bụng cô còn có em bé!”

Thân thể Tử Thất Thất bất động, cứng ngắc sừng sốt.

Không sai!

Bây giờ Bách Hiên không thể tùy tiện mà lộn xộn, cô cũng không thể bởi vì tâm tình kích động mà để cho mình thân thể xảy ra vấn đề thêm một lần nào nữa. Cô phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, nếu anh có thể đáp lại cô, nhất định có biện pháp đánh thức anh, không sai... Là như thế này, chính là như vậy...

“Em biết rồi, em sẽ không lộn xộn, em sẽ không kích động, em muốn đi về nghỉ... Em muốn nghỉ ngơi... em muốn nghỉ ngơi cho khỏe... Không sai, em muốn nghỉ ngơi...” Tử Thất Thất đột nhiên không ngừng nỉ non, sau đó từ từ xoay người, thận trọng bước từng bước ra khỏi phòng bệnh.

Bạch Trú hoảng sợ nhìn phản ứng của cô, không khỏi cau mày lo lắng.

Cô thật sự là không có vấn đề sao?

Nhưng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a...

...

Hành lang có mái che

Tử Thất Thất vừa đi vừa không ngừng nỉ non, cẩn thận từng bước đi, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ thương tổn đứa bé trong bụng.

Ở cửa phòng VIP, Mặc Tử Hàn vẫn dựa vào vách tường ngửa đầu nhìn nóc nhà trắng như tuyết, lẳng lặng chờ đợi Tử Thất Thất trở lại. Thế nhưng, anh không cần cô trở lại nhanh như vậy, bởi anh biết cô sẽ nói những gì – điều mà anh không hề muốn, thật rất đau khổ

“Mặc Tử Hàn...”

Nghe tiếng Tử Thất Thất, Mặc Tử Hàn hơi giật mình, quay đầu nhìn khuôn mặt cô trắng bệch...

“Em đã về rồi!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng mỉm cười nói xong, liền ngay lập tức tiến lên vịn vào người cô khẽ lay lay.

Tử Thất Thất mất hồn, từ từ khôi phục vẻ mặt ưu thương, sau đó cô nắm tay anh, nhẹ nhàng từ từ mở miệng, chần chờ nói, “Thật đúng lúc, em đang có việc muốn nói với anh, chúng ta vào trong đi!”

Lòng Mặc Tử Hàn đột nhiên như bị siết chặt, vẫn cố đè nén cảm xúc cười cười, rất tự nhiên nói, “Được!”

...

Trong phòng bệnh

Hai người cùng nhau đi vào phòng bệnh, Mặc Tử Hàn trước đem cô đỡ đến bên giường, để cho cô nửa nằm trên giường nghỉ ngơi, sau đó anh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, hai mắt dịu dàng nhìn cô, nhàn nhạt cười nói, “Em nghĩ cùng anh nói chuyện gì?”

“Em...” Tử Thất Thất chậm rãi mở miệng, đột nhiên dừng lại không nói nên lời

Tay Mặc Tử Hàn không khỏi từ từ nắm chặt, sau đó như cũ tự nhiên cười nói, “Em rốt cuộc muốn nói cái gì với anh?”

“Em... Em...” Tử Thất Thất do dự.

“Em còn có chuyện gì muốn anh giúp em làm sao? Em nói đi, chỉ cần là cho anh biết, anh nhất định sẽ làm tất cả cho em!” Mặc Tử Hàn mẫn mẫn nhậm nhậm nói ra những lời này, âm thanh dịu dàng như nhìn thấu lòng cô.

Tử Thất Thất theo dõi khuôn mặt tươi cười, lời nói dịu dàng, đột nhiên dùng đôi tay gắt gao nắm chặt ga giường.

Thật là quá giao hoạt rồi!

Người đàn ông này thật sự là quá giao hoạt rồi!

Có thể vẻ mặt như vậy nhìn cô, có thể dùng những lời như thế nói với cô, anh

nhất định sớm đã biết cô sẽ làm những gì? Anh thông minh như vậy, nhất định đã sớm đoán được cô sẽ quyết định gả cho Bách Hiên? Cho nên từ cô tỉnh lại anh cứ như vậy dụi dằm, thậm chí có thể nói là cẩn thận, anh hết lần này đến lần khác buông lời dụi dằm... Chính là muốn cho cô không cách nào mở miệng!

Người đàn ông đáng ghét!

Lại còn dùng thủ đoạn xảo quyệt!

“Hèn hạ!” Cô đột nhiên hung hăng phun ra hai chữ này.

“Em nói cái gì?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“Em nói anh hèn hạ, em nói anh là đồ vô lại, là người đàn ông vừa bỉ ổi vừa vô liêm sỉ!” Cô giận dữ mắng, hốc mắt lấm tấm nước.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng cô tức giận, như cũ cười nói, “Chỉ cần lời là từ trong miệng em nói ra, anh đều sẽ cực kỳ vui vẻ tiếp nhận!”

“Không cần dùng lời ngon tiếng ngọt, không cần dùng nụ cười đó, cũng không cần lại dùng thanh âm như vậy nói chuyện với em... Em...Em...Em...” Cô lại một lần nữa á khẩu, chân chờ hồi lâu sau, mới kiên quyết hít sâu một hơi, nói, “Em quyết định cùng Bách Hiên kết hôn!”

Nụ cười trên mặt Mặc Tử Hàn liền biến mất, sững sờ nhìn cô, nhìn thật lâu...

“Em đã quyết định rồi sao?”.

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tim Mặc Tử Hàn trong nháy mắt giống như bị đâm một nhát, không chỉ là đau đớn kịch liệt, còn có thật sâu tuyệt vọng.

“Em thật muốn gả cho hắn sao? Em phải...” Anh hơi dừng lại, đau đớn nói, “Rời bỏ anh mà đi sao?”

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt ưu thương của anh, tay nắm ga giường chặt hơn, nói, “Thật xin lỗi... Em không có cách nào thực hiện lời đã hứa với anh, không thể gả cho anh, không thể ở cùng một chỗ với anh, em... Quyết định ra đi!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, từng chữ từng lời giống như một lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim của anh, khiến tim anh vỡ tan trong chốc lát

Nghĩ tới giây phút hai người bọn họ cùng nhau từ trên lầu rớt xuống kia, anh cũng đã đoán được cô muốn rời khỏi anh, mà từ khi cô tỉnh lại, thấy cô khẩn trương đến xem tình trạng Bách Hiên, anh cũng đã biết, cô nhất định sẽ lựa chọn phương pháp này.

“Không muốn!”

“Anh không đồng ý!”

“Anh cự tuyệt!”

“Anh tuyệt đối không cho phép em rời bỏ anh mà đi, em chỉ có thể ở lại bên cạnh anh, làm người phụ nữ của anh!”

Những lời này... Trong lòng của anh không ngừng gặm thét, thế nhưng anh lại không có cách nào nói ra khỏi miệng, càng thêm không có cách nào cự tuyệt, bởi vì sự hi sinh của Bách Hiên đối với cô, thật sự là quá nhiều rất nhiều nhiều... Bách Hiên hiện tại lại vì cô bỏ mạng, thậm chí dùng tánh mạng của mình cứu mẹ con cô...Anh không thể nào so sánh với anh ta, không cách nào cùng anh ta tranh đoạt, anh không cách nào... Vượt qua anh ta...

“Haha...” Anh đột nhiên cười khẽ, cười vô cùng thống khổ.

“Anh hiểu rõ rồi... Anh đồng ý!” Anh miễn cưỡng chấp nhận, nhẫn nại chịu đau đớn với trái tim bị xé rách, nói tiếp, “Anh không phải vừa nói rồi sao, chỉ cần là em nói ra, anh toàn bộ đều sẽ vì em mà chấp nhận, cho nên... Anh bằng lòng để em gả cho Bách Hiên, để cho em rời xa anh, anh cũng sẽ như vậy với em... Buông tay!”

Trong nháy mắt!

Nước mắt Tử Thất Thất tuôn ra, từng giọt từng giọt lần lượt rơi xuống.

Trái tim thật là đau!

Giống như người bị cướp mất tất cả, vừa đau, lại vô ích, lại khó chịu...

Không muốn anh rời đi, không muốn nghe những lời vừa rồi, nhưng là... Đã không có bất kỳ phương pháp xử lý rồi.

Mặc Tử Hàn nhìn đôi mắt đầm nước của cô, đau lòng vươn tay nhẹ nhàng lau, sau đó khẽ sở cười nói, “Đừng khóc, rõ ràng em là người rời bỏ anh, tại sao lại khóc? Người khóc là anh mới phải chứ?”

“Anh... Anh sẽ khóc sao?” Tử Thất Thất nghẹn ngào hỏi, trêu đùa muốn xoa dịu bầu không khí, thất thường như một đứa trẻ

“Anh đương nhiên có thể khóc, anh bây giờ đang khóc, em không thấy sao?” Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má tràn đầy nước mắt của cô.

Tầm mắt Tử Thất Thất vì nước mắt mà mờ hồ không nhìn rõ mặt của anh, nước mắt của anh, nhưng trong giọng nói của anh có sự nghẹn ngào, còn có sự run run. Cô có thể cảm nhận được, mắt nước anh đang không ngừng nhỏ xuống, một giọt lại một giọt, một viên lại một viên... Giống như cô giờ phút này nước mắt một dạng... Liên tiếp không ngừng...

“Thật xin lỗi!” Cô lớn tiếng nói xin lỗi, đưa tay ra ôm chặt lấy anh, sau đó không ngừng tái diễn, “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mỏng manh cô, một cái tay đặt trên gáy, một cái tay nhẹ nhàng vỗ sống lưng run rẩy của cô, “Đừng khóc, em đừng để tâm tình kích động, cẩn thận con của chúng ta!”

“Em hiểu rõ, em hiểu em không thể như vậy, nhưng là nước mắt của em ngừng không được... Làm thế nào bây giờ? Em không thể ngừng được, không

thể làm trái tim bớt đau hơn, em không có cách nào tự khống chế được... Mặc Tử Hàn, em yêu anh, em yêu anh, em thật sự rất rất yêu anh, nhưng em không có biện pháp...Em không có biện pháp...Em... Không có biện pháp...”

Mặc Tử Hàn hơi buộc chặt cánh tay của mình, đem lấy cô ôm thật chặt trong ngực, thống khổ nói, “Anh hiểu, anh hiểu tất cả mà!”

“Thật xin lỗi...” Tử Thất Thất lại một lần nói xin lỗi.

“Đừng nói xin lỗi nữa, đây không phải là lỗi của em!”

“Thật xin lỗi...”

“Đừng khóc, em không nên tự trách mình!”

“Thật xin lỗi...”

“Nghe lời... Ngoan... Không cần nói với anh ba chữ này, được không?”

“Ừ ô...” Tử Thất Thất dùng sức cắn bờ môi, không để cho mình nói chuyện, không để cho mình phát ra tiếng khóc.

Có lẽ... Đây là một quyết định sai lầm, nhưng là... Đây cũng là chuyện duy nhất cô có thể làm...

Bách Hiên!

Em muốn gả cho anh...

Anh bằng lòng không?

Chương 286: Trước hôn lễ, Tử Thất Thất vô cùng xinh đẹp!

Khóc mệt, mệt mỏi, thương tâm ngủ thiếp đi...

Mặc Tử Hàn đem thân thể Tử Thất Thất từ từ để trên giường bệnh, đem chăn đắp đến cổ cô, sau đó dùng tay nhẹ nhàng chạm vào gò má tràn đầy nước mắt trước mặt.

Cô sắp trở thành tân nương người khác, cô sẽ đứng bên người một người đàn ông khác, mặc áo cưới xinh đẹp, mang khoan voan trắng như tuyết, cầm tay người đàn ông khác, cho hắn đeo lên chiếc nhẫn thề ước.

Anh thật muốn nói với cô, không cần xa cách anh, không cần gả cho người khác. Nhưng anh không cách nào cùng một người sắp chết đi tranh chém giết. Chỉ là có lúc anh nghĩ, mình là một người trong hắc đạo, cho tới bây giờ không chỉ là người xấu, là một ác nhân, cũng không chú ý chém giết tất cả đoạt vật cần tìm, không cần để ý tới cách nhìn của những người khác, nhưng là, nếu như anh làm như vậy, người đầu tiên tổn thương... Chính là cô!

Từ khi nào bắt đầu, anh thay đổi không quả quyết như vậy rồi hả? Từ khi nào bắt đầu, anh sinh động có tình cảm?

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, lúc cô ngủ, to gan nói, “Nếu như anh nói không muốn em gả cho người khác, em sẽ ở lại bên cạnh anh sao? Em sẽ sao?”

“...” Tử Thất Thất ngủ say không có bất kỳ đáp lại.

Anh canh chừng cô ngủ, nhìn dáng vẻ cô bình tĩnh, trên mặt lộ ra thống khổ, sau đó từ từ thu hồi tay mình, xoay người hướng cửa phòng đi.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng bị đóng, nằm trên giường, khóe mắt Tử Thất Thất rơi xuống nước mắt trong suốt...

“Em sẽ!”

Cô ở trong lòng trả lời...

...

Ngoài cửa phòng bệnh

Mặc Tử Hàn đi ra, dựa vào trên cửa phòng ngửa đầu nhìn nóc nhà trắng như tuyết.

Thật là nhớ tới muốn khóc a.

Nhưng thân là đàn ông, sao có thể động một chút là rơi lệ?

Đưa bàn tay mới vừa đụng gò má cô, giờ cao lên, nhìn những ngón tay. Mới vừa anh cảm nhận được, cô căn bản không ngủ, chỉ là đang giả bộ ngủ mà thôi. Cô nhất định nghe được lời anh nói, nhưng cô lại giả bộ ngủ không có tỉnh lại, cho nên anh biết đáp án của cô.

“Kim Hâm... Đi ra đi!” Anh đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, thu tay trở về.

Kim Hâm sai bước từ khúc quanh đi ra, đứng trước mặt anh, cung kính cúi đầu hành lễ, sau đó cứng nhắc nói, “Đại ca!”

“Cậu vẫn luôn đi theo tôi, có chuyện gì không?” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng lạnh lùng hỏi.

Kim Hâm từ từ đứng thẳng người, đem văn kiện trong tay đưa về phía anh nói, “Đây là Bách Hiên và tôi hoàn thành, mặc dù đã dừng lại, nhưng đã hoàn thành phần lớn, cho nên tôi muốn hỏi đại ca, hiện tại xử lý những thứ này như thế nào!”

Mặc Tử Hàn nhìn văn kiện trong tay anh ta, nhàn nhạt nói, “Đem vật này đưa cho Bách Vân Sơn đi, là đồ của nhà họ Bách bọn hầy, phải trả lại cho hầy, chỉ là trước đưa một nửa, một nửa kia buổi tối lễ cưới trả lại, sau đó cậu chỉ cần nói với hầy, ‘Vô luận Tử Thất Thất nói gì với ông, ông chỉ cần đồng ý là tốt rồi!’”

“Dạ!” Kim Hâm lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Mặc Tử Hàn trầm mặc đứng tại chỗ, hít một hơi thật sâu, sau đó nhanh chân, giống hai chân bị làm ma pháp, đi tới cửa phòng bệnh ICU.

...

Bên trong phòng bệnh ICU

Mặc Tử Hàn đứng bên giường, nhìn Bách Hiên hôn mê bất tỉnh, hai mắt lạnh như băng theo dõi anh ta.

“Thật ra người hèn hạ phải là cậu?” Anh đột nhiên mở miệng, tức giận nói, “Thế nhưng dùng cái chết đem Thất Thất từ bên người ta cướp đi, cậu mới là người hèn hạ nhất... Cái tên tiểu nhân hèn hạ, tại sao không đường đường chánh chánh cùng tôi giành Thất Thất? Tại sao muốn nằm ở nơi này giả chết? Cậu đứng lên cho tôi... Đứng lên a ——” Anh đột nhiên rống to, thanh âm mấy phen vang vọng ở trong phòng bệnh.

Thật là đáng hận!

Dứt khoát giết người đàn ông này, để hầy không cách nào sống đến ngày một tốt lắm, như vậy Thất Thất cũng không cần gả cho hầy rồi, như vậy Thất Thất của anh. Đúng, không sai... Giết hầy, hiện tại giết hầy...

Mặc Tử Hàn trong óc lẫn quẩn ý niệm tà ác, tay cũng không tự giác đưa ra, nhẹ nhàng rơi trên cổ Bách Hiên, sau đó năm ngón tay từ từ buộc chặt, từ từ bóp cổ hầy, để cho hầy từng điểm từng điểm hít thở không thông, nhưng là đột nhiên...

“Chú ở đây làm gì?”

Thanh âm quen thuộc truyền đến từ sau lưng, tay Mặc Tử Hàn đột nhiên buộc chặt, sau đó đột nhiên buông ra, đầu tiên là kinh ngạc xung động của mình, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh xoay người, nhìn Mặc Thâm Dạ đứng ở cửa phòng.

“Anh tới làm gì?” Mặc Tử Hàn đột nhiên lạnh lùng chất vấn.

“Không có gì, chỉ là tới xem người si tình mà thôi, chỉ là không thể nghĩ đến sẽ thấy chú!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười nói, hai mắt nhìn mặt cậu ta lạnh như băng.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn chằm chằm anh, cũng không nói thêm một câu, trực tiếp rời khỏi.

“Cứ như vậy đi rồi?” Mặc Thâm Dạ khi cậu ta đi tới bên cạnh mình đột nhiên mở miệng.

“Anh muốn nói gì?” Mặc Tử Hàn dừng bước lại, hỏi.

“Chú không phải là muốn giết hấn sao? Tại sao không tiếp tục? Là bởi vì anh gọi chú lại sao?”

“Tôi không muốn giết hấn!” Mặc Tử Hàn phủ nhận.

“Nhưng là chú rõ ràng muốn bóp chết hấn, anh chính là nhìn rõ ràng a!” Mặc Thâm Dạ cố ý trừng lớn cặp mắt của mình.

“Không sai, tôi muốn giết hấn, chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi...”

“Chỉ có nghĩ?”

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ liếc anh, khẽ giả hoạt cười nói, “Nếu như em xuống tay không được, cần anh giúp một tay không?”

Mặc Tử Hàn chuyển động hai mắt, liếc anh ta nói, “Chuyện của tôi, không cần anh nhúng tay!”

“Thật không cần sao?”

“Không cần!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng trả lời, sau đó sải bước đi qua, ra khỏi phòng bệnh.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ từ từ chuyển dời đến trên mặt Bách Hiên, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, sau đó nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi... Để cho cậu chịu đựng thống khổ như thế, thật xin lỗi!”

Thật ra căn bản anh cùng chuyện này không hề quan hệ, nhưng vừa nghĩ tới người để anh ta biến thành như vậy là Chung Khuê, anh không tự chủ cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, mà câu xin lỗi vừa rồi, anh là thay Chung Khuê nói.

Nếu anh có thể cẩn thận bảo vệ Tử Thất Thất là tốt, như vậy cô cũng không bị bắt, sẽ không bị nhốt, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy... Hoàn toàn không nghĩ tới Chung Khuê không chịu uy hiếp của anh, rõ ràng ông ta rất coi trọng lời của anh, cho tới bây giờ cũng không làm trái, lần đầu tiên, ông ta lại hạ thủ độc ác.

Rốt cuộc tại sao ông ta nhất định phải giết Tử Thất Thất?

Rốt cuộc tại sao không thích Mặc Tử Hàn?

Không hiểu... Không hiểu...

Anh hoàn toàn không hiểu trong lòng của ông ta đang suy nghĩ gì...

Biệt thự nhà họ Bách

Lầu hai

Bách Vân Sơn đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cửa phòng gắt gao đóng chặt, vươn tay muốn mở ra, Nhưng lại để tay xuống, trầm trầm tiếp tục nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt.

“Reng reng reng... Reng reng reng...” Điện thoại di động đột nhiên vang lên, quần tây không ngừng chấn động.

Bách Vân Sơn hơi cau mày, không để ý tới, nhưng điện thoại di động không ngừng vang lên không biết bao nhiêu lần, giống như nếu ông không nhận, sẽ không chịu bỏ qua, cuối cùng... ông ta lấy điện thoại di động ra, sau đó nhìn phía trên biểu hiện số lạ.

Sẽ là ai?

Ông ta nghi ngờ đè xuống phím kết nối, đưa điện thoại di động đặt bên tai mình:

“Allo? Là bác Bách sao?”

Nghe thanh âm, hai mắt Bách Vân Sơn trong nháy mắt tròn to, “Tử Thất Thất?”

“Đúng, đúng là cháu!” Tử Thất Thất trả lời.

“Cô gọi điện thoại tới làm gì? Muốn cười nhạo tôi sao?”

“Cháu không có ý đó!”

“Vậy là có ý tứ gì?”

“Thật ra cháu có việc muốn thỉnh cầu bác đồng ý!”

Bách Vân Sơn nghe cô nói, trên mặt lộ ra nghi ngờ, nhưng mà bởi vì thương tâm quá độ, cho nên phần lớn bộ phận, là thông khổ và lạnh như băng, còn có cấp tốc tiêu tụy.

“Cô muốn nói gì?” ông ta lạnh giọng hỏi.

“Cháu muốn cùng Bách Hiên kết hôn!”

Bách Vân Sơn đột nhiên khiếp sợ.

Kết hôn?

Cô muốn cùng Hiên nhi kết hôn?

Tử Thất Thất nghe ông ta trầm mặc hít thở, sau đó một lần mở miệng nói, “Cháu muốn cùng Bách Hiên kết hôn, xin bác đồng ý được không? Mặc dù cháu biết cháu không có tư cách, cháu cũng biết bác và bác gái Bách nhất định sẽ không tiếp nhận cháu, nhưng mà cháu hi vọng bác có thể đồng ý chuyện này, cháu muốn Bách Hiên vui vẻ, hơn nữa lúc cháu cùng anh ấy nói chuyện này, con mắt anh ấy bỗng nhúc nhích, giống như đáp lại, cho nên cháu van cầu bác đồng ý cháu được không? Để cháu gả cho anh ấy đi, để cho cháu trở thành cô dâu của anh ấy đi, có lẽ... Nói không chừng... Anh ấy sẽ tỉnh lại, còn có thể... Anh ấy sẽ tốt, cho nên...”

“Tôi không đồng ý!”

Bách Vân Sơn ngắt lời cô, lạnh lùng cự tuyệt. Trong điện thoại di động Tử Thất Thất rất rõ ràng khiếp sợ, sau đó lập tức mở miệng.

“Tại sao? Chẳng lẽ bác không muốn cứu anh ấy sao? Cháu van cầu bác, đồng ý cháu đi, cho cháu cơ hội bồi thường an ấy, anh ấy vì cháu làm nhiều như vậy, nhưng cháu ngay cả một chút điểm hồi báo cũng không có, cháu biết rõ, cháu biết rõ cháu dùng phương pháp này để báo đáp anh ấy là hành động ngu xuẩn, cháu biết rõ cháu không nên đem tình cảm cùng ân tình nhập làm một, nhưng mà cháu lại không có biện pháp, cháu không có phương pháp nào trợ giúp anh ấy, chỉ có cái này... Cũng chỉ chuyện này cháu có thể làm, cho nên van cầu bác, cho cháu một cơ hội này đi, đồng ý cháu đi... Van cầu bác...”

Bách Vân Sơn nghe thanh âm cô ghen ngào, đau lòng càng thêm lợi hại.

Tâm tình của ông lúc này cũng như cô, muốn cứu Bách Hiên, muốn đền bù sai lầm, nhưng ông không cách tha thứ cho người phụ nữ này, nếu như không

phải là sự xuất hiện của cô, gia đình ông sẽ là hoàn mỹ nhất, toàn bộ đều là lỗi của cô, toàn bộ đều là cô khiến chuyện thành bất bết như vậy, hận cô, hận cô, hận không thể giết chết cô...

Tay của ông ta chợt dùng sức nắm chặt điện thoại di động, sau đó vừa định mở to miệng.

“Lão gia!”

Thanh âm một người làm đột nhiên xông vào, đi tới trước mặt ông ta, vội vàng hấp tấp cầm một văn kiện nói, “Vừa có người đưa tới, nói là vô cùng trọng yếu, nhất định phải cho lão gia tự mình xem qua, hơn nữa phải lập tức!”

Bách Vân Sơn dùng sức cau mày.

Là vật gì, gấp gáp như vậy?

Hơi liếc phía dưới, ý bảo hắn mở ra.

Người làm lập tức mở ra, sau đó từ bên trong rút ra một xấp văn kiện thật dày, lại đem văn kiện mở ra, hiện ra trước mặt ông ta.

Bách Vân Sơn cúi đầu nhìn văn kiện, đột nhiên trong nháy mắt trừng lớn hai mắt.

Tại sao có thể như vậy?

Tài vụ công ty bọn họ tại sao bị chuyển dời đến công ty xa lạ? Ký tên lại là Bách Hiên? Là nó làm? Hai tháng này nó vẫn luôn bận những chuyện này sao? Nhưng bây giờ nó đã hôn mê nằm trong bệnh viện, làm sao có thể đưa những thứ này tới đây chứ?

“...” Điện thoại trong tay, đột nhiên vang lên chen vào.

“Bác Bách, cháu...”

“Cô chờ một chút!” Bách Vân Sơn cắt đứt lời nói của cô, chuyển đến một

đường dây điện thoại, nói, “Allo?”

“Là Bách Vân Sơn tiên sinh sao? Ngài khỏe chứ, Tôi là thuộc hạ Kim Hâm của chủ tịch tập đoàn King Mặc Tử Hàn!”

Kim Hâm?

Không phải là ông chủ của tập đoàn King trước kia sao? Hân nói hân là thuộc hạ Mặc Tử Hàn, như vậy...

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” ông ta hỏi.

“Tôi muốn hỏi, tôi đưa gì đó, ngài nhận được chưa?”

Bách Vân Sơn hai mắt nhìn văn kiện trong tay, hốc mắt đột nhiên buộc chặt, nói, “Cậu đây là có ý tứ gì?”

“Tôi chỉ đem vật quy nguyên chủ mà thôi, nhưng bây giờ đưa đi cho ngài chỉ là một phần, còn dư lại một ít tôi ngày một mới có thể trả lại cho ngài, hơn nữa ông chủ nhà tôi chuyển lời đến ngài: vô luận Tử Thất Thất nói gì với ông, ông chỉ cần đồng ý là tốt rồi!”

“...” Bách Vân Sơn trầm mặc không nói.

“Tôi đã truyền lời xong, hẹn gặp lại!” Kim Hâm nói xong, liền cúp điện thoại.

Bách Vân Sơn nhìn văn kiện, người đàn ông kia đang uy hiếp ông? Thật buồn cười, Tử Thất Thất không phải là người phụ nữ của hân sao? Không phải đã cùng hân có đứa nhỏ sao? Nhưng tại sao còn đẩy cô cho Hiên nhi đây? Hân đang chơi cái gì? Vẫn có âm mưu?

Thôi...

Suy nghĩ một chút Hiên nhi đã từng đối với Tử Thất Thất chấp nhất, có lẽ đây mới thật là tâm nguyện cuối cùng của nó.

Trên mặt đang thoáng khổ hơi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó ông ta nhẹ giọng hướng về phía điện thoại di động nói, “Được rồi, tôi đồng ý cô, để cho cô làm con dâu nhà họ Bách chúng tôi đi!”

Quanh đi quẩn lại, dùng hết các phương pháp ngăn cản, cuối cùng đem hạnh phúc gia đình làm cho cửa nát nhà tan, lại như cũ lựa chọn cô gái này...

Đây là số mệnh sao?

Giống như là nhà họ Bách bọn họ đòi đòi thế thế kéo dài nguyên rũa, căn bản không cách nào thay đổi...

Hai ngày sau

Lễ đường

Tử Thất Thất ngồi trong phòng hóa trang, mặc trên người áo cưới trắng như tuyết, tóc búi cao sau đầu, trên cổ trơn bóng mang theo một dây chuyền kim cương loé sáng, toàn thân cao thấp đều là Mặc Tử Hàn vì cô chuẩn bị, trước đây thật lâu bắt đầu vì hôn lễ chuẩn bị xong, nhưng hôm nay tân nương là cô, nhưng chú rể... Cũng không phải anh...

Rốt cuộc tự mình làm là đúng hay không đây?

Cô vẫn luôn ở trong lòng hỏi vấn đề này!

Trong bụng cô mang theo con của Mặc Tử Hàn, lại gả cho Bách Hiên, như vậy có phải sai lầm hay không? Được rồi, nếu như là sai lầm, như vậy cô nên làm như thế nào đây? Nhìn Bách Hiên từ từ chết đi sao? Chăm sóc bên người anh chờ anh từ từ chết đi sao? Cô không làm được, hơn nữa cô thật muốn làm cho anh chuyện gì, nhưng cô có thể làm được gì đây? Cô thật không nghĩ tới, có lẽ Bách Hiên cũng sẽ không tiếp nhận hôn lễ như vậy, càng không tiếp nhận cô, như vậy... Nếu như anh thật không đồng ý, tỉnh lại nói cho cô biết, nói cho cô biết... Cô nên làm như thế nào...

Hai mắt sáng tỏ trong gương, sau đó từ từ gọi lên nụ cười nhàn nhạt.

Từ khi ánh mắt Bách Hiên khẽ bỗng nhúc nhích qua một cái, cô liền tin tưởng, anh nhất định có thể tỉnh lại.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng hóa trang đột nhiên bị gõ vang.

“Vào!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng mở miệng.

Cửa phòng mở ra, Phương Lam mặc áo trắng phù dâu, nói, “Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!”

“Ừ!” Tử Thất Thất từ trên ghế đứng lên, làn váy thật dài trong nháy mắt rơi đầy đất.

Phương Lam nhìn cô xinh đẹp, không khỏi hơi mở miệng muốn khen ngợi, nhưng thanh âm đang phát ra liền đột nhiên thu hồi, bởi vì cô có thể nhìn thấy, nụ cười trên mặt cô ấy, cất dấu tràn đầy ưu thương.

Mới vừa đi ra phòng hóa trang, lại nhìn thấy Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng đối diện.

Anh một thân chính trang Tây phục màu đen, đỉnh đỉnh đứng trước cửa, nhìn Tử Thất Thất một thân áo cưới trắng như tuyết, cùng trong tưởng tượng của anh một dạng, vô cùng thích hợp với cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh, sững sờ ngây người.

“Ngượng ngùng, bởi vì anh muốn là người đầu tiên nhìn em mặc áo cưới, cho nên liền tự tiện đi tới nơi này!” Anh xin lỗi nói, khóe miệng hơi cười cười, sau đó một bước đi tới trước mặt cô, khen ngợi, “Rất đẹp... Hôm nay em... Vô cùng đẹp...”

Chương 287: Đột nhiên thức tỉnh, giống như hồi quang phản chiếu!

Hai mắt Tử Thất Thất đột nhiên che lên một tầng hơi nước, trong nháy mắt lỗ mũi liền chua, nhưng cô lại nhẫn nại không cho nước mắt rơi nước, run rẩy khước miệng nụ cười, nói, “Cám ơn!”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp, từ từ đưa tay, nhưng tại một khắc sắp chạm vào cô liền dừng lại, sau đó từ từ để tay xuống.

Anh không thể đụng vào cô, bởi vì chỉ cần vừa chạm đến da thịt cô, vừa cảm thụ nhiệt độ của cô, anh sẽ không khống chế được trái tim mình, càng không khống chế được thân thể của mình, nhất định sẽ mạnh mẽ đem cô rời khỏi địa phương này, nhất định sẽ phá hư hôn lễ, cho nên anh muốn nhẫn nại, vô luận như thế nào anh đều muốn nhẫn nại sự vọng động của mình.

Tử Thất Thất trầm mặc nhìn mặt anh, nhìn nụ cười trên mặt anh cùng bản thân một dạng hơi run rẩy, liền không nhìn được lòng.

Thật xin lỗi...

Ba chữ này cô đã không cách nào nói ra.

Tại sao vào lúc này không nói ra miệng?

Cô không rõ ràng lắm, có thể là bởi vì nói ra ba chữ này, liền bày tỏ quan hệ hai người bọn họ, chính thức đoạn tuyệt thôi...

“Thất Thất...” Phương Lam trầm mặc nhìn bọn họ, đột nhiên nhẹ giọng kêu.

“À? A...” Tử Thất Thất hốt hoảng hồi hồn.

“Chúng ta nên đi, hôn lễ sắp bắt đầu!” Phương Lam không đành lòng nhắc

nhỏ.

“Ừ, mình biết rồi!” Cô mỉm cười trả lời, sau đó nhìn Mặc Tử Hàn nói, “Em đi!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng gật đầu.

Tử Thất Thất chậm rãi xoay người, nặng nề bước chân, từng bước từng bước đi về phía điện đường hôn lễ, từng bước từng bước rời khỏi bên cạnh anh.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng xinh đẹp, khóe miệng thoáng khở mỉm cười.

Đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó thật cao ngẩng đầu, bởi vì... Ánh mắt của anh đột nhiên mơ hồ...

Kia hẳn là tân nương của anh, kia hẳn là người phụ nữ của anh, tuy nhiên nó đã không thuộc về anh.

“Chém giết trở lại, chém giết a...”

“Sẽ không giành, cô thật sự yêu người rồi, chém giết a...”

“Nhanh đi giành a, nhanh đi a...”

Trong thân thể giống như có một người khác đang không ngừng rít gào, không ngừng chi phối anh, muốn đem Tử Thất Thất cách xa đoạt lại.

“Câm miệng ——” Anh đột nhiên găm nhẹ, khiến thanh âm trong thân thể thanh âm biến mất.

Anh cũng muốn chém giết a, nhưng giành xong sau đây? Có thể hạnh phúc sao?

Đáng chết!

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!”

Anh không ngừng mắng, khống chế mình, đè nén mình...

Thật là thống khổ, thật khó chịu, loại cảm giác này đã bao nhiêu năm không có, đời này anh lần thứ hai thống khổ như vậy, giống như móc một phần trong thân thể của anh, khó chịu chí cực!

Lễ đường kết hôn

Tân khách ngồi hai bên thảm đỏ, hoa tươi vây quanh cả đại sảnh, tuy rằng bởi vì thời gian đông dập người tới vô cùng thừa thớt, nhưng lại như cũ vô cùng long trọng, giống như Thiên đường, xinh đẹp làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Chợt, khúc quân hành hôn lễ vang lên, tất cả mọi người cùng nhau nhìn về phía cửa lễ đường.

Tử Thất Thất mặc áo cưới xinh đẹp màu trắng, đứng ở một đầu thảm đỏ, mà một đầu khác, Bách Hiên ngồi trên xe lăn, người mặc lễ phục kết hôn màu trắng, đầu vô lực hướng phía bên phải, hôn mê ở nơi đó chờ cô.

Tử Thất Thất ngẩng đầu, nhìn Bách Hiên cách đó không xa, khóe miệng hơi nâng lên, sau đó một bước... Một bước... Một bước... Từ từ đến gần anh, mấy tân khách bên cạnh nhìn Tử Thất Thất cũng kinh ngạc sững sốt một chút, sau đó bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Đây không phải là người xuất hiện ở trên tạp chí sao?”

“Đúng vậy a. Đúng vậy a, không phải là người phụ nữ của thủ lĩnh hắc đạo sao?”

“Không sai, tin tức Bát Quái còn đặc tả cô ta!”

“cô ta tại sao phải trở thành tân nương nhà họ Bách? Người của nhà họ Bách cùng người của hắc đạo có quan hệ gì sao?”

“Tôi nghe nói, thiếu gia nhà họ Bách biến thành như vậy, đều là cô làm hại!”

“Xem ra... Cô gái này là một sao chổi a!”

“Không sai, không sai!”

...

Tử Thất Thất nghe thanh âm truyền tới bên tai, khóe miệng như cũ treo nụ cười nhàn nhạt, mà trong mắt cô giờ phút này, chỉ có Bách Hiên ngồi ở xe lăn đối diện.

Hôm nay cô là cô dâu của anh, cô nhất định phải vui vẻ, nhất định phải vui vẻ cười, nhất định không thể lộ ra thương tâm khổ sở.

Hai chân không ngừng đến gần, khi đi ngang qua tân khách hàng thứ nhất, cô dùng ánh mắt nhìn một chút Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ, hai người bọn họ trên mặt cũng không có bất kỳ nụ cười, chỉ có thống khổ nặng nề, mà ánh mắt bọn họ nhìn cô, cũng mang theo rất lớn hận ý, còn có nồng đậm chán ghét. Tử Thất Thất thu hồi dư quang, hai mắt tiếp tục xem Bách Hiên ngồi ở xe lăn, lúc này, bước chân của cô chạy tới trước mặt của anh.

Tiếp, một vị phù rể đẩy Bách Hiên hôn mê bất tỉnh đi tới trước mặt Mục Sư, Tử Thất Thất đi theo bên cạnh anh, cùng nhau nhìn Mục Sư thần thánh trang nghiêm.

Hai mắt Mục Sư nhìn lướt qua hai người bọn họ, sau đó vang dội mở miệng, nói:

“Tiểu thư Tử Thất Thất, con nguyện ý gả cho tiên sinh Bách Hiên làm vợ sao? Bất luận nghèo khó hoặc phú quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn kính anh ấy, tiếp nhận anh ấy, cũng cùng anh ấy trung trinh không đổi, cho đến chết?”

Tử Thất Thất mỉm cười trả lời, “Con nguyện ý!”

“Tiên sinh Bách Hiên, con nguyện ý cưới tiểu thư Tử Thất Thất làm vợ sao?

Bất luận nghèo khó hoặc phú quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn kính cô ấy, tiếp nhận cô ấy, cũng cùng với cô ấy trung trinh không đổi, cho đến chết?”

“...” Bách Hiên hôn mê bất tỉnh, trầm mặc ngồi ở xe lăn, không cách nào trả lời.

Trong lễ đường, tất cả thanh âm cũng dừng lại, mỗi người hai mắt cũng nhìn chăm chăm Bách Hiên hôn mê bất tỉnh.

Tử Thất Thất từ từ quay đầu nhìn Bách Hiên, nhìn hai mắt anh nhắm thật chặt, sau đó nhẹ giọng mở miệng, nói, “Bách Hiên, em biết anh có thể nghe thanh âm của em, em biết anh nhất định có thể nghe được, cho nên anh có thể vì em mở mắt không? Anh có thể vì em tỉnh lại không? Đây là hôn lễ của chúng ta, chẳng lẽ anh không muốn mở mắt xem một chút sao?”

“...” Bách Hiên trầm mặc như trước, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng.

“Bách Hiên, mở mắt nhìn em đi, trên người em mặc váy cưới, trên đầu đội sa mông là vì anh, trên mặt trang điểm vì anh, em cũng vì anh mà đứng ở chỗ này, cho nên mở mắt nhìn em có được không? Làm ơn... Mở mắt nhìn em sắp trở thành tân nương của anh đi!”

“...” Bách Hiên vẫn không có chút phản ứng, toàn thân vô lực ngồi ở xe lăn.

“Bách Hiên...” Tử Thất Thất vẫn như cũ không buông tha mở miệng, cũng như cũ treo nụ cười nói, “Em không phải nói anh yêu em sao? Vậy chỉ cần em nói, anh nhất định đều làm đúng phải không? Như vậy em hiện tại lệnh anh mở mắt, anh có thể làm được... Đúng không?”

“...”

Bách Hiên lại một lần nữa trầm mặc, cả lễ đường cũng tràn đầy không khí ngột ngạt, mà chỗ ngồi tân khách bắt đầu vang tiếng nói nhỏ.

“Cô gái kia là đứa ngốc sao? Căn bản cũng không thể gọi một người đã chết chứ?”

“Thật là buồn cười, đây là hôn lễ à? Không bằng chúng ta đi thôi!”

“Đừng nóng vội nha, lưu lại xem một chút náo nhiệt không tồi!”

“Ai... nhà họ Bách gần một trăm năm danh tiếng, xem ra muốn hủy ở hôm nay rồi!”

“Cho dù danh tiếng nhà họ Bách không bị hủy, nhà họ Bách cũng không có ai nổi nghiệp hương đèn rồi!”

“Ai...”

“...”

Một mảnh lại một phiến than thở trong lễ đường vang lên, Bách Vân Sơn ngồi ở chỗ ngồi chủ vị, dùng sức nắm chặt quả đấm, tức giận cau mày, nhưng Bách Mặc Lệ ngồi bên cạnh ông ta hoàn toàn không đem những nghị luận này nghe vào tai, mà nhìn chằm chằm Bách Hiên ngồi ở xe lăn hôn mê bất tỉnh, mong mỗi anh thật có thể tỉnh lại.

Đột nhiên, bên trong cửa dần hiện ra một bóng người, mặc dù tầm thường, nhưng khí thế bức người kia một lần nữa tập trung tất cả con mắt tân khách, cũng để cho bọn họ đồng thời ngậm miệng lại không dám nói lời nào, không dám thở mạnh.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng tức giận quét một lần chỗ ngồi tân khách, chân mày khẽ nhíu lại, lộ ra tức giận cực kỳ, khi anh xác nhận không có người còn dám nói lung tung, anh mới thu hồi tầm mắt, sau đó đi tới hàng thứ ba, ngồi bên người Mặc Thâm Dạ.

“Thật lợi hại nha, vừa xuất hiện, liền trấn áp toàn trường!” Mặc Thâm Dạ nhỏ giọng châm chọc khen ngợi.

“Đừng nói vô dụng, đây không phải là lúc nói giỡn!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, hai mắt nhìn về phía Mục Sư trước mặt Tử Thất Thất và Bách Hiên, trong nháy mắt hai mắt lạnh lùng thay đổi dịu dàng, sau đó lại thay đổi

ưu thương, cuối cùng biến thành thống khổ.

Mà Tử Thất Thất cùng Bách Mạc Lệ một dạng, hoàn toàn không quan tâm khách, chỉ chuyên chú nhìn mặt của Bách Hiên, tiếp tục kiên nhẫn đối với anh nói, “Anh thật không có ý định tỉnh lại sao? Chẳng lẽ anh không muốn trả lời vấn đề này sao? Nhanh một chút tỉnh lại đi, sau đó nói cho em biết, anh có nguyện ý lấy em hay không... Bách Hiên...” Cô hơi dừng lại, sau đó dùng thanh âm dịu dàng một lần nói, “Anh có nguyện ý lấy em không?”

Đột nhiên!

Con ngươi ở mí mắt Bách Hiên hơi nhúc nhích qua một cái.

Tử Thất Thất thấy được phản ứng của anh, vui vẻ đột nhiên quỳ gối bên cạnh xe lăn, dùng đôi tay nắm thật chặt cánh tay của anh nói, “Anh quả nhiên nghe được thanh âm của em có đúng không? Anh đáp lại em có đúng không?”

Thanh âm của cô vừa rơi xuống, con ngươi Bách Hiên lại một lần lay động.

Quả nhiên!

Cô biết, anh có thể nghe được thanh âm của cô.

“Thật tốt quá, anh thật nghe được!” Tử Thất Thất vui vẻ nói xong, tân khách cũng kinh ngạc nhìn bọn họ.

Tại sao có thể có chuyện thần kỳ như vậy?

Đây là gạt người?

Chỉ dùng mấy câu nói liền đem anh ta đánh thức?

Tất cả mọi người trợn to hai mắt nhìn chuyện sắp xảy ra, mà Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ đều vô cùng kích động nhìn Tử Thất Thất và Bách Hiên, Bách Mạc Lệ càng thêm khẩn trương lấy tay nắm Bách Vân Sơn, Bách Vân Sơn kinh ngạc quay đầu, nhìn người vợ đã ba ngày không để ý tới mình.

Tử Thất Thất cầm tay anh lại một lần nữa dùng sức, hốc mắt nóng nẩy tràn ngập nước mắt, một giọt một giọt im lặng rơi, khóe miệng như cũ mỉm cười, ghen ngào nói, “Anh tỉnh lại được đúng không? Anh sẽ mở mắt, cố gắng từng cái để cho mình mở mắt ra, em ở trước mặt anh, anh nhanh một chút mở mắt nhìn em... Nhanh một chút đi, em hôm nay mặc vô cùng xinh đẹp, anh không nhìn, nhất định sẽ hối hận, nhanh mở mắt ra đi, Bách Hiên, nhanh tỉnh dậy đi...”

Bách Hiên trầm mặc ngồi, nhưng hai mắt anh bắt đầu không ngừng lay động, lông mi cũng hơi run rẩy, giống như tranh đấu, muốn lập tức tỉnh lại.

Mà ở trong mộng của anh, vẫn là tối đen như mực...

Đây là nằm mơ sao? Không... Nếu như nằm mơ, tại sao có thể nghe được những thanh âm quen thuộc đây? Khi ba mẹ đến thăm anh, anh nghe được thanh âm của bọn họ, khi Phương Lam thăm anh, anh nghe được thanh âm của cô, khi Hạ Thủy Ngưng tới, anh cũng đã nghe thanh âm Hạ Thủy Ngưng, anh nỗ lực muốn đáp lại bọn họ, nhưng không cách nào từ nơi này đến tối này rồi đi, cho đến khi anh nghe thanh âm Tử Thất Thất, cho đến anh nghe cô nói muốn gả cho anh, thế giới đen tối trong nháy mắt vụn vỡ, nhưng thân thể của anh lại hoàn toàn không thể động đậy, cho nên chỉ có thể dùng con mắt lay động đáp lại cô, hơn nữa cô nhìn thấy, thật sự là quá tốt... Chỉ là trong phút chốc hạ xuống, thế giới của anh lại biến trở về tối đen như mực. Sau đó trong thế giới đen tối anh nghe thanh âm của Mặc Tử Hàn, cảm nhận được hấn thắt cổ mình, cũng tốt, mình chết cũng sẽ không thống khổ như vậy, nhưng lại có người ngăn lại hấn, lại nghe đến thanh âm của Mặc Thâm Dạ, hấn thế nhưng lại nói xin lỗi, tại sao hấn muốn nói xin lỗi đây? Hấn đã làm sai điều? Sau đó, hai ngày hồn hồn ngạc ngạc đã qua, cho đến khi nghe được khúc quân hành hôn lễ, nghe được Mục Sư tuyên thệ, nghe được Tử Thất Thất lại một lần nữa...

Cô đang gọi anh!

Cô dùng thanh âm xinh đẹp, một lần lại một lần gọi anh, nhưng thanh âm của cô chợt thay đổi, mang theo giọng mũi, thay đổi bắt đầu ghen ngào, thay đổi có chút kỳ quái, chẳng lẽ... Là khóc sao?

Đừng khóc a...

Đừng khóc a, Thất Thất...

Anh dùng tánh mạng của mình cứu em, chính là muốn em khoái khoái lạc lạc sống may mắn hạnh phúc, anh không muốn nghe em khóc. Đừng khóc... Đừng khóc... Không cần khóc nữa...

Không gian hắc ám đáng chết, anh muốn từ nơi này đi ra ngoài? Anh muốn mở hai mắt ra, sau đó dùng thanh âm của mình an ủi cô?

“Bách Hiên, anh mở mắt a... Anh nhìn em a... Bách Hiên... Bách Hiên...”

Nghe bên tai không ngừng vang lên thanh âm, anh hốt hoảng dùng hết tất cả hơi sức muốn mở mắt, anh nhất định phải mở mắt mới được, anh muốn dùng sinh mạng cuối cùng nhìn lại bộ dáng của cô, nói nói chuyện với cô, đem lời nói trong lòng nói cho cô biết, để cô biết mình muốn nhất cái gì!

Mở mắt, anh nhất định phải mở mắt!

Đột nhiên!

Anh thấy được một tia sáng chói mắt, sau đó ánh sáng càng lúc càng lớn, sáng ngời làm mắt anh đau, nhưng trong vòng sáng, anh thấy được người anh muốn nhìn nhất.

“Thất Thất...” Anh khàn khàn mở miệng.

Tử Thất Thất nhìn anh mở mắt, vui mừng giật khóc miệng của mình.

Trong nháy mắt, tất cả tân khách nghe được âm thanh cũng từ trường lớn hai mắt, Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ kích động từ trên ghế ngồi đứng lên, nước mắt làm mờ ánh mắt, Mạc Tử Hàn cũng khiếp sợ sững sốt, nhìn hai người bọn họ.

“Em biết anh nhất định sẽ tỉnh lại, thiệt là, tại sao phải cho bọn em chờ lâu như vậy, anh muốn gấp chết em sao?” Tử Thất Thất toàn là nước mắt, mím

cười oán trách.

Bách Hiên canh chừng cô mặt, nhìn trên người cô áo cưới trắng như tuyết.

Thật là đẹp...

Đây chính là tân nương của anh!

Đây chính là tâm nguyện của anh cho tới nay!

“Thất Thất...” Anh lại một lần nữa nhẹ giọng kêu cô!

“Ừ?” Tử Thất Thất cười ứng tiếng.

“Em thật đẹp!” Anh khàn khàn khen ngợi.

Đang nghe những lời này, lòng của Tử Thất Thất thoáng qua khen ngợi của Mặc Tử Hàn, thái độ cũng thoáng qua một giây đau đớn.

“Dĩ nhiên, nếu như không xinh đẹp, sao có thể để anh mở mắt nhìn em!” Cô chột trêu ghẹo nói, sau đó vui vẻ hỏi tiếp, “Anh thấy được sao? Đây chính là hôn lễ của chúng ta, em đã quyết định muốn gả cho anh rồi, em muốn làm vợ của Bách Hiên, anh vui vẻ không?”

“Ừ...” Bách Hiên cười trả lời.

“Vậy chúng ta tiếp tục tuyên thệ đi!” Tử Thất Thất nói xong, liền đứng lên, đối mặt với Mặc Su.

Mặc Su từ trong cơn chấn kinh lấy lại tinh thần, giống như thấy được thần tiên nhìn Bách Hiên mới tỉnh lại, đây là thần ân tứ sao? Sẽ có chuyện thần kỳ như vậy xảy ra, giống như là người sắp chết hồi quang phản chiếu.

“Như vậy... Tử Thất Thất tiêu thư, con nguyện ý gả cho cậu Bách Hiên làm vợ sao? Bất luận nghèo khó hoặc phú quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn kính anh ấy, tiếp nhận anh ấy, cũng cùng anh ấy một lòng không đổi, cho đến chết?” Mặc Su

lần nữa bắt đầu tuyên thệ.

“Con đồng ý!” đôi tay Tử Thất Thất đang cầm bó hoa cô dâu, mỉm cười trả lời.

“Cậu Bách Hiên, con nguyện ý cưới Tử Thất Thất tiểu thư làm vợ sao? Bất luận nghèo khó hoặc phú quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn kính cô ấy, tiếp nhận cô ấy, cũng cùng với cô ấy một lòng không đổi, cho đến chết?”

Bách Hiên ngồi ở xe lăn, tứ chi không có bất kỳ cảm giác, anh khẽ quay đầu nhìn mặt Tử Thất Thất còn lưu nước mắt, sau đó quay đầu nhìn Mục Sư, chậm rãi mở to miệng, khàn khàn nói, “Con... Không muốn!”

Chương 288: Bách Hiên chết... Khách không mời mà đến!

Bách Hiên vừa thốt lên, tất cả mọi người trong lễ đường lại một lần nữa khiếp sợ.

Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu, nhìn mặt anh tái nhợt.

“Tại sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Bởi vì... Em căn bản không yêu anh!”

“Nhưng mà...”

“Thất Thất...” Bách Hiên dịu dàng kêu cô, vô lực nói, “Anh biết rõ, em gả cho anh bởi vì anh đã từng nói, cho dù không yêu anh cũng được, không thích anh cũng được, chỉ cần em yên lặng sống cùng anh là tốt rồi. Nhưng hiện tại cùng khi đó bất đồng, khi đó anh có đầy đủ lòng tin, có thể dùng thời gian dài tới khi em thích anh, yêu anh, nhưng hiện tại... Anh đã không có thời gian!”

“Không... Anh có thời gian, anh xem, anh bây giờ không phải đã tỉnh lại sao? Anh nhất định có thể khá hơn.” Tử Thất Thất một bước đi tới bên cạnh anh, từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm chặt tay anh nói, “Mặc dù em bây giờ chưa yêu mến coi trọng anh, nhưng em sẽ cố gắng, nỗ lực để cho thích anh, em sẽ dùng tốc độ nhanh nhất làm bản thân yêu anh, có lẽ như vậy nghe rất kỳ quái, nhưng em sẽ rất nỗ lực làm, không phải đồng tình, cũng không phải báo ân, là xem anh như một người đàn ông bình thường, chân thành yêu anh, coi như không thành công, nhưng ít ra, anh cho em một cơ hội, để em thử một lần!”

Bách Hiên nghe cô, trong lòng vui sướng muốn lập tức đồng ý cô, nhưng đã quá chậm, anh biết rõ tánh mạng của mình đã đến cực hạn, có thể tỉnh lại

nhìn cô một chút thật giống như kỳ tích. Nếu anh còn có thời gian, dù một năm cũng tốt, anh cũng không chút do dự đồng ý cô, cùng cô kết hôn, sau đó từ từ bồi dưỡng tình cảm, nhưng anh bây giờ không thể làm như vậy, anh không thể để cô mới vừa kết hôn, thành quả phụ được, hơn nữa... bộ dạng phé nhân này, đừng nói cho cô yêu, ngay cả dắt tay cô cũng không thể, thậm chí ngay cả hiện tại cô chạm vào tay mình, anh cũng không cảm thấy.

“Cám ơn em...” Anh cảm tạ mở miệng, sau đó xin lỗi nói, “Nhưng là... Thật xin lỗi... Anh không thể đồng ý em!”

“Bách Hiên...”

“Có thể nhìn em vì anh mặc áo cưới, anh thật sự vô cùng cao hứng, có thể nghe em đồng ý gả cho anh, anh cũng rất vui vẻ, đời này anh đã rất thỏa mãn, chẳng qua anh sẽ không cưới em, cũng không để cho em trở thành tân nương của anh, bởi vì...” Anh thở mạnh mấy hơi thở, sau đó yếu đuối nói, “Tân nương của anh nên nụ cười đầy mặt nhìn anh mới đúng, nhưng... Trên mặt em trề nước mắt, không có một tia vui sướng, hạnh phúc của em không ở chỗ anh, hạnh phúc của em, nó ở đây... Nó ở đây...” Anh nói xong, dùng lực nghiêng đầu, toàn thân tê liệt để anh chỉ có thể hơi quay đầu, tầm mắt của anh cuối cùng rơi vào trên người Mặc Tử Hàn đang ngồi ở hàng ghế tân khách, anh nhìn hẩn, nói tiếp, “Hạnh phúc của em... Ở nơi này!”

Tử Thất Thất theo tầm mắt của anh, thấy Mặc Tử Hàn, trái tim hạ xuống, tăng nhanh tốc độ.

Mặc Tử Hàn thấy tầm mắt Bách Hiên, sau đó hướng lên tầm mắt Tử Thất Thất, trái tim trong nháy mắt đau đớn, mặt lộ ra thâm tình.

“Thất Thất...” Bách Hiên gian nan kêu tên cô, hô hấp càng ngày càng gấp rút, ý thức cũng chậm chậm mờ hồ, anh biết rõ, đây cảm giác sắp chết.

Tử Thất Thất lập tức trở hồi thần, nhìn anh hốt hoảng đáp lại, “À?”

Bách Hiên dùng hết hơi sức cuối cùng, nâng lên khóe miệng cứng ngắc, lộ ra nụ cười cực kỳ dịu dàng nhìn cô, nói, “Anh... Chúc các em... May mắn... May mắn... Phúc!”

Chữ cuối cùng rơi xuống, hai mắt hấn chậm chậm nhắm lại, đầu vô lực rũ xuống.

Hai mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt trợn to, nhanh chóng khiêu động trái tim giống như theo đầu anh đang rũ xuống, đột nhiên dừng lại.

“Bách Hiên? Bách Hiên?” Cô dùng hai tay nhẹ nhàng đẩy thân thể anh một cái, Bách Hiên thân thể và đầu hơi lay động, hốc mắt Tử Thất Thất hơi mờ, nghẹn ngào nói, “Bách Hiên, anh làm sao vậy? Anh đừng làm em sợ... Bách Hiên... Bách Hiên... Tỉnh a...”

“Hiên nhi ——”

Bách Mạc Lệ đột nhiên kêu to một tiếng, hất tay Bách Vân Sơn, lệ rơi đầy mặt xông lại, cô đẩy thân thể Tử Thất Thất, hai đầu gối quỳ trên mặt đất nhìn Bách Hiên không có nửa điểm tức giận.

“Hiên nhi con không thể chết được, con mở mắt nhìn mẹ, mẹ còn có rất nhiều lời muốn nói với con, con nhanh một chút tỉnh a, Hiên nhi, con trai của mẹ... Con không thể chết...” Cô vừa khóc thầm, vừa dùng sức lắc lắc thân thể Bách Hiên.

Thân thể Bách Hiên theo sức lực của cô mềm mại bãi động, cả người không có bất kỳ tiếng thở, nhịp tim, hô hấp, đều hoàn toàn dừng lại, giống như linh hồn đã bay khỏi.

Bách Vân Sơn đứng bên người Bách Mạc Lệ, nhìn con trai duy nhất chết trước mặt mình, nước mắt rớt cuộc không nhìn được rơi xuống, từng giọt từng giọt.

Mà Tử Thất Thất ngồi sững trên đất, si si ngốc ngốc nhìn Bách Hiên đã chết, trong óc nhớ lại lần đầu tiên cùng anh gặp mặt, còn có ràng buộc nhiều năm như vậy...

“Cô đã tỉnh?”

“Anh... Là ai?”

“Tôi tên là Bách Hiên, là tôi đem cô từ biển cứu về, thật làm tôi sợ muốn chết, cho là cô không sống được rồi...”

...

“Thất Thất...”

“Ừ?”

“Anh nhớ em nên biết, trong bảy năm anh vẫn luôn vui vẻ với em, thật ra chính xác mà nói, bảy năm trước giờ phút cứu em trở về, anh đã yêu em, cho nên... Gả cho anh đi!”

...

“Thất Thất... Nếu như sau này mỗi ngày đều muốn em ở chung một chỗ với anh, em có cảm thấy ghét hay không?”

“Cũng sẽ không ghét, nhưng là...”

“Như vậy... Coi như không thích, cho dù không có biện pháp yêu anh cũng được, cho dù em đối với anh một chút tình cảm không có cũng được... Em có thể vì loại cuộc sống an tĩnh này mà gả cho anh được hay không?”

...

“Thất Thất... Nếu như anh cưới người khác, em có thể có một chút thương tâm hay không? Có thể có một chút ghen tỵ hay không? Có thể có một chút hối hận hay không? Em sẽ có cảm giác như thế sao?”

“...”

“Thất Thất... Em nói a...”

...

“Bắt đầu từ bây giờ... Anh Bách Hiên chính thức buông đoạn cảm tình này đối với Tử Thất Thất, từ đó về sau, bất kể em thích người nào, anh đều thật lòng chúc phúc các em, tuyệt đối sẽ không làm trở ngại các em, mà đồng dạng... Em cũng không thể can thiệp cảm tình của anh, bất kể anh sẽ không thích những phụ nữ khác, bất kể anh theo người nào kết hôn, đều cùng em Tử Thất Thất không có nửa điểm quan hệ, bắt đầu từ bây giờ... Chúng ta sẽ trở thành bạn bè bình thường, cực kỳ bình thường... Bạn bè bình thường!”

...

“Thất Thất... Anh yêu em...”

...

Bảy năm cùng hắn chung sống từng ly từng tý, trong nháy mắt ở trong đầu cô quay về, không ngừng phát ra, không ngừng quanh quẩn, mà hình ảnh kia rõ ràng, lại lần lượt xuất hiện trước mắt, cho dù hai mắt cô đã bị nước mắt mờ hồ nhìn không rõ bất kỳ vật gì, nhưng hình ảnh bảy năm tích lũy, lại rõ ràng hiện ra trước mắt.

“Không cần...” Cô run rẩy thanh âm, nghẹn ngào nói, “Không cần... Không cần chết... Không cần...”

Cô hốt hoảng muốn đứng lên, muốn gọi anh tỉnh lại, nhưng thân thể yếu đuối, khi cô vừa đứng lên một nửa, đột nhiên mất đi trọng tâm, ngã xuống, nhưng khi thân thể cô lập tức va chạm mặt đất, một đôi có lực dịu dàng ôm lấy thân thể cô, đồng thời bên tai cô, nhẹ giọng lo lắng kêu, “Tử Thất Thất...”

Nghe được thanh âm quen thuộc, trong nháy mắt, nước mắt càng chảy mãnh liệt, đôi tay cũng không tự giác nắm chặt tây trang Mặc Tử Hàn.

Tại sao trên thế giới sẽ có đàn ông ngu như vậy?

Cho đến thời khắc cuối cùng, lại còn nghĩ tới hạnh phúc của cô.

Cô nên làm cái gì mới phải?

Lấy cái bộ dáng bây giờ, anh muốn báo đáp cái gì cũng vĩnh viễn đều không thể trả lại ân tình?

Bách Hiên...

Nếu như trên cái thế giới này thật sự có kiếp sau, như vậy em nhất định thích anh, yêu anh, gả cho anh, một đời một kiếp bồi bạn với anh, không... Như vậy còn chưa đủ, em muốn tam sinh tam thế, đời đời kiếp kiếp đều chỉ yêu anh, cho nên cả đời này, cho em phụ anh một lần... Cũng chỉ có lần này... Có được hay không?

Chợt, một luồng gió từ bên tai cô thổi qua, mang đến một thanh âm.

“Được!”

Bên tai giống như nghe được âm thanh trả lời của Bách Hiên, Tử Thất Thất kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó khổ sở cười, tiếp tục rơi xuống nước mắt trong suốt.

Liên tiếp bảy ngày mưa dầm, nước mưa tí tách không ngừng, giống như thương tiếc Bách Hiên.

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất ngồi trên giường, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ tối tăm là bầu trời bao la, trên mặt không có một nụ cười, giống như đem nụ cười cùng hỏa táng theo thân thể Bách Hiên, một khắc cuối cùng chôn cất tánh mạng anh.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng nhẹ nhàng gõ vang, hai mắt Tử Thất Thất vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, đôi môi hơi nhúc nhích.

“Vào!”

Cửa phòng mở ra, Phương Lam bung bữa trưa vào trong phòng, hai mắt cô nhìn chăm chăm về mặt Tử Thất Thất bình tĩnh, nhìn ánh mắt cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi bước đến bên giường, đem bữa trưa trong tay đặt trên tủ đầu giường, cuối cùng mới nhẹ nhàng mở miệng, “Thất Thất, ăn cơm!”

“Ừ, để đó đi, xiu nữa mình ăn!” Tử Thất Thất nhẹ giọng mở miệng, không có bất kỳ tình cảm trả lời.

“Thất Thất...” Phương Lam khẽ cau mày ngồi bên giường, vươn tay kéo tay cô qua, một lần nữa mở miệng, nói, “cậu mấy ngày này cũng không ăn cái gì, tiếp tục như vậy thân thể sẽ nhịn không được, hơn nữa cậu bây giờ còn có bầu, cậu phải nghĩ cho con của mình, không cần thương tâm nữa, chuyện Bách Hiên...” thời điểm cô nói đến Bách Hiên, thanh âm không khỏi hơi dừng lại, sau đó lần nữa mở miệng, nói tiếp, “Cũng đã qua!”

Quá khứ?

Hai mắt Tử Thất Thất đột nhiên lộ ra ưu thương, giống như ngoài cửa sổ mưa dầm, nước mưa sắp rơi xuống, nhưng lại nặng trĩu không chịu rơi.

“Không sai, cũng đã qua, nhưng là... Lại không thể quên được!” Cô nhẹ giọng nói, chân mày hơi nhíu lên.

Phương Lam canh chừng dáng vẻ cô, lo lắng khẽ than thở.

“Thất Thất, cậu nếu như vậy, mọi người sẽ rất lo lắng, hơn nữa nếu như Bách Hiên biết cậu bởi vì anh ta chết đi mà biến thành như vậy, anh ta nhất định cũng sẽ không vui, cho nên...”

“A... Tiểu Lam...” Tử Thất Thất đột nhiên ngắt lời cô, sau đó quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Cậu có thể nói cho mình biết, có biện pháp gì có thể làm cho mình vui vẻ không? Cậu có thể dạy mình, để mình vui vẻ không? Mình hiện tại thật kỳ quái, mình không có cách nào cười, không có cách nào để cho

mình vui vẻ, càng không có biện pháp ăn uống, mình biết rõ mình không thể như vậy, biết không thể khiến mọi người lo lắng, biết phải nghỉ ngơi, cũng biết Bách Hiên nhất định không muốn nhìn thấy như vậy, nhưng là... Mình không có cách nào để cho mình vui vẻ... Mình không có cách nào lộ ra nụ cười trước kia, mình thật khó chịu, lòng mình khó chịu... Cậu nói cho mình biết mình nên làm cái gì? Cậu dạy mình nên làm cái gì? Làm thế nào... Mình phải như thế nào mới có thể từ trong thống khổ thoát ra ngoài đây?”

Cô không ngừng hỏi, đôi tay bắt được tay của cô, mà tay của mình cũng hơi run rẩy.

Phương Lam nhìn cô thông khổ, trái tim đột nhiên đau đớn, cô đưa tay ôm chặt lấy thân thể run rẩy, tuy nhiên không cách nào trả lời cô ấy.

Cô không giúp được cô ấy!

Bởi vì cô cũng không biết biện pháp có thể làm cho mình vui vẻ!

...

Nửa giờ sau

Cửa phòng ngủ mở ra, Phương Lam bụng bữa trưa không hề hao tổn ra khỏi cửa phòng, mà đứng ở cửa phòng là Mặc Tử Hàn, Mặc Thâm Dạ, Mặc Thiên Tân, và Tuyết Lê, trong đó ba người cùng nhau khẩn trương nhìn cô, chỉ có Tuyết Lê lẳng lặng ngơ ngác không có bất kỳ phản ứng.

“Mẹ Tiểu Lam, mẹ như thế nào?” Mặc Thiên Tân khẩn trương hỏi.

Phương Lam lắc đầu một cái, nhìn bữa trưa trong tay vẫn không nhúc nhích một chút. Ở nơi này bảy ngày, cô ấy mỗi ngày nhiều nhất chỉ biết ăn vài hóp cháo, sau đó liền không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ ngăn người, hơn nữa nếu như không phải chủ động nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ không nói lời nào, giống như Tuyết Lê, không nhúc nhích nhìn một chỗ, hơn nữa hai mắt không tập trung...

“Làm thế nào? Mẹ sẽ luôn luôn như vậy sao?” Mặc Thiên Tân lo lắng nói,

chân mày rồi rắm cau lại vào nhau.

Thật ra mấy ngày nay cậu mỗi ngày đều trêu chọc mẹ vui vẻ, nhưng mẹ một lần cũng không cười, hơn nữa bất luận cậu nói gì, mẹ đều chỉ biết trả lời “Ừ”, nhìn mẹ bây giờ, cậu thật đau lòng, nhưng đồng thời cũng có thể hiểu sự thương tâm hiện tại của mẹ, bởi vì chính mình đã từng thương tâm như vậy, bởi vì Tuyết Minh vì cậu mà chết, nhưng cậu nhận được lời nói tha thứ của Tuyết Lê, nhưng mẹ... không cách nào nghe được lời nói như thế từ chú Bách Hiên.

“Này, chú thì sao? Không có biện pháp gì tốt sao?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng, hai mắt nhìn về phía Mặc Tử Hàn đứng bên cạnh mình.

Gương mặt Mặc Tử Hàn nặng nề, chân mày thật chặt cau lại.

Nếu như anh có biện pháp, vậy sẽ không đứng ở chỗ này.

Suốt cả bảy ngày bảy đêm, anh cũng bồi bên cạnh cô, trăm lần vạn lần muốn mở miệng nói với cô, nhưng mở to miệng rồi lại không biết nói gì. Muốn an ủi cô thế nào? Muốn để cho cô lên tinh thần thế nào? Muốn thế nào mới có thể làm cô quên thống khổ? Muốn thế nào mới có thể làm cô vui vẻ? Đây là chuyện anh không am hiểu!

“Ai...”

“Ai...”

“Ai...”

Mặc Thâm Dạ, Mặc Thiên Tân, và Phương Lam, ba người cùng nhau nhìn Mặc Tử Hàn trầm trầm than thở.

“Thân là đàn ông, ngay cả phụ nữ của mình cũng không biết dỗ, anh không cảm thấy anh rất thất bại sao?” Phương Lam khó chịu oán trách.

“Cũng không thể trách hẳn, mặc dù hẳn đối với thân thể phụ nữ thân kinh bách chiến, nhưng thật lòng yêu một người như vậy, là lần đầu tiên, cho dù là

lưu luyến, mà đàn ông lưu luyến đều ngây ngốc, điểm này là bình thường!”
Mặc Thâm Dạ một bên thêm dầu thêm mỡ.

“Ba, không nghĩ tới ba mươi tuổi mới biết yêu, con đột nhiên đối với ba có loại cảm giác vừa đồng tình, lại khâm phục!” Mặc Thiên Tân nói tiếp.

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn ba người bọn họ, lạnh lùng nói, “Đã lúc này rồi, các người còn có tâm tình nói giỡn?”

“Thật xin lỗi!”

“Thật xin lỗi!”

“Thật xin lỗi!”

Ba người lại trăm miệng một lời, vô cùng chính tề đối với anh cúi người 90 độ.

Mặc Tử Hàn phiền não nhìn chăm chăm bọn họ, tâm tình nặng nề lười tức giận bọn họ.

“Không bằng... Để tôi thử xem như thế nào?”

Đột nhiên truyền đến thanh âm, khiến bốn người cũng cùng nhau nhìn về phía hành lang bên phải, khi bọn họ thấy người, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

...

Bên trong phòng ngủ

Tử Thất Thất như cũ ngồi trên giường, nhìn mây đen ngoài cửa sổ.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng lại một lần nữa bị gõ vang, cô lại như cũ khẽ bồng nhúc nhích môi, nói, “Vào!”

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tử Thất Thất không quay đầu nhìn người tới là ai, nhưng thanh âm giày cao gót giẫm trên sàn nhà, để cho cô biết đó không phải bọn Phương Lam, kia ai đó?

Thôi!

Là ai thì như thế nào? Không sao...

Đột nhiên!

“Tử Thất Thất tiểu thư, cô còn nhớ rõ tôi sao?”

Bên tai Tử Thất Thất truyền tới giọng của phụ nữ, thanh âm cô tựa hồ nghe qua ở nơi nào, chỉ là cô không nghĩ ra là ai, cho nên chậm chậm quay đầu, hai mắt đột nhiên từ từ trợn to, kinh ngạc nhìn phụ nữ xinh đẹp đứng bên giường.

“Thủy Miêu?”

Chương 289: Đối với chúng tôi mà nói, đây là hạnh phúc vô cùng!

Thủy Miêu?

Tại sao cô ta lại tới?

Cô ta tới làm gì?

Tử Thất Thất trong bảy ngày lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Thủy Miêu nhìn cô kinh ngạc, cười đi tới bên giường, đứng trước mặt cô, nói, “Cô thật tò mò tại sao tôi tới, có đúng không?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc nhìn cô.

“Nếu như tôi nói là tới làm sáng tỏ suy nghĩ cho cô, cô có tin hay không?” Cô giáo hoạt cười, trong cười hàm chứa thần bí làm cho người khác nhìn không thấu.

Tử Thất Thất canh chừng cô ta, cũng không có tức giận, mà là trở về ưu thương, nhàn nhạt nói, “Cô tại sao muốn khai thông suy nghĩ cho tôi?”

“Cô tin tưởng điều tôi nói?” cô ta hỏi.

“Tôi sao lại không tin đây?” Tử Thất Thất hỏi ngược lại, thanh âm bình bình đạm đạm, không mang theo một tia tình cảm, giống như người nói chuyện, không phải cô.

Thủy Miêu nhìn mặt cô tràn đầy ưu thương, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, sau đó lạnh lùng nói, “Cô đã tin tưởng tôi, như vậy tôi sẽ nói cho cô biết lý do, bởi vì tôi cảm thấy Bách Hiên rất đáng thương, cho nên tôi mới có thể để an ủi cô, cô có hiểu ý tôi không?”

“Là bởi vì anh ấy vì tôi mà chết, cho nên cô...”

“Không đúng!” Thủy Miếu ngắt lời cô, cúi kính phủ định, sau đó trả lời, “Là bởi vì cô không quý trọng tính mạng hần dùng sinh mạng bảo vệ được!”

Hai mắt Tử Thất Thất tròn to, lần nữa chấn kinh những lời này của cô.

Bách Hiên dùng tánh mạng bảo vệ mạng của cô? Cô không quý trọng? Như vậy chính là cô không quý trọng tâm ý của anh?

Đúng, không sai, đích xác là như vậy, cô không quý trọng sinh mạng Bách Hiên dùng tánh mạng đổi lại, cô lại ở nơi này hành hạ sinh mạng của mình, nhưng cô không biết mình phải làm sao, cô không ngủ được, ăn không vô, uống nước đều cảm giác ghê tởm, muốn ói, cô muốn biết quý trọng cái mạng này như thế nào, cô muốn biết quý trọng mình như thế nào.

“Ai... Thật không nhìn nổi!” Thủy Miếu đột nhiên ngồi bên giường, đôi tay vòng quanh ngực, bày dáng vẻ tức giận nói, “Bách Hiên chết đi, đối với cô mà nói là đã kích trầm trọng như vậy sao? Đó là chuyện thương tâm sao?”

“...” Tử Thất Thất lại một lần trầm mặc nhìn cô ta, không hiểu hàm ý mà cô ta hỏi.

Thủy Miếu nhìn chằm chằm hai mắt cô, còn nói, “Nếu ngược lại là cô thì suy nghĩ một chút?”

“Ngược lại?” Cô nghi ngờ lặp lại.

“Không sai! Đối với cô mà nói Bách Hiên chết đi, sẽ làm cô thương tâm, khổ sở, thậm chí khóc thút thít, nhưng nếu đem Bách Hiên thành mình, thời điểm hần vì người yêu làm những chuyện này, sẽ có loại tâm tình gì? Nhất định là rất vui vẻ, rất vui vẻ, thậm chí là rất hạnh phúc, mà cô lại đem hạnh phúc của hần trở thành thống khổ của mình, cô cho là... Nên đối với hần như vậy sao?” Thủy Miếu đột nhiên sắc bén hỏi ngược lại.

Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Mà Thủy Miếu nói tiếp, “Nếu cô không cách nào hiểu lòng của Bách Hiên, như vậy cô thử nghĩ, ngày đó từ lầu bảy rơi xuống không là cô, mà là đại ca, mà cô đứng trên lập trường Bách Hiên, cô có thể xả thân cứu đại ca hay không? Mà lúc làm chuyện đó lòng của cô như thế nào? Khi cô biết đại ca bình an không việc gì, sẽ là tâm trạng gì?”

Tử Thất Thất nghe cô nói, không tự chủ bắt đầu dựa theo lời cô liên tưởng, sau khi có kết quả, nói thật cô cũng sẽ không thống khổ, mà là một loại vô cùng vui vẻ hạnh phúc.

Thủy Miếu nhìn cô dần dần hòa hoãn, tiếp đó lại nói, “Thật ra Bách Hiên hần và tôi giống nhau, chúng tôi đều là loại vì người yêu mà bỏ tất cả, nhưng lại không chiếm được một xúu tình yêu, cho nên tôi rất rõ ý tưởng trong lòng hần, thời điểm hần cứu cô cũng không có một tia thương tâm, hần nhất định rất vui vẻ, nhất định cao hứng, nhất định tự hào, bởi vì đó là hần dùng tánh mạng của mình đem cô cứu vớt trở về, cho nên hần nhất định sẽ kiêu ngạo, bởi vì chuyện đại ca không làm được, hần làm được, đây tuyệt đối không phải tôi nói khoác, loại cảm giác này... Là một loại vô cùng hạnh phúc!”

Cô ta nói một câu cuối cùng thì dùng nụ cười vô cùng xinh đẹp nhìn cô, giống như đang nói chuyện của mình, Tử Thất Thất bởi vì nụ cười xinh đẹp mà trong nháy mắt khiếp sợ.

Vô cùng hạnh phúc?

Là như vậy sao?

Thời điểm Bách Hiên cứu cô, trong lòng là loại cảm giác này sao?

Cô lại một lần nữa thử hỏi tưởng một ngày, đem Mặc Tử Hàn thành cô, xem mình như Bách Hiên, cái loại thời điểm đó, mình dùng đôi tay ôm lấy Mặc Tử Hàn, dùng tánh mạng bảo vệ anh, trong nháy mắt... Thật giống như mở cờ trong bụng, không, phải là tâm hoa cuồng phóng... Đó là cảm giác mình giữ được sinh mạng người yêu, lại đẹp như vậy.

“A...” Không tự chủ, cô thể nhưng nhẹ nhàng cười ra tiếng, đây là lần đầu

tiên trong bảy ngày lộ ra nụ cười.

“Xem đi...” Thủy Miêu canh chừng nụ cười của cô, nhẹ giọng nói, “Có phải cảm thấy rất hạnh phúc hay không? Chết vì người mình thích nhất, có phải vô cùng vui vẻ hay không? Nhất là khi chúng tôi không chiếm được tình yêu, đây đối với chúng tôi mà nói, là thời khắc xinh đẹp nhất trong cuộc đời này, cho nên không nên đem hạnh phúc của Bách Hiên thành nỗi thống khổ của mình, cô phải học được cách đem hạnh phúc của hấn làm hạnh phúc của mình, tăng gấp bội để mình sống càng thêm hạnh phúc, xem như cho cả phần Bách Hiên, cùng nhau hạnh phúc, cuộc sống vui vẻ...”

Tử Thất Thất nghe cô nói, mây đen trong lòng giống như bắt đầu từ từ tản đi, mặt trời sáng sửa từ mây đen lộ ra ánh mặt trời.

“Tôi lại nói cho cô biết một chuyện tốt!” Thủy Miêu đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng đụng vào gương mặt tiêu tụy của cô, cười nói, “Thật ra đối với chúng tôi như thế mà nói, chết... Cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là... Người mình thương nhất, bởi vì mình mà thương tâm khổ sở!”

Hai mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt khôi phục, giống như bị lời nói của cô tinh lọc, cả người cũng thay đổi dễ dàng hơn, ‘a... Hoá ra là như vậy’.

Thủy Miêu nói hết những lời trong lòng, thấy cô đã khôi phục tinh thần, đột nhiên thu hồi tay mình, từ giường đứng lên, vừa xoay người, vừa nói, “Vui vẻ hạnh phúc sống đi, Bách Hiên ở trên trời nhất định lúc nào cũng ở đây nhìn cô, cô ngàn vạn đừng để hấn sau khi chết vẫn còn vì thương thể của cô mà thương tâm khổ sở a!”

Tử Thất Thất nghe xong những lời này của cô, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ.

Mây đen đang chậm rãi tản đi, mặt trời rốt cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, tản mát ra rực rỡ ánh sáng.

Bách Hiên...

Anh thật ở trên trời nhìn em sao?

Nếu như anh đang nhìn, như vậy em nhận lỗi với anh: thật xin lỗi, để anh thấy em thương tâm khổ sở rồi, để anh lo lắng, từ nay về sau, em sẽ sống thật vui vẻ, cả phần của anh, hạnh phúc vượt qua mỗi ngày, anh dùng tánh mạng đổi lấy sinh mạng em, em nhất định sẽ cực kỳ quý trọng, cho đến “đèn cạn dầu” mới thôi...

“Xin chờ một chút!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, gọi lại Thủy Miêu.

Thủy Miêu hai chân đột nhiên dừng lại, cô cũng không quay đầu, chỉ là nhẹ giọng nói, “Cô muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi cô, tại sao cô phải giúp tôi?” Tử Thất Thất nhìn bóng lưng cô.

“Tôi vừa rồi không phải đã nói sao? Bởi vì tôi cảm thấy Bách Hiên rất đáng thương!” Thủy Miêu trả lời.

“Chỉ có như vậy?” Tử Thất Thất hỏi tới.

“...” Thủy Miêu đột nhiên trầm mặc.

“Còn có nguyên nhân khác đúng không?”

Thủy Miêu nghe câu hỏi của cô, hai mắt nhìn cửa gỗ hoa lệ trước mắt, khóe miệng nhàn nhạt nâng lên một tia tươi cười đắng chát, nói, “Có lẽ bởi vì chính mình và hắn quá giống, nếu ngày nào đó tôi chết, nếu đại ca cũng sẽ cũng y như cô thương tâm khổ sở, vậy tôi nhất định sẽ chết không nhắm mắt, chỉ là... Tôi không muốn đại ca sẽ vì tôi thương tâm khổ sở, bởi vì trong lòng anh ấy, chỉ có cô!”

Cô nói xong câu đó, liền đem cửa phòng mở ra, sải bước ra ngoài.

“Rắc rắc!”

Nghe được thanh âm đóng cửa, khóe miệng Tử Thất Thất lại một lần nữa hơi nâng lên.

Cô ấy lần này tới làm sáng tỏ suy nghĩ giùm cô, không phải bởi vì Bách Hiên đáng thương, cũng không phải vì cô và anh ấy rất giống, mà bởi vì Mặc Tử Hàn... Bởi vì không muốn Mặc Tử Hàn thương tâm khổ sở, cho nên mới có thể giúp cô?

Phụ nữ a...

Dù sao đi nữa, cũng đều vì người mình yêu mến mà bỏ qua tất cả.

Đây chính là phụ nữ... Ngu ngốc một cách đáng yêu!

...

Ngoài cửa phòng

Thủy Miếu đi ra cửa phòng, bốn đôi mắt đồng loạt nhìn cô, cô lập tức đóng cửa phòng lại, sau đó hai bước đi tới trước mặt bọn họ.

“Mẹ tôi thế nào? Cô không cùng mẹ nói gì kỳ quái chứ?” Mặc Thiên Tân khẩn trương hỏi, mặc dù cậu chưa từng thấy người này, nhưng quan hệ của cô với mẹ và ba, cậu biết rất rõ ràng.

“Thất Thất không sao?” Phương Lam ngay sau đó hỏi, nhưng hai mắt lạnh lùng nhìn cô, cô rất rõ ràng, người phụ nữ này không phải nhân vật bình thường, dám nói an ủi Thất Thất, còn lòng chắc mười phần, nhất định có âm mưu.

“Nhìn bộ dáng của cô, đã làm xong!” Mặc Thâm Dạ sau khi chỉ còn lại hai người, trực tiếp cho ra đáp án, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng xác định.

Chỉ có Mặc Tử Hàn, trầm mặc nhìn cô, chờ đợi câu trả lời của cô.

Thủy Miếu cũng không để ý tới thanh âm của bọn anh, chỉ là mỉm cười nhìn Mặc Tử Hàn, nhẹ giọng dịu dàng nói, “Cô ấy không sao, anh có thể vào xem một chút!”

Trên mặt Mặc Tử Hàn khẽ hiện ra vẻ vui mừng, hai mắt nhìn chăm chăm ánh

mắt của cô.

“Có thật không? Tôi muốn vào xem!” Mặc Thiên Tân vui vẻ nói, lập tức chạy vào cửa phòng.

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam nhìn thẳng, đều vô cùng thức thời đi theo sau lưng Mặc Thiên Tân, vào phòng ngủ.

Trên hành lang, trước cửa phòng, chỉ còn lại hai người.

“Tại sao phải giúp tôi?” Mặc Tử Hàn hỏi vấn đề giống Tử Thất Thất.

Trên mặt Thủy Miêu cũng không có bất kỳ dao động, vẫn như cũ cười nhẹ giọng trả lời, “Anh không phải biết nguyên nhân sao?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc.

“Nhiều năm như vậy, em giúp anh bao nhiêu lần, em vì cái gì giúp anh nhiều lần như vậy, chẳng lẽ anh thật không biết nguyên nhân sao?” Thủy Miêu lại một lần nữa hỏi ngược lại.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc như trước, nhưng qua sau mấy giây, thế nhưng lại không ngờ câu anh nói ra, “Cám ơn!”

Thủy Miêu khiếp sợ tròn to mắt, sau đó trong đôi mắt từ từ chảy ra chất lỏng trong suốt, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mấy lời kia, cô là từ góc độ của mình mà nói, cô nói tất cả đều là thật lòng, bởi vì đối với cô mà nói, vì đại ca mà chết, là vô cùng hạnh phúc, mà nghe được anh dịu dàng cảm tạ, cũng là vô cùng hạnh phúc... Nhưng là...

“Đại ca, em có thể thỉnh cầu ngài một chuyện sao?” Cô chợt nghiêm túc mở miệng.

“Cô nói đi!” Mặc Tử Hàn trực tiếp hỏi.

“Em muốn tới chỗ này, có thể không?”

Hai mắt Mặc Tử Hàn chợt thay đổi lạnh như băng, thì ra, mục đích của cô là cái này.

“Không thể được sao?” Thủy Miêu cau mày thương tâm hỏi.

“Nếu như tôi nói không thể, cô sẽ nghe lệnh sao?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi ngược lại.

Trên mặt Thủy Miêu nháy mắt cứng ngắc, tiếp theo sau đó cười nói, “Em đương nhiên nghe mệnh lệnh của ngài, em sẽ an phận trở về Bách Hoa Các, chỉ là đại ca, nếu như Tử Thất Thất lại có chuyện gì, em sẽ không trở lại giúp ngài!”

“Cô, cái này là đang uy hiếp tôi?” Hốc mắt Mặc Tử Hàn buộc chặt.

“Không... Em chỉ muốn ở bên cạnh ngài mà thôi!” Thủy Miêu rút cuộc nói ra mục đích lần này tới.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm mặt của cô, trong lòng mơ hồ tràn đầy tức giận. Anh rất hiểu người phụ nữ này, nếu như không đồng ý cô, cô nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn đạt được mục đích, hơn nữa cô ở Bách Hoa Các ngày người nhiều năm như vậy, biết khá nhiều người hắc đạo và bạch đạo, nếu cô dùng thủ đoạn tổn thương Tử Thất Thất, vậy thì hỏng bét.

“Để cho cô ở lại cũng được, nhưng cô phải thề tuyệt đối sẽ không tổn thương Tử Thất Thất!” Anh đột nhiên lạnh lùng nói, sau đó lộ ra khí thế uy hiếp, “Nếu cô dám động đến cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không giữ tình cũ, nhất định sẽ giết chết cô!”

“Ngài yên tâm đi, cô ấy đang mang thai con của ngài, em tuyệt đối không tổn thương cô ấy, chẳng những không làm thương tổn cô ấy, còn có thể vô cùng tỉ mỉ chăm sóc cô ấy, để cho cô ấy đem đứa con của ngài bình an sinh hạ, em thề, em dùng tánh mạng, tất cả hướng ngài tuyên thệ, em Thủy Miêu, tuyệt đối sẽ không động vào một cọng tóc gáy của cô ấy, nếu trái lời, sẽ để em như năm đó, chịu hết thống khổ và hành hạ!” Thủy Miêu vô cùng nghiêm túc thề, trong đôi mắt kiên định, không có một tia giả dối.

Mặc Tử Hàn canh chừng cô, không khỏi khiếp sợ! Cô thế nhưng lại dùng sự kiện năm đó thề? Cô nói đều là thật?

“Được! Đồng ý cô, cô có thể chuyển tới ở!” Đây là anh thiếu cô, anh không cách nào cự tuyệt.

“Cám ơn đại ca!” Thủy Miêu vui vẻ cúi đầu lĩnh mệnh.

Mặc Tử Hàn im lặng xoay người, đi vào phòng ngủ.

Thủy Miêu nhìn bóng lưng của anh, cho đến khi cửa phòng bị đóng, khoe miệng cô lộ ra nụ cười tà ác.

Cô sẽ không thương tổn Tử Thất Thất, cũng sẽ không tổn thương đứa bé trong bụng cô, cô nói tất cả đều là thật, nhưng còn có một phần, đó chính là...

“Ha...” Cô nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

...

Bên trong gian phòng

Mặc Tử Hàn nhìn ba người túm tụm bên giường, còn Tuyết Lê ngồi ở cuối giường, nghe bọn họ vui vẻ nói, cuối cùng anh đem tầm mắt dừng trên mặt Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nghe được tiếng mở cửa, đem lấy hai mắt mình chuyển dời đến trên người của Mặc Tử Hàn, lập tức xuất hiện nụ cười xinh đẹp, sau đó nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng!”

Mặc Tử Hàn nhìn nụ cười của cô, nhìn nụ cười của cô giống như mùa xuân, trái tim trong nháy mắt ấm áp, tâm tình vui thích tràn đầy cả người.

Đi đến bên giường, sau đó ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Bảy ngày trước anh còn tưởng rằng vĩnh viễn không thể ôm cô như vậy, anh

còn tưởng rằng mình sẽ mất đi cô, còn tưởng rằng đời này sẽ không hạnh phúc... Thật sự là quá tốt, cô lại trở về bên cạnh anh, cô vẫn là của anh, vẫn là tân nương tương lai của anh...

“Thất Thất...” Anh đột nhiên vui vẻ kêu cô.

“Ừ?” Tử Thất Thất ứng tiếng.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn còn gọi.

“Ừ?”

“Thất Thất...”

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

“Anh chỉ muốn gọi tên em nhiều hơn, sau đó...” Anh nói xong, buông hai cánh tay ôm cô, hai tay mình nâng lên gương mặt xinh đẹp, hôn lên môi cô.

Tử Thất Thất kinh ngạc tròn tròn hai mắt, sau đó từ từ đón nhận nụ hôn đã lâu.

“Khụ, khụ!”

Đứng ở bên giường, Phương Lam đột nhiên ho nhẹ.

Tử Thất Thất nghe được âm thanh, hai mắt nhìn bốn người bên giường, lập tức hốt hoảng đẩy Mặc Tử Hàn ra, Mặc Tử Hàn vẫn chưa thỏa mãn nhú mày.

“Ồ trước mặt con nít, hai người các người tại sao có thể làm như vậy?” Phương Lam một bộ nghiêm túc nói.

“Không sao á, mẹ Tiểu Lam, con thật sự không quan trọng, ba mẹ, hai người tiếp tục!” Mặc Thiên Tân vui vẻ đáp lại.

“Anh cảm thấy, bọn họ làm quá bảo thủ rồi, kịch liệt một chút, mới có thể

đặc sắc hơn!” gương mặt Mặc Thâm Dạ hào hứng bùng bùng.

“Hai người các người sắc quý, tất cả đều thuần khiết một chút cho tôi!”
Phương Lam chỉ vào bọn họ mắg to.

Mà Tử Thất Thất cũng là hồng thấu mặt, lập tức chui vào trong chăn, mặt đỏ bừng...

Chỉ có Mặc Tử Hàn tức giận nhìn ba người bọn họ, khó chịu nói, “Ba người các người có thể có chút nhân lực sao? Lúc này nên yên lặng rời đi!”

“Anh nói cái gì? Tôi cho anh biết Mặc Tử Hàn, trước mặt Phương Lam tôi, ngoại trừ tôi ra ai cũng không cho phép luật động Thất Thất!”

“Tiểu Lam, câu thoại này có chút mập mờ!”

“Không mượn anh xen vào!”

“Mẹ Tiểu Lam... Mặc dù chúng tôi chung đụng nhiều năm như vậy, nhưng kỳ thật con vẫn có một vấn đề muốn hỏi mẹ, mẹ sẽ không phải là GL chứ?”

“GL? Là cái thứ gì?”

“Cần con giải thích một chút không?”

Người nào đó nhìn ba người gay gắt, quyết liệt, rồg to nói, “ Tất cả các người đều cút cho tôi ——”

Chương 290: Sờ bụng cô, sờ con cô!

Giữa trưa ngày thứ hai

Phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất ngủ say trên giường, từ tối hôm qua cô ngủ thẳng tới giờ này, giống như là muốn ngủ bù bỏ sung mấy ngày trước, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ngáy khò khò.

Mặc Tử Hàn nằm nghiêng bên cạnh cô, từ sáng khi tỉnh dậy liền nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, sắc mặt cô đã chuyển biến tốt lên, lúc ngủ cô còn nở nụ cười ngọt ngào như mơ thấy mộng đẹp, đã bao ngày rồi không thấy bộ dáng này của cô? Thật may mắn và hạnh phúc khi cô còn làm bạn bên cạnh anh.

Vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve gò má ấm áp của cô, sau đó liền nở nụ cười.

“Ừm...” Tử Thất Thất khẽ kêu rồi không tự chủ dựa gần vào anh, tay cũng ôm lấy anh, sau đó tìm một vị trí thoải mái nhất trong lòng anh, dùng đầu khẽ ma sát mấy cái xong lại ngủ say.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô, cả người nháy mắt cứng ngắc.

“Hình như... Có chút không ổn!” Anh làm bầm lâu bầu, người lại bắt đầu nóng lên.

Kiểm chế, kiểm chế!

Ít nhất anh phải nhịn tám tháng mới được.

Tám tháng a, 240 ngày đó...

Nghĩ đến mấy con số đó, trong lòng anh liền thấy mát mát. Mặc dù nói trong thời gian mang thai cũng có thể, nhưng thân thể cô ấy gần đây thật sự là quá

yếu, anh tuyệt đối không thể làm loạn.

“Thất Thất...” Anh khẽ gọi tên cô rồi dịch xuống chút, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Mặc dù không biết Thủy Miêu nói với cô ấy những gì, cũng không biết cô ta có mục đích gì, nhưng có thể thấy Tử Thất Thất trở nên vui vẻ như vậy, anh thật muốn cảm ơn cô ta, từ rất lâu rồi anh vẫn không ngừng cảm ơn người phụ nữ đó.

Song trên mặt lại lộ ra tia đau buồn.

“Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Mặc... Tử Hàn...”

Tử Thất Thất theo thói quen nói mớ, nháy mắt liền quét đi đau buồn trên mặt Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn thâm tình nhìn cô, hai tay ôm chặt cô, nhắm mắt cảm thụ hạnh phúc giờ khắc này.

Hai tiếng sau...

Tử Thất Thất rớt cục ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh, mà khi tỉnh lại thì giống như trước kia, đầu tiên thấy gương mặt anh tuấn của Mặc Tử Hàn, trong lòng liền thấy ấm áp, sau đó mỉm cười nhìn anh, nhỏ giọng nói, “Chào buổi sáng!”

“Không còn sớm nữa đâu, giờ đã là xế chiều rồi đó!” Mặc Tử Hàn đang nhắm mắt bỗng mở miệng nói chuyện.

Tử Thất Thất kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó đẩy anh ra.

“Anh tỉnh rồi? Xế chiều? Em ngủ lâu vậy sao?” Tính từ 9h tối ngày hôm qua, cô đã ngủ suốt mười bảy giờ?

“Đúng thế đây!” Mặc Tử Hàn từ từ ngồi dậy, nhìn cô, cố ý trêu chọc, “Em ngủ như con heo lười, vừa ngáy vừa gọi tên anh!”

Cái gì?

Con heo lười? Ngáy? Gọi tên anh?

“Em mới không làm chuyện mất mặt như vậy, anh gạt người!” Tử Thất Thất phủ nhận.

“Anh cũng biết em nhất định sẽ không thừa nhận, cho nên...” Mặc Tử Hàn vừa nói vừa vươn tay cầm lấy điện thoại đặt ở đầu giường, sau đó mở một đoạn video ngắn đưa cho cô nói, “Tự em xem đi, anh có bằng chứng hắc hoi đây!”

Tử Thất Thất nhìn hình ảnh trên điện thoại, thấy bộ dáng lúc ngủ rồi lại nghe tiếng líu ríu của bản thân liền đỏ mặt, nhưng vài giây sau, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ tà ác, sau đó nhanh chóng ấn nút xóa, nói, “Hiện tại bằng chứng đã mất, ha ha ha...”

“Em...” Mặc Tử Hàn lập tức đoạt lấy điện thoại di động, nhìn đoạn video anh định bụng cất kỹ.

Bực thật!

Tử Thất Thất vui vẻ giơ hai tay lên, mệt mỏi duỗi lưng, sau đó bước xuống giường, đứng bên cửa sổ rồi kéo cánh cửa ra, sau đó ngửa đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm.

“Bách Hiên, anh có thấy được không? Ngày hôm nay của em... Vô cùng vui vẻ!” Cô nhìn bầu trời mỉm cười.

Mặc Tử Hàn nghe được lời cô nói ra, bỗng ngẩn ra nhìn cô.

Tử Thất Thất từ từ quay đầu, dùng nụ cười như vậy nhìn anh, cười nói, “Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày em đều báo cáo tâm tình của mình với Bách Hiên, em sẽ vĩnh viễn đặt anh ấy trong lòng em, anh sẽ không để ý chứ, đúng không?”

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, mơ hồ có chút ghen tị nhưng...

“Dĩ nhiên, anh giống người hay giận dỗi vậy sao?” Anh cực kỳ độ lượng đồng ý.

“Rất giống a!” Tử Thất Thất gật đầu khẳng định.

“Em nói cái gì?” Mặc Tử Hàn bỗng vén chăn lên, tức giận xuống giường đi tới trước mặt cô.

“Anh làm gì thế? Anh muốn làm gì em? Đừng quên em lúc này đang mang thai, anh dám động vào em?” Tử Thất Thất hai tay chống nạnh, nâng cao bụng, ngạo mạn uy hiếp anh.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng lớn lỏi của cô, sau đó nhìn xuống cái bụng vẫn còn rất bằng phẳng của cô, lửa giận trong lòng không ngừng thiêu đốt, nhưng... Quên đi, anh nhin!

“Được rồi, anh rất hẹp hòi, như vậy em hài lòng rồi chứ? Mau về giường nằm đi, bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi nhiều đây!”

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn anh. Không nghĩ tới chiều này hiệu nghiệm như thế.

“Oh, oh...” Cô trả lời thoáng qua, sau đó ngồi trở lại giường.

Mặc Tử Hàn đắp chăn lên người cô, sau đó cúi người nhìn thẳng mặt cô nói, “Ngủ lâu như vậy, nhất định đói bụng rồi hả? Muốn ăn gì không? Anh bảo nhà bếp làm cho!”

Trước mắt Tử Thất Thất chỉ có khuôn mặt anh tuấn của anh, hai gò má khề ửng hồng, cô suy nghĩ một chút rồi sau đó xấu hổ nói, “Mì... Mì Udon!”

Mì Udon?

Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, rồi mắt lại cong tí lên, vui vẻ cười nói, “Không thành vấn đề, anh lập tức đi bảo nhà bếp chuẩn bị!”

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc Tử Hàn cầm lấy áo ngủ ở đầu giường mặt vào, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Tử Thất Thất ngơ ngác ngồi ở trên giường, nhớ lại chuyện vừa xảy ra ban nãy, bỗng nhiên che miệng cười vui vẻ.

Cô có thể hạnh phúc nhìn anh ôn nhu, hạnh phúc cùng anh nói chuyện, hưởng thụ tất cả hạnh phúc lúc này đều là Bách Hiên cho cô, là anh đã cho cô cuộc sống hạnh phúc trên thế giới này, thế nên cô tuyệt đối sẽ không quên anh, nhất định mỗi ngày đều nhớ kỹ anh trong lòng mình.

Bỗng cô đưa tay ra, đặt lên trái tim mình, khẽ nói, “Bách Hiên, cảm ơn anh...”

Bên tai lại một lần nữa truyền đến trận gió mát, kèm theo đó là giọng nói ôn nhu:

“Không có gì!”

...

...

Nửa tiếng sau

Tử Thất Thất ngồi trên giường kiên nhẫn chờ đợi, rốt cục...

“Cộc, cộc, cộc!”

Nghe được tiếng gõ cửa, Tử Thất Thất lập tức vui vẻ nói, “Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng bị mở ra, Thủy Miêu bùng bát mì Udon nóng hổi đi vào.

Tử Thất Thất vừa thấy cô thì nụ cười liền biến mất, đồng thời lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Tại sao cô ấy lại ở đây? Hơn nữa còn bùng bát mì của cô?

“Cô...” Cô kéo dài thanh âm, do dự không biết nên hỏi hay không.

“Cô muốn hỏi tôi sao lại xuất hiện trước mặt cô phải không?” Thủy Miêu đặt mì lên đầu giường, mỉm cười nhìn cô, sau đó cầm lấy bát mì đưa cho cô.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc nhìn cô ấy, khe khẽ gật đầu, đưa tay nhận lấy mì.

“Tôi vốn là thuộc hạ của đại ca, cũng giống như Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, hẳn phải ở đây cũng không có gì kỳ quái đi? Nhưng mà... Lần này được ở đây, là tôi thỉnh cầu với đại ca cho tôi được ở đây!” Cô ấy mỉm cười nói, lại đưa đôi đũa cho cô.

Thỉnh cầu?

Tử Thất Thất nhận đôi đũa, nhìn cô ấy nói, “Cô muốn ở lại bên cạnh anh ấy?”

Nghe được lời cô, Thủy Miêu kinh ngạc.

Thật là một người phụ nữ lợi hại, thoáng cái đã nhìn thấu lòng cô.

“Không sai!” Cô ấy trả lời, sau đó nhìn vào mắt cô, nói, “Cô hẳn chán ghét tôi lắm nhỉ? Tôi chẳng biết xấu hổ ở lại đây, cô chắc cảm thấy chán ghét tôi lắm?”

“Không...” Tử Thất Thất trả lời, sau đó nói, “Muốn ở bên cạnh người trong lòng, đó cũng không phải chuyện làm người khác chán ghét!”

Đôi mắt Thủy Miêu trở nên ôn nhu, sau đó cười nói, “Cám ơn!”

Còn tưởng rằng cô sẽ rất tức giận, thậm chí là phẫn nộ, không nghĩ tới câu trả lời lại như thế, thật khiến cho cô tức giận, nhưng mà... Cũng có chút ấm áp. Thì ra... Đây chính là người phụ nữ khiến đại ca thích, thật ôn nhu.

“Sao lại không ăn vậy? Đây không phải là món cô muốn ăn sao?” Thủy Miêu

nhìn mì udon nóng hổi trong tay cô, nói, “Chẳng lẽ cô sợ tôi bỏ độc vào trong ư?”

“Độc?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Cô yên tâm đi, cho dù tôi ghen tị với cô, cũng sẽ không làm thương tổn tới cô và đứa con trong bụng cô. Nếu như cô hoài nghi thì để tôi thử cho!” Cô ấy vừa nói vừa đưa tay muốn cầm lấy bát mì trong tay Tử Thất Thất.

“Không...” Tử Thất Thất lại một lần nữa phủ định, sau đó dùng hai tay cầm bát mì, nói, “Tôi cũng không có nghi ngờ cô, tôi chỉ là nghĩ tới mẹ tôi, tay bà rất vụng về, cái gì cũng không biết làm, nhưng thứ bà biết làm duy nhất, chính là mì udon, mặc dù chỉ là một món ăn rất đơn giản, chỉ cần đun nước, rắc chút muối rồi thêm chút tương, xong cho mì vào là được rồi, nhưng bà phải học rất lâu, còn bị nước nóng làm bỏng nhiều lần, cô biết lần đầu tiên bà làm thành công đã nói gì với tôi không? Bà ấy nói... Thất Thất con xem, mẹ quả đúng là thiên tài, món khó như vậy cũng bị mẹ học được, thấy mẹ lợi hại không? Ha ha... Mẹ tôi rất đáng yêu phải không? Bà là người mẹ ôn nhu nhất trên thế giới này!”

Lúc cô nói những lời này, mắt cũng nhìn vào bát mì udon, cái bát này còn đẹp hơn so với bát mẹ làm, nhưng cô vẫn cho rằng mì udon mẹ làm vẫn là món ăn ngon nhất trên thế giới, nhưng người mẹ có thể làm ra bát mì như vậy, lại bị người khác nói là sát thủ, bị nói như vậy thật không chịu nổi... Tại sao phải nói xấu mẹ như thế chứ? Lão già kia rốt cuộc biết những gì? Ba với mẹ rốt cuộc là ai?

Đây là nghi vấn cô vẫn không thể đè nén trong lòng!

Nghe cô kể lại chuyện cũ, nhìn sự biến hóa trên mặt cô, trong lòng Thủy Miêu cảm xúc hỗn độn. Làm một người phụ nữ, cô ấy thật sự là rất hạnh phúc, khi còn bé có mẹ thương, hiện tại có đại ca yêu, mà đợi đến tương lai, cô ấy sẽ có đứa con không ngừng cười vui làm bạn, nhưng còn cô đây?

Không có gì cả!

“Tôi có thể thỉnh cầu cô một chuyện không?” Cô bỗng mở miệng.

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, nhìn cô nói, “Chuyện gì?”

“Tôi...” Thủy Miêu có chút chân chờ, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, do dự nói, “Tôi có thể... Sờ bụng cô được không?”

Hả?

Tử Thất Thất sững sốt

Sờ bụng cô?

Này...

“Tôi chỉ là muốn sờ đứa con trong bụng cô thôi!” Thủy Miêu nhìn khuôn mặt kinh ngạc của cô, lập tức giải thích.

“Đứa con... Trong bụng?” Tử Thất Thất nghi ngờ nói nhỏ, bật thốt lên hỏi, “Tại sao?”

“Chỉ là muốn sờ mà thôi, không được sao? Nếu như không được thì thôi vậy!” Thủy Miêu lập tức bỏ đi cái ý nghĩ nhất thời thoát ra khỏi miệng này.

Tử Thất Thất mặc dù không rõ cô ấy tại sao nói ra những lời này, nhưng nhìn bộ dáng của cô ấy, cũng không có ác ý gì, cho nên...

“Được thôi, nhưng mà đứa bé mới hai tháng, còn chưa có thành hình, cho dù cô sờ, cũng sẽ không có cảm giác gì!” Cô vừa nói, vừa chậm chậm vén áo ngủ lên, lộ ra cái bụng bằng phẳng của mình.

Thủy Miêu nhìn bụng cô lộ ra, tay phải giống như bị người nào đó điều khiển, từ từ đưa tới, sau đó nhẹ nhàng chạm vào vùng da bóng loáng của cô, mặc dù cô ấy nói không sai, đúng là không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới trong bụng cô ấy có con của đại ca, cô liền cảm giác được dưới bàn tay mình có gì đó nhảy lên, giống như thật sự có một sinh mạng ở bên trong, có một cảm giác thần kỳ, nhưng... Lòng cô bỗng co rút đau đớn, trong đầu hiện lên một ý nghĩ độc ác, chỉ cần cô dùng sức một chút, thì có thể

khiến cô ta sinh non, chỉ cần cô đánh mạnh một quyền lên bụng cô ta, như vậy cô ta sẽ mất đi đứa bé này.

Không tự chủ tay bỗng run rẩy, nhưng bỗng...

“Cạch” một tiếng cửa phòng bị mở ra, Mặc Tử Hàn đứng đó, hai mắt thấy hình ảnh trước mắt, đột nhiên tức giận nói, “Thủy Miêu, cô ở đây làm gì?”

Tay Thủy Miêu rút lại, sau đó đứng lên, đối mặt với anh rồi cúi đầu, nói, “Thật xin lỗi đại ca, em chỉ là muốn sờ đứa bé trong bụng Tử tiểu thư!”

“Tử tiểu thư?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng lặp lại.

Thủy Miêu nhú mày, hai tay nắm chặt vào nhau, sau đó đổi lời, “Là phu nhân!”

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn chằm chằm cô, dùng giọng âm trầm nói, “Còn nhớ rõ lời tôi cảnh cáo cô không?”

“Có, Thủy Miêu vẫn ghi nhớ trong lòng, không dám quên!”

“Vậy thì làm tốt bổn phận của cô đi, đừng nên chọc giận tôi!”

“Vâng!”

“Đi ra ngoài đi!”

“Vâng!”

Thủy Miêu lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Mặc Tử Hàn đợi sau khi cô đi, lập tức tới giường, khăn trương nhìn Tử Thất Thất, nói, “Em không sao chứ?”

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh, nói, “Em có thể có chuyện gì? Anh vừa hiểu lầm cô ấy rồi, cô ấy thật sự chỉ muốn sờ đứa con trong bụng em thôi, mặc dù em cũng cảm giác cô ấy có chút kỳ quái, nhưng em tin cô ấy sẽ

không hại em.”

“Em sao lại khẳng định như vậy? Đừng quên cô ta cũng là một sát thủ!” Mặc Tử Hàn cau mày dằn dò.

“Chỉ bằng việc cô ấy thích anh!” Tử Thất Thất tràn đầy tự tin trả lời.

“Thích anh?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Không sai, một người phụ nữ yêu anh, tuyệt đối không đành lòng thấy anh thương tâm khổ sở, mà nếu như cô ấy hại em, chẳng những anh sẽ thương tâm khổ sở, còn có thể khiến anh cực kỳ chán ghét cô ấy, cho nên cô ấy tuyệt đối không hại em, em dám cam đoan!” Tử Thất Thất kiên định nói, còn vỗ bộ ngực bảo đảm.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng khả ái của cô, không nhịn được cười nói, “Em lúc nào thì trở nên thông minh như vậy? Không phải đều nói phụ nữ khi mang thai đều trở nên ngốc nghếch cả sao?”

“Em vẫn thông minh như vậy đây được không? Em mới không ngu ngốc đâu!” Tử Thất Thất nhiu mày phản bác.

“Được được được, em không ngốc, em thông minh nhất rồi! Đúng rồi, vừa rồi tay cô ta có phải chạm vào bụng em không? cô ta sờ đứa bé sao? Để anh sờ với được chứ? Không bằng trực tiếp dùng lỗ tai nghe đi?” Mặc Tử Hàn vừa nói vừa vén vạt áo cô lên.

“Này, anh đừng náo loạn, tay em đang cầm mì, anh cẩn thận nóng đấy!” Tử Thất Thất vội vàng giơ hai tay đang cầm mì lên cao, sợ vẩy nước nóng vào người anh.

“Anh bắt kẻ, anh muốn được nghe một chút!” Mặc Tử Hàn vô lại như một đứa bé.

“Không nghe được đâu, mới hai tháng, còn chưa có thành hình nữa mà!”

“Ai nói không nghe được?” Mặc Tử Hàn áp lỗ tai mình lên bụng cô, sau đó

cười nói, “Rõ ràng có thể nghe được, em nghe đi... Nó đang gọi anh ba ba đây!” “Đồ ngốc, con còn chưa ra, làm sao có thể nói được?”

“Anh chính là nghe được, đó là chính là giọng nó!”

“Anh à...” Tử Thất Thất bất đắc dĩ cau mày, nhưng lại cười hạnh phúc.

Mặc Tử Hàn nghiêng cả khuôn mặt áp lên bụng cô, hai tay ôm lấy eo cô, sau đó có chút lo lắng, khẽ nói, “Thất Thất, cho dù Thủy Miêu không hại em, em cũng nhất định phải cẩn thận cô ta, biết không?”

“Ừ, em biết rồi, em sẽ cẩn thận!” Tử Thất Thất đồng ý.

“Ngoại trừ anh ra, đừng nên tin bất kỳ ai, bao gồm người phụ nữ tên Phương Lam kia!”

“Tại sao?”

Chương 291: Xếp đặt bất ngờ, Tử Thất Thất rơi vào bẫy!

Đôi mắt Mặc Tử Hàn trở nên u ám, chân chờ hồi lâu mới mở miệng khẽ trả lời, “Bởi vì cô ta quá thần bí, ngay cả anh cũng không rõ lai lịch cô ta, chỉ biết là lúc ba tuổi cô ta được nhận nuôi, sau đó mới cùng em trở thành bạn, thế nên em phải cẩn thận cô ta, cô ta tuyệt đối không phải người bình thường.”

“Anh điều tra cô ấy?” Tử Thất Thất khẽ nhú mày.

“Anh chỉ là sợ cô ta sẽ hại em!” Mặc Tử Hàn giải thích.

“Có thật không? Không có gạt em chứ?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, sau đó nhú mày nói, “Dĩ nhiên cũng có một chút tư tâm!”

Tử Thất Thất nhìn anh không có giấu diếm câu trả lời, lộ ra khuôn mặt tươi cười ôn nhu, thật ra thì cô cũng không có ý trách anh, bởi vì cô hiểu, anh làm mọi thứ đều vì cô, vì an toàn của cô. Đã xuất hiện một lần chuyện về Bách Hiên rồi, không chỉ có anh lo lắng, ngay cả bản thân cũng lo lắng, cô tuyệt đối không thể để bản thân có chuyện nữa, cô phải bảo vệ tính mạng đã hai lần Bách Hiên cứu vớt trở về này, còn có... Đứa con còn chưa ra đời trong bụng cô nữa.

“Anh vừa mới nói anh biết chuyện lúc ba tuổi cô ấy được người khác nhận nuôi, vậy thì cô ấy còn có gì thần bí nữa? Hơn nữa em nghĩ anh hẳn đã điều tra rõ ràng về cô ấy rồi, cho nên yên tâm đi, cho dù cô ấy là người xấu, cũng tuyệt đối sẽ không hại em, điểm này, em lấy nhân cách của em bảo đảm!” Cô bình tĩnh khẳng định.

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng thốt ra

bảy chữ này.

Tử Thất Thất nghe xong cũng có chút không hài lòng lắm.

“Câu nói kia giống như nói anh vậy, em có phải nên coi chừng anh không đây hả, anh vẫn là trùm xã hội đen đó, hơn nữa chuyện lúc trước của anh em hoàn toàn không rõ ràng, thế nên em cảm thấy người nguy hiểm nhất vẫn là anh mới đúng!”

“Anh sao có thể giống được, anh hoàn toàn không giống bọn họ!” Mặc Tử Hàn lập tức phản bác.

“Có cái gì mà không giống, không phải là một lỗ mũi, một miệng, hai con mắt, hai lỗ tai sao? A đúng rồi, em hiểu chỗ nào không giống rồi, trong lòng người khác toàn chuyện tốt, mà trong lòng anh lại toàn thứ xấu xa!”

“Cái gì? Anh xấu?”

“Chẳng lẽ anh muốn nói anh là người tốt sao?”

Mặc Tử Hàn bị Tử Thất Thất nói á khẩu không trả lời được.

“Được rồi, coi như là anh đa nghi, nhưng mà anh cũng đã nói rồi đó, em vẫn nên đề ý một chút đi!” Nhưng mà, cho dù Thủy Miểu, Phương Lam, thậm chí cả Mặc Thâm Dạ cũng không phải là người tốt, anh cũng tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt cô, tuyệt đối sẽ không để cô chịu một chút xú thương tổn, lần này... Anh dùng tính mạng mình bảo đảm.

Tử Thất Thất nhìn xuống đôi mắt lo lắng của anh, mỉm cười nói, “Em sẽ chú ý, vậy anh an tâm được chưa?”

“Ừ!” Anh nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó ôm chặt lấy eo cô, mà mặt vẫn áp vào bụng cô, nghe “thanh âm” bên trong, nhưng bỗng nhiên...

“Ục ục ục...”

Thanh âm đói bụng của Tử Thất Thất vang lên.

Mặc Tử Hàn sững sốt, sau đó vui vẻ cười trộm, trêu chọc nói, “Lần này anh thật sự nghe được, anh nghe thấy bảo bối đáng yêu của anh nói: ba, con đói bụng...”

Tử Thất Thất nhìn anh cười trộm, tức giận nói, “Anh mau thả em ra để em ăn mì, trương hết cả rồi đây này!”

“Được rồi, anh buông ra cũng được, nhưng em phải chia một nửa cho anh, hơn nữa còn phải đút anh ăn!”

“Anh mơ đẹp quá nhỉ, đây là của em!”

“Đừng keo kiệt thế mà!”

“Đối với người như anh phải hẹp hòi mới được, mau tránh ra cho em!”

“Haizz... Anh đúng là mệnh khổ, ngay cả cơm cũng không được ăn, đây là bạo ngược gia đình, là bạo ngược gia đình a...”

“Hừ, ai để ý tới anh!”

“...”

Trong phòng ngủ tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy màu hồng phấn ấm áp, một nam một nữ treo trên gương mặt đều là... Nụ cười!

...

Phòng khách lâu một

Thủy Miêu trở về phòng mình, sau khi đóng cửa lại lưng dựa vào tường, nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Bỗng cô cúi đầu nhìn bụng mình, sau đó vươn cái tay vừa mới chạm vào bụng Tử Thất Thất vuốt ve bụng mình. Cảm giác cũng không có gì khác nhau, nhưng trong khoảnh khắc đó, cô dường như cảm giác được trong bụng

cô ta có cái gì đang nhảy nhót, nhưng còn mình? Hoàn toàn không có loại cảm giác đó.

“Nếu như mình có thể mang thai con của đại ca thì thật tốt...” Cô khẽ nói, trên gương mặt lộ rõ sự mất mát.

Cô cũng muốn mang thai, mang thai con của Mặc Tử Hàn, cô cũng muốn được yêu, được Mặc Tử Hàn yêu, cô càng muốn được gọi là phu nhân, mà mơ ước cả đời này của cô, đó là có thể trở thành người phụ nữ đứng ở bên cạnh Mặc Tử Hàn, nhưng cô vĩnh viễn chỉ có thể đi theo phía sau cô ta, bởi vì cô chỉ là một trong số những thuộc hạ của anh, vĩnh viễn không thể đứng ở bên cạnh anh, trở thành phu nhân của anh, sống vai đồng hành cùng anh...

Thật ghen tỵ a...

Tại sao Tử Thất Thất có thể có được mọi thứ?

Thật tức giận a...

Tại sao Tử Thất Thất có thể hạnh phúc như thế?

Thật hận a...

Tại sao cô ta ưu tú hơn mình nhiều như vậy? Rõ ràng cô biết đại ca trước mà!

“Tử Thất Thất...” Cô hung ác gọi tên cô ta, nắm chặt tay đặt trên bụng, sau đó lạnh lùng nói, “Tôi sẽ không giết cô, nhưng... Tôi cũng sẽ không để cô được vui vẻ, tôi muốn cướp đi hạnh phúc của cô, để cô ném thử cảm giác thống khổ hơn tôi lúc này!”

Hai mấy ngày liên tục trôi qua

Thân thể Tử Thất Thất đã khôi phục tốt hơn nhiều, hơn nữa bụng cũng bắt đầu nhô ra, thèm ăn nhiều hơn, cả người mập thành một vòng nhỏ, nhưng khiến cô buồn bực duy nhất chính là... Nôn nghén thật lợi hại.

Hoa viên nhà họ Mặc

Tử Thất Thất ngồi bên ngoài hít thở không khí trong lành, hơn nữa còn vừa uống trà ô mai, vừa ngắm hoa xung quanh.

Thật sự là quá thích ý!

“Phu nhân...”

Đột nhiên có thanh âm truyền vào trong tai khiến tâm tình Tử Thất Thất giảm bớt, bởi vì người phụ nữ từ phía sau đi tới chính là Thủy Miêu mà Mặc Tử Hàn bảo cô cần thận.

Khẽ quay đầu, cô cười nói, “Cô cũng tới ngắm hoa sao?”

“Tôi chỉ đi dạo thôi!” Thủy Miêu khẽ nói, sau đó cười, “Tôi ngồi được chứ?”

“Dĩ nhiên!” Tử Thất Thất lập tức đồng ý.

Thủy Miêu vừa nói “cám ơn”, vừa ngồi đối diện cô, sau đó nhìn chung quanh, cảm khái nói, “Nơi này vẫn giống trước kia, còn nhớ khi còn bé vẫn cùng đại ca tới đây chơi đùa!”

“Cô biết Mặc Tử Hàn từ nhỏ sao?” Tử Thất Thất đột nhiên rất hiếu kỳ.

“Đúng vậy a, tôi với đại ca, Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu đều cùng lớn lên từ nhỏ, trừ đại ca ra, bốn người chúng tôi đều là cô nhi, đều được long đầu (người đứng đầu) đời trước tuyển chọn từ nhóm cô nhi đưa về, mà khi đó chúng tôi còn chưa rõ thân phận của nhau, cho nên chơi đùa rất vui vẻ, nhưng khi tuổi lớn dần lên, từ quan hệ bạn bè biến thành quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới, cho nên thật rất hoài niệm, nhớ lại những việc tốt đẹp trước kia, nhưng mà...” Sắc mặt Thủy Miêu đột nhiên thay đổi, vẻ mặt u ám nói, “Cũng có chuyện cả đời không muốn nhớ lại!”

Những lời cuối cùng này của cô ấy đã khơi dậy hứng thú của Tử Thất Thất.

“Là chuyện gì vậy, có thể nói cho tôi biết không?” Cô vui vẻ hỏi.

Thủy Miếu nhú mày nhìn cô, bực dọc trêu ghẹo, “Cô muốn xát muối vào vết thương của tôi sao?”

“Ha ha ha... Thật ra thì không đời gì cô, sở thích của tôi chính là: Vui sướng khi người gặp họa!” Tử Thất Thất trêu ghẹo theo.

“Hứng thú của cô thật đúng là ác liệt a!” Thủy Miếu lắc đầu.

“Tạm tạm thôi, dù sao chúng tôi cũng rất nhàm chán, cô nói đi, xem như là giết thời gian!”

Thủy Miếu nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của cô, thở dài rồi vừa nhớ lại chuyện cũ, vừa u oán nói, “Cô chắc biết đại thiếu gia chứ hả? Cô đừng nhìn ngài ấy hiện tại luôn chiều theo phụ nữ, hơn nữa cả ngày lúc nào cũng treo nụ cười bốn cột rồi thích trêu chọc người hầu, thật ra thì ngài ấy mười mấy năm trước là một huấn luyện viên ác ma, quả thực chính là ma quỷ, người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ trốn, không có mấy người dám đi vào trong vòng bán kính một mét của ngài ấy!”

“Không thể nào, đáng sợ như vậy sao?” Tử Thất Thất có chút không tin.

Ở trong trí nhớ của cô, Mặc Thâm Dạ nhưng là một người rất ôn nhu a, cô còn chưa thấy qua bộ dáng anh ta tức giận đâu.

“Há lại không đáng sợ, ngài ấy quả thật chính là quỷ, chúng tôi cũng từng hoài nghi tâm lý ngài ấy có bị biến thái, hoặc là có khuynh hướng ngược đãi người khác hay không, nhưng mà cái này chỉ giới hạn lúc chúng tôi đi học, bình thường thì chúng tôi cũng rất ít gặp, ngài ấy luôn ở trong phòng một mình nghiên cứu gì đấy, hơn nữa tôi nhớ chuyện hình như vào mười tám năm trước, lúc ấy đại thiếu gia mười ba tuổi, khi đó ngài ấy bắt đầu huấn luyện chúng tôi, mỗi ngày trừ đánh thì chính là đánh, chỉ cần hơi sai một chút, hoặc là động tác có một chút không đúng, ngài ấy sẽ trực tiếp ném qua vai, hoàn toàn không có báo trước, hơn nữa cũng không nhìn hoàn cảnh, có nhiều lần Kim Hâm bị ném ở trên tầng đá, máu ở lưng ứ đọng lại, nhất là mười lăm năm trước, ngài ấy trở nên cực kỳ nóng nảy, có nhiều lần thiếu chút nữa giết

Hỏa Diễm với Thổ Nghiêu, nhưng rất kỳ quái, từ mười lăm năm trước, ngài ấy đối với cô bé tôi đây lại cực kỳ khoan dung, thậm chí ngay cả đánh cũng không đánh tôi một chút nào, khi đó tôi còn tưởng rằng ngài ấy thích tôi nữa chứ, nhưng mà sau khi đại ca ngồi lên vị trí long đầu, bản thân ngài ấy liền thay đổi, cả ngày hỉ hả, hơn nữa mỗi ngày đều tìm phụ nữ khác nhau, nhưng thật ra thì trước kia ngài ấy cũng rất hoa tâm, luôn thích nhúng chàm phụ nữ khác nhau, thế nên chúng tôi cảm thấy cực kỳ quái gở, nhưng mà tôi nghe nói từ năm mười hai tuổi ngài ấy đã không còn là xử nam rồi!”

Mười hai tuổi?

Mấy cái chữ này liền hù dọa Tử Thất Thất!

“Cũng... Cũng quá trưởng thành sớm đi?” Cô giật mình mở miệng.

“Đàn ông mà, mặc dù tâm hồn còn muộn mới quen, nhưng thân thể thì đã sớm quen rồi!”

“Là như vậy sao?” Tử Thất Thất vẻ mặt rồi rầm nhìn cô ấy.

“Là như thế, không sai, tôi đã nghiệm chứng nhiều lần rồi!” Thủy Miêu khẳng định gật đầu.

Nghiệm chứng?

Tử Thất Thất bỗng có chút khâm phục cô ấy, không nghĩ tới cô ấy lại hiểu rõ đàn ông như vậy, chẳng lẽ là bởi vì do làm bà chủ ở Bách Hoa Các sao?

“Thế còn Mặc Tử Hàn? Khi còn bé tình cảm của anh ấy với anh trai cũng thế sao?” Cô bỗng hỏi một vấn đề sắc bén.

Thủy Miêu lộ ra tia đau buồn, sau đó có chút khổ sở nói, “Thật ra tình cảm của đại ca trước mười tuổi với đại thiếu gia rất tốt, thường xuyên cùng ngài ấy ra ngoài, dạy cho ngài ấy nhiều thứ, khi đó tôi còn thường xuyên thấy khuôn mặt tươi cười của bọn họ, nhưng cái ngài khi đại ca mười một tuổi, ngài ấy lại đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng lạnh lùng, hơn nữa rất ít khi mở miệng nói chuyện, trở nên cực kỳ xa lạ với đại thiếu gia, không, phải

nói... Là ghen tỵ với ngài ấy!”

“Ghen tỵ?” Tử Thất Thất nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, đó là ánh mắt ghen tỵ, mặc dù ngài không nói gì, nhưng tôi có thể nhìn ra, ngài ấy ghen tỵ với đại thiếu gia, hơn nữa còn là cực kỳ ghen tỵ, thậm chí có thể nói từ ghen tỵ trở thành căm hận, cho nên trải qua nhiều năm sau, hai người bọn họ liền trở thành bộ dáng nước lửa không hợp!” Thủy Miếu trực tiếp nói luôn kết cục.

Tử Thất Thất nghe mà càng ngày càng nghi ngờ.

Rốt cuộc lúc mười tuổi xảy ra chuyện gì khiến anh em bọn họ xảy ra thay đổi lớn như thế? Nếu cô đi hỏi Mặc Tử Hàn, anh có nói cho cô biết không? Nếu như đi hỏi Mặc Thâm Dạ thì sao?

“Cô tốt nhất không nên đi hỏi đại ca rốt cuộc ngài ấy với đại thiếu gia đã xảy ra chuyện không vui gì, với lại cũng đừng đi hỏi đại thiếu gia!” Thủy Miếu giống như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, trực tiếp mở miệng bỏ đi ý nghĩ đó của cô.

“Tại sao?” Tử Thất Thất trực tiếp hỏi.

“Bởi vì mỗi lần chúng tôi hỏi đại ca chuyện này, ngài ấy đều cực kỳ tức giận, mà buổi tối có thể còn cực kỳ đau lòng, thậm chí mấy ngày mấy đêm không ăn không uống không ngủ không nói một câu, mà nếu như hỏi đại thiếu gia, ngài ấy cũng chỉ trả lời không biết, cô cũng biết tính cách của ngài ấy rồi đấy, muốn từ trong miệng ngài ấy thăm dò cái gì, quả thực còn khó hơn lên trời, thế nên cô buông tha đi, hai người bọn họ bây giờ không phải khá hơn nhiều rồi sao? Cứ như vậy thật ra thì không tệ lắm!”

“Nhưng...”

“Có lẽ cô là vì tốt cho bọn họ, nhưng khéo quá cũng thành vụng, rồi thành họa vô đơn chí!” Thủy Miếu cắt đứt lời cô, cực kỳ lịch sự cảnh cáo.

Tử Thất Thất chau mày.

Cô ấy nói không sai, quan hệ hiện tại giữa Mặc Tử Hàn và Mặc Thâm Dạ đã khá nhiều, nếu như gọi lại chuyện trước kia sẽ khiến bọn họ càng bất hòa, nhưng mà, quả thực cô vẫn muốn gỡ bỏ khúc mắc trong lòng bọn họ, nếu không cho dù qua bao nhiêu năm, bọn họ cũng lưu lại vướng mắc trong lòng, không cách mở rộng lòng mình với đối phương. Dù sao bọn họ là anh em ruột, cho nên cô không muốn thấy bọn họ như vậy.

“Haizz... Khát quá, tôi uống trà ô mai của cô nhé?” Thủy Miêu đột nhiên chuyển đổi đề tài.

“Được chứ!” Tử Thất Thất sáng khoái đồng ý, cầm lấy bình trà rót vào chén, sau đó đặt chén trà trước mặt cô ấy.

“Cảm ơn!”

Thủy Miêu mỉm cười cảm tạ, vô cùng tự nhiên vươn tay phải cầm lấy chén trà, nhưng khi cái chén vừa mới rời khỏi bàn, tay cô bỗng run lên, buông lỏng chén trà khiến nó đổ lên bàn, nước trà bên trong đổ ra bắn lên vấy cô.

“A --” Thủy Miêu kinh ngạc kêu ra tiếng, nhưng cô kinh ngạc không phải nước trà bắn lên vấy mình, mà là kinh ngạc nhìn tay của mình, mà cái tay kia còn đang không ngừng run rẩy đầu, càng giống như bị chuột rút.

“Tay của cô?” Tử Thất Thất cũng kinh ngạc nhìn cô ấy, lo lắng nói, “Không có sao chứ?”

“Không có chuyện gì! Tôi không sao!” Thủy Miêu lập tức dùng tay kia nắm chặt tay mình lại đưa xuống dưới gầm bàn, sau đó lúng túng cười nói, “Xấu hổ quá, quần áo của tôi bẩn rồi, tôi trở về thay một chút!”

Cô nói xong liền vội vàng đứng lên, nhanh chóng chạy tới cửa biệt thự, mà miệng thì cười ác độc.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn bóng lưng của cô ấy, lo lắng chau mày.

Bộ dáng cô ấy như vậy là không sao chứ?

Hơn nữa tay cô ấy vừa rồi vô cùng kỳ lạ, chỉ cầm một cái chén mà sao lại run giữ vậy được?

Bỗng đứng bật lên rồi cũng chạy theo cô ấy.

...

Phòng khách lầu một

Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng Thủy Miêu, gõ nhẹ vài cái lên cửa.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Bên trong phòng không có ai lên tiếng.

“Cộc, cộc, cộc!” Cô lại gõ ba cái.

“...” Vẫn không có ai lên tiếng.

“Thủy Miêu?” Tử Thất Thất khẩn trương mở miệng gọi cô ấy, tay không ngừng gõ lên cửa.

“Cộc, cộc, cộc... Cộc, cộc, cộc... Cộc, cộc, cộc...”

“Thủy Miêu? Cô làm sao vậy? Cô mở cửa a? Thủy Miêu? Thủy Miêu? Thủy Miêu?”

Gõ thật lâu cũng không thấy ai lên tiếng, Tử Thất Thất càng ngày càng lo lắng, rốt cuộc cô ấy vừa rồi bị sao vậy? Tại sao trở nên vội vàng hấp tấp thế chứ?

Cô khẩn trương vịn tay nắm cửa, nhưng cửa lại bị khóa lại, cuối cùng cô không thể làm gì khác hơn là vội vội vàng vàng tìm quản gia mở phòng Thủy Miêu ra, sau đó lo lắng đi vào.

Vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách từ phòng tắm truyền

đến, mà trên mặt đất rải rác quần áo lúc nãy cô ấy mặc, hơn nữa trên mỗi thứ đều có dấu vết bị xé rách, rất rõ ràng chính là bị giật mạnh mà ra.

Rốt cuộc cô ấy bị sao?

Tử Thất Thất lo lắng đi tới cửa phòng tắm, cửa phòng tắm nửa khép, dường như do vội vã đi vào mà quên đóng kín.

“Thủy Miêu?”

Tử Thất Thất khẽ gọi tên cô ấy, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm ra, trong nháy mắt, cô mở to hai mắt, khiếp sợ Thủy Miêu thân thể lỏa lồ dưới vòi hoa sen.

Đây... Đây là có chuyện gì?

Chương 292: Hoàn toàn không hiểu Mặc Tử Hàn là dạng gì!

Tử Thất Thất giật mình dùng tay che miệng của mình, trợn hai mắt nhìn sống lưng của Thủy Miêu.

Trên sống lưng của cô có năm sáu vết sẹo thật dài, còn có hai ba cái vết sưng sọ nhỏ nhỏ, mà thời điểm cô nghe thấy âm thanh xoay người, Tử Thất Thất lại thấy trước ngực cô có vết sẹo dài cùng sưng sọ, nhưng kinh người nhất cũng là ở bụng của cô, một vết sẹo sâu giống như vết đao.

“A...” Thủy Miêu thấy Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng, đột nhiên kêu to, chân sau rất nhanh lùi hai bước, đứng ở trước bồn tắm, dùng tay đem lấy chính mình che lại hốt hoảng nói “Không được nhìn, đừng nhìn... Cô mau đi ra ngoài, đi ra ngoài, ra ngoài...”

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ khủng hoảng của cô, lập tức cầm khăn tắm ở bên cạnh, ba bốn bước đi qua, đem khăn tắm choàng lên người của cô nói “Không có chuyện gì đâu, cô đừng lo, đừng sợ!”

“Đừng nhìn tôi... Xin đừng nhìn tôi... Không nên nhìn...” Toàn thân Thủy Miêu không ngừng run rẩy, hai mắt hoảng sợ nhìn mặt đất, nhai đi nhai lại mấy câu giống nhau, cũng không ngừng nắm chặt khăn tắm trên người, dùng sức đem lấy chính mình càng ngày càng siết chặt.

Tử Thất Thất cau mày lo lắng nhìn cô, dùng hai tay của mình đem ôm lấy thân thể run rẩy của cô, sau đó ở bên tai của cô nói “Tôi không nhìn, tôi sẽ không nhìn, cô đừng sợ, đừng sợ... Tôi sẽ không nhìn nữa, thật sự không nhìn nữa, cô mau tỉnh táo lại một chút, không cần phải sợ, bình tĩnh lại, mau bình tĩnh a, Thủy Miêu...”

Thủy Miêu nghe thanh âm cô dịu dàng, thanh âm hoảng sợ từ từ dừng lại, thân thể run rẩy cũng dần dần giảm bớt, nhưng chỉ ôm chặt lấy hai tay của

mình, không có nửa điểm thư giãn, thậm chí càng ngày càng gấp, giống như là muốn đem cả người của mình đi ẩn núp một dạng.

Hai cánh tay Tử Thất Thất khẽ dùng sức ôm lấy cô ấy, thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô ấy cùng đôi mắt đang hoảng loạn, rốt cuộc tại sao trên thân thể của cô ấy lại có nhiều vết thương như vậy? Rốt cuộc cô ấy bị khủng hoảng cái gì, khiến cho tinh thần của cô ấy hoảng loạn như thế? Còn tay của cô ấy, chẳng lẽ cũng là do bị thương nên không thể cảm nổi đồ sao? Trong lòng cảm thấy đau xót, từ từ đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, không tự chủ mở miệng nói “Không sao... Thật không sao... Sẽ không còn ai tổn thương cô nữa, chỉ cần cô sống ở chỗ này thì sẽ không có người tổn thương cô nữa... Tất cả đau khổ đều đã trôi qua rồi, đều qua hết rồi...”

Thủy Miêu nghe cô nói thanh âm dịu dàng, thân thể run rẩy từ từ dừng lại, hai cánh tay đang ôm lấy thân mình cũng chậm chậm buông lỏng, đột nhiên sau đó cô dùng đôi tay ôm lấy thân thể của Tử Thất Thất, đem đầu vùi vào vai của cô, bắt đầu lên tiếng khóc thút thít... Tiếng khóc kia... Vô cùng thâm trầm... Tiếng khóc kia... Làm cho lòng người đau lòng...

...

Một canh giờ trôi qua...

Thủy Miêu từ từ bình tĩnh lại, thần trí cũng chậm chậm trở về yên bình như cũ, mà hai người cũng từ phòng tắm đi ra, Tử Thất Thất vươn người từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo ngủ giúp cô ấy mặc vào, sau đó Thủy Miêu liền ưu thương ngồi ở bên giường, ngơ ngác cùng sưng sờ.

Tử Thất Thất ngồi ở bên cạnh cô, lặng lặng trông chừng cô.

“Cô nhất định đang rất tò mò, tại sao trên người của tôi lại có nhiều vết thương như vậy, có đúng vậy không?” Thủy Miêu đột nhiên mở miệng, giọng nói khôi phục lại như bình thường.

“Ừh!” Tử Thất Thất gật đầu nói “Tôi cũng rất tò mò, nhưng nếu như cô không muốn nói thì tôi cũng không hỏi nữa!”

“Thật ra thì cũng không có gì là không nói được, hơn nữa đây cũng không phải là bí mật gì, chỉ cần cô tùy tiện hỏi Kim Hâm hoặc Hỏa Diễm một chút, thì bọn hắn sẽ nói cho cô biết, những vết thương này đều là thời điểm cứu đại ca mà lưu lại, bao gồm cả cánh tay nửa tàn phế này, đều là vinh dự của tôi!” Thủy Miêu nói xong, khóe miệng gợi lên nụ cười hạnh phúc.

“Vinh dự?” Tử Thất Thất nghi ngờ lặp lại, không hiểu nhìn cô.

Mới vừa rồi rõ ràng thống khổ như vậy, khóc thê thảm như thế, sao lại vẫn nói là vinh dự của cô?

Tại sao?

“Tôi biết cô nhất định sẽ tò mò, cảm thấy tại sao lời tôi nói cùng việc làm lại hoàn toàn bất đồng như vậy!” Thủy Miêu giống như nhìn thấu mọi nghi ngại trong lòng của cô, nhẹ giọng giải thích “Những vết thương này mặc dù đối với tôi mà nói là vinh dự, nhưng đối với một người phụ nữ mà nói cũng là tổn thương không thể lau đi được, mà càng không cách nào tẩy đi sự xấu xí này, cô cũng là phụ nữ nên tôi nghĩ cô cũng rất rõ ràng, không có một người phụ nữ nào lại thích có vết sẹo như vậy, mà nhất là...” Tay của cô từ từ đưa đến bụng của mình, nhẹ nhàng vuốt ve vết đao sâu hoắm trên bụng của mình.

“Vết thương đó...” Tử Thất Thất không tự chủ mở miệng hỏi.

“Vết thương này là bị một tên phản đồ trong hắc đạo muốn ám sát đại ca đâm bị thương, khi đó tôi cũng giống như mọi lần không cần nghĩ ngợi mà dùng thân thể của mình ra ngăn cản, nhưng là không nghĩ tới...” Lời của cô hơi dừng lại, sau đó lộ ra vẻ mặt đau đớn nói “Một đao kia lại phá hủy thân thể của tôi làm tôi mất đi hạnh phúc thiêng liêng của người phụ nữ!”

Hạnh phúc thiêng liêng của người phụ nữ?

Tử Thất Thất vừa bắt đầu còn có chút không hiểu, nhưng đột nhiên cô tròn đôi mắt của mình, sau đó từ từ cúi đầu nhìn đến bụng của mình, tay cũng không nhận được từ từ di động đến bụng nhẹ nhàng che chở, vuốt ve.

Hoá ra là như vậy!

Không trách được ngày đó cô ấy lại muốn sờ đứa bé trong bụng của cô, không trách được biểu tình của cô ấy khi đó lại vô cùng kỳ quái như vậy, thì ra là cô ấy đang hâm mộ cô, hâm mộ cô có thể mang thai, hâm mộ trong bụng của cô có thể nuôi dưỡng được một sinh linh bé nhỏ, hâm mộ cô có thể giống như những người phụ nữ bình thường khác sinh ra một đứa con ruột thịt, nhưng cô ấy... Lại không có khả năng sinh đẻ.

Đây đối với một người phụ nữ mà nói, chính là một đả kích lớn nhất.

“Thật ra thì điều này cũng không có vào đâu...” Thủy Miêu đột nhiên lại mở miệng, đau đớn trên mặt trong nháy mắt liền biến mất, còn mỉm cười nhìn cô mà nói “Thật ra thì tôi là muốn cảm tạ người kia đã đâm tôi một đao này, trước kia tôi bị người khác bắt đi dùng nghiêm hình tra khảo, trên người lưu lại vô số vết thương, mặc dù những vết thương này làm cho tôi đau khổ, nhưng khi nghĩ đến mình vì đại ca mà bị thương, thì tôi liền cảm thấy vui vẻ, cảm thấy đây là vinh dự lớn nhất của tôi, nhưng lần này không giống nhau, vết thương lần này, đã để tôi cảm nhận được cái gì mới là hạnh phúc chân thật... Còn nhớ rõ khi đó tôi rất đau lòng, vừa nghĩ tới việc tôi không thể sanh con, thì tôi liền tự chất vấn mình, người phụ nữ mà không thể sinh con thì còn có thể xem là một người phụ nữ sao? Người phụ nữ khắp người đều là vết thương, không dám để cho bất cứ người nào trông thấy, còn có thể gả cho người trong lòng sao? Rốt cuộc mình là gì? Là phụ nữ? Là đàn ông? Hay là chủng loại đặc thù gì? Khi đó tư tưởng của tôi vô cùng cực đoan, căn bản cũng không có biện pháp nào để tỉnh táo lại, cũng rất nhiều người nói với tôi, cái thời đại hiện đại này có rất nhiều người phụ nữ đều không muốn sinh con, cho nên không sinh con cũng không là chuyện lớn gì, nhưng mà không sinh con cũng không thể sinh con, đây là hai vấn đề hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa tôi còn là một người phụ nữ có lòng tự ái rất cao, cho nên tôi đã suy nghĩ muốn chết đi cho rồi, chết thì có thể không cần nghĩ đến những thứ này nữa, chết có thể giải quyết hết mọi chuyện, nhưng ở thời điểm tôi lấy súng chỉ vào đầu của mình, đại ca đột nhiên xuất hiện, ngài ấy đã ngăn lại hành động tự sát của tôi. Khi đó tôi vừa khóc vừa chất vấn ngài ấy, tại sao lại muốn cứu tôi? Tại sao không để cho tôi chết? Chẳng lẽ lại muốn tôi nam không ra nam, nữ không ra nữ ở trên thế giới này sao, phải chịu đựng thống khổ như thế sao? Lúc ấy... Đại ca cũng không có an ủi tôi, cô đoán xem... Ngài ấy đã dùng phương pháp gì để thuyết phục tôi?”

Cô ấy đột nhiên hỏi, khuôn mặt hạnh phúc nhìn Tử Thất Thất, giống như đang hướng về phía cô mà khoe khoang vậy.

Tử Thất Thất nghe xong cảm thấy hồ đồ, cô không hiểu, tại sao một lúc cô ấy lại nói mình thông khô, một lúc lại nói mình hạnh phúc, một hồi lại lộ ra khuôn mặt ưu thương, một hồi lại lộ ra khuôn mặt vui vẻ, mà phương pháp nói của cô ấy, thực sự cô không thể đoán ra được, bởi vì khi đó cô không biết rõ Mặc Tử Hàn, cô không cách nào suy đoán ra được.

Rốt cuộc khi đó anh đã dùng phương pháp gì để an ủi cô gái này?

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt hạnh phúc của cô ấy, hơi lắc đầu nói “Tôi không đoán ra được!”

“A...” Thủy Miêu nhẹ giọng cười hạnh phúc sau đó nói “Khi đó đại ca đột nhiên đề lên người tôi, ngài ấy sử dụng đôi tay cường hãn của mình chế trụ lấy hai tay của tôi, còn dùng đôi mắt thâm thúy lạnh như băng kia nhìn tôi, nói với tôi: “Em đã không biết mình là nam hay là nữ, thì hãy để cho tôi nói cho em biết, rốt cuộc em là nam hay là nữ! Ngài ấy nói xong câu đó, liền cướp đi lần đầu tiên của tôi, lúc ấy tôi thật sự rất hạnh phúc, đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được hạnh phúc của người phụ nữ, mà cảm giác được đại ca ôm, quả thật giống như Đổng Vân Giá Vụ phiêu phiêu dục tiên vậy, từ đó về sau ngài ấy đều đồng ý tôi, chỉ cần tôi mở miệng, ngài ấy sẽ cùng tôi quan hệ, mà mỗi lần nằm ở dưới thân thể của ngài ấy, cũng khiến tôi cảm thấy mình là một người hạnh phúc, là một người phụ nữ hạnh phúc nhất, mặc dù ông trời đã cướp đi khả năng sinh đẻ của tôi, thế nhưng lại đem đại ca cho tôi, nhiều năm như vậy, chưa từng có người phụ nữ nào có thể ở lại bên cạnh ngài ấy, cũng chỉ có tôi, chỉ có tôi có thể lần này hết lần khác cùng ngài ấy ở chung một chỗ, chỉ có tôi vẫn luôn ở bên cạnh ngài ấy, nhưng...” Lời nói của cô ấy đột nhiên dừng lại, khuôn mặt hạnh phúc trong nháy mắt cũng biến mất, mà hai mắt lạnh như băng nhìn về phía Tử Thất Thất, vẻ mặt lộ ra một chút căm hận.

Tử Thất Thất nghe cô ấy nói Mặc Tử Hàn đã cướp đi lần đầu tiên của cô ấy thì trong lòng của cô đột nhiên co rút đau đớn, hơn nữa ngọn lửa ghen tỵ cũng theo đó mà dâng lên, thời điểm nghe Mặc Thâm Dạ nói nhiều năm như

vậy cũng chỉ có cô ấy là có thể cùng Mặc Tử Hàn xảy ra quan hệ, cô thật rất tức giận, bởi vì cô cũng là một người phụ nữ bình thường, chỉ hy vọng người đàn ông của mình đối với mình thật tốt, cho dù là thời điểm bọn họ chưa từng gặp nhau, cô cũng không hy vọng nghe đến mấy loại chuyện này, nhưng thời điểm nghe được cô ấy nói những lời này, mà hai mắt căm hận nhìn cô, trong nháy mắt... Tất cả tâm tình cũng tan thành mây khói, bởi vì cô biết, lời nói kế tiếp của cô ấy định nói, chính là cô đã cướp đi Mặc Tử Hàn, cướp đi tất cả của cô ấy...

Trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái, thế nhưng lại cảm giác mình giống như là người thứ ba vậy!

Là cô phá hư tình cảm giữa bọn họ sao? Là cô cướp đi hạnh phúc duy nhất của cô ấy sao? Nếu như cô không có xuất hiện, bọn họ sẽ ở cùng nhau sao?

Là lỗi...của cô sao?

Thủy Miêu nhìn hai mắt cô hốt hoảng, đột nhiên thu hồi căm hận trên mặt, sau đó khổ sở cười nói “Thật xin lỗi, nói nhiều lời nhảm chán với cô như vậy, tôi cũng không có oán giận cô, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, lại có thể nói ra những lời này với cô, tôi cũng không muốn nhiều loạn cuộc sống của đại ca và cô, những lời lúc này tôi vừa nói cô hãy quên đi, thật ra bây giờ có thể thấy được mặt của đại ca vui vẻ, thấy đại ca hạnh phúc, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc, hơn nữa tôi cũng rất rõ, từ lúc bắt đầu đại ca cũng chưa từng thích qua tôi, ngài ấy làm những chuyện này đối với tôi, chỉ là muốn báo đáp cho tôi, báo đáp ân tình một lần xả thân cứu ngài ấy, cho nên tôi có thể cầu xin cô một chuyện được không?”

Cô đột nhiên dùng hai tay của mình bắt lấy tay phải của Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cô ấy nói “Cô muốn cầu xin chuyện gì?”

“Tôi muốn cô đồng ý tôi một điều, nhất định phải chăm sóc cho đại ca thật tốt, nhất định phải cho ngài ấy hạnh phúc và vui vẻ, nhất định cả đời phải ở bên cạnh ngài ấy! Xin đừng nghĩ là tôi có ráp tâm gì khác, thật ra thì tôi cũng giống như Bách Hiên, chỉ hy vọng người mình yên có thể được hạnh phúc, tôi cũng không có ý đồ xấu gì, xin cô hãy tin tưởng tôi!”

Tử Thất Thất nhìn đôi mắt chân thành kia của cô, thời điểm cô nghe lời nói đó, đột nhiên rất giống như thấy được bộ dáng của Bách Hiên vậy.

Cô ấy cũng giống Bách Hiên?

Cô ấy chỉ là muốn Mặc Tử Hàn hạnh phúc?

Rõ ràng những lời này trong lòng của cô còn có từng tia một nghi ngờ, nhưng là ở cô nhắc tới Bách Hiên thời điểm, cô liền thay đổi không cách nào nữa đi hoài nghi cô thật lòng.

“Tôi biết rồi, tôi tin tưởng cô!” Tử Thất Thất đem một cái tay khác của mình đặt lên hai tay của cô ấy nắm thật chặt lấy hai tay, đồng thời cho mỉm cười thản nhiên.

Trên mặt Thủy Miêu lộ ra nụ cười an tâm, sau đó cảm tạ mà nói “Cảm ơn cô, đại ca phải giao cho cô rồi!”

“Cô yên tâm đi!” Tử Thất Thất trả lời.

Nụ cười trên mặt Thủy Miêu thay đổi càng thêm an tâm, càng thêm hạnh phúc, giống như là yên tâm đã bỏ được tảng đá trong lòng.

Tử Thất Thất nhìn chằm chằm mặt của cô, khóe miệng cũng không tự giác hơi mỉm cười.

“Đúng rồi, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi, nếu không mau trở về thì Kim Hâm sẽ đi tìm tôi, hơn nữa... Cô cũng nên nghỉ ngơi một chút, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần là còn sống, thì chuyện tốt nhất định sẽ đến, tương lai của chúng ta không có ai biết rõ, cho nên tôi nghĩ tương lai của cô nhất định sẽ có nhiều chuyện tốt xuất hiện!” Tử Thất Thất dịu dàng nói, hướng về phía cô dịu dàng cười.

“Ừ, tôi biết rồi, yên tâm đi tôi sẽ không ngu ngốc đi tự sát giống mười năm trước nữa đâu!” Thủy Miêu bảo đảm.

“Vậy thì tốt!” Tử Thất Thất nói xong, liền từ bên giường đứng lên, sau đó hướng cửa phòng đi.

Thủy Miêu thấy cô đi đến cửa phòng, thấy cô vươn tay chuẩn bị mở cửa, sau đó cô cố tình chọn đúng thời điểm, đột nhiên mở miệng gọi cô “Phu nhân!”

Tử Thất Thất chuẩn bị mở cửa đột nhiên dừng tay lại, cô nghi ngờ xoay người, nhìn cô ấy nói “Thế nào? Còn có chuyện gì sao?”

“Còn có một việc, tôi muốn hỏi cô một chút, nhưng...” Cô ấp a ấp úng, tỏ ra bộ dạng do dự cùng phân vân.

“Chuyện gì thế?” Tử Thất Thất hỏi.

“Thật ra thì, tôi muốn hỏi cô một chuyện, vì muốn ở cùng một chỗ với đại ca, có phải bất kỳ chuyện gì cô cũng có thể làm?”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên trầm mặc.

“Sao cô lại không trả lời?”

“Bởi vì tôi không thể bảo đảm được sẽ làm bất cứ chuyện gì cho anh ấy, bởi vì tôi còn có rất nhiều điều phải suy nghĩ!” Tử Thất Thất nói xong, liền khẽ vuốt ve cái bụng nhô ra, sau đó cười cười trả lời “Chỉ là trong phạm vi khả năng tôi có thể làm, tôi sẽ đem hết sức có thể để làm, vì anh ấy làm bất cứ chuyện gì!”

“Đây chính là tình yêu của cô đối với ngài ấy?”

“Đúng, đây chính là tình yêu của tôi, vừa nồng nặc lại vừa nồng đậm!”

“Vậy cô có bao giờ nghĩ tới chuyện tại sao cho đến bây giờ đại ca cũng chưa có chính thức kết hôn với cô?”

Tử Thất Thất đột nhiên sững sốt.

Đúng rồi!

Ba tháng trước kia, anh có nói qua sau hai tháng rưỡi nữa sẽ kết hôn, nhưng bây giờ cũng đã qua ba tháng rồi, tại sao anh lại không nhắc đến chuyện này nữa, cô vốn cho là anh bởi vì chuyện của Bách Hiên, nhưng khi nghe Thủy Miêu nhắc đến, cô lại cảm thấy, trong chuyện này giống như đang có nguyên nhân gì đó muốn giấu giếm cô.

Sẽ là gì chứ?

“Tôi có nghĩ qua, nhưng tôi lại không tìm ra nguyên nhân!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vậy sao cô không tự mình đi hỏi ngài ấy vậy?”

“Anh ấy có nói cho tôi biết không?”

“Nếu như cô chân chân thật thật hỏi ngài ấy, tôi nghĩ ngài ấy sẽ nói cho cô biết, nhưng nếu như ngài ấy không nói cho cô biết, thì cô có thể đến đây tìm tôi, tôi sẽ nói cho cô biết nguyên nhân!” Thủy Miêu mỉm cười.

“Cô biết nguyên nhân?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Tôi là người ở trong hắc đạo, tại sao lại không biết chứ?”

“Vậy...”

“Lời của tôi chỉ tới đây thôi, tôi cảm thấy nên để chính miệng của đại ca nói cho cô biết sẽ tốt hơn! Phu nhân thật xin lỗi, đã nói lời thừa thãi với cô, xin cô đi thông thả!” Thủy Miêu nói xong, liền uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách, rõ ràng không muốn nói thêm nữa.

Tử Thất Thất hiểu ý của cô, cũng không có hỏi nhiều, liền đem cửa phòng mở ra, đi ra khỏi phòng.

“Rắc rắc!”

Thời điểm cửa phòng đóng lại, trên mặt Thủy Miêu dịu dàng và thiện lương

trong nháy mắt liền biến mất, khoe miệng từ từ gọi lên nụ cười tà ác.

Đi ra khỏi phòng của Thủy Miêu, Tử Thất Thất liền trực tiếp đi lên lầu hai, thời điểm mới vừa vào đến phòng của mình, liền nhìn thấy Mặc Tử Hàn đã đứng ở trong phòng, bộ dáng lo lắng cau mày, nhưng thời điểm anh thấy cô, khuôn mặt nóng nảy của anh lập tức chuyển đổi, anh sai bước vội vã đi tới cửa nói “Nãy giờ em đi đâu vậy? Anh chỉ cùng Kim Hâm nói chuyện một lát, làm sao cũng không thấy bóng của em rồi vậy? Làm anh lo lắng!”

“Em ngồi ở vườn hoa một lát thôi!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vườn hoa? Nhưng anh và Kim Hâm đã đi tìm, nếu như em ở vườn hoa thì...”

“Nôn... Nôn...” Tử Thất Thất muốn dời đi sự hoài nghi của anh, lập tức giả bộ ói.

Chương 293: Điều kiện để trở thành hắc đạo phu nhân là... giết người!

“Nôn...”

“Em sao vậy?” Mặc Tử Hàn vội vàng dìu cô “Lại muốn ói sao? Rất khó chịu sao? Có cần gọi bác sĩ tới xem không?”

“Em không có... Nôn... Nôn... Không có sao...” Kỹ thuật diễn xuất của Tử Thất Thất giống như thật, hơn nữa dùng tay của mình che kín nửa gương mặt, làm cho anh càng khó phân biệt thiệt giả.

Mặc Tử Hàn lo lắng nhìn cô, hiện tại anh mới biết việc phụ nữ mang thai là phiền phức rắc rối cỡ nào, mới vừa vặn ăn một ít thức ăn, lại lập tức buồn nôn, mặc dù buồn nôn, nhưng lại không nôn ra được, phần lớn cũng là nôn ọe mà thôi, hơn nữa còn phải cẩn thận cái này, cẩn thận cái kia, không thể lạnh, càng không thể nhiệt, nhất là thân thể của cô mới vừa trải qua tổn thương, vất vả lắm mới từ từ khôi phục lại, cho nên càng phải cẩn thận chăm sóc. Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, anh sẽ liên tưởng đến bảy năm trước, khi đó cô đều giống như vậy thì có thể sống được đến giờ sao?

“Nôn...” Tử Thất Thất lại một lần nữa nôn ọe.

“Tử Thất Thất, em mau qua đây ngồi, anh đi lấy nước cho em, rồi anh đi gọi bác sĩ!” Mặc Tử Hàn liền tranh thủ đỡ cô đến bên giường, dìu cô ngồi xuống, sau đó vội vàng vàng đi rót nước, hoàn toàn đem vấn đề vừa rồi quên sạch sẽ.

Tử Thất Thất ngồi ở bên giường nhìn bóng lưng vội vàng vàng của anh, trong đầu không khỏi nghĩ đến chuyện bọn họ mới vừa gặp mặt, đột nhiên không khỏi cười một tiếng, cảm thấy như vậy thật sự là rất thú vị, nhưng trong đầu cô đột nhiên lại nghĩ tới những lời của Thủy Miêu, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc tại sao anh không nói đến vấn đề kết hôn cùng cô?

Cô muốn hỏi sao?

...

...

Nửa đêm

Tử Thất Thất nằm ở trên giường, không thể chợp mắt được!

Mặc Tử Hàn nằm ở bên cạnh cô, chợt xoay người, đưa tay ôm cô vào trong ngực của mình.

Tử Thất Thất khẽ quay đầu nhìn mặt của anh, trong đầu vẫn nghĩ đến lời Thủy Miêu đã nói, vẫn luôn để ở trong lòng, cũng rất hiếu kỳ, cho nên...

“Mặc Tử Hàn? Anh đã ngủ chưa?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Còn chưa ngủ!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Cái này... Em...” Tử Thất Thất ấp a ấp úng mở miệng, do dự chậm chạp không chịu mở miệng.

“Sao vậy?” Mặc Tử Hàn giương đôi mắt, trong bóng tối xem chừng mặt của cô nói “Trễ rồi sao em vẫn chưa đi ngủ, em muốn nói gì với anh vậy?”

“Thật ra thì, cũng không có gì, chẳng qua là cảm thấy gần đây anh rất nhàn rồi, cũng không có đến công ty nữa?” Cô hỏi chưa đi vào vấn đề chính, vì trong lòng vẫn còn chút do dự.

“Toàn bộ chuyện của công ty hôm nay anh đã bàn giao lại cho Kim Hâm rồi, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ ở cùng với em sẽ không rời em một bước, cho đến khi em sinh tiểu bảo bối của chúng ta xong!”

“Ah? Vậy từ nay về sau anh sẽ có rất nhiều thời gian sao!”

“Không sai!”

“Vậy anh sẽ rất rảnh rồi sao?”

“Ừh!”

“Như vậy, anh còn nhớ chuyện ba tháng trước đã đồng ý em không?” Tử Thất Thất quanh co lòng vòng đã hỏi tới trọng điểm.

Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, anh nhìn chăm chăm mặt của cô, trong lòng đã rất rõ ràng ý tứ trong lời nói của cô, nhưng...Tại sao hôm nay đột nhiên cô ấy lại hỏi chuyện này? Rõ ràng thời gian đã qua lâu như vậy cũng không có hỏi qua, hơn nữa Bách Hiên mới chết không bao lâu, theo lý thuyết cô sẽ không nói chuyện này mới đúng, xem ra mục đích của cô cũng không phải là kết hôn, mà là...

“Em muốn hỏi anh, tại sao không có nói đến chuyện kết hôn nữa, có đúng hay không?” Anh trực tiếp hỏi.

“Không, em muốn hỏi chính là, tại sao anh vẫn luôn tránh né chuyện kết hôn, mà Mặc Thâm Dạ cùng Chung Khuê cũng đã từng thần thần bí bí nhắc qua, giống như trong này có bí mật gì vậy, em muốn biết, rốt cuộc anh đang giấu giếm em cái gì!” Tử Thất Thất cũng không vòng vo nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mặc Tử Hàn một lần nữa trầm mặc, lần này còn trầm mặc lâu hơn lần trước, ngay cả khi có thể nói, anh vẫn tính toán không mở miệng như vậy.

“Không thể nói cho em biết được sao?” Tử Thất Thất nóng nảy hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc như trước.

“Nếu em biết chuyện thì sẽ hại đến em sao?” Tử Thất Thất hỏi nữa.

“...” Mặc Tử Hàn vẫn là trầm mặc.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy, anh mau nói cho em biết đi!” Tử Thất Thất đề cao âm lượng của mình, chân mày nhíu lại, ra lệnh cho anh.

“Ai...” Mặc Tử Hàn thở dài, đôi tay càng thêm dùng sức ôm cô thật chặt, sau đó ở bên tai của cô mà nói “Cho anh thêm một ít thời gian, chờ anh đem mọi chuyện giải quyết xong, anh sẽ đem hết toàn bộ nói cho em biết, có được hay không?”

“Anh phải giải quyết chuyện gì? Em có thể giúp anh không?” Tử Thất Thất hỏi.

“Chuyện này anh sẽ tự mình giải quyết, em không cần phải lo lắng, anh Mặc Tử Hàn nhất định sẽ cưới em, em là người vợ duy nhất của anh, anh sẽ không nuốt lời, chỉ là... Chờ thêm một thời gian... Chờ thêm một chút nữa thôi!”

Trên mặt Tử Thất Thất lộ ra ưu sầu nhàn nhạt, cô không hiểu, tại sao kết hôn đối với anh mà nói, là một chuyện khó khăn vậy sao.

“Em hiểu rồi!” Cô nhẹ giọng đồng ý, không hỏi nữa.

Mặc Tử Hàn mỉm cười, chân mày cũng nhíu lên.

Sao đột nhiên cô ấy lại hỏi chuyện này? Rõ ràng sáng sớm hôm nay vẫn còn bình thường, chẳng lẽ là lúc cô mất tích đã xảy ra chuyện gì sao? Có người nào đã nói những chuyện lung tung gì với cô, người duy nhất anh hoài nghi, chính là Thủy Miêu.

Nhất định là cô ta!

Người phụ nữ kia...

Buổi trưa hôm sau

Phòng khách lầu một

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng của Thủy Miêu đột nhiên bị gõ, toàn thân Thủy Miêu mặc bộ đồ màu trắng, mỉm cười đem cửa phòng mở ra. Thời điểm khi cô trông thấy Mặc Tử Hàn căn bản cũng không có một chút xiu kinh ngạc, cô bình tĩnh giống như biết rõ anh sẽ đến tìm cô vậy.

“Đại ca, mời vào!” Cô khẽ cúi đầu nói, lập tức nghiêng người nhường đường.

Mặc Tử Hàn lạnh lùng sải bước đi vào trong phòng.

Thủy Miêu đóng cửa phòng lại, bước tới trước mặt của anh, xoay người nhìn anh, sau đó hơi cúi đầu, cung kính nói “Đại ca, ngài tìm em có chuyện gì?”

“Ngày hôm qua cô cùng Tử Thất Thất nói những chuyện gì?” Mặc Tử Hàn lạnh như băng chất vấn cô.

“Chỉ là tán gẫu mấy câu thôi!” Thủy Miêu trả lời.

“Tán gẫu? Vậy hãy đem nội dung lặp lại một lần!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“...” Thủy Miêu đột nhiên trầm mặc, sau đó nói “Đại ca thật xin lỗi, nội dung thì tôi không nhớ rõ nữa rồi, chỉ là nói một chút việc nhà mà thôi!”

“Không cần ở đây giả ngây giả dại!” Mặc Tử Hàn tức giận, lạnh lùng nói “Cũng không cần ở trước mặt Tử Thất Thất nói lung tung, đừng cho là những lời cảnh cáo của tôi nói với cô là đùa giỡn, nếu như cô chọc giận tôi, tôi thật sẽ giết cô!”

Thủy Miêu nghe anh nói tuyệt tình, nụ cười trên mặt cũng biến mất. Cô ngưng lại mấy giây, sau đó đột nhiên cười khẽ.

“A... Đại ca, em thật không hiểu, tại sao ngài vẫn muốn giấu giếm phu nhân chứ? Mặc dù sẽ tổn thương đến cô ấy, nhưng phu nhân cũng rất là kiên cường, em nghĩ cô ấy có thể một mình gánh chịu!”

“Cô câm miệng lại cho tôi!”

“Em biết ngài muốn bảo vệ cô ấy, nhưng nếu như cô ấy đã quyết định gả cho ngài, thì ngài nên để cô ấy chuẩn bị tinh thần để gia nhập hắc đạo, hơn nữa cô ấy cũng đã có con với ngài, nên rõ ràng mình bây giờ đang ở vị trí nào, hơn nữa cũng rõ ràng bổn phận của mình, còn...”

“Tôi nói cô câm miệng cho tôi!” Mặc Tử Hàn tức giận gầm nhẹ.

Thủy Miêu ngưng nói, hai mắt tức giận nhìn chằm chằm anh.

Mặc Tử Hàn chống lại hai mắt của cô, lửa giận trong lòng từ từ dâng lên, quả nhiên không nên giữ cô ở lại, mặc dù người phụ nữ này đã mấy lần cứu mạng của anh, nhưng giống như lời cô vừa nói, đã gia nhập hắc đạo, nên biết bổn phận của mình, cô ấy đã từng là hộ vệ bên cạnh anh, ngăn đao cản súng cho anh, thân làm thuộc hạ của anh làm như vậy cũng là phải, đây đều là trách nhiệm của cô, nhưng khi nhìn vết thương trên người của cô, trông thấy cô thống khổ, anh nhất thời lại không đành lòng, tóm lại bất kể như thế nào, nói anh máu lạnh vô tình cũng được, nói anh là người vong ân phụ nghĩa cũng chẳng sao, cái gì cũng được... Anh không thể giữ cô ở lại nữa!

“Cô đi đi, lập tức dọn hành lý, lập tức từ đi khỏi nơi này!” Anh lạnh lùng ra lệnh, tuyệt tình mở miệng.

Thủy Miêu khiếp sợ!

“Ngài muốn em rời đi? Ngài muốn đuổi em đi?”

“Đúng!”

“Rõ ràng ngài đã đồng ý để em ở lại!”

“Tôi đã để cô ở đây gần một tháng, cô còn chưa thỏa mãn?”

“Tại sao? Tại sao lại muốn đuổi em đi? Cũng bởi vì em nói mấy câu đó với cô ấy sao? Em nói có gì không đúng chứ? Em làm sai chỗ nào sao? Chẳng lẽ ngài muốn lừa gạt cô ấy cả đời sao? Chẳng lẽ ngài cho là ngài còn cơ hội

thoát khỏi cái địa ngục tràn đầy máu tươi này sao?”

“Câm miệng!” Mặc Tử Hàn tức giận.

“Em không muốn, em phải nói, lần trước ngài lên kế hoạch bị Chung Khuê phát hiện, hắn đoạt một nửa cổ phần của tập đoàn King, bây giờ ngài đã không thể nào có cơ hội thoát khỏi hắc đạo nữa rồi, mà một ngày nào đó Tử Thất Thất sẽ phải tiếp nhận “Huyết Tế”, cô ấy nhất định phải dùng đôi tay thuần khiết của mình để giết người, nếu không đời này cô ấy cũng không thể nào danh chánh ngôn thuận làm phu nhân của Mặc Tử Hàn!”

Đột nhiên!

Lời nói của Thủy Miêu vừa dứt, Mặc Tử Hàn liền vươn tay phải của mình ra, chế trụ lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, sau đó từ từ dùng sức, nâng cổ của cô lên đồng thời cả người cô cũng nâng lên theo. Hô hấp của Thủy Miêu trong nháy mắt bị ngưng lại, cổ càng ngày càng đau đớn, mà hai chân của cô cũng chậm chậm ly khai khỏi mặt đất, cả người lơ lửng ở trên không trung, ngay cả kêu cũng không kêu được.

“Vừa rồi rõ ràng tôi đã bảo cô ngậm miệng lại, nhưng cô lại dám không nghe tôi nói? Chẳng lẽ cô đã quên quy củ của hắc đạo rồi sao? Còn dám Dĩ Hạ Phạm Thượng, cô muốn vào địa lao chịu sự trừng phạt sao? Vậy thì cô cứ như vậy để tôi bóp chết?” Mặc Tử Hàn hung hăng nói, anh tức giận nhìn chằm chằm cô, không có chút mềm lòng.

Thủy Miêu nhìn khuôn mặt tức giận của anh, trong lòng hoảng sợ, cô lập tức dùng một ít hơi sức còn lại lắc đầu một cái.

“Nếu không muốn, thì cô phải nhớ kỹ lấy chuyện ngày hôm nay cho tôi, nếu như còn tái phạm lần nữa, tôi sẽ tự tay cắt cổ của cô, cho cô xuống địa ngục, mà phục vụ Diêm Vương!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng cảnh cáo.

Thủy Miêu lập tức gật đầu, mà tầm mắt của cô mơ hồ đã thay đổi, thật giống như sắp tắt thở.

Mặc Tử Hàn nhìn cô gật đầu, đột nhiên buông lỏng tay ra, thân thể của Thủy

Miêu trong nháy mắt rơi xuống, hai chân mới vừa chạm đất, hai đùi liền mềm nhũn ngã trên mặt đất, cũng không ngừng ho khan, hô hấp từng ngum từng ngum.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ...”

“Lập tức rút khỏi nơi này, không cho phép cô xuất hiện trước mặt của Tử Thất Thất, hơn nữa cô phải ghi nhớ thật kỹ những lời mà tôi vừa nói, càng phải biết rõ, tôi là thủ lĩnh của hắc đạo, mà cô là thuộc hạ của tôi, đều phải vì tôi mà làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng không có nợ cô cái gì cả, đừng tưởng rằng cô với người khác là không giống nhau, cũng đừng cho là cô có thể kiêu chể tự tưởng của tôi... Nếu như tự cho mình là thông minh, thì cũng là tự đi tìm rắc rối mà thôi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng nói, nói xong liền sải bước về phía cửa phòng.

“Đại... Đại ca...” Thủy Miêu thở mạnh lập tức mở miệng gọi.

Mặc Tử Hàn im lặng dừng lại.

“Ngài... Ngài còn nhớ mười năm trước ngài đã đồng ý chuyện của em không?” Cô hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc hai mắt hơi nhú lại.

“Ngài đã quên rồi sao? Mười năm trước ngài đã thề trước mặt em, ngài đã quên thật rồi sao? Vậy là ngài muốn quỵt nợ?”

“Tôi vẫn nhớ!”

“A...” Thủy Miêu vui vẻ cười, mặc dù giọng có chút khàn khàn, nhưng cô còn là vui vẻ nói “Vậy thì tốt... Nhớ là tốt rồi... Ngài nhớ là tốt rồi...”

Mặc Tử Hàn không muốn nghe cô nói nữa, cũng không muốn nghe thanh âm của cô nữa, tiếp tục đi tới cửa phòng, sau đó đưa tay mở cửa phòng ra, nhưng thời điểm vừa mở cửa, liền trông thấy Tử Thất Thất đang đứng ở trước cửa phòng.

Trong nháy mắt khiếp sợ, anh trừng lớn hai mắt của mình.

Cô đứng ở đây từ lúc nào?

Những lời lúc này cô đều nghe hết?

Chẳng lẽ vừa mới bắt đầu Thủy Miêu cũng biết cô ấy sẽ đến đây sao?

Anh bị gài bẫy?

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi cô.

Tử Thất Thất khẽ ngược đầu nhìn mặt của anh, cô vốn là muốn tìm Thủy Miêu, nhưng không nghĩ đến lại nghe được chuyện của bọn họ, cô cũng không muốn nghe lén, nhưng hai chân của cô lại không có biện pháp nào rời đi.

“Huyết Tề là gì? Là giết người sao? Có thể nói rõ cho em biết không?” Cô giật mình hỏi thăm anh, hai tay của cô bắt lấy cánh tay của Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn cau mày nhìn cô, thấp thỏm trong lòng.

“Tử Thất Thất, chúng ta trở về phòng rồi nói được không? Anh sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho em biết!” Nói xong, anh nắm lấy tay của cô kéo cô rời khỏi.

Tử Thất Thất kinh ngạc đi theo bước chân của anh, rời khỏi phòng của Thủy Miêu.

Thủy Miêu ngồi dưới đất nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, khước miệng một lần nữa treo lên nụ cười tà ác.

Muốn đuổi cô đi?

Không dễ dàng như vậy đâu! Lúc này cô nhất định sẽ không rời đi.

Cô từ dưới đất khẽ đứng lên, sau đó lảo đảo đi tới bên giường, ngồi ở trên

giường, sau đó cầm lấy điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường, bấm một chuỗi mã số, cuối cùng đưa điện thoại di động đặt ở bên tai.

“Alô?” Trong điện thoại di động vang lên giọng nói lạnh lùng của Chung Khuê.

“Chú Chung, là tôi!” Thủy Miêu cố chịu đựng đau, nũng nịu đáp lại.

“Àh? Thì ra là Thủy cô nương ở Bách Hoa Các, sao hôm nay cô lại gọi điện thoại cho tôi? Chẳng lẽ ngay cả lão già đã hơn 70 tuổi mà cô cũng không tha, cũng muốn lôi kéo đến tiệm của cô làm khách sao? Tôi nói trước, tôi đã không còn có thể lực đó!”

“Chú Chung, ngài nghe tôi nói, tôi tìm ngài đương nhiên là có liên quan đến giao dịch quan trọng!”

“Ah? Giao dịch? Cô muốn nói chuyện buôn bán với tôi?”

“Chuyện này, thật ra thì rất đơn giản, là...”

Thủy Miêu đem lấy kế hoạch của chính mình căn kê nói với hắn, mà ánh mắt của cô vẫn nhìn về phía cửa phòng của mình, nhìn theo hướng của Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất biến mất, tưởng tượng ra bộ dạng gầy gò của hai người bọn họ.

...

Lầu hai

Phòng ngủ

Mặc Tử Hàn kéo tay của Tử Thất Thất về đến phòng, xoay người đóng cửa phòng lại, sau đó để cô ngồi ở bên giường.

Tử Thất Thất theo dõi ánh mắt của anh, chờ đợi giải thích của anh, mà trong lòng của cô cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng gọi, đưa tay vuốt ve gò má của cô, sau đó khẽ cau mày lo lắng nói “Lời nói kế tiếp của anh có thể sẽ dọa đến em, em cũng không nên quá kinh ngạc, thân thể của em vừa mới tốt lên, nhưng cũng không thể sơ xuất được, hay là em nằm ở trên giường trước, sau đó anh sẽ...”

“Em không có sao, anh cứ nói đi!” Tử Thất Thất cắt đứt lời của anh, cũng bắt lấy tay của anh, để cho anh yên tâm hơn.

Mặc Tử Hàn canh chừng mặt của cô, thời điểm này trong lòng của hắn thật không muốn nói những chuyện tàn nhẫn này, nhưng chuyện đã đến tình trạng này, anh không còn biện pháp nào giấu giếm nữa rồi.

“Thật ra thì Huyết Tế có nghĩa là dùng máu để tế điện, nói trắng ra thì chính là muốn em giết người, người phụ nữ nào muốn trở thành hắc đạo phu nhân thì đều phải giết người, nếu bản thân đã là người trong hắc đạo, thì chỉ cần kết hôn bình thường là được, nhưng nếu là người bình thường vô cùng thuần khiết, thì nhất định phải tiến vào hắc đạo theo con đường tàn khốc nhất, bình thường thì vào buổi chiều sau khi hôn lễ được tổ chức, trong tổ chức ở ngay trước mặt của mọi người tự tay mình giết chết một người, như vậy ở trước mặt mọi người có thể chứng tỏ uy nghiêm của mình, cũng có thể giải trừ hiểu lầm cô là gian tế, cho nên người phụ nữ thuần khiết giống như em, nhất định phải làm cho hai tay của mình dính đầy máu tươi, như vậy mới có thể chân chính trở thành hắc đạo phu nhân, trở thành vợ của anh...” Anh nhẹ giọng nói, chân mày hơi nhíu lên, trong đầu lập tức nhớ lại chuyện khi còn bé của mình, khi đó anh mới mười tuổi, giống như một cơn ác mộng đột nhiên xuất hiện, cha của anh dẫn theo một người đàn ông đang thoi thóp, sau đó đưa cho anh một thanh chủy thủ sắc bén, ra lệnh anh dùng chủy thủ giết người đàn ông kia.

Lần đó... Là lần đầu tiên anh giết người!

Mà màu đỏ tươi của máu... Trong nháy mắt liền nhuộm đỏ hai tay của anh...

Thật là đáng sợ!

Chương 294: Âm mưu bắt đầu, Thủy Miêu lãnh đạn thay Tử Thất Thất!

Tử Thất Thất nghe anh nói, rốt cuộc cô đã hiểu tại sao trước đây anh không nói cho cô biết nguyên nhân, mặc dù chuyện này đối với người trong hắc đạo mà nói thì là chuyện nhỏ, nhưng chuyện này đối với cô mà nói thì không có cách nào làm được. Rõ ràng cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng, nhưng sự thật còn vượt qua trí tưởng tượng của cô, muốn gả cho anh, phải đem chính mình dung nhập vào hắc đạo, muốn lấy được bốn chữ kia (là: danh chính ngôn thuận), thì hai bàn tay của mình nhất định phải nhuộm đầy máu tươi, như vậy mới có thể khiến người khác khuất phục.

Cô nên làm gì đây?

Một lòng muốn gả cho anh, nhưng hiện tại... Có chút do dự rồi...

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng gọi cô, đồng thời đưa tay của mình ra ôm lấy cô, sau đó nói tiếp “Em hãy yên tâm đi, những chuyện này anh sẽ xử lý tốt, anh sẽ không để cho em giết người, anh tuyệt đối sẽ không cho em làm những chuyện tàn nhẫn như vậy!”

Tử Thất Thất nghe anh nói, từ từ quay đầu, nhìn gò má có chút gầy gò của anh, không tự chủ mà nhớ tới chuyện xảy ra vài ngày trước đó, sau đó lông mày nhăn lại nói “Đoạn thời gian trước, mỗi ngày anh đều ở công ty làm thêm giờ, chính là vì em, có phải không?”

Mặc Tử Hàn quay đầu, nhìn cô nói “Đúng rồi, anh vốn muốn đem tài sản của nhà họ Mặc chuyển dời đến tập đoàn King, đem những loại tiền bản thủ kia đi rửa, như vậy anh mới có thể có đầy đủ tài sản cùng quyền lực để thoát khỏi hắc đạo, nhưng...” Anh hơi dừng lại, không muốn làm cô cảm thấy áy náy, cho nên trực tiếp nhảy qua trọng điểm, hàm hồ nói “Anh đã trúng kế của Chung Khuê, để cho hắn chiếm cứ một nửa cổ phần của tập đoàn King, cho nên kế hoạch đã thất bại.”

Tử Thất Thất nghe anh nói, đột nhiên kinh ngạc hỏi “Anh muốn thoát khỏi hắc đạo?”

“Ừh!” Anh nhẹ nhàng trả lời, hơi gật đầu.

“Là vì em sao?” Cô hỏi.

“Thật ra thì... Cũng không hoàn toàn!” Anh trả lời.

“Có bao nhiêu phần là vì em? Một nửa?” Cô hỏi.

“Hơn phân nửa!” Anh mỉm cười trả lời.

Đột nhiên, Tử Thất Thất đưa hai tay của mình ra ôm lấy thân thể của anh, sau đó vui vẻ nói “Cám ơn anh!”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc khi bị cô ôm lấy, sau đó cũng dùng đôi tay của mình ôm chặt cô “Anh thất bại, em không cần cám ơn anh, anh vẫn chưa thể thoát khỏi hắc đạo, anh chưa có biện pháp chân chính rời khỏi cái nhà này!”

“Em cảm ơn chính là cảm ơn phần tâm ý này của anh, cảm ơn phần tâm ý này của anh đối với em, bất kể anh có thể thoát khỏi hắc đạo hay không, em cũng yêu anh như vậy, bất kể em có thể trở thành vợ của anh hay không, em cũng sẽ ở bên cạnh anh, anh vì em mà bỏ ra nhiều như vậy, em cũng nên vì anh mà chịu thiệt thòi một chút!”

Mặc Tử Hàn khiếp sợ, đối với lời nói của cô có cái hiểu có chút không hiểu.

Đột nhiên anh dùng đôi tay của mình bắt lấy hai tay của cô, đem cô từ trong ngực của mình kéo ra, sau đó nghi ngờ hỏi “Em mới vừa nói là có ý gì? Bất kể anh có thể thoát khỏi hắc đạo hay không, em cũng một lòng yêu anh? Bất kể em có thể trở thành vợ của anh hay không, em cũng sẽ ở bên cạnh anh? Hai câu này là có ý gì?”

“Có nghĩa là, coi như chúng ta không kết hôn cũng không sao, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, chỉ cần anh nghĩ em là vợ của anh, như vậy... Thì em chính là vợ của anh!” Cô nhẹ giọng giải thích.

“Không phải em rất muốn cùng anh kết hôn sao?” Anh hỏi.

“Kết hôn chỉ là hình thức mà thôi, hiện tại chúng ta không phải cũng không còn kết hôn sao? Chúng ta không phải cũng sống rất vui vẻ sao? Nếu như thật

sự muốn kết hôn, thì hôm nào đó hai chúng ta lên lên đến giáo đường cử hành hôn lễ, như vậy không phải tốt lắm sao!” Tử Thất Thất vui vẻ nói, bộ dáng ảo tưởng.

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, mặc dù trong lòng rất vui sướng, nhưng... Anh rất muốn cho cô một hôn lễ thật hoành tráng, anh muốn cho toàn thế giới biết cô chính là vợ của Mặc Tử Hàn, anh muốn khoe cho mọi người biết anh có một người vợ xinh đẹp và rất dịu dàng.

Tử Thất Thất thấy trên mặt anh có một chút suy tư, cô không tự chủ mở miệng, chậm rãi nói “Nếu...”

Hai mắt của Mặc Tử Hàn thâm thúy nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Tử Thất Thất hơi do dự, sau đó nói tiếp “Nếu như không làm hắc đạo phu nhân cũng không có cách nào với anh ở chung một chỗ, vậy thì em muốn... Em có thể sẽ giết người!”

Mặc Tử Hàn lại một lần nữa khiếp sợ, vui mừng nói, “Em sẽ vì anh mà làm như vậy thật sao?”

“Em nghĩ em sẽ phải làm như vậy, bởi vì bây giờ em không thể rời khỏi anh. Chỉ là, đến khi đó em không biết anh còn có thích đôi tay dính đầy máu tươi này của em nữa hay không, nếu đến lúc đó anh không yêu em nữa, thì em nghĩ... Em nhất định sẽ không có cách nào để sống nữa!” Tử Thất Thất có chút kinh hoảng nói, bởi vì giết người đối với cô mà nói, thật sự là chuyện hết sức kinh khủng, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã khiến cô cảm thấy sợ rồi, nhưng nếu nhất định bắt cô lựa chọn, thì... Cô nguyện ý vì người đàn ông này mà xuống địa ngục.

Mặc Tử Hàn kích động lần nữa ôm chặt lấy cô, chỉ cần có những lời này của cô, tất cả đều đủ rồi!

“Anh sẽ không để cho em giết người, anh sẽ không để cho em làm việc mà em không muốn làm, anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết tất cả những chuyện này, em hãy đợi một thời gian, hãy cho anh một chút thời gian nữa, nhất định anh sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc giống như những gia đình bình

thường khác, anh nhất định sẽ cho em mặc bộ áo cưới xinh đẹp nhất, ở hôn lễ long trọng nhất, trở thành người vợ duy nhất của Mặc Tử Hàn anh!” Anh kiên định tuyên thệ, cũng là một lời cam kết.

Tử Thất Thất nghe anh nói, vui vẻ nhắm hai mắt lại, nháy mắt trong đầu liền xuất hiện hôn lễ giống như anh nói, một hôn lễ chỉ thuộc về hai người bọn họ mà thôi.

“Em tin tưởng anh!” Cô nhẹ giọng nói, liền ôm anh.

Trước bữa cơm tối

Thủy Miêu cố ý thừa dịp Tử Thất Thất ở trong phòng một mình, liền gõ cửa phòng của cô.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Mời vào!” Bên trong cửa truyền đến giọng nói của Tử Thất Thất.

Thủy Miêu nhanh chóng sửa sang lại bộ mặt của mình một chút, sau đó nâng lên nụ cười nhân nhật đem cửa phòng mở ra.

...

Bên trong phòng

Tử Thất Thất trông thấy Thủy Miêu đi tới, không khỏi có chút kinh ngạc, sau đó dịu dàng nhìn cô nói “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Không có gì, chỉ là tôi muốn rời khỏi nơi này, cho nên tới đây chào tạm biệt cô!” Thủy Miêu mỉm cười trả lời, trong nụ cười mang theo chút ưu thương.

“Cô muốn rời đi?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Đúng vậy, hôm nay ở cửa phòng của tôi chắc cô cũng đã nghe hết rồi đó, đại

ca muốn tôi lập tức rời đi, cho nên... Tôi phải trở về Bách Hoa Các rồi!”

“Bách Hoa Các?” Tử Thất Thất lặp lại.

“Đúng rồi, nơi đó chính là nơi đàn ông dùng tiền để mua vui, tôi đã ở nơi đó bảy năm, nơi đó đã là nhà của tôi, hơn nữa tay của tôi đã nửa tàn phế rồi, không thể nào bảo vệ đại ca nữa rồi. Thời điểm tôi tới an ủi cô, trong lòng chính là mang theo một chút tâm tư xấu, nên tôi đã xin đại ca cho tôi ở lại, nhưng quả nhiên... Mong đẹp không dài!” Cô cảm thán mà nói, trên mặt ưu thương tăng thêm rất nhiều.

Tử Thất Thất xem chừng mặt cô, nhìn bộ dáng thương tâm của cô, không khỏi có chút đồng tình.

“Phu nhân...” Thủy Miêu đột nhiên gọi cô.

“Chuyện gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Tôi... Tôi muốn... Tôi muốn...” Cô ấp a ấp úng nói, lập tức lấy hết dũng khí, nhưng lại có chút ngập ngừng, cuối cùng chỉ có thể khổ sở cười nói “Không có gì, tôi phải đi, về sau xin cô chăm sóc cho đại ca thật tốt!”

Cô nói xong, lập tức xoay người rời đi.

“Thủy Miêu!” Tử Thất Thất canh chừng bóng lưng của cô, gọi cô lại.

Hai chân của Thủy Miêu lập tức dừng lại, đồng thời quay đầu nhìn cô.

Tử Thất Thất mở to miệng giống như muốn nói điều gì đó, nhưng là chân chờ hai giây sau, cô chỉ là nhẹ giọng nói “Tôi tiễn cô một đoạn được không”

“Cám ơn!” Thủy Miêu cũng không có từ chối, đưa tay đem cửa phòng mở ra, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng.

...

Cửa chính lâu một

Thủy Miếu không có bất kỳ hành lý nào, cô chỉ cầm một cái túi xách, thời điểm hai người mới vừa đi ra cửa chính của biệt thự, Thủy Miếu đột nhiên dừng bước, nhìn Tử Thất Thất nói “Đưa đến đây là được rồi, buổi tối gió tương đối lạnh, sẽ ảnh hưởng đến em bé trong bụng của cô, cảm ơn cô đã tiễn tôi!”

Tử Thất Thất nhìn cô ấy, chỉ hơi mỉm cười, cũng không nói chuyện gì. Bởi vì bây giờ cô không biết mình nên nói gì với cô ấy mới phải, thật ra thì cô rất muốn giữ cô ấy ở lại, không muốn cô ấy lại trở về Bách Hoa Các, nhưng ở trong nội tâm của mình, thì cô lại không có cách nào để tin tưởng cô ấy, mặc dù Mặc Tử Hàn có nói qua với cô, cô ấy tuyệt đối sẽ không tổn thương cô, nhưng cô không thể lấy đứa bé trong bụng của mình ra đánh cược được, cô nhất định phải bảo đảm một trăm phần trăm con của cô sẽ ra đời bình an, đây cũng là một loại ích kỷ của người mẹ, còn là ích kỷ của người phụ nữ, cho nên trong lòng cô đã quyết định, chờ sau khi con ra đời, cô mới cho cô ấy trở về, sau đó từ từ bồi dưỡng lòng tin nơi cô ấy, cho dù rõ ràng cô ấy thích Mặc Tử Hàn cũng không sao, bởi vì chuyện Bách Hiên, làm cho cô không cách nào bỏ mặc với những như vậy.

Yêu một người không có sai!

Muốn sống ở bên cạnh người mình thích nhất cũng không sai!

Cô tại sao muốn tước đoạt hạnh phúc của người khác đây?

“Vậy tôi cũng không tiến thêm nữa, hôm nào chúng ta gặp lại nhé!” Cô mỉm cười nói.

“Hôm nào?” Thủy Miếu nghi ngờ lặp lại hai chữ này, có chút kinh ngạc.

“Ừh, chúng ta có thể sẽ gặp lại đấy!” Tử Thất Thất cố ý thần thần bí bí nói, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Thủy Miếu không rõ ý tứ trong lời nói của cô, nhưng kỳ thật không hiểu cũng không sao, cho nên cũng không có hỏi nữa, mà xoay người, một bước dừng ở cửa xe.

Đột nhiên!

Ở dưới đèn đen nhánh, hai mắt nhạy bén của Thủy Miêu liền thấy một điểm sáng màu đỏ ở nơi rất xa, trong nháy mắt, cô khiếp sợ trợn to hai mắt, xoay người, nhanh chóng chạy tới hướng Tử Thất Thất, sau đó hô to “Cẩn thận”, cô liền ôm lấy thân thể của Tử Thất Thất, tiếp theo chỉ nghe “Phanh” một tiếng, cô trừng lớn hai mắt của mình, sau đó lại từ từ nhắm hai mắt của mình lại, nhanh chóng ngất đi.

Tử Thất Thất tới đây hoàn toàn cũng không có phản ứng gì, thân thể của Thủy Miêu từ trong ngực của cô từ từ trượt xuống, cả người cũng ngã trên mặt đất, thời điểm cô sững sờ đem tầm mắt nhìn xuống, khiếp sợ thấy sau lưng Thủy Miêu máu đỏ tươi đang chảy, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, ý thức được thanh âm vừa rồi chính là tiếng súng, mà đáng lý viên đạn đó sẽ trúng cô, nhưng Thủy Miêu lại... Cứu cô...

“...” Cô hét hoảng lớn tiếng gọi “Có ai không —— cứu mạng —— mau gọi bác sĩ —— mau cứu người ——”

Hộ vệ cùng người làm trong biệt thự nghe thấy cô gào thét, cũng lập tức chạy đến, lập tức có người đi mời bác sĩ, có người đưa Thủy Miêu trở về phòng của cô ấy, còn lại Tử Thất Thất một thân một mình sững sờ đứng ở cửa chính, nhìn một mảnh vết máu màu đỏ ở trên sàn.

Tại sao cô ấy lại cứu cô đây?

Tại sao cô lại bị người khác ám sát?

Là Chung Khuê sao?

Tại sao hắn muốn giết cô?

“Tử Thất Thất!” Mặc Tử Hàn nhanh chóng từ lầu hai chạy xuống, vội vã tới bên cạnh cô, kiểm tra thân thể của cô.

“Em không sao chứ? Em có bị thương không? Em có bị giật mình không?”

Em đừng sợ, có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em, không có chuyện gì...” Mặc Tử Hàn hốt hoảng nói, dùng hai tay ôm chặt cô, dùng bàn tay của mình đem khuôn mặt còn đang sưng sờ của cô vùi vào trong lồng ngực của mình, sau đó dùng hai mắt sắc bén của mình nhìn vũng máu trên sàn, lại nhìn ra ngoài đêm đen, cuối cùng cau mày thật sâu.

Tại sao trùng hợp như thế? Tại sao Thủy Miêu biết chọn thời gian như vậy? Thời điểm xuất hiện luôn là lúc anh không có ở bên người cô, hơn nữa vì để tránh chuyện Vũ Chi Húc xông vào như lần trước, bên trong biệt thự toàn bộ anh đã an bài tăng cường lên rất nhiều, tất cả hộ vệ đều đổi thành nhóm thuộc hạ mà anh tin tưởng nhất, căn bản cũng không thể xảy ra chuyện như vậy được, coi như là ở ngàn mét để bắn lén, cũng không thể đem thời gian tính toán chuẩn xác như vậy được, trừ phi... Tất cả những chuyện này nhất định đã có người tỉ mỉ sắp xếp, cố ý để cho Tử Thất Thất rơi vào cái bẫy này.

Mặt của Tử Thất Thất chôn ở lồng ngực của anh, sưng sờ hồi lâu mới dần dần bình tĩnh lại, cô chậm rãi từ trong ngực của anh rời đi, nhưng khẽ ngửa đầu nhìn anh nói, “Cô ấy sẽ không sao chứ?”

“Yên tâm đi, bác sĩ đã tới, sẽ không có việc gì đâu!” Thời điểm Mặc Tử Hàn nói ra câu này, giọng nói vô cùng kiên định.

Hai mắt của Tử Thất Thất từ từ trầm xuống, chân mày từ từ nhíu lên, gương mặt kinh hoảng vẫn chưa dứt, nhưng cũng đã bình tĩnh hơn.

“Chúng ta mau vào thôi, không nên đem chuyện này nói với Thiên Tân, anh không muốn con lo lắng!”

“Ừh, được!”

Tử Thất Thất trầm mặt đi vào bên trong biệt thự, Mặc Tử Hàn cau mày đi bên cạnh cô.

...

Ba tiếng sau

Bác sĩ từ phòng của Thủy Miêu đi ra, Tử Thất Thất lập tức đi tới, khẩn trương hỏi “Cô ấy thế nào? Có sao không?”

“Phu nhân xin ngài yên tâm, đạn cũng không có tổn thương đến nội tạng, chỉ cần lấy đạn ra, sau đó nghỉ ngơi vài ngày, cô cũng sẽ vô sự!” Bác sĩ nhẹ giọng nói, trên mặt mỉm cười thân thiện.

Tử Thất Thất an tâm thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó lại nói “Tôi có thể vào thăm cô ấy một chút được không?”

“Dĩ nhiên là có thể, chỉ là thuốc mê còn tác dụng phải đợi thêm một tiếng nữa cô ấy sẽ tỉnh lại!”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ!”

“Không có chi!”

Tử Thất Thất nói xong, liền vội vàng muốn vào thăm Thủy Miêu, nhưng thời điểm cô vừa mới bước được hai bước, Mặc Tử Hàn lại vươn tay, bắt lấy cánh tay của cô.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi cô.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn anh.

Mặc Tử Hàn lo lắng khẽ cau mày nói “Lúc này em mới bị kinh sợ rồi, với lại cũng đã đứng ở chỗ này đợi lâu như vậy, không bằng chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút, để cho bác sĩ kiểm tra thân thể cho em luôn, ngày mai trở lại thăm cô ấy có được không?”

“Em không sao, thân thể của em rất tốt không cần phải kiểm tra, em chỉ muốn vào thăm Thủy Miêu một chút, anh không cần phải lo lắng cho em, chúng ta cùng nhau vào thăm cô ấy đi!” Cô vội vã nói, đã nắm lấy tay của anh, đi vào trong phòng.

Mặc Tử Hàn nhíu mày, anh không muốn cô thêm tiếp xúc với Thủy Miêu, nhưng càng muốn cô cách xa cô ấy một chút, thì cô lại càng muốn đến gần cô

ấy hơn, thậm chí đã đến trình độ quan tâm cô ấy như vậy. Nên làm cái gì đây? Không thể để hai người thân thiết hơn nữa, anh có một dự cảm vô cùng xấu.

...

Bên trong phòng

Tử Thất Thất ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Thủy Miêu, Mặc Tử Hàn đứng ở sau lưng Tử Thất Thất, hai mắt lo lắng nhìn cô không chớp, trong lòng không ngừng tự hỏi.

Chợt...

“Phu nhân... Cẩn thận... Cẩn thận... Cẩn thận...” Thủy Miêu nhắm hai mắt nhẹ giọng nỉ non, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi hột, sau đó hoảng sợ mở hai mắt ra.

“Cô đã tỉnh!” Tử Thất Thất vui mừng nói.

Tầm mắt của Thủy Miêu từ từ chuyển dời đến mặt của cô, sau đó lo lắng nói “Phu nhân? Ngài không sao chứ? Ngài có bị thương không? Ngài...” Cô vừa nói chuyện liền hốt hoảng muốn ngồi dậy, nhưng sống lưng đột nhiên đau đớn, hơn nữa thuốc tê mới vừa qua, cô vô lực thân thể mềm nhũn, ngã lại trên giường.

“Cô cẩn thận!” Tử Thất Thất lập tức đưa tay ra đỡ lấy thân thể của cô, sau đó hốt hoảng nói “Tôi không sao, tôi không có bị thương, bây giờ người bị thương là cô, cô không nên lộn xộn, ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, còn...” Cô đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn cô, cảm kích nói “Cám ơn cô... Cám ơn cô đã cứu tôi!”

Thủy Miêu nhìn vẻ mặt cảm kích của cô, lại nhìn thấy Mặc Tử Hàn đứng ở sau lưng cô, trên mặt lập tức mỉm cười, hướng về phía cô nói “Cô không cần phải nói cám ơn với tôi, những chuyện như vậy tôi đều đã quen, hơn nữa cô xem bây giờ tôi không phải là đã tốt rồi sao? Chỉ là một viên đạn mà thôi, sẽ không có chuyện gì!”

“Nhưng...”

“Thật sự tôi không có sao, ngược lại sắc mặt của cô thoát nhìn rất mệt mỏi, cô mau về phòng nghỉ ngơi đi, coi như cô không muốn nghỉ ngơi cũng phải nghỉ cho đứa nhỏ trong bụng, tôi thật sự đã không sao, muốn nói gì thì đợi ngày mai rồi hãy nói!” Thủy Miêu dịu dàng khuyên, lộ ra nụ cười yên tâm.

Chương 295: Trước ba tháng, sau ba tháng đều không thể!

Tử Thất Thất quan sát Thủy Miêu cười, mặc dù đã yên tâm, nhưng vẫn còn có chút chua xót, không thể biết được đây là loại cảm giác gì.

“Được! Vậy cô nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tôi sẽ trở lại thăm cô!” Cô thỏa hiệp.

“Ừ!” Thủy Miêu mỉm cười gật đầu.

Tử Thất Thất từ từ xoay người theo hướng cửa phòng rồi đi, Thủy Miêu nhìn theo bóng cô, đưa mắt nhìn cô rồi đi. Thời điểm bóng dáng Tử Thất Thất biến mất, Thủy Miêu nhìn sang người còn lại trong phòng, lúc này hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng, thậm chí tràn đầy tức giận.

“Chuyện lần này, là cô giở trò quỷ phải không?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, rõ ràng là câu hỏi nhưng từ trong miệng anh cũng là như vậy kiên định nói ra.

“Không phải em!” Thủy Miêu phủ nhận.

“Cô cho rằng cô có thể gạt được tôi?”

“Em không có!”

“Cô còn dám nói láo!”

“Em không có nói láo, thật không phải là em, em cái gì cũng không có làm, thật sự không có làm tại sao ngài không tin tưởng em? Em dùng thân thể của mình cứu người phụ nữ của ngài, nhưng ngài một câu cảm ơn cũng không có, luôn nặng lời trách cứ em. Em hiểu rõ ngài là chủ nhân, em không có phản bác quyền lực của ngài, nhưng em cũng là phụ nữ, hơn nữa còn là một người

rất hâm mộ, thậm chí yêu mến Tử Thất Thất. Ngài làm ơn đừng nói nặng lời như vậy, những từ đó thật sự làm tôi tổn thương...Được! Nếu như ngài nhận định là em làm, chắc hẳn ngài đã tìm ra chứng cứ, nếu như ngài không có chứng cứ, em sẽ không thừa nhận!” Thủy Miêu kích động nói xong, khóe mắt lóe ra nước mắt trong suốt.

Mặc Tử Hàn quan sát khuôn mặt cô, nghe lời nói kích động của cô, thật chẳng lẽ chính là mình trách lầm? Nhưng là nếu như không phải là cô ta, anh nghĩ không tới còn có người nào muốn hãm hại Tử Thất Thất.

“Được, chuyện này tôi sẽ điều tra tìm hiểu rõ, nếu quả như thật là cô, như vậy... Cô sẽ chờ lấy cái chết tạ tội đi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong, liền lập tức xoay người, sải bước đi ra cửa phòng.

“Rầm——” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị nặng nề đóng sầm.

Thủy Miêu nhìn cửa phòng bị đóng, nước mắt đột nhiên trong nháy mắt tụ họp thành hạt, im lặng từ khóe mắt rơi xuống. Cô dung sức lau thật mạnh, cổ trần tĩnh

Lấy cái chết tạ tội?

A... Cô mới không sợ!

Cô chưa bao giờ sợ chết, bằng không cô cũng sẽ không hết lần này đến lần khác quyết tâm bám trụ lại nơi này

Muốn đuổi cô đi?

Không dễ dàng như vậy...

...

Phòng ngủ lầu hai

Lúc Mặc Tử Hàn trở về phòng, Tử Thất Thất đã đứng nhìn ra ngoài cửa sổ sáng chói tinh quang, nhưng trên mặt lại tràn đầy lo lắng, chân mày cũng rói

rắm nhú lại.

Mặc Tử Hàn đi đến phía sau cô, theo thói quen đưa ra đôi tay, từ phía sau đem lấy cô thân thể ôm thật chặt, đầu đặt trên vai cô, nhẹ giọng nói, “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, buổi tối không nên đứng ở trước cửa sổ, gió đêm rất lạnh rất dễ bị cảm, hơn nữa bây giờ đã vào mùa thu rồi, em nên cẩn thận một chút mới đúng!”

Hai tay Tử Thất Thất nhẹ nhàng bao trùm tay anh, nhẹ nhàng cười nói, “Em hiểu rồi rồi, em sẽ cẩn thận, chỉ là có chút bất an, cho nên mới đứng ở đây thanh tỉnh đầu óc mình một chút!”

“Bất an? Là bởi vì chuyện Thủy Miếu sao?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu.

“Em không nên quá tin tưởng cô ta, cô ta ở Bách Hoa Các bảy năm, rất biết diễn trò, cho nên em nhất định không thể tin tưởng cô ta, phải coi chừng cô ta!” Mặc Tử Hàn lo lắng nói xong, đôi tay đột nhiên quay cô lại để cho cô đối diện với mình.

Tử Thất Thất khẽ ngửa đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của anh, đột nhiên, cô khẽ nhăn đầu lông mày, hỏi lại, “Anh nói cô ấy ở Bách Hoa Các đã bảy năm? Là anh không để cho cô ấy ra đi sao?”

Mặc Tử Hàn hơi kinh ngạc, sau đó chậm tiếng trả lời, “Là anh!”

“Tại sao phải bắt một người phụ nữ đi làm việc ở một nơi như vậy? “ Tử Thất Thất hỏi.

“Bởi vì phụ nữ rất dễ dàng lấy được thông tin từ đàn ông, cho nên khi anh bị bắt bỏ tù bảy năm trước, đã mở ra Bách Hoa Các, mục đích chính là thu tập tình báo. Tuy nhiên, anh cũng không để cho Thủy Miếu làm những việc này, chỉ giao cho cô ấy quản lý Bách Hoa Các!”

“Nhưng mà đối với với một phụ nữ mà nói, cái loại địa phương đó quả nhiên thật không tốt, lại chỉ vì anh mà phải ở đó những bảy năm, cho nên... Hãy để

cho cô ấy ở bên cạnh anh lâu một chút đi, chớ đuổi cô ấy đi!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nói xong, thay Thủy Miếu cầu cạnh.

“Không được!” Mặc Tử Hàn cự tuyệt.

“Tại sao?” Tử Thất Thất hỏi.

“Bởi vì cô ta rất nguy hiểm!”

“Em biết tự bảo vệ chính mình, anh hãy yên tâm đi!”

“Bảo vệ như thế nào? Em bảo vệ chính mình như thế nào? Nếu như chuyện hôm nay xảy ra một lần nữa, em sẽ ứng phó như thế nào?” Mặc Tử Hàn đột nhiên chất vấn.

“Em có biện pháp của em, tóm lại em nhất định không có việc gì, hơn nữa có anh giúp em, em còn có gì phải sợ?” Tử Thất Thất tràn đầy tự tin nói, lộ nụ cười đáng yêu, giống như đang làm nũng với anh.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, tâm lập tức liền mềm nhũn, rõ ràng trong nội tâm hết sức kiên định, biết nhất định phải cự tuyệt cô, nhưng từ từ mềm lòng, lại không giải thích được nói, “Được rồi... Chỉ là...” Anh lập tức lấy lại tinh thần nói, “Dù thế nào cũng không được uống phỉ ăn bữa trưa, anh đã đồng ý mong muốn của em, em có phải hay không nên cho anh một chút hồi báo à?”

“Hồi báo?” Tử Thất Thất nghi ngờ, trong lòng có dự cảm xấu.

Hai tay Mặc Tử Hàn đặt ở sau lưng cô, sau đó khẽ dùng lực, để cho thân thể cô dán thật chặt thân thể của anh, đồng thời cố ý đem lấy vật phía dưới chính mình nhẹ nhàng đặt vào bụng khẽ nhô ra của cô, mập mờ mà nói, “Em nên rất rõ ràng chứ?”

Tử Thất Thất hai mắt hơi nhìn xuống, sau đó ngẩng đầu cười, “Được, không thành vấn đề, em đồng ý... Chỉ là...” Cô cũng học được các nói lấp lửng của Mặc Tử Hàn, “Anh chờ một chút Hàaa...!”

Cô, liền đẩy anh ra, từ trong ngực của anh rời đi.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô đi tới bên giường, đưa tay kéo ngăn kéo trên tủ đầu giường ra, lấy ra một quyển sách, sau đó sẽ đi trở về trước mặt của anh, đặt sách vào tay anh, giảo hoạt cười nói, “Lật tới trang 56, sau đó nhìn dòng thứ ba!”

Mặc Tử Hàn vô cùng nghe lời mở ra trang năm mươi sáu, sau đó nhìn vào dòng thứ ba, trên đó viết:

“Phụ nữ trước khi mang thai ba tháng và ba tháng cuối thai kì, không nên làm chuyện phòng the!”

Trước ba cái tháng cùng sau ba tháng?

Cô hiện tại mới vừa hoàn hảo là tháng thứ ba, như vậy ý tứ là được...

“Đây là người nào viết sách?” Anh đột nhiên lạnh lùng chất vấn.

“Trên sách không phải có tên tác giả sao?” Tử Thất Thất vui vẻ trả lời.

Mặc Tử Hàn khép lại sách, nhìn phía trên tên tác giả, sau đó ác ngoan ngoan nói, “Anh ngày mai sẽ phái người ám sát hắn, lại dám viết loại sách này hư chuyện tốt của anh!”

Tử Thất Thất đỏ mặt cười!©,®!

“Chuyện bé xé ra to, hơn nữa đây cũng không phải lỗi của hắn, hắn chỉ là viết ra chú ý hạng mục công việc mà thôi, nghiên cứu ra loại chuyện như vậy người đó phải là bác sĩ chứ?”

“Được, vậy ngày mai anh đi điều tra một lần xem sao, là cái nào bác sĩ nghiên cứu ra được, sau đó anh liền...”

“Ngừng!” Tử Thất Thất đột nhiên rống to, cắt đứt lời anh muốn nói ra, sau đó đỏ mặt, tức giận nhìn anh nói, “Anh cũng đã là một người ba mươi tuổi, sao lại trẻ con như vậy? Không phải là không thể vậy... Cái đó nha, nhìn một

chút có thể chết à?”

“Có thể!” Mặc Tử Hàn trả lời ngay.

Tử Thất Thất trên mặt trong nháy mắt trượt vô số hắc tuyến!

“Cái người này quý hạo sắc, thật là động vật chỉ biết dùng xuống nửa thân dưới, cái người này vô sỉ đại khôn kiếp, cái người này...”

“Bà xã!” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, nói như chuyện đương nhiên, “Anh cho là những thứ em vừa nói, đối với một người đàn ông trưởng thành mà nói, đều là đòi hỏi cần thiết!”

“Cái gì?”

“Thật đúng là: Đàn ông không sắc... Phụ nữ không thương...”

“Không phải như vậy chứ?”

“Đây là thăng cấp bản!”

“...”

Một phụ nữ im lặng, một phụ nữ nào đó tức, một phụ nữ nào đó đỏ mặt hời...

Ba ngày sau

Thân thể Thủy Miêu đã tốt lên rất nhiều, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi vết thương cũng đã khép lại, hơn nữa cũng có thể xuống đất đi lại, nhưng Tử Thất Thất kiên quyết không để cho cô xuống giường, bắt Thủy Miêu nằm ít nhất hai ngày mới có thể đi lại. Trong vòng ba ngày, Tử Thất Thất cẩn thận chăm sóc Thủy Miêu, cho dù mình mang thai, cũng tự thân tự lực, ngay cả một ngày ba lượt cô đều tự tay xuống bếp. Nhiều lần Mặc Tử Hàn oán trách cô, nhưng là cuối cùng cũng không thể thuyết phục cô...

Buổi tối

Tử Thất Thất bung một chén cháo gà đi tới cửa phòng Thủy Miêu, cô gõ nhẹ ba cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Vào đi!”

Nghe được tiếng Thủy Miêu, Tử Thất Thất mở cửa, sau đó nở nụ cười đi vào, đem cháo gà ở dưới khay đặt ở lên đầu giường, cầm chén cháo nóng hỏi nói, “Thủy Miêu, cô tới nếm thử một chút, đây là cháo gà tôi hầm cách thủy một ngày một đêm, bên trong rất nhiều nguyên liệu, tôi nấu hai chén, một chén cho Thiên Tân, một cái khác chén thì bung tới cho cô, ngay cả Mặc Tử Hàn cũng không có phần!”

Thủy Miêu ngồi ở giường, nghe mùi thơm cháo gà lướt tới, vui vẻ cười nói, “Thơm quá a, bên trong là những gì?”

“Hắc hắc he he...” Tử Thất Thất giả hoạt cười nói, “Đây chính là bí mật, không thể nói cho cô biết, chẳng qua nếu như cô thích uống, về sau tôi sẽ thường xuyên nấu cho cô!”

“Về sau?” Thủy Miêu kinh ngạc tái diễn hai chữ này, sau đó mặt mát mát mà nói, “Sợ rằng không có thời điểm đó, chờ vết thương lành, tôi muốn rời khỏi nơi này!”

“Ai nói? Cô có thể không cần rời đi mà!” Tử Thất Thất múc một muỗng canh, đưa đến bên miệng Thủy Miêu.

“Cô quên đại ca đã hạ lệnh rồi, tôi không thể không vâng lời!” Thủy Miêu nhẹ giọng nói xong, hé miệng, uống xong muỗng canh.

“Tôi đã từng nói với anh ấy rồi, cô có thể ở lại, không cần rời đi!” Tử Thất Thất rất tự nhiên nói xong, múc một muỗng nữa đưa đến bên miệng của cô.

Thủy Miêu đột nhiên kinh ngạc, giật mình nhìn cô nói, “Cô nói cái gì? Tôi

không cần rời đi?”

“Đúng vậy a, Mặc Tử Hàn đã đồng ý tôi, cô có thể ở lại chỗ này, mặc dù tôi không biết làm như vậy đối với cô mà nói là chuyện tốt, hay là chuyện xấu, nhưng... Nếu như cô muốn lưu lại, như vậy... Nơi này chính là nhà của cô!”

Nhà?

Lòng Thủy Miêu trong nháy mắt cảm thấy xúc động.

“Tôi... Thật có thể lưu lại sao? Là cô cùng đại ca nói để cho tôi lưu lại? Cô cầu xin?” Cô kinh ngạc hỏi. Tính tình đại ca chắc là sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy, nhưng là cô dám nói ngài ấy đồng ý, đây là thật sao? Tại sao? Tại sao cô phải làm loại chuyện như vậy đây? Cần thận nghĩ lại, ba ngày nay, người phụ nữ này đối với mình tận tâm chăm sóc, mỗi lần nhìn thấy cô đều lộ ra dịu dàng mỉm cười, quả thật giống như là một người chị gái.

Chị gái?

Cô là chị gái?

Cô làm sao sẽ coi cô như là chị gái đây?

Không đúng không đúng không đúng không đúng... Cô không thể suy nghĩ lung tung, không thể bởi vì cô một chút quan tâm, liền thác loạn thần kinh.

“Cũng không coi là cầu xin a..., tóm lại anh ấy cũng đã đồng ý, cô có thể an tâm ở lại nơi này!” Tử Thất Thất mỉm cười nói xong, múc một thìa đưa về phía bên miệng của cô.

Thủy Miêu bình tĩnh hạ tâm thần của mình, lập tức mỉm cười nói, “Cám ơn!” Sau đó liền hé miệng, uống xong thìa canh.

Mỹ vị cháo gà nhiệt cuộn cuộn từ cổ họng của cô chảy xuống, rõ ràng nên trực tiếp chảy vào dạ dày, tuy nhiên nó giống như chảy vào trong lòng của cô, nóng rực làm tan chảy trái tim đóng băng đã lâu

“Uống thêm một hớp, cô nhất định phải đem chén canh này uống xong a!”
Tử Thất Thất vui vẻ nói xong, cứ tiếp tục đút cho cô.

“Tự tôi có thể uống..., cô không cần đút cho tôi!”

“Không sao mà..., sẽ để cho tôi giúp một chút, chờ cô khỏe lại, cô có thể tự mình làm!”

“Ách... Cám ơn!”

“... Há mồm, a...”

“Ách...” Thủy Miêu lúng túng mở to miệng.

“Thật biết nghe lời, Thủy Miêu cô mới vừa há mồm bộ dạng thật đáng yêu, nếu để cho tôi lựa chọn, tôi nhất định muốn chăm sóc cho một người con gái của cô, sau đó tôi liền có thể ngày ngày nấu cho cô bé ăn, cho cô mặc y phục đáng yêu, giày đáng yêu, cái mũ đáng yêu, cái cái nơ con bướm bướm đáng yêu, còn có còn có...” Tử Thất Thất nói xong, đột nhiên nghĩ đến chuyện Thủy Miêu không thể mang thai, ngay lập tức đem lời nói dừng lại, lúng túng cười nói, “Thật xin lỗi, tôi nói hươu nói vượn,, tiếp tục uống canh đi!” Cô nói xong, múc một muống đưa vào miệng Thủy Miêu.

Đôi môi Thủy Miêu đột nhiên nhẹ nhàng nụ cười, sau đó nói, “Không sao, cô không cần để ý, muốn nói cái gì thì nói cái đó đi!”

“Thật xin lỗi!” Tử Thất Thất đem cái muống để xuống, cô không muốn tổn thương Thủy Miêu, nhưng là trong lúc vô tình, lại nói trúng nỗi đau sâu kín của cô ấy.

“Tôi thật sự không sao, chỉ là tương đối, nếu như cô cảm thấy có lỗi, không bằng chờ cô sinh bé gái sẽ để cho tôi làm mẹ nuôi đi?” Thủy Miêu mỉm cười nói.

“Tốt, đương nhiên được rồi, quyết định như vậy, nếu tôi sinh bé trai thì làm thế nào? Không bằng sẽ để cho nó nhận cô làm cha nuôi như thế nào?”

Thủy Miêu khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt suy sụp xuống.

“Tốt, cô lại dám nhân cơ hội chọc ghẹo tôi, tôi nơi nào giống như đàn ông? Đàn ông sao có vóc người đầy đặn? Đàn ông sao có gương mặt xinh đẹp? Lại dám nói tôi là cha nuôi, cô mới giống như đàn ông đó?” Thủy Miêu lập tức phản kích cô.

“Tôi giống như đàn ông? Tôi cũng vậy rất đầy đặn mà!”

“Có sao? Nơi nào?”

“Đương nhiên là nơi này!” Tử Thất Thất vô cùng tự tin chỉ ngực mình.

“À? Nơi này? Nhưng là tôi cảm thấy được cô trù ở nơi này ngoài ra...” Thủy Miêu chia về phía bụng khê nhô ra của cô, sau đó lắc đầu một cái nói tiếp, “Tôi chỉ thấy được một mảnh phi trường rất bằng phẳng!”

“Cái gì? Phi trường?” Tử Thất Thất giận dữ.

“Ha ha ha... Nếu không thì Washboard?”

“Cô... Xem tôi như thế nào trừng trị cô!” Thất Thất để chén cháo gà xuống, liền giơ lên của mình Thiết Quyền.

“Ha ha ha... Đừng làm rộn, tôi chính là bệnh nhân!”

“Còn tôi là phụ nữ có thai!”

“Được rồi được rồi, tôi nhận thua, tôi nhận thua, là lỗi của tôi, lỗi của tôi xong chưa!”

Thủy Miêu lập tức đầu hàng, Tử Thất Thất lúc này mới vòng qua cô, chỉ là mới vừa vịn bụng lỏng xuống, đã cảm thấy có chút mệt mỏi, hai mắt bắt đầu mệt rã rời. Đây chính là điềm xấu nhất phụ nữ có thai, quá dễ dàng mệt mỏi.

Thủy Miêu, nhìn chăm chăm khuôn mặt mệt mỏi của Thất Thất, “Cô làm sao

vậy? Mệt nhọc sao? Có phải mệt hay không? Không bằng nằm ở giường của tôi nghỉ ngơi một chút đi, chờ một chút đại ca tới, để cho ngài ấy ôm cô trở về!”

“Tôi mới không cần anh ta ôm, chỉ là... Tôi thật sự rất mệt, thoáng... Để cho tôi ngủ một chút!” Tử Thất Thất nói xong, liền nằm ở bên giường, nhắm mắt lại, từ từ ngủ.

Thủy Miếu nhìn bộ dạng của cô, vẻ dịu dàng trên mặt đột nhiên biến mất trong nháy mắt thành gương mặt lạnh như băng.

Thủy Miếu đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tử Thất Thất, sau đó nâng lên khoe miệng tà ác, lạnh lùng nói, “Thường thường phụ nữ lương thiện đều là những đứa ngốc, tôi thừa nhận cô rất hiền lành, nhưng đồng thời cũng liền chứng minh cô là đứa ngốc, hơn nữa còn là ngu đến mức tin tưởng tình địch, ngu xuẩn... Cô cho rằng cô tốt với tôi, tôi liền sẽ cảm động sao? Thật là buồn cười, chỉ làm tôi càng thêm căm hận cô mà thôi!”

Thủy Miếu nói dứt lời, thu hồi tay lại, sau đó dập tắt thuốc hương nhang có trộn thuốc mê trên đầu giường.

Chương 296: Chuyện xưa nhắc lại, bí ẩn vụ tự sát được hé mở

Phòng ngủ lầu hai

Sau khi nghe Hỏa Diễm báo cáo lại kết quả điều tra, Mặc Tử Hàn sai bước đi trở về cửa phòng ngủ, đưa tay đem cửa phòng mở ra, bên trong không gian đen kịt, anh nhìn về phía đệm giường, Tử Thất Thất đang nằm dựa lưng về phía anh.

Sao đi ngủ sớm vậy?

Cũng đúng, gần đây cô ngủ tương đối sớm, hơn nữa bác sĩ cũng đã nói phụ nữ mang thai sẽ ngủ khá nhiều.

“Haha...” Anh nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không có mở đèn, vừa cười xuống tây trang, vừa đi đến cạnh giường.

Chỉ sợ sẽ đánh thức cô, cho nên không đi tắm, thậm chí ngay cả áo sơ mi và quần cũng không có cởi, trực tiếp nằm lên giường mặc dù không muốn ngủ, nhưng vô cùng thỏa mãn.

Một cái tay, nhẹ nhàng đặt trên người của cô, hơi, thận trọng đem lấy cô thân thể khép vào ngực mình, từ phía sau lưng ôm ấp lấy cô.

Nhưng lúc này người bị Mặc Tử Hàn ôm không phải Tử Thất Thất, mà chính là “mụ phù thủy” Thủy Miếu. cô ta trước đó đã làm cho Tử Thất Thất ngất đi, liền lấy đồ ngủ của cô mặc vào rồi leo lên giường nằm giả làm Thất Thất

Đã bao lâu rồi cô không cảm nhận được sự ấm áp của đại ca? Anh ép chặt lồng ngực dính vào sống lưng cô, cánh tay anh có lực đang ôm ấp lấy cô, nhiệt độ ấm áp đang bao phủ toàn thân cô, mà lòng anh nháy thanh âm, rõ ràng ở trên sống lưng của cô truyền lại. Anh vẫn ôm dịu dàng như lần đầu

tiên, anh trước kia chỉ cần làm xong sẽ lập tức rời đi, cho tới bây giờ cũng sẽ không ôm cô ngủ thân mật như vậy. Thật ghen tỵ a, Tử Thất Thất mỗi ngày mỗi ngày đều đang hưởng thụ hạnh phúc như vậy sao? Thật muốn thay thế cô, vĩnh viễn viễn viễn thay thế cô.

Chợt, thân thể của cô hơi ngọ nguậy, muốn xoay người lại đối mặt cùng anh, ôm anh, sau đó nhân cơ hội trời còn tối, để cho cô ôn lại đã những ký ức tốt đẹp, nhưng mà...

Bàn tay Mặc Tử Hàn đột nhiên đi tới cổ của cô, bóp một cái thật mạnh, sau đó ở bên tai của cô dùng thanh âm lạnh lùng nói, “Cô cho rằng cô mặc quần áo của Tử Thất Thất, tôi sẽ nhận không ra cô sao? Thủy Miêu...”

Hai mắt Thủy Miêu đột nhiên tròn to.

Anh làm sao biết được?

Trời tối như vậy, hơn nữa từ khi anh đi vào cô liền đưa lưng về phía anh, anh không thể nào biết được.

“Tại... Tại sao?” Cô hơi có chút hít thở không thông hỏi.

“Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt cả, chỉ là cô quá coi thường tôi, vừa đụng vào người cô, tôi đã biết ngay cô không phải là Thất Thất... Tôi mỗi đêm đều ôm cô ấy ngủ, thời điểm tôi đụng vào thân thể cô, cho nên có phải cô ấy hay không, tôi vừa đụng nhẹ là biết ngay, chỉ là...” Anh nhéo ở cổ cô cổ tay đột nhiên tăng thêm lực, giọng nói càng lạnh lùng hơn, “Tôi nhớ đã cảnh cáo cô không được làm loạn, hơn nữa chuyện lần trước tôi cũng đã điều tra rõ ràng, là cô gọi điện thoại cho Chung Khuê, để cho hắn phái sát thủ vào buổi tối lúc tám giờ nhắm ngay cửa chính biệt thự nhà họ Mặc, cô còn gì để nói nữa không? Có phải hay không nên lấy cái chết tạ tội rồi hả?”

“Đại... Đại ca... Không... Không... Không cần!” Thủy Miêu khàn khàn cầu xin tha thứ, đôi tay dùng sức tách tay anh ra, nhưng cô càng cố gắng thì càng cảm thấy bất lực

“Thủy Miêu, tôi đã cho cô không ít cơ hội, chỉ là chính cô không quý trọng

nó, cho nên... Thật xin lỗi, mạng của cô, tôi muốn rồi!” Anh nói xong, tay tăng thêm lực lại lần nữa, dùng sức thắt cổ cô.

Thủy Miêu cảm thấy cực kỳ khó thở, nước mắt thẳng tắp rơi xuống.

Vốn tưởng rằng có thể giả dạng làm Tử Thất Thất hưởng thụ sự dịu dàng của anh một đêm, nhưng lại không nghĩ tới anh lại tuyệt tình như vậy. Quả nhiên người đàn ông này vẫn là một Mặc Tử Hàn máu lạnh vô tình như bảy năm trước, trong lòng của anh ta, cái gì ân tình? Cái gì hữu tình? Đều là không đáng giá nhắc tới, ngay cả thân tình anh ta cũng hung hăng vứt bỏ qua, trong lòng anh ta duy nhất còn sót lại một chút dịu dàng, tất cả đều dành cho một người là Tử Thất Thất. Ở trước mặt Tử Thất Thất, anh giống như biến thành một người khác,... Tại sao chỉ có cô ta mới có thể hưởng thụ đặc biệt như vậy? Tại sao chỉ có cô ta mới được anh đặc biệt dịu dàng?

Không công bằng!

Đều là phụ nữ, cô bỏ ra nhiều hơn nhiều hơn, nhưng là tại sao cô cái gì cũng phải không đạt được?

“Dừng tay ——”

Một tiếng la rất lớn vang lên, khiến Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt đèn chiếu thẳng vào hai người bọn họ chói lòa.

Thân thể Tử Thất Thất dao động, loạng choạng bước tới nhưng vẫn cố trấn tĩnh sau đó hốt hoảng nói, “Mặc Tử Hàn, anh mau thả cô ấy ra!”

Mặc Tử Hàn cùng Thủy Miêu khiếp sợ nhìn cô.

Rõ ràng trúng thuốc mê, ít nhất cũng phải năm sáu canh giờ mới có thể tỉnh lại, tại sao chỉ qua hai giờ ngắn ngủi cô đã tỉnh rồi? Thân thể của cô cùng người bình thường không giống nhau sao? Cô đã trải qua khóa huấn luyện đặc biệt nào hay sao? Hay có khả năng đặc biệt?

“Thả cô ấy ra!” Tử Thất Thất nhìn tay Mặc Tử Hàn còn thắt cổ của Thủy Miêu, hốt hoảng yêu cầu một lần nữa.

“Tử Thất Thất...”

“Nhanh lên một chút!”

Chân mày Mặc Tử Hàn nhíu thật chặt, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt quật cường của cô, đột nhiên buông tay

Cổ Thủy Miếu được buông tha, hô hấp trong nháy mắt khôi phục bình thường, để cho cô từng ngum từng ngum mãnh liệt thở.

Tử Thất Thất dần dần có chút vô lực, hai chân mềm nhũn ra, thân thể khẽ dao động sáng ngời tưởng chừng như muốn ngã xuống, cô vội vã đỡ giường, sau đó nhìn Thủy Miếu, hơi cười cười nói, “Cô đi đi!”

Đi?

Thủy Miếu nhìn nụ cười của cô, trong nháy mắt tức giận theo từ trong đáy lòng xông ra.

“Tại sao?” Cô rống to chất vấn, “Tại sao muốn cứu tôi? Tôi vừa mới lợi dụng cô, tôi lừa gạt cô, không những thế hiện tại tôi còn cố ý mặc mặc quần áo cô, định giả trang thành cô để nằm chung giường với anh ta, cô tại sao không tức giận? Tại sao cô còn mỉm cười thân thiện với tôi? Tại sao? Tại sao ——”

Tử Thất Thất nhìn Thủy Miếu, tiếp tục mỉm cười nói, “Cho dù tức giận thì sao chứ? Chuyện tôi tức giận có thể giải quyết được vấn đề sao? Cô đi đi... Tôi mệt quá... Tôi muốn nghỉ ngơi...”

Cô nói xong, liền vô lực ngồi lên giường, xoay người về phía Mặc Tử Hàn, anh vội vàng đỡ cô sau đó khoác vai để cho cô thoải mái nằm ở trong ngực anh.

Thủy Miếu tức giận nhìn Thất Thất chăm chăm, nhìn cô ta thiện lương, cô liền nổi giận, nhìn khuôn mặt cô dịu dàng tươi cười, cô liền tức giận không thôi. Nhìn bộ dạng hai người bọn họ thân mật, cô liền bắt đầu căm hận cô ta, chỉ là, đột nhiên khóe miệng cô cũng gợi lên nụ cười, cực kỳ châm chọc cười

nhạo.

“A... Ha ha ha... Ha ha ha...” cô ta lớn tiếng chê cười, sau đó đến gần Tử Thất Thất, hai mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, tay âm thầm đung vào tay cô, vừa nói vừa tạo sự chú ý Mặc Tử Hàn vừa đem vật cầm trong tay đồ nhét vào tay Tử Thất Thất, “Tử Thất Thất, cô đã đối với tôi tốt như vậy, tôi sẽ nói cho cô biết một tin tốt, tôi sẽ không cảm tạ ân tình của cô, không những thế tôi càng căm thù cô hơn, thiết kế cô, ám sát cô... Cô tốt nhất nên cẩn thận!”

“Cô nói cái gì?” Mặc Tử Hàn vô cùng tức giận.

Tay Tử Thất Thất vội vàng rút về đung vào tay kia của mình, cầm vật trong tay, sau đó dùng một cái tay khác ngăn cản Tử Hàn, nói, “Để cho cô ấy đi đi, em mệt mỏi quá rồi!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn tức giận tràn đầy căm phẫn, hung tợn nói, “Cút!”

“Ha... Ha ha ha... Ha ha ha a...” Thủy Miêu chê cười bước xuống giường, đi ra cửa phòng.

Kế hoạch của cô thành công!

Hoàn hảo... cô sớm đã có chuẩn bị!

Thật cao hứng!

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” cô ta vừa cười, vừa đi trên hành lang vắng người, khuôn mặt cô có vẻ rất thỏa mãn nhưng khóe mắt lại ngấn nước

...

Trong phòng ngủ

Thuốc mê chưa hoàn toàn hết tác dụng, hơn nữa Tử Thất Thất mới vừa miễn cưỡng đi tới nơi này, cho nên vô cùng mệt mỏi, cả người vô lực ngã nhào vào ngực Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn cúi đầu nhìn mặt cô, chân mày nhíu lại thật sâu, “Em đã sớm biết cô ta đang lợi dụng em đúng không? Tại sao còn giúp cô ta? Tại sao còn đối xử tốt với cô ta như vậy?”

“Bởi vì cô ấy rất giống Bách Hiên, bởi vì cô ấy thích anh, bởi vì cô ấy yêu anh... Vừa nghĩ tới cô ấy thật đáng thương, cô ấy đã cho rất nhiều nhưng không nhận được gì cả. Nhìn bộ dạng thương tâm ấy, em không đành lòng. Vốn em còn tưởng rằng dùng sự quan tâm của em có thể để cho cô ấy thay đổi một chút xíu, ít nhất để cho cô ấy cảm nhận được một chút ấm áp, nhưng là... Quả nhiên em quá ngây thơ rồi!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nói xong, tay nắm thật chặt, lòng tràn đầy ngờ vực

“Em làm như vậy rất nguy hiểm, cô ta nhất định sẽ làm tổn thương em...”

“Cô ấy sẽ không làm thương tổn em đâu!” Tử Thất Thất kiên định nói xong, mở to hai mắt nhìn hấn nói, “Anh không phải là vẫn luôn phái người âm thầm bảo vệ em sao?”

Mặc Tử Hàn hơi kinh ngạc, sau đó nhu tình mà nói, “Thì ra em cũng đã biết rồi!”

“Ừ! Em dĩ nhiên biết, em cũng không phải là đũa ngọc, anh rõ ràng một lần lại một lần nói cho em biết phải đề phòng cô ấy, anh luôn âm thầm chiếu cố, lo lắng cho em như vậy thì cô ấy làm sao có cơ hội hại em được chứ? Huống chi từ sau chuyện của Bách Hiên, theo tánh khí của anh, sẽ phải một tác cũng không rời canh giữ ở bên cạnh em, bất kể là Kim Hâm tìm anh, Hỏa Diễm tìm anh, còn là Thổ Nghiêu tìm anh, anh cũng sẽ không bỏ lại em một mình, đơn độc theo chân bọn họ nói chuyện. Bởi vì anh cũng không giấu giếm em điều gì, cũng bởi vì anh sợ một mình em sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa anh đã không tin tưởng cô ấy, nhất định sẽ cho người theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy. Cho nên em đã suy nghĩ rất nhiều, có thể xác định được, anh là cố ý để cho cô ấy ở lại bên cạnh em, cố ý để cho cô ấy làm mấy chuyện này, dĩ nhiên anh cũng nhất định sẽ suy tính dù cô ấy có làm bậy cũng không ảnh hưởng đến sự an toàn của em, mà mục đích của anh... Chính là để tự mình ra tay giết cô ấy!”

Mặc Tử Hàn nghe cô..., nghe phân tích của cô, không khỏi nhẹ nhàng cười

một tiếng.

“Chuyện này... Em cũng đoán được?”

“Dĩ nhiên! Nghe nói Thủy Miêu vì bảo vệ anh mà mất đi thiên chức làm mẹ, em liền đoán được nữ nhân này ở trong lòng anh, có một vị trí nhất định, tựa như Bách Hiên ở trong lòng em vậy. Anh rất cảm kích cô ấy, cho nên mười năm trước anh mới có thể dùng loại phương pháp này cứu cô ấy, mới có thể vẫn cùng cô xảy ra quan hệ. Cho dù anh không thích cô ấy, nhưng anh cũng không nỡ xuống tay với cô ấy, nhưng là cô ấy uy hiếp em, cho nên anh liền tính nợ cũ chất chồng nợ mới, thừa cơ kích động mà ra tay với cô ấy... Em nói không sai chứ?” Tử Thất Thất đột nhiên hỏi ngược lại.

“Đúng!” Mặc Tử Hàn không do dự trả lời.

Ngay lúc Thủy Miêu đột nhiên xuất hiện, là anh biết, cô ta nhất định mưu đồ bất chính, nhất định sẽ phá hư tình cảm của bọn họ. Theo tính tình Thủy Miêu, chỉ cần cô ta còn ở đây tuyệt đối sẽ không làm bọn họ tốt hơn. cô ta rất giống Bách Hiên, nhưng kì thực cũng là hai người hoàn toàn bất đồng, Bách Hiên yêu là bỏ ra tất cả mà không hy vọng được hồi báo, còn cô ta yêu là bỏ ra nhất định phải được nhận lại. Nhất định phải được tình yêu, nhất định phải được hạnh phúc? Cho nên... Từ khi bắt đầu, anh liền bắt đầu tính toán, tính toán làm thế nào để có thể đập tan kế hoạch của cô ta. Mặc dù cô ta là ân nhân của anh, mặc dù cô ta đã cho anh rất nhiều rất nhiều, nhưng vì Tử Thất Thất, vì hạnh phúc của bọn họ, anh có thể bỏ qua tất cả, cũng có thể làm một người vong ân phụ nghĩa. Anh sẽ không giống Tử Thất Thất thiện lương như vậy, anh đã được giáo dục từ nhỏ chính là ích kỷ, chỉ suy nghĩ cho bản thân, cho nên cô ta nhất định phải chết, chỉ là... Anh quyết tâm chờ cơ hội.

“Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất nhẹ giọng kêu anh, hai mắt có chút sương mù nhìn anh, nhẹ giọng thật giống như nỉ non, “Anh thật sự là hư... Tại sao có thể đối đãi một một người phụ nữ yêu quý anh như vậy? Chỉ là... Chỉ trở thành người tốt trước mặt em thôi sao... Để cho em... vô cùng... vui... vui mừng...”

Đang nói đến chữ cuối cùng, Tử Thất Thất liền mệt mỏi ngủ ở trong ngực anh.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt mỉm cười của cô, đôi tay ôm cô thật chặt, trong lòng cảm giác mừng như điên không ngừng tuôn trào.

Rốt cuộc mình có tài đức gì, thế nhưng lại có được một người phụ nữ như thế...

Yêu cô...

Rất yêu cô...

Vô cùng yêu cô...

Đời này nếu như không có cô, như vậy... Anh không muốn sống thêm...

“Thất Thất... Đời này có thể có được em... Anh không còn mong muốn gì nữa!” Anh nhẹ giọng nỉ non bên tai cô, lẩm bẩm như một lời thề...

Sáng sớm ngày thứ hai

Tử Thất Thất từ trong mộng tỉnh lại, hai mắt mở ra

Cô nhìn trần nhà, rồi từ từ quay đầu nhìn Mặc Tử Hàn nằm bên cạnh, quan sát anh vẫn còn ngủ say hay không, suy đoán anh đã tỉnh hay chưa. Từ tối hôm qua tay cô vẫn nắm vật gì đó thật chặt, sau đó từ từ vén chăn lên, từ giường bước xuống, cũng theo thói quen đứng ở trước cửa sổ, sau đó cẩn thận quay đầu lại nhìn Mặc Tử Hàn đang ngủ say một lần nữa, cuối cùng mới an tâm quay đầu trở lại.

Rốt cuộc Thủy Miếu ngày hôm qua nhét vào trong tay cô là vật gì?

Cô mở vật cầm trong tay cả đêm ra, nhìn tờ giấy trắng được vón được một cục.

Tờ giấy?

Cô nghi ngờ đem cục giấy mở ra, sau đó nhìn dòng chữ màu đen trên đó:

“Tử Thất Thất, cô có thắc mắc vì sao bảy năm trước cha mẹ cô chết hay không?”

Nguyên nhân thực sự?

Bảy năm trước?

Hoài nghi?

Tử Thất Thất nhìn dòng chữ trên tờ giấy, khiếp sợ trừng lớn cặp mắt của mình, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

Chẳng lẽ cha mẹ cô không phải tự sát sao?

Còn có nguyên nhân khác sao?

Có phải hay không là Thủy Miêu lại có âm mưu gì cố ý nói như vậy?

“Thất Thất...”

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói lười biếng của Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất hốt hoảng hồi hồn, vội vàng nắm chặt tờ giấy nhỏ trong tay, nhanh chóng vút ra ngoài cửa sổ, sau đó vừa xoay người, vừa nở nụ cười, nói, “Anh đã tỉnh!”

“Ừ, chỉ cần em không ở bên cạnh anh, anh liền không có biện pháp tiếp tục ngủ. Làm sao em dậy sớm như vậy? Hơn nữa... Tại sao lại đứng ở cửa sổ, lại không nghe lời?” Mặc Tử Hàn khẽ cau mày nói, gương mặt oán trách.

“Em chỉ là ở cùng Bách Hiên chào hỏi, hơn nữa bây giờ là buổi sáng, không khí rất trong lành thực có lợi cho sức khỏe mà!” Tử Thất Thất mặt bình tĩnh nói xong, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có chút bối rối.

“Là như vậy sao? Vậy anh cũng đi cùng em!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền vén

chấn lên đi xuống giường, đi đến phía sau của cô, sau đó đem lấy hai cánh tay đặt ở trên vai của cô, để cho thân thể nặng nề chính mình trầm trầm đè ép cô, bộ dạng nhu nhược..

“Ui da, anh nặng chết đi được, đừng đụng em, em muốn đi tắm rửa sạch sẽ rồi!” Tử Thất Thất nói xong, bước một bước thật dài thoát khỏi sóng lưng khổ nạn, vội vã hướng phòng tắm đi.

Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ mỉm cười nhìn bóng lưng của cô thời điểm cô đi vào phòng tắm, nụ cười trên môi đột nhiên biến mất, sau đó quay đầu nhìn cửa sổ trước mặt, tiến lên một bước, hai mắt rũ xuống nhìn sân cỏ phía dưới.

Anh vừa mới thấy cô đem thứ gì ném ra ngoài.

Cô có điều giấu giếm anh?

Không thể nào? Chỉ là chuyện Thủy Miêu còn chưa giải quyết xong, xem ra anh không thể buông lỏng cảnh giác.

Buổi trưa

Tử Thất Thất đi tới cửa phòng Mặc Thiên Tân.

Gương mặt cô nặng nề, trong lòng nghĩ tới chuyện tờ giấy, hít một hơi thật sâu, tự trấn tĩnh lại chính mình, hơi cười cười gõ cửa phòng.

“Cốc, cốc, cốc!”

Chương 297: Người giết cha mẹ cô, đang ở trước mặt cô

“Mời vào!”

Nghe được tiếng trả lời, Tử Thất Thất ngay lập tức đem cửa phòng mở ra, thấy Mặc Thiên Tân đang đút Tuyết Lê ăn bánh pút-đing, thỉnh thoảng tự mình ăn một miếng.

“Mẹ!” Vừa nhìn thấy Tử Thất Thất xuất hiện ở cửa, cậu nhóc ngay lập tức đem bánh pút-đing để xuống, vọt tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô.

Tử Thất Thất mỉm cười ôm đầu cậu, hai mắt là nhìn Tuyết Lê đang ngồi ở bên giường hai mắt như cũ ngơ ngác vô hồn.

“Thiên Tân, gần đây Tuyết Lê có chuyển biến gì không? Bác sĩ nói thế nào?” Tử Thất Thất dặt tay cậu đi tới bên giường, nhìn hai mắt Tuyết Lê dò dẫm.

Mặt Mặc Thiên Tân vốn vui vẻ đột nhiên chuyển thành u sầu, than thở nói, “Bác sĩ nói Tuyết Lê là bị kích thích rất lớn mới sống khép kín như vậy, cũng không có thuốc gì đặc biệt có thể trị, hơn nữa thân thể cùng đầu đều rất bình thường, không thể làm giải phẫu, chỉ có thể nhìn em ấy tự mình khôi phục, nhưng mà...” Cậu mắt mát mát nhìn bộ dạng Tuyết Lê, khổ sở nói, “Tự mình khôi phục phải mất bao lâu? Cũng đã phong bế chính mình, còn có thể lần nữa mở nội tâm ra sao? Trừ đêm hôm đó em ấy nói với con mấy chữ ra, vẫn không nói chuyện thêm một lần nào nữa, mẹ, mẹ chỉ con phải làm thế nào? Như thế nào mới có thể để cho em ấy khôi phục khỏe mạnh đây?”

Tử Thất Thất dùng tay của mình dịu dàng vuốt vuốt đỉnh đầu cậu, sau đó cười nhạt nhìn Tuyết Lê nói, “Cô bé nhất định sẽ khá hơn, có con tỉ mỉ chăm sóc cô bé, một ngày nào đó cô bé có thể cảm nhận được tình yêu của con đối với cô bé, sau đó vì con mà từ từ tốt hơn!”

“Vì con?” Nghe thế hai chữ, Mặc Thiên Tân hơi có chút xấu hổ nói, “Mẹ, lời này của mẹ nói có chút mập mờ!”

Mập mờ?

Tử Thất Thất đột nhiên một chút tà ác nhìn cậu bé khuôn mặt ửng hồng nói, “Nhưng mẹ cảm thấy lời của con so với mẹ còn mập mờ hơn nha? Chẳng lẽ “tiểu quý” tuổi còn nhỏ trái tim đã rung động rồi sao?” Cô vừa nói chuyện, vừa cố ý dùng ngón trỏ chọc chọc ngực của cậu.

“Mẹ! Mẹ cũng đã là người lớn, mẹ cho là đùa kiểu này có ý tứ sao? Hơn nữa ba đã nhận em ấy làm con gái nuôi rồi, em ấy bây giờ là em gái con mà, xin mẹ không nên nói đến một chuyện cấm kỵ như thế, OK?” Bộ dạng Mặc Thiên Tân như một ông chủ nhỏ, chau mày thật chặt, vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

“A? Cấm kỵ? Nhưng mẹ cảm thấy được đây gọi thân càng thêm thân!” Tử Thất Thất bắt được cơ hội có thể trêu chọc cậu, hoàn toàn cũng không xuống tay lưu tình.

“Mẹ...”

“Mẹ? Mẹ thế nào?” Tử Thất Thất cố ý nhanh chóng cắt đứt lời cậu đắc ý nói, “Con dám nói con không có nghĩ như vậy?”

“Con...”

“Xem đi? Do dự đã nói lên là có nghĩ qua!”

“Con không có, là mẹ cắt đứt lời con!”

“Mẹ có cắt đứt con sao? Rõ ràng chính là con đang do dự, con đây là chột dạ!”

“Mẹ, mẹ thật là quá đáng, còn khi dễ lời nói của con, con liền nói cho ba, nhắc nhở ba, hôm nay mới vừa là ngày thứ nhất tháng thứ tư mẹ mang thai!” Khuôn mặt Mặc Thiên Tân âm hiểm uy hiếp cô.

“Con... Con...” Lần này đến lượt Tử Thất Thất lúng túng, cô hốt hoảng nói, “Làm sao con biết chuyện này?”

“Bởi vì ba mấy ngày nay luôn lảm bảm: trước ba tháng không được, sau ba tháng không được, bốn tháng mới được? Anh xem em chạy đi đâu!” Mặc Thiên Tân bắt chước giọng điệu Mặc Tử Hàn, gật gù đắc ý nói.

“Coi như ba con nói vậy, con cũng không thể sẽ biết loại chuyện đó a!” Tử Thất Thất tiếp tục truy vấn.

“Vậy còn không đơn giản, chỉ cần hỏi qua loa, ba sẽ nói toàn bộ không giấu diếm gì cả, hơn nữa con còn cùng ba thảo luận qua này chuyện, bù lại giới thiệu cho ba vài quyển sách, phương pháp XXOO với mẹ trong giai đoạn mang thai”

“Cái gì? Con...” Tử Thất Thất tức giận cú đầu cậu nhóc một cái, tức giận mà nói, “Cái thằng nhóc này tên tiểu tử thú, tuổi còn nhỏ đọc sách bậy bạ, còn thay người khác nghĩ kế, con... Con...Con muốn làm mẹ tức chết phải hay không?”

“Mẹ... Mẹ...” Giọng Mặc Thiên Tân đột nhiên run rẩy, sau đó dùng hai tay che lồng ngực của mình nói, “Mẹ... Thật là đau... Được... Được... Thật khó chịu...”

Đau?

Khó chịu?

Tử Thất Thất nhìn cậu nhóc dùng tay che ngực, trong nháy mắt kinh hoàng, lập tức đỡ thân thể cậu nói, “Trái tim của con vừa đau sao? Rất đau sao? Rất khó chịu sao? Mẹ giúp con kêu bác sĩ, con cố chịu đựng, mẹ lập tức đi ngay...”

Cô vừa nói liền lập tức chạy cửa phòng, thấy Thổ Nghiêu đứng ở đó, hốt hoảng nói, “Tiểu thiếu gia bệnh tim tái phát, anh nhanh lên một chút đi tìm bác sĩ, tôi đi tìm Mặc Tử Hàn!”

“Dạ!” Thổ Nghiêu lĩnh mệnh, lập tức nhanh chóng rời đi.

Tử Thất Thất nhanh chóng chạy đi tìm kiếm Mặc Tử Hàn.

Trong phòng

Mặc Thiên Tân từ từ nâng lên thân thể, nhìn cửa phòng cười trộm. Thật ra thì cậu đang giả bộ bệnh á..., chỉ là chợt nghĩ đến chuyện mẹ sẽ sinh em bé cậu vui mừng muốn cười thật lớn, lập tức từ giường đứng lên, muốn đuổi theo nói cho mẹ biết chính mình không có việc gì, nhưng là trái tim... Đột nhiên đau xót, lần này thật sự là đột nhiên đau nhói, hai chân dừng lại, sau đó dùng đôi tay ngăn chặn trái tim của mình.

Thế nào lại đau thật đây?

Kỳ quái!

Mặc dù đau cũng không kịch liệt, nhưng mà... Thật khó chịu.

Chuyện gì xảy ra?

Đây là... Chuyện gì xảy ra?

...

...

Ở nơi khác

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa sổ phòng ngủ lầu hai, cúi đầu nhìn sân cỏ, cẩn thận tìm kiếm vật mà Tử Thất Thất ném xuống lúc sáng.

Theo hướng cửa sổ, nếu như không phải là vật đặc biệt nặng, sẽ phải rơi vào nơi này mới đúng, rốt cuộc ở chỗ nào? Sẽ là gì chứ? Hay là căn bản anh đã nhìn lầm rồi?

Đột nhiên!

Hai mắt anh trong một phút ngắn ngủi phát hiện trong bụi cỏ có một nắm giấy cực kỳ nhỏ, anh lập tức khom lưng nhặt cục giấy lên, sau đó nghi ngờ mở ra nhìn dòng chữ phía trên, hai mắt trong nháy mắt khiếp sợ, đột nhiên trợn to, mà lúc này...

“Đại ca quả nhiên là đại ca, tôi biết ngay nhất định sẽ làm cho ngài phát hiện!”

Mặc Tử Hàn nghe thanh âm từ phía sau truyền đến, một tay đem tờ giấy hung hăng nắm trong tay, sau đó từ từ xoay người nhìn khuôn mặt Thủy Miêu mỉm cười, lạnh lùng nói, “Cái này là cô đưa cho Thất Thất đúng không?”

“Không sai, tối hôm qua, tôi đã lén nhét vào trong tay cô ta!” Thủy Miêu rất sáng khoái thừa nhận.

“Tại sao muốn cùng cô ấy nhắc tới chuyện bảy năm trước? Cô lại muốn làm cái gì?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Tôi muốn làm cái gì, đại ca đoán không được sao?” Gương mặt Thủy Miêu thần bí.

Mặc Tử Hàn cau mày thật sâu, tức giận nhìn cô ta chằm chằm.

Thủy Miêu một bước đi về phía anh, mỉm cười nhìn anh nói, “Đại ca, nếu ngài là Tử Thất Thất, đọc tờ giấy này xong, ngài sẽ nghĩ sao? Sẽ không muốn nghĩ như vậy đây... Bảy năm trước, cô ấy mới vừa với ngài xảy ra quan hệ, lại đột nhiên cửa nát nhà tan, mà thời điểm đó ngài là vì lợi dụng cô ta mà muốn cô ta, còn ở trên người của cô ta lưu lại giọt máu của mình, lại đem tâm phiến đặt ở trong thân thể của cô ta, hi vọng để cho mọi người đều không thể đến gần cô ta, càng không cách nào tìm được tâm phiến. Như vậy, ngài có thể hay không bởi vì sợ không cẩn thận bị người nhà của cô ta phát hiện, phá hỏng kế hoạch, cho nên trước hết giết bọn họ, vì bảo vệ bí mật không để cho bất luận kẻ nào phát hiện không?”

Mặc Tử Hàn nghe lời của cô ta..., đột nhiên tức giận nói, “Ý của cô là tôi giết

cha mẹ cô ấy?”

“Tôi chỉ là dựa theo ý nghĩ của người bình thường mà suy đoán thôi!”

“Cô nghĩ là có thể hãm hại tôi?” Mặc Tử Hàn chắt vấn.

“Không... Tôi không phải muốn hãm hại ngài, tôi là muốn ngài trước mặt Tử Thất Thất thừa nhận chuyện này là do ngài làm!” Thủy Miêu nói ra ý đồ đã bày mưu tính kế từ lâu.

“Không thể nào, không phải là việc tôi đã làm, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận!” Hơn nữa anh sẽ không để cho Tử Thất Thất hoài nghi anh, anh sẽ không để cho hạnh phúc của bọn họ bị cô ta phá hư dễ dàng như vậy.

“Chẳng lẽ ngài quên rồi sao, mười năm trước ngài đã đồng ý chuyện của tôi rồi sao? Ngài nói bất kể là cái gì, chỉ cần là tôi nói ra miệng yêu cầu, ngài sẽ đồng ý, nhất định sẽ làm được!” Thủy Miêu kiên định nhìn anh, cúi kính nói, “Tôi hiện tại liền muốn dùng cái ước định đó, để cho ngài thừa nhận chuyện này!”

“Không thể nào!” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa cự tuyệt, “Coi như là tôi đồng ý cô, tôi cũng sẽ không làm như vậy!”

“Ngài nói ngài sẽ không tuân theo cam kết với tôi?”

“Tôi từ trước đến giờ đều chỉ làm những chuyện tự tôi nguyện ý, không có bất kỳ người nào có thể uy hiếp tôi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mà nói.

“Haha...” Thủy Miêu đột nhiên cười khẽ, châm chọc nói, “Tôi biết ngay ngài nhất định sẽ nói như vậy, tôi biết ngay ngài nhất định sẽ không tuân thủ ước định năm đó, ngài vẫn luôn lừa gạt tôi, kể từ khi quen biết Tử Thất Thất, ngài vẫn đang lừa gạt tôi... Nói cái gì chỉ cần tôi muốn, ngài sẽ lên giường với tôi, nói cái gì chỉ cần tôi nói ra miệng, ngài sẽ đồng ý tôi... Toàn bộ đều là gạt, ha... Ha ha ha ha...” cô ta đột nhiên lớn tiếng cười.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm dáng vẻ điên cuồng của cô, trong lòng mơ hồ cảm thấy hơi áy náy. Năm đó anh căn bản là không có nghĩ đến mình sẽ thích

một người phụ nữ, càng không có nghĩ tới mình sẽ yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, vốn cho là phụ nữ đối với anh chỉ là công cụ phát tiết mà thôi, sau khi rời giường cũng không còn quan hệ, không hơn không kém, nhưng mà... Khi anh yêu Tử Thất Thất, anh liền đem tất cả suy nghĩ trong quá khứ vứt bỏ, trừ Tử Thất Thất, anh không muốn gặp mặt những phụ nữ khác, trừ Tử Thất Thất, anh không muốn bất kỳ một người phụ nữ nào cả, cho nên... Anh chỉ có thể làm trái với lời hứa của mình.

“Không sao...” Thủy Miêu đột nhiên ngưng cười, hai mắt lạnh như băng nhìn anh, bình tĩnh nói, “Coi như ngài toàn bộ đều là gạt tôi cũng không còn quan hệ, dù sao tôi đã có kế hoạch khác!”

“Kế hoạch khác?” Mặc Tử Hàn tiếp tục nghi ngờ.

“Không sai!” Thủy Miêu tiếp tục bước tới trước mặt anh, sau đó hơi cười cười nói, “Gần đây ngài rất lo lắng cho Tử Thất Thất, cho nên phải rất nhiều người đi bảo vệ cô ta, tôi đây đã sớm phát hiện, tôi cũng biết rõ ngài một mực theo dõi tôi, nhưng cũng bởi vì ngài đem tất cả lực chú ý tập trung vào Tử Thất Thất, cho nên sơ sót của ngài đối với người khác mà nói, vô cùng trọng yếu!”

Mặc Tử Hàn nghe cô ta nói..., đột nhiên giận dữ, đưa tay bắt được cổ áo cô ta, tức giận nói, “Cô ăn gan trời mới dám xuống tay?”

“Dù sao Tử Thất Thất đang mang thai, coi như ngài bây giờ thiếu một đứa con trai, tương lai cô ta cũng sẽ sinh ra cho ngài, hơn nữa tôi lại không làm cái gì, chỉ là đưa một cái bánh pút-đing cho nó ăn mà thôi, thứ kia đối với người bình thường không có gì hại, nhưng đối với người quá nhạy cảm thì...”

“Cô dám động đến nó, tôi giết chết cô!” Mặc Tử Hàn thịnh nộ.

“Trước hết đừng nóng giận, nó sẽ không chết, chỉ cần ngài nghe lời của tôi, thừa nhận cha mẹ Tử Thất Thất là do ngài giết, tôi bảo đảm để cho con trai ngài bình an vô sự!”

“Cô dám uy hiếp tôi!” Mặc Tử Hàn tức giận đồng thời một ý tưởng đột nhiên lóe lên, truy hỏi “Chẳng lẽ người giết cha mẹ Thất Thất là cô...”

“Không sai!” Không chờ anh nói dứt lời, Thủy Miêu liền trả lời ngay, “Là tôi giết, khi đó ngài căn bản là không có bất kỳ lý do nào để lên giường với cô ta, cho nên tôi hận cô ta, là cô ta hại ngài phải ngồi tù, là cô ta để cho ngài rời khỏi tôi, là cô ta để cho ngài bị giam trong ngục, chịu bảy năm gian khổ, cho nên tôi liền giúp ngài làm cho gia đình cô ta phá sản, sau đó giết cha mẹ cô ta, vốn tôi còn muốn giết cô ta, chỉ không nghĩ tới cô ta tốt số như vậy, được Bách Hiên cứu!”

“Cô có ý gì? Chẳng lẽ bảy năm trước cô ấy tự sát... Cũng là do cô?”

“Không sai, ngài là thủ lĩnh hắc đạo, nên rất rõ ràng ma túy là thế nào, có loại ma túy sẽ cho người ta sinh ra ảo giác, sau đó sẽ làm một chút việc ngu ngốc!”

“Đáng chết!” Tay Mặc Tử Hàn lần thứ ba bóp cổ cô ta, mà lần này anh trong nháy mắt dùng hết hơi sức, để cho cô hít thở không được, nhưng lại không lập tức vặn gãy cổ cô ta, bởi vì anh chợt nghĩ đến cô ta mới vừa nói, Thiên Tân chẳng lẽ thật đã xảy ra chuyện sao?

Bỗng nhiên!

Từ đằng xa truyền đến tiếng thét của Tử Thất Thất...

“Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Thiên Tân đã xảy ra chuyện... Mặc Tử Hàn... Thiên Tân bệnh tim lại tái phát... Anh nhanh lên một chút đi với em xem thế nào... Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn...”

Tiếng thét của Tử Thất Thất càng ngày càng gần, Mặc Tử Hàn không biết bao nhiêu lần nghe càng ngày càng rõ ràng.

Là thật?

Cho nên chuyện Thiên Tân là thật...

“Ha ha ha...” Thủy Miêu khàn khàn chỉ phát ra một chút xiu âm thanh chê cười, sau đó hai mắt nhìn bóng dáng Tử Thất Thất càng ngày càng gần, cô ta

đột nhiên đưa ra tay phải của mình, từ trong túi tiền lấy ra một cây súng lục màu đen, chỉ vào mình đầu.

“Cô làm gì vậy?” Mặc Tử Hàn khiếp sợ buông tay ra.

Lúc này, Tử Thất Thất cũng đã chạy tới trước mặt bọn họ, cô nhìn thấy Thủy Miêu súng trong tay, khiếp sợ trừng lớn hai mắt, nói, “Thủy Miêu, rốt cuộc cô muốn làm gì? Mau buông súng xuống!”

Thủy Miêu thở mạnh, để cho mình hô hấp thông suốt, sau đó mỉm cười nhìn cô nói, “Tử Thất Thất, cô đoạt đi tất cả của tôi, cô cho là tôi còn có thể tiếp tục sống vui vẻ được sao?”

“Thủy Miêu...”

“Nếu như không có sự xuất hiện của cô, nếu như cô không tồn tại ở cái thế giới này, tôi sẽ không thống khổ như vậy, Mặc Tử Hàn cũng sẽ không yêu cô, càng sẽ không rời bỏ tôi, đây tất cả đều là lỗi của cô, làm cho tôi mất đi tất cả, là cô để cho tôi mỗi ngày buổi tối đau lòng từ trong mộng tỉnh lại, là cô để cho tôi không có động lực để sống... Đều là phụ nữ, thế nhưng tại sao lại đối với tôi tốt như vậy, đối với tôi sẵn sàng như vậy, cô cố ý có đúng hay không? Cố ý ở trước mặt của tôi khoe khoang chính cô là một người phụ nữ ưu tú, một người phụ nữ dịu dàng, sau đó để cho tôi biết mình là một người bản thủ, buồn cười, không bao giờ được như cô...”

“Không, tôi không có...”

“Cô có!” Thủy Miêu rống to xác định, “Cô chính là có, mặc dù gương mặt thiện lương, nhưng là trong lòng cô nhất định là có ý đồ. Mà thôi, tất cả đều không sao, Tử Thất Thất cô nghe thật rõ cho tôi, hôm nay tôi là bởi vì cô mà chết, mặc dù cô không tự tay giết tôi, nhưng cô là người bức tử tôi, tôi muốn để cho cô mỗi lần hưởng thụ hạnh phúc phải nhớ tới tôi, tôi muốn để cho cô thống khổ cả đời, hơn nữa để cho tôi vào trước khi chết sẽ nói cho cô biết một tin tức tốt, kẻ thù giết cha mẹ cô... Đang ở trước mắt cô!”

Cái gì?

Ở trước mắt của cô?

Tử Thất Thất khiếp sợ, mắt tròn to, đồng thời chỉ nghe “Dùng ——” một tiếng súng vang lên, đầu Thủy Miêu bị viên đạn xuyên qua, giống như hình ảnh Tuyết Minh trước kia, huyết Thái Dương trong nháy mắt bạo phá, máu trong nháy mắt vẩy ra ngoài, mà hai mắt cô ta dữ tợn tròn to, cả người cũng không có lực té ở trên cỏ.

Cô ta thật ra rất rõ ràng, cô cùng Bách Hiên không giống nhau, mà Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn cũng là không đồng dạng như vậy.

Tử Thất Thất có thể vì Bách Hiên thương tâm rơi lệ, sẽ vì hắn mà khắc thật sâu trong lòng, vĩnh viễn viễn viễn tưởng niệm hắn, nhưng Mặc Tử Hàn cùng cô ta không giống nhau, coi như cô vì anh mà chết, anh cũng sẽ không vì cô khóc thút thít, hơn nữa sẽ rất nhanh quên mất cô, đắm chìm trong hạnh phúc riêng mình, cô không nên như vậy... Cô không cần ở trong ký ức của anh chỉ đảm nhiệm một khách qua đường, cô muốn cho anh nhớ cô thật sâu, vĩnh viễn viễn viễn nhớ cô, cho nên cô lựa chọn dùng loại phương thức này kết thúc đời mình, cô lựa chọn dùng cách để anh hận cô, vĩnh viễn viễn viễn nhớ cô, đem lấy cô khắc sâu trong tim của anh...

Đại ca... Tôi thích ngài nhất...

Ngàn vạn lần không được quên tôi...

Hận tôi đi...

Dùng sức hận tôi đi...

Sau đó...

Đem tôi vĩnh viễn ghi tạc trong lòng của ngài...

Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của Thủy Miêu tôi!

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn thi thể Thủy Miêu, hai chân mềm nhũn, liền ngã ngồi trên bãi cỏ.

“Thất Thất!” Mặc Tử Hàn lập tức chạy tới bên cạnh cô, cũng quỳ một chân trên đất muốn đỡ cô dậy.

Nhưng trong đầu Tử Thất Thất đột nhiên vang lên câu nói cuối cùng của Thủy Miêu, hai mắt không tự chủ chuyển dời đến mặt Mặc Tử Hàn, sau đó si ngốc mà nói, “Kẻ thù giết cha mẹ em... Đang ở trước mắt của em... Cô ấy nói... Là anh sao? Là anh... Giết chết cha mẹ của em sao?”

Chương 298: Chết vẫn lần cuối, câu trả lời của anh là!

Mặc Tử Hàn nghe tiếng dứt quãng của cô, bỗng trầm mặc không đáp.

Tử Thất Thất nhìn đôi môi mím chặt của anh, cô cứ chờ, chờ, chờ thật lâu, nhưng anh vẫn không nói gì cả.

Tại sao không trả lời cô?

Tại sao không phủ nhận?

Tại sao phải trầm mặc?

Chẳng lẽ... Thật sự là anh sao?

Không!

Chuyện này không thể nào!

“Mặc Tử Hàn...” Cô mở miệng, dùng hai tay nắm chặt cánh tay anh, nói, “Anh nói cho em biết, chuyện ba mẹ em chết không có liên hệ gì với anh, anh nói cho em biết đi... Mau nói đi... Nói cho em biết... Nói đi...”

Mặc Tử Hàn nhìn nước mắt trào ra trong đôi mắt cô, nhìn sự thống khổ trên gương mặt cô, anh từ từ mở đôi môi của mình, muốn phủ nhận mọi chuyện, nhưng lời Thủy Miêu mới nói không ngừng vang lên bên tai anh, không ngừng nhắc nhở anh, nếu mình phủ nhận chuyện này, vậy Thiên Tân có thể sẽ xảy ra chuyện, hơn nữa anh dường như còn nghe được thanh âm cuồng tiếu của Thủy Miêu, nghe được cô ta đặc ý nói với anh: anh rốt cuộc lựa chọn người phụ nữ anh yêu nhất hay chọn con trai bảo bối của anh?

Đáng chết!

Anh phải mở lời thế nào? Trả lời thế nào? Như thế nào mới có thể đồng thời giữ được hai người bọn họ?

Anh không muốn mất đi ai cả!

Tử Thất Thất nhìn anh, nhìn đáng vẻ do dự của anh, trái tim chìm dần chìm dần xuống đáy biển đen ngòm.

Anh tại sao một câu cũng không nói?

Là chấp nhận ư?

Thật sự là anh sao?

Nếu như không phải, vậy thì phủ nhận đi, cho dù thật sự là anh, cũng xin anh hãy mau phủ nhận đi mà!

Trong mắt Tử Thất Thất tràn đầy nước mắt, nhưng quật cường không rơi xuống, cô từ từ thả cánh tay Mặc Tử Hàn ra, sau đó loạng choạng miễn cưỡng đứng lên. Đôi mắt nhìn thi thể Thủy Miêu đã không còn sự sống, nhìn cô ta chết mà không nhắm được mắt, bỗng nhắm mắt lại rồi chuyển bước tới cửa chính.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng cô, bối rối đứng lên muốn đuổi theo cô nhưng cước bộ lại đột nhiên dừng lại, sau đó nắm chặt tay.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Anh không ngừng mắng trong lòng, không ngừng phát tiết, đôi mắt nhìn chăm chăm vào thi thể Thủy Miêu, muốn giết cô ta thêm một lần, mười lần, thậm chí là muốn quật vào thi thể cô ta để mà tiết hận.

Nên làm cái gì bây giờ? Vì có gì lại phát triển tới bước này? Tại sao hạnh phúc từng mất đi rồi có được, lại một lần nữa như những hạt cát trong tay anh, càng cố níu kéo thì lại càng trôi nhanh hơn?

Tại sao?

Một tiếng sau

Trong phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất đứng bên giường, nhìn bác sĩ kiểm tra cho Mặc Thiên Tân, Mặc Tử Hàn đứng ở bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn gương mặt cô tái nhợt, lo lắng đến thân thể cô, nhưng anh không cách nào mở miệng quan tâm cô, không cách nào dùng đôi tay của mình ôm lấy thân thể run rẩy của cô để mà an ủi.

Bỗng, hai tay bác sĩ rút cục rời khỏi thân thể Mặc Thiên Tân, đứng thẳng dậy xoay người đối mặt với Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn.

“Bác sĩ, như thế nào? Thiên Tân nó không có sao chứ?” Tử Thất Thất lập tức tiến lên, khẩn trương hỏi.

Bác sĩ nhíu chặt mày, vừa định mở miệng liền thấy Mặc Tử Hàn đứng phía sau Tử Thất Thất lạnh lùng nhìn chằm chằm ông, ông ta lập tức tươi cười, khẽ nói, “Phu nhân cô yên tâm đi, thân thể tiểu thiếu gia không có vấn đề gì cả, trái tim cũng rất khỏe mạnh, có thể là di chứng sau khi phẫu thuật, không nghiêm trọng lắm, chỉ cần để cậu ấy nghỉ ngơi nhiều một chút là được!”

“Có thật không? Nó thật không có chuyện gì?” Tử Thất Thất bối rối hỏi.

“Thật sự không có chuyện gì!” Bác sĩ mỉm cười gật đầu với cô.

Tử Thất Thất liền yên tâm, sau đó lập tức tới bên giường, nhìn gương mặt ngủ say của Mặc Thiên Tân.

Lúc này, Mặc Tử Hàn đưa mắt ra hiệu với bác sĩ, hai người yên lặng đi ra ngoài.

...

Ngoài cửa phòng

Đôi mắt lạnh như băng của Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt trầm trọng của bác sĩ, nói, “Bệnh tình Thiên Tân rốt cuộc như thế nào?”

“Thân thể tiêu thiếu gia bỗng sinh ra hiện tượng bài xích trái tim, rõ ràng cho tới nay rất bình thường, mỗi tuần tôi đều kiểm tra cho cậu ấy, theo lý thuyết không thể nào có chuyện này xảy ra, nhưng...” Chân mày bác sĩ nhíu lại, cũng không hiểu là có chuyện gì xảy ra.

“Có thể chữa trị được chứ?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Cái này...” Bác sĩ càng nhíu chặt mày, rất hiển nhiên hiện tại ông cũng không có biện pháp, bởi vì hiện tượng này là lần đầu tiên ông gặp.

“Được rồi, tôi hiểu rồi, anh đi đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng!” Bác sĩ lập tức sải bước rời đi.

Mặc Tử Hàn nhíu mày nhìn cửa phòng Mặc Thiên Tân. Chẳng lẽ anh thật sự phải thừa nhận cha mẹ Tử Thất Thất là anh giết mới có thể cứu Thiên Tân sao? Nếu đổi lại bác sĩ thì sao? Bạch Trú có thể chứ? anh ta có thể sẽ vì chuyện Tuyết Minh mà cự tuyệt, vậy còn Phương Lam? cô ta hôm qua sau khi ra ngoài cũng chưa có về, anh phải làm sao mới liên lạc được với cô ta? Tìm Mặc Thâm Dạ ư? Hai người bọn họ sẽ ở cùng nhau chứ?

Anh bối rối lấy điện thoại di động ra gọi vào số của Mặc Thâm Dạ, nhưng trong điện thoại lại truyền ra tiếng nhắc nhở điện thoại tắt máy.

Đáng chết!

Tại sao ngay lúc này lại tắt máy? Hành tung của anh ta từ trước tới giờ đều mơ hồ, hiện tại làm sao tìm được anh ta đây?

Đột nhiên...

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...” Điện thoại di động trong tay anh vang

lên, Mặc Tử Hàn lập tức nhìn màn hình, trên hiện lên cái tên không ngờ là Chung Khuê.

Tại sao lúc này lại gọi điện tới? Chẳng lẽ có liên quan tới chuyện Thiên Tân.

Anh cau mày ấn nút nghe rồi đặt điện thoại cạnh tai:

“Đã lâu không gặp!” Trong điện thoại truyền tới thanh âm thanh thúy của Chung Khuê

“Ông tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi chỉ là nhận ủy thác của người khác mà gọi cho cậu lúc này thôi.”

“Nhận ủy thác của người khác? Là Thủy Miêu?”

“Đúng vậy, nhưng mà tôi nghĩ cô ta đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi, thật là một cô gái si tình a, khiến tôi cũng có vài phần bội phục!”

“Cô ta bảo ông gọi điện cho tôi chắc hẳn là chuyện Thiên Tân?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Đúng thế, cô ta đưa tôi một thứ, cũng nói với tôi, nếu như cậu đồng ý yêu cầu của cô ta, vậy tôi sẽ đưa thứ đó cho cậu, nhưng mà đồ mà qua tay tôi, tôi dĩ nhiên không thể hỗ trợ không công, vì thế tôi có một điều kiện phụ!”

“Điều kiện phụ?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Phải, tôi muốn cậu ước định với tôi, nếu cậu đem chân tướng sự tình nói cho Tử Thất Thất, một nửa cổ phần của tập đoàn King, cả mạng của đứa con chưa ra đời của cậu... Đều thuộc về tôi!”

“Không thể nào!” Mặc Tử Hàn lập tức cự tuyệt.

“Không thể ư? Vậy... Cậu muốn thấy đứa con trai bảo bối của cậu chết? Tôi còn nhớ, mạng của đứa bé này vất vả lắm mới cứu được, nếu như nó chết, chẳng những có lỗi với Tuyết Minh, còn có lỗi với Tuyết Lê, lại càng có lỗi

với người làm mẹ là Tử Thất Thất... Mất rồi được lại, được và mất... Việc này so với cái chết còn thống khổ hơn!”

“... “ Mặc Tử Hàn nắm trầm mặc nắm chặt điện thoại trong tay, tức giận cau mày, trong đôi mắt lửa giận thiêu đốt, phần hận tới mức muốn giết người.

“Sao vậy? Cuộc giao dịch này cậu không đồng ý? Hay là cậu cần thời gian suy nghĩ? Thật ra thì tôi cũng cảm thấy chuyện này phải suy nghĩ cẩn trọng, nhưng... Tôi có thể đợi, còn con cậu có thể đợi sao?”

“... “ Mặc Tử Hàn dùng tay kia đấm mạnh lên tường.

“Cá nhân tôi thấy, cậu sắp có một đứa con nữa, nếu như tôi là cậu, sẽ chọn bỏ đi đứa con hiện tại, như vậy cũng sẽ không bị người khác uy hiếp, cũng có thể có được người phụ nữ mình yêu nhất, còn có thể có một đứa con nữa, chẳng phải là một công ba việc hay sao? Nhưng mà đây chỉ là tôi gợi ý cho cậu thôi, cũng là lựa chọn lý trí nhất, nhưng... Cậu sẽ làm như thế nào đây?”

“...”

“Đừng nói gì nữa, tôi cho cậu mười giây suy nghĩ cuối cùng, hết giờ tôi liền thiêu hủy thứ Thủy Miếu đưa cho tôi, mà cậu... Cứ chuẩn bị lo ma chay cho con trai mình đi!”

Mặc Tử Hàn trợn to hai mắt, trái tim kinh hãi mà nhảy loạn, mà ở trong điện thoại di động, Chung Khuê bắt đầu đếm ngược:

“Mười... Chín... Tám... Bảy... Sáu... Năm... Bốn...”

Mặc Tử Hàn nghe những con số càng ngày càng giảm, trái tim lại càng bối rối khản trương, rốt cuộc anh phải lựa chọn thế nào? Lựa chọn Thiên Tân? Vậy anh phải mất đi Thất Thất? Lựa chọn Thất Thất? Vậy anh phải mất đi Thiên Tân? Ai anh cũng không muốn mất đi, ai anh cũng không nỡ, nhưng... Có cách nào khác sao?

“Ba... Hai...” Thanh âm Chung Khuê trở nên lạnh lùng, mấy số cuối cô ý kéo dài thời gian, dường như muốn trêu chọc người, sau đó đột nhiên nói, “Một!”

“Tôi đồng ý với ông!” Mặc Tử Hàn nhắm chặt hai mắt mà mở miệng, tay đang nắm chặt liền từ từ buông lỏng giống như mất hết mọi thứ, mất mát, thương tâm, đau đớn...

“Rất tốt! Tôi lập tức mang khế ước với đồ qua chỗ cậu, tôi nghĩ rất nhanh cậu có thể thấy đứa con trai bảo bối vui vẻ rồi đó!”

Chung Khuê đắc ý nói xong liền cúp điện thoại.

Mặc Tử Hàn vô lực tựa vào vách tường, ngửa đầu nóc nhà ở hành lang, mà điện thoại di động từ trong tay rơi xuống mặt đất, đồng thời hắt lộ ra vẻ mặt ưu thương.

Tình yêu anh trân quý nhất... Đã không còn...

Anh vứt bỏ thứ quan trọng nhất của bản thân, bảo vệ tính mạng con mình... Một khắc vừa rồi, anh còn có lựa chọn khác sao?

Trái tim... Đau quá...

Đau đến mức khiến anh muốn khóc

“Cạch!”

Bỗng nghe được tiếng mở cửa, Mặc Tử Hàn lập tức đứng dậy, thay đổi biểu tình trên mặt, khẽ mỉm cười nhìn Tử Thất Thất đi từ bên trong ra.

Tử Thất Thất nhìn vào mắt anh, trên khuôn mặt không có thay đổi gì, vẫn lạnh như băng như đối đãi với người xa lạ. Cô chậm chạp di chuyển đôi chân, đi tới trước mặt anh, đôi mắt sáng nhìn xuống chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, im lặng ngồi xổm xuống nhặt điện thoại lên đưa cho anh, “Của anh!”

“Cảm ơn!” Mặc Tử Hàn nhận lấy điện thoại di động, không tự chủ mở miệng cảm tạ, nhưng lúc nói ra hai chữ này liền kinh ngạc.

Tại sao mình lại khách khí với cô ấy vậy? Tại sao lại nói cảm ơn cô ấy? Tại

sao giữa hai người bọn họ lại trở nên xa lạ như thế?

“Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất khẽ mở miệng, nhìn vào đôi mắt anh.

Mặc Tử Hàn chống lại đôi mắt sáng của cô, khẽ đáp lại, “Sao?”

“Em...” Tử Thất Thất do dự mở miệng, thanh âm khẽ run, “Em muốn hỏi anh một lần cuối, sau này bất kể như thế nào, em cũng sẽ không hỏi vấn đề này nữa, cho nên... Cho nên... Nói cho em biết... Ba mẹ của em... Là... Là anh... Giết... Sao?”

Cô cố lấy dũng khí lớn nhất của mình nói cho xong lời, mà bên trong câu trước rõ ràng giấu gợi ý của cô, nhưng...

Mặc Tử Hàn nắm chặt hai tay, thâm tình nhìn vào mắt cô, chậm chạp mở miệng, nói, “Đúng... Là anh!”

Liên đó bên tai như vang lên một tiếng sấm, lỗ tai theo đó dường như bị ù, mà nước mắt vẫn nhịn từ nãy liền trào ra, cuồn cuộn chảy...

Đột nhiên giờ tay mình lên, sau đó tát mạnh vào mặt Mặc Tử Hàn.

“Ba ——” một tiếng, thanh âm vang dội trong hành lang.

“Tại sao?” Tử Thất Thất đánh xong, hai tay nắm lấy cổ áo anh, chất vấn, “Anh tại sao phải làm như vậy? Anh tại sao phải giết bọn họ? Anh tại sao phải trả lời như vậy? Khốn kiếp... Khốn kiếp... Anh muốn tôi làm gì bây giờ? Anh muốn tôi làm sao đối mặt với anh? Anh muốn tôi làm sao ở lại bên cạnh anh? Tại sao... Tại sao phải đối xử với tôi như thế... Tại sao... Tại sao...” Cô lớn tiếng khóc, tiếng nói đã không còn rõ ràng.

Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, anh rất muốn dùng tay lau đi nước mắt của cô, anh rất muốn dùng đôi tay của mình ôm chặt lấy thân thể cô, anh muốn an ủi cô đừng khóc, nhưng... Hai tay anh lại cứng ngắc, ngay cả môi của anh cũng cứng ngắc không cách nào nhúc nhích...

Xin lỗi...

Anh nói xin lỗi trong lòng!

Dừng khóc...

Anh an ủi trong lòng!

Tha thứ cho anh...

Anh cầu nguyện trong lòng!

“A a a a a a ——” Tử Thất Thất thống khổ kêu to, đầu đặt trên ngực anh, nước mắt cứ ào ào tuôn rơi.

Tại sao anh không lừa gạt cô?

Rõ ràng đã gợi ý cho anh, mặc kệ anh trả lời thế nào, cô cũng sẽ không hỏi lại, cho dù lừa cô cũng được, cô cũng sẽ đi tin tưởng, không hỏi chuyện này nữa, nhưng tại sao anh phải thừa nhận? Tại sao phải nói thế? Hiện tại cô phải làm sao đối mặt với anh? Cô phải đối mặt với hung thủ giết người này như thế nào? Cô nên làm cái gì bây giờ?

Bỗng nhiên...

Hai tay cô từ từ buông cổ áo anh ra, sau đó cả người giống như một đóa hoa khô héo, đôi mắt đại ra rũ xuống, hai tay như mất sức, chỉ có đôi chân là bước đi, thân thể loạng choạng đi tới cầu thang.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn bối rối gọi tên cô, tay cũng không tự giác vươn tới nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc dừng bước nhưng không có quay lại...

“Em... Muốn đi đâu?” Mặc Tử Hàn khẽ hỏi, thanh âm khẽ có chút run rẩy.

“Không cần anh quan tâm, buông tôi ra!” Tử Thất Thất lạnh lùng ra lệnh.

“Em muốn... Đi lúc này sao?” Mặc Tử Hàn hỏi nữa.

“Nếu không anh cho là tôi nên ở lại ư?”

“Thế còn Thiên Tân? Em mặc kệ nó ư?”

“Nó đã có anh chiếu cố!”

“VẬY...” Thanh âm Mặc Tử Hàn khẽ dừng lại, sau đó giọng cực kỳ nhỏ, cực kỳ thâm thẳm nói, “Còn anh?”

“A...” Tử Thất Thất cười khẽ, nước mắt từ hai má của cô không ngừng rơi xuống, cô dùng thanh âm nghẹn ngào nói, “Lúc anh trả lời tôi, anh có nghĩ đến tôi sao?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc, dùng hết sức nắm tay cô.

Tử Thất Thất cắn môi, sau đó lớn tiếng ra lệnh, “Buông tôi ra!”

“...” Mặc Tử Hàn không có trả lời, nhưng lại càng nắm chặt tay cô.

“Buông ra... Buông, buông, buông ra ——” Tử Thất Thất hết lần này đến lần khác hét to, cố sức hất tay anh ra, nhưng anh vẫn không chịu buông ra.

Nếu không chịu buông ra, vậy sao lúc này lại trả lời như vậy?

Tại sao?

Cô không hiểu...

Đột nhiên, cô không giãy dụa nữa, đứng đưa lưng về phía anh, sau đó lạnh lùng nói, “Nếu như anh thích cánh tay này, vậy thì cho anh, chặt xuống đi, tôi không cần!”

Mặc Tử Hàn nghe giọng lạnh như băng của cô, nghe lời nói kinh người của cô, tay liền buông lỏng thả cô ra.

Tử Thất Thất lập tức bước chân, chuẩn bị rời đi.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng của cô, trong lòng đột nhiên bồi rồi, “phải giữ cô ấy lại, phải giữ cô ấy lại, phải giữ cô ấy lại”, ý nghĩ như vậy không ngừng hiện lên trong đầu anh, thế nên anh liền bước lên, vung tay đánh mạnh vào gáy cô.

Tử Thất Thất hai mắt mở to, trước mắt liền tối đen, sau đó chậm chậm nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Mặc Tử Hàn nhanh chóng vươn hai tay, ôm lấy thân thể cô ngã xuống, sau đó nhìn xuống gương mặt cô, hai cánh tay từ từ ôm chặt lấy.

“Hỏa Diễm!” Anh lạnh giọng.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức xuất hiện trước mặt của anh, cung kính cúi đầu với anh.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt của Tử Thất Thất, thống khổ nói, “Nhốt phụ nhân vào địa lao!”

Chương 299: Địa lao nhà họ Mặc, em chỉ là một tù nhân!

Địa lao?

Hỏa Diễm đột nhiên kinh ngạc, giật mình nhìn anh nói, “Đại ca, phu nhân có thai, địa lao âm u như vậy, đối với thân thể không tốt!”

“Làm theo lời tôi nói, đem toàn bộ phòng tôi cũng dọn tới địa lao, không cho phép thông báo việc này cho bất luận kẻ nào, chỉ có cậu và tôi biết thôi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng ra lệnh, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Tử Thất Thất hôn mê

“Dạ!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, tiến lên một bước.

Mặc Tử Hàn hơi cúi đầu trên môi Tử Thất Thất rơi xuống một nụ hôn nhàn nhạt, sau đó lưu luyến đem thân thể cô giao cho Hỏa Diễm.

Hỏa Diễm ôm ngang Tử Thất Thất, sải bước đi tới nhà lao.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng Hỏa Diễm, nhìn đôi tay vô lực của Tử Thất Thất và hai chân hơi lung lay, tim giống như là bị đao phủ đập nát bầy.

Anh không biết...

Trừ phương pháp này, còn có phương pháp gì giữ cô lại!

“Thất Thất... Thật xin lỗi!” Anh trầm thống nói xin lỗi, trong đôi mắt che lên một tầng hơi nước.

Sau...

Khi anh đứng nghiêm tại chỗ hai phút, Thỏ Nghiêu đột nhiên đi tới trước mặt

anh, cung kính cúi đầu, nói, “Đại ca, Chung Khuê phái người tặng đồ cho ngài!”

Nhanh như vậy?

Xem ra cũng sớm chuẩn bị!

“Tôi biết rồi!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nói, đột nhiên đứng thẳng, cả khuôn mặt trong nháy mắt biến lạnh như băng giống bảy năm trước, cả người khí thế của cũng thay đổi giống như băng sơn vạn năm, không cho phép đến gần.

Thỏ Nghiêu nhìn anh như vậy, không khỏi có chút run sợ.

...

Đại sảnh lầu một

Mặc Tử Hàn từ cầu thang lầu hai đi xuống, nhìn Vũ Chi Húc.

Hai chân đứng trước mặt anh ta, hai mắt lạnh như băng nhìn anh ta, khí thế bức người mà nói, “Cậu khi nào thì thành chân sai vật của lão già kia rồi?”

“Sai vật? Dừng từ không thoả đáng à?” Gương mặt Vũ Chi Húc cười xấu xa, có chút bất mãn.

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Mặc Tử Hàn dùng câu nghi vấn, nhưng giọng nói và hai mắt vô cùng kiên định.

Vũ Chi Húc nhìn mặt hắn, vốn tưởng rằng đàn ông khi yêu sẽ thay đổi điệu dáng một chút, nhưng anh ta tựa hồ giống như bảy năm trước, không, thậm chí so bảy năm trước càng lạnh thêm, đằng đằng sát khí, giống như đem tất cả mọi người trên thế giới thành kẻ địch, vĩnh viễn cảnh giác tất cả thần kinh, khí thế lạnh lùng.

“Thôi!” Anh không cùng anh ta so đo, “Đây là ông cụ đưa tới, giao cho cậu, mời ký tên mặt này!” Vũ Chi Húc đem một rương nhỏ màu bạc hơi nâng lên cho anh nhìn, sau đó nâng cái tay còn lại, đem một xấp văn kiện đưa cho anh.

Mặc Tử Hàn nhận lấy văn kiện màu lam, mở ra nhìn, bên trong chỉ có một trang giấy đơn giản, trên xuống viết rõ nội dung Chung Khuê nói trong điện thoại. Trên mặt Mặc Tử Hàn không có bất kỳ biến hóa, đột nhiên vươn tay.

Thỏ Nghiêu đứng phía sau đem một chiếc bút đen đặt trong tay anh.

Mặc Tử Hàn vung bút lên, ký tên phía dưới bên phải, sau đó đem văn kiện khép lại, lạnh lùng đưa cho anh ta.

Vũ Chi Húc mở văn kiện kiểm tra một chút, sau đó mỉm cười đem rượu nhỏ màu bạc đưa cho anh.

Mặc Tử Hàn đứng tại chỗ, không động!

Thỏ Nghiêu lập tức hai bước tiến lên, nhận cái rượu, sau đó đem mở rượu ra xoay người hiện ra trước mặt của Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn khẽ nhắm mắt nhìn ống thuốc tiêm bên trong rượu, im lặng giương mắt, Thỏ Nghiêu ngay lập tức khép lại, lui sang một bên.

Vũ Chi Húc nhìn mặt Mặc Tử Hàn lạnh như băng, hé miệng, có chút do dự, nhưng vẫn là mở miệng nói, “Thật không nghĩ tới cậu máu lạnh vô tình thế nhưng lại ký vào khế ước, xem ra Tử Thất Thất và Mặc Thiên Tân ở trong lòng cậu rất quan trọng, chỉ là... Tôi vẫn cảm thấy Tử Thất Thất không thích hợp với cậu, hai người các người không nên ở chung một chỗ!”

Trên mặt Mặc Tử Hàn lạnh như băng rốt cuộc có thay đổi, anh hơi cau mày, hốc mắt hơi buộc chặt, tức giận nhìn chằm chằm anh ta, lạnh lùng nói, “Cậu có ý tứ gì?”

“Ý tứ là, hai người các người ở chung một chỗ, chỉ biết càng ngày càng thống khổ. Nếu như cậu chịu nghe tôi khuyên một câu, sớm chia tay với cô ấy, sớm chặt đứt tình cảm!”

“Đây là chuyện giữa chúng tôi, không cần cậu chen miệng!”

“Không sai, cậu nói đúng, nhưng là...” Vũ Chi Húc đột nhiên một bước đến gần, khẽ nhẹ giọng nói, “Một ngày nào đó cậu sẽ hối hận đã biết cô ấy, hơn nữa, cậu hẳn còn chưa biết? Chú Chung biết bí mật lớn nhất của cậu, cậu đánh không lại ông ta!”

Bí mật lớn nhất?

Hai mắt Mặc Tử Hàn tròn to.

“Tôi căn bản không có bí mật!” Anh cúi kinh.

“Có hay không, cậu rất nhanh sẽ biết, đến lúc đó...” Vũ Chi Húc muốn nói lại thôi.

“Cậu muốn nói gì?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Không có gì, lời kế tiếp tôi không thể nói, hôm nay tôi đã quấy rầy rồi, gặp lại!” Vũ Chi Húc nói xong, xoay người, khi chân anh ta vừa bước ra cửa chính biệt thự, anh ta vui vẻ lớn tiếng nói, “Nhớ giúp tôi hỏi thăm Tử Thất Thất, còn nữa nói cho cô biết, chúng tôi rất nhanh sẽ gặp lại, đến lúc đó tôi còn muốn xin cô ấy chăm sóc nhiều hơn!”

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm hẳn, hai mắt tràn đầy địch ý.

Người đàn ông này mỗi một câu đều thừa nước đục thả câu, giống như cố ý trêu chọc người khác. Nhưng không giống như nói láo, hẳn nói bí mật lớn nhất rốt cuộc là cái gì? Trong tay Chung Khuê có bí mật gì?

Quả nhiên, nên sớm xử lý cái lão già đó, nên sớm cho hắn vào quan tài.

“Thỏ Nghiêu!” Anh lạnh giọng kêu nhỏ.

“Dạ, đại ca!” Thỏ Nghiêu sau lưng lập tức lên tiếng, cúi đầu.

“Đi đưa cho bác sĩ, để ông ta chữa cho tiểu thiếu gia!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Dạ!” Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh, lập tức thi hành.

Mặc Tử Hàn im lặng xoay người, lần nữa đi về lầu hai.

...

Phòng ngủ lầu hai

Bác sĩ kiểm tra thuốc Vũ Chi Húc đưa tới, xác định không có bất kỳ nguy hiểm, sau đó tiêm chất lỏng trong suốt vào mạch máu Mặc Thiên Tân, không tới ba phút, Mặc Thiên Tân chậm chậm mở hai mắt.

Mặc Tử Hàn lạnh như băng mơ hồ có chút hòa hoãn.

Mặc Thiên Tân mơ mơ hồ hồ nhìn trần nhà thật cao, sau đó mở tròng hai mắt dời tầm mắt chuyển qua trên người Mặc Tử Hàn, hai mắt quét một vòng chung quanh anh, sau đó nhẹ giọng nói, “Cha... Mẹ đâu?”

Mặc Tử Hàn biểu tình có một giây là không tự nhiên, sau đó anh hơi cười cười nói, “Mẹ ở trong phòng nghỉ ngơi!”

Nghỉ ngơi?

Mặc Thiên Tân chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Mẹ cho tới bây giờ sẽ không như vậy, cậu là té xỉu sao? Hơn nữa cậu cũng cảm thấy đau lòng, mẹ nhất định canh giữ bên giường, chờ cậu tỉnh lại mới đứng, nhưng mẹ lại không có ở chỗ này, như vậy... Chẳng lẽ bởi vì cậu cười giỡn mà bị kinh sợ, sau đó ảnh hưởng thai nhi trong bụng, tâm tình mất không chế đã hôn mê?

Đúng! Không sai!

Nhất định là như vậy!

“Ba, ba nói thật cho con, mẹ có phải bởi vì con mà ngã bệnh hay không?”
Mặc Thiên Tân nhẹ giọng hỏi, trên mặt tràn đầy áy náy.

“Tiểu tử ngốc...” Mặc Tử Hàn cung chiều nói, dùng bàn tay lạnh như băng vuốt ve đầu cậu nói, “Mẹ con không sao, chỉ là ba sợ mẹ quá vất vả, cho nên mới để mẹ trở về phòng nghỉ ngơi, con yên tâm, không phải lo lắng, ba sẽ chăm sóc mẹ, ba cam đoan với con!”

“Thật?” Mặc Thiên Tân vẫn còn có chút lo lắng.

“Đương nhiên là thật!” Mặc Tử Hàn khẳng định.

“Vậy thì tốt!” Mặc Thiên Tân rốt cuộc yên tâm gọi lên khoe miệng, khuôn mặt mập mạp đáng yêu.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, trái tim bắt đầu đau đớn kịch liệt...

Địa lao

Tử Thất Thất nhú chặt chân mày, bị vây trong lúc ngủ mơ...

Ở trong mộng, một màn bảy năm trước lại rõ ràng tái hiện trước mắt cô!

Nhà xác lạnh như băng, không gian yên tĩnh, giống như vào một không gian khác, âm trầm đáng sợ, trước mặt cô là tử lạnh giữ thi thể, để ba và mẹ cô, cô còn nhớ rõ ràng, hàng thứ hai bên phải, người thứ ba và thứ tư.

Đột nhiên!

Hai ngăn kéo kia tự động kéo ra, đầu ba và mẹ lộ ra, mặt mẹ vẫn an tường như thế, vẫn đẹp như vậy, mà mặt ba chỉ còn lại một nửa, một nửa kia là huyết nhục mơ hồ.

Lại đột nhiên!

Ba và mẹ mở mắt, sau đó bọn hắn từ tử lạnh leo ra, cùng dựa dẫm vào cô, không ngừng nói, “Thất Thất... Thay ba mẹ báo thù... Thay ba mẹ báo thù...

Giết Mặc Tử Hàn... Giết người đàn ông kia... Thất Thất... Thay ba mẹ báo thù... Con nhất định phải thay ba mẹ báo thù...”

Tử Thất Thất nhìn bọn họ, hai chân không ngừng lùi ra sau, đôi môi run rẩy nhẹ nhàng phát ra âm thanh, nói, “Không... Không... Không...”

...

“Không cần ——”

Tử Thất Thất rống to, mở hai mắt, cũng từ giường lớn mềm mại ngồi bật dậy.

Trên trán của cô một tầng lại một tầng chằng chịt những giọt mồ hôi, cả khuôn mặt cũng trắng như giấy trắng, hai mắt vô cùng hoảng sợ tròn to, thân thể lại không ngừng run rẩy, bên tai vẫn còn như vang vọng giọng của ba mẹ, mà trước mắt tựa hồ hiện ra ảo giác họ từ trong ngăn lạnh đi ra... Không tự chủ, cô cong lên hai chân của mình, dùng hai cánh tay của mình ôm chặt lấy hai chân, sau đó đem chính mình vùi đầu vào giữa hai đầu gối, nước mắt không ngừng rơi xuống...

“Cô gái, gặp ác mộng?”

Đột nhiên nghe được giọng nói xa lạ, Tử Thất Thất ngẩng đầu lên, lúc này, cô mới phát hiện ra mình không phải ở trong phòng, mà là trong lồng giam bốn bề làm bằng sắt, trong phòng giam đặt giường lớn, ghế sa lon, khay trà, bàn hóa trang, bài biện giống như phòng ngủ của cô, thậm chí ngay cả phòng tắm và phòng vệ sinh cũng giống như đúc... trong nhà giam là phòng ngủ, mà đối diện với cô, cũng là phòng giam khác, nhưng phong cách hoàn toàn bất đồng, đó là loại nhà giam cổ điển, một người đàn ông ngồi xe lăn, trong tay ông ta cầm một quyển sách, từ từ đặt sách xuống, cô mới nhìn rõ mặt ông ta, là một người đàn ông nhìn như gần năm mươi, ông ta có gương mặt phương đông, nếp nhăn trên mặt cũng không nhiều, trong đôi mắt rất có khí phách, làm cho người tôi không tự giác muốn quỳ xuống dưới ông ta lễ bái, thần phục ông ta.

“Ông là ai? Nơi này... Là chỗ nào?” Tử Thất Thất kinh ngạc mở miệng, nghi hoặc nhìn ông.

“Nơi này là tầng thứ hai địa lao nhà họ Mặc, mà tôi... Chỉ là một tù nhân!” người đàn ông trả lời.

Địa lao nhà họ Mặc? Tầng thứ hai?

Tù nhân?

“Tôi vì sao lại ở chỗ này?” Cô hét hoảng hoi.

“Có thể đi vào nơi này, đã nói lên cô bị nhốt rồi, hơn nữa người nhốt cô... Chỉ có Mặc Tử Hàn!”

Mặc Tử Hàn?

Tử Thất Thất đột nhiên nhớ ra, cô muốn rời khỏi, nhưng Mặc Tử Hàn khi buông tay cô lại đột nhiên đánh cô ngất, sau đó cô tỉnh lại ở chỗ này, chẳng lẽ anh ta muốn nhốt cô, để cô không có biện pháp rời khỏi anh ta?

Tên đàn ông ghê tởm.

Đột nhiên, người đàn ông ngồi xe lăn đối diện nhìn chăm chăm mặt cô, hơi nheo lại hai mắt của mình, sau đó mở miệng, nói, “Cô gái, cô tên là gì?”

Tử Thất Thất nhìn ông ta, trong lòng không khỏi bắt đầu bình tĩnh, có lẽ bởi vì nơi này bối cảnh nơi này, lẳng lặng, chỉ có giọng nói hai người bọn họ.

“Tôi tên là Tử Thất Thất!” Cô trả lời.

“Lạch cạch!” Sách trong tay người đàn ông chột rơi trên mặt đất, ông ta khiếp sợ nhìn cô lặp lại, “Tử... Thất Thất?”

Tử Thất Thất nhìn hấn kinh ngạc, nghi ngờ nói, “Thế nào? Ông biết tôi?”

“Không, tôi chỉ là thật cao hứng, nơi này thật lâu không có người đến, tôi cũng lâu không có nói chuyện, cho nên không khỏi vui mừng, xin cô đừng để ý!”

Vui mừng?

Tử Thất Thất nghe lời của ông ta, bất giác vui vẻ, hơn nữa biểu tình vừa rồi của ông ta quá kỳ quái? Thật chỉ là cao hứng sao?

“Đúng rồi, cô gái... Cô làm gì khiến Mặc Tử Hàn cảm hận sao?” Người đàn ông đột nhiên hỏi.

“Không có!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vậy tại sao bị nhốt vào nơi này?”

“Tôi...” Tử Thất Thất đột nhiên chần chờ, sau đó trầm mặc nói, “Không biết!”

Ông ta liếc mắt liền nhìn ra cô đang nói láo, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác, “Cô gái, tôi vừa nghe cô sợ hãi la lên, gặp ác mộng sao?”

Tử Thất Thất đột nhiên lại giấc mộng vừa rồi, hai mắt không khỏi rũ xuống.

“Cảnh trong mơ thường thường đều là ngược lại, cho nên cô gái, cô yên tâm, thấy ác mộng là cho thấy sẽ có chuyện tốt xảy ra!”

“Gạt người!” Tử Thất Thất đột nhiên bác bỏ, sau đó trầm trầm nói, “Tôi đã bị nhốt ở nơi này, còn có thể có chuyện tốt xảy ra?”

“Đương nhiên là có!” Người đàn ông khẳng định nói, sau đó hơi cười cười nói, “Tỷ như... Gặp được tôi!”

“Gặp... ông?” Tử Thất Thất nghi ngờ.

“Không sai, nếu như cô không bị nhốt ở đây, cô sẽ không gặp được tôi, cũng sẽ không được nói chuyện với tôi, cho nên đây chính là duyên phận, hơn nữa, ở nhà tù này, có thể để cho cô bình tĩnh quyết tâm, lắng lắng suy nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện, này... không phải là một chuyện tốt sao!” Người đàn ông ý vị sâu xa nói xong, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên.

Tử Thất Thất nghe lời ông ta, cảm thấy có chút đạo lý, bởi vì từ khi nói chuyện với ông ta, lòng cô liền từ từ bình tĩnh lại, không có thương tâm như lúc trước, sợ hãi như vậy, điều này có thể bởi vì chịu ảnh hưởng từ giọng nói của người đàn ông này, thanh âm của ông rất trầm thấp, từng chữ từng chữ đều không chặt không chậm, vô cùng trầm ổn rõ ràng, hơn nữa giữa mỗi câu có hơi dừng lại, làm cho người khác cảm giác vô cùng thoải mái, quả thật giống như là đang nghe đàn vi-ô-lông-xen trình diễn, vừa chìm, lại cao sang, làm cho người khác thoải mái...

“A...” Cô đột nhiên nhẹ giọng cười, trong lòng không khỏi ảm áp.

“Cô gái, cô cười cái gì?” Ông nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nghi ngờ hỏi.

Tử Thất Thất mỉm cười nhìn hai mắt ông ta, sau đó nhẹ giọng nghịch ngợm mà nói, “Chú từ lúc bắt đầu vẫn gọi tôi là cô gái, cô gái, tôi không nhỏ, cũng hai mươi bảy tuổi rồi, hơn nữa không phải tôi cũng vừa nói tên sao? Tôi tên là Tử Thất Thất, chú kêu tôi Thất Thất là được rồi!”

Người đàn ông hơi kinh ngạc nhìn cô, sau đó đôi môi chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng nói, “Thất... Thất Thất...”

“Ừ!” hai mắt Tử Thất Thất vui vẻ nheo thành hình trăng khuyết, đột nhiên, cô giống như thấy trên mặt ông ta hình như hơi ửng đỏ, nhưng không đợi cô xem rõ ràng, ông ta lập tức đè xuống cái nút xe lăn, lập tức đem xe lăn xoay qua chỗ khác, đồng thời nói, “Tôi mệt mỏi, tôi muốn ngủ, nếu như cô đói bụng bấm cái nút màu đỏ trên vách tường, sẽ có người đưa đồ cho cô!”

Nói xong, ông liền điều khiển xe lăn dừng ở bên giường, sau đó thân thể di động đến giường, mà ông vẫn không ngó mặt cô.

“Này, chú ơi, chú còn chưa có nói cho tôi biết chú tên gì? Tôi phải xưng hô với chú như thế nào đây?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Tôi đã nói rồi, tôi là một tù nhân!”

“Tù nhân luôn có tên chứ?”

“Cô không cần phải biết!”

“Hẹp hòi...” đôi môi Tử Thất Thất hơi cong lên, giống như một đứa bé.

Thật ra cô còn muốn hỏi một chút, chân của ông ta... Đến cùng là có chuyện gì xảy ra...

Chương 300: Hai người giăng co, rốt cuộc người đàn ông này là ai!

Liên tiếp mười ngày

Nhà họ Mặc mỗi ngày sẽ trình diễn một tiết mục, đó chính là...

Bên trong phòng ngủ Mặc Tử Hàn Mặc, Thiên Tân khí thế hung hăng đứng trước ghế sa lon, hai mắt nhìn chăm chăm người nào đó ngồi, sau đó tức giận chất vấn, “Ba rốt cuộc đem mẹ giấu chỗ nào? Nói cho con biết nhanh lên!”

Gương mặt Mặc Tử Hàn lạnh như băng, hai mắt nhìn số liệu trên laptop, sau đó giống như mấy ngày trước trả lời, “Cô ấy ở một chỗ an toàn, con không cần lo lắng!”

Mặc Thiên Tân tức giận nhìn chăm chăm anh, đột nhiên dùng đôi tay tắt laptop trước mặt anh, sau đó hỏi tới, “Tại sao muốn giấu mẹ? Tại sao không để con gặp mẹ? Ba rõ ràng nói mẹ chỉ trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng mẹ đâu? Ba rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy? Con muốn thấy mẹ, ba nhanh dẫn con đi gặp mẹ!”

Mặc Tử Hàn nhìn laptop bị cậu tắt, chân mày hơi nhíu lên, sau đó nhẹ nhàng thở dài một cái, ngẩng đầu nhìn cậu nói, “Ba đều đã giải thích với con, bởi vì có quá nhiều người muốn hại mẹ con, cho nên ba đem mẹ an bài ở nơi vô cùng an toàn, đợi mẹ bình an sinh em bé, ba tự nhiên sẽ dẫn con đi gặp!”

“Nhưng mà, mẹ không thể nào cái gì cũng không nói lại đột nhiên biến mất, nếu như mẹ có chuyện gì, nhất định sẽ nói cho con biết trước, cho nên...”

“Cho nên con cho là ba sẽ hại mẹ?” Mặc Tử Hàn cắt đứt lời của cậu, đột nhiên hỏi ngược lại.

“Không... Con không nghĩ như vậy... Con chỉ muốn...” giọng Mặc Thiên Tân

đột nhiên nhẹ lại, hơn nữa do dự. Bởi vì cậu không tìm được nguyên nhân mẹ đột nhiên rời đi, nếu như xảy ra chuyện gì, mẹ sẽ không bỏ lại cậu như vậy, chẳng lẽ...

“Có phải lần trước con té xỉu làm hại mẹ động thai? Có phải con hại mẹ bị bệnh, còn là...”

“Cái gì cũng không phải!” Mặc Tử Hàn lập tức hủy bỏ suy đoán của cậu, sau đó đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, hai mắt vô cùng nghiêm túc theo dõi cậu nói, “Con phải tin tưởng ba, mẹ con vô cùng khỏe mạnh, mẹ cũng không ngã bệnh, mẹ không có sao, hơn nữa ba cam đoan với con, chờ mẹ con bình an sinh hạ đứa bé, ba liền dẫn con đi gặp mẹ, chỉ là mấy tháng gần đây, con không cần suy nghĩ lung tung, cũng không cần mỗi ngày đều chạy tới chất vấn ba, cho dù con mỗi ngày có hỏi, câu trả lời của ba cũng giống như vậy!”

“Ba...”

“Con cái gì cũng không cần nói, đi ra ngoài đi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, trên mặt mơ hồ lộ ra ưu thương nhàn nhạt.

Mặc Thiên Tân thật sâu nhíu chân mày, mặt lo lắng từ từ xoay người, thế nhưng khi cậu vừa bước ra một bước, cửa phòng đột nhiên”Phanh ——” một tiếng, bị người thô bạo mở ra, ngay sau đó Phương Lam khí thế hung hăng vọt vào phòng, đầy ngập lửa giận đứng trước mặt Mặc Tử Hàn, găm thét một loại chất vấn, “Mặc Tử Hàn, hôm nay anh phải đem vị trí của Thất Thất nói cho tôi biết, có tin tôi sẽ phá huỷ nhà họ Mặc của anh?”

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của cô, tâm tình trong nháy mắt thay đổi táo bạo.

Anh không nhịn được nhìn cô tức giận, sau đó nhẹ giọng lạnh lùng nói, “Nếu như cô thích hủy, vậy thì hủy đi!”

“Anh cho rằng tôi không dám?” Phương Lam đột nhiên khom lưng, đôi tay bắt lấy ly trà thủy tinh trước mặt anh, dùng sức ném đi, ly trà nháy mắt vỡ nát trên mặt đất, mà cô lại dùng lực đẩy ghế sa lon, đem ghế sa lon đẩy tới, xoay người bắt anh ép lên giường, giống như người điên, vừa phá hư gian phòng,

vừa rống to, “Nói cho tôi biết nhanh lên, Thất Thất ở nơi nào? Nói nhanh một chút, anh đem cô ấy nhốt ở đâu? Nói cho tôi biết anh làm gì cô ấy? Nếu như anh không nói, tôi không chỉ phá nhà, tôi còn muốn giết chết tên khốn kiếp này!”

Mặc Tử Hàn nhìn cô điên cuồng, chân mày càng thêm rối rắm, anh không cách nào ngăn cô lại, càng không cách nào ra tay tổn thương cô, cho nên anh chỉ có thể tiếp tục bày ra gương mặt lạnh như băng, sau đó im lặng xoay người, sải bước ra cửa phòng, mặc cho cô tiếp tục điên cuồng.

Mặc Thiên Tân nhìn anh rời đi, vội vàng tiến lên ngăn Phương Lam, nói, “Mẹ Tiểu Lam, mẹ không cần phá nhà rồi, ba đã đi!”

“Cái gì?” Phương Lam đem rèm cửa sổ trong tay vứt bỏ, lập tức xoay người muốn đuổi theo.

“Mẹ Tiểu Lam!” Mặc Thiên Tân đột nhiên bắt được tay cô, ngăn lại nói, “Mẹ không cần đi tìm ba, cho dù mẹ thật sự đem nhà họ Mặc phá hủy, ba cũng sẽ không nói cho mẹ biết mẹ ở nơi nào, hơn nữa, con không muốn mẹ sẽ gặp nguy hiểm, có lẽ... giống như ba nói, là muốn bảo vệ mẹ, cho nên mới phải...”

“Mẹ không tin!” Phương Lam đột nhiên cắt đứt lời cậu, sau đó vẽ mặt thành thật nói, “Không phải chuyện mẹ tận mắt thấy, mẹ tuyệt đối không tin tưởng bất luận kẻ nào”

“Nhưng cho dù mẹ tận mắt nhìn thấy, mẹ cũng không thấy được sự thật!” Mặc Thiên Tân không tự chủ cãi lại.

“Tiểu tử thúì, con đứng bên nào? Con muốn phản quốc sao?” Phương Lam tức giận.

“Mẹ Tiểu Lam, mặc dù con rất lo lắng cho mẹ, nhưng con lại tin tưởng ba sẽ không tổn thương mẹ!”

“Cho dù như vậy, mẹ cũng nhất định phải tìm được Thất Thất!” Phương Lam kiên định, hai mắt nhìn Mặc Tử Hàn đóng cửa phòng.

Mặc dù cô tin tưởng Mặc Tử Hàn không thương tổn Thất Thất, nhưng cô có thể xác định, Thất Thất không phải tự nguyện bị anh ta giấu đi, ít nhất cô ấy tuyệt đối sẽ không đột nhiên biến mất, ngay cả Thiên Tân cũng không nói một tiếng, đây tuyệt đối không phải là tác phong của cô ấy, cho nên hiện tại cô có thể đoán được, Mặc Tử Hàn và Thất Thất bởi vì nguyên nhân nào đó bất hoà, khiến Mặc Tử Hàn không thể không đem Thất Thất giấu đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mười ngày trước đã xảy ra chuyện gì? Cô nhất định phải biết rõ.

“Mẹ Tiểu Lam, mẹ đi nơi nào tìm mẹ? Đã mười ngày, mẹ có một chút tin tức của mẹ sao?” Mặc Thiên Tân đột nhiên hỏi.

“Mặc dù không có tin tức, nhưng nhìn hành động gần đây của Mặc Tử Hàn, Thất Thất nhất định bị anh ta nhốt ở nhà họ Mặc, hơn nữa...” Cô khom lưng nhặt rèm cửa sổ vừa bị ném trên mặt đất, sau đó hai mắt quét một vòng, nói, “Những thứ này toàn bộ đều là mới, tại sao phải đổi mới toàn bộ? những thứ trước kia đâu? Chẳng lẽ đã mang đi? Dọn đi nơi nào?”

Cô nghi ngờ nói, trong lòng tựa như đã tìm được một chút phương hướng điều tra.

Mặc Thiên Tân nghe cô, nhìn mặt cô, trong lòng không khỏi có chút bận tâm.

Tại sao mẹ không nói một tiếng liền biến mất?

Tại sao ba trấn định như vậy?

Rốt cuộc khi cậu hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ... Thật rất tốt sao?

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ hai

Trong không gian không có ban ngày, chỉ có đồng hồ báo thức treo trên tường, có lúc tỉnh dậy, hoàn toàn không phân rõ mình đã ngủ mười hai giờ, hay ngủ hai mươi bốn giờ, hay căn bản là không ngủ.

Tử Thất Thất nằm chán ngời trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên trong lồng giam đối diện, ông ta buổi sáng bắt đầu ngời trên xe lăn đọc sách, có thể nói cuộc sống mỗi ngày của ông ta đều như vậy, buổi sáng ăn cơm, đọc sách, cho đến buổi tối, sau đó ngủ, thậm chí có nhiều ngày, một câu ông ta cũng không nói.

“Chú ơi...” Tử Thất Thất nhẹ giọng mở miệng.

Người đàn ông nghe được thanh âm của cô, cũng không quay đầu nhìn cô, mà lật một tờ sách trên tay, sau đó nói, “Chuyện gì?”

“Chú bị giam ở chỗ này bao lâu?” Tử Thất Thất tò mò hỏi.

“Mười năm!” Người đàn ông trả lời.

“Mười năm? Vậy chú không chán sao?”

“Nói không chán là giả, nhưng đã thành thói quen như thế, cho nên cũng không có gì chán!”

Tử Thất Thất nghe lời nói ông thâm ảo, chân mày hơi nhíu lên, tiếp tục tìm đề tài, “Vậy tại sao chú bị nhốt vào nơi này?”

“Bởi vì hận!”

“Hận?” Cô nghi ngờ tái diễn.

“Không sai, bởi vì Mặc Tử Hàn hận tôi, cho nên hắn muốn giam tôi ở đây cả đời!”

Tử Thất Thất nghe ông nói, đột nhiên hơi trầm mặc một chút, sau đó khòe miệng lại hơi nâng lên, nhàn nhạt cười nói, “Nếu như anh ta chỉ đơn thuần hận chú, anh ta đại khái có thể giết chết chú rồi, hoặc là dùng phương thức

tàn khốc nhất hành hạ chú, nhưng anh ta lại vì chú chuẩn bị phòng thoải mái như vậy, chỉ đem chú giam lại, như vậy, nói cách khác, anh ta không đơn thuần chỉ hận chú, mà là rất yêu chú, cho nên... Mới có thể nhốt chú, lại chăm sóc chú!”

Yêu?

Người đàn ông nghe cô nói, đem tầm mắt từ từ chuyển dời đến trên người cô, sau đó nhìn mặt xinh đẹp của cô, hơi cười cười nói, “Cô thật là một cô gái dịu dàng!”

“Tôi? Dịu dàng? Bảo bối nhà tôi thường nói tôi xinh đẹp lại cường hãn bạo lực!” Tử Thất Thất đột nhiên vui vẻ vừa nói chuyện về Mặc Thiên Tân.

“Bảo bối nhà cô?” người đàn ông tò mò.

“Ừ, là con trai tôi!” Tử Thất Thất vui vẻ trả lời, nụ cười trên mặt rất rõ ràng hoàn toàn bất đồng với lúc trước, ấy là nụ cười vô cùng trong suốt xinh đẹp, thuần khiết.

Nhưng người đàn ông nghe lời của cô lại hơi có chút kinh ngạc, “Cô... Có con trai?”

“Ừ!” Tử Thất Thất dùng sức gật đầu.

“Nó mấy tuổi?” Người đàn ông hỏi.

“Bảy tuổi!”

“Là một đứa bé như thế nào?”

“Là một đứa bé rất khí phách, thích nhất là đùa bốn người khác, thứ hai là tổn hại người khác, mặc dù tính tình vô cùng phức tạp, nhưng lại vô cùng đáng yêu, vô cùng thông minh, vô cùng khéo léo, vô cùng hiếu thuận, vô cùng săn sóc, vô cùng vô cùng tốt...” Tử Thất Thất vừa nói đến Mặc Thiên Tân liền thao thao bất tuyệt, hơn nữa tất cả ưu sầu trên mặt cũng tan đi, chỉ có hạnh phúc và vui vẻ vô biên vô tận.

Người đàn ông nhìn cô lần đầu tiên lộ ra nụ cười xinh đẹp như vậy từ khi đi vào nơi này, không khỏi mở miệng, nhẹ giọng nói, “Thật muốn gặp đứa bé đó, nhất định rất thú vị!”

“Chú sẽ thấy, nhất định có cơ hội thấy!” Tử Thất Thất nói khẳng định, hướng về phía ông vui vẻ cười.

Khóe miệng người đàn ông hơi nâng lên, lộ ra nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt, ông đã bao lâu không cười? Trước khi cô đến, ông đã mười năm không lộ ra qua bất kỳ biểu lộ gì? Quả nhiên có người trò chuyện chính là không giống nhau, quả nhiên có thể thấy cô, là ân tứ trời cao đối với ông.

“Có thể nói nhiều cho tôi một chút chuyện của cô không?” Ông đột nhiên mở miệng nhẹ giọng yêu cầu.

“Được!” Tử Thất Thất lập tức đồng ý, sau đó hơi suy nghĩ một chút, cầm ly nước đặt trên tủ đầu giường, uống một hớp làm trơn hầu, sau đó nói, “Thật ra tôi trừ một con trai bảo bối ở ngoài, còn có một cô bạn thân rất tốt, cô ấy vô cùng thông minh, thành tích học tập cũng rất cao, cùng là hai mươi bảy tuổi, nhưng đã là giáo sư y khoa đại học y, chỉ là tính cách của cô ấy có một chút xiu cô quái, luôn thích nghiên cứu, hơn nữa còn lấy rất tên tuổi kỳ quái, nhưng cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là cô ấy thường lấy người bạn tốt này làm con chuột bạch, mỗi lần đều muốn tôi tới thử thuốc thí nghiệm, nhớ lại truyện cũ, tôi thật sự muốn khóc, rồi lại không thể khóc nha!” Cô nói xong, hơi cau mày, mặt giả bộ bi thảm, nhưng nụ cười khóe miệng lại tồn tại như cũ, giống là nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp!

Người đàn ông nghe cô nói, nhìn vẻ mặt phong phú của cô, trong lòng cũng mơ hồ dâng lên âm áp.

“Bạn của cô tên gọi là gì?” Ông cảm giác hứng thú hỏi.

“Cô ấy gọi là Phương Lam, tôi vẫn luôn gọi cô ấy là Tiểu Lam!” Tử Thất Thất vui vẻ trả lời.

Người đàn ông nghe được tên tuổi Phương Lam, giống như mười ngày trước

nghe được tên Tử Thất Thất, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nhẹ giọng nỉ non, “Phương... Lam? Tiểu... Tiểu Lam Lam?”

Tử Thất Thất khẽ cau mày nhìn mặt ông, ông lẩm bẩm thanh âm cô nghe không rõ lắm, nhưng khi cô muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên cảm thấy có chút khôn đốn, không tự giác ngáp một cái, sau đó buồn ngủ nhanh chóng đánh tới, cô miễn cưỡng nằm trên giường, vừa nhắm hai mắt, vừa nói, “Tôi mệt nhọc, chờ tôi tỉnh lại sẽ nói cho chú chuyện của tôi, còn có... Còn chú nhất định phải... Nhất định phải nói cho tôi biết... Tên chú!”

Cô nói xong chữ cuối cùng, lập tức tiến vào mộng đẹp, người đàn ông ngồi xe lăn đứng xa xa nhìn cô ngủ, chân mày không khỏi hơi nhăn lại, sau đó dời tầm mắt chuyển qua ly nước đặt trên tủ đầu giường.

Trong đó thả thuốc ngủ?

Là Mặc Tử Hàn làm?

Vừa mới nghĩ đến hần, liền nghe đến trong không gian lẳng lẳng truyền đến tiếng bước chân.

“Cộp... Cộp... Cộp... Cộp...”

Người đàn ông hơi dời tầm mắt, thấy được một khuôn mặt quen thuộc... Mặc Tử Hàn!

Mặc Tử Hàn đứng cửa nhà tù, anh cũng không nhìn về phía người đàn ông, không để ý tới ông ta, hoàn toàn coi ông ta như không khí, chỉ là nhìn Tử Thất Thất nằm trên giường, sau đó dùng chìa khóa trong tay cái mở cửa, tiếp theo di chuyển chân tới bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, từ từ đưa tay, dịu dàng vuốt ve dung nhan ngọt ngào của cô.

Người đàn ông trên xe lăn nhìn hần dịu dàng như vậy, không khỏi có chút giật mình.

Mặc Tử Hàn nhìn Tử Thất Thất ngủ, khóe miệng hơi cười cười, sau đó từ từ nằm xuống dịu dàng ôm cô vào trong ngực mình, ôm thân thể ấm áp của cô,

anh nhẹ giọng mở miệng, nỉ non nói, “Thất Thất...”

Anh không biết xuất hiện trước mặt cô như thế nào, không biết đối mặt với cô như thế nào, càng không muốn thấy cô thống khổ đối mặt anh, sau đó khóc thút thít, rơi lệ, cho nên anh chỉ có thể sử dụng phương pháp này để nhìn cô, sau đó ôm cô, ở bên tai cô nói chuyện, nhưng bác sĩ nói phụ nữ có thai không thể dùng thuốc, cho nên anh chỉ có thể cách mười ngày mới cho cô một ít thuốc ngủ, nhưng thể chất của cô và người bình thường không giống nhau, rất nhanh sẽ tỉnh, cho nên thời gian của anh không nhiều, chỉ có một giờ tốt đẹp.

“Thất Thất...” Anh một lần nữa ở bên tai của cô nhẹ giọng kêu, sau đó một cái tay ôm cô khẽ buộc chặt, một cái tay khác từ từ dờn đến dưới thân thể cô, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng khẽ nhô ra của cô.

Giống như lớn hơn một chút so với mười ngày trước, nhất định là bảo bối của bọn họ lại lớn lên, mà nhìn sắc mặt cô đỏ thắm, tim mình cũng an tâm. Mỗi ngày anh đều nghe Hỏa Diễm hồi báo, nói cô mỗi ngày ăn ba bữa cơm, buổi tối cũng sẽ ăn khuya, mặc dù có buồn nôn, nhưng đã giảm bớt rất nhiều, hơn nữa gần đây có thể là nhầm chán, cũng có thể là phụ nữ có thai, cô bắt đầu càng ngày càng tham ngủ, nhưng duy nhất chính là kể từ cô bị nhốt vào nơi này, vẫn không đòi ra ngoài, cũng không đòi gặp anh, mỗi ngày đều vô cùng bình tĩnh, giống như an cư ở nơi này, lạnh nhạt như thế, thanh tâm, ngược lại, sẽ làm anh thỉnh thoảng bắt đầu suy nghĩ lung tung, cô tại sao bình tĩnh như vậy?

Một canh giờ rất nhanh đã trôi qua, hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn đồng hồ báo thức treo trên vách tường, từ trên giường ngồi dậy, hai tay nhẹ nhàng đem Tử Thất Thất buông ra, nhưng nhìn cô ngủ say, anh tham luyện cuối xuống lần nữa, sau đó nhẹ nhàng hôn môi cô.

“Thất Thất, anh phải đi, lần sau trở lại thăm em!” Anh nhẹ giọng nói xong, hướng về phía cô hơi cười cười, sau đó hai chân từ từ đứng trên mặt đất.

Khi anh quay đầu đi ra khỏi phòng giam Tử Thất Thất, đang định rời đi, chợt nghe giọng người đàn ông kia.

“Cô ấy là người yêu của con?”

Mặt của Mặc Tử Hàn trong nháy mắt lạnh như băng, anh im lặng quay đầu, nhìn người đàn ông ngồi trên xe lăn, không mở miệng trả lời.

“Nếu yêu cô ấy, tại sao còn đem cô ấy giam ở chỗ này?” Người đàn ông dùng giọng nói đặc biệt, lại hỏi.

Mặc Tử Hàn như cũ trầm mặc không trả lời.

“Chẳng lẽ... Là bởi vì cô ấy không thương con?”

“Cô ấy yêu tôi!” Mặc Tử Hàn rốt cuộc mở miệng, thanh âm kiên định, lại lạnh như băng.

Chương 301: Người ở nhà giam, là ba của anh ta - Mặc Hình Thiên!

Người đàn ông nghe lời nói khẳng định, có chút ngoài ý muốn.

“Cô ấy yêu con, con cũng yêu cô ấy, như vậy... Tại sao còn muốn đem cô ấy giam lại đây?”

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng nhìn mặt ông ta, trầm mặc chút ít, mới chậm rãi mở miệng, nói, “Hôm nay ông nói rất nhiều, trước kia ông căn bản cũng không thèm nói chuyện với tôi, đây là vì cái gì?”

Khuôn mặt người đàn ông không có nửa phần biến hóa, thậm chí không có bất kỳ biểu tình, chỉ là đôi môi hơi ngọ nguậy, nhẹ giọng nói, “Chỉ là tò mò thôi!”

“Ông cũng có lúc tò mò với tôi?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Sai!” người đàn ông nhẹ giọng nói, sau đó bổ sung, “Ta không tò mò về con, mà là cái cô gái kia!”

Thất Thất?

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lùng trừng lên, anh tức giận không phải vì ông ta nhắc đến Tử Thất Thất, anh tức giận là ông ta hiện tại so với trước đây giống nhau, cho tới bây giờ cũng không quan tâm tới anh, cho tới bây giờ cũng không để ý đến anh, cho tới bây giờ cũng đối với anh không có một chút lòng hiếu kỳ, giống như coi anh là không khí, thậm chí ngay cả không khí cũng không bằng, anh mỗi lần nhìn ánh mắt của ông ta, ánh mắt kia lạnh lùng, giống như đang nhìn thứ làm người khác chán ghét.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chuyện của cô ấy không tới phiên ông hỏi!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng mở miệng, trong đôi mắt tràn đầy căm hận.

“Người phụ nữ của con?” Người đàn ông nhẹ giọng lặp lại.

Mặc Tử Hàn theo dõi mặt ông ta, chắt vắn nói, “Ông muốn nói gì?”

“Không có gì!” Người đàn ông không về gì trả lời, lập tức nói sang chuyện khác, “Ta xem sắc mặt con bây giờ cũng không khá lắm, thế nào? Chỗ ngồi đầu rồng không thoải mái sao?”

“Rất thoải mái!” Mặc Tử Hàn phách lối trả lời.

“Vậy sao? Vậy con cần phải ngồi vững, ta đã từng nói, con không thể làm đầu rồng, bởi vì lòng của con không đủ hung ác, thủ đoạn không đủ tàn nhẫn, mưu kế không đủ âm hiểm, hơn nữa làm việc không quả quyết, trừ một chút thông minh vặt, con không có những ưu điểm khác, cho nên ta đã nói qua, con không thể đầu lại Chung Khuê, sớm muộn cũng sẽ thua thảm hại!” Người đàn ông bình tĩnh nói xong, giống như tiên đoán, giống như ông ta đã thấy tương lai, cực kỳ khẳng định.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn chăm chăm ông ta, bàn tay dùng sức bắt một cây trụ sắt trong nhà giam, sau đó khước miệng khẽ châm chọc cười, cười nhạo nói, “Đúng vậy a, tôi sai, nhưng ông lại bại bởi tôi, hơn nữa còn bị nhốt ở nơi này, xem ra người nhậm chức đầu rồng, chẳng qua cũng như thế!”

“...” Người đàn ông đột nhiên trầm mặc, sau đó thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn sách trong tay, không để ý tới anh.

Tay Mặc Tử Hàn đem trụ sắt nắm chặt hơn, âm lãnh nói, “Tại sao không nói chuyện? Thừa nhận sự bất lực của ông rồi hả?”

“Ta không muốn nói với con, con đi đi!” Người đàn ông nhỏ giọng ra lệnh.

“Là tôi đem ông nhốt ở nơi này, ông dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi? Mặc Hình Thiên tôi cho ông biết, tôi rất nhanh sẽ đem người đã từng thống trị hắc đạo hoàn toàn phá hủy, tôi rất mau sẽ cho nhà họ Mặc trở nên không đáng giá một đồng, ông chờ đi, tôi sẽ cho ông thấy tôi làm sai một cách triệt để!” Mặc Tử Hàn thề nói xong, giọng nói phẫn hận vang vọng trong địa lao.

Mặc Hình Thiên nghe lời anh, chẳng những không tức giận, khóe miệng còn hơi nâng lên nhàn nhạt chê cười.

“Lại dám gọi thẳng tục danh của ba, xem ra quy củ của nhà ta sớm đã bị con đưa cho chó ăn rồi!” Một bên ông nhẹ giọng nói, vừa lật qua một trang sách trên tay.

“Ông không xứng làm ba của tôi!” Mặc Tử Hàn phủ nhận quan hệ của bọn họ.

“A...” Mặc Hình Thiên khẽ liếc anh, khinh miệt mà nói, “Phải là con không xứng là con trai của ta!”

“Mặc —— Hình —— Thiên ——” Mặc Tử Hàn tức giận gầm thét.

Mặc Hình Thiên hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng.

Mà Tử Thất Thất đang ngủ ở nhà giam phía sau lưng, không khỏi nhúu chặt chân mày, sau đó khẽ giọng ngâm, “Uhhh...”

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của cô, khiếp sợ lập tức xoay người nhìn cô sắp tỉnh lại, anh hốt hoảng lập tức rời đi, mà trước khi đi, tức giận nhìn Mặc Hình Thiên một cái.

Anh chán ghét người đàn ông này!

Anh chán ghét người tự xưng là ba của mình!

“Uhm...” Tử Thất Thất lại một lần nữa nhẹ giọng ngâm, sau đó từ từ mở hai mắt, cô từ trên giường ngồi dậy, một tay vuốt bụng mình, một tay khác vuốt bên tai, sờ môi của mình.

Anh đã tới sao?

Sẽ không sai, cảm giác bị anh chạm qua, là anh tới.

“Mặc Tử Hàn đâu?” Cô đột nhiên hỏi.

Mặc Hình Thiên trong lòng giam đối diện từ trong sách ngẩng đầu, nhìn cô trả lời, “Vừa mới rời đi rồi!”

“Anh ta quả nhiên đến! Nhưng tại sao... Tại sao tôi ngủ quên như vậy? Tôi bình thường sẽ không như vậy? Tôi...”

“Bởi vì hần thả thuốc ngủ trong nước “ Mặc Hình Thiên lần nữa trả lời cô.

Thuốc ngủ?

Tử Thất Thất quay đầu nhìn ly nước đặt trên tủ đầu giường, chân mày không khỏi nhíu lên, lộ ra nông đậm ưu thương.

Bọn họ về sau cũng chỉ có thể gặp mặt như vậy sao? Nếu cô không ngủ, mà đối mặt nhìn anh, như vậy, cô muốn dùng biểu tình gì nhìn anh đây? Cô muốn dùng giọng nói gì nói chuyện với anh? Cô sẽ đối anh nói những gì? Cô phải đối đãi với anh như thế nào? Thật ra chính mình vẫn luôn mê mang, rốt cuộc cô phải làm sao? Không muốn rời khỏi anh, nhưng lại không có cách nào đối mặt với anh, cho nên bị giam ở chỗ này có lẽ là một chuyện tốt, bởi vì nơi này cách anh gần, cũng có thể để cô lẳng lặng suy tư, tại sao ngày đó kỳ quái như vậy, rõ ràng cho anh nhắc nhở, nhưng vẫn nhất định thừa nhận, mà bộ dáng của anh giống như là bị uy hiếp.

Rốt cuộc tại sao chứ?

Theo thói quen vuốt bụng của mình, sau đó từ từ gọi lên nụ cười khóe miệng. Mặc dù chuyện thương tâm rất nhiều, nhưng hiện tại ưu tiên nhất, là khiến đứa bé này khỏe mạnh ra đời.

Mặc Hình Thiên nhìn biểu tình trên mặt Tử Thất Thất không ngừng biến chuyển, hai mắt không khỏi hơi buộc chặt, chân mày cũng hơi nhíu lên...

Một tháng sau

Phương Lam đem nhà họ Mặc lật tung 20 lần, chỉ kém đào ba thước đất, nhưng thế nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ đầu mối. Mặc Tử Hàn vô cùng trấn định nhàn nhã, trong vòng một tháng cũng không có bất kỳ động tĩnh. Xem ra cô đoán không lầm, Tử Thất Thất bị anh ta giấu ở trong biệt thự, bằng không người đàn ông này tuyệt đối sẽ không nhịn được xung động khi không thấy Tử Thất Thất, như vậy rốt cuộc Tử Thất Thất bị anh ta giấu ở nơi nào?

“Hừ... Hừ... Hừ...” gương mặt Phương Lam tà ác, hừ cười, trong tay là cái rương màu đen, đứng ở cửa chính biệt thự nhà họ Mặc.

Khóe miệng cô hơi nâng lên, sau đó lạnh lùng nói, “Mặc Tử Hàn, anh cho rằng tôi không dám phá hủy biệt thự của anh sao? Tôi cho anh biết, Phương Lam vì Tử Thất Thất chuyện gì cũng làm được, tôi hôm nay liền nổ cả nhà này, tôi muốn nhìn anh còn có thể đem Thất Thất giấu ở đâu, nếu anh không nói, tôi liền nổ cả công ty, để anh đời này đều không được an bình!”

Cô nói xong, liền quỳ một chân trên đất, đem cái rương màu đen cầm trong tay để dưới đất, sau đó mở ra.

“Này, dừng tay!”

Mặc Thâm Dạ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vội vàng khom lưng bắt được tay cô, ngăn lại.

“Anh buông tôi ra!” Phương Lam ra lệnh.

“Em điên rồi, lại đem thuốc nổ đặt ở đây? Em muốn làm lớn chuyện, kéo cảnh sát tới sao?” Mặc Thâm Dạ cau mày thật chặt.

“Cảnh sát thì sao? Hôm nay ông trời cũng không ngăn được tôi!” Phương Lam hất tay của anh ra.

“Tốt, em cho nổ đi, vậy em cho nổ đi, em không phải biết Tử Thất Thất còn bị Mặc Tử Hàn giấu sao? Như vậy em đem biệt thự này nổ, nói không chừng cũng có thể đem cô ấy nổ chết, mà cô ấy bây giờ đang mang thai, một người

hai mạng, anh xem em về sau đối mặt thế nào với người quan trọng nhất!”
Mặc Thâm Dạ đột nhiên kinh hãi nói, uy hiếp cô.

Phương Lam nghe lời anh, đột nhiên ngưng động tác trong tay, sau đó đứng lên, tức giận nhìn chằm chằm anh.

Mặc Thâm Dạ nhìn hai mắt cô, đến gần một bước, sau đó nhẹ giọng dịu dàng nói, “Anh biết em bây giờ rất vội, nửa tháng cũng không có tin tức của cô ấy, mà mình lại không tìm được đầu mối gì, cho nên em muốn thử mọi cách, em muốn dọa Mặc Tử Hàn một chút, để nó mở miệng, nhưng cho dù em làm vậy Mặc Tử Hàn cũng sẽ không mở miệng, em rất rõ ràng không phải sao?”

Phương Lam nghe lời của anh, đôi môi không khỏi hơi run rẩy, trong đôi mắt có chút hơi nước tụ tập.

Đây là lần đầu tiên...

Lần đầu tiên Tử Thất Thất ở trong thế giới của cô biến mất, bình thường vô luận cô ấy ở địa phương nào, cô đều có thể lập tức tìm được cô ấy, nhưng bây giờ... Toàn bộ nửa tháng, hoàn toàn không có một chút tin tức, mặc dù tất cả mọi người nói Mặc Tử Hàn sẽ không làm thương tổn Tử Thất Thất, nhưng cô lo lắng, vô cùng lo lắng.

Rõ ràng cùng người kia ước định tốt lắm, nhất định sẽ bảo vệ tốt Tử Thất Thất, hơn nữa còn đồng ý, nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô ấy, tuyệt đối không để cho cô ấy một mình cô đơn... Rõ ràng đã đồng ý với bọn họ, nhưng mà bây giờ...

“Em nên làm cái gì?” Cô đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Mặc Thâm Dạ hơi kinh ngạc, đã bao nhiêu năm không nhìn thấy cô yếu ớt như vậy, nhưng khóe miệng của anh không khỏi từ từ nâng lên, sau đó một bước đến gần cô, đưa tay nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói, “Không phải lo lắng, Thất Thất sẽ không có chuyện gì, chúng ta chậm rãi tìm có được hay không? Nhất định có thể tìm được, nhất định...”

“Ừ...” Phương Lam nhẹ giọng trả lời, sau đó từ từ nhắm hai mắt, nhưng mới

vừa bình tĩnh, cô đột nhiên mở hai mắt, từ trong ngực của anh rời đi, sau đó mặt vui mừng nói, “Em dám khẳng định Mặc Tử Hàn nhất định đem Thất Thất giấu ở nơi nào đó trong biệt thự này, nhưng em tìm nhiều như vậy đều không tìm được, như vậy trong biệt thự, có nơi chúng ta không biết, như vậy... Ông ấy có thể cũng bị nhốt cùng chỗ với Thất Thất, có đúng không?”

Ông ấy?

Chân mày Mặc Thâm Dạ đột nhiên nhíu lên.

“Em còn chưa buông tha sao? Em cho là ông ấy còn sống?”

“Em nói rồi, không phải em tận mắt nhìn thấy, em sẽ không tin!” Phương Lam trả lời.

“Nhưng anh tận mắt thấy rồi!” Mặc Thâm Dạ kiên định,

Phương Lam theo dõi hai mắt anh, đột nhiên lạnh lùng nói, “Có lẽ Thiên Tân nói rất đúng, cho dù chính mắt thấy được, cũng chưa chắc là sự thật!”

“Em...”

“Anh cứ như vậy muốn ông ấy chết sao? Nhưng ông ấy là ba của anh!” Phương Lam cắt đứt lời anh, tức giận gầm nhẹ.

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói, chân mày sâu nhăn từ từ buông ra, sau đó lộ ra gương mặt thương tâm, nói, “Anh cũng không hy vọng ông ấy chết, nhưng mà... Đây là sự thật, không phải anh không tin tưởng!”

“Sự thật?” trên mặt Phương Lam lộ ra vẻ nghiêm túc, nói, “Anh nghiêm túc tỉ mỉ điều tra qua sao? Anh xác nhận ông ấy tắt thở sao? Hoặc là dừng nhịp tim rồi?”

“...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên im lặng.

“Anh không tự mình xác nhận tại sao nói ông ấy đã chết? Hơn nữa... Anh có tận mắt nhìn thấy ông ấy được chôn cất trong quan tài không?” Phương Lam

lại hỏi.

“...” Mặc Thâm Dạ như cũ im lặng.

“Nói cho anh biết, em có điều tra cái chết của ông ấy, em đi tìm người hạ táng, mặc dù bọn họ cũng bị che miệng, nhưng em dùng hết phương pháp, từ trong miệng bọn họ biết được, trong quan tài căn bản không có người, hơn nữa em sợ bọn họ nói dối, đêm khuya không người đào quan tài lên, bên trong thật sự không có gì cả, em nhớ... Hẳn trước đây đã nói, sau khi ông ấy chết nhất định sẽ xuống Địa ngục, nhất định sẽ bị hình phạt tàn khốc nhất, cho nên ít nhất để cho thân thể ông ấy không bị lửa đốt, ít nhất để cho thân thể ông ấy không chịu đựng lửa ngục thống khổ, cho nên hẳn nói hẳn tuyệt đối không lựa chọn hỏa táng, như vậy... Thi thể của ông ấy đâu? Đi đâu?” Phương Lam đột nhiên chất vấn.

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói, hai mắt càng trừng càng lớn.

Thi thể của ba không có trong quan tài?

Ba anh thật không chết sao?

“Này... Này... Cái này không thể nào... Anh rõ ràng... Anh rõ ràng thấy Mặc Tử Hàn tự tay giết ông ấy rồi, làm sao có thể...”

“Anh nói cái gì?” Phương Lam đột nhiên khiếp sợ cắt đứt lời anh, cũng khiếp sợ nói, “Anh nói ông ấy bị Mặc Tử Hàn giết chết?”

Mặc Thâm Dạ trong nháy mắt hồi hồn, lập tức ý thức được mình nói bậy.

“Mặc Tử Hàn tại sao muốn giết ông ấy? Hẳn tại sao muốn tự tay giết ba của mình? Ông ấy không phải bị người ám sát sao? Anh nói cho em biết... Nói cho em biết đây rốt cuộc là chuyện gì!” Phương Lam kinh hoảng chất vấn.

“...” Mặc Thâm Dạ đóng chặt miệng mình, căn bản không muốn nói.

“Nói cho em biết nhanh lên!” Phương Lam rống to ra lệnh.

“...” Mặc Thâm Dạ lại như cũ ngậm miệng không nói.

“Được, anh không nói cho em biết, vậy em đi hỏi Mặc Tử Hàn, em hỏi người trong cuộc!” Phương Lam nói xong, liền sai bước đi vào biệt thự, từ bên người Mặc Thâm Dạ vội vã sát qua, muốn đi tìm Mặc Tử Hàn chất vấn.

Mặc Thâm Dạ lập tức xoay người, đồng thời đưa ra một cái tay, muốn đem cô đánh ngất xỉu.

Phương Lam nhanh chóng đưa tay, bắt được tay anh đánh tới, cũng quay đầu lạnh lùng nói, “Anh đừng mơ tưởng ngăn lại em!”

Chân mày Mặc Thâm Dạ khẽ nhú lên, khóe miệng ưu sầu từ từ nâng lên, khô sở cười nói, “Thật xin lỗi, anh nhất định phải ngăn cản em!”

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, anh đột nhiên nhanh chóng đưa một cái tay khác, cô không còn kịp ngăn trở, trong nháy mắt đánh cô ngất xỉu.

Hai mắt Phương Lam đột nhiên tối đen như mực, sau đó mất đi tất cả ý thức.

Mặc Thâm Dạ lập tức vịn thân thể cô, bồng cô lên.

Xoay người, vừa định rời khỏi, liền thấy Mặc Tử Hàn từ cửa chính đi vào, hai người mặt đối mặt.

“Vận khí của chú thật tốt, nếu như xuất hiện sớm mấy giây, sợ rằng Ngày Tận Thế sẽ đến!”

Gương mặt Mặc Tử Hàn lạnh lùng nghe anh ta nói nhỏ, hai mắt khẽ rũ xuống nhìn cái rương màu đen, bên trong là thuốc nổ, sau đó lại ngược mắt nhìn Phương Lam trong ngực anh ta, tưởng rằng anh ta nói chuyện này, nên cũng không đáp lại, trực tiếp lạnh lùng đi vào biệt thự.

Khóe miệng Mặc Thâm Dạ khẽ mỉm cười, đưa lưng về phía anh khẽ lớn tiếng nói, “Mặc dù anh không rõ lắm tại sao chú muốn đem Tử Thất Thất giấu đi, nhưng, nếu như chú không nhanh đem cô ấy ra ngoài, có thể sẽ hỏng bét a!”

Mặc Tử Hàn căn bản cũng không có để ý lời của anh, trực tiếp đi lên lầu.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ khẽ liếc về phía sau, sau đó liền ôm Phương Lam sai bước ra khỏi biệt thự.

Lối đi bộ, Mặc Thâm Dạ ngồi ở ghế lái, sau khi đánh Phương Lam ngất xỉu, không tới 20' Phương Lam đã tỉnh lại, sau cổ đau đớn khiến cô dùng sức cau chặt chân mày.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ nhìn kiếng chiếu hậu, trên mặt là nụ cười bất cần đời, “Thật không hổ là Tiểu Lam Lam, nhanh như vậy đã tỉnh, xem ra trước kia anh huấn luyện em thật không uổng phí!”

Phương Lam trầm mặc từ sau xe ngồi dậy, mặt nhìn đêm khuya.

Sống lưng Mặc Thâm Dạ không khỏi có chút rét run.

“Anh cho rằng như vậy có thể ngăn cản em?” Phương Lam lạnh lùng mở miệng.

“Anh cũng không phải muốn ngăn cản em, chỉ là em nói ba không chết, cho nên anh cảm thấy chúng ta cần cẩn thận tra rõ, sau đó sẽ xử lý chuyện này!”

“Cái này và cái đó là hai chuyện khác nhau, hơn nữa em không cần cùng anh điều tra, giống như anh là hiếu tử, em ghét nhất, em cũng không muốn nhìn thấy anh, gặp lại!” Phương Lam đột nhiên tức giận nói, đột nhiên mở cửa xe, trong khi xe vẫn còn chạy, nhảy xuống xe.

“Lam Lam ——” Mặc Thâm Dạ sợ hãi kêu.

Chương 302: Oan gia ngõ hẹp, Tiểu Húc Húc, nấp mạng đi!

Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không nghĩ đến Phương Lam lại nhảy khỏi xe, mà cô ấy mới tỉnh lại sau hôn mê, chỉ sợ...

Anh vội vã dừng ngay lại, quay đầu nhìn về đằng sau!

Phương Lam chân vừa chạm đất thì thân thể đổ về phía trước, sau đó lăn 3 vòng trên đường, khi hết đà thì một chân quỳ xuống đất cực xinh đẹp, ổn định dừng lại.

“Lam Lam --”

Phía sau truyền đến tiếng hô to của Mặc Thâm Dạ, sau đó liền ngừng lại, tiếp theo...

Phương Lam nhanh chóng đứng lên, tiếp đó lập tức chạy vào bên trong cửa hàng tạp hóa bên đường. Mặc Thâm Dạ đuổi theo cô nhưng khi tìm vài vòng trong cửa hàng thì không thấy cô đâu cả. Đáng chết! Chạy đi đâu rồi hả?

Phương Lam sau khi bước vào cửa hàng thì ngay lập tức chạy ra cửa sau, nhưng lại nghĩ tới cảnh từng bị anh bắt được, cô lập tức lộn lại cửa chính, không thấy anh xuất hiện cô liền vui vẻ đi ra ngoài, nhưng mới bước một chân ra khỏi ngưỡng cửa, mấy người mặc âu phục đen khí thế to lớn cùng đứng chặn trước mặt cô.

“Các ai là ai mà dám chặn đường bản tiểu thư hả?” Phương Lam khinh thường chất vấn.

“Phương tiểu thư, chúng tôi nhận lệnh của Ông chủ, mời cô đi cùng chúng tôi một chuyến tới Chung gia!” Người đàn ông áo đen đứng ở giữa lạnh lùng mở miệng nói chuyện.

Ông chủ?

Chung gia?

Thì ra là lão già giáo hoạt Chung Khuê kia, ông ta vẫn luôn phái người theo dõi cô sao? Thảo nào mấy ngày nay cô cảm thấy cả người không được thoải mái, hóa ra là như vậy! Nhưng mà ông ta tìm cô có chuyện gì? Cái lão hồ ly đa mưu túc trí lại muốn làm gì hả? Thật đúng là biết chọn thời gian, đúng ngay lúc cô bận nhất liền xuất hiện, nhưng mà... Cô hình như cũng có món nợ phải tính toán từ tế với ông ta. Được thôi! Đã tới tận cửa rồi thì cô đành bỏ qua việc tìm Mặc Tử Hàn mà đi gặp mặt lão già giáo hoạt bất tử kia thôi...

“OK! Không thành vấn đề, dẫn đường đi, đúng lúc bản tiểu thư đang rảnh rồi!” Phương Lam đắc ý kiêu ngạo nói.

“Phương tiểu thư, mời...” Người đàn ông đứng ở giữa nhường đường, sau đó vươn tay chỉ vào chiếc xe màu đen cách đó không xa.

Phương Lam bước chân đi, ngạo mạn tới chỗ chiếc xe kia.

...

Cùng lúc đó

Mặc Thâm Dạ tìm hồi lâu trong cửa hàng bách hóa, nhìn khắp bốn phía, cũng đi tới mấy cái cửa hông, nhưng dòng người quá nhiều, anh căn bản là không tìm thấy Phương Lam.

“Đáng chết!”

Sau khi tìm gần mười phút, anh chỉ có thể tức giận mắng, bởi vì đã thật rõ ràng, Phương Lam trốn thoát, hiện tại cô ấy không phải đã tới chỗ Mặc Tử Hàn rồi đấy chứ? Nếu bọn họ gặp mặt nhau, cứ theo tính cách Phương Lam nhất định sẽ náo loạn đến long trời lở đất, cô gái ấy tính cách từ trước đến nay đều nóng nảy, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Haizz...” Anh thở dài thật sâu, sau đó tiêu sái bước ra khỏi cửa chính, chuẩn bị chạy về nhà họ Mặc ngăn cản trận hạo kiếp này.

Mà cũng thật hay, hướng anh lái xe đi lại ngược với hướng Phương Lam bị mang đi...

Chung gia

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa chính biệt thự, bốn cửa xe đồng thời mở ra, bốn người đàn ông mặc âu phục đen cùng bước xuống, mà Phương Lam đợi sau khi bọn họ ra thì mới bước xuống, đôi mắt nhìn căn biệt thự kiểu Trung Quốc đã từng tới một lần này.

Phương Lam tươi cười tà ác, hai mắt lộ ra mũi nhọn lợi hại.

Lão hồ ly này đúng là cẩn thận, chẳng qua là một cô gái thế mà lại dùng tới 4 người đàn ông cường tráng, chẳng lẽ ông ta biết thân phận của cô rồi sao?

...

Thư phòng lầu hai

Chung Khuê khí phách ngồi ở bàn viết, hai tay gấp xếp đặt trên quả trượng đầu chim ưng, mắt thì nhìn cửa phòng đối diện, bỗng...

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, trên khuôn mặt ông ta lộ ra nụ cười đắc ý.

“Vào đi!”

Ra lệnh một tiếng, cửa thư phòng lập tức mở ra, Phương Lam bị bốn người đàn ông vây quanh đứng trước cửa.

Đôi mắt sáng ngời của cô nhìn đôi mắt giao hoạt của ông ta, hai người đều ản

ẩn cười tà ác, trong lòng đều có âm mưu tính toán của riêng mình.

“Cô Phương, mời vào!” Chung Khuê dùng giọng **thương thúy** của bản thân mời cô vào.

Phương Lam không có nửa phần khiếp đảm, rào bước vào phòng rồi đi tới trước mặt ông ta, 4 bảo tiêu áo đen cũng cùng vào đứng đằng sau cô.

“Tôi nhớ ông gọi là Chung Khuê phải không? Hình như tôi cũng không có quen biết ông, ông tìm tôi có chuyện gì đây?” Phương Lam cố ý giả ngu hỏi.

“Tôi...”

“Đợi chút!” Phương Lam cố ý chặn lời ông ta lại, sau đó nghiêm túc nói, “Tuy rằng tôi không biết ông tìm tôi có chuyện gì, nhưng nếu ông muốn hỏi tôi vấn đề gì thì một vấn đề là 1000 đồng, nếu ông muốn tôi giúp việc gì đó thì một việc là 10 ngàn đồng, nếu hai việc đấy đều không đúng thì tôi cứ dựa theo tầm quan trọng của câu nói mà tính giá. Ông cảm thấy... Như vậy OK chứ?”

Chung Khuê nhìn khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của cô, mày hơi hơi nhăn lên.

Ông đã tìm người điều tra cô gái này, cô ta là cô nhi, được người khác nhận nuôi, từ nhỏ đã là bạn tốt của Tử Thất Thất, có cái đầu rất thông minh, tuổi còn trẻ đã làm đến giáo sư trường y, chuyên khoa tim mạch và khoa tâm lý, từng làm công ở khách sạn Rich của Bách Hiên, là một người tương đối bình thường, nhưng rất kỳ quái, đã là một con mọt sách chỉ biết học tập với nghiên cứu, hơn nữa lại là một cô gái yếu đuối, làm sao trong tình huống như này mà còn có thể bình tĩnh được cơ chứ? Nhưng lại tươi cười cùng ông thương lượng giá cả, cô gái này... Xem ra chắc chắn có gì đó kỳ quái?

“Này! Tôi nói vị Chung lão tiên sinh này, ông làm gì mà cứ nhìn chăm chăm tôi thế? Tôi nói cho ông biết, tôi vậy nhưng rất đáng tiền đấy, nhìn một lần ít cũng phải 1000 đồng mới được, ông vừa rồi nhìn tôi 31 giây, cho nên cảm ơn, xin trả tôi 31 ngàn đồng!” Phương Lam nói xong, liền giống như một tên tham tiền xòe tay ra, còn cố ý run lẩy bẩy, bảo ông ta mau trả thù lao.

Chung Khuê thật sự nhìn không thấu tâm tư cô gái này, nhưng cũng không phải không thể ứng phó, dù sao... Chỉ là một cô gái yếu đuối.

“Được, cô đã đưa ra điều kiện, vậy chúng ta liền làm cuộc mua bán này, cô giúp tôi một việc, tôi cho cô một triệu!”

Một triệu?

Thật đúng là keo kiệt!

“Tốt!” Phương Lam giả vờ hưng phấn nói, “Ông muốn tôi giúp ông làm gì?”

“Cô cũng không cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở đây thôi, chờ tôi làm xong chuyện thì cô có thể cầm tiền rời đi!” Chung Khuê mỉm cười nói.

Đứng ở đây?

Không cần làm gì cả?

Phương Lam nghi hoặc nhìn ông ta, tò mò hỏi, “Chỉ cần ngoan ngoãn đứng mặt ra ở đây ông sẽ cho tôi một triệu? Có chuyện tốt như vậy sao?” Cô hoài nghi nhìn ông ta nói, “Chuyện bánh trên trời rơi xuống này thường thì dấu âm mưu rất lớn, mà tôi đã trở thành đồng bọn hợp tác của ông thì ông có phải nên...”, Từ bộ dáng cột nhả bóng đôi mắt ông ta trở nên lãnh liệt, nhìn thẳng cô nói, “Cô không cần thiết biết nguyên nhân, nhưng có điều cô phải biết, từ lúc cô bước vào tòa nhà này, cô phải nghe theo lời tôi hoàn toàn, nếu cô dám phản kháng thì hậu quả chỉ có chết!”

“Chết?” Phương Lam hoàn toàn không có một chút sợ hãi, ngược lại rất khinh thường nói, “Người chung quy thì vẫn phải chết, Phương Lam tôi từ lúc còn rất nhỏ không còn để ý tới sống chết của bản thân, thế nên ông không hù dọa được tôi đâu, haizz... Tôi thành tâm thành ý nói chuyện làm ăn với ông, đào tâm đào phế (như thật lòng thật dạ) nói chi tiết với ông, bằng giá cũng đã nói rõ ràng rành mạch, nhưng ông lại có thái độ này, cũng quá không có thành ý rồi đó? Thôi, cuộc mua bán này tôi không làm nữa, bản tiêu thư hôm nay xin từ biệt!”

Cô nói xong lập tức xoay người đi tới cửa thư phòng, nhưng 4 người đàn ông vẫn đứng sau lưng cô liền chặn đường.

“Tục ngữ nói đúng: chó ngoan không chặn đường, chặn đường thì không phải chó ngoan, có thể phiền các anh tránh ra được chứ?” Phương Lam vẫn cười rúc rỏ như cũ, nhưng giọng nói lại hơi băng lãnh.

“Tôi đã nói rồi, từ lúc cô bước vào tòa nhà này, cô đều phải nghe theo tôi, tôi không cho cô đi thì cô đừng nghĩ là đi được!” Chung Khuê ở đằng sau bá đạo mở miệng.

“Buồn cười, chân mọc trên người tôi, tôi muốn đi đâu thì đi, ai có thể ngăn được tôi!” Phương Lam hùng hổ phản bác, sau đó đôi mắt trở nên lạnh liệt, trừng mắt nhìn bốn gã đàn ông nói, “Bản tiểu thư hôm nay tâm tình không tốt lắm, tôi khuyên các anh vẫn nên ngoan ngoãn tránh đường cho tôi, bằng không... Có chuyện gì không hay xảy ra đều là do các anh tự chuốc lấy!”

Nghe lời cô nói, đôi mắt Chung Khuê nhú chặt.

Phương Lam im lặng nhếch miệng, nhìn 4 gã vẫn không nhúc nhích nói, “Không nghe lời mỹ nữ, chịu thiệt, kết cục ngay trước mắt!”

Dứt lời, Phương Lam tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay gã đàn ông ở giữa, xoay người một cái, cầm tay hắn ta vòng qua vai, sau đó chân phải cố định trọng tâm, chân trái nhanh chóng đá vào mắt cá chân hắn ta, khiến hắn ta mất đi trọng tâm, sau lại thừa cơ nhất hắn qua vai quật xuống... Ngay sau đó, khi mà ba người còn lại đang kinh ngạc, cô ngồi xổm xuống, cô quét chân phải về phía sau, đá vào chân một gã khác đứng ở giữa, trong phút chốc cơ thể gã đó liền nghiêng đi ngã trên mặt đất... Mà lúc này 2 gã ở 2 bên đều cùng ra tay, muốn bắt cô lại, nhưng Phương Lam lại đứng dậy, hai tay đưa về sau eo, rút hai khẩu lục bạc ra, cùng bắn vào vai hai gã.

“Pằng--”

“Pằng --”

Hai tiếng súng vang lên dung hợp vào nhau cực kì chói tai.

Bốn gã đàn ông coi như bị đánh bại, đều nằm ở trên đất.

Phương Lam hài lòng cười, xinh đẹp xoay người nhìn Chung Khuê vẫn ngồi nguyên ở bàn viết.

Chung Khuê khiếp sợ nhìn hình ảnh mới có mấy giây thôi, lần này ông ta mới bừng tỉnh đại ngộ, cô gái này căn bản không là người thường, càng không thể dùng hai chữ “yếu đuối” để hình dung. Mỗi động tác của cô ta đều cực kỳ chuẩn mực, vừa nhanh vừa chính xác, hành văn liền mạch lưu loát, khiến ông ta liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra, công phu của cô đã có trụ cột 20 năm, nhất định là từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện.

“Cô rốt cuộc là ai?” ông ta bỗng truy hỏi.

Phương Lam mỉm cười nhìn ông ta trả lời, “Nếu so với ông, tôi xem như một người tốt!”

“Cô với Thâm Dạ có quan hệ gì?” Chung Khuê tiếp tục hỏi.

Phương Lam có chút kinh ngạc.

Ông ta vì sao lại nhắc tới Thâm Dạ? Chẳng lẽ ông ta bắt cô tới là vì Thâm Dạ? Không phải là muốn lợi dụng cô để uy hiếp Thâm Dạ đấy chứ?

“Thâm Dạ? Thâm Dạ là ai? Tôi không biết người nào có cái tên kỳ quái như thế!” Cô giả bộ không biết.

“Lần trước cô rõ ràng cùng cậu ta tới đây, còn dám nói cô không biết cậu ta?”

“Cùng anh ta đến thì nhất định phải biết anh ta sao? Cho dù tôi nói chuyện, ăn cơm, tiếp xúc với anh ta, nhưng ở trong thế giới của tôi, anh ta chỉ là một người xa lạ, thậm chí căn bản là không có người này tồn tại, cho nên tôi không biết anh ta, ông hiểu chưa?” Phương Lam có chút không kiên nhẫn trả lời.

Còn tưởng lão hồ ly này tìm cô có chuyện lớn gì chứ, không nghĩ tới lại là vì người đàn ông kia. Thích... Thật sự là làm cho người khác khó chịu!

Chung Khuê thấy cô hoàn toàn không nói đạo lý, mày nhăn lên thật sâu.

“Mặc kệ cô biết hay không biết cậu ta, hôm nay cô cũng không thể rời khỏi đây!” ông ta lãnh liệt nói, cặp mắt nguy hiểm buộc chặt.

Phương Lam thoáng lui về phía sau một bước, toàn thân cảnh giác.

Chợt, mắt cô liếc về giá sách cách đó 3 thước, sau đó lạnh lùng nói, “Là ai? Trốn trốn tránh tránh, rút ra đây cho tôi!”

“Bốp... Bốp... Bốp...”

Một người đàn ông vừa vỗ tay vừa đi ra từ sau giá sách, hắc cười xấu xa, khen ngợi nói, “Lợi hại, lợi hại, thật sự là quá lợi hại, tôi đứng ở phía sau ngay cả động cũng chưa động, thế mà cô cũng có thể cảm thấy được sự tồn tại của tôi, xem ra cô cũng là người trong nghề a.”

Phương Lam chậm rãi dời mắt lên người hắn, lúc mà cô thấy khuôn mặt hắn thì không nén nổi có chút kinh ngạc.

Vũ Chi Húc?

Tên khốn kiếp này, lần trước chính hắn bắt Thất Thất đi, xem ra hôm nay đúng là vận may to lớn của cô, cái không mời tự đến thật đúng là nhiều, vậy thì cũng nên tính sổ thật tốt với hắn.

Vũ Chi Húc nhìn tới ánh mắt đờ đờ sát khí của cô, lưng chợt lạnh toát, sau đó đầu anh hơi lắc, ám chỉ cô đừng vạch trần chuyện bọn họ có quen biết.

“OK! Tôi hiểu rồi, chỉ cần tôi ngoan ngoãn đứng ở đây là được có phải không? Vậy tốt, tôi hôm nay ở đây, tôi muốn có phòng tốt nhất, cơm tối ngon nhất, rượu đỏ cao cấp nhất, tôi muốn... Những yêu cầu này hắn cũng không quá đáng phải không?” Cô cười quỷ dị nhìn Chung Khuê, chợt cực kỳ vui vẻ đồng ý ở lại.

Chung Khuê nhìn chăm chăm vào cô nhưng lại không nhìn thấu lòng cô.

Đến cùng Thâm Dạ làm sao lại quen biết cô gái này? Thân phận cô gái này cậu ta có biết không? Hơn nữa cô gái này vì sao lại bỗng muốn ở lại đây? Nhìn khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười kia của cô ta, làm cho ông càng ngày càng không hiểu, cô ta đang nghĩ cái gì, cô ta đang tính toán cái gì, cô ta đang có chủ ý quỷ quái gì.

Bất chợt trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

Đến cùng ông bắt cô gái này về là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

“Húc!” ông ta lạnh lùng gọi.

“Dạ!” Vũ Chi Húc lên tiếng trả lời.

“Mang cô ta tới phòng khách nghỉ ngơi, trông chừng tốt cô ta cho tôi!”
Chung Khuê ra lệnh,

“Vâng!”

Vũ Chi Húc lập tức đi đến bên cạnh Phương Lam, vừa mỉm cười vừa phong độ vươn tay phải nói, “Mời đi, tiểu thư xinh đẹp!”

Phương Lam mỉm cười xoay người, hai ba bước đi đã tới cửa phòng, Vũ Chi Húc mở cửa ra nhưng Phương Lam không đi tiếp mà đưa lưng về phía Chung Khuê nói, “Ông muốn lợi dụng tôi uy hiếp Mặc Thâm Dạ, ông cho rằng tính toán này của ông có thể làm được sao?”

Chung Khuê gấp rút cau mày.

“Ha...” Phương Lam cười châm chọc, xinh đẹp bước ra ngoài.

Chung Khuê nhìn cửa phòng đối diện, biểu cảm trên mặt hoàn toàn tương phản khi mới gặp Phương Lam, hai tay chồng lên nhau đặt trên đầu chim ưng ở quầy trưng cũng không biết từ lúc nào đã nắm chặt lại với nhau.

Tuyệt đối không nghĩ tới một cô gái nhìn như yếu đuối thân thủ lại tốt như thế, tuy còn chưa kịp Mặc Thâm Dạ, nhưng hoàn toàn không thua gì Vũ Chi Húc, đến cùng cô ta là ai? Đến cùng cô ta tự nguyện ở đây là vì cái gì? Hơn nữa người như vậy lại cùng Tử Thất Thất làm bạn tốt, chẳng lẽ... Là kiệt tác của người kia?

...

Trong hành lang dài

Vũ Chi Húc đi ở phía trước, Phương Lam đi theo phía sau anh.

Cô nhìn lưng anh rồi chợt lạnh lùng nói, “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp a, vậy mà để tôi ở đây gặp được anh, xem ra, chúng ta hẳn nên ôn chuyện thật tốt, Tiểu Húc Húc!”

Vũ Chi Húc nghe xưng hô này lưng liền run lên, mồ hôi lạnh khắp nơi trên cơ thể anh tuôn ra.

“Ha, ha, ha...” Anh cười khan vài tiếng, sau đó xấu hổ nói, “Tôi rất sợ đó, Tiểu Lam Lam cô nói chuyện có thể đừng kinh khủng như vậy không? Chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi, không phải nên hàn huyên vui vẻ vài câu sao?”

“Tôi cũng không thời gian hàn huyên với anh, chính anh làm chuyện gì, bản thân hẳn là rất rõ ràng, anh cứ rửa cổ sẵn chờ tôi tới làm thịt đi!” Phương Lam tiếp tục uy hiếp.

“Tiểu Lam Lam, kỳ thực chuyện cũng không như cô tưởng tượng đâu!”

“Phải không? Vậy thì chờ sau khi anh biến thành lệ quỷ thì hãy đến giải thích với tôi!”

Vũ Chi Húc khóc không ra nước mắt.

Cái này thật sự thảm, vì sao chết tử tế không xong lại cô tình đụng phải cô cô

này chứ?

Thần ơi... Mau tới cứu con đi!

Chương 303: Không giết ông ta, nhưng phải trút giận lên ông ta!

Biệt thự nhà họ Mặc

Mặc Thâm Dạ vội vội vàng vàng chạy tới Mặc gia, xộc thẳng lên lầu hai, cũng không thèm gõ cửa mà mở phòng ngủ Mặc Tử Hàn ra, nhưng bên trong... Lại không có một bóng người.

Không có ở nhà?

Nửa tiếng trước nó mới vào biệt thự, nhanh như vậy đã lại đi rồi?

Anh kích động ra ngoài nhắm thẳng phòng sách lầu hai, nhưng trong phòng sách cũng không có một bóng người.

Đáng chết!

Nó thế nào lại đi rồi hả?

Phương Lam đâu? Sao cũng không thấy cô ấy? Chẳng lẽ hai người đi ra ngoài rồi? Hay là...

Anh hốt ha hốt hoảng đi tới lầu ba, xông vào phòng học của Mặc Thiên Tân, đứng trước mặt Thổ Nghiêu. Anh lạnh lùng nhìn anh ta hỏi, “Mặc Tử Hàn đâu?”

Thổ Nghiêu có chút kinh ngạc, sau đó cúi đầu cung kính trả lời, “Hành tung của đại ca tôi cũng không rõ!”

“Nửa tiếng trước tôi mới thấy nó về cơ mà, sao đã lại đi rồi hả? Thế còn Phương Lam đâu? Có thấy không?” Mặc Thâm Dạ lại một lần nữa chất vấn.

“Thực xin lỗi, đại thiếu gia, tôi cũng không biết hướng đi của đại ca, cũng không có thấy Phương tiểu thư!”

“Anh nói cái gì?” Mặc Thâm Dạ bỗng phẫn nộ nắm lấy cổ áo anh ta.

“Bác hai!” Mặc Thiên Tân bỗng đứng lên, vội vàng kéo anh nói, “Thỏ Nghiêu thật sự không biết chuyện của ba, chú ấy luôn ở với cháu, hơn nữa mẹ Tiểu Lam cũng không có tới, lời của cháu bác phải tin chứ?”

Mặc Thâm Dạ nghe vậy nhăn mày, buông Thỏ Nghiêu ra.

Anh quá xúc động, không nên lỗ mắng như vậy. Cần thận nghĩ lại cũng đúng, nếu Phương Lam thật sự tìm Mặc Tử Hàn, vậy hai người bọn họ nhất định sẽ quây lặt trời, mà không phải bình tĩnh như bây giờ, nhưng nếu Phương Lam chưa có tới đây, vậy cô ấy đi đâu rồi hả? Mặc Tử Hàn cũng lại đi đâu nữa chứ? Ngay cả Hỏa Diễm luôn đi theo nó cũng không thấy bóng dáng!

Rất kỳ quái!

Bọn họ đều chạy đâu rồi hả?

Chợt!

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Mặc Thâm Dạ cúi đầu nhìn túi quần, nghi hoặc lấy điện thoại ra, sau đó nhìn cái tên hiện lên-- Vũ Chi Húc!

Cậu ta?

Cậu ta gọi điện thoại tìm anh có chuyện gì?

Hơi hơi nhúu mày, sau đó vừa chuyển máy vừa ra ngoài. Mặc Thiên Tân ở sau lo lắng nhìn anh.

...

Ở hành lang ngoài phòng sách

Mặc Thâm Dạ đặt điện thoại bên tai, nghe thanh âm bên trong:

“Tiểu Dạ Dạ, cứu mạng!”

Cứu mạng?

Mặc Thâm Dạ nghe được lời nói không đầu không đuôi của cậu ta, nghi hoặc hỏi, “Anh nói cái gì thế? Tôi không có thời gian đùa với anh!”

“Tôi nói thật đó, anh mau cứu tôi đi, chắc tôi cũng không thấy được mặt trời ngày mai nữa đâu!”

“Anh có nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không có quan hệ gì với tôi? Tôi lúc này rất bận, anh đừng có quấy rầy tôi, chờ tôi có thời gian, tôi sẽ hóa vàng cho anh!” Mặc Thâm Dạ bực bội nói xong liền muốn cúp điện thoại.

“Cái gì? Chúng ta dù sao cũng coi như quen biết, anh sao có thể không nói tình nghĩa như thế? Chẳng lẽ anh thật sự muốn trơ mắt nhìn tôi bị tiểu Lam Lam nhà anh hành hạ đến chết sao?”

Tiểu Lam Lam nhà anh?

Sáu từ này khiến chân Mặc Thâm Dạ ngừng lại, đôi mắt kinh ngạc trừng lớn hỏi, “Anh nói Phương Lam?”

“Đúng vậy a!”

“Cô ấy ở đâu?”

“Ở trong nhà Ông chủ!”

“Ông chủ? Chú Chung? Không phải là chú Chung bắt cô ấy chứ?”

“Anh đoán đúng rồi, nhưng mà không phải bắt, là cô ấy tự nguyện tới, cho nên anh mau dẫn cô ấy đi đi, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn, anh cũng biết

tính khí cô ấy rồi mà, không làm cho long trời lở đất, cô ấy sẽ không bỏ qua, hơn nữa nếu chọc giận Ông chủ, vậy thật sự là không tốt!”

Đôi lông mày Mặc Thâm Dạ nhăn lên, bức bối trong lòng không ngừng gia tăng.

Chú Chung bắt ai không bắt lại cố tình bắt cô ấy, cô gái ấy từ trước đến nay còn chưa có sợ ai, lại càng không sợ chết, hơn nữa chú Chung lúc trước khiến Tử Thất Thất thành như thế, cô ấy sao có thể bỏ qua cơ hội trả thù ông ta chứ? Thật sự là quá tệ, vì sao chuyện không tốt lại cứ cùng lúc mà xảy ra?

“Tôi lập tức đến đó, trước khi tôi đến anh nhất định phải trông chừng Phương Lam, đừng để cô ấy xung đột với chú Chung!”

“Cái gì? Bản thân tôi còn khó bảo toàn, anh còn bảo tôi trông chừng cô ấy? Anh cũng không phải không biết tôi căn bản bó tay với cô ấy, hơn nữa cô ấy còn đang điên, đúng là...”

“Nhất định phải làm theo lời tôi, cứ như vậy đã!”

“Cái gì? Đợi chút... Tôi không được... Đợi chút... Đợi...”

Vũ Chi Húc hốt ha hốt hoảng chưa nói xong, Mặc Thâm Dạ liền vội vội vàng vàng cúp điện thoại, cũng vội vã rời khỏi biệt thự nhà họ Mặc.

Còn may, Vũ Chi Húc ở bên cạnh Chung Khuê, còn may, Chung Khuê cũng không biết quan hệ trước kia của ba người bọn họ, thật sự là không tồi... Trong cái rủi còn có cái may...

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ hai

Mặc Tử Hàn nửa ngồi trên giường, trong lòng ôm Tử Thất Thất đang thiếp đi, đôi mắt thâm tình nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô, mà tay thì khẽ vuốt cái

bụng càng lúc càng lớn của cô.

Còn sáu tháng nữa là đứa bé sinh ra rồi, không biết là con trai hay là con gái đây? Kỳ thực anh hi vọng sẽ là con gái, bởi vì nếu là con gái, nhất định sẽ giống Tử Thất Thất, nhất định sẽ xinh đẹp kiên cường giống cô, khiến cho người khác yêu thích, nhưng mà, là con trai cũng tốt lắm, anh cũng thích.

“Thất Thất... Em thích con trai hay con gái vậy?” Anh khẽ nỉ non bên tai cô.

“Uhm...” Tử Thất Thất ngâm một tiếng, mày hơi hơi nhăn lên.

Mặc Tử Hàn mày cũng nhăn lên theo.

Thời gian trôi qua nhanh vậy sao? Đã qua một tiếng rồi ư? Không đúng, hẳn mới qua nửa giờ mà thôi, xem ra thuốc trong người cô càng ngày càng không chống đỡ được bao lâu, nhưng anh lại không thể thêm liều lượng, thậm chí mấy tháng tới, ngay cả thuốc ngủ anh cũng không thể cho cô dùng, vì thân thể của cô, vì đứa con khỏe mạnh, chỉ sợ anh phải nhẫn nại thật lâu thật lâu mới có thể tới gặp cô.

Đôi tay không tự giác ôm chặt lấy cô.

Thống khổ như vậy còn phải nhẫn nại bao lâu nữa đây? Anh không thể cứ gặp cô thế này, căn bản là không đủ, anh muốn giống như trước, cùng cô trò chuyện vui vẻ, đùa giỡn, nói cười. Nếu hiện tại giải thích với cô còn kịp nữa không? Nếu nói hết mọi chuyện thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Lão già Chung Khuê kia chỉ cần còn sống một ngày, anh một ngày cũng không thể yên lòng, càng lo lắng bí mật Vũ Chi Húc ngày đó nói. Anh muốn giết ông ta, nhất định phải giết ông ta mới được!

“Um...” Tử Thất Thất lại khẽ ngâm, sau đó lại bắt đầu nỉ non, “Mặc... Tử Hàn... Mặc... Tử Hàn... Vì sao... Vì... Sao...”

Đôi mắt Mặc Tử Hàn mở to, trái tim đau đớn kịch liệt!

Vì sao?

Bởi vì anh buộc lòng phải làm như vậy, vì cứu Thiên Tân anh không có cách nào khác cả, thời điểm đó nếu anh không đồng ý, Thiên Tân có lẽ sẽ chết, anh thật sự không còn đường khác có thể đi.

“Um...” Tử Thất Thất mày nhú chặt, rõ ràng sắp tỉnh lại.

Mặc Tử Hàn không đành lòng cẩn thận đặt cô lại lên giường, sau đó vội vội vàng vàng ra ngoài, mà trước lúc đi, anh quay đầu nhìn về Mặc Hình Thiên trong nhà giam đối diện, thấy cặp mắt lạnh lùng của ông ta đang nhìn quyền sách trên tay, thấy ông ta hoàn toàn không nhìn đến anh, lửa giận trong lòng lại một lần nữa bốc lên.

Anh nhất định sẽ giết Chung Khuê, sau đó mang thi thể tới trước mặt ông ta, để cho ông ta biết rằng ông ta thua thê thảm cỡ nào.

...

Mặc Tử Hàn đi rồi, Tử Thất Thất chậm rãi mở mắt, mà vừa tỉnh lại cô liền ý thức được Mặc Tử Hàn đã tới đây, cũng cảm giác được anh mới ôm mình, thậm chí còn mơ mơ màng màng nghe được thanh âm của anh.

Đây đã là lần thứ mấy rồi?

Cứ mười ngày lại xuất hiện một lần, mỗi một lần đều làm cô hôn mê.

“Thất Thất...”

Đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp, Tử Thất Thất lập tức nhìn về Mặc Hình Thiên đối diện, đáp lại, “Sao vậy chú?”

Trừ bỏ lúc ban đầu gặp mặt, hình như đây là lần đầu tiên ông ta chủ động nói chuyện với cô.

“Cháu mang thai sao?” Mặc Hình Thiên buông sách trong tay, quay đầu nhìn cô.

“Chú... Chú làm sao lại biết?” Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn ông ta.

Cô cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói với ông ta bản thân mang thai, ông ta là làm sao mà biết được? Chẳng lẽ là Mặc Tử Hàn nói với ông ta? Hay là bụng cô quá lớn bị nhìn ra hả?

Mặc Hình Thiên thấy cô kinh ngạc, hơi hơi cười nói, “Cháu thường xuyên vuốt ve bụng mình, hơn nữa mỗi lần vuốt ve đều nhìn lên bụng, trên mặt cũng sẽ lộ ra biểu cảm cực kỳ hạnh phúc, biểu cảm đó chỉ có phụ nữ có thai mới có thể lộ ra, cho nên ta mới biết!”

Tử Thất Thất bừng tỉnh đại ngộ, nhưng vẫn có chút kinh ngạc.

Mỗi ngày ông ta đều đọc sách, nhưng lại phát hiện ra điểm nhỏ như thế, chẳng lẽ ông ta luôn quan sát cô ư?

“Đúng rồi, kỳ thực ta luôn có một nghi vấn muốn hỏi cháu, nhưng có thể sẽ có chút thất lễ, cho nên ta trước tiên nói xin lỗi!” Mặc Hình Thiên lại bỗng nhiên mở miệng.

“Nghi vấn? Chú muốn hỏi cháu gì vậy?” Tử Thất Thất nghi hoặc.

“Nhìn cháu hẳn là con gái thân thể trong sạch, vậy sao cha mẹ cháu lại đồng ý gả cháu cho Mặc Tử Hàn người trong xã hội đen?” Mặc Hình Thiên nghi hoặc đặt câu hỏi.

Tử Thất Thất nghe vấn đề ông ta hỏi, trong lòng lại đau đớn.

Cha mẹ cô?

“Kỳ thực... Cha mẹ cháu bảy năm trước đã qua đời, cho nên bọn họ cũng không biết cháu yêu một người đàn ông xã hội đen.” Cô đau thương trả lời.

Qua đời?

Mặc Hình Thiên khiếp sợ nhìn cô, đôi mắt dường như bị đá kích mà mở to, quyển sách trên tay lại rơi xuống.

“Qua đời... Qua đời... Bọn họ... Đều đã chết...” ông ta khẽ líu ríu, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, sau đó nước mắt liền đơm đầy vành mắt.

Tử Thất Thất thấy bộ dạng thương tâm của ông ta không nén nổi cau mày.

“Chú à, chú làm sao vậy?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì... Ta không sao...” Mặc Hình Thiên nói xong, tay run run ấn nút lùi về sau trên xe lăn rồi đi tới bên giường.

Tử Thất Thất thấy ông ta đi lên giường, sau đó nằm xuống đưa lưng về phía cô.

“Chú à, chú thật sự không sao chứ? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Tử Thất Thất lo lắng cau mày nhìn ông ta.

“...” Mặc Hình Thiên không có trả lời.

Ông chậm rãi nhắm mắt, nước mắt lặng yên chảy xuống.

Thì ra bảy năm trước bọn họ đều đã chết rồi...

Trên thế giới này, cũng chỉ còn một mình ông!

“Ngọc nhi...” Ông khẽ líu ríu gọi tên một người, nhưng bởi ghen ngào mà trở nên mơ hồ không rõ...

Tử Thất Thất thấy bóng lưng nằm nghiêng của ông ta, trong lòng càng ngày càng nghi hoặc.

Cái chú này thật sự rất kỳ quái, lúc nghe thấy tên cô thì ông ta lộ ra biểu cảm khiếp sợ, lúc nghe đến tên Phương Lam ông ta cũng lộ ra biểu cảm khiếp sợ, mà lúc nghe thấy cha mẹ cô qua đời, ông ta dường như càng khiếp sợ, thậm chí còn thương tâm hơn cả cô...

Đến cùng đây là có chuyện gì đây?

Cái chú này... Quen biết cha mẹ cô sao?

Chung trạch

Phòng ngủ Lầu hai

Vũ Chi Húc mượn thời gian đi toilet gọi điện cho Mặc Thâm Dạ, nhưng không nghĩ tới Mặc Thâm Dạ lại đưa cho anh một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Nếu anh có thể ngăn cô ấy, thì cũng sẽ không gọi điện cho anh ta.

“Cạch!”

Cửa phòng tắm mở ra, anh thông thả bước ra ngoài nhìn Phương Lam ngồi cuối giường.

Trên gương mặt Phương Lam vẫn nở nụ cười rực rỡ, nhưng cặp mắt cô lại tỏa ra hơi thở cực kỳ tà ác.

“Tiểu Húc Húc... Tôi đã rất sớm, rất sớm, rất sớm, rất sớm trước kia cảnh cáo anh, anh không được phép đụng vào Thất Thất nhà tôi, không nghĩ tới trí nhớ anh kém như thế, mới mười năm không gặp mà thôi, anh lại bắt đầu có chủ ý với cô ấy, quả nhiên... Tôi không thể giữ anh lại trên đời, nói đi, là anh tự mò bụng tạ tội, hay là để tôi tiễn anh một đoạn!” Cô dùng thanh âm âm trầm chậm chậm nói.

Nụ cười xấu xa trên mặt Vũ Chi Húc có chút run rẩy.

“Chuyện kia... Tiểu Lam Lam, cô cũng nói là chuyện mười năm trước, cho nên tôi quên về tình có thể tha thứ, hơn nữa tôi chỉ là làm theo nhiệm vụ mà thôi, chẳng phải muốn có chủ ý gì với cô ấy, tôi cũng không nghĩ chuyện lại phát triển đến tình trạng này, tôi thật sự không biết lão gia tử phái người giết Thất Thất, càng không biết Bách Vân Sơn đã trở lại, tôi vốn tính toán để

Bách Hiên đi cứu cô ấy, nhưng lại không nghĩ tới Bách Hiên anh ta...” Vũ Chi Húc kích động giải thích, cuối cùng thở dài nói, “Tôi cũng thật không nghĩ tới chuyện lại xảy đến như vậy, thực xin lỗi!” Anh chân thành xin lỗi.

“Nếu nói xin lỗi có tác dụng, vậy người trên thế giới này đều có thể lên thiên đường, Tiểu Húc Húc, nhiều lời vô dụng, nạp mạng đi!” Phương Lam nói xong, liền rút súng trên eo ra.

“Đợi chút!” Vũ Chi Húc lập tức ngăn cô lại.

“Còn có di ngôn gì nữa sao?” Ngón trỏ Phương Lam chậm rãi bóp cò.

“Di ngôn không có, nhưng cô phải biết rằng, nếu Thất Thất biết cô là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt, cô ấy nhất định sẽ chán ghét cô!”

“Tôi sẽ không để cô ấy phát hiện, anh có thể an tâm mà chết được rồi!” Phương Lam mỉm cười nói xong liền lập tức bóp cò.

“Pằng” một phát.

Vũ Chi Húc vừa thấy cô nổ súng liền dịch sang bên phải, vách tường ở phía sau bị đạn khoét một cái lỗ, anh không thể tin quay đầu lại, nói, “Cô thực sự nổ súng?”

“Tôi khi nào thì nói đùa với anh?” Phương Lam nói xong liền bắn phát thứ hai.

Vũ Chi Húc lập tức bước nhanh tới, một tay bắt lấy cổ tay cô, tay kia thì đè nặng tay cô hướng họng súng xuống đất.

“Tuy rằng tôi sớm biết cô là một kẻ điên, nhưng không ngờ cô điên tới mức không nhận người thân thế này!” Vũ Chi Húc hét lên.

“Tôi căn bản là không có thân nhân, trên thế giới này, trừ Thất Thất ra, sống chết của bất kỳ ai cũng chẳng có quan hệ gì với tôi!” Phương Lam nói xong liền dùng sức muốn nhấc tay lên.

Vũ Chi Húc áp chế tay cô, nói, “Cô thật sự muốn giết tôi?”

“Đương nhiên!” Phương Lam chém đinh chặt sắt.

“Được!” Vũ Chi Húc đột nhiên cầm tay cô, đưa súng trong tay cô nhắm ngay tim mình, nói, “Giết tôi đi, nếu cô thật sự không nhớ tình xưa, nếu cô thật là một người phụ nữ máu lạnh, nếu cô thật sự điên vậy thì nổ súng đi!”

Phương Lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêm túc của anh ta, ngón trỏ chậm rãi bóp cò, nhưng cuối cùng... Cô vẫn buông súng xuống, im lặng xoay người ngồi lại giường.

Vũ Chi Húc ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Còn tưởng rằng cô ấy thật sự sẽ nổ súng rồi chứ, thật sự là hù chết anh, quả nhiên cô ấy vẫn giống trước kia, càng ngăn cản thì cô ấy lại càng phải làm, nhưng nếu theo ý của cô ấy thì cô ấy sẽ mềm lòng. Mà trên thế giới này, chỉ có ba người có thể hoàn toàn chỉ huy cô, cũng khiến cô hoàn toàn phục tùng, một là Tử Thất Thất, hai là cha của Tử Thất Thất, cuối cùng là cha nuôi Mặc Hình Thiên của cô, nhưng mà người thứ tư có thể ngăn cản tính cách điên cuồng này của cô lại, thì phải là Mặc Thâm Dạ, nhưng cũng là vì người đàn ông này quá lợi hại, Phương Lam hoàn toàn không thể chống đỡ được mà thôi.

“Cô tới đây không phải là muốn giết lão gia tử chứ?” Anh bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

“Người giết lão hồ ly kia cũng không phải tôi, nhưng ít ra tôi muốn thay Thất Thất trút giận.” Phương Lam cũng nghiêm túc trả lời.

“Cô định trút giận như thế nào?” Vũ Chi Húc tò mò hỏi.

“Hừ...” Phương Lam tà ác hừ lạnh, sau đó trên mặt tràn đầy hơi thở tà ác.

Chương 304: Tôi tới tìm ông tính sổ, tính toán sổ sách cho thật tốt!

Cửa chính nhà họ Chung

Một chiếc xe thể thao màu đen đột nhiên dừng lại, Mặc Thâm Dạ từ ghế lái đi ra, hai mắt nhìn tòa biệt thự cổ kính trước mặt, chân mày không nhịn được liền nhíu lên, sau đó sải bước đến cửa chính đi vào bên trong.

Vừa đi vào đã trông thấy Tàn quản gia đứng ở giữa đại sảnh.

Ông ấy hướng về phía anh cung kính khom lưng cuối chào đồng thời nói “Đại thiếu gia, buổi tối tốt lành!”

“Chú Chung đâu?” Mặc Thâm Dạ hỏi.

“Lão gia đang ở phòng ăn dùng cơm!” Tàn quản gia trả lời.

Gương mặt Mặc Thâm Dạ lạnh lùng, bước chân của mình ra, đi đến phòng ăn lầu một.

...

Bên trong phòng ăn

“Két ——” một tiếng, hai cánh cửa gỗ từ từ mở ra, Chung Khuê cũng không để ý đến, tiếp tục thưởng thức bữa tối.

Mặc Thâm Dạ sải bước đi vào, đứng trước mặt của ông ấy, gấp gáp hỏi “Cô ấy đâu?”

“Cô ấy? Cậu muốn nói ai vậy?” Chung Khuê nhẹ giọng hỏi, dùng nĩa xiên một miếng bò bít-tết, bỏ vào miệng của mình.

“Phương Lam!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng trả lời.

Chung Khuê từ tốn nhai miếng thịt bò trong miệng sau đó nuốt xuống, không nhanh không chậm cầm khăn tay trên bàn lên, lau miệng của mình, cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn mặt của anh nói, “Sao cậu lại biết cô ấy ở chỗ của tôi?”

“Ông cho rằng tôi không biết cô ấy ở chỗ nào sao? Ông xem thường tôi?” Mặc Thâm Dạ khí thế hào hùng hỏi ngược lại.

Chung Khuê nhìn mặt anh lạnh như băng, khóe miệng hơi cười, sau đó cầm lên cây gậy đầu chim ưng đặt ở bên cạnh, rồi từ từ đứng lên.

“Người con gái kia đối với cậu mà nói, thật sự quan trọng đến thế sao?” ông ta hỏi.

“Rất quan trọng!” Mặc Thâm Dạ trả lời ngay.

“Vậy cậu biết cô ấy là ai không?”

“Không sao cả!”

“Nếu cô ấy muốn lấy mạng của cậu?”

“Vậy thì tôi sẽ đem mạng của tôi cho cô ấy, chỉ cần cô ấy muốn, bất luận là cái gì, tôi cũng sẽ không do dự hai tay dâng lên cho cô ấy!” Mặc Thâm Dạ kiên định trả lời, trong đôi mắt thâm tình giống như bầu trời sao mênh mông, thần bí, vô bờ bến, còn muốn bao trùm tất cả, làm cho người tôi kinh ngạc.

“Trong lòng của cậu cô ấy quan trọng như vậy, nếu như tôi bắt cô ấy để uy hiếp cậu, vậy bất cứ chuyện gì cậu cũng sẽ nghe theo tôi phải không?” Cái đuôi hồ ly của Chung Khuê hơi lộ ra.

“Đúng vậy!” Mặc Thâm Dạ lập tức trả lời, sau đó nói tiếp “Tôi sẽ không chút do dự làm bất cứ chuyện gì vì cô ấy, nhưng ông cũng phải có bản lĩnh để bắt cô ấy.”

“Cô ấy cũng đã ở chỗ của tôi rồi!”

“Người đang ở chỗ này, cũng không nhất định nói là do ông chop được, cũng có thể là cô ấy tự nguyện tới!”

“...” Chung Khuê đột nhiên trầm mặc.

Hai mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm Mặc Thâm Dạ, nhìn hai mắt nghiêm túc của anh. Khí phách thật là giống người kia năm đó, ngay cả giọng nói cũng vô cùng giống người kia, quả nhiên con mắt nhìn người của ông là chính xác, cậu ta mới chính là người đàn ông thủ lĩnh, cậu ta mới thích hợp ngồi ở vị trí cao nhất.

“Cô ấy đang ở đâu?” Mặc Thâm Dạ có chút gấp gáp hỏi.

“Ở phòng khách lầu hai!” Chung Khuê không có bất kỳ giấu giếm gì, sau đó lại đột nhiên cúi kính “Tần Phong!”

Tần quản gia lập tức xuất hiện ở cửa phòng ăn, cũng cung kính cúi đầu nhẹ giọng nói “Lão gia, ngài muốn phân phó chuyện gì?”

“Đi mời Phương tiểu thư tới cùng chúng ta ăn tối!” Chung Khuê ra lệnh.

“Dạ!” Tần quản gia lĩnh mệnh, lập tức xoay người đi mời Phương Lam.

Mặc Thâm Dạ có chút nghi hoặc nhìn mặt của Chung Khuê, chân mày khẽ nhíu lên, lạnh giọng mà nói “Ông muốn lấy cô ấy ra uy hiếp tôi hả?”

“Cậu nói tôi không có cách nào bắt được cô ấy, như vậy tôi làm sao có thể đem cô ấy ra uy hiếp cậu được chứ? Chỉ là...” ông ta muốn nói lại thôi không nói, cố ý dừng ở chỗ trọng điểm nhất.

Chân mày của Mặc Thâm Dạ hơi cau chặt, lộ ra sát khí.

Khóe miệng Chung Khuê hơi cười, sau đó ngồi lại trên ghế, chờ Phương Lam đến, chỉ là... mới vừa rồi ông ta chưa nói xong nửa câu dưới là: trải qua

chuyện này ông ta cũng có thể xác định, người phụ nữ này đối với nó mà nói là thật rất quan trọng, như vậy, có thể nói để nó đi lên vị trí đầu rồng vẫn còn có hy vọng.

Dù sao cũng không vội, một ngày nào đó nguyện vọng của ông sẽ thành công!

...

Phòng khách lầu hai

Phương Lam vô cùng thoải mái pha sữa tươi tắm, sau đó lại tìm người xoa bóp lòng bàn chân cho cô, còn tìm người làm tóc, cuối cùng là nhân nhả nửa nằm ở trên giường, bắt đầu chơi game, mà Vũ Chi Húc vẫn ở bên cạnh cô, nhàm chán nhìn cô thỉnh thoảng lại bị cô châm chọc mấy câu.

Nói thật, anh không thể giải quyết được người phụ nữ này...

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng bị gõ vang lên, Phương Lam cùng Vũ Chi Húc cùng nhau nhìn về phía cửa phòng.

“Vào!” Phương Lam nhẹ nhàng trả lời.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tần quản gia đứng ở trước cửa.

Đầu tiên ông ta cung kính cúi đầu chào, sau đó nhẹ giọng nói “Phương tiểu thư, lão gia mời cô xuống lầu cùng nhau dùng cơm!”

“Mời tôi?” Phương Lam nghi ngờ lặp lại, sau đó cố ý ngạo mạn nói “Nếu như hần muốn dùng cơm cùng với tôi, thì hãy mời hần đi lên đây cùng ăn với tôi đi!”

“...” Tần quản gia có chút khó xử, vội vàng nói, “Phương tiểu thư, đại thiếu gia cũng đã tới đón cô, cậu ta đang ở dưới lầu chờ cô!”

Mặc Thâm Dạ?

Hai mắt Phương Lam đột nhiên hướng Vũ Chi Húc mà trừng lớn, hai mắt sắc bén giống như đang chất vấn anh ta vậy: là cậu đã nhiều chuyện?

Vũ Chi Húc lập tức tránh né ánh mắt của cô, giống như trả lời cô vậy: chuyện này không liên quan đến tôi!

Chân mày Phương Lam bức bối chau chặt, sau đó ngạo mạn nói “Hắn tới thì thế nào? Ai nói tôi muốn cùng hắn đi chứ? Ai nói tôi cần hắn đón? Nếu như hắn muốn gặp tôi..., hãy để cho chính hắn lên, dù sao hôm nay bản tiểu thư tôi sẽ không đi ra khỏi cánh cửa này, ông hãy chuyển lời cho hắn và lão gia nhà ông, để cho bọn họ hữu chiêu muốn đi, không có chiêu... Sẽ chết đi!”

Tần quản gia xấu hổ!

Lời nói như vậy muốn ông phải chuyển lời như thế nào đây?

“Phương tiểu thư...”

“Cái gì tôi cũng không muốn nói nữa, tóm lại tôi sẽ không đi xuống, nếu như có bản lãnh, thì ông tìm người khiêng tôi xuống đi, nhưng điều kiện là người đó có thể nâng được bản tiểu thư lên!” Phương Lam phách lối, đắc ý ngửa đầu thật cao.

Chính cô muốn đùa nghịch lão già già hoạt kia một chút, để cho hắn biết, khi dễ bảo bối Tử Thất Thất nhà cô, hậu quả sẽ thảm thành cái dạng gì.

Tần quản gia không còn cách nào khác, hầu hạ ông cụ hơn bốn mươi năm, đây là lần đầu tiên ông đụng phải người phụ nữ như vậy, hai hàng lông mày của ông không khỏi nhíu lên, không thể làm gì khác hơn là xoay người lui ra.

Phương Lam mỉm cười đắc ý.

Vũ Chi Húc nhìn tư thái của cô cao cao tại thượng giống như nữ vương, đột nhiên nhớ đến chuyện mười mấy năm trước anh chỉ là nhìn Tử Thất Thất mấy lần, không nghĩ tới bắt đầu từ lúc đó, cô ấy xem anh như cái đinh trong

mắt, cái kim đâm trong thịt, chỉ cần anh sơ hở một chút thì cô sẽ hãm hại anh, anh cũng từng nhiều lần chết hụt dưới bàn tay độc của cô.

Người phụ nữ kinh khủng a...

Anh không khỏi thở dài lắc đầu một cái!

...

Phòng ăn lầu một

“Két ——” hai cánh cửa của phòng ăn mở ra, Tần quản gia một thân một mình đi vào, đứng ở trước bàn khom lưng cúi thật thấp xin lỗi.

“Phương tiểu thư đâu?” Chung Khuê hỏi.

“Bẩm lão gia, Phương tiểu thư nói cô ấy không muốn xuống!” Tần quản gia đem lời nói của Phương Lam tô điểm cho thật đẹp, ngắn gọn chuyển lời.

“Không muốn xuống?” Chung Khuê bất mãn cau mày.

Mặc Thâm Dạ nghe được câu này, liền đoán được lòng Phương Lam lập tức nói “Tần quản gia, cô ấy rốt cuộc nói gì với ông, ông không cần phải che giấu, đem những lời cô ấy nói lặp lại một lần cho tôi!”

Tần quản gia có chút kinh ngạc nhìn anh sau đó nói, “Dạ! Phương tiểu thư nói, vô luận là đại thiếu gia hay là lão gia, nếu như muốn gặp cô ấy, thì chính mình tự mà đi, dù sao hôm nay cô ấy sẽ không ra khỏi cánh cửa kia, cô còn muốn tôi chuyển lời đến đại thiếu gia cùng lão gia: để cho các người hữu chiêu muốn đi, không có chiêu... Sẽ chết đi!”

“Cái gì?” Chung Khuê đột nhiên tức giận, trong tay là cây gậy đầu chim ưng, dùng sức gõ lên nền nhà một cái.

“Ha ha...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên cười to, vui vẻ nói “Quả nhiên là tác phong của Phương Lam, được nếu cô ấy đã nói như vậy, vậy làm phiền Tần quản gia giúp tôi chuyển lời cho cô ấy mấy câu, nếu như cô ấy không xuống,

thì sẽ để cô ấy ở trong phòng kia cả đời cũng được, một ngày ba bữa cơm tôi nhất định sẽ nuôi cô ấy trắng trẻo mập mạp, dù sao đây cũng chính là tâm nguyện của tôi, ông nhất định phải nói cô ấy cẩn thận, bởi vì tôi yêu thích nhất chính tập thể dục buổi tối, mà hứng thú lớn nhất chính là tập thể dục với một mình cô ấy, cho nên cô ấy nhất định phải tắm rửa sạch sẽ thân thể, chuẩn bị xong mọi thứ để chờ tôi!”

Tần quản gia nghe lời của anh, khóe miệng không khỏi len lén cười, vô cùng vui lòng ra sức nói “Dạ, tôi lập tức đi ngay!”

Tâm tình của Mặc Thâm Dạ vô cùng vui vẻ, còn khoan thai ngồi lên cái ghế bên cạnh, cầm dao nĩa lên, bắt đầu thưởng thức thức ăn trên bàn.

Chung Khuê nhìn thái độ của anh, suy nghĩ trong lòng có chút hỗn loạn.

...

Phòng khách lầu hai

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng một lần nữa bị gõ, thân thể Phương Lam lập tức ngồi thẳng dậy, bộ bộ đáng đắc ý nói “Vào!”

“Rắc rắc!” Cửa phòng mở ra, chỉ có một mình Tần quản gia đứng ở cửa.

Phương Lam nghi ngờ chớp chớp mắt, sau đó tức giận nói “Người đâu? Mặc Thâm Dạ đâu? Chung Khuê đâu?”

“Thật xin lỗi, Phương tiểu thư!” Tần quản gia lễ phép nói xin lỗi trước sau đó nói “Đại thiếu gia nói cậu ấy cũng có lời nói muốn chuyển đến cô, cậu ấy nói: ‘nếu như cô không muốn xuống, cậu ấy sẽ để cô ở đây cả đời, cậu ấy nhất định một ngày ba bữa cơm nuôi cô trắng trẻo mập mạp, dù sao đó cũng chính là tâm nguyện của cậu ấy, chỉ là... Cậu ấy muốn cô phải cẩn thận, bởi vì con người cậu ấy yêu thích nhất chính là tập thể dục buổi tối, mà hứng thú lớn nhất chính là tập thể dục với một mình cô, cho nên cậu ấy muốn cô phải tắm rửa sạch sẽ. Chuẩn bị xong thì chờ cậu ấy!’”

“Cái... Cái gì?” Phương Lam giật mình rống to, hai gò má trong nháy mắt ửng hồng.

Tên khốn đại sắc lang kia, lời nói như thế cũng dám nói ra khỏi miệng, hẳn thật là không biết xấu hổ, vô liêm sỉ...

“Phốc...” Vũ Chi Húc không nhịn được cười, “Ha ha ha... Ha ha ha ha ha... Thật không hổ danh là Thâm Dạ, quả nhiên lợi hại... Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Phương Lam nghe tiếng cười của anh ta, tâm tình đột nhiên tức giận, hai mắt ác ngoan ngoan trừng về phía anh ta. Vũ Chi Húc lập tức che miệng mình không chế tiếng cười phát ra. Mà thể diện của Phương Lam trong nháy mắt mất sạch, cô thật sự là không cam lòng, rất muốn cùng anh ta tiếp tục đấu nữa, nhưng Mặc Thâm Dạ là tên đàn ông ngu xuẩn, nhất định anh ta sẽ tập thể dục buổi tối, hơn nữa anh ta nhất định sẽ đem cô ra ăn sạch sành sanh, cho nên không thể ở lại được, ở lại chỗ này đối với cô mà nói là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Thật đáng chết!

Cô phiền não...

...

Phòng ăn lâu một

“Két ——” cửa phòng ăn mở ra lần thứ ba, một lần nữa Mặc Thâm Dạ cùng Chung Khuê nhìn về phía cửa phòng.

Phương Lam tức giận đứng ở cửa, ác ngoan nhìn chằm chằm mặt đắc ý người khác, còn Vũ Chi Húc cùng Tàn quản gia đứng ở bên cạnh cô.

Cô sai bước, bước chân nặng nề, quả thật giống như đang đóng đinh xuống nền nhà vậy từng bước từng bước đến gần Mặc Thâm Dạ cùng Chung Khuê, sau đó hai chân của cô dừng ở trước mặt của Mặc Thâm Dạ tức giận nói

“Anh tới đây làm cái gì? Tôi ở đây ăn ngon, ngủ tốt, chơi rất vui, tại sao anh lại tới quấy rầy tôi?”

“Anh chỉ là lo lắng cho em mà thôi!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười trả lời.

“Tôi không cần anh lo lắng, tôi nói rồi, tôi chán ghét anh!” Phương Lam gầm nhẹ.

Trên mặt Mặc Thâm Dạ một giây cứng ngắc, mà trái tim đồng thời mơ hồ đau một chút.

Đối với việc của cha mình, anh xác thực phải nói lời xin lỗi, nhưng cô ngăn lại cử chỉ của anh, anh cũng không thừa nhận là mình sai.

“Ghét cũng không sao, chỉ cần anh thích em là được rồi!” Mặc Thâm Dạ thâm tình nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành.

Phương Lam nhìn mặt của anh, nghe anh nói, giận dữ trong chớp mắt biến mất, trong lòng có chút bối rối.

Vũ Chi Húc đứng ở một bên nhìn đôi oan gia này, chỉ có thể âm thầm thở dài, lẳng lặng bàng quan. Anh cũng không muốn nói, càng không muốn ông cụ biết anh quen biết Phương Lam, không muốn ông ấy biết ba người bọn họ có quan hệ.

Đột nhiên!

Gương mặt Phương Lam trở nên nghiêm túc, sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn, đột nhiên quay đầu nhìn Chung Khuê đang ngồi ở chủ vị nói “ Thời gian tôi lưu lại đây cũng không còn nhiều nữa, vậy bây giờ chúng ta mau tính toán sổ đi!”

“Tính sổ?” Chung Khuê nghi ngờ lặp lại.

“Không sai, lần trước ông bắt cóc Tử Thất Thất, lợi dụng Tử Thất Thất, còn hại Bách Hiên chết, còn làm cho Tử Thất Thất đau lòng, món nợ này nếu như không tính thật rõ ràng với ông, tôi không cách nào nuốt xuống được, cho

nên...” Nụ cười trên mặt cô đột nhiên thay đổi tà ác nói tiếp “Ông cho là ông phải như thế nào, tức giận của tôi mới có thể tiêu tan đây?”

Chung Khuê nghe cô phách lối nói, trong lòng mơ hồ tức giận bùng bùng, nhưng mà trên mặt lại là vô cùng nhạt định mỉm cười nói “Thì ra bản thân mình tình nguyện đến nơi này, chính là vì chuyện này!”

“Đó là dĩ nhiên, nếu không ông cho rằng tôi tới để gặp cái bộ mặt nếp nhăn lão bất tử này của ông sao, ông chơi khá lắm sao?” Phương Lam vô cùng lớn mật trực tiếp mắng ông ta.

Chung Khuê nghe cô nói mà mặt lộ ra sát khí.

Vũ Chi Húc đứng ở một bên, mặt lạnh như băng, hai mắt nhìn chăm chăm Phương Lam.

Mặc Thâm Dạ thì vô cùng thản nhiên cầm rượu vang ở trên bàn lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

“Cô gái, có khi lời nói ra khỏi miệng, sẽ là tai hoạ đấy!” Chung Khuê nhẹ giọng nói xong, trong lời nói rất rõ ràng mang theo ý uy hiếp.

“Tôi dĩ nhiên biết, nhưng tôi vừa nhìn thấy cái mặt của ông liền khiến cho tôi nổi giận, làm cho tôi thấy ghê tởm, làm cho tôi phát ngán, làm tôi hận không được muốn đánh ông một quyền, tôi rất muốn xuống Địa Ngục gặp Diêm Vương đại nhân trong truyền thuyết kia, không biết ông có thể hay không tiễn tôi một đoạn đường? Thật ra thì tôi à... Thật ước gì ông giết được tôi, chỉ là...” Cô hơi dừng lại, một bước tới gần ông ta, vui vẻ cười nói “Ông có bản lĩnh đó sao?”

Chung Khuê tay cầm gậy đầu chim ưng, đột nhiên nắm chặt, hai mắt nhìn chăm chăm Phương Lam, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

“Cô muốn chết như vậy phải không?” ông ta lạnh lùng hỏi.

“Sao? Ông nói cái gì?” Phương Lam nghi hoặc nhìn, sau đó vui vẻ cười nói “Tôi mới không muốn chết đâu, tôi còn trẻ như vậy vừa đẹp lại vừa khỏe,

đương nhiên là hi vọng mình có thể sống lâu một chút rồi, phải sống lâu giống như cái người già này chứ... Ha ha ha... Tôi đùa giỡn với ông đó..., mặc dù ông không sống được mấy năm nữa, nhưng người sống thì phải tích cực lạc quan, cho nên ông không cần phải đau lòng, cũng không cần giận nữa, mỗi ngày tôi sẽ giúp ông cầu nguyện với Diêm Vương, cầu nguyện ông có thể sớm một chút xuống mười tám tầng Địa Ngục!”

Chung Khuê trong nháy mắt tức giận, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy.

Vũ Chi Húc nhắm mắt lại hơi lắc đầu một cái, không nghĩ tới ông cụ luôn luôn bình tĩnh, cũng bị chọc giận như vậy, thật không hổ là Phương Lam, quả nhiên có tài.

Mà Mặc Thâm Dạ vẫn ngồi trên ghế bình tĩnh thưởng thức rượu, đột nhiên đem rượu vang trong ly uống một hơi cạn sạch, sau đó thần kinh trong cơ thể nháy mắt căng thẳng, đề phòng hành động của Chung Khuê.

Phương Lam thấy ông ta có vẻ tức giận, cô tiếp tục cười, sau đó một bước đi tới trước mặt của ông ta giả bộ lo lắng nói “Thế nào? Tức giận? Tức giận thì sẽ chết nhanh hơn đó!”

“Nha... đầu... thôi!” Chung Khuê từng chữ từng chữ một mắng ra, hiển nhiên đã phần nộ đến cực điểm.

Phương Lam hoàn toàn không sợ hãi, ngược lại càng thêm vui vẻ nói “Xem ra ông giận thật rồi, như vậy thừa dịp ông tức giận, mà thời điểm này tôi lại vui vẻ, thì hãy để tôi bắt đầu tính sổ đi, đầu tiên...”

Lời của cô đột nhiên dừng lại, rất nhanh sau đó giơ tay phải của mình ra, dùng sức hướng má trái của ông ta mà tát.

“Bốp”

Giòn như một tràng pháo tay, vang khắp phòng ăn.

Mặc Thâm Dạ, Vũ Chi Húc, còn có Chung Khuê, cùng nhau khiếp sợ trừng lớn hai mắt!

Chương 305: Tôi là cha của Mặc Tử Hàn... Mặc Hình Thiên!

Phương Lam đặc ý nhìn gương mặt khiếp sợ của Chung Khuê, một cái tát vừa rồi đã khiến tay cô đau rát, nhưng cô tát cũng rất thoải mái, chắc cuộc đời này của Chung Khuê cũng không có được mấy người đánh vào mặt của ông ta chứ?

“Nha Đầu thôi...” Chung Khuê tức giận hai mắt hung hăng trừng cô.

“Cái tát vừa rồi là vì Bách Hiên, mặc dù tôi với anh ta không có giao tình gì, nhưng anh ta đã hai lần cứu Tử Thất Thất, làm chút chuyện này cho anh ta cũng là đúng, còn một cái tát này...” Phương Lam đang nói một lần nữa giơ cánh tay vừa nãy lên tát thẳng vào mặt ông ta nói “Cái này là vì Tử Thất Thất, nguyên nhân là do ông ở trước mặt cô ấy nói lung tung!”

Nói lung tung?

Trong lòng Chung Khuê đang tức giận không khỏi có chút nghi ngờ.

Mà Phương Lam nói dứt lời, lập tức lần nữa dùng sức hướng tới mặt của ông ta mà tát.

Chung Khuê lập tức đưa tay trái của mình ra, bắt được tay của cô.

Phương Lam đối với động tác của ông ta không có một chút bất ngờ, ngược lại giống như đã dự đoán được, cô mỉm cười nói “Ngu ngốc, con người có hai cái tay đấy!” Cô nói xong câu đó, liền nhanh chóng vươn một cái tay khác ra, tốc độ lần này so với lần trước nhanh hơn mấy lần, làm cho người khác không thể né tránh.

“Bốp”

Tiếng vỗ rất giòn rất to vang vọng trong phòng ăn.

Hai gò má của Chung Khuê trong nháy mắt đỏ bừng sung lên, hai mắt tức giận trợn to giống như sắp từ trong vành mắt nhảy ra ngoài vậy.

Lúc này, chân mày Vũ Chi Húc nhíu lên thật sâu, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, Mặc Thâm Dạ cũng hơi nắm chặt quả đấm, dưới chân bắt đầu rục rịch, nhưng gương mặt của Phương Lam vẫn tự nhiên, khóe miệng vẫn treo lên nụ cười sáng lạn.

Đột nhiên!

Ở thời điểm Chung Khuê muốn mở miệng, đồng thời cũng muốn ra tay, Phương Lam đem thân thể của mình nhích đến gần ông ta, đối diện với khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ấy sau đó cười nói “Hai mươi bảy năm trước, chính ông đã thề cái gì, ông còn nhớ chứ?”

Trong nháy mắt, mặt Chung Khuê đang tức giận lại chuyển thành khiếp sợ.

“Cô... Rốt cuộc cô là ai?” ông ta giật mình hỏi.

Phương Lam mỉm cười lui về phía sau một bước, cùng ông ta tạo ra khoảng cách, sau đó cười nói “Tôi là ai cũng không quan trọng, nhưng ông đã không giữ đúng lời thề, đây chỉ là một chút trừng phạt thôi, ông đừng nghĩ hiện tại mấy người kia đều chết hết, cũng không có người biết những chuyện trước kia, lại dám lấy những chuyện trước để uy hiếp Tử Thất Thất, còn dám tôn thương đến Tử Thất Thất, nếu bọn họ còn sống ông... Nhất định sẽ chết rất thảm!”

Nghe Phương Lam nói những lời này, Chung Khuê đã hoàn toàn quên mất chuyện bị ăn hai cái tát kia, mà trong đầu đang nhớ về chuyện hai mươi bảy năm trước, bốn người bọn họ cùng phát bốn lời thề, mà lời thề của ông là: Nếu ông đem bí mật này nói ra ngoài, thì sẽ chết không được tử tế...

“Ha...” đột nhiên hần nhẹ giọng cười, sau đó càng lớn tiếng cuồng tiếu “Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Cô cũng nói bọn họ đã chết hết rồi, như vậy cho dù tôi nói ra thì sẽ như thế nào đây? Coi như thật sự chết không tử tế thì sao? Cô

cho rằng Chung Khuê tôi sẽ sợ ba con quỷ đó ư? Cô cho rằng Chung Khuê tôi sợ chết sao? Thật buồn cười... Ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

“Đúng, cái gì ông cũng không sợ, nhưng bây giờ ông sợ nhất chính là cái này đó!” Phương Lam đột nhiên đưa tay kéo tay của Mặc Thâm Dạ đang đứng ở bên cạnh, vừa thân mật kéo khoác cánh tay của anh vừa đắc ý nói “Ông cũng thấy đấy, anh ta rất thích tôi, cũng có thể nói là anh ta vô cùng yêu tôi, cho nên lời tôi nói anh ta cũng sẽ nghe theo, nếu như tôi nói anh ta muốn ngồi lên vị trí đầu rồng, thì tôi sẽ tự sát, ông nghĩ xem... anh ta sẽ lựa chọn thế nào?”

Hai mắt Chung Khuê phần hân phần mừng, lửa giận trong nháy mắt ngất trời, cũng xung động tiến lên một bước.

Mặc Thâm Dạ vội vàng cũng tiến lên một bước, đem Phương Lam kéo về phía sau mình, đối mặt với Chung Khuê.

Mặc dù anh nghe không hiểu những lời Phương Lam vừa nói với Chung thúc, nhưng bất kể bọn họ đang nói gì, anh cũng sẽ không để người khác tổn thương đến cô, tuyệt đối sẽ không.

“Chú Chung, những lời cô ấy mới nói xin người đừng để trong lòng, cô ấy chỉ thích nói hưu nói vượn mà thôi, cũng không cần giận cô ấy, xem như nể mặt tôi, để tôi đưa cô ấy rời đi!” Mặc Thâm Dạ nghiêm túc nói xong, hai mắt cẩn thận nhìn Chung Khuê.

Hai mắt Chung Khuê tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Phương Lam, rõ ràng phần nộ trong lòng rất nồng đậm, nhưng thật bất ngờ... ông ta lạnh lùng mở miệng nói “Tốt, các người đi đi!”

Ba người cùng nhau kinh ngạc!

Tại sao ông ta lại để cô đi dễ dàng như vậy? Rõ ràng trên mặt còn đang rất tức giận, nhưng... Tại sao?

“Lam Lam, chúng ta đi!” Mặc Thâm Dạ nói xong, đã bắt lấy tay của cô, xoay người hướng cửa đi ra.

Vũ Chi Húc nhìn bọn họ rời đi, trong lòng rớt cuộc cũng dễ xuống, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói “Chung Thúc, tại sao lại để cô ấy đi? Cô ấy đối với ông vô lễ như vậy, sao ông có thể dễ dàng tha thứ được?”

Chung Khuê đưa lưng về phía anh trầm mặc mấy giây, sau đó giơ lên cây gậy đầu chim ung gậy trong tay, dùng sức gõ mặt đất, tiếp theo lớn tiếng cười “Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Vũ Chi Húc nghe không hiểu tiếng cười của ông ta, nghi ngờ cau mày.

“Tốt... Thật sự rất tốt...” Chung Khuê lại đột nhiên cao hứng mở miệng nói “Phụ nữ giao hoạt, cơ trí, lớn mật, cuồng vọng, không sợ chết, lại có thân thủ tốt như vậy, rất thích hợp để làm hắc đạo phu nhân, con mắt của Thâm Dạ thật là không tệ, rất tốt... Rất tốt...”

Vũ Chi Húc nghe ông ta vui vẻ nói, rớt cuộc hiểu rõ lý do vừa nãy ông ta cuồng tiếu, cùng lý do đã thả bọn họ đi, hoá ra là như vậy, thì ra ông ta coi trọng tính tình của Phương Lam, thì ra trong lòng của ông ta còn có hắc đạo.

Haizz...

Vũ Chi Húc trong lòng than thở âm thầm nói: chẳng lẽ đầu của ông già này bị khùng sao? Bị đánh lại còn cười vui vẻ như vậy...

Trên xe Mercedes

Tâm tình Phương Lam rất thoải mái ngồi bên cạnh ghế lái, Mặc Thâm Dạ không nói lời nào khởi động xe, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

Sau mười phút trầm mặc!

Phương Lam quay đầu nhìn về mặt trầm mặc của Mặc Thâm Dạ đột nhiên nói “Anh tức giận?”

“Anh không có!” Mặc Thâm Dạ trả lời ngay.

“Anh tức giận tôi đánh Chung Khuê?” Phương Lam nói.

“Anh không có!” Mặc Thâm Dạ phủ nhận.

Phương Lam nhìn mặt anh càng ngày càng lạnh như băng, đột nhiên hơi cười nói “Anh biết rõ hắn là một người rất quá đáng, anh biết hắn nên tiếp nhận một chút trừng phạt, anh thậm chí muốn hắn chết, nhưng... Khi anh nhìn thấy hắn bị người khác mắng, bị người khác đánh, trong lòng của anh lại không thoải mái, bởi vì người đàn ông đó ở trong lòng của anh, anh xem như người thân... Tôi nói đúng không?”

“...”

Mặc Thâm Dạ trầm mặc, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Phương Lam theo dõi mặt của anh, nhìn đôi môi khép chặt của anh, từ từ thu hồi tầm mắt của mình nhẹ giọng nói, “Dừng xe đi, tôi muốn xuống xe!”

“...” Mặc Thâm Dạ như cũ trầm mặc, tiếp tục lái xe.

“Anh muốn thấy tôi từ trên xe nhảy xuống, Hay là muốn thấy tôi từ cửa sổ xe nhảy ra?”

Nghe được lời uy hiếp của cô, chân mày của Mặc Thâm Dạ nhíu lại thật sâu, sau đó chân đột nhiên đạp thắng xe, đem xe dừng lại bên đường.

Phương Lam cũng không vội vã xuống xe, mà khẽ mỉm cười nói “Hôm nay tôi làm những chuyện như vậy, nhất định anh đã bắt đầu chán ghét tôi rồi? Hơn nữa hiện tại nhất định Chung Khuê cũng rất hận tôi, cho nên anh sớm chết tâm đối với tôi đi, tôi không muốn dây dưa không rõ ràng với anh nữa, hiểu không?”

“...” Mặc Thâm Dạ như cũ không lên tiếng, nhưng đầu lại hơi chuyển, xem chừng gò má cô.

“Anh hãy yên tâm đi, tôi cũng đã cẩn thận suy nghĩ, hiện tại đi tìm Mặc Tử

Hàn xác thực là không quá lý trí, hơn nữa tôi cũng muốn điều tra chuyện này thật tốt, tôi sẽ không buông tha, tôi vẫn luôn cho là cha nuôi không có chết, tôi nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra ông ấy, chỉ là chuyện này cũng không cần anh nhúng tay vào, tôi cũng không cần anh trợ giúp, như vậy... Lời của tôi cũng chỉ có những vậy thôi, hẹn gặp lại, cũng không cần gặp lại nữa..." Cuối cùng cô tuyệt tình nói, liền vươn tay muốn mở cửa xe.

Nhưng Mặc Thâm Dạ đột nhiên kéo tay của cô lại, dùng sức kéo thân thể của cô, sau đó một tay khác giữ chặt cái ót của cô, thô bạo hôn lên môi cô, cắn nuốt môi của cô, hút lấy tất cả trong miệng cô, bao gồm thơm ngọt, hô hấp, cùng lời nói của cô...

Muốn từ bên cạnh của anh mà rời đi sao, chuyện này tuyệt đối không thể nào...

Vừa nãy coi như anh giận cô, cho dù chú Chung hận cô, thì anh cũng tuyệt đối sẽ không buông tay, càng không buông người này ra.

Phải giữ cô cho bằng được...

Dù là bất chấp tất cả!

Thoáng chốc thời gian mấy tháng trôi qua...

Biệt thự nhà họ Mặc

Thư phòng

Mặc Tử Hàn ngồi ở bàn đọc sách, hai mắt nhìn chăm chăm máy vi tính xách tay đặt ở trên bàn, còn có một xấp văn kiện thật dày, Kim Hâm đứng ở trước mặt của anh, gương mặt lạnh như băng báo cáo tình hình công việc trong mấy tháng này.

"Tình trạng thu mua như thế nào?" Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Còn đang tiến hành, nhưng đã đến giai đoạn cuối cùng, tin chắc sau một tuần lễ nữa, là có thể triệu khai Hội Đồng Quản Trị!” Kim Hâm trả lời.

“Rất tốt!” Mặc Tử Hàn mỉm cười, sau đó lại hỏi “Kết quả điều tra đâu?”

“Cũng đã có manh mối, nhưng chỉ là không thể xác định đồ đang ở nơi nào, nhưng có thể xác định ở trong mấy chỗ này mà thôi!” Kim Hâm nói xong, liền đưa tay của mình ra, nhấn một phím trên Laptop, sau đó các đồng hồ đo hình ảnh liền chia thành bốn hình ảnh không giống nhau.

“Tốt, cậu làm rất tốt, lui xuống đi, gọi Mộc Sâm vào đây!” Mặc Tử Hàn nhìn hình ảnh trên màn hình, khóe miệng cười tà, lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ!” Kim Hâm nhận lệnh, lập tức lui ra.

Mặc Tử Hàn nghe đóng cửa thanh âm, hai mắt nhìn chăm chăm lên bốn hình ảnh trên màn hình.

Lão hồ ly Chung Khuê kia, mặc dù rất có tâm cơ, cũng có rất nhiều thủ đoạn cùng âm mưu, nhưng quả nhiên ông ta đối với chuyện làm ăn cũng không thông thạo lắm, mà trong đó thủ hạ của ông ta phần lớn tất cả đều là người trong hắc đạo, cũng giống ông ta nhưng đều hoàn toàn bất đồng, toàn bộ thuộc hạ trong tay anh đều là tinh anh trong thương trường, hơn nữa trừ công ty anh đã thống nhất ra, anh còn có mấy công ty ngầm, anh chỉ cần trong ứng ngoại hợp hai cái cùng nhau liên hiệp, người của anh sẽ động tay động chân, từ từ thu mua những cổ phần mà anh mất đi trở về, sau đó... Lập tức có thể đem ông ấy từ tập đoàn King đá ra.

“Cốc, cốc, cốc!” Cửa phòng rất nhanh liền bị gõ.

“Vào!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

Cửa phòng lập tức mở ra, một người đàn ông vô cùng trẻ tuổi đứng ở cửa phòng, cậu ta lạnh lùng hiên ngang bước tới trước bàn đọc sách, cung kính cúi đầu, lạnh lùng nói “Đại ca!”

Mặc Tử Hàn ngẩng đầu nhìn mặt của cậu ta.

Đã đào tạo và nuôi dưỡng cậu ta mười năm, rốt cuộc đứa nhỏ này cũng đã trưởng thành. Dáng dấp rất thanh tú, có một đôi mắt rất đen, cặp mắt kia giống vua sư tử một dạng, tràn đầy dã tính, lạnh như băng làm cho người khác e ngại. Còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên gặp cậu ta, cậu ta chỉ là một đứa trẻ mới sáu tuổi, cậu ta là sát thủ riêng của Mặc Tử Hàn, bởi vì thân thủ của cậu ta mới có thể địch nổi Mặc Thâm Dạ.

“Lần này gọi cậu đến là muốn nói cho cậu biết nhiệm vụ thứ nhất của cậu!”

Nghe được hai chữ “nhiệm vụ” này, hai mắt Mặc Sâm lạnh lùng giống như là tìm được mục tiêu của chính mình vậy, mơ hồ lóe ra vẻ mặt thích giết chóc.

“Xin hỏi đại ca, là nhiệm vụ gì!” cậu ta lập tức cúi đầu hỏi.

Mặc Tử Hàn đem mấy vi tính xách tay trên bàn xoay ngược lại sau đó nhẹ giọng nói “Người này là Chung Khuê chắc cậu đã rất rõ ràng ông ta là ai rồi phải không? Đây chính là bốn nơi ở trong nhà Chung Khuê, trước tiên hãy nhớ lại cho tôi, tôi sẽ nói Kim Hâm đem bản đồ Chung gia giao cho cậu, mà nhiệm vụ lần này chính là tìm được khế ước mà tôi đã ký!”

“Dạ!” Mặc Sâm lĩnh mệnh.

“Cậu phải ghi nhớ thật kỹ, nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại, nếu không thể cầm khế ước về đây, thì cậu cũng đừng trở về, còn có... Nếu như có cơ hội giết Chung Khuê thì hãy giết hắn cho tôi, không cần mềm lòng!”

“Dạ!” Mặc Sâm cúi đầu lĩnh mệnh,

“Đi đi, tối hôm nay sẽ hành động!” Mặc Tử Hàn ra lệnh,

“Dạ!”

Mặc Sâm lĩnh mệnh, lập tức thối lui khỏi cửa phòng.

Thời điểm anh ra tay lần này sẽ để Chung Khuê biết, rốt cuộc anh có đủ tư

cách ngồi ở vị trí đầu rồng hay không.

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ hai

Tử Thất Thất bụng đã được bảy tháng, rất to, tròn trịa, cả người xem ra ngậy ngốc, nhưng lại vô cùng hạnh phúc. Mà mấy ngày này vẫn luôn bị giam ở địa lao không thấy mặt trời, nhưng tình trạng thân thể cũng rất tốt, đứa nhỏ trong bụng cũng khỏe mạnh bình thường, chỉ là có một chút... Mặc Tử Hàn đã rất lâu không có xuất hiện qua.

“Bảo Bảo...” Cô vuốt bụng đã nhô ra thật cao của mình mỉm cười nói “Thêm ba tháng nữa con sẽ ra đời, nhưng cho đến bây giờ mẹ cũng chưa có nghĩ qua sẽ đặt tên cho con, rốt cuộc gọi con là gì thì hay nhỉ?”

Cô cau mày nghĩ ngợi, nhưng vẫn không thể nghĩ được một cái tên hay. Có lẽ cô để Mặc Tử Hàn đặt tên cho con đi, dù sao anh cũng là ba của con cô, bất kể anh ta đã làm gì thì đứa bé trong bụng của cô cũng mang họ Mặc.

“Đặt tên cho con sao?” Mặc Hình Thiên đột nhiên hỏi.

“ạ!” Tử Thất Thất mỉm cười nhìn về phía ông.

“Nếu như có thể, ta có thể giúp cô đặt không?” Mặc Hình Thiên mỉm cười, gương mặt hào hứng bừng bừng.

Tử Thất Thất nghe ông ấy nói, kinh ngạc một chút, con người ở trong hộc mắt giáo hoạt chuyển một cái, ngay sau đó liền treo lên nụ cười tà ác nói “Có thể được, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Mặc Hình Thiên tò mò hỏi.

“Chỉ là chú phải đồng ý với tôi một chuyện!” Tử Thất Thất ra điều kiện.

Mặc Hình Thiên nhìn bộ mặt âm mưu của cô, không khỏi vui vẻ cười nói “Cô nói xem, là chuyện gì!”

“Chú phải đồng ý với tôi trước!” Tử Thất Thất tùy hứng.

“Vậy nếu như cô muốn ta đi chết, ta...”

“Tôi sẽ không để cho chú chết, chỉ là một chuyện rất nhỏ mà thôi, chú mau đồng ý tôi đi!”

Mặc Hình Thiên cảm giác mình có chút thua thiệt, ông muốn giúp cô đặt tên, nhưng giờ lại còn phải giúp cô làm một việc, cuối cùng chỉ có một mình bỏ ra thôi, cũng không có lấy được bất kỳ hồi báo nào, nhưng là... Tựa hồ rất thú vị, đời này ông còn chưa có giao dịch lỗ vốn qua, không bằng làm thử một lần đi.

“Được, cô nói đi!” Ông đồng ý gật đầu.

Tử Thất Thất vui vẻ từ trên giường đứng dậy, sau đó đi tới sát vách, lại gần hơn nhìn ông mà nói “Tôi muốn biết tên của ông!”

Mặc Hình Thiên đang mỉm cười, đột nhiên cứng đờ.

Tên của ông?

Cô muốn biết cái này sao?

Cẩn thận suy nghĩ một chút cô gái này cứ cách vài ngày cũng sẽ hỏi tên tuổi của ông, mặc dù mỗi một lần hỏi ông cũng không có trả lời cô, nhưng cô lại không chán nản vẫn không ngừng hỏi, hơn nữa mỗi lần hỏi cũng sẽ treo lên một nụ cười thật đẹp.

Thật ra thì ông cũng không muốn nói cho cô biết, nhưng là... Nói cho cô biết có lẽ cũng là một chuyện tốt!

“Ta tên là...” Ông trầm thấp mở miệng, hai mắt chống lại ánh mắt của cô chậm rãi nói “Mặc Hình Thiên!”

Mặc Hình Thiên?

Mặc?

Tử Thất Thất đột nhiên khiếp sợ, hai mắt tròn to nhìn ông ta nói “Ông cũng họ Mặc? Chẳng lẽ... Ông... Ông là... Mặc Tử Hàn...”

“Ta là cha của nó!” Mặc Hình Thiên thay cô trả lời.

Quả nhiên!

Tử Thất Thất giật mình hé miệng.

Nếu như ông ấy là cha của Mặc Tử Hàn, như vậy ông ấy chính là ông nội của Mặc Thiên Tân, cũng là ông nội của đứa con trong bụng cô, còn là... Ba chồng của cô?

Chương 306: Cuồng thì thế nào? Vọng thì thế nào? Tóm lại... Ông cũng phải chết!

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn người đàn ông ở nhà tù đối diện, nụ cười dịu dàng trên gương mặt hiền lành của ông, chẳng biết tại sao, hai má của cô trong nháy mắt ửng đỏ, hơn nữa vô cùng lúng túng nói “Ngài là cha của Mặc Tử Hàn?” Không tự chủ nhưng vẫn dùng kính ngữ.

“Đúng!” Mặc Hình Thiên xác định lần nữa.

Trái tim của Tử Thất Thất đột nhiên nhảy loạn.

Không nghĩ đến ở trong tình huống này lại gặp cha của anh, mỗi ngày đều như vậy mặt đối mặt chung đụng với ông ấy, không biết có thói quen kỳ quái nào của cô bị ông trông thấy không? Nguy rồi, hình như bộ dáng mỗi buổi sáng đều bị ông nhìn thấy, bộ dạng đầu tóc rối tung của cô cũng bị ông trông thấy, ngay cả tướng ngũ cũng bị ông trông thấy hết, trời ơi... Cô rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chỉ là... Lúng túng trên mặt cô đột nhiên biến mất, trái tim khẩn trương đập, cả người cũng biến thành bộ dạng mát mát ảo não, bởi vì, coi như ông ấy là cha của anh ấy thì có thể như thế nào? Cô cùng Mặc Tử Hàn đã không thể nào kết hôn, cô cùng Mặc Tử Hàn đã không thể nào ở cùng nhau.

“Cháu sao vậy? Sao lại thất vọng thế!” Mặc Hình Thiên nhìn sắc mặt của cô, không khỏi tò mò hỏi.

“Không có gì?” Tử Thất Thất trả lời sau đó miễn cưỡng cười nói “Bác là cha của Mặc Tử Hàn, thì cũng là ông nội của đứa bé này, để bác đặt tên cũng là đúng, thật tốt rồi, đứa nhỏ này thật may mắn, có thể được ông nội đặt tên!”

Mặc Hình Thiên trông thấy cô cố ý nói sang chuyện khác, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Mới trong mấy giây đó, trong đầu cô đã nghĩ tới điều gì đây?

“Mau đến đây đi, Bác nói xem đứa trẻ này đặt tên là gì thì dễ nghe đây?” Tử Thất Thất nhanh chóng sửa sang lại vẻ mặt của chính mình, một tay vuốt ve bụng của mình, hai mắt vui vẻ nhìn ông.

Mặc Hình Thiên nhìn chăm chăm mặt của cô, nhìn ra trong lòng của cô một lời khó nói hết, cũng nhìn ra cô muốn tránh chuyện vừa nghĩ đến, cho nên cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ mỉm cười nói “Ta nhớ trước kia cháu có nói cháu còn một đứa con gọi là Mặc Thiên Tân, vừa trùng hợp tên của ta cũng có một chữ Thiên, ta rất thích chữ này, như vậy... Nếu như đứa này là con trai thì gọi là Mặc Thiên Ân, ý nghĩa là mỗi ngày đều ân tứ, nếu như là con gái thì gọi là Mặc Thiên Ái, ý nghĩa mỗi ngày đều tràn đầy triu mến... Cháu thấy thế nào?”

Mặc Thiên Ân...

Mặc Thiên Ái...

Khóe miệng của Tử Thất Thất nâng lên vui vẻ nói “Rất hay, vậy thì cứ quyết định như vậy đi, nếu là con trai thì gọi Mặc Thiên Ân, nếu như là con gái thì gọi Mặc Thiên Ái... Thiên Ân, Thiên Ái... Thật sự là một cái tên rất hay.”

Cô mỉm cười cúi đầu, không ngừng vuốt ve cái bụng thật to của mình, mà mấy giây sau cô bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn Mặc Hình Thiên đang ngồi xe lăn ở đối diện nói “Bác, có một vấn đề con biết nếu nói ra sẽ rất thất lễ, nhưng mà con lại rất muốn biết rõ, rốt cuộc tại sao Mặc Tử Hàn lại nhốt người ở nơi này vậy? Người là cha của anh ấy mà, tại sao anh ấy lại làm như vậy chứ?”

“Tôi đã nói với cháu rồi, bởi vì nó hận tôi!” Mặc Hình Thiên trả lời.

“Hận? Tại sao anh ấy phải hận cha của chính mình chứ?” Tử Thất Thất không hiểu.

“Có thể là phương thức giáo dục của tôi có vấn đề, cũng có thể là lúc trước

tôi đã làm nhiều chuyện khiến nó căm hận tôi, hoặc căn bản chuyện này là ý trời, tóm lại... Bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ nó đã bắt đầu căm hận tôi, nhưng điều này cũng không có cái gì là không bình thường, cha con ở trong hắc đạo có rất nhiều chuyện dẫn đến việc căm hận lẫn nhau!”

“Nhưng...”

“Nếu như cháu muốn biết nguyên nhân chính dẫn đến chuyện này, tại sao cháu không tự mình đi hỏi Mặc Tử Hàn? Ta cho là... nó sẽ nói cho cháu biết!” Mặc Hình Thiên ngắt lời cô, đem đáp án đẩy qua cho Mặc Tử Hàn.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc sau đó cười nói “ Như vậy cũng được rồi, thật ra thì cháu chỉ tò mò một chút mà thôi, không biết rõ cũng không sao!”

Mặc Hình Thiên nhìn nụ cười trên mặt cô càng ngày càng khó coi. Từ khi ông chung đụng với cô một thời gian, ông có thể xác định cô thật giống như Mặc Tử Hàn nói, cô yêu hắn, Nhưng lại vì chuyện gì đó khiến cô không thể yêu hắn, cho nên thời điểm bọn họ nói đến Mặc Tử Hàn, biểu tình trên mặt cô cũng không được tự nhiên, mà đa số đều là rất thương tâm, đáng vẻ rất thống khổ...

“Đúng rồi, cho tới bây giờ ta cũng chưa nghe cháu nói qua muốn thoát ra ngoài, cháu thật sự không có ý định trốn ra ngoài sao? Cháu định sinh con ở nơi này sao? Sinh con xong thì sao đây? Cháu có kế hoạch gì không?” Mặc Hình Thiên liên tiếp hỏi.

“Chuyện này... Cháu cũng không biết có nên thoát khỏi nơi này hay không, thật ra thì phải nói là... Cháu cũng không nghĩ mình có thể trốn ra ngoài được!” Tử Thất Thất ngửa đầu nhìn nóc địa lao, hai mắt quét một vòng vách tường bốn phía không có lấy một ô cửa sổ.

“Thật ra thì...” Thanh âm trầm thấp của Mặc Hình Thiên như đàn vi-ô-lông thanh âm đột nhiên do dự kéo dài, sau đó chờ Tử Thất Thất nghi ngờ nhìn về phía ông, ông mới từ từ nói “Nếu như cháu muốn đi ra ngoài, ta có thể giúp cháu!”

“Bác giúp cháu?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Không sai!” Mặc Hình Thiên xác định trả lời, sau đó lặp lại một lần nữa
“Chỉ cần cháu muốn đi ra ngoài, ta có thể giúp cháu!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của ông ấy, trong lòng đột nhiên không hiểu.

“Bác có thể trốn khỏi nơi này, vậy tại sao bác không tự cứu mình?” Cô hỏi.

“Cháu xem ta như vậy, thoát ra thì có thể làm được cái gì? Chẳng lẽ để người đuổi giết sao?” Mặc Hình Thiên trả lời.

Tử Thất Thất nhìn thấy hai cái chân kia của ông đã bị teo nhỏ lại, không khỏi thốt lên hỏi “Chân của bác, sao lại bị như vậy?”

“Cháu không nên biết sẽ tốt hơn!” Mặc Hình Thiên tránh né trả lời.

“Tại sao?” Tử Thất Thất hỏi tới.

“...” Mặc Hình Thiên trầm mặc không nói.

Chân mày của Tử Thất Thất nhíu lên thật sâu, suy nghĩ tới nguyên nhân có thể làm cho ông ấy biến thành như vậy, cũng nghĩ tới nguyên nhân ông ấy không muốn nói cho cô biết, còn câu nói ông ấy vừa nói xong...

“Chẳng lẽ...” Cô đoán, miệng chậm chậm nói “Là Mặc Tử Hàn sao?”

“...” Mặc Hình Thiên vẫn trầm mặc, không trả lời.

“Thật sự là anh ấy sao?”

“...”

“Bác mau nói cho cháu biết đi!”

“...”

“Có thể nói cho cháu biết không?”

Mặc Hình Thiên nghe thấy thanh âm của cô càng ngày càng run rẩy, thấy vẻ mặt của cô càng ngày càng hoảng sợ, ông đầu tiên là âm thầm thở dài, sau đó nhẹ giọng nói “Không sai, là tự tay nó cắt đứt, nó nói như vậy ta sẽ không thể đi được nơi nào nữa!”

Hiện tại lòng của Tử Thất Thất, giống như rơi xuống vực sâu.

Tại sao anh ấy lại đối xử tàn nhẫn với cha của mình như vậy chứ? Đã nhốt ông ấy lại, tại sao còn phải cắt đứt gân chân của ông ấy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến cho anh hận đến như vậy, máu lạnh như vậy?

“Thật ra thì chuyện này thì coi là cái gì chứ, cô không cần phải lộ ra vẻ mặt như thế!” Mặc Hình Thiên lạnh nhạt nói.

“Nhưng anh ấy lại làm chuyện này đối với bác, bác là cha của anh ấy mà, bác là người sinh ra anh ấy nuôi anh ấy lớn!”

“Ồ trong hắc đạo, cũng không có được mấy người sẽ nói chuyện thân tình như vậy!”

“Nhưng...” Tử Thất Thất còn muốn nói gì đó, Nhưng mà lại là không biết nên nói gì.

Mặc Hình Thiên nhìn ưu thương trên mặt của cô, đột nhiên cười nói “Không nên nói những chuyện này nữa, cháu cũng đã biết rõ thân phận của ta rồi, vậy cháu cũng không cần gọi ta là bác nữa, hãy gọi tôi là ba đi!”

Ba?

Tử Thất Thất kinh ngạc, ưu thương trên mặt trong nháy mắt biến mất, ngược lại chuyển thành lúng túng cùng xấu hổ.

“Thật ra thì cháu với Mặc Tử Hàn cũng chưa có kết hôn!”

“Nhưng hai người đã có con với nhau, không phải sao?”

“Mặc dù đã có con, nhưng... Cháu không có ý định gả cho anh ta, hơn nữa...”

“Có phải cháu không muốn gọi ta là ba phải không? Bởi vì ta là người trong hắc đạo phải không? Bởi vì đôi tay của ta dính đầy máu người cùng tội ác, cho nên cháu cảm thấy ta không xứng?”

“Không... Không phải như thế!” Tử Thất Thất vội vàng phủ nhận.

“Vậy thì vì chuyện gì đây?”

“Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì...” Tử Thất Thất lặp lại một lần rồi một lần, do dự không cách nào đem nguyên nhân nói ra khỏi miệng.

“Thôi!” Mặc Hình Thiên không muốn bức bách cô nữa, ông cười cười “Chờ khi nào cháu muốn gọi thì gọi đi!”

Nói xong, ông liền nhấn một cái nút trên xe lăn, xoay người đến giường, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng nằm xuống của ông, chân mày hơi nhíu lại. Nói thật, cô rất thích người này, cũng rất muốn ông ấy trở thành ba của cô, nhưng mà chuyện giữa cô cùng Mặc Tử Hàn còn chưa có giải quyết xong, cho nên cô không biết phải mở miệng như thế nào, nhưng...

Khóe miệng của cô khẽ nâng lên, sau đó xấu hổ cười cười dùng thanh âm nhỏ nhất mà gọi “Ba... Ba...”

Nằm ở trên giường Mặc Hình Thiên nghe thấy thanh âm của cô, khóe miệng vui vẻ nâng lên, sau đó cố ý nói “Đừng quên những lời ta đã nói với cháu, nếu như cháu muốn trốn ra ngoài, hãy nói với ta, ta sẽ giúp cháu!”

Tử Thất Thất nghe ông ấy nói, hai má trong nháy mắt ửng đỏ, lập tức xoay người, đưa lưng về phía ông.

Mới vừa rồi nhất định ông ấy đã nghe được, chắc chắn đã nghe hết rồi!

Nếu như không nghe thấy, không thể nào đúng ngay lúc cô vừa gọi xong lại nói chuyện này với cô!

Ô...

Mất mặt quá!

Một người con gái nào đó khóc không ra nước mắt! (T___T)~

Nửa đêm

Chung gia

Trên bầu trời đêm không có lấy một ngôi sao, chỉ có một vầng trăng khuyết phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đột nhiên, một bóng đen không tiền động từ ngoài tiến vào cửa sổ lầu hai, hai chân nhẹ nhàng không gây ra tiếng động.

Mộc Sâm ở trong gian gian phòng tối đen dùng mắt quét toàn bộ một lần, chính xác tìm được cửa phòng sau đó đi tới trước cửa, địa phương đầu tiên cậu muốn tìm là thư phòng, trong thư phòng có một mật thất, giả như nơi đó thật sự không có, như vậy sẽ phải đi đến phòng bảo quản vật quý, ở trong đó chỉ có một mình Chung Khuê mới biết mật mã kết sắt, nếu nơi đó còn không có, thì cậu sẽ phải đến phòng tối ở lầu hai, căn phòng đó không cho phép bất cứ kẻ nào đặt chân vào, thậm chí ngay cả Tần quản gia người mà Chung Khuê tin tưởng nhất cũng chưa từng được vào, cho nên nơi có khả năng cất giấu đồ vật quan trọng chỉ có thể là nơi này, nhưng nếu như ba chỗ này cũng không có, thì nơi cuối cùng cậu phải đi... Chính là phòng ngủ của Chung Khuê.

Đã như vậy... Vậy phải bắt đầu hành động ngay!

Cậu lắng nghe ngoài cửa không có bất kỳ tiếng động nào, ngay lập tức nhẹ nhàng đem cửa phòng mở ra, theo trí nhớ của mình, cậu nhanh chóng tìm

được cửa thư phòng, nhưng bên trong cũng không tìm thấy tờ hợp đồng mà đại ca nói, sau đó cậu lại vào phòng bảo quản vật quý, tiếp đó lại đi vào phòng tối, toàn bộ đều không có tìm được, như vậy hy vọng cuối cùng cũng chỉ còn phòng ngủ của Chung Khuê.

Nhưng trước kia cậu có nghe nói qua người đàn ông tên Chung Khuê này, hẳn là nguyên lão ba đời trong hắc đạo, lúc trước hẳn là thuộc hạ đắc lực nhất của cha Mặc Hình Thiên, để giúp nhà họ Mặc có được giang sơn hắc đạo đầu rồng, lúc còn trẻ hẳn đã từng dùng hai tay của mình để giết rất nhiều người, hơn nữa ai cũng biết hẳn là Chung Khuê một con người dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, cho đến bây giờ hẳn cũng đều không sợ bất luận kẻ nào, thậm chí cả cái chết cùng ma quỷ hẳn cũng không có một chút sợ hãi. Mặc dù bây giờ hẳn đã lớn tuổi rồi, thân thủ cùng khí phách không còn giống như trước kia nữa, nhưng hẳn đã trải qua mấy chục năm tôi luyện đã biến thành một lão hồ ly thâm hiểm giao hoạt, nếu như cậu cứ lơ mơ mà xông vào phòng của hẳn như vậy, sợ rằng sẽ bị hẳn phát hiện, nhưng đây là nhiệm vụ đầu tiên mà đại ca giao cho cậu, cậu tuyệt đối không thể thất bại được, vậy hiện tại chỉ có một phương pháp duy nhất, đó chính là... Giết hẳn, sau đó cần thận lục soát phòng của hẳn, tìm bằng hợp đồng đó!

Vạch kế hoạch xong, Mộc Sâm lập tức hành động!

...

Lầu hai

Phòng ngủ

Hai chân của Mộc Sâm đứng ở cửa phòng ngủ, hai mắt quét một vòng hai bên hành lang, chân mày đột nhiên hơi nhíu lên.

Tại sao cửa phòng không có khóa?

Tại sao con đường hành lang này lại yên tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ là có bẫy?

Tay phải từ từ đưa ra, bắt được tay nắm cửa, sau đó vận “Rắc rắc...” Cửa phòng mở ra...

...

Trong phòng

Cửa phòng được mở ra, Chung Khuê ngồi trên ghế sofa đối diện cửa phòng, hai mắt nhìn cánh cửa phòng từ từ được mở ra, mà đứng ở bên cạnh hắn còn có tám người đàn ông rất tuấn tú, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng lục màu đen, thế nhưng thời điểm cửa phòng hoàn toàn được mở ra, trước cửa phòng lại không có một bóng người.

Chân mày Chung Khuê hơi nhíu lên.

“Mau đi xem thử!” Hắn lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ!”

Người đàn ông đứng ở bên cạnh lập tức sải bước đi ra cửa phòng xem xét, sau đó quan sát đến hai hành lang, đột nhiên hắn kinh ngạc trợn to hai mắt, giơ lên khẩu súng lục màu đen trong tay, mà lúc này cửa phòng đột nhiên “Phanh” một tiếng bị đóng lại, sau đó không thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Hốc mắt Chung Khuê hơi buộc chặt, lộ ra sát khí nồng đậm.

Là ai, ai lại dám to gan xông vào nhà hắn như vậy, hơn nữa còn dám trợn trợn mở cửa phòng của hắn ra, thật là quá kiêu ngạo rồi, thanh niên gần đây thật sự càng lúc càng lớn mật, càng ngày càng không biết quý trọng sinh mạng.

“Mau đi xem!” Hắn ra lệnh.

“Dạ!”

Lần này hai người đồng thanh trả lời, sau đó cùng nhau đi ra cửa phòng, nhưng tại thời điểm bọn họ còn chưa đến gần cửa phòng, cửa phòng lại đột

nhiên bị mở ra, liền trông thấy người đàn ông lúc nãy đang đứng ở cửa phòng, đầu vô lực rũ xuống, rất dễ nhận thấy hắn đã tắt thở, tử vong.

Lúc này, bên trong phòng còn lại bảy người đàn ông cùng lúc đem súng lục màu đen trong tay ngấm lấy người đàn ông tắt thở đang đứng ở cửa phòng này, bởi vì bọn họ biết, người đột nhập tối nay đang đứng ở phía sau hắn.

“Tôi tới đây chỉ muốn tìm một món đồ mà thôi, chỉ cần các người đem thứ ấy giao ra cho tôi, tôi sẽ tha cho các người một mạng!” Mộc Sâm đang đứng ở sau lưng người đàn ông đó, lạnh lùng nói.

“Tiểu quỷ, cậu tới đây là muốn tìm món đồ gì?” Chung Khuê cười tà hỏi.

“Hợp đồng!” Mộc Sâm trả lời.

“Là Mặc Tử Hàn phải cậu tới?”

“Đúng!”

“Thật là một tiểu quỷ thật thà, tôi hỏi cậu cái gì cậu cũng trả lời hết, chẳng lẽ cậu không biết quy tắc làm một sát thủ, nói ra mục đích cùng tên tuổi chủ của mình, là điều kiêng kỵ lớn nhất sao?”

“Tôi dĩ nhiên biết, nhưng nếu như nói cho một người sắp chết biết, thì... Cũng không có sao!”

Chung Khuê nghe cậu nói, tay phải nắm chặt cây gậy đầu chim ưng, gầm nhẹ “Cuồng vọng!”

“Cuồng thì như thế nào? Vọng thì như thế nào? Tóm lại... Ông cũng phải chết!” Mộc Sâm lạnh lùng nói xong, chân đột nhiên đá một cái vào chân của người đàn ông phía trước mặt hắn.

Xác người đàn ông đang đứng ở cửa phòng, chân phải của hắn đột nhiên bước lên trước một bước.

Bảy khẩu súng bên trong phòng cùng lúc bóp cò.

“Pằng, pằng, pằng, pằng, pằng, pằng...”

Tiếng súng chói tay vang lên, xác của người đàn ông đứng ở cửa phòng bị trúng đạn, thân thể nghiêng ngả tới trước, phịch một tiếng ngã trên mặt đất, bảy người đàn ông cầm súng cùng chỉ hướng cửa phòng, nhưng cũng chỉ có cửa phòng, lại không thấy bóng người nào.

Là ai?

Lại biến mất rồi ư?

Đột nhiên!

Ở bên trong phòng phát ra tiếng “Thử ——”, tất cả mọi người cùng nhau nhìn về phía cái thi thể mới vừa ngã xuống, ở sống lưng của thi thể, trong nháy mắt phát ra làn khói mù mịt màu trắng, tràn ngập cả căn phòng, che khuất tầm mắt của mọi người, mà ở lúc này cửa sổ bằng thủy tinh ở sau lưng Chung Khuê đột nhiên vang lên một tiếng “Pằng “ bị một viên đạn làm vỡ thủy tinh, một người đàn ông mặc áo gió màu đen từ ngoài cửa sổ nhảy vào, đồng thời ở trong phòng tràn đầy khói màu trắng, tìm được vị trí chính xác của bảy người kia, cũng chia súng hướng về phía của bọn hắn “ pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng ——” bảy phát súng, bảy người đều giống nhau cùng một lúc bị đạn bắn xuyên qua tim, trong nháy mắt nằm dài trên mặt đất, cuối cùng... Mộc Sâm đem súng trong tay chỉ đến phía trước của mình, hòng súng vừa vịn đặt ngay trên cái ót của Chung Khuê.

“Hợp đồng ở đâu?” Mộc Sâm lạnh như băng hỏi.

“A...” Chung Khuê nhẹ giọng cười, sau đó chậm chạp nói “Thân thủ rất tốt, không nghĩ tới Mặc Tử Hàn còn có thuộc hạ giỏi như cậu vậy, lần này là tôi đã tính sai. Chỉ là đồ vật cất giấu ở đâu tôi cũng sẽ không nói cho cậu biết, nếu có bản lĩnh... Thì cậu tự tìm đi!”

Chương 307: Cha ruột của Mặc Tử Hàn không phải là Mặc Hình Thiên

Khuôn mặt Mộc Sâm lạnh như băng không có bất kỳ một biểu tình nào, vẫn duy trì lạnh lùng đáng sợ, lúc này bên trong gian phòng khói mù đã từ phía sau tấm thủy tinh do cậu đánh vỡ tản ra, căn phòng lại thay đổi rõ ràng một lần nữa.

Hai mắt cậu đen nhánh quét một lượt cả căn phòng, trong đầu nhanh chóng xuất hiện những lời Chung Khuê đã nói, theo lời của ông ta, vật quan trọng như vậy ông ta sẽ cất giấu nơi nào? Chỗ nào là nơi ông ta cảm thấy yên tâm nhất? Đột nhiên, hai mắt hắn hơi trợn to, nghĩ tới một nơi có nhiều khả năng nhất.

“Ông có thể nghỉ ngơi!” Khóe miệng Mộc Sâm hơi nâng lên, sau đó ngón trỏ bắt đầu bóp cò.

Mặt Chung Khuê không có bất kỳ thay đổi, vẫn như cũ vô cùng thản nhiên, trước khi viên đạn bay ra một khắc, Vũ Chi Húc đột nhiên xuất hiện ở cửa, trên mặt anh mang nụ cười xấu xa, nhưng là súng trong tay mở ra với tốc độ cực nhanh, “Đừng ——” một tiếng, chính xác bắn vào tay phải đang cầm súng của Mộc Sâm.

Tay Mộc Sâm trong nháy mắt tê dại, súng từ trong tay cậu rơi xuống, nhưng cậu nhanh chóng dùng tay trái rút ra một khẩu súng khác, chỉ hướng Vũ Chi Húc, lúc này súng người này nhắm ngay tim người kia.

“Ha ha...” Chung Khuê đột nhiên cười một tiếng, sau đó từ ghế sofa đứng lên, cũng xoay người nhìn cậu nói, “Mặc Tử Hàn gọi người tới, chẳng lẽ không có nói với người, không cần đối với tôi nương tay sao?”

Mộc Sâm đột nhiên nghĩ đến lời cuối cùng Mặc Tử Hàn đã dặn dò.

“Xem ra nó có nói cho người, chỉ là người không để ý tới mà thôi!” Chung Khuê theo dõi mặt cậu, giảo hoạt cười nói, “Nếu như người trực tiếp nổ súng, có lẽ tôi thật sự sẽ chết, nhưng là người lại do dự lựa chọn, cho nên... Nhất định hôm nay người sẽ không giết được ta!”

Hai mắt Mộc Sâm lạnh như băng nhìn khuôn mặt giảo hoạt của hắn, lãnh đạm nhìn cây batoong đầu chim ưng mà Chung Khuê đang cầm, hai mắt khẽ chuyển sang nhìn Vũ Chi Húc đang đứng phía sau hắn

Làm thế nào mới có thể đoạt lấy vật đó, còn có thể thoát khỏi nòng súng của Vũ Chi Húc đây? Làm thế nào mới có thể giết chết người đàn ông này đây?

Cậu khẽ giật giật tay trái có lẽ không thể hành động được nữa rồi, thoáng hòa hoãn một chút xiu, chỉ là cầm súng có thể không được, xem ra... Chỉ có thể liều mạng!

Hai mắt cậu đột nhiên thay đổi lạnh lùng, chĩa súng xuống phía dưới Vũ Chi Húc, thân thể khẽ dịch chuyển sang một bên, “Đừng ——” một phát, nhắm hướng tay phải của Chung Khuê, trong nháy mắt tay Chung Khuê chảy ra máu tươi đỏ thẫm, gây đầu chim ưng trong tay rơi xuống đất. Cùng thời điểm cậu nổ súng, Vũ Chi Húc cũng bóp cò, “Đừng——” một phát trúng bả vai Mộc Sâm, hơi lệch một chút nếu không đã trúng ngay tim, nếu như không phải cậu khẽ dời thân thể, hiện tại đã sớm bị mất mạng. Chân mày Mộc Sâm đột nhiên nhíu lên khi viên đạn bay thẳng vào vai cậu, thế nhưng cậu lại cắn răng nhin đau, chân hướng phía bên phải một bước, đem súng trong tay hơi dời bên trên, chỉ vào Vũ Chi Húc, bóp cò, lúc này Vũ Chi Húc cũng ra tay.

“Đừng——”

“Đừng——”

Hai tiếng súng cùng nhau vang lên, hai viên đạn nhỏ chính xác đụng vào nhau, trong nháy mắt thay đổi quỹ đạo.

Lúc này Mộc Sâm lại một lần nữa một bước đi về phía Chung Khuê, Chung Khuê cho là cậu ta muốn công kích mình, lập tức lui về phía sau một bước, nhưng Mộc Sâm lại đột nhiên ngồi xổm xuống, dùng tay kéo thật mạnh giắt

lấy cây batoong trong tay Chung Khuê

Hai mắt Chung Khuê tròn to, hắn vừa nói “người có thể nghỉ ngơi”, là đã cho rằng vật cần tìm đang ở bên trong cây batoong. Đáng chết! Không thể bị hắn lấy đi.

“Chi Húc, giết hắn đi!” ông ta gầm nhẹ ra lệnh.

“Dạ!” Vũ Chi Húc trong nháy mắt đem họng súng lần nữa chỉ hướng Mộc Sâm.

Chân mảy Mộc Sâm nhú chặt, đột nhiên đứng lên, sau đó xoay người một sải bước đi hướng cửa sổ, đột nhiên “Đùng ——” một phát đạn xuyên qua lưng cậu, thân thể cậu đột nhiên chấn động, găng gượng đau đớn kịch liệt lần nữa đi đến cửa sổ, sau đó tung người nhảy xuống.

Chung Khuê lập tức gần cửa sổ, hai mắt nhìn về phía mặt đất tối đen, người... Đã sớm không thấy bóng dáng.

“Đáng chết!” ông ta mắng.

Mộc Sâm đã trốn thoát rồi, đáng ngạc nhiên là Vũ Chi Húc vừa mới bắn ngay chỗ hiểm, hắn còn có thể sống được mà trở về nhà họ Mặc sao?

“Lập tức phái người đuổi theo!” ông ta vội vàng ra lệnh.

“Dạ!” Vũ Chi Húc lập tức lui ra, lúc xoay người khoe miệng anh khẽ nhếch lên tà ác.

Mặc dù phát súng kia giống như đánh trúng chỗ yếu, nhưng may mắn là hơi chệch tim trong gang tấc, cho nên không lấy đi mạng Mộc Sâm.

Mặc dù anh không thích Mặc Tử Hàn, nhưng là giúp hắn ta một chút cũng không uổng phí, bởi vì kế tiếp, nhất định sẽ có một màn kịch vui lập tức trình diễn...

Biệt thự nhà họ Mặc

Cổng lớn

Mộc Sâm nhanh chóng lái một chiếc xe hơi màu đen tiến vào biệt thự nhà họ Mặc, máu trên bả vai lưng không ngừng tuôn ra, ghế ngồi cũng sớm bị nhuộm đỏ, mà hai mắt cậu đã sớm thay đổi mờ hồ không rõ, nhưng cố kiên trì một tia ý thức cuối cùng dừng xe ở cửa chính.

Cậu mở cửa xe, thân mình lao đảo từ trong xe đi ra, trong tay nắm cây batoong cướp được từ tay Chung Khoe thật chặt, hai mắt trợn to nhìn biệt thự ba tầng ngay trước mặt.

Mặc dù cậu không thành công trong việc giết chết Chung Khuê, nhưng nhiệm vụ thứ nhất, cuối cùng cậu đã hoàn thành.

...

Thư phòng lầu hai

“Cốc, cốc, cốc!”

Mặc Tử Hàn từ sau bữa cơm chiều vẫn ngồi ở trong thư phòng chờ đợi tin tức của Mộc Sâm, bây giờ rốt cuộc đã nghe được âm thanh trở về.

“Vào đi!” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Cạch, cạch!” Cửa phòng được mở ra, cả người Mộc Sâm đầy máu bước vào trong phòng, mặc dù ý thức của cậu đã không rõ rệt, thân thể đã hoàn toàn kiệt quệ, thế nhưng khuôn mặt cậu vẫn lạnh như băng, giống như chưa xảy ra chuyện gì, đi tới trước bàn, đứng trước mặt Mặc Tử Hàn.

“Đồ lấy được chưa?” Mặc Tử Hàn nhìn áo khoác cậu nhuộm đầy máu tươi, lạnh lùng hỏi.

“Vâng!” Mộc Sâm cứng nhắc cúi đầu trả lời, đem gậy batoong đặt trên bàn

sách.

Mặc Tử Hàn nhìn cây batoong của Chung Khuê, chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

Lão hồ ly kia, thì ra là lão căn bản không đem đồ vật giấu ở một nơi thật xa, mà đặt ngay bên cạnh lão, hơn nữa còn là nơi khiến cho người khác không dễ dàng phát hiện, không may Mộc Sâm có thể tìm được, quả nhiên anh không nhìn lầm người.

Anh vươn tay cầm gậy batoong lên, hai mắt quét một vòng từ trên xuống dưới, sau đó nhìn chăm chăm đầu gậy chim ưng, mở nó ra thì từ trong gậy rơi ra một tờ giấy

Mở ra vừa nhìn!

Quả nhiên chính là tờ khế ước mà anh đã ký tên.

Khóe miệng vui vẻ nâng lên, sau đó hài lòng nói, “Làm rất tốt! Chung Khuê đâu? Đã giết hắn chưa?”

“Thật xin lỗi, thuộc hạ thất thủ, chỉ là đả nung tay hắn, không lấy được mạng hắn!” Mộc Sâm cúi đầu đáp lại.

Nụ cười trên khóe miệng Mặc Tử Hàn hơi thu hồi một chút, nhưng cũng không có trách cứ cậu, chỉ nhàn nhạt nói, “Có thể đem đồ cầm về, đã nói lên ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện khác, tôi tự sẽ xử lý!”

“Thật xin lỗi, tôi rõ ràng có cơ hội giết hắn, nhưng tôi lại...” Mộc Sâm cau mày thật sâu, đột nhiên kiên định nói, “Lần sau tôi nhất định sẽ giết hắn, tuyệt không làm cho ngài thất vọng!”

“Được rồi, ngươi nên đi băng bó vết thương đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ!”

Mộc Sâm nghe lệnh, sau đó quay đầu hướng cửa phòng đi ra, máu theo gối áo khoác, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, hai chân cậu mới vừa đi ra khỏi, cửa phòng đồng thời bị đóng lại, cậu đột nhiên mất đi ý thức, ngã nhào trên mặt đất.

Hỏa Diễm đứng ở trước cửa phòng, lập tức ôm Mộc Sâm đi lên phòng khách lầu một.

...

Trong thư phòng

Mặc Tử Hàn nhìn giấy khế ước trong tay, khóe miệng cười đắc ý, anh lấy ra một cái bật lửa trong túi quần, đem giấy khế ước đốt đi, nhìn nó từng mẫu từng mẫu đốt sạch, cuối cùng ở trong gạt tàn thuốc biến thành tro bụi.

“Ha ha...” Anh nhẹ giọng cười, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Tâm khế ước đã thiêu hủy, điều cam kết giữa bọn họ coi như chấm dứt, tập đoàn King tập đoàn cuối cùng cũng đã trở lại trong tay của anh một lần nữa, anh đã không còn sợ cái gì nữa rồi, anh muốn phá hủy toàn bộ gia sản nhà họ Mặc, anh muốn khiến Mặc Hình Thiên cùng Chung Khuê thảm bại trong tay mình, sau đó để cho bọn họ thống khổ chết đi, nhưng hiện tại, việc anh không kịp chờ đợi, chính là đi gặp Tử Thất Thất, giải thích cho cô.

Đột nhiên từ trên ghế đứng lên, anh mỉm cười, vui vẻ sải bước đi ra khỏi cửa phòng.

Biệt thự nhà họ Chung

Phòng ngủ lầu hai

Gian phòng hơi nhếch nhác, tám người bị Mộc Sâm đánh chết cũng đã bị mang đi, chỉ để lại nền nhà đầy màu đỏ tươi của máu.

Chung Khuê vẫn ngồi ở sofa như cũ, Tần quản gia ngồi nửa người bên cạnh hắn, thay hắn băng bó vết thương trên tay, Vũ Chi Húc nhàn nhã đứng một bên, khuôn mặt vẫn như cũ nở nụ cười xấu xa.

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Chuông điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, gương mặt Chung Khuê lạnh lùng, lấy ra nghe

“Lão gia!”

“Như thế nào? Tìm được người chưa?”

“Vừa mới nhận được tin tức, Mộc Sâm ba phút trước đã trở lại nhà họ Mặc!”

“Cái gì? Hắn chưa chết!”

“Dạ!”

“Khốn kiếp!” Chung Khuê tức giận mắng, tắt điện thoại, nhưng ngay sau đó...

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Chung Khuê cau mày phiền não nhìn lại điện thoại một lần nữa, đem đặt bên tai, âm thanh được truyền tới, vẫn là người lúc nãy:

“Ông chủ!”

“Chuyện gì?”

“Tập đoàn King xảy ra chuyện rồi, cổ phần của Ông chủ đã bị Mặc Tử Hàn bí mật thu tóm, hơn nữa theo tin nội bộ, tuần sau có thể sẽ có cuộc họp hội đồng quản trị, muốn khai trừ Ông chủ!”

“Người nói cái gì? Tôi không phải bảo người ở tập đoàn King theo dõi bọn chúng thật sát sao? Người cứ đề chuyện như vậy xảy ra sao?”

“Đúng... Thật xin lỗi Ông chủ, tôi... Tôi... Tôi...”

“Đồ vô dụng, chuẩn bị đưa đầu tới gặp tôi đi!”

Chung Khuê tắt điện thoại lần nữa, giận dữ ném mạnh vào cửa phòng đối diện.

Vũ Chi Húc vừa nhìn chiếc điện thoại lăn lóc trên mặt đất, vừa nhìn khuôn mặt tức giận của Chung Khuê, khóe miệng không khỏi hơi cười cười, sau đó nhẹ giọng nói, “Chú, đã xảy ra chuyện gì khiến cho chú tức giận như vậy? Để cho thằng nhóc kia chạy thoát?”

“Mặc Tử Hàn!” Chung Khuê đột nhiên ác hung tợn kêu lên, tức giận nói, “Hắn lại dám giở trò với ta? A... Ha ha ha ha...” ông ta đột nhiên cười lớn, sau đó hai mắt hiếu chiến, đằng đằng sát khí nói, “Hắn nghĩ cùng Tử Thất Thất hòa hảo như ban đầu, hắn muốn cùng Tử Thất Thất sống hạnh phúc, hắn nghĩ muốn một cuộc sống trong sạch, hắn nghĩ phá hủy sản nghiệp ba đời nhà họ Mặc, thật là ý nghĩ điên rồ... Tôi nhất định khiến cho hắn sớm ném thử một chút thống khổ của địa ngục!”

Vũ Chi Húc nhìn ông ta có vẻ tức giận, từ từ thu hồi nụ cười trên mặt.

“Chú, kế tiếp chú định làm gì?” Anh hỏi.

“Rất đơn giản!” Chung Khuê đột nhiên nói với anh, “Đem điện thoại của anh cho ta mượn một lát!”

“Dạ!” Vũ Chi Húc lấy điện thoại đặt vào bàn tay đang bị thương của lão

Tay Chung Khuê hoàn toàn không thấy đau đớn, nhanh chóng nhấn một dãy số quen thuộc, sau đó bấm...

Đã đến lúc nói cho hắn biết sự việc này, cũng là thời điểm cho hắn biết chân tướng rồi!

Hầm giam nhà họ Mặc

Tầng thứ nhất

Mặc Tử Hàn vui vẻ đi vào tầng thứ nhất địa lao, vừa định mở cửa ngấm tầng thứ hai, chuông điện thoại di động trong túi đột nhiên reo lên điên cuồng.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Anh đột nhiên cau mày, đưa tay lấy điện thoại di động ra, nhìn tên người gọi trên màn hình —— Vũ Chi Húc!

Lúc này hẳn gọi điện thoại tới làm gì? Chẳng lẽ là Chung Khuê sai khiến hẳn?

Đáng chết!

Lúc nào không tới, tại sao cô tình chọn lúc này? Dứt khoát trực tiếp cắt đứt, không để ý tới thôi... Nhưng nghĩ lại. Anh vừa mới lấy được vật cần lấy, Vũ Chi Húc liền lập tức gọi điện thoại tới, chẳng lẽ...

Trái lo phải nghĩ, do dự lại do dự, cuối cùng, anh cũng bắt máy!

“Alo?” Anh đưa điện thoại di động đặt ở bên tai.

“Người bây giờ nhất định rất vui vẻ sao? Có phải hay không đang định cùng Tử Thất Thất nói lại tình xưa?”

Mặc Tử Hàn nghe trong điện thoại di động truyền đến giọng nói giễu cợt của Chung Khuê, sắc mặt thoáng chốc ngu muội, hai mắt càng thêm lạnh lùng trừng lên, chê cười mà nói, “Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?”

“Ta khuyên ngươi, chưa phải lúc đi tìm cô ta, hơn nữa tốt nhất đoạn tuyệt quan hệ với cô ngay bây giờ!”

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc.

Nghe âm thanh giáo hoạt đặc ý đó, anh cũng biết hẳn nhất định lão già đó có âm mưu, anh không muốn hỏi, cũng không muốn đi biết, nếu đó là chuyện ngăn trở anh cùng Tử Thất Thất hạnh phúc, như vậy anh...

“Tại sao ngươi không nói lời nào?” Chung Khuê lại một lần nữa mở miệng.

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc như cũ, tính tắt máy, nhưng mà...

“Chẳng lẽ ngươi không phải muốn biết, cha ruột ngươi rốt cuộc là ai sao?”

Nghe những lời này của Chung Khuê, hai mắt Mặc Tử Hàn đột nhiên trợn to, khiếp sợ sững sốt mấy giây, sau đó chợt thốt lên vội vàng hỏi, “Lời này của ông là có ý gì?”

“Thế nào? Ngươi không phải không biết? Mặc Hình Thiên căn bản cũng không phải là cha ruột của ngươi!”

“Tôi đây đã sớm biết, tôi đang hỏi ông, lời ông vừa nói là có ý gì? Ông biết cha ruột tôi là ai?” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ chất vấn, mặt đầy khiếp sợ cùng nóng lòng.

Khi anh mười tuổi, anh cũng đã biết Mặc Hình Thiên không phải cha mình, từ sau khi đó anh mới hiểu rõ, tại sao ông ta đối với Mặc Thâm Dạ mến yêu như người một nhà, đối với anh thì cực kỳ lãnh đạm, thậm chí ngay cả một câu đều không muốn nói với anh, ngay cả vị trí trùm xã hội đen cũng chẳng buồn quan tâm? Coi anh như là cái gì? Người khác toàn bộ đều gọi anh là Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia, nhưng anh vẫn không phải là Mặc nhị thiếu gia, anh rốt cuộc từ đâu tới? Anh là con cái nhà ai? Cũng là cô nhi như bọn Kim Hâm sao? Vậy tại sao ông ta muốn anh trở thành con trai ông ta? Rốt cuộc Mặc Hình Thiên tại sao muốn dẫn anh đến nhà họ Mặc, vừa nói cho anh biết, ông ta là cha anh, vừa xa lánh anh, đối đãi anh còn không bằng đồ vứt đi ngoài đường?

Anh ghét ông ta, anh căm hận ông ta. Bản thân anh, cuộc đời anh, trong mắt ông ta anh là cái gì? Anh nghĩ phải lấy được sự quan tâm của ông ta, không ngừng cố gắng, không ngừng muốn làm cho ông ta nhìn nhận. Nhưng hai mắt

ông ta cũng không thèm nhìn anh một cái, cho dù là một giây, ông ta cũng không nguyện ý bố thí cho anh.

Anh đến bây giờ đều không biết, trong mắt Mặc Hình Thiên, anh là một “đứa nhóc” cứ như vậy mãi không lớn sao

“Ta dĩ nhiên biết cha ruột ngươi là ai, thật ra thì ngươi cũng đã gặp người đó rồi!” Trong điện thoại, Chung Khuê cố ý thần bí nói xong, lòng hiếu kỳ của anh càng mãnh liệt hơn.

“Tôi đã thấy ông ta?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ tái diễn,

“Không sai, ngươi còn nhớ rõ lúc ngươi mười tuổi, cha của ngươi, Mặc Hình Thiên mang theo một người đàn ông sắp chết tới trước mặt ngươi, sau đó hắn đưa cho ngươi một đoạn kiếm, ra lệnh ngươi giết chết ông ta đi... Người đàn ông đó đến một câu nói trần trối cuối cùng cũng không nói ra được... Chính là cha ngươi!”

Mặc Tử Hàn khiếp sợ trừng lớn hai mắt!

Người đàn ông kia là cha ruột của anh sao?

Chính tay anh giết cha ruột của mình?

Cái này không thể nào... Cái này không thể nào... Tuyệt đối không thể nào...

Anh vừa muốn mở miệng phản bác, nhưng Chung Khuê lập tức chen vào:

“Thật ra thì ngươi cũng không cần tự trách, nêu như lúc ấy ngươi không giết hắn, hắn cũng sẽ từ từ, chịu hết thống khổ hành hạ mà chết, một đao kia, thật ra thì cũng coi là cứu hắn, cho hắn một cái chết nhẹ nhàng, nhưng mà... Người biết là ai đem hắn tới trước mặt ngươi? Người biết là ai giày vò hắn thành bộ dáng đó không?” Chung Khuê dừng một chút, sau đó vui vẻ cười nói, “Chính là cha của Tử Thất Thất!”

Chương 308: Quà tặng cuối cùng, một cuốn sách

Cha...Tử Thất Thất?

Hai mắt Mặc Tử Hàn khiếp sợ, tất cả các bộ phận trong thân thể anh dường như đều ngừng hoạt động.

Chợt!

Trong đầu anh chợt nhớ tới buổi tối định mệnh của mười năm trước, tay phải Mặc Hình Thiên lôi kéo một cánh tay của người đàn ông, đem thân thể một người đàn ông toàn là vết thương đến trước mặt của anh. Hắn còn nhớ rõ khi đó áo sơ mi trắng của ông ta đã chuyển sang màu đỏ tươi của máu, toàn thân đều là vết đao thật dài, giống như là bị người khác cố ý cắt trầy da sứt thịt, mà hơi thở của ông ta cũng vô cùng yếu, giống như là một người chết, khi đó... Mặc Hình Thiên đem một cây dao đặt vào tay anh, lạnh lùng ra lệnh, “Giết hắn, đây là nhiệm vụ thứ nhất của ngươi, nếu như ngươi không tự tay giết hắn, như vậy... Ta liền sẽ đích thân giết chết ngươi!”

Khi đó, hai tay anh run run cầm con dao lạnh như băng, nhìn khuôn mặt lãnh khốc, nhìn ánh mắt tàn ác, nghe giọng nói lạnh lùng của Mặc Hình Thiên, anh thật sự rất sợ thật sự sợ. Nhưng từ đáy lòng như có một giọng nói khác cho anh biết, nếu như anh có thể nghe lời ông ta, giết chết người đàn ông này, nói không chừng ông ta sẽ nhìn anh với con mắt khác. Bởi vì bọn họ là hắc đạo, cho nên nhất định không thể nường tay, nhất định phải học được lòng dạ ác độc, cho nên chỉ cần anh giết người đàn ông này, ông ta nhất định sẽ được đổi đãi giống như anh trai mình. Vì vậy cho dù rất sợ, cho dù toàn thân không ngừng run rẩy, anh cũng nhẫn nại bước từng bước đi tới trước mặt người đàn ông đang thoi thóp kia. Sau đó nhìn khuôn mặt tràn đầy máu tươi, hai con mắt giận dữ, cái miệng mở to miệng nhưng không cách nào phát ra âm thanh của ông ta, anh dùng lực nhắm lại hai mắt của mình, hai tay nắm chặt con dao trong tay, hung hăng đâm vào tim ông ta một nhát thật sâu, chỉ nghe được

một tiếng hét thảm khốc, đồng thời màu đỏ máu tươi nhuộm đầy hai tay anh...

Thật là đáng sợ...

Thật là khủng khiếp...

Anh đã giết người, đôi tay anh đã cướp đi mạng sống một con người.

Đôi mắt anh thoáng chốc đắm nước, nhưng nén lại không cho nó rơi xuống, ngược lại anh xoay người cười, nhìn về phía Mặc Hình Thiên, chờ đợi ông ta, lần đầu tiên khen ngợi anh, nhưng là... Hai con mắt Mặc Hình Thiên cuối cùng chỉ liếc nhìn thi thể người đàn ông vẫn số kia, sau đó im lặng xoay người, sải bước rời đi.

Tại sao?

Lúc ấy, anh liền tự hỏi mình: Tại sao ông ta còn là ngay cả một cái nhìn cũng ban phát cho mình?

Ông ta cứ như vậy ghét anh sao?

Nếu như ghét, tại sao không nói ra? Sự lạnh lùng đó, anh không cách nào tiếp nhận, anh muốn nhận được ánh mắt quan tâm, lời nói dịu dàng, cử chỉ nhẹ nhàng của ông ấy, nhưng mà... Tại sao ông ấy chỉ coi anh như là không khí?

Chợt...

Dòng nước mắt không kìm nén được, từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống.

Tâm... Thật là đau...

Giống như tim người vừa mới đâm thủng qua không phải người đàn ông kia, mà là của anh, thật là đau, thật là đau... Thật là đau, thật là đau...

Anh chỉ là muốn một lời khen ngợi, muốn một nụ cười, anh chỉ muốn sự

khích lệ và nụ cười của ông ấy,... Điều mong muốn của anh thật sự quá xa xỉ sao?

...

Mặc Tử Hàn từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, đột nhiên mới ý thức được hai mắt đã tràn đầy nước mắt, hai má anh cũng thế.

Thật là buồn cười, anh lại có thể khóc bởi vì loại sự tình này sao.

Không phải sớm đã biết Mặc Hình Thiên căn bản không coi mình là con ròi sao? Không phải cũng sớm mất cảm giác với chuyện này rồi sao?

Nhưng bây giờ...

Nếu như Chung Khuê nói đều là thật, anh phải làm thế nào? Nếu như những điều lão nói là giả? Không được, anh phải bình tĩnh mới được, có lẽ đây chính là cái bẫy của lão? Có lẽ lão đã nói dối? Không thể bị lão chi phối lý trí của mình, không thể để cho lão lên mặt đắc ý được.

“Ha... Ha ha ha ha...” Anh đột nhiên vui vẻ, lớn tiếng cười, “Ha ha ha... Nếu là như vậy thì thế nào? Chẳng lẽ ông chỉ có những lời này thôi sao? Chẳng lẽ ông gọi điện thoại tới đây, chính là để nói cho tôi biết những thứ này sao? Ông cho là tôi sẽ phải chịu đả kích, sau đó thống khổ không biết phải như thế nào là tốt sao? Chẳng lẽ ông quên người trong hắc đạo không biết cái gì thân tình sao? Lãnh khốc, tàn nhẫn, tuyệt tình, mất hết tính người, không phải là các người đã dạy tôi sao? Không nên quá xem thường tôi... Nếu những điều ông cần nói chỉ có những thứ này, như vậy, thật là ngượng ngùng, lãng phí nhiều nước bọt của ông rồi, chỉ là lần sau phiền toái không cần nói những chuyện nhàm chán đó với tôi, tìm chuyện thú vị hơn một chút, chẳng hạn như... Tướng Thanh như thế nào?”

“Người nói cái gì?” trong điện thoại di động truyền đến giọng nói tức giận của Chung Khuê.

“Xem ra không phải là ông rất thích Tướng Thanh a, như vậy tôi sẽ chờ ông đem chuyện thú vị đến nói cho tôi rồi, bái bai!” Mặc Tử Hàn vui vẻ nói xong,

lập tức cúp điện thoại.

Sau khi cúp máy, tay anh dùng sức nắm chặt chiếc điện thoại, làm cho vỏ ngoài vỡ nát kèm theo tiếng “Rắc rắc” vang lên.

Anh dùng lực hít sâu một hơi, đem phần nộ trong lòng chậm rãi đè xuống một chút, nhưng trong đầu vẫn còn nghĩ đến những lời Chung Khuê vừa nói. Lão nói anh đã giết cha của mình, lão nói cha Tử Thất Thất đã hành hạ cha mình thành người như vậy. Mà Mặc Hình Thiên lại hoàn toàn không cảm kích anh đã vì ông ta mà làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Đây đều là sự thật sao?

Đây đều là sự thật sao?

Anh đột nhiên bước ra một bước, muốn đi xuống địa lao tầng hai hỏi một chút, nhưng nghĩ tới Tử Thất Thất, chân anh không tự chủ dừng lại chỗ cũ.

Chuyện này anh tự nhủ sẽ làm như không nghe thấy Chung Khuê đã nói những gì, anh phải tự mình đi điều tra mới được.

Rốt cuộc người đàn ông hai mươi năm trước kia, có phải là cha ruột mình hay không?

Rốt cuộc cha Tử Thất Thất là người như thế nào? Có quan hệ gì với xã hội đen?

“Ta sẽ tự mình điều tra rõ mới được!” Anh kiên định nói xong, xoay người đi ra khỏi cửa lao.

Biệt thự nhà họ Mặc

Thư phòng lầu hai

Mặc Tử Hàn ngồi bên bàn đọc sách, nhớ lại những lời Chung Khuê đã nói,

cho đến trời đã sáng, cho đến mặt trời thật cao giắt trên đỉnh đầu, cho đến giữa trưa chậm chậm đi qua, thế mà anh vẫn ngồi lặng im không có dấu hiệu của sự rời đi. Nếu Chung Khuê nói là sự thật, nhất định anh không muốn bắt luận kẻ nào biết chuyện này, cho dù là Kim Hâm hay Hỏa Diễm, anh cũng không muốn. Như vậy có thể biết chân tướng sự tình, xác định chân tướng rõ ràng... Chỉ có thể hỏi ông ta thôi!

Mặc Hình Thiên!

“Hỏa Diễm!” Anh đột nhiên lạnh giọng mở miệng.

“Cạch, cạch” Cửa phòng mở ra, Hỏa Diễm đứng ở đó, cung kính cúi đầu, cứng nhắc nói, “Đại ca, ngài có gì phân phó?”

“Đem Mặc Hình Thiên mang tới địa lao tầng thứ nhất!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Dạ!” Hỏa Diễm nhận mệnh, ngay lập tức đem cửa phòng đóng lại.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh lùng trừng lên, chân mày nhíu thật sâu, khuôn mặt nghiêm túc cùng lãnh khốc.

Anh muốn đem chuyện làm cho rõ ràng!

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ hai

Tử Thất Thất ngồi ở cuối giường, tay phải vuốt ve cái bụng nhô ra thật cao của mình, hai mắt nhìn Mặc Hình Thiên đang ngồi trong phòng giam đối diện.

Mặc Hình Thiên lần này cũng không đọc sách, mà đặt nó trên đùi, sau đó vô cùng sang khoái cầm bài Tarot, tự coi bói cho chính mình.

Đột nhiên, ông mở ra lá bài cuối cùng, nhìn hình vẽ phía trên lá bài, thân thể

đột nhiên cứng đờ, hồi lâu, hồi lâu...

Tử Thất Thất thấy ông không nhúc nhích, không khỏi mở miệng hỏi, “Thế nào? Tại sao không tiếp tục?”

Mặc Hình Thiên đem lá bài để xuống, nhàn nhạt nói, “Là tử thần, hơn nữa còn là chánh vị!”

“Tử Thần? Chánh vị? Có ý gì?” Tử Thất Thất hoàn toàn không hiểu, bởi vì cô đối với Tarot một chữ cũng không biết.

“Ha ha...” Mặc Hình Thiên đột nhiên nhẹ giọng cười, sau đó quay đầu nhìn cô nói, “Ý tứ chính là tai hoạ chuẩn bị ập lên đầu ta, mạng sống không giữ được lâu nữa rồi, cho nên nếu như cháu muốn đi ra ngoài, phải nói cho ta biết sớm một chút, bằng không thì... Có lẽ sẽ không còn cơ hội!”

Tai hoạ ập lên đầu?

Tính mạng không thể giữ?

“Điều này sao có thể, chẳng qua là mấy lá bài mà thôi, bác không phải muốn làm cháu sợ đó chứ, cháu chính là phụ nữ có thai nha!” Tử Thất Thất cười hì hì nói xong, cho là ông ta đang đùa.

“Cháu nói cũng đúng, chẳng qua là mấy lá bài mà thôi, có thể thật sẽ không có chuyện gì, chỉ là...” Ông cầm lá bài thần chết trên bàn lên xem lại một lần nữa, nhìn hình ảnh kinh khủng phía trên, cảm giác, tuổi thọ của mình, thật đã hết rồi.

Nếu như có thể chết, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt!

Chỉ là ông còn có chút chuyện không yên lòng, nếu như có thể gặp lại Tiểu Dạ, nếu như có thể gặp lại Tiểu Lam, còn có Tiểu Húc, nhưng ông thật không yên tâm, phải...

Ông im lặng quay đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn ông, chống lại tầm mắt của ông.

“Thật sự cháu với mẹ cháu, dáng dấp giống nhau như đúc!” Mặc Hình Thiên không tự chủ thốt lên, đồng thời nở nụ cười dịu dàng.

Mẹ?

Giống nhau như đúc?

Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc nhìn ông, nói, “Bác biết mẹ cháu?”

“...” Mặc Hình Thiên không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Bác thật sự biết mẹ của cháu?” Tử Thất Thất hỏi nữa.

“...” Mặc Hình Thiên vẫn trầm mặc như cũ.

“Vậy cha cháu thì sao? Bác cũng có biết ông ấy có phải không?”

“...”

“Tại sao không nói lời nào? Nói cho cháu biết, bác biết bọn họ sao?”

“...”

“Nếu như bác thật sự biết bọn họ, xin nói cho cháu biết, cha cháu tên là gì, ông ấy thật sự là sát thủ sao?”

Nghe được câu hỏi của Tử Thất Thất, nụ cười trên mặt Mặc Hình Thiên trong nháy mắt biến mất, đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tại sao con bé lại hỏi như thế?

Chẳng lẽ là Chung Khuê đã nói với con bé cái gì sao?

Lão hồ ly, rõ ràng đã thề, sẽ không đem chuyện bọn họ nói cho bất luận kẻ

nào, quả nhiên không giữ lời hứa sao?

“Nói cho cháu biết... Nói cho cháu biết... Nếu như bác biết, liền nói cho cháu biết, cháu cầu xin bác, nói cho cháu biết đi... Cha cháu rút cuộc tên gì? Tên ông ấy thật ra là gì? Thân phận thật sự là gì?” Tử Thất Thất kích động nói xong, liền từ cuối giường đứng lên, đi tới trước nhà tù, đôi tay nắm thật chặt song sắt, không ngừng yêu cầu ông nói cho cô biết sự thật.

Nhưng mà...

Mặc Hình Thiên hướng về phía cô mỉm cười một lần nữa, sau đó nhẹ giọng nói, “Bất kể cha cháu tên gì, bất kể ông ấy làm cái gì, bất kể ông ấy đã từng là hạng người gì, những chuyện này cháu biết thì như thế nào? Không biết thì như thế nào? Đây đều là chuyện của bọn họ, cháu cũng không có liên quan. Cuộc đời của cháu sẽ là cuộc sống của cháu, không cần dính líu với bất luận kẻ nào, cháu chỉ cần nhớ... Nếu còn sống một ngày, sẽ phải để cho mình vui vẻ một ngày, yêu đương thù hận, mặc dù đặc sắc, nhưng cũng đánh không lại một chữ... Tha thứ!”

“Cháu hiểu chưa?” Ông đột nhiên nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn ông, hơi lắc đầu một cái, nói, “Cháu không hiểu!”

“A...” Mặc Hình Thiên nhẹ giọng cười, dịu dàng nói, “Một ngày nào đó sẽ hiểu, lúc ta còn trẻ cũng không hiểu, hơn nữa cho dù hiểu cũng không thể không chế bản tính của mình, chỉ là thời gian để cho ta hiểu rất nhiều đạo lý, cũng khiến ta thông suốt rất nhiều chuyện, ta nghĩ, một ngày nào đó cháu cũng sẽ hiểu!”

“Nhưng, cháu muốn biết tên tuổi của cha, ít nhất nói cho cháu biết tên của ông, ít nhất cho biết ông bao nhiêu tuổi, ít nhất...”

Tử Thất Thất còn chưa nói hết, liền nghe thanh âm mở cửa, sau đó chính là tiếng bước chân.

“Cộp... cộp... cộp... cộp...”

Nghe tiếng bước chân, hai mắt Tử Thất Thất nhìn về phía bên phải, hai mắt Mặc Hình Thiên cũng chậm chậm dời đi, hai người cùng nhìn về phía Hỏa Diễm.

Chợt, Hỏa Diễm dừng lại, sau đó xoay người nhìn Mặc Hình Thiên, đầu tiên là cung kính khom lưng 90 độ, sau đó cứng nhắc nói, “Lão gia, đại ca muốn gặp ngài!”

“Gặp tôi?” Mặc Hình Thiên lặp lại.

“Dạ!” Hỏa Diễm trả lời.

“Nhưng tôi không muốn gặp nó, cậu nói với nó, tôi không có gì muốn nói!” Mặc Hình Thiên lạnh lùng ra lệnh.

“Thật xin lỗi lão gia, đây là lệnh của đại ca, xin thứ cho tôi vô lễ!” Hỏa Diễm nói xong, liền lấy chìa khóa cửa mở, sau đó đi tới phía sau ông, đẩy ông rời đi.

Mặc Hình Thiên cũng không ngăn cản, cũng không mở miệng nữa, giống như đã sớm biết chuyện sẽ xảy ra, mặc cho cậu ta đưa mình đi.

Tử Thất Thất nhìn ông rời đi, hốt hoảng mở miệng, “Đợi đã nào...!”

Hai chân Hỏa Diễm đột nhiên dừng lại.

Mặc Hình Thiên và anh cùng nhìn về phía Tử Thất Thất.

“Cậu phải dẫn ông ấy đi đâu? Tại sao Mặc Tử Hàn muốn gặp ông ấy?” Cô lớn tiếng chất vấn, trái tim bất an nhảy loạn.

Đột nhiên có một loại cảm giác, cảm giác người đàn ông này chỉ cần rời khỏi nơi này sẽ không trở lại nữa, mà hình ảnh hắt lạt được lá bài Tử thần cũng xuất hiện trong đầu cô, khiến cô càng thêm sợ hãi.

“Thật xin lỗi phu nhân, tôi chỉ làm theo lệnh đại ca, tôi cũng không biết suy

nghĩ của đại ca!” Hỏa Diễm cứng nhắc trả lời.

“Không cần dẫn ông ấy đi, tôi còn có chuyện muốn hỏi ông ấy, tôi không cho phép cậu đem ông ấy đi!” Tử Thất Thất hét hoảng ra lệnh.

“Thật xin lỗi phu nhân, tôi không thể nghe mệnh lệnh của cô!” Hỏa Diễm nói xong, lại đẩy ông ấy đi.

“Không được đi, không được dẫn ông ấy đi, trở lại...”

“Đợi đã nào...!” Mặc Hình Thiên đột nhiên mở miệng, hai chân Hỏa Diễm đột nhiên dừng lại.

Mặc Hình Thiên nhìn Tử Thất Thất hét hoảng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười dịu dàng. Hỏa Diễm khiếp sợ nhìn ông ấy, đây là lần đầu tiên thấy ông ấy tươi cười dịu dàng như vậy.

“Thất Thất, ta đi lần này, có thể sẽ không trở về, cảm ơn cháu những ngày qua cùng ta nói chuyện phiếm, cảm ơn cháu đến bên cạnh ta, cảm ơn cháu cuối cùng đã bồi lão nhân gia ta một thời gian, cho nên ta có quà muốn tặng cháu... Hỏa Diễm!” Hai chữ cuối cùng, thanh âm của ông đột nhiên thay đổi lạnh lùng.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức cúi đầu nghe lệnh.

“Đem quyển sách này đưa cho cô ấy!” Ông dùng giọng nói không cho phép cự tuyệt, đem quyển sách đặt trên đùi cầm lên.

“Dạ!”

Hỏa Diễm theo thói quen ứng tiếng, đôi tay lập tức đi lấy sách.

Mặc Hình Thiên nhìn anh ta từ từ đến gần, đột nhiên buông tay, sách trong nháy mắt rớt xuống đất.

Hỏa Diễm lập tức xoay người lại nhặt.

Mặc Hình Thiên thừa dịp anh khom lưng, nhanh chóng đưa tay, thần không biết quỷ không hay cầm đi thứ gì đó trong túi quần anh.

Hỏa Diễm nhất sách lên, tuy đối với uy nghiêm của Mặc Hình Thiên còn sợ hãi, nhưng chủ nhân bây giờ là đại ca, vì vậy anh lật xem một chút nội dung trong quyển sách kia, sau đó xác định không có bất kỳ kỳ lạ, mới đưa sách cho Tử Thất Thất.

“Phu nhân, cầm!”

Tử Thất Thất nhận lấy sách, sau đó nhìn Mặc Hình Thiên.

“Cháu...”

Cô vừa muốn nói, Mặc Hình Thiên lại lần nữa mở miệng, ngăn lại lời của cô.

“Thất Thất... Đây là một tên rất hay, thật muốn tiếp xúc với cháu nhiều hơn nữa, nghe chuyện của cháu nhiều hơn nữa, chỉ là... Gặp lại sau, nhất định phải nhớ kỹ lời ta nói..., nếu còn sống, phải sống vui vẻ...” Ông ý vị sâu xa nói xong, quay đầu lạnh lùng, “Hỏa Diễm, chúng ta đi thôi!”

“Dạ!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức đẩy ông ấy, tiếp tục đi ra khỏi tầng thứ hai của địa lao.

Tử Thất Thất nhìn ông ấy rời đi, bất lực.

Trái tim vẫn còn nhảy lên, cảm giác sợ hãi không ngừng xâm nhập thân thể của mình.

Thật kỳ quái!

Tại sao mình lại sợ?

Tại sao cô có thể cảm thấy Mặc Hình Thiên sẽ bị Mặc Tử Hàn giết chết?

Bọn họ là cha con, cho dù Mặc Tử Hàn nhốt ông ấy ở chỗ này mười năm, cho dù đem cắt đứt hai chân ông ấy, nhưng anh ta không phải thương hại tánh

mạng của ông ấy sao? Cho nên lần này không thể sẽ giết ông ấy mới đúng.
Nhưng là... Nhưng là... Nhưng là...

Cô đột nhiên hoảng sợ nắm lấy cây cột, lớn tiếng kêu, “Thả tôi ra——”

Chương 309: Tử Thất Thất chạy trốn, địa lao nhà họ Mặc tầng thứ ba!

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ nhất

Hỏa Diễm đẩy Mặc Hình Thiên vào trong một nhà giam, bên trong có đầy đủ dụng cụ, mà xe lăn của ông dừng lại vừa đúng chính giữa những dụng cụ đó. Lúc này, Mặc Tử Hàn bước vào đứng trước mặt Mặc Hình Thiên, lạnh lùng nhìn ông.

“Hỏa Diễm!” Anh lạnh lùng nói.

“Vâng, đại ca!” Hỏa Diễm lập tức cúi đầu nghe lệnh.

“Anh đi ra ngoài rồi đóng cửa lại!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức ra ngoài rồi đóng cửa lao lại.

Lúc này, địa lao tầng một chỉ còn hai người.

Mặc Tử Hàn nhìn Mặc Hình Thiên nhưng ông không có nhìn lại, chỉ xem xét khắp xung quanh sau đó lạnh lùng nhìn chỗ khác.

Mặc Tử Hàn nhíu chặt hốc mắt, cơn tức giận trong lòng dâng lên.

Ông ta luôn như vậy, cho tới bây giờ cũng không có nhìn vào mắt anh... Cho tới bây giờ đều coi anh là không khí...

“Biết tôi vì sao muốn gặp ông không?” Mặc Tử Hàn chợt mở miệng.

“Tôi không biết, cũng không muốn biết!” Mặc Hình Thiên lạnh giọng.

Đôi mắt lãnh liệt Mặc Tử Hàn trừng lên lạnh lùng nhìn ông ta nói, “Được, vậy tôi đi thẳng vào vấn đề, lúc tôi mười tuổi, ông bảo tôi giết một người, ông ta là ai? Có quan hệ gì với tôi?” Anh trực tiếp ép hỏi.

Mặc Hình Thiên nghe thế, lúc đầu có hơi khiếp sợ, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, sau chậm rãi nhắm mắt, nhàn nhạt nói, “Tôi mệt rồi, có thể về chưa?”

“Trả lời tôi!” Mặc Tử Hàn rống giận.

Mặc Hình Thiên vẫn không có biểu cảm gì, chậm rãi mở mắt rồi vẫn nhìn chỗ khác, ông ta trầm mặc giống như không hề nghe được tiếng của anh.

“Ông vì sao không trả lời tôi? Chẳng lẽ ông ấy thật sự có quan hệ gì với tôi sao? Chẳng lẽ người đó thật là...” Mặc Tử Hàn nói đến đây liền im bật, trong địa lao lại lâm vào tĩnh lặng.

Mặc Hình Thiên nhướng mày nhìn vào đôi mắt hoảng loạn của anh nói, “Cậu muốn nói cái gì?”

Mặc Tử Hàn chống lại ánh mắt lạnh như băng của ông ta, không tự giác vậy mà lại né tránh. Vì sao bản thân lại né tránh chứ? Không phải luôn hi vọng ông ta nhìn đến mình hay sao?

“Tôi đang hỏi ông người kia có quan hệ gì với tôi?” Anh hét lên chắt vắn, che giấu hoảng loạn chột xuất hiện trong lòng.

“Cậu cho rằng hai người có quan hệ gì?” Mặc Hình Thiên bỗng hỏi lại.

“Hiện tại là tôi đang hỏi ông, ông chỉ cần trả lời!” Mặc Tử Hàn phẫn nộ.

“A...” Mặc Hình Thiên cười khẽ, sau đó tự nhiên nói, “Dựa vào cái gì mà tôi phải trả lời vấn đề của cậu? Tôi hình như không có nghĩa vụ phải trả lời, hơn nữa lại càng không muốn trả lời vấn đề của cậu. Nếu cậu muốn nghiêm hình khảo vấn, vậy thì mau làm đi, tôi cũng lâu rồi không tiếp xúc với những thứ này, thường thức lại một chút cũng không tồi!” Ông nói xong liền nhìn dửng

cụ chung quanh.

Mặc Tử Hàn thấy bộ dáng tự nhiên rồi nghe được giọng điệu khinh miệt của ông ta, lửa giận liền bùng nổ, đôi tay nắm lấy cổ áo xách cả người ông ta lên.

“Ông cho rằng tôi thật sự không có biện pháp khiến ông mở miệng sao? Ông cho rằng tôi thật sự không dám làm gì ông sao? Tôi nói cho ông biết Mặc Hình Thiên, lúc này mà tôi muốn giết ông đơn giản như giết một con kiến vậy, ông tốt nhất đừng chọc giận tôi, bằng không...”

“Giết tôi sao?” Mặc Hình Thiên cắt đứt lời anh, lạnh lùng nói, “Nếu cậu thật sự muốn giết tôi vậy tôi sẽ vô cùng cảm tạ cậu!”

Mặc Tử Hàn nhú mào phần nộ, tay vung lên quăng thân thể ông ta sang một bên.

“Rầm ——” Tiếng vang trầm muện quanh quẩn khắp địa lao.

Mặc Tử Hàn trừng mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Mặc Hình Thiên, rõ ràng đã tàn phế, bị anh nhốt mười năm, không có chút năng lực phản kháng, nhưng tại sao ông ta vẫn thoải mái tự nhiên thế chứ? Vẫn là thái độ hoàn toàn không để anh vào mắt đó?

Hèn mạt! Chết tiệt! Ghê tởm!

Anh phần hận nắm chặt tay, sau đó bước tới một dụng cụ bên cạnh, mở hộp ra cầm lấy một ống tiêm đã chuẩn bị sẵn, rồi ngồi xổm xuống.

“Ông đã muốn ôn lại sự thống khổ này, vậy tôi sẽ thành toàn cho ông, nhưng tôi phải nhắc nhở ông một chút, thuốc này so với trước kia khác nhau, đây là lễ vật mười năm sau tôi tặng cho ông!” Mặc Tử Hàn nói xong liền đâm kim tiêm vào tay ông ta, chất lỏng màu lam bên trong chậm rãi tiến vào mạch máu ông ta.

Trong nháy mắt, khắp nơi trên thân thể Mặc Hình Thiên như bị kim từ từ đâm vào, đau đớn kịch liệt, hô hấp cũng trở nên bạc nhược, giống như bị ai đó bóp lấy cổ, còn nhịp tim của ông ta, nhịp sau lại chậm hơn nhịp trước, mà

tứ chi của ông ta không còn bất cứ khí lực gì nữa, chỉ có thể không ngừng thừa nhận thống khổ. Nhưng trên mặt ông ta vẫn thông dong như cũ, chỉ có mồ hôi trên trán không ngừng thoát ra, bộc lộ sự thống khổ lúc này của ông ta.

“Nói, người kia cùng tôi có quan hệ gì?” Mặc Tử Hàn nhìn ông ta chăt vắn lần nữa.

“Ha...” Mặc Hình Thiên miễn cưỡng cười.

Mặc Tử Hàn nhú mày, phần nộ!

“Thuốc này có hiệu lực năm tiếng, năm tiếng sau còn có thuốc càng thống khổ hơn chờ ông ném thử, mọi thứ ở đây đều là chuẩn bị cho ông, nếu ông không mở miệng vậy cứ chịu sự thống khổ này cả đời đi, thẳng đến khi ông chết, tôi xem ông có thể chịu được bao lâu!” Mặc Tử Hàn nói xong xoay người bước ra ngoài.

Mặc Hình Thiên nghe tiếng bước chân hần ngày càng xa, khóe miệng nhếch lên.

Quả nhiên mười năm chênh lệch rất lớn, không nghĩ tới dược liệu của loại thuốc này đúng là mạnh, xem ra lão già khom ông không chống đỡ được bao lâu nữa rồi? Vậy trước đó ông vẫn còn việc phải làm.

Nhịn sự thống khổ, tập trung sức lực ở bàn tay phải, chậm rãi lấy di động trong túi mà ông trộm được của Hỏa Diễm, bấm một dãy số...

“A lô?” Trong điện thoại truyền đến giọng một người đàn ông.

“Là... Tiểu Dạ Dạ... Sao?” Ông miễn cưỡng mở miệng.

“...” Trong điện thoại chợt trầm mặt, hiển nhiên là do khiếp sợ, mà vài giây qua đi, lập tức lại truyền đến giọng nói khiếp sợ của Mặc Thâm Dạ, “Ba? Là ba sao? Thật là ba sao? Ba? Ba...”

“Là ba đây!” Mặc Hình Thiên trả lời.

“Thật tốt quá, ba thật sự còn sống! Nhưng sao ba lại dùng di động Hỏa Diễm gọi cho con? Ba đang ở đâu?”

“Con đừng...Hỏi gì cả... Hãy nghe ba nói!”

“Vâng!” Mặc Thâm Dạ nghe được giọng dứt quãng của ông, trong lòng cực kỳ lo lắng, nhưng vẫn giống trước đây cực kỳ nghe lời ông nói.

“Con... Giúp ba... Chuyển tới... Tiểu Lam Lam... Bảo nó... Bảo nó... Mang theo Thất Thất... Rời khỏi đây... Đi tới nơi... Không một ai... cũng không thể... Tìm được... Đi tới nơi... Không có... Nguy hiểm nào nữa... Vui vẻ... Hạnh phúc... Sống... Cuộc sống... vô tư... vô lự...” Mặc Hình Thiên nói đến một nửa, thân thể chợt đau đớn hơn, ông nhăn mày, thở hắt ra một hơi lớn, nói tiếp, “Nhất định phải... Giúp ba nói cho... Tiểu Lam... Lam... Bảo nó... Chiêu cố Thất Thất... Thật tốt... Chiêu cố bản thân... thật tốt... Con... Cũng... Nhất định phải... Giúp ba... Chuyển cáo... Cho nó!”

“Vâng, con sẽ chuyển lời cho cô ấy, nhất định sẽ chuyển cho cô ấy! Ba, xin ba nói với con, ba hiện tại thế nào rồi? Vì sao giọng ba lại thế? Ba đến cùng ở đâu? Để con đi đón ba!”

“Không... Không cần đâu... Ba... Cứ vậy... Là tốt rồi... Cứ như vậy...” Mặc Hình Thiên nói xong, cười thỏa mãn.

“Ba à, xin ba nói với con ba ở đâu? Lam Lam lúc nào cũng tìm ba, xin ba để chúng con thấy ba!”

Mặc Hình Thiên nhìn di động, nghe được giọng Mặc Thâm Dạ, ông mỉm cười nói, “Rõ là... Thật tốt quá... Có thể nghe được giọng nói của... Tiểu Dạ Dạ... Thật tốt quá...” Ông nói xong liền ấn mạnh vào nút ngắt kết nối.

Ông bỗng thả lỏng cả người, tùy ý để thống khổ tra tấn bản thân.

Không còn gì vương bận nữa rồi!

Thống khổ như vậy, là cách chết tốt nhất cho ông!

Mặc Tử Hàn đã biết mối quan hệ giữa nó và người đàn ông kia, vậy là có thể xác định lão hồ ly Chung Khuê kia không tính tiếp tục giữ bí mật này nữa, như vậy, ông sẽ không để Mặc Tử Hàn ở cùng Thất Thất, tuy rằng chia rẽ đôi yêu nhau là chuyện rất thống khổ, nhưng, cũng tốt hơn là để bọn chúng oan oan tương báo. Để Tiểu Lam Lam mang Thất Thất tới một nơi không ai quấy rầy, làm lại từ đầu, con bé thật kiên cường, mấy tháng ở cùng nó có thể nhìn ra, nó là một cô gái kiên cường, hoạt bát, cởi mở, sống vô tư, nếu là nó, ông tin tưởng nó có thể vực dậy, chỉ cần có Tiểu Lam Lam ở cùng nó, nó nhất định có thể sống vui vẻ...

“Thất Thất... Thật cao hứng... Có thể trước khi chết gặp con...” Ông nói xong trong mắt liền xuất hiện chất lỏng ẩm ướt, rồi ông nằm xuống đất, nhìn trần địa lao u ám, chậm chậm vươn tay như bắt cái gì đó, vui vẻ nói, “Ngọc nhi... Anh sắp... Tới tìm em rồi... Lần này xin em... Chọn anh... Ngọc nhi... Xin em... Nhất định... Nhất định phải... Chọn anh... Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ngọc nhi...”

Nước mắt ông không ngừng chảy ra, ông mỉm cười nhìn trần nhà, tay... Không ngừng quơ giữa không trung...

Địa lao nhà họ Mặc

Tầng thứ hai

“Thả tôi ra —— Thả tôi ra —— Thả tôi ra ——”

Tử Thất Thất không ngừng hô to, nhưng trong địa lao chỉ có thanh âm của một mình cô vang lên.

Sau khi Mặc Hình Thiên bị mang đi đã qua hai tiếng, ông ấy vẫn không có trở về, mà lòng cô theo thời gian càng lo lắng, càng ngày càng sợ hãi. Vì sao bản thân lại lo lắng cho người đó vậy? Vì sao cô lại sợ hãi thế chứ? Vì sao luôn có cảm giác sờn gai ốc thế này?

Chợt!

Cô nhìn vào quyển sách trong tay, là lễ vật mà Mặc Hình Thiên tặng cô, là quyển sách ông lúc nào cũng đọc, mà lúc này cô mới thấy rõ tên của nó——
“Cô tiên cá”

Chuyện cổ tích?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn cái bìa hoạt hình.

Sao ông ấy lúc nào cũng đọc chuyện này vậy? Lần nào đọc cũng nghiêm túc, cứ như là bảo bối của mình vậy đó? Ông ấy sao lại coi quyển truyện này như bảo bối chứ?

“Đừng quên lời tôi nói với cháu... Nếu cháu muốn ra, vậy nói với tôi, tôi sẽ giúp cháu...”

“Thất Thất, lần này tôi đi, khó có thể trở về... Cho nên tôi có lễ vật muốn tặng cháu...”

“Thất Thất... Thật sự là một cái tên rất hay a...”

Tử Thất Thất nghĩ lại những lời ông ấy từng nói, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Ông ấy nói sẽ giúp cô thoát khỏi đây, mà trước khi đi lại tặng cô quyển truyện này, còn nói những lời kỳ quái. Vì sao cuối cùng lại khen tên cô? Thất Thất? Dễ nghe chỗ nào chứ? Chỉ là số thôi mà? Chẳng lẽ...

Cô lập tức lật trang thứ 7, nhìn chữ với hình ảnh phía trên, cô kích động lại lật đến trang 14, vẫn không phát hiện được manh mối gì. Chẳng lẽ cô nghĩ sai sao? Cô ôm hi vọng cuối cùng, lật đến trang 49, nhưng vừa tới trang cuối cùng 48 phía trên cũng không có gì đặc biệt.

Quả nhiên là sai rồi ư?

Không đúng!

49 mới đúng, hửn là trang 49...

Cô dùng ngón cái và ngón trỏ chà xát trang cuối cùng. Tuy rằng độ dày trang giấy vẫn thế, hơn nữa cũng không có gì khác, nhưng trang này chẳng phải chỉ có một, mà là hai trang, mà Mặc Hình Thiên nói, chính là trang 49 này.

Tử Thất Thất vội vàng đi đến cuối giường, ngồi xuống, sau đó cẩn thận tách trang 48 ra. Quả nhiên như cô nghĩ, mặt sau trang 48 còn trang 49, mà trang này đúng là bản đồ địa lao, ngay từ tầng một đều vẽ đầy đủ.

Tử Thất Thất vui vẻ nhìn bản đồ tầng hai, nhìn bố cục đơn giản phía trên, sau đó lại nhìn nơi có bút đỏ đánh dấu, vừa vặn đó lại là phòng giam cô, trên vẽ rõ ràng, ở vách tường phía đông lùi xuống một thước, từ trái đến phải hai thước, nơi đó có gì đó đặc biệt.

Thứ gì đây?

Tử Thất Thất vội vàng đi đến đầu giường dựa vào vách tường, ước chừng tính toán khoảng cách, sau đó khẽ gõ lên tường, “cộp cộp” thanh âm có hơi rỗng, mà thanh âm bên cạnh lại “thùng thùng” cực kỳ nặng nề. Vừa nghe chỉ biết chỗ này rỗng.

Cô vội vàng nhìn xung quanh, xem có cái gì dùng được, cuối cùng cầm lấy đèn bàn trên tủ đầu giường, dùng cái bệ đập mạnh vào vách tường kia, mới hơn chục cái, vách tường liền lõm xuống, sau đó mở ra, mà bên trong không có gì ngoài một cái nút màu đỏ.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn cái nút, hít mạnh một hơi rồi thở ra, cố lấy dũng khí lớn nhất của mình, từ từ ấn vào cái nút kia.

Đột nhiên!

“Ầm vang” một tiếng, mặt đất bỗng lay động, sau đó phòng giam của cô, phân chia theo trụ hình vuông, từ trong sườn tính cả căn phòng, bắt đầu rơi xuống, thì ra phòng giam cô không chỉ là phòng, mà còn là một thang máy, cái nút đỏ cô vừa ấn vào, chính là chốt mở thang máy, ở trong địa lao Mặc gia, còn có cả tầng thứ ba!

Tử Thất Thất vội vàng chống tay vào giường, ổn định thân thể của chính mình, mà tay kia thì ôm lấy bụng.

“Ầm vang” một tiếng, thang máy dừng lại.

Tử Thất Thất mở to hai mắt, nhìn vách tường bốn phía, mà ngay cả cột sắt làm cửa lao, hiện tại đã biến thành một cửa phòng đóng kín.

Cô có chút không yên bước qua, sau đó mở cửa ra, bên trong tối như mực không có chút ánh sáng, cô bám vào vách tường mò mẫm đi trong không gian tối đen này, tuy rằng cô không thấy, không nghe được gì, nhưng cô có thể cảm nhận được có gió thổi tới từ phía trước, hơi lạnh, khiến cô run rẩy, nhưng cô vẫn không ngừng đi về phía trước, bởi vì cô tin tưởng Mặc Hình Thiên sẽ không hại cô, cô tin mỗi một câu nói của ông ấy...

Không biết đi bao lâu, không biết là có phải có tận cùng hay không, cô chỉ cảm thấy bản thân chậm rãi bước tới trước, dường như là địa lao tầng ba, đến tầng hai, sau đó là tầng một, cuối cùng... Cô rốt cục thấy được một chút ánh sáng. Bước mau hơn tới chỗ ánh sáng, dùng hai tay đập vào vách tường có ánh sáng bao bọc.

Là cửa?

Cô dùng sức, nhưng cửa lại rất nặng, cô lại dùng sức, không ngừng dùng sức, cửa chậm rãi mở ra, cuối cùng cô thấy là một căn phòng xa lạ, ở đây có rất nhiều thứ lộn xộn, hình như là một phòng chứa đồ.

“Đây... Là đâu?” Tử Thất Thất nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu.

Chương 310: Mặc Hình Thiên chết, chân tướng chậm rãi hé lộ!

Cửa lớn nhà họ Mặc

“Kít--” một tiếng, một chiếc Bugatti dừng lại.

Phương Lam vội vàng vàng bước xuống xe, hai hàng lông mày sát chặt vào nhau, tức giận đá vào thân xe, nóng nảy nói, “Đây là cái xe khi gió gì thế? Hết xăng lúc nào không hết, lại đúng lúc này hết, cố ý đối nghịch với tôi phỏng? Tức chết tôi mất thôi!”

Mặc Thâm Dạ bước xuống theo, nhìn dấu chân in rõ ràng trên thân xe, thoáng đau lòng cho xe yêu của mình, sau đó vỗ về, “Nó đã chạy tới cửa nhà họ Mặc, em lại còn trách nó, đây cũng không phải lỗi của nó mà!”

“Không sai, đây đều là lỗi của anh, đã mua xe thì sao không đổ đầy xăng đi?” Phương Lam tức giận hét to, đem mũi giáo chỉ về phía hắn.

“Anh đã đổ đầy nhưng lại dùng hết rồi!” Mặc Thâm Dạ một mặt vô tội nói.

“Thế trước khi dùng sao không đổ đầy thêm đi? Sao không có chuẩn bị dự trữ hả?”

“Cái này...”

“Vô dụng, đàn độn!” Phương Lam lửa giận ngút trời mắng to.

Mặc Thâm Dạ thấy lỗ tai đau quá. Tuy anh vẫn cho rằng phụ nữ trên thế giới này là loài động vật ôn nhu xinh đẹp nhất, nhưng hiện tại đối mặt với cô, hắn thật sự không cách nào tiếp tục ảo tưởng vậy nữa, bởi vì anh đột nhiên cảm thấy, phụ nữ trên thế giới này là loài động vật không thể nói lý được, nhưng không có biện pháp... Anh lại yêu cái không nói lý lẽ đó của cô.

“Được được được, đều là anh sai, em đừng tức giận, đều không phải vì tìm cha nuôi của em, cũng là cha anh sao? Vậy thì đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta mau hành động đi!”

Phương Lam đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng nhất, lập tức xoay người đi vào biệt thự nhà họ Mặc.

“Này, đợi đã, em đơn thương độc mã vậy không đánh lại Mặc Tử Hàn đâu, không bằng chúng ta lên kế hoạch đã?” Mặc Thâm Dạ đi theo phía sau cô khuyên bảo.

Phương Lam hoàn toàn không để ý tới lời anh, tiếp tục đi nhanh vào trong biệt thự.

Mặc Thâm Dạ nhíu mày nhìn bóng lưng vội vã của cô. Sớm biết thế sẽ không nói chuyện của ba cho cô hay, quả nhiên bởi vì hắn kinh hỉ, mà sơ suất, hơn nữa giọng ba rất kỳ quái, anh cũng thật sự lo lắng, nhưng bọn họ cứ đi bừa thế, chỉ sợ... Có chút khó khăn. Vậy ai có thể giúp bọn họ đây?

Anh nhanh chóng lấy điện thoại bấm vào một dãy số... Vội vàng liên lạc với cứu binh duy nhất!

...

Phương Lam đi nhanh vào trong khu biệt thự, đôi mắt nhìn căn biệt thự ba tầng phía xa.

Cha nuôi quả nhiên còn sống, nếu cha còn sống nhất định ở trong căn biệt thự kia, cô mặc kệ Mặc Tử Hàn đến cùng lợi hại thế nào, cô gì cũng không quản, cô phải tìm được cha nuôi, cho dù là liều cái thân này.

Nhưng khi cô đi qua hoa viên, đúng lúc ngang qua một kho vũ khí bỏ đi, cửa kho đột nhiên mở ra.

“Cạch” Tiếng cửa sắt nặng nề phát ra.

Phương Lam nghi hoặc nhìn về phía kho hàng bỏ đi.

Tử Thất Thất đang mang thai gồng gượng đi ra. Đôi mắt cô đột nhiên tiếp xúc với ánh nắng mặt trời không tránh khỏi đau đớn, lập tức dùng tay che đi ánh sáng.

“Thất Thất!” Phương Lam thấy cô xuất hiện, vội vàng chạy đến cạnh cô.

Tử Thất Thất hai mắt nheo lại, trong tia sáng chói lóa từ từ thấy được Phương Lam, chợt vui vẻ ôm chặt lấy cô, “Tiểu Lam!”

Phương Lam vốn cũng muốn ôm chặt lấy cô ấy, giữa hai cô là cái bụng đang mang thai nên cô đành thu tay lại, sau đó vừa vui vẻ lại lo lắng nói, “Thất Thất, cẩn thận bụng cậu đấy!”

Tử Thất Thất nghe vậy lập tức hạ tay xuống, sau đó theo thói quen vuốt ve cái bụng đã nhô cao của mình.

Phương Lam thấy cô bình yên vô sự, lo lắng trong lòng rốt cuộc biến mất, nhưng vẫn không khỏi oán giận, “Mấy tháng này cậu đi đâu vậy hả? Hại tớ lo lắng gần chết? Nhưng mà... Sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

“Cái này... Kỳ thực...” Tử Thất Thất nhất thời rối loạn, ấp úng một hồi, sau đó nói đơn giản, “Thật ra tớ bị Mặc Tử Hàn nhốt ở địa lao nhà họ Mặc trong tầng hai!”

Tầng hai?

Phương Lam khiếp sợ trừng to đôi mắt.

“Địa lao nhà họ Mặc có tầng thứ hai sao? Không phải chỉ có một tầng thôi sao?”

“Cậu cũng biết địa lao nhà họ Mặc?” Tử Thất Thất nghi hoặc, sau đó nói tiếp, “Nhưng địa lao nhà họ Mặc đích xác có tầng thứ hai, tớ bị nhốt ở đó mấy tháng, hơn nữa không chỉ có tầng thứ hai, còn có tầng thứ ba!”

Tầng thứ ba?

Phương Lam lại một lần nữa khiếp sợ.

Người kia chắc chắn từng nói với cô, địa lao nhà họ Mặc chỉ có một tầng, làm sao có thể đột nhiên lại có tầng thứ hai, rồi tầng thứ ba? Hơn nữa...

“Cậu sao biết việc này? Nếu cậu bị Mặc Tử Hàn nhốt thì sao lại xuất hiện ở đây?” Cô nghi hoặc hỏi.

Mày Tử Thất Thất nhăn lại, tay cầm chặt quyển sách cũ, nặng nề nói, “Là cha của Mặc Tử Hàn nói với tớ, là ông ấy giúp tớ trốn ra ngoài!”

Cha của Mặc Tử Hàn?

Đó không phải là cha nuôi hay sao!

“Ông ấy ở đâu? Người giúp cậu trốn đó, ông ấy giờ ở đâu?” Phương Lam kích động nắm lấy tay cô chất vấn.

“Ông ấy... Ông ấy bị Mặc Tử Hàn mang đi rồi!” Tử Thất Thất thấy cô kích động, kinh ngạc trả lời.

Mang đi?

Phương Lam nhíu chặt mày, đôi mắt nhìn về căn biệt thự phía xa, sau đó buông tay Tử Thất Thất ra chạy tới đó.

“Lam Lam!” Mặc Thâm Dạ ở phía sau chột hét lớn, “Em chẳng lẽ quên ba đã nói gì với em sao? Em muốn cãi lại lệnh của ba sao?”

Hai chân Phương Lam chột dừng lại.

“Em không có quên, nhưng...” Cô nắm chặt tay, mắt thì nhìn căn biệt thự.

Cô muốn gặp ông, cô muốn xác định ông đã an toàn, cô muốn nói với ông rất nhiều lời, ít nhất... Để cô biết ông hiện tại rất tốt.

Mặc Thâm Dạ nhìn bóng lưng cô, thấy cô nắm chặt hai tay liền chậm rãi nói, “Ba có tính toán của ba, ba đem Thất Thất giao cho em, nhất định có nguyên nhân của ba, thế nên... Chuyện quan trọng nhất của em hiện nay là làm đúng việc ba giao cho em. Lam Lam, anh hiểu tâm tình của em, nhưng, em hẳn rõ, chúng ta không thể vi phạm mệnh lệnh của ba, đây là sự trung thành và tín nhiệm của chúng ta với ông ấy!”

“Nhưng...” Phương Lam vẫn không buông xuôi được.

Mà Tử Thất Thất đứng một bên nghe bọn họ nói, có chút không rõ ràng.

Mặc Thâm Dạ nói ba, chính là Mặc Hình Thiên? Phương Lam biết Mặc Hình Thiên? Bọn họ quen nhau lúc nào? Sao cô lại không biết? Còn chuyện Mặc Hình Thiên giao cho Tiểu Lam? Lời này là ý gì? Bọn họ đến cùng đang nói cái gì? Nhưng mà không đúng... Giờ không phải lúc nên tò mò, lúc này phải đi tìm Mặc Hình Thiên mới đúng.

Cô rất lo lắng...

Lo lắng ông ấy sẽ xảy ra chuyện!

“Tôi mặc kệ hai người đang nói gì, tóm lại tôi muốn đi tìm Mặc Tử Hàn, tôi muốn tìm người đàn ông tên Mặc Hình Thiên kia, hai người ai cũng đừng ngăn cản tôi!” Tử Thất Thất kiên định nói, đi nhanh tới biệt thự ba tầng, mà lúc cô đi qua Phương Lam liền khẽ nói, “Cậu cũng muốn vào đó mà? Chúng ta cùng nhau đi thôi!”

Phương Lam nghe vậy khiếp sợ mở to mắt, sau đó lại mỉm cười, vui vẻ nói, “Được!”

Mặc Thâm Dạ thấy sự chấp nhất của các cô, chỉ có thể thở dài.

Chuyện đã phát triển theo hướng này rồi thì đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Thôi!

Mặc kệ nó!

Cứ theo các cô ấy một lần này đi!

Mặc Thâm Dạ bước chân đi theo phía sau các cô.

Chung trạch

Phòng khách lầu hai

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Vũ Chi Húc cầm điện thoại nhìn cái tên hiện lên, sau đó hơi cười, kết nối rồi đặt bên tai:

“Hello, Tiểu Dạ Dạ, tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh đang làm cái gì vậy? Có thời gian không?” Trong di động truyền đến thanh âm cực kỳ vội vàng của Mặc Thâm Dạ.

“Người bận rộn giống như tôi, anh cho rằng có thời gian sao?” Vũ Chi Húc cười xấu xa hỏi lại.

“Không có thời gian thì cũng phải nặn ra cho tôi, lập tức tới nhà họ Mặc ngay!”

Nhà họ Mặc?

Vũ Chi Húc nghe thanh âm xao động của anh ta, chợt thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ba xuất hiện rồi!”

“Cái gì? Ông ấy... Ông ấy không phải đã chết rồi sao?” Vũ Chi Húc khiếp sợ.

“Chuyện này sẽ giải thích với anh sau, tóm lại anh mau đến nhà Mặc gia, lần này có khả năng xảy ra chuyện lớn, có lẽ sẽ lấy cả mạng anh nữa đấy!”

“Vì cha nuôi, chết cũng đáng!”

“Vậy mau hành động đi!”

“Được, tôi lập tức tới ngay!”

“Chuyện này không thể nói cho chú Chung!”

“Tôi biết rồi!”

Vũ Chi Húc nói xong liền cúp điện thoại, sau đó bước tới tủ đầu giường lấy hai khẩu súng lục giấu ở sau lưng, lấy đạn cùng một số thứ cần thiết, cuối cùng vội vàng xoay người đi tới cửa. Tay vừa mới mở cửa ra nhưng lại thấy Chung Khuê đứng trước mặt.

Thật sự là quá tệ, sau lúc này lại gặp phải ông ta.

Chung Khuê giao hoát nhìn anh, lạnh lùng nói, “Cậu muốn đi đâu?”

“Đi làm chuyện riêng!” Vũ Chi Húc giả bộ tự nhiên trả lời.

“Chuyện riêng? Là chuyện gì?” Chung Khuê truy vấn.

“Đã là chuyện riêng, đương nhiên không thể nói cho chú rồi!” Vũ Chi Húc mỉm cười.

“Phải không?” Chung Khuê cẩn thận nhìn anh vài giây, lúc sau đột nhiên nói, “Nếu cậu đã không nói thật vậy đừng bước ra khỏi căn phòng này!”

“Ôi chao, ới, ới?” Vũ Chi Húc một mặt kinh ngạc.

Làm sao bây giờ?

Anh nên làm cái gì bây giờ?

Thật sự là hỏng hết rồi...

Biệt thự nhà họ Mặc

Địa lao tầng thứ nhất.

Hai tiếng sau Mặc Tử Hàn trở lại nhà giam Mặc Hình Thiên, chân giẫm lên đầu ông, đôi mắt cúi xuống nhìn gương mặt thống khổ đó.

“Như thế nào? Thuốc do tôi nghiên cứu cảm giác thế nào?” Anh lạnh lùng hỏi.

Mặc Hình Thiên nhắm hai mắt không có mở ra. Ông hé miệng, nói đứt quãng, “A... Còn... Tốt!”

Mặc Tử Hàn mày nhíu lại, tức giận tiết ra ngoài.

“Ông vì sao không chịu nói với tôi? Chẳng lẽ dám làm, cũng không dám nhận sao? Xem ra lá gan của ông thật đúng là nhỏ, có phải sợ sau khi tôi biết sẽ giết ông?” Anh châm chọc hỏi.

Mặc Hình Thiên chợt mở mắt, lãnh liệt nhìn anh nói, “Nếu tôi nói rồi... Cậu sẽ... Giết tôi sao?”

“...” Mặc Tử Hàn chợt trầm mặc.

Mặc Hình Thiên thấy anh do dự, không nhận được khế nói, “Vi cha báo thù... Là chuyện thiên kinh địa nghĩa... Cậu vì sao... Còn phải do dự chứ?”

Mặc Tử Hàn mở to mắt, “Quả nhiên người kia là...” Giọng anh dừng lại.

“Không sai!” Mặc Hình Thiên thừa nhận, cũng minh xác nói, “Người đàn ông kia... Là... Cha của cậu, là tôi... Lúc cậu vẫn là... Trẻ con... Đã cướp cậu...”

Từ trong tay ông ta!”

“Vì sao? Vì sao phải làm như vậy?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Bởi vì... Tôi hận hắn!” Mặc Hình Thiên tạm dừng, sau đó thở hắt hắt, thân thể chậm rãi thích ứng loại thống khổ này, thanh âm cũng từ từ ổn định, sau đó ông nói tiếp, “Hắn không chỉ giết cha tôi, còn gián tiếp tính phá hủy hạnh phúc trong tay tôi, người đàn ông kia hắn đáng chết, nhưng tôi sẽ không để hắn chết thống khoái như vậy, tôi muốn tra tấn hắn, tôi muốn hắn thống khổ, từ từ, cuối cùng ở chết ở trong tay con trai của hắn. Ha... Ha ha ha... Cậu biết không? Lúc cậu mười tuổi, tôi thấy cậu giết chết hắn, trái tim của tôi thật sự cực kỳ thống khoái... Tôi rất vui vẻ, cực kỳ cực kỳ vui vẻ...”

Mặc Tử Hàn mở to mắt, phần nộ nhìn ông ta cười, nghe tiếng cười của ông ta, chợt xoay người nắm lấy cổ áo ông ta, nhắc ông ta khỏi mặt đất.

“Chính là bởi vì tôi là con trai kẻ thù, cho nên từ nhỏ ông đã đối đãi với tôi như thế, phải vậy không?” Anh phần nộ chất vấn.

“Đúng vậy!” Mặc Hình Thiên trả lời.

“Vì báo thù, cho nên ông lợi dụng tôi?”

“Đúng vậy!”

“Ông cho tới bây giờ chưa từng coi tôi là con ông, cho dù là một giây, ông cũng không có, có phải hay không!”

“Đúng vậy!”

“A a a a ----”

Mặc Tử Hàn hét to, ném ông ta xuống đất, sau đó rút súng chỉ vào ông ta nói, “Tôi muốn giết ông! Tôi muốn giết ông!”

Mặc Hình Thiên vô lực nằm trên mặt đất, ông nhìn anh, lần đầu tiên cười ôn nhu, nói, “Giết tôi đi, báo thù cho cha cậu đi?”

Tay Mặc Tử Hàn siết chặt, nhưng ngón trở động tới cò súng lại không thể đi tiếp, mà chân anh không tự giác lùi về sau.

Anh muốn giết này người đàn ông này!

Anh nên vì cha mình báo thù!

Anh nên làm vậy mới đúng, nhưng... Vì sao anh không thể xuống tay?

Mặc Hình Thiên thấy anh do dự, cười càng lớn, tiếp tục nói, “Cậu không muốn báo thù cho cha cậu sao? Cậu chẳng lẽ quên hấn trước khi chết như thế nào? Quả nhiên... Giống như tôi đã từng nói, cậu căn bản không có tư cách làm đầu rồng hắc đạo, bởi vì cậu không quả quyết, luôn xử trí theo cảm tính, căn bản là khó thành đại sự, người giống như cậu, không thể ngồi yên ở vị trí đầu rồng này, cậu nhất định sẽ bại bởi Chung Khuê, hơn nữa còn thất bại thảm hại... Quả nhiên...” Ông lặp lại hai chữ này, sau đó chậm chọc, “Cậu một điềm so ra đều kém Thâm Dạ!”

Một câu cuối cùng này của ông ta, đã đâm sâu vào trái tim Mặc Tử Hàn.

Phần nộ bùng nổ, che kín lý trí của anh.

Anh không quả quyết?

Anh xử trí theo cảm tính?

Anh khó thành đại sự?

Anh sẽ thua bởi Chung Khuê?

Anh thất bại thảm hại?

Anh một điềm so ra đều kém Mặc Thâm Dạ?

“Mặc Hình Thiên!” Anh hung tợn gọi tên ông ta, đôi mắt tràn ngập lửa giận, nói, “Ông đã muốn chết vậy, tôi sẽ thành toàn cho ông, để ông thấy tôi cuối

cùng có giống như lời ông nói hay không!”

Anh dứt lời, ngón trỏ liền phần hân bóp cò.

“Pằng --” tiếng súng vang lên, viên đạn nháy mắt xuyên qua trái tim ông ta, giống như lúc anh mười tuổi, dùng chủy thủ (giống như dao) đâm qua trái tim cha ruột mình, anh lại một lần nữa giết chết “cha” mình!

Mà ngay khi Mặc Hình Thiên cảm nhận được viên đạn bay qua trái tim mình, lộ ra biểu cảm cực kỳ thỏa mãn. Ông sớm nên chết, ông nên sớm chết trong tay người đàn ông này. Hiện tại tốt rồi, nguyện vọng của ông đã trở thành sự thật, ông có thể đi tìm Ngọc nhi ông yêu nhất...

“Cám ơn... Cậu!” Ông khẽ cảm tạ.

Mặc Tử Hàn nghe được câu này, thân thể cứng đờ, súng trong tay rơi xuống. “Bốp, bốp, bốp...” Cây súng nhảy lên mấy cái sau đó liền im lặng, nhưng vào lúc này...

“Rầm --” một tiếng nổ, cửa lao mở ra.

Tử Thất Thất, Mặc Thâm Dạ, Phương Lam cùng xuất hiện, mà Kim Hâm, Hỏa Diễm cùng một đám cấp dưới mặc âu phục đen ngấn cản họ từ lúc vào cửa biệt thự cũng hốt hoảng tiến vào ngăn trở bọn họ

Ba người thấy Mặc Hình Thiên nằm trên mặt đất, cùng kêu to.

“Ba --”

“Cha nuôi --”

“Bác à --”

Đồng thời bọn họ cùng chạy tới, liềm lĩnh đẩy người chắn trước mặt, đi tới bên cạnh Mặc Hình Thiên.

Mặc Hình Thiên lúc này còn một tia ý thức, ông còn tưởng bản thân gặp ảo

giác, đôi mắt lại thấy khuôn mặt Tử Thất Thất giống như đúc khuôn mặt Ngọc nhi.

Không tự giác mỉm cười, mở miệng, vươn tay, vuốt ve gương mặt Tử Thất Thất mặt, sau đó khẽ nói, “Con gái... Của tôi...”

Chương 311: Dẫn tớ đi, mang tớ rời khỏi đây, mau lên!

Con gái?

Mọi người nghe được lời Mặc Hình Thiên đều chấn kinh, nhất là Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn, kinh hãi không dám tin vào tai mình.

Ông ấy đang nói cái gì?

Ông ấy sao lại gọi cô là con gái?

Con gái của ta?

Cô là... Con gái ông ấy?

“Bác... Bác nói cái gì?” Tử Thất Thất không thể tin được mở miệng nhìn Mặc Hình Thiên. Nghĩ rằng, nhất định là ông ấy gọi nhầm. Nhưng...

“Con gái... Của tôi...” Mặc Hình Thiên lại lặp lại, bàn tay lạnh băng vuốt ve gò má nóng bỏng của cô, sau đó cười nói, “Đừng... Hận... Ai hết... Đây là... Đây là... Lựa chọn... Của ba... Con... Con... Chỉ cần con... Vui vẻ... Thì... Thì...”

Ông nhắc đi nhắc lại một chữ, nhưng chưa nói ra được thì bàn tay vuốt má cô đã rơi xuống đất, vuốt, mà đôi mắt ông cũng chậm rãi khép lại, cuối cùng mơ hồ thấy được quyển truyện “Cô tiên cá” trong tay cô.

Từ rất lâu rồi, chắc có lẽ là 27 năm...

Ông biết được mình có con gái, trong lòng rất vui mừng, nhưng ông lại không thể thấy con, bởi ông đã thề, sẽ không quấy rầy cuộc sống của họ, vĩnh

viễn bị chiếc gông xiềng đầu rồng hắc đạo này trói chặt, cho đến lúc chết. Cho nên từ lúc đó, ông không ngừng nhớ tới con gái mình, không ngừng nhớ người phụ nữ ông yêu nhất, luôn ở rất xa nhìn một nhà ba người bọn họ. Mà từ sau khi quen đứa con gái nuôi Tiểu Lam Lam này, cuộc sống của ông lần đầu tiên có hứng thú, đó chính là nghe Tiểu Lam Lam nói chuyện Tử Thất Thất, từ chỗ cô bé, ông biết Tử Thất Thất lúc bốn tuổi rất thích đọc truyện cổ tích, hơn nữa cực thích chuyện cổ “Cô tiên cá” này, mỗi khi sau khi nghe xong đều sẽ nỉ non, ghen ngào nói công chúa người cá rất đáng thương. Cho nên ông liền mua quyển truyện này, luôn muốn tự tay đưa cho con, nhưng lại không có cơ hội, thế nên mỗi ngày ông đều tưởng tượng, mình nằm trên giường con kể câu chuyện cổ tích cảm động này, sau đó thấy con rơi lệ, ông sẽ dùng tay mình lau đi giọt nước mắt xinh đẹp trên mặt con. Nhưng hiện thực lại thật tàn nhẫn, mỗi khi tỉnh lại thì bên trong phòng cũng chỉ có một mình ông... Chỉ có mình ông cô đơn lẻ loi...

Rất muốn ở bên con, nhìn con lớn lên, nuôi con khôn lớn, cùng con trưởng thành... Rất muốn dạy con nhiều tri thức, dạy con nhiều đạo lý của cuộc sống... Rất muốn nắm tay con đi dạo trên phố, dạo công viên, đi chỗ nào vui chơi, đi vườn bách thú, sau đó để con cười lên cổ mình, vui vẻ cười vui... Rất muốn ở bên an ủi lúc con buồn, rất muốn ôm con để con nỉ non trong ngực, như lúc vui vẻ có thể cùng con cười... Rất muốn... Rất muốn... Rất muốn giúp con làm nhiều chuyện, nhưng ông lại không thể!

Con gái của ba...

Con có biết ba nhớ con nhiều đến thế nào không? Con có biết ba muốn gặp con nhiều đến thế nào không? Con có biết ba muốn nghe con gọi một tiếng ba nhiều đến thế nào không? 27 năm, con trở nên kiên cường như thế nào? Con trở nên xinh đẹp như thế nào? Nếu ba có thể chứng kiến mọi chuyện vậy có phải tốt không?

Con gái của ba...

Ba xin lỗi con, nếu còn có kiếp sau, con nhất định phải làm con gái ba đấy, đến lúc đó, ba sẽ sủng ái con, yêu con, thương con, chiều con, chăm sóc cho con, che chở cho con gặp bội, nâng niu con trong lòng bàn tay, để con trở thành đứa bé hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Con gái của ba...

Ngay phút cuối cùng này, ba chỉ hi vọng con có thể hiểu, công chúa người cá tuy rằng cuối cùng biến thành bọt biển, nhưng cô ấy lại hạnh phúc, không có căm thù, không có oán hận, cũng không có oán trách... Ba cũng hi vọng con đừng căm thù, đừng oán hận, cũng đừng oán trách... Con chỉ cần vui vẻ thôi!

Con có hiểu không?

Kết cục này là do ba lựa chọn, đây là báo ứng ba nên có...

...

Tử Thất Thất thấy ông chậm rãi nhắm mắt lại, thấy ông im lặng nằm trước mặt mình, cô ngơ ngác té xuống đất, sau đó hai tay đẩy đẩy thân thể ông, thế rồi cả đôi tay nhuộm đầy máu tươi, cô si ngốc nói, “Bác... Cháu không rõ lời bác nói, xin bác lặp lại lần nữa đi? Xin bác nói rõ ràng với cháu, cháu... Cháu là con gái bác sao? Vì sao? Đến cùng là sao?” Cô nói xong lại đẩy đẩy ông, “Bác mau đứng lên giải thích rõ ràng với cháu đi, bác mau mở mắt nói cho cháu đây là chuyện gì đi... Vì sao bác gọi cháu là con gái? Vì sao bác không sớm nói với cháu... Nói chuyện đi... Trả lời cháu đi... Mau nói với cháu đây là chuyện gì đi... Bác... Bác... Bác...”

Tiếng cô liên ngưng bật, trong đầu nhớ lại mấy tháng vừa rồi ở cùng ông, nhớ lại mỗi một câu ông nói, nhớ lại mỗi một phản ứng của ông, sau đó nhớ lại di ngôn vừa rồi của ông... Ngay từ đầu, ông ấy đã đối xử với cô như con gái, ngay từ đầu, khi mà cô gặp ông có một cảm giác thân thiết khó hiểu, chẳng lẽ đây là sự tương thông của huyết thống sao? Chính là như chân với tay sao? Ông ấy thật sự là ba cô sao? Vậy xưng hô vừa rồi có phải không đúng rồi ư? Cô phải nên gọi ông ấy là...

“Ba...” Cô khẽ mở miệng, nước mắt cứ thế chảy xuống, “Vì sao...” Cô bất giác hỏi.

“Muốn biết nguyên nhân ư?”

Đột nhiên một tiếng nói vang lên làm mọi người nhìn lại phía cửa lao, mà Chung Khuê và Vũ Chi Húc cùng bước vào.

Đôi mắt sắc bén của Mặc Thâm Dạ trừng Vũ Chi Húc.

Vũ Chi Húc vội vàng né tránh. Anh cũng không muốn vậy đâu, nhưng lại không có biện pháp, anh căn bản không lừa được lão hồ ly này, hơn nữa nếu ông ta thực hỗ trợ, có lẽ sẽ làm ít mà công to. Nhưng, anh bỗng nhìn thấy Mặc Hình Thiên trúng đạn nằm trên mặt đất, trái tim chợt đau đớn kịch liệt, mà cơ thể cứng ngắc không nhin được run rẩy, hốc mắt cũng bị bịt kín một tầng hơi nước.

“Cha nuôi...” Anh khẽ gọi.

“Ông tới làm gì?” Mặc Tử Hàn hung hăng lạnh lùng mở miệng.

Chung Khuê căn bản không để ý tới anh, mà ngồi xổm xuống, hai tay cầm lấy cánh tay Mặc Hình Thiên từ Tử Thất Thất.

“Cô không phải muốn biết cha cô tên thật là gì sao? Tôi lúc này có thể nói cho cô, cha cô tên Mặc Hình Phong, chính là người nằm trước mặt cô!”

Mặc Hình Phong?

Trong địa lao, trừ Mặc Thâm Dạ, Vũ Chi Húc, và Phương Lam ra đều kinh hãi.

Ông ta không phải Mặc Hình Thiên sao? Vì sao lại trở thành Mặc Hình Phong?

“Ông... Nói cái gì?” Tử Thất Thất nhìn Mặc Hình Thiên, kinh ngạc hỏi.

“Tôi nói, người hiện tại nằm trước mặt cô, mới là cha đẻ của cô, ông ta tên Mặc Hình Phong, mà người luôn dưỡng dục cô, luôn chăm sóc cho cô, ông ta là anh trai sinh đôi của cha cô, ông ta mới gọi là Mặc Hình Thiên, cũng chân chính là đầu rồng hắc đạo!” Chung Khuê giải thích kỹ càng.

Tử Thất Thất mở to đôi mắt.

“Không... Không thể nào... Đây không phải là thật...” Cô nỉ non phủ nhận.

“Nếu cô không tin tôi, như vậy, cô cứ hỏi người bạn tốt nhất của cô đi, tôi nghĩ vị Phương tiểu thư này, nhất định cũng biết bí mật này chứ hả?”

Tiểu Lam?

Tử Thất Thất nhìn về Phương Lam.

Phương Lam cúi xuống, né tránh ánh mắt cô.

Tử Thất Thất thấy cô trốn tránh, trái tim liền đau đớn, bụng cũng bỗng đau đớn theo, mà cơ thể run rẩy chợt lạnh băng, trực tiếp làm cả người cô rét lạnh.

Ba cô không phải là ba của cô!

Ba cô là người trước mặt này!

Vậy còn mẹ cô? Mẹ cô không phải Ninh Ngọc Nhi sao? Mẹ cô là ai?

“Có lẽ cô sẽ rất nghi hoặc, mẹ của mình có phải Ninh Ngọc Nhi hay không, nếu cô tin tôi, tôi có thể nói cho cô, mẹ cô thật là Ninh Ngọc Nhi, bà ấy là người phụ nữ của Mặc Hình Thiên, cũng người phụ nữ của Mặc Hình Phong, tục ngữ nói chính là một nữ hầu hai chồng, hơn nữa...” Chung Khuê nói xong, mở ví da, sau đó rút một tấm ảnh chụp ném cho cô nói, “Đây là chứng cứ quan hệ thân mật của ba người bọn họ!”

Tử Thất Thất nghiêng đầu nhìn tấm ảnh chụp rơi dưới đất.

Trong đó có ba người, một cô gái đứng ở giữa, hai tay vô cùng thân thiết kéo cánh tay hai người con trai bên cạnh, mà hai người con trai đều nghiêng mặt, hôn gò má người con gái. Người con gái kia còn rất trẻ, tóc búi, có một đôi mắt óng ánh trong suốt, giống hệt cô bây giờ, mà cô gái này, đúng là mẹ Ninh Ngọc Nhi của cô. Ở hai bên trái phải của bà, tuy rằng chỉ thấy được một

phần, nhưng gương mặt cả hai lại giống nhau, cứ như là cùng một người, nhưng mà người bên phải bà, đuôi lông mày có một vết sẹo dài giống y đúc vết sẹo của ba cô, còn nhớ hồi nhỏ tò mò vén mái ba lên, kinh ngạc nhìn vết sẹo, khi đó ba rất tức giận, lần đầu tiên mắng cô.

Người này đúng là ba cô, cô sẽ không nhận lầm, nhưng gương mặt ấy...

“Tôi còn nhớ 27 năm trước, mẹ cô Ninh Ngọc Nhi sợ thân phận Mặc Hình Thiên bị người khác vạch trần, cho nên liền mang ông ta ra nước ngoài phẫu thuật chỉnh dung, nhưng cô là con gái ông ta, cô ở cùng ông ta 20 năm, tôi nhớ cô hẳn sẽ không nhận nhầm người cha đã dưỡng dục cô 20 năm chứ?” Chung Khuê như nhìn thấu lòng cô, chuẩn xác nói ra sự nghi hoặc của cô.

Trái tim Tử Thất Thất chợt đau đớn kịch liệt, cả bụng cô cũng bắt đầu càng ngày càng đau, càng ngày càng đau...

Chân tướng đến cùng là gì?

Hai mươi bảy năm trước, rốt cục xảy ra chuyện gì?

Cô muốn biết, cô muốn biết mọi chuyện, nhưng hiện tại, cô thật thông khổ, cô cái gì cũng không muốn nghe.

“Tiểu Lam...” Cô rơi nước mắt, nghẹn ngào, run run gọi cô ấy.

Phương Lam lập tức ngẩng đầu, nhẹ nhàng đáp lại, “Thất Thất...”

“Dẫn tớ đi... Mang tớ rời khỏi đây. Mau lên... Tớ muốn rời khỏi đây.” Tử Thất Thất vô lực nói, sắc mặt càng trắng bệch.

Phương Lam nghe tiếng cô, lo lắng nhìn về phía cô mới kinh hãi phát hiện, đũng váy màu trắng của cô đã nhiễm máu đỏ tươi.

Cô kích động chạy lại, nắm lấy tay cô ấy nói, “Thất Thất, cậu...”

“Đừng nói gì cả, tớ muốn rời khỏi đây, tớ không muốn nghe hẳn nói chuyện, tớ lại càng không muốn nhìn hẳn, mang tớ đi... Mau dẫn tớ đi!” Tử Thất Thất

nắm chặt tay cô, khẩn cầu thúc giục cô.

Phương Lam rất rõ ràng, cô ấy nói hẳn lần đầu chỉ Chung Khuê, mà hẳn thứ hai... Chỉ Mặc Tử Hàn.

“Được, tớ mang cậu đi!” Chỉ cần là yêu cầu của cô ấy, chỉ cần là của nguyện vọng của cô ấy, chỉ cần là mệnh lệnh của cô ấy, cô đều sẽ nghe theo.

Một bàn tay nắm lấy tay cô ấy, tay kia thì ôm chặt lấy eo cô ấy, cẩn thận đỡ cơ thể vô lực của cô ấy đi tới cửa lao.

“Không được đi!” Mặc Tử Hàn hét lên, sau đó bước tới trước mặt cô, nhìn vết máu trên váy cô, nhìn vết máu thừa thớt trên mặt cô, anh kích động lập tức ra lệnh, “Hỏa Diễm, đi mời bác sĩ, mau mời bác sĩ đến!”

“Vâng!” Hỏa Diễm vẫn đứng sau lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó xoay người chạy đi.

Mặc Tử Hàn lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tử Thất Thất, không nhìn được bước lên khê gọi, “Thất Thất...”

Tử Thất Thất né tránh, không nhìn anh, chỉ suy yếu nói, “Tiểu Lam, mang tớ đi... Mau lên!”

Phương Lam hung ác trừng nhìn Mặc Tử Hàn, lạnh lùng nói, “Tránh ra!”

“Tôi sẽ không để cô mang cô ấy đi, ai cũng đừng mong dẫn cô ấy rời khỏi tôi!” Mặc Tử Hàn hét lên kiên định.

Mặc kệ chân tướng sự tình là gì, mặc kệ quan hệ giữa bọn họ, mặc kệ cô có phải vì anh giết cha cô mà hận anh, anh cái gì cũng không quản, cái gì cũng không muốn quản, anh hiện tại chỉ cần cô ở lại bên cạnh, chỉ cần cô bình an sinh con... Anh chỉ muốn cô!

“Tiểu Lam...” Giọng Tử Thất Thất càng suy yếu, bụng càng đau đớn hơn, cô run rẩy nói, “Tớ rất khó chịu... Mau... Mau dẫn tớ đi... Mau... Mau lên...”

“Tớ lập tức sẽ đưa cậu đi, cậu ráng chịu đựng, rất nhanh sẽ không sao, chúng ta đi!” Phương Lam khẩn trương nói, tiếp tục đi chuyển mặc kệ Mặc Tử Hàn.

Mà Mặc Tử Hàn kích động tiến lên, đang muốn muốn ngăn cản, Mặc Thâm Dạ lại chợt xuất hiện, kéo lấy tay anh rồi xoay người chặn trước mặt.

“Lam Lam, em đi trước, chờ lúc nữa anh sẽ dẫn cha nuôi đi tìm các em!” Mặc Thâm Dạ khẽ nói, nhìn chằm chằm khuôn mặt phẫn nộ của Mặc Tử Hàn.

Phương Lam cũng không trả lời, vẫn giống như lúc đầu biết anh sẽ làm vậy, trực tiếp đỡ Tử Thất Thất tiếp tục đi tới cửa lao.

“Kim Hâm!” Mặc Tử Hàn lớn tiếng.

“Vâng!” Kim Hâm lập tức lĩnh mệnh, đi tới muốn chặn các cô lại.

Vũ Chi Húc bỗng rời khỏi Chung Khuê, chạy tới chặn trước mặt Kim Hâm.

“Húc?!” Chung Khuê kinh ngạc gọi anh.

“Thực xin lỗi chú Chung, Thất Thất là con gái cha nuôi, tôi nhất định phải giúp cô ấy, Tiểu Lam Lam, cô đi trước!” Vũ Chi Húc nghiêm túc nhìn Kim Hâm cao lớn trước mặt

Phương Lam nhếch miệng, sau đó tiếp tục tới cửa lao, cô nhìn đám người áo đen trước mặt rồi chợt rút súng ra, sau đó lạnh lùng nói, “Ngăn cản, tôi, giết, chết!”

Một đám người kinh sợ dừng bước, nhưng chỉ có một cô gái, bọn họ hẳn sẽ không...

“Pằng --” Súng giật, chuẩn xác bắn vào trái tim một người, người nọ nháy mắt ngã xuống đất.

Một đám người khiếp sợ sững sốt, sau đó đều lấy súng ra, chỉ vào Phương Lam và Tử Thất Thất.

“Tiểu Lam, đừng giết người!” Tử Thất Thất gian nan mở miệng.

Cô không rõ cô ấy vì sao có súng, cô không rõ tài bắn súng của cô ấy sao lại giỏi vậy, nhưng cô đã không còn sức mà hỏi nữa. Cô không muốn nhìn thấy người chết, cô chán ghét máu tươi.

“Nhưng mà Thất Thất...”

“Không sao đâu!” Tử Thất Thất ngắt lời cô, vô lực nói, “Cứ như vậy đi, nếu bọn họ ai dám ngăn cản tớ, dùng súng trong tay cậu giết tớ!”

Nghe được lời cô, mọi người trong địa lao đều kinh hãi.

Nghĩ tới người đã từng lấy Thiên Tân uy hiếp mình, xem ra chiêu này thật sự dùng được, nhìn xem, những người trước mặt này không phải đều lùi bước hay sao?

“Tiểu Lam, chúng ta đi!” Cô nói xong vô lực tựa đầu vào vai cô ấy.

Phương Lam nhìn dưới chân cô, máu còn không ngừng chảy. Cô ấy mới mang thai bảy tháng, nếu cứ tiếp tục vậy chỉ sợ sẽ sinh non, ngay cả người lớn cũng nguy hiểm, nhất định phải mau tới bệnh viện để sinh.

Cô dùng hai tay ôm lấy cơ thể vô lực của cô ấy, vội vàng đi về phía trước.

“Thất Thất...” Mặc Tử Hàn chột lớn tiếng gọi tên cô, sau đó ôn nhu nói, “Đừng đi!”

Tử Thất Thất nghe được tiếng anh, nước mắt lại trào ra, từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống.

Cô cắn chặt răng, nắm chặt áo Phương Lam, nghẹn ngào nói, “Tiểu Lam... Đi...”

“Được!” Phương Lam đau lòng đồng ý, sau đó bước chân.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...” Mặc Tử Hàn không ngừng quát to, kiệt lực muốn giữ cô lại, càng muốn muốn lập tức tiến lên nắm lấy cô, nhưng Mặc Thâm Dạ che ở trước mặt anh, Vũ Chi Húc che ở trước mặt anh, Phương Lam che ở trước mặt anh, tất cả mọi người ở chia rẽ bọn họ.

Vì sao?

Vì sao?

Chương 312: Lời thề bốn người, kết cục bốn người!

Tử Thất Thất nghe tiếng gào thét sau lưng, tâm một lần nữa khó chịu, nhưng cô không thể dừng chân, cô không thể đối mặt với anh, cô không thể tiếp tục lưu lại bên cạnh anh.

Nhanh rời đi thôi, nhanh tìm một nơi để bình tĩnh lại. Bảo bối của mẹ, con ngoan của mẹ, đều là mẹ không tốt, mẹ không khống chế được tâm tình, con kiên trì một chút, ngàn vạn lần không được có chuyện,... Mẹ van cầu con, đừng rời khỏi mẹ...

Tử Thất Thất từng bước gian nan rời đi, dưới chân từng vệt máu đỏ.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng cô chạy xa, anh vội vàng đuổi theo, nhưng Mặc Thâm Dạ lại ngăn trước mặt hắn.

“Tránh ra cho tôi!” Anh rống to, rút súng lục trong tây trang.

Mặc Thâm Dạ vội đưa tay bắt cổ tay anh, sau đó dùng lực đập vào đầu gối mình, tay Mặc Tử Hàn trong nháy mắt tê dại, súng từ trong tay rơi xuống.

“Mặc Tử Hàn, nói cho anh biết, tại sao muốn giết cha?” Mặc Thâm Dạ đột nhiên chất vấn.

“Hắn đáng chết!” Mặc Tử Hàn cau kinh.

“Nhưng ông ấy là cha em, ông ấy dưỡng dục em hai mươi mấy năm, làm sao em có thể...”

“Không cần anh quan tâm, tránh ra cho tôi ——” Mặc Tử Hàn rống to, tức giận xông về anh ta.

Mặc Thâm Dạ không hiểu. Anh không hiểu!

Mười năm trước tại sao nó lại làm giả cái chết của cha, tại sao đem cha nhốt lại, mà hôm nay, lại tự tay giết ông ấy, rốt cuộc giữa bọn họ xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc có chuyện gì anh không biết?

Anh xông tới, lần nữa đưa tay ra, đánh nhau với anh ta. Mà Vũ Chi Húc và Kim Hâm bên cạnh cũng theo chân bọn họ, chỉ có Chung Khuê đứng một bên, hai mắt nhìn chăm chăm Mặc Hình Phong nằm thẳng dưới đất, đã sớm ngừng thở.

Không nghĩ tới cậu ta sẽ chết như vậy, không nghĩ tới người đàn ông máu lạnh như vậy cũng sẽ có ngày sám hối. Như vậy cũng tốt... Có lẽ đây là kết cục tốt nhất...

Lão thu hồi hai mắt, sau đó sải bước về phía phòng giam.

Kể từ bây giờ, Tử Thất Thất đã không còn khả năng ở cùng một chỗ với Mặc Tử Hàn, mà Phương Lam và Tử Thất Thất là bạn tốt, Thâm Dạ lại thích Phương Lam, như vậy mấy người này liền đứng cùng phía với lão, hiện tại chỉ có Mặc Tử Hàn đơn thân chiến đấu hăng hái, lần này... Xem hẳn ra chiêu như thế nào.

“Ha...” Lão nhẹ giọng cười một tiếng, trên mặt thần thái đắc ý.

Đêm tối từ từ kéo đến, trên trời sao thưa thớt.

Biệt thự nhà họ Bạch

Phòng khách

“A —— a a —— a ——”

Tử Thất Thất thét chói tai, đầu cô đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, thông khổ dùng tay bắt người phía dưới.

Phương Lam khẩn trương đứng một bên, mặc dù cô hiểu chuyện đỡ đỡ, nhưng nhìn dáng vẻ cô ấy thống khổ, hốt hoảng cô chỉ có thể sững sờ nhìn nỗi thống khổ của cô ấy. Thật may, Bạch Trú đủ bình tĩnh, hơn nữa anh ta từng thực tập tại khoa phụ sản một thời gian, bằng không cô không biết phải làm thế nào.

“Không được, Thất Thất chưa tới thời gian sinh, hiện tại động thai khí, hơn nữa bắt đầu xuất huyết, nếu như không mổ lấy thai nhi, sợ rằng con và mẹ đều sẽ nguy hiểm tánh mạng!” Bạch Trú hốt hoảng nói, đôi tay đã dính đầy máu tươi.

“Vậy làm sao bây giờ? Làm giải phẫu, anh nhanh làm phẫu thuật a!” Phương Lam hốt hoảng nói, thanh âm đã run rẩy.

“Anh cũng muốn làm phẫu thuật, lấy đứa nhỏ ra, nhưng nơi này không đủ thiết bị, cũng không có huyết thanh, không thể tiếp máu, nhất định phải tới bệnh viện mới được!”

“Không...” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, ngăn lại, “Tôi không đi bệnh viện... Tôi có thể làm được... Tôi có thể sinh... Tôi không sao...” Cô ngăn anh ta lại, bởi vì chỉ cần đi bệnh viện, Mặc Tử Hàn nhất định sẽ phát hiện ra cô, cho nên không thể đi bệnh viện, cô không thể đi.

“Thế nhưng em và đứa nhỏ trong bụng sẽ chết, chẳng lẽ em không muốn giữ con em sao? Nó cũng đã bảy tháng rồi, đã thành hình, có thể thoát khỏi thân thể em, khỏe mạnh lớn lên, chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn nó chết trong bụng sao?” Bạch Trú khẩn trương khuyên, thanh âm hơi lớn, trên mặt cũng mang theo lửa giận.

Tử Thất Thất nghe lời anh, tay nhuộm đầy máu Mặc Hình Phong nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nước mắt đã đầy trong hốc mắt, nghẹn ngào nói, “Bảo bối, mẹ sẽ không để cho con chết, nhưng mà... Nhưng mà...”

Phương Lam nhìn cô thống khổ, đột nhiên nói, “Em có biện pháp!”

Bạch Trú lập tức nhìn về phía cô.

Phương Lam hốt hoảng nói, “Mặc dù nơi này không đầy đủ thiết bị, nhưng Bạch gia mấy đời đều làm thầy thuốc, trong nhà nhất định có rất nhiều dụng cụ, bây giờ anh làm phẫu thuật, máu em lập tức cho người tìm!”

“Tiểu Lam, cho dù như vậy, anh cũng không chắc...”

“Em tin tưởng anh!” Phương Lam cắt đứt lời anh, kiên định nhìn anh, lặp lại, “Em tin anh có thể, em tin anh!”

Bị cô nói như vậy, Bạch Trú không cách nào cự tuyệt.

“Anh sẽ hết sức!” Anh than thở, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn!” Phương Lam cảm tạ mỉm cười, sau đó vội vàng bước nhanh tới bên giường, nắm tay Tử Thất Thất nói, “Cậu sẽ không có chuyện gì, mình bảo đảm sẽ không để cậu có chuyện, cho nên cậu nhất định phải kiên cường, nhất định phải cố gắng lên, nhất định phải còn sống, biết không?”

“Ừ!” Tử Thất Thất thở hồn hển trả lời.

Phương Lam hướng về phía cô mỉm cười, sau đó buông tay cô ra, lập tức chạy ra khỏi phòng, đi tìm máu.

Bạch Trú nhìn Tử Thất Thất yếu đuối, trấn định một cái, sau đó cúi kính thuận thực nói, “Lập tức đem thuốc tê và dụng cụ phẫu thuật ra, tôi muốn làm phẫu thuật ở đây!”

“Dạ!” Trợ thủ bên cạnh lập tức ứng tiếng, vội vã đi chuẩn bị đồ.

Bạch Trú căng thẳng 120% tinh thần, lần này nhất định không thể có chuyện, nhất định phải giữ được cả mẹ lẫn con.

Nhất định!

...

Ngoài cửa biệt thự nhà họ Bạch

Phương Lam cầm điện thoại di động bấm số Mặc Thâm Dạ, điện thoại vừa vang một tiếng, liền lập tức đường giây được nối:

“Anh đang ở đâu?” Phương Lam hét hoảng mở miệng hỏi.

“Lập tức đến nhà Bạch Trú!”

“Anh nhanh một chút, một phút nữa, không, ba mươi giây, không, mười giây... Mười giây phải tới đây, nhanh lên một chút!”

“Mười giây đều không cần, anh đã đến!”

Lời của anh mới vừa nói xong, Phương Lam liền nhìn thấy đèn xe xuất hiện trước mắt mình, một chiếc xe thể thao màu đỏ, vô cùng dễ thấy dừng lại.

Mặc Thâm Dạ từ ghế lái phụ xuống xe, Vũ Chi Húc từ ghế lái đi ra.

Phương Lam nhanh chóng chạy đến trước mặt Mặc Thâm Dạ, bắt tay anh, nói, “Anh đi theo tôi!”

“Thế nào?” Mặc Thâm Dạ nhìn sắc mặt cô khó coi cùng dáng vẻ vội vàng, không khỏi hỏi.

“Tôi muốn mượn anh một chút máu!”

“Mượn máu?”

“Đừng hỏi, đi theo tôi!”

Phương Lam vội vã nói xong, liền lôi kéo anh vào biệt thự, Vũ Chi Húc đi theo sau lưng bọn họ.

...

Hai giờ sau

Cửa phòng khách mở ra, người làm nhà họ Bạch bung dụng cụ phẫu thuật ra ngoài. Phương Lam vội vàng đi vào trong phòng, Vũ Chi Húc đi theo phía sau cô.

Trong phòng khách

Tử Thất Thất tái nhợt nằm trên giường, hôn mê vẫn chưa tỉnh, mà trong ngực Bạch Trú ôm một đứa bé, miệng giương thật to, không ngừng gào khóc, tương tự Mặc Thâm Dạ cũng ôm một đứa, nhưng đang ngủ say, vô cùng nghe lời.

“Là Long Phụng Thai!” Bạch Trú nhìn Phương Lam vui mừng, mỉm cười nói, “Lớn nhỏ bình an, chỉ là đứa bé chưa đủ tháng, về sau phải chăm sóc cẩn thận mới được, hơn nữa thân thể Thất Thất suy yếu, có thể không khỏe mạnh như trước, càng cẩn thận chăm sóc hơn mới được.”

Phương Lam vui vẻ nhìn bé gái trong ngực anh, lại nhìn đứa bé trai trong ngực Mặc Thâm Dạ, sau đó nhìn sắc mặt Mặc Thâm Dạ tái nhợt, cảm tạ nói, “Cám ơn anh!”

Mặc Thâm Dạ có chút kinh ngạc nhìn cô, không nghĩ tới cô có thể dịu dàng như vậy, trong lòng dâng lên cảm giác vui sướng, nhưng trong lòng anh có một nghi vấn, mở to miệng muốn hỏi, cuối cùng lại nhẹ giọng nói, “Khách khí với anh cái gì, chỉ cống hiến một chút máu mà thôi, không có sao!”

Phương Lam cảm tạ mỉm cười, sau đó xoay người nhìn Tử Thất Thất vẫn còn ngủ say.

Cô dùng tay nắm lấy tay cô, nước mắt nói, “Thất Thất, thật tốt quá, không sao, cậu sinh hai đứa rất khỏe mạnh, đều qua rồi, tất cả đã qua, mình... mình... Thật xin lỗi!” Cô đột nhiên nói xin lỗi, nước mắt nghiêm nghị rơi xuống, sau đó tiếng khóc lập đi lập lại, “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Ba người đàn ông trong phòng cùng nhìn về phía bóng lưng run rẩy Phương Lam, bọn họ lần đầu tiên thấy cô khóc thầm như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy cô không ngừng nói xin lỗi.

...

Lại qua một giờ

Thuốc tê từ từ lui, cô mệt mỏi mở hai mắt, còn chưa thấy người nào, đã nghe được tiếng khóc trẻ con.

Là con của cô sao?

Nó bình an ra đời rồi sao?

Là con trai, hay con gái đây?

“Thất Thất...”

Một thanh âm quen thuộc xông vào, Tử Thất Thất loáng thoáng thấy Phương Lam, ánh mắt cô hồng hồng, lỗ mũi cũng hồng hồng, rõ ràng vừa mới khóc, trong vành mắt còn lưu nước mắt trong suốt, nhất là lúc chống lại tầm mắt cô, nước mắt lại lần nữa rớt xuống.

Cậu ấy tại sao khóc?

Tựa như bảy năm trước cô tỉnh lại ở Bách gia, cậu ấy khóc thật nhiều, khóc thật lâu...

“Tiểu Lam...” Thanh âm của cô có chút khàn khàn, giọng nói hơi đau đớn.

“Thất Thất, thật xin lỗi...” Phương Lam khóc xin lỗi.

Mà một tiếng xin lỗi, khiến Tử Thất Thất nháy mắt nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay, từng hình ảnh tái hiện trong đầu, như chuỗi phim quay chậm, khiến cô nhớ lại, sau đó trái tim đột nhiên đau đớn.

“Tiểu Lam!” Cô nhẹ giọng kêu, đưa tay nắm bàn tay lạnh như băng của cô, sau đó nói tiếp, “Nói cho mình biết toàn bộ, đem những gì cậu biết nói ra hết đi!”

“Ừ!” Phương Lam nhẹ nhàng gật đầu.

“Thật ra, chuyện này là từ cha nuôi, cũng chính cha ruột của cậu - Mặc Hình Phong và anh sinh đôi Mặc Hình Thiên, khi còn bé bọn họ với mẹ cậu - Ninh Ngọc Nhi là thanh mai trúc mã. Ba người luôn ở chung một chỗ, bất luận chuyện gì cũng cùng làm, làm sai thì cùng nhau gánh chịu, làm đúng thì cùng chia sẻ, cho nên trải qua thời gian, hai người bọn họ cùng yêu Ninh Ngọc Nhi. Nhưng họ lại không muốn phá hư quan hệ giữa ba người, cho nên vẫn không nói, mà Ninh Ngọc Nhi cũng hiểu rõ tình cảm của họ. Dĩ nhiên trong lòng của cô rất khó lựa chọn, cho nên ba người vẫn trầm mặc, cho tới bây giờ đều không nhắc tới chuyện này.

Mãi cho đến Mặc Hình Thiên thừa kế vị trí đứng rông hắc đạo, quan hệ ba người bắt đầu phát sinh biến hóa. Mặc dù Ninh Ngọc Nhi từ nhỏ đã ở hắc đạo, nhưng cô lại không thích hắc đạo giống như gông xiềng, cho nên định lựa chọn Mặc Hình Phong, còn ước định sau khi kết hôn, liền rời khỏi hắc đạo. Nhưng trước khi kết hôn mấy ngày, một việc ngoài ý muốn xảy ra, Mặc Hình Thiên xả thân cứu Ninh Ngọc Nhi, vì cô đỡ một đao, nguy hiểm đến tính mạng. Lúc ấy Ninh Ngọc Nhi nhìn Mặc Hình Thiên cả người là máu, mới phát hiện, thì ra người trong lòng cô là Mặc Hình Thiên, người cô yêu cũng là Mặc Hình Thiên. Chỉ vì cô không muốn ở lại hắc đạo cả đời, nên mới lựa chọn Mặc Hình Phong. Vì chuyện này, cô và Mặc Hình Phong giải trừ hôn ước, ở lại bên người Mặc Hình Thiên.

Nhưng cô cũng không gả cho Mặc Hình Thiên, có thể bởi vì thiết thời với Mặc Hình Phong, cũng có thể là bởi vì cô không cách nào tiếp nhận vị trí phụ nhân hắc đạo. Thật ra chính cô cũng không biết tại sao. Cho nên hai người vẫn duy trì loại quan hệ mập mờ sống ba năm, đồng thời, Mặc Hình Phong cô độc một người cũng trở mắt nhìn hai người họ hạnh phúc, đau khổ ba năm... Một ngày kia, Mặc Hình Phong uống say về nhà, ngày đó Mặc Hình Thiên lại có việc gấp xử lý, đi nước Anh, Ninh Ngọc Nhi nhìn đến ông say khướt nằm trên mặt đất, tức bực đem ông lên giường, giúp ông cởi ra y phục. Nhưng lại không nghĩ tới Mặc Hình Phong đột nhiên ôm chặt cô, dưới tình trạng say rượu, mạnh mẽ muốn cô. Tới ngày thứ hai tỉnh lại, Mặc Hình Phong nhớ tới chuyện tối qua, ông hối tiếc không thôi, cho nên làm một quyết định, ông quyết định thành toàn hai người họ, để hai người cùng rời khỏi hắc đạo, sau

đó kết hôn, trải qua cuộc sống an tường, còn mình lưu lại, thay thế Mặc Hình Thiên lãnh đạo hắc đạo, dù sao đáng đáp hai người vô cùng giống nhau, sẽ không ai phát hiện, nhưng mà...”

Phương Lam đột nhiên hơi dừng lại, Tử Thất Thất bình tĩnh chờ đợi, Mặc Thâm Dạ và Vũ Chi Húc khẽ nắm chặt tay mình, có chút khẩn trương, chỉ có Bạch Trú hơi lơ đãng, bởi vì đứa bé trong ngực, từ lúc sinh ra vẫn không ngừng khóc.

“Giấy không gói được lửa...” Phương Lam một lần nữa mở miệng, nói tiếp, “Chuyện bị Chung Khuê phát hiện, lúc đó Chung Khuê ở trong hắc đạo có địa vị hết sức quan trọng, hơn nữa tính khí vô cùng nóng nảy, làm việc không chừa đường lui. ông ta không đồng ý Mặc Hình Phong đảm đương hắc đạo, bởi vì trong lòng ông ta, Mặc Hình Phong so ra kém Mặc Hình Thiên, tính tình ông ta từ trước giờ là như thế. ông ta có thể không làm thủ lĩnh, ông ta cũng không muốn làm, nhưng ông ta không thể dễ dàng tha thứ cho một người không có năng lực giẫm trên đầu mình. Cho nên ông ta ép Mặc Hình Thiên trở lại, nhưng khi đó Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc Nhi đã kết hôn. Nếu như trở lại, Ninh Ngọc Nhi sẽ phải cùng ông trở lại thế giới bóng tối, cả đời bị trói buộc ở nơi tràn đầy máu tanh, ông không muốn như vậy, ông thích cuộc sống hạnh phúc. Cuối cùng, bốn người họ thoả hiệp, cùng lập lời thề... Kết thúc chuyện này!” Phương Lam cuối cùng đem chuyện nói qua, tóm tắt rất nhiều quá trình, tựa hồ muốn giấu giếm, tựa hồ muốn tránh, nhưng cô cũng rõ ràng, mình căn bản chạy không khỏi số mạng.

“Bọn họ thề gì?”

“Bọn họ thề gì?”

Mặc Thâm Dạ và Vũ Chi Húc cùng tò mò hỏi, Tử Thất Thất và Bạch Trú nhìn chăm chăm Phương Lam, mặc dù trầm mặc không nói, nhưng trong đôi mắt hiện lộ, cũng là vấn đề giống như vậy.

Sắc mặt Phương Lam có chút nặng nề, cô do dự nhắm mắt, sau đó chậm rãi mở miệng, nói, “Chung Khuê thề là: để Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc Nhi tự do, đồng ý Mặc Hình Phong thay thế Mặc Hình Thiên đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh, hơn nữa sẽ không nói cho bất luận kẻ nào. Mà Mặc Hình Phong thề là:

cả đời đều ngồi ở vị trí đứng đầu, Chung Khuê nói gì, hẳn phải nghe theo cái đó, tuyệt đối không làm trái bất kỳ ý nguyện nào, còn Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc Nhi thì phải... Phải... Phải...”

Cô đột nhiên muốn nói lại thôi, như có cái gì khó khăn, không muốn tiếp tục nói nữa.

“Là cái gì?”

“Là cái gì?”

Mặc Thâm Dạ và Vũ Chi Húc lại một lần trăm miệng một lời hỏi, chờ đợi câu trả lời của cô.

Tử Thất Thất yếu đuối nhìn mặt cô khổ sở, rốt cuộc nhẹ giọng mở miệng, nói, “Tiểu Lam... Cậu còn muốn giấu giếm mình sao?”

“Không, không phải!” Phương Lam lập tức phủ nhận.

“Như vậy... Bọn họ thì... Rốt cuộc là cái gì?” Tử Thất Thất dứt quãng hỏi.

Phương Lam nắm chặt hai tay, sau đó lặp lại, “Bọn họ thì phải...”

Lời nói của cô lại một lần nữa cứng lại, nhưng hai mắt cô, lại nhìn về phía Mặc Thâm Dạ.

Chương 313: Đưa hài tử đi, đưa cho Mặc Tử Hàn!

Mặc Thâm Dạ chống lại tầm mắt của cô, đột nhiên cả kinh.

Tại sao cô dùng ánh mắt như vậy nhìn anh? Chẳng lẽ...

“Có liên quan tới anh?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ hỏi.

Chân mày Phương Lam nhíu thật sâu, sau đó đem tầm mắt từ từ dời đi, một lần nữa trầm mặc.

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì? Hai người bọn họ có quan hệ với anh sao? Nếu quả thật có liên quan tới anh, như vậy anh càng phải biết!” Mặc Thâm Dạ hỏi tới, hai mắt kiên định nhìn cô.

Phương Lam do dự cực kỳ lâu, trong phòng yên tĩnh chỉ có đứa bé gái không ngừng khóc, chợt, cô hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thâm Dạ, nhẹ giọng nói, “Thật ra Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc Nhi thề là: để anh ở nhà họ Mặc, lấy thân phận con trai của Mặc Hình Phong ở lại nhà họ Mặc, bọn họ đời này không thể tới thăm anh, không thể nói ra sự thật!”

Chân tướng thân thể của anh?

Mặc Thâm Dạ nghe được câu này vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc, anh miễn cưỡng khẽ nâng khóe miệng, bật cười nói, “Em mới nói gì? Sẽ không phải là... Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc nhi... Là của anh... Anh...” Anh đột nhiên lặp lại, không cách nào nói lời kế tiếp.

“Không sai!” Phương Lam đột nhiên trả lời, xác định nói, “Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc Nhi là cha mẹ ruột của anh, bọn họ trong ba năm len lén sinh anh. Anh mới thật sự là con trai của thủ lĩnh hắc đạo. Chỉ cần anh ở lại hắc đạo, Chung Khuê có thể bồi dưỡng anh trở thành thủ lĩnh kế nhiệm, đây

chính là mục đích của ông ta. Cho dù không có Mặc Hình Thiên, chỉ cần có con ông, chỉ cần đem con trai của ông bồi dưỡng thành người kế nhiệm, chỉ cần đem con trai ông bồi dưỡng thành sát thủ ưu tú, chỉ cần đem con trai ông bồi dưỡng thành người thừa kế tâm ý của mình... Như vậy là được rồi!”

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói, nghe bí mật kinh người, trái tim đột nhiên run lên. Không phải bị thương, cũng không phải là đau, chỉ là rất khó chịu, không nói ra cảm giác gì, tóm lại... Rất kỳ quái.

“Ha...” Anh đột nhiên cười khẽ, sau đó trên mặt mang nụ cười khó coi, nói, “Đột nhiên biết chuyện như vậy, đúng là khiến anh có chút không thích ứng, anh... Anh thế nhưng... Anh lại là... Ha ha ha...” Anh có chút bối rối, sau đó không ngừng cười, cuối cùng đột nhiên đi tới trước mặt Phương Lam, đem bé trai trong ngực đang lẳng lặng ngủ say thậm trọng đưa cho cô, nói, “Anh muốn ra ngoài hóng mát một chút, mọi người từ từ tán gẫu!”

Anh nói xong, lập tức đi khỏi phòng khách, Phương Lam cau mày lo lắng nhìn bóng lưng của anh, vốn định đuổi theo an ủi anh, nhưng... Cô còn có chuyện rất quan trọng muốn nói với Tử Thất Thất.

“Tôi đi xem anh ta!” Vũ Chi Húc nhìn thấu Phương Lam, lập tức mở miệng, sau đó đi ra cửa phòng.

Bên trong gian phòng, đột nhiên chỉ còn lại ba người, cùng hai đứa trẻ tính tình hoàn toàn ngược nhau.

“Thất Thất!” Phương Lam ôm hài tử nhìn về phía cô, sau đó đầy áy náy, nói, “Có một việc, mình muốn nói với cậu!”

Tử Thất Thất nhìn mặt cô, nhẹ giọng vô lực nói, “Chuyện gì?”

“Thật ra thì... Thật ra thì bảy năm trước, là mình tìm người cố ý đi câu dẫn An Tường Vũ đấy!”

Nghe cô nói một câu như vậy, Tử Thất Thất đột nhiên khiếp sợ, sắc mặt trắng bệch thêm mấy phần, ngày càng khó coi.

“Cậu nói... Cái gì?” Cô không thể tin hỏi.

Sắc mặt Phương Lam ngày càng hốt hoảng, cô không cách nào nhìn mặt cô ấy, chỉ có thể dùng thanh âm hơi run, nói, “Mấy ngày trước lễ tình nhân, cậu nói với mình kế hoạch sau này của cậu, mình liền bắt đầu tìm người cậu dẫn An Tường Vũ, cố ý khiến người phụ nữ đó ở nhà An Tường Vũ, cố ý để cậu phát hiện An Tường Vũ bắt cả hai tay. Mà theo tính cách của cậu, nhất định sẽ phát tiết tức giận trong lòng, cho nên mình dẫn cậu đi khách sạn KTV, bởi vì mình biết Mặc Tử Hàn sẽ xuất hiện ở đó. Cho dù cậu không đi KTV, mình cũng sẽ nghĩ biện pháp để các người gặp nhau, mà mục đích của mình, chính là muốn để cậu trở thành vợ của Mặc Tử Hàn, chỉ là mình không nghĩ tới hắn sẽ lợi dụng cậu... Mình càng không nghĩ tới hắn lại ngồi tù bảy năm!”

Nghe tin tức kinh người, Tử Thất Thất khiếp sợ nói, “Tại sao? Tại sao... Phải làm như vậy?”

“Nguyên nhân có hai. Thứ nhất: nếu cậu thành công gả cho Mặc Tử Hàn, như vậy mình có thể thuận nước đẩy thuyền, nghênh ngang tiến vào nhà họ Mặc, sau đó điều tra vị trí cha nuôi. Thứ hai: nếu cậu gả cho Mặc Tử Hàn, vậy cậu là con dâu nhà họ Mặc, như vậy cậu có thể danh chính ngôn thuận gọi cha nuôi là ba, cho dù cậu không biết cha nuôi là cha ruột, nhưng chỉ cần cậu gọi ông ấy một tiếng ba, ông ấy nhất định rất vui!”

“Nhưng... Mặc Tử Hàn cũng là con trai của ông ấy, mình và anh ta là...”

“Anh ta không phải con trai của cha nuôi, anh ta chỉ là con nuôi, cậu và anh ta không có bất kỳ liên hệ máu mủ!” Phương Lam trả lời nghi vấn.

Tử Thất Thất giờ mới hiểu dụng tâm của cô ấy, nhưng cũng bởi vì dụng tâm của cô ấy, khiến cuộc sống cô có thay đổi cực lớn.

Phương Lam áy náy nhìn cô, từ từ mở đôi môi nói tiếp, “Lúc biết cha nuôi chưa chết, đầu tiên mình nghĩ tới địa lao nhà họ Mặc, mình muốn đi tra xét, nhưng mình lại không có cách nào tiến vào nhà họ Mặc. Thật ra mình cũng vậy đoán được, có khả năng nhốt cha nuôi, chính là Mặc Tử Hàn. Hơn nữa sau khi cha nuôi mất tích ba năm, mình do dự cực kỳ lâu, mình không biết làm như vậy đúng hay sai. Nếu thật sự Mặc Tử Hàn nhốt cha nuôi, như vậy

mình để cậu gả cho hắn, có thể tổn thương tới cậu không? Có thể tổn thương tới cha nuôi?

Nhưng mình lại ngây thơ ảo tưởng, cha nuôi yêu thương cậu như vậy, lời của cậu ông nhất định sẽ nghe, chỉ cần cậu nói ông tha thứ cho Mặc Tử Hàn, chỉ cần cậu nói cậu là vợ Mặc Tử Hàn, ông nhất định sẽ đồng ý cậu, nhất định sẽ tha thứ Mặc Tử Hàn. Hơn nữa Mặc Thâm Dạ cũng vô ý khi trở thành thủ lĩnh hắc đạo, cho nên chuyện này xem như nhầm lẫn trong gia đình, có thể từ từ hóa giải. Sau đó mình, cậu thêm Mặc Tử Hàn nói xin lỗi, như vậy chúng ta có thể đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cuối cùng có thể hạnh phúc ở chung một chỗ. Hơn nữa cho dù cha nuôi không tha thứ cho Mặc Tử Hàn cũng không quan hệ, chỉ cần cậu có thể gọi ông một tiếng ba, chỉ cần cậu có thể ở bên cạnh ông, đây chính là tâm nguyện lớn nhất của ông.

Ông từng nói với mình, có thể nghe được cậu gọi ông một tiếng ba, cho dù chết, ông cũng sẽ cười. Cho nên suy nghĩ ba năm, bất kể mình làm sai, mình đều hoàn thành tâm nguyện của cha nuôi, để cậu gọi ông một tiếng ba, cho nên mình quyết định để cậu và Mặc Tử Hàn gặp nhau, làm cậu yêu Mặc Tử Hàn, khiến Mặc Tử Hàn cũng yêu cậu... Nhưng mình không nghĩ tới Mặc Tử Hàn sẽ giết cha nuôi, mình đánh chết cũng không nghĩ Mặc Tử Hàn sẽ giết cha nuôi, mình càng không biết hắn ta tại sao muốn làm như vậy? Mình thật sự không nghĩ tới... Mình thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ thành như vậy. cha nuôi dưỡng dục hắn ta hai mươi mấy năm, rốt cuộc hắn ta tại sao muốn làm như vậy? Mình thật sự không biết... Thất Thất... Thật xin lỗi! Nếu như bảy năm trước mình không để cậu gặp Mặc Tử Hàn, nếu như bảy năm trước mình cái gì cũng không làm, chuyện sẽ không biến thành như bây giờ. Thất Thất... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Phương Lam không ngừng nói xin lỗi, hai đầu gối quỳ gối bên giường, đôi tay từ từ dùng sức ôm bé trai trong ngực.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Rõ ràng đã đồng ý cha nuôi, đồng ý Mặc Hình Thiên, đồng ý Ninh Ngọc Nhi, nhất định sẽ bảo vệ cô ấy, nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô ấy, để cho cô ấy vui vẻ sống. Rõ ràng đã thề, tuyệt đối không để cô ấy thương tâm rơi lệ. Nhưng hiện tại tổn thương cô ấy sâu nhất chính là cô, hơn nữa người khởi

xuống... Cũng chính là cô!

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thất Thất... Thật xin lỗi...”

Nghe cô không ngừng nói xin lỗi, nhìn trên mặt cô nước mắt không ngừng rơi xuống, trong lòng Tử Thất Thất vừa đau lại thương.

Bạn tốt nhất của mình, thế nhưng bảy năm trước đã bắt đầu gài bẫy cô, bởi vì ý nghĩ kỳ lạ, cho nên để cô chịu bảy năm thống khổ, để cô đã trải qua nhiều buồn vui như vậy, cuối cùng để cô rơi vào tình trạng nhếch nhác. Cô tại sao có thể làm như vậy? Cô tại sao có thể giấu giếm nhiều như vậy, ác như vậy tổn thương cô?

“Thất Thất, cậu đánh mình đi, cậu mắng mình đi, cậu muốn trừng phạt mình thế nào đều được, nhưng cầu xin cậu... Nhất định phải tha thứ cho mình, không cần căm hận mình, không cần chán ghét mình, không cần không để ý tới mình... Thất Thất... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Mình van cầu cậu, không cần không để ý mình...” Phương Lam không ngừng van xin, không ngừng khóc thút thít.

Cả đời này, cái cô sợ nhất không phải Mặc Hình Phong chết, cũng không phải là Mặc Hình Thiên chết, càng không phải là Ninh Ngọc Nhi chết, trên thế giới này, chuyện gì cô cũng không sợ, sẽ không thương tâm, lại càng không khổ sở, nhưng cô sợ nhất, lo lắng nhất, thương tâm nhất, chính là Tử Thất Thất không chấp nhận cô là bạn tốt, không để ý cô!

Cô có thể mất đi toàn thế giới, thậm chí tánh mạng của mình, nhưng cô muốn duy trì... tình cảm của cô ấy!

Tử Thất Thất nghe cô thanh âm run rẩy, nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

Chợt...

Cô nhìn bộ mặt nước mắt của cô ấy, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt không ngừng chảy xuống, sau đó nhẹ giọng nói, “Đứa ngốc... Cậu bạn tốt duy nhất của mình trên thế giới này... Mình đương nhiên có thể tha thứ

cho cậu!”

Nghe cô nói, Phương Lam đột nhiên dùng sức cắn môi dưới, run rẩy, nước mắt chảy càng nhiều, nức nở càng lợi hại.

“Đừng khóc...” Tử Thất Thất không ngừng lau nước mắt trên mặt cô, nhàn nhật cười nói, “Cậu cũng vì mình, cậu cũng vì tốt cho mình. Hơn nữa... Bởi vì cậu làm việc này, để mình có Thiên Tân, bây giờ có thêm hai đứa bé này, cũng biết rất nhiều người, gặp rất nhiều chuyện vui... Mặc dù cũng có thống khổ, nhưng ai không có thống khổ chứ? Cho dù thay đổi cuộc đời, có thể bảo đảm mình không đau khổ sao? Có thể bảo đảm thống khổ của mình ít hơn bây giờ sao? Được cái này mất cái kia, ở nơi này bảy năm, mình cũng không hoàn toàn thống khổ, mình còn rất nhiều rất nhiều khoảnh khắc vui vẻ, những thứ kia mình đều không quên, cũng không muốn bỏ lỡ... Cho nên mình sẽ không trách cậu, chỉ là cậu phải nhớ kỹ, từ nay về sau, không được giấu giếm mình bất cứ chuyện gì, chúng ta là bạn tốt, không có gì giấu nhau, từ nhỏ ở cùng nhau, so với người thân còn hơn, ít nhất chuyện của mình, xin cậu không nên giấu giếm mình, cho nên... Mình tha thứ cho cậu, nhưng là... Cậu cũng phải đồng ý mình, đối đãi thật tình với mình!”

Phương Lam nghe cô nói, cắn môi dưới, không ngừng dùng sức gật đầu.

Khóe miệng Tử Thất Thất nở nụ cười nhàn nhật. Cô đã mất rất nhiều rồi, cô không muốn mất đi người bạn từ nhỏ của mình, vì mình che gió che mưa, bảo vệ cô.

“Đừng khóc... Nhanh đem bảo bối cho mình nhìn một chút!” Cô nói xong, hai mắt rớt cuộc rơi vào bé trai trong ngực cô ấy.

Phương Lam lập tức gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn Bạch Trú một cái, Bạch Trú cũng vừa lấy lại tinh thần, ôm đứa bé trong ngực, đi tới bên giường.

“Là Long Phượng Thai, khóc suốt chính là con gái, vẫn ngủ là con trai, hai đứa chúng nó mặc dù là song bào thai, nhưng tính tình lại hoàn toàn bất đồng, chỉ là... vô cùng đáng yêu giống nhau!” Bạch Trú nhẹ giọng nói, liền đem đứa bé trong ngực mình đặt bên gối cô.

“Oa ô... Ô... Oa ô... Ô ô...”

Bé gái không ngừng khóc thút thít, cả căn phòng quanh quẩn tiếng khóc của con bé. Tử Thất Thất lập tức đưa đôi tay nhuộm đầy máu tươi, nhẹ nhàng vuốt ve gò má con, trong nháy mắt, giống như làm ma pháp, bé gái lập tức ngưng gào khóc, mắt hạnh xinh đẹp nhìn chăm chăm cô, nhìn mặt Tử Thất Thất tái nhợt, đột nhiên sau đó, cười vui vẻ.

Tử Thất Thất nhìn phản ứng của con, trong lòng chột mừng rỡ, tất cả phiền não, thống khổ và thương tâm trong nháy mắt biến mất, chỉ có trái tim đầy ấm áp, lượn quanh thân thể lạnh như băng.

Cô chuyển tầm mắt, nhìn bé trai vẫn ngủ say trong ngực Phương Lam, trên mặt lại lần nữa lộ nụ cười hạnh phúc, thế nhưng nụ cười chỉ duy trì mấy giây, sau đó lộ ra mặt mát, kinh ngạc có chút ưu thương.

“Thất Thất... Cậu làm sao vậy?” Phương Lam nhìn cô, lo lắng hỏi.

“Không sao!” Tử Thất Thất lắc đầu một cái, sau đó dùng cánh tay vô lực ôm bé gái bên cạnh, hai mắt đau lòng nhắm lại, nước mắt từ khuôn mặt rơi xuống.

“Bạch Trú!” Cô đột nhiên mở mắt, nhẹ giọng mở miệng.

“Chuyện gì?” Bạch Trú tò mò hỏi.

“Giúp em một việc!”

Giúp một việc?

Bạch Trú và Phương Lam đều nghi hoặc nhìn cô.

“Em muốn anh... Giúp em cái gì?” Bạch Trú nhẹ giọng hỏi.

“Giúp em đem đứa nhỏ này đưa đến sang nhà họ Mặc!” Tử Thất Thất nhìn con gái bên cạnh, hai mắt tràn đầy nước mắt trong suốt.

“Đưa đến nhà họ Mặc?” Bạch Trú kinh ngạc, sau đó giật mình chắt vắn, “Tại sao? Nó là con của em!”

“Nó cũng là con của Mặc Tử Hàn, hơn nữa bên người Mặc Tử Hàn còn có Thiên Tân, nó ở lại bên cạnh bọn họ, có thể hạnh phúc hơn ở bên cạnh em!”

“Vậy bé trai?” Phương Lam đột nhiên hỏi.

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn con trai trong ngực cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt ngủ say của nó, chân mày không khỏi đau đớn nhíu lại, nói, “Đứa nhỏ này, mình tự có an bài!”

“Tự có an bài? Cậu muốn làm cái gì?” Phương Lam lo lắng chắt vắn.

“Cái gì cũng đừng hỏi, theo lời mình làm đi!”

“Không được!” Bạch Trú đột nhiên cự tuyệt, kiên định nói, “Anh sẽ không giúp em làm chuyện này!”

“Anh không làm, vậy em đi tìm người khác!” Tử Thất Thất cũng kiên định, hơn nữa quật cường hơn.

“Em...” Bạch Trú tức giận nhìn chăm chăm cô, đột nhiên sau đó hất đầu xoay người, sải bước ra cửa phòng, chỉ bỏ lại đơn giản mấy chữ, “Em thích làm sao thì làm!”

“Rầm ——” một tiếng, cửa phòng nặng nề đóng lại, rõ ràng Bạch Trú tức giận.

Phương Lam nhìn Tử Thất Thất, đầu tiên là hít mũi một chút, sau đó nhẹ giọng nói, “Thất Thất... Tại sao làm như vậy?”

Tử Thất Thất nhìn con gái bên cạnh đang trợn to hai mắt nhìn mình, đau đớn mỉm cười nói, “Bởi vì Mặc Tử Hàn từng nói, hắn muốn hưởng thụ một chút vui sướng của người cha, muốn hưởng thụ tâm tình nhìn con mình ngày một lớn lên, còn muốn chăm sóc con từ nhỏ, dùng hai mắt ghi nhớ từng ly từng tý của con, cho nên... Mình muốn đem đứa nhỏ này đưa đi cho anh ta, để anh ta

có thể chân chính làm cha, hoàn thành tâm nguyện của anh ta!”

“Nhưng cậu thì sao? Cậu không đau lòng sao?” Phương Lam hỏi.

Khóe mắt Tử Thất Thất nước mắt không ngừng rơi xuống, cô khẽ nghẹn ngào nói, “Dù sao lòng của mình, đã bị thương sắp chết lặng, bị thương một chút nữa cũng không sao, mình chịu được!”

“Vậy đứa bé kia?” Phương Lam nhìn bé trai trong ngực mình nói, “Cậu muốn nó như thế nào?”

“Nó...” Tâm mắt Tử Thất Thất nhìn về phía gương mặt đáng yêu mặt ngủ, nước mắt lăn xuống càng mãnh liệt.

Chương 314: Tử Thất Thất đã chết? Tôi tuyệt đối không tin!

Ngày thứ hai

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ lầu hai

Mặc Tử Hàn ngồi ngẩn người cả đêm không chớp mắt, vốn còn vui vẻ muốn giải thích với Tử Thất Thất, muốn vui vẻ làm lành với cô, muốn vui vẻ cùng cô sống hạnh phúc, nhưng hiện tại... Anh đã mất tất cả!

Giống như sấm sét giữa trời quang, bí mật kinh người từng bước đánh sâu vào anh, lúc anh mười tuổi, tự tay giết chết cha đẻ, lại còn nhận giặc làm cha suốt 30 năm, khi mà tự tay giết chết kẻ thù, thế nhưng lại biết kẻ thù lại là cha người phụ nữ mình yêu nhất... Thật sự là buồn cười, thật sự là vớ vẩn, vì sao anh lại gặp phải chuyện như vậy?

“Thất Thất...” Anh nỉ non, trái tim đau đớn kịch liệt.

Hôm qua nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, vết máu trên váy trắng, những chỗ cô đi qua đều có máu đỏ tươi lưu lại, anh rất lo lắng, anh rất sợ hãi, không biết cô ấy hiện tại thế nào? Không biết đứa bé trong bụng cô ấy thế nào? Vừa chảy máu lại chịu đả kích nghiêm trọng, cô sẽ vượt qua bình an được không? Thân thể cô ấy không tốt, từ sau lần bị rơi đó, thân thể kém đi rất nhiều, nếu lần này lại động thai khí, vậy cô ấy cùng đứa bé...

Mặc Tử Hàn nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi tràn ngập khắp người anh.

“Cộc, cộc, cộc!”

Chợt tiếng gõ cửa vang lên, anh mở mắt rời giường, nói vọng tới cửa phòng,

“Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng được mở ra thì Kim Hâm bước vào, anh trước cung kính cúi đầu sau mới nói, “Đại ca!”

“Tìm được chưa?” Mặc Tử Hàn khẩn trương hỏi.

“Vẫn chưa có tin tức phu nhân, nhưng mà...” Kim Hâm muốn nói rồi lại thôi.

“Nhưng mà cái gì? Nói!” Mặc Tử Hàn lớn tiếng lạnh lùng ra lệnh.

“...” Kim Hâm cũng không trả lời, mà tránh sang một bên, lúc này...

“Oa oa... Oa... Oa oa... Oa... Oa oa...”

Tiếng trẻ sơ sinh khóc truyền vào trong phòng rồi vào tai Mặc Tử Hàn, anh kinh ngạc sững sốt nhìn thẳng ra cửa phòng, Mặc Thâm Dạ xuất hiện, trong ngực anh ôm chính là đứa bé sơ sinh không ngừng khóc.

Đứa bé đó... Chẳng lẽ là... Con anh?

“Tôi nhận ủy thác của người khác mang đứa bé này tới cho cậu!” Mặc Thâm Dạ bước tới trước mặt anh, lạnh lùng mở miệng.

Mặc Tử Hàn nhìn đứa bé trong ngực anh ta, nó có một đôi mắt hạnh phúc xinh đẹp, giống đôi mắt sáng trong của Tử Thất Thất, lóe ra ánh sáng thuần khiết, trong đôi mắt nó chứa đầy nước mắt, cứ khóc, cứ khóc, giống như là một đứa bé bị mất mẹ...

Mặc Thâm Dạ đặt bé gái vào lòng anh, sau đó khẽ nói, “Đứa bé này đã chọn được tên rồi, gọi là Mặc Thiên Ái, là con gái!”

Không biết vì sao, khi nhìn thấy đứa bé gái này, trong đôi mắt của Mặc Tử Hàn đã bị nước mắt làm mờ đi. Anh vui vẻ muốn cười, nhưng lại không cười nổi, “Thất Thất đâu?” Anh bỗng hỏi, sưng mù che mắt nhìn Mặc Thâm Dạ.

Đôi mắt lạnh như băng của Mặc Thâm Dạ nhìn lại anh, anh ta không nói gì,

chỉ hờ hững xoay người bước đi.

“Thất Thất đâu? Cô ấy ở đâu? Cô ấy thế nào?” Mặc Tử Hàn kích động lớn tiếng hỏi.

Anh rất sợ hãi, mới bảy tháng đã sinh, ngày hôm qua lại động thai khí, còn mất nhiều máu như vậy, sẽ không phải...

“Cô ấy khó sinh nên đã chết!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng trả lời.

Thân thể Mặc Tử Hàn chấn động, lay động lui về phía sau một bước.

“Không thể nào... Điều đó không thể!” Anh ôm chặt bé gái trong lòng, không ngừng phủ định câu trả lời của anh ta.

“Có tin hay không là tùy cậu, tóm lại tôi đã chuyển đưa bé cho cậu, chăm sóc cho nó thật tốt đi!” Mặc Thâm Dạ nói xong liền bước ra ngoài.

“Không được đi!” Mặc Tử Hàn hét lên, “Kim Hâm, ngăn anh ta lại!”

Trong nháy mắt, Kim Hâm liền xuất hiện chặn đường đi của anh ta.

Mặc Thâm Dạ mặt lạnh như băng, đôi mắt tràn ngập sát khí nhìn anh ta, âm lãnh nói, “Tâm tình tôi bây giờ không tốt, đừng chọc tôi, tránh ra!”

Kim Hâm cho tới giờ chưa từng thấy khuôn mặt nghiêm túc như vậy ở anh ta, càng chưa từng nghe tiếng nói kinh sợ như thế, không tự giác có chút kinh hãi, chân hơi lùi ra sau.

Mặc Thâm Dạ hoàn toàn không để ý tới sự ngăn cản của anh ta, trực tiếp bước đi, dùng tay đẩy anh ta ra, Kim Hâm hốt hoảng lui lại sau mấy bước mới dừng lại, thời điểm cùng anh ta tiếp xúc, khí thế bức nhân kia khiến anh sinh lòng khiếp đảm.

“Kim Hâm!” Mặc Tử Hàn lại chột hét lớn.

Kim Hâm lập tức hoàn hồn, nhưng trên hành lang đã không thấy bóng người

của Mặc Thâm Dạ, ngược lại ở trước cửa phòng khách, thấy bóng dáng nhỏ nhỏ của Mặc Thiên Tân bước ra, sau đó cậu từ từ đi tới cửa phòng Mặc Tử Hàn, nhìn bé gái gào khóc trong ngực ba.

“Ba?” Cậu kinh ngạc kêu lên, sau đó tới gần hơn ba nghi hoặc hỏi, “Em bé sơ sinh này... Là sao vậy?”

“Con bé?” Mặc Tử Hàn cúi đầu nhìn bé gái cứ nức nở trong lòng, kinh ngạc nói, “Con bé là em gái con!”

Em gái?

Mặc Thiên Tân khiếp sợ.

“Đây là em bé mẹ sinh sao? Nhưng mẹ mang thai còn chưa tới mười tháng mà? Đây là sao? Mẹ đâu rồi? Mẹ ở đâu? Ba không phải nói để mẹ sinh em xong sẽ cho con gặp mẹ sao? Mau mang con đi gặp mẹ đi? Con muốn gặp mẹ... Con muốn gặp mẹ...” Mặc Thiên Tân liên tiếp nói ra nghi vấn, sau đó không ngừng khẩn cầu ba, mà trong lòng bỗng sinh ra khủng hoảng rất lớn.

Mặc Tử Hàn nghe tiếng cậu rồi lại nghe tiếng khóc của bé gái, đầu óc liền rối loạn.

Mặc Thâm Dạ nói Thất Thất đã chết? Chết vì khó sinh?

Không...

Tuyệt đối không có khả năng! Thất Thất sẽ không chết, cô ấy tuyệt đối sẽ không chết!

Phải tìm được cô ấy, nhất định phải tìm được cô ấy... Cho dù cô ấy thật sự đã chết, anh cũng phải tìm được thi thể cô, dùng chính mắt mình xác nhận.

“Ba lúc này phải đưa mẹ con về, ba nhất định sẽ tìm được mẹ con về!” Mặc Tử Hàn kiên định nói, chột đặt bé gái vào lòng Mặc Thiên Tân, sau đó lao ra ngoài.

“Ba ——” Mặc Thiên Tân ôm chặt bé gái trong lòng, lớn tiếng kêu lên, lúc quay đầu ba đã biến mất.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao mẹ mới bảy tháng đã sinh em bé?

Mẹ đến cùng ở đâu?

“Oa oa... Oa... Oa oa... Oa oa oa...”

Mặc Thiên Tân nghe tiếng nức nở liên tục, vội nhìn em gái trong lòng, thấy khuôn mặt mập mạp của bé đỏ bừng, cậu khẽ cười, nhẹ nhàng đỡ hai tay, dỗ bé, “Đừng khóc, bé ngoan, ba đi tìm mẹ rồi... Mẹ sẽ trở lại nhanh thôi... Ngoan ha... Đừng khóc nữa...”

“Oa oa... Oa... Oa oa... Oa oa oa...”

Tiểu Thiên Ái tiếp tục mở miệng nức nở, tiếng sau càng vang dội hơn tiếng trước.

“Có phải đói rồi không?” Mặc Thiên Tân nhíu mày, sau đó lập tức ra lệnh, “Thỏ Nghiêu, đi lấy sữa bột, mau lên!”

“Vâng!” Thỏ Nghiêu vẫn luôn đi bên cạnh cậu lập tức nhận lệnh.

Mặc Thiên Tân vừa dùng tay đỡ dành tiểu Thiên Ái, vừa nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Cảm thấy hình như đã xảy ra chuyện lớn gì đó... Trái tim không cách nào bình tĩnh...

Mẹ...

Mẹ rốt cuộc ở đâu?

Cửa chính biệt thự

Mặc Tử Hàn nhìn cánh cửa xa xa chậm rãi đóng lại, mà xe Mặc Thâm Dạ bên ngoài đã nhanh chóng biến mất, anh vội vã ngồi lên xe đỗ ở biệt thự, sau đó khởi động nhanh chóng lái đi.

Anh không tin Tử Thất Thất đã chết!

Nhất định là Mặc Thâm Dạ đang nói dối.

Nhưng là nếu cô ấy không có việc gì thì ai đó nói cho anh biết cô sẽ ở chỗ nào đây? cô động thai khí, lại ra máu, nhất định phải đi bệnh viện mới đúng, nhưng anh từ trên xuống dưới phải rất nhiều người đi đến các bệnh viện lớn nhỏ của Đài Loan, đều không có tin tức của cô ấy, như vậy cô ấy còn có thể đi nơi nào đây? Còn có nơi nào có thể trợ giúp cô ấy thuận lợi sinh nở đây?

Bồong!

Anh tỉnh ngộ mở to đôi mắt.

Không sai, nơi có thể cho cô thuận lợi sinh ra đứa bé, thì phải là Bạch gia, Bạch Trú cả Phương Lam, hai người bọn họ đều là bác sĩ, căn bản không cần tới bệnh viện, cho nên Tử Thất Thất nhất định ở chỗ anh ta.

Đạp mạnh chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe ra khỏi cửa lớn nhà họ Mặc.

...

Trước cửa biệt thự nhà họ Bạch

Mười phút, Mặc Tử Hàn dừng xe trước cửa biệt thự nhà họ Bạch. Anh vội vã ra khỏi ghế lái, hoàn toàn không để ý mấy người hầu ngăn cản, trực tiếp vọt vào cửa chính nhà họ Bạch, thậm chí trực tiếp xông lên lầu hai.

Vừa tới lầu hai liền thấy Bạch Trú đứng ở cầu thang, tựa hồ đã sớm biết anh

sẽ đến.

“Thất Thất đâu?” Mặc Tử Hàn chất vấn.

“Mặc Thâm Dạ không nói cho anh chuyện cô ấy sao?” Bạch Trú hỏi lại.

“Tôi không tin lời anh ta nói, tôi muốn tự mắt mình xác nhận, Thất Thất cô ấy ở đâu? Mang tôi đi gặp cô ấy!” Giọng Mặc Tử Hàn băng lãnh nôn nóng, lại mang theo mệnh lệnh không thể cự tuyệt.

“Cô ấy đúng thật sinh con ở chỗ tôi, nhưng hiện tại cô ấy đã đi rồi!” Bạch Trú trả lời.

“Tôi không tin, cô ấy sinh xong con thân thể nhất định rất suy yếu, không thể đi đâu được!”

“Đó là phản ứng của người còn sống, nhưng... Nếu đã chết?”

Trái tim Mặc Tử Hàn như bị đao chọc khoét, cả người cứng ngắc run rẩy, đôi mắt ảm ảm lệ quang, cả khuôn mặt trắng bệnh như tờ giấy.

“Tôi không tin cô ấy đã chết, cô ấy sẽ không chết!” Anh kiên định phủ định.

“Đêm qua lúc cô ấy tới chỗ tôi, anh có biết cô ấy chảy bao nhiêu máu không? Lúc cô ấy sinh đứa bé, anh có biết cô ấy lại chảy ra bao nhiêu máu không? Chỗ tôi thiết bị thì không có, lại không có máu bổ sung, không thể truyền máu cho cô ấy, cô ấy kiên trì muốn sinh đứa bé ra, anh có biết cơ hội sống sót của cô ấy thấp đến thế nào không?” Bạch Trú khẽ nói, đôi mắt nhìn khuôn mặt hấn càng ngày càng tái nhợt, thâm hạ quyết tâm, lại mở miệng nói cho anh biết, “Tỷ lệ gần như = 0!”

Trong mắt Mặc Tử Hàn nước mắt đã ngưng tụ, anh nhẫn nại không để nước mắt rơi xuống, run rẩy mấp máy môi phủ định như cũ, “Không thể nào... Cô ấy sẽ không chết... Cô ấy tuyệt đối sẽ không chết!”

Anh nói xong liền chạy lên lầu hai, kiểm tra từng phòng trong nhà họ Bạch.

Anh phải tìm được cô ấy, anh nhất định phải tìm được cô ấy!

Anh không cho phép cô ấy chết, lại càng không cho phép cô ấy bỏ đi

Tử Thất Thất... Em là của anh, là của Mặc Tử Hàn anh! Em đã nói em sẽ ở lại bên cạnh anh, anh tuyệt không cho phép em bỏ anh mà đi!

...

Bạch Trú đứng ở đầu cầu thang nhìn anh, mày không nhìn được nữa lại.

Tối hôm qua Tử Thất Thất ở trong này nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm nay trời vừa sáng liền thay quần áo muốn đi, rõ ràng thân thể cô không thể đứng dậy được, nhưng dù đôi chân run rẩy cô vẫn nhờ Phương Lam đỡ đi, trước khi đi cô còn cầu xin anh, nếu Mặc Tử Hàn tìm đến thì nói cô đã chết.

Tuy rằng đó là một phương pháp tàn nhẫn, nhưng sau khi nghe chuyện giữa bọn họ, anh cho rằng, anh không có quyền nhúng tay vào, ít nhất, anh không muốn bị cuốn vào tình cảm hỗn loạn của bọn họ.

Cứ để anh ta tìm đi...

Chờ anh ta tìm đủ... Tìm mệt mỏi rồi... Tìm không thấy nữa... Tự nhiên sẽ đi...

Nếu trên thế giới này có thuốc chữa được loại bệnh tình yêu này, hoặc là giải phẫu thì tốt rồi, vậy sẽ không còn thấy khuôn mặt bị thương của Tử Thất Thất, cũng không cần thấy khuôn mặt thương tâm của Mặc Tử Hàn.

Trên thế giới này, không thể dùng phương pháp y học chữa trị... Chính là bệnh tình yêu này...

Biệt thự nhà họ Bách

Một chiếc taxi đứng ở cửa biệt thự Bách gia, Phương Lam từ sau xe đi xuống

rồi nâng thân thể suy yếu của Tử Thất Thất, để cô bước ra từ cửa sau xe.

Chân Tử Thất Thất chạm đất, không tự giác run nhè nhẹ, mà tay cô ôm chặt bé trai trong lòng. Bé ngủ rất say, từ lúc sinh ra đã giống một tên lười rồi, tỉnh lại là ăn, ăn xong rồi ngủ, cứ ngủ lại ngủ, thế nào cũng không chịu mở to mắt nhìn cô.

Là vì bé biết cô muốn đưa bé cho người khác, nên mới không muốn nhìn cô sao?

Là vậy ư?

“Thất Thất...” Phương Lam khẽ gọi tên cô, nhìn bé trai trong ngực cô, nhú mày không muốn nói, “Thật sự phải làm như vậy sao?”

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng đáp lại, tiếng nói ấy như những đám mây trên bầu trời, vừa nhẹ vừa vô lực.

Phương Lam u sầu, nhưng cũng không biết còn có thể nói cái gì.

“Đi thôi!” Tử Thất Thất nói xong, liền bước đi.

Phương Lam đỡ cô từng bước một tiến vào biệt thự.

...

Đại sảnh lầu một

Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ cùng đi xuống, bọn họ đều thấy Tử Thất Thất và Phương Lam ở giữa sảnh, còn cả đứa bé sơ sinh trong ngực cô. Sắc mặt Tử Thất Thất lúc này cực kỳ tái nhợt, thậm chí đôi môi cô trắng bệnh không còn phản nhuận sáng bóng như trước, cả khuôn mặt cực kỳ tiêu tụy, hoàn toàn mất đi phần kiên cường lúc trước, giống như đóa hoa nhận hết mưa sa bão táp, cánh hoa xinh đẹp cùng nhị hoa bị thổi tan...

“Cô tới làm cái gì?” Bách Vân Sơn lạnh lùng mở miệng.

Tử Thất Thất đẩy Phương Lam đang đỡ chính tay mình ra, thân thể lắc lư, run rẩy bước về trước, sau đó vô lực mỉm cười nói, “Bác trai, bác gái, thực xin lỗi, sáng sớm đã đến quấy rầy hai bác, nhưng cháu có chuyện rất quan trọng muốn hai bác đồng ý!”

“Chuyện quan trọng?” Bách Vân Sơn nghi hoặc lặp lại.

“Vâng!” Tử Thất Thất nói xong, liền cúi đầu nhìn bé trai trong lòng, khẩn cầu, “Đây là con cháu, cháu hi vọng hai bác có thể thu dưỡng nó, coi nó như cháu nội của mình, chăm sóc thật tốt cho nó!”

Lời cô vừa ra khỏi miệng, Bách Vân Sơn và Bách Mạc Lệ kinh hãi mở to đôi mắt.

“Cô nói cái gì? Cô muốn đem con cô cho chúng tôi?” Bách Vân Sơn không dám tin hỏi, không nghĩ tới cô lại nói ra lời như vậy.

Trên khuôn mặt tiêu tụy của Tử Thất Thất cười chua xót, lại di chuyển đôi chân run rẩy, tới trước mặt bọn họ, sau đó đưa bé trai trong lòng cho bọn họ, nói, “Cháu hi vọng đứa bé này có thể lấy thân phận cháu nội nhà họ Bách mà trưởng thành, cháu hi vọng hai bác nhận đứa bé này!”

Nhận lấy?

Bách Vân Sơn nhìn bé trai đang ngủ say kia, nó có khuôn mặt cực kỳ đáng yêu, không khó tưởng tượng rằng sau này nó sẽ là một mỹ nam, nhưng...

“Vì sao?” ông ta đột nhiên hỏi, “Vì sao phải làm như vậy!”

“Bởi vì...” Đôi môi Tử Thất Thất run run, nghẹn ngào nói, “Bởi vì đây là cháu nọ Bách Hiên, đây là cháu nọ nhà họ Bách, là cháu hại chết người thừa kế duy nhất của nhà họ Bách của hai bác, cho nên... Xin hai bác nhận lấy đứa bé này, xin hai bác muôi nấng nó như con của Bách Hiên, xin hai bác quý trọng, trân trọng nó như cháu nội của mình... Xin hai bác...”

“Đủ rồi!”

Tử Thất Thất còn chưa nói xong, Bách Mạc Lệ đột nhiên ngắt lời cô, tiến tới một bước giơ tay phải lên bịt tai cô.

“Bốp ——” một tiếng, tiếng vang thanh thúy vang vọng trong sảnh.

“Rút lại những lời cô vừa nói!” Bách Mạc Lệ hét lên ra lệnh.

Chương 315: Tôi muốn đi theo Tử Thất Thất, tôi muốn bảo vệ cô ấy!

Tử Thất Thất kinh ngạc sững sốt, chỉ cảm thấy tai mình ông ông, sau đó gò má bên trái nóng bừng đau đớn.

Phương Lam đứng sau cô định tiến lên lại nghe Bách Mạc Lệ nói liền rút chân lại.

“Mau rút lại những lời cô vừa nói!” Bách Mạc Lệ lại tức giận thấp giọng, giọng điệu ra lệnh tăng lên.

Tử Thất Thất chậm rãi quay đầu lại nhìn gương mặt tức giận của bà ta.

Cô không rõ...

Vì sao bà ấy lại phải tức giận? Vì sao bà ấy muốn cô rút lại những lời mà cô phải lấy dũng khí rất lớn mới nói ra được? Nhà họ Bách hiện tại đã không còn người nối nghiệp, nhà họ Bách chỉ còn lại bọn họ, nếu bọn họ bách niên quy lão, vậy nhà họ Bách không còn gọi là nhà họ Bách nữa... Vì sao bà ấy không thu nhận đứa bé này? Chẳng lẽ bà ấy thật sự muốn nhà họ Bách tuyệt tự sao? Vì sao bà ấy không thu nhận mảnh tâm ý này của cô? Vì sao bà ấy không để cô vì Bách Hiên làm một chút chuyện chứ?

“Bác gái, xin bác... Nhận lấy đứa...”

“Bốp ——” lại là một cái tát vào má cô, cùng lúc ngăn cản lời cô muốn nói ra.

“Rút lại đi!” Bách Mạc Lệ lại ra lệnh.

“Nhưng...”

“Thật sự muốn tôi đánh tỉnh cô, cô mới rút lại những lời mới nói sao?” Bách Mạc Lệ ngắt lời cô, tức giận nói, “Từng cho dù tôi khinh thường cô, cho dù tôi nói cô là người đàn bà không biết liêm sỉ, cô cũng sẽ dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn tôi, cô càng kiên cường bướng bỉnh đối mặt tôi, nhưng lúc này cô xem lại bản thân mình đi? Sự ngạo mạn của cô chạy đi đâu rồi hả? Sự kiên cường của cô chạy đâu? Sự bướng bỉnh của cô đâu rồi? Mà cái đặc ý của cô không phải sinh ra đứa nhỏ Mặc Thiên Tân kia sao? Bảo bối của cô cũng không phải đứa nhỏ kia sao? Trong bảy năm, cô mặc kệ nghe được gì bên ngoài, mặc kệ cuộc sống gian nan cỡ nào, mặc kệ phải nhận ủy khuất bao nhiêu, không phải cô luôn quý trọng nhất là con cô sao? Nhưng bây giờ... Cô sao lại muốn đưa đứa con yêu quý nhất của mình cho chúng tôi? Cô nói cô nợ Bách Hiên, cô nói cô nợ nhà họ Bách chúng tôi, vậy thì dùng đôi tay cô trả lại cho chúng tôi, cô dựa vào cái gì muốn dùng đứa bé vô tội này trả nợ cho cô? Cho dù đứa bé là cô sinh, cuộc sống của đứa bé không phải để tùy ý cô giẫm đạp... Tử Thất Thất, tôi nói cho cô hay, tôi từng khinh thường cô, luôn nói cô không biết liêm sỉ, nhưng trong lòng tôi lại bội phục cô, tôi bội phục sự kiên cường bướng bỉnh của cô, tôi bội phục cô có thể một mình mà nuôi con, nhưng bây giờ... Tôi khinh thường cô, tôi khinh thường cái yếu đuối vô năng này của cô! Bách Mạc Lệ tôi tuy rằng không phải là một người mẹ tốt, cũng không thể nhận là một người phụ nữ tốt, nhưng Bách Mạc Lệ tôi tuyệt đối hơn cô gấp trăm lần, bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không giống cô tặng con mình cho người khác!”

Tử Thất Thất nghe xong, đôi chân trở nên vô lực ngã bệt xuống đất, nhưng tay cô lại khép chặt, sợ bản thân mình ngã sẽ làm bị thương đứa bé.

Cô sai rồi sao?

Cô không nên làm vậy sao?

Xong... Cô phải làm như thế nào đây? Cô phải làm thế nào trả lại món nợ với Bách Hiên? Cô phải làm thế nào trả lại món nợ với nhà họ Bách?

“Mang con cô đi đi!” Bách Mạc Lệ lại mở miệng, lạnh lùng nói, “Nhà họ Bách chúng tôi tuy là không có người nổi nghiệp, nhưng nhà họ Bách chúng tôi không tới phiên cô bố thí!”

“Bác gái——” Tử Thất Thất nghẹn ngào, ngửa đầu nhìn khuôn mặt lạnh băng của bà ta.

Bách Mạc Lệ nhìn lại cô, vẫn lạnh lùng nói, “Cô muốn nói cái gì? Còn muốn đem con trai cô cho chúng tôi ư?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc.

“Tuy rằng tôi không rõ vì sao cô trở nên như thế, nhưng tôi trình trọng nói cho cô, tôi sẽ không nhận con cô, con của cô, phải chính do cô nuôi nấng!” Bách Mạc Lệ kiên định cho cô đáp án.

Tử Thất Thất ngơ ngác ngồi dưới đất, nước mắt chảy xuống, cô cúi đầu nhìn bé trai trong ngực, lúc này bé đã tỉnh lại, mở to đôi mắt nhìn thẳng cô, bỗng sau đó... Bé toét miệng cười, cười cực kỳ đáng yêu, cười cực kỳ vui vẻ...

“Xin lỗi...”

Cô là người mẹ hư, cực kỳ hư, người mẹ cực kỳ hư, vậy mà lại muốn đem con mình cho người khác để trả lại ân tình của bản thân.

Cô sao có thể làm vậy chứ?

Cô rốt cuộc đang nghĩ gì thế này?

Cô nhất định là điên rồi!

“Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...” Cô nhìn khuôn mặt cười của bé trai, không ngừng xin lỗi, mà bé trai vụng về duỗi cái tay nhỏ xíu của mình tới mặt cô, giống như là muốn giúp cô lau nước mắt vậy.

“Xin lỗi... Con của mẹ... Bảo bối của mẹ... Xin lỗi... Mẹ rút lại lời vừa nói, mẹ rút lại ý nghĩ ngu xuẩn của mẹ, mẹ sẽ không đưa con cho người khác, mẹ sẽ thương con, mẹ sẽ dùng toàn bộ tình yêu của mẹ nuôi con khôn lớn... Xin lỗi, tha thứ cho mẹ... Xin lỗi...” Tử Thất Thất nỉ non ôm chặt bé trai vào lòng.

Phương Lam đứng sau nghe vậy, rốt cục yên tâm nở nụ cười.

Mà Bách Mạc Lệ nhìn bộ dáng của cô, không nhịn được ngồi xuống, sau đó ôn nhu vuốt ve khuôn mặt bị đánh của cô, khẽ nói, “Xin lỗi, lúc cháu đang suy yếu vậy lại đánh cháu, chắc là rất đau hả?”

Tử Thất Thất ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ôn nhu của bà ấy. Trong phút chốc dường như thấy được mẹ của mình.

Cô lắc lắc đầu, nghẹn ngào nói, “Không đau, cháu đáng đánh, cảm ơn bác đánh tỉnh cháu!”

“Tỉnh là tốt rồi, về sau ngàn vạn lần đừng làm những việc ngốc như thế!”

“Vâng!” Tử Thất Thất gật thật mạnh.

Bách Mạc Lệ thấy mặt cô tái nhợt, người tiều tụy, cũng trong phút chốc, giống như thấy được con trai Bách Hiên của mình, dù sao... Đây là người phụ nữ mà con bà yêu nhất, là con bà dùng tính mạng mình bảo vệ!

“Cháu phải nhớ kỹ, chăm sóc thật tốt bản thân, đừng cô phụ tâm ý Bách Hiên dành cho cháu, còn nữa, chăm sóc thật tốt con cháu, giống như cháu bảy năm trước, toàn tâm toàn ý chăm sóc nó, sau đó cùng nó sống hạnh phúc, mà bây giờ...” Bà đặt tay sau gáy cô, để đầu cô tựa vào lòng mình, ôn nhu nói, “Khóc đi... Đem thống khổ của cháu phát tiết ra hết đi, sau đó... Hãy càng kiên cường lên!”

Tử Thất Thất nghe xong, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bà, bỗng chốc, nước mắt lã chã rơi xuống, mà miệng cô run run mở ra, cuối cùng gào khóc trong lòng bà ấy.

“A a a a a —— a a a a a —— a a a a a ——”

Tiếng khóc gào thét vang lên, không ngừng quanh quẩn trong sảnh nhà họ Bách...

“A a a a a —— a a a a a —— a a a a a ——”

Tiếng khóc của cô thảm thương không gì sánh được, giống như muốn khóc hết bi thương của cuộc đời mình, kêu ra, phát tiết hết...

Phương Lam nhìn cô, trầm mặc đứng tại chỗ, hơi chau mày, là khổ không nói lên lời, hay là tươi cười.

Bách Vân Sơn nhìn hai người họ, im lặng xoay người, lặng yên không tiếng động bước lên lầu.

Mà Bách Mạc Lệ nhẹ nhàng ôm cô, một tay vỗ có tiết tấu trên lưng cô, giống như dỗ con mình vậy, nhưng bà không nói gì cả, mặc cho cô không ngừng nỉ non.

Lần đầu nhìn thấy cô, bà đã nhìn ra trong lòng cô đọng lại rất nhiều bi thương, rất nhiều đau đớn, rất nhiều hổng khổ. Mấy thứ này như là một tảng đá, ép tới làm cô không thể thở, ép tới làm cô không thể tĩnh lại, ép tới khiến cô càng ngày càng yếu đuối, cho nên cô cần phát tiết hết bi thương, đau đớn thống khổ của mình... Bà biết cô là một đứa bé kiên cường, cho nên bà tin tưởng, khóc xong... Cô sẽ kiên cường hơn, xinh đẹp hơn...

“Khóc đi... Đem mọi thứ khóc ra hết đi, sau đó... Phấn chân lên!” Bà khẽ nói, tay vẫn tiếp tục, tiếp tục vỗ lưng cô.

Màn đêm lại một lần nữa bao phủ, bầu trời đêm vẫn lộng lẫy như cũ.

Một chiếc phòng trong xe, Tử Thất Thất nằm trên giường đơn, ngủ say, mà Phương Lam ngồi đối diện cô, trong lòng ôm tiểu Thiên Ân cực kỳ nghe lời, mắt vẫn nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô. Mặc Thâm Dạ ngồi ở tay lái, trầm mặc nhìn đường tối mịt phía trước, mà Vũ Chi Húc ngồi ghế phụ cũng trầm mặc không nói một câu.

Trong xe tràn ngập không khí dè chừng.

Lúc ở nhà họ Bách, Tử Thất Thất vì khóc quá mức, cộng thêm thân thể suy yếu, cho nên cuối cùng ngất trong lòng Bách Mạc Lệ, mà lúc này Mặc Thâm

Dạ cũng mới tới cửa nhà họ Bách, Vũ Chi Húc chuẩn bị tốt phòng xe nghỉ ngơi cho Tử Thất Thất, tập hợp đến cửa nhà họ Bách. Nhưng hiện tại... Bọn họ đi đâu đây?

“Tôi nói... Chúng tôi tính cứ dạo đường mãi vậy sao?” Vũ Chi Húc rất cục nhỉnh không được mở miệng.

“Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, anh có thể đi, quay lại bên cạnh Chung Khuê!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng mở miệng, vẻ bất cần đời đã hoàn toàn biến mất.

“Cái gì? Tôi giúp mấy người nhiều vậy, mấy người lợi dụng tôi xong đã muốn đuổi tôi đi? Mà chiếc xe này là của tôi đó nha, mấy người không phải muốn chiếm làm của riêng đây chứ?” Vũ Chi Húc tức giận nói.

“Tiền xe, mấy ngày nữa tôi sẽ trả lại cho cậu, kể cả tiền hỗ trợ lần này!”

“Này! Nói như thế nào chúng tôi cũng là anh em lớn lên từ nhỏ với nhau, anh xem tôi giống bọn buôn người vậy sao?”

“Cậu không giống, mà anh chính là thế!” Mặc Thâm Dạ khẳng định, giọng điệu hoàn toàn không có hương vị đùa bỡn.

“Anh...” Vũ Chi Húc buồn bực, hít sâu, sau đó ra vẻ hào phóng nói, “Tôi không thèm chấp nhất với anh, tóm lại... Tôi đã quyết định, tôi sẽ không quay lại chỗ chú Chung, tôi muốn đi theo Thất Thất, cô ấy ở đâu, tôi ở đó!”

Nghe thế, Phương Lam chột dờ mắt sang anh ta.

“Anh vì sao muốn đi theo Thất Thất?” Cô chất vấn.

“Bởi vì cô ấy là con gái nghĩa phụ, tôi đương nhiên là có nghĩa vụ phải bảo vệ cô ấy!” Vũ Chi Húc nói vẻ đương nhiên.

“Tôi sẽ bảo vệ cô ấy, không cần anh đi theo!” Phương Lam lớn tiếng cự tuyệt.

“Khó mà làm được...” Vũ Chi Húc quay đầu lại nhìn cô nói, “Tuy rằng cô rất lợi hại, nhưng cô có đủ tiền nuôi cô ấy không? Chẳng lẽ cô muốn cô ấy đi theo cô chịu khổ ư? Chẳng lẽ cô còn muốn để cô ấy làm việc khổ sở như bảy năm trước nữa sao? Đừng quên thân thể cô ấy đã không giống trước kia, nếu không cẩn thận không chăm sóc tốt, sẽ có phiền toái lớn đó! Nhưng mà... Nếu có tôi ở cạnh bảo vệ cô ấy lại khác, tôi có tiền có thế, tuyệt đối sẽ khiến cô ấy một bước lên trời, mỗi ngày đều sống thanh thoi, tuyệt đối sẽ không để cô ấy chịu một chút khổ nào!”

Phương Lam nghe anh ta nói vậy thì không thể cãi lại.

Đích xác, cô không có tiền, cũng không có thế, không thể cho Thất Thất cuộc sống thoải mái, nhưng cô chán ghét người đàn ông này, người mà từ nhỏ đã có ý nghĩ không đứng đắn với Thất Thất.

“Nếu là tiền thì tôi có!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở miệng, nháy mắt liền giải quyết sự lo lắng của Phương Lam.

Vũ Chi Húc thôi mặt nói, “Anh cũng muốn đi theo Thất Thất?”

“Cô ấy là em gái tôi, tôi chăm sóc cô ấy có gì không đúng sao?” Mặc Thâm Dạ sắc bén hỏi lại.

Lần này đổi Vũ Chi Húc á khẩu không trả lời được, không cách nào cãi lại.

Phương Lam tuy rằng vui vẻ đôi chút, nhưng lúc nhìn Mặc Thâm Dạ thì trong lòng lại rối rắm vấn đề giữa bọn họ.

Bầu không khí trong xe lại trở nên nặng nề.

Năm phút sau...

“Tôi mặc kệ, tóm lại tôi phải đi với Thất thất!” Vũ Chi Húc đột nhiên thốt ra những lời này, cắt đứt bầu không khí trong xe.

“Không được!”

Mặc Thâm Dạ và Phương Lam đồng thời cự tuyệt.

“Hai người khi nào thì ăn ý vậy hả? Hơn nữa mấy người dựa vào cái gì quyết định thay cho Thất Thất?” Vũ Chi Húc hờn dỗi chất vấn.

“Tóm lại tôi nói không được chính là không được!”

Hai người lại đồng thanh, trong nháy mắt, Phương Lam mặt đỏ hồng, xấu hổ dờn tầm mắt, Mặc Thâm Dạ nhìn kính phản chiếu, chột hơi thất thần.

Mà đúng lúc này, một kẻ say xỉn lao ra, hấn mở hai tay chặn đường Mặc Thâm Dạ, đợi xe tông bay hấn. Nhưng Mặc Thâm Dạ lại kịp thời đạp phanh lại, xe đột ngột dừng lại, chỉ nhẹ nhàng đụng vào tên say rượu kia, nhưng bên trong xe...

“A...”

Bởi vì đột nhiên phanh lại, thân thể Tử Thất Thất dịch lên trước, đầu đập vào ghế, khiến cô tỉnh lại kêu đau.

“Thất Thất!”

Ba người đồng thanh, lo lắng nhìn về phía cô, hoàn toàn không để ý đến tên say rượu kia.

“Em không sao chứ?”

“Cậu không sao chứ?”

“Cô không sao chứ?”

Ba người lại đồng thanh hỏi.

“Đau quá!” Tử Thất Thất nhú mày, lấy tay xoa đầu.

“Đáng chết, là cái thằng vô liêm sỉ nào tìm xe bản thiếu gia tự sát, thật là không chịu nổi!” Vũ Chi Húc tức giận nói xong liền mở cửa xe bên cạnh ra,

muốn giáo huấn tên say rượu này một chút.

“Thất Thất, rất đau sao? Để tớ xem đầu cậu nào!” Phương Lam nói xong, tay ấn trên đầu cô, mà trên đầu cô đã xuất hiện một “trái ổi” nóng.

Cái gã vô liêm sỉ kia, dám làm bảo bối Thất Thất của cô bị thương, thật sự là đáng chết, cứ để Vũ Chi Húc giết hắn đi!

“Tớ không sao!” Tử Thất Thất vô lực nói, nở nụ cười để bọn họ yên tâm.

“Xung to vậy mà còn nói không sao? Đúng rồi, để tớ xem cổ cậu, có bị gãy xương hay không!”

“Nào có nghiêm trọng thế, chỉ đụng phải một chút mà thôi!” Tử Thất Thất vội vàng ngăn cô lại. Nhưng vào lúc này, ngoài xe truyền đến tiếng tên say rượu và Vũ Chi Húc...

...

“Tôi muốn chết... Để tôi chết... Đâm chết tôi đi, mau đâm chết tôi đi!” Tên say rượu hét to.

“Thằng nhóc thôi, mày muốn chết phải không? Tao sẽ thành toàn cho mày!” Vũ Chi Húc nói xong liền đánh một quyền vào bụng hắn tôi.

“Oe ——” Những thứ tiêu hóa cùng với rượu hắn vừa mới uống đều phun ra.

“Bản muốn chết, muốn phun thì cút sang một bên mà phun!” Vũ Chi Húc tức giận hét to.

“Ha ha ha... Phá xe anh thì sao, có người mà cũng đụng không chết, rõ là đồ bỏ!” Tên say rượu sau khi nôn, vẫn chưa có tỉnh, điên cuồng dùng chân đá đèn xe phía trước.

Xem yêu của mình bị hư, Vũ Chi Húc trực tiếp nộ khí trùng thiên, anh nắm cổ áo hắn tôi, hung tợn nói, “Thằng nhóc thôi, mày có biết cái xe này bao tiền không hả? Mày có biết cái đèn mày vừa đá bao tiền không hả? Còn cả hành

vi vừa rồi của mày nữa đã làm một người cực quan trọng của tao bị thương, mày cảm thấy mày đền được sao? Dứt khoát giết mày cho rồi!”

“Tốt... Giết tôi đi! Đến đi... Giết tôi đi! Giết tôi đi... Giết đi... Ha ha ha...” Tên say rượu nói xong liền cười không ngừng.

Tử Thất Thất nghe tiếng bên ngoài, ần ần cảm thấy có chút quen tai, cho nên tò mò mở cửa sổ xe, nhìn tên say rượu bị Vũ Chi Húc nắm lấy cổ áo, bỗng... Cô kinh ngạc mở to hai mắt.

Làm sao có thể là anh ta?

“An Tường Vũ?” Cô giật mình mở miệng.

Chương 316: Tuyên chiến, Mặc Tử Hàn cùng Chung Khuê đối địch!

Nghe thấy Tử Thất Thất gọi tên người kia, Phương Lam cũng kinh ngạc lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thật người đàn ông kia chính là An Tường Vũ bảy năm trước là bạn trai cũ của Tử Thất Thất.

Sao đột nhiên hắn lại xuất hiện ở đây?

Trùng hợp sao?

Hoang đường! Làm gì có thể giải thích bằng hai chữ này chứ?

“Đến đây đi... Đến đây... Đừng chết tôi đi... Dù sao tôi cũng không muốn sống nữa... Đừng tôi đi... Đừng đi...” An Tường Vũ say khướt nói.

“Cậu muốn chết thật àh?” Vũ Chi Húc tức giận nắm chặt cổ áo của hắn, một cái tay khác móc ra khẩu súng lục, ác ngaoan nói “Tôi sẽ thành toàn tâm nguyện của cậu, đi chết đi!”

“Dừng tay!” Tử Thất Thất đột nhiên ngăn lại.

Thân thể Vũ Chi Húc đột nhiên cứng ngắc, dừng tất cả động tác của mình lại.

Hai mắt An Tường Vũ không tự chủ chuyển đến cửa sổ sau xe, trông thấy khuôn mặt quen thuộc, hai mắt của hắn không khỏi tròn to, sau đó lắp bắp nói “Thất Thất... Tử Thất Thất...”

Tại sao gặp lại cô trong tình huống này?

Tại sao để cô trông thấy bộ dạng chật vật này của hắn chứ?

Thật là mất thể diện quá!

Chợt, rượu cồn trong cơ thể của hắn như xông lên, hai mắt từ từ nhúu lại mơ hồ nhìn không rõ, sau đó liền vô lực mà ngủ say.

Tay Vũ Chi Húc đang bắt lấy cổ áo của hắn đột nhiên thay đổi nặng nề, Vũ Chi Húc lập tức buông tay, thân thể An Tường Vũ trực tiếp ngã trên mặt đất.

Nhìn hắn ngủ say, chân mày thật sâu nhúu lên.

“Này!” Phương Lam ôm Thiên Ân bước ra khỏi xe, hai mắt liếc An Tường Vũ đang nằm trên mặt đất, sau đó dùng ra lệnh nói “Dìu cậu ta lên xe!”

“Cái gì?” Vũ Chi Húc cau mày, cự tuyệt nói “Tôi không thích! Xe của tôi tại sao lại phải chở tên say này chứ?”

“Nhanh lên đi, đừng để trễ thời gian!” Phương Lam không nhận được thúc giục, sau đó ngồi vào trong xe.

“Này! Cô không nghe thấy lời cự tuyệt của tôi sao? Này! Này này!” Vũ Chi Húc lớn tiếng gọi, nhưng lại không có người nào để ý đến anh.

Nhìn An Tường Vũ đang nằm trên mặt đất, anh thở dài một hơi. Anh đường đường là một sát thủ giỏi trong những sát thủ giỏi, bây giờ lại phải chịu thiệt thòi như vậy, nếu như không phải vì Tử Thất Thất, anh lập tức sẽ phui mông bỏ của chạy lấy người ngay, không đúng, cái mông cũng không cần phui mà sẽ lập tức bỏ đi.

...

Bên trong xe

An Tường Vũ say khướt đang nằm ở vị trí Tử Thất Thất mới vừa nghỉ ngơi, Tử Thất Thất thì ngồi ở bên cạnh Phương Lam, thân thể mệt mỏi dựa hẳn vào Phương Lam, hai mắt nhìn đến Thiên Ân đang nằm trong lòng của cô.

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu đây?” Tử Thất Thất nhẹ giọng hỏi.

Ba người bên trong xe nghe thấy cô hỏi thì cũng có chút xúc động.

“Cậu muốn đi đâu?” Phương Lam dịu dàng hỏi.

Tử Thất Thất đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Thiên Ân, hơi mỉm cười nói “Mình muốn đến một nơi yên tĩnh, không có bất kỳ phiền não cùng lo âu hay đau đớn, nơi đó giống như Thiên Đường vậy.”

Đầu của Phương Lam từ từ dựa vào người Tử Thất Thất, cũng mỉm cười nói “Được rồi, chúng ta sẽ đến một nơi như vậy, mình sẽ dẫn cậu đi... Chúng ta cùng nhau đi!”

“Ừh!” Tử Thất Thất nhẹ nhàng trả lời, hai mắt từ từ nhắm lại, dựa vào người của Phương Lam, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Trước khi đi, cô rất muốn gặp Thiên Tân, muốn nói chuyện với con trai, nhưng mà bây giờ cô không thể trở về cái biệt thự hào hoa đó nữa rồi, bởi vì... Nơi đó đã không phải là nhà của cô.

Đi thôi...

Lúc này phải rời đi thôi...

Đi đến một nơi không có Mặc Tử Hàn...

Phương Lam cúi đầu nhìn cô ngủ say, tay từ từ đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhưng đột nhiên giọt nước mắt từ khóe mắt của Tử Thất Thất chảy ra, sau đó đôi môi khô khốc của cô hơi xúc động, nhẹ giọng nói mớ:

“Mặc... Mặc Tử Hàn...”

Nụ cười trên mặt Phương Lam biến mất trong nháy mắt, Mặc Thâm Dạ cùng Vũ Chi Húc đồng thời lộ ra vẻ mặt nặng nề.

Rốt cuộc hai người đó phải làm thế nào?

Bọn họ không biết...

Thật không biết...

Qua vài hôm sau, mặt trời vẫn mọc và mặt trời vẫn lặn như bình thường, nhưng lòng người đã có những thay đổi cực lớn.

...

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ lầu hai

Mặc Tử Hàn ngồi trước quầy rượu mini, tay cầm ly rượu tinh xảo, chất lỏng màu hổ phách trong ly chính là rượu mạnh Whisky. Hai mắt Mặc Tử Hàn đau thương nhìn chất lỏng trong chén, đột nhiên cười lên một tiếng, nụ cười vô cùng thống khổ.

Tại sao lại không tìm được Tử Thất Thất?

Anh không tin cô chết. Anh cảm giác cô vẫn còn sống trên thế giới này.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, ngón tay dịu dàng vuốt ve vách tường lạnh như băng, tay kia đột nhiên nắm chặt ly rượu, đem chất lỏng trong chén đổ vào trong miệng của mình.

Chất lỏng nóng hừng hực từ cổ họng chảy vào bụng anh, nhưng thật là kỳ quái, cảm giác lửa cay kia giống như chạy khắp mạch máu toàn thân rồi cùng nhau tụ tập tại buồng tim của anh, đốt cháy quả tim đang bị thương của anh.

Thật đau... Thật đau... Thật sự rất đau...

Đau đến nỗi anh muốn gào lên, đau đến mức anh muốn khóc, trong lòng đau đớn khiến anh muốn lập tức kết thúc tính mạng của mình.

Anh đột nhiên dùng sức bóp ly rượu trong tay “Choang” một tiếng cái ly bị

bóp bẻ, đồng thời những mảnh vụn sắc bén cắt trúng tay của anh, máu màu đỏ tươi... Không ngừng chảy ra!

Mặc Tử Hàn mở bàn tay đầy máu tươi của mình ra, nhìn mảnh vụn thủy tinh trên tay, trong đầu hồi tưởng lại cảnh Tử Thất Thất ở khách sạn Rich giúp anh băng bó vết thương. Tay của cô nhẹ nhàng chạm vào tay của anh, cô thận trọng lấy những mảnh vụn thủy tinh ở trong thịt ra, sau đó vừa giúp anh bôi thuốc, vừa nhẹ nhàng thổi.

“Tử Thất Thất...” Anh một lần nữa nhẹ giọng gọi tên của cô, mà nước mắt trong hốc mắt của anh, lặng lặng rơi xuống.

Anh hiện tại phải làm sao đây?

Anh phải làm sao mới có thể tìm thấy cô đây? Phải thế nào mới có thể giữ cô lại? Phải làm thế nào mới có thể giống như trước kia, khiến cô vui vẻ cười với anh?

“Cốc, cốc, cốc!”

Thời điểm tâm tư của anh đang hỗn loạn, cửa phòng đột nhiên vang lên.

“Vào đi!” Anh lạnh lùng mở miệng, đưa bàn tay còn đang chảy máu cầm lấy ly rượu khác.

“Rắc rắc” cửa phòng mở ra, Kim Hâm đứng ở cửa phòng cung kính cúi đầu nói “Đại ca, thiếu gia tìm ngài!”

“Đề nó vào đi!” Mặc Tử Hàn nói.

“Dạ!” Kim Hâm nhận mệnh, lập tức lui ra, Mặc Thiên Tân xuất hiện, gương mặt lạnh lùng đi vào phòng, đứng trước mặt ba của mình.

“Ba!” Cậu nhẹ giọng gọi.

“Có chuyện gì thế?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Con muốn ba nói cho con biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, ba mau đem toàn bộ chuyện này nói cho con biết được không?” Mặc Thiên Tân nghiêm túc hỏi, giọng nói rất nghiêm túc, nếu như hôm nay cậu không biết toàn bộ mọi chuyện, cậu sẽ không thể bỏ qua.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng giống ông cụ non kia, hơi mỉm cười, lấy tay xoa xoa đầu của Thiên Tân.

“Được rồi, ba sẽ nói cho con biết toàn bộ mọi chuyện!”

Mặc Thiên Tân hơi chau mày, lấy tay vuốt lại đầu tóc đã bị ba mình làm rối, kinh ngạc phát hiện trên tóc của cậu đều là máu tươi, mà máu trên tay của ba cũng đang chảy.

“Ba, ba bị thương sao?” Cậu lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!” Mặc Tử Hàn hơi hột nói, liền cầm ly rượu lên một hơi uống cạn.

“Máu ba chảy nhiều như vậy, ba còn nói là vết thương nhỏ sao? Không được, con phải gọi bác sĩ tới băng bó cho ba mới được!” Mặc Thiên Tân hốt hoảng nói, liền xoay người muốn đi mời bác sĩ đến.

“Ba đã nói không có sao!” Mặc Tử Hàn đưa bàn tay bị thương kia ra, bắt lấy cổ áo sau của Thiên Tân, giọng bi thương nói “Trừ Tử Thất Thất ra... Ba không muốn để cho ai đụng vào cái tay này!”

Mặc Thiên Tân nghe anh nói, đột nhiên cả kinh.

“Nhưng...” Cậu kinh ngạc nói “Không băng bó thì vết thương sẽ...”

“Không có chuyện gì đâu! Ba vẫn như vậy mà sống đó, rất mau sẽ lành lại, con yên tâm đi!”

“Vẫn như vậy?” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng lặp lại.

“Được rồi, không phải con muốn nghe chuyện của mẹ con sao? Ba sẽ đem

toàn bộ mọi chuyện nói cho con biết, tất cả mọi chuyện đã xảy ra... Đều nói cho con biết!” Mặc Tử Hàn đau thương nói, hai mắt ngập nước.

Mặc Thiên Tân nhìn thái độ của ba, chân mày không khỏi từ từ nhíu lên, trái tim bắt đầu đau đớn.

Cảm giác lần này... Đường như đã xảy ra chuyện rất tồi tệ...

...

Sáng ngày hôm sau, mặt trời mới vừa ló dạng, tản ra ánh sáng màu vàng chói.

Mặc Tử Hàn ngồi ở bên giường, nhìn Mặc Thiên Tân đang nằm ngủ ở trên giường!

Tối hôm qua anh đem toàn bộ mọi chuyện đều nói cho nó biết, không ngờ cậu nhóc vô cùng kiên cường, lúc nghe anh nói sắc mặt vô cùng bình tĩnh, từ đầu đến cuối cũng giống như mặt hồ phẳng lặng, không chút xao động, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một tên nhóc con, đương nhiên có thể khiếp sợ, có thể đau lòng, suy nghĩ có thể hỗn loạn, cho nên... Thời điểm nó ngủ, tất cả kiên cường đều cũng ngủ say, biểu lộ ra tướng mạo chân thật của một đứa trẻ con.

Mặc Tử Hàn trông thấy cậu chau mày thật chặt, nước mắt ở khóe mắt của cậu chảy ra, sau đó nghe thấy cậu nói mớ:

“Mẹ... Đừng đi... Mẹ... Tại sao... Mẹ...”

Mặc Tử Hàn nhìn mặt của con mà thương tâm, từ từ đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng vuốt ve nước mắt đang chảy trên gò má nhỏ nhắn nói “Ba sẽ tìm mẹ của con trở về, nếu như cô ấy đã chết thật rồi, thì... Ba sẽ đến địa ngục, đem linh hồn của cô ấy đưa về bên cạnh của con!”

Anh nói xong, liền cúi người xuống nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của Mặc Thiên Tân, dần dần nước mắt của Mặc Thiên Tân cũng ngưng, cũng ngưng nói mớ, cả người cũng trở nên bình tĩnh, yên lặng ngủ.

Mặc Tử Hàn thu tay của mình lại đứng thẳng, sau đó xoay người sai bước hướng cửa phòng đi ra.

...

Ngoài cửa phòng

Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, ba người cùng đứng ở cửa phòng, thời điểm trông thấy Mặc Tử Hàn đi ra khỏi phòng, bọn họ cùng cung kính khom lưng chào, cùng đồng thanh nói:

“Đại ca!”

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng nhìn ba người bọn họ lạnh lùng nói “Truyền lệnh của tôi xuống, bắt đầu từ hôm nay, nhà họ Mặc cùng Chung Khuê chính thức tuyên chiến, Chung Khuê chính thức trở thành kẻ thù của chúng ta, chỉ cần ai đi theo hắn, đều là kẻ thù của Mặc Tử Hàn, đều nằm trong danh sách những người cần tiêu diệt của Mặc Tử Hàn tôi, hãy giúp tôi chuyển cáo đến Chung Khuê, tôi nhất định sẽ khiến hắn chết ở trong tay của tôi!”

“Dạ!”

Ba người đồng thanh trả lời.

Hai mắt của Mặc Tử Hàn lạnh như băng trong nháy mắt chuyển thành khát máu, đằng đằng sát khí cùng căm hận và tức giận.

Tất cả mọi chuyện đều là do lão hồ ly này gây ra, chính ông ta đã khiến cuộc sống của anh rồi tỉnh rồi mù, chính ông ấy đã khiến anh mất đi tất cả, chính ông ấy đã khiến anh mất đi Tử Thất Thất, mất đi vật trân quý nhất, anh muốn ông ta phải trả giá, trả lại món nợ này.

Bây giờ anh cũng không cần phải thoát khỏi cái thế giới đen tối đầy bóng tối địa ngục này nữa, anh mất đi Tử Thất Thất, coi như đã mất đi ánh sáng, cho nên... Anh sẽ dùng cái bóng tối địa ngục này để khiến lão hồ ly kia thống khổ, sẽ dùng vị trí đầu rồng quý trọng kia để cho hắn đau khổ mà chết.

Phải giết hắn! Phải giết hắn! Nhất định phải giết người đàn ông này!

Trong lòng anh đang không ngừng niệm, hai tay của anh cũng kích động nắm chặt thành nắm đấm.

Bắt đầu từ hôm nay... Hãy để cho anh lâm vào cái địa ngục thật sâu này thôi... Cho đến khi anh tìm được Tử Thất Thất mới thôi...

Chuông trạch

Thư phòng lầu hai

Chung Khuê ngồi ở bàn đọc sách khuôn mặt rất nặng nề, khóa chặt giữa trán là một vết nhăn thật sâu, sắc mặt của lão vô cùng khó coi, quá khứ ung dung đã sớm mất đi.

Từ ngày từ địa lao trở về, lão không có cách nào liên lạc với Mặc Thâm Dạ, cũng không cách nào liên lạc được với Vũ Chi Húc. Đây là lần đầu tiên lão mất liên lạc với bọn họ, hơn nữa Tử Thất Thất cùng Phương Lam đều biến mất, bọn họ giống như bốc hơi khỏi trái đất vậy, bất luận phái bao nhiêu người đi tìm, cũng không tìm thấy bóng dáng của bọn họ.

Bọn họ rốt cuộc đã đi đâu?

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, hai mắt của lão lạnh như băng nhìn về phía cửa phòng.

“Vào đi!”

Cửa phòng được mở ra, Tần quản gia sải bước đi vào thư phòng, hai chân đứng trước bàn đọc sách. Đầu tiên là cung kính cúi đầu, sau đó trầm ồ nói “Lão gia, nhà họ Mặc có tin tức truyền đến!”

“Nói đi!”

“Mặc Tử Hàn đã tuyên bố với tất cả mọi người trong tổ chức, nhà họ Mặc tuyên chiến cùng lão gia, bắt đầu từ hôm nay ngài cùng hấn chính là kẻ địch, hơn nữa hấn còn cho người đến truyền lời cho ngài, hấn nói nhất định sẽ khiến ngài chết ở trong tay của hấn!”

“A...” Chung Khuê cười khẽ châm chọc nói “nhà họ Mặc tuyên chiến cùng tôi? Loại tạp chủng như hấn cũng dám nói mình là người của nhà họ Mặc sao? Thật là buồn cười!” Chỉ là, hiện tại lão không có chứng cứ để chứng minh Mặc Tử Hàn không phải là người của nhà họ Mặc, hơn nữa trừ bọn họ ra thì những người biết chuyện này toàn bộ cũng đã chết hết rồi. Vốn tưởng rằng có thể làm cho tên tiểu quỷ vô dụng kia bị đả kích nghiêm trọng, không nghĩ đến lão lại bị Mặc Tử Hàn bố trí, càng không nghĩ đến Thâm Dạ cùng Chi Húc lại cùng nhau mất tích.

“Không sao đâu!” Lão nhẹ giọng nói, sau đó mỉm cười mà nói “Nếu hấn đã tuyên chiến, vậy thì... Hiện tại hãy để cho hấn chia hắc đạo thành hai đi, ngược lại tôi cũng muốn xem hấn đấu cùng tôi như thế nào!”

Chuyện đã đến nước này, lão chỉ có thể đứng nhìn Mặc Tử Hàn mạnh mẽ giành vị trí đầu rỗng, mặc dù tên tiểu quỷ ấy cũng chỉ là một tên vô dụng, nhưng dù sao hấn từ nhỏ cũng đã ở bên cạnh Mặc Hình Phong mà lớn lên, xem ra vẫn phải cần một chút thời gian để xử lý. Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất không phải là chuyện này, mà là phải tìm được Mặc Thâm Dạ, nếu như không tìm thấy Mặc Thâm Dạ, thì dù cho lão có giành được vị trí đầu rỗng thì có ích lợi gì chứ?

Chân mày Chung Khuê một lần nữa nhíu lại thật sâu, sau đó xòe tay phải của mình ra, nhìn vết nhăn già nua trên tay kia.

“Năm tháng... Quả nhiên không buông tha cho bất kỳ người nào!” Lão thở dài.

Tần quản gia khẽ nhướng hai mắt của mình lên, nhìn mái tóc hoa râm cùng khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của chủ nhân...

Ba ngày ngắn ngủi trôi qua, giới hắc đạo liền chia thành hai phe, phía bên nhà họ Mặc chiếm đa số là những người trẻ, phía bên Chung Khuê chiếm đa số là những người trung niên, ở trong thế giới bình thường xem ra cũng không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng ở trong thế giới của hắc đạo không khí chém giết nặng nề giống như là đang xảy ra “Chiến Tranh Thế Giới Thứ Ba” vậy.

Biệt thự nhà họ Mặc

Bên trong biệt thự mọi chuyện vẫn bình thường không có bất kỳ thay đổi gì, chỉ có Mặc Tử Hàn thay đổi, mỗi sáng sớm sau khi thức dậy anh sẽ lập tức đến công ty, buổi tối rất khuya mới trở về, sau khi về nhà cũng không lập tức đi ngủ, mà còn ngồi ở trước quầy rượu mini trong phòng ngủ không ngừng uống rượu, uống đến say bất tỉnh nhân sự mới có thể khép hai mắt của mình lại, Nhưng rất nhanh sẽ tỉnh lại, mỗi lần sau khi ngủ dậy, khóe mắt của anh cũng có nước mắt, cũng gọi tên của Tử Thất Thất.

...

Giữa trưa

Mặc Thiên Tân ôm Mặc Thiên Ái đi lại trong biệt thự. Thật sự là rất kỳ quái, đứa bé này thực sự có thể lực hơn người, buổi tối khóc, ban ngày khóc, ăn no cũng khóc, lúc ngủ còn có thể vừa khóc vừa ngủ, hơn nữa tiếng khóc của cô bé lớn vô cùng, quả thật có thể dùng bốn từ này để hình dung “Kinh Thiên Động Địa”. Nhưng khiến cho người đau khổ chính là: bất luận là người nào cũng không thể dỗ cô bé nín khóc được!

“Oa ô... Oa ô... Ô ô...”

Mặc Thiên Tân phiền muộn cau mày, không ngừng đi lại, không ngừng suy nghĩ biện pháp chột... Khi Thiên Tân bế cô đi ngang qua một căn phòng cửa không đóng thì Tiểu Thiên Ái lại nín!

Chương 317: Nguyên vọng của anh, chỉ mong em sớm trở lại!

Ngừng khóc?

Mặc Thiên Tân nhìn cô bé, vui vẻ bước lên trước một bước chuẩn bị đi nói với ba, nhưng mới vừa vịn rồi đi một bước, Thiên Ái liền khóc tiếp.

“Oa... Oa...”

Sao?

Mặc Thiên Tân cau mày, lập tức lui lại phía sau một bước.

Tiểu Thiên Ái liền nín, còn cười vui vẻ.

“A ha... Aha...”

Kỳ quái! Mặc Thiên Tân trông thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Thiên Ái, một lần nữa bước lên phía trước.

“Oa... Oa...”

Cậu lập tức lại lui về phía sau một bước.

“A ha... Aha... Ha ha...”

Nhìn hiện tượng kỳ lạ như vậy, Mặc Thiên Tân thử lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng cậu ôm Thiên Ái lui về phía sau dừng ở trước cửa phòng đang mở sẵn, sau đó quay đầu nhìn đến bên trong cửa phòng, cách phòng ngủ khoảng 4-5m vừa vịn thấy một người đàn ông đang ở trần quần đầy băng gạc trên người, đang tự thay băng cho mình.

Hắn là ai thế?

Mình ở nhà họ Mặc lâu như vậy, sao chưa từng gặp qua người này?

Mặc Thiên Tân nghi ngờ đi vào bên trong phòng, sau đó nhẹ giọng hỏi “Anh là ai?”

Nghe thấy tiếng động, Mộc Sâm lập tức xoay người lại, lúc này mới phát hiện cửa phòng quên khóa, bởi vì chính mình không đề phòng nên không phát hiện ra có người đi tới phía sau lưng, nhưng điều khiến cho cậu kinh ngạc chính là, người đang đứng trước mặt cậu hẳn là...

“Thiếu gia!” Cậu lập tức cung kính cúi đầu.

“Cậu là ai?” Mặc Thiên Tân một lần nữa hỏi.

“Tôi là Mộc Sâm, là thuộc hạ của đại ca!” Mộc Sâm trả lời.

“Mộc Sâm?” Mặc Thiên Tân lặp lại.

Bên người của cha có Kim Hâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, và người đàn bà quái quỷ gọi là Thủy Miêu, quả nhiên... Còn có người gọi là Mộc Sâm.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Tên của năm người này thật là thú vị.

“A, đúng rồi!” Mặc Thiên Tân sực nhớ, sau đó mặt nâng lên nụ cười tà ác nhìn anh ta mà nói “Cậu đã là thuộc hạ của cha tôi, vậy tôi có chút chuyện muốn nhờ cậu giúp!”

“Thiếu gia, cậu cứ phân phó!” Mộc Sâm lập tức đồng ý.

“A... Trước tiên cậu hãy nhìn tiểu tử thôi này!” Mặc Thiên Tân nói xong, chậm chậm ôm lấy Tiểu Thiên Ái đưa ra.

Mộc Sâm nhìn Tiểu Thiên Ái còn đang thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn rất

đáng yêu, không tự chủ đưa hai tay của mình ra, đón lấy cô bé, sau đó ôm vào trong ngực trần của mình.

Lúc này, Tiểu Thiên Ái đột nhiên cười rất vui vẻ, đôi mắt xinh đẹp của cô đang nhìn đến vết thương của cậu trên lớp băng gạc còn có chút máu, giống như thấy được bàn tay dính máu của mẹ đang vuốt ve cô bé vậy, là một màu đỏ tươi rất đẹp, là màu đỏ tươi rất chói mắt!

“A... Aha... A...” Tiểu Thiên Ái cười rất vui vẻ, hướng về phía vết thương của Mộc Sâm mà cào.

Mặc Thiên Tân trông thấy “Kỳ cảnh” như vậy, hai mắt tản mát ra vẻ hưng phấn.

Tốt quá!

Rốt cuộc cũng tìm được ‘vú em’ rồi!

“Ừm, ừm!” Mặc Thiên Tân vô cùng hài lòng gật đầu hai cái, sau đó khẽ tiến lên một bước, đưa tay của mình ra vỗ vỗ cánh tay của anh ta nói “Cô bé mà cậu đang ôm chính là em gái của tôi, cũng chính là con gái của người mà cậu gọi là đại ca, cô bé này tên là Mặc Thiên Ái, xem ra nó rất thích cậu đó, vậy bắt đầu từ hôm nay, tôi để cậu chăm sóc cho nó vậy, nhất định phải nhớ lấy, ngàn vạn lần đừng để cô bé khóc, cũng không được bắt nạt cô bé, cậu hãy chăm sóc nuôi dưỡng nó giống như con gái của mình vậy, biết không?”

“Hả?” Mộc Sâm kinh ngạc nhìn cậu.

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, tôi làm phiền cậu rồi, cố gắng làm cho thật tốt nhé, sayonara!” Mặc Thiên Tân nói xong, lập tức xoay người sải bước rời đi.

...

Ngoài cửa phòng

Mặc Thiên Tân sải bước hướng cửa phòng của mình đi.

“Thỏ Nghiêu!” Cậu chột nhẹ giọng gọi.

“Thiếu gia, cậu muốn phân phó chuyện gì?” Thỏ Nghiêu vẫn đi phía sau cậu lập tức trả lời.

“Cái tên Mộc Sâm đó có tin tưởng được không?” Mặc Thiên Tân cẩn thận hỏi.

“Dạ, rất đáng tin cậy!” Thỏ Nghiêu trả lời.

“Vậy thì OK rồi!”

Mặc Thiên Tân hoàn toàn yên tâm, trong lòng thả lỏng đi chuẩn bị nước nóng để tắm, sau đó sẽ ngủ một giấc thật thoải mái.

...

Trong phòng dành cho khách lâu một

Mộc Sâm sững sờ ôm Tiểu Thiên Ái đứng ở trước giường.

Tại sao lại xảy ra chuyện này vậy? Cậu đường đường là một sát thủ, bây giờ lại phải chăm sóc cho cô bé này sao? Hơn nữa còn là con gái của đại ca? Phải làm sao đây? Có thể cự tuyệt không?

“Oa...” Tiểu Thiên Ái đột nhiên phát ra thanh âm rất hưng phấn.

Mộc Sâm cúi đầu nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, nhìn đôi mắt đen xinh đẹp của cô, cảm thấy cô thật đáng yêu.

“Oa...” Tiểu Thiên Ái nhìn vết máu trên băng gạc, đột nhiên đưa bàn tay nhỏ nhỏ của mình ra, vui vẻ dùng sức vỗ vào.

“Bịch!” một tiếng, Mộc Sâm mơ hồ cảm thấy đã đánh trúng vết thương của mình, vết thương bị nứt hơi rịn ra một chút máu.

“Ui...” Mộc Sâm đau đớn khẽ cau mày.

“A ha...” Tiểu Thiên Ái thích thú nhìn vết máu càng đậm hơn trên miếng băng, lần nữa dùng bàn tay nhỏ bé của mình không ngừng chụp đến.

“Bịch... bịch... bịch...”

Chân mày của Mộc Sâm càng ngày càng chau chặt hơn, đau đớn càng ngày càng gia tăng.

“Cô hai, xin dừng tay!” Mộc Sâm vừa ngăn lại vừa nói, dùng hai tay của mình bắt lấy dưới nách của cô bé, sau đó hai tay của mình ôm hai nách của cô bé, hai tay giơ lên cao, bắt lấy thân thể nho nhỏ của cô để cô lơ lửng giữa không trung.

Tả trên người của Tiểu Thiên Ái đột nhiên rơi xuống, thân thể trần truồng hiện ra trước mặt của Mộc Sâm.

Mặc dù đây còn là một đứa trẻ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Mộc Sâm thấy con gái trần truồng, hai mắt không khỏi trợn to, con mắt quét từ trên xuống dưới một lần, sau đó mới giật mình kinh sợ tầm mắt dời ra.

Tiểu Thiên Ái từ trên cao nhìn xuống, tựa hồ cảm thấy như vậy rất thú vị, cho nên trong nháy mắt cặp mắt đen xinh đẹp của mình nheo lại vui vẻ mà cười, mà bàn tay nho nhỏ cùng bàn chân nho nhỏ cùng nhau giương nanh múa vuốt, vô cùng đáng yêu.

“Cô hai, thật xin lỗi, xin thứ cho tôi vô lễ!” Cậu nói xong lập tức ngồi xổm người xuống cầm tã trên đất lên, luống cuống đem tã bao lấy cô bé, sau đó tầm mắt hẩn mới chuyển qua, nhìn nụ cười trong trẻo và thuần khiết của cô bé, cậu im lặng than thở thật sâu.

Cậu cũng không thích trẻ con, cho tới bây giờ cậu cũng chưa có tiếp xúc qua với đứa trẻ nào mà khoảng cách lại gần như vậy, lại càng không biết cách chăm sóc trẻ con, càng không biết cách chăm sóc cho một cô bé... Làm sao đây? Có thời gian phải tìm đại ca bàn bạc mới được.

“Haizz...” Lại một lần nữa than thở thật sâu, sau đó nhìn khuôn mặt đang rất vui vẻ của Thiên Ái, nhìn bàn tay nhỏ bé của cô nhuộm đầy máu tươi nói “Tóm lại, trước tiên đi tắm rửa, rồi tôi phải băng lại vết thương thêm lần nữa!”

...

Phòng tắm

Mộc Sâm âm thầm hít sâu một hơi, lúng túng khẽ đem tã trên người của Tiểu Thiên Ái cởi ra, sau đó đem cơ thể trần truồng đặt vào trong bồn tắm trống không, bởi vì cô còn quá nhỏ và yếu, nên không thể nào ngồi được, cho nên chỉ có thể để cô nằm ở bên trong bồn thôi, mà cậu ở bên cạnh một tay cầm vòi sen, nhẹ nhàng ôn nhu rưới nước lên thân thể mềm mại của cô, bàn tay thấp thỏm nhẹ nhàng chạm vào, tẩy đi vết máu đang dính trên tay cô.

“A nha... A nha... A... Nha...”

Tiểu Thiên Ái phát ra thanh âm vô cùng đáng yêu, đôi mắt xinh đẹp cười híp lại thành một đường cong, gương nanh múa vuốt không ngừng vung, giống như rất thích thú một dạng. Nhưng khi đôi mắt đen tròn ấy nhìn thấy vết máu trên tay biến mất, lập tức ngưng cười, ngay lập tức nước mắt lưng tròng mà khóc.

“Oa... Oa... Oa...”

Mộc Sâm nhìn thấy cô lớn tiếng khóc, liền tranh thủ ném vòi sen qua một bên, thận trọng dùng hai tay của mình bế cô từ trong bồn tắm lên.

“Sao vậy? Đau ở đâu sao? Đừng khóc mà!” Cậu hốt hoảng nói dỗ dành, tinh thần hoàn toàn rối loạn.

Mà khi Tiểu Thiên Ái nhìn đến vết thương đang mang băng gạc ở trên người của cậu, trông thấy phía trên băng gạc còn vết máu, liền dùng sức đưa tay của mình ra, muốn chạm vào.

Mộc Sâm xem chừng động tác của cô, nhìn cô duỗi tay ra, sau đó nhìn đến

vết thương trên bả vai của mình.

“Em thích máu sao?” Cậu chột hỏi.

“A ha...” Tiểu Thiên Ái kêu to giống như đang trả lời cậu.

“Em thích màu đỏ sao?” Cậu lại hỏi.

“A ha...”

Mộc Sâm vẫn còn có chút nghi ngờ, cánh tay từ từ đưa gập lại để thân thể nhỏ nhỏ của cô áp vào ngực mình, mà Tiểu Thiên Ái tham lam đưa bàn tay nhỏ nhỏ của mình chạm vào vết thương của cậu, sau đó vui vẻ chụp lấy, không ngừng chụp. Vết thương của Mộc Sâm một lần nữa bị nứt ra, máu rỉ ra làm ướt băng gạc màu trắng, dính vào bàn tay nhỏ bé của cô, khiến cô một lần nữa cười sáng khoái.

Mặc dù cậu không hiểu rõ tại sao cô lại thích máu như vậy, nhưng cậu mơ hồ cảm nhận được, cô đã ra đời dưới tình huống như thế nào.

“Thật ra thì... Tôi cũng thích màu đỏ, hơn nữa... Tôi cũng rất thích máu. Hai chúng ta thật sự rất có duyên!” Cậu nói xong, đem lấy thân thể nhỏ bé của cô ôm vào trong ngực của mình, hoàn toàn không quan tâm vết thương kia đang không ngừng rỉ máu, ngược lại bởi vì màu đỏ của máu mà cảm thấy vui vẻ.

Chợt, Tiểu Thiên Ái đột nhiên trừng lớn hai mắt của mình, giống như nhìn thấy bảo bối một dạng vậy, theo dõi núm màu hồng ở trước ngực của cậu đang khẽ nhô ra, đôi tay của cô đột nhiên bắt lấy thân thể cậu, lập tức vui vẻ mở miệng nhỏ xíu của mình ra, sau đó mãnh liệt nút, mãnh liệt nút... Nút nút...

“Ah? Đợi chút... Cô hai, tôi không phải phụ nữ, mau nhả ra đi!” Mộc Sâm hét hoảng muốn kéo cô bé ra khỏi thân thể của mình, nhưng Tiểu Thiên Ái đã sử dụng toàn bộ hơi sức của mình, không ngừng nút, nhưng đã nút nữa ngày rồi mà không có nút được một chút sữa nào.

Đột nhiên miệng buông lỏng, sau đó lại “Oa” một tiếng, khóc rống lên.

Khuôn mặt của Mộc Sâm vô cùng lúng túng!

Làm sao đây?

Hiện tại phải làm sao mới đúng?

Tại sao con nít lại không nói chuyện? Tại sao con nít hờ chút chuyện là lại khóc? Tại sao con nít to gan như vậy, sao lại nút của cậu...

“Haizz...” Cậu thở dài, so với đau đớn của vết thương, thì hiện tại cậu thấy càng nhức đầu hơn.

Nửa đêm

Phòng ngủ lầu hai

Mặc Tử Hàn ngồi trước quầy rượu mini, không ngừng uống rượu Whisky, anh muốn mình uống thật say, muốn tiến vào mộng đẹp, muốn mơ thấy Tử Thất Thất, dù là trong mộng Tử Thất Thất dùng ánh mắt căm hận nhìn mình, thì cũng tốt hơn là một người đơn độc ngủ ở trong căn phòng này.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi tên cô, nhìn chằm chằm màu hổ phách trong ly.

“Tại sao em lại muốn rời xa anh? Cũng bởi vì anh giết chết cha ruột của em sao? Ít nhất... Cũng phải nghe lời giải thích của anh chứ. Anh không có giết cha mẹ của em, là bọn họ đã ép anh nói thôi, thật sự không phải anh làm, hơn nữa tôi cũng không biết người đó là cha ruột của em, nếu anh mà biết... Anh nhất định... Nhất định...” Anh không ngừng lặp lại, không cách nào nói ra thành lời.

“Tại sao? Tại sao lại biến thành như vậy chứ?” Anh chất vấn, tức giận trong nháy mắt xông lên đầu, anh dùng sức đem vật đang cầm trong tay ném trên mặt đất, sau đó lớn tiếng gầm thét “Tại sao lại thành ra như vậy?”

Trái tim của anh bị thương, đau đớn không có lúc nào bình yên cả, giống như bị ngàn mũi tên xuyên qua tim một dạng, khiến cơ thể anh khó chịu hít thở cũng khó khăn.

Anh phải đi tìm cô, nhất định phải tìm cô!

“Tử Thất Thất... Em đang ở đâu? Tử Thất Thất... Em đang ở đâu? Tử Thất Thất...” Anh không ngừng nỉ non, sau đó bộ dáng say khướt rời khỏi quầy rượu, thân thể lao đảo đi tới cửa phòng, anh nhanh chóng đem cửa phòng mở ra, nhìn Kim Hâm đang đứng ở cửa phòng nói “Đi tìm phu nhân về đây cho tôi... Mau đem phu nhân về đây cho tôi... Bất kể cô ấy ở đâu, phải đem cô ấy tìm ra cho tôi!”

“Đại ca!” Kim Hâm nhìn bộ dáng của anh, ngay lập tức tiến lên đỡ lấy anh.

“Đừng chạm vào tôi!” Mặc Tử Hàn dùng tay đẩy anh ta ra, sau đó tức giận nhìn chằm chằm Kim Hâm ra lệnh “Tôi nói cậu đi tìm phu nhân về đây cho tôi, cậu không nghe thấy sao? Cậu muốn cãi lại mệnh lệnh của tôi sao?”

Chân mày của Kim Hâm hơi nhíu lên.

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Mấy ngày gần đây, bộ dáng của ngài ấy đều như vậy. Lúc thanh tỉnh thì liều mạng lao vào làm việc, làm đến mệt mỏi mới trở về, về đến nhà thì liều mạng uống rượu, uống say rồi lại bắt đầu đi tìm phu nhân.

“Dạ, đại ca, tôi lập tức phái người đi tìm phu nhân, xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ đem phu nhân trở về!” Kim Hâm hơi cúi đầu nhẹ giọng nói.

Mặc Tử Hàn nghe được thanh âm của anh ta, đột nhiên hai mắt thay đổi mờ hồ không rõ, sau đó cả người đều ngã đến trên mặt đất.

Trong mộng, anh vẫn như cũ không gặp được Tử Thất Thất, ngay cả khuôn mặt của cô anh cũng không mơ thấy, cho nên anh rất sợ... Sợ một ngày nào đó, anh sẽ hoàn toàn không nhớ nổi tướng mạo của cô.

Tại sao anh biến thành như vậy chứ?

Rõ ràng trước đây anh đã từng lãnh khốc vô tình, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến anh động lòng, nhưng bây giờ anh đã không có biện pháp trở thành Mặc Tử Hàn như trước kia nữa rồi.

Thế giới không có Tử Thất Thất, tất cả đều là vô vị...

Sau khi mất đi cô ấy, anh mới phát giác...

Mình có thể mất đi tất cả, cho dù máu lạnh mà nói anh có thể bỏ con của chính mình, nhưng chỉ duy nhất một điều hã không thể bỏ lỡ... Chính là cô... Tử Thất Thất...

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Em đang ở đâu? Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...”

Kim Hâm dìu Mặc Tử Hàn đang nói mớ đến giường, đắp chăn cho anh, sau đó lập tức xoay người lui khỏi phòng.

...

Ngoài cửa phòng

Kim Hâm vừa ra khỏi cửa phòng, liền trông thấy Mặc Thiên Tân đang đứng trước cửa phòng.

Kim Hâm đóng cửa phòng lại, sau đó xoay người cung kính cúi đầu nói “Thiếu gia, cậu muốn tìm đại ca sao?”

Mặc Thiên Tân lắc đầu, hai mắt nhìn đến cửa phòng đã đóng, nhẹ giọng nói “Ba lại uống rượu sao?”

“Phải!” Kim Hâm trả lời.

Chân mày của Mặc Thiên Tân hơi nhíu lên, nhàn nhạt cười khỏ nói “Có lẽ ba rất yêu mẹ!”

“Đúng rồi!” Kim Hâm lại trả lời.

Mặc Thiên Tân chuyển tầm mắt sang mặt Kim Hâm, sau đó nói “Chú nói xem, nếu như tôi không chủ động đến tìm ba, thì những chuyện này chắc cũng sẽ không có xảy ra phải không?”

“...” Kim Hâm trầm mặc.

“Quả nhiên, đáng lý tôi không nên nhiều chuyện như vậy, nếu như tôi không có tác hợp ba cùng với mẹ, thì hai người bọn họ nhất định sẽ có cuộc sống của riêng mình, cũng sẽ không thương tâm khổ sở như vậy... Đều là lỗi của tôi, là tôi...”

“Coi như thiếu gia không làm như vậy, đại ca cùng phu nhân nhất định cũng sẽ hấp dẫn lẫn nhau, hơn nữa thời điểm đại ca ở cùng phu nhân cũng không chỉ có thống khổ mà còn có rất nhiều hạnh phúc, cho nên... Cậu cũng đừng tự trách mình!” Kim Hâm cắt đứt lời của cậu, nhẹ giọng nói.

“Chú đang an ủi tôi sao?”

“Không đâu, tôi chỉ nói sự thật mà thôi!”

“Sự thật?”

“Không sai, ở trên thế giới này, giữa người và người có lúc tồn tại ‘mệnh trung chú định’ đấy!” (có nghĩa là: duyên trời định, hoặc có thể hiểu là định mệnh)

“Mệnh trung chú định?”

“Đúng, giống như tôi và cậu gặp nhau, hoặc tựa như cậu cùng tiểu thư Tuyệt Lê gặp nhau, đây đều là duyên trời định, mà bây giờ thay vì đổ thừa lỗi tại ai, sao chúng ta không nghĩ biện pháp giải quyết chuyện bây giờ!”

Nghe Kim Hâm nói, Mặc Thiên Tân mỉm cười, sau đó đem tầm mắt của mình nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Mẹ rốt cuộc đang ở đâu?

Nếu mẹ còn sống, cậu làm cách nào để gặp lại mẹ đây, Vậy... Cậu nhất định sẽ giúp mẹ và ba trở nên tốt đẹp.

“A... Kim Hâm...” Cậu nhìn ngôi sao mờ nhạt, đột nhiên mở miệng nói “Nguyện vọng của tôi là hy vọng ba với mẹ có thể vui vẻ sống hạnh phúc với nhau, chú nói xem... Nguyện vọng của tôi có trở thành hiện thực không?”

Kim Hâm nghe lời của cậu, quay đầu nhìn cậu tung bay nâng khóe miệng, kiên định trả lời, “Nhất định sẽ trở thành sự thật đấy!”

“Vậy...Cũng mong là chú nói đúng!”

“Dạ!”

...

...

Duyên phận là trời định, thành hay không là do người... Cắt đứt duyên phận rồi có thể tái hợp thêm lần nữa sao?

Duyên số trời định, nhất định sẽ gặp nhau... Nhưng phải chờ tới khi nào mới có thể gặp lại nhau đây?

Anh rất nhớ em, em có biết không?

Anh nhớ em đến sắp điên mất rồi, em có biết không?

Tử Thất Thất...

Tử Thất Thất...

Thế giới không có em, thế giới lạnh lẽo tựa như băng, trống trải, rất thống khổ, anh đã cảm nhận được tất cả những điều này cho nên...

Trở lại đi!

Em mau trở lại đi!

Anh ở đây chờ em... Chờ em trở lại bên cạnh anh...

Chương 318: Lần đầu gặp mặt, tình cảm anh em là... zero!

Năm năm sau

Đảo Bali, biệt thự bờ biển

Nước biển xanh trong hòa cùng màu trời xanh biếc, trên bờ cát lẫn tăn một tầng một tầng bọt sóng màu trắng xinh đẹp, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái không ngừng vuốt ve mặt người, toàn cảnh đẹp giống như Thiên đường bao quanh tòa biệt thự xinh đẹp.

Bên trong biệt thự

Toàn thân Tử Thất Thất mặc bộ đồ phong cách Ba Tây Mẽ Á ngồi ở dưới dù che nắng, đôi tay đang cầm một quyển truyện cổ tích 《 Cô Tiên Cá 》, hai mắt nhìn vào hình vẽ trong sách cùng từng hàng chữ nhỏ, khóe miệng từ từ giơ lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Năm năm rồi...

Cô đã sống tại đây năm năm rồi!

Mỗi ngày đều sống trong cảnh sắc đẹp giống như Thiên đường vậy, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống nhàn nhã thoải mái, mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này, đọc cuốn truyện cổ tích mà ba cô để lại.

Mọi người đều nói thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương, nhưng cô lại không nghĩ như vậy, bởi vì đã năm năm qua, cô đều không có quên được Mặc Tử Hàn, trong giấc mơ lại trông thấy gương mặt của anh, mơ thấy anh xuất hiện ở trước mặt của mình, không cách nào quên được người đàn ông này, không cách nào đem chuyện đã xảy ra năm năm trước quên đi. Nhưng cũng có một chút thay đổi lớn, chính là khi nghĩ tới những chuyện đau

khổ kia thì lòng cô sẽ không đau lòng như năm năm trước nữa, tựa như trái tim cô trải qua rèn luyện đã trở nên mạnh mẽ và cứng cỏi hơn.

“Phu nhân... Phu nhân... Phu nhân...”

Từ xa truyền đến thanh âm gấp gáp của chị giúp việc, Tử Thất Thất đem tầm mắt chuyển dời đến trên người chị giúp việc đang chạy như bay tới, nhìn cô tức giận thở hổn hển dừng ở trước mặt của mình, cô mới bình tĩnh hỏi “Có chuyện gì? Sao vội vàng hấp tấp như vậy!”

“Phu nhân, không xong rồi, Nhị thiếu gia cậu ấy...cậu ấy... cậu ấy...” Chị giúp việc không ngừng lắp bắp, miệng thở hổn hển không nói nên lời.

“Nó thế nào? Chị đừng gấp cứ từ từ nói!” Tử Thất Thất bình tĩnh hỏi, trong lòng không có một chút lo lắng.

Chị giúp việc thở thật sâu mấy hơi, sau khi ổn định lại nói “Không thấy nhị thiếu gia đâu cả, hơn nữa còn viết mấy chữ trên mặt gương: Tôi đi du lịch, rất sớm sẽ trở về!”

Đi du lịch?

Tử Thất Thất đột nhiên có dự cảm xấu.

“Vũ Chi Húc đâu?” Cô đột nhiên hỏi.

“Cũng không thấy Húc tiên sinh!”

“Phải đi cùng Nhị thiếu gia không?”

“Chuyện này... Tôi không rõ lắm!”

“Được rồi, tôi biết rồi, chị lui xuống đi!”

“Dạ!”

Chị giúp việc khẽ cúi đầu, sau đó lập tức lui xuống, tiếp tục công việc quét

dọn nhà cửa, còn Tử Thất Thất thì đem cuốn truyện cổ tích đang cầm trên tay từ từ khép lại, sau đó cầm lấy cuốn sách từ từ đứng lên, đi vào phòng của mình.

Quả nhiên ngày này rồi cũng phải tới, bánh xe vận mệnh... Lại một lần nữa xoay tròn...

Đài Loan

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ăn lầu một

Trên bàn ăn thật dài, vị trí chủ vị trống không, Mặc Thiên Tân bây giờ đã mười hai tuổi đang ngồi ở bàn ăn phía bên tay trái, thời gian 5 năm qua cậu đã phát triển thành một thiếu niên, ngũ quan anh tuấn cộng thêm khí chất thanh xuân, giờ cậu đã là một thiếu niên đặc biệt đẹp trai, mà người ngồi ở bên cạnh hắn chính là Tuyết Lê, năm năm trước cô cũng là một cô bé chậm chạp non nớt, bây giờ đã thay đổi rất nhiều càng ngày càng xinh đẹp, chỉ có đôi mắt của cô vẫn thất thần giống năm năm trước. Mà Thổ Nghiêu cũng không thay đổi, đứng nghiêm sau lưng của bọn họ.

Phía đối diện!

Mặc Thiên Ái đã năm tuổi không để ý xung quanh cầm nĩa ăn, vừa dùng nĩa cắm vào món trứng ốp la, đôi mắt xinh đẹp vừa nhìn chăm chăm vào cuốn sách đang đặt ở trên bàn, chăm chú đọc nội dung trong sách. Mà Mộc Sâm đang đứng ở phía sau lưng cô, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào.

“Ba tôi đâu? Tối hôm qua không về nhà sao?” Mặc Thiên Tân đột nhiên hỏi.

“Dạ! Tối hôm qua đại ca ngủ ở công ty” Thổ Nghiêu trả lời.

“Kim Hâm cùng Hỏa Diễm đều ở cạnh ba àh?” Mặc Thiên Tân lại hỏi.

“Dạ!”

“Nói cho bọn họ biết, tuyệt đối không thể rời khỏi ba, nhất định phải bảo vệ ông ấy thật tốt, gần đây tình hình hắc đạo rất không ổn định, rất nhiều người muốn tìm ông ấy để gây phiền toái, phải dặn dò ba chú ý cẩn thận!” Mặc Thiên Tân nghiêm túc nói đồng thời cắt một miếng trứng ốp la, đưa đến miệng của Tuyết Lê.

Tuyết Lê hưng phấn từ từ mở miệng ăn.

“Dạ!” Thổ Nghiêu cúi đầu lĩnh mệnh.

“Còn nữa... Dặn bọn họ khuyên nhủ ba tôi, bớt uống rượu một chút, coi như không khuyên được nhưng cũng vẫn phải nói, biết đâu một ngày nào đó ba sẽ nghe lọt lỗ tai đấy!”

“Dạ!”

Mặc Thiên Tân lấy tay cầm lấy sandwich cắt thành nhiều miếng nhỏ, lần nữa đặt ở miệng Tuyết Lê, Tuyết Lê vẫn ngơ ngác như cũ nhìn về phía trước, yên lặng mở miệng ra, đem thức ăn trước mặt ăn vào.

“Ai da...” Mặc Thiên Ái ngồi ở đối diện đột nhiên kinh ngạc lên tiếng.

“Sao vậy?” Mặc Thiên Tân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô.

Đôi mắt xinh đẹp của Mặc Thiên Ái vẫn chăm chú đọc nội dung trên sách, sau đó nhẹ nhàng nói “Anh Hai, hôm nay trên sách Tinh Tọa nói, người đàn ông Nhân Mã sẽ gặp được cố nhân rất quan trọng, chỉ là anh phải cẩn thận, cố nhân có thể sẽ là kẻ địch của anh, hơn nữa em đã giúp anh tính toán, hôm nay khí trời là mưa rào sẽ có sấm chớp, cho nên anh phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để sét đánh trúng nha!”

“Em lại đọc sách mê tín nữa àh?”

“Đây không phải là mê tín, đây là đại tinh hệ suy luận, sau đó theo Ngũ Hành cùng Bát Quái mà tính ra, là có căn cứ khoa học... Anh nói xem có đúng hay

không, Mộc Sâm!” Mặc Thiên Ái quay đầu nhìn về phía người đang đứng ở phía sau.

“Dạ đúng!” Mộc Sâm khẽ cúi đầu trả lời.

“Coi như em nói đúng đi, nhưng ở trong biển người mịt mù, cũng không trùng hợp để sấm sét cố tình đánh trúng anh!” Mặc Thiên Tân không lo lắng nói.

“Chuyện này không thể nói trước được, thế gian vạn vật, đều có số, hơn nữa anh là người rất đẹp trai lại lãnh khốc, hai mắt mà chớp, thì điện lực mười phần, cho nên số mạng của anh so với những người bình thường khác nhất định sẽ cao hơn, tốt nhất anh nên cẩn thận... Anh xem em nói có đúng hay không, Mộc Sâm!” Mặc Thiên Ái nhanh mồm nhanh miệng, lần nữa quay đầu lại nhìn về phía người đứng ở phía sau.

“Dạ đúng!” Mộc Sâm cúi đầu trả lời.

“Cái con bé này đang muốn trù ẻo anh sao?” Mặt của Mặc Thiên Tân mây đen giăng đầy nhìn chăm chăm cô.

“Sai! Là em đang nhắc nhở anh. Chính xác là: mỗi ngày làm một việc thiện, tiêu tai giải nạn! Thí chủ... Anh hãy tự lo thân cho tốt đi!”

“Nha Đầu thúì, em...”

“Ai da, em ăn xong rồi!” Mặc Thiên Ái lập tức cắt lời của cậu, sau đó vội vàng vàng nhảy xuống ghế nói “Mộc Sâm, chúng ta mau đi thôi... cả ngày hôm nay không nên đến gần anh hai của em, cẩn thận coi chừng bị liên lụy đó!”

“Dạ!” Mộc Sâm trả lời, sau đó hai mắt dời đến Mặc Thiên Tân cung kính khẽ cúi đầu nói “Thiếu gia, chúng tôi xin cáo từ trước, mời cậu từ từ dùng!”

Mặc Thiên Tân nhìn khuôn mặt không bao giờ thay đổi kia, buồn buồn thở dài.

Mộc Sâm lập tức xoay người đi theo sau lưng Mặc Thiên Ái đi khỏi phòng ăn.

...

Bên ngoài phòng ăn

Mặc Thiên Ái đi tới đi lui, đột nhiên hai chân dừng lại.

Mộc Sâm cũng lập tức dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng nho nhỏ của cô.

“Em mệt quá, Mộc Sâm... Em muốn được anh bế!” Mặc Thiên Ái nhẹ giọng ra lệnh.

“Dạ!” Mộc Sâm lĩnh mệnh, lập tức đi đến bên cạnh cô, khom lưng đem một cánh tay bế hai chân của cô, sau đó một cánh tay khác vòng qua lưng của cô, đem thân thể nho nhỏ của cô nhẹ nhàng bế lên.

Mặc Thiên Ái mỉm cười ôm lấy cổ của anh, thỏa mãn ngồi ở trong khuỷu tay anh.

Đột nhiên, mặt cô nở ra nụ cười tà ác, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Mộc Sâm.

“Hôm nay em cũng gặp một người đàn ông mang chòm sao Thủy Bình đó, anh có muốn biết không?” Cô hỏi.

“Tiểu thư, xin cô cứ nói!”

“Trên sách Tinh Tọa có nói, người đàn ông mang chòm sao Thủy Bình rất có số đào hoa, chỉ cần hắn chủ động tỏ tình với người phụ nữ năm tuổi, hơn nữa còn là người phụ nữ mang chòm sao Thất Nguyệt, sẽ lập tức đạt được trái tim của vị mỹ nữ kia đó, cho nên anh phải nắm thật chặt thời cơ, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ nha!” Mặt cô mặt giả hoạt nhìn biểu tình của anh từ từ biến chuyển, trong lòng đã sớm vui vẻ nở hoa.

Mộc Sâm lúng túng khuôn mặt lộ vẻ hốt hoảng, nhẹ giọng trả lời “Phải... Tiểu Thu!”

Cửa biệt thự nhà họ Mặc

Một chiếc xe thể thao màu bạc hiệu Bugatti đột nhiên dừng lại, cửa sau tự động mở ra, một cậu bé năm tuổi mặc bộ tây trang màu đen cùng đôi giày da nhỏ nhỏ từ trong xe bước xuống. Khuôn mặt trắng nõn mang một cái mắt kiếng màu đen thật to, gần như che hết một nửa gương mặt, mà đôi môi non nớt đang mím thật chặt, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, nhất là khi cậu ấy đứng nghiêm bên cạnh chiếc xe, dáng vẻ tiểu tử đẹp trai như tăng thêm mười phần, làm động lòng nam nữ già trẻ.

Cậu đi tới cổng lớn của nhà họ Mặc, nhìn bảo vệ đứng ở cổng nhà họ Mặc, lạnh lùng mở miệng.

“Mặc Tử Hàn có ở nhà không?”

Mặc Tử Hàn?

Bảo vệ không khỏi kinh ngạc.

Tiểu thiếu gia này từ đâu tới? Lại dám trực tiếp gọi tên của đại ca, nó không muốn sống nữa sao?

“Xin hỏi cậu là ai? Có hẹn trước không? Tìm đại ca có chuyện gì?” Bảo vệ cẩn thận mở miệng hỏi.

“Tôi hỏi ông trước, ông nên trả lời tôi chứ!”

“Sao?” Cảnh vệ có chút kinh ngạc.

“Haizz...” Mặc Thiên Ân nhẹ giọng than thở, đột nhiên nói “Bản thân tôi không rõ tên họ! Cũng không có hẹn trước! Tìm Mặc Tử Hàn có việc gấp!”

Bảo vệ đồ mồ hôi!©, ®!

Trả lời kiểu gì đây?

“Thật xin lỗi, nếu như không có hẹn trước, thì không thể gặp đại ca, hơn nữa hiện tại đại ca cũng không ở nhà, mời cậu trở về đi!” Hắc lễ phép trả lời.

Hai mắt của Mặc Thiên Ân mang kính râm màu đen theo dõi mặt của bảo vệ, sau đó trầm mặc đem tay của chính mình đút vào bên trong túi quần, lấy ra một cái ví nhỏ, từ bên trong lấy ra một tờ chi phiếu con số không nhỏ.

Bảo vệ kinh ngạc.

Tại sao nó còn nhỏ, mà lại có nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ đây là chi phiếu giả hay sao?

“Đây là...”

“Chú Húc có nói qua với tôi, có tiền mua tiên cũng được, cho nên tôi muốn cho ông chút ít thứ mà ông cần nhất!”

Cần nhất?

Khỏe miệng bảo vệ co quắp. Đây là tình huống gì đây?

“Thật xin lỗi, tôi không thể nhận tiền của cậu, mời cậu đi chỗ khác chơi!”

“Vậy...” Mặc Thiên Ân lạnh lùng nói xong, từ trong bóp da lấy thêm một tờ chi phiếu.

“Vị thiếu gia này, bất luận cậu cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không nhận đâu, cũng không thể để cho cậu vào, cậu mau rời khỏi đây đi, nếu như cậu còn tiếp tục gây chuyện thì tôi sẽ không khách sáo nữa!” Kiên nhẫn của bảo vệ đã đến cực hạn, không khỏi uy hiếp nói.

Ánh mắt của Mặc Thiên Ân nhìn hắc một lúc, sau đó từ từ cúi đầu trầm mặc, đem cái ví đang cầm trong tay cất vào bên trong túi áo, sau đó tay từ từ đưa

về phía ngang hông của mình, lấy ra một khẩu súng lục màu đen, chỉ vào hắn mà nói “Như vậy thì sao?”

Bảo vệ nhìn thấy khẩu súng đang trong tay cậu, lập tức liền rút ra khẩu súng ở bên hông của mình, hai tay nắm chặt súng cảnh giác nói “Rốt cuộc cậu là ai? Là người Chung Khuê phải tới phải không?”

Chung Khuê?

Trong đầu Mặc Thiên Ân liền nghĩ ngay đến lão hồ ly kia.

“Đừng... Xin chú đừng kích động! Mẹ Lam của tôi từng nói ở thế giới này là dạng cá lớn nuốt cá bé, nếu như người khác không nghe lời của tôi, thì tôi phải hù dọa họ một chút, cái này chú không cần phải sợ, cũng không cần căng thẳng quá, súng này... Là giả đấy!”

“Cái gì? Đồ giả... Giả!”

“Dĩ nhiên, cầm súng thật là phạm pháp đó, chú ngốc quá?” Mặc Thiên Ân nói.

“...” Bảo vệ trong nháy mắt im lặng.

“A... Chú ngốc ơi, tôi không muốn lãng phí nước miếng với chú nữa, rốt cuộc tôi phải làm sao thì mới có thể gặp được Mặc Tử Hàn đây?” Giọng Mặc Thiên Ân lạnh lùng, lời nói vô cùng phách lối.

Cái tên tiểu tử thú vị này!

Nhấn nài của bảo vệ đã đến giới hạn, thời điểm hắn đang muốn dùng vũ lực để đuổi cậu đi, đột nhiên...

“Tin —— Tin ——”

Tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên, sau đó cổng chính bằng sắt lập tức được mở ra, một chiếc xe hơi màu đen hiệu Bentley từ bên trong biệt thự lái ra, kiếng thủy tinh của cửa sau xe từ từ hạ xuống, Mặc Thiên Ân quay đầu nhìn

cậu nhóc đang đứng trước mặt của bảo vệ, quét mắt qua thân tây trang đậm chất hàng hiệu của hắn, sau đó nhìn đến khuôn mặt đang mang kính râm màu đen nói “Xảy ra chuyện gì?”

Bảo vệ lập tức cung kính cúi đầu nói “Thưa thiếu gia, tên tiểu quỷ này muốn gặp đại ca, cậu ấy không có hẹn trước, cũng không có nói tên tuổi, không có nói rõ lý do đến tìm đại ca, cho nên tôi đang định đuổi cậu ấy đi!”

Tiểu quỷ? Tìm ba?

Mặc Thiên Tân nghi ngờ nhìn đến thân hình nhỏ bé của Mặc Thiên Ân, chân mày không khỏi nhíu lên.

Có cảm giác tên nhóc này không đơn giản chút nào, nhưng... Lại không tìm ra nơi kỳ quái của hắn.

Cửa xe đột nhiên mở ra, sau đó bước ra khỏi xe, hai chân đứng trên mặt đất, hiện tại chỉ mới mười hai tuổi thế nhưng chiều cao của cậu đã gần 1m7, dáng người cao gầy cộng thêm bộ vest trắng, kết hợp với khuôn mặt tuấn tú rất giống bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, làm cho người khác trông thấy không khỏi hâm mộ.

Cậu đi tới trước mặt của Mặc Thiên Ân, từ trên cao nhìn xuống hỏi hắn “Cậu muốn tìm ba tôi?”

Ba?

Mặc Thiên Ân ngửa đầu thật cao nhìn khuôn mặt kia rất giống mặt của Mặc Tử Hàn.

Thì ra anh ấy chính là Mặc Thiên Tân, thì ra anh ấy chính là con trai bảo bối mà mẹ ngày nhớ đêm mong, mà phía sau anh ấy, người phụ nữ ngồi ở trong xe chính là chị Tuyết Lê sao? Thoạt nhìn rất thuần khiết, xinh đẹp như một cô tiên.

Đột nhiên mỉm cười, sau đó im lặng xoay người, hoàn toàn không để ý lời Mặc Thiên Tân vừa nói, lại một lần nữa nhìn chú bảo vệ nói “Chú ngốc, tôi

có một phong thư muốn nhờ chú giao tận tay cho Mặc Tử Hàn, chú nhất định phải nhớ đây, tuyệt đối không cho người ngoài xem lén, nhất là tên rảnh rỗi mặc bộ tây trang màu trắng. Cứ như vậy... Gặp lại!”

Cậu nói xong, liền đem một phong thư đã chuẩn bị sẵn từ trước nhét vào tay của bảo vệ, sau đó lập tức xoay người hướng về phía chiếc xe thể thao màu bạc hiệu Bugatti.

Mặc Thiên Tân đứng tại chỗ, khuôn mặt một lúc thì biến xanh, một lúc chuyển hồng.

Tên nhóc lúc này không thềm để ý tới cậu? Cũng không trả lời cậu? Lại xem cậu như không khí? Còn nói cậu là tên rảnh rỗi?

Nhưng —

“Này, cái tên tiểu quỷ kia, nếu như cậu muốn gặp mặt ba tôi, thì tốt nhất cậu phải bước qua cánh cửa này là tôi, bằng không...”

“Hừ!” Mặc Thiên Ân đột nhiên hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời của cậu.

Hai mắt Mặc Thiên Tân nhìn chăm chăm cậu.

Mặc Thiên Ân ngồi trên xe, cố ý từ từ chuyển qua cửa sổ xe, hướng về phía cậu khinh thường nói “Mặc dù anh ra đời sớm hơn tôi mấy năm, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nhận anh làm anh trai đâu!”

Anh trai?

Có ý gì đây?

Mặc Thiên Tân đột nhiên kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của cậu ta.

“Chạy đi!” Mặc Thiên Ân nhẹ giọng nói xong, xe lập tức rời khỏi.

Mặc Thiên Tân sững sờ đứng im tại chỗ, bên tai không ngừng vọng lại những

lời cậu ta mới vừa nói. Rốt cuộc câu nói kia có ý gì đây? Rốt cuộc nó nói anh trai là có ý gì? Chẳng lẽ nó cũng là mẹ...

“Đưa phong thư kia cho tôi!” Cậu đột nhiên mở miệng ra lệnh.

“Nhưng...” Cảnh vệ có chút do dự.

Mặc Thiên Tân xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, tà ác nói “Thế nào? Ông nghĩ tôi là người rảnh rỗi sao? Mặc dù tôi đang mặc chính là bộ tây trang màu trắng, nhưng ông nhìn xem ở chỗ nào của tôi giống loại người rảnh rỗi? Chẳng qua là xem một chút mà thôi, ông cũng muốn cùng tôi tính toán như vậy sao? Ông nói xem tôi có phải là chủ nhân của ông không? Coi như không phải chủ nhân của ông, thì cũng là con trai của chủ nhân ông chứ? Vậy ông còn muốn làm việc ở đây nữa không? Có tin tôi đem ông trôi lại, sau đó vứt xuống giữa biển Thái Bình Dương làm mồi cho cá mập ăn không?”

Bảo vệ nhìn tính tình hắc ám của cậu toàn bộ triển khai, lập tức hốt hoảng đem vật đang cầm trong tay liền hai tay trình lên, cung kính nói “Thiếu gia mời cậu xem!”

“Ừm!” Mặc Thiên Tân lạnh lùng trả lời, biểu tình trong nháy mắt biến thành dịu dàng tuấn lãng, ưu nhã cầm lấy phong thư vừa mở ra xem.

Phía trên chỉ có mấy chữ số Ả-rập đơn giản.

Bên trong xe Bugatti

Mặc Thiên Ân đem kính đen trên sống mũi của mình lấy ra, lộ ra khuôn mặt rất giống mặt của Mặc Thiên Tân và Mặc Tử Hàn, sau đó trầm mặc nhìn về phía trước.

“Lần đầu tiên cùng anh trai của mình nói chuyện, cảm giác thế nào?” Vũ Chi Húc ngồi ở ghế lái, nụ cười xấu xa.

“Hừ!” Mặc Thiên Ân lạnh lùng nói “Mã mã hồ hồ!”

Chương 319: Lời nói kinh người của Thiên Ân, tôi phải giết người đó!

Hai mắt của Vũ Chi Húc khẽ nâng lên, nhìn vào kiếng chiếu hậu trông thấy khuôn mặt của Mặc Thiên Ân mơ hồ có chút vui sướng, khóe miệng không khỏi nâng lên.

“Phải mau xử lý chuyện này cho xong, sau đó chúng ta nhanh trở về, nếu không mẹ của cậu nhất định sẽ phái người tới bắt chúng ta, trước khi trở về nhất định phải chuẩn bị tâm lý để nghe mắng là được, ai da... Số của tôi đúng là số khổ!” Anh thao thao bất tuyệt nói, gương mặt vô tội.

“Chú Húc, chú yên tâm đi, trời có sập xuống thì đã có cháu ở đây giúp chú chống đỡ, chỉ cần chú đừng làm gì là tốt rồi!” Mặc Thiên Ân vô cùng nghiêm túc nói.

Vũ Chi Húc mơ hồ có chút xấu hổ.

“Vậy sao? Lời của cậu có thể tin không!” Anh khầu thị tâm phi.

“Dĩ nhiên!” Mặc Thiên Ân tự tin.

Người đàn ông lái xe im lặng...

Nửa đêm

Mặc Thiên Ân chưa chợp mắt nằm ở trên giường, đôi tay cầm phong thư của Mặc Thiên Ân lưu lại giờ thật cao, nhìn ba chữ số Arập ở bên trong.

001!

Đây rốt cuộc là ý gì đây?

Nó nói anh trai là ý gì?

Chẳng lẽ nó thật sự là con trai của mẹ? Nhìn dáng dấp của nó cùng tuổi của Thiên Ái cũng không sai biệt lắm, không lẽ là mẹ cùng người đàn ông khác... Không không đúng, chuyện này không thể nào, trừ cha ra mẹ không thể nào ở ngoài vui vẻ cùng người khác, hơn nữa... Có thật mẹ vẫn còn sống không?

“Ai da...” Cậu nhẹ giọng than thở, sau đó từ giường ngồi dậy.

Chợt, bên cạnh cũng từ từ ngọ nguậy, sau đó Tuyết Lê từ trong chăn cũng ngồi dậy, hai mắt trống rỗng của cô bé nhìn cậu, vẻ mặt không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ ngơ ngác, ngây ngốc nhìn cậu.

Mặc Thiên Tân quay đầu mỉm cười nhìn cô, đưa tay vuốt mái tóc dài mềm mại của cô.

“Anh làm em thức giấc sao?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

“...” Tuyết Lê không có trả lời, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Thật xin lỗi, bởi vì trong lòng anh đang có một chút chuyện, cho nên không ngủ được!”

“...”

“Em ngoan, một mình đi ngủ trước nhé, anh đi ra ngoài hóng gió một chút!”

“...”

“Yên tâm đi, ở nhà sẽ không có người xấu, hơn nữa anh sẽ gọi Thổ Nghiêu đi cùng anh!”

“...”

“Được rồi, anh sẽ khoác thêm một cái áo, em mau ngủ đi, anh đi một chút sẽ

trở về ngay, nghe lời anh ngoan ngoãn đi ngủ nhé!”

“...”

Mặc dù Tuyết Lê không nói câu nào, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng khi Mặc Thiên Tân lần nữa dùng tay của mình vuốt mái tóc dài của cô thế nhưng cô ngoan ngoãn nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, tiếp tục ngủ.

Mặc Thiên Tân nhìn mặt ngủ đáng yêu của cô, hơi mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô, cuối cùng mới rón rén từ trên giường đi xuống, đi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa phòng

Thỏ Nghiêu đứng trước cửa phòng, thấy cậu từ trong phòng đi ra, vội vàng cung kính cúi đầu nói “Thiếu gia!”

“Ừ!” Mặc Thiên Tân nhẹ giọng trả lời, sau đó hỏi “Ba tôi đã về chưa?”

“Dạ, đại ca đã về phòng ngủ của mình nửa giờ rồi!”

“Đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa!”

“Đang uống rượu sao?”

“Dạ!”

Mặc Thiên Tân nghe Thỏ Nghiêu trả lời, chân mày không khỏi nhíu lên, sau đó tay phải nắm chặt tờ giấy kia, đột nhiên bước chân của mình ra, đi hướng phòng ngủ chính.

...

Bên trong phòng ngủ chính

Tây trang của Mặc Tử Hàn tùy ý vút trên mặt đất, thân trên mặc áo sơ mi màu trắng, cà vạt giắt trên cổ, nút áo bị mở ba cái, lộ ra cơ ngực bền chắc, toàn bộ cơ thể lộ vẻ biếng nhác. Trong năm năm này, tướng mạo của anh không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ là so với trước kia gầy đi rất nhiều, trên mặt chỉ có lạnh lùng cùng tịch mịch, càng ngày càng rõ ràng.

Năm năm rồi, một chút tin tức của cô ấy cũng không có, rõ ràng vẫn luôn tin chắc cô ấy sẽ không chết, nhưng... Hiện tại đột nhiên anh lại hoảng hốt, suy tính, nếu như cô ấy chết rồi, thì anh làm gì chứ?

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi, đem ly rượu đang cầm trong tay đưa lên miệng, đem toàn bộ chất lỏng bên trong uống cạn.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý, tiếp tục uống một ly lại tiếp một ly.

Chợt!

Cửa phòng bị mở ra, Mặc Thiên Tân đứng ở cửa phòng nhìn anh đang ngồi ở trước quầy rượu, chân mày không khỏi nhíu lên thật sâu, sau đó đến bên cạnh anh.

“Ba, tối hôm qua ba vì công việc mà thức đêm, ba đã hai ngày một đêm không ngủ rồi, sao hôm nay vừa trở về lại uống rượu ngay thế? Ba nên nghỉ ngơi một chút mới đúng!” Cậu lo lắng nói, liền đưa tay muốn cầm lấy ly rượu trong tay anh.

Tay Mặc Tử Hàn giành được trước, nhanh chóng đưa lên miệng mình, một hớp đem ly rượu uống cạn.

“Con đừng lo lắng cho ba, ba chỉ là không ngủ được mà thôi!”

“Không ngủ được? Trong năm năm này, ba có ngày nào ngủ được sao?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Cho nên ba mới uống rượu, uống say dĩ nhiên là sẽ ngủ thiếp đi!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Ba!”

“Được rồi, không cần để ý đến ba, con mau trở về ngủ đi!” Mặc Tử Hàn hạ lệnh đuổi khách, mà tay của mình, lại một lần nữa rót thêm một ly rượu cho mình.

Mặc Thiên Tân nhìn mặt anh cô đơn cùng đau đớn, đột nhiên từ từ mở miệng nói “Nếu... Con nói nếu... Con tìm mẹ đem trở về, ba định thế nào?”

“...” Thân thể Mặc Tử Hàn đột nhiên cứng đờ, kinh ngạc lo lắng.

“Ba sẽ giải thích rõ ràng với mẹ sao?” Mặc Thiên Tân hỏi.

“Ba sẽ giải thích với mẹ của con, nhưng... Ba nghĩ là mẹ con sẽ không tha thứ cho ba, bởi vì...” Anh để ly rượu trong tay xuống, mở hai tay của mình ra, nhìn hai bàn tay của mình, đau đớn nói “Chích xác là ba đã tự tay giết cha ruột của cô ấy.”

“Nhưng đó cũng không phải là lỗi của ba!” Mặc Thiên Tân lập tức giải thích,

“Bất kể có phải là lỗi của ba hay không, cũng không thể thay đổi sự thật này, con cũng biết mẹ con rất giàu tình cảm, người thân đối với mẹ của con rất quan trọng, con nghĩ xem... Sau khi cô ấy biết rõ chân tướng, sẽ cư xử với ba như thế nào đây?”

Mặc Thiên Tân đột nhiên bị hỏi ngược lại, cũng trầm mặc khẽ cúi đầu.

“Cứ coi như là vậy đi...” Mặc Thiên Tân lại một lần nữa nói, ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hàn mà nói “Coi như mẹ không tha thứ cho ba, coi như mẹ không để ý tới ba nữa, chán ghét ba, cứ coi như mẹ sẽ đối đãi với ba như vậy, thì ba định làm sao đây? Sẽ buông tay sao?”

“A...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng cười “Làm sao có thể buông tay, ba tuyệt đối sẽ không buông tay!”

“Tốt lắm, vậy con sẽ phụ trách tìm mẹ trở về, ba hãy phụ trách khiến mẹ yêu ba một lần nữa, hai ba con chúng ta phân công hợp tác, nhất định sẽ mã đáo thành công!” Mặc Thiên Tân tự tin nói.

Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn khuôn mặt tự tin kia “Con có tin tức của mẹ con sao?”

“Không, mặc dù không có, nhưng mà con có lòng tin có thể tìm được mẹ trở về, còn ba thì sao? Cha có tự tin giống con không?” Mặc Thiên Tân đắc ý hỏi.

Khóe miệng của Mặc Tử Hàn chợt nâng lên một nụ cười dịu dàng, sau đó đưa bàn tay của mình ra, lung tung xoa đỉnh đầu của Mặc Thiên Tân nói “Con cho là ba sẽ thua con sao?”

“Ba cũng đã có lòng tin như vậy, vậy hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, ngủ một giấc thật tốt, nói không chừng sáng sớm ngày mai, là có thể nhìn thấy mẹ đó!” Mặc Thiên Tân nói xong liền đưa tay của mình ra, đoạt lấy ly rượu trong tay của anh, sau đó dùng sức của mình kéo thân thể của anh về phía giường.

“Ba đã nói rồi, ba không ngủ được!”

“Vậy thì nhắm mắt dưỡng thần, cũng là ngủ đấy!”

“Không thể nào!”

“Không có chuyện không thể nào, chỉ cần ba muốn ngủ, nhất định sẽ ngủ được, chỉ cần ba nghĩ về mẹ, mẹ nhất định sẽ trở lại bên cạnh của ba, hãy tin tưởng con... Rất nhanh con sẽ giúp ba gặp được mẹ, nhất định!”

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cậu nghiêm túc, nhàn nhạt cười sau đó nhắm hai mắt của mình lại.

“Được, cha nghe lời con!”

Mặc Thiên Tân hài lòng buông tay ra, sau đó mỉm cười xoay người đi ra khỏi

cửa phòng.

Hắn sẽ tìm mẹ trở về, nếu như hôm nay tên tiểu quỷ đó có quan hệ với mẹ, như vậy hắn nhất định đem mẹ về bên cạnh cha một lần nữa.

...

“Rắc rắc” cửa phòng đóng lại.

Hai mắt Mặc Tử Hàn từ từ mở ra, sau đó từ giường lớn ngồi dậy.

Quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, sau đó hai chân rơi trên mặt đất, từ trên giường trực tiếp đi tới cửa sổ mà Tử Thất Thất thường đứng.

Nếu gặp lại cô ấy, anh phải nói gì với cô đây?

‘Đã lâu không gặp?’

‘rong năm năm này, em sống có tốt không?’

‘Em tha thứ cho anh, được không?’

Quả nhiên... Anh ngửa đầu nhìn bầu trời đang dần sáng, môi từ từ mở ra, sau đó nhẹ giọng nói “Tử Thất Thất... Anh rất nhớ em!”

Sáng sớm hôm sau

Sáng sớm Mặc Tử Hàn đã phải đến công ty, bàn ăn chủ vị trống trải như cũ, Mặc Thiên Tân than thở ngồi ở bên bàn ăn, buồn buồn ăn cơm, suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ tới ý tứ của ba chữ số Arập kia, rốt cuộc cái tên tiểu tử thúi đó muốn nói với ba cái gì đây?

Phiền, phiền chết rồi!

“Anh Hai!”

Mặc Thiên Ái ngồi ở đối diện đột nhiên mở miệng, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt phiền muộn của cậu.

“Chuyện gì?” Mặc Thiên Tân tò mò hỏi.

“Hôm nay sắc mặt của anh thật không tốt, ấn đường rất đen, bộ mặt suy tướng, ra cửa nhất định phải coi chừng, nếu không sẽ là hồngбет đấy!” Lời tiên đoán của Mặc Thiên Ái lại bắt đầu.

“Vận khí của anh từ trước đến giờ đều vô rất tốt, em hãy yên tâm đi!”

“Vận khí cũng sẽ chạy trốn hết đó, nhất là khi nhìn thấy bộ mặt này của anh!”

“Em đang ở đây châm chọc anh sao?”

“Sai! Em chỉ nhắc nhở anh mà thôi nói chính xác là: mỗi ngày làm một việc thiện, tiêu tai giải nạn! Hôm nay việc thiện của em đã sớm hoàn thành, cho nên anh hai... Chúc anh nhiều may mắn!”

Lại là câu này!

Mặc Thiên Tân thở dài, nghe cô nói thế cảm giác mình giống như đang bị dù đen che đỉnh đầu.

“A... Đúng rồi!” Thời điểm Mặc Thiên Ái đi đến cửa phòng ăn đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu, cầm một tờ giấy nói “Anh hai, đây là cái gì vậy? Tại sao trên đây chỉ có ba con số thôi? Là ám hiệu sao?”

Mặc Thiên Tân nhìn tờ giấy trong tay cô, khiếp sợ trợn to hai mắt của mình.

“Em... Em... Đồ của anh sao lại chạy đến chỗ của em vậy?” Cậu chất vấn.

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là em lén lén lấy của anh đó, anh hai mặc dù tuổi của anh có lớn hơn, nhưng trí thông minh của anh một chút cũng không lớn nha... Em thật sự lo lắng cho tương lai của anh... Mộc Sâm, anh xem em nói có đúng hay không!” Mặc Thiên Ái lắc đầu một cái, sau đó nhìn về phía

Mộc Sâm đang ở sau lưng mình.

“Dạ đúng, Tiểu Thu!” Mộc Sâm trả lời.

Mặc Thiên Tân tức điên rồi.

“Trả đồ lại cho anh!” Cậu rống giận.

“Cũng không phải là bảo bối gì, tại sao lại khẩn trương như vậy chứ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...” Khuôn mặt đáng yêu của Mặc Thiên Ái đột nhiên lộ ra vẻ mặt giảo hoạt tà ác nói “Chẳng lẽ đây là mã số phòng khách sạn? Anh hai làm như vậy là không được nha, thế nhưng lại đem Tuyết Lê tỷ tỷ đi bắt cá hai tay, cô ấy sẽ rất thương tâm, hơn nữa anh mới mười hai tuổi, em đã coi số mạng cho anh rồi, nếu như anh hư thân trước mười tám tuổi, thì đời này anh sẽ cô độc đến hết cuộc đời đó!”

Cái gì?

Mặc Thiên Tân đột nhiên kinh ngạc!

“Em nói cái gì?”

“Em nói anh sẽ phải cô độc đến hết đời!”

“Không đúng, không phải câu này...” Gương mặt của Mặc Thiên Tân đột nhiên vui mừng, trong đầu hồi tưởng câu nói đầu tiên Mặc Thiên Ái nói.

Khách sạn! Không sai, chính là khách sạn, đây là mã số phòng, hơn nữa đây còn là mã số phòng mà bảy năm trước mẹ gặp lại cha lần đầu tiên.

“Tốt quá!” Cậu đột nhiên vui vẻ nói, sau đó mặt đầy nụ cười nhìn Mặc Thiên Ái nói “Thiên Ái em thật sự rất thông minh, không hổ là em gái của anh!”

Sao?

Mặc Thiên Ái nhìn khuôn mặt vui vẻ đến hưng phấn kia, đột nhiên có cảm giác kinh ngạc không nói được.

“Thật kỳ lạ, anh hai cũng không có tức giận, nhất định là trúng tà rồi, Mộc Sâm, anh mau chuẩn bị mọi thứ cần thiết, em muốn cầu phúc cho anh hai!”

Mộc Sâm xấu hổ, không thể không nghe lời mà nói “Dạ, Tiểu Thư!”

Khách sạn Rich

Phòng VIP số 001

Mặc Thiên Ân vẫn mặc bộ tây trang màu đen như cũ, ung dung ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay cầm một ly nước chanh, còn Vũ Chi Húc ngồi đối diện với cậu, trong tay đang cầm một ly thủy tinh, nhàn nhã thưởng thức rượu vang ở bên trong.

“Đang khẩn trương sao?” Vũ Chi Húc đột nhiên mở miệng.

“Không có!” Mặc Thiên Ân trả lời.

“Vậy tại sao lại im lặng không nói gì!”

“Cháu vốn là không thích nói chuyện, hơn nữa đang đối mặt giống với người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi rồi, thì có cái gì để nói chứ?”

Cái trán của Vũ Chi Húc khẽ trượt hắc tuyến, thờ dài nói “Cậu đúng là cứng nhắc, rõ ràng mới có năm tuổi!”

“...” Mặc Thiên Ân trầm mặc không nói, nho nhỏ uống một hớp nước chanh.

Mười phút sau...

“Người đó... Sẽ đến chứ?” Mặc Thiên Ân đột nhiên mở miệng, hai mắt nhìn nước chanh trong tay, ngón tay cái vuốt ve ly nước.

“Nếu như người đó không quên mẹ của cậu, thì nhất định sẽ tới!” Vũ Chi

Húc nhẹ giọng trả lời.

“Vây... Như vậy!”

Vũ Chi Húc nhìn bộ mặt phớt tỉnh của cậu, vạn lần cũng không nghĩ đến cậu tuổi còn nhỏ thế nhưng lại nói ra những lời nói như vậy, rốt cuộc ở trong lòng của cậu bé, là muốn cái gì đây?

Ba ngày trước...

“Chú Húc, có thể mang cháu đi Đài Loan một chuyến không?”

“Đến đó làm gì?”

“Tìm ba!”

“Tìm ba? Cháu muốn tìm ba làm gì?”

“...”

“Không nói cho chú biết, chú sẽ không dẫn cháu đi!”

“Nói cho chú biết rồi, chú sẽ mang cháu đi sao?”

“Ít nhất chú có thể suy tính một chút!”

“...”

“Nói đi, chú từ trước đến nay cũng rất thích giúp cháu!”

“...”

“Nói đi!”

“Cháu muốn đi giết người đó!”

“Cái gì? Giết? Chỉ một mình cháu? Ha ha ha... Ha ha ha...”

“...” Mặc Thiên Ân trầm mặc.

“Khụ, khụ... Cái đó... Tại sao cháu lại muốn giết người đó? Muốn báo thù cho ông ngoại sao?”

“...”

“Cháu không nói rõ ràng, chú sẽ không dẫn cháu đi!”

“Cứ như vậy đi! Cháu sẽ đi tìm người khác giúp!”

“Này...Này... Nói thêm vài câu với chú thì cháu sẽ mất đi mấy miếng thịt sao, chỉ cần cháu nũng nịu một chút thì chú sẽ đồng ý cháu thôi... A... Thật phiền phức, được rồi, chú sẽ dẫn cháu đi, nhưng đi?”

Mặc Thiên Ân quay người lại, vô cùng nghiêm túc theo dõi mặt của anh nói
“Là chú tự mình đồng ý đấy, cháu sẽ không cảm ơn chú đâu!”

“Hả?”

...

Thật sự anh cũng không hiểu rõ lòng của tên tiểu quỷ này, rốt cuộc những lời nó nói là thật hay giả đây?

“Leng keng —— leng keng ——”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, hai người cùng nhau nhìn về phía cửa phòng.

Vũ Chi Húc đem ly đang cầm trong tay để xuống, sau đó từ trên ghế salon đứng dậy.

“Chú sẽ vào trong tránh mặt, cháu nên cẩn thận!”

“Ừh!”

Mặc Thiên Ân trả lời, hai mắt nhìn anh đi vào phòng ngủ, sau đó mới cầm lên kính râm màu đen đặt ở trên khay trà, đeo lên sòng mũi của mình, cuối cùng mới chậm rãi đứng dậy, đi ra mở cửa phòng.

“Rắc rắc!”

Mới vừa đem cửa phòng mở ra, liền trông thấy Mặc Thiên Tân đứng ở phía trước. Sắc mặt của Mặc Thiên Ân trầm xuống, thời điểm Mặc Thiên Tân còn chưa lên tiếng liền “Rầm ——” một tiếng, cánh cửa nặng nề khép lại.

Mặc Thiên Tân không nghĩ tới mình sẽ được chào đón bằng một cái đóng cửa thật mạnh, trong nháy mắt tức giận dâng trào, dùng ngón tay của mình, mãnh liệt không ngừng nhấn chuông cửa.

“Leng keng —— leng keng —— leng keng —— leng keng —— leng keng ——”

Mấy tiếng sau, cửa phòng mở ra một cái khe nhỏ nhỏ, hơn nữa cửa phòng còn móc thêm dây xích chống trộm, Mặc Thiên Ân kéo kiệt chỉ lộ ra một con mắt, vô cùng lạnh nhạt mà nói “Người rảnh rồi, anh tới đây làm gì?”

Chương 320: Cha con lần đầu gặp mặt, cha là Mặc Tử Hàn sao

Người rảnh rồi?

Trán Mặc Thiên Tân trong nháy mắt cau lại, cơn giận phút chốc trào lên.

“Thằng quý nhỏ, anh hỏi em, ngày hôm qua em nói anh trai là có ý gì? Anh là anh trai của em sao? Chẳng lẽ mẹ em cũng là Tử...”

“Người em tìm không phải anh, anh để cho Mặc Tử Hàn đến đây nói chuyện với em!”

“Mặc Tử Hàn để anh đến đây nói chuyện với em.”

“Nói dối.” Mặc Thiên Ân không tin.

“Con mắt nào của em nói anh lừa em rồi hả?”

“Hai mắt.” Âm thanh Mặc Thiên Ân vô cùng kiên định.

Khóe miệng Mặc Thiên Tân gợn lên. Tiểu quý quả nhiên vẫn là tiểu quý, cho dù thông minh như thế nào vẫn là đứa trẻ nhỏ chưa hiểu gì, làm cho cậu rất muốn đùa giỡn.

“Này... anh hỏi em, tại sao lại muốn gặp ba anh đây?” Cậu bỗng nhiên dịu dàng cười hỏi.

Thỏ Nghiêu phía sau nghe được âm thanh mềm mại thân thiết của cậu không khỏi có chút cau mày, trong lòng âm thầm nỉ non: lại bắt đầu rồi.

“Em không có nghĩa vụ nói cho anh biết.” Mặc Thiên Ân không chút lưu tình trả lời.

“Có đúng không?” Mặc Thiên Tân vẫn dịu dàng cười, sau đó khe khẽ nhường mi một chút nói: “Em không muốn nói, thì để anh đoán thử đi. Em hôm qua nói sẽ không gọi anh là anh trai, chứng minh có quan hệ người thân, mà nhìn tuổi của em, sẽ khoảng dưới 5 tuổi, mà năm năm trước mẹ quả thực mang thai, nhưng mẹ lại sinh hạ một bé gái, theo hiểu biết của anh đối với mẹ, trừ bỏ cha bây giờ sẽ không thích một người đàn ông nào khác, cũng không gả cho bất cứ người đàn ông nào, cho nên... từ đó suy luận ra, cộng thêm suy đoán của anh, 5 năm trước khi mẹ sinh em bé, cùng với Thiên Ái còn có thêm một anh trai hoặc một em trai song sinh.”

Nghe cậu nói không ngừng, Mặc Thiên Ân vẫn duy trì im lặng, nhất là khi cậu từ khe cửa nhìn ra thấy một thân hình mảnh khảnh, cũng không có biến hóa gì, vô cùng bình tĩnh.

“Như thế nào? Tại sao không nói gì? Anh nói đúng rồi phải không?” Mặc Thiên Tân cười hỏi.

“...” Mặc Thiên Ân vẫn không nói gì, hoàn toàn im lặng.

“Xem ra anh đoán đúng, em chính là em trai của anh, mà nhìn em khỏe mạnh như thế thì mẹ cũng có thể sống rất tốt đi, thế mẹ...”

“Rầm...” Mặc Thiên Tân còn chưa nói xong, Mặc Thiên Ân đã đem cửa phòng đóng lại, một lần nữa không cho khách vào nhà.

Mặc Thiên Tân nhìn cửa đóng chặt, tức giận trào lên đỉnh đầu.

Cũng dám coi như không thấy cậu?

Tiểu tử thời kia, cậu không tin không có biện pháp trị nó.

“Thỗ Nghiêu!” Cậu tức giận lớn tiếng.

“Vâng!” Thỗ Nghiêu vẫn đứng đằng sau lập tức cúi đầu.

“Mở cửa ra.” Mặc Thiên Tân ra lệnh.

“Vâng.”

Thỏ Nghiêu lĩnh mệnh, đi đến trước cửa, chuẩn bị tốt từ trên xuống dưới, chỉ nghe cửa phòng “ken, két” một tiếng, được mở ra, sau đó Thỏ Nghiêu mở cửa phòng, nghiêng người mà đứng, cung kính hơi hơi cúi đầu.

“Tiểu thiếu gia, mời!”

Mặc Thiên Tân đi nhanh vào trong phòng, mà trong phòng khách, Mặc Thiên Ân ngồi trên ghế sofa, trên sống mũi vẫn mang cặp kính đen, che khuất nửa khuôn mặt.

Mặc Thiên Tân đi đến sofa ngồi đối diện cậu, theo dõi nét mặt cậu.

“Bây giờ nói cho anh biết, mẹ đang ở đâu?” Cậu chất vấn.

“...” Mặc Thiên Ân trầm mặc, cầm ly nước chanh lên uống một ngụm nhỏ.

“Nói cho anh biết, em tìm tới ba có mục đích gì?” Mặc Thiên Tân lại hỏi tiếp.

“...” Mặc Thiên Ân không nói, lại uống một ngụm nước chanh.

Mặc Thiên Tân cau mày, nhìn vẻ hết sức bình tĩnh của cậu bé, thậm chí có thể nói không hề có chút phản ứng nào, cảm thấy giận dữ.

“Em không nói lời nào cũng không sao, nghe anh nói cũng được, nhờ em chuyển lời đến mẹ, thực ra năm năm trước ba...”

“Xin anh đừng nói nữa có được không?” Mặc Thiên Ân đột nhiên ngắt lời bằng giọng điệu cực kỳ khách sáo.

“Em nói cái gì?” Mặc Thiên Tân nổi giận.

“Mặc dù em không biết anh giải thích cái gì, nhưng người em muốn gặp không phải là anh, cho nên mời anh lập tức ra ngoài, được không?”

“Em...”

“Tự tiện xông vào phòng người khác, cũng là một hành vi phạm pháp, nếu anh muốn nghỉ ngơi một chút trong nhà giam, em sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của anh.”

“Tiểu quỷ thôi, em không cần quá kiêu ngạo!” Mặc Thiên Tân từ ghế sofa đứng lên, hai mắt trừng trừng nhìn khuôn mặt non nớt của cậu.

Mặc Thiên Ân hơi ngửa đầu, xuyên qua mắt kính màu đen nhìn khuôn mặt giận dữ của anh ta, mẹ Lam Lam từng nói qua, anh ta từ bé rất thích trêu chọc người, càng thích đùa giỡn người, luôn nắm cơ hội dắt mũi người khác để thao túng, cho nên biện pháp giải quyết tốt nhất là không để ý đến anh ta, coi anh ta như không khí thì sẽ không rơi vào cạm bẫy của anh ta, cũng sẽ không cho anh ta có cơ hội đi bước tiếp theo, cho nên...

“A, những gì muốn nói đã nói xong rồi sao? Có thể mời anh đi ra ngoài không?” Cậu lập tức hạ lệnh trực khách.

“Những gì muốn nói đều chưa nói.” Mặc Thiên Tân thực sự tức giận.

“Phải không? Vậy thì không cần nói, mẹ em từng nói cho em biết, cùng người xa lạ xảy ra tranh luận là một hành vi vô cùng xa xỉ.”

“Cái gì?”

“Mời đi thông thả, không tiễn.” Mặc Thiên Ân lại hạ lệnh trực khách, vừa uống một ngụm nước chanh trong tay.

Sắc mặt Mặc Thiên Tân nháy mắt trở nên nặng nề, biểu cảm cũng hết sức nghiêm túc.

Tiểu quỷ này rất cá tính, hơn nữa hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của cậu, xem ra mềm không được, chỉ có thể mạnh bạo rồi.

“Thỏ Nghiêu.”

“Vâng.”

“Bắt nó lại cho tôi, tôi mang về, từ từ, từ từ thẩm vấn.” Cậu bỗng nhiên gian ác ra lệnh.

“Vâng.” Thổ Nghiêu cúi đầu lĩnh mệnh, lập tức bước mấy bước tới bên người Mặc Thiên Ân, vươn tay định bắt cậu ta.

“Đừng chạm vào tôi.” Mặc Thiên Ân đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Tay Thổ Nghiêu không khỏi ngừng lại.

Mặc Thiên Ân khẽ ngẩng đầu, khoe miệng thoáng hiện lên một nụ cười giả tạo, hết sức nghiêm túc nói: “Chạm vào tôi sẽ bị thương.”

Bị thương?

Tiểu quỷ cuồng vọng.

Mày Thổ Nghiêu hơi nhăn lên, sau đó vươn tay, tiếp tục tiếp cận, va chạm vào cánh tay cậu ta, đồng thời sử dụng lực bắt lấy.

“Thật sự là không nghe lời khuyên bảo của tôi, mọi người đều nói bị thương là vì vẫn khư khư cố chấp nhảy vào trong hố lửa.”

Một tiếng động đột nhiên vang lên làm cho Mặc Thiên Tân cùng Thổ Nghiêu quay đầu lại, nhưng khi bọn hắn phát hiện, Vũ Chi Húc cũng đã nhanh chóng từ cửa phòng đi tới phía sau Thổ Nghiêu, đồng thời sử dụng súng trong tay chỉ vào sống lưng của anh.

“Chú là ai?” Mặc Thiên Tân hỏi, hai mắt nhìn chăm chăm về mặt xấu xa tươi cười của Vũ Chi Húc.

“Tiểu thiếu gia, hắn là Vũ Chi Húc.” Thổ Nghiêu xoay người nhìn Vũ Chi Húc, giữa đôi lông mày nhăn lên thật sâu.

“A... là người năm năm trước bắt mẹ tôi, gián tiếp hại chết chú Bách Hiên, là

người đàn ông mất tích cùng mẹ, như vậy tên tiểu quỷ này đúng là con trai của mẹ, là em trai ruột thịt của tôi, nói cách khác... mẹ không có chết, lại còn sống rất tốt nữa, đúng không?” Mặc Thiên Tân cuối cùng xác định phán đoán của mình.

“Cháu rất thông minh.” Vũ Chi Húc mỉm cười.

“Cảm ơn khen ngợi.” Mặc Thiên Tân rất lễ phép gật đầu cảm ơn.

“Nhưng tiếc là chú không thể để cháu nói việc này cho Mặc Tử Hàn, nếu không chú sẽ bị Tử Thất Thất mắng.”

“Phải không? Vậy chú sẽ làm gì?”

“Cháu yên tâm, chú sẽ không làm hại cháu, dù sao cháu cũng là con trai bảo bối của Tử Thất Thất, nhưng muốn ủy khuất cháu ngủ một chút rồi.” Vũ Chi Húc nói xong, liền dùng tay lấy từ trong âu phục ra một khẩu súng gây mê, nhắm ngay vào cổ lộ ra của cậu.

Mặc Thiên Tân nhìn súng trong tay anh ta, cũng không có chút sợ sệt nào, ngược lại đem khóe miệng tươi cười của mình kéo càng sâu, nói: “Nếu cháu đã biết nhiều như vậy thì chú không ngại nói nhiều cho cháu biết một chút, sau năm năm, mọi người đột nhiên xuất hiện là vì cái gì?”

Hai mắt Vũ Chi Húc hơi hơi chuyển động, liếc nhìn Mặc Thiên Ân.

“Tôi tới giết Mặc Tử Hàn.” Mặc Thiên Ân rất thẳng thắn trả lời.

Giết?

Mặc Thiên Tân có hơi chút sửng sốt, hai tay đột nhiên nắm chặt, vừa muốn mở miệng, tay trái Vũ Chi Húc lập tức bóp cò súng, trong nháy mắt súng gây mê bắn ra một cái kim tiêm nho nhỏ.

Mặc Thiên Tân chỉ cảm thấy cổ như bị muỗi cắn một chút, một giây sau đó, hai mắt liền chờn nên mơ hồ, nhanh chóng hôn mê.

“Tiểu thiếu gia?” Thổ Nghiêu kêu to, Vũ Chi Húc liền đem súng bên tay trái bắn vào cổ của anh ta, nhưng Thổ Nghiêu cũng không té xỉu ngay, Vũ Chi Húc thừa dịp anh ta không cách nào đánh trả, bắn thêm một lần nữa, lần này Thổ Nghiêu mới từ từ mất đi tri giác, ngã ở trên mặt đất.

Mặc Thiên Ân rất bình tĩnh nhìn hai người té xỉu trên đất, sau đó dùng lực ngẩng đầu, nhìn Vũ Chi Húc nói: “Đem người tuổi trẻ vào phòng, còn người lớn tuổi lên trên ghế sofa.”

Tuổi trẻ? Lớn tuổi?

“Cháu dùng từ rất kỳ quái, kêu anh trai sẽ ít đi miếng thịt hay sao?” Vũ Chi Húc có chút phàn nàn.

“Không cần chú quản.” Mặc Thiên Ân hoàn toàn không cho anh thể diện.

“Chú không cần biết người nào quản cháu. Cháu là chú mang đến, nếu cháu bị thương, trở về chú ăn nói làm sao với Tử Thất Thất.”

“...”

“Này, chú nói cháu có nghe không?”

“...”

“Haizz... Tại sao tính cách của cháu lại như vậy, chú giống như một thằng hề vậy.”

“Chú không phải thằng hề mà là chú nói quá nhiều.” Mặc Thiên Ân đột nhiên mở miệng, sau đó nói ra nguyên tắc của mình: “Cháu cho rằng chỉ cần nói vấn đề trọng điểm là tốt, nói quá nhiều chỉ lãng phí nước bọt, rất phiền toái.”

“Ha. Phiền toái? Là như thế sao?” Vũ Chi Húc hoàn toàn bị đứa nhỏ này đánh bại, anh không có gì để nói nữa.

“Nhất định không sai, chú nhanh đem hai người kia xử lý tốt đi, chúng ta sẽ đi gặp Mặc Tử Hàn.”

“Cháu muốn đi tìm hấn?”

“Dĩ nhiên!” Cậu xác định nói, liền khom lưng đem điện thoại trong túi Mặc Thiên Tân lấy ra.

Cậu không muốn chờ đợi nữa, nếu kế hoạch bị người phá hư, thì cũng chỉ có thể chủ động xuất kích rồi.

Nắm chặt điện thoại ở trong tay, mặt cậu vẫn tỉnh táo như cũ.

Mười phút sau.

Đại sảnh khách sạn Rich.

Mặc Thiên Ân và Vũ Chi Húc cùng nhau đi ra cửa chính bằng thủy tinh trong suốt, nhưng lúc mới vừa muốn lên xe, lại phát hiện sau xe ngồi ngồi một người đàn ông.

Quả nhiên còn phái người tới rồi.

Vũ Chi Húc chân mày hơi nhíu lên, âm thầm than thở.

Chợt, cửa xe bị mở ra, người đàn ông ngồi trên xe đứng ở trước mặt hai người, lạnh lùng nhìn bọn họ, nói, “Tử Thất Thất muốn hai người phải lập tức trở về!”

“Chú Tường Vũ, mẹ cũng tới sao?” Mặc Thiên Ân hỏi.

“Không có!” An Tường Vũ trả lời.

“Vậy cháu an tâm rồi!” Mặc Thiên Ân rất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

“Có ý tứ gì?” An Tường Vũ không rõ hỏi.

“Như vậy vẫn chưa rõ sao?” Vũ Chi Húc đột nhiên mở miệng, cười xấu xa nói, “Ý tứ của nó là, chỉ có một mình anh tới, cũng không gây sợ hãi rồi, bởi

vì anh căn bản cũng không phải là đối thủ của tôi!”

“Anh ở đây xem thường tôi?” Trong nháy mắt trên người của An Tường Vũ tản mát ra sát khí.

“Không phải xem thường, tôi đang nói sự thật, anh mới được Mặc Thâm Dạ huấn luyện bốn năm, còn tôi từ nhỏ ở nơi này với một nhóm tiếp xúc, cho nên...” Anh muốn nói lại thôi, vô cùng đắc ý.

“Vậy không bằng thử một chút như thế nào?” An Tường Vũ hoàn toàn lọt vào trong khiêu khích của anh.

“Tốt!” Vũ Chi Húc cười đồng ý.

“Hai người các chú muốn đánh nhau, tìm một chỗ không người, cháu đi trước!” Mặc Thiên Ân đột nhiên lạnh như băng mở miệng, sau đó lập tức bước đôi chân ngắn nhỏ của mình, hướng bên đường cái đi tới.

“Thiên Ân!” An Tường Vũ kêu cậu, cũng bước chân ra chặn cậu lại.

Vũ Chi Húc lập tức ngăn ở trước mặt của anh ta, ngăn trở hành động của anh ta.

“Tránh ra!” An Tường Vũ ra lệnh.

“Nếu như ngươi có bản lĩnh đánh với tôi thì đến đây đi!” Vũ Chi Húc lại một lần nữa khiêu khích.

Chân mày An Tường Vũ chau chặt, đôi tay dùng sức nắm thành quả đấm, đằng đẵng sát khí nhìn chằm chằm anh.

Mặc Thiên Ân hoàn toàn không quay đầu nhìn bọn họ, vô cùng tinh táo chặn lại một chiếc taxi. Mà mới rồi cậu nói, cũng không phải ý như Vũ Chi Húc nói, mà bởi vì mẹ biết rất rõ ràng chú Tường Vũ không có cách nào ngăn cản được chú Húc, nhưng lại cho một mình chú ấy đến, như vậy ý của mẹ... Có phải hay không cũng đồng ý để cho cậu gặp người cha chưa một lần biết mặt kia?

Cậu ngồi ở trên ghế sau xe taxi, đôi môi non nớt, hơi rung động tự lắm bầm, “Mẹ... Mẹ rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây?”

Bên trong khách sạn Rich

Cũng không biết trải qua bao lâu, Mặc Thiên Tân chậm rãi từ tỉnh lại.

Trước khi cậu tới đây cũng đã nghĩ tới tiểu quỷ đó không có khả năng chỉ có một mình, nhưng là nếu như nó thật sự là con của mẹ, nó nhất định sẽ không làm thương tổn cậu, cho nên có khả năng nhất là làm cho cậu bất tỉnh, quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu. Cậu thực sự có chuẩn bị trước, lúc Vũ Chi Húc nổ súng, cậu nắm chặt tay mình một chút, khiến kim tiêm tương tự trong tay đâm vào bàn tay của mình, đem thuốc tiêm vào, chỉ là thuốc khô phục có chút chậm, cậu nhìn một chút đồng hồ báo thức treo trên tường phòng ngủ, đã qua nửa giờ, không biết tiểu quỷ đó lại đi làm cái gì rồi.

Không được, cậu muốn gọi điện thoại thông báo cho ba!

Tay phải vô lực tìm di động trong túi áo của mình, nhưng bên trong lại trống không.

Điện thoại di động của cậu đâu?

Chẳng lẽ bị lấy đi?

Cái tiểu tử khôn kiếp đó!

Cậu phiến não hít sâu một hơi, dùng hết sức bò xuống giường.

Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp thông báo cho ba biết... Cậu nhất định phải đuổi cái tên tiểu quỷ đó, nói cho ba phải cẩn thận.

“Tôi tới giết Mặc Tử Hàn đây!”

Bên tai cậu lần nữa quanh quẩn những lời này, để cho lòng của cậu không khỏi thấp thỏm...

Tập đoàn King

Đại sảnh lầu một

Mặc Thiên Ân chân trước mới vừa đi vào cửa chính bằng thủy tinh cảm ứng, trong nháy mắt hấp dẫn tầm mắt rất nhiều người, mà cậu một thân màu đen, cả bộ quần áo màu đen, cả vạt màu đen, cùng kính mắt lớn màu đen, làm cho người tôi không khỏi bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Có chuyện gì với tiểu hài tử kia vậy? Mặc âu phục cũng thật đáng yêu!”

“Chẳng lẽ là Cos-play? Sắm vai Xã Hội Đen sao?”

“Bất kể như thế nào, đều rất đáng yêu nha. Tôi ước có con trai như vậy thật là tốt!”

“Lại nói, toàn thân hắc mặc giống như đều là hàng hiệu chứ? Người nuôi nôi con trai như vậy sao?”

“...”

Người khác không nói gì, đầu đầy hắc tuyến, cộng thêm mồ hôi...

Mặc Thiên Ân hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của bất cứ ai, lại càng không để ý tới bọn họ nói gì, trực tiếp đi tới cô tiếp tân trước mặt, ngửa đầu xuyên qua mắt kính màu đen nhìn cô nói, “Cháu muốn gặp Mặc Tử Hàn, ông ấy đang lầu mấy?”

Mặc Tử Hàn?

Cô tiếp tân vốn là khuôn mặt tươi cười vui vẻ, bây giờ hơi có chút co quắp.

Bé trai này lại dám gọi thẳng đại danh của tổng giám đốc, thật đúng là có dũng khí.

“Phòng làm việc của tổng giám đốc Mặc ở lầu trên cùng, xin hỏi người bạn nhỏ cháu có hẹn trước không?” Cô nữ nụ cười hỏi.

Phải hẹn trước?

Thật phiền phức!

Mặc Thiên Ân hơi cau mày, không muốn làm tiếp chuyện phiền phức, cũng không muốn cùng cô giải thích, cho nên trực tiếp lấy ra điện thoại của Mặc Thiên Tân, bấm số của Mặc Tử Hàn. Tầng trên cùng phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Điện thoại đặt ở trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế nhìn không chuyển mắt văn kiện trong tay, lúc chuông điện thoại di động reo, anh theo thói quen vươn tay, lấy di động, trực tiếp dè xuống phím kết nối, đặt ở bên tai.

“A lô?” Anh lạnh giọng mở miệng.

“Là Mặc Tử Hàn sao?”

Nghe được giọng nói trẻ con rất lạnh lùng, Mặc Tử Hàn đột nhiên kinh ngạc, sau đó liếc mắt nhìn màn hình di động.

Thiên Tân?

Điện thoại của Thiên Tân sao lại phát ra giọng nói của trẻ con?

“Cháu là ai?” Anh khẽ cau mày, lạnh lùng chất vấn.

Chương 321: Mặc Thiên Ân mở miệng, mẹ đang ở đảo Bali!

“Cháu muốn gặp chú!”

“Muốn gặp ta?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ lặp.

“Không sai, cháu muốn gặp chú, cháu bây giờ đang ở đại sảnh lầu một!”

“Cháu rốt cuộc là ai? Thiên Tân đâu? Cháu với nó như thế nào?”

“Những vấn đề này, chờ chú nhìn thấy cháu, tự nhiên sẽ biết!”

Mặc Tử Hàn nghe giọng nói trong điện thoại lạnh như băng, chân mày lại một lần nữa chau chặt, sau đó trả lời mà nói, “Tốt, tôi lập tức phái người đón cháu đi lên!”

“Cháu chờ chú!”

Nói xong, Mặc Thiên Ân liền cúp điện thoại, Mặc Tử Hàn lập tức cầm ống nghe trên bàn làm việc, đè xuống phím số đường dây riêng, sau đó lập tức hướng về phía ống nghe nói, “Kim Hâm, lập tức đi xuống đại sảnh lầu một, đi đón một người, người kia... Phải là một đứa trẻ!”

“Vâng!”

Mặc Tử Hàn nặng nề đem ống nghe trả về chỗ cũ, sau đó hai mắt nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt.

Thiên Tân luôn luôn cẩn thận, hơn nữa có Thổ Nghiêu đi theo, bốn năm này hắc đạo loạn như vậy nó cũng không có xảy ra bất cứ chuyện gì, tại sao đột nhiên bị người khác cầm đi điện thoại di động đây? Thật chẳng lẽ bị người bắt đi? Là có cái gì để cho nó buông lỏng cảnh giác, mà để cho nó bị công

kích sao? Hay vẫn còn nguyên nhân khác?

Tên tiểu quỷ trong điện thoại này, sẽ là người nào đây?

Sau ba phút trầm tư, cửa phòng làm việc bị gõ vang.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Vào đi!” Mặc Tử Hàn lạnh giọng.

Cửa phòng lập tức được mở ra, hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm cửa phòng từ từ mở rộng, nhìn Kim Hâm xuất hiện ở cửa phòng, sau đó đứng ở bên cạnh anh ta, một cái đầu nhỏ nhỏ, mặc toàn thân tây trang màu đen, còn mang theo kính râm màu đen một đứa bé trai.

Người nói chuyện trong điện thoại chính là nó sao?

Đứa trẻ nhỏ như vậy tìm anh có chuyện gì chứ?

“Kim Hâm, anh đi xuống đi, tôi muốn nói chuyện một mình cùng nó!” Anh nhẹ giọng ra lệnh.

Kim Hâm nhìn một chút bóng lưng nho nhỏ của Mặc Thiên Ân, hơi có chút bận tâm, nhưng cuối cùng vẫn là phục tùng cúi đầu, nói, “Vâng!”

Nói xong, anh liền lập tức thối lui ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa phòng lại, cũng canh giữ ở cửa phòng, để ngửa bên ngoài một số việc khác.

Bên trong phòng làm việc hoa lệ, to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mặc Tử Hàn theo dõi thân thể nho nhỏ, nhẹ giọng mở miệng, “Cháu bắt Thiên Ân?”

“Chú quan tâm anh ta sao?” Mặc Thiên Ân hỏi ngược lại.

“Nó là con trai của tôi, tôi muốn không quan tâm nó cũng rất khó chứ?”

“Vậy nếu như chú có hơn một đứa con, chú có thể quan tâm anh ta còn quan tâm đứa con trai kia sao?” Khi Mặc Thiên Ân nói hết những lời này, hơi có chút kinh ngạc, lần đầu tiên, cậu cho là mình nói lời nhảm chán.

Mà Mặc Tử Hàn sau khi nghe lời của cậu bé, đột nhiên trầm mặc.

Mặc Thiên Ân lòng mơ hồ có chút đau, nhưng vẫn là mong đợi câu trả lời của anh.

Đột nhiên, hai mắt Mặc Tử Hàn thay đổi sắc bén, theo dõi cậu bé mang đôi mắt kính thật to trên mắt, nói, “Nếu như mà tôi còn có thêm một đứa con, tôi nhất định sẽ đối đãi với nó giống như với Thiên Tân, mà sự quan tâm đối với nó, tuyệt đối so với Thiên Tân sẽ không nhiều hơn mà cũng không ít hơn!”

Nghe được anh trả lời như vậy, Mặc Thiên Ân cũng không có thất vọng, ngược lại, như cũ rất vui vẻ.

“Đến phiên cháu trả lời vấn đề của tôi, cháu bắt Thiên Tân đi sao?” Mặc Tử Hàn lập tức quay lại nguyên đề.

“Vâng!” Mặc Thiên Ân trả lời.

“Tại sao lại muốn bắt nó?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Bởi vì cháu muốn gặp chú, anh ta làm trở ngại kế hoạch của cháu, chỉ là chú yên tâm, cháu sẽ không làm anh ta bị thương!”

“Vậy cháu tới gặp tôi, là vì cái gì?” Mặc Tử Hàn tiếp tục hỏi.

Mặc Thiên Ân trầm mặc mấy giây, sau đó từ từ mở ra đôi môi non nớt, nói, “Cháu là tới giết chú!”

“Giết ta?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ lặp lại, không có bất kỳ kinh ngạc, vô cùng trấn định nói, “Cháu nghĩ làm sao giết ta?”

Mặc Thiên Ân từ tây trang bên trong lấy ra súng lục ngày hôm qua hù dọa cảnh vệ gác cửa Mặc gia, chỉ vào anh nói, “Giết như vậy!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên từ trên ghế đứng lên, sau đó từ từ di chuyển, vòng qua bàn làm đi đến trước mặt của cậu, từ trên cao nhìn xuống thân thể nhỏ nhỏ của cậu, nhắm mắt khinh bỉ nói, “Xem tư thế của cháu, tựa hồ có người dạy qua cách cầm súng, nên cũng có người dạy cháu cách bắn súng, tin tưởng độ chuẩn xác nhất định không tồi, nhưng là...” Anh nói được một nửa, đột nhiên từ từ ngồi xổm xuống, quỳ một chân trên đất, sau đó đưa tay phải ra bắt lấy súng trong tay cậu, nhắm ngay trái tim của mình nói: “Cháu là lần đầu tiên giết người phải không? Nhìn... Tay của cháu đang run!”

Mặc Thiên Ân như cũ tỉnh táo nhìn lại anh, nhưng là bị anh đụng vào tay lại không nghe lời cứ run rẩy, không ngừng run rẩy, càng lúc càng kịch liệt.

“Cháu thật sự là tới giết tôi sao? Tôi nghĩ Chung Khuê sẽ không ngu phải một tiểu tử như cháu tới giết tôi, như vậy... Cháu tại sao muốn giết tôi đây?” Mặc Tử Hàn hỏi, hai mắt theo dõi cặp mắt sau cặp kính đen.

Đứa nhỏ này khuôn mặt rất quen thuộc, rõ ràng chưa bao giờ thấy qua, Nhưng mà hình như là đã gặp qua ở nơi nào, mà tay của cậu bé nóng quá, chỉ là nhẹ nhàng chạm đến nhưng làm anh cảm thấy giống như bị phỏng.

Nó rốt cuộc là người nào?

Hai mắt Mặc Thiên Ân lạnh như băng theo dõi anh, nhìn người trước mặt đẹp trai mê người. Cùng người ở trên tấm ảnh, trên tạp chí, trên ti vi thấy không giống nhau, mặc dù là cùng gương mặt, nhưng là bây giờ người này, lại vô cùng chân thật, quá mức chân thật rồi, để cho lòng của cậu có chút do dự phân vân rồi.

Đây chính là ba cậu!

Đây chính là người đàn ông mẹ ngày đêm mong nhớ!

Đột nhiên, hai mắt Mặc Thiên Ân trợn to, lạnh lùng mở miệng, nói: “Chú ở đây xem thường cháu sao? Chú cho rằng cháu không dám nổ súng sao? Cháu cho chú biết, đứa trẻ không phải muốn khi dễ là khi dễ, ít nhất... Cháu không phải!”

Cậu nói xong, thu chặt ngón trỏ của mình, bóp cò.

Trong nháy mắt mày Mặc Tử Hàn nhăn lên, trước khi ngón tay cậu bóp cò súng, anh thần tốc đem súng chuyển dời đến cổ tay mình, sau đó dùng lực bẻ ra phía ngoài, súng trong tay Mặc Thiên Ân nháy mắt rơi xuống đất, mà sắc mặt anh trong phút chốc đột biến, ánh mắt lạnh buốt, đồng thời vươn cánh tay kia hung hăng bóp cổ của cậu.

“Nói, Thiên Tân bây giờ đang ở đâu?” Anh chất vấn.

“...” Mặc Thiên Ân quan trọng hơn môi dưới, quật cường không nói một câu.

“Cháu không nói, cháu thật sẽ chết!” Mặc Tử Hàn uy hiếp, hai mắt thay đổi càng thêm lạnh lùng.

“...” Mặc Thiên Ân như cũ không nói, hơn nữa không có bất kỳ giây giụa.

Đột nhiên!

“Reng reng reng... reng reng reng...” Điện thoại đặt trên bàn làm việc đột nhiên vang lên.

Mặc Tử Hàn căn bản cũng không có để ý tới, từ từ buộc chặt cổ tay, đã không hề kiên nhẫn nói, “Tôi hỏi cháu một lần cuối, Thiên Tân rốt cuộc ở địa phương nào? Nếu như cháu không nói, tôi cho cháu thấy Diêm Vương đây!”

“...” Mặc Thiên Ân kiên trì không mở ra đôi môi của mình, hai mắt xuyên thấu qua hai kính mắt màu đen nhìn gương mặt lạnh lùng kia.

Năm năm trước, ông ấy tự tay giết cha của mẹ, hiện tại, ông ấy lại muốn giết cậu sao?

Rốt cuộc tại sao mình muốn tới tìm ông ấy đây? Thật sự là tới giết ông ấy sao?

Thật ra thì... Chính cậu cũng không thật sự rõ ràng.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng tinh táo của cậu, không nhìn được hơi buộc chặt cổ tay. Nếu như Thiên Tân thật bị tên tiểu quỷ này bắt đi, anh nhất định phải từ trong miệng của nó hỏi ra vị trí của Thiên Tân, nhưng là từ này đến giờ anh mới nghe từ một phía, còn chưa chứng thật Thiên Tân có hay không bị người bắt đi, cho nên anh nghĩ lại, tay ở trên cổ cậu bé, không khỏi hơi giảm một chút xiu sức lực.

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Chuông điện thoại di động không ngừng vang, sau mấy giây rốt cuộc thanh âm biến mất, mà phòng làm việc thay đổi vô cùng yên tĩnh, Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm mặt của Mặc Thiên Ân, mặc dù không thấy được ánh mắt của nó, nhưng là có thể tưởng tượng ra hai mắt hấn quật cường cỡ nào, mà thời điểm anh đang định mở miệng, cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra, Kim Hâm vội vã xông tới, hốt hoảng nói, “Đại ca, xin dừng tay!”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc quay đầu, không khỏi nhìn anh ta, nhưng lại còn không có nói lỏng tay.

“Đại ca, nó là con của ngài, tiểu thiếu gia mới vừa gọi điện thoại cho tôi, cậu ấy nói cậu bé này là con trai của ngài cùng phu nhân!” Kim Hâm nhanh chóng giải thích lần nữa.

Con trai?

Con trai của anh cùng Tử Thất Thất?

Mặc Tử Hàn khiếp sợ, đột nhiên buông tay ra.

Thân thể nho nhỏ của Mặc Thiên Ân trong nháy mắt mất lực, nặng nề ngã trên mặt đất, mà bởi vì mới vừa thời gian dài đại não thiếu khí, cho nên hôn mê bất tỉnh nhân sự.

“Nó là con trai của tôi? Là tôi... Là con trai của tôi cùng Tử Thất Thất?” Mặc Tử Hàn không thể tin được lặp lại, hai mắt khiếp sợ nhìn về phía Mặc Thiên Ân nằm dưới đất.

“Dạ, tiểu thiếu gia nói cho tôi biết, tiểu thiếu gia còn nói nó là tới giết ngài, nhất định phải coi chừng nó, hơn nữa tiểu thiếu gia còn để cho tôi chuyển cho ngài, cậu ấy nói... Phu nhân không có chết, cô còn sống rất tốt!” Kim Hâm đem lời của Mặc Thiên Tân vừa nói toàn bộ lặp lại.

“Tử Thất Thất... Không có chết?” Mặc Tử Hàn đau thương năm năm trong lòng, trong nháy mắt giống như bị vuốt lên một dạng, vui mừng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nhưng mà, chợt anh lại nghĩ tới Mặc Thiên Ân, lập tức lấy lại tinh thần, sau đó nhìn khuôn mặt hôn mê trên đất, đem tay tháo kính mắt trên mặt, trong nháy mắt nhìn đến khuôn mặt khả ái đó, anh trừng lớn hai mắt.

Không trách được anh lại có cảm giác quen thuộc, bởi vì gương mặt này rất giống Thiên Tân lúc nhỏ, dáng dấp cũng rất giống, cảm bản cũng không cần tìm bất kỳ chứng cứ nào, mà có thể xác định... Nó là con anh.

“Mau... Nhanh đi tìm bác sĩ!” Mặc Tử Hàn lập tức hạ lệnh.

“Vâng!” Kim Hâm lập tức lĩnh mệnh, nhanh chóng thôi lui khỏi cửa phòng làm việc.

Mặc Tử Hàn đem Mặc Thiên Ân từ trên mặt đất ôm lấy, hốt hoảng đi vào phòng ngủ bên trong phòng làm việc, để nó nằm ngang ở giường, sau đó theo dõi khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé.

Đây là con trai anh cùng Tử Thất Thất sinh, như vậy năm năm trước Tử Thất Thất sinh hạ chính là sinh đôi sao? Cô quả nhiên không có chết, coi như ban ngày nói xa vời, nhưng là anh biết, cô nhất định sẽ không chết, nhất định, nhất định, sẽ không chết.

“Con trai của tôi...” Anh nhẹ giọng gọi, dùng tay vừa mới bóp cổ cậu, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cậu, nói, “Thật xin lỗi, vừa nãy đối đãi với con thô lỗ như vậy, thật xin lỗi... Thật thật xin lỗi...”

...

Một giờ sau.

Mặc Thiên Tân đã tới phòng làm việc trên tầng cao nhất tập đoàn King, thuốc mê trên người cũng hoàn toàn tản đi, Thổ Nghiêu cũng đã tỉnh lại, thuốc trên người cũng đã hoàn toàn thôi lui, mà lúc này, Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thiên Tân cũng ngồi ở bên giường nhìn Mặc Thiên Ân nằm ở trên giường, chờ đợi cậu tỉnh lại.

Chợt, Mặc Thiên Ân hơi cau mày, đôi môi mím thật chặt, cũng không có bất kỳ tiếng rên nào, sau đó cậu tỉnh lại từ trong cơn mê, mở ra hai mắt của mình, nhìn Mặc Tử Hàn cùng Mặc Thiên Tân.

Quả nhiên vẫn bị thất bại.

Cậu trầm mặc nhìn bọn họ, sau đó chậm rãi từ giường ngồi dậy.

Mặc Tử Hàn nhìn đôi mắt tương tự Tử Thất Thất, chợt hơi cười cười, dịu dàng nói, “Con tên là gì?”

Mặc Thiên Ân chợt có chút kinh ngạc.

Còn tưởng rằng ông ấy vừa mở miệng sẽ hỏi vị trí của mẹ, không nghĩ tới ông ấy thế nhưng lại hỏi tên tuổi mình. Điều này nói rõ, ông ấy còn là rất quan tâm đứa con trai này sao?

“Mặc...” Cậu nhẹ nhàng mở miệng, nói: “Mặc Thiên Ân!”

Mặc?

Quả nhiên là phong cách Tử Thất Thất.

“Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng là... Có thể nói cho ba biết, Thiên Ái là chị gái, con là em trai sao?”

“Là anh trai, mẹ nói mặc dù là sinh mổ, nhưng mà con lại ra đời sớm mười lăm phút!” Mặc Thiên Ân vô cùng bình tĩnh trả lời.

“Nguyên lai là anh trai a!” Mặc Tử Hàn mỉm cười nhìn cậu, đột nhiên đưa ra tay của mình, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của cậu, sau đó dịu dàng nói: “Cảm ơn con năm năm này con vẫn ở cùng với Tử Thất Thất, có con ở đây, có lẽ cô ấy không tịch mịch!”

Nghe được ông ấy nói như vậy, Mặc Thiên Ân đột nhiên đưa ra tay của mình, gạt tay của ông ra, tức giận nói, “Rõ ràng cái gì cũng không biết, cũng không cần nói lung tung!”

Mặc Tử Hàn kinh ngạc, tay nâng ở giữa không trung.

“Này! Anh nói em không phải quá kiêu ngạo rồi!” Mặc Thiên Ân đột nhiên bất mãn mở miệng, giận dữ nói: “Ba cũng muốn biết cuộc sống năm năm nay của hai người, nhưng là hai người mai danh ẩn tích, làm sao ba biết được? Hơn nữa năm năm trước...”

“Thiên Ân!” Mặc Tử Hàn đột nhiên gọi, cắt đứt lời của cậu.

Mặc Thiên Ân lập tức ngưng giọng.

Mặc Tử Hàn nhìn trên mặt kiêu ngạo Mặc Thiên Ân, như cũ mỉm cười nói, “Mẹ con năm năm này, trôi qua không tốt sao?”

“...” Mặc Thiên Ân trầm mặc, từ từ cắn môi dưới của mình.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Mặc Tử Hàn lại hỏi.

Chợt...

Một giọt nước mắt từ trong hốc mắt Mặc Thiên Ân rơi xuống, sau đó hần nghẹn ngào chậm chậm, nói: “Mẹ năm năm này, nhìn qua giống như rất bình thường, nhưng là buổi tối mỗi ngày mẹ đều mất ngủ, mỗi ngày buổi tối đều muốn uống thuốc ngủ, mới có thể miễn cưỡng để cho mình ngủ, hơn nữa thân thể mẹ không tốt, cách mấy ngày sẽ đột nhiên phát sốt, mỗi lần đều hai ba ngày mới có thể từ từ chuyển biến tốt, có lúc sẽ hôn mê bất tỉnh, sau đó mẹ trong lúc hôn mê không ngừng khóc, không ngừng rơi lệ, cuối cùng khi tỉnh

lại, giống như chuyện gì cũng không có xảy ra, miễn cưỡng mỉm cười, còn hướng về phía con nói: “Thiên Ân thật xin lỗi, lại để cho con lo lắng!”, con còn nhớ có một lần, mẹ nói muốn làm bữa ăn tối cho con, con chờ cực kỳ lâu, mẹ cũng không có đi ra khỏi phòng bếp, cuối cùng con lo lắng đi tới phòng bếp, thấy mẹ hai mắt vô hồn đứng ở trong phòng bếp, đôi tay còn đang không ngừng cắt thực phẩm trong tay, nhưng là rõ ràng trong tay mẹ không có thức phẩm gì, dao sắc cũng đã cắt tay của mẹ, máu trên ngón tay đều mơ hồ, cả thót gổ Thượng Đô toàn là máu của mẹ, nếu như không phải là con ở bên cạnh mẹ..., tay của mẹ... Tay của mẹ... Tay của mẹ...”

Nước mắt trong mắt Mặc Thiên Ân rơi xuống, âm thanh nghẹn ngào run rẩy đã không cách nào nói chuyện bình thường, mà nhớ tới năm năm này trong cuộc sống của mẹ, nhìn mẹ miễn cưỡng hướng về phía cậu lộ ra nụ cười, nhìn thời điểm mẹ ngây ngốc, thật giống như cái xác không hồn, còn có thân thể của mẹ, rõ ràng càng ngày càng tệ, nhưng mẹ lại còn nói chính mình không có việc gì... Thật! Nhìn mẹ như vậy, cậu đã từng lỡ miệng nói qua: mẹ người như vậy còn sống, còn không bằng chết mới hạnh phúc! Nhưng là mẹ khi đó trả lời cậu nói: mẹ không thể chết, bởi vì cái mạng này là người khác dùng sinh mệnh đổi lấy, cho nên mẹ muốn để cho mình vui vẻ còn sống, vẫn còn sống...

Rõ ràng cũng chưa có biện pháp để cho mình vui vẻ, nhưng là mẹ lại vẫn cố gắng, nếu như có thể nói, như vậy mẹ hiện tại liền là áp suất đang giập ngày càng gia tăng trong không khí, mẹ đang không ngừng đè xuống tâm tình của mình, đợi đến lúc chất chứa đến cực hạn, sẽ nổ tung, hỏng mất, đem lấy chính mình hủy diệt...

“Thiên Ân...” Mặc Tử Hàn đột nhiên nhẹ giọng kêu cậu, sau đó như cũ dịu dàng mỉm cười nói, “Ba bất kể con tìm đến ba mục đích chính là cái gì, nhưng là xin con tin tưởng ba, ba sẽ làm cho mẹ con khá hơn, ba sẽ làm cho mẹ con hạnh phúc, ba nhất định sẽ làm mẹ con lộ ra nụ cười vui vẻ, cũng làm cho con xem, nụ cười hạnh phúc xuất phát từ tâm của mẹ con, là xinh đẹp dường nào!”

Mặc Thiên Ân hai mắt nước mắt chợt ngừng rơi, khiếp sợ nhìn anh.

Mặc Tử Hàn cười còn nói, “Nói cho ba biết... Mẹ con bây giờ đang ở đâu?”

Mặc Thiên Ân trong lòng nhảy lên vô cùng kỳ quái, cậu còn là lần đầu tiên có loại cảm giác này, thật kỳ quái, mình hưng phấn cái gì? Cao hứng cái gì? Vui vẻ cái gì?

“Thiên Ân, nói cho ba biết, nói cho ba biết mẹ con ở nơi nào, để cho ba... đưa mẹ con trở lại!” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa mở miệng, thanh âm mềm mại giống như gió mát quạt vào mặt.

“Mẹ... mẹ ở đây...” Mặc Thiên Ân nhẹ giọng nghẹn ngào mở miệng, nói: “Đảo Bali!”

Chương 322: Nếu như Tử Thất Thất có thể mất trí nhớ thì tốt!

Đảo Bali?

Khi biết tin tức chính xác của Tử Thất Thất, Mặc Tử Hàn hoàn toàn không nhẫn nại được nữa, đột nhiên từ bên giường đứng lên.

“Thiên Tân, con chăm sóc em trai, ba lập tức bay đi đảo Bali, đem mẹ mang về!” Anh vui vẻ nói xong, trên mặt là nụ cười đã lâu không xuất hiện, đặc biệt kích động.

“Được!” Mặc Thiên Tân trả lời ngay.

Mặc Tử Hàn vội vội vàng vàng xoay người rời đi.

Mặc Thiên Tân quay đầu nhìn mặt non nớt của Mặc Thiên Ân.

“Mặc dù em nhiều lần vô lễ với anh, nhưng thân là anh trai, anh đây sẽ không cùng em so đo, chỉ là có một số việc em nhất định phải biết, chính là năm năm trước...”

“Thật xin lỗi!” Mặc Thiên Ân đột nhiên mở miệng, một lần nữa cắt đứt lời của cậu, nói, “Em hiện tại mệt chết đi, hơn nữa cổ đau quá, cho nên cần nghỉ ngơi, có thể không cần nói không?”

Lần thứ ba bị cắt ngang lời giải thích, Mặc Thiên Tân tức giận rít gào, “Không cho phép nghỉ ngơi, không cho phép ngủ, nghe anh nói hết!”

Mặc Thiên Ân hoàn toàn không để ý tới cậu, trực tiếp nằm trên giường, nhắm hai mắt lại.

“Tiểu tử thú vị, vốn là anh trai đại nhân sẽ không động thủ với em, nhưng khắp

người em đều viết ba chữ ‘ cần ăn đòn ‘ này, cho nên anh trai đại nhân hôm nay phải giáo huấn em cái gì gọi là lễ phép cơ bản nhất!” Mặc Thiên Tân nói xong, liền một phát bắt được cà vạt màu đen trên cổ cậu bé, dùng sức kéo cậu lên.

“Haizz...” Mặc Thiên Ân nhẹ giọng than thở, lạnh lùng nhìn cậu nói, “Mẹ thường nói, con trai bảo bối của mẹ rất dịu dàng, rất săn sóc, rất biết chăm sóc người, nhưng bây giờ xem ra...” Cậu khẽ dừng lại, hai mắt quét từ trên xuống dưới toàn thân anh trai nói, “Mẹ quả nhiên là gạt người!”

“Cái gì?” Mặc Thiên Tân lúng túng cứng đờ.

“Xem ra con trai bảo bối, trong năm năm, đã lớn lên thành một tên côn đồ hắc đạo các kè, đáng thương cho mẹ, nhất định rất thất vọng đi, Haiz... haiz... haizz...” Mặc Thiên Ân cảm thán ba tiếng.

Lửa giận của Mặc Thiên Tân xông thẳng lên chín tầng mây, nóng nảy rống to, “Tiểu tử thú, anh không phải tên côn đồ hắc đạo các kè, còn có... Em phải kêu anh là anh trai đại nhân!”

Mặc Thiên Ân vô cùng bình tĩnh nhìn anh ta, nhìn chòng chọc anh ta gần mười giây.

“Hừ!” Cậu khinh thường, hai mắt từ trên mặt anh ta dời đi.

“A a a a... Túc chết tôi rồi!”

Mặc Thiên Tân tức giận kêu to, nắm chặt quả đấm của mình.

Hoàn toàn không nghĩ đến, trên thế giới này còn có tiểu quỷ còn thú hơn mình, hơn nữa còn lạnh lùng ít nói, những câu nói ra sẽ đâm trúng tính tình hoà nộ, thật là làm cho cậu nổi giận.

Cậu xác định, tuyệt đối cậu cùng tiểu quỷ này không hợp...

Tập đoàn King

Ngoài cửa thủy tinh lớn

Mặc Tử Hàn sai bước vội vã đi ra cửa chính, anh đem chuyện của công ty toàn quyền giao cho Kim Hâm, chỉ dẫn theo Hỏa Diễm và Hồ Phách, chuẩn bị bay đi đảo Bali.

Nửa giờ sau có một chiếc xe thể thao dừng trước cửa đi bộ tập đoàn King.

Vũ Chi Húc ngồi trên ghế lái nhìn Mặc Tử Hàn vội vã đi ra, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn cánh cửa sổ ở lầu trên cùng

“Xem ra đã thất bại!” Anh nhẹ giọng nói, khóe miệng vẫn treo nụ cười xấu xa.

Kế tiếp phải làm sao đây?

Phải báo cho Thất Thất sao?

Anh quay đầu liếc mắt nhìn An Tường Vũ bị đánh bất tỉnh, sau đó nở nụ cười giảo hoạt quay đầu, khởi động xe, nhanh chóng lái đi.

Đảo Bali

Biệt thự bờ biển

Nửa đêm sau

Mặc Tử Hàn dùng tốc độ nhanh nhất đã tới trước cửa biệt thự, anh đi xuống, nhìn biệt thự tầng hai hoa mỹ. Gió biển thổi đến, lạnh lạnh, nhưng lúc này tâm anh vô cùng nóng bỏng. Nghĩ tới có thể nhìn thấy Tử Thất Thất, nghĩ tới Tử Thất Thất đang cách mình rất gần, máu toàn thân hẳn liền không ngừng sôi trào.

Năm năm rồi...

Năm năm sau cô sẽ như thế nào? Gương mặt xinh đẹp có giống như trước đây? Hay là xinh đẹp hơn? Khi anh xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ dùng ánh mắt gì nhìn anh? Sẽ dùng giọng điệu gì nói chuyện với anh? Sẽ cùng anh nói những gì?

Bất kể!

Bất kể cô nói gì, anh đều muốn dẫn cô đi, mang về nhà họ Mặc, mang tới bên cạnh mình... Cho dù là dùng thủ đoạn thô lỗ nhất.

...

Bên trong biệt thự

Mặc Tử Hàn dễ dàng tiến vào nơi này, bên trong không có người gác, biệt thự trống rỗng giống như không có bất kỳ người nào, vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được thanh âm của sóng biển.

“Ai?”

Người làm nữ nửa đêm đi kiểm tra kinh ngạc mở miệng, hai mắt nhìn chăm chăm ba người bên ngoài.

Mặc Tử Hàn quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Hỏa Diễm!”

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức trở về, sau đó mấy đi đến trước mặt người làm nữ, bắt lấy cô, cũng bịt miệng cô lại.

“Ưm ưm ưm... Ưm ưm ưm...” Người làm nữ kinh hoảng giãy giụa.

Ở chỗ này năm năm, luôn có chủ nhân Thâm Dạ, tiểu thư Phương Lam, có Húc tiên sinh và Vũ tiên sinh thủ hộ, cho nên không có quá nhiều người giúp việc, cũng không có bất kỳ hộ vệ, nghe bọn họ nói như vậy sẽ bị người khác chú ý, mà cho tới nay cũng đều bình an vô sự, cho nên chuyện như vậy cô là lần đầu tiên đụng phải.

Làm thế nào?

Bọn họ rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?

Mặc Tử Hàn đi tới trước mặt cô, hai mắt lạnh lùng nhìn cô, nói, “Cô yên tâm, tôi sẽ không làm thương tổn cô, tôi chỉ tới tìm người mà thôi!”

“...” Người làm nữ đột nhiên trầm mặc, không giãi giụa nữa, vô cùng nghe lời.

“Tôi muốn biết, người trong biệt thự, có phải có một người tên là Tử Thất Thất?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

Người làm nữ lập tức gật đầu.

“Còn có những người khác sao?”

Người làm nữ lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Mặc Tử Hàn không rõ ràng lắm, cho Hỏa Diễm một ánh mắt, Hỏa Diễm ngay lập tức buông tay che miệng cô.

“Nói đi!” Mặc Tử Hàn ra lệnh.

Người làm nữ thở mạnh hai cái, ổn định lại, sau đó nói, “Nửa năm trước Phương Lam tiểu thư đột nhiên mất tích, chủ nhân Thâm Dạ phải đi tìm cô ấy, cho nên vẫn chưa trở về, mà mấy ngày Nhị thiếu gia và Húc tiên sinh cũng đột nhiên mất tích, cho nên phu nhân liền phái Vũ tiên sinh đi tìm, ba người đến giờ cũng chưa trở lại, cho nên tôi mới có thể lắc đầu, nhưng tôi đột nhiên người giúp việc vẫn còn ở nơi này, cho nên mới gật đầu!”

“A, như thế sao, như vậy cô nói cho tôi biết, phòng của phu nhân ở nơi nào?” Mặc Tử Hàn hỏi nữa.

Người làm nữ đột nhiên do dự, sau đó trong đêm, mơ mơ hồ hồ nhìn mặt anh, to gan nói, “Ông tìm phu nhân có chuyện gì không? Ông muốn làm gì? Mặc

dù các tiên sinh đều không ở chỗ này, nhưng tôi sẽ không để các ông tổn thương phu nhân!”

“Cô hãy yên tâm đi, tôi không phải tới tổn thương cô ấy, tôi là chồng cô ấy, cũng là cha của Nhị thiếu gia!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền tiến lên một bước, khiến ánh trăng chiếu trên mặt mình.

Người làm nữ nhìn khuôn mặt kia cùng Nhị thiếu gia có bảy phần giống nhau, kinh ngạc trừng lớn cặp mắt của mình.

Anh ta chính là chồng của phu nhân?

Là Ông chủ?

“Nói cho tôi biết, Thất Thất ở nơi nào?” Mặc Tử Hàn hỏi lại lần nữa, thanh âm cực kỳ dịu dàng, nhưng trong sự dịu dàng lại ẩn chứa uy hiếp không cho cự tuyệt.

“Ồ... Ở lầu hai bên phải, gian phòng thứ ba!” Người làm nữ khẽ run trả lời.

Mặc Tử Hàn nghe được câu trả lời, lập tức xoay người, lên lầu hai, Hồ Phách đi theo phía sau anh, Hỏa Diễm canh chừng người phụ nữ.

...

Lầu hai

Gian phòng thứ ba bên phải

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng, hai mắt nhìn cửa phòng màu trắng, trái tim bùm bùm tăng nhanh tần số.

Chỉ cách một cánh cửa, cô ở ngay phía sau.

Đưa tay của mình, bắt tay nắm cửa, sau đó từ từ xoay tròn, đem cửa phòng mở ra, mặc dù khoảng không gian bên trong đen kịt, nhưng hai mắt hẩn trong nháy mắt thấy được người nằm trên giường.

Tần số trái tim lại một lần nữa tăng lên, anh nhẩn nại tâm tình mừng như điên bước vào cửa phòng, Hồ Phách đứng ngoài, đóng cửa phòng lại.

Anh chậm rãi bước tới bên giường, hai mắt nhìn chăm chăm Tử Thất Thất.

Ánh trắng màu bạc vẩy trên gương mặt mỹ lệ của cô, chiếu rọi đặc biệt xinh đẹp, nhưng so với năm năm trước, cô gầy đi, thân thể lộ vẻ nhu nhược.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng nỉ non, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào gò má cô.

Cảm giác ấm áp trong nháy mắt từ đầu ngón tay hần truyền vào, chân thật như vậy làm khoe miệng anh từ từ nâng lên.

Đã năm năm rồi, anh ảo tưởng hình ảnh như vậy vô số lần, hiện tại rốt cuộc cũng thành hiện thực. Cô đang ở trước mắt anh, anh đang chạm vào cô, tất cả đều là chân thật.

“Thất Thất...” Anh một lần nữa nhẹ giọng kêu, nước mắt vui sướng ở hốc mắt đảo quanh, anh vui vẻ muốn khóc lớn.

Đột nhiên!

Chân mày Tử Thất Thất hơi cau lại, sau đó thức tỉnh, mở hai mắt.

“Người nào?” Cô hốt hoảng mở miệng. Mặc dù không thấy rõ người ngồi bên cạnh, nhưng cảm giác như thế, làm cô lập tức hiểu rõ, “Mặc Tử Hàn?” Cô lập tức xác định giải đáp của mình.

Mặc Tử Hàn nghe giọng nói quen thuộc, lập tức ôm cô vào ngực, sợ cô sẽ chạy trốn.

“Thất Thất...” Anh nhẹ giọng kêu bên tai cô.

“Buông tôi ra, đừng đụng vào tôi!” Tử Thất Thất dùng sức giãy giụa, đôi tay dùng sức tóm lấy y phục của anh, nhưng không cách nào đẩy anh ra.

Anh làm sao tới nơi này? Chẳng lẽ Thiên Ân nói cho anh biết? Như vậy Tường Vũ đâu? Bị Chi Húc bắt được sao?

“Thất Thất... Anh rất nhớ em, năm năm rồi, anh rốt cuộc tìm được em!” Mặc Tử Hàn vui vẻ nói, đôi tay ôm cô chặt hơn.

Chân mày Tử Thất Thất hơi nhíu lên, thân thể bị anh siết có chút đau.

“Anh buông tôi ra... Mặc Tử Hàn, tôi nói anh buông tôi ra, anh có nghe không!” Cô lớn tiếng rống.

“Không có, anh không nghe thấy, anh sẽ không buông em. Nếu tìm được em rồi, anh sẽ không buông tay!” Mặc Tử Hàn kiên định nói, hai cánh tay không ngừng dùng sức, hận không được dúi cô vào thân thể mình, để cô vĩnh viễn trốn không thoát.

“Anh... Khốn kiếp, cắt ngay, đừng đụng vào tôi!” Tử Thất Thất một lần nữa toàn lực giãy giụa, nhưng trong ngực anh, cô giống như không có chút sức lực nào.

Đột nhiên, Mặc Tử Hàn khẽ dùng sức, ôm cô ngã trên giường, sau đó anh cởi giày, cùng cô nằm trên giường, đem cô hoàn toàn trời buộc.

“Mặc Tử Hàn... Anh buông tôi ra!” Tử Thất Thất không ngừng rống to.

“Thất Thất, em hãy nghe anh nói...” Môi Mặc Tử Hàn bên tai cô nhẹ giọng nói, có chút hốt hoảng giải thích, “Năm năm trước là Thuỷ Ngưng và Chung Khuê uy hiếp anh, bọn họ bắt anh thừa nhận đã giết cha mẹ em, nhưng anh không có. Anh không hề phải người giết cha mẹ em, anh thề sự kiện kia không phải anh làm, nếu như khi đó anh không thừa nhận, bọn họ sẽ tổn thương Thiên Tân, cho nên anh chỉ có thể thừa nhận trước mặt em là anh làm, Thất Thất... Xin em tin tưởng anh, không phải anh... Anh không làm, anh thật sự không làm... Thất Thất... Anh thật sự không có... Thật không có...”

Anh hốt hoảng giải thích, ngôn ngữ có chút rối loạn, hai tay anh cũng không ngừng ôm chặt cô, không ngừng phủ nhận, hi vọng cô có thể tin tưởng mình, có thể tha thứ cho anh.

“Thật ra thì...” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, sau đó hơi dừng lại một chút, chậm rãi nói tiếp, “Thật ra khi anh nhốt em vào địa lao, em đã suy nghĩ mấy ngày liền, sau đó cũng suy đoán anh đang nói láo. Lúc đó, khi em nhận điện thoại của anh đã lơ đãng thấy được cái tên Chung Khuê, đúng lúc Thiên Tân lại phát bệnh, thái độ của anh cũng rất kỳ quái, cho nên em nghĩ tới, có phải anh có che giấu chuyện gì, có phải có điều gì khó nói, nhưng khi em cảm thấy kỳ quái, lại thấy... Anh giết cha ruột của em, cho nên em... Em...”

Cô nói xong, trong đầu lại nghĩ lại tới hình ảnh Mặc Hỉnh Phong năm năm trước, nước mắt không khỏi tràn đầy hốc mắt, sau đó từng giọt một bỗng rơi xuống.

“Thất Thất... Thật xin lỗi...” Mặc Tử Hàn ở bên tai cô nói xin lỗi, đau đớn nói, “Anh khi đó cũng không biết ông ta là cha em, nếu anh biết ông ta là cha em, anh nhất định sẽ không nổ súng, anh sẽ không nổ súng!”

“Được, em biết rồi!” Tử Thất Thất lần nữa mở miệng, ôn định thanh âm nghẹn ngào, nói, “Em biết cái chết của cha không liên quan đến anh, bởi vì đây là lựa chọn của ông ấy. Ông ấy lựa chọn chết trên tay của anh. Mặc dù em không hiểu tại sao, nhưng nếu ông ấy chính miệng nói như vậy, em đương nhiên sẽ tin tưởng ông ấy, nhưng...” Lời của cô hơi dừng lại, nhẹ nhàng cắn môi dưới, nói tiếp, “Vào thời điểm đó, khi em gặp anh lại nhớ tới bộ dạng của cha, nhớ tới ông bị anh nhốt trong địa lao, nhớ hai chân của ông bị anh cắt đứt... Em bỗng nhiên không có cách nào nhìn thẳng mặt anh, em không có cách nào đối mặt với anh, em không biết mình phải làm sao, lòng em rối loạn và đau đớn, rõ ràng không phải lỗi của anh, nhưng em lại không có biện pháp đối mặt với anh, em thật sự không biết phải làm sao mới phải, cho nên... Em lựa chọn rời đi!”

Nghe cô nói, trái tim Mặc Tử Hàn bắt đầu đau đớn kịch liệt, nghe giọng nói bi thương của cô, tim anh giống như bị ai bóp, cực kì khổ sở.

“A... Mặc Tử Hàn...” Cô đột nhiên nhẹ giọng kêu tên anh, sau đó nghẹn ngào nói, “Anh nói... Em nên làm cái gì?”

Hai cánh tay Mặc Tử Hàn lần nữa dùng sức, thống khổ không cách nào mở

miệng.

Vì cái gì lại trở nên này.

Cha cô vì trả thù, để anh giết cha ruột của mình, mà anh vì xung động cũng giết chết cha cô, cha của hai người bởi vì thù hận mà chết, có tính là huề nhau không? Có thể cắt đứt sao? Có thể kết thúc sao? Không... Không thể... Thống khổ như thế không thể xoá khỏi đầu, cho dù không phải lỗi của anh, nhưng mỗi lần nhìn mặt anh, cô lại nhớ tới những thống khổ của cha mình. Bất luận cha mình là hạng người gì, bất kể ông đáng chết, tình cảm của cô đối với người đó vẫn không thể thay đổi.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...” Anh không ngừng kêu tên cô bên tai cô, nhưng lại không thể cho cô một cái đáp án.

Cô và anh không giống nhau... Cô từ nhỏ được người thân yêu thương mà lớn lên, thân tình đối với cô mà nói, là cực kỳ quan trọng. Mà anh lại bị dạy một cách tuyệt tình, tàn nhẫn, máu lạnh, thân tình bất phân, cho nên anh có thể vứt bỏ tất cả, chỉ vì muốn có cô. Thật ra, loại tính cách này của cô, cũng một nguyên nhân khiến anh yêu cô. Nếu như cô vô tình, máu lạnh, tàn nhẫn, hoàn toàn không quan tâm người bên cạnh, như vậy anh tuyệt đối sẽ không chọn cô, tuyệt đối sẽ không yêu cô. Thích cô đa tình thiện cảm, thích cô dịu dàng xinh đẹp, thích cô nhu tình như nước, thích cô kiên cường, thích tất cả, tất cả của cô...

“Thất Thất... Cầu xin em... Đừng rời bỏ anh. Chỉ cần em ở lại bên cạnh anh, muốn anh như thế nào cũng được, kể cả... Chết!”

Tử Thất Thất nghe anh nói, nước mắt không ngừng rơi xuống, trái tim đau đớn kịch liệt.

Nếu như cô có thể mất trí nhớ thì tốt biết mấy, nếu như cô có thể lựa chọn chứng mất trí nhớ, thật là tốt biết bao nhiêu. Như vậy cô có thể quên hết mọi thứ chuyện không vui, chỉ nhớ rõ cô yêu người đàn ông này, yêu con của mình.

Đôi tay không tự chủ vuốt sống lưng anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, nước mắt

không ngừng rơi xuống...

Chương 323: Năm năm sau gặp lại... Đêm lãng mạn!

Tử Thất Thất vui đầu vào lồng ngực anh, không dám nhìn mặt anh, cô sợ mình sẽ nhớ lại chuyện lúc trước, nước mắt rất nhanh liền ẩm ướt áo sơ mi của anh.

Mặc Tử Hàn dùng sức ôm chặt lấy cô, anh không biết mình phải an ủi cô như thế nào, chỉ có thể ở bên tai cô nhẹ giọng nỉ non, “Thất Thất... Thất Thất...”

Tử Thất Thất nghe thanh âm của anh, vui mặt mình sâu hơn.

Trái tim bùng bùng hưng phấn nhảy, vui sướng trong lòng không cách nào ngăn trở. Thật ra cô để An Tường Vũ đi tìm họ, có nghĩ tới sẽ thất bại, nhưng tại sao biết rõ sẽ thất bại, vẫn để anh ta đi? Là bởi vì muốn gặp anh sao? Là bởi vì đợi năm năm vẫn không tìm được một cơ hội, lần này vất vả tìm được một cái cơ, cho nên mới như vậy sao? Hiện tại anh ở bên cạnh cô, nhưng cô lại sợ không dám ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Muốn gặp anh, muốn gặp anh, toàn bộ suy nghĩ năm năm, thật sợ hãi, sợ gặp mặt anh, sẽ giống như năm năm trước, thấy cha chết thảm, càng sợ mình sẽ tưởng tượng ra hình ảnh đáng sợ hơn.

Con ác mộng năm năm, vẫn không cách nào thoát ra.

“Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất...”

Mặc Tử Hàn không ngừng kêu cô, đôi tay không ngừng ôm chặt. Hai mắt hơi rũ xuống, nhìn cô chôn thật sâu trong lồng ngực.

“Thất Thất...” Anh lại gọi cô lần nữa, sau đó đưa tay, nhẹ nhàng nắm được cằm cô, từ từ nâng đầu cô lên.

Tử Thất Thất hốt hoảng dùng sức cúi đầu, tay Mặc Tử Hàn khẽ dùng lực.

Anh muốn xem mặt cô, muốn nhìn hai mắt cô, càng muốn hôn môi cô.

“Thất Thất...” Anh ôn nhu nói, “Nhìn anh... Được không?”

Thân thể Tử Thất Thất hơi run rẩy, nhưng lại buông lỏng sức lực, theo lực của anh, từ từ nâng đầu lên, hai mắt thấp thỏm nhìn Mặc Tử Hàn. Mặc dù sắc trời mờ mờ, nhưng nhờ ánh trăng, cô vẫn thấy rõ mặt của anh, năm năm sau, anh vẫn như trước, anh tuấn, đẹp trai, mê người, nhưng lại gầy đi rất nhiều, quảng thâm mắt cũng đậm hơn rất nhiều, chỉ có hai mắt thâm thúy, đang nhìn cô vẫn nhu tình như trước, nhưng... Hai mắt Tử Thất Thất trong nháy mắt tròn to, hình ảnh Mặc Hình Phong lúc chết hiện ra, trái tim đột nhiên buộc chặt, cô hốt hoảng muốn đẩy anh ra, muốn né tránh tầm mắt của anh.

Mà Mặc Tử Hàn ý thức được động tác của cô, trước khi cô né tránh, đột nhiên lật người đè cô, sau đó hôn lên môi, ngăn tầm mắt né tránh của cô, thậm chí khiến cô khiếp sợ mở lớn hai mắt, nhìn mặt anh ở khoảng cách gần.

“Uhm... uhm uhm uhm...” Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, lập tức giãy giụa.

Mặc Tử Hàn lại nặng nề đè trên người cô, dùng sức hôn cô, mút ngọt ngào trong miệng cô, cắn nuốt hơi thở, không để cô có thể mở miệng, càng không thể tránh né anh, khi cô sắp ngất xỉu, anh từ từ buông lỏng sức lực, vươn lưỡi tiến vào trong miệng cô, vòng quanh đụng vào tất cả ngõ ngách, sau đó dây dưa, cùng anh khó phân thắng bại.

“Không... Không cần...” Tử Thất Thất thừa dịp có thể hô hấp, vô lực giùng giàng nói, “Không cần... Em... Không cần... Buông ra...”

Mặc Tử Hàn không nghe lời cô, lần nữa hôn cô, nuốt tất cả thanh âm xuống. Sau đó, bàn tay to của anh ở trên thân thể cô không ngừng chạy, tựa hồ có chút vội vàng, rất nhanh liền dờ vào áo ngủ, trực tiếp vuốt ve da thịt bóng loáng của cô, xông lên trước ngực, tận tình bóp nhẹ mấy cái, sau đó kéo áo ngủ cô xuống.

“Mặc Tử Hàn... Đừng như vậy... Dừng tay, đừng đụng em...” Tử Thất Thất

hốt hoảng giãy giụa, ngăn lại động tác khẩn cấp của anh.

Mặc Tử Hàn không nghe cô, nhanh chóng cởi hết quần áo cô, cũng thoát quần áo mình, sau đó toàn thân trần truồng dầy dụa với cô.

“Thất Thất...” Anh đem toàn bộ thân thể áp vào cô, nhìn cô ở khoảng cách gần nói, “Cho dù thế nào, bất kể em có thể đổi mặt với anh hay không, bất kể em thấy anh sẽ liên tưởng đến hình ảnh gì, anh đều không cho em rời đi, nếu em thống khổ, anh sẽ mọi biện pháp xóa bỏ nỗi thống khổ của em, không xoa bỏ được, anh sẽ thống khổ cùng em, anh không chịu được cuộc sống không có em, anh không thể mất em, cho nên... Thật xin lỗi, Thất Thất... Cho dù không dậy nổi... Anh sẽ ôm em, cùng xuống Địa ngục! Tha thứ cho anh... nhất định phải tha thứ cho sự ích kỷ của anh... Anh yêu em...”

Anh nói xong câu đó, đầu từ từ thăm dò cuối xuống, môi dính trên trán cô, rơi xuống một nụ hôn.

Trong mắt Tử Thất Thất, nước mắt không ngừng rơi xuống, nghẹn ngào không nói ra bất kỳ lời nào.

Thật... Thật...

Cô thật vui vẻ, đặc biệt vui vẻ, nhưng... Có thể không? Cô có thể không?

Mặc Tử Hàn chống đỡ đỉnh đầu cô, dịu dàng thâm tình nhìn cô, sau đó hướng về phía cô dịu dàng mỉm cười. Tử Thất Thất nháy mắt hoảng hốt, không khỏi sửng sốt.

“Thật xin lỗi, Thất Thất... Anh không thể nhẫn nại nữa, có thể sẽ đau một chút, nhưng...” Lời anh mới vừa vắn nói đến một nửa, phía dưới đột nhiên tiến vào.

“A...” Tử Thất Thất lên tiếng kinh hô, phía dưới mơ hồ truyền đến đau đớn nóng bỏng.

“Đợi chút... Không... Không cần... A... Đợi... A...” Hai tay cô dùng sức bắt lấy cánh tay anh, móng tay ngăn ngừa đâm sâu vào da thịt anh, năm năm

ròng rã chưa từng làm chuyện như vậy, đột nhiên tiến vào, khiến phía dưới nháy mắt căng đau, nhưng trong cơ thể trống không, lại khát cầu anh lấp đầy.

“Thất Thất... Đừng rời khỏi anh... Thất Thất... Ở lại bên cạnh anh... Thất Thất... Thất Thất... Thất Thất... anh yêu em... anh yêu em...”

Mặc Tử Hàn nhanh chóng luật động thân thể, thở mạnh, nói đi nói lại.

Trong năm năm, anh cũng muốn rất nhiều rất nhiều, hơn nữa tại cửa biệt thự anh cũng đã quyết định, vô luận tội nghiệt cỡ nào, vô luận thù hận ra sao, anh cũng sẽ không buông cô ra, anh muốn lôi kéo thuần khiết của cô cùng xuống Địa ngục, anh muốn cô vĩnh viễn ở bên cạnh anh. Cho nên trước tiên anh nói thật xin lỗi... Đời này, anh nhất định phải độc chiếm cô, cho dù cô không muốn, cũng phải khóa cô bên người, bởi vì... Anh không thể không có cô...

“A... A... Không cần... Không cần... Mặc... Mặc Tử Hàn... Không... A...” Tử Thất Thất cảm thụ anh một lần lại một lần đụng chạm, cảm thụ thân thể kịch liệt đập trùng, cô dùng đôi tay mềm mại vô lực, khước từ lồng ngực bên chắc của anh, nhưng anh lại không ngừng tiến công, không ngừng gia tăng tốc độ, khiến cô không cách nào ngăn cản, thậm chí ngay cả giấy giữa gào thét, chỉ không dừng thở dốc.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, hai mắt nhìn mặt anh, trong đầu không phải hình ảnh Mặc Hình Phong chết, mà là thời gian hạnh phúc của họ, bọn họ cười, bọn họ vui vẻ, bọn họ ồn ào, hạnh phúc của họ...

Không cần... Không cần... Không cần...

Trong lòng không ngừng la lên, muốn gọi anh dừng lại, bởi vì cử động thân mật, khiến cô càng khó rời đi, anh thật sâu tiến vào thân thể cô, làm cô chỉ muốn ôm chặt lấy anh. Cô thích người đàn ông này, từ năm năm trước đã biết mình thật lòng, nhưng cô không thể quên được những hình ảnh kia, nếu anh càng xâm nhập thân thể cô, cô sẽ thay đổi rất kỳ quái, cho nên cô muốn anh dừng lại, nhưng đồng thời cũng muốn anh vào sâu hơn kết nối một chỗ với mình.

Mâu thuẫn trong lòng khiến lòng cô vừa thương vừa âm, nước mắt vừa nóng

lại lạnh, cảm tình với anh vừa thâm sâu vừa trầm...

Nên làm cái gì?

Cô phải làm sao?

“Thất Thất... Anh sẽ không để em rời đi... Thất Thất... Cả đời này... Em chỉ có thể ở bên cạnh anh... Thất Thất... Cùng anh xuống Địa ngục... Cùng anh vĩnh viễn ở chung một chỗ... Thất Thất...” Mặc Tử Hàn bá đạo lặp đi lặp lại, dùng sức, nhanh chóng ra vào thân thể cô, cuối cùng... Đạt tới thoả mãn.

“Uhhh...”

“A...”

Thanh âm hai người cùng nhau vang lên, Tử Thất Thất cong người lên cao, đôi tay ôm chặt anh, hai chân không tự giác vòng lên bờ eo anh, mà hai tay Mặc Tử Hàn dùng sức chống đỡ thân thể, bắp thịt hiện ra, mồ hôi hột theo đường cong hoàn mỹ nhanh chóng chảy xuống, rơi vào da thịt trắng của cô, tạo thành một vệt ẩm ướt.

Tử Thất Thất vô lực rơi xuống, thân thể Mặc Tử Hàn toàn mồ hôi bao trùm trên người cô, hô hấp hai người hòa hợp cùng một chỗ, bộ ngực phập phồng dán chặt, tiếng tim đập rõ ràng có thể dùng tai nghe.

Mặc Tử Hàn đem môi lại gần cô, nhẹ nhàng rơi trên môi cô, hôn cô, sau đó dùng hai cánh tay lần nữa ôm cô chặt, hạnh phúc lại ưu thương nói, “Thất Thất... Cùng anh trở về đi, để chúng ta cùng đoàn tụ!”

Tử Thất Thất toàn thân vô lực, thân thể bị anh nặng nề đè ép, nước mắt do dự xông ra. Cô cắn môi dưới, để mình không phát ra tiếng khóc.

Mặc Tử Hàn đem đầu thoải mái đặt ở hõm vai cô, sau đó hơi cười cười, nhẹ giọng ở bên tai cô nói, “Thất Thất... Thiên Tân đã trưởng thành, em không phải muốn nhìn bộ dáng của nó bây giờ sao? Còn có Thiên Ái, con gái của chúng ta, nó có một đôi mắt xinh đẹp, rất giống em, nó luôn hỏi anh mẹ là người như thế nào, hỏi anh mẹ có phải đã chết rồi, hỏi anh tại sao mẹ không

đến thăm nó... Thất Thất... Em không muốn gặp con sao? Bọn chúng mong mỗi em trở về, có thể cùng nhau ăn cơm với em, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau tắm rửa, ngủ chung... Thất Thất... Trở về đi... Trở về nhà đi!”

Nước mắt Tử Thất Thất chảy càng thêm mãnh liệt, cô dùng đôi tay che miệng mình, không chế cảm xúc xung động.

Nhưng Mặc Tử Hàn dùng hai tay đẩy tay cô ra, sau đó nhìn mặt cô, dịu dàng mỉm cười nói, “Đồng ý anh, cùng anh về nhà... Có được không?”

Tử Thất Thất nhìn mặt anh, nhìn nụ cười của anh, nhìn anh dịu dàng, hai mắt bị nước mắt làm mờ hồ, thần trí giống như bị anh mê hoặc, đầu giống như bị khổng chế, thanh âm cũng thay đổi không ngừng sai bảo cô, cả người từ từ di động, từng cái từng cái, nói, “Ừ... Ừ...”

Mặc Tử Hàn vui vẻ cười, trái tim nháy mắt giống như rục rở hẫng lên, đem vết thương khép lại, hưng phấn giống như sắp chết.

Cô đồng ý cùng anh về, cô đồng ý, anh không nghe lầm, không nhìn lầm chứ? Cô thật đồng ý anh, thật tốt quá, cô đồng ý...

“Thất Thất...” Anh vui vẻ kêu cô, phía dưới lơ đãng vừa động.

“Uhhh...” Tử Thất Thất đột nhiên phát ra thanh âm mập mờ, sau đó cau mày nói, “Anh không phải muốn động... Không đúng, phải là... Nhanh lên... Đem gì đó của anh... Lấy ra!”

Mặc Tử Hàn nháy mắt giống như biến thành một đứa trẻ bốc đồng, cự tuyệt nói, “Anh không muốn!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất mặt đỏ tới mang tai.

“Anh không muốn tách ra, anh muốn kết nối cùng một chỗ với em cả đời!” Anh kiên định nói.

“Cái gì? Anh... Anh...” Tử Thất Thất vừa giận vừa xấu hổ, hơn nữa anh lại

đang trong thân thể cô lần nữa sinh động lên, không ngừng bành trướng.

“Aa... Chớ có nói đùa, nhanh lấy ra...” Cô hét hoảng dùng thể lực đã khôi phục khước từ thân thể nặng nề của anh.

Mặc Tử Hàn tinh thần tràn đầy, nhìn cô nói, “Năm năm chất chứa, tối nay anh muốn bù lại!”

Tử Thất Thất trợn to hai mắt nhìn anh.

“Không thể nào!”

“Không cần khách khí với anh... Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm, hưởng thụ là tốt rồi!”

“Khốn kiếp, em không cần, anh đi xuống cho em!”

“Thất Thất, chớ lộn xộn!”

“A... Không cần... A... A... A...”

“...”

Đêm khuya tối đen, ánh sao lóe lên, bầu trời đêm đảo Bali xinh đẹp hơn nữa, ngay cả bờ biển Lãng Phong cũng biến thành dịu dàng... Toàn bộ thế giới, đều biến thành màu hồng.

Hồ Phách ngoài cửa, nghe thanh âm ân ái trong phòng, khóe miệng hơi nâng lên.

Không biết sóng gió đã kết thúc chưa, ít nhất... Đại ca hiện tại rất vui vẻ...

Năm năm rồi...

Cho dù là bão táp, cũng có thể dừng lại!

Giữa trưa ngày thứ hai

Mặc Tử Hàn lười biếng từ từ mở hai mắt, tia sáng chói mắt từ cửa sổ bắn vào, khiến anh không khỏi nheo lại.

Đã bao lâu không ngủ thoải mái như vậy? Đã bao lâu không ngủ nhiều như vậy? Hơn nữa đã bao lâu, được ấm áp như vậy?

Hai mắt nhìn người trong ngực, khóe miệng hạnh phúc nâng lên.

“Đây là mộng sao?” Anh không thể tin tự lắm bầm.

Đôi tay hơi buộc chặt, cảm thụ thân thể ấm áp của Tử Thất Thất, giống như cô nói với mình, đây tất cả đều là thật. Nhưng...

Chân mày Mặc Tử Hàn đột nhiên hơi nhíu lên, đôi tay từ từ buông cô ra, sau đó nhìn cô ngủ say, trên mặt còn có đốm ửng không tự nhiên.

“Kỳ quái, tại sao thân thể nóng như vậy? Sắc mặt cũng không thích hợp, chẳng lẽ sốt?” Anh lăm bầm lâu bầu nói xong, lấy tay vuốt ve trán cô.

Thật là nóng!

Anh lập tức thu tay lại, hốt hoảng nhìn mặt cô.

Từng giọt mồ hôi hột trên trán cô không ngừng toát ra, thân thể cũng hơi run rẩy, cả người nóng bỏng như lửa. Chợt nhớ tới Mặc Thiên Ân đã nói. Nó nói thân thể cô vô cùng suy yếu, hơn nữa càng ngày càng tệ, mấy ngày sẽ phát sốt, mà anh tới qua lại miễn cưỡng cô, muốn cô vài chục lần, cho dù không phát sốt, hiện tại cô cũng sẽ ngủ mê không tỉnh, hơn nữa không cách nào xuống giường.

“Đáng chết!” Anh mắng.

Tại sao mình nóng lòng như vậy, không cần thận như vậy?

Anh hốt hoảng lập tức ngồi dậy, sau đó vội vã xuống giường, chỉ mặc một cái quần tây, rất nhanh đi đến cửa phòng, mở cửa, ra lệnh nói, “Nhanh đi tìm bác sĩ, mau!”

Vẫn canh giữ ở cửa phòng, Hồ Phách lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, “Dạ!”

Nói xong, anh ta liền nhanh chóng chạy đi tìm bác sĩ.

Hỏa Diễm cùng nữ giúp việc đẩy xe ăn tới có chút kinh ngạc đứng trước mặt anh, nghe anh nói, Cô giúp việc sững sốt một chút, sau đó hốt hoảng buông xe thức ăn, vọt vào bên trong gian phòng.

“Phu nhân... Phu nhân...” Cô giúp việc hốt hoảng kêu hai tiếng, nhìn cô mặt mũi đỏ bừng, vội vàng kéo tủ đầu giường thứ hai, lấy thuốc bên trong, sau đó đem những viên thuốc to nhỏ khác nhau cho vào miệng cô.

Mặc Tử Hàn nhìn động tác thuần thục của người làm nữ, lại nhìn mấy bình thuốc trong ngăn kéo, kinh ngạc nói, “Cô ấy bình thường đều uống nhiều thuốc như vậy sao?”

Cô giúp việc đem thuốc toàn bộ thuốc bỏ vào miệng cô, nhìn cô khó khăn nuốt xuống, đầu tiên thở dài thật sâu, tiếp đó vẻ mặt buồn thiu đem ngăn tủ đầu tiên kéo ra, nói, “Thuốc vừa rồi là hạ sốt, bình thường cô ấy uống... những thứ này!”

Mặc Tử Hàn nhìn mười bình thuốc trong ngăn kéo, trái tim đột nhiên đập mạnh.

Chương 324: Tử Thất Thất, anh yêu em, anh thật sự yêu em!

Cô hai mắt đau lòng nhìn gương mặt đỏ bừng của Tử Thất Thất, nhớ tới năm năm này chăm sóc cô cả ngày lẫn đêm, tâm liền không nhin được đau xót.

“Thân thể Phu nhân từ đầu đã không tốt, nghe Phương Lam tiểu thư nói, cô bị động thai, hơn nữa còn sinh non, mất nhiều máu, cho nên mới bị như vậy. Nhưng cho dù thân thể không tốt, bồi bổ nhiều một chút, tỉ mỉ chăm sóc vẫn có thể khá hơn, nhưng tinh thần phu nhân lại vô cùng kém, mặc dù tôi không biết rõ nguyên nhân, nhưng năm năm trước khi tôi gặp phu nhân, cô thường gặp ác mộng, hàng đêm không thể ngủ ngon, sau đó bắt đầu uống thuốc ngủ, càng uống càng nhiều. Bình thường, ban ngày cô sẽ xem sách đến gần người, buổi tối lại thức, giống như bị kinh sợ. Sau đó, bệnh trên người cô ngày càng tệ, thuốc uống càng nhiều, bác sĩ không cách trị hết bệnh cho cô, tất cả bác sĩ đều nói đây là tâm bệnh, chỉ có thể kê chút thuốc ngủ, Vitamin, an thần... Cuối cùng, suy nhược như bây giờ!” Cô nói xong, nước mắt trong suốt rơi xuống, hơi hít mũi một cái, than thở, “Phu nhân rõ ràng là người tốt, tại sao ông trời muốn hành hạ cô như vậy? Thật là người tốt không có được đền đáp tốt!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói tình trạng thân thể Tử Thất Thất năm năm này, trái tim không khỏi mơ hồ đau.

Anh nhìn cô sốt cao không giảm, nhìn dáng vẻ gầy yếu của cô, từ từ ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng cầm tay cô. Ngón tay trái có vài vết sẹo, nhất định là Mặc Thiên Ân nói lần đó đã để lại, mà tay cô cũng không có bao nhiêu thịt, nắm chặt lại đều là xương thô ráp.

“Thất Thất...” Anh gọi tên cô, một lần nữa xin lỗi nói, “Thật xin lỗi, để em năm năm này bị khổ nhiều như vậy, để em thống khổ như vậy... Anh sẽ không để em đau khổ, anh sẽ cho em hạnh phúc, nhất định sẽ cho em hạnh phúc!”

Anh nắm chặt tay cô, kiên định nhìn mặt cô hôn mê.

Hỏa Diễm đứng ở cuối giường, đối với cô giúp việc ra hiệu bằng mắt, cô hiểu ý của anh, hai người lập tức ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa phòng lại.

Tử Thất Thất cau mày nằm trên giường, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, trong mơ lại nhìn thấy hình ảnh người thân năm năm trước.

Mặc Hình Thiên và Ninh Ngọc nhi, vẫn trong nhà xác, không ngừng hướng về phía cô nói: “Thất Thất, thay ba mẹ báo thù, thay ba mẹ báo thù, nhất định phải thay ba mẹ báo thù.”

Tử Thất Thất nhìn mặt bọn họ tái nhợt, nhìn hai mắt bọn họ kinh khủng, lắc đầu nói, “Không... Cha... Mẹ... Không phải Mặc Tử Hàn giết các người, không phải anh ấy... Không phải...”

“Vậy thì đi tìm giết người ba mẹ, giúp ba mẹ báo thù... Tìm được người kia... Giết hắn... Báo thù cho ba mẹ...”

“Không... Không... Không...” Tử Thất Thất không ngừng lắc đầu, không ngừng cự tuyệt, nhưng bọn họ không ngừng bức bách cô, hơn nữa không ngừng dựa dẫm vào cô, nếu như cô không đồng ý, sẽ phải giết cô.

Mà khi hai người bọn họ đi tới trước mặt cô, hình ảnh đột nhiên biến đổi, biến thành Mặc Hình Phong.

Hắn đối mặt với cô, nhìn chằm chằm hai mắt của cô, nhẹ giọng buồn bã mở miệng, “Thất Thất... Mặc Tử Hàn đã giết cha, là con tận mắt thấy, con phải thay cha báo thù, cha chết rất đau đớn, hai chân bị hắn cắt đứt, thật là đau, thật là đau, toàn bộ đau đớn mấy ngày mấy đêm, hắn nhốt cha trong địa lao, mười năm, mười năm... Thất Thất, con phải giúp cha giết hắn, nhất định phải giúp cha giết hắn!”

“Không ——” Tử Thất Thất kêu lên, khủng hoảng nói, “Cha không phải nói đó là lựa chọn của cha sao? Cha không phải không muốn con báo thù sao?”

“Cha nói như vậy, chỉ là muốn bảo vệ con, nhưng hiện tại cha hối hận, con ngay cả một tiếng cha cũng không kêu, cha không cam lòng, cha không cam lòng cứ chết đi như vậy, là Mặc Tử Hàn chia rẽ cha con ta, là hấn khiến chúng ta không thể gặp nhau, là hấn bắn vào cha, là hấn...”

“Không —— không —— không —— con không cần, con không cần, con không cần ——” Tử Thất Thất lớn tiếng cự tuyệt, lấy tay che lỗ tai mình, không hề nghe ông ấy nói.

Cô rõ ràng, đây là mộng, đây đều là mộng, mỗi câu kia đều không phải là thật, toàn bộ đều là trong mộng cô ảo tưởng, là ý nghĩ tối tăm trong lòng cô. Nhưng mà... Con ác mộng thật đáng sợ, cha mẹ áp buộc cô báo thù, hơn nữa muốn cô giết người đàn ông cô yêu nhất, cô không làm được, cô không làm được...

Tha cho cô...

Thả cô đi...

Đã ròng rã năm năm rồi, ác mộng này đã dây dưa cô ròng rã năm năm...

Thật là đau khổ!

Nặng nề đau khổ như vậy, ép cô không thở nổi.

...

Trên thực tế

Tử Thất Thất nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, hai hàng lông mày dùng sức chau chặt, mồ hôi nhanh chóng kết thành hàng, từ trên trán cô chảy xuống.

“Không... Không cần... Con không cần... Con không cần...” Cô nỉ non, nước mắt nhanh chóng từ khóe mắt chảy xuống.

Mặc Tử Hàn nhìn cô hoảng sợ, lập tức nắm chặt tay cô, hốt hoảng nói, “Thất

Thất, Thất Thất... Em đã tỉnh chưa?”

“Không cần... Con không muốn giết Mặc Tử Hàn... Không nên ép con... Không nên ép con... Van cầu các người bỏ qua cho con đi... Không cần... Không cần...” Cô hoảng sợ nói, đầu lay động, nhưng không cách nào từ trong mộng tỉnh lại, dùng lực cắn chặt môi dưới, hàm răng trắng nõn đâm thật sâu vào trong thịt mềm mại, giống như muốn dùng đau đớn để tỉnh lại, trong nháy mắt máu đỏ tươi từ môi chảy ra.

“Thất Thất... Chỉ là nằm mơ thôi, không có chuyện gì, em không cần cần mình, mau buông ra, nhanh lên... Thất Thất... Thất Thất...” Mặc Tử Hàn càng ngày càng hét hoảng, nhìn môi dưới của cô chảy ra máu đỏ tươi, thì càng thêm hét hoảng, tay chân luống cuống.

Năm năm này cô đều như thế sao? Mỗi đêm sẽ gặp ác mộng sao? Mỗi ngày đều uống thuốc để trấn định mình sao? Hơn nữa còn thường phát sốt, thần trí không rõ.

“Thất Thất...” Anh không ngừng kêu tên cô, một tay ôm lấy thân thể mảnh mai của cô.

Làm thế nào mới có thể giảm bớt nỗi thống khổ của cô? Làm thế nào mới có thể giải trừ cơn ác mộng của cô? Làm thế nào mới có thể làm cuộc đời cô trở nên hạnh phúc vui vẻ.

Anh không tìm được lời để an ủi cô, hơn không tìm được lời gọi cô tỉnh, chỉ có thể dùng sức ôm chặt cô, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng trên người cô, cảm thụ người cô không ngừng run rẩy. Nếu như có thể, anh chấp nhận chịu đựng tất cả thống khổ, thậm chí thống khổ hơn cũng được, chỉ cần cô có thể vui vẻ, anh như thế nào cũng được.

“Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất đột nhiên không ngừng kêu tên anh, thanh âm vô cùng mơ hồ, giống như đang tìm.

“Anh ở nơi này!” Mặc Tử Hàn trả lời cô, hai mắt nhìn chăm chăm cô ngủ mê man.

“Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn... Mặc Tử Hàn...” Tử Thất Thất hoàn toàn không nghe được câu trả lời của anh, vẫn không ngừng kêu tên anh, từ từ, hình như thuốc phát huy hiệu dụng, thanh âm nỉ non càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, trầm trầm ngủ, chỉ để lại mồ hôi trên trán cùng nhiệt độ nóng bỏng.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô, nước mắt vương trên khóe mắt, mặt đầy đau đớn, từ từ, anh vô lực cuối thấp đầu mình, dùng trán tỳ lên trán cô, sau đó nhẹ giọng, đau đớn nói, “Thất Thất... Nếu như anh yêu em, thật sự sai lầm, như vậy anh tình nguyện mắc thêm lỗi lầm nữa, nhưng... Nếu như em yêu anh, lại thống khổ như vậy, như vậy... Anh thà bị em tàn nhẫn chưa từng yêu, để một mình anh chịu thống khổ như thế là tốt rồi, để một mình anh yêu em là tốt rồi, em chỉ cần... Hạnh phúc, vui vẻ, không buồn không lo... Là tốt rồi!”

Anh có thể nhìn cô không yêu anh, nhưng anh không thể chịu được cô yêu anh...nhưng lại thống khổ như vậy!

...

Liên tiếp qua hai ngày hai đêm!

Tử Thất Thất phát sốt như cũ, tìm nhiều bác sĩ, châm cứu, uống thuốc, dùng các loại phương pháp, cũng không có thể đem nhiệt độ thân thể cô giảm xuống, suốt hai ngày, cô hôn mê bất tỉnh, thỉnh thoảng khóc thút thít, thỉnh thoảng nói mớ, thỉnh thoảng không ngừng kêu tên anh,... Cho đến ngày thứ ba buổi sáng.

Mặt trời từ từ dâng lên, ánh nắng mặt trời rực rỡ như cũ, hơn nữa biển rộng trước biệt thự, vẫn xanh biếc cùng thiên tương, gió biển mang theo một chút mặn mặn, rồi lại cực kỳ dịu dàng.

Tử Thất Thất nằm ngang trên giường, nhiệt độ từ tối hôm qua đã từ từ giảm bớt, cô cũng từ từ khôi phục ý thức, hai mắt vô cùng nặng nề, dính liền giống như là bị nhựa cao su dán, cô phí hết hơi sức, mới chậm rãi mở hai mắt, sau đó mơ hồ nhìn trần nhà trắng trắng thật cao, khi nhìn được rõ ràng, cô mới từng điểm từng điểm dời đi, cuối cùng... Thấy được Mặc Tử Hàn nằm bên giường.

Hai mắt của cô khẽ kinh ngạc tròn to, đã thật lâu không xảy ra chuyện này.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy mặt anh, vừa mở mắt có thể cảm thấy hô hấp của anh... Năm năm này mỗi một ngày, khi cô mở mắt, đều chỉ thấy phòng trống rỗng, không nghĩ tới còn có thể trở lại như ngày trước.

Không tự chủ khẽ nhếch miệng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má lạnh lạnh của anh, sau đó chột cau mày, đưa ngón tay di động đến hốc mắt đen kịt, cuối cùng, lông mi Mặc Tử Hàn khẽ run mấy cái, cô lập tức muốn thu hồi tay mình, nhưng Mặc Tử Hàn lại nhanh hơn một bước, nắm tay cô, đem cả bàn tay cô áp lên hai má mình, sưởi ấm.

“Em rốt cuộc đã tỉnh!” Anh nhẹ giọng mở miệng, hai mắt từ từ mở ra.

Tử Thất Thất nghe thanh âm của anh, chống lại tầm mắt của anh, lập tức chuyển động đầu mình, không nhìn tới anh.

“Thất Thất...” Anh một lần nữa nhẹ giọng kêu, nhìn chăm chăm gò má cô nói, “Anh yêu em!”

Đột nhiên xuất hiện ba chữ, khiến Tử Thất Thất đột nhiên sững sốt, hai gò má trong nháy mắt đỏ bừng.

“Anh... Anh... Anh nói hưu nói vượn cái gì?” Cô lúng túng mở miệng.

“Anh nói thật, Anh yêu em, hơn nữa còn là rất yêu rất yêu, vô cùng yêu!” Mặc Tử Hàn tiếp tục thẳng thắn tỏ tình, có chút điên cuồng, nhưng lại phát ra từ nội tâm.

“Anh không cần nói hưu nói vượn, còn có... Buông tay của em ra!” Tử Thất Thất lập tức dùng sức, muốn rút tay của mình lại.

Mặc Tử Hàn cũng đồng thời nắm được tay cô, áp chặt vào hai má mình, tiếp theo tỏ tình, “Trên thế giới này, anh chỉ yêu em, những cô gái khác anh đều không cần, anh yêu em, anh chỉ yêu em, Mặc Tử Hàn chỉ thích Tử Thất Thất, chỉ thích một mình em!”

“Không được nói nữa, anh đến cùng muốn cái gì?” Tử Thất Thất khẽ lớn tiếng ngăn anh lại.

Mặc Tử Hàn cầm tay cô, hôn lên mu bàn tay cô, sau đó thâm tình nói, “Anh chỉ muốn nói cho em biết tâm tình hiện tại của anh, anh chỉ muốn cho em biết anh yêu em sâu đậm, anh muốn dùng tình yêu của mình níu giữ em... Nhìn anh!”

Tử Thất Thất nghe anh lời ngon tiếng ngọt, càng không dám quay đầu, bởi vì cô không biết sau khi nhìn anh, sẽ có phản ứng như thế nào.

“Thất Thất... Anh yêu em... Anh yêu em... Anh yêu em...”

“Anh đừng nói!”

“Anh không muốn, chỉ cần em không quay đầu lại nhìn anh, anh vẫn nói tiếp!”

“Anh... Anh là vô lại sao?”

“Thất Thất... Anh yêu em... Anh yêu em... Anh yêu em...”

“Đừng nói nữa, anh không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Anh yêu em... Anh yêu em... Anh yêu em...”

“Cái người điên này!”

“Anh yêu em... Anh yêu Tử Thất Thất...”

“Được rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên then quá thành giận, đột nhiên quay đầu, nhìn mặt anh nói, “Như vậy được chưa? Có thể dừng lại màn tỏ tình nhảm chán chưa...”

Từ cuối cùng chưa nói ra khỏi miệng, Mặc Tử Hàn đột nhiên hôn lên môi cô, ngăn lại miệng cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ trợn to hai mắt, lập tức dùng tay đẩy anh ra.

“Anh...” Cô nhìn chăm chăm anh, che môi của mình lại.

Mặc Tử Hàn nhìn cô, vô cùng hạnh phúc cười nói, “Anh yêu em, Anh vô cùng yêu em, nếu như thế giới của anh không có em, như vậy... Anh thà đi tìm chết!”

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, nhìn hai mắt anh nghiêm túc, mặt đỏ như thiêu đốt. Cô xấu hổ nhìn anh, rồi lại quật cường nhìn chăm chăm anh nói, “Anh rốt cuộc đang làm gì? Sáng sớm đã nói bóng nói gió, anh muốn như thế nào?”

“Anh không muốn như thế nào, chỉ là muốn đem tâm tình năm năm này thổ lộ với em, chẳng lẽ anh nói thật lòng với người anh yêu cũng không được sao?”

“Anh không sai, nhưng phương thức của anh rất kỳ quái, nào có người luôn luôn nói ba chữ kia!”

“Có chứ, anh không phải sao?”

“Anh...” Tử Thất Thất tức đến im lặng.

Mặc Tử Hàn mỉm cười nhìn cô, nụ cười tràn đầy hạnh phúc, vui sướng.

Tử Thất Thất hoàn toàn không có cách với anh, càng chống đỡ không được nụ cười này, cuối cùng chỉ có thể khẽ thở dài, sau đó im lặng tiếp nhận.

Mặc Tử Hàn nhìn sắc mặt chuyển biến của cô, tâm tình đặc biệt tốt. Nhưng nghĩ đến lúc cô hôn mê, không nhận được có chút sợ. Anh không thể để cho cô sốt cao như vậy, anh nhất định phải trị tâm bệnh của cô, để cô khôi phục lại dáng vẻ khỏe mạnh như năm năm trước.

“Đúng rồi, Mặc Tử Hàn!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, kêu tên anh, chậm rãi đánh tan không khí ngột ngạt.

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Có một việc, em vẫn luôn muốn biết, anh tại sao lại cắt đứt hai chân của cha, tại sao lại nhốt ông vào địa lao, tại sao...” Cô có chút dừng lại, sau đó nói tiếp, “Muốn giết ông ấy!”

Nghe được vấn đề của cô, Mặc Tử Hàn đột nhiên im lặng.

Anh không muốn phá hư hình tượng Mặc Hình Phong trong trí nhớ của cô, cũng không muốn cho cô biết chuyện Mặc Hình Phong từng làm, không muốn tổn thương cô, cho nên anh chỉ có thể đơn giản mở miệng, nói, “Thật ra lúc đầu anh cũng không muốn giết ông ấy, chỉ muốn nhốt ông ấy, để ông ấy nhìn dáng vẻ anh thành công, cho ông ấy biết mình thất bại. Nhưng ngày đó, ông ấy đột nhiên nói, ông ấy là kẻ thù giết cha của anh, cho nên... Anh nhất thời, liền...” Anh ngưng lời kể tiếp.

Tử Thất Thất nghe câu trả lời của anh, cảm thấy có chút kỳ quái, có rất nhiều chỗ mơ hồ không rõ, giống như anh cố ý đem điểm quan trọng che giấu. Nhưng nhìn anh có chút khó xử, lại nghĩ tới cha lúc chết đã nói, Tử Thất Thất đột nhiên thông suốt, có lẽ, không biết sự thật đối với cô là một chuyện tốt.

Thôi!

Không suy nghĩ thêm nữa...

Không truy cứu nữa...

Người cũng đã chết rồi, hơn nữa thời điểm ông ấy chết lại mang theo nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ rất thỏa mãn. Nếu đây là lựa chọn của ông ấy, vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

“Em còn có một việc, muốn nói với anh!” Cô bỗng nhiên mở miệng, hai mắt chăm chú nhìn anh.

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Mặc dù em đồng ý cùng anh trở về, nhưng... Em còn một số việc phải xử lý, cho nên anh về trước đi. Ba ngày sau em sẽ đến nhà họ Mặc tìm anh!”

“Em không đi cùng anh?”

“Dạ!”

“Không được!” Mặc Tử Hàn lập tức cự tuyệt.

“Em không chạy trốn, hơn nữa Thiên Ân ở trong tay anh, anh còn lo lắng cái gì!”

“Anh nói không được là không được, phải cùng đi, muốn ở lại... thì cùng nhau ở lại!” Mặc Tử Hàn kiên định trả lời. Cùng lắm thì anh ra đảo Bali định cư, anh bất chấp tất cả.

Chương 325: Hai người giao hẹn, ba ngày sau, không gặp không về!

Tử Thất Thất thấy anh kiên quyết, chột nhú mày sau đó lại cười, lộ ra vẻ mặt giao hoạt.

“Mặc Tử Hàn, nếu em không nhầm thì đây là nhà em, phòng của em, mà anh chưa được sự cho phép của em đã đột nhập vào nhà, vậy... Em hẳn là có thể báo cảnh sát bắt anh chứ hả?” Cô bỗng hỏi.

“Em nghĩ rằng anh sẽ sợ sao?” Mặc Tử Hàn kiêu ngạo hỏi lại.

“Em biết anh không sợ, nhưng em hẳn có quyền đuổi anh ra khỏi nhà chứ?”

“Nếu anh không đi thì sao? Em sẽ báo cảnh sát bắt anh đi hả?”

“Không...” Tử Thất Thất bác bỏ, “Em chỉ muốn nói cho anh, em có thể một lần, hai lần, ba lần, trốn khỏi anh, thì cũng có thể có lần thứ tư, thế nên anh lúc này không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn nghe em!”

“Em uy hiếp anh sao?” Mặc Tử Hàn hơi hơi nhú mày.

“Em không có uy hiếp anh mà là đề nghị, anh cứ về trước đi, sau khi em xử lý xong chuyện của mình, ba ngày sau sẽ tới nhà họ Mặc tìm anh, em sẽ không chạy trốn, em thề với anh, cam đoan với anh, không được sao?” Giọng điệu cường thế của Tử Thất Thất giảm dần, trở nên điềm đạm.

“...” Mặc Tử Hàn lần này cũng không có lập tức cự tuyệt, chỉ trầm mặc không nói.

Tử Thất Thất thấy phương pháp của mình có hiệu quả, lập tức vươn tay ra, nói, “Cho em mượn di động anh chút!”

“Di động?” Mặc Tử Hàn có chút nghi hoặc.

“Ừ, cho em mượn!” Tử Thất Thất nhắc lại, đưa tay lại gần anh.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc lấy di động ra đặt vào tay cô.

Tử Thất Thất nhanh chóng bấm một dãy số, sau đó gọi vào.

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Di động vẫn đặt trên đầu giường vang lên, Tử Thất Thất tắt di động trong tay, sau đó trả lại cho Mặc Tử Hàn, “Đây là số điện thoại của em, anh có thể 24h gọi cho em, em nhất định sẽ nghe, nhưng mà 12h trưa ngày mai em sẽ ngồi máy bay về Đài Loan, mấy tiếng ở trên máy bay em sẽ tắt máy, nhưng khi máy bay đáp xuống thì sẽ khởi động lại máy ngay, vậy anh có thể tin em được chưa? Nếu anh vẫn không tin, vậy anh nói xem phải thế nào anh mới tin em?”

Mặc Tử Hàn nắm chặt di động, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

Cô ấy không giống như đang nói dối, nhưng cô ấy rốt cuộc có việc riêng gì vậy chứ? Không thể cho anh biết chuyện gì sao? Nhất định phải tách khỏi anh mới đi làm được sao? Lỡ... Lỡ lỡ lỡ... Cô ấy lại biến mất thì làm sao bây giờ?

Thấy anh còn do dự, Tử Thất Thất đành phải mở lời lần nữa, “Anh rốt cuộc muốn thế nào mới tin em? Nếu anh vẫn cứ khẳng khẳng muốn đi theo em, tốt thôi, em đồng ý với anh, nhưng... Từ hôm nay trở đi, Mặc Tử Hàn anh không được đụng vào em, không được nói với em, không được tiếp cận em trong vòng bán kính 20 thước, tốt nhất là cũng đừng có nhìn em, như thế nào?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhú mày.

“Em chỉ là muốn xử lý chuyện riêng của mình thôi, nếu như một chút tự do này mà cũng không có, vậy em cũng không biết lựa chọn trở về ở bên anh là hạnh phúc có đúng không nữa, vừa nãy anh còn nói yêu em... Em cũng chỉ có thể cho rằng đó là anh muốn chiếm đoạt em mới nói thôi!”

Mặc Tử Hàn càng nhú chặt mày, từng câu nói của cô anh không thể nào phản bác, nhưng trong lòng anh, chỉ sợ cô sẽ lại biến mất.

“Được!” Anh chợt đồng ý, sau đó thỏa hiệp, “Anh có thể đồng ý em, nhưng anh muốn em phải thề!”

“Được thôi!” Tử Thất Thất sáng khoái đồng ý.

“Anh muốn em lấy Thiên Tân, Thiên Ân, Thiên Ái, còn cả tính mạng anh nữa, nếu ba ngày sau em không có tới nhà họ Mặc tìm cha con anh, bọn anh sẽ cùng chết không được tử tế!”

Tử Thất Thất nghe xong, mày nhăn lại. Anh thật đúng là đủ độc ác, lại có thể bảo cô thề như thế, lại có thể lấy những người cô để ý nhất để uy hiếp cô.

“Được! Em thề... Nếu Tử Thất Thất tôi ba ngày sau chưa có trở lại biệt thự nhà họ Mặc tìm Mặc Tử Hàn thì tôi với các con, Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Ân, Mặc Thiên Ái, còn cả cha chúng Mặc Tử Hàn, cả bốn người... Không được chết tử tế!” Cô gơ tay thề nói xong câu đó, rồi quay lại nhìn Mặc Tử Hàn nói, “Được rồi chứ? Anh vừa lòng chưa?”

Mặc Tử Hàn đã bớt lo được một nửa, mà nửa kia còn lại là không yên tâm về sự an toàn của cô.

Tử Thất Thất liếc cái liền thấu tâm tư của anh, lập tức nói, “Anh yên tâm đi, em ở đảo Bali không có nguy hiểm gì đâu, với lại em sẽ báo cho Vũ Chi Húc ở sân bay Đài Loan chờ em, anh ấy sẽ bảo vệ em!”

Mặc Tử Hàn nghe được cái tên Vũ Chi Húc, mày không nhịn được nhăn lại.

“Rốt cục là chuyện gì, Vũ Chi Húc có thể theo em, sao anh lại không được?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì!”

“Không thể nói với anh sao?”

“Không phải không thể nói cho anh, mà là không muốn nói cho anh!”

“Không muốn?”

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất kiên định trả lời. Cô không muốn lại cùng anh tiếp tục nói chuyện này, hơn nữa cũng tới lúc đuổi anh đi rồi, cho nên cô lập tức mở miệng, “Còn nữa... Anh có phải cũng nên đi rồi không?”

Đi?

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô.

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Ba ngày sau em sẽ tới nhà họ Mặc tìm anh, cho nên bây giờ... Anh có thể trở về trước chờ em!” Tử Thất Thất mỉm cười giải thích.

“Anh sẽ bảo Hỏa Diễm đặt vé máy bay cho anh, thế nên...”

“Anh không có máy bay tư nhân sao? Em nhớ lúc anh tới là ngồi máy bay của mình mà? Cho nên anh không cần phải đặt vé máy bay, một giờ sau có thể trở về rồi!”

“Tuy rằng là thế, nhưng anh...”

“Anh đừng tìm lý do nữa!” Tử Thất Thất lần thứ hai cắt đứt lời anh, sau đó lớn tiếng gọi, “Hỏa Diễm!”

“Cạch!” Cửa phòng lập tức mở ra, Hỏa Diễm cung kính cúi đầu, sau đó máy móc nói, “Phu nhân, cô có gì phân phó?”

“Lập tức đưa đại ca anh đi, bay về Đài Loan!” Tử Thất Thất ra lệnh.

“...” Hỏa Diễm do dự không có trả lời, nhìn về phía Mặc Tử Hàn.

“Thế nào? Lời tôi nói anh không nghe sao? Như vậy...” Cô nhìn lại Mặc Tử Hàn nói, “Lời anh nói, anh ta chắc sẽ nghe chứ? Đừng quên ước định vừa rồi của chúng ta, nếu anh đổi ý...” Cô dừng lại, bên trong lời nói mang theo uy

hiếp mười phần.

Mặc Tử Hàn nhăn chặt mày, anh cũng không muốn lập tức bay về, ít nhất anh muốn ở lại đến ngày mai, sau đó thấy cô bình an ngồi trên máy bay, nhưng...

“Làm theo lời phu nhân đi!” Hân lạnh lùng mở miệng.

“Vâng!” Hỏa Diễm lập tức lĩnh mệnh, ra ngoài đóng cửa lại.

Tử Thất Thất nhìn sắc mặt nặng nề của Mặc Tử Hàn, bỗng cười nói, “Anh tin em đi, em sẽ không gạt anh đâu, ba ngày sau, em nhất định sẽ tới nhà họ Mặc tìm anh!”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc.

“Dù sao đã đợi năm năm, ba ngày cũng không sao mà?”

“Đây không phải vấn đề năm năm với ba ngày!” Mặc Tử Hàn rầu rĩ mở miệng.

“Thế vấn đề là gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Anh làm so sánh thế này, nếu có một món gì đó rất ngon, em lại không tìm thấy, vậy em sẽ luôn tưởng tượng về nó, kiềm chế chính mình, nhưng nếu món ngon kia để trước mặt em, em lại không thể ăn, vậy đây không còn là nhẫn nại nữa, mà là thống khổ!” Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm Tử Thất Thất, giống như đang nhìn món “ngon” kia của mình, sau đau khổ nói, “Em chắc giờ biết đó là vấn đề gì rồi chứ?”

Tử Thất Thất 囧!

Cô xấu hổ nhìn anh, chống lại ánh mắt đói khát kia, nói, “Anh nói quả thật có chút đạo lý, nhưng mà chỉ ba ngày thôi mà, em tin anh đường đường là Mặc Tử Hàn tổng giám đốc tập đoàn King, nhất định có thể vượt qua, vậy nên... Đi thông thả, không tiễn nhé!”

Mặc Tử Hàn không muốn xa cô, mày nhăn chặt lại, sau đó bá đạo nói, “Hôn

anh!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Anh bảo em hôn anh, em chỉ cần hôn anh xong anh lập tức đi ngay!”

“Ước định giữa chúng ta hình như không có cái này mà?”

“Anh bây giờ cộng thêm điều này!”

“Cái này làm sao được?”

“Anh nói được là được, em mau đi, bằng không lúc nữa anh còn đưa ra yêu cầu quá đáng hơn!” Mặc Tử Hàn mặt bá đạo, lại còn ra vẻ cao cao tại thượng uy hiếp.

Tử Thất Thất khó xử nhìn anh, rất rõ ràng bản thân không có quyền cự tuyệt.

Nếu chỉ chạm vào một chút...

Gò má cô chợt ửng hồng, xấu hổ từ từ tới gần anh, sau đó nhìn cặp mắt thâm thúy đó của anh, kích động nói, “Anh nhắm mắt lại!”

“Được!” Mặc Tử Hàn cực kỳ nghe lời nhắm mắt lại.

Tử Thất Thất kiên trì, nhanh chóng chạm nhẹ vào môi anh, sau liền lùi lại ngay tức khắc.

Mặc Tử Hàn cảm nhận được môi cô, cười trộm, sau đó giả ngu nói, “Em mau lên, nhả nài của anh cũng có hạn thôi đó!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất kinh ngạc, lập tức nói, “Em đã hôn xong rồi!”

“Có sao? Sao anh không cảm giác được?”

“Không thể nào!”

“Thật sự, anh đúng là không cảm giác được gì cả, em không phải đang lừa anh chứ?”

“Em mới không có lừa anh, rõ ràng đã chạm rồi, em mặc kệ, em hôn xong rồi, anh mau đi đi!” Tử Thất Thất lập tức đuổi người.

“Không được. Em bảo anh nhắm mắt lại, anh cái gì cũng không thấy được, nhưng em ít nhất cũng phải để anh cảm nhận mới được chứ? Ngay cả cảm giác cũng không có đã muốn đuổi anh đi? Cái này có khác gì thân (thơm) đâu chứ? Anh không có dễ bị lừa vậy đâu!” Mặc Tử Hàn đặc ý nói, miệng cười trộm mở rộng ra.

“Anh...” Tử Thất Thất tức giận.

“Mau lên, anh chờ đến mức hoa cũng sắp tàn rồi đấy!” Mặc Tử Hàn vui vẻ nói, cố ý ngẩng đầu nhếch môi.

Tử Thất Thất thấy bộ dạng đặc ý của anh, tay nắm chặt chần trên người, sau đó lại quay đầu tới gần môi anh. Cô rất rõ nếu lại hôn như vừa nãy, anh nhất định lại nói không có cảm giác, cho nên cô lần này bất cứ giá nào, dù sao đều là hôn, thời gian dài hay ngắn thì có gì khác nhau đâu?

Cô áp môi mình lên môi anh, sau đó đếm một, hai, ba giây liền tách ra.

“Vậy anh vừa lòng rồi chứ? Chắc cảm nhận được rồi hả? Nếu lại không có cảm giác, em thực hoài nghi đó có phải miệng anh không nữa!” Cô có chút tức giận nói, trừng mắt nhìn mặt cười của anh.

Mặc Tử Hàn từ từ mở mắt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, tà ác nói, “Tuy rằng có cảm giác, nhưng còn lâu mới đủ, nhưng mà Mặc Tử Hàn anh mà đã đồng ý em thì sẽ không đổi ý, cho nên...” Anh chợt tới gần cô, ái muội mập mờ nói, “Ba ngày sau, anh sẽ lấy lại hết phần còn thiếu không đủ ấy!”

Trái tim Tử Thất Thất run rẩy, ở trong lòng hung hăng mắng: tên trứng thối háo sắc!

“Ha ha ha...” Cô miễn cưỡng cười với anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “OK!”

Em biết rồi, giờ anh có thể đi rồi chứ?”

Mặc Tử Hàn gật gật đầu, sau đó đứng lên ra cửa phòng.

Anh đứng ở cửa quay lại nhìn cô nói, “Ba ngày sau, không gặp không về!”

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu.

Mặc Tử Hàn quay lại mở cửa ra ngoài, sau đó đóng lại.

“Cạch!”

Nhìn thấy cửa phòng đóng lại, Tử Thất Thất bỗng tươi cười vui vẻ, trái tim cũng hưng phấn nhảy lên.

Năm năm sau gặp lại tuy rằng khiến cô sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy anh, cô lại cực kỳ vui vẻ. Hận cũng tốt, sợ cũng được, cô quả nhiên vẫn không thể trốn thoát khỏi lưới tình của người đàn ông này, cô thích anh, trên thế giới này, cô chỉ thích một mình anh, chỉ yêu một mình anh, cũng không hối hận khi gặp anh, lại càng không hối hận yêu anh, nhưng... Nụ cười trên mặt cô chợt biến mất, sau đó cô tự hỏi: có thể chứ? Có thể trở về với anh sao? Có thể cùng sống với anh sao? Có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao?

Trong phòng yên tĩnh, gió biển từ cửa sổ nhẹ thổi vào...

Tử Thất Thất chậm rãi nằm xuống, sau đó ôm lấy chăn, đờ đẫn nhìn phía trước.

Tới lúc nên quyết định rồi, trải qua năm năm yên tĩnh, trải qua năm năm suy xét, trải qua năm năm hành hạ, cô cuối cùng cũng nên quyết định rồi.

Chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó khẽ thì thầm, “Minh phải nghỉ ngơi cho tốt, đợi khi ngày mai tỉnh lại sẽ trở về, sau đó đi gặp bọn họ, cuối cùng...”

Tiếng cô càng ngày càng nhỏ, có chăng chỉ một mình cô nghe thấy.

...

Ngoài cửa phòng

Mặc Tử Hàn sau khi ra ngoài thì trên khuôn mặt tràn đầy gió xuân.

“Đại ca, chúng ta thật sự phải về sao?” Hỏa Diễm đi sau anh cung kính hỏi.

“Ừ!” Mặc Tử Hàn lên tiếng trả lời.

“Vây phu nhân...”

Bước chân Mặc Tử Hàn dừng lại, sau đó xoay người nhìn anh ta với Hồ Phách nói, “Hồ Phách anh ở lại, bảo vệ phu nhân, nhưng đừng để cô ấy phát hiện, nếu có chuyện gì liền lập tức liên hệ với tôi!”

“Vâng!” Hồ Phách lĩnh mệnh.

“Hỏa Diễm, chúng ta lập tức về trước khi Chung Khuê kịp phát hiện ra hành tung của chúng ta, tuyệt đối không thể cho ông ta biết chỗ của Thất Thất!”

“Vâng!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh.

Mặc Tử Hàn nhanh chóng xoay người đi.

Anh muốn trong ba ngày này ngẫm lại biện pháp cho thật tốt, lần này vô luận như thế nào cũng không thể lại để Tử Thất Thất trốn khỏi mình, hơn nữa anh muốn giữ chặt chẽ lòng cô làm tù binh, để cô không thể rời khỏi anh, còn cả bệnh của cô nữa, cũng nhất định phải cẩn thận chăm sóc mới được. Nghĩ vậy, tựa hồ có rất nhiều việc cần làm, ba ngày này tưởng chừng rất lâu, nhưng mà nghĩ tới sau ba ngày... Sẽ không tự giác bật cười.

“Ha...” Anh cố cười không ra tiếng, sau đó quay lại nhìn tầng hai biệt thự, bỗng nhiên biến thành một chàng trai mới lớn gặp được mối tình đầu, ngây ngốc dùng hai tay tạo thành cái loa, sau đó hắng giọng hô to, “Tử Thất Thất... Anh yêu em...”

...

Phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất nghe được thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền vào, chợt mở mắt, sau đó... Mỉm cười hạnh phúc.

Giữa trưa ngày thứ hai

Tử Thất Thất kéo một cái valy nhỏ vào sân bay ở đảo Bali, trước khi đăng ký cô lấy điện thoại ra bấm một dãy số, đặt ở bên tai, điện thoại rất nhanh được chuyển máy.

“Thất Thất” Trong di động truyền ra thanh âm của Vũ Chi Húc.

“Em đang ở sân bay, lập tức sẽ đăng ký, năm giờ sau anh tới đón em!” Tử Thất Thất khẽ nói.

“Em muốn về Đài Loan?”

“Ừ!”

“Em đã gặp Mặc Tử Hàn rồi hả?”

“Ừ!”

“Đã quyết định xong!”

“Quyết định xong!”

“Được rồi, anh sẽ ở sân bay chờ em!”

“Được, cảm ơn anh!”

“Còn khách khí với anh nữa sao? Nói cảm ơn rất xa cách đó!”

“Vậy một lúc gặp mặt, em mời anh ăn cơm!”

“Thật sao? Anh đây cần phải ăn một bữa tiệc lớn mới được!”

“Không vấn đề, dù sao cũng là anh tính tiền mà!”

“Vậy thật đúng là vinh hạnh của anh rồi!”

“Ha ha ha... Được rồi, không nói nữa, em phải đi đăng ký rồi!”

“Ừ!”

Cuộc đối thoại ngắn gọn kết thúc, Tử Thất Thất trực tiếp tắt máy di động, sau đó tiến vào cửa đăng kí, đi về nhà.

Sau khi trở về, chuyện đầu tiên của cô... Chính là muốn đi nghỉ trang!

Chương 326: Tôi là cảnh sát... Tên tôi là Lãnh Mạc Nhiên...!

Sân bay Đài Loan

Vũ Chi Húc kiên nhẫn đứng chờ ở cửa, Tử Thất Thất đứng năm tiếng sau tới Đài Loan cũng đi ra, trên người cô chỉ mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen đơn giản. Khi cô gặp Vũ Chi Húc thì tươi cười, chân bước nhanh hơn.

“Ngồi máy bay chắc mệt rồi hả? Có muốn tới khách sạn nghỉ ngơi một lúc không? Hay là... Em tới ngay nhà họ Mạc?” Vũ Chi Húc nhận lấy va li của cô, ôn nhu nói.

“Không, em không sao, em muốn tới một nơi, anh có lái xe mình tới không?” Tử Thất Thất hỏi.

“Đương nhiên!” Vũ Chi Húc trả lời, nói tiếp, “Thế em muốn đi đâu?”

“Nghĩa trang!”

Vũ Chi Húc nghe vậy lập tức hiểu rõ ý của cô, sau đó cười đi bên cạnh cô, “Được!”

Hai người sóng vai tới cửa sân bay, nhưng đột nhiên Vũ Chi Húc phát hiện Hỏa Diễm đi theo sau Tử Thất Thất, anh lập tức nắm lấy tay Tử Thất Thất, coi như không có chuyện gì, nói, “Có người theo dõi em!”

Tử Thất Thất bởi vì hành động đột ngột của anh mà quay lại, sau nghe được lời anh nói kinh ngạc hỏi, “Là thủ hạ của Mạc Tử Hàn?”

“Ừ!” Vũ Chi Húc trả lời.

“Không sao đâu, kệ anh ta đi!” Tử Thất Thất thả lỏng cảnh giác vừa nổi lên,

tiếp tục đi tới cửa sân bay.

Hai người sau khi ra khỏi sân bay thì cùng ngồi lên chiếc xe thể thao Bugatti. Mà Hỏa Diễm lập tức ngồi lên xe trước đã chuẩn bị đi theo sau, tiếp tục theo dõi, cũng gọi điện thoại báo cáo với Mặc Tử Hàn.

...

Hai mươi phút sau

Nghĩa trang

Vũ Chi Húc dừng xe xong lập tức bước xuống, vòng qua trước xe tới ghế phụ mở cửa xe ra.

Tử Thất Thất cầm ba bó hoa cúc màu trắng bước ra, nhìn hàng loạt mộ bia phía xa, trong lòng chợt sâu não, có cảm giác đau đớn không nói nên lời.

“Thất Thất...” Vũ Chi Húc thấy cô sững sờ, không nhận được gọi một tiếng.

Tử Thất Thất lấy lại tinh thần, cười nhạt, “Anh chờ em ở đây đi, một mình em tới đó!”

“Được!” Vũ Chi Húc tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng lại cực kỳ tôn trọng mỗi một quyết định của cô.

Tử Thất Thất bước từng bước một vào bên trong nghĩa trang.

Vũ Chi Húc nhìn bóng lưng nhỏ gầy của cô, lòng mềm nhũn lên.

Cảm tình của anh đối với cô, có thể nói là thích, cũng có thể nói là yêu, nhưng cảm tình này của anh chỉ lặng lẽ, sẽ không nói cho ai cả, chỉ cần bản thân anh biết là đủ, với lại chỉ cần giống như bạn bè, khi cô đau lòng, khi cô vui vẻ, có thể cùng cô nói chuyện phiếm, như vậy là đủ rồi, cho nên... Cảm tình anh đối với cô, có lẽ không thể nói là thích hay yêu!

...

Bên trong nghĩa trang

Tử Thất Thất đứng trước ba mộ bia song song, nhìn ba tấm hình phía trên mộ bia, ở giữa là người mẹ dưỡng dục cô Ninh Ngọc Nhi, bên cũng là người đã dưỡng dục cô 20 năm - ba Mặc Hình Thiên, mà bên phải... Là cha đẻ của cô - Mặc Hình Phong.

Cô đặt ba bó hoa cúc trên ba mộ bia, sau đó tươi cười nói với ba người, “Ba, mẹ... Thất Thất đến thăm mọi người đây!”

Cô quỳ xuống, sau đó ngồi trước mộ Ninh Ngọc Nhi, tay nhẹ nhàng chạm vào ảnh chụp trên mộ, còn nói, “Mẹ, năm năm cũng không có đến thăm mẹ, mẹ nhất định rất tức giận đúng không? Còn cả ba và...” Cô nhìn chăm chú vào bức ảnh Mặc Hình Phong trên mộ bia, nhìn ông một lúc, sau đó lại mở miệng chính thức gọi, “Ba, con xin lỗi, lâu vậy cũng không đến thăm mọi người, con quả là người con không có hiếu, nhưng, tối nào trong mơ con cũng thấy mọi người, tuy rằng đều là ác mộng, nhưng... Con thật sự không có một ngày quên mọi người, cũng không có quên những chuyện xảy ra với mọi người!”

Cô nhớ lại hình ảnh trong mộng mỗi tối, vẻ tươi cười biến mất, lộ ra sự áy náy, đôi mắt sáng trong cũng không dám nhìn bọn họ, giống như một đứa bé làm sai chuyện gì đó, có chút bất lực, nhưng sau một phút trầm mặc, cô bỗng ngẩng đầu, nhìn ba người, vừa mới muốn mở miệng nói chuyện...

“Tử Thất Thất tiêu thư!”

Phía sau truyền đến giọng nam trầm thấp, Tử Thất Thất kinh ngạc quay lại nhìn người đàn ông xa lạ đứng sau lưng.

“Anh là ai?” Cô chậm rãi đứng lên, xoay người đối mặt với anh ta.

Người đàn ông lấy ra một giấy chứng nhận trong túi đưa tới trước mặt cô, nói, “Tôi là cảnh sát, tôi tên là Lãnh Mạc Nhiên!”

Lãnh Mạc Nhiên?

Tử Thất Thất nhanh chóng tìm tòi cái tên quen thuộc này trong đầu, cuối cùng cô nhớ tới mười năm trước, cũng là ngày thứ hai Mặc Tử Hàn bị bắt, trên báo chí cùng với kênh tin tức đều xuất hiện tên người đàn ông này, anh ta chính là cảnh sát bắt Mặc Tử Hàn, cũng đưa hắn vào ngục —— Lãnh Mạc Nhiên.

Cô lập tức điều chỉnh tâm tình cùng cảm xúc của mình, cười nhìn anh ta nói, “Cảnh sát Lãnh, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tôi biết cô là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn, tôi cũng biết rõ cha cô là Mặc Hình Phong, tôi còn biết chuyện cha đẻ cô Mặc Hình Phong bị Mặc Tử Hàn tự tay giết chết!”

“Cho nên?” Tử Thất Thất trấn định hỏi, “Anh muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn mời cô trợ giúp tôi!” Đôi mắt chính trực của Lãnh Mạc Nhiên nhìn vào mắt cô.

Tử Thất Thất cũng không có lảng tránh, cũng nhìn vào mắt anh ta, cười nhạt nói, “Tôi không rõ ý của anh, anh muốn để tôi trợ giúp anh? Trợ giúp anh cái gì?”

“Giúp tôi bắt Mặc Tử Hàn!” Lãnh Mạc Nhiên rút cục nói ra mục đích của mình.

Tử Thất Thất nghe xong trầm mặc vài giây.

“Anh muốn tôi giúp anh bắt anh ta?” Cô hỏi lại.

“Phải!” Lãnh Mạc Nhiên khẳng định.

“Anh vừa rồi cũng nói tôi là người phụ nữ của anh ta mà vẫn tin tôi sẽ giúp anh sao?”

“Tôi vừa rồi cũng nói Mặc Tử Hàn tự tay giết cha cô, cho nên tôi tin cô nhất định rất muốn thay cha cô báo thù, với lại tôi cũng đã điều tra về tư liệu của

cô, cô cho tới giờ chưa từng làm chuyện gì phạm pháp, là một người phụ nữ lương thiện, rất có chính nghĩa, cho nên tôi tin, cô nhất định sẽ trợ giúp tôi, để Mặc Tử Hàn nhận sự trừng phạt của pháp luật mà anh ta nên có!” Lãnh Mạc Nhiên nói cực kì kiên định, khí tiết chính trực mạnh mẽ chấn động Tử Thất Thất.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh ta, lướt qua vóc người cao 1m9 và bộ âu phục đen trên người anh ta. Bởi đây là nghĩa trang cho nên anh ta mới mặc vậy ư? Thật đúng là một người đàn ông đầu ra đầy, chẳng qua, anh ta thế nào lại biết được việc này? Ngày nào đó năm năm trước, người xuất hiện trong địa lao đúng là rất nhiều, cũng có rất nhiều thuộc hạ của Mặc Tử Hàn mà cô không biết, chẳng lẽ trong Mặc gia có nội ứng của cảnh sát? Hay là lão hồ ly Chung Khuê kia thả tin tức ra? Mặc kệ như thế nào, người đàn ông này dường như còn rất nhiều chuyện không biết.

“Tôi nghĩ anh tìm lầm người rồi, tuy rằng cha đẻ tôi là Mặc Tử Hàn giết chết, nhưng tôi cũng không muốn báo thù, cho nên rất xin lỗi, để anh thất vọng rồi!”

“Cô không muốn báo thù sao? Vì sao năm năm sau lại xuất hiện? Lại còn đi cùng sát thủ của hắc đạo Vũ Chi Húc, chẳng lẽ cô không phải muốn thuê anh ta đến ám sát Mặc Tử Hàn đấy chứ?”

Đối mặt với chất vấn của Lãnh Mạc Nhiên, Tử Thất Thất trầm mặc không trả lời.

Mà Lãnh Mạc Nhiên tiếp tục hùng hồn chất vấn, “Còn cả những lời cô mới nói trước mộ bia, cô nói cô sẽ không quên ba người bọn họ, cô nói mỗi tôi cô đều gặp ác mộng. Những lời đó, hẳn có thể nói rõ cô luôn căm hận Mặc Tử Hàn chứ?”

“...” Tử Thất Thất vẫn trầm mặc nhìn anh ta như cũ.

“Kẻ thù của tôi với cô đều là Mặc Tử Hàn, hơn nữa mục đích cũng giống nhau, vậy cô sao không trợ giúp tôi, đem Mặc Tử Hàn đưa vào ngục giam, để anh ta chịu án chung thân?” Lãnh Mạc Nhiên có chút kích động nói. Chỉ cần hắn nhớ lại mười năm trước bắt Mặc Tử Hàn mà không đủ chứng cứ, chỉ

giam được hấn ta bảy năm, hấn cực kỳ nuốt không trôi nổi tức giận này. Hấn từ sớm đã thề, phải bắt cái tên khốn nạn Thập Ác Bất Xá Mặc Tử Hàn này nhốt vào trong ngục giam, phải để hấn ta chịu sự trừng phạt của pháp luật, để hấn ta vĩnh viễn không thể làm được chuyện xấu.

Tử Thất Thất thấy cảm xúc kích động của anh ta, trước ánh mắt căm hận của anh ta chợt do dự, nhúu mày, bắt đầu suy nghĩ.

“Tử Thất Thất tiểu thư, mặc kệ trong lòng cô nghĩ gì, mặc kệ cô nói không muốn báo thù thay cha, tôi nghĩ cô hẳn rất rõ người đàn ông Mặc Tử Hàn này là người nguy hiểm thế nào, hấn làm rất nhiều chuyện trái pháp luật, hơn nữa trong năm năm này hấn đã xảy ra rất nhiều biến hóa, thật sự nếu không bắt được hấn, nhất định sẽ tạo thành thương vong càng lớn hơn nữa, cho nên... Tôi cầu xin cô trợ giúp tôi, trợ giúp tôi bắt hấn!” Lãnh Mạc Nhiên cực kỳ nghiêm túc nói từng câu từng chữ.

Thấy bộ dáng anh ta giống như không còn biện pháp nào khác, cấp bách đến mức không còn đường để đi. Cũng đúng, mười hai năm mà cũng chưa thể bắt Mặc Tử Hàn lại, hơn nữa mười hai năm trước cũng bị Mặc Tử Hàn dùng mưu kế lừa giỡn, anh ta nhất định rất không cam lòng rồi? Thế nên trước sự kiện năm năm trước Mặc Tử Hàn giết cha cô, liền vừa vặn tốt để anh ta tìm được cơ hội, chỉ là cô mất tích năm năm, nếu lần này không phải cô chủ động về nước, nói vậy, anh ta vẫn cứ một mình thống khổ, phần nộ, với không cam lòng.

Tử Thất Thất vẫn duy trì trấn định, cười nói, “Chuyện này có thể để tôi cân nhắc một chút được không?”

“Đương nhiên là được!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

“Như vậy để tôi cân nhắc rõ ràng rồi liên lạc với anh!”

“Được!”

Tử Thất Thất mỉm cười xoay người, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây.

Lãnh Mạc Nhiên nhìn bóng lưng cô, mày nhăn lại.

Hắn không thể xác định cô gái này đến cùng có trợ giúp mình hay không, cũng không thể xác định cô ta có thật sự muốn trả thù Mặc Tử Hàn không, nhưng việc duy nhất hắn xác định, chính là cô gái này rất lương thiện, cô ta tuyệt đối sẽ không làm hại hắn, lại càng không khiến hắn gặp chuyện nguy hiểm. Cho nên vô luận trong lòng cô ta nghĩ thế nào, với bản thân mà nói, đều là trăm lợi mà không có một hại.

“Mặc Tử Hàn... Tôi nhất định sẽ bắt được anh, mà lúc này... Nhất định sẽ khiến anh vĩnh viễn sẽ không có được tự do!” hắn ta hung tợn nói xong, nắm chặt hay tay.

...

...

Cửa nghĩa trang

Tử Thất Thất về lại chỗ Vũ Chi Húc, vẫn biểu cảm như trước khi đi, nhưng mắt Vũ Chi Húc nhìn chăm chăm vào cô, nhìn đến đôi mắt cô, đột nhiên nói, “Em làm sao vậy?”

“Em?” Tử Thất Thất nghi hoặc, hỏi lại, “Em làm sao?”

“Sắc mặt của em hơi kỳ quái, xảy ra chuyện gì trong đó ư?” Anh cực kỳ sâu sắc hỏi.

Tử Thất Thất đối mặt với anh, đột nhiên cười, sau đó nói, “Đúng là chuyện gì cũng không gạt được anh, em thật sự hoài nghi anh ở đâu học được thuật đọc nội tâm!”

“Anh chưa từng học thuật đọc nội tâm, nhưng ở chung với em năm năm, anh tự nhận rất hiểu rõ em!” Vũ Chi Húc tự tin.

“Anh đã hiểu em như vậy, có đoán được em vừa mới gặp ai không?” Tử Thất Thất cố ý trêu chọc anh.

Vũ Chi Húc cực kỳ phối hợp nhú mày suy nghĩ sâu xa, sau đó nói, “Cái này anh đoán không ra!”

“Lãnh Mạc Nhiên anh quen không?” Tử Thất Thất đột nhiên hỏi.

Vũ Chi Húc nghe cái tên này, trả lời ngay nói, “Chính là cảnh sát mười hai năm trước bắt Mạc Tử Hàn sao?”

“Không sai, chính là anh ta!”

“Em gặp anh ta hả?”

“Chuẩn xác mà nói, là anh ta tới tìm em!”

“Tìm em làm cái gì?”

“Hỗ trợ?”

“Hỗ trợ?” Sự kiên nhẫn của Vũ Chi Húc hoàn toàn bị cô đánh tan, sốt ruột nói, “Anh ta tìm em đến cùng có chuyện gì?”

Tử Thất Thất không nhanh không chậm mở cửa lên xe ngồi, Vũ Chi Húc cũng vội vã ngồi chỗ tay lái, khởi động quay đầu xe.

“Đừng đùa anh nữa, nói mau đi!” Anh vừa lái xe vừa hỏi.

“Anh ta bảo em giúp anh ta bắt Mạc Tử Hàn!” Tử Thất Thất cuối cùng nói ra.

“Cái gì?” Vũ Chi Húc kinh ngạc mở to mắt, nhiên sau không nhịn được cười to, “Ha ha ha... anh ta cũng quá khôi hài rồi đấy, vậy mà lại tìm em hỗ trợ? Ha ha ha ha... anh ta không ngu đến mức đó chứ? Ha ha ha ha...”

“Anh làm gì mà cười đến mức vậy, lái xe cho cẩn thận, rất nguy hiểm đấy!” Tử Thất Thất nhìn anh cười to lập tức nhắc nhở.

Vũ Chi Húc cực kỳ nghe lời nhịn cười, ngồi thẳng, nghiêm túc lái xe.

Tử Thất Thất nhìn anh ta, cũng khẽ cười nói, “Anh ta thấy em đi cùng với anh, đã cho rằng em muốn thuê anh giết Mặc Tử Hàn, nhưng mà em nghĩ anh ta hẳn sẽ không ngốc như vậy, anh ta tìm em nhất định còn mục đích khác!”

“Có ý gì?” Vũ Chi Húc hỏi.

“Anh nghĩ đi, anh ta đã điều tra em, nhất định biết cảm tình năm năm trước của em với Mặc Tử Hàn, tuy rằng cũng có khả năng vì yêu thành hận, nhưng mà anh ta tìm em, có thể là muốn từ chỗ em biết được một chút tin tức, có điều là, em ngược lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất thú vị!” Tử Thất Thất lộ ra nụ cười giảo hoạt, hơn nữa còn như một tên trộm cực kỳ tà ác.

Vũ Chi Húc quay lại nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, tò mò hỏi, “Em nghĩ đến chuyện thú vị gì vậy hả?”

“Cái này em không thể nói cho anh, nhưng chờ thời cơ chín muồi, anh tự nhiên sẽ biết thôi!”

Vũ Chi Húc lại quay lại nhìn nụ cười của cô.

Trong năm năm này, dường như cho tới giờ chưa thấy cô cười xinh đẹp như vậy, xem ra trước mộ Ninh Ngọc Nhi, Mặc Hình Thiên, và nghĩa phụ, cô đã đưa ra kết thúc cuối cùng, cũng nhất định hạ quyết tâm cuối cùng, và đưa ra lựa chọn cuối cùng. Thật hy vọng cuộc sống về sau của cô ấy sẽ trở nên sáng lạn, lấp lánh... Giống như mặt trời ở trên cao.

“Kế tiếp muốn đi đâu đây?” Anh đột nhiên chuyển đề tài.

“Tới khách sạn, em muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Không trở về nhà họ Mặc sao?” Anh hỏi.

“Em cùng anh ấy ước định ba ngày, ba ngày sau em sẽ về tìm anh ấy!”

“Sao lại là ba ngày?”

“Bởi vì ngày mai em còn muốn tới một nơi, còn có một chuyện rất quan

trọng phải xử lý!”

“Là chuyện quan trọng gì vậy?”

“Ngày mai anh sẽ biết. A đúng rồi... Em lại quên mất một chuyện cực kỳ cực kỳ quan trọng!” Tử Thất Thất đột nhiên quay lại nhìn hấn.

“Chuyện gì?” Vũ Chi Húc kinh ngạc.

“Đó là... Em đã đồng ý mời anh ăn cơm, anh muốn ăn gì? Cơm Tàu? Cơm Tây? Hay là món Nhật? Hoặc món Hàn?”

“Anh muốn ăn món gia đình!” Vũ Chi Húc cố ý gây phiền toái.

“OK! Không thành vấn đề, em sẽ giúp anh mời một đầu bếp cực kỳ có tiếng!” Tử Thất Thất sáng khoái đồng ý.

“Ai vậy?”

“Họ Tử, tên Thất Thất!”

“Vậy thật đúng là vinh hạnh của anh rồi!”

“Đương nhiên rồi!”

Hai người trêu đùa tán gẫu, giống như bạn bè quen biết lâu năm. Mà lúc này Tử Thất Thất tiếp tục nói nốt những lời chưa nói xong với ba thân nhân thân nhất của mình: ba, mẹ, ba... Con xin lỗi, con lựa chọn tha thứ cho Mặc Tử Hàn, nếu ba người tức giận, vậy chờ sau khi con xuống địa ngục, nhất định sẽ rửa sạch cổ mình, mặc cho mọi người chia cắt, thế nên... Hãy để Thất Thất được buông thả lúc này đi!

Một lần này...

Cám ơn mọi người!

Sáng sớm ngày thứ ba

Tại biệt thự nhà họ Mặc

Mặc Thiên Ân đứng ở cửa phòng ngủ lầu hai, nhẹ nhàng gõ ba cái.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Vào đi!”

Nghe tiếng Mặc Tử Hàn vọng ra, cậu mở cửa vào rồi đi vào, nhìn Mặc Tử Hàn đang đứng ở cửa nhìn cửa lớn của biệt thự.

“Con tìm ba có việc gì sao?” Mặc Tử Hàn quay người lại nhìn khuôn mặt đáng yêu của cậu.

“Con muốn đi tìm mẹ!” Mặc Thiên Ân nghiêm túc mở miệng.

Chương 327: Lời nguyện của nhà họ Bách... Quyết định của Mặc Thiên Ân!

Đi tìm Tử Thất Thất?

Mặc Tử Hàn nhíu mày, lập tức cự tuyệt, “Không được! Mai mẹ con sẽ về đây, con cũng không cần đi tìm mẹ nữa.”

“Con nhất định phải đi tìm mẹ, hơn nữa con có chuyện phải làm!” Mặc Thiên Ân tuy còn nhỏ nhưng lại có cái tính quật cường cố chấp của Tử Thất Thất.

“Con có chuyện phải làm? Con muốn làm gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Không thể nói cho ba được!” Mặc Thiên Ân giữ bí mật.

Mặc Tử Hàn càng nhíu chặt mày, nhìn cậu, lại một lần nữa cự tuyệt, “Không được, con phải ngoan ngoãn ở đây, không được đi đâu hết!”

Hiện tại Tử Thất Thất đã về Đài Loan, tin tức Hỏa Diễm đưa tới nói hôm qua cô ấy vừa về đã đi nghỉ trang, lúc này cô ấy đang nghỉ ngơi ở khách sạn, mà con trai anh lại nói muốn đi tìm Tử Thất Thất, chẳng may mẹ con họ lại thông đồng thực hiện quỷ kế gì đó, vậy chẳng phải anh mới có Tử Thất Thất rồi lại mất đi rồi sao? Không được, anh không thể để khả năng này xảy ra, nhưng... Nếu thật sự có quỷ kế gì, con anh vì sao không lén lút trốn đi mà lại tới tìm anh chứ?

Anh cực kỳ cẩn thận nhìn biểu cảm trên mặt con trai, không ngừng đoán nội tâm con mình.

“Ba, con tới đây tìm ba, cũng không phải muốn sự đồng ý của ba, con chỉ là tới báo cho ba một tiếng thôi, con cũng đã nói cho chú Vũ biết rồi, chú ấy lập tức sẽ tới đón con, thế nên ba yên tâm, ngày mai con và mẹ sẽ về, nhất định sẽ bình an trở lại cạnh ba, cho nên... Con xin lỗi, giờ con phải đi rồi!” Cậu nói

xong, liền cực kỳ lễ phép cúi đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Thiên Ân... Con đứng lại!” Mặc Tử Hàn lập tức gọi cậu.

“Đừng ngăn cản con, con không muốn uy hiếp ba, cũng không muốn làm chuyện lỗi thôi, tóm lại hôm nay con nhất định phải đi, mà còn là ngay bây giờ!” Mặc Thiên Ân không có quay đầu nói vọng lại rồi tiếp tục đi.

Mặc Tử Hàn nhìn bóng lưng con trai, chân mày xoắn tít lại với nhau. Phải ngăn cản nó mới được, nhưng nếu nó lại lấy tính mạng mình, hoặc là làm động tác võ thuật đẹp mắt nào, kết quả vẫn là anh phiền phức. Vì sao đứa con nào của anh cũng tùy hứng thế chứ? Lại còn trưởng thành sớm và có chút quá đáng nữa? Đến cùng trong đầu bọn chúng chứa cái gì thế chứ? Vậy mà làm anh không cách nào đoán ra?

“Haizz...” Anh chỉ còn biết thở dài.

Con thông minh quá cũng là sai lầm, có lẽ giống trẻ con có vẻ đáng yêu hơn.

So với ngăn cản nó, không bằng phái người bảo vệ nó còn tốt hơn, mà nãy nó nói chú Vũ?

Là ai vậy?

Đàn ông ư?

Mười giờ sáng

Vũ Chi Húc lấy xe chở Tử Thất Thất tới biệt thự Bách gia, khi bọn họ vừa dừng xe, Mặc Thiên Ân và An Tường Vũ đã sớm đứng ở cửa chờ.

Tử Thất Thất thấy Mặc Thiên Ân, lập tức xuống xe vui vẻ tới chỗ cậu, nhưng khi ngồi xổm xuống đối mặt với cậu, cô lại giả bộ tức giận, “Không nói cho mẹ một tiếng mà con lại tự tiện chạy tới đây, con nói xem... Mẹ phải trừng phạt con thế nào hả?”

“Nếu là mẹ, mẹ muốn trừng phạt thế nào cũng được, Thiên Ân mặc cho mẹ đánh chửi, tuyệt đối không có một câu oán hận!” Mặc Thiên Ân đối mặt với Tử Thất Thất, mặt tươi cười, ngay cả tiếng nói cũng có phần nghịch ngợm đáng yêu.

Tử Thất Thất thấy bộ dạng khả ái của cậu sao còn ra tay được, cho nên đành phải oán giận nói, “Con ấy à... Chỉ có lần này thôi, lần sau không được làm vậy nữa đâu đấy!”

“Vâng, thưa mẹ!” Mặc Thiên Ân mỉm cười trả lời.

“Đúng rồi, con sao lại rời khỏi nhà họ Mặc? Mặc Tử Hàn sao chịu thả con tới tìm mẹ chứ?” Tử Thất Thất tò mò hỏi.

“Ba sẽ không chịu thả con, nhưng ba cũng không thể nhốt con nha, thế nên con liền nói trước sau đó trực tiếp ra ngoài, chỉ là...” Cậu hơi hơi tạm dừng, nhìn sang hướng khác nháy mắt nói, “Con hình như bị theo dõi!”

“Thì ra là thế!” Tử Thất Thất hoàn toàn hiểu rõ, “Nhưng mà, sao con lại biết mẹ ở đây? Sao lại muốn tới tìm mẹ? Mẹ ngày mai sẽ về nhà họ Mặc mà!” Cô tò mò hỏi.

“Cũng không có lý do quan trọng gì đâu ạ, chỉ là muốn sớm thấy mẹ thôi!” Mặc Thiên Ân trả lời.

“Vậy thôi sao?”

“Vâng, là vậy ạ!”

Tử Thất Thất nhíu mày, có chút hoài nghi, nhưng lại không có tiếp tục hỏi kỹ, mỉm cười nói, “Được rồi, chúng ta cùng vào thôi!”

“Vâng!” Mặc Thiên Ân vui vẻ gật đầu.

Vũ Chi Húc và An Tường Vũ đứng bên cạnh họ mà đôi mắt lại tràn ngập sát khí.

“Tôi nói cho cậu, đừng có dùng ánh mắt cực nóng thể nhìn tôi, tôi không có hứng thú với đàn ông!” Vũ Chi Húc cười xấu xa, đắc ý nói.

An Tường Vũ nhăn mày, trừng mắt anh nói, “Anh cũng đừng đắc ý, một ngày nào đó anh sẽ nằm trong tay tôi!”

“Phải không? Đó đúng là một ngày xa xôi nha!”

“Hừ!”

Hai người thủy hỏa bất dung đi theo sau bọn họ vào cửa nhà họ Bách.

...

Biệt thự nhà họ Bách

Sảnh lầu một

Lại tới đây, nơi này vẫn giống năm năm trước, thậm chí có thể nói giống thời điểm 12 năm trước cô tới đây, cao nhã hoa lệ, sạch sẽ chỉnh tề, đồng thời cũng... Yên tĩnh.

“Lẹp xẹp...Lẹp xẹp...Lẹp xẹp...”

Tiếng dép vang lên, Bách Mạc Lệ từ lầu hai đi xuống.

Tuổi tác thể hiện ra trên mặt bà rõ ràng già nua hơn năm năm trước, hơn nữa tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng vẫn tươi cười ôn nhu, vẫn cực kỳ có khí chất đứng trước mặt bọn họ, sau đó khẽ mở miệng nói, “Đã lâu không gặp, Thất Thất!”

Nghe bà gọi tên mình, trái tim Tử Thất Thất cảm thấy ấm áp, sau đó cô bước lên, cũng cười nói, “Bác gái, năm năm không gặp, bác vẫn khỏe chứ ạ?”

“...” Bách Mạc Lệ thật rõ ràng ngừng một giây, sau đó lại mỉm cười nói, “Bác rất khỏe!”

Tử Thất Thất và những người khác, ngay cả Mặc Thiên Ân đều nhìn ra lời bà vừa rồi có gì không đúng, nhất định là giấu giếm gì đó, nhưng bà ấy đã không muốn nói, vậy bọn họ cũng không muốn hỏi tiếp.

“A? Bác gái, bác trai đâu rồi ạ? Bác ấy không có ở nhà sao? Hay là...” Tử Thất Thất có chút xấu hổ, giọng cũng nhỏ dần, “Bác ấy không muốn gặp cháu?”

“Ông ấy?” Nét mặt Bách Mạc Lệ lại giống như vừa ngừng một giây lúc này, biểu cảm ngừng ngắt, sau lại mỉm cười trả lời, “Ông ấy giờ không có ở nhà, cũng không phải không muốn gặp cháu, hơn nữa chuyện quá khứ hai bác cũng rõ ràng, chuyện Hiên nhi không trách cháu, là người làm cha mẹ chúng ta không nên ép nó quá, đây là trách nhiệm của chúng ta!”

“Không... Bác gái, đây không phải là lỗi của hai người, là cháu...”

“Được rồi, không nói cái này nữa!” Bách Mạc Lệ vội vàng ngắt lời cô, nói sang chuyện khác, “Mấy năm này cháu sống thế nào? Đứa bé kia... Là con cháu sao?”

Tử Thất Thất nhìn về phía Mặc Thiên Ân, trả lời ngay, “Vâng, nó là con cháu, nó tên Mặc Thiên Ân. Thiên Ân, mau gọi bà Bách!”

“Vâng!” Mặc Thiên Ân cực kỳ nghe lời, sau đó đến trước mặt Bách Mạc Lệ, cực kỳ lễ phép cúi đầu, nói, “Chào bà Bách, con là Mặc Thiên Ân, bà gọi con là Thiên Ân được rồi ạ!”

“Thiên Ân...” Bách Mạc Lệ khẽ gọi, nhìn khuôn mặt đáng yêu của cậu.

Cậu có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, vừa nhìn đã biết là một đứa bé thông minh, hơn nữa ngũ quan cực kỳ cân đối, không khó tưởng tượng cậu sau khi lớn lên sẽ là một soái ca, nhất là vẻ trấn định thản nhiên, giống như là Bách Hiên hồi nhỏ vậy, tao nhã khiến cho người khác yêu thích.

“Mọi người đừng đứng đây nữa, vào bên trong ngồi nói chuyện thôi!” Bách Mạc Lệ nói xong liền mời bọn họ.

Nhưng Tử Thất Thất mới thấy thần sắc sừng sốt của bà, cho nên cực kỳ lo lắng, mà tính cách cô lại thẳng thắn, cho nên trực tiếp nói ra lo lắng của mình, “Bác gái, nhà họ Bách có phải gặp chuyện gì hay không?”

Bách Mạc Lệ khi nghe được những lời này, nét tươi cười biến mất, bi thương cố che dấu dần hiện lên.

Bà hiểu được, cho dù lừa dối được lúc này, nhưng chỉ cần cô ấy đi hỏi thăm một chút, sẽ phát hiện nhà họ Bách bất thường, thế nên bà nhìn cô thở dài, chưa xốt nói, “Cháu đi theo bác, xem xong cháu sẽ hiểu!”

Tử Thất Thất nghi hoặc nhíu mày, bà xoay người lên cầu thang, cô tò mò đi theo sau, trên lầu hai, Mạc Thiên Ân, Vũ Chi Húc, An Tường Vũ lục tục theo sau cô, năm người đều lên tầng hai của biệt thự.

...

Lầu hai

Trước cửa phòng ngủ

Bách Mạc Lệ dừng lại, bà nhìn cửa phòng đóng chặt, do dự vài giây, sau đó mới từ từ mở ra, vẻ mặt trầm trọng bước vào trong.

Tử Thất Thất vẫn theo sau bà vào phòng, mà khi bọn họ đều vào trong phòng, nhìn thấy Bách Vân Sơn si si ngốc ngốc nửa nằm trên giường đều không dám tin mở to hai mắt.

Cơ thể Bách Vân Sơn vô cùng cứng nhắc, năm ngón tay của hai bàn tay vòng lên, hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển, đầu lắc lư khác thường, cơ bắp trên mặt co rúm không bình thường, mà đôi mắt ông si ngốc ngơ ngác, biểu cảm cũng ngây ngốc, giống như là một ông lão ngu ngốc.

“Bác trai... Bác trai là bị sao vậy?” Tử Thất Thất kinh ngạc mở miệng.

Bách Mạc Lệ chậm rãi bước đi đến bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve gò má

cứng ngắc, nói, “Là hội chứng Huntington!”

“Huntington?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại.

“Là một chứng bệnh di truyền của gia tộc, ba ông ấy, ông nội đều di truyền bệnh này, đương nhiên ông ấy cũng không ngoại lệ, với lại... Nếu Bách Hiên còn sống, cũng sẽ từ từ giống ông ấy, ban đầu tinh thần dễ kích động, sau đó dần bất ổn, tiếp đó ngôn ngữ có trở ngại, cuối cùng không thể đi, chỉ số thông minh cũng sẽ tụt xuống, trở thành một phế nhân không thể tự gánh vác cuộc sống!” Bách Mạc Lệ nói xong, nhìn Bách Vân Sơn ngây dại, nước mắt trào ra.

Tử Thất Thất nghe bà miêu tả, thấy bộ dáng hiện tại của Bách Vân Sơn, hoàn toàn không thể tưởng tượng, Bách Vân Sơn uy nghiêm, năm năm trước oai phong một cõi, vậy mà lại mắc chứng bệnh như vậy.

“Vậy nên... Vậy nên ông ấy mới bức bách Bách Hiên sớm kết hôn sinh con sao?” Cô giật mình hỏi.

“Phải!” Bách Mạc Lệ trả lời.

“Vậy Bách Hiên có biết chuyện này không?”

“Không! Nó không biết!”

“Vì sao không nói cho anh ấy? Vì sao không nói với anh ấy, nếu bác nói với anh ấy, anh ấy nhất định sẽ hiểu hai người, hơn nữa nhất định sẽ...”

“Cháu bảo bác sao có thể nói ra đây?” Bách Mạc Lệ chột lớn tiếng ngắt lời cô, nước mắt rốt cục chảy ra.

Tử Thất Thất ngậm miệng, cảm giác bị thương tràn ngập cả thể xác và tinh thần.

Có ai nghĩ tới nhà họ Bách lại có căn bệnh di truyền như thế chứ, hơn nữa nhiều năm thế mà không có ai phát hiện. Nhưng mà cũng có nghe người khác nói qua, người nhà họ Bách thường chết rất sớm. Trách không được Bách

Vân Sơn lại vội vàng bức bách Bách Hiên kết hôn sinh con, thì ra ông ấy có nỗi niềm khó nói.

Đôi mắt đầy nước của Bách Mạc Lệ nhìn Bách Vân Sơn ngây dại, ghen ngào nói, “Bác không có cách nào nói cho Bách Hiên biết việc này, bác không có cách nào nói với con trai mình, tương lai con sẽ trở thành một bệnh nhân ngu ngốc, con sẽ nhận hết thống khổ và khuất nhục mà chết... Bác không nói ra được, Vân Sơn ông ấy cũng không nói ra được. Chỉ bởi vì ông ấy biết mình có bệnh này, cho nên tính tình ông ấy mới trở nên cực kỳ cố chấp, cực kỳ quật cường, cũng là vì ông ấy biết bản thân có bệnh này, cho nên ở sâu trong nội tâm của ông ấy, cất dấu mặc cảm tự ti to lớn, do đó làm ông ấy cực đoan muốn để cho nhà họ Bách trở thành đại gia tộc được thế giới chú ý nhất, muốn để Bách Hiên cưới một người vợ tốt, muốn để nó trở thành người đàn ông thành công nhất, muốn để mọi người hâm mộ người nhà họ Bách chúng ta.”

Bà nói xong, đã khóc không thành tiếng, mà nhìn vào đôi mắt Bách Vân Sơn, thống khổ nhắm mắt lại, sau ngồi lên giường, nói tiếp, “Chỉ là ông ấy không nghĩ tới sự cố chấp của mình lại hại chết con trai duy nhất, nhà họ Bách nháy mắt không còn hi vọng gì cả, mà giấc mộng của ông ấy cũng biến thành bọt nước, mọi thứ đều không có, mọi thứ đều xong hết, mọi thứ... Đều kết thúc!”

“Bác gái...” Tử Thất Thất không nhịn được gọi bà một tiếng, nhưng xung hô tràn ngập bi thương rồi lại trầm mặc.

Cô phải nói gì mới tốt?

Cô phải làm thế nào mới tốt?

Cô không tìm được lời nào để mà mở miệng, càng không tìm được động tác nào an ủi bà, cho nên... Chỉ có thể trầm mặc.

“Ha... Ha ha ha...” Bách Mạc Lệ đột nhiên cười, nụ cười mang theo chua xót và nước mắt, bi thương nói, “Kỳ thực vậy cũng không sai, như vậy Hiên nhi sẽ không phải chịu đau khổ nữa, cũng không phải biết chuyện tàn nhẫn như vậy, lời nguyên luôn cuốn lấy nhà họ Bách... Cũng dừng lại ở đây, cho nên... Đây coi như là chuyện tốt... Coi như là một chuyện tốt!”

“Bác gái...” Tử Thất Thất lại khẽ kêu một tiếng, hốc mắt nhìn được hơi ươn ướt, sau đó lại trầm mặc.

Có thể xem như một chuyện tốt sao? Tuy rằng giải trừ lời nguyên, nhưng nhà họ Bách lại không có người kế tục, nhưng nếu Bách Hiên không chết, vậy sẽ phải thừa nhận sự thống khổ này, hơn nữa đời sau, đời sau nữa, cũng có khả năng sẽ giống bọn họ, so sánh thì cái nào mới tốt đây? Cái nào sẽ hạnh phúc hơn đây?

Đột nhiên!

Khi mà tất cả mọi người tràn ngập trong bi thương, Mặc Thiên Ân đi tới bên cạnh giường, đứng ở trước mặt Bách Mạc Lệ, dùng đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của bà.

“Bà Bách...” Cậu khẽ gọi, sau đó cười nói, “Tuy con không biết hội chứng Huntington là bệnh gì, cũng không thể cảm nhận sự thống khổ của căn bệnh này, càng không thể lý giải sự bi thương của mọi người, nhưng rất lâu trước kia con nghe được chuyện giữa mẹ và chú Bách Hiên, cũng biết mẹ đã từng muốn đưa con cho bà để trả nợ chú Bách Hiên, bồi thường cho nhà họ Bách. Khi đó bà cự tuyệt mẹ, con rất cảm ơn bà, con cảm ơn bà không để cho mẹ con con chia li, nhưng năm năm sau, con đã có thể phán đoán được rất nhiều đúng sai, cũng có thể điều khiển chính xác tư tưởng của mình, chọn chuyện mà mình muốn, thế nên, nếu bà đồng ý, con muốn làm cháu nội của bà, con không muốn gọi bà là bà, như vậy thật sự rất không được tự nhiên, con muốn trực tiếp gọi bà là bà nội, con muốn bà làm bà nội của con... Có được không ạ?!”

Nghe được những lời của cậu, tất cả mọi người khiếp sợ. Nhất là Tử Thất Thất và Bách Mạc Lệ, cũng không nghĩ tới cậu tuổi nhỏ thế mà nói ra những lời như vậy.

“Con... Muốn làm cháu nội... của bà?” Bách Mạc Lệ khiếp sợ nói.

“Vâng ạ!” Mặc Thiên Ân kiên định trả lời, gật mạnh đầu, cười nói, “Tuy chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng con sẽ coi bà như bà nội ruột

của con, con sẽ làm trọn hiếu đạo mà chú Bách Hiên chưa làm xong, tính cả phần của con hiếu kính ông bà... Đây không phải là mẹ nhờ con, đây là lựa chọn của con, con muốn trở thành cháu nội của ông bà, con muốn mau mau lớn lên, chiếu cố ông bà, làm bạn với ông bà cả đời!”

Cậu nói xong, chợt cầm lấy tay Bách Mạc Lệ, tiếp tục làm nũng, “Có thể thỏa mãn tâm nguyện này của con không? Trả nợ cũng được, bồi thường cũng được, con lúc này thật tâm trở thành cháu nội của ông bà, trở thành người nhà của ông bà, cho nên... Có thể chấp nhận đứa bé vừa đẹp trai, vừa thông minh, lại cực kỳ khiến người khác thích như cháu làm cháu nội của ông bà được không ạ?”

Chương 328: Em đã trở về... Đã trở lại bên cạnh anh!

Nghe Mặc Thiên Ân nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, Bách Mạc Lệ xúc động nước mắt càng nhiều hơn, cậu bé này thật hiểu chuyện lại dịu dàng như vậy khiến người khác rất thích, nhìn thấy cậu bé này hai mắt của bà giống như đang xuất hiện ảo giác vậy, giống như đang thấy hình ảnh của Bách Hiên còn bé, khi Bách Hiên còn bé đã cười rất dịu dàng với bà, sau đó vui vẻ gọi: Mẹ... Mẹ...

Đây là ý trời sao?

Chuyện này nhất định là ý trời, cho nên đã để Thiên Ân đến đây, là ông trời đã cho nhà họ Bách một hy vọng.

“Được... Được...” Bách Mạc Lệ kích động không ngừng trả lời, dùng sức gập đầu một lần lại một lần.

Mặc Thiên Ân vui vẻ cười nói “Cảm ơn bà nội, bắt đầu từ hôm nay cháu chính là cháu trai của bà, dĩ nhiên...” Tầm mắt của cậu nhìn sang khuôn mặt ngây dại của Bách Vân Sơn, cậu không biết ông ấy có nghe và hiểu lời của cậu hay không, nhưng tình cảm mà cậu đối với hai bậc trưởng bối này là thật, từ rất lâu trước kia, nghe mẹ kể lại những chuyện đã xảy ra, cậu cảm thấy việc làm của ông và bà đều rất ích kỷ, nhưng khi nghe mẹ giải thích, cậu cũng hiểu được ông bà làm ra những chuyện kia cũng vì quá thương con của mình. Đối mặt với ông nội cậu mỉm cười dịu dàng nói “Ông nội... Bắt đầu từ hôm nay cháu sẽ là cháu trai của ông, cháu sẽ chăm sóc ông, làm bạn với ông, cho nên ông phải mau khỏe lại nhé!”

Thời điểm cậu vừa dứt lời, dùng hai cánh tay nhỏ bé của mình ôm lấy Bách Mạc Lệ cùng Bách Vân Sơn, sau đó nói “Ông nội, bà nội... Cảm ơn hai người!”

Bất kể là nợ ân tình của chú Bách Hiên đối với mẹ, hay là ân tình năm năm trước hai người đã cự tuyệt nuôi dưỡng cậu, bất kể là bây giờ hai người có chấp nhận cậu hay không, cậu đều rất cảm ơn hai người, chân thành cảm ơn.

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng vui vẻ của Mặc Thiên Ân, tảng đá đè nặng ở trong lòng như biến mất.

Thì ra nó nói đến tìm cô trước, là vì nó biết cô sẽ đến nơi này, nó cũng biết mình vẫn không quên được đoạn tình cảm rối rắm với nhà họ Bách. Mới chỉ năm tuổi đáng lý nó phải là một đứa trẻ hồn nhiên, không biết đến ưu sầu phiền não, chỉ biết vui vẻ chơi đùa, nhưng nó lại thành thực và chững chạc như vậy, ngay cả mình cũng phải giật mình.

Có đứa con trai hiểu chuyện như nó, nhất định là ông trời đã ban cho cô, hơn nữa mười hai năm trước cô có Thiên Tân, chắc cũng là do ông trời đã ban cho cô. Ngẫm nghĩ mình có hai đứa con trai hiểu chuyện biết quan tâm như vậy, cô cảm thấy mình đã được ông trời ưu đãi.

Đúng rồi, cô còn có một đứa con gái nữa, đứa con gái mà cô chưa từng gặp mặt qua, bây giờ con bé đã như thế nào rồi? Là con gái thì nhất định sẽ rất xinh đẹp, sẽ rất đáng yêu? Có lẽ cũng giống như hai đứa con trai này... Cũng là niềm tự hào của cô.

...

Hai giờ sau

Giữa trưa

Mặc Thiên Ân ngồi ở bên giường, đút thức ăn cho Bách Vân Sơn, mặc dù tuổi của cậu còn nhỏ, nhưng chăm sóc người bệnh lại rất thành thạo, có lẽ nguyên nhân bởi vì Tử Thất Thất thường hay ngã bệnh phát sốt, cho nên động tác của cậu mới có thể thuần thạo như vậy, mỗi một muỗng thức ăn luôn là thận trọng đưa đến khóe miệng của Bách Vân Sơn, sau đó từ từ đem thức ăn đưa vào trong miệng của ông, Bách Vân Sơn vụng về nhai, cậu cầm lấy khăn tay đặt ở đầu giường, lau khóe miệng cho ông, sau đó nhìn về phía Bách Vân Sơn cười vui vẻ, nhìn hai người rất giống như ông cháu ruột vậy.

Hôm nay tâm tình của Bách Vân Sơn cũng đặc biệt tốt, bình thường ngay cả vợ của mình cũng không nhận ra, nhưng hôm nay ông đã cười, nụ cười đặc biệt vui vẻ, một ông nội hạnh phúc nhất.

“Rất cảm ơn cô!” Bách Mạc Lệ ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng ngủ, vừa nói lời cảm ơn Tử Thất Thất vừa nhìn Mạc Thiên Ân cùng Bách Vân Sơn.

Tử Thất Thất nghe cô nói, kinh ngạc nhìn bà, sau đó tầm mắt của cô cũng nhìn về phía hai ông cháu, rồi mỉm cười nói “Cháu cũng không yêu cầu Thiên Ân làm như vậy, hơn nữa năm năm trước từ ngày bác đánh đã khiến cháu thức tỉnh, cho đến nay cháu cũng không còn nhớ đến chuyện này, mới vừa này cháu cũng rất bất ngờ, không nghĩ Thiên Ân lại nói như vậy. Đây là lựa chọn của nó, cũng là của quyết định của nó... Bác không cần phải cảm ơn cháu, ngược lại...”

Cô đột nhiên muốn nói lại thôi, bởi vì rất nhiều lời cảm ơn cần được nói ra, nhưng họ đã rất rõ lòng của đối phương.

“Đúng rồi!” Bách Mạc Lệ đột nhiên quay đầu nhìn cô, sau đó dùng bàn tay già nua của mình nắm lấy tay của cô mỉm cười nói “Con trai của cháu giờ đã là cháu trai của bác rồi, vậy thì... Hay là cháu hãy làm con gái nuôi của bác đi, cháu có đồng ý không?”

Con gái nuôi?

Tử Thất Thất sững sốt, thật lâu cũng không có hoàn hồn.

“Cháu không muốn sao?” Bách Mạc Lệ lại hỏi.

“Không, không phải... Cháu đồng ý, cháu rất vui...” Tử Thất Thất trả lời, sau đó vui mừng nói “Cháu không nghĩ là bác có thể chấp nhận cháu, cháu không nghĩ tới cháu có thể làm con nuôi của bác, cháu... Cháu... Cháu rất bất ngờ!”

Bách Mạc Lệ nắm lấy bàn tay của cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt má của cô.

Cô đây chính là con trai của bà đã dùng tính mạng để đổi lấy, đây là người

quan trọng nhất của con trai bà, đây chính là người mà con trai bà quý trọng và yêu thích nhất...

Nếu cô là người mà con trai bà quý trọng nhất, thì bà cũng sẽ quý trọng cô như vậy.

“Về sau con phải thường xuyên đến thăm mẹ nhé, nếu không mẹ sẽ rất cô đơn!” Bà mỉm cười nói, giọng nói dịu dàng giống như mẹ ruột nói chuyện với con gái.

Nước mắt của Tử Thất Thất đột nhiên rung rung, trào ra khỏi khóe mắt, từng giọt từng giọt không ngừng chảy, sau đó trả lời “Dạ... Dạ... Dạ...”

Áy náy lớn nhất được chôn giấu ở trong lòng, bây giờ đã được mở ra, giờ khắc này tâm tình của cô không thể dùng từ ngữ vui vẻ cùng vui sướng để diễn tả nữa rồi, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc cùng ngọt ngào... Ngọt đến nỗi cô hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

...

Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Ân ngồi thêm một canh giờ, rốt cuộc Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ cũng muốn rời đi.

Cửa chính nhà họ Bách

Bách Mạc Lệ lưu luyến nhìn Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Ân nhẹ nhàng nói “Phải thường xuyên tới đây thăm bà nhé!”

“Bà nội, bà yên tâm đi, sau này nơi này sẽ là nhà của cháu, chờ mẹ cháu thu xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi thì cháu sẽ dọn qua đây sống cùng với ông bà!” Mặc Thiên Ân nghiêm túc nói, phong cách rất giống một người lớn đã chững chạc, nhưng khóe miệng của cậu nở ra một nụ cười trông rất đáng yêu.

“Thật sao?” Bách Mạc Lệ vui mừng hỏi.

“Dĩ nhiên, mẹ có nói với cháu ‘Nam Tử Hán Đại Trọng Phu, Nhất Ngôn Cửu Định’ quyết không nuốt lời!” Mặc Thiên Ân kiên định nói.

“Vậy chúng ta cùng nhau hẹn ước nhé!” Bách Mạc Lệ vui vẻ vuốt đầu của cậu.

“Dạ!” Mặc Thiên Ân dùng sức gật đầu.

Hai người cùng hẹn ước, Tử Thất Thất nhìn bọn họ mỉm cười nói “Bác gái, hôm nay đến đây cháu xin phép đi trước, chờ thêm mấy ngày nữa cháu sẽ trở lại thăm hai bác!”

“Ừh được! Chỉ là... Bây giờ con còn muốn gọi là bác gái sao?” Bách Mạc Lệ vui vẻ nhắc nhở.

Trong nháy mắt Tử Thất Thất vừa xấu hổ cùng lúng túng, môi từ từ mở ra sau đó nhỏ giọng nói “Mẹ nuôi... Nhớ giữ gìn sức khỏe!”

“Ừh, như vậy mới đúng chứ!” Bách Mạc Lệ hài lòng nhìn cô, sau đó mỉm cười nói “Đi đường cẩn thận nhé!”

“Dạ!” Tử Thất Thất gật đầu.

Bốn người cùng lên xe, trên mặt của mỗi người đều mang nụ cười vui vẻ.

Tử Thất Thất quay đầu nhìn bóng dáng của Bách Mạc Lệ cùng biệt thự xinh đẹp của nhà họ Bách.

Tại sao mỗi một đời của nhà họ Bách đều là con một thôi?

Đây là trùng hợp sao?

Hay là bọn họ cũng đã từng suy nghĩ, vì không muốn để cho con cháu của mình phải chịu đau khổ giống mình?

Hiện tại lời nguyện của nhà họ Bách đã được giải trừ, hy vọng tất cả sẽ thay đổi tốt đẹp.

“Mẹ...” Mặc Thiên Ân đột nhiên gọi.

Tử Thất Thất quay đầu nhìn cậu trả lời “Sao vậy?”

“Không có gì, hôm nay... Là lần đầu tiên con trông thấy mẹ cười vui vẻ đến vậy!” Mặc Thiên Ân nhìn cô cười, đây mới là nụ cười thật lòng của cô, và đây cũng lần đầu cậu thấy.

“...” Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn con, cảm thấy sững sốt.

“Rất đẹp, mẹ cười rất đẹp!” Mặc Thiên Ân tiếp tục nói, sau đó tốc độ bước chân càng tăng thêm.

Tử Thất Thất sững sờ đứng im tại chỗ, hồi tưởng về năm năm qua của mình.

Xác thực, năm năm qua cho đến bây giờ cô cũng chưa bao giờ cười thật lòng như vậy, cô đều là miễn cưỡng mỉm cười, trong đó đều ẩn chứa thống khổ, mà nụ cười hôm nay hoàn toàn không có bất kỳ ưu thương thống khổ, chỉ đơn thuần là vui vẻ mà thôi.

“Mẹ, mẹ còn đứng ở đó sao, mau lên xe đi!” Mặc Thiên Ân đưa cái đầu nhỏ xíu ra cửa sổ xe, lớn tiếng hối thúc.

Tử Thất Thất đột nhiên hồi hồn, lúc này mới phát hiện ra ba người bọn họ đã ngồi ở trên xe, mà mình vẫn còn ngẩn người đứng ở cửa xe.

Có chút xấu hổ, nhưng vẫn cười rất tươi

Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, nhìn về phía mặt trời vui vẻ nói “Bách Hiên, anh có nhìn thấy em không? Hôm nay em... Cảm thấy rất hạnh phúc!”

Nói xong, cô cười rất tươi, sau đó liền vào trong xe. Xe nhanh chóng xuất phát.

...

Bách Mạc Lệ đứng nhìn đến khi xe của bọn họ mất hút nơi cuối đường, sau

đó mỉm cười xoay người đi trở vào phòng ngủ lầu hai.

Bên trong phòng ngủ

Bách Vân Sơn đã ngủ, bà ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt già nua của chồng bà, mỉm cười nhẹ giọng nói “Vân Sơn, Thiên Ân là một đứa bé ngoan, ông có thích cậu bé ấy không?”

Bách Vân Sơn ngủ say cũng không trả lời câu hỏi của bà, nhưng khóe miệng như mỉm cười, đây cũng là nụ cười đầu tiên và cũng là nụ cười hạnh phúc nhất trong năm năm qua của ông.

Đêm hôm đó

Tại khách sạn

Mặc Thiên Ân nằm ở trên giường đã tiến vào giấc mộng, Tử Thất Thất nằm ở bên cạnh cậu, ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu của cậu, trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện hồi sáng, khiến cô hạnh phúc không ngủ được, thời điểm cô phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình có một chuyện rất quan trọng vẫn chưa có làm.

Ngay lập tức lấy thái độ nghiêm túc, sau đó liếc nhìn Mặc Thiên Ân đang ngủ say, cuối cùng là từ từ xuống giường, cầm lấy điện thoại đặt ở tủ đầu giường, đến bên cửa sổ, ấn số điện thoại của Lãnh Mạc Nhiên sau đó đặt ống nghe ở bên tai, tiếp theo ngược nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ.

“Tút... Tút... Tút...”

Điện thoại vừa đổ ba tiếng liền có người bắt máy.

“Alô?” trong điện thoại liền truyền đến giọng trầm thấp của đàn ông.

“Tôi là Tử Thất Thất!” Tử Thất Thất liền giới thiệu.

“Cô gọi điện thoại cho tôi, chứng tỏ cô đã suy nghĩ kỹ rồi phải không?” Lãnh Mạc Nhiên nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vậy quyết định của cô là...?”

“Tôi đồng ý anh!”

“...”

Thông qua điện thoại Lãnh Mạc Nhiên im lặng hồi lâu thật giống như đang rất kinh ngạc, sau đó gần ba mươi giây sau mới mở miệng nói tiếp “Cô quyết định giúp tôi thật sao?”

“Có phải anh không tin tưởng tôi?” Tử Thất Thất hỏi ngược lại.

“Không phải, tôi quyết định tìm cô giúp, cũng có nghĩa là đã quyết định tin tưởng cô!”

“Vậy... Anh muốn tôi giúp anh như thế nào đây?” Tử Thất Thất nhẹ giọng hỏi, hai mắt nhìn chăm chăm một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

“Hiện tại tôi đang thiếu chứng cứ, chỉ cần có đầy đủ chứng cứ chứng minh Mạc Tử Hàn phạm tội, tôi có thể bắt và nhốt Mạc Tử Hàn vào tù ngay!”

“Chứng cứ àh?” Tử Thất Thất nhẹ giọng lặp lại.

“Đúng vậy, tôi đã điều tra rất lâu rồi, mười hai năm trước lúc khi chúng tôi bắt giữ hắn, đáng lý có thể tìm được đầy đủ chứng cứ chứng minh, nhưng khi lục soát trên người hắn ta tôi lại không tìm thấy vật đó, sau đó tôi có đến khách sạn kiểm tra, thậm chí tôi có đi xin lệnh kiểm soát nhà, đến biệt thự nhà họ Mạc kiểm tra, nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy, cho tới bây giờ, tôi vẫn đang tìm kiếm vật đó, nhưng...” Giọng nói của Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên dừng lại, anh ta im lặng chứng tỏ là anh ta vẫn chưa tìm được, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy uất khí không cam lòng.

Tử Thất Thất nghe anh ta nói, chau mày sau đó hỏi “Anh muốn tìm vật gì?”

“Là một con chip!”

Con chip?

Tử Thất Thất trừng lớn đôi mắt của mình.

Anh ta đang nói con chip đó, chính là con chip Mặc Tử Hàn đã đặt ở lưng của cô sao? Bên trong có chứa chứng cứ phạm tội sao?

Chả trách tại sao anh ta tìm không ra, bởi vì không ai nghĩ con chip ấy lại nằm ngay trên người của một người phụ nữ không có chút liên quan? Nhưng con chip đã bị Mặc Tử Hàn lấy đi, cũng không còn ở trên người cô nữa.

“Chỉ cần lấy được con chip thôi sao? Hình dạng như thế nào? Có thể miêu tả một chút được không?” Tử Thất Thất giả bộ không biết.

“Con chip đó tôi cũng chưa từng thấy qua, nhưng tôi biết ở trong đó có ghi chép tất cả chứng cứ phạm tội của từng thành viên trong hắc đạo, chỉ cần lấy được con chip đó, thì có thể diệt trừ tất cả mọi người trong phái hắc đạo, cho nên... Xin cô điều tra vị trí của con chip!”

“Là thế sao!” Tử Thất Thất có chút cảm thán nói, sau đó nhếch miệng nói “Được rồi, tôi sẽ nghĩ cách giúp anh điều tra, anh hãy chờ tin tức tốt của tôi!”

“Được!”

“Cứ như vậy đi, tôi gác máy đây...”

“Chờ chút!” Lãnh Mạc Nhiên vội vàng gọi cô.

“Còn có chuyện gì sao?” Tử Thất Thất hỏi.

“Tôi muốn biết phương pháp liên lạc với cô, thời điểm cô gặp nguy hiểm thì tôi có thể chạy tới cứu cô!”

“Phương pháp liên lạc? Anh cứ gọi số điện thoại này cho tôi là được, tôi sẽ không lưu số điện thoại của anh, nhưng tôi sẽ ghi nhớ số điện thoại của anh, anh trực tiếp gọi cho tôi là được, nếu như tôi thay đổi số điện thoại thì tôi sẽ liên lạc lại với anh!”

“Được!”

“Vậy cứ thế mà làm, tôi cúp điện thoại đây, ngủ ngon!”

Tử Thất Thất nói xong liền gác máy, sau đó hai mắt vẫn nhìn ngôi sao sáng nhất, nhìn màn đêm yên tĩnh, khóe miệng nâng lên nụ cười xinh đẹp.

Sáng hôm sau... Cô phải trở về rồi!

Trở về nhà họ Mặc... Trở về bên cạnh người kia...

Ngày hôm sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Mặc Tử Hàn suốt đêm không ngủ, vẫn đứng ở cửa sổ phòng ngủ nhìn ra công chính. Trong lòng anh đang đếm thời gian trôi qua, chờ đợi Tử Thất Thất trở về.

Từ ngày rời khỏi đảo Bali, anh chưa có gọi điện thoại cho Tử Thất Thất, mặc dù biết số điện thoại của cô nhưng mỗi lần ấn mã số xong, anh cũng cố gắng kìm nén không để ngón tay bấm phím gọi. Bởi vì anh sợ, anh sợ khi nghe được giọng nói của cô sẽ kìm nén không được trong phút chốc sẽ vọt tới trước mặt cô, không thể tuân theo ước định của bọn họ, cho nên anh chỉ có thể chờ đợi cùng kiên nhẫn chờ đợi thôi...

Một ngày... Hai ngày... Ba ngày...

Mặc dù chỉ có 72 tiếng đồng hồ ngắn ngủi thôi, nhưng so với thời gian 5 năm kia anh cảm thấy còn lâu hơn.

Chờ đợi một ngày bằng một năm, chính là cảm giác này sao?

Một ngày không gặp mặt, như cách ba thu, chính là như vậy sao?

Nhưng thật kỳ lạ, càng đến gần ngày hẹn, lại càng thấy trôi qua rất chậm, một ngày dài như một năm, thời gian giống như dừng lại, khiến anh càng nôn nóng muốn thời gian trôi qua nhanh.

Đột nhiên!

Ở cổng chính, xuất hiện một chiếc xe thể thao, cổng sắt từ từ được mở ra, xe từ ngoài cổng đi vào, hai mắt của Mặc Tử Hàn sáng lên, khóe miệng hưng phấn mím cười, lập tức xoay người, bước vội xuống lầu đến cửa chính đại sảnh.

Trở lại rồi...

Rốt cuộc cô đã trở lại...

...

Cửa chính

Xe thể thao chậm rãi dừng lại, Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ cùng nhau đi bước xuống xe, bọn họ đều lùi về phía sau hai bước, sau đó cùng mở cửa xe sau ra.

Tử Thất Thất và Mặc Thiên Ân cùng nhau xuất hiện trước mắt Mặc Tử Hàn, hai người cùng nhìn về phía anh, đồng thời từng bước từng bước tới gần anh, đứng trước mặt của anh.

“Em đã trở về!” Tử Thất Thất cười tươi, nhẹ giọng nói.

Chương 329: Gia đình đoàn tụ, ba anh em gay gắt, quyết liệt!

Rốt cuộc đã trở lại.

Năm năm chờ đợi, rốt cuộc cũng chờ được ngày cô ấy trở lại.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt cô, nhìn nụ cười của cô, xúc động rất muốn ngay lập tức ôm cô vào ngực của mình, nhưng bởi vì chung quanh có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, cho nên anh phải khống chế xúc động của mình, một bước lớn đi tới trước mặt cô, nắm lấy tay của cô, nắm thật chặt nói “Hoan nghênh em trở lại!”

Tay Tử Thất Thất bị anh nắm cảm thấy rất ấm áp, có chút xấu hổ, muốn dùng sức rút tay về, nhưng tay Mặc Tử Hàn lại ra sức nắm chặt hơn không buông, cuối cùng cô đành để mặc cho anh như vậy.

Vũ Chi Húc cùng Mặc Thiên Ân đứng nhìn hai người bọn họ, khóe miệng khẽ mỉm cười, mà An Tường Vũ nhìn bọn họ mơ hồ chau mày lại.

Chợt!

Hai mắt của Tử Thất Thất nhìn xung quanh Mặc Tử Hàn, sau đó chau mày hỏi “Thiên Tân và Thiên Ái đâu?”

Mặc Tử Hàn lấy lại tinh thần, sắc mặt có chút âm trầm.

Tử Thất Thất nhìn thấy sắc mặt của anh chuyển biến, trong lòng có chút đau.

“Bọn nhỏ thế nào rồi? Có phải...” Thanh âm của cô dừng lại, sau đó sầm nộ nói tiếp “Bọn nhỏ không muốn gặp em phải không?”

“Sao lại không muốn gặp em chứ!” Mặc Tử Hàn mỉm cười lập tức giải thích

“Mỗi ngày Thiên Tân đều mong chờ em trở lại, Thiên Ái cũng luôn hỏi anh về chuyện của em, bọn nhỏ rất muốn gặp em, cũng rất nhớ em, nhưng mà...” Anh muốn nói lại đột nhiên ngưng lại.

“Nhưng cái gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“...” Mặc Tử Hàn quan sát mặt cô, nhìn chân mày cô nhíu lên thật sâu, sau đó im lặng rất lâu, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác “Chúng ta vào nhà trước đi, đừng đứng ở ngoài đây nữa, Thiên Tân cùng Thiên Ái cũng đều ở trong nhà, vào nhà thì em có thể gặp bọn nhỏ rồi!”

Tử Thất Thất nặng nề nhìn mặt anh, trong lòng rồi rầm khó chịu.

“Ừh!” Cô gật đầu trả lời.

Mặc Tử Hàn từ từ buông tay cô ra, sau đó nhẹ nhàng đưa tay vòng qua ôm hông của cô. Lúc này đột nhiên nghĩ đến Mặc Thiên Ân, anh vội vã quay đầu, nhìn cậu nói “Thiên Ân... Ba cũng hoan nghênh con trở lại, chúng ta cùng nhau vào nhà đi!”

Mặc Thiên Ân ngửa đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng của ba, sau đó hai mắt chuyển qua gương mặt nặng nề của Tử Thất Thất, cậu nhẹ nhàng gật đầu “Dạ!”

Ba người cùng nhau đi vào đại sảnh. Vũ Chi Húc, An Tường Vũ, Hỏa Diễm, Hồ Phách, bốn người bọn họ cũng đi vào.

...

Lầu hai

Thời điểm hai chân của Tử Thất Thất vừa leo đến bậc cuối cùng của cầu thang cô liền nói “Em muốn đến phòng của Thiên Tân trước!”

Hai mắt của Mặc Tử Hàn quan sát cô, trả lời “Được!”

Hai người quẹo phải, đi đến phòng ngủ của Mặc Thiên Tân.

...

“Cốc, Cốc, Cốc!”

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất đứng trước cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào!”

Trong phòng truyền đến giọng của Mặc Thiên Tân, giọng nói của cậu so sánh với năm năm trước đã có chút thay đổi, trầm thấp kèm theo chút khàn khàn của con trai mới lớn.

Mặc Tử Hàn mở cửa phòng ra, nắm tay Tử Thất Thất tiến vào trong phòng, Mặc Thiên Ân đi theo sau bọn họ. Còn Vũ Chi Húc, An Tường Vũ, Hỏa Diễm, Hồ Phách, cộng thêm Thổ Nghiêu, năm người cùng nhau canh giữ ở trái phải hai bên cửa.

...

Bên trong phòng ngủ

Mặc Thiên Tân toàn thân mặc một bộ tây trang màu đen đứng trước bàn trang điểm, còn Tuyết Lê mặc áo đầm màu trắng ngồi trước bàn trang điểm, trên mặt vẫn như cũ không có bất kỳ biểu hiện nào, hai mắt cũng ngốc trệ như cũ. Hai tay thon dài của Mặc Thiên Tân đang nhẹ nhàng cắt tỉa tóc cho Tuyết Lê, hai mắt Tuyết Lê nhìn vào trong gương. Mà Mặc Thiên Ái đang ngồi ở trên giường, hai tay đặt ở hai bên chông đỡ thân thể của cô, hai chân nghịch ngợm không ngừng đá lên thật cao. Cô nhìn hai người trước bàn trang điểm liền nở nụ cười, thì thoảng cũng quay đầu, nhìn Mộc Sâm đang đứng ở cuối giường.

“Rắc rắc!”

Cửa phòng mở ra, Mặc Tử Hàn ôm lấy hông của Tử Thất Thất đi vào bên trong phòng, Mặc Thiên Ân đứng bên cạnh Tử Thất Thất, hai mắt của cô nhìn bốn người ở trong phòng, cuối cùng rơi trên người của Mặc Thiên Tân.

“Thiên... Thiên Tân!” Tử Thất Thất nhẹ giọng gọi, nhìn cơ thể của cậu đã cao gần 1m7, còn khuôn mặt của cậu càng lúc càng giống Mặc Tử Hàn.

Trưởng thành...

Thời gian 5 năm qua cậu đã phát triển thành một thiếu niên anh tuấn, chiều cao bây giờ của cậu đã cao hơn cô rồi, nhìn bao quát cả người cậu so với năm năm trước là khác nhau hoàn toàn.

Mặc Thiên Tân đang cầm lược trên tay, nghe giọng nói quen thuộc thì đột nhiên dừng lại, sau đó vẻ bình thản trên mặt cũng dần dần biến mất. Cậu từ từ quay đầu, nhìn về phía Tử Thất Thất, trong lòng xúc động, rất muốn lớn tiếng gọi mẹ, muốn lao đến ôm lấy cô, nhưng cậu cố gắng đem xúc động này đè xuống, khuôn mặt cậu trở nên lạnh như băng nhìn khuôn mặt khản trương vui vẻ kia của cô.

“Ngài đã về rồi sao?” Cậu cố ý xưng hô như vậy, khiến cho người khác cảm thấy khách khí cùng xa lạ.

Ngài?

Tử Thất Thất nghe xong, trái tim co rút đau đớn.

“Thiên Tân!” Một lần nữa cô nhẹ giọng gọi cậu “Mẹ xin lỗi!”

“Xin lỗi? Ngài tại sao lại phải nói xin lỗi tôi đây? Ngài đã làm sai chuyện gì sao?” Mặc Thiên Tân tiếp tục khách khí nói với cô.

Nghe cậu xưng một ngài, hai ngài, mỗi một câu đều như lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim của cô.

Chợt, sắc mặt của cô thay đổi vô cùng khó coi, trái tim đau đớn kịch liệt, hai mắt tràn đầy bi thương nhìn cậu, lại một lần nữa nói “Năm năm trước mẹ đột ngột rời đi, ngay cả một lời từ biệt cũng không nói với con, mẹ xin lỗi! Trong thời gian năm năm qua, mẹ cũng không một lần nào trở lại thăm qua con, mẹ xin lỗi! Cũng không có liên lạc với con, mẹ xin lỗi! Thiên Tân... Mẹ xin lỗi, mẹ... xin lỗi...” Giọng nói của Tử Thất Thất từ từ thay đổi nghẹn ngào, có

chút run rẩy.

Mặc Thiên Tân quan sát mặt cô, nghe cô nói, lập tức dùng sức nắm chặt cây lược trong tay, để lòng mình không dao động mà tiếp tục cứng rắn.

“Con sẽ không tha thứ cho mẹ!” Cậu tức giận nói, sau đó lại mềm lòng nói “Ít ra...Con cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho mẹ như vậy đâu!”

“Mẹ hiểu!” Tử Thất Thất mỉm cười, sau đó khổ sở nói “Con rất hận mẹ phải không? Bây giờ con rất chán ghét mẹ? Nhưng mẹ...”

“Đừng nói với con là mẹ không phải cô ý!” Mặc Thiên Tân ngắt lời của cô, tức giận nói “Cũng đừng nói với con là mẹ vì muốn tốt cho con, càng đừng nên nói với con là mẹ bất đắc dĩ. Những lời nguy biện như vậy, con không muốn nghe, càng không muốn nghe những lời giải thích của mẹ. Bất luận mẹ nói gì, cũng không thể thay đổi được sự thật mẹ đã vứt bỏ con.”

Tử Thất Thất nghe những lời của cậu, nước mắt rung rung, cổ họng chua xót.

Mặc Thiên Tân nhìn nước mắt rung rung trong mắt cô, tầm mắt của mình lập tức chuyển dời sang hướng khác, khăn trương tiếp tục tĩa tóc cho Tuyết Lê, sau đó oán trách nói “Thời điểm con biết mẹ bỏ rơi con, mẹ có biết cảm giác của con thế nào không? Mẹ có biết lòng của con đau như thế nào không? Thật ra thì con cũng biết khi đó mẹ rất đau khổ, nhưng ít ra mẹ cũng nên hỏi con một tiếng, xem con có nguyện ý đi theo mẹ hay không chứ? Tại sao mẹ lại tự ý quyết định mọi chuyện? Hơn nữa một câu từ biệt cũng không có, nhưng... Nhưng... Lại không có tin tức gì cả, mẹ cứ thế mà biến mất... Mẹ có biết con rất khổ sở không?”

Cậu nhớ lại năm năm trước, ngày mà cậu biết rõ mọi chuyện, một mình núp ở trong chăn, khóc một mình thật lâu, cậu không hiểu thật sự không hiểu, rõ ràng mẹ thương cùng quý trọng mình như vậy, nhưng tại sao lại tàn nhẫn bỏ rơi mình chứ?

Coi như bảy năm trước, mỗi ngày cậu đều nghĩ về ba, đều cố gắng học hỏi để xứng đáng làm con trai của ba, nhưng mỗi một lần phải lựa chọn, cậu cũng sẽ nói mình thích mẹ nhất, ở trong lòng mẹ là quan trọng nhất. Nhưng mẹ làm

như vậy khiến vị trí của mẹ trong lòng cậu có chút lung lay rồi.

Ròng rã năm năm qua, hơn 1800 ngày, cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày cậu đều nhớ tới mẹ, từng phút từng giây đều nghĩ đến mẹ, mẹ có biết... Những chuyện này có bao nhiêu đau khổ?

Tử Thất Thất nghe cậu nói, nhìn gương mặt của cậu, đột nhiên bước chân của mình ra, sau đó từng bước từng bước đi tới bên cạnh cậu, cô vươn tay bắt lấy bàn tay dài của cậu.

“Mẹ xin lỗi... Mẹ xin lỗi... xin lỗi...” Cô không ngừng nói xin lỗi, nhìn đứa con trai của mình đang tuổi trưởng thành, nước mắt từ từ chảy xuống.

“Mẹ...” Mặc Thiên Tân rút cuộc cũng gọi cô, sau đó nghẹn ngào nói “Con chỉ muốn hỏi mẹ một vấn đề thôi, trong năm năm qua... Mẹ có nhớ con hay không?”

“Có!” Tử Thất Thất lập tức trả lời “Đương nhiên là có, mẹ đều nhớ đến con, mỗi ngày mẹ cũng tự hỏi mình rằng: con có cao và mập thêm? tính tình có thay đổi và đáng yêu? mỗi khi mẹ ăn cơm, mẹ cũng đều nghĩ chắc giờ này con cũng đang dùng cơm, mẹ thường tự hỏi con có biết tự chăm sóc cho bản thân mình không, có trêu cợt người khác? Hay là đang đi học? Hoặc là nói chuyện cùng Tuyệt Lê... Mỗi ngày mẹ đều nghĩ đến con!”

Hai mắt của Mặc Thiên Tân chuyển dời đến nước mắt đang chảy trên mặt của cô, sau đó lạnh lùng trên mặt dần tản ra, từ từ nhếch miệng cười “Có thật không? Mẹ đừng gạt con?”

“Là thật! Mẹ thề!” Tử Thất Thất kiên định nói.

“Được rồi, con tin mẹ! Nhưng con chưa đồng ý tha thứ cho mẹ, con sẽ trừng phạt mẹ đó!” Mặc Thiên Tân làm bầm nói, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ nhưng lại cố gắng nén lại nụ cười.

Tử Thất Thất nhìn dáng vẻ của cậu, đau khổ trên mặt cũng từ từ tiêu tán, sau đó dùng hai tay của mình ôm lấy hai má của cậu, vuốt ve mặt và tóc của cậu, nhìn ngũ quan càng ngày càng anh tuấn của cậu.

“Khụ...” Đột nhiên một tiếng ho khan vang lên.

Tử Thất Thất lập tức hồi hồn, quay đầu nhìn Mặc Thiên Ái đang ngồi ở bên giường.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, cô có thể nhận ra đây chính là con gái của cô.

“Thiên Ái...” Cô nhẹ giọng gọi.

Mặc Thiên Ái mỉm cười nhìn cô, rất khéo léo từ giường đứng dậy đối diện với cô nói “Chào mẹ, vừa nãy là do anh ấy lòi kéo không để con xuống lầu, cho nên con không ra đón mẹ được, xin mẹ đừng trách con, muốn trách thì trách anh Hai, tất cả đều là lỗi của anh ấy!”

“Cái gì?” Mặc Thiên Tân kinh ngạc nhìn cô, tức giận nói “Anh lòi kéo em khi nào? Rõ ràng chính em muốn trốn trong phòng của anh đấy chứ!”

“Anh Hai, nam tử hán đại trượng phu, dám làm... Thì dám nhận nha!” Mặc Thiên Ái tỏ vẻ vô tội nói.

“Anh không có làm, em muốn anh nhận cái gì?”

“Anh Hai, anh đừng có chối, em có người làm chứng đó! Mộc Sâm, anh đều thấy hết mọi chuyện phải không?”

“Dạ, Tiểu Thư!” Mộc Sâm theo thói quen cúi đầu đáp.

“Anh xem... Em nói sai sao!” Mặc Thiên Ái đắc ý.

Mặc Thiên Tân hung hăng nhìn cô, tức giận không ngừng tăng lên.

Tử Thất Thất nhìn đôi oan gia này, không khỏi bật cười một tiếng.

Mặc Thiên Ái nhìn khuôn mặt tươi cười của Tử Thất Thất, vội vàng nịnh hót “Mẹ ơi, cha vẫn luôn nói với con, mẹ là người phụ nữ... xinh đẹp nhất trên thế gian này, hơn nữa cha còn nói con rất giống mẹ... Rất là giống, hôm nay

gặp lại mẹ, thì con đã tin rồi, mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất, chờ Thiên Ái trưởng thành cũng sẽ xinh đẹp giống mẹ, đến lúc đó con là mỹ nữ đứng thứ hai!”

Nghe những lời nói ngọt ngào này, Tử Thất Thất mỉm cười, cảm thấy cô bé rất đáng yêu, nhưng...

“Hừ... Đứng thứ hai? Chỉ bằng gương mặt đó sao?” Mặc Thiên Tân nhỏ giọng khinh thường.

Mặc Thiên Ái mỉm cười, nụ cười có chút co quắp, rõ ràng bắt đầu tức giận.

“Anh Hai, anh đang ghen tỵ với em sao? Cũng đúng thôi, mặc dù dáng dấp của anh rất giống cha, nhưng đáng tiếc anh cũng chỉ có thể coi là người đàn ông đứng thứ ba trên thế giới mà thôi, bởi vì anh Thiên Ân so với anh còn đẹp trai hơn anh rất nhiều!”

“Cái gì? Nó đẹp trai hơn anh?” Mặc Thiên Tân dùng tay chỉ về phía Mặc Thiên Ân.

Mặc Thiên Ân vẫn tĩnh táo, không có chút dao động.

“Không sai, anh Thiên Ân chẳng những đẹp trai hơn anh, hơn nữa anh ấy còn nhỏ tuổi mà đã rất chững chạc điềm đạm, tuyệt đối sẽ không giống như người nào đó, chỉ biết bắt nạt em gái thôi!” Mặc Thiên Ái nhanh mồm nhanh miệng nói, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Anh bắt nạt em?”

“Em không có nói anh bắt nạt em, em nói là người nào đó!”

“Nha Đầu thúì, em ở đây dám nói hưu nói vượn, có tin anh sẽ khiến em không thấy được mặt trăng của tối nay không?”

“Hắc hắc hi hi...” Mặc Thiên Ái tà ác cười, giống y như Mặc Thiên Tân lúc còn nhỏ vậy, cô bé đắc ý nhìn cậu, phách lối nói “Anh Hai, thực không dám dấu diếm, gần đây mỗi tối em đều quan sát bầu trời sao, hơn nữa còn dùng

phương pháp rất có khoa học để tính toán, vừa vặn... Tới hôm nay sẽ có nguyệt thực, cho nên không chỉ có riêng mình em không nhìn thấy mặt trăng, mà ngay cả anh cùng tất cả mọi người đều sẽ không thấy được mặt trăng!”

Mặc Thiên Tân tức giận lên tới nảo, bước một bước tới gần sát cô, muốn dùng uy nghiêm của anh trai để dạy dỗ cô.

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng của bọn nhóc, muốn mở miệng khuyên can, nhưng khi hai người chưa kịp nói gì, thì đã có người lạnh lùng giành nói trước rồi:

“Trẻ con!”

Trong nháy mắt, không khí trong phòng liền yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng của người vừa phát ngôn, đó là Mặc Thiên Ân, sau đó giọng nói của một tên con trai cùng một người con gái cất lên.

“Nói cái gì? Trẻ con? Cậu nói ai trẻ con? Tên tiểu quỷ này được bao nhiêu tuổi rồi, tại sao dám nói người khác là trẻ con? Cậu mới là trẻ con đó?”

“Ai da... Anh Thiên Ân, lúc nãy em có nói anh chững chạc và đẹp trai hơn anh Thiên Tân, nhưng hình như em đã nói sai rồi, em muốn thu hồi lời nói vừa rồi!”

Mặc Thiên Ân nhìn hai người bọn họ một cái, cũng không có mở miệng phản bác lời nói của bọn họ, mà khinh thường quyết miệng “Hừ!”

Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái nhìn bộ dáng phách lối của cậu, cũng rất âm ỉ.

Tử Thất Thất thấy ba người bọn họ ‘Thủy Hỏa Bất Dung’ lập tức lớn tiếng quát “Thiên Tân, Thiên Ân, Thiên Ái, các con đừng làm ồn nữa, mọi người đều là người một nhà, phải đối xử tốt với nhau!”

Đối xử tốt với nhau?

Nghe bốn chữ đó, bọn họ đều nhìn về phía đối phương, sau đó cùng trợn mắt

đồng thanh khinh thường:

“Hừ!”

Ba người đồng thanh cùng hừ!

Hoàn toàn không nghĩ đến lại xảy ra tình huống như vậy, gương mặt của Tử Thất Thất chuyển thành u sầu.

Mọi người đều nói: ba người phụ nữ làm thành một sân khấu. Còn ba người đưa con thì sẽ thành cái dạng gì đây? Là loạn kịch sao?

“Đúng rồi!” Mặc Tử Hàn lúng túng nhìn bọn nhóc, lập tức nói “Hai người đến đây sớm như vậy, chắc còn chưa ăn điểm tâm sáng phải không? Cũng rất trùng hợp anh và Thiên Tân cùng Thiên Ái chưa có ăn sáng, hay là gia đình chúng ta đi xuống lầu cùng dùng bữa điểm tâm sáng nhé?” Anh vừa nói vừa trừng mắt liếc Mặc Thiên Tân, sau đó lại trừng mắt liếc Mặc Thiên Ái.

Mặc dù hai người ngàn lần không cam lòng, vạn lần không muốn, nhưng nếu ba đã lên tiếng, thì bọn họ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn vâng lời:

“Dạ, thưa ba!”

Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái đồng thanh nói, Tử Thất Thất cũng trừng mắt liếc Mặc Thiên Ân.

“Dạ, thưa ba!”

Mặc Thiên Ân bình tĩnh trả lời.

Tử Thất Thất thở dài một hơi. Trận phong ba này coi như đã kết thúc, nhưng... Cô không hề hay biết, chiến trường đang chậm rãi chuyển dời đến phòng ăn.

...

Bên trong phòng ăn

Trên bàn ăn dài, Mặc Tử Hàn ngồi ở vị trí chủ vị, phía bên phải là Tử Thất Thất cùng Mặc Thiên Ái, bên trái là Mặc Thiên Ân, Mặc Thiên Tân cùng Tuyết Lê, còn có Vũ Chi Húc xấu xa, còn có Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu, Mộc Sâm, Hồ Phách, bốn người chia ra đứng ở phía sau Mặc Tử Hàn, Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Ái, cùng Vũ Chi Húc sau lưng, chỉ có một mình An Tường Vũ... Không thấy xuất hiện trong phòng ăn.

Chương 330: Mẹ! Hãy trả lời con... Mẹ có yêu ba không?

Bàn ăn được trải khăn trắng, thức ăn trên bàn ăn rất phong phú, mỗi một món ăn đều do đầu bếp tỉ mỉ chế biến, từ hình thức bên ngoài cho đến khẩu vị bên trong, nhưng... Không khí bên trong phòng ăn lại rất nặng nề, nhất là ba anh em kia.

Tử Thất Thất nhìn thấy gia đình đoàn tụ, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Mười hai năm trước cô nghĩ rằng trên thế giới này chỉ còn lại một mình cô thôi, nhưng không ngờ hiện tại, người thân của cô không chỉ là hai, mà bây giờ chính là năm người, hơn nữa còn có Vũ Chi Húc cùng Phương Lam, hiện tại cô cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng là... Hai mắt của cô không tự chủ đối mặt với Mặc Tử Hàn, trong nháy mắt hốt hoảng lập tức tránh né.

Mặc dù cảm thấy rất vui vẻ cùng hạnh phúc, nhưng khi cô đối mặt với anh vẫn còn cảm thấy lúng túng, có lẽ là do quá lâu không có gặp mặt, cũng có thể là trong lòng của cô còn nhớ đến chuyện trước kia. Bất kể thế nào, cô tin tưởng mình về sau sẽ từ từ quên được.

Khi Mặc Tử Hàn trông thấy cô tránh né ánh mắt của mình, trên mặt đột nhiên trở nên ưu thương, nụ cười cũng lặng lặng biến mất.

Quả nhiên, nếu muốn cô lập tức thay đổi thành bộ dáng như xưa là không thể nào, cho dù cô đã trở lại, nhưng cô ấy không phải là Tử Thất Thất của năm năm trước rồi.

Lòng... có chút đau...

“Mẹ ơi!” Mặc Thiên Ái đột nhiên gọi, nụ cười thật tươi nhìn cô.

Hai mắt của Tử Thất Thất lập tức nhìn về phía cô bé nói “Ừ? Có chuyện gì thế?”

“Thật ra thì con có mấy vấn đề rất muốn hỏi mẹ, không biết hiện tại có thể hỏi hay không...” Lời của Mặc Thiên Ái có chút giảo hoạt, nụ cười trên khuôn mặt đáng yêu cũng mang theo một chút tà khí.

“Dĩ nhiên có thể, con hỏi đi!” Tử Thất Thất trả lời.

“VẬY... Nếu như thương một người hơn mình mười sáu tuổi, mẹ có ý kiến gì hay không? Đương nhiên là người đàn ông phải lớn tuổi hơn!” Thời điểm Mặc Thiên Ái đặt ra câu hỏi này, cố ý đem ánh mắt của mình chuyển đến Mộc Sâm đang đứng ở phía sau.

Mộc Sâm kinh hoàng.

“Thật ra thì, mẹ cảm thấy tình yêu không có phân biệt tuổi tác, chỉ cần hai bên yêu thích, không ngại đối phương là người như thế nào, như vậy sẽ không thành vấn đề!” Tử Thất Thất nghiêm túc trả lời.

“Tuyệt! Mẹ thật tốt quá, con rất yêu mẹ!” Mặc Thiên Ái nói xong, vội vàng leo xuống ghế của mình, đến bên cạnh cô, nhón chân của mình lên, vòng tay ôm lấy cổ của cô, dùng sức hôn má của cô một cái.

Trong nháy mắt, Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ân dùng ánh mắt hiếu chiến trừng cô bé, còn Mặc Tử Hàn cũng lộ vẻ có chút khác thường.

Tử Thất Thất bị cô ôm thân mật như vậy, trong lòng rất ấm áp giống như là Hạ Thiên Liệt Nhật. (giống như tê liệt hoàn toàn vậy)

“Đúng rồi mẹ, con còn muốn hỏi mẹ, nếu như con nói con thích anh ấy...” Mặc Thiên Ái dùng ngón tay ngăn ngừa của mình chỉ vào thân thể cao ngất của Mộc Sâm nói “Mẹ có phản đối không?”

Hai mắt của Tử Thất Thất theo ngón tay của cô mà nhìn về phía Mộc Sâm đang đứng.

Nhìn qua cậu ta còn rất trẻ, đoán chừng cũng khoảng hai mươi tuổi, diện mạo tuấn tú, ngũ quan rất lập thể, chỉ có điều cả người rất lạnh lùng, giống như

không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng... Hai mắt cậu ta chột len lén liếc nhìn mặt của Mặc Thiên Ái một cái, vẻ mặt lạnh lùng trong nháy mắt trở nên hốt hoảng, giống như đang bị rối loạn vậy, có chút ngượng ngùng của con trai mới lớn.

Tử Thất Thất đột nhiên cười một tiếng, sau đó trả lời “Chỉ cần cậu ta có thể bảo đảm sẽ yêu con trọn đời trọn kiếp, chăm sóc cho con suốt cuộc, cung chiều con, vậy thì... Mẹ sẽ không có phản đối!”

“Thật sao?” Mặc Thiên Ái muốn xác định.

“Đương nhiên là thật, nhưng bây giờ con còn quá nhỏ tuổi, cho dù mẹ không có phản đối, nhưng nếu con chưa đủ mười tám tuổi, thì mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý. Chênh lệch tuổi tác không là vấn đề, tuổi còn quá nhỏ mới chính là vấn đề... Con hiểu không?” Tử Thất Thất nghiêm túc đáp trả cô, đồng thời cũng đem lập trường của chính mình nói rõ ràng.

“Con hiểu rồi!” Mặc Thiên Ái vui vẻ trả lời.

Lúc này mọi ánh mắt cũng không còn nhìn về phía hai mẹ con bọn họ nữa, mà nhìn về phía Mộc Sâm. Hơn nữa mỗi một ánh mắt đều như muốn nói với cậu ta: ‘Cậu thích trẻ con sao?’

Mộc Sâm lúng túng cuối đầu, hai mắt rũ xuống.

Cậu cũng rất muốn lớn tiếng nói cho mọi người biết: ‘Căn bản cậu cũng không có làm gì cả, cậu mới chính là người bị hại.’

“A, đúng rồi!” Mặc Thiên Ái đột nhiên kinh ngạc kêu lên, sau đó hai mắt sáng ngời nhìn Tử Thất Thất “Mẹ ơi, con vẫn còn có một vấn đề cuối cùng cũng muốn hỏi mẹ, mẹ phải chân thành và thật lòng trả lời con!”

Tử Thất Thất nhìn mặt của cô bé nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy có chút căng thẳng, giống như là đang tiến vào cái bẫy của kẻ địch vậy.

“Con nói đi!” Cô thấp thỏm nói.

“Con muốn hỏi mẹ, mẹ có yêu ba không?” Mặc Thiên Ái vòng vo, cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề chính.

Lúc này, tầm mắt của mọi người đều tập trung nhìn Tử Thất Thất, khăn trương chờ đợi câu trả lời của cô, người căng thẳng nhất chính là Mặc Tử Hàn, con tim cùng hô hấp như ngưng lại vậy, hai mắt nhìn cô chăm chăm, dùng sức nắm chặt đôi đũa trong tay.

Cô sẽ trả lời thế nào đây?

Cô sẽ nói gì đây?

Hay là chọn cách im lặng?

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc Thiên Ái, không nghĩ tới cô bé lại trực tiếp hỏi vấn đề này, hơn nữa còn là ở trước mặt của biết bao nhiêu người, đầu óc trong nháy mắt đều trống không, sau đó từ từ khôi phục ý thức, gương mặt dần dần chuyển sang đỏ, hai mắt lúng túng khẽ rũ xuống, chần chờ không biết phải trả lời như thế nào.

Mặc Thiên Ái đợi gần ba phút, phòng ăn yên tĩnh lạ thường, tiếng hô hấp cũng không nghe được, mọi người đang lo lắng chờ đợi câu trả lời.

“Mẹ...” Cô bé lại nhẹ giọng gọi, sau đó khuôn mặt tội nghiệp nói “Mẹ, vấn đề này mẹ nhất định phải trả lời con, vì từ nhỏ con đã thiếu hụt tình thương của mẹ, thì sự ấm áp của gia đình là rất quan trọng, là rất đáng quý, cho nên nếu như mẹ không có yêu ba, thì con... Con... Con...” Cô nói xong, hai giọt nước mắt từ trong hốc mắt liền rơi xuống.

Tử Thất Thất nhìn thấy cô rơi nước mắt, biết rõ là cô bé đang ‘uy hiếp’ cô, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của cô bé khóc làm cô đau lòng.

Cô thở dài một hơi, sau đó từ từ quay đầu, nhìn mặt của Mặc Tử Hàn, quan sát hai mắt thâm thúy của anh, sau đó mỉm cười nhẹ giọng nói “Khi em còn nhỏ, đã có phát một lời thề, đời này chỉ yêu một người, chỉ động lòng đối với một người, chỉ kết hợp với một người tạo thành gia đình, đem tất cả tình cảm của em chỉ dành riêng cho một người, bất luận xảy ra chuyện gì, tình yêu của

em cũng giống như một cây đại thụ già nua, tuyệt đối không dao động cùng thay đổi, cho nên... Anh đã hiểu chưa?”

Cô đột nhiên hỏi ngược lại, dùng phương pháp rất hàm xúc, nói ra lời thật lòng của mình.

Mặc Tử Hàn sáng tỏ nhìn vào mắt cô, nhìn nụ cười trên mặt cô, nghe cô nói một câu nối tiếp một câu, trong lòng cảm thấy vui vẻ định mở miệng trả lời cô.

Thì

“Không hiểu!”

“Không hiểu!”

“Không hiểu!”

“Không hiểu!”

Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Ân, Mặc Thiên Ái, cùng Vũ Chi Húc, bốn người đồng thanh nói, chặn lời của Mặc Tử Hàn.

Tử Thất Thất lúng túng, ra mồ hôi hột!

Vừa nãy cô đã cố gắng lấy hết dũng khí của mình để tỏ tình với Mặc Tử Hàn, nhưng mấy tên đáng chết này, thế nhưng... Lại ở đây quấy rối cô.

Cô hít một hơi thật sâu, mặt đỏ bừng bừng mà nói “Nếu như mẹ không thương ba, thì mẹ đã không trở về rồi!”

“Vậy rốt cuộc là yêu? Hay không yêu?”

Bốn người đồng thanh trêu cợt cô.

Mặt của Tử Thất Thất bây giờ đã biến thành quả cà chua chín đỏ, lúng túng muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng đám người kia với bộ mặt vui vẻ,

đang muốn vây lấy cô.

Ghê tởm!

Bất cứ giá nào!

Cũng không có gì phải sợ, cùng lắm thì!

Vẻ mặt của cô đột nhiên đoan chánh, nhìn Mặc Tử Hàn, mở miệng nói “Em yêu...”

“Đợi đã nào...!”

Mặc Tử Hàn cất tiếng cắt đứt lời của cô, sau đó tà ác cười nói “Bây giờ em không cần trả lời ngay, đợi đến khi hai chúng ta ở riêng một chỗ, anh muốn em chỉ nói cho một mình anh nghe thôi!”

Hai mắt của Tử Thất Thất dừng trên mặt của anh, trái tim lùm bùm nhảy loạn, giống như đánh trống vậy, dường như tiếng đập đang truyền ra khỏi lồng ngực.

“Ba, làm như vậy coi sao được? Là câu hỏi con hỏi mẹ, mẹ phải trả lời với con mới đúng chứ?” Mặc Thiên Ái cau mày oán trách.

“Đúng vậy, ba ích kỷ quá, chúng ta còn là người một nhà, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia sao?” Mặc Thiên Tân lên tiếng phụ họa.

“Ừh...” Mặc Thiên Ân thật dài ửng tiếng, cũng không có mở miệng nói chuyện.

“Tôi cảm thấy cậu quá giao hoạt rồi, thời điểm hai người ở riêng mới nói ra, nói như vậy là xong sao? Cậu muốn gì đây?” Vũ Chi Húc cười xấu xa nhìn Mặc Tử Hàn, đắc ý cầm lấy ly rượu trên bàn, khẽ nhấp một hớp.

Hai mắt Mặc Tử Hàn lạnh như băng nhìn bọn họ, khí thế hào hùng mở miệng bá đạo nói “Đây là vấn đề tình cảm của riêng của ba mẹ, các con đừng ‘vô công rồi nghề’ và không có tư cách để hỏi tới? Tất cả đều im lặng cho ba,

mau ăn cơm, ăn xong rồi thì mau lui xuống! Biết không?”

Bốn người nhìn khí thế bức người của anh, nghe anh ra lệnh, toàn bộ đều ngoan ngoãn im lặng, sau đó lặng lẽ dùng thức ăn trên bàn.

Ba phút sau...

Mặc Thiên Tân thả đĩa trong tay ra đứng dậy nói “Con ăn xong rồi! Ba, mẹ, và những người ‘vô công rồi nghề’ mọi người từ từ ăn, con lui trước. Tuyệt Lê... Chúng ta đi!”

Cậu nói xong, Tuyệt Lê ngồi ở bên cạnh liền từ từ đứng dậy, đi theo chân của Mặc Thiên Tân, hướng cửa phòng ăn đi.

Thỏ Nghiêu theo sát phía sau

Qua hai phút...

Mặc Thiên Ái thả đồ dùng trong tay, đứng dậy nói “Con cũng ăn xong rồi! Ba, mẹ, và những người ‘vô công rồi nghề’ mọi người từ từ ăn, đừng có gấp, con đi trước nha. Mộc Sâm... Chúng ta đi!”

“Dạ!” Mộc Sâm cúi đầu trả lời, sau đó đi theo cô rời khỏi phòng ăn.

Nhưng khi hai chân đột nhiên dừng lại, sau đó đưa bàn tay linh hoạt nhỏ bé của mình ra, ra vẻ chuyên nghiệp bấm ngón tay tính toán, cuối cùng cười tà nói “Ba, con mới vừa tính qua vận mạng hôm nay của ba, tuy là hôm nay ba có rất nhiều chuyện vui, nhưng cuối cùng lại có một tai kiếp đó, hơn nữa sáng nay khi con rời giường có xem qua Tinh Tọa vận thế, người đàn ông mang chòm sao Sư Tử hôm nay không nên vận động kịch liệt, nhất là vào buổi tối, cho nên... Ba phải cẩn thận đó!”

Cô bé nói xong, liền vui sướng quay đầu, sai bước ra khỏi phòng ăn.

Mộc Sâm theo sát phía sau!

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm cánh cửa phòng ăn đã được đóng lại, sắc mặt

lúng túng vô cùng khó coi.

Nha đầu chết tiệt kia, luôn thích nói vài câu mê tín, nhưng mỗi lần cô nói ra, cũng sẽ rất linh nghiệm.

Haizz... Chẳng lẽ tôi nay...

Năm phút sau.

Mặc Thiên Ân không nhanh không chậm ăn đem điểm tâm ăn xong, sau đó đứng dậy, nhẹ giọng nói “Ba, mẹ, con cũng ăn xong rồi, con còn ít hành lý muốn sắp xếp, con không quấy rầy hai người nữa.” Cậu nói xong, lại dời tầm mắt chuyển đến Vũ Chi Húc, sau đó lạnh lùng nói “Chú Húc, chú còn muốn ăn nữa sao, chú muốn làm kẻ ‘vô công rồi nghề’ àh?”

Kẻ ‘vô công rồi nghề’?

Hôm nay bọn họ sao thế? Hình như ai cũng rất nhạy cảm đối với bốn chữ này?

Vũ Chi Húc có chút do dự im lặng mấy giây, sau đó chậm rãi nói “Thật ra thì chú còn muốn ăn thêm chút nữa, nhưng cháu không muốn chú ăn cũng được, nhưng nếu không ăn nữa thì chú thấy lãng phí quá, hơn nữa chú cảm thấy nếu ở lại chút nữa sẽ có chuyện thú vị xảy ra, nhưng...”

Mặc Thiên Ân bất đắc dĩ liếc anh ta một cái, vừa đi ra cửa phòng ăn vừa lạnh lùng ra lệnh “Hai chú giúp tôi đưa chú ấy ra ngoài, cảm ơn!”

“Dạ!”

Hỏa Diễm cùng Hồ Phách hai người đồng thanh lĩnh mệnh, sau đó hai người lập tức lôi Vũ Chi Húc đi theo sau Mặc Thiên Ân, ra khỏi phòng ăn.

Không khí tĩnh lặng!

Phòng ăn rất to giờ chỉ còn lại Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất, trong không khí mang theo chút xấu hổ, khân trương, và một chút nóng bỏng.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn gọi cô, hai mắt nhìn cô nhẹ giọng nói “Đáp án của em... Bây giờ em có thể nói!”

Mặt của Tử Thất Thất từ từ chuyển đỏ, tim đập loạn xạ. Cảm giác khẩn trương như vậy trong năm năm qua cũng chưa có gặp qua, nhưng khi cô đối diện với anh thì tình trạng này lại liên tiếp xuất hiện, khiến cô không cách nào trấn định tinh thần của mình, không cách nào ổn định tư tưởng của mình.

Cô từ từ quay đầu nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, hai tay của cô không tự giác nắm chặt, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

“Những lời này của em, em chỉ nói một lần thôi, anh phải cố gắng tập trung nghe, nếu như anh không nghe rõ, hay nghe không hiểu, thì em cũng không lặp lại lần thứ hai đâu!” Cô e lệ nói, giọng điệu rất kiên quyết.

“Được!” Mặc Tử Hàn trả lời.

Tử Thất Thất trấn định tâm tình của mình, sau đó chậm rãi nói “Năm năm trước, khi anh giết chết cha của em, lúc đó lòng của em rất đau và rất loạn, em không muốn gặp mặt của anh, nhưng em biết rõ lòng của em vẫn còn rất yêu anh, cuối cùng em trong cơn mê giảng co giữa yêu và hận làm cho mất phương hướng, em không biết mình phải làm sao mới đúng, cho nên em lựa chọn biện pháp trốn tránh, tránh né sự thật. Em thật sự không biết em chọn lựa như vậy là đúng hay sai, trong năm năm này, cũng đã cho em khoảng thời gian khá dài để suy nghĩ, em phát hiện em yêu anh nhiều hơn em tưởng, không cách nào dùng thời gian để xóa đi tình yêu em dành cho anh, mà ngược lại càng ngày càng sâu đậm hơn, em thừa nhận năm năm qua, mỗi ngày em đều nghĩ về anh, đều nghĩ đến những kỉ niệm hạnh phúc của chúng mình, em cũng thừa nhận em rất yêu anh, yêu rất nhiều, cho nên... Lần này em trở lại đã ở trước mộ của cha mẹ mà ra quyết định, em chọn làm một đứa con bất hiếu, thù hận, hiểu lầm hay oán giận, em cũng không quan tâm, em chỉ muốn ở bên cạnh anh, sẽ không xa rời nhau nữa, em muốn cùng anh đi hết cuộc đời này, sau đó chúng ta sẽ chết cùng nhau, hai ta cùng xuống Địa ngục gặp cha mẹ để chịu tội, Nhưng... Mặc dù em đã quyết định quay về, nhưng thật sự bây giờ em không thể nào trở thành Tử Thất Thất của trước kia, cho nên... Anh cũng đừng nghi ngờ em, cũng đừng chán ghét em... Có

được không anh?”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, nghe giọng nói dịu dàng nồng tình của cô, trái tim anh trở nên ấm áp và thoải mái, bây giờ tâm tình của anh giống như hoa tươi vậy, rất hạnh phúc.

Anh kích động đứng dậy, bước đến bên cạnh cô, dùng hai tay của mình, vòng qua người cô ôm lấy cô vào trong ngực của mình. “Tử Thất Thất... Em có biết khi em nói xong những lời này thì sẽ có hậu quả gì không?” Anh hỏi cô.

“Em không biết!” Hai tay Tử Thất Thất cũng ôm lấy anh, đầu tựa vào ngực của anh, nghe được con tim của anh đang đập loạn xạ.

Mặc Tử Hàn cười thật tươi, sau đó kề sát bên tai của cô, nhỏ giọng nói “Hậu quả chính là, bất kể em có đồng ý hay không, thì em cũng sẽ là vợ của Mặc Tử Hàn... Anh muốn cưới em!”

Chương 331: Vũ Chi Húc lẻ loi... yên lặng thâm mến!

Cưới?

Tử Thất Thất kinh ngạc trợn to hai mắt của mình, trong nháy mắt trái tim thật giống như ngưng đập, mà cô toàn bộ thế giới đều tốt giống như đình chỉ, chỉ có bên tai không ngừng truyền đến lời nói cuối cùng của Mặc Tử Hàn: anh muốn cưới em... Anh muốn cưới em... Anh muốn cưới em...

Khóe miệng đột nhiên từ từ nâng lên, hốc mắt từ từ ướt át, sau đó nước mắt trong suốt từ khuôn mặt xinh đẹp chảy xuống.

Dem cô ôm lấy thật chặt, đem cả khuôn mặt cô cũng vùi vào trong bộ ngực của anh.

“Có thật không?” Cô vui mừng mở miệng, thanh âm mang theo nồng đậm nghẹn ngào, “Anh thật muốn kết hôn với em?”

“Đương nhiên là thật, anh thề, anh hướng trời thề!” Mặc Tử Hàn lập tức thề, vừa kiên định nói.

“Nhưng mà... Nếu như mà em gả cho anh, em liền muốn giết người, mặc dù em năm năm trước nói qua mình sẽ vì anh mà giết người, nhưng là... Em có thể còn cần một chút...”

“Đã không cần làm như vậy!” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, dịu dàng nói, “Bây giờ đã không có chuyện tàn nhẫn như vậy rồi, lại càng không có người đến bức bách em giết người, em có thể giống như những phụ nữ bình thường, mặc áo cưới xinh đẹp gả cho anh, trở thành tân nương Mặc Tử Hàn, trở thành vợ của anh, trở thành phu nhân duy nhất!”

Tử Thất Thất nghe lời của anh, mặc dù không biết anh làm cái gì, phá vỡ quy

củ hắc đạo này, nhưng là cô bây giờ thật hạnh phúc, bị cô như vậy ôm ấp lấy, thật sự rất hạnh phúc...

Thật có thể giả cho anh sao?

Rốt cuộc có thể giả cho anh rồi sao?

Hai tay cô lần nữa ôm anh thật chặt, sau đó đem cả khuôn mặt mình chôn sâu hơn vào lồng ngực anh, khoe miệng cũng len lén...nâng lên nụ cười hạnh phúc.

“Mặc Tử Hàn... Em yêu anh!” Cô nhỏ giọng vừa nói.

Mặc Tử Hàn nghe được lời cô nói... lộ ra một nụ cười hạnh phúc giống trẻ nhỏ.

“Em mới vừa nói gì? Anh không nghe rõ!” Anh giả bộ ngu.

“Anh gạt người, rõ ràng nghe được!”

“Thật không nghe rõ, em lặp lại lần nữa đi!”

“Ít đến, lời hay không nói lần thứ hai, anh có hiểu hay không!”

“Anh không hiểu!”

“Anh...”

“Lặp lại lần nữa, liên một lần... Anh còn muốn nghe nữa một lần!”

“Ách...”

“Nói sao!”

“Được rồi, vểnh tai cho em nghe cho rõ ràng!”

“Tuân lệnh!”

“Mặc Tử Hàn... Em yêu anh... Rất yêu rất yêu...”

“Anh cũng vậy!”

Mặc Tử Hàn cuối cùng đáp lại cô..., sau đó liền cúi đầu hôn lên môi của cô.

Mùi vị ngọt ngào tràn ngập khi miệng của hai người ở bên trong, tràn ngập ở trong lòng của hai người, tràn ngập ở trong thân thể của hai người...

Em yêu anh!

Đơn giản ba chữ, lại dẫn dắt hai người hạnh phúc.

Buổi tối

Phòng ngủ chính lầu hai

Tử Thất Thất khần trương ngâm mình trong bồn tắm hình tròn ở phòng tắm, mặc dù rời xa nơi đây năm năm, cảm giác cũng không quá xa lạ, nhưng là rỗng rã năm năm cô đều là ngủ một mình, nhưng là tối nay...

“Ai...” Cô nhẹ giọng than thở, dùng hai cánh tay của mình đem hai chân ôm chặt lấy.

Một chút cũng không khó tưởng tượng, vừa đến buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa đối mặt với tình lực dư thừa của người đàn ông này, thì càng không muốn cũng biết, anh sẽ làm gì với mình.

Làm sao bây giờ?

Cô cũng không muốn phải cự tuyệt anh, nhưng là... rất lúng túng, rất thẹn thùng!

Cô phiền muộn buông hai chân của mình ra, đem thân thể mình chìm ngập

vào trong nước, mà đầu cũng chậm chậm chìm xuống, cuối cùng cô ở trong nước lặn nửa thân thở, vết nước phồng đột nhiên xuất hiện, phát ra tiếng động “Phốc phốc “.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Thật khản trương, rất hoảng hốt...

Thôi!

Cô chợt hạ quyết tâm, chính điều mà họ nói là: nước tới đất chặn, binh tới tướng ngăn. Coi như không có biện pháp cự tuyệt, vậy thì tiếp nhận thật tốt, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa cũng nhiều tuổi rồi, cô còn có cái gì phải nhỡ nhó hay sao?

Mặc kệ, bất cứ giá nào!

Tử Thất Thất hạ quyết tâm, đột nhiên từ trong bồn tắm đứng lên. “Ào” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cô im lặng cúi đầu, kinh ngạc há to miệng của mình.

“Không thể nào...”

...

Bên trong gian phòng

Mặc Tử Hàn mặc màu trắng áo ngủ, đem áo ngủ vạt áo trước rộng mở hơn phân nửa, lộ ra cơ ngực trắng kiêu của mình, sau đó anh nửa nằm ở trên giường, hai tay khí phách dựa vào đầu giường. Nhưng là bỗng nhiên lại cảm thấy động tác này quá mức phách lối, giống như mình là một hắc đạo côn đồ cắc kè, mặc dù mình là người trong hắc đạo, nhưng mà ở trước mặt cô, anh còn muốn lộ ra, hấp dẫn, đẹp trai, mê người, bộ dáng đàn ông tràn đầy mị lực, cho nên anh vội vàng hấp tấp không ngừng thay đổi động tác của mình, tìm kiếm kiểu hoàn mỹ nhất, cuối cùng... Anh một ngàn người mới chọn được một người, tiếp tục nửa nằm ở trên giường, chân trái đặt ngang, đùi phải cong lên, tay trái tùy ý đặt ở bên cạnh, tay phải là cầm một ly cao cổ, thỉnh

thoảng khẽ nhấp một cái rượu đỏ trong ly, mà thái độ của anh cực kỳ hấp dẫn
lười biếng, hai mắt càng đầy thâm tình nhìn về phía cửa phòng tắm đang
đóng chặt.

OK! Perfect!

Vô cùng hoàn mỹ!

Anh bày xong tư thế chờ đợi Tử Thất Thất, thời gian dài đằng đặc đi qua,
thân thể của anh có chút đau nhức, lúc này gương mặt anh ㄟ thái, ở trong
lòng mình hỏi thăm: rốt cuộc mình đang làm gì? Đứa ngốc sao? Ngu ngốc
sao? Tại sao phải khấn trương? Tại sao phải làm chuyện như vậy? Tự nhiên
một điểm cũng không tốt?

“Ai...” Anh thật sâu than thở, đang định khôi phục lại dáng vẻ, nhưng lúc
này...

“Rắc rắc!” Phòng tắm cửa phòng bị chọt mở ra.

Mặc Tử Hàn cơ hồ là trong lúc điện quang hỏa thạch, mới vừa thiết kế tốt tư
thế, cũng đồng thời bày ra vẻ mặt tốt, vô cùng tự nhiên khẽ di động tay phải
của mình, đem vật cầm trong tay ly cao cổ chuyển qua bên mồm của mình,
nhẹ nhàng uống lấy chất lỏng màu đỏ trong chén.

Cửa phòng tắm.

Tử Thất Thất mặc áo choàng tắm thật dài, bao bọc toàn bộ thân thể mình ở
trong áo choàng tắm, chỉ hở hai chân của mình, đứng ở cửa, đồng thời hai
mắt nhìn về phía Mặc Tử Hàn đang nửa nằm ở trên giường.

“Tắm xong?” Mặc Tử Hàn đem khước miệng ly cao cổ dời đi, nhẹ giọng ưu
nhã mở miệng.

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời, trên mặt đỏ ửng sâu hơn một chút.

“Nếu tắm xong, như vậy... Liên... Đi nằm ngủ đi!” Giọng Mặc Tử Hàn hiện
lộ ra vẻ khấn trương, nhưng anh lại không ngừng không chế mình, nhất định

không thể để cho mình bại lộ sự khản trương cùng hốt hoảng.

“Ừ!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời, sau đó liền từng bước từng bước đi tới bên giường, hai chân bước lên giường, nằm lên giường, sau đó đắp kín mền, chuẩn bị ngủ.

Mặc Tử Hàn thấy cô đưa lưng về phía mình, âm thầm thở ra một hơi, sau đó cũng trượt xuống thân thể của mình, nằm ở trên giường, hơn nữa bàn tay không an phận bắt đầu đụng vào cô, từ hông của cô, đem thân thể mảnh mai của cô, từ từ ôm lấy.

Tử Thất Thất đột nhiên mở to hai mắt của mình, khản trương trấn định.

Mặc Tử Hàn thấy cô không có cự tuyệt, liền đem tay mình từ hông cô hướng đi lên, đụng vào trước ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cũng đem thân thể chính mình, dán lên lưng cô.

Mặc dù cô mặc áo choàng tắm, nhưng lồng ngực nóng bỏng của anh như cũ truyền lại đến trên sống lưng của cô, giống như trước kia hai người, căn bản cũng không có bất kỳ ngăn cách, chỉ có hai người bọn họ da thịt dán thật chặt vào nhau. Tử Thất Thất khản trương bùm bùm nhảy loạn ở trong lòng, mà tay Mặc Tử Hàn càng lúc càng lớn mật, không ngừng vuốt ve cô, giống như rắn không ngừng chạy loạn trên người cô, mà anh thở nhẹ hơi thở ở bên tai của cô một cái lại một cái vang lên, đột nhiên... Dưới người anh giây thần kinh nào đó thức tỉnh, đặt ở đùi cô.

Tử Thất Thất khiếp sợ lần nữa trợn to cặp mắt của mình, Mặc Tử Hàn có chút gấp gấp khó dần nổi ở bên tai của cô nói: “Tử Thất Thất... Anh muốn...”

“Không được!”

Tử Thất Thất lập tức cự tuyệt anh, cũng từ giường ngồi dậy, thoát ra khỏi ngực của anh.

Lòng ngực Mặc Tử Hàn đột nhiên lạnh lẽo, anh khẽ kinh ngạc nhìn khuôn mặt đỏ rực của cô, sau đó từ từ ngồi dậy, nhìn cô nói, “Có phải em không muốn sao? Anh đụng em, em cảm thấy ghét sao?”

“Cũng không phải như vậy!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vậy thì vì cái gì?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì... Bởi vì...” Tử Thất Thất lúng túng tái diễn, sau đó ấp úng nói, “Bởi vì em... Cái đó... Đại di mục... Đến rồi!”

Đại di mục?

Mặc Tử Hàn đột nhiên kinh ngạc, sững sờ nhìn cô mấy giây, sau đó lại đột nhiên cười to: “Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Tử Thất Thất nhìn anh đang cười to, lập tức tức giận nói, “Anh cười cái gì? Cái này thì có cái gì buồn cười? Phụ nữ đều là như vậy, này rất bình thường à? Em nói này... Đừng cười... Cười nữa em liền không khách khí với anh đâu...”

“Ha ha ha... Ha ha ha ha ha... Thật đáng yêu...” Mặc Tử Hàn khản trương bởi vì tiếng cười của mình mà thay đổi toàn bộ, ngược lại, một bộ mặt tà ác trong nháy mắt hiện ra. Anh giả hoạt đến gần mặt của cô, sau đó tà mị mà nói: “Anh hiểu, cái đó của em tới, như vậy anh không với em cái kia, chỉ là ngược lại, trừ nơi đó ở ngoài, nơi nào anh cũng có thể đụng chứ?”

“Sao?” Tử Thất Thất kinh ngạc.

“Nếu là như vậy, vậy anh cũng không khách khí, anh muốn khởi động!” Mặc Tử Hàn nói xong, dùng hai cánh tay của mình ôm chặt lấy cô, sau đó lật người đè cô lại giường.

Tử Thất Thất trợn to hai mắt nhìn anh đang cười tà, đại não trống không trong nháy mắt khôi phục ý thức, “Anh... Anh không được làm loạn, buông em ra, em muốn đi ngủ, hơn nữa... Khởi động là có ý gì? Em cũng không phải là thức ăn!”

“Đối với anh mà nói, em là thức ăn ngon nhất trên cái thế giới này!” Mặc Tử Hàn nặng nề đè ép cô, cười tà nói.

“Anh... Anh... Cái người này là đại háo sắc, cắt ngay đi!” Tử Thất Thất đầy mặt đỏ bừng rống to.

“Ha ha ha... Muốn từ nơi nào ăn xong đây? Quả nhiên hay là từ anh đào bắt đầu mới được!”

“Cái gì? Anh đào? Không cần...”

“Như vậy từ trước hết dâu tây cũng tốt lắm!”

“A a a... Em không cần ——”

Một nữ hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể khóc không ra nước mắt...

...

Ngoài cửa phòng

Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Ân, Mặc Thiên Ái, cộng thêm Vũ Chi Húc, Mộc Sâm, cùng Tuyết Lê, sáu người cùng nhau đứng ở cửa phòng, nghe bên trong phòng truyền ra thanh âm.

“Hắc hắc he he...” Mặc Thiên Ái vui vẻ cười, mặt đắc ý nói: “Em nói không sai chứ? Ba tối hôm nay sẽ có một kiếp, hơn nữa không dễ làm vận động kịch liệt, em quả nhiên là vị thần coi là... Có đúng hay không, Mộc Sâm!”

“Dạ!” Mộc Sâm cúi đầu trả lời.

“Hừ? Thần toán? Anh xem em nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như là một vị thần bà? Hơn nữa còn là thần bí lắm lắm lắm bà bà!” Mặc Thiên Tân châm chọc nói xong, trực tiếp tổn hại cô.

“Anh nói cái gì? Em là bà cốt? Anh sẽ là thầy bói!” Mặc Thiên Ái tức giận.

“Anh chính là một nhân loại hoàn chỉnh triệt để, hơn nữa giờ ngủ của loài

người đang lúc đến, anh muốn đi ngủ một giấc thật tốt rồi, như em, bà cốt cũng mau trở về phòng đi, ngàn vạn đừng hơn nửa đêm ra ngoài dọa người, biết không?” Mặc Thiên Tân nói xong, mặt đắc ý xoay người, vừa hướng mình phòng ngủ đi, vừa nói: “Tuyết Lê, chúng ta đi!”

Tuyết Lê mặc dù không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng là hai chân cũng là đi theo phía sau cậu, cùng nhau hướng tới phòng của bọn họ.

Mặc Thiên Ái tức giận nhìn bóng lưng của cậu, sau đó dụng sức dậm chân một cái, nói: “Hừ, nếu như em có thể hù chết người, đầu tiên sẽ phải hù chết anh! Mộc Sâm, chúng ta cũng đi!”

“Dạ!” Mộc Sâm đáp trả, liền theo cô đi về phía ngược lại.

Mà lúc này, Mặc Thiên Ân nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, chân mày thật sâu nhíu lên, gương mặt lo lắng.

“Thế nào? Ghen tỵ?” Vũ Chi Húc đột nhiên xấu xa mở miệng.

Ghen tỵ?

Mặc Thiên Ân quay đầu nhìn anh, lạnh lùng nói, “Cháu vì sao phải ghen tỵ?”

“Bởi vì cháu thích mẹ nhất, bây giờ đang cùng một người đàn ông khác cùng giường chung gối, hơn nữa còn đang làm một chút chuyện tình, cho nên cháu sợ mẹ cháu đối với người đàn ông kia thích sẽ vượt qua cháu, đồng thời cháu ở đây ghen tỵ, anh ta có thể ngủ cùng với mẹ cháu, mà cháu lại không được!” Vũ Chi Húc vui vẻ nói xong, cố ý kích thích cậu.

Nhưng Mặc Thiên Ân chẳng những không có vẻ mặt tức giận, ngược lại thay đổi vô cùng tỉnh táo, hơn nữa còn theo dõi ánh mắt của anh, vô cùng nghiêm túc nói, “Chú là đang nói chính chú sao?”

Nụ cười trên mặt Vũ Chi Húc trong nháy mắt cứng ngắc.

“Đừng cho là cháu không biết tâm tư của chú, cũng đừng cho là chú có thể đoán được tâm tư của cháu, mặc dù cháu nhỏ, nhưng mà cháu lại không ngốc,

còn có... Loại nghe lén nhàm chán này về sau đừng có gọi cháu, cháu rất nhiều việc!” Mặc Thiên Ân lạnh lùng nói xong, liền lập tức xoay người, cũng hướng phòng của mình đi tới.

Vũ Chi Húc sững sờ đứng tại chỗ, khuôn mặt hắc tuyến.

“Haizz...” Không nghĩ tới anh một đồng tuổi, lại bị tiểu quỷ năm tuổi nói cho á khẩu không trả lời được, rõ là... Thật mất thể diện.

“Haizz...” Lại một lần nữa than thở, sau đó cũng xoay người, đi tới phòng của mình.

Chợt!

Khi đi ngang qua cửa cầu thang, anh thấy được An Tường Vũ dựa vào vách tường cửa cầu thang, mặt nặng nề.

Trong nháy mắt, lòng của anh lại một lần đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động lên.

“Hắc, bại tướng dưới tay, ngươi ở đây làm gì đó?” Anh mở miệng tôn thương người.

An Tường Vũ hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, lạnh lùng nói: “Không cần ngươi quan tâm!”

“Thế nào? Ở đây một mình âm thầm thương tâm sao?” Vũ Chi Húc nói xong, liền đi tới bên cạnh anh ta, bắt chước dựa lưng vào vách tường.

“...” An Tường Vũ đột nhiên trầm mặc, không để ý tới anh.

Khóe miệng Vũ Chi Húc nâng lên xấu xa, tiếp tục mở miệng nói: “Từ buổi sáng liền biến mất không thấy bóng người, mà bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, thế nào? Ngươi rất để ý Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn ở trong phòng đã làm gì sao? Chẳng lẽ ngươi còn thích Tử Thất Thất?”

An Tường Vũ nghe lời của anh ta, đột nhiên quay đầu, lại một lần nữa nhìn

chăm chăm anh ta nói: “Chuyện không liên quan người, không cần người quan tâm!”

“Bị tôi nói trúng rồi hả?” Vũ Chi Húc đắc ý.

“...” An Tường Vũ không trả lời, mà là đột nhiên đứng thẳng thân thể của mình, chuẩn bị rời đi.

“Này!” Vũ Chi Húc gọi anh ta lại, sau đó nói tiếp: “Thật ra thì tôi vẫn luôn rất không hiểu, tại sao năm năm trước anh phải ở lại bên người Tử Thất Thất đây? Hơn nữa tôi nghe nói anh tính tình vốn không phải như thế, chẳng lẽ là bởi vì Tử Thất Thất mà thay đổi sao?”

Hai chân An Tường Vũ đột nhiên dừng lại, nhưng mà trên mặt vẫn lạnh như băng, anh cũng không có quay đầu nhìn anh ta, mà là lạnh lùng mở miệng, nói: “Có hay không anh nói quá nhiều rồi, nguyên nhân tôi lưu lại anh thật hiếm kỳ như vậy sao? Hay là bởi vì Tử Thất Thất và Mặc Tử Hàn bây giờ đang ở cùng nhau để cho anh tâm loạn như ma, cho nên liền muốn mượn tôi tới dò đi tình cảm của anh đây? Đúng rồi... Có thể mời về sau không có việc gì thì đừng cùng tôi nói chuyện? Tôi thật sự... Rất chán ghét anh!”

Anh nói xong, liền sải bước mở cửa ra, đi xuống lầu một.

Vũ Chi Húc đứng tại chỗ trầm mặc rất lâu sau đó.

Thật rõ ràng như vậy sao?

Không chỉ có tiểu quý, ngay cả cái người đàn ông không cùng chung sống, cũng nhìn thấu anh đối với Tử Thất Thất có tình cảm.

“Haizz...” Thật sâu than thở, sau đó khước miệng lần nữa nâng lên nụ cười xấu xa.

Xem ra mỗi tình đầu của anh chưa có nở hoa cũng đã khô héo, không biết mùa xuân thứ hai của anh lúc nào thì xuất hiện đây? Quả nhiên một người, rất là tịch mịch...

Sáng sớm ngày thứ hai

Phòng ngủ chính lầu hai.

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng bị thanh thúy gõ vang, Chung Khuê đứng ở trước cửa sổ từ từ xoay người, trong tay cầm gậy đúc đầu chim ưng giống như trước kia, mặt mũi so với năm năm trước già nua chút ít, nhưng hai mắt vẫn giảo hoạt như thế, toàn thân cũng đều tràn đầy uy nghiêm.

“Vào!” Lão phát ra thanh âm xanh ngắt, lạnh lùng mở miệng.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra, Tàn quản gia xuất hiện ở cửa phòng.

Chương 332: Đồ ở nơi nào? Nhất định phải tìm ra mới được!

Hai mắt Chung Khuê nhìn Tần quản gia từng bước từng bước đi vào bên trong phòng.

Tần quản gia dừng chân ở trước mặt của lão, sau đó cung kính hướng về phía lão cúi đầu, cứng nhắc mà nói, “Lão gia, mới vừa nhận được tin tức, tiểu thư Tử Thất Thất sáng sớm hôm qua đã trở lại nhà họ Mặc!”

Tử Thất Thất?

Chung Khuê đột nhiên hơi trợn to hai mắt, sau đó khóe miệng từ từ nâng lên độ cong vui vẻ.

“Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Lão vui vẻ nói xong, ngoài nụ cười lại lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn.

Tìm cô ta ròng rã năm năm đều không tìm được cô ta, không nghĩ tới chính cô tự động hiện thân, thật sự là quá tốt, sự xuất hiện của cô liền cho thấy Mặc Thâm Dạ cũng sẽ xuất hiện, còn lần này mặc kệ dùng phương pháp gì, cũng muốn cho nó tiếp nhận vị trí hắc đạo đầu rồng, hơn nữa lão còn phải một chiêu phá hủy tất cả thế lực Mặc Tử Hàn, đem hắc đạo lần nữa hợp làm một thể.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha...” Lão đột nhiên cười to, mừng như điên nói: “Đây thật là một tin tức tốt. Thông báo xuống, phái người giám thị 24h nhất cử nhất động ở nhà họ Mặc, nhất là người phụ nữ Tử Thất Thất này, nhất định phải theo dõi chặt cho ta!”

“Dạ!” Tần quản gia lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó lập tức thối lui khỏi phòng ngủ.

Chung Khuê đem gậy đầu chim ung từ từ nâng lên, sau đó đôi tay trùng điệp bao trùm ở trên đầu chim ung, dùng sức gõ vang sà nhà.

“Cộp ——” một tiếng, thanh âm ở bên trong phòng trầm trầm vang vọng.

Rốt cuộc đợi đến cái ngày này.

Lần này là chiến tranh rồi.

Mặc Tử Hàn, cái tên tiểu tử thú vị vô dụng này, cũng nên cùng với cha nuôi của người đi gặp Diêm Vương rồi.

“Ha ha ha...” Lão tà ác cười, khuôn mặt giảo hoạt.

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ chính phòng lầu hai.

Tử Thất Thất nằm ở trên giường lớn mềm mại quen thuộc ngủ, Mặc Tử Hàn hai cánh tay ôm cô thật chặt, cũng giống nhau quen thuộc ngủ, mà hai người ở nơi này trong năm năm, là lần đầu tiên ngủ như vậy, không hề phòng bị. Giống như đem giấc ngủ năm năm tới bù lại.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng nỉ non, sau đó vò vò cánh tay của mình, khóe miệng mỉm cười, từ từ mở ra hai mắt.

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Tử Thất Thất hiện ra trong đôi mắt anh, mà dung nhan xinh đẹp đó cũng sáng rõ chiếu rọi trong đôi mắt anh. Giống như là đang nằm mơ. Khi bọn họ ở cùng một nhà, khi bọn họ đã từng ngủ chung trên một cái giường, như vậy ôm ấp cô, nhìn cô, da thịt anh cùng cô rúc vào với nhau.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng gọi, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

“Ừ...” Tử Thất Thất nhẹ giọng nỉ non, vẫn như cũ trong giấc mộng, lại hình

như là đang trả lời, giống nhau ở khóe miệng cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng là cũng không lâu lắm, khuôn mặt ngủ hạnh phúc của Tử Thất Thất, đột nhiên từ từ biến chuyển, chân mày thật sâu nhíu lên, cái trán khẽ rỉ ra giọt mồ hôi nho nhỏ, khóe mắt lóng lánh nước mắt.

“Không cần... Không cần... Tôi không cần...” Cô đột nhiên nói mớ hoảng sợ nỉ non, đôi tay cũng bắt đầu giãy giụa lung tung, giống như thấy ác mộng, “Tôi không cần... Tôi không cần... Không... Không cần...”

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất, em làm sao vậy? Em tỉnh tỉnh, Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn hốt hoảng kêu cô, bàn tay bắt được tay cô đang vùng vẫy lung tung, muốn để cho cô an tĩnh lại.

“A a ——”

Tử Thất Thất đột nhiên kêu to, đột nhiên mở ra hai mắt của mình, mà rõ ràng trước mắt của mình chính là mặt của Mặc Tử Hàn, nhưng cô lại giống như vẫn đắm chìm trong cơn ác mộng, hai mắt dữ tợn trợn to, hơi thở vô cùng rối loạn, mà vốn là mặt đỏ thắm sắc hạnh phúc trong nháy mắt thay đổi trắng bệch.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Em làm sao vậy? Là anh, là anh a, em nhìn anh... Nhìn xem anh...” Mặc Tử Hàn dùng sức đè lại hai tay của cô, cả người tìm trên người của cô.

Tử Thất Thất từ từ nghe rõ âm thanh của anh, hai mắt cũng dần dần khôi phục nguyên dạng, rốt cuộc thấy được mặt của Mặc Tử Hàn, cũng đồng thời biết mình lại gặp ác mộng. Quả nhiên, lập tức khôi phục bình thường là không thể nào, coi như tất cả đều buông xuống, coi như toàn bộ chuyện trong cơn ác mộng đều là giả, nhưng là... Vẫn là không tự giác cảm thấy sợ hãi.

“A...” Tử Thất Thất đột nhiên gọi lên khóe miệng, cười ra tiếng.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn nụ cười của cô, lo lắng nói, “Tử Thất Thất... Em không sao chứ?”

“Ừ, em không sao!” Tử Thất Thất mỉm cười đáp lại.

Mặc Tử Hàn vẫn không hiểu, tại sao mới vừa rồi còn gương mặt hoảng sợ, nhưng bây giờ đột nhiên vừa cười? Cô thật không có chuyện gì sao?

Tử Thất Thất vẫn mỉm cười nhìn anh.

Tại sao mình lại cười đây?

Bởi vì đây là lần đầu tiên, cô từ trong cơn ác mộng tỉnh lại là ban ngày. Ở nơi này trong năm năm, cô mỗi lần hai mắt nhắm lại sẽ bắt đầu cơn ác mộng, mà thời điểm từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, mỗi lần cũng sẽ là đêm khuya, cô độc nhất, yên tĩnh nhất, để cho cô có thời gian sợ hãi. Chỉ là lần này không giống nhau, cô ngủ suốt đêm, hơn nữa khi tỉnh lại cũng không phải một người, cho nên điều này nói rõ, khúc mắc của mình đang chậm rãi cởi ra, đang chậm rãi biến mất.

Cho cô thêm một chút thời gian... Cho cô thêm một chút xíu thời gian... Cô sẽ giống như trước đây vui vẻ hạnh phúc... Nhất định có thể...

“Tử Thất Thất, em thật không có chuyện gì sao?” Mặc Tử Hàn lo lắng hỏi lại một lần nữa.

“Ừ!” Tử Thất Thất dùng sức gật đầu.

“Nhưng mà em mới vừa...”

“Thấy ác mộng mà thôi, từ từ sẽ tốt, chỉ là anh lo lắng chuyện này trước, có phải hay không... Trước từ trên người của em xuống?” Tử Thất Thất nhìn tư thế của anh bây giờ, sắc mặt tái nhợt, trong nháy mắt lại thay đổi đỏ bừng.

Vừa nghe cô nói như thế, Mặc Tử Hàn mới ý thức tới động tác mình bây giờ.

Đột nhiên lộ vẻ mặt gian ác, giống tối qua như đúc, anh từ từ đè xuống thân thể, nói: “Thật là đáng tiếc, tại sao nữ nhân sẽ phiền toái như vậy đây? Rõ ràng biểu hiện như vậy là thời cơ tốt, nếu như em không nói, vậy anh đây có thể...”

“Háo sắc —— cắt ngay —— cách em xa một chút ——” Tử Thất Thất đột nhiên rống to, trực tiếp sử dụng tay của mình đẩy ra khuôn mặt anh tuấn của anh.

“Đau quá!” Mặc Tử Hàn kêu gào bi thống.

“Cái người này tên khốn kiếp đại háo sắc, không cho phép đến gần em ——”

“Anh hiểu biết rõ rồi, anh hiểu biết rõ rồi, mặt của anh, mặt của anh... Mặt...”

“...”

Cải nhau buổi sáng, trong nháy mắt liền quên mất cơn ác mộng đó, bên trong gian phòng không khí mập mờ giống như là ngoài cửa sổ quang đãng, ấm áp, xinh đẹp... Chói mắt...

...

...

Buổi trưa

Mặc Tử Hàn vốn là muốn muốn ở nhà bồi Tử Thất Thất, nhưng lại bị Tử Thất Thất vô cùng kiên định đuổi ra khỏi nhà họ Mặc, lý do là: không đem công việc để ở trong lòng, đàn ông không có lòng cầu tiến, là không thể gả cho người đàn ông như vậy.

Đơn giản mấy chữ, để cho Mặc Tử Hàn ủ rũ cúi đầu lập tức chạy tới công ty làm việc, mà lúc này Tử Thất Thất có một chuyện khác mà phiền não không dứt.

Lầu hai.

Phòng ngủ chính.

Tử Thất Thất đứng ở cửa sổ, nhìn cả đất đai nhà họ Mặc, Vũ Chi Húc đứng ở

phía sau cô, nhìn bóng lưng cô.

“Anh không hiểu rõ, em đang suy nghĩ gì? Tại sao muốn đồng ý giúp người cảnh sát kia đây?” Vũ Chi Húc đột nhiên mở miệng, nghi ngờ hỏi.

Tử Thất Thất khoe miệng hơi cười cười, hai mắt nhìn bầu trời xanh thăm thăm, nói, “Bất kể là bởi vì nguyên nhân gì, anh cũng sẽ giúp em đúng không?”

Chân mày Vũ Chi Húc đột nhiên hơi nhíu lên, sau đó lại chợt mở ra, than thở nói: “Ai... Thật là không có biện pháp, anh đối với em mà nói cứ như vậy có quan trọng không? Em cứ như vậy cần anh phải trợ giúp sao?”

Tử Thất Thất chợt xoay người, cười nói: “Nếu như mà em nói không, anh sẽ như thế nào?”

“...” Vũ Chi Húc đột nhiên trầm mặc, nhìn chằm chằm gương mặt cô mỉm cười nói: “Thôi, làm như anh không nói gì, anh đầu hàng!”

Tử Thất Thất đem lấy cặp mắt mình cười xinh đẹp như trăng non: “Xin lỗi, luôn là làm phiền anh!”

“Không cần dùng khuôn mặt tươi cười đối mặt với lời nói của anh, đàn ông độc thân hãm hại không nổi nha!” Vũ Chi Húc gương mặt cười xấu xa, không tự chủ oán trách.

“Ôi chao? Anh nói cái gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ câu cuối cùng anh nói kia.

“Không có gì, em không phải để ở trong lòng, tóm lại chúng ta trước tiên ở nhà họ Mặc tìm một chút xem đi, anh nghĩ con Chíp tôi muốn lấy nhất định giấu ở nơi nào đó trong nhà họ Mặc.” Vũ Chi Húc lập tức nói sang chuyện khác.

“Như vậy chúng ta chia nhau làm việc, em phụ trách lần hai, anh phụ trách lần một, sau đó sẽ cùng nhau tìm cơ hội đi lần ba, nếu như trong biệt thự thật sự không có, như vậy sẽ phải đi tìm trong biệt thự chung quanh, tóm lại, em nhất định phải tìm được vật kia!” Tử Thất Thất vô cùng nghiêm túc nói xong,

chân mày không khỏi hơi nhíu lên.

“Tốt!” Vũ Chi Húc đồng ý.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó liền bắt đầu hành động.

Vật quan trọng gì đó, sẽ phải đặt ở nơi bí mật nhất, mà nhà họ Mặc nơi bí mật nhất, phải là địa lao, nhưng là địa lao tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba, cô đều đi vào, cũng không có thấy vật kia, toàn bộ đều là xây dựng để nhốt người, như vậy Mặc Tử Hàn sẽ đem vật này để ở nơi đâu đây? Nơi nào mới phải chỗ an toàn nhất đây?

Tử Thất Thất trong óc xoay rất nhiều vấn đề, trước hết đi tới thư phòng lầu hai.

Trong thư phòng, cô tra xét một cái giá sách cùng vách tường, cũng không có phát hiện có cơ quan cùng ám cách, cuối cùng cô lại ngồi ở bàn đọc sách bên trong, tra xét trong máy vi tính có hay không có tư liệu, nhưng là cuối cùng vẫn là không tìm được bất kỳ đầu mối. Quả nhiên, dựa vào loại này tìm kiếm mù quáng là căn bản tìm không thấy, đồ quan trọng như vậy làm sao cô có thể tìm ra đây?

“Rốt cuộc để ở nơi đâu rồi hả?” Cô phiền muộn nói, ngẩng đầu lên, xem trần nhà phòng sách.

Người cảnh sát kia tìm mười hai năm cũng không tìm được đồ, cô sẽ dễ dàng tìm được như vậy sao? Nhưng cô nhất định phải tìm được vật kia mới được, nên làm cái gì mới phải? Nên làm cái gì cho phải đây?

...

Phòng khách lầu một.

Vũ Chi Húc ngồi ở trong phòng của mình, mặc dù Tử Thất Thất nói để cho anh tìm lầu một, nhưng anh nhiều năm kinh nghiệm như vậy, tuyệt đối lại không tìm được, hơn nữa vật gì đó quan trọng như vậy, nên chỉ có Mặc Tử

Hàn biết để ở nơi đâu rồi, hơn nữa sợ rằng... Cũng không nhất định sẽ để ở trong căn biệt thự này.

Vậy nếu như không ở căn biệt này, còn có nơi nào là an toàn nhất đây?

“Thật sự là phiền toái... Động não chuyện như vậy một chút cũng không thích hợp với mình!” Anh lăm bầm lâu bầu nói xong, sau đó thở dài thật sâu.

Chỉ là, so với tìm kiếm mù quáng như vậy, còn không bằng tới trước một bước đánh đòn tinh thần, vừa đúng anh trước kia coi như là người của Chung Khuê, Mặc Tử Hàn nhất định sẽ hoài nghi anh, sau đó sẽ lo lắng cho mình gì đó, cuối cùng khi anh ta đi xác định đồ không có vút, để cho anh ta dẫn anh đi tìm con Chíp.

Mặc dù cơ hội mong manh, nhưng lại phải chú ý không tòi, hơn nữa coi như bị phát hiện rồi, có vẻ như... Cũng sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

“Ừ, cứ làm như thế! Thật không hổ là anh, phương pháp xử lý thông minh như vậy chỉ có anh có thể nghĩ đến chứ? Ha ha ha!” Anh vui vẻ cười, sau đó lập tức từ giòng đứng lên, bắt đầu hành động, dĩ nhiên không thể làm quá rõ ràng, như vậy sẽ bị phơi bày.

Tập đoàn King.

Phòng làm việc tầng cao nhất.

Mặc Tử Hàn ngồi ở bàn làm việc, có chút lòng không yên nhìn văn kiện trong tay, năm năm này anh mỗi ngày đều ngâm mình ở phòng làm việc, không ngừng công việc, không ngừng công việc, vẫn là lần đầu tiên, anh nghĩ phải nhanh lên một chút kết thúc công việc, sau đó tan việc về nhà.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Di động đặt ở trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, anh vươn tay đưa điện thoại di động cầm lên, chuyên được đặt ở bên tai.

“Đại ca!” Trong điện thoại di động truyền đến âm thanh Hồ Phách.

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Tôi cảm thấy được Vũ Chi Húc giống như có chút không đúng lắm!”

“Có ý tứ gì?”

“Hành vi của hắn rất kỳ quái, hình như là đang tìm thứ gì đó!”

“Tìm? Hắn đang tìm cái gì?”

“Tôi cũng không rõ ràng, nhưng là bộ dáng của hắn rất cổ quái!”

“Tôi hiểu biết rõ rồi, anh tiếp tục theo dõi hắn, xem hắn rốt cuộc đang tìm cái gì!”

“Dạ!”

“Đúng rồi, phu nhân đâu?”

“Phu nhân từ xế chiều vẫn ở trong thư phòng!”

“Thư phòng?”

“Dạ!”

“Đang làm gì? Đọc sách sao?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ khẽ cau mày.

“Không, đang ngăn người, như là đang suy nghĩ gì chuyện!”

Ngăn người?

Nghĩ chuyện?

Mặc Tử Hàn chân mày lại một lần sâu hơn, sau đó lạnh lùng nói: “Hôm nay phu nhân cùng Vũ Chi Húc đã gặp mặt sao?”

“Gặp qua!”

“Lúc nào thì gặp?”

“Buổi trưa, sau bữa trưa!”

“Tốt, tôi hiểu biết rõ rồi! Anh chỉ cần làm xong chức trách của mình, những thứ khác đều không cần để ý tới!” Mặc Tử Hàn hạ lệnh.

“Dạ!”

Mặc Tử Hàn đem điện thoại cắt đứt, sau đó cau mày trầm tư.

Tử Thất Thất cùng Vũ Chi Húc đã gặp mặt, sau khi gặp mặt cô đi thư phòng, vẫn ngăn người, mà Vũ Chi Húc là xuất hiện hành động kỳ quái. Thật là làm cho người nghĩ không ra. Lấy năng lực Vũ Chi Húc nếu như muốn ở nhà họ Mặc điều tra cái gì, cũng sẽ không bị người phát hiện mới đúng, chẳng lẽ là hấn cô ý? Cô ý muốn bứt dây động rừng sao? Hay là mấy năm không thấy, năng lực của hấn yếu bớt?

Rốt cuộc hấn đang tìm cái gì đây?

Tử Thất Thất lại cùng hấn nói những gì đây?

Chẳng lẽ là hai người bọn họ dự mưu cái gì sao? Chẳng lẽ Tử Thất Thất trở lại bên cạnh anh, là có mục gì sao?

Trong nháy mắt hỗn loạn. Đầu óc anh lại hướng đến những suy nghĩ không hay.

“... Anh nhất định phải tin tưởng em, không cần hoài nghi em, không muốn anh chán ghét em... Có thể không?”

Bên tai anh như vang vọng những lời Tử Thất Thất đã từng nói qua, trong

nháy mắt, chân mày nhú chặt của anh từ từ giãn ra.

“A...” Anh cười khẽ, sau đó làm bầm lâu bầu nói, “Như đã đồng ý em, sẽ không hoài nghi em. Tử Thất Thất... Anh tin tưởng em!”

Anh kiên định nói xong, khóe miệng từ từ khẽ cười, sau đó hai mắt rũ xuống, tiếp tục xem văn kiện trong tay.

Gần tối.

Tử Thất Thất ngồi trong thư phòng một buổi chiều, mà khi cô đi ra, thái độ vẫn bình thường, không có lộ ra nửa điểm khác lạ. Ngược lại, Vũ Chi Húc cũng là làm rất nhiều chuyện lộ tẩy.

Bữa ăn tối.

Trên bàn ăn thật dài, toàn bộ thành viên ngồi ở trước bàn, trên mặt của mỗi người đều lộ ra vẻ gia đình hòa thuận hạnh phúc, nhưng trong nháy mắt Mặc Tử Hàn dùng ánh mắt đặc thù liếc mắt nhìn Tử Thất Thất đang mỉm cười.

Trong chớp nhoáng này, Tử Thất Thất cũng không có phát hiện, nhưng là Vũ Chi Húc lại nhìn rất rõ ràng.

“Mẹ, ngày mai chúng ta đi khu vui chơi có được hay không? Con vẫn luôn muốn một lần cùng mẹ đến khu vui chơi, chúng ta cùng đi nha!” Mặc Thiên Ái đột nhiên mở miệng nói, đầy mặt nụ cười vui vẻ nhìn cô.

“Được!” Tử Thất Thất lập tức đồng ý.

“Khu vui chơi?” Mặc Thiên Ân đột nhiên mở miệng, vừa gấp thức ăn cho Tuyết Lê, vừa nói, “So với khu vui chơi, con càng muốn đi vườn thú!”

“Con cũng vậy!” Mặc Thiên Ân cũng đi theo mở miệng, lãnh đạm mà nói, “So với khu vui chơi cùng vườn thú, con càng muốn đi vườn cây!”

Nghe được bọn trẻ nói, Tử Thất Thất đỏ mồm hỏi!

Rất rõ ràng bọn chúng là tranh cãi lẫn nhau!

“Các con không thể nhường em gái một chút sao? Nếu không như vậy đi, đi xong khu vui chơi, sau đó đi vườn thú, cuối cùng đi vườn cây, như vậy có thể không?” Cô hơi có chút tức giận hạ quyết định.

“Ai nha, mẹ!” Mặc Thiên Ái gương mặt vui vẻ, hoàn toàn không có tức giận mà nói, “Mẹ không phải để ý bọn họ nha..., chúng ta hai người đi là tốt hơn, sẽ để cho mẹ con chúng ta bồi đắp tình cảm một chút!”

“Ách... Này... Được rồi!” Tử Thất Thất chân chờ trả lời. Cô đã hoàn toàn theo không kịp tiết tấu ba tiểu quỷ này rồi.

“Không được!”

Thanh âm Mặc Tử Hàn vô cùng kiên định cự tuyệt.

“Tại sao?” Mặc Thiên Ái cau mày nhìn anh, vẻ mặt hờn dỗi.

“Bởi vì ngày mai là chủ nhật, mẹ các con phải theo giúp ba suốt cả một ngày, cho nên ba tiểu quỷ các con... Mau tìm nơi khác chơi đi!”

Trong nháy mắt, ba tia sáng tức giận cùng nhau trùng tới anh, cũng đồng thời truyền đến ba âm thanh gầm thét:

“Khu vui chơi mát mẻ, con muốn đi cùng mẹ!”

“Vườn thú mát mẻ, con muốn đi cùng mẹ!”

“Vườn cây mát mẻ, con muốn đi cùng mẹ!”

Mặc Tử Hàn đỏ mồm hỏi!

Chương 333: Vũ Chi Húc rất kì quái, mục đích của hắn là!

Bọn tiểu quỷ này, lại dám Dĩ Hạ Phạm Thượng, hoàn toàn không để mắt đến anh, xem ra là anh bình thường quá mức cưng chiều bọn chúng, hôm nay nhất định phải cho bọn chúng biết tay một chút, để cho bọn chúng hiểu rõ uy nghiêm của anh.

Mặc Tử Hàn biểu tình đột nhiên nghiêm túc, lạnh lùng nhìn bọn họ, lộ ra khí thế bức người mà nói: “Ba đã quyết định, ngày mai mẹ các con sẽ ở cùng với ba, không cho phép các con có ý kiến, tất cả im miệng cho ba, ăn cơm!”

Trong nháy mắt, trong phòng ăn yên lặng như tờ, ba tiểu quỷ không còn bất kỳ ý kiến gì, nhưng là trên mặt cùng trong lòng đều vô cùng bất mãn.

Mà hai mắt Tử Thất Thất nhìn chằm chằm mặt của Mặc Tử Hàn, nhìn bộ dáng uy nghiêm của anh, không khỏi len lén cười một tiếng.

Có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, nhìn con của mình cùng ba bọn chúng cãi nhau, rõ ràng cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng bộ dáng của Mặc Tử Hàn vừa rồi, lại giống như là một đứa trẻ lớn, vô cùng đáng yêu, thú vị cực kỳ... Đây chính là cảm giác người một nhà sao? Đây chính là gia đình ấm áp sao?

Thật hạnh phúc...

“Khụ...” Mặc Tử Hàn đột nhiên ở trong phòng ăn yên tĩnh dùng sức ho khan một tiếng, sau đó hai mắt hơi có chút lúng túng nhìn cô nói, “Em ở đây cười cái gì?”

Trong nháy mắt, trên mặt Tử Thất Thất hiện ra nụ cười sáng lạn, cũng tiếp tục mỉm cười nhìn anh nói: “Không có gì nha, chẳng qua là cảm thấy anh vừa rồi...” Cô cố ý muốn nói lại thôi, lòng xấu xa muốn vì bảo bối của cô báo thù.

“Anh vừa rồi? Thế nào?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi, không hề phòng bị liền tiến vào trong cạm bẫy của cô.

“Ha ha ha...” Tử Thất Thất đột nhiên vui vẻ cười ra tiếng, sau đó nhẹ giọng nói, “Em chỉ là cảm thấy mới vừa anh thật đáng yêu, chính là như vậy!”

Cái gì?

Đáng yêu?

Lúng túng trên mặt Mặc Tử Hàn trong nháy mắt gia tăng.

Bỗng nhiên trong lúc đó, ba tiểu quỷ vừa mới im xuống, nghe những lời này lại một lần nữa sinh động hẳn lên.

“Ai nha mẹ, không nói không biết, bị mẹ nói như thế, thật đúng là để cho con giật mình, ba tuy bề ngoài kiên cường nhưng bên trong xác thực ẩn chứa thành phần đáng yêu, rất có tiềm chất hoa mỹ nam a!” Mặc Thiên Tân lập tức mở miệng.

“Không sai, ba, giống như kiểu chú đáng yêu, hiện tại rất nhiều nữ otaku (chui trong nhà) cũng rất ưa thích, đây chính là trong truyền thuyết đại thúc cũng rất mạnh nha, nếu như âm thanh của ba làm nũng một chút, thì càng nhiều phiếu rồi!” Mặc Thiên Ái lập tức phụ họa.

“Ừ... Ừ...” Mặc Thiên Ân liên tục liên hai lần xác định, vô cùng tiếc chữ như vàng mà nói bốn chữ: “Đúng là như thế!”

Trong nháy mắt, mặt Mặc Tử Hàn thật giống như bị chiếu xạ đèn neon đỏ da cam vàng lục lam chàm tím, bảy kiểu màu sắc không ngừng biến đổi.

Vũ Chi Húc ngồi ở một bên xem náo nhiệt, nụ cười trên khóe miệng đã sớm che giấu không được.

Tử Thất Thất giả bộ ngu ăn bữa ăn tối trên bàn, hai mắt thỉnh thoảng nhìn về phía mặt của Mặc Tử Hàn, sau đó không nhịn được cười trộm.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn chằm chằm mỗi người trên bàn, lửa giận trong lòng không ngừng lên cao. Nhưng mà lại là không cách nào hướng tới bọn họ phát tiết ra ngoài, cho nên không thể làm gì khác hơn là “Rầm” một tiếng vỗ bàn, sau đó lạnh lùng nói: “Tôi ăn no, các người từ từ ăn!”

Nói xong, anh liền sai bước hướng cửa phòng ăn đi.

Trên bàn năm người cũng cười nhìn đối phương, sau đó cùng nhau lộ ra vẻ mặt tà ác...

“Đi thông thả, người đàn ông đáng yêu!”

“Đi thông thả, chú đáng yêu!”

“Đi thông thả, ba đáng yêu!”

“Đi thông thả, ba đáng yêu!”

“Đi thông thả, ba đáng yêu!”

Năm người trăm miệng một lời, âm thanh vô cùng vang dội, cả phòng ăn cũng quanh quẩn thanh âm của bọn họ, qua lại xoay vài hồi.

Hai chân Mặc Tử Hàn đột nhiên dừng ở cửa phòng, nghe sau lưng thanh âm của năm người, gò má lạnh như băng đột nhiên thay đổi đỏ lên. Lần đầu tiên... Anh có một loại cảm giác muốn độn thổ.

Ghê tởm!

Bọn họ đáng chết khôn kiếp...

“Rắc rắc!” Anh đem cửa phòng nhanh chóng mở ra, sau đó sai bước đi ra cửa phòng, xoay tay lại dùng sức vung, cửa phòng “Rầm ——” bị đóng.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Bên trong phòng vang lên tiếng cười vui vẻ, trên mặt mỗi người giống như những bông hoa mùa xuân, vô cùng xinh đẹp.

...

Ngoài cửa phòng ăn.

Mặc Tử Hàn nghe từ bên trong cửa truyền tới tiếng cười, tức giận nhú mày. Nhưng mà trong nháy mắt giãn ra, sau đó khóe miệng cũng chậm chậm nâng lên. Mặc dù có chút nổi giận, nhưng là nghe tiếng cười như vậy, Anh sao còn có thể nóng giận đây?

Nếu như có thể lựa chọn.

Anh nguyện ý bị trêu chọc như vậy cả đời, cũng không nguyện dán thân vào hắc đạo, làm một ma quỷ máu lạnh.

Cười thôi...

Tận tình cười thôi...

Sau đó, hạnh phúc thôi...

Cho đến vĩnh viễn...

Sau buổi cơm tối

Tử Thất Thất trở lại lầu hai, đi tới cửa phòng ngủ. Bởi vì là gian phòng của mình, cho nên cũng không có gõ cửa, trực tiếp đem cửa phòng mở ra, đi vào bên trong phòng. Mà lúc này, trong phòng không có một bóng người, chỉ có y phục xốc xếch của Mặc Tử Hàn đặt ở trên giường, còn trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Đang tắm?

Thế nhưng có thể nhàn nhã tắm rửa, có phải hay không anh cũng không có tức giận?

“Ha ha...” Tử Thất Thất nhẹ giọng cười, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Đi tới bên giường, cầm lên y phục anh cởi xuống, chỉnh tề xếp tốt, nhưng là chợt... Hai tay của cô dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào y phục Mặc Tử Hàn. Trong đầu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ. Có thể hay không anh đem vật kia vẫn luôn mang theo bên mình? Dù sao cũng là vật quan trọng như vậy, đặt ở bên cạnh mình mới an toàn nhất chứ? Nhưng là, nhưng là đồ nguy hiểm, hơn nữa lấy thân phận của Mặc Tử Hàn, luôn bị cảnh sát chú ý, bọn họ tìm lý do tới lục soát thân thể của anh, chẳng phải là bị tóm? Cho nên cũng sẽ không đặt ở trên người của anh chứ?

Chân mày thật sâu nhíu lên, hai mắt Tử Thất Thất đột nhiên chuyển dời đến cửa phòng tắm.

Bất kể!

Tìm một chút xem đi, coi như là hy vọng mong manh, cũng không thể buông tha.

Cô lập tức thu hồi tầm mắt của mình, đôi tay bắt đầu tìm kiếm túi trên quần áo, trong túi anh để ví da, cái chìa khóa, điện thoại di động, toàn bộ tìm khắp trong ra ngoài, nhưng là nếu không có thấy đồ đặc thù.

Không ở nơi này sao?

“Em ở đây làm gì?”

Đột nhiên vang lên thanh âm, hai mắt Tử Thất Thất kinh ngạc tròn to, sau đó từ từ chuyển động đầu của mình, nhìn về phía cửa phòng tắm. Lúc này cửa phòng đã bị mở ra, Mặc Tử Hàn phía dưới vây quanh khăn tắm trắng như tuyết, để trần nửa người trên, hai mắt nghi ngờ nhìn chăm chăm cô.

Tử Thất Thất đột nhiên hốt hoảng, nhưng mà lại là hết sức duy trì bình tĩnh, nói: “Em đang giúp anh sửa sang lại y phục, anh xem anh ném khắp nơi!”

Sửa sang lại y phục?

Hai mắt Mặc Tử Hàn nhìn y phục xộc xệch trên giường, còn có từ trong quần áo lấy ra gì đó. Đây mới thật là ở sửa sang lại sao? Thế nhưng xem ra, tương đối là giống như đang tìm đồ gì chứ?

“Là như thế này a!” Anh đột nhiên mỉm cười, giả bộ không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nói: “Anh thiếu chút nữa liền quên mất, hầu hạ chồng ăn, mặc, ở, đi, là trách nhiệm làm vợ!”

“Anh... Anh nói những gì đó?” Tử Thất Thất xấu hổ bề ngoài âm thầm nghi ngờ. Anh không có phát hiện sao?

“Anh nào có nói bậy, chẳng lẽ em quên em đã đồng ý gả cho anh sao?” Mặc Tử Hàn đi đến bên cạnh cô, mặt cười tà khê khom lưng, đến gần mặt của cô.

“Em chỉ là đồng ý, nhưng còn không có gả cho anh!”

“Dù sao em nhất định đời này là người phụ nữ của anh, sớm gả muộn gả đều giống nhau, cho nên không bằng chúng ta tập trước một lần, em trước thử một chút gọi anh là chồng nghe xem!”

“Em mới không cần!” Tử Thất Thất mặt đỏ tới mang tai cự tuyệt.

“Sớm muộn gì đều đổi tên gọi, không bằng bắt đầu từ bây giờ thích ứng đi!”

“Em không cần!”

“Không cần cũng nhắc như vậy, cũng một đồng tuổi rồi!”

“Một đồng tuổi? Người nào một đồng tuổi rồi, em chỉ mới 29 tuổi lại 30 tháng mà thôi!”

“Dạ dạ dạ, em rất trẻ tuổi, thật đúng là tục ngữ nói không sai: nam nhân 41 đoá hoa, nữ nhân 30 là yêu tinh. Em bây giờ chính là thời kỳ xinh đẹp nhất của phụ nữ, cho nên...” Mặc Tử Hàn sắc sắc nói, từ phía sau dùng đôi tay từ

từ ôm lấy eo thon của cô, nhẹ nhàng ngậm vành tai của cô.

“Anh muốn làm gì? Buông em ra, đừng quên, em...”

“Anh hiểu biết rõ, mấy ngày gần đây em đều không thuận tiện, yên tâm đi, anh cái gì cũng sẽ không làm!” Anh nói xong, liền đem cô áp đảo dưới thân thể.

“Cái này gọi là cái gì cũng chưa làm?”

“Chỉ làm một chút xíu...”

“Không cần ——” Tử Thất Thất kêu to giãy giụa, dùng sức khước từ anh.

Mặc Tử Hàn đột nhiên dùng hết toàn lực của mình đem cô ôm chặt lấy, mà đầu của mình chôn ở đầu vai của cô, cũng không có nhìn mặt của cô. Vào giờ phút này, anh làm cho cô cảm giác đã không phải là một chút trêu chọc của đàn ông, mà là vô cùng nghiêm túc. Anh đang bên tai của cô, hơi thở hỗn hển hai cái, sau đó kiên định nói: “Tử Thất Thất... Bất kể em làm cái gì anh đều tin tưởng em, nhưng là... Ngàn vạn đừng làm chuyện nguy hiểm để cho anh lo lắng, anh cái gì cũng có thể không cần, nhưng chỉ cần em có thể sống thật khỏe!”

Tử Thất Thất nghe thanh âm của anh, thái độ trong nháy mắt nặng nề.

Cô khẽ run đôi môi, muốn mở miệng. Nhưng mà lại là từ từ đem môi khép lại, sau đó trầm mặc mặc cho anh như vậy nặng nề đè ép mình.

Vẫn không thể nói... Còn chưa thể nói...

Coi như bị anh hiểu lầm cũng tốt, bây giờ còn chưa có thể đem tâm sự của mình nói cho anh biết, còn chưa thể.

Cô nhắm đầu lông mày, trầm mặc khẽ di động hai tay của mình, sau đó từ từ leo lên đến trên lưng anh, từng điểm từng điểm ôm chặt anh.

Tin tưởng em thôi...

Em tuyệt đối sẽ không hại anh...

Mặc Tử Hàn!

Sáng sớm hôm sau

Mặc Tử Hàn suốt đêm cũng không có ngủ, hai cánh tay vẫn luôn ôm thật chặt cô, giống như vừa buông lỏng, tim của anh sẽ không tự chủ dao động, sẽ không tự chủ hoài nghi cô. Mà Tử Thất Thất không biết khi nào từ từ tiến vào trong giấc ngủ, một đêm này, cô cũng không có nằm mơ, nhưng là khóe mắt nhàn nhạt nước mắt vẫn luôn không có khô khô, cũng không có nhỏ xuống, chỉ là dừng lại ở khóe mắt, vẫn một mực... Không chịu rời đi.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào bên trong gian phòng, trong phòng từ từ thay đổi sáng ngời, mặt của Tử Thất Thất dưới ánh mặt trời lộ vẻ vô cùng xinh đẹp, mà khóe mắt còn để lại nước mắt, cô lộ vẻ đẹp động lòng người.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm mặt của cô, khóe miệng im lặng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, sau đó đem môi mình từ từ đến gần môi của cô, nhẹ nhàng rơi xuống một cái hôn, sau đó hai cánh tay rút cuộc từ từ buông ra, từ trên thân thể ấm áp của cô từ từ thoát khỏi, xuống giường.

Hai chân đứng ở bên giường, đầu lại chuyển sang sau lưng, nhìn mặt đang ngủ của Tử Thất Thất. Sáng sớm hôm nay cô tựa hồ cũng không có gặp cơn ác mộng, nhưng nhìn bộ dáng của cô, trong mộng tựa hồ cũng không phải là chuyện vui sướng. Rút cuộc trong lòng của cô đang suy nghĩ gì đây? Cô trở về nguyên nhân cũng không phải bởi vì anh sao? Cô còn có âm mưu khác?

Không không không...

Anh tin tưởng cô, vô cùng tin tưởng cô, coi như cô thật làm ra chuyện gì ngoài dự đoán, coi như là cô tới lấy tính mạng của anh, anh cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là, lo lắng cô, lo lắng cô sẽ phải chịu tổn thương.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng kêu tên của cô, chân mày từ từ nhíu lại.

Muốn hay không đi điều tra một chút mục đích của cô đây? Hay là... Cứ như vậy yên lặng theo dõi biến hóa?

Anh im lặng quay đầu trở lại, sau đó đi vào phòng tắm nhanh chóng rửa mặt, cuối cùng mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng ngủ.

“Rắc rắc!”

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại, nước mắt trên khóe Tử Thất Thất đột nhiên chảy xuống, sau đó đôi môi hơi ngọ nguậy, nhẹ giọng nỉ non kêu tên của anh: “Mặc... Mặc Tử Hàn...”

...

Đại sảnh lầu một.

Mặc Tử Hàn mới vừa đi xuống cầu thang, liền nhìn đến nụ cười xấu xa trên mặt Vũ Chi Húc đang đi lại phía anh. anh ta cũng không có cùng anh chào hỏi, mắt liếc qua mặt anh, đi sát qua thân thể của anh, chuẩn bị đi về phía lầu hai.

Mặc Tử Hàn đầy mặt lạnh lùng, hai chân đột nhiên dừng lại, anh nắm thật chặt hai quả đấm của mình, đột nhiên sau đó mở miệng, nói, “Người ở đây tìm cái gì?”

Vũ Chi Húc nghe được thanh âm của anh, hai chân cũng đột nhiên dừng lại.

“Người nói cái gì?” anh ta giả bộ ngu hỏi, từ từ xoay người, nhìn bóng lưng của anh.

Mặc Tử Hàn đưa lưng về phía anh ta, lần nữa lạnh lùng mở miệng, nói, “Anh cố ý để cho tôi phát hiện hành vi quái dị của anh, chính là muốn biết vị trí vật kia đúng không? Anh rốt cuộc đang tìm cái gì? Là ai bảo anh tìm?”

“Tôi muốn tìm đồ, anh thật không biết sao? Bây giờ đối với anh mà nói, có

đồ vật gì mà anh không muốn cho người khác tìm được nhất? Có đồ vật gì đó cần giấu đi đây? Tôi nghĩ anh chỉ cần hơi nghĩ một chút, anh sẽ hiểu?” Vũ Chi Húc nhẹ giọng nói xong, trong giọng nói hàm chứa nhàn nhạt nụ cười.

Mặc Tử Hàn cau mày, lại đột nhiên kinh ngạc trừng hai mắt.

Bọn họ muốn tìm là con Chíp sao?

Bọn họ muốn loại đồ vật này làm cái gì? Chẳng lẽ là...

Không được, không được! Anh không tin Tử Thất Thất sẽ làm chuyện như vậy đối với anh, cô nói qua muốn anh tin tưởng cô, cô nói qua nhất định phải làm cho anh tin tưởng cô.

Anh tin tưởng cô, tin tưởng cô, tin tưởng cô!

Dùng sức trấn định lại hoảng loạn trong lòng, nhưng là thái độ, làm thế nào đều không thể khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh.

“Xem ra... anh đã biết tôi muốn tìm là cái gì rồi, như vậy, có thể hay không mời đưa thứ đó cho tôi không? Như vậy tôi liền không cần tốn công tốn sức đi tìm, mệt chết người thật!” Vũ Chi Húc cười hì hì nói xong, hai mắt chăm chú nhìn lưng anh.

Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng nhìn sống lưng anh ta phản ứng, là có thể nhìn ra anh ta đang dao động, mà bằng thông minh tài trí của anh ta, cũng không thể không biết là ai bảo anh tìm. Không bằng sẽ để cho anh đến dò xét, xác định anh ta đối với Tử Thất Thất đến cùng tình yêu có bao nhiêu vững chắc, đến cùng có bao nhiêu sâu, đến cùng có bao nhiêu cố chấp.

“Anh kia vì sao muốn tìm vật kia? Muốn nắm bắt tôi để làm gì? Chẳng lẽ, là lão hồ ly Chung Khuê kia phái anh tới?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói xong, thử dò xét khả năng người khác, mà trong lòng không ngừng cầu nguyện anh ta trả lời.

“Cũng không phải!” Vũ Chi Húc phủ nhận.

Lòng Mặc Tử Hàn đột nhiên co rút đau đớn.

“Vậy là ai?” Anh hỏi.

“Không cần đã biết rõ còn hỏi sao!” Vũ Chi Húc cố ý cười xấu xa nói.

“...” Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc.

“Không thể nào? Chẳng lẽ anh thật không biết? Nhưng là tôi cảm thấy được anh sẽ không có ngốc như vậy!” Vũ Chi Húc nói tiếp, nhưng mà trong lòng thì hướng Tử Thất Thất nói xin lỗi: xin lỗi, hãy để cho tôi trêu chọc hần lần này, bằng không, tôi thật sự không cách nào quên được. Điều này chính là thâm mến người tà ác thôi.

Mặc Tử Hàn nghe lời của anh ta, chân mày thật sâu nhíu lại. Anh biết, là anh ta cố ý nói như vậy, nhưng anh cũng biết, anh ta nói đều là thật, nhưng anh ta làm vậy mục đích là gì? Nếu như là bứt dây động rừng, có thể hay không có chút vượt quá xa? Nhưng nếu như không phải, như vậy anh ta tại sao phải làm như vậy? Người đàn ông này... anh ta đang nghĩ cái gì?

Đột nhiên, Mặc Tử Hàn quay người lại, dùng hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hai mắt của anh ta.

Vũ Chi Húc hơi có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh.

“Rất kỳ quái a...” Mặc Tử Hàn điên cuồng mở miệng.

Vũ Chi Húc không hiểu nhìn anh ta, nói, “Kỳ quái cái gì?”

“Kỳ quái anh tại sao muốn ở bên cạnh Tử Thất Thất? Là bởi vì thích cô ấy sao? Nhưng anh nên hiểu rõ ràng, cô ấy sẽ chỉ thích một mình tôi, theo tính cách của anh, cũng không phải loại quấn quýt chặt lấy, sẽ phải rất sáng khoái rời khỏi cô ấy, nhưng anh lại chọn vẫn ở lại bên cạnh cô ấy, mà nếu như là bởi vì Tử Thất Thất là con gái Mặc Hình Phong, cho nên anh làm con nuôi Mặc Hình Phong, có nghĩa vụ bảo vệ cô ấy, nhưng Mặc Hình Phong cũng không có phó thác chuyện này cho anh, huống chi bên người Tử Thất Thất

còn có Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam, anh căn bản cũng không cần lưu lại bảo vệ, như vậy... Anh năm năm trước, là vì cái gì mà ở lại bên cạnh cô ấy? Anh trong năm năm cũng ẩn núp bên cạnh cô ấy, rốt cuộc vì cái gì?"

Chương 334: Cuộc gọi thần bí... Ông chủ của Vũ Chi Húc

Nghe Mặc Tử Hàn nói, nụ cười xấu xa trên mặt Vũ Chi Húc biến mất.

Thật sự là một người thông minh, xem ra trong năm năm này anh ta cũng không phải sống sa sút tinh thần, cũng là có chút suy nghĩ. Quả nhiên, đứa bé mà cha nuôi hun đúc, nhất định không giống người thường.

Vũ Chi Húc trầm mặc hơn mười giây, rồi lại nhếch miệng cười, cố tình giả ngu nói, “Tôi không biết anh đang nói cái gì, anh có thể lý giải bằng tiếng Trung để tôi hiểu không?”

Mặc Tử Hàn trừng mắt đằng đằng sát khí nhìn anh tôi.

“Quả nhiên, anh ở bên cạnh Thất Thất là có mục đích, rốt cuộc là muốn làm gì cô ấy? Mục đích của anh... cuối cùng là gì?”

“Tôi đã nói tôi không biết anh đang nói gì mà, anh làm gì cứ hỏi đi hỏi lại mấy câu chả hiểu ra làm sao vậy chứ? Với lại nếu cứ hỏi giống như anh mà tìm được đáp án, vậy... Anh có phải nên nói trước cho tôi thứ đó ở đâu không? Dù sao cũng là tôi hỏi anh trước nha!” anh ta kéo lại đề tài, cười càn đắc ý.

Mặc Tử Hàn trừng mắt hung hãn với anh ta, hai tay nắm chặt khiến khớp xương kêu lên “rắc rắc”, anh muốn ra tay, chất vấn hấn, ép hỏi hấn, bắt buộc hấn ta nói ra hết mọi chuyện, tất cả đều tố cáo hấn, thế nhưng anh không thể làm như vậy, bởi vì hấn là người Thất Thất quan tâm, anh không thể ngay lúc này làm hại đến người này, bởi vì anh không muốn nhìn thấy Tử Thất Thất đau lòng chút nào, lại càng không muốn cô lại bỏ đi.

Anh sẽ đi điều tra chuyện này, anh sẽ điều tra ra mục đích của hấn.

Bất thành linh xoay người lại bước nhanh ra ngoài.

Vũ Chi Húc nhìn bóng lưng anh, cười nói, “Đi đường cẩn thận, sớm về nhà nha...”

Mặc Tử Hàn không để ý đến anh ta, trực tiếp ra khỏi biệt thự.

Vũ Chi Húc nhìn anh bỏ đi, sau đó nụ cười trên mặt biến mất.

Hoàn toàn không nghĩ tới chuyện lại phát triển theo hướng này, càng không nghĩ tới thân phận mình lại bộc lộ, xem ra, không cẩn thận một chút không được rồi. Cần liên lạc với người kia không đây, rốt cuộc mình nên đi, hay nên ở lại đây?

Nói thật...

Anh muốn bỏ đi, bởi vì... Có một chút cảm giác mệt mỏi rồi...

Cũng không phải thân thể mệt mỏi, mà là tinh thần mệt mỏi.

Càng cùng chung sống lâu dài với cô gái Tử Thất Thất này, trách nhiệm trong tim sẽ càng lớn, bằng không... Bản thân sẽ không khống chế nổi...

“Haizzz... Rõ là hồng hét, hồng hét hết rồi...” Anh phàn nàn, bước từng bước nặng nề, đi tới phòng mình.

...

Lầu hai

Phòng ngủ chính

Tử Thất Thất nằm thẳng trên giường, chần chập trên người, rất rõ ràng trước khi đi Mặc Tử Hàn đã giúp cô kéo lên. Mà một mình cô ở trên giường thì cũng có chút lạnh, cho dù là mùa hè, cho dù là đắp chăn, nhưng bên cạnh lại không có cơ thể hân sưởi ấm, cô vẫn sẽ cảm thấy rất lạnh, mà bởi cái lạnh này khiến cô chậm rãi cau mày, cuối cùng... Bất thành linh mở to hai mắt.

Trong phút chốc sững sờ, sau đó từ từ khôi phục thần thái.

Cô lại gặp ác mộng sao?

Không... Cô không nhớ rõ bản thân đã gặp ác mộng, nhưng cũng không nhớ rõ giấc mơ của mình. Chuyện như vậy mọi người ai cũng từng có, có cảm giác mơ khi ngủ, nhưng lúc tỉnh lại lại quên đi nội dung của giấc mơ.

Cô không gặp ác mộng nữa rồi sao? Mới chỉ hai ngày thôi, đã thoát khỏi vương mắc năm năm thật sao? Là ba và mẹ đã tha thứ cho cô thật sao?

“Ha...” Cô khẽ cười, nhìn trần nhà trên cao.

Cô vui vẻ ngoảnh lại, muốn dùng nụ cười xinh đẹp nhất nhìn Mặc Tử Hàn, muốn để anh yên tâm, mình đã tự thoát khỏi ác mộng, nhưng... Lúc cô ngoảnh lại nhìn bên cạnh, mới phát hiện đã không còn bóng dáng anh, chuyện tối qua cũng trở lại trong tâm trí cô. Nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

Anh đã dậy rồi sao?

Anh đã đi rồi sao?

Không phải nói hôm nay sẽ cùng dậy với cô sao? Không phải tự quyết định bá đạo như vậy rồi sao?

Quả nhiên... Anh để ý chuyện tối qua? Tử Thất Thất chậm rãi ngồi dậy, chặn tuột khỏi người. Cô nhìn căn phòng vắng vẻ, nghe tiếng động yên tĩnh, trái tim có cảm giác tịch mịch cô quạnh, giống như quay lại ngày nào đó năm năm trước, sau khi thức trắng cả đêm, mặt trời xuất hiện, ánh sáng tiến vào, nhưng trong phòng, vẫn chỉ có một mình cô cô đơn lẻ loi, yên tĩnh... yên tĩnh...

Tối qua nhất định bị anh phát giác, anh đã bắt đầu hoài nghi cô rồi? Cũng đúng thôi, đổi lại là cô cũng sẽ hoài nghi, đổi lại là cô cũng sẽ có phản ứng như vậy, đổi lại là cô, có lẽ sẽ càng bài xích anh.

“Không sao!”

Cô lẩm bẩm, nụ cười xinh đẹp lại treo trên môi, nói với căn phòng vắng vẻ, “Cuộc sống hạnh phúc còn không xa, rất nhanh sẽ đạt được hạnh phúc chân chính, rất nhanh rất nhanh, nhẫn nại thêm chút nữa... Xin lỗi, Mặc Tử Hàn!”

Cô nói xong, nụ cười trở nên có chút chua xót, nhưng mà lại có chút hạnh phúc, tóm lại rất phức tạp, có phần lẫn lộn.

...

Sau khi rời giường làm vệ sinh cá nhân

Tử Thất Thất mặc một chiếc váy màu hồng phấn ra khỏi phòng, Hỏa Diễm thấy cô lập tức cung kính cúi đầu, máy móc nói, “Phu nhân, buổi sáng tốt lành!”

“Ừ! Buổi sáng tốt lành!” Tử Thất Thất mỉm cười đáp lại, sau đó tự nhiên nói, “Mặc Tử Hàn đâu rồi?”

“Đại ca mới tới công ty!” Hỏa Diễm đáp.

“Hôm nay không phải chủ nhật sao? Anh ấy không nghỉ à?” Tử Thất Thất tiếp tục hỏi.

“...” Hỏa Diễm chột ngậm miệng.

Thiếu chút nữa thì quên, hôm nay là chủ nhật, tối qua lúc ăn cơm đã nói, nhưng bởi năm năm này đại ca cho tới bây giờ cũng không quản ngày đêm mà ở lại công ty, cho nên anh quên mất, đại ca lúc này đã không còn là đại ca của năm năm trước, hôm nay là chủ nhật, đại ca phải bồi phu nhân mới đúng.

Đây thật sự là thất trách của anh!

“Tôi lập tức thông báo cho đại ca!” Anh nói xong liền lấy điện thoại ra.

“Không cần!” Tử Thất Thất lập tức ngăn lại, sau đó cười nói, “Không có việc

gì đâu, không cần nói cho anh ấy, để anh ấy làm chuyện mình muốn làm đi!”

Hỏa Diễm có phần nghe không hiểu lời cô, nhưng cô đã ra lệnh, vậy anh cũng chỉ nghe lệnh.

“Vâng!” Anh cúi đầu, bỏ lại điện thoại vào túi.

“Đúng rồi, Thiên Tân, Thiên Ân và Thiên Ái đâu? Bọn chúng dậy chưa?” Cô lại hỏi chuyện nhà.

“Thiên Tân thiếu gia và Tuyết Lê tiểu thư tới công viên trò chơi, bữa sáng bọn họ nói sẽ ăn ở đó luôn!”

“Công viên trò chơi? Nó không phải nói muốn đi vườn bách thú hơn sao?” Tử Thất Thất ngạc nhiên.

“Thiên Tân thiếu gia nói, đi công viên trò chơi chơi mấy trò có tính kích thích có lẽ sẽ kích phát ý thức tiềm ẩn trong Tuyết Lê tiểu thư, khiến cô ấy tỉnh lại!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất giật mình.

Con trai bảo bối của cô năm năm sau tuy đã trưởng thành, nhưng cái tính làm ầu làm càn này vẫn không thay đổi gì cả, ai ôi... Cô thở dài.

“Thiên Ân đâu?” Cô lại hỏi.

“Thiên Ân thiếu gia ở trong phòng, cậu ấy nói phòng ăn quá ồn, không tiêu hóa được, cho nên muốn ở trong phòng dùng cơm!”

“Ha ha ha...” Đây đúng là phòng cách của nó.

“Thế Thiên Ái đâu?”

“Thiên Ái tiểu thư cứ chủ nhật là dậy rất muộn, cho nên giờ còn đang ngủ!”

“Ồ...” Tử Thất Thất có hiểu một chút tính nết con mình, xem ra bọn chúng

trông thì không hợp nhau, thế nhưng lại không hiểu sao cảm thấy rất ăn ý, tử như... Đều không ăn trong phòng ăn, haizz...

“A, đúng rồi, còn Vũ Chi Húc và An Tường Vũ đâu? Bọn họ chắc đã ăn rồi hả?” Tử Thất Thất bỗng nhiên nghĩ đến bọn họ, bởi vì một mình ăn sáng rất vắng vẻ, lại còn không ngon miệng, vẫn nên có người cùng ăn thì tốt hơn.

“Vũ Chi Húc tiên sinh ở trong phòng, còn chưa có dùng cơm, An Tường Vũ tiên sinh cũng trong phòng, chưa có dùng cơm!” Hỏa Diễm thành thật trả lời.

Quả nhiên. Hai người đều chưa có ăn, trong năm năm này ngày nào cũng thế, bao giờ cũng đợi cô, thật giống như an ủi cuộc đời tịch mịch của cô.

Đi trước tìm Vũ Chi Húc vậy, đúng lúc, thuận tiện hỏi xem có tìm được thứ đó không.

“Anh bảo nhà bếp chuẩn bị một chút, tôi với bọn họ sẽ tới phòng ăn dùng cơm!” Tử Thất Thất ra lệnh, muốn tạm thời đuổi anh ta đi.

“Vâng!” Hỏa Diễm cúi đầu lĩnh mệnh, lập tức nhanh chóng tới phòng bếp.

Tử Thất Thất lại xoay người tới phòng Vũ Chi Húc.

...

Lầu một

Phòng khách

Vũ Chi Húc sau khi nghĩ tường tận, xác định xung quanh an toàn, quyết định gọi cho người kia.

Anh đóng cửa phòng khóa lại, sau đó tới phòng tắm rồi cũng khóa lại, mở vòi nước ra để có tiếng nước chảy ngăn lại tiếng anh, sau cùng mới gọi đến một số chỉ nhớ trong đầu mình.

Ngón tay nhanh chóng ấn số, đặt bên tai:

“Đô... Đô... Đô...”

Tiếng bíp vang lên ba lần, hần lập tức cúp máy, sau đó lại gọi, tiếp tục nghe tiếng bên trong:

“Đô... Đô... Đô...”

Lại ba tiếng

Người kia từng nói với anh, nếu bị người khác phát hiện, cảm thấy uy hiếp, lần đầu đợi đến khi ông ấy nghe, như vậy sẽ biết anh hiện tại đang bị uy hiếp, hoặc là có nguy hiểm, nếu gọi lần hai đã nói lên hiện tại rất an toàn, ông ấy có thể yên tâm nghe.

Quả nhiên sau ba tiếng bíp, điện thoại được kết nối, từ bên trong truyền đến một tiếng nói như chuông đồng, vang dội nhưng lại trung hậu.

“Húc? Lúc này gọi điện tới là đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vâng!” Giọng Vũ Chi Húc cực nghiêm túc, biểu cảm cũng trở nên nghiêm cần, nháy mắt như biến thành một người khác, một người vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mặc Tử Hàn đã chú ý tới tôi đi theo Thất Thất là có nguyên nhân khác, tôi nghĩ, nếu anh ta tiếp tục điều tra có khả năng sẽ phát hiện ra ngài, thế nên tôi muốn hỏi ngài, tôi có phải nên rời khỏi Thất Thất mới tốt hơn không?”

“Đây là kết quả sau khi cậu cân nhắc cẩn thận, hay là... Còn có nguyên nhân nào khác không?” Người trong điện thoại đột nhiên hỏi một câu sắc bén.

“...” Vũ Chi Húc hốt nhiên ngậm miệng.

“Nếu cậu muốn bỏ đi, tôi sẽ không ngăn cản cậu!”

“Không... Tôi chỉ là...” Vũ Chi Húc muốn nói lại thôi.

Anh quả thật muốn đi, nhưng lúc nói ra lại có chút không muốn, mâu thuẫn lần đầu tiên xuất hiện trong lòng. Thật sự người làm sát thủ không được phép có cảm tình, một khi có cảm tình sẽ không là sát thủ nữa, mà là một người bình thường.

“Mọi chuyện tôi đều nghe theo sự phân phó của ngài!” Anh cung kính nói, theo quán tính hơi cúi đầu.

“Được, cậu quyết định đúng lắm, vậy cậu cứ tiếp tục ở lại bên cạnh Thất Thất, bảo vệ con bé!”

Trên gương mặt lạnh băng của Vũ Chi Húc tự tiểu phi tiểu, giống như khô mà không phải khô.

Nên nói như thế nào đây?

Là một loại cảm xúc rất phức tạp...

...

Một mặt khác

Tử Thất Thất sau khi xuống lầu một liên đi thẳng tới phòng Vũ Chi Húc.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng gõ ba cái lên cửa phòng.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Bên trong không ai lên tiếng.

Tử Thất Thất nghi hoặc, lại gõ ba cái.

“Cộc, cộc, cộc!”

“...” Vẫn không ai trả lời.

Sắc mặt Tử Thất Thất chợt trở nên hết sức nghiêm cần.

Vội vàng xoay tay nắm cửa.

Cửa bị khóa trái rồi?

Tử Thất Thất nghi hoặc cau chặt mày lại. Vừa rồi Hỏa Diễm nói Vũ Chi Húc ở trong phòng, nhưng cô gõ cửa lại không ai lên tiếng, hơn nữa anh ta cho tới bây giờ chưa từng khóa cửa phòng, năm năm chung sống cô rất rõ đây không phải thói quen của anh ta, nhưng sao lại đột nhiên khóa cửa? Chẳng lẽ trong phòng xảy ra chuyện gì ư?

Cô hoảng hốt lập tức rút ra cái kẹp tóc trên mái, sau đó cầm phần được làm bằng sắt của cái kẹp kéo ra một đường thẳng, đưa nó vào trong lỗ khóa, chợt nghe “cách cách”, cửa phòng dễ dàng mở ra.

Tử Thất Thất cười.

Không tồi, năm năm này cô cũng không phải ngày nào cũng thương tâm, cũng từ Mặc Thâm Dạ học được một ít mẹo để bảo vệ bản thân, mà việc mở khóa này bây giờ với cô mà nói đã như một bữa sáng rồi.

Cô đề cao cảnh giác, cẩn thận mở cửa phòng ra, sau đó nhìn căn phòng trống không, bên trong cũng không có một bóng người, nhưng trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy lại rất lớn.

Đang tắm hả?

Tắm nên mới không nghe thấy cô gõ cửa sao?

Nhưng... Nếu tắm thì có phải có chút kỳ quái không? Trong phòng không có quần áo cởi ra. Chẳng lẽ là cởi ra trong phòng tắm? Nhưng mà sao tắm thì sao phải khóa cửa?

Hai mắt cô quét bốn phía, căn phòng bài trí sạch gọn, cửa sổ mở, phòng không có dấu vết đánh nhau gì cả, không giống như là bị ai đó uy hiếp, cũng

không giống bỏ trốn, nhưng điểm đáng ngờ duy nhất là tắm sao phải khóa cửa? Với lại cô còn nhẹ nhàng tới thử mở cửa phòng tắm, cũng khóa.

Cái này rất kỳ quái rồi nha!

Bình thường người này chỉ mong sao người khác nhìn thân hình của mình, sau đó thì trêu chọc người khác, mỉa mai người ta, nhưng là hôm nay, lại cẩn thận dè dặt, không chỉ khóa cửa phòng, còn khóa cửa phòng tắm.

Anh ta là phụ nữ sao? Thế nhưng khóa cả hai cửa?

Bảo mật như thế?

Xem ra nhất định là có chuyện gì đó.

“Ha... “Tử Thất Thất cười tà ác, sau đó nắm sợi thép của cái kẹp tóc trong tay, lại luồn vào ổ khóa cửa, mở cửa phòng tắm ra.

Để cô xem xem, anh ta đến cùng đang làm cái gì đi!

“Cách!”

Cửa phòng được mở ra, cô chậm rãi đẩy ra, tiếng nước chảy lớn hơn, mà Vũ Chi Húc ngồi ở rìa bồn tắm, quần áo trên người vẫn còn nguyên, trong tay cầm di động, vẻ mặt nghiêm túc, cùng lúc trả lời mệnh lệnh cuối cùng của người đàn ông trong di động.

“Vâng, ông chủ!”

Vũ Chi Húc lại cúi đầu nhận lệnh, mà bởi tiếng nước chảy cho nên không có nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, mãi đến khi cửa mở hẳn, anh mới kinh hãi ngoảnh lại nhìn về mặt sừng sốt của Tử Thất Thất.

Cô ấy sao lại tới?

Cô ấy sao lại vào đây?

Không xong!

Bị cô ấy nghe được chưa?

Không!

Do tiếng nước chảy nên hẳn cô ấy không nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, vậy anh phải bịa ra một lý do để che dấu là được, đúng, chỉ cần anh bịa ra một lời nói dối...

“Anh mới nói gì?” Tử Thất Thất không tin nhìn anh ta, sừng sốt hỏi, “Ông chủ là ai? Anh gọi điện cho ai? Vì sao phải thần thần bí bí như thế?”

Vũ Chi Húc nhăn chặt đôi lông mày.

Không nghĩ tới lại bị cô ấy nghe được mấy chữ sau cùng, lần này phải nói dối cho qua thế nào? Anh còn có thể che giấu được sao?

Sao chuyện lại đột nhiên xảy ra thế này?

Làm sao bây giờ?

Anh hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Chương 335: Để con lẻ loi năm năm này... Mẹ xin lỗi!

“Vì sao không nói? Trả lời em!” Tử Thất Thất nhìn anh ta, lại hỏi.

Vũ Chi Húc chậm rãi đứng lên, đôi mắt với cô, lập tức cười nói, “Em cũng biết nghề của anh mà, anh chỉ là một sát thủ, trên anh nhất định sẽ có lãnh đạo, do đó...”

“Đừng gạt em!” Tử Thất Thất cắt đứt lời anh, hai mắt trở nên sắc bén, có chút tức giận nói, “Tuy em chỉ ở cùng anh năm năm, em không rõ quá khứ anh thế nào, nhưng em vẫn biết được, lời trong miệng anh, câu nào là thật câu nào là giả, vì thế... Đừng gạt em, nói thật cho em!”

Nụ cười trên mặt Vũ Chi Húc từ từ biến mất, đôi mày nhăn lại, trong ánh mắt có do dự, cả người lại lâm vào trầm mặc.

Thật là một cô gái sắc bén, đúng là không giấu được cô ấy, cũng không lừa được cô ấy.

Sẽ nói thật với cô ấy ư?

Phải nói hết toàn bộ với cô ấy ư?

“Thất Thất...” Anh nặng nề mở lời, đôi mắt hoảng loạn nhìn cô nói, “Vừa rồi người gọi nói chuyện với anh, cũng không phải người xấu, ông ấy sẽ không làm gì gây nguy hiểm cho em, do đó em có thể yên tâm, anh cũng không muốn lừa cái gì, chỉ là... Anh không thể nói cho em ông ấy là ai!”

Tử Thất Thất thấy anh khó xử, cô kỳ thực cũng không muốn làm khó anh, nhưng thật sự rất là kỳ quái.

Năm năm trước người này đột nhiên muốn ở lại cạnh cô, cho dù Mặc Thâm

Dạ và tiểu Lam làm làm gì cũng không đuổi được anh ta đi, tuy rằng bọn họ cũng từng hoài nghi mục đích của anh ta, nhưng mà Mặc Thâm Dạ lẫn tiểu Lam đều tin tưởng anh, nói anh tuyệt đối không có ác ý, cho nên cô mới yên tâm, cùng anh trở thành bạn bè, mà trong năm năm này, anh cũng luôn chăm sóc cô, bảo vệ cô, an ủi cô, nhưng đây là lần đầu tiên, cô cảm giác người này thật xa lạ, xa lạ khiến cô hoàn toàn không biết anh đang nghĩ gì.

“Chi Húc, em hỏi anh, lí do gì mà năm năm trước anh ở bên cạnh em?” Câu hỏi vẫn luôn nghi ngờ suốt năm năm cuối cùng cũng nói ra.

“...” Vũ Chi Húc lặng im cúi đầu, cũng không trả lời.

“Là người khác phái anh tới giám thị em thật sao?” Cô hỏi lại.

“...” Vũ Chi Húc vẫn im lặng.

“Mục đích cuối cùng của anh là gì? Người như em thì anh còn muốn được gì chứ? Năm năm này em coi anh là bạn tốt, vậy còn anh? Anh coi em là gì?”

“Thất Thất!” Vũ Chi Húc rốt cục mở miệng, anh ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, “Anh ở bên cạnh em thật sự không có mục đích gì cả, anh chỉ muốn bảo vệ em mà thôi, với lại trong năm năm này, anh cũng luôn coi em là bạn tốt, cũng không phải muốn em nghĩ như thế, anh... Anh đối với em... Anh...” Giọng nói của anh trở nên do dự, cuối cùng lại khó mà nói ra.

Không muốn nói chân tâm của mình cho cô, bởi vì nói ra căn bản không có kết quả gì, hơn nữa nói ra những lời đó, vậy quan hệ giữa bọn họ sẽ biến chất, không cách nào trở lại như trước. Nói thật, trong năm năm này, ở cạnh cô, lúc cô đau lòng sẽ tìm anh, lúc cô khổ sở sẽ tìm anh, lúc cô cô đơn không có ai cùng ăn cơm cũng sẽ tìm anh. Sự đòi hỏi của cô ấy khiến anh có chút dương dương tự đắc, làm trong lòng anh nảy sinh một loại cảm giác về sự ưu việt, thế nhưng... Cho dù cô ấy mong muốn thế nào, anh rất rõ ràng, cô gái này không thể yêu mình, lòng cô ấy sẽ không rời khỏi người đàn ông đó.

Cho nên từ lâu anh đã quyết định, tuyệt đối sẽ không nói rõ cho cô biết, chết cũng không nói!

“Anh đối với em?” Tử Thất Thất nghi hoặc lặp lại, tò mò hỏi, “Anh muốn nói gì?”

Vũ Chi Húc khó nói nhìn cô, đôi lông mày nhíu lại, sau cùng quyết định.

“Được, anh sẽ cho em biết người vừa nói chuyện với anh là ai, nhưng anh sẽ không nói tên của ông ấy, anh muốn để ông ấy tự nói với em!” Anh nghiêm túc nói, lộ ra biểu cảm khó xử.

“Được!” Tử Thất Thất đồng ý.

Vũ Chi Húc lại cầm lấy điện thoại, vẫn gọi hai lần, sau đó đợi kết nối...

“Chi Húc? Sao lại gọi tới nữa? Lại xảy ra chuyện gì sao?” Trong điện thoại di động lại truyền đến tiếng nói như chuông cổ kia, vừa vang lại phúc hậu.

“Ông chủ, hết sức xin lỗi, vừa rồi lúc tôi nói chuyện với ngài đã bị người khác thấy!” Vũ Chi Húc cực kỳ lễ phép nói, hơn nữa giọng cũng cực kỳ nhún nhường.

“Bị người khác thấy?”

“Vâng!”

“Bị ai phát hiện? Chẳng lẽ là...”

“Vâng, là Tử Thất Thất!” Vũ Chi Húc trả lời, không nhịn được lén nhìn cô.

Tử Thất Thất thấy bộ dáng chưa từng xuất hiện này của anh lại càng nghi ngờ.

Rốt cuộc là ai đây? Vì sao khi nhìn bọn họ nói chuyện mà cô lại cảm thấy khẩn trương?

“Cuối cùng vẫn bị con bé phát hiện sao? Vậy... Cậu có nói cho con bé tôi là ai không?”

“Vẫn chưa, tôi muốn để ngài tự nói với cô ấy thì tốt hơn!”

“Ừ, cũng tốt!”

“Vậy để tôi chuyển điện thoại...”

“Không!” Người trong di động cự tuyệt, sau đó nặng nề nói, “Cậu tìm một cơ hội, mang con bé tới gặp tôi, tôi không muốn dùng phương thức này nói cho con bé biết tôi là ai, tôi muốn trực tiếp nói với con bé!”

“Vâng, tôi biết rồi!” Vũ Chi Húc cung kính trả lời, lại một lần nữa cúi đầu.

Tử Thất Thất nghe tiếng Vũ Chi Húc, thấy anh cúp điện thoại, sau đó xoay lại nhìn mình, dùng biểu cảm vô cùng nghiêm túc nói, “Thất Thất, Ông chủ muốn gặp em!”

“Gặp em?” Tử Thất Thất giật mình.

“Đúng thế, anh sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt cho hai người, vậy nên xin em cho anh chút thời gian, anh sẽ không gạt em, cũng không phải kẻ địch của em, lại càng không làm em tổn thương, anh sẽ nói chuyện cho em biết, do đó... Hãy tin anh!” Vũ Chi Húc phát thệ, cả người trên khí chất trên người thay đổi, trở nên nghiêm túc trịnh trọng, trở thành một Vũ Chi Húc mà Tử Thất Thất không quen biết.

Tử Thất Thất nhìn vào mắt anh, tuy cô không hiểu trong hồ lô của anh bán thuốc gì, cũng không có nghe được chút gì từ người đàn ông kia, nhưng với người này...

“Được, em tin anh, khi nào anh chuẩn bị tốt rồi thì đến nói cho em biết!”

“Ừ!” Vũ Chi Húc trả lời.

Tử Thất Thất xoay người ra khỏi phòng tắm.

...

Hỏa Diễm trong phòng ăn chờ họ một lúc lâu mà vẫn không có ai vào, thế nên vội vàng tới phòng Vũ Chi Húc tìm kiếm, đúng lúc gặp phải Tử Thất Thất đang đi ra ngoài. Vội dừng chân, sau đó cung kính cúi đầu, lúc muốn gọi cô thì Tử Thất Thất lại lạnh lùng đi qua anh, hơn nữa trực tiếp đi lên lầu hai.

Hỏa Diễm nghi hoặc ngẩng đầu, thấy khuôn mặt cô đầy tâm sự có chút nghi hoặc.

Lúc này còn tốt lắm mà, sao giờ đã thay đổi rồi?

Anh xoay người nhìn cửa phòng Vũ Chi Húc, mày nhăn lại.

Chẳng lẽ là vừa mới xảy ra chuyện gì sao?

Tập đoàn King

Phòng làm việc tổng giám đốc

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế dựa phiên muộn thở dài.

“Haizz...”

Anh sao thế này? Vì sao lúc cô còn ngủ lại đi? Sao không đợi cô ấy tỉnh lại cùng ăn sáng rồi hẵng đi chứ? Rất hi vọng luôn được ở cùng cô, nhưng lúc này sao lại làm ra hành động ngược lại thế này? Anh vẫn đề ý chuyện tối hôm qua thật ư?

Thực kỳ quái, bản thân cũng không phải phụ nữ, rốt cuộc khó chịu cái gì chứ?

Bực ghê...

Anh buồn bực đá chân đẩy ghế về phía sau dừng lại bên cửa sổ, nhìn bầu trời trong xanh cùng ánh mặt trời chói chang bên ngoài.

Hay là nên về?

Có lẽ cô ấy còn chưa có đây!

“Tình tính tang... Tình tính tang...”

Chuông di động vang lên, anh vẫn nhìn trời quang ngoài cửa sổ, tay đưa vào túi quần lấy điện thoại ra để ở bên tai:

“Đại ca!” Trong di động truyền ra tiếng Hỏa Diễm.

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Vừa rồi phu nhân tới phòng Vũ Chi Húc, không biết đã xảy ra chuyện gì, nét mặt phu nhân hình như có chút tức giận, hơn nữa sáng nay cũng không dùng bữa sáng!”

“Cô ấy tới phòng Vũ Chi Húc?”

“Vâng!”

“Vậy trừ nét mặt có bất đồng ra thì còn gì khác thường nữa không?”

“Cũng không có!”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc nhíu mày, trong đầu nghĩ lung tung, nhưng khả nghi nhất, hay là chuyện bọn họ tìm kiếm con chip, chẳng lẽ là trở mặt? Hay là...

“Đại ca!” Hỏa Diễm trong lúc hần trầm mặc lại lên tiếng.

“Còn có chuyện gì?” Mặc Tử Hàn lại một lần nữa lạnh lùng hỏi.

“Đại ca, anh có phải đã quên hôm nay là chủ nhật rồi không vậy? Tôi qua anh nói sẽ ở cùng phu nhân cả ngày, nhưng anh bây giờ...” Hỏa Diễm đang nói lại ngừng lại.

Mặc Tử Hàn đột nhiên bưng tỉnh.

Đúng vậy, hôm nay là chủ nhật, căn bản không cần thiết đi làm, nhưng anh lại... Hoàn toàn quên mất tiêu, sáng sớm lại còn đi làm, cả chuyện tối qua cũng quên luôn.

Đáng chết!

Anh sao vậy?

“Phu nhân cô ấy có nói gì không?” Anh có chút khẩn trương hỏi, nhưng đồng thời cũng lộ ra chân tình.

“Phu nhân cô ấy nói cứ để anh đi làm chuyện anh muốn làm!”

“Cũng chỉ có như vậy?” Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, trái tim ần ần đau đớn.

“Vâng!” Hỏa Diễm trả lời.

Mặc Tử Hàn nhăn mày, cảm giác thất vọng tràn ngập khắp cơ thể. Còn tưởng rằng cô ấy sẽ tức giận, hoặc là phẫn nộ, nhưng không nghĩ tới cô ấy lại bình tĩnh đến thế.

“Tôi biết rồi, anh tiếp tục bảo vệ phu nhân, nếu có gì khác thường thì gọi lại cho tôi!”

“Vâng!”

Cúp điện thoại, Mặc Tử Hàn lại nhìn trời quang ngoài cửa sổ, phút chốc, trời quang trong mắt anh như ảm đạm, mây đen trùng trùng, tối đen, nặng trĩu, rất là buồn rầu.

Đột nhiên!

Anh đứng bật dậy, muốn trở về nhà họ Mặc, nhưng, anh lại vô lực chậm

chậm ngời xuống, thở dài.

“Haizz... Mình bị sao vậy? Rốt cuộc còn gì chưa thỏa mãn? Sao lại cứ vậy chứ? Sao khi có được hạnh phúc rồi lại không cách nào vui vẻ nổi? Là lòng tham không đáy sao? Quả nhiên... chính là lòng tham không đáy!” Anh tự nói một mình.

Vốn là một ngày của hai người bọn họ, vốn hẳn là một ngày rất hạnh phúc, nhưng hiện tại... Tất cả đều bị anh đập bể rồi.

Giữa trưa

Biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ trên lầu hai

Tử Thất Thất vẫn như trước kia đứng bên cạnh cửa sổ, hai mắt nhìn bầu trời trong xanh, mỉm cười nhàn nhạt, nụ cười có chút chua xót.

“Bách Hiên, em xin lỗi...” Cô khẽ nói, sau đó mỉm cười chua xót, ngửa mặt nhìn trời nói, “Em lúc này không thể nào vui vẻ được, hơn nữa... Còn có một chút đau lòng. Em xin lỗi vì không quý trọng sinh mệnh anh cho, nhưng mà, cảm giác thế này rất nhanh sẽ khá hơn, nhất định rất nhanh sẽ khá hơn, do đó... Đừng giận em nhé!”

Cô giống như thường ngày nhìn bầu trời, báo cáo tâm tình hôm nay của mình với Bách Hiên, sau đó cúi đầu nhìn quyển truyện “Cô tiên cá” trên tay.

Trong năm năm này, mỗi khi cảm thấy buồn, cô đều đọc quyển truyện này. Tuy là câu chuyện thê mỹ, nhưng mỗi lần xem xong, trong lòng như có một dòng nước ấm làm ấm trái tim cô. Lời ba nói khiến cô hiểu rõ được một chút, ông ấy muốn nói cho cô, nếu cuộc sống chỉ ngắn ngủi có vài năm cũng không muốn mình đau khổ mà buồn phiền, phải vui vẻ để sinh mệnh ngắn ngủi của mình tỏa sáng ra ánh sáng chói mắt.

Cái gọi là bao dung, chính là hiểu và bỏ qua... Tha thứ...

“Ba... Cám ơn ba!” Cô cuối cùng mỉm cười vui sướng, nhìn quyển sách trên tay.

...

Mặt trời chiều ngã về tây

Đã sắp chạng vạng rồi!

Mặc Tử Hàn rót cục về nhà, sau khi cùng người thân ăn cơm xong liền trở về phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ

“Cạch!” Cửa phòng tắm mở ra, Mặc Tử Hàn vẫn “hở hang”, dưới thân chỉ bọc một cái khăn tắm đơn giản, mà lúc này, Tử Thất Thất mặc váy ngủ màu trắng, ôm quần áo chuẩn bị ngày mai mặc đứng trước mặt anh.

“Em... Đây là...?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc mở miệng.

Tử Thất Thất mỉm cười nhìn anh, nói, “Tối hôm nay em muốn tới phòng ngủ của Thiên Ái, do đó đêm nay anh phải ngủ một mình rồi!”

“Cái gì? Một mình?”

“Phải đó, em đi đây!” Tử Thất Thất tự nhiên nói xong, liền lập tức đi ra cửa phòng.

Mặc Tử Hàn căn bản cơ hội ngăn cản cũng không có, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn căn phòng trống không.

Sao đột nhiên lại muốn ngủ cùng Thiên Ái?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện sáng nay anh không giữ lời?

...

Ngoài cửa phòng

Tử Thất Thất đưa lưng về phía cửa phòng, khuôn mặt u sầu.

Buổi sáng anh đã tránh cô nên tới công ty sớm, lúc tối trở về cũng luôn tránh ánh mắt cô. Chắc là vừa thấy cô anh sẽ không cảm thấy thoải mái hả? Xem ra trước khi chuyện được giải quyết, khoảng cách giữa bọn họ vẫn chưa thể giải trừ. Cứ tạm thời như vậy đã, cô sẽ mau chóng giải trừ tất cả vấn đề.

“Em xin lỗi...” Cô áy náy nói, hai tay ôm chặt quần áo, sau đó đi tới phòng Mặc Thiên Ái.

...

Trong phòng ngủ

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Thiên Ái ngồi trên giường bày ra bài Tarot. Cô bé cũng không có ngoảnh lại nhìn chỉ lên tiếng trả lời.

“Vào đi ạ!”

“Cạch!” Cửa phòng mở ra, Tử Thất Thất mỉm cười nhìn cô bé, nói, “Thiên Ái!”

“Mẹ?” Mặc Thiên Ái kinh ngạc ngoảnh lại, thấy Tử Thất Thất mỉm cười, “Mẹ sao mẹ lại tới đây? Đã muộn rồi mẹ tìm con có chuyện gì không ạ?”

“Không có việc gì tìm con cả, chỉ là đêm nay mẹ muốn ngủ cùng con thôi, con sẽ không từ chối mẹ chứ?” Tử Thất Thất mỉm cười nói, chạy tới bên giường.

“Mẹ muốn ngủ cùng con?” Mặc Thiên Ái kinh ngạc.

“Ừ!”

“Vì sao ạ?” Cô bé hỏi, “Sao mẹ lại muốn ngủ cùng con? Chẳng lẽ mẹ với ba cãi nhau sao?”

“Đương nhiên là không!”

“Vậy thì vì sao ạ?”

“Cùng con mình ngủ còn cần nguyên nhân sao?”

“Nhưng... Sao mẹ không ngủ cùng anh Thiên Tân với anh Thiên Ân ấy ạ? Sao lại có con chứ?” Mặc Thiên Ái không ngừng nêu câu hỏi, tựa như mười vạn câu hỏi vì sao.

Tử Thất Thất buông quần áo trong tay, sau đó dùng đôi tay mình ôm cô bé nói, “Bởi vì mẹ cho tới bây giờ chưa từng ngủ cùng con, cho nên mẹ muốn biết, con gái bảo bối của mẹ lúc ngủ sẽ như thế nào, lúc ngủ có ngáy không, có nói mớ không, có mộng du không!”

“Con không có đâu!” Mặc Thiên Ái hơi dẫu môi nói.

“Ha ha...” Tử Thất Thất mỉm cười vui vẻ, khép chặt cánh tay nói, “Phải không? Vậy lúc con ngủ sẽ làm gì đây? Có thể nói với mẹ không?”

“...” Mặc Thiên Ái đột nhiên trầm mặc, hai mắt lạc lõng buông xuống.

Tử Thất Thất nói lỏng đôi tay, sau đó cúi đầu cụng trán cô bé, nhìn vào đôi mắt hạnh xinh đẹp nói, “Để con kể loi năm năm này... Mẹ xin lỗi!”

Chương 336: Kế hoạch bắt đầu, đầu tiên chuẩn bị rời khỏi nhà họ Mặc!

Trông vắng?

Thật xin lỗi?

Nghe được Tử Thất Thất nói như vậy, bài Tarot trong tay Mặc Thiên Ái chột toàn bộ rơi xuống giường, trong nháy mắt liền phá hư trận hình, mà hai mắt của cô bé bắt đầu hơi có chút chua xót, nước mắt mơ hồ xuất hiện. Nhưng cô bé lại dùng sức cắn chặt môi dưới của mình, không để cho mình khóc thút thít.

Tử Thất Thất cúi đầu nhìn mặt cô bé, nhìn trong mắt cô bé có nước mắt, hai cánh tay từ từ buộc chặt, đem lấy thân thể nho nhỏ không ngừng ôm chặt, sau đó lại một lần mà nói: “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Mẹ không có làm được một người mẹ có trách nhiệm, năm năm này con nhất định rất cô đơn phải không? Con nhất định rất hận mẹ phải không? Thiên Ái... Thật xin lỗi... Mẹ là người mẹ xấu nhất trên thế giới này, thật xin lỗi... Thật thật xin lỗi...”

Mặc Thiên Ái nghe cô một lần lại một lần nói xin lỗi, trong mắt nước mắt tụ hợp càng ngày càng nhiều, nhưng là tính tình cô bé quật cường giống như là Tử Thất Thất mười hai năm trước, chính là không chịu để cho nước mắt rơi xuống, hơn nữa còn cật lực từ từ nở nụ cười nhếch miệng, nói: “Mẹ, con cũng không có hận mẹ, mẹ không phải cần nói xin lỗi!”

Tử Thất Thất nghe cô bé..., kinh ngạc nhìn mặt của cô.

Con người xinh đẹp bên trong mắt hạnh, nước mắt trong suốt đang đánh chuyển, mà cô lại cười nói: “Con nghe ba đã nói, khi anh Thiên Ân và con ở trong bụng mẹ từ lâu bảy rớt xuống, động thai khí, thân thể mẹ vô cùng không tốt, bị rất nhiều khổ sở, mà khi mẹ sinh hạ con cùng anh Thiên Ân, mới bảy tháng, còn là khó sanh, lại ra máu nhiều, nhưng mẹ đã sanh chúng

con ra được rồi. Mẹ liều tánh mạng của mình cho chúng con đến trên thế giới này, con làm sao có thể sẽ hận mẹ? Chỉ là, chứng kiến tới những người bạn nhỏ khác làm nũng với mẹ thì con cảm thấy rất hâm mộ, đồng thời cũng rất tức giận!”

Cô bé nói xong, thái độ đột nhiên biến chuyển, tức giận nhìn chằm chằm cô, mà trong mắt nước mắt cũng đột nhiên biến mất, hoàn mỹ che giấu.

“Tức giận?” Tử Thất Thất nghi ngờ tái diễn, nhìn mặt đáng yêu của con.

“Không sai! Con rất tức giận, con tức chết rồi. Mẹ làm sao mẹ có thể đem một người con đáng yêu, mềm mại, xinh đẹp, cô gái nhỏ xinh đẹp đặt ở bên cạnh một đồng đàn ông đây? Mỗi ngày đều cùng những người đàn ông dã man, thô lỗ ở chung một chỗ, mẹ nói con có thể không tức giận sao?” Mặc Thiên Ái dùng sức cau mày, vô cùng nghiêm túc vừa nói.

Tử Thất Thất nghe cô vừa nói như thế, mới ý thức tới, bên cạnh cô bé dường như thực sự chỉ có đàn ông, tỷ như Mặc Tử Hàn, Mặc Thiên Tân, Mộc Sâm, Hỏa Diễm, Thổ Nghiêu... Vẫn là không có người phụ nữ nào, trừ người giúp việc ra.

“Đúng... Thật xin lỗi!” Cô lúng túng nói xin lỗi.

“Thôi, mặc dù con rất tức giận một điểm này, nhưng mà bởi vì như vậy để cho con gặp Mộc Sâm, cho nên... con tha thứ mẹ!” Mặc Thiên Ái nở nụ cười.

Mộc Sâm?

Tử Thất Thất nghe thấy cái tên của đàn ông, không khỏi mở miệng nói, “Con thật ưa thích người đàn ông kia sao?”

“Dạ, rất thích, vô cùng thích, đệ nhất thế giới thích, so ba cùng mẹ còn thích hơn!” Mặc Thiên Ái vô cùng khoa trương, nhưng lại tất cả đều là lời thật lòng của cô.

Tử Thất Thất trầm mặc nhìn cô, nhìn cô khi nói đến Mộc Sâm, trên mặt nụ cười tung bay.

Vào lần dùng cơm ở bên trong đó, cô nghe được con nói mình thích Mộc Sâm, sau cô liền hỏi Mặc Tử Hàn, cũng đã hỏi rất nhiều người bên trong biệt thự nhà họ Mặc, từ trong miệng của bọn họ, cô biết được, thời gian đầu Mặc Thiên Ái mới vừa tới tới đây, liền không ngừng khóc, không có một người có thể làm cho cô dừng khóc lại, nhưng mà không ngờ dưới tình huống đụng phải Mộc Sâm, ở bên người Mộc Sâm, Thiên Ái sẽ đột nhiên không khóc nữa, còn lộ ra khuôn mặt tươi cười, cho nên Mặc Thiên Tân liền đem Thiên Ái giao cho Mộc Sâm chăm sóc, khi đó Mộc Sâm mới 16 tuổi, hơn nữa còn là đàn ông, lại là một người chân tay vụng về sẽ không chăm sóc được trẻ con, cho nên hai người bọn họ gây ra rất nhiều ô long, cũng xảy ra không ít chuyện, nhưng mà, cái người gọi là Mộc Sâm, không có câu oán hận nào, vẫn chăm sóc cô bé, cầm tay cô bé lớn lên, dạy cô nói chuyện, dạy cô học tập, dạy cô rất nhiều rất nhiều gì đó. Cậu ở bên người Thiên Ái thời gian lâu nhất, là người hiểu rõ cô bé nhất, cho nên có thể hiểu được, Thiên Ái tại sao thích cậu ta như vậy, thậm chí so với Mặc Tử Hàn, so với chính cô, càng thêm thích.

Đệ nhất thế giới thích a...

“Ha...” Cô chợt cười khẽ, sau đó vuốt vuốt đỉnh đầu của cô nói: “Mẹ cũng vậy rất ưa thích cậu ta!”

“Cái gì? Mẹ không phải là đã có cha rồi sao? Thế nào? Mẹ cũng giành Mộc Sâm với con sao? Con sẽ không nhường anh ta cho mẹ, Mộc Sâm là một người đậy!” Mặc Thiên Ái đột nhiên kiên định nói xong, bá đạo khí thế toàn bộ triển khai.

Tử Thất Thất 囍!

“Mẹ cũng không phải muốn cùng con giành cậu ta, Con hãy yên tâm đi, mẹ đối với cậu ta không có cảm giác như vậy, chỉ là thích bình thường, giống như là thích một người bạn!” Cô vội vã giải thích.

“Có thật không?” Mặc Thiên Ái hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên là thật, con xem mẹ giống như loại người đó sao?”

“Cái này sao...” Mặc Thiên Ái cố ý từ trên xuống dưới quét mắt một lần toàn thân của cô, nói: “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, mặc dù con biết coi bói, nhưng mà con lại còn chưa có lợi hại đến có thể nhìn thấu lòng người, cho nên...”

“Không nên náo loạn nữa, mẹ sẽ không thích người đàn ông thứ hai!” Tử Thất Thất đột nhiên thốt ra.

Mặc Thiên Ái như tên trộm mà cười cười, nói: “Vậy ý của mẹ là, mẹ chỉ biết thích một người là ba sao? Mẹ thật đúng là chung tình nha, quả nhiên rất giống con!”

“Là con giống mẹ mới đúng! Tiểu nha đầu không biết lớn nhỏ!” Tử Thất Thất mặt đỏ tới mang tai oán trách.

“Ha ha ha...” Mặc Thiên Ái vui vẻ cười, đột nhiên đưa ra hai cánh tay, ôm chặt lấy cô.

Như vậy tựa vào cô ấm áp, trong bộ ngực mềm nhũn, để cho cô bé cảm thấy có loại liên tục dây dưa hạnh phúc, quả nhiên phụ nữ cùng đàn ông là không giống nhau, nói thật, trong năm năm này, cô bé thật không có hận qua mẹ, cũng không có ghét mẹ, nhưng là mới vừa rồi cô nói câu nói kia cũng là thật... Cô thật cảm thấy rất cô đơn.

“Mẹ, nếu mẹ nói muốn ngủ với con ở chỗ này, như vậy con muốn gối lên cánh tay của mẹ, có được không?” Cô vui vẻ nói.

“Dĩ nhiên có thể!”

“Thật?”

“Ừ!”

“Như vậy... Mẹ có thể ngủ trần sao?”

“Ôi chao? Tại sao muốn ngủ trần?”

“Bởi vì...” Cô bé nào đó cau mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vang vang có lực trả lời, “Bởi vì con thích!”

Người mẹ nào đó điên cuồng đổ mồ hôi!©,®!

Đây là cái lý do gì?

...

Hai mẹ con vui vẻ hàn huyên mấy phút sau, đột nhiên!

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng chợt bị gõ vang, hai người nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng, sau đó Mặc Thiên Ái nhẹ giọng nói: “Mời vào!”

Cửa phòng theo thanh âm rơi xuống mà bị mở ra, Mặc Thiên Tân cùng Tuyết Lê đứng ở cửa phòng, nhìn mẹ con hai người ngồi ở trên giường, nói: “Quả nhiên ở chỗ này!”

“Anh tới làm gì?” Mặc Thiên Ái chất vấn.

“Anh nghe nói mẹ đến phòng em ngủ, cho nên tới đây xem một chút!” Mặc Thiên Tân trả lời.

“Xem một chút? Em xem là anh ghen tỵ đi! Thế nào? Mẹ lựa chọn ngủ ở phòng của em, không có lựa chọn ở tại phòng ngủ của anh, có phải hay không cảm giác mình đột nhiên thấp đi một nửa, biến thành cao một thước rồi hả? Chỉ là anh không phải thương tâm, có chị Tuyết Lê cùng anh ngủ, anh còn có thể hơi cao một chút, liền một mét một tốt lắm, nhưng là vô cùng đáng tiếc, ở một mét hai chiều cao em đây mà nói, anh chính là so với em lùn một đoạn, ha ha ha...” Cô đắc ý nói xong, dùng hai tay của mình ôm chặt cánh tay Tử Thất Thất, vui vẻ khoe khoang.

Mặc Thiên Tân trong nháy mắt giận dữ ngút trời.

“Nha Đầu thúì, em lại đang trước mặt của anh phách lối, tốt, em cũng đã nói thế, như vậy anh cũng vậy không cần ở tại đây cùng em so đo, hôm nay anh cũng muốn ngủ nơi này, hơn nữa Tuyết Lê cũng sẽ ở lại, tốt lắm chúng ta bốn người người liền chen một giường lớn!” Cậu nói xong, liền dắt tay Tuyết Lê, sai bước hướng bên giường đi.

“Ôi???”

“Ôi???”

Mặc Thiên Ái cùng Tử Thất Thất đồng thời kinh ngạc.

“Không được á..., đây là phòng của em, đây là giường em, đây là mẹ em, anh nhanh lên một chút đi ra ngoài cho em!” Mặc Thiên Ái hét to, tức giận hạ lệnh đuổi khách.

“Hừ! Người nào để ý em a!” Mặc Thiên Tân đắc ý nói xong, an vị ở trên giường, Tuyết Lê đi theo ngồi ở bên cạnh cậu.

Mặc Thiên Ái tức giận nhìn chằm chằm cậu, vừa định lại lần nữa mở miệng, nhưng là lại đột nhiên...

“Cốc, cốc, cốc!”

Cửa phòng lần thứ ba bị vang lên, ba người cùng nhau nhìn về phía cửa phòng.

Là ai nha?

Mặc Thiên Ái đau đầu nhức óc, có loại cảm giác vô cùng xấu.

“Mời vào!” Cô thấp thỏm đáp lại, cửa phòng lại một lần bị mở ra.

Mặc Thiên Ân đứng ở cửa phòng, gương mặt trấn định, nhưng là trên hai gò má cũng là có chứa đỏ ửng lúng túng.

Bốn người theo dõi thân thể nho nhỏ của cậu, nhìn cực kỳ lâu, mà cậu đứng ở

cửa phòng, đứng nghiêm cực kỳ lâu, sau một lúc trầm mặc, không khí ngột ngạt chậm chậm hiện lên.

“Chuyện đó...” Mặc Thiên Ái mở miệng lần nữa, đoán nói: “Anh Thiên Ân, chẳng lẽ anh cũng là nghe được tin tức mẹ muốn ngủ ở phòng em, cho nên cũng muốn tới, ngủ lại ở chỗ này của em chứ?”

Mặc Thiên Ân trấn định hai mắt đột nhiên hơi trợn to, sau đó nói đơn giản: “Em thật thông minh!”

Ba người trợn mắt điên cuồng đổ mồ hôi!©,®!

(◉_◉|||)~

Như vậy kịch phát triển, tại sao muốn xuất hiện ở trước mặt bọn họ?

Sau khi Mặc Thiên Ân trả lời, liền di chuyển chân của mình, đi vào gian phòng, đồng thời ở bên giường tìm một chỗ trống, rất biết điều ngồi xuống.

Mặc Thiên Ái nhìn một hàng người ngồi ở trên giường, hờn dỗi mà nói, “Mặc dù em rất hiểu các anh ghen tỵ tâm tư của em, nhưng giường ngủ của em không thể ngủ nhiều người như vậy á..., cho nên vẫn là mời các anh mấy người trở về đi thôi, OK?”

Tất cả mọi người trầm mặc, không có bất kỳ trả lời.

Chợt!

Lần này cũng không có gõ cửa, mà là cửa phòng bị người trực tiếp mở ra, đồng thời Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng, kinh ngạc nhìn một giường đầy người, nói: “Các con... Đang làm gì?”

Bộ mặt Mặc Thiên Ái đen sì nhìn anh, nói: “Ba, chẳng lẽ ba cũng muốn tới tham gia náo nhiệt sao?”

“Xem náo nhiệt gì? Ba là tới tìm mẹ con đây!” Mặc Tử Hàn không giải thích được trả lời.

“A, ha ha, ha ha ha...” Mặc Thiên Ái cười vô cùng bất đắc dĩ. Xem ra hôm nay giường của cô là muốn gặp họa.

“Các con thế nào đều ở trong đây?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ lại hỏi.

“Con là tới cùng mẹ ngủ!” Mặc Thiên Tân trả lời.

“Con cũng vậy!” Mặc Thiên Ân đi theo trả lời.

“Không được, mẹ các con muốn cùng ba trở về ngủ!” Mặc Tử Hàn bá đạo mở miệng.

“Mọi người cũng đừng cãi cò, mẹ tôi nay lựa chọn là em, các người tất cả đều trở về phòng của mình!” Mặc Thiên Ái tức giận ra lệnh.

Tử Thất Thất thấy trường hợp như vậy, đột nhiên cười ha hả làm người hoà giải, nói: “Không bằng như vậy đi, chúng ta cùng nhau ngủ được hay không?”

Cùng nhau ngủ?

Tất cả mọi người kinh ngạc, sững sờ nhìn cô.

Mặc Thiên Ái đầu tiên bừng tỉnh, phản đối nói: “Mẹ, giường của con không chứa được nhiều người như vậy đâu!”

“Ách...” Tử Thất Thất đầy mặt bất đắc dĩ.

Vốn là phải là tràn đầy sâu nảo cả đêm, vốn phải là hai mẹ con hạnh phúc cả đêm, nhưng lại gay gắt, quyết liệt giằng co nửa đêm, cuối cùng... Tất cả mọi người chen chúc trên cùng một cái giường, mặc dù là giường lớn Simmons rộng hai thước, nhưng vào giờ phút này cũng lộ vẻ hẹp vô cùng, hơn nữa thỉnh thoảng có thể nghe được, giường mớ hồ truyền đến “két két”, thật giống như âm thanh muốn đổ sụp.

Thế nhưng...

Như vậy làm cho người một nhà bọn họ tranh cãi ầm ĩ cả đêm, cũng có một đêm khó quên, cũng là đêm vui vẻ nhất của bọn họ...

Nếu như bình minh không thể đến nhanh như vậy thì tốt biết bao.

Bởi vì cái dạng này, mà có thể tiếp tục chạt chội ngủ cùng nhau, cảm thụ nhiệt độ mỗi người...

Ngày thứ hai

Tối hôm qua ngủ quá mức gò bó, cho nên mỗi người cũng có chút đau lưng, mà sau khi Chủ nhật kết thúc, lại bắt đầu là thứ hai bận rộn. Mặc Tử Hàn lại chạy tới công ty làm việc, Mặc Thiên Tân cùng Tuyết Lê, ngoan ngoãn đi học, Mặc Thiên Ân cùng Mặc Thiên Ái ở lầu ba thư phòng tiếp nhận giáo sư dạy kèm ở nhà, mà Tử Thất Thất lại một thân một mình ngồi ở cửa sổ phòng ngủ, ngửa đầu nhìn bầu trời màu xanh bao la.

“Bách Hiên... Hôm nay em rất vui vẻ, bởi vì tối hôm qua ngủ một giấc rất tốt, mặc dù có chút đau lưng, nhưng mà... Cũng là hạnh phúc đau đớn, ha ha...” Cô vui vẻ cười, hướng về phía bầu trời trong xanh lầm bầm lầu bầu.

Nhưng chợt, nụ cười trên mặt cô dần dần biến mất, sau đó từ từ cau mày lại, trong đầu nhớ lại chuyện xảy ra trong phòng Vũ Chi Húc ngày hôm qua.

Đại ca?

Anh ta thế nhưng xưng hô như vậy trong điện thoại chính là người đàn ông kia.

Xưng hô như thế bình thường cũng sẽ xuất hiện ở hắc đạo, giống như là Hỏa Diễm gọi Mặc Tử Hàn, nhưng mà Vũ Chi Húc không thể nào gọi Mặc Tử Hàn đại ca, mà bây giờ thủ lĩnh hắc đạo vẫn là Mặc Tử Hàn, coi như là chia làm hai bộ phận, cũng không có ai gọi Chung Khuê là đại ca, tất cả mọi người gọi hắc lão gia, hoặc là chú Chung. Như vậy... Nếu như cô khoa

trương suy nghĩ thấp xuống, đã từng nghe xưng hô với một người như vậy, tỷ như đại ca đời trước, nhưng là ba đã chết, như vậy, có phải hay không là...

“Reng reng reng... reng reng reng...”

Điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên, cắt đứt suy nghĩ Tử Thất Thất. Cô đột nhiên hồi hồn, quay đầu nhìn về phía đầu giường.

Khẽ thở dài, sau đó từ trên ghế đứng lên, đi tới đầu giường, cầm lên điện thoại đặt ở trên đó. Hai mắt nhìn trên điện thoại di động biểu hiện tên tuổi, chân mày không khỏi căng thẳng.

Hít một hơi thật sâu, sau đó đè xuống phím kết nối, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai:

“Tử Thất Thất!] trong điện thoại di động truyền đến âm thanh nghiêm túc của Vũ Chi Húc.

“Đã đều chuẩn bị xong chưa?” Tử Thất Thất hỏi.

“Vâng, Anh đều đã an bài tốt rồi, cô bây giờ đến đại sảnh lầu một!”

“Tốt!”

Tử Thất Thất đồng ý, liền đem điện thoại cắt đứt, sau đó hơi điều chỉnh tâm tình của bản thân một chút, lại bước ra chân của mình, hướng cửa phòng đi.

...

Đại sảnh lầu một.

Tử Thất Thất mới vừa đi xuống cầu thang, liền nhìn thấy hai người Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ đứng ở chính giữa đại sảnh, chờ cô.

Tử Thất Thất đi tới trước mặt bọn họ, nghi hoặc nhìn An Tường Vũ nói: “Tại sao anh ở đây? Chẳng lẽ...”

“Là anh gọi hấn tới!” Vũ Chi Húc thay anh ta trả lời, nói tiếp: “Vì lý do an toàn, cho nên anh kêu hấn tới, hiện tại Chung Khuê đã biết em trở lại, hơn nữa phải người mỗi ngày đều nhìn chăm chăm hướng đi của nhà họ Mặc, cho nên nhất định phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không thể bị hấn bắt được!”

Tử Thất Thất nhìn anh nghiêm túc, hơi nhẹ gật đầu.

An Tường Vũ hoàn toàn không biết hai người bọn họ đang nói cái gì, nhưng cũng không có hỏi nhiều, bởi vì anh không có hứng thú biết.

Hai mắt Tử Thất Thất quét một vòng chung quanh, Hỏa Diễm đứng ở sau lưng cô bên ngoài mười mét, nên nghe không rõ thanh âm của bọn họ, nhưng là cô không ngoại trừ nơi này còn có những người khác giám thị bọn họ, bởi vì Mặc Tử Hàn cũng không phải là người đàn ông đàn như vậy, nếu để cho hai người đàn ông này cùng ở, như vậy nhất định sẽ phải người giám thị nhất cử nhất động của bọn họ, cho nên trong đại sảnh trừ Hỏa Diễm, nên ít nhất cũng có hai người.

“Anh muốn đưa em rời khỏi đây như thế nào?” Cô hỏi.

“Rất đơn giản!” Vũ Chi Húc nói xong, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà ác.

Tử Thất Thất hơi cau mày, không hiểu nhìn anh.

Vũ Chi Húc chợt đưa tay của mình ra, dắt tay của cô, sau đó lôi kéo cô nhanh chóng hướng cửa chính đi.

Hỏa Diễm nhìn đến bọn họ, trước tiên đuổi theo.

Thế nhưng khi anh đi tới cửa chính, hai cánh cửa chính đột nhiên bị Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ cùng nhau đóng, “Rầm ——” một tiếng vang thật lớn, Hỏa Diễm bị giam ở bên trong cửa, đồng thời Hổ Phách cùng mấy người đàn ông khác cùng nhau xông về cửa, nhanh chóng mở cửa ra.

Mà khi bọn họ đem cửa phòng mở ra, Tử Thất Thất, Vũ Chi Húc, cùng An Tường Vũ đã chạy ra khỏi 100m bên ngoài, đồng thời, bãi cỏ to như vậy, một máy bay trực thăng từ trên trời giáng xuống.

Chương 337: Không nhìn được nước mắt, hạnh phúc sum vầy!

Hỏa Diễm thấy máy bay trực thăng hạ xuống, vội vàng giơ tay phải ra hiệu.

Trong nháy mắt, người cầm súng ngấm trong nhà họ Mặc nhắm ngay động cơ chiếc trực thăng, nhưng khi bọn họ định nổ súng trước khi Tử Thất Thất còn chưa đi lên thì bên trong chiếc trực thăng lại xuất hiện một người tay cầm súng bắn tỉa, nhanh chóng ngấm bắn ngay súng trong tay bọn họ.

Tử Thất Thất nghe được những tiếng súng “pằng pằng pằng”, hốt hoảng quay đầu lại, Vũ Chi Húc vội vàng cầm lấy tay cô, kéo cô lên trực thăng, chiếc trực thăng từ từ bay lên, tiếng súng cũng dừng lại, bởi vì Tử Thất Thất đã ngồi vào trong, nếu bọn họ nổ súng làm hỏng chiếc trực thăng, Tử Thất Thất nhất định sẽ bị thương.

Hỏa Diễm trừng mắt nhìn trực thăng bay lên cao, đôi tay siết chặt lại.

Mặc dù chuyện đột ngột xảy ra, nhưng chuyện này đã được an bài trước đó, trực thăng với súng bắn tỉa, còn cả người lái phi cơ, những thứ này từ đâu mà đến? Bọn họ muốn đi đâu?

Trơ mắt nhìn trực thăng bay lên cao, Hỏa Diễm tức giận ra lệnh, “Mau đuổi theo chiếc trực thăng này, tìm người điều tra chủ nhân của chiếc trực thăng!”

“Dạ!”

Người phía sau lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, sau đó chia nhau điều tra.

Hỏa Diễm nhìn phương hướng trực thăng bay đi, lấy điện thoại ra gọi số của Mặc Tử Hàn.

Tập đoàn King

Văn phòng tổng giám đốc

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế, nhìn văn kiện trong tay, tâm tình có chút không chuyên chú, dường như còn mơ hồ lạc vào hạnh phúc tối qua, bất chợt...

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Điện thoại đặt trên bàn vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh.

Anh khẽ cau mày nhìn điện thoại, sau đó cầm lên nhìn dãy số ở trên. Là Hỏa Diễm. Lúc này sao lại gọi tới? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Nhanh chóng mở máy rồi đặt bên tai:

“Đại ca!” Trong di động truyền ra giọng nói hốt hoảng của Hỏa Diễm.

Lông mày Mặc Tử Hàn nhíu chặt, lạnh lùng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Phu nhân trốn rồi!”

“Àm” Tai Mặc Tử Hàn như ù đi, mà trái tim thì bị chấn động, vừa đau vừa sợ.

“Anh nói cái gì? Phu nhân trốn?” Điều này sao có thể?

“Vâng! Phu nhân đi theo Vũ Chi Húc và An Tường Vũ, ngồi lên một chiếc trực thăng trốn đi, tôi đã phái người truy tìm hướng đi của trực thăng, cũng đã cho người điều tra chủ nhân của nó.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tôi cũng không được rõ, đây là thất trách của thuộc hạ, thuộc hạ nhất định sẽ tìm phu nhân về!”

“Được!” Mặc Tử Hàn tỉnh lại, lạnh lùng nói, “Anh nhất định phải tìm được phu nhân về, bằng không, tất cả các anh đều phải chết!”

“Vâng!”

Mặc Tử Hàn tức giận cắt đứt điện thoại, mặt mày hoảng hốt, bất chợt đứng dậy ra khỏi phòng.

Kim Hâm qua cánh cửa trong suốt ở phòng làm việc thấy anh đi ra, quan sát nét mặt anh, lập tức ra ngoài tới cạnh anh.

“Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi sao?” anh ta hỏi.

“Phu nhân trốn rồi, tôi phải lập tức về nhà họ Mặc, anh ở lại đây, chuyện công ty giao cho anh!” Mặc Tử Hàn vội vã ra lệnh.

“Vâng!” Kim Hâm cúi đầu lĩnh mệnh.

Mặc Tử Hàn không có dừng lại, nhanh chóng đi vào thang máy.

Tại sao cô ấy phải trốn? Không phải đã nói sẽ không rời khỏi anh sao? Không phải nói muốn anh tin tưởng cô ấy sao?

Chẳng lẽ tất cả đều là âm mưu ư? Toàn bộ đều là lời nói dối sao?

Chẳng lẽ cô ấy đã tìm được con chip, hoàn thành nhiệm vụ của mình nên mới đi? Là như vậy sao? Thế còn Thiên Tân? Thiên Ân? Thiên Ái? Còn cả anh? Cô ấy muốn vứt bỏ bọn họ thật sao?

Rốt cuộc... Cô ấy tại sao phải chạy trốn?

“Tử Thất Thất...” Anh gọi to tên cô, đâm mạnh vào tường sắt bên trong thang máy.

“Uỳnh” Thanh âm vang vọng.

“Anh sẽ không để em rời khỏi anh, cho dù em có mục đích khác, cho dù toàn

bộ lời nói của em đều là nói dối, anh cũng tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh... Tuyệt đối sẽ không!” Anh hung hăng nói, cả khuôn mặt bộ lộ ra sự dứt khoát, nhất là đôi mắt.

Chung trạch

Thư phòng lầu hai

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, Chung Khuê đặt tờ báo trong tay xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cửa phòng nói, “Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng được mở ra, vẫn là Tàn quản gia đứng đó.

Ông ta bước chậm rãi vào phòng rồi dừng trước bàn đọc sách, đầu tiên là hơi cúi đầu, sau đó máy móc nói, “Lão gia, nhà họ Mặc bên kia truyền đến tin tức, Tử Thất Thất tiểu thư vừa mới ngồi trực thăng trốn khỏi nhà họ Mặc!”

“Trốn đi?” Chung Khuê lặp lại hai chữ này.

“Dạ!”

“Vậy bây giờ cô ta ở đâu? Đã cho người theo dõi chưa?” ông ta hỏi.

“Đã phái người theo dõi, trực thăng đáp xuống trong một tòa biệt thự!” Tàn quản gia trả lời.

“Là biệt thự của ai?”

“Là một người đàn ông tên là Vương Minh Dương, anh ta hai năm qua lập nghiệp ở xí nghiệp IT, bối cảnh gia đình cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hai năm qua kiếm ít tiền, trong giới doanh nghiệp có chút danh tiếng mà thôi!”

Chung Khuê nghe vậy nhú mày.

Xí nghiệp IT có chút danh tiếng? Có quan hệ gì với Tử Thất Thất? Hay là có người dùng thủ thuật che mắt để sai khiến? Tóm lại bất kể như thế nào, nếu trực thăng chở Tử Thất Thất ở đây, vậy điều tra từ nơi này tuyệt đối không sai. Hơn nữa bây giờ là một cơ hội, nắm được cơ hội này có thể bắt được Tử Thất Thất, nếu Tử Thất Thất có trong tay ông ta, sẽ không sợ Mặc Thâm Dạ không hiện ra, càng không sợ Mặc tử Hàn không hàng phục.

“Lập tức phái người đi điều tra, điều tra tên Vương Minh Dương này, phái người ẩn vào biệt thự Vương Minh Dương, tìm được Tử Thất Thất thì bắt lấy cô ta!” ông ta lạnh lùng hạ lệnh.

“Dạ!” Tần quân gia lĩnh mệnh, lập tức lùi ra ngoài.

Trên khuôn mặt xảo quyệt của Chung Khuê lộ ra nụ cười giao hoạt, trong lòng vô cùng vui sướng, theo thói quen đặt tay lên đầu chim ưng, khẽ gật đầu

Lần này cho dù liều cái mạng già này, lão cũng phải đạt được mục đích của mình. Cho nên tiểu nha đầu Tử Thất Thất này, lão nhất định phải bắt được cô ta.

“A...” Ông cười, mặt như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Biệt thự nhà họ Vương

Tử Thất Thất và Vũ Chi Húc, còn có An Tường Vũ sau khi xuống trực thăng liền vào trong biệt thự. Vừa mới đi vào đã thấy Vương Minh Dương khoảng bốn mươi tuổi đứng đợi ở giữa sảnh, mà khi nhìn thấy bọn họ đến ông ta liền bước tới đón, hòa ái mỉm cười nói, “Tử tiểu thư, Vũ thiếu gia, tôi đã chuẩn bị xe xong rồi, xin mời theo tôi ra cửa sau!”

“Được!” Vũ Chi húc trả lời xong đi theo phía sau ông ta.

Tử Thất Thất còn chưa kịp hỏi đây là đâu, người này là ai, bọn họ đã vội vã đi, cô cũng không thể làm gì khác hơn là trầm mặc đi theo tới cửa sau biệt

thự.

...

Trên mặt cỏ ở trước cửa sau, mười mấy chiếc xe BMW màu đen giống nhau như đúc đỗ ngay ngắn chỉnh tề.

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn những chiếc xe trước mắt này. Bên trong mỗi một chiếc đều ngồi ba người, toàn bộ đều là hai nam một nữ, mà bọn họ ăn mặc giống như đúc bọn cô, ngay cả kiểu tóc cũng giống. Nhưng chỉ có một chiếc duy nhất đỗ phía trước là không có ai, rất dễ nhận thấy, là để lại cho ba người bọn họ.

“Vũ thiếu gia, đại ca phân phó, nếu trên đường phát hiện có gì khác thường, liền bỏ nhiệm vụ lần này, đổi thành ba ngày sau gặp nhau, cho nên cần phải cẩn thận chút, đề cao cảnh giác!” Vương Minh Dương chuyển lại lời đại ca cho anh, giọng nói vô cùng nhún nhường.

“Được, tôi biết rồi!” Vũ Chi Húc đáp lại, sau đó quay lại nói với Tử Thất Thất, “Thất Thất, chúng ta đi thôi!”

“Ừ!” Tử Thất Thất ứng tiếng, bước tới chiếc BMW duy nhất không có người.

An Tường Vũ theo sát phía sau.

Ba người ngồi lên xe, Vũ Chi Húc ngồi ở ghế lái, An Tường Vũ ngồi ở ghế lái phụ, Tử Thất Thất ngồi ở phía sau xe, đồng thời, mười mấy chiếc xe cùng khởi động, sau đó lục tục lái ra ngoài, trận vô cùng lớn ra khỏi cửa sau và cửa trước nhà Vương gia, sau đó chia ra bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt liền mê hoặc ánh mắt mọi người, người theo dõi vội vàng để cho người chia nhau theo dõi, nhưng, trong quá trình xe chạy, không chỉ có nắm chắc thay đổi của đèn xanh đèn đỏ, mà còn lẫn vào trong rất nhiều chiếc xe khác chặn người theo dõi, khiến bọn họ hoàn toàn mất đi mục tiêu, rối loạn trận địa. Mà trong cục diện hỗn loạn đó, Vũ Chi Húc vô cùng thuận lợi đi theo hướng người kia chỉ dẫn, tới một biệt thự hai tầng cạnh biển vừa yên tĩnh vừa tao nhã.

Tử Thất Thất nhìn khung cảnh xung quanh, thấy trong đình viện trồng mấy hàng cà chua, một chiếc đu vắt qua cành dương, một chiếc xe đạp cũ nát đặt bên cạnh biệt thự, mọi thứ đều thật quen thuộc...

Sao lại tới đây

Sao lại tới căn nhà mười hai năm trước cô từng ở?

Mọi thứ ở đây đều giống như trước kia, tất cả mọi thứ đều không có thay đổi, những trái cà chua trong vườn là mẹ trồng, bởi vì cô từng nói cà chua nhỏ rất đáng yêu, cho nên mẹ cô cố ý trồng những trái cà chua hồng hồng đáng yêu này. Chiếc đu vắt qua cành cây kia là ba buộc lên, khi đó ba vụng về trèo lên cây, buộc đi buộc lại nhiều lần những sợi dây thô này, chính là sợ khi cô chơi đùa, sợi dây dẫn ra rớt xuống hại cô bị thương, còn nhớ khi đó ba không cẩn thận ngã cây khiến cho cả lưng đều đau. Còn có chiếc xe đạp kia, ba không thích lái xe, luôn thích đi xe đạp, để mẹ ngồi phía sau, ba nói, so với việc ngồi xe gửi mùi xăng thì gửi hương thiên nhiên từ cây cối còn tốt hơn, hơn nữa, còn có thể cố ý dùng đưa xe, hù dọa mẹ, khiến cho bà không nhận được phải ôm chặt ba.

Tử Thất Thất bước xuống xe, quét mắt nhìn khắp xung quanh, tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc xe đạp cũ nát kia, trong nháy mắt giống như trở lại mười hai năm trước, thậm chí lâu hơn, ba với mẹ, còn có cô, ba người bọn họ hạnh phúc cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày, những nơi bọn họ đi qua đều hiện lên trước mặt cô.

“Ba... Mẹ...” Cô khẽ gọi, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

“Thất Thất?” Vũ Chi Húc đi tới bên cạnh cô khẽ gọi cô một tiếng.

Tử Thất Thất bình tĩnh lại, hốt hoảng lau đi nước mắt.

“Tại sao lại dẫn em tới đây?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Chờ em vào rồi sẽ biết, chúng ta vào đi thôi, đại ca đang chờ chúng ta!” Vũ Chi Húc nói xong xoay người bước vào cửa chính.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng anh, trong lòng càng ngày càng khản trương.

Đại ca?

Cách xưng hô này đúng là ông ấy thật sao? Thật sự là ông ấy sao? Chẳng lẽ ông ấy... Còn sống?

Có chút bối rối bước đi, đôi tay nắm chặt, khản trương đi theo sau lưng Vũ Chi Húc. Mà An Tường Vũ cũng không có mở lời nhìn khắp chung quanh một lần.

Nơi này là nhà Tử Thất Thất mười hai năm trước, chẳng lẽ đại ca trong lời bọn họ là... Ông ấy sao?

Cau chặt mày, cũng không có suy nghĩ quá nhiều, bởi vì chỉ cần vào biệt thự sẽ biết là ai.

...

Bên trong biệt thự

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Tử Thất Thất đứng ở cửa chính nhìn đại sảnh trống không, bài trí trước kia đều đã biến mất, nơi này chỉ là căn nhà trống trơn, mà nhìn căn nhà, liền nhớ lại mười hai năm trước, hình ảnh những người công nhân kia lấy đi mọi thứ trong nhà, nỗi đau buồn trào dâng.

Hai chân cô không kèm nổi di chuyển đi vào bên trong đại sảnh, mắt nhìn khắp xung quanh, cũng không có chờ Vũ Chi Húc mở miệng, cô lên cầu thang bước vào phòng ba mẹ.

Nếu quả thật là người kia, nếu thật là lời ông ấy, ông ấy nhất định sẽ ở sau cánh cửa này.

Cô đưa tay ra rồi lại dừng ở tay nắm cửa, trái tim nhảy loạn, hồi hộp không thể chịu được nữa. Cô nắm chặt tay, sau đó từ từ chạm vào tay nắm, từ từ xoay, chỉ nghe cửa phòng “cách” một tiếng mở ra, trong nháy mắt, bên trong gian phòng tỏa ra mùi trà nồng đậm, là loại trà Quân Sơn ba thích nhất.

Khi cô mở toang cửa ra, mọi thứ trong phòng giống như mười hai năm trước, tất cả bài biện cũng không có thay đổi, mà khi cô hơi quay đầu nhìn người ngồi trên ghế đang thưởng thức trà, hai mắt liền mở to, nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, đặt tách trà cũ trong tay xuống, sau đó quay đầu nhìn Tử Thất Thất nước mắt đầy mặt, nói, “Con gái bảo bối của ba, con đã về!”

Khi nghe đến giọng nói ấy, nước mắt càng chảy mạnh, cô chạy tới, quỳ gối xuống đất ôm lấy ông ta, khóc lớn nói, “Ba... Thật là ba sao? Thật là ba sao? Có thật không... Đây là thật sao? Ba... Ba...”

Mặc Hình Thiên vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc sau gáy cô, cười dịu dàng nói, “Mười hai năm không gặp, con đã lớn vậy rồi, càng lúc càng giống mẹ con, ha ha ha...”

Ông cười khẽ, hạnh phúc nhìn thân thể gầy yếu của con.

Tử Thất Thất ngửa đầu nhìn ông, nhìn khuôn mặt ông đã dần tiêu tụy nói, “Tại sao? Tại sao gạt con ba chết rồi? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Mặc Hình Thiên kéo lấy tay cô, khẽ kéo cô nói, “Mau đứng lên, ngồi cạnh ba, ba sẽ nói mọi chuyện cho con biết!”

Tử Thất Thất đứng dậy, sau đó ngồi ở bên cạnh ông, hơi nghiêng đầu, làm nũng tựa vào cánh tay của ông.

Vũ Chi Húc nhìn cha con bọn họ đoàn tụ, hơi cúi đầu, cũng không có lên tiếng, yên lặng ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

An Tường Vũ đi theo phía sau anh, hai người cuối cùng đứng ở hai bên cửa phòng.

Bên trong phòng

Tử Thất Thất như là một đứa bé tựa vào cánh tay ba, còn khẽ ngửa đầu nhìn khuôn mặt ba, Mặc Hình Thiên cười cúi đầu, nhìn vào đôi mắt con, dùng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt con.

“Ba, ba gầy đi, cũng già rồi, những năm này sống không tốt sao ba?” Tử Thất Thất nhìn nếp nhăn trên mặt ông, đau lòng nói.

Mặc Hình Thiên cười nhìn đôi mắt lo lắng của cô, khẽ nói, “Người lớn tuổi, dĩ nhiên là phải già, đây là định luật của tự nhiên, mà những năm này ba vẫn luôn ở đây, cũng không có cái gì không tốt, cho nên con không cần phải lo lắng cho ba, ngược lại là con đó, thế nào mà cũng gầy đi như vậy? Có phải Mặc Tử Hàn khi dễ con không? Có cần ba dạy dỗ nó giúp con không?”

“Ba!” Tử Thất Thất cau mày lộ vẻ tức giận, buồn buồn nói, “Sao mà ba cũng đùa với con vậy!”

“Ha ha ha...” Mặc Hình Thiên cười hiền lành, nếp nhăn trên mặt cũng hiện rõ lên, ông vui vẻ nhìn cô, tiếp tục trêu đùa nói, “Ba không phải nói đùa đâu, ba nói thật đó, ai dám khi dễ con gái bảo bối của ba, ba nhất định khiến hắn ăn không tiêu!”

Chương 338: Buông bỏ tất cả, chỉ yêu mình anh!!

“Ba!” Tử Thất Thất càng nhú chặt mày hơn, rõ ràng đã là phụ nữ 30 tuổi thành thực, vậy mà biểu tình lúc này lại như một đứa bé cực kỳ đáng yêu. Cô dẩu môi, hờn dỗi nói, “Ba cười con, con không để ý tới ba nữa!”

“A? Con không để ý tới ba sao?” Mặc Hình Thiên cười vui vẻ, nhìn vào ánh mắt dao động của cô.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc nhìn ông, hai gò má ửng hồng, có chút xấu hổ.

“Được rồi được rồi, ba không làm khó con. Như vậy... Nói nghiêm chỉnh nào, con muốn biết điều gì? Nói đi!” Mặc Hình Thiên dù nghiêm túc nhưng vẫn rất hiền lành.

Tử Thất Thất ngồi thẳng dậy, sau đó có chút nặng nề nhìn ông, nói, “Ba, mười hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ba không phải đã nhảy lầu tự sát rồi sao? Tại sao giờ ba vẫn còn sống?”

Mặc Hình Thiên cười hiền hòa nói, “Mười hai năm trước, vào một buổi tối có người lên vào nhà muốn giết ba với mẹ con, may là chúng ta sớm đã có chuẩn bị, tránh thoát được một kiếp này!”

“Sớm đã có chuẩn bị?” Tử Thất Thất nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu.

“Đúng vậy! Ba nghĩ con hẳn đã biết được thân phận thật sự của ba với mẹ con, chúng ta thật ra đều là người trong hắc đạo, ba đã từng là long đầu hắc đạo, mà mẹ con lại là một cao thủ tạo hàng giả, rất nhiều tranh chũr, bảo thạch, cổ trộm được đều là bà ấy phụ trách chế tạo ra hàng giả, sau đó thay thế hàng thật đã bị trộm, dĩ nhiên chờ tới lúc họ phát hiện ra cũng đã là chuyện của mấy năm sau, mà chính phẩm thì đã sang tay rất nhiều lần ở chợ đen, sớm không cách nào điều tra tới bọn ba, đây là phương pháp vừa an toàn

vừa có thể kiếm tiền nhanh chóng. Cho nên lúc bọn ba rời khỏi hắc đạo, mẹ con mang ba sang Hàn Quốc làm phẫu thuật chỉnh hình, mà gương mặt hiện giờ của ba là dựa theo dung mạo một người khác tiến hành phẫu thuật, cho nên người chết kia không phải ba, mà là một người khác...”

“Cứ theo như ba nói thì mẹ không có chết? Mẹ hiện giờ ở đâu vậy ạ? Tại sao không có ở cùng với ba?” Tử Thất Thất chợt vui vẻ hỏi, hưng phấn nhìn ông.

Thế nhưng Mặc Hình Thiên lại lộ ra nét mặt hết sức khổ sở, đồng thời chuyển tầm mắt tới bức hình đặt ở đầu giường.

“Ba?” Tử Thất Thất nhìn nét mặt thương tâm của ông, không nhịn được gọi một tiếng, trái tim bắt đầu có chút hoảng loạn.

“Ôi...” Mặc Hình Thiên nặng nề thở dài, sau đó nở nụ cười đắng chát nhìn nụ cười của người phụ nữ trong ảnh, nói, “Mẹ con đã chết, trước ngày đó mười hai năm trước bà ấy đã chết trước mặt ba!”

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao? Tại sao mẹ không có sống sót cùng ba? Tại sao?” Tử Thất Thất kích động hỏi, hai tay nắm chặt cánh tay ông.

Đau xót trong mắt Mặc Hình Thiên tăng lên, khuôn mặt cũng tiêu tụy hơn, giọng nói như chuông cổ của ông như chưa được lên dây cót, chậm chạp nói, “Thân thể mẹ con vốn đã không tốt, bà ấy vẫn luôn gặt con, thật ra bà ấy đã ung thư giai đoạn cuối rồi, bà ấy không sống được bao lâu nữa. Trong mấy năm đó bà ấy đều lên đi bệnh viện làm trị liệu bằng hóa chất, mỗi khi nhìn bà ấy nôn, nhìn bà ấy đau đớn đến chảy nước mắt, nghe tiếng mẹ con gào thét, nhìn mẹ con miễn cưỡng nở nụ cười trước mặt con, lòng ba rất đau, vào một buổi tối, bệnh bà ấy tái phát, bà ấy cầu xin ba, cầu xin ba để bà ấy chết đi, thứ nhất có thể khiến bọn chúng tin tưởng bọn ba đã chết, thứ hai là có thể để bà ấy được giải thoát. Ba vốn rất kiên quyết cự tuyệt, nhưng bà ấy chịu đựng đau đớn cầu xin ba, không ngừng cầu xin ba, ba nhìn bà ấy thống khổ, ba lại nhớ tới những năm thống khổ của bà ấy. Ba không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là... Đồng ý bà ấy!” Lúc ông nói ra những chữ cuối cùng, giống như quay lại mười hai năm trước, Ninh Ngọc Nhi bị căn bệnh ung thư tái phát hành hạ, tiếng kêu đau đớn cùng bộ dáng đau đớn của bà ấy, bà ấy không

ngừng van xin, những lời đó như lặp lại bên tai ông khiến khước mắt ông lấp lánh những giọt nước mắt.

Đã sớm biết rõ người như bọn họ, cuối cùng cũng sẽ chết rất thảm. Không biết tương lai bản thân sẽ dùng hình thức gì rời khỏi thế giới này.

Tử Thất Thất nghe từng câu ông nói, trái tim giống như bị từng lưỡi dao sắc bén đâm rồi lại đâm.

Tại sao mẹ lại không nói cho cô? Tại sao mẹ không nói gì? Cô còn nhớ rõ mười hai năm trước, trước ngày xảy ra chuyện, mẹ mỉm cười đưa cô ra cửa, nói với cô “Đi đường cẩn thận, nhớ về sớm nhé con!”, nhớ tới nụ cười khi đó của mẹ, cả những lời ba vừa nói, nước mắt lại không cầm được rớt xuống.

“Mẹ... Mẹ... Mẹ...” Cô khóc. Đôi mắt cũng như Mặc Hình Thiên nhìn nụ cười xinh đẹp của người phụ nữ trong bức hình ở đầu giường.

Mặc Hình Thiên thu hồi lại ánh mắt bi thương, bàn tay nhẹ nhàng nắm vai cô để cô tựa vào lòng mình khóc, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nói, “Mẹ con lúc ra đi đã mỉm cười, bà ấy rất hạnh phúc, bà ấy còn nói với ba, đời này, có thể có được cô con gái này, là thỏa mãn lớn nhất đời bà ấy, còn nói có thể có cả ba và Hình Phong, là sự ban ân lớn nhất của trời cao, có thể có nhiều người yêu bà ấy như vậy, càng là hạnh phúc lớn nhất của bà ấy, chỉ là... Tiếc nuôi chính là không thể gặp con trai của mình, không thể nghe nó gọi bà ấy một tiếng mẹ!”

Tử Thất Thất ngừng rơi nước mắt, nhớ tới Mặc Thâm Dạ, cô ghen ngào nói, “Anh Thâm Dạ đã biết thân thế của anh ấy, anh ấy vốn tưởng ba mẹ đã chết nên đau lòng rất lâu, nếu như anh ấy biết ba còn sống, nhất định sẽ rất vui vẻ, chờ tí nữa con báo cho anh ấy, để anh ấy về gặp ba, cũng gặp mẹ, hoàn thành tiếc nuối lớn nhất của mẹ.”

Mặc Hình Thiên nhìn cô, mỉm cười gật đầu.

“Đúng rồi ba à, ba đã không có chết, vậy sao không tìm con? Tại sao nhiều năm vậy rồi không nói cho con biết chứ?” Tử Thất Thất nghi ngờ lại hỏi.

“Là như vậy. Vốn đám người giết ba là do Chung Khuê phái tới, cho nên ba mới âm thầm trốn đi, lại có quan hệ với Vũ Chi Húc nên để cậu ta đi điều tra giúp ba, sau khi điều tra thì ba mới biết, đám người giết ba không phải Chung Khuê phái tới, mà là thủ hạ Thủy Miêu của Mặc Tử Hàn, mà khi đó Mặc Tử Hàn với con đã...” Ông hơi dừng lại, lược bớt đi các chi tiết rồi nói tiếp, “Ba đương nhiên cũng hoài nghi đây là âm mưu quỷ kế của Mặc Tử Hàn, dù sao khi đó cũng truyền ra tin tức Hình Phong đã chết, ba còn tưởng rằng cậu ta đã biết cái gì rồi, cho nên mới tìm ba báo thù, nhưng sau một thời gian dài điều tra, ba mới biết được, thì ra là do cô gái Thủy Miêu vì oán hận con làm Mặc Tử Hàn ngồi tù, cho nên mới phái người giết bọn ba, té ra đây đều là một vở kịch khôi hài. Sau khi điều tra rõ ràng, ba vốn định gặp con, nhưng... Ba nghĩ đến lão hồ ly Chung Khuê liền nghĩ tới chuyện xảy ra năm đó, nhớ tới lời trước khi chết Ngọc Nhi đã nói, nhớ tới việc hấn ta khiến người một nhà chúng ta cốt nhục phân ly khiến cho chúng ta không thể gặp Thâm Dạ, ba liền nổi lên sát niệm, vốn tính tình của ba cũng rất khát máu, cho nên ba muốn trả thù, ba muốn hấn chết trên tay ba, nên lấy thân phận tư nhân này ẩn náu là phương pháp tốt nhất, cho nên ba bắt đầu lên kế hoạch, ba biết rất rõ việc mình làm rất nguy hiểm, Chung Khuê là một nhân vật rất lợi hại, có lẽ ba sẽ chết trong tay hấn, cho nên ba mới không có đi tìm con, ba không muốn con lại đau lòng thêm nữa!”

Mặc Hình Thiên nói xong né tránh ánh mắt của con. Ông biết làm như vậy là cực đoan, là ích kỷ, nhưng nghĩ tới lời Ninh Ngọc Nhi trước khi chết đã nói, nghĩ tới Mặc Thâm Dạ bị chia cắt hơn hai mươi năm, ông liền không cách nào khống chế xúc động muốn giết người của mình. Có lẽ đây chính sự đen tối trong người thân là long đầu hắc đạo, ông không học được cách tha thứ cho người khác, cho dù học được, ông cũng sẽ không tha thứ cho Chung Khuê.

Tử Thất Thất nhìn vào đôi mắt lay động của ông, cười cười nói, “Ba, chuyện đã qua thì cũng đã qua rồi, cho dù con giận ba bỏ mặc không quan tâm không đến tìm con, cũng không thể quay lại từ đầu, mặc kệ mười hai năm này gặp phải cái gì, tóm lại... Bây giờ có thể gặp lại ba, được tựa vào ngực ba, được nói chuyện phiếm với ba, chính là hạnh phúc lớn nhất lúc này của con, cho nên ba à... Thật cao hứng khi ba còn sống, thật cao hứng khi gặp lại ba, đừng bỏ con nữa... Được không ba?”

Mặc Hình Thiên nhìn khuôn mặt cô giống y đúc Ninh Ngọc Nhi, nghe được những lời thân thiết này của cô, cười gật đầu, nói, “Được, ba đồng ý con!”

Tử Thất Thất vui vẻ ôm chặt lấy ông.

Vui quá... Cao hứng quá... Hạnh phúc quá...

Giống như trời lại lúc bản thân còn nhỏ, cảm giác vui vẻ ngây thơ đó tràn ngập cả trái tim.

“Đúng rồi, ba nghe Chi Húc nói, năm năm này con luôn gặp ác mộng, không cách nào thoát khỏi bóng ma của Hình Phong, mà khi đối mặt với Mặc Tử Hàn con vẫn chưa mở rộng lòng được phải không?” Mặc Hình Thiên bất chợt hỏi, nhìn biến hóa trên nét mặt cô.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, chậm rãi cúi đầu.

“A... Con gái ngốc...” Mặc Hình Thiên cười khẽ, cung chiêu vuốt đầu cô, nói, “Có chuyện có thể con không biết, ba nghĩ Mặc Tử Hàn cũng nhất định để ý tới tâm tình của con, cho nên không có nói cho con biết!”

Tử Thất Thất nghi hoặc, nói, “Là chuyện gì vậy ạ?”

“Thật ra thì lúc mà Mặc Tử Hàn vừa sinh ra, Hình Phong đã bắt nó đi, làm con nuôi bên cạnh mình, mà nguyên nhân nó bắt Mặc Tử Hàn là bởi ba của Mặc Tử Hàn đã giết ông nội con, hơn nữa ông ta còn từng suýt chút nữa giết cả Ngọc Nhi, may là ba đã cứu bà ấy, nhưng mà bởi vì chuyện này, hôn ước giữa Ngọc Nhi và Hình Phong liền giải trừ, lựa chọn ở cùng với ba, cho nên ba của Mặc Tử Hàn cũng coi như là gián tiếp chia rẽ bọn họ, vậy nên Hình Phong rất hận ba của Mặc Tử Hàn, lúc Mặc Tử Hàn mười tuổi, nó bắt ba của cậu ta tới, khi đó Mặc Tử Hàn còn chưa biết mình không phải là con trai của Hình Phong, cũng không biết người bị Hình Phong bắt tới đó là ba ruột cậu ta. Sau đó Hình Phong ra lệnh Mặc Tử Hàn giết ba ruột mình, Mặc Tử Hàn rất nghe lời giết ông ta, nhưng lại chẳng hay biết gì. Mặc dù chuyện về sau ba không rõ lắm, nhưng ba là anh ruột Hình Phong, bọn ba cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ba rất hiểu tính cách của nó, bản tính nó thật ra rất hiền lành, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, trước khi giết người nó đều do dự thật lâu, mà đa số đều là do

ba ra tay, cho nên trong mười năm nó bị nhốt trong địa lao, nó nhất định bắt đầu hối hận, hối hận những chuyện tàn nhẫn mà bản thân mình đã làm, mà ba cũng hiểu được câu nói sau cùng mà Hình Phong nói với con trước khi chết, ba có thể khẳng định, nó nhất định rất hối hận, hơn nữa nó nhất định đem sự việc năm đó nói cho Mặc Tử Hàn, cho nên Mặc Tử Hàn mới có thể xúc động nổ súng giết nó, bằng không Mặc Tử Hàn giam giữ nó mười năm sao không có giết, tại sao tới thời điểm đó lại đột nhiên giết nó? Hơn nữa từ Chi Húc, ba cũng biết rằng, lúc Mặc Tử Hàn còn rất nhỏ, rất là thích Hình Phong, cậu ta vẫn luôn nỗ lực để được nó công nhận, nhưng là Hình Phong nó... Ôi... Tóm lại, Hình Phong chết, cũng không phải lỗi của Mặc Tử Hàn, đó thực sự là lựa chọn của bản thân Hình Phong, là nó muốn trả nợ Mặc Tử Hàn, là cái chết mà nó cho rằng hạnh phúc nhất!”

Nghe ông kể lại, Tử Thất Thất mới hiểu được nỗi thống khổ ngày đó của Mặc Tử Hàn, bản thân vẫn còn tốt hơn anh. Biết mình tự tay giết ba ruột, biết người cha nuôi mình là thủ phạm bày ra, biết người mà mình vẫn luôn cố gắng để được ông công nhận lại làm chuyện đó với mình, cuối cùng còn biết mình giết ba của người phụ nữ mình yêu nhất... Đó là sự thống khổ cỡ nào mà anh phải vác trên lưng? Nhưng cô lại đối xử với anh như vậy.

Vì sao không cho anh cơ hội giải thích? Vì sao ngay thời điểm anh đau khổ nhất mình lại bỏ rơi anh?

Rốt cuộc mình đã làm gì đây?

Anh toàn tâm toàn ý vì cô, vì không để cho cô có ấn tượng xấu về ba, ngay cả chuyện như thế cũng không nói cho cô biết, nhưng cô lại chỉ biết đến sự thống khổ của mình mà xem nhẹ sự thống khổ của anh. Rốt cuộc khi nào thì cô trở thành người cảm không xong mà bỏ không được như vậy? Từ khi nào cô đã trở nên không quả quyết như thế? Nếu thích anh, nếu ba ruột đã nói cái chết đó là do ông lựa chọn, đã đoán được cái chết mười hai năm trước của ba mẹ không liên quan tới anh, nhưng năm năm này cô lại...

Thật là đáng chết!

Cô bắt đầu thấy ghét bản thân mình!

“Con gái bảo bối của ba, mặc kệ ba với ba của Mặc Tử Hàn có thù oán gì thì cũng đã là chuyện quá khứ, hơn nữa người cũng đã chết rồi, con cũng không nên để ý nữa, thằng nhóc Mặc Tử Hàn kia cũng không tồi, mặc dù ba trước kia bởi quan hệ tới ba ruột nó mà cân nhắc bảo Chi Húc phá hoại tình cảm của hai đứa, nhưng... Quả nhiên thằng nhóc kia còn có thể khiến con nở nụ cười rạng rỡ đến như thế, cho nên cứ thích nó đi, bỏ lại tất cả chỉ cần yêu nó thôi.” Mặc Hình Thiên dịu dàng nhìn cô khẽ nói, tay nắm chặt lấy tay cô giống như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô.

“Vâng, con biết rồi, con nhất định sẽ!” Tử Thất Thất kiên định nói, tâm tình lúc này giống như trời trong sau khi xua tan mây mù.

“Chỉ là, nếu nó ăn hiếp con, con nhất định phải nói cho ba, ba nhất định sẽ khiến nó ăn không tiêu!” Mặc Hình Thiên lại đùa giỡn, còn cố ý giả bộ nghiêm túc.

“Ba — — ba!” Tử Thất Thất kéo dài giọng nhìn ông, gò má trong nháy mắt liền ửng hồng.

Chợt!

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Hình Thiên khẽ lớn tiếng đáp, “Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng được mở ra, Vũ Chi Húc từ ngoài bước vào tới trước sofa.

Gương mặt anh nghiêm túc, cung kính khẽ cúi đầu, sau đó dùng giọng nói rất nghiêm túc, nói, “Đại ca, vừa rồi Vương Minh Dương gọi điện thoại tới đây, nói người của Chung Khuê đã vào trong biệt thự!”

“Tốt!” Mặc Hình Thiên chợt gầm lên, lộ ra biểu tình vui sướng.

“Như vậy đại ca, có phải vẫn theo kế hoạch?” Vũ Chi Húc hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Vậy tôi lập tức đi báo cho Vương Minh Dương!”

“Đi đi!”

“Dạ!”

Vũ Chi Húc lĩnh mệnh, lập tức thối lui ra khỏi phòng.

Tử Thất Thất nghi hoặc nhìn khuôn mặt vui sướng của ông, nói, “Ba, mấy người đang nói chuyện gì vậy? Làm theo kế hoạch là có ý gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn tặng Chung Khuê một phần đại lễ!” Mặc Hình Thiên cười trả lời.

“Một phần đại lễ?” Tử Thất Thất vẫn như cũ khó hiểu.

Mặc Hình Thiên cũng không có tiếp tục giải thích, nhưng trong đôi mắt lại tản mát ra một cỗ khí phách, nở nụ cười đắc ý.

...

Biệt thự nhà họ Vương

Sau khi hơn mười chiếc BMW màu đen đi ra, người theo dõi báo liền báo cho Chung Khuê để cho một nhóm người dưới tay ông ta chia nhau đuổi theo những chiếc xe này, mà đồng thời vì đề phòng ngừa, cũng phái một nhóm người tới nhà họ Vương trợ giúp, mãi đến sau khi Chung Khuê ra mệnh lệnh cho Tần quản gia, một nhóm người tiến vào trong biệt thự, bắt đầu lục soát. Nhưng trong biệt thự, bọn họ lại không có tìm được ai hết, ngay cả bóng dáng của Vương Minh Dương cũng không thấy, chính lúc này bọn họ mới cảm thấy không đúng lắm

Tới lúc mệnh lệnh của Mặc Hình Thiên bắt đầu thực thi, toàn bộ biệt thự đột nhiên “bùm”, khắp nơi bốc cháy, tất cả những người bên trong biệt thự đều bị bỏng do vụ nổ, đương nhiên phần đại lễ này đã được ông tìm người tỉ mỉ phối hợp, bom cũng không có chết người, nhưng mà sẽ bị thương nặng, cũng để

lại một cửa cho bọn chúng chạy. Nguyên nhân làm như vậy rất đơn giản, chính là bởi vì ông có một cô con gái thiện lương, cho nên mới nổi lòng từ bi. Dĩ nhiên, đây cũng là cảnh cáo cho Chung Khuê, cũng là khúc dạo đầu lo ma chạy cho hắn.

Chung trạch

Thư phòng lầu hai

“Cộc cộc cộc... Cộc cộc cộc...”

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Chung Khuê ngẩng đầu nghe tiếng đập cửa dồn dập này liền chau mày, có một dư cảm không tốt trong lòng.

Chương 339: Mẹ Mặc Tử Hàn, tên gọi Mộng Thiên Tâm!

“Vào!” Lão lập tức ứng tiếng.

Cửa phòng bị lập tức mở ra, Tần quản gia vội vã đi tới trước bàn đọc sách, hốt hoảng nói: “Lão gia, không xong...”

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì?” Chung Khuê vội vàng hỏi.

“Người phái đi nhà Vương Minh Dương toàn bộ đều bị thương, thì ra là bọn họ dùng kế vườn không nhà trống, để cho chúng ta bị lừa!”

“Kế vườn không nhà trống?” Chung Khuê hung tợn lặp lại, trên mặt đột nhiên thay đổi tức giận.

Tên tiểu nha đầu Tử Thất Thất kia sẽ có đầu óc như vậy sao? Phụ nữ đơn thuần như cô ta, chắc hẳn là không thể nghĩ ra thủ đoạn tổn thương người, nhưng dù sao lão biết là Tử Thất Thất của năm năm trước, bây giờ cô như thế nào, lão cũng không rõ ràng, nhưng dựa vào kinh nghiệm của mình ở trong hắc đạo nhiều năm như vậy, lão cho là chuyện này nhất định không phải Tử Thất Thất làm, ở phía sau của cô ta nhất định có người sai sử. Sẽ là người nào đây? Là Mặc Tử Hàn? Là Vũ Chi Húc? Còn là người khác?

“Hừ!” Lão nặng nề hừ một tiếng, dùng sức nắm chặt trong tay gậy đầu chim ưng, gõ xuống mặt đất. “Cộc” một tiếng trầm đục, biểu lộ sự tức giận lúc này của lão.

Cư nhiên rút lui!

Cư nhiên một đường bị bố trí!

Nha đầu thôi chết tiệt.

“Phải người chia nhau đi tìm, tìm được Tử Thất Thất chưa?” Lão hỏi.

“Không có!” Tần quản gia trả lời.

“Đều là một đám phế vật, tìm một tiểu nha đầu cũng không thấy, tất cả đều đáng chết!” Chung Khuê tức giận mắng, bàn tay nắm chặt gậy đầu chim ung.

Lão sẽ không bỏ qua cho tiểu nha đầu kia, lão nhất định phải bắt được cô ta, sau đó hung hăng dạy dỗ cô ta.

Tử Thất Thất... Chọc giận tôi, cũng không phải là việc hay.

Biệt thự nhà họ Mặc

Mặc Tử Hàn vội vã chạy về nhà họ Mặc, mới vừa đi vào cửa chính biệt thự, Hỏa Diễm cùng Hồ Ohách liền đâm đầu đi tới.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người trăm miệng một lời, đồng thời hướng về phía anh khom lưng cúi đầu.

“Tìm được phu nhân chưa?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Bẩm đại ca, phi cơ trực thăng chở phu nhân đáp xuống nhà một người tên là Vương Minh Dương, chỉ là ở phi cơ trực thăng mới vừa hạ xuống, từ trong nhà Vương Minh Dương liền cùng lúc mười mấy chiếc xe lái ra, tôi đã tìm người chia nhau đuổi theo, dĩ nhiên cũng cho một nhóm người vào nhà Vương Minh Dương tra xét, nhưng mà còn chưa có tiến vào được nơi đó, Vũ Chi Húc liền gọi điện thoại tới đây, bảo chúng tôi ngàn vạn lần không thể tiến vào bên trong biệt thự, tôi vừa muốn đem việc thông báo cho ngài, người của chúng tôi ở nhà Vương Minh Dương gọi điện thoại tới, nói giữa nhà Vương

Minh Dương đột nhiên nổ mạnh, bên trong có mấy chục người bị thương, hơn nữa người bị thương toàn bộ đều là thủ hạ của Chung Khuê, cho nên nhìn như vậy, lần này phu nhân đi ra, có thể là vì đối phó Chung Khuê, nhưng...” Hỏa Diễm muốn nói lại thôi, chân mày khẽ nhú lên, bởi vì mới vừa mấy cái kia cũng chỉ là suy đoán của anh, anh cũng không thể xác định.

Mặc Tử Hàn nghe lời của anh ta nói, căn bản cũng không có để ý anh ta nói chuyện Chung Khuê, mà là khẩn trương nói: “Vũ Chi Húc gọi điện thoại tới đây, như vậy phu nhân đâu? Anh có hỏi hấn phu nhân ở nơi nào hay không? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tôi có hỏi, nhưng là hấn cũng không trả lời, chỉ nói là không cho chúng tôi vào nhà sau của Vương Minh Dương, liền lập tức cúp điện thoại!” Hỏa Diễm trả lời.

“Đáng chết!” Mặc Tử Hàn mắng, tức giận cau mày.

Rốt cuộc hấn đem Tử Thất Thất mang đi nơi nào? Tử Thất Thất thì tại sao đột nhiên rời đi? Bọn họ đang đùa âm mưu quỷ kế gì? Tại sao muốn nhắc lên quan hệ cùng Chung Khuê? Lão hồ ly kia cũng không phải là một loại nhân vật đơn giản, nếu như chọc giận đến hấn, sẽ gặp nguy hiểm.

“Tiếp tục tìm cho tôi, nhất định phải đem phu nhân tìm về cho ta!” Anh rống to ra lệnh.

“Dạ!” Hỏa Diễm lĩnh mệnh, lập tức tiếp tục tìm kiếm.

Mặc Tử Hàn sai bước đi lên lầu hai, tức giận hai hàng lông mày, vẫn luôn không cách nào giản ra.

Sẽ không để cho cô rời đi...

Cho dù là liều cả cái mạng cũng không để cô rời đi...

Tử Thất Thất... Anh nhất định sẽ bắt được em!

Bờ biển, tầng hai một biệt thự nhỏ.

Mặc Hình Thiên cùng Tử Thất Thất ngồi ở trên ghế sa lon hàn huyền cực kỳ lâu, thời gian giống như trôi qua trong nháy mắt, sắc trời từ từ trở tối, mặt trời đang chậm rãi hạ về tây, hoàng hôn tiếp theo lại tới.

Nụ cười trên mặt Tử Thất Thất tung bay cả một ngày, thật giống như không có lúc nào hạnh phúc như thế, giống vậy, cả một ngày trên mặt Mặc Hình Thiên cũng tràn đầy nụ cười, những nếp nhăn trên mặt giống như bị hằn lên dấu vết thật sâu.

“Đúng rồi ba, con có một chuyện thật tò mò!” Tử Thất Thất hai mắt nhìn ông, giống như nghĩ thật lâu mới quyết định hỏi ra lời.

“Chuyện gì?” Mặc Hình Thiên dịu dàng nhìn cô.

“Là chuyện của Mặc Tử Hàn, ba chỉ nói cho con, ba của anh ấy giết chết ba của ba cũng là ông nội của con, nhưng ba cũng không có nói cho con biết, hai nhà chúng ta rốt cuộc có ân oán gì? Rốt cuộc ba của Mặc Tử Hàn là người nào? Tại sao ông ấy muốn giết ông nội?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, khăn trương nắm chặt hai tay của mình, chuẩn bị nghe ông trần thuật qua ân ân oán oán.

Nhưng mà...

Trên mặt Mặc Hình Thiên vẫn giữ vững nụ cười dịu dàng như cũ, nhẹ giọng giả lược mà nói, “Thật ra thì hai nhà chúng ta cũng không có ân oán gì!”

“Vậy tại sao ba của Mặc Tử Hàn muốn...”

“Con thật rất muốn hiểu rõ?” Mặc Hình Thiên chợt cắt đứt cô..., hơi có chút lạnh lùng hỏi.

Tử Thất Thất nhìn mặt của ông, nghiêm túc gật đầu, nói, “Dạ, con muốn biết!”

“Không bằng như vậy đi, ba trước không nói cho con biết ba của cậu ta là ai, cũng không nói cho con biết cậu ta cùng nhà chúng ta ân oán gì, nhưng mà...” Ông hơi dừng lại, lần nữa ngừng nụ cười nói, “Ba có thể nói cho con biết, mẹ của cậu ta là ai!”

Mẹ của anh ấy?

Mẹ của Mặc Tử Hàn?

Tử Thất Thất kinh ngạc sửng sốt, sau đó nói, “Mặc Tử Hàn... Mẹ... Còn sống không?”

“Ừ, cô ấy còn sống, cô ấy cũng chưa chết!” Mặc Hình Thiên trả lời.

Tử Thất Thất trong nháy mắt mừng rỡ, khóe miệng nổi lên nụ cười vui vẻ.

Trên thế giới này Mặc Tử Hàn còn có người thân, anh cũng không phải một đứa cô nhi, nếu như nói cho anh biết chuyện này, anh nhất định sẽ rất vui vẻ chứ? Thật muốn thấy mẹ của anh, thật thấy xem đáng về mẹ con bọn họ gặp nhau, càng muốn thấy nụ cười tràn đầy hạnh phúc trên mặt Mặc Tử Hàn.

“Bà ấy tên là gì? Bà ấy bây giờ đang ở nơi nào?” Cô vui vẻ hỏi, hơi có chút vội vàng.

“Cô ấy gọi Mộng Thiên Tâm, cô ấy hiện tại ở đâu một chút sẽ để Vũ Chi Húc nói cho con biết, chỉ là con phải đồng ý ba một chuyện!” Mặc Hình Thiên đột nhiên đề ra yêu cầu.

Tử Thất Thất nụ cười trên mặt chợt cứng đờ, sau đó nghi ngờ nói: “Ba muốn con đồng ý ba chuyện gì?”

“Thật ra thì rất đơn giản, hay là tại con còn chưa có nhìn thấy mẹ của Mặc Tử Hàn, trước không nên đem chuyện của cha mẹ Mặc Tử Hàn nói cho cậu ta biết, tốt nhất là một chữ cũng không nói với cậu ta, chờ con gặp qua mẹ của Mặc Tử Hàn, con có thể quyết định, có muốn nói chuyện này với cậu ta hay không.”

Tử Thất Thất khuôn mặt nghi hoặc như cũ nhìn ông, hơn nữa chân mày từ từ nhíu lên, nói: “Nhất định phải chờ sau khi con gặp qua, mới có thể nói với anh ấy sao?”

“Đúng!” Mặc Hình Thiên xác định trả lời.

“Tại sao muốn như vậy chứ? Đây không phải là một chuyện vui sao? Tại sao sau khi nghe được ba nói như vậy, cảm thấy... Tựa hồ cũng không là chuyện tốt đẹp gì?” Tử Thất Thất tâm tình chợt xuống thấp, trong lòng không khỏi có chút hốt hoảng, còn có chút thấp thỏm, giống như là trước bão táp, để cho lòng người đè nén.

Mặc Hình Thiên vẫn nụ cười dịu dàng như cũ, vuốt tóc dài mềm mại của cô, sau đó nói: “Tử Thất Thất, có một số việc không phải nói cho con biết là được, muốn còn dùng chính ánh mắt của mình đi xem, sau khi hiểu rõ tự mình quyết định. Tốt lắm, con cũng có thể về rồi, Mặc Tử Hàn nhất định rất lo lắng con!”

Tử Thất Thất hồi hồn, hai mắt nhìn ông, giống nhau cùng lộ ra ánh mắt không nở.

“Con còn muốn ở lại một chút nữa!” Mắt cô buồn buồn mà nói.

“Trời đã tối rồi, nếu không trở về, không chỉ là Mặc Tử Hàn lo lắng cho con, còn bọn nhỏ nữa, cũng sẽ lo lắng cho con, con bây giờ đã không phải một mình, phải luôn luôn nhớ đến người nhà của mình mới được, con đã không còn nhỏ, phải học được sự thành thực, phải học được đem toàn bộ tâm lực của mình đều đặt ở trên người mình yêu cùng các con, làm một người vợ tốt, làm một người mẹ tốt... Biết không?” Mặc Hình Thiên vẽ mặt người cha, vô cùng trầm ổn dạy cô.

Tử Thất Thất nghe lời của ông, cười gật đầu nói: “Dạ, con biết rồi, con sẽ làm một người vợ tốt, làm một người mẹ tốt, nhưng đồng thời, con cũng vậy muốn làm một người con gái tốt. Ba, chúng ta còn có thể gặp lại có đúng hay không? Nếu như mà con nhớ ba, vẫn là có thể tới gặp ba có đúng hay không?”

“Dĩ nhiên!” Mặc Hình Thiên vui vẻ trả lời. Câu “con gái tốt” cô vừa nói kia, sự thiện lương trong ông giống như bị hạnh phúc làm cho mê man, nhưng đồng thời cũng sẽ có chút ưu thương mơ hồ, có một chút đau đớn.

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, ngoéo tay!” Tử Thất Thất vui vẻ nói xong, giống như khi Mặc Thiên Tân còn bé, đưa ra ngón út của mình.

Mặc Hình Thiên nhìn ngón út của cô, ngỡ ngàng có chút nghi ngờ.

“Nhanh lên một chút ngoéo tay nào!” Tử Thất Thất nói xong, liền cầm lên tay của ông, ôm ngón út của ông, sau đó vừa có tiết tấu lay động, vừa nói: “Ngoéo tay... Treo ngược... Một trăm năm... Không thay đổi...”

Ước định định ra, cô buông ngón út của ông ra, sau đó từ trên ghế salon đứng lên, hướng cửa phòng đi.

Mặc Hình Thiên kinh ngạc nhìn cô, ngón tay còn lưu cảm giác lay động, đột nhiên, ông lấy lại tinh thần, hốt hoảng gọi lại cô.

“Tử Thất Thất!”

Tử Thất Thất hai chân dừng ở trước cửa, vui vẻ xoay người nói, “Thế nào? Ba, có phải không nhớ để con đi hay không?”

Mặc Hình Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trái tim lại một lần mơ hồ co rút đau đớn, sau đó ông lần đầu tiên có chút khiếp đảm mở miệng, chậm rì rì nói: “Tử Thất Thất... Ta thật ra thì... Cũng không phải ba ruột con, cho nên con cũng không cần... gọi ta là ba nữa, ta... Ta là của con...”

“Ba, ba ở đây nói cái gì đó?” Tử Thất Thất đột nhiên cắt đứt lời của ông, mà cười cười sáng lạn nói: “Người chính là ba của con a, trên thế giới này con thích nhất thích nhất ba, con thích nhất thích nhất ba!”

“Tử Thất Thất...” Đau đớn trong lòng Mặc Hình Thiên đột nhiên biến mất, trên gương mặt cương nghị già nua lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Ha ha, ba, con muốn đi về, lần sau con sẽ dẫn Thiên Tân, Thiên Ân, Thiên

Ái, còn có Mặc Tử Hàn cùng đến chơi với ba, ba đứa cháu ngoại của ba, cháu ngoại gái, vô cùng đáng yêu đây!” Tử Thất Thất vừa nói đến ba đứa con của cô, trên mặt liền lộ ra nụ cười hạnh phúc, ngọt có thể tràn ra mặt.

“Tốt!” Mặc Hình Thiên cũng hạnh phúc cười, hơi gật đầu một cái.

“Cứ quyết định như vậy đi, bái bai!” Tử Thất Thất lay động mấy cái tay phải của mình, sau đó đem cửa phòng mở ra, đi ra khỏi phòng ngủ.

Nụ cười đầy trên mặt Mặc Hình Thiên, hai mắt từ cửa phòng từ từ chuyển dời đến hình trên tủ đầu giường, nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên trong, nhẹ giọng nói: “Ngọc nhi, em thấy được chưa? Con gái của chúng ta đã trưởng thành, thay đổi hiệu chuyện rồi, thay đổi càng lúc càng giống em...”

Vốn tưởng rằng sẽ không thể gặp lại nữa, bởi vì chính mình ôm quyết tâm cùng Chung Khuê đối đầu. Hao tốn nhiều năm như vậy lập mưu, đã đến bước cuối cùng, nhưng khi tuổi càng lớn càng quý trọng người thân, biết cô phát hiện ra mình, liền không kịp chờ đợi muốn gặp cô.

Có lẽ đây là một quyết định sai lầm, bởi vì...

Cái chết của ông, nhất định là bi thảm!

“Ngọc nhi... Anh rất nhớ em a... Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp nhau dưới đại ngục... Em nhất định ở cầu Nại Hà đợi anh? Ngàn vạn lần không được uống canh Mạnh Bà a, nhất định phải chờ một chút, anh rất mau sẽ tới tìm em, sau đó chúng ta cùng nhau làm một đôi không cách nào đầu thai Cô Hồn Dã Quỷ thôi... Ha ha ha...”

Ông nhẹ giọng cười, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người trong hình.

Sau khi rời khỏi biệt thự ở bờ bên, Tử Thất Thất liền vào ngồi phía sau xe trên mặt tràn đầy nụ cười, Vũ Chi Húc thấy cô mặt mũi sáng ngời, trên mặt cũng không nhịn hiện lên nụ cười thản nhiên, An Tường Vũ thấy cô bộ dáng hạnh phúc, im lặng cũng cảm thấy vui vẻ.

“Đúng rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc ra tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?”

Hai người trăm miệng một lời hỏi, sau đó ở thanh âm hạ xuống, lại nhìn đối phương, đều lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Em muốn gọi điện thoại cho Thâm Dạ, muốn anh ấy lập tức trở về!” Tử Thất Thất nói xong, liền vội vã lấy ra điện thoại di động.

“Tốt như vậy sao? Nếu như Mặc Thâm Dạ trở về nước, chú Chung sẽ lập tức liền quán lên hắn, đến lúc đó một cuộc Thế Giới Đại Chiến không thể tránh được, sẽ diễn ra!” Vũ Chi Húc nói khoa trương, nhưng cũng là sự thật.

“Bất kể như thế nào, cũng phải nói cho anh ấy biết tin tức ba còn sống, về phần anh ấy có trở về không, sẽ phải do chính anh ấy quyết định, hơn nữa... Coi như anh ấy không trở lại, trận Thế Giới Đại Chiến này không thể tránh được, tự nhiên là sẽ xảy ra.” Tử Thất Thất vừa nhấn lên cái nút trên điện thoại di động, vừa nhẹ giọng nói.

“Haiz... Cũng đúng!” Vũ Chi Húc không lời nào để nói.

Xác thực! Mặc Tử Hàn cùng Chung Khuê hai người năm năm này cũng Thủy Hỏa Bất Dung, nhưng mà Chung Khuê vì Mặc Thâm Dạ không có tin tức gì, cho nên mới chưa cùng Mặc Tử Hàn đại động can qua, mà Mặc Tử Hàn cũng bởi vì muốn tăng cường thực lực của mình, cũng không có cùng hắn xảy ra xung đột mạnh, mà lần này Tử Thất Thất trở lại, chính là hướng dẫn hai người bọn họ khai chiến Đạo Hỏa Tuyến, cho nên coi như Mặc Thâm Dạ không xuất hiện, Chung Khuê cũng sẽ nghĩ biện pháp bắt được Tử Thất Thất, hỏi ra vị trí Mặc Thâm Dạ, hơn nữa... Coi như hai người bọn họ không chính diện khai chiến, đại ca cũng đã chuẩn bị bắt đầu kế hoạch của mình rồi, cho nên bất luận như thế nào, trận Thế Giới Đại Chiến không thể tránh khỏi này, cũng sẽ rất nhanh diễn ra.

Vũ Chi Húc đang lúc nghĩ ngợi mấy giây ngắn ngủn này, Tử Thất Thất gọi điện thoại, rất nhanh liền tiếp thông.

“Tử Thất Thất!” trong điện thoại di động truyền đến âm thanh Phương Lam vui vẻ.

“Tiểu Lam, Thâm Dạ có ở đây không?” Tử Thất Thất cũng vui vẻ mở miệng.

“...” Trong điện thoại di động đột nhiên một hồi trầm mặc, sau đó Phương Lam vô cùng tức giận mà nói, “Tại sao cậu lại gọi điện thoại cho mình tìm tên kia? Cậu sao không trực tiếp gọi cho hắn chứ? Cậu đang cố ý trêu chọc mình phải không?”

“Ha ha ha...” Tử Thất Thất vui vẻ cười, sau đó nói: “Bởi vì mình biết anh ấy nhất định ở bên cạnh cậu, mà mình lại muốn nghe một chút thanh âm của cậu, cho nên mình liền một công đôi việc đưa ra lựa chọn sáng suốt này!”

“Một công đôi việc? Như vậy mà cậu có thể nói ra miệng được, chỉ là vì cậu còn nghĩ đến mình, mình liền đại nhân có đại lượng tha thứ cho cậu!”

“Vậy thì thật là cảm ơn cậu đại nhân có đại lượng nha, như vậy... Thâm Dạ đâu?”

“Cậu chờ một chút!”

Phương Lam nói xong, Tử Thất Thất liền nghe trong điện thoại có đôi oan gia đối thoại.

“Này! Họ Mặc, có người tìm anh, mau tới nghe điện thoại!”

“Có người tìm anh? Mỹ nữ sao?”

“Anh muốn chết sao?”

“Anh chỉ là hỏi mà thôi, em làm gì thế dữ dội như vậy nha? Chẳng lẽ là ghen?”

“Ghen cái đầu quỷ nhà anh, nhanh lên một chút nghe điện thoại!”

“Haizz... người phụ nữ tính khí nóng nảy như em, ngoại trừ anh ra, tuyệt đối không có người đàn ông thứ hai dám lấy em!”

“Vậy thật sự là xin lỗi, đời này, trừ anh ra, tôi nguyện ý gả cho bất kỳ người đàn ông nào!”

“Thì ra là như vậy, em cũng đã nói vậy, anh liền giết sạch động vật giống đực trên toàn thế giới, để cho em không có lựa chọn khác, chỉ có thể chọn anh!”

“OK! Chờ anh giết sạch rồi tới tìm tôi đi!”

“...” Người khác trong nháy mắt trầm mặc, mặc dù qua năm năm, nhưng không cách nào không cãi nhau với người phụ nữ này. Anh khóc... (T___T)~

“Wey wey Wey...” Tử Thất Thất nghe bọn họ mập mờ cãi vã, mặc dù không nhẫn tâm cắt đứt bọn họ, nhưng cô vẫn có chuyện rất quan trọng phải nói: “Hai người các người chờ một chút tranh đi cãi lại đi, nghe điện thoại trước đã!”

“Anh có nghe hay không, Tử Thất Thất bảo anh nhanh lên một chút nghe điện thoại, cái người đàn ông ngu xuẩn này!”

“Em sớm nói là Tử Thất Thất không phải tốt lắm sao, anh còn tưởng rằng anh len lén làm chuyện tình ở ngoài bị em phát hiện rồi chứ?”

“Anh nói cái gì? Gặp ở ngoài?”

“Đùa giỡn thôi..., anh đây đều tin tưởng rằng, quả nhiên là ghen nha, ha ha ha...”

Trong điện thoại Tử Thất Thất nghe hai người lại rùm beng, trực tiếp cuồn đổng mồ hôi!©,®!

(͡ ~ ͡ |||)~

Rốt cuộc bọn họ xong chưa?

Chương 340: Dĩ nhiên! Anh muốn như thế nào, em cũng sẽ làm theo!

“Hai người đừng có ồn ào nữa, em đang có chuyện rất quan trọng muốn nói, không có thời gian nghe hai người nói chuyện tình tứ đâu!” Tử Thất Thất không nhìn được cô ý lớn tiếng nói, bày tỏ tâm trạng đang gấp của mình.

“Tình tứ? Ai nói chuyện tình tứ với người đó chứ? Tử Thất Thất cậu đừng dùng từ loạn xạ như thế nhé!” Phương Lam tức giận oán trách.

“Mọi người ai cũng đều nhìn ra tình cảm của hai chúng ta rồi, còn giả bộ cái gì nữa chứ, em mau thừa nhận đi!”

“Tôi giả bộ? Anh...”

“Dừng lại! Tất cả im lặng cho em!” Tử Thất Thất đột nhiên gào lên.

Trong giây lát, giọng nói của hai người đều dừng lại.

Tử Thất Thất thở dài, sau đó nghiêm túc nói “Tiểu Lam, cậu mau gọi anh Thâm Dạ đến nghe điện thoại đi, đừng đầu khẩu nữa!”

“Ah!” Phương Lam ngoan ngoãn trả lời, sau vài giây Thâm Dạ bắt máy nói “Sao vậy? Tìm anh có chuyện gì thế?”

“Em muốn báo cho anh một tin vui!” Tử Thất Thất nói.

“Tin vui gì thế? Chẳng lẽ em cùng Mặc Tử Hàn kết hôn sao? Hay là em lại mang thai?”

Trong nháy mắt sắc mặt của Tử Thất Thất liền trở nên khó coi, cái trán trượt vài đường hắc tuyến.

“Tại sao hai người đều thích đùa giỡn với em vậy? Hai người thích khi dễ em lắm sao?”

“Ha ha ha... Anh chỉ đùa với em thôi, đó là một cách thể hiện tình yêu đối với em!”

“Cái gì? Tình yêu? Không cho phép anh nói như vậy với Tử Thất Thất!” Phương Lam lại chen miệng vào.

“Anh nói yêu cô ấy, và nói yêu em là hai chuyện khác nhau, hơn nữa cô ấy là em gái của anh, anh làm sao có thể phát sinh loại tình cảm đó chứ?” Mặc Thâm Dạ phản bác.

“Một chút cũng không được, đối với loại người như anh thì ai đến anh cũng không từ chối, tôi sẽ không tin anh đâu!”

“Anh thấy em đang lo sợ anh sẽ yêu người khác, sẽ không để ý tới em nữa phải không?”

“Anh nói sao?” Phương Lam tức giận.

“Được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa, hãy nghe em nói đi!” Tử Thất Thất lần nữa ngắt lời của bọn họ.

“Ok! Em nói đi!”

Phương Lam cùng Mặc Thâm Dạ đồng thanh nói.

Haizzz...

Trong lòng Tử Thất Thất thở dài, sau đó nói vào vấn đề chính ngay “Thật ra em muốn nói cho anh biết, ba anh chưa chết, ông ấy sống rất tốt, em mới gặp ba xong, cho nên em muốn hỏi anh có muốn quay về gặp ba hay không, nếu ba còn sống thì dù sao đi nữa anh cũng phải gặp mặt ba một lần đó!”

“Ba?” Mặc Thâm Dạ kinh ngạc cùng nghi ngờ lặp lại.

“Chính là Mặc Hình Thiên, ba ruột của anh đó!” Tử Thất Thất giải thích.

“...”

Điện thoại đột nhiên im lặng, Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam cũng không có lên tiếng, ngược lại với không khí sôi nổi lúc này.

Im lặng hơn ba mươi giây, trong điện thoại mới truyền đến giọng nói của Mặc Thâm Dạ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? không phải là ba đã chết cách đây mười hai năm rồi sao? Tại sao giờ vẫn còn sống chứ? Em đã gặp ông ấy chưa? Người ấy có phải là ba thật không? Em có gạt anh không đây?” Giọng nói của Mặc Thâm Dạ có chút run, giống như đang rất khẩn trương, nhưng trong lời nói cũng rất nghiêm túc, giống như đang sợ mình nghe nhầm vậy.

“Em không có gạt anh, dĩ nhiên em sẽ không đem ba của chính mình ra đùa giỡn, anh không cần nghi ngờ lỗi tai của anh đâu, những điều anh vừa nghe đều là thật, nhưng nếu anh muốn biết nguyên nhân chuyện này, thì hãy tự mình đi hỏi ba đó, ba sẽ nói cho anh biết tất cả!” Tử Thất Thất nói chuyện có tình dùng từ bí ẩn, nhằm thả mỗi câu chuẩn bị câu một con cá lớn.

“...” Mặc Thâm Dạ lại một lần nữa im lặng, lần này thì suy nghĩ lâu hơn.

“Anh không muốn gặp ba sao?” Tử Thất Thất có chút nóng nảy hỏi.

“Anh cũng không biết, lần đầu tiên anh có loại cảm xúc này, cảm thấy rất lạ, Nên... Em để anh suy nghĩ một chút nhé!”

“Được, vậy anh cứ từ từ suy nghĩ đi, nhưng em muốn nói với anh một điều nếu đã là máu mủ ruột thịt, cho dù anh muốn hay không muốn gặp, thì đến một ngày nào đó cũng sẽ gặp được nhau, có lẽ đây chính là huyết mạch dẫn đường!” Tử Thất Thất dùng từ ngữ sâu xa nói, cũng không có ép anh trở lại.

“Anh biết rồi, nếu như anh trở về thì sẽ liên lạc với em!”

“Ừh, được!”

“Cứ như vậy đi, anh cúp máy nhé!”

“Được!”

Điện thoại liền cúp máy, Tử Thất Thất nhìn màn hình điện thoại di động đã ngắt kết nối, cô khẽ mỉm cười.

Cô biết, anh ấy sẽ trở về, cô chắc chắn anh ấy sẽ trở lại gặp ba, nhất định...

Đột nhiên!

Vũ Chi Húc cho xe từ từ dừng trước cổng chính biệt thự nhà họ Mặc, Tử Thất Thất cũng vừa nói chuyện điện thoại xong

“Đến nhà rồi, mời xuống xe!” Vũ Chi Húc nhẹ giọng nói, đem cửa xe mở ra.

“Ừh!” Tử Thất Thất mỉm cười trả lời, bước xuống xe.

...

Bên trong biệt thự nhà họ Mặc

Phòng ngủ lầu hai

Hỏa Diễm điều tra cả ngày cũng không tìm ra Tử Thất Thất, bây giờ anh đang đứng trước ghế sofa, chờ trừng phạt.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn anh ta, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Còn nhớ tôi đã nói gì trong điện thoại không? Nếu như không tìm được phu nhân, tất cả đều phải chết!” Anh sắp phát điên rồi, toàn thân bùng bùng sát khí giống như một con quái vật đang muốn giết người.

“Dạ, xin đại ca hãy ban cho tôi cái chết!” Hỏa Diễm không chút sợ hãi cúi đầu nói. Anh chưa bao giờ sợ chết, từ trước đến nay cũng vậy, anh chỉ trách mình thất trách, khiến anh hối tiếc không thôi.

“Được, vậy cậu hãy đi chết đi!” Mặc Tử Hàn tức giận rút ra khẩu súng lục màu đen, nhắm ngay đầu của anh ta, ngón tay chuẩn bị bóp cò.

Hỏa Diễm nhìn Mặc Tử Hàn, hai mắt từ từ nhắm lại, chờ chết, nhưng...

“Rắc rắc” cửa phòng đột nhiên được mở ra.

Tử Thất Thất đứng ở cửa phòng, nhìn Mặc Tử Hàn đang cầm súng chỉ vào đầu Hỏa Diễm, hốt hoảng vội nói “Mặc Tử Hàn, anh đang làm gì thế?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Mặc Tử Hàn liền quay đầu.

Tử Thất Thất?

Em về rồi sao?

Lập tức thu hồi súng, vội vã đến bên cạnh cô nói “Em đi đâu vậy? Sao em lại muốn chạy trốn?”

“Chạy trốn? Em không có chạy trốn, không phải em đã bình an trở về rồi sao!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nói xong, liền đến bên ghế sofa đứng đối diện với Hỏa Diễm nháy mắt, muốn anh ta mau lui xuống.

Hỏa Diễm lập tức lui ra khỏi phòng, đồng thời cũng thuận tay đóng cửa phòng lại, để lại hai người bọn họ.

Mặc Tử Hàn chau mày thật chặt, quan sát mặt của cô, tức giận bắt lấy tay của cô, găm nhẹ nói “Không có chạy trốn? Vậy tại sao lại không nói lời nào với anh, mà lại rời khỏi? Nếu như em muốn đi đâu thì cứ nói với anh, anh sẽ dẫn em đi, nhưng em... Tại sao vậy? Tại sao lại muốn gạt anh chứ? Có chuyện gì mà em không thể nói với anh? Rốt cuộc em đang nghĩ gì? Nói cho anh biết đi... Mau nói cho anh biết đi” Anh gào lên.

Tử Thất Thất nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, hốt hoảng của anh, cô cũng biết mình rất có lỗi, Nhưng lại cố ý làm nũng nói “Thật xin lỗi, thật ra thì em cũng không muốn làm như vậy, nhưng Vũ Chi Húc...”

Vũ Chi Húc?

Nghe đến cái tên đó, Mặc Tử Hàn kích động hơn.

“Là tên đó ép buộc em đi sao? Tên đó đã dẫn em đi đâu vậy? Tên đó đã làm gì em? Đáng chết, anh phải đi giết người đàn ông khốn nạn đó!” Mặc Tử Hàn nói xong, hùng hổ muốn đi ra khỏi phòng tìm Vũ Chi Húc.

“Đợi chút, Mặc Tử Hàn anh hãy nghe em nói, đừng kích động như thế...” Tử Thất Thất kéo tay của anh, nhẹ nhàng nói “Chúng ta hãy ngồi xuống đây rồi từ từ nói, em sẽ nói cho anh biết hôm nay em đã đi đâu và đã làm gì, em cũng sẽ cho anh biết toàn bộ mọi chuyện!”

Nghe giọng cô dịu dàng, lửa giận trong lòng Mặc Tử Hàn cũng tiêu tan, liền đi theo cô đến bên giường, sau đó ngồi bên cạnh cô.

“Đầu tiên...” Tử Thất Thất mỉm cười nhìn anh nói “Đầu tiên em muốn nói cho anh biết, là chuyện em không nói gì với anh mà đã đi ra ngoài. Chuyện bắt đầu từ sáng hôm qua, em đến phòng của Vũ Chi Húc vốn là muốn gọi anh ấy cùng ăn điểm tâm, nhưng cửa phòng của anh ấy lại bị khóa, em cảm thấy có chút kỳ lạ, nên đã dùng cách để mở cửa phòng, khi đi vào phòng của anh ấy, em phát hiện anh ấy đang ở trong phòng tắm bí bí mật mật cùng người nào đó nói chuyện điện thoại, còn nghe lén được anh ấy gọi người trong điện thoại là đại ca, cho nên em tò mò muốn biết người kia là ai, sau khi gắng hỏi anh ấy mấy lần, Vũ Chi Húc phải liên lạc người kia thêm một lần nữa, người kia nói muốn gặp mặt em, cho nên hôm nay em mới đi ra ngoài, nhưng em cũng không có ý định rời xa anh, thực ra em chỉ muốn đi ra ngoài một lát rồi trở về!”

Nghe cô nói, Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi “Em đã đi gặp ai thế? Tại sao lại làm như thế? Nếu như Vũ Chi Húc lừa gạt em, muốn hãm hại em thì sao...”

“Anh ấy sẽ không hại em đâu!” Tử Thất Thất lập tức cắt lời của anh, rất kiên định mà nói.

Lòng của Mặc Tử Hàn có chút âm ứ. Anh không thích cô đi tin tưởng hay ở

cùng bất kỳ người đàn ông khác, cái tên Vũ Chi Húc và tên An Tường Vũ đó, anh rất muốn đuổi hai người đó đi khỏi đây, hoặc là bắt hai người đó lại, sau đó nhốt vào ngục giam giữ cả đời.

Tử Thất Thất quan sát mặt của anh, nghe thấy mùi dâm ghen tuông của anh, cô đột nhiên cười lớn, sau đó thần thần bí bí nói “Em có thể nói cho anh biết người hôm nay em gặp là ai, bởi vì em tin tưởng anh, khi em nói cho anh biết có nghĩa là em đã đem tính mạng của người đó giao cho anh rồi, cho nên anh không được nói cho người khác biết chuyện này, anh phải hứa đó!”

Thấy bộ dáng của cô khàn trương cùng trịnh trọng như vậy, Mặc Tử Hàn chắc chắn trả lời “Được rồi, anh hứa với em!”

“Thật ra thì... Người đó chính là ba của em!” Tử Thất Thất mỉm cười nói ra không có chút dấu điểm nào.

Cha?

“Người em muốn nói là Mặc Hình Thiên sao?” Mặc Tử Hàn khiếp sợ.

“Không sai, chính là người ba đã nuôi em hai mươi năm, chính là thủ lĩnh đầu rỗng đời trước, mười hai năm trước ba không có chết, thời gian qua ba vẫn sống rất tốt, bởi vì quá lâu không gặp mặt cho nên hai cha con đã tâm sự rất nhiều, cho nên mới về trễ như vậy, em xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng!” Tử Thất Thất dịu dàng nói, có chút xấu hổ liền đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng bắt lấy ống tay áo của anh, giống như đang thỉnh cầu anh tha thứ cho cô vậy.

Mặc Tử Hàn quan sát mặt của cô, nhẹ giọng nói “Em đem bí mật này nói cho anh biết, em không sợ anh sẽ giết chết ba nuôi của em giống như giết ba ruột của em sao?”

“Anh sẽ không làm như vậy!” Tử Thất Thất nhìn anh kiên quyết nói “Em đã biết nguyên nhân anh giết ba ruột của em, là ba nuôi đã nói cho em biết!” Cô nói xong liền buông ống tay áo của anh ra, sau đó hai cánh tay của cô từ từ ôm lấy thân thể của anh, chân mày hơi nhíu lên, có chút sần nảo nói “Ba của em đối xử với anh tàn nhẫn như vậy, thật là có lỗi, chắc anh đau lòng lắm phải không? Nhưng còn em thì lại cố moi vết thương của mình ra để hành hạ

anh, thật xin lỗi... Là em đã quá tự ý rồi, nếu như em chịu nghe lời giải thích của anh, cũng sẽ không thành ra như vậy, thật xin lỗi... Em phải làm sao mới có thể bù đắp sai lầm của em đây? Em phải làm thế nào mới có thể bù đắp lại những đau khổ mà anh phải chịu trong năm năm qua đây? Em phải làm sao mới phải đây?”

Mặc Tử Hàn nghe giọng nói của cô, cảm nhận hơi ấm của cô, anh từ từ đưa ra hai tay của mình ra, sau đó ôm lấy cô chặt hơn.

“Cái gì cũng không cần làm, chỉ cần em đồng ý không rời xa anh là được, một lần anh đã không chịu nổi rồi, nếu như em lại biến mất nữa, anh sẽ đau lòng đến chết mất, Tử Thất Thất... Em hãy hứa với anh, sẽ không bao giờ rời bỏ anh, vĩnh viễn cũng không rời xa anh!”

“Ừh, em hứa với anh!” Tử Thất Thất trả lời, khoe miệng hơi cong lên.

Rót cuộc Mặc Tử Hàn cũng an tâm, tảng đá ở trong lòng cũng đã bỏ xuống.

“Đúng rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên đẩy lồng ngực anh, từ trong ngực của anh thoát ra, khuôn mặt nham hiểm nói “Em đã hứa với anh rồi, vậy anh cũng phải đồng ý với em một chuyện có được hay không?”

“Chuyện gì thế?” Mặc Tử Hàn tò mò hỏi.

“Chính là chuyện giám sát em! Anh đừng nghĩ là em không biết, nói dễ nghe thì anh kêu Hỏa Diễm bảo vệ em, nhưng kỳ thật là giám sát em, chính xác là em đi ra khỏi nhà họ Mặc một bước thì theo sát một bước, cái này chính là giam giữ em, em không muốn một cuộc sống như vậy, em muốn được tự do!” Thời điểm Tử Thất Thất dứt lời còn giơ tay của mình lên, giống như đứa trẻ đang kháng nghị phản đối vậy.

“Anh phân phó Hỏa Diễm đi theo em, là muốn bảo vệ an toàn cho em, còn anh không cho em rời khỏi nhà họ Mặc là vì Chung Khuê có phái người giám sát biệt thự nhà họ Mặc, anh sợ em gặp nguy hiểm!” Mặc Tử Hàn giải thích.

“Em sẽ không gặp nguy hiểm, em đã có Vũ Chi Húc và An Tường Vũ bảo vệ rồi, hai người đó còn giỏi hơn Hỏa Diễm nhiều, với lại thêm mấy ngày nữa

Thâm Dạ cùng Tiểu Lam sẽ trở về, có bốn người này giúp em, coi như là Chung Khuê muốn làm gì thì cũng không dám ra tay!” Tử Thất Thất tự tin nói, chứng minh mình đã có tính toán.

“Nhưng...”

“Cầu xin anh đó, Làm ơn đi!” Tử Thất Thất chấp hai tay lại đặt ở phía trước môi của mình, sau đó giống như một đứa trẻ dùng ánh mắt đáng yêu nhìn anh, làm nũng nói “Đồng ý em đi, em bảo đảm sẽ không để mình gặp nguy hiểm, em sẽ thông báo cho anh biết và khi nhận được sự cho phép của anh mới hành động! Cho nên... Anh làm ơn đi... Cầu xin anh... đừng giám sát em như vậy có được hay không!” giọng Tử Thất Thất mềm nhũn nói một câu lại cố ý kéo dài, giọng điệu buồn nôn khiến người khác nổi gai ốc.

Mặc Tử Hàn nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, nhìn vẻ mặt đáng yêu cùng đôi mắt to tròn của cô mà nói “Hôm nay anh mới phát hiện ra... Em thay đổi rất lớn?”

“Thay đổi lớn?” Tử Thất Thất nghi ngờ lặp lại, chợt đổi giọng cố ý trêu cợt nói “Không giống ở chỗ nào chứ? Mắt lớn? Lỗ mũi to ra? Miệng đầy đà hả? Hay là... Em đã mập hơn?” Cô nói xong, liền nghịch ngợm nhe răng của mình ra.

Mặc Tử Hàn thấy cô nghịch ngợm như vậy, liền mỉm cười nói “Trở nên ngây thơ hơn!”

“Cái gì?” Tử Thất Thất tức giận.

“Ha ha ha...” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười.

Thật ra anh nói thay đổi, ý nói cô thay đổi trở nên vui vẻ, vui vẻ hơn rất nhiều so với năm năm trước, trên khuôn mặt cũng đã thay đổi không giống trước, ngay cả giọng nói cũng vậy.

“Hừ!” Tử Thất Thất khế tức giận hừ một tiếng, nghe giọng cười của hắn, cô khoan dung độ lượng mà nói “Thôi được rồi, hôm nay tâm tình của em rất tốt, không thèm so đo với anh nữa!”

“Thật sự không so đo với anh nữa sao?”

“Dĩ nhiên, anh xem xem em có giống hạng người không có chút độ lượng không?”

“Chính xác ‘ độ lượng ‘ của em rất lớn, đã sinh cho anh ba đứa con!” (Anh Hàn đang chơi chữ, độ lượng còn có nghĩa là độ rộng.)

“Mặc Tử Hàn, anh...” Tử Thất Thất tức giận mặt đỏ bừng.

“Ha ha ha... Đúng rồi!” Mặc Tử Hàn chiếm lợi thế, liền lảng sang chuyện khác mà nói “Mới vừa rồi anh nhớ em có nói, em muốn bù đắp năm năm đau khổ cho anh, vậy thì anh nói sao em cũng sẽ đồng ý đúng không?”

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, biết rõ trong đầu của anh đang nghĩ đến chuyện gì.

“Không sai, anh nói sao, em cũng đồng ý anh!” Cô sảng khoái trả lời.

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Được!” Mặc Tử Hàn liền nâng chân của mình lên, đặt lên trên giường, sau đó cả người đều nằm trên giường, tà ác nói “Vậy đầu tiên là em leo lên đây, ngồi lên người của anh, dĩ nhiên là... Phải dạng chân ra!”

Tử Thất Thất lúng túng xấu hổ.

Cô biết ngay sẽ là như vậy mà, hơn nữa cái tên háo sắc này cũng không thể nghĩ ra được chuyện khác đâu!

“Được rồi!” Cô to gan trả lời.

“Đợi đã nào...!” Mặc Tử Hàn đột nhiên ngăn cô lại, sau đó đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng kéo váy của cô nói “Cái này cản trở anh, anh muốn em cởi nó

ra, dĩ nhiên là... Cởi hết toàn bộ!”

Chương 341: Suy nghĩ lại thấy vẫn còn kinh ngạc!

Cởi toàn bộ?

Trên mặt Tử Thất Thất liền biểu lộ tức giận.

Cái tên háo sắc được voi đòi tiên này, nhưng nhìn khuôn mặt đắc ý kia, rõ ràng là muốn nhìn thấy cô tức giận đây. OK! Cô sẽ cố tình không tức giận.

“Không thành vấn đề!” Cô mỉm cười nói, đôi tay đưa đến trước ngực, mở nút áo sơ mi.

Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, không nghĩ cô sẽ nghe lời như vậy.

Quả nhiên hôm nay cô thật không giống như thường ngày, hôm nay cô rất to gan, nếu như bây giờ anh yêu cầu quá đáng hơn thì cô có làm theo không đây?

Hai mắt nhìn chằm chằm vào hai tay của Tử Thất Thất, thấy cô cởi áo sơ mi của mình xuống, thấy cô cởi váy xuống, sau đó thấy mặt của cô càng ngày càng đỏ hơn, trên người cô bây giờ chỉ còn lại hai mảnh vật nhỏ che lại. Cô hít một hơi thật sâu, hai tay di chuyển ra sau lưng, đem áo lót cởi ra, sau đó có chút hốt hoảng, trong nháy mắt xuân quang liền hiện ra trước mắt Mặc Tử Hàn, hai mắt anh lóe sáng, trong người dòng máu nóng đang dâng trào.

Tim của Tử Thất Thất đập loạn xạ, hai mắt tránh né ánh mắt của anh, không tư chủ dùng hai tay ôm lấy trước ngực của mình, che chắn lại nơi cần che. Trong lòng cô có chút hối hận muốn đổi ý.

“Tiếp tục đi chứ!”

Mới vừa rồi cô căng thẳng còn muốn đổi ý, nhưng Mặc Tử Hàn càng ngày

càng hăng hái thúc giục.

Thôi!

Bất kể thế nào!

Chỉ một lần này thôi, sẽ không có lần sau đâu!

Tử Thất Thất tránh ánh mắt nhìn chăm chăm của anh, hai tay từ từ đem mảnh cuối cùng ở phía dưới cởi ra, sau đó cả khuôn mặt đều đỏ, liền trèo qua hông của Mặc Tử Hàn, dùng hai đầu gối quỳ ở trên giường, thấp thỏm không dám ngồi xuống, sợ đụng vào thân thể của anh.

Mặc Tử Hàn nhìn thân thể trần truồng của cô, nhìn đến làn da trắng trẻo của cô, tuổi của cô cũng không còn nhỏ nữa, nhưng sao làn da của cô lại mềm mại trắng hồng như một cô bé mới lớn vậy, tiếc là cô hơi gầy nếu như mập thêm một chút thì vóc người của cô sẽ rất hoàn mỹ. Ngắm nhìn cô như vậy cảm giác thật thích, đây cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy thân thể của mình phản ứng lại rất nóng và khó chịu, anh rất muốn lật người đè cô xuống, chỉ là... Có cơ hội tốt như vậy, anh nhất định phải chơi đến cùng mới được.

“Thế nào sao em không ngồi xuống? Quỳ như vậy sẽ rất khó chịu đó? Hơn nữa để anh nhìn chăm chăm vào một chỗ, em không cảm thấy xấu hổ sao?” Mặc Tử Hàn cố ý nói, hai mắt hơi chuyển động, di chuyển về phía thân dưới của cô.

Tử Thất Thất đột nhiên khiếp sợ, không thể làm gì khác hơn là hốt hoảng ngồi xuống, nhưng khi vừa ngồi xuống, đã cảm thấy một vật rất cứng đang chậm rãi tiến vào. Cuối cùng vẫn là khó thoát khỏi tai kiếp này.

Quan sát dáng vẻ hốt hoảng lung túng của cô, nụ cười trên mặt của Mặc Tử Hàn rất thỏa mãn, đôi mắt vui vẻ nheo lại.

Rất thú vị, Cô to gan như vậy mà lại còn xấu hổ, dáng vẻ hốt hoảng cùng thấp thỏm, thật sự rất đáng yêu.

“Vây... Kế tiếp...” Anh chậm rãi nói, suy nghĩ cùng tính toán một chút, sau đó

liền nhẹ nhàng dùng hai tay của mình ôm lấy eo thon của cô nói “Em cúi xuống... Hôn anh đi!”

Thời điểm Tử Thất Thất cảm nhận được hai tay của anh chạm vào eo của mình, người cô bất ngờ giật mình, sau đó toàn thân cũng bắt đầu nóng lên, cảm giác càng ngày càng nóng.

Cô nâng hai mắt lên, rất nghe lời từ từ cúi xuống, đến gần môi của anh, không khỏi hốt hoảng liền nuốt một hớp nước miếng, sau đó nhẹ nhàng khẽ chạm vào môi của anh, rồi hôn lên môi của anh.

Đang lúc cô muốn rời khỏi môi anh, thì tay của Mặc Tử Hàn đang đặt ở trên eo cô, đột nhiên di chuyển đến ót của cô, khẽ dùng sức ấn đầu cô xuống, để môi cô không thể rời khỏi môi mình. Tiếp theo môi của anh khẽ mở ra cắn nuốt môi của cô, nhưng lại cố ý không đưa lưỡi của mình vào trong miệng của cô, anh giống như đang đợi cô chủ động vậy.

Tim Tử Thất Thất đập tán loạn khi bàn tay của anh ép đầu của cô xuống, tiếng bùm bùm liên hồi, trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài vậy. Môi của anh cũng không ngừng cắn nuốt hai cánh môi của cô, sử dụng lực mút giống như đang ăn một món ăn rất ngon vậy.

Rốt cuộc sự nhẫn nại của Mặc Tử Hàn cũng đã đến cực hạn, nụ hôn mãnh liệt như hổ đói, mơ màng ra lệnh “Đầu lưỡi... Đưa vào đi!”

Tử Thất Thất nghe thấy anh ra lệnh, hai mắt tròn to, nghiêm túc nhìn hai mắt của anh.

“Mau lên!” Anh một lần nữa ra lệnh.

Hai mắt của Tử Thất Thất nhìn mắt của anh, nhìn đến bên trong con ngươi đen nhánh của anh, đột nhiên cô nhắm hai mắt của mình lại, đưa đầu lưỡi của mình ra, lỗ mãng xâm nhập vào trong miệng anh.

Mặc Tử Hàn hài lòng khẽ mỉm cười, trong nháy mắt dùng sức mút đầu lưỡi của cô, sử dụng một ít kỹ thuật của mình, ôm lấy cô thật chặt, không ngừng dẩy dũa.

Nụ hôn thật sâu, sau gần năm phút.

Toàn thân Tử Thất Thất đã cảm thấy nhức mỏi, bởi vì khi cô ngồi xuống, cô cố gắng không để mình chạm vào thân thể của anh, cho nên hai tay dùng sức chống cơ thể của mình, cô cố giữ khoảng cách với thân thể của anh, nhưng nếu như cứ tiếp tục như vậy nữa thì cô sẽ kiệt sức nằm ở trên người của anh mất, cô không muốn vậy.

“Đủ... Đủ rồi...!” Dưới tình huống này cô mơ hồ nói chuyện không rõ ràng.

“Chưa đủ đâu!” Mặc Tử Hàn trả lời, đôi tay di chuyển lên sống lưng của cô, khẽ ra sức vật người cô xuống.

Tử Thất Thất cũng ra sức, chính là quật cường không muốn anh đè lên người của cô, nhưng hai cánh tay của cô đã bắt đầu run lên đã không còn chút sức lực, hơn nữa còn bị anh ra sức đè ép, cô cũng sắp không chịu nổi nữa, một giây tiếp theo, rốt cuộc hai cánh tay của cô cũng xụi lơ, cả người cô đều nằm gục ở ngay trên người của Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn đắc ý cười, thừa cơ hội lật người đè lên người của cô, động tác rất thuần thục nhanh nhẹn, liền đem quần áo trên người cởi hết ra, sau đó mở hai chân của cô ra, đem lấy vật cứng của mình, liền đưa nhanh vào trong người cô.

“Đợi đã... Dừng...” Tử Thất Thất lập tức ngăn lại.

“Tử Thất Thất...” Hô hấp của Mặc Tử Hàn rất loạn, dục hỏa như đang thiêu đốt thân hình anh, anh nhìn cô mà nói “Anh không thể nhịn được nữa rồi, anh muốn lập tức có được em, không cho phép em từ chối!”

“Nhưng...” Tử Thất Thất lúng túng nhìn anh, mặt đỏ bừng nói “Cái đó của em vẫn chưa hết, cho nên... Không được...!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói, giống như sét đánh ngang tai vậy, bây giờ anh không thể kìm nén thêm nữa.

Thật đáng chết!

Tại sao vào thời điểm này lại cản trở anh chứ? Người phụ nữ này mỗi tháng bị kẹt mấy ngày đây? Làm sao đây? Đã sắp không nhịn được nữa rồi, muốn anh tự giải quyết sao?

Đáng chết! Đáng chết! Thật đáng chết!

Mặc Tử Hàn dùng sức nhịn xuống, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh, tình thế trong nháy mắt giống như bị đảo ngược vậy.

Mới vừa nãy cô còn hốt hoảng lo lắng, nhưng bây giờ người lâm vào tình thế khó xử lại chính là anh, rất là thú vị. Trong lòng cô không khỏi cười thầm. Lần này xem anh sẽ làm sao?

Cả người Mặc Tử Hàn khó chịu, trên trán một tầng mồ hôi. Chợt anh đem cả người của mình nặng nề đè lên người Tử Thất Thất, đem toàn bộ da thịt trên người dính trên người của cô, sau đó thở ra từng ngụm từng ngụm hơi nóng bỏng nói “Anh có cách rồi!”

Sao?

Có cách?

Tử Thất Thất kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hai mắt của anh, nghi ngờ lặp lại.

Mặc Tử Hàn cũng không nói gì nữa, liền đem thân dưới áp sát người cô hơi cọ sát, Tử Thất Thất khiếp sợ.

“Này... Anh đừng lộn xộn!” Cô hốt hoảng kêu to.

“Anh cũng không muốn như vậy, nhưng đây đều là lỗi của em!” Mặc Tử Hàn gầm nhẹ.

“Lỗi của em sao? Em đã làm gì sai? Anh này... Đã nói đừng cọ nữa mà, cái tên háo sắc này!”

“Nhảm nhí... em mau im miệng lại cho anh, bằng không anh sẽ tiến vào đó!” Mặc Tử Hàn đột nhiên rống to, giọng nói mang theo tức giận cùng uy hiếp.

“...” Tử Thất Thất trong nháy mắt á khẩu không nói nên lời, giống như con mèo vậy, để mặc cho anh định đoạt.

Sáng hôm sau

Thời điểm Mặc Tử Hàn mở mắt, liền phát hiện người bên cạnh mình, toàn thân bao gồm cả cái đầu cũng đã chui vào trong chăn, tự lấy chăn quấn lấy chính mình tạo thành một cái kén.

Anh nghi ngờ nhìn cô, đưa tay kéo chăn.

“Đừng kéo!” Tử Thất Thất ở trong chăn lớn tiếng nói.

“Em sao vậy? Em đang làm gì đó?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“Em không có làm gì cả, tóm lại anh không cần phải kéo chăn, hãy để em nằm như vậy một chút đi!” Tử Thất Thất nói xong, liền kéo chăn bao chặt chính mình thêm một chút nữa.

Mặc Tử Hàn quan sát dáng vẻ của cô, đột nhiên mỉm cười tà ác, sau đó cố ý dùng cánh tay của mình, ôm lấy cả người lẫn chăn vào trong ngực nói “Em đang xấu hổ sao? Xấu hổ đến nỗi không dám lộ mặt ra hả? Nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua em đúng thật là to gan, dám trần truồng ngồi trên người của anh, hơn nữa còn dám chủ động hôn anh, còn chủ động đưa đầu lưỡi vào trong miệng anh. Nếu như không phải em có lý do bất tiện, thì anh đã yêu cầu em làm những chuyện xấu hổ hơn rồi, ví dụ như yêu cầu em làm nhiều loại kiểu dáng và nhiều tư thế khác nhau, hoặc sẽ thử kiểu trói tay trói chân lại, rồi chụp hình... A... Thật sự rất muốn thử một chút, hay lần sau chúng ta thử một chút xem sao?”

“Anh... Là tên khốn kiếp! Vô liêm sỉ! Hạ lưu! Háo sắc! Em sẽ không để cho anh làm như vậy với em đâu, anh đừng có tưởng bở! Không có cửa đâu!” Từ Thất Thất ở trong chăn tức giận rống to, sử dụng lực gắt gao nắm chăn thật chặt, hận bây giờ không thể đánh anh vài quyền. Nhưng tối hôm qua thật sự khiến cô rất xấu hổ, rất là mất thể diện, hôm qua sao mình lại to gan như vậy chứ, giờ suy nghĩ lại vẫn còn thấy kinh ngạc.

Ô... Cô khóc thầm!

(T__T)~

Mặc Tử Hàn nhìn người nằm trong chăn, cười cười dùng sức mở ra một góc chăn, để lộ ra nửa cái đầu cùng đôi mắt xinh đẹp của cô, hân mĩm cười nói “Dù sao em cũng đã là người phụ nữ của anh rồi, chúng ta cũng đã có ba đứa con, hơn nữa tuổi của em cũng không còn nhỏ, em còn xấu hổ cái gì nữa chứ? Đối với dạng mới vừa bước vào tuổi trung niên như chúng ta mà nói, thì chuyện phòng the cũng là một phương pháp giải trí rất hữu hiệu!”

“Đồ biến thái!” Từ Thất Thất đột nhiên mắng to, đỏ mặt nói “Anh mau buông em ra, bây giờ em không muốn cùng anh làm chuyện đó, em không thèm nghe anh nói nữa, chuyện phòng the cái gì, giải trí cái gì, anh đừng có mơ tưởng!”

“Vậy sao?” Mặc Tử Hàn đột nhiên dán mặt của anh lại gần sát mặt cô, hai tay ôm chặt lấy cô, giống như đang ôm một đứa trẻ mặc một cái tã thật lớn vậy, anh tà ác nói “Không phải tối hôm qua em nói muốn đền bù cho anh sao? Chẳng lẽ em chỉ đền bù cho anh một chút này thôi à? Anh nói cho em biết, đây vẫn chưa đủ đâu. Năm năm qua anh đã chịu biết bao nhiêu đau khổ, cũng không có chạm qua người phụ nữ nào khác, cũng không liếc ngang liếc dọc ai, mỗi ngày anh đều nghĩ về em, anh cũng phải cố gắng nhẫn nhịn, cho nên anh quyết định bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày anh đều làm thịt em, ăn sạch sẽ em mới thôi, được rồi cứ quyết định như vậy đi! he he...”

“Anh... Anh...” Từ Thất Thất tức điên rồi, “Anh là đồ vô liêm sỉ, khốn nạn...”

Cô tức giận phần nộ muốn ra tay đánh người, nhưng khi tay của cô vừa từ

trong chần vờn ra thì Mặc Tử Hàn đã bắt được tay của cô, cùng lúc đó hắt dùng tay khác túm lấy chần kéo ra, sau đó rất nhanh liền đề lên người cô, cuối cùng nhìn vào mắt cô kèm theo nụ cười gian xảo mà nói “Ha ha ha... Em tức giận trông rất đáng yêu, bộ dáng xấu hổ lúc này của em cũng đáng yêu không kém... Thật kỳ lạ, rõ ràng em đã lớn tuổi như vậy rồi, tại sao ở trong mắt của anh em vẫn đáng yêu như một đứa trẻ vậy nhỉ? Em nói đi, rốt cuộc em đã bỏ bùa yêu gì lên người của anh, khiến anh yêu em nhiều như vậy?”

Nghe những lời ngọt ngào của anh, nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, trong nháy mắt Tử Thất Thất giống như bị mê hoặc vậy, chỉ có thể sững sờ nhìn anh, bị anh hấp dẫn.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng gọi, vừa hôn lên môi của cô và nói “Có được em chính là hạnh phúc lớn nhất của đời anh!”

Tử Thất Thất cảm thụ nhiệt độ cùng sự dịu dàng trên môi anh, cũng mỉm cười mà nói “Em cũng vậy...”

...

Bữa ăn trôi qua

Mặc Tử Hàn đến công ty, Tử Thất Thất ngoan ngoãn ở nhà, bảo đảm mấy ngày gần đây sẽ không đi ra ngoài, cũng sẽ không đột nhiên mà bỏ trốn nữa. Đến giữa trưa thời điểm ánh sáng mặt trời chiếu mạnh nhất, cô ngồi bên cái bàn tròn ở trong vườn hoa, vừa tắm nắng vừa ngắm những bông hoa xinh đẹp, nhìn bầu trời xanh trong.

“Mẹ!”

Chợt một giọng nói trầm ồm vang lên, khiến tầm mắt cô từ từ chuyển dời.

“Thiên Ân!” Tử Thất Thất nhìn bóng dáng Thiên Ân đang đến gần, khoe miệng mỉm cười.

Mặc Thiên Ân nhìn nụ cười trên mặt cô, trong lòng từ từ dâng lên một dòng chảy ấm áp. Không ngờ nụ cười của mẹ lại đẹp như vậy, trong năm năm qua

nụ cười của mẹ đều là miễn cưỡng cùng ngượng, nhưng bây giờ hẳn có thể cảm thấy giờ phút này cô đang rất hạnh phúc.

“Tốt quá!” cậu nhẹ giọng nói, có chút điên cuồng.

“Cái gì mà tốt quá? Con đang nói cái gì đó?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, nhìn cậu đang ngồi ở trước mặt của mình.

“Ý của con là... Có thể trông thấy mẹ được hạnh phúc như vậy con rất vui. Hơn nữa mấy ngày nay mẹ cũng không có gặp ác mộng nữa, sắc mặt chuyển biến càng ngày càng hồng hào, cũng không còn phát sốt nữa, quả nhiên đối với mẹ mà nói, ba là một liều thuốc tốt nhất!” Mặc Thiên Ân nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Cái gì? Liều thuốc tốt nhất? Con còn nhỏ như vậy... Là ai đã dạy cho con những cái này?” Tử Thất Thất có chút xấu hổ.

“Đương nhiên là bác Thâm Dạ cùng mẹ Lam!” Mặc Thiên Ân dùng giọng kỳ quái nói.

Tử Thất Thất cười lấy tay vuốt đầu của cậu, sau đó nói “Còn con thì sao? Hiện tại có cảm thấy vui vẻ không? Cuộc sống có anh trai và em gái thế nào?”

“Uh...” Hai má của Mặc Thiên Ân đột nhiên thay đổi có chút phấn hồng, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh có chút hốt hoảng.

Tử Thất Thất nhìn cậu nói “Con đó, chính là hay xấu hổ, nếu thích thì phải biểu hiện ra chứ, không cần phải giả mặt nghiêm làm gì, con cũng không phải ông cụ!”

“Con... Con đâu có xấu hổ chứ?” Mặc Thiên Ân hốt hoảng nói.

“Con nhìn con đi, đây không phải là xấu hổ sao?”

“Con không có thật mà, đây không phải là xấu hổ!” cậu phủ nhận.

“Ah? Vậy cái này gọi là gì?”

“Cái này... Là... Là...” Cậu hốt hoảng lặp lại, sau đó hơi cúi đầu nhỏ giọng nói “Chỉ là...Con không biết phải làm sao để hòa nhập với hai người đó, con cũng muốn nói chuyện đàng hoàng với bọn họ lắm, nhưng khi con vừa mở miệng thì liền phá hư không khí, cho nên... Cho nên...”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của cậu, sau đó cười nói “Hay là... Mẹ dạy cho con một cách được không?”

Mặc Thiên Ân ngẩng đầu nói “Cách gì?”

Nụ cười của Tử Thất Thất có chút狡 hoạt nói “Trước tiên con nên thay đổi cách xưng hô, hãy gọi là anh hai và em gái đi!”

“Sao?” Trên mặt của Mặc Thiên Ân lộ ra vẻ khiếp sợ cùng lúng túng.

Anh Hai?

Em gái?

Cậu phải xưng hô như vậy sao?

Nhưng mà... Nhưng mà... Nhưng mà...

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, trước hết nên chuẩn bị trả bài và thực hành đi, nhìn mẹ rồi gọi!” Tử Thất Thất hào hứng bưng bưng, bởi vì rất khó mà thấy được ông cụ non lộ ra vẻ mặt thật của mình.

“Trả bài... Còn chưa muốn!” Mặc Thiên Ân cự tuyệt.

“Đừng xấu hổ mà, thử một lần đi!”

“Thử?”

“Không sai, con mau qua đây đi...”

“Uh...”

“Hãy lấy khí khái của đàn ông ra!”

“Uh... Anh... Hai... Anh...Hai...”

“Con đang làm cái gì đó? Con cũng không phải là gà mái đẻ trứng, muốn gọi thì gọi đàn ông, sao lại khạc từng chữ như vậy chứ, làm lại! Mau làm lại!”

Đồ mồ hôi hột!©,®!

Gà mái?

Cho dù là như vậy, thì cậu chỉ có thể là gà trống, bởi vì cậu là con trai mà!

Chương 342: Cùng đi gặp mẹ của Mặc Tử Hàn!

Trời vừa tối

Trong phòng ăn

Cả nhà đang quây quần bên bàn cơm, ai cũng mỉm cười cùng nhau dùng bữa tối. Chợt hai mắt của Tử Thất Thất hơi nâng lên, len lén liếc mắt nhìn Mặc Thiên Ân đang ngồi đối diện, sau đó nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

“Khu!”

Đột nhiên vang lên tiếng ho, khiến mọi người đều chú ý về phía Tử Thất Thất, mà lúc này Tử Thất Thất liền lập tức cúi đầu, làm bộ như không có xảy ra chuyện gì. Nhưng chỉ có Mặc Thiên Ân mới biết ngụ ý của tiếng ho khan này, bởi đây chính là ám hiệu của hai mẹ con bọn họ lúc trưa ở trong vườn hoa đã luyện tập.

Không khí im lặng, tâm tình của cậu bắt đầu khẩn trương hơn, cậu nắm chặt đôi đũa trong tay, quay đầu quan sát Mặc Thiên Ân đang ngồi bên cạnh, sau đó có chút chần chờ cùng do dự, cố gắng ổn định tâm trạng của mình, vẻ mặt vẫn tiếp tục giả bộ tự nhiên, cậu gấp lấy một miếng tôm viên mà cậu thích nhất, nhanh chóng đặt vào trong chén của Mặc Thiên Ân nói “Anh hai, cố ăn nhiều... Ăn nhiều một chút!”

Trong một giây!

Trừ Tử Thất Thất ra, tất cả mọi người đều bất ngờ cùng sửng sốt, ai cũng đều há hốc mồm mà quan sát Mặc Thiên Ân đang cố gắng bày ra khuôn mặt bình tĩnh, người bất ngờ nhất chính là Mặc Thiên Ân, đôi đũa trong tay run lên, làm rơi trên bàn.

Anh hai?

Này... Nó đang đùa giỡn sao?

Nó ăn nhầm cái gì rồi sao? Sao lại gọi mình là anh hai chứ? Trời ơi, kinh khủng quá, chuyện này thật khó tin.

Vừa rồi chắc mình đã nghe nhầm, nhất định là nghe nhầm rồi!

Mặc Thiên Tân từ từ phục hồi lại tinh thần, sau đó nhìn vào trong chén của mình, nhưng tôm viên kia vẫn đang nằm ở trong chén của mình, cũng không để cho cậu không thể không thừa nhận, chuyện mới vừa rồi là thật.

Mặc Thiên Ân vẫn bình tĩnh ăn cơm trong chén, nhưng trong lòng cũng đang thấp thỏm không yên giống như núi lửa đang bộc phát vậy.

Sắp tới sẽ thế nào đây? Cậu đã làm theo lời của mẹ. Thế nhưng như vậy có thể được sao?

“Anh Thiên Ân!” Mặc Thiên Ái ngồi đối diện cũng hào hứng mở miệng nói “Vừa nãy có phải anh đã dùng sai từ trong xưng hô hay không? Hay là miếng tôm viên anh gấp cho anh Thiên Tân có chứa thuốc độc? Thật kỳ lạ, sao anh lại chủ động gấp thức ăn cho anh hai, còn gọi anh ấy là anh hai nữa!”

Mặc Thiên Ân cô nói, đột nhiên ngẩng đầu, mặt cứng nhắc nhìn cô.

“Khụ, khụ!”

Tử Thất Thất tìm đúng thời cơ lại một lần nữa ho khan, phát ra âm hiệu.

Thái độ của Mặc Thiên Ân liền chuyển thành nhu hòa, sau đó mỉm cười nhìn Mặc Thiên Ái nói “Nói về tuổi tác thì anh ấy lớn hơn anh, nên anh gọi anh ấy là anh hai cũng phải phép thôi, anh nghĩ là em cũng hiểu biết đạo lý này, em xem anh nói có đúng hay không, em... Em gái!” Hai chữ cuối cùng này của cậu vô cùng lúng túng, trong lòng cậu rõ ràng không có bất kỳ suy nghĩ xấu nào, nhưng trong lời nói cộng với nụ cười miễn cưỡng của cậu, khiến bộ dáng của cậu vô cùng quỷ dị.

Nghe Mặc Thiên Ái nói, trong lòng không khỏi run rẩy, cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Kỳ lạ quá!

Hôm nay anh Thiên Ân thay đổi khác lạ so với vẻ lạnh lùng thường ngày, càng khiến người khác cảm thấy không lạnh mà run. Hơn nữa mẹ vừa ho hai tiếng kia là có ý gì? Hai người đang giờ trò quỳ gì đây?

Tử Thất Thất nghe Mặc Thiên Ân nói, quan sát vẻ mặt của cậu, trong nháy mắt trên mặt lộ ra biểu tình thất vọng.

Haiz... Thất bại!

Xem ra, đã chuẩn bị trước rồi cũng không thành công, còn cần phải luyện tập nhiều hơn nữa mới được.

Lúc này, Mặc Thiên Ân cũng đã cảm nhận được mình thất bại, hơn nữa không khí càng ngọt ngào hơn, khiến cậu không thể nào giữ được bình tĩnh. Đột nhiên đứng lên, sau đó hốt hoảng nói “Con... Con đã no, con... xin lui xuống trước!”

Nói xong, cậu liền nhanh chóng di chuyển hai chân của mình, như đang chạy trốn rồi đi.

Trên bàn ăn, Mặc Thiên Tân nhìn Mặc Thiên Ái đang ngồi đối diện, sau đó trên mặt hai người cùng lộ ra gương mặt tà ác.

“Anh muốn nói, Thiên Ân này, tối nay em có rảnh hay không, có muốn cùng anh tắm không, xúc tiến tình cảm giữa anh em ấy? Yên tâm, anh sẽ giúp em đốt lưng!” Mặc Thiên Tân nhìn bóng lưng của cậu, cố ý lớn tiếng nói.

Mặc Thiên Ân nghe anh nói, hai chân cũng dừng lại.

“Đúng rồi, anh Thiên Ân, cùng nhau tắm sẽ rất vui, em cũng muốn tham gia, vì chúng ta là anh em mà, nên bồi dưỡng thêm tình cảm anh em, em sẽ cho

anh nhìn miễn phí, dĩ nhiên phải là toàn thân trên dưới, bao gồm chỗ đó... Cùng chỗ đó...” Mặc Thiên Ái gương mặt tà ác, cố ý trêu chọc cậu.

Mặc Thiên Ân nghe cô nói.

Chỗ đó? Cùng chỗ đó?

Đó là nơi nào?

Trong nháy mắt mặt đỏ giống như quả cà chua, sau đó hốt hoảng trả lời
“Không... Không cần, em thích tắm một mình!”

“Không được!”

“Không được!”

Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái đồng thanh nói, sau đó lại đồng thanh bá đạo mà nói:

“Chúng mình là anh em đó nha, nhất định phải tắm chung, không được từ chối!”

Trên mặt Mặc Thiên Ân đỏ mề hôi hột!©,®!

Tại sao đột nhiên lại có cảm giác sợ? Mẹ chỉ gạt người thôi, nói xưng hô như vậy bọn họ sẽ thay đổi trở nên thân thiết, bây giờ mặc dù có thân thiết, nhưng kiểu thân thiết này lại thấy không đúng lắm?

“Em đi trước, anh hai và em gái cứ từ từ ăn!” Cậu hốt hoảng nói, nhanh chóng mở rời khỏi phòng ăn.

“Em trai thân yêu, buổi tối không gặp không về!”

“Anh trai thân yêu, buổi tối không gặp không về!”

Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái đồng thanh nói, trên mặt vui vẻ trưng ra nụ cười như ý.

Trên bàn ăn ba người lớn đang quan sát bọn họ, đồng thời cùng nhau lắc đầu, cũng đều hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Tử Thất Thất quay đầu nhìn cánh cửa phòng ăn đóng lại, cũng lộ ra vẻ mặt dè dặt. Mặc dù kế hoạch đã thất bại, nhưng cô cũng cảm nhận được, Thiên Tân và Thiên Ái cũng rất thích cậu. Chỉ là... phương thức thích của bọn họ có chút khác lạ!

...

Bên ngoài phòng ăn

Trần Mặc Thiên Ân đỏ mặt mồ hôi lạnh, nhanh chóng trở về phòng của mình.

Tối hôm nay phải tắm chung sao?

Cậu nên mặc quần áo như thế nào thì tốt đây? Ăn mặc đẹp trai? Hay là bình thường? Không được, không được, hình như khi đi tắm sẽ không phải mặc quần áo mới đúng chứ? Như vậy thì ba người bọn họ sẽ trần truồng ở trong một cái bồn tắm sao? Chuyện này... Cái này... Chuyện này thì sẽ rất xấu hổ đó?

Làm sao đây? Làm sao đây?

Chỉ còn cách chạy trốn là tốt nhất? Nhưng...Nhưng cậu cũng đang rất mong đợi.

Hốt hoảng đi vào phòng của mình, sau đó mặt đỏ bừng tim đập rộn lên dựa vào cửa phòng.

“Cùng nhau tắm...” Cậu làm bầm làm bầm nói, khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ “Chắc là sẽ vui lắm?”

Lần đầu tiên cùng người nhà thẳng thắn đối đãi, đây chính là biểu hiện của thân cận sao?

Trong lòng cảm thấy có một dòng ấm áp chảy qua!

Đây chính là hạnh phúc sao?

Đêm khuya

Tử Thất Thất mặc đồ ngủ đứng gần cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao.

Cô muốn tìm cơ hội đi ra ngoài, đi tìm mẹ của Mặc Tử Hàn. Cô vẫn đề ý đến lời nói của ba, cô rất muốn đi xem bà ấy. Rốt cuộc mẹ của Mặc Tử Hàn là người phụ nữ như thế nào.

“Tử Thất Thất...”

Sau lưng truyền đến giọng của Mặc Tử Hàn, ngay sau đó hai tay của Mặc Tử Hàn liền vòng qua hông của cô, từ phía sau ôm lấy cô, sau đó ở bên tai của cô mà nói “Người này có một thói quen làm thế nào cũng không thể đổi được? Mỗi tối em đều đứng ở chỗ này, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì? Không thể nói với anh sao?”

Trên mặt Tử Thất Thất lộ ra biểu tình cô đơn. Cô do dự không biết mình có nên nói chuyện này cho anh biết hay không. Mặc Tử Hàn thấy cô im lặng không trả lời, còn tưởng cô đang suy nghĩ chuyện trong lòng, cho nên anh cũng do dự, không biết có nên hỏi cô hay không, không biết cô có muốn đem chuyện trong lòng nói ra cho anh biết hay không.

Đột nhiên!

Tử Thất Thất chậm rãi từ trong ngực của anh xoay người lại, sau đó mỉm cười nói “Không có gì đâu, em chỉ nghĩ về chút chuyện trước đây, và những chuyện xảy ra gần đây thôi, đúng rồi...” Cô đột nhiên nói sang chuyện khác “Hôm nào có cơ hội, chúng mình sẽ dẫn Thiên Tân, Thiên Ân, Thiên Ái cùng đi gặp ba của em nhé, em muốn ba gặp mặt cháu ngoại và... Con rể!”

Con rể?

Nghe cô gọi như vậy, lòng của Mặc Tử Hàn trong nháy mắt chuyển biến.

“Em đang nói gì, em đã công nhận anh là chồng của em rồi hả? Vậy có phải em đang muốn bày tỏ với anh hay không?”

“Bày tỏ cái gì? Anh lại muốn làm gì đây?”

“Thật ra thì tâm nguyện của anh rất là đơn giản, chỉ cần mỗi ngày em gọi anh là ông xã là được rồi, suy nghĩ lại, mỗi lần thấy em gọi anh là Mặc Tử Hàn này, Mặc Tử Hàn nọ, như vậy khiến anh có cảm giác anh với em như người xa lạ vậy, ai... Khiến anh đau lòng quá!” Anh oán trách nói, liền thở một hơi thật dài, bày ra khuôn mặt bi thương.

“Anh không cần phải giả bộ, em sẽ không mắc mưu của anh đâu!” Tử Thất Thất vô cùng kiên quyết vừa nói.

“Em độc ác như vậy thật sao? Một lần cũng không gọi?”

“Không sai, trước khi chúng ta còn chưa chính thức kết hôn, em sẽ không gọi! Tuyệt đối không gọi!” Cô cố ý lặp lại hai lần.

“Vậy cũng được, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn, chỉ bằng tối hôm nay kết hôn luôn đi, đi... Bây giờ chúng ta đến nhà thờ!” Mặc Tử Hàn bá đạo nói xong, liền kéo tay của cô hướng cửa phòng đi.

“Này, anh điên rồi, đã hơn nửa đêm, đi nhà thờ cái gì chứ!” Tử Thất Thất kéo anh.

“Không sai, anh đã điên rồi, hơn nữa còn là điên rất nặng! Rõ ràng con cái của chúng ta cũng đã lớn như vậy rồi, nhưng hôn lễ của chúng ta một lần lại đến một lần bị ngăn cản, hôm nay anh bất kể sẽ phải kết hôn, lập tức để em trở thành vợ của anh!”

“Được rồi, Mặc Tử Hàn, anh không cần phải náo loạn nữa!” Tử Thất Thất vô cùng trịnh trọng ngăn lại hắn, dùng sức bắt lấy tay của anh.

Mặc Tử Hàn quan sát mặt của cô, chân mày hơi nhíu lên nghiêm túc nói “Anh không có náo loạn, anh đây đang nói thật, hiện tại anh muốn cưới em, muốn kết hôn với em, anh muốn em trở thành phu nhân, vợ của anh... Ngay bây giờ, ngay lập tức!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh, nghe lời nói bốc đồng của anh, cô mỉm cười, sau đó dùng ngón tay của mình nhẹ nhàng vỗ trán của anh nói “Đừng tùy hứng và lỗ mãng như một đứa trẻ nữa, bất kể sẽ có bao nhiêu cản trở, em cũng sẽ chỉ gả cho một mình anh thôi, cho nên anh hãy yên tâm đi, em không bỏ trốn, em sẽ ở bên cạnh anh!”

“Thật sao?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Ừh!” Tử Thất Thất gật đầu.

“Được rồi, em hãy gọi anh là ông xã đi, anh sẽ tin em ngay!”

Lại nữa!

Tử Thất Thất đỏ mặt cười!©,®!

(~^~|||)~

“Em mặc kệ anh, em đi ngủ đây!” Cô nói xong, liền đến bên giường.

“Gọi một tiếng cũng không có chết đâu mà, tối hôm qua em cũng to gan như vậy rồi, cần gì phải căng thẳng nữa đây?”

“Mặc Tử Hàn, anh còn dài dòng thêm câu nào nữa, thì tối nay đến phòng khách mà ngủ đi!”

“Ai...” Mặc Tử Hàn thở dài, ở sâu trong lòng anh lại muốn ca một bài hát xưa:

“Tâm sự của con gái thì con trai đừng đoán...”

“Có đoán tới đoán lui, vẫn không thể hiểu...”

“Cũng không rõ tại sao cô ấy rơi lệ... Cũng không rõ tại sao cô ấy cười...”

...

Có lẽ, giống thần bí khó hiểu nhất trên thế giới này chính là phụ nữ, nhưng có lẽ do phụ nữ thần bí nên mới hấp dẫn được đàn ông...

Mấy hôm sau

Buổi trưa

Tử Thất Thất cố ý vào giờ làm việc của Mặc Tử Hàn, liền gọi cho Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ đi cùng cô. Cô quyết định hôm nay phải đi gặp mẹ của Mặc Tử Hàn. Mà cô thì không muốn thần bí hay chiến đấu để rời khỏi, với lại cô cũng đã đồng ý Mặc Tử Hàn sẽ không để cho anh lo lắng, nên...

Cô lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Mặc Tử Hàn, sau đó để điện thoại di động đặt ở bên tai:

“Tử Thất Thất?” Trong điện thoại di động rất nhanh liền truyền đến giọng nói của Mặc Tử Hàn.

“Là em đây!” Tử Thất Thất nhẹ giọng trả lời.

“Em gọi điện thoại tìm anh có chuyện gì? Chẳng lẽ em nhớ anh...”

“Thật xin lỗi, đã khiến cho anh thất vọng!” Tử Thất Thất vội vàng cắt lời của anh nói “Em muốn nói cho anh biết, hôm nay em muốn ra ngoài một chút, nhưng sẽ trở về trước bữa tối!”

“Em muốn đi ra ngoài sao? Muốn đi đâu?” Mặc Tử Hàn có chút khản trương hỏi.

“Hiện tại em không thể nói cho anh biết, nhưng khi em trở về sẽ nói với anh.

Anh yên tâm đi, em sẽ gọi Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ đi với em, sẽ không xảy ra việc gì đâu, em có thể bảo vệ mình!”

“Cứ coi là như vậy, nhưng...”

“Không bằng như vậy đi, em cũng sẽ gọi Hỏa Diễm cùng Hồ Phách đi cùng, nhưng bọn họ phải nghe theo lệnh của em, ngay cả anh cũng không được làm quá, không được hỏi nhiều!” Tử Thất Thất lùi một bước, đưa ra đề nghị.

“...” Trong điện thoại di động Mặc Tử Hàn trầm mặc một lúc, sau đó trả lời rất dứt khoát “Được rồi! Vậy làm theo ý của em đi! Nhưng em phải về trước bữa tối đó, em nhất định phải trở lại, anh sẽ chờ em cùng ăn tối!”

“Ừh!” Tử Thất Thất cười trả lời, sau đó tắt điện thoại.

Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ ở bên cạnh cũng nghe được mẩu đối thoại của bọn họ, hai người cùng nhìn nhau, sau đó cùng nói:

“Đi ra đi!”

“Đi ra đi!”

Hỏa Diễm cùng Hồ Phách đang núp ở trong góc liền cùng nhau đi ra, đứng trước mặt của Tử Thất Thất, đồng thời cúi người chào, đồng thanh nói:

“Phu nhân!”

“Phu nhân!”

Tử Thất Thất nhìn bọn họ, mỉm cười nói “Vừa nãy chắc là hai người cũng đã nghe tôi nói chuyện điện thoại với Mặc Tử Hàn rồi phải không? Anh ấy đã đồng ý để tôi ra ngoài, hai cậu cũng có thể đi cùng tôi, nhưng hai cậu phải nghe theo lệnh của tôi, Mặc Tử Hàn cũng không thể vượt quá. Nếu như hai cậu nghi ngờ lời nói của tôi, có thể tự mình gọi điện thoại cho Mặc Tử Hàn để xác nhận lại!”

“Thưa phu nhân không cần đâu, chúng tôi tin tưởng lời nói của phu nhân, và

cũng sẽ nghe theo lệnh của phu nhân, nếu như đại ca có hỏi, chúng tôi cũng sẽ không nói ra!” Hỏa Diễm cung kính cúi đầu, kiên định mở miệng.

“Được rồi!” Tử Thất Thất nhìn bọn họ, đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói “Vậy tôi sẽ giao mệnh lệnh đầu tiên cho hai anh, bắt đầu bây giờ cho dù tôi đi đến đâu, gặp gỡ những ai, nói chuyện với những người nào, thì hai anh cũng không được nói cho Mặc Tử Hàn biết, nếu như anh ấy có hỏi tới, thì hai người cũng phải giữ kín miệng, chức trách của hai anh chính là giúp tôi làm như vậy, không còn vấn đề nào khác nữa, hiểu không?”

Hỏa Diễm cùng Hồ Phách quan sát dáng vẻ nghiêm túc của cô, nghe giọng nói của cô, hai người cũng hơi sững sốt, bị khí thế của cô áp bức.

“Dạ!”

Hai người cùng nhau cúi đầu nhận lệnh.

Hai mắt của Tử Thất Thất chuyển dời đến phía trước, nhìn bầu trời bao la, nhẹ giọng nói “Chúng ta mau đi thôi!”

Đi thăm mẹ của Mặc Tử Hàn, ba cô thân bí kể về bà ấy như vậy, là có gì đặc biệt...

10 phút sau, trên xe thể thao của Vũ Chi Húc, Vũ Chi Húc ngồi vào vị trí ghế lái, An Tường Vũ ngồi ở kế bên tài xế, Tử Thất Thất ngồi ở ghế sau, còn Hỏa Diễm và Hồ Phách thì ngồi một chiếc xe khác đi theo xe của bọn họ, sau khi lên xe thì bám đuôi thật chặt, chỉ sợ mất dấu.

Đột nhiên!

Vũ Chi Húc từ từ dừng xe lại, sau đó nhẹ giọng nói “Đến nơi!”

Hai mắt Tử Thất Thất nhìn qua cửa sổ xe, nhìn về phía tòa nhà màu trắng bên trong cánh cổng kia, nơi này không giống chung cư mà cũng không giống nhà. Cô nghi ngờ không khỏi chau mày, hai mắt chuyển dời đến bảng hiệu

đang treo trước cổng, từ trái sang phải viết sáu chữ rất rõ ràng《Bệnh Viện Tâm Thần XX》

Bệnh viện tâm thần?

Tử Thất Thất khiếp sợ! Tại sao lại muốn đưa cô đến đây? Chẳng lẽ mẹ của Mặc Tử Hàn...

“Tử Thất Thất, mau xuống xe đi!” Vũ Chi Húc nhẹ giọng gọi.

“Hả? Àh...” Tử Thất Thất kinh ngạc đáp lại, sau đó hốt hoảng xuống xe.

Chương 343: Đáp án thân thể anh trai Mặc Tử Hàn!

Hỏa Diễm cùng Hồ Phách cũng chậm chậm dừng xe, sau đó cùng nhau xuống xe, năm người cùng nhau đứng ở cửa bệnh viện, nhìn dòng chữ chói mắt bên cạnh cửa.

Thật sự là nơi này sao? Mẹ Mặc Tử Hàn ở chỗ này sao?

Có phải là chỗ này hay không đây? Có lẽ là mẹ của anh ấy ở bên trong làm bác sĩ?

Tử Thất Thất suy nghĩ ảo tưởng, sau đó hơi có chút khẩn trương nói, “Chúng ta đi vào thôi!”

Nói xong, cô tự bước chân của mình ra, một bước đi vào cửa chính bệnh viện, bốn người cùng nhau đi theo phía sau cô, cảnh giác xung quanh, bảo vệ an toàn cho cô.

...

Lầu hai.

Phòng bệnh số 207.

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, bọn họ đi tới cửa phòng bệnh của Mộng Thiên Tâm, mà bác sĩ mấy phen nhắc nhở, không phải người trong gia đình, không thể đi vào thăm bà, tiếp xúc với bà, chỉ có thể đứng ở ngoài cánh cửa bị khóa quan sát bà qua cửa sổ.

Tử Thất Thất sau khi nghe bác sĩ nhắc nhở, liền đứng ở cửa, hai mắt nhìn vào trong phòng bệnh.

Bên trong bài biện rất đơn giản, một người một giường, gối đầu màu trắng, ga giường màu trắng, chăn màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, còn đầu giường có một cái tủ, cửa hàng để một gấu Teddy con nít, cùng một bình sữa bằng nhựa. Mà bên trong cửa sổ được phong kín bằng song sắt, chỉ có thể mở cửa sổ, lại không thể từ cửa sổ đi ra ngoài, giống như là một nhà tù, đem người giam cầm ở bên trong, không để cho người ra ngoài.

Cuối cùng, Tử Thất Thất đem tầm mắt mình rơi vào người phụ nữ ngồi ở trên giường.

Người phụ nữ mái tóc uốn dài, tóc rối bù có chút xốc xếch, bà nhìn qua hơn 50 tuổi, tóc mai hai bên có chút đã hoa râu, khóe mắt có những nếp nhăn nhỏ dài, nhưng vẫn không bị dấu vết năm tháng che lấp, vẫn xinh đẹp như vậy, so với Mặc Tử Hàn có mấy phần giống nhau, nhất là đôi mắt của bà, con ngươi đen nhánh vô cùng thâm thúy, thật giống như có thể đem người hấp dẫn đi thật sâu vào, mà đôi môi của cô cũng rất mỏng, chỉ là phía trên da đã khô nứt, mơ hồ lộ ra vết máu màu đỏ. Cô cứ đứng xa xa nhìn như vậy, thân thể của bà rất mỏng manh, đôi tay hơi khô gầy, hai cánh tay cũng không phải mảnh khảnh như thường, hơn nữa bà mặc trên người quần áo của bệnh viện màu xanh trắng, rộng lưng thùng, làm cho bà càng thêm mỏng manh. Mà bà không âm ỉ, không náo, chỉ là ngơ ngác ngồi ở bên giường, nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, sững sờ, có chút tương tự với vẻ mặt của Tuyết Lê, nhưng cũng có chút không giống. Bởi vì hai mắt Tuyết Lê trống rỗng, không có bất kỳ tình cảm, nhưng hai mắt của bà bi thương, tràn đầy tình cảm bi thương.

Đây chính là mẹ của Mặc Tử Hàn?

Bà ấy bị giam ở chỗ này đã nói lên bà ấy có bệnh tâm thần?

Nhưng rõ ràng bà ngồi lẳng lặng ở chỗ đó, cũng không có làm gì, nhưng tại sao cửa lại phải khóa? Tại sao muốn nhốt bà ấy đây?

Đột nhiên!

Khi cô đang còn nghi ngờ, người ngồi sững sờ trong mộng đẹp trên giường đột nhiên từ trên ghế đứng lên, hai mắt nhìn đồng hồ treo đối diện trên tường. Đôi môi của bà hơi chuyển động mấy cái, Tử Thất Thất nghe không rõ bà

đang nói cái gì, chỉ thấy bà lấy gấu Teddy đặt ở trên tủ đầu giường ôm lấy như con nít, sau đó cầm bình sữa lên hướng về phía miệng gấu Teddy, giống như là đang cho nó bú sữa, mà lúc này trên mặt của bà đột nhiên lộ ra nụ cười vô cùng dịu dàng, hai mắt xinh đẹp cũng cong thành hình trăng lưỡi liềm, nhưng mà nụ cười của bà duy trì không tới mấy phút sau, sắc mặt lại đột nhiên đại biến, đem gấu Teddy cầm trong tay ném xuống đất, sau đó mặt hốt hoảng khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng hai mắt sợ hãi nắm đầu tóc rối bời, vừa khóc, vừa lớn tiếng nói gì đó, hơn nữa còn chạy đến cửa phòng, dùng sức gõ lên mặt cửa.

“Thùng thùng thùng... thùng thùng thùng...”

Không nghe được!

Không nghe được!

Tử Thất Thất chỉ nghe tiếng gõ cửa, căn bản là không nghe được bà đang nói cái gì, mà cánh cửa chính cùng cửa sổ đều cách âm, tựa như là vì không muốn phiền đến những bệnh nhân khác.

Cô hốt hoảng xoay người, nhìn bác sĩ vẫn đứng ở phía sau, nói, “Bà ấy làm sao vậy? Mau vào xem một chút, nhanh đi vào xem một chút...”

“Tử tiểu thư, cô hãy yên tâm đi!” Bác sĩ đột nhiên cắt đứt lời của cô, vô cùng bình tĩnh nói, “Đây là phản ứng rất bình thường của bà ấy, bà ấy sẽ không làm thương tổn mình, chờ một chút sẽ tốt!”

“Chờ một chút là tốt? Đây là ý gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi, quay đầu nhìn trong phòng bệnh. Bà lúc này đã núp ở chân giường, đôi tay ôm thật chặt hai chân của mình, vẻ mặt sợ hãi, gương mặt sợ hãi, hai mắt còn có nước mắt không ngừng chảy xuống.

Bác sĩ nhìn về phía trong phòng bệnh của bà ấy, giải thích, “Mộng phu nhân bệnh tình thuộc về loại hình lặp lại, bà ấy sẽ ở vào tám giờ mỗi sáng sớm, một giờ trưa, bảy giờ tối, cùng nửa đêm lúc không giờ xảy ra bệnh chứng như vậy, đầu tiên là đem gấu Teddy trên đầu giường làm thành con của mình, cho đứa bé đúng lúc bú sữa, đột nhiên sau đó ý thức có chút rõ ràng, phát hiện

gấu Teddy trong ngực không phải là con của mình, trong nháy mắt tinh thần tan vỡ, bắt đầu hốt hoảng hô to tìm con của mình, sau đó làm ra một loạt động tác cùng vẻ mặt sợ hãi, cuối cùng sau một thời gian ngắn cô sẽ từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu dọn dẹp phòng bị chính mình làm loạn, đem gấu Teddy trên đất cùng bình sữa thả lại trên tủ đầu giường, lại đem đệm giường trải tốt, tiếp theo sau đó ngồi ở bên giường, nhìn ngoài cửa sổ, khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh!”

Nghe bác sĩ giải thích, Tử Thất Thất còn không phải là hiểu rõ ràng, nhưng nhìn khuôn mặt bà từ từ bình tĩnh trở lại, nhìn bà thu thập hết những thứ rơi trên mặt đất cùng đệm giường thì cô rõ ràng hiểu bệnh chứng của bà. Nhưng có một chút cô còn chưa rõ ràng lắm.

Tại sao bà lại bị loại bệnh này? Rốt cuộc là bị cái gì đã kích? Chẳng lẽ là bởi vì Mặc Tử Hàn mới vừa ra đời liền bị người bắt đi, cho nên mới bị như vậy sao? Như vậy... Chính là ba cô hại bà ấy sao? Nhưng mà... Rốt cuộc ba ruột cô cùng ba của Mặc Tử Hàn có ân oán gì đây? Tại sao phải làm như vậy?

Cô không hiểu, cô không nghĩ ra!

Nhưng mà ở tại một khắc sau, cô sẽ hiểu tất cả...

“Tử Thất Thất?”

Giọng nói của một người đàn ông từ hành lang phía bên phải vang lên. Tử Thất Thất kinh ngạc quay đầu, bốn người bọn Vũ Chi Húc cùng nhau cảnh giác nhìn người đàn ông đi tới bên này.

Tử Thất Thất khiếp sợ nhìn khuôn mặt người đàn ông, giật mình nói: “Lãnh Mặc Nhiên?”

“Tại sao cô lại ở chỗ này?”

“Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Hai người trăm miệng một lời hỏi lẫn nhau.

Tử Thất Thất nghe anh ta hỏi vấn đề giống như vậy, không khỏi cau mày lại, càng ngày càng nghi ngờ.

Lãnh Mạc Nhiên đi mấy bước đến trước mặt cô, sau đó quay đầu nhìn phòng bệnh trước mặt cô, nói: “Cô ở trước cửa phòng bệnh mẹ tôi làm gì? Cô tìm mẹ tôi có chuyện gì không?”

Mẹ?

Tử Thất Thất lại một lần nữa khiếp sợ nhìn về phía bên trong phòng bệnh, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Mạc Nhiên, nói: “Bà ấy là... Mẹ anh?”

“Không sai!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

Tử Thất Thất rút cuộc bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là Mạc Tử Hàn là em trai của anh ta, mà anh ta là cảnh sát, như vậy...

“Tôi có một vấn đề có thể hỏi anh được không?” Cô nhẹ giọng mở miệng.

“Cô muốn hỏi cái gì?” Lãnh Mạc Nhiên hỏi ngược lại, anh cũng cảm ứng được hơi thở không đúng lắm ở nơi nào đó.

“Ba của anh làm nghề gì?” Tử Thất Thất trực tiếp hỏi.

“Dĩ nhiên cũng là cảnh sát, nhà họ Lãnh chúng tôi đời đời đều làm cảnh sát, hơn nữa ba của tôi trước kia từng là cảnh sát trưởng!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

Quả nhiên... Tử Thất Thất rút cuộc hiểu rõ tại sao ba Mạc Tử Hàn muốn giết chết ba của cô, cũng bởi vì ba của anh là cảnh sát, mà ba của cô là thủ lĩnh hắc đạo, cho nên bọn họ kì thực cũng không có bất kỳ ân oán, chỉ là từ trên căn bản cảnh sát và kẻ cướp chính là hai loại người không đội trời chung, từ xưa đến nay chính là tồn tại Thủy Hỏa Bất Dung.

Mà cô cũng hiểu tại sao ba muốn cô gặp qua Mộ Dung Thiên Tâm rồi quyết định có muốn nói vụ này cho Mạc Tử Hàn hay không. Bởi vì đối với Mạc Tử Hàn

mà nói, mẹ ruột của mình bị bệnh thần kinh, đây là một đả kích, anh trai của mình bắt anh giam vào ngục giam, đây cũng là một đả kích, mà nhà bọn họ đời đời đều là nhân sĩ chánh nghĩa, nhưng mà anh từ nhỏ đến lớn cũng liên đới nhiều chuyện bản thủ, hiện tại lại thành lập thủ lĩnh hắc đạo, đây... Cũng là một loại đả kích thật sâu.

Phải làm sao?

Muốn đem chuyện này nói cho Mặc Tử Hàn sao?

Muốn đem thân thể của anh, nói cho anh nghe sao?

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...” Lãnh Mạc Nhiên nhìn dáng vẻ sững sờ mất hồn của cô, nghi ngờ không biết bao nhiêu lần kêu cô.

Tử Thất Thất đột nhiên hồi hồn, nghe được thanh âm anh ta gọi mình, lập tức hốt hoảng nói: “Sao, thế nào?”

Lãnh Mạc Nhiên nhìn hai mắt ưu thương của cô, nhìn trong đôi mắt kia nhàn nhạt lệ quang, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Cô tại sao lại tới nơi này? Cô tới đây làm gì? Cô tìm mẹ tôi có chuyện gì?” Anh hỏi liên tục ba vấn đề, cũng lạnh lùng chất vấn.

Tử Thất Thất trên mặt lộ ra một chút thấp thỏm, trong óc nhanh chóng vận chuyển, nghĩ tới lý do có thể giải thích.

“Cô... Chẳng lẽ đang điều tra tôi?” Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên hoài nghi mở miệng.

Điều tra?

Tử Thất Thất hơi có chút kinh ngạc, nhưng đây cũng là lý do tốt nhất.

“Không sai!” Cô lập tức thừa nhận.

“Tại sao muốn điều tra tôi? Cô chính là không tin tôi? Chẳng lẽ cô cho là tôi sẽ lừa cô?” Lãnh Mạc Nhiên vẫn như cũ không hiểu hỏi.

“Điều tra bối cảnh người hợp tác với mình, đây cũng là điều cơ bản thông thường nhất chứ? Anh không phải đã điều tra tôi sao?” Tử Thất Thất đem đầu mâu chỉ hướng anh ta, muốn nói sang chuyện khác.

“Nhưng tại sao cô lại muốn tới nơi này gặp mẹ tôi? Đây không phải là thật kỳ quái sao?” Lãnh Mạc Nhiên không hổ là cảnh sát xuất thân thế gia, cũng không có dễ dàng bị cô lừa gạt qua đi như vậy.

“Vậy anh cho là tôi tới gặp mẹ anh là nguyên nhân gì đây?” Tử Thất Thất hỏi ngược lại, muốn nhìn một chút anh ta có thể đoán được mấy phần.

Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên trầm mặc.

Anh nghĩ không được nguyên nhân cô tới nơi này, càng không nghĩ được mục đích của cô. Thật sự là bởi vì điều tra, cho nên tới xem một chút là thật hay không? Hoặc là cô căn bản cũng không có tính toán cùng anh hợp tác, mà là ngược lại muốn trợ giúp Mạc Tử Hàn, cho nên mới đến nơi này cũng không phải để thăm mẹ của anh, mà là muốn bắt bà, sau đó uy hiếp anh?

Anh phỏng đoán loại khả năng này, hai mắt cũng quét một vòng chung quanh, nhìn Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ, sau đó hai mắt đột nhiên trợn to, nhìn Hỏa Diễm cùng Hồ Phách.

Bọn họ là người của Mạc Tử Hàn, hơn nữa còn là người Mạc Tử Hàn tin tưởng nhất, quả nhiên người phụ nữ này đứng ở bên Mạc Tử Hàn?

“Cô quả nhiên là đứng ở bên phía Mạc Tử Hàn, thật không nghĩ tới, người cha ruột là bị giết chết, cô lại còn lựa chọn trợ giúp hắn, cái người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là thù giết cha lớn như trời hay không? Làm sao cô có thể cùng người đàn ông trong hắc đạo cấu kết với nhau làm việc xấu đây? Cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Lãnh Mạc Nhiên vô cùng tức giận nói, toàn thân chánh nghĩa cũng đột nhiên trào ra, hung hăng nhìn chằm chằm mặt của Tử Thất Thất.

Bốn người đứng ở sau lưng Tử Thất Thất nhìn đến bộ dáng, nghe giọng nói tức giận của anh ta, đồng loạt bày ra khí thế bức người, chuẩn bị tùy thời ứng

chiến.

“Anh hiểu lầm, tôi cũng không có bán đứng anh!”

“Hiệu lầm? Hai người kia chính là thủ hạ của Mặc Tử Hàn, đây không phải là chứng cứ tốt nhất sao?” Lãnh Mạc Nhiên dùng ngón tay trỏ chỉ vào Hỏa Diễm cùng Hồ Phách.

Tử Thất Thất không nghĩ tới sự sáng suốt cùng trí tưởng tượng của anh ta thế nhưng lại tốt như vậy, lại từ trên người Hỏa Diễm cùng Hồ Phách liên tưởng đến chuyện như vậy, chỉ là đứng ở lập trường của anh ta, nghĩ như vậy cũng là rất bình thường.

“Tôi có thể cùng anh một mình hàn huyên một chút không?” Tử Thất Thất muốn tìm nơi yên lặng, đồng thời cũng không muốn nói nhiều trước mặt Hỏa Diễm cùng Hồ Phách.

“Cô nghĩ ly khai tôi, sau đó để cho bọn họ bắt mẹ tôi? Cô đừng mơ tưởng!” Lãnh Mạc Nhiên vô cùng cảnh giác nói, mặt tức giận, lại lộ một vẻ mặt con có hiếu.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không bắt mẹ anh, hơn nữa anh theo tôi một mình nói chuyện, nếu xảy ra chuyện gì, anh cũng có thể bắt được tôi tới uy hiếp bọn họ, không phải sao?” Tử Thất Thất khuyên anh ta.

Lãnh Mạc Nhiên nghe cô..., cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý.

“Tốt! Tôi liền nữa tin tưởng cô lần thứ nhất!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong, liền xoay người, một mặt hướng hành lang vắng bước đi.

Tử Thất Thất bước chân muốn đi theo phía sau anh ta.

“Tử Thất Thất!” Vũ Chi Húc khẩn trương mở miệng gọi cô lại.

“Anh yên tâm, tôi không có việc gì!” Tử Thất Thất hơi cười cười, sau đó quay đầu tiếp tục đi sau lưng Lãnh Mạc Nhiên.

Vũ Chi Húc mặc dù lo lắng, nhưng mà thấy nụ cười của cô, cũng không có biện pháp mở miệng nói nữa.

Nhưng là Hỏa Diễm cùng Hồ Phách chứng kiến tới thời điểm Lãnh Mạc Nhiên, trong lòng đều vô cùng không hiểu nhú mày.

Tại sao phu nhân muốn tới tìm mẹ người đàn ông này? Hơn nữa dáng hình như đã sớm biết, còn nói đứng về phía đại ca, rốt cuộc phu nhân muốn làm cái gì? Nhưng là bất kể bọn họ nghĩ như thế nào, đều không cho rằng Tử Thất Thất sẽ làm ra chuyện bất lợi đối với đại ca. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng ở đây do dự, có nên nói vụ này cho đại ca hay không.

...

Cuối hành lang, xa xa Vũ Chi Húc có thể nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, nhưng mà bọn anh lại không nghe thấy âm thanh bọn họ nói chuyện, đồng thời, nơi này cũng rất ít người đi qua.

“Cô muốn nói với tôi cái gì?” Lãnh Mạc Nhiên lạnh lùng hỏi.

“Tôi muốn để cho anh tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ tìm được con Chip, giao đến tay của anh!” Tử Thất Thất gương mặt kiên định.

“Trải qua chuyện vừa rồi, cô còn muốn để cho tôi tin tưởng cô? Chẳng lẽ cô dám nói, cô không có đứng về phía Mạc Tử Hàn?” Lãnh Mạc Nhiên chất vấn.

“...” Tử Thất Thất trầm mặc, cũng không trả lời.

“Cô xem đi, quả nhiên chúng ta là kẻ địch, căn bản cũng không phải là bằng hữu. Tôi thế nhưng lại ngu tới tìm cô giúp một tay, a... Tôi sẽ không tin tưởng cô, tuyệt đối sẽ không!” Lãnh Mạc Nhiên quả quyết nói, hai mắt trong nháy mắt liền lộ ra địch ý.

Tử Thất Thất chân mày thật sâu nhíu lại, cô nhẹ nhàng thở dài.

Cô không thể nói với anh ta mục đích của mình, cũng không thể nói với anh

ta thật ra Mặc Tử Hàn là em trai của anh ta, anh ta không thể lại đi bắt người. Rốt cuộc cô phải làm như thế nào cho phải đây? Muốn cô giải thích thế nào đây?

“Lãnh Mạc Nhiên!” Cô đột nhiên vô cùng nghiêm túc kêu tên của anh, hai mắt càng thêm kiên định nhìn ánh mắt của anh.

Lãnh Mạc Nhiên chợt có chút kinh ngạc, lạnh lùng, “Cô còn muốn nói điều gì?”

“Mặc dù tôi không có cách nào giải thích vì sao tôi theo Mặc Tử Hàn, cũng không có biện pháp đem toàn bộ chuyện nói cho anh biết, nhưng là xin anh tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ đem con Chip đưa cho anh, tôi tuyệt đối sẽ không lừa anh, tôi bây giờ nói mỗi một câu đều là thật, tôi có thể thề, tôi có thể hướng trời thề, hoặc là dùng tánh mạng của tôi để làm giá cao, cho nên... Xin anh tin tưởng tôi, tin tưởng tôi sẽ giúp anh, tin tưởng tôi... Có thể không?” Tử Thất Thất vô cùng nghiêm túc nói, mỗi một câu đều là vang vang có lực, mỗi một câu cũng thật sâu đả động vào tim của anh.

Lãnh Mạc Nhiên do dự cau mày thật sâu. Thấy nhiều loại gạt người, những người đó diễn đều là hạng nhất, nhưng là Tử Thất Thất đang nói chuyện lại làm cho anh cảm thấy cùng những thứ lừa gạt kia bất đồng, giống như thật có thể tin tưởng, nhưng mà anh là một cảnh sát, anh không thể để cho mình bị lừa gạt, cho nên anh không thể cho cô đáp án xác định, đang không có bất kỳ tình huống nào có thể chứng minh cô có thể tin tưởng, anh tuyệt đối không thể hoàn toàn tin tưởng cô.

“Tốt, cô muốn tôi tin tưởng cô, vậy liền đem con Chip giao cho tôi, chỉ cần tôi lấy được con Chip, tôi lập tức sẽ tin tưởng cô!” Lãnh Mạc Nhiên vô cùng cố chấp nói, ngôn ngữ lộ vẻ rơi có chút cay nghiệt.

Nhưng Tử Thất Thất đột nhiên cười, sau đó lộ ra vẻ mặt an tâm.

“Tôi nhất định sẽ tìm ra đem con Chip đưa cho anh, nhất định!” Cô kiên định nói hai lần.

“Kia...”

Chương 344: Nếu anh muốn biết, vậy em sẽ nói cho anh biết!

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh tôi, mặt của anh ta đã không còn lạnh lùng như lúc này, mà trong nháy mắt biến thành cô đơn.

Âm thầm hít sâu một hơi, chuẩn bị nghe anh ta tự thuật.

Lãnh Mạc Nhiên hai mắt nhìn phía ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, cùng Mộng Thiển Tâm nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt mang theo nồng đậm ưu thương.

“Chuyện này muốn nói đến từ hơn ba mươi năm trước, khi đó mẹ mới vừa sanh ra em trai của tôi, nhưng em trai vừa ra đời được hai ngày liền mất, lúc ấy mẹ bị đả kích rất lớn, tinh thần bắt đầu càng ngày càng tệ, nhưng cũng không có giống như bây giờ thay đổi hoàn toàn mất đi ý thức rõ ràng, mười năm sau khi em trai mất. Đột nhiên, ba cũng biến mất, đã biến mất suốt một tháng, ở trong một tháng đó, mẹ bệnh tình chợt thay đổi nghiêm trọng, cuối cùng, một tháng sau, có người đưa thi thể ba tới, nói bị người phát hiện ở ngoại thành, khi đó mẹ nhìn ba thi thể, toàn thân ba đều là vết thương, mà nơi tim bị một con chủy thủ đâm xuyên qua tới chết, trải qua khám nghiệm tử thi, ba bị ngược đãi còn không chỉ như thế, trong thân thể của ông có thật nhiều dược vật hỗn hợp, còn bao gồm ma túy, người khám nghiệm tử thi nói, coi như ba không bị người đâm thủng trái tim, cũng sẽ bị các vị thuốc hành hạ đến chết... Mẹ là tại thấy thi thể của ba cùng nghe được người khám nghiệm tử thi nói, thay đổi tinh thần hoàn toàn tan vỡ. Mẹ mỗi ngày đều sẽ tìm kiếm con trai mình, sau đó lại đột nhiên trước mắt của mình xuất hiện ảo giác xác chết của ba, cuối cùng... Rốt cuộc bị giam ở nơi đây, thành một... Một...” Anh nói xong, thanh âm hơi mà có chút nghẹn ngào, tới cuối cùng, anh còn là không thể nói ra mấy chữ cuối cùng, bởi vì anh không muốn thừa nhận, mẹ của mình, thế nhưng lại biến thành như vậy.

Tử Thất Thất nhìn biểu tình đau đớn trên mặt anh, giống như cô cũng cảm nhận được đau đớn của anh.

Muốn mở miệng an ủi anh ta, nhưng là mình nhưng không có cái lập trường đó.

Đột nhiên, Lãnh Mạc Nhiên hít một hơi thật sâu, đem bị thống trên mặt quét đi, sau đó lộ ra vẻ mặt căm hận, nói: “Sau đó tôi liền bắt đầu điều tra cái chết của ba tôi, mặc dù không có chứng cứ, nhưng mà tôi lại biết người kia chính là Mạc Hình Thiên, không... Không đúng, hẳn phải gọi Mạc Hình Phong mới đúng, không sai, chính là người đàn ông này, chính là hắc phá hư gia đình hạnh phúc của chúng tôi, để cho chúng tôi nhà tan cửa nát, cho nên tôi thề nhất định phải tự tay bắt được hắn, coi như hắn đã chết, tôi cũng muốn bắt con hắn đền vào, đây chính là lời thề vào mười lăm năm trước lập ra, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một người nào trong hắc đạo, tôi nhất định làm cho bọn họ bị luật pháp trừng trị!”

Tử Thất Thất nhìn vẻ mặt anh càng ngày càng kích động, nhìn trong đôi mắt căm hận của anh, tim của mình đột nhiên cảm thấy áy náy.

“Thật xin lỗi...” Cô đột nhiên nói xin lỗi, thật sâu cúi đầu, nói: “Thật xin lỗi... Ba của tôi thế nhưng đối với anh làm chuyện tàn nhẫn như vậy, thật xin lỗi... Thật... Thật xin lỗi...”

Nghe âm thanh nhu nhược của cô, Lãnh Mạc Nhiên chợt quay đầu nhìn mặt của cô.

Anh biết rõ người phụ nữ này là con ruột của Mạc Hình Phong, hẳn là kẻ thù giết cha ruột cô. Vào năm năm trước lúc biết được tin tức này, anh thật vô cùng khiếp sợ. Không nghĩ tới cứ nghĩ Mạc Hình Phong đã chết mười năm trước thế nhưng vẫn sống thật tốt, cũng không ngờ đến hắn thế nhưng căn bản cũng không phải là hắc đạo đầu rỗng chân chính, lại là hắc thay thế anh trai, càng không muốn nghĩ anh đuổi bắt Mạc Tử Hàn nhiều năm như vậy, thế nhưng cũng không phải là con trai ruột của hắn, mà là tự tay giết người đàn ông đó. Rốt cuộc tại sao năm năm trước Mạc Tử Hàn muốn tự tay giết Mạc Hình Phong đây? Nguyên nhân này anh đến bây giờ cũng không có điều tra ra được, nhưng là người trong hắc đạo làm ra chuyện như vậy nên coi như là rất bình thường sao? Giống như là tranh đoạt long đầu vị? Tỷ như là vì lợi ích của mình? Không sai, người trong hắc đạo đều là tự mình, đều là tàn

nhẫn, đều là không có thân tình, đều là thích giết chóc động vật máu lạnh, cho nên anh muốn tìm con Chip, đưa toàn bộ bọn họ lòng bắt, một cú đánh tan cả hắc đạo. Nhưng là...

Hai mắt anh nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Tử Thất Thất.

Người phụ nữ này mặc dù là con gái Mặc Hình Phong, mặc dù trong thân thể chảy dòng máu Mặc Hình Phong, nhưng mà anh tỉ mỉ điều tra qua, cô cùng Mặc Hình Phong căn bản cũng không phải là cùng một loại người, cô cho tới bây giờ cũng không có đã làm chuyện xấu, lớn lên trong một rất gia đình rất bình thường. Mà anh thân là một người cảnh sát, coi như sẽ có cảm hận ở bên trong lòng, nhưng vẫn là vô cùng rõ ràng, anh không được đem cảm hận đối với Mặc Hình Phong chuyển dời đến trên người người phụ nữ vô tội này, nhưng là Mặc Tử Hàn cũng không giống như vậy, hắn được Mặc Hình Phong một tay nuôi lớn, hắn cùng Mặc Hình Phong là một dạng tội trạng đầy người, anh nhất định phải tự tay đem hắn bắt lại, để cho hắn cả đời đều ở trong tù.

“Cô không phải cần nói xin lỗi tôi!” Anh chợt lạnh lùng mở miệng, chính trực mà nói: “Người sai phạm không phải cô, cô không phải cần nói xin lỗi với tôi. Mà nếu như cô còn là Tử Thất Thất của mười hai năm trước tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, cũng không cần bị tình cảm mê hoặc, người đàn ông Mặc Tử Hàn này cũng không đáng giá để cô yêu, nếu cô còn có một chút lương tâm cùng lương tri của người bình thường, nên đưa hắn vào tù, để cho hắn tiếp nhận luật pháp trừng trị!”

Tử Thất Thất nghe lời của anh ta, cũng không có để ý anh ta nói mình, mà là đang ảo tưởng, nếu như anh ta biết Mặc Tử Hàn chính là em trai của mình, như vậy anh ta còn có thể dùng chính là vẻ mặt này, nói ra như vậy không?

“Cái đó...” Tử Thất Thất đột nhiên có chút chần chờ mở miệng, hai mắt cũng là chăm chú nhìn chăm chăm anh ta.

“Lại có chuyện gì?” Lãnh Mạc Nhiên rất rõ ràng có chút đáng ghét.

“Tôi chỉ là muốn hỏi anh, vào ba mươi năm trước em trai của anh mất, người nhà các anh không có đi tìm hắn sao?” Tử Thất Thất hơi có chút thấp thỏm nói ra khỏi miệng, trái tim treo lên thật cao.

Lãnh Mạc Nhiên nghe vấn đề của cô, đột nhiên trầm mặc, trên mặt lại một lần lộ ra biểu tình cô đơn.

“Thế nào? Là đã xảy ra chuyện gì sao?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Chết!” Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên nhẹ giọng phun ra hai chữ này.

Chết?

Tử Thất Thất kinh ngạc!

“Anh nói em trai anh, hử... Chết?”

“Không sai, sau khi nó mất tích ba ngày, cảnh sát tìm được thi thể nhỏ nhỏ của nó, bởi vì ba sợ mẹ sẽ càng thêm thương tâm, cho nên mới chưa nói thật với mẹ.”

Tử Thất Thất nghe anh trình bày đơn giản, chân mày thật sâu cau lại.

Mặc dù nói không biết bọn họ tìm được thi thể nhỏ là chuyện gì xảy ra, nhưng mà em trai của anh hiện tại hoàn hảo còn sống, anh ta chính là Mặc Tử Hàn a. Muốn nói cho anh biết, muốn cả nhà bọn họ đoàn tụ, sau đó tất cả mọi người thay đổi hạnh phúc, nhưng cô bây giờ lại không thể nói, cô cái gì cũng không thể nói.

Loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, trong lòng cất giấu một chuyện không thể nói, ép cô có chút thở không nổi.

“Cô còn có vấn đề gì sao? Nếu như không có, tôi phải đi!” Lãnh Mạc Nhiên chợt lạnh lùng mở miệng, giọng nói thật giống như đã không nhận được.

“A, không có!” Tử Thất Thất lúng túng trả lời.

“Vậy chúng ta đã không còn gì để nói rồi, chờ cô đem con chip lấy ra cho tôi, lại liên lạc với tôi, chỉ là cô đừng nghĩ lừa gạt tôi, tôi không phải là người đàn ông ngu ngốc, đừng quên tôi là cảnh sát!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong, một bộ

chánh khí, sau đó sải bước mở ra, hướng phòng bệnh Mộng Thiên Tâm đi.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng của anh ta, lại ở thời điểm này sẽ không tự giác liên tưởng. Nếu Mặc Tử Hàn ba mươi năm trước không có bị ba bắt đi, có thể hay không cũng giống như anh ta, một bộ dáng chánh nghĩa, luôn là nói muốn cho người xấu tiếp nhận luật pháp trừng trị.

“A...” Không tự chủ, cô lại cười ra ngoài.

Lãnh Mạc Nhiên sải bước đi, chân mày thật sâu nhíu lên.

Tại sao mình lại tin tưởng người phụ nữ này? Coi như cô không phải người xấu cũng là con gái Mặc Hình Phong, anh tuyệt đối không thể tin tưởng cô, nhưng mà nhất cử nhất động của cô một cái nhăn mày một nụ cười, cũng là làm cho anh không tự chủ cảm thấy, người phụ nữ này có thể tin tưởng, mà cô cũng sẽ giúp anh.

Hi vọng cô nói đều là thật, hi vọng cô không có lừa gạt anh thôi...

...

...

Bên trong xe

Tử Thất Thất ngồi chỗ ngồi phía sau xe như cũ, nhưng là lần này cô không phải cùng Vũ Chi Húc ngồi xe thể thao Bugatti, mà là trong xe Hỏa Diễm cùng Hồ Phách, giống như là cố ý muốn gặp riêng hai người bọn họ, cũng giống như là có chuyện gì quan trọng, muốn nói với bọn họ.

“Hỏa Diễm... Hồ Phách...” Tử Thất Thất rớt cuộc nhẹ nhàng mở miệng.

“Dạ!”

“Dạ!”

Hỏa Diễm cùng Hồ Phách cùng nhau ứng tiếng, trong lòng đã chuẩn bị tốt.

“Các anh nhất định rất là nghi hoặc, tại sao tôi muốn đi gặp người phụ nữ Mộng Thiên Tâm này, cũng nhất định rất là nghi hoặc, tại sao tôi biết Lãnh Mặc Nhiên là cảnh sát, hơn nữa nhất định vô cùng nghi ngờ, tôi có đang làm chuyện thương tổn đến Mặc Tử Hàn hay không, có đúng hay không?” Tử Thất Thất trực tiếp đưa nghi vấn trong lòng bọn họ tất cả nói ra, mà thanh âm của cô tuy nhiên vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Dạ!”

“Dạ!”

Hai người lại trầm miệng một lời trả lời.

“Trước mắt hai vấn đề, tôi không có trả lời các anh, nhưng mà tôi lại có thể nói cho các anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương đại ca của các anh, hơn nữa còn sẽ đem kế hoạch của tôi nói cho các anh biết, nhưng là các anh có thể bảo đảm với tôi, không đem chuyện các anh biết nói cho Mặc Tử Hàn?”

“...”

“...”

Hai người đột nhiên trầm mặc.

Tử Thất Thất chân mày hơi nhíu lên, nhẹ nhàng thở dài. Quả nhiên hai người kia không có cách nào đơn giản như vậy liền bị thuyết phục, hơn nữa bọn họ hình như là vô cùng trung thành với Mặc Tử Hàn, coi như Mặc Tử Hàn hỏi bọn họ hôm nay cô đi nơi nào, đi làm cái gì, thấy người nào, bọn họ nói vậy cũng sẽ làm trái với lời hứa với cô, đem tất cả đều nói cho Mặc Tử Hàn chứ?

Thật sự là phiền toái!

Thì không nên dẫn hai người bọn họ cùng đi, nhưng không mang theo bọn họ, Mặc Tử Hàn lại suy nghĩ lung tung.

“Ai...” Cô buồn buồn thật sâu than thở, hai mắt nhìn gáy hai người bọn họ một chút.

“Được rồi, tôi liền đem chuyện có thể nói cho các anh biết, chờ các anh nghe qua, sau lựa chọn có muốn nói cho Mặc Tử Hàn hay không, dù sao... Coi như bị Mặc Tử Hàn biết, tôi cũng vậy sẽ khur khur cố chấp đi làm chuyện tôi cho là đáng giá, tôi không phải là người dễ dàng bị ngăn cản đâu!” Tử Thất Thất thỏa hiệp lui về sau một bước dài, sau đó bắt đầu vừa nói kế hoạch của mình: “Thật ra thì tôi biết Lãnh Mạc Nhiên, là bởi vì anh ta tới tìm tôi, nhờ tôi giúp anh ta tìm một con chip, chính là con chip ghi chép chứng có các anh phạm tội, tôi vừa bắt đầu cũng rất kinh ngạc, nhưng là sau lại vừa nghĩ, tôi liền...”

Tử Thất Thất đem lấy kế hoạch trong lòng toàn bộ cũng nói cho Hỏa Diễm cùng Hồ Phách, nhưng qua khứ thân thể Mặc Tử Hàn cô che giấu, bởi vì cô cho là, chuyện này còn để cho cô quyết định là tốt hơn.

Là muốn nói cho anh biết hay không?

Hay là không nói cho anh biết đây?

Biệt thự nhà họ Mặc

Lúc Tử Thất Thất trở lại, Mặc Tử Hàn cũng đã thật sớm về tới nhà, chờ đợi cô trở lại, mà thời gian mấy giờ này, Mặc Tử Hàn vô cùng lo lắng, có thể nói là mỗi một phút mỗi một giây đều ở đây đứng ngồi không yên, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì, mà lúc anh thấy cô bình an trở về, tâm mới chậm rãi rơi xuống. Anh cũng không nghĩ hỏi cô cái gì, trong lòng của anh, chỉ cần cô an toàn trở lại bên cạnh anh, như vậy còn dư lại tất cả đều chuyện nhỏ, dù là cô thật kế hoạch muốn trả thù anh, anh cũng sẽ không có nửa câu oán hận.

“Em đã trở về!” Tử Thất Thất đi tới trước mặt của anh, nụ cười đầy mặt mở miệng.

Mặc Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, mình cũng hơi cười cười nói: “Hiện tại ăn bữa tối còn có chút sớm, không bằng trở về phòng ăn chút điểm

tâm đi, anh nghe nói em buổi trưa hôm nay không có ăn cơm liền ra ngoài.”
Cô ngoan ngoãn đồng ý, liền thân mật kéo tay của anh.

Mặc Tử Hàn nghiêng đầu nhìn cô, hai người đi lên cầu thang.

Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ đứng ở lầu một, nhìn bọn họ đi lên lầu, hai người cũng chia ra về phòng của mình, mà Hỏa Diễm cùng Hồ Phách đứng tại chỗ, đầy mặt tâm sự, không biết phải như thế nào cho tốt.

Nghe Tử Thất Thất nói những lời đó, bọn họ chợt thay đổi mê mang, rốt cuộc muốn không nói cho đại ca chân tướng sao? Nhưng là...

“Nên làm cái gì?” Hồ Phách đột nhiên mở miệng, hỏi Hỏa Diễm.

“Không biết!” Hỏa Diễm lạnh lùng trả lời, chân mày cũng không có giãn ra.

“Vậy thì hành sự tùy theo hoàn cảnh đi, có lẽ đại ca căn bản cũng sẽ không hỏi!”

“Nếu như hỏi thì sao?”

“Ách...”

“...”

Hai người nói hồi lâu vẫn không cách nào đưa ra quyết định.

Nếu như có thể lựa chọn, như vậy bọn họ thà bị lựa chọn không có nghe phụ nhân nói bất kỳ lời nào...

Phòng ngủ lầu hai

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn mặt đối mặt ngồi ở trên ghế sa lon, ở giữa hai người có một khay trà bằng thủy tinh, trên khay trà để bốn đĩa điểm tâm khác nhau, còn có một bình Hồng Trà thượng hạng, đối với thân thể Tử Thất

Thất rất có ích.

Tử Thất Thất ăn hai miếng điểm tâm, uống một ít trà, sau đó liền xoa xoa miệng mình.

Mặc Tử Hàn thấy cô chỉ ăn hai, lập tức bất mãn nói, “Làm sao em ăn ít như vậy? Em phải ăn nhiều một chút mới được!” Anh nói xong, liền lại đem cái, cứng rắn nhét vào trong tay của cô.

“Nhưng mà em không ăn được, em đã no rồi!” Tử Thất Thất chau mày lại, nhìn điểm tâm trong tay.

“Không được, ăn cho anh, cho nhiều thịt, người quá gầy!” Mặc Tử Hàn đột nhiên nghiêm túc mở miệng, bá đạo ra lệnh.

“Nhiều thịt làm sao được đáng đáp như em, hơn nữa coi như hiện tại ăn, cũng không thể lập tức là có thịt a!”

“Anh bất kể, coi như em không thể lập tức có thịt, cũng phải đem mấy miếng này ăn xong, sau đó chờ một chút còn phải ăn bữa ăn tối cho anh, nhất định phải ăn một chén cơm to mới được!” Mặc Tử Hàn tiếp tục bá đạo, một bộ dạng độc tài.

“À? Muốn ăn nhiều như vậy à? Em sẽ ói đấy!”

“Ói ra sẽ ăn lại cho anh!”

“Anh cũng quá bá đạo chứ?”

“Em là người phụ nữ của anh, anh đối với em bá đạo có cái gì không đúng sao?”

“Ách...”

Tử Thất Thất im lặng nhìn anh, nhìn bộ dáng duy ngã độc tôn của anh. Thôi, sẽ để cho anh phách lối một chút đi, hơn nữa cô hôm nay đã làm chuyện để cho anh không cách nào tiếp nhận, mà anh cũng đã vô cùng nhẫn nại đến hiện

tại cái gì không có hỏi rồi, cô cũng không cần chọc anh nữa. Chỉ là... Thật không đem thân thể của anh nói cho anh biết sao?

Cô không muốn giấu giếm anh bất cứ chuyện gì, bao gồm thân thể của anh, bao gồm kế hoạch của cô, bao gồm chuyện cô đang tìm con chip. Cô muốn nói toàn bộ cho anh biết, sau đó cùng anh thương lượng, nhưng là...

“Mặc Tử Hàn...” Cô chột nhẹ giọng kêu anh.

“Ừ?” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ứng tiếng, đã ý thức được cô muốn mở miệng nói, chính là chuyện hôm nay cô đi ra ngoài.

“Có chuyện em muốn nói cho anh biết!” Tử Thất Thất làm ra quyết định.

“Em nói đi!” Mặc Tử Hàn mỉm cười nhìn cô.

Tử Thất Thất theo dõi ánh mắt dịu dàng của anh, nhìn khuôn mặt anh tươi cười, sau đó nhẹ giọng mở miệng, nói: “Thật ra thì ngày đó em gặp được ba, ba nói với em chuyện ba ruột em với ba ruột anh, để cho em biết nguyên nhân anh giết ba ruột em, sau đó em liền tò mò hỏi một chút thân thể của anh, ba đem tất cả đều nói cho em biết, mà hôm nay đi ra ngoài, cũng là vì xác nhận chuyện này. Cho nên em muốn hỏi anh, anh nghĩ có muốn biết ba ruột mình là ai hay không, anh nghĩ có muốn biết thân thể mình hay không? Nếu như anh nói muốn, em liền đem hiểu biết toàn bộ nói cho anh biết!”

Mặc Tử Hàn mặc dù sớm đã có chuẩn bị, biết cô nói chuyện có thể sẽ là một chuyện rất kinh người, lại không nghĩ rằng, cô phải nói, lại là thân thể của mình.

Hơi có chút kinh ngạc, trong lúc nhất thời có chút hỗn độn.

Ba của anh?

Thân thể của anh?

Chương 345: Cố chấp đối với ba, tình cảm đối với ba!

Mặc Tử Hàn trầm mặc nhìn cô, hồi lâu cũng không có nói chuyện.

Tử Thất Thất cũng trầm mặc nhìn anh, nhìn trên mặt anh bình tĩnh cũng không có biểu tình gợn sóng, không khỏi hơi có chút thấp thỏm mở miệng lần nữa, nói: “Mặc Tử Hàn, anh... Không muốn biết thân thể của mình sao?”

Mặc Tử Hàn hai mắt đột nhiên hơi có chút dao động, sau đó lạnh lùng mở miệng, nói: “Anh đối với thân thể cũng không có tò mò, cho tới bây giờ cũng không nhớ qua muốn đi điều tra, càng không muốn biết. Anh đây ba mươi năm cũng đã là cái dạng này rồi, chẳng lẽ hiện tại còn muốn cho anh nhận tổ quy tông sao? Không cảm thấy có chút buồn cười sao?”

“Nhưng mà...”

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, kêu tên của cô, sau đó từ từ gọi lên khóe miệng của mình, cười nói: “Thân thể của anh đối với anh mà nói một chút cũng không quan trọng, đối với anh bây giờ mà nói, anh chỉ muốn phải có em, phải có các con của mình, như vậy là đủ rồi, những thứ khác... anh tịnh không để ý!”

Tử Thất Thất khẽ cau mày nhìn anh, mặc dù anh như vậy nói, nhưng dựa vào việc anh trầm mặc đoạn thời gian mà cô có thể biết, anh thật ra thì vẫn có suy nghĩ muốn phải biết thân thể của mình, chỉ là, anh giống như đang do dự cái gì, mâu thuẫn cái gì.

“Anh thật không muốn biết sao?” Cô lại một lần nữa hỏi.

“Ừ, em không phải cần nói cho anh biết, anh không muốn biết!” Mặc Tử Hàn xác định cự tuyệt.

“Tốt lắm!” Tử Thất Thất đột nhiên cũng cười, sau đó nói: “Em trước không nói cho anh, chỉ là chờ lúc anh muốn biết, anh hỏi lại em, đến khi đó em sẽ đem tất cả hiểu biết đều nói cho anh biết!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn mỉm cười gật đầu.

Mặc dù ‘không muốn biết’ những lời này là thật lòng, nhưng là lòng hiếu kỳ trong lòng còn tồn tại, dù sao cũng là về thân thể của mình, nói không có một chút cảm giác đây tuyệt đối là gạt người. Rốt cuộc mình sẽ có một thân thể kinh người gì đây? Rốt cuộc vì sao chính mình giết chết ba ruột, ông ấy tên gọi là gì?

“Anh buồn ngủ quá, anh muốn ngủ!” Mặc Tử Hàn đột nhiên mặt mệt mỏi mở miệng, sau đó vòng qua khay trà đi tới trước mặt cô, đột nhiên đem cả người cô từ trên ghế salon ôm lấy.

“Ôi? Anh làm gì đây? Thả em đi xuống, em không mệt, em chưa muốn ngủ!” Tử Thất Thất kinh hoảng giãy giụa.

“Em là người phụ nữ của anh cũng là vợ tương lai, anh ngủ, em phải ngủ cùng anh, được rồi, hôm nay anh liền khoan hồng độ lượng cho phép em không phải dùng bữa ăn tối, nhưng là sáng sớm ngày mai muốn ăn hai phần, bù lại!” Mặc Tử Hàn tự nhiên quyết định, sau đó liền sải bước ôm cô hướng trước giường đi.

“Em không cần, em mới không cần ăn hai phần, em muốn ăn bữa ăn tối, em không cần ngủ á!”

“Phản đối không có hiệu quả, chỉ có thể ngủ!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền miễn cưỡng té ở trên giường, kể cả Tử Thất Thất, cùng nhau nằm ở trên giường.

“Mặc Tử Hàn, anh buông em ra, em mới vừa ăn đồ, lập tức ngủ, sẽ biến thành heo đấy!”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên, mới vừa ăn xong đồ đi nằm ngủ ngay, là dễ dàng béo lên đấy!”

“A? Vậy thì tốt quá, hiện tại liền ngủ đi, để cho em béo hơn một chút, người quá gầy!”

“Em không cần!”

“Em không có quyền cự tuyệt!”

“Em không cần, như vậy ngủ tiêu hóa không xong!”

“Lần đầu tiên thôi mà, không sao!”

“Không cần... Không cần không muốn không cần không muốn không cần...”

“Àm ỉ muốn chết..., em nói nữa anh liền cưỡng bạo em!”

Cái gì?

Tử Thất Thất khiếp sợ trợn to hai mắt, lại ngoan ngoãn im tiếng.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hôm nay anh nhất định là nín một bụng hỏa khí, chuyện cô rời đi, chuyện thân thể. Thôi, sẽ để cho anh thỉnh thoảng cũng nũng nịu chút tốt lắm.

“Được rồi được rồi, ngủ đi ngủ đi, ngoan ngoãn!” Cô chột dùng hai cánh tay ôm anh, nhẹ nhàng vỗ lưng anh.

“Ng ngoan ngoãn? Lời nói của em có chút không quá đúng chứ?” Mặc Tử Hàn cái trán đột nhiên rỏ rắm.

“Được rồi được rồi, lão Công Công, như vậy có thể chứ?”

“Đem chữ công thứ hai xóa đi!”

“Không cần chọn ba chọn bốn á..., thích hợp một chút đi!”

“Không được!”

“Thật là một người đàn ông xoi mói, được rồi, vậy em cũng chỉ nói một lần a!”

“Tốt, em nói!”

“Ông...” Tử Thất Thất kéo dài thanh âm, sau đó cười đem lấy chính môi mình dính vào bên cạnh tai của anh, sắc mặt trong nháy mắt ửng hồng, cô nhẹ giọng nói ra chữ thứ hai, “Xã!”

Mặc Tử Hàn khóe miệng lộ ra nụ cười vô cùng hạnh phúc, sau đó lòng tham nói: “Lại một lần nữa!”

“Đừng mơ tưởng!”

“Đừng hẹp hòi như vậy!”

“Anh làm nũng cũng không được, con người của em rất có lập trường đấy! Nói một lần, thì chỉ một lần!”

“Hừ...” Mặc Tử Hàn quyết miệng nằm ở lồng ngực mềm nhũn của cô, sau đó anh nhắm cặp mắt, mỉm cười nói: “Bà xã, chúng ta cả đời đều giống như như vậy hẳn là tốt!”

“Sẽ... Nhất định sẽ!” Tử Thất Thất nhẹ giọng nói xong, nhìn mặt anh, nhẹ nhàng vỗ thân thể của anh, ở trong lòng tăng thêm một câu: sẽ rất nhanh.

“Đây chính là em nói, không cho phép gạt anh nữa!”

“Ừ!”

“Như vậy... Ngoéo tay đi!” Mặc Tử Hàn cũng giống như là đứa trẻ nhỏ, nhắm cặp mắt thế nhưng chính xác bắt được tay của cô, sau đó thật chặt ôm ngón út cô, cũng không có nói nữa, mà là cứ như vậy cùng cô, từ từ ngủ.

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh, từ từ đến gần môi của anh, nhẹ nhàng rơi

xuống một cái hôn.

“Em thề... Tuyệt sẽ không sẽ rời anh đi, tuyệt không...”

Cô nhẹ giọng thề, sau đó nằm bên gối anh, từ từ cũng nhắm hai mắt lại.

Mặt của hai người đồng thời lộ ra nụ cười hạnh phúc.

...

Đêm khuya

Sau 12 giờ.

Hai mắt Mặc Tử Hàn từ từ mở ra, nhìn trần nhà đen tối.

Thật ra thì từ lúc vừa mới bắt đầu anh cũng không có ngủ, vẫn là đang giả bộ ngủ, mà giống như vậy nằm ở trong ngực Tử Thất Thất, sẽ làm anh hơi an tâm chút, nhưng quả nhiên, có chút tâm sự, còn chưa phải dừng bồi hồi trong đầu anh, lái đi không được.

Ba...

Anh đang trong lòng nhẹ giọng kêu, trên mặt lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Hơi quay đầu nhìn mặt ngủ say của Tử Thất Thất, khóe miệng nhàn nhạt cười, sau đó đưa ra tay của mình, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng kêu.

“Ừ...” Tử Thất Thất hơi tiếng hừ, thật giống như đáp lại anh, sau đó thân thể từ từ di động, lún vào trong ngực của anh, tìm một vị trí thoải mái, nâng lên khóe miệng hạnh phúc, tiếp tục ngủ.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm mặt của cô, lại một lần nữa lộ ra nụ cười, vốn định dùng hai cánh tay ôm cô thật chặt, nhưng là hai tay của anh, cũng là từ từ đem lấy thân thể cô từ trong ngực của mình tách ra, sau đó để cho cô nằm

ở trên gối đầu, đem chặn lòi kéo lên, cuối cùng đi xuống giường, cũng nhẹ giọng chậm rãi bước chính là đi ra khỏi cửa phòng.

...

Địa lao.

Tầng thứ hai dưới đất.

Mặc Tử Hàn đi tới nơi năm năm trước vẫn giam giữ Mặc Hình Phong trong nhà giam, lần đầu tiên, hai chân của anh đi vào nơi này, mặc dù nơi này đã bỏ trống năm năm, tất cả bài biện đã tích thật dày một lớp bụi, nhưng là vô cùng kỳ quái, khi anh bước vào nơi này bước đầu tiên, thế nhưng lại cảm thấy hơi thở Mặc Hình Phong, giống như ông ấy còn ở lại căn nhà giam bên trong này, mà trước mắt, khắp nơi đều là bóng dáng của ông ấy.

Nói thật...

Anh tuyệt không đề ý cha ruột của mình là ai, Mặc Hình Phong tự nói với mình, là ông thiết kế để cho anh tự tay giết ba mình. Vào thời điểm kia, anh thật rất khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ, nhưng mà, thế nhưng anh lại cũng không có cảm thấy tức giận, một chút cũng không có tức giận. Có lẽ nói như vậy sẽ cho người cảm thấy anh vô cùng máu lạnh, có lẽ sẽ bị người nói thành không có hiếu, nhưng có lẽ cũng là bởi vì từ nhỏ sinh trưởng ở thế giới hắc đạo, để cho anh biến thành một người như vậy. Nhưng so với cho tới bây giờ cũng không có đã gặp ba, anh càng muốn, người đó là Mặc Hình Phong gần ngay trước mắt.

Từ lúc anh còn rất rất nhỏ, không biết là mấy tuổi, chỉ biết, bắt đầu mình có trí nhớ, cũng rất muốn có được Mặc Hình Phong hiểu, rất muốn để cho ông khích lệ mình, rất muốn để cho ông vui vẻ, rất muốn để cho ông nhìn mình, cũng đối với mình triển khai nụ cười hiền từ. Cũng là bởi vì phần này chấp nhất, anh vẫn luôn đang không ngừng cố gắng, cũng vẫn luôn đang hâm mộ miêu tả đêm khuya, bởi vì anh cùng bản thân là rõ ràng bất đồng, anh phải có ba yêu tất cả, như vậy yêu gần như cung chiều. Chỉ là, anh rõ ràng nhớ, đó là khi mình sáu tuổi, anh bởi vì luyện tập quá độ, cho nên thân thể nhỏ nhỏ không cách nào chống đỡ, trực tiếp mệt đến nằm ở phòng huấn luyện, cả

người cũng lạnh như băng nằm trên sàn nhà ngủ mê man, mà khi đó, khi anh mơ hồ chưa tỉnh lại, Mặc Hình Phong đột nhiên xuất hiện, tiếng bước chân của ông từng bước từng bước tới gần, anh đến nay còn nhớ rõ ràng, ông đem cái mền đắp lên trên người của anh, anh đến nay cũng rõ ràng mà nhớ, còn có ông dùng bàn tay khô ráo nhẹ nhàng vuốt ve đầu mình một chút, sau đó còn đối với mình dịu dàng nói: “Người làm vô cùng tốt, cố gắng lên!”, chẳng qua là bảy chữ mà thôi, cũng làm trong thế giới nhỏ nhỏ của anh, lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp, để cho anh vui vẻ giống như cả người đều tốt giống như thăng lên trời. Từ đó về sau, anh liền không ngừng cố gắng, chỉ vì ở cảm thụ lần đầu tiên ông dịu dàng, chỉ vì nếu để cho ông dùng tay của mình vuốt ve đầu của anh lần nữa, chỉ vì được nghe lại ông khen ngợi, nhưng mà... Từ đó về sau, thế nhưng anh cũng không có gặp lại chuyện như vậy.

Thật...

Anh thật trong lòng có đoán ông không phải cha của mình!

Cho dù biết ông không phải là cha ruột của mình, cho dù biết ông đối với mình hận thấu xương, cho dù biết ông một tay thiết kế để cho mình tự tay giết cha ruột, anh cũng vẫn muốn ông làm cha của mình, vẫn là suy nghĩ muốn cảm thụ lần đầu ông đối với mình dịu dàng chạm tới cùng lời khen ngợi.

Vẫn một mực... Vẫn một mực... Anh cũng còn nhớ tới đêm đó ông dịu dàng, cũng chỉ có một mình ông, từng đối với mình dịu dàng như vậy. Nhưng mà cuối cùng cái chết một khắc kia, ông cũng keo kiệt không chịu đối với anh dịu dàng nữa.

Tại sao?

Tại sao muốn đối đãi với anh như vậy?

Nếu căm hận anh, vậy thì không cần đối với hắn dịu dàng, lần thứ nhất cũng không muốn!

“Ghe tởm!” Anh đột nhiên tức giận, nắm chặt hai quả đấm, ác ngoan ngoan mắng.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao ——” Anh đột nhiên giận dữ, quyền cứng rần rung lên, đem toàn bộ sách trên bàn cũng đánh rớt trên mặt đất, sau đó anh thật giống như điên phá hư tất cả bài biện trong nhà giam này.

“Ghê tởm —— ghê tởm —— ghê tởm —— Mặc Hình Phong đáng chết —— tại sao muốn cư xử với tôi như vậy —— tại sao —— tại sao —— ông sống lại cho tôi —— ông trả lời tôi —— ghê tởm —— ghê tởm —— ghê tởm —— a a a a ——”

Sau một phen phát tiết, vốn là bãi phóng tự động gì đó, toàn bộ cũng bị Mặc Tử Hàn đánh loạn, trong lòng giam thật giống như trong nháy mắt liền thay đổi thành một mảnh phế tích, mà Mặc Tử Hàn đứng ở trong phế tích, thở hỗn hển từng ngum từng ngum, sau đó từ từ ngã ngòi trên mặt đất, trên mặt lộ ra nồng đậm đau đớn.

Anh chỉ là muốn cảm thụ sự dịu dàng vuốt ve như lần đầu tiên, nghe ông khen ngợi như lần đầu tiên, như vậy cung không thể sao?

Thù hận gì, cái gì ba ruột, anh tất cả cũng không muốn, anh chỉ là muốn người đàn ông kia giống như là đối đãi với anh như con trai ruột mà thôi...

“Mặc Hình Phong... Cái người tàn nhẫn khốn kiếp này...” Thanh âm anh hơi có chút run rẩy nói xong, giống như là nghẹn ngào, rồi lại giống như là tức giận.

Chợt...

Trong một đồng bị đánh lật trong thư tịch, anh thấy một phong thư màu trắng bị kẹp ở trong sách.

Nghi ngờ cau mày, sau đó đưa ra cánh tay dài của mình, đem phong thư màu trắng cầm lấy, sau đó kinh ngạc nhìn phong thư ghi ba chữ —— “Cho Tử Hàn”

Là thư của ông ấy? Là Mặc Hình Phong viết cho mình sao?

Đôi tay không khỏi khẽ run, sau đó đem phong thư mở ra, rút ra hai lần hướng về phía giấy trắng, từ từ mở ra, sau đó nhìn phía trên mấy dòng màu đen viết tay chữ nhỏ:

Tử Hàn:

Ta nghĩ, khi con thấy phong thư này, ta đã chết! Ha ha... Thật đúng là mở đầu vô cùng tầm thường, giống như là tình tiết trong phim truyền hình, nhưng mà ta lại không có rất nhiều lời muốn nói với con, ta chỉ là muốn nói cho con câu thật xin lỗi, con nên hiểu ý tứ ta nói xin lỗi, nhiều năm để cho con ở lại bên cạnh ta lại không có chăm sóc thật tốt, cũng muốn nói một câu thật xin lỗi. Thật ra thì lúc bắt con trở về, ta đã có chút hối hận, bởi vì mỗi lần gặp lại ánh mắt của con, mỗi lần nói với con, ta đều sẽ cảm thấy trong lòng không khỏi có cảm giác đang không ngừng quấy phá, ta vẫn luôn không biết loại cảm giác là chuyện gì xảy ra, sau lại bị nhốt vào nơi này, ta mới chậm rãi hiểu, đó chính là cảm giác áy náy. Thế nhưng nghĩ cừu hận của mình rơi trên người của một đứa trẻ, ta thật sự chính là một người không có độ lượng, một người đàn ông kém cỏi, nhưng là cho dù có hiểu biết rõ những thứ này, tuy nhiên nó không cách nào như cũ nhìn thẳng con mắt của con, hơn nữa mỗi lần mở miệng, trong lòng đều không ngừng tự nói với mình, phải dịu dàng một chút, muốn nhẹ giọng một chút, muốn hiền hoà một chút, nhưng là thật kỳ quái, chỉ cần vừa mở miệng, liền thay đổi thành lời nói lạnh lùng... Con nhất định rất hận ta phải không? Chỉ như vậy là tốt rồi, hận ta đi, căm hận ta đi, dùng sức căm hận một mình ta là tốt rồi, sau đó giết chết ta rồi, đem tất cả ân oán cũng kết thúc ở trên người của ta. Ta chính là lựa chọn cuối cùng chết kiểu này. Ta cam tâm tình nguyện chết ở trên tay con.

Cuối phong thư này, mặc dù có chút buồn nôn, nhưng là... Cảm ơn con đưa con gái ta đi theo ta đoạn đường cuối cùng, giúp ta chăm sóc nó thật tốt, còn có... Con làm rất khá, cố gắng lên đi, con trai của ta!

...

Ở phía dưới góc phải giấy viết thư, dùng viết mấy lời buồn nôn, ba yêu của con, vẫn còn ở phía sau nghịch ngợm vẽ hai trái tim.

...

Mặc Tử Hàn nhìn hết phong thư này, nhìn tới mấy chữ cuối cùng kia. Trong nháy mắt giống như trở lại lúc mình sáu tuổi, ông dùng bàn tay khô ráo vuốt ve đầu của mình, sau đó dùng thanh âm dịu dàng đối với anh nói, “Con làm vô cùng tốt, cố gắng lên!”

Chợt, hốc mắt thay đổi nóng nóng, ẩm ướt, nước mắt thế nhưng tụ tập trong hốc mắt anh, sau đó một giọt... Một giọt... Một giọt... Rơi xuống ở đó tờ giấy kia, ẩm thấp phía trên nét mực màu đen.

Biết nguyên nhân cha ruột mình chết thì anh thật không có cảm hận ông ta, bởi vì anh chưa từng cùng cha ruột tiếp xúc qua, cũng không có bất kỳ tình cảm với ông, anh chỉ là rất tức giận, vô cùng tức giận, khi đó ông ta lại không ngừng khiêu khích anh, không ngừng kích thích anh, cho nên anh mới xung động nổ súng. Anh cũng không muốn giết ông ấy, cho dù không biết ông chính là cha ruột Tử Thất Thất, anh cũng chưa từng muốn giết ông.

Thật là buồn cười!

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha ha...” Anh đột nhiên cười thoải mái, mà nước mắt như cũ trong hốc mắt xuất hiện.

Anh tại sao đối với một người đàn ông chấp nhất như vậy chứ?

Là bởi vì không chiếm được sao?

Là bởi vì thấy Mặc Thâm Dạ cùng ông ở chung một chỗ, để cho anh hâm mộ, cho nên mới phải sinh ra tình cảm như vậy sao?

Là bởi vì tất cả mọi người đều đối với anh lạnh lùng, đột nhiên ông đối với anh dịu dàng một lần kia, mà biến thành như vậy sao?

Anh thế nhưng lại thích kẻ thù giết cha của mình như vậy, thật là quá buồn cười... Thật là tức cười...

Nhưng là buồn cười nhất chính là...

Anh thế nhưng lại vì một phong thư... Mà rơi xuống giọt nước mắt trân quý nhất của người đàn ông.

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Mặc Hình Phong ông thắng... Cái người cha đáng giận vô liêm sỉ này... Ông thắng ——”

Anh lớn tiếng kêu, vừa khóc vừa cười...

Anh nhận thua!

Ông nói rất đúng... Anh căn bản cũng không thích hợp làm hắc đạo đầu rông...

...

Địa lao

Cửa tầng thứ hai.

Tử Thất Thất nghe tiếng kêu của anh, khoe miệng hơi gọi lên tươi cười, cũng không phải vui vẻ cười, cũng không phải là khổ sở cười, nhưng là không phải là không vui vẻ cười, càng không phải là không đáng tươi cười đáng chất, tóm lại là ngay cả chính cô cũng không biết, mình đang cười cái gì?

Xoay người đi về phía cửa tầng một địa lao, trong lòng không khỏi có cảm giác, đang không ngừng du đãng...

Mặc Tử Hàn!

Anh có nghĩ tới hay không, ba không thích đến gần anh, không thích nói với anh, thậm chí không thích nhìn anh, có lẽ là bởi vì ba không muốn đem anh dạy thành một người máu lạnh vô tình, không muốn làm cho anh trở thành người trong hắc đạo.

Chương 346: Thân thể Mặc Tử Hàn... Đi gặp mẹ đi!

Sáng sớm

Ngày mới vừa lộ ra chút ánh sáng...

Mặc Tử Hàn từ địa lao về phòng ngủ, khẽ khàng mở cửa phòng ra, chỉ sợ sẽ đánh thức Tử Thất Thất, nhưng khi anh mở cửa ra mới phát hiện, Tử Thất Thất đã sớm dậy rồi, còn ngồi trên giường nhìn anh, giống như đã đợi rất lâu.

“Em dậy rồi à!” Anh nhếch môi khẽ nói.

“Sau khi anh đi em đã dậy rồi, hơn nữa còn đi theo anh nữa cơ, chỉ là về sớm một bước thôi!” Tử Thất Thất hết sức dịu dàng thẳng thắn nói ra..

Mặc Tử Hàn nghe vậy có chút kinh ngạc, “Em đi theo anh, vậy em đều nhìn thấy hết rồi hả?”

“Ừ!” Tử Thất Thất gật đầu.

Mặc Tử Hàn hơi lúng túng, từ từ tới trước mặt cô, nhìn thấy cơ thể bên trong áo ngủ liền lấy chăn khoác lên người cô, khẽ nói, “Em vẫn một mực chờ anh sao? Em muốn nói gì với anh à?”

Cảm thấy được sự ấm áp, Tử Thất Thất cười càng ôn nhu hơn, cô ngửa đầu nhìn hốc mắt còn ửng đỏ của anh nói, “Em cho là, giấy không gói được lửa, cho dù anh không muốn biết, nhưng sớm muộn cũng sẽ biết, thế nên em quyết định, nói hết chuyện về ba anh cùng thân thể anh cho anh biết!”

“Thất Thất...”

“Mặc kệ anh có muốn nghe hay không, thế nhưng đây là chuyện anh cần phải

biết!” Tử Thất Thất cắt ngang lời anh, chăm chú nhìn vào đôi mắt anh nói tiếp, “Trên thế giới này, mỗi một cá nhân khi sinh ra đều nợ cha mẹ công ơn lớn nhất, bởi vì sinh mệnh chúng ta đều do cha mẹ ban tặng, bất luận số mạng sau khi sinh như thế nào, gặp gỡ như thế nào, đều phải cảm ơn cha mẹ đã ban cho chúng ta sinh mệnh này, thế nên ít nhất... Cũng phải khắc sâu tên cha mẹ vào trong đầu, cho đến chết cũng không thể quên!”

Mặc Tử Hàn nghe cô nói nghiêm túc, bỗng nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, sau đó cúi người cười nói, “Em đúng là một lão bà dài dòng, tất cả đều nghe lời em hết.”

Nói xong, môi anh liền nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tử Thất Thất mở to hai mắt, mặt đỏ tai hồng, tức giận nói, “Anh đang làm gì đấy? Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó!”

“Anh rất nghiêm túc lắng nghe mà, hơn nữa cũng đón nhận lời khuyên của em, em còn oán trách cái gì nữa đây?”

“Anh...” Tử Thất Thất cắn phần trũng mắt nhìn anh.

Tại sao vào lúc này rồi mà anh còn có thể trêu chọc cô như thế? Trong đầu tên này đúng là chỉ tồn tại chữ “sắc”, quả không sai!

“Ai...” Cô thở dài, cùng người này tức giận thì đúng là con cóc.

“Anh đã đón nhận, như vậy...” Cô lại làm mặt nghiêm túc, sau đó vỗ đệm chỗ bên cạnh nói, “Ngồi xuống đi, em sẽ đem những chuyện mình biết nói hết cho anh!”

“Được!” Mặc Tử Hàn đồng ý xong liền ngồi cạnh cô.

Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt anh, mặc dù không nhìn thấu được suy nghĩ của anh, nhưng cô vẫn nghiêm túc nói, “Ba anh là Lãnh Kiêu Hùng, là tổng cảnh ti thành phố X, lúc còn trẻ là một cảnh sát rất ưu tú, chính là ông ấy đã bắn chết long đầu đời đầu tiên của nhà họ Mặc, là một nhân vật anh hùng. Mẹ anh tên là Mộng Thiên Tâm, là một phụ nữ rất xinh đẹp cũng rất dịu dàng,

chỉ là bà ấy vì chuyện anh mất tích hơn 30 năm trước, cùng chuyện ba anh chết làm cho tinh thần bà sụp đổ, giờ vẫn đang ở bệnh viện. Mà anh... Còn có một anh trai...”

Anh trai?

Mặc Tử Hàn có chút kinh ngạc, bởi vì Tử Thất Thất tạm dừng cùng biểu tình hiện ra trên mặt, có chút quái dị.

“Anh trai anh? Hẳn tên gì? Làm sao em không nói tiếp nữa hả?” Anh bình tĩnh hỏi.

Tử Thất Thất có chút lo lắng, sau đó lại miễn cưỡng cười nói, “Anh trai anh là Lãnh Mạc Nhiên, hiện tại cũng là một cảnh sát ưu tú!”

Lãnh Mạc Nhiên?

Mặc Tử Hàn nghe đến cái tên này mày liền nhú lại.

Thì ra là hắn, khó trách Phương Lam từng nói máu hắn phù hợp Thiên Tân, vào lúc đó hắn đã cảm thấy hơi có chút quái dị, hoá ra là như vậy, bởi vì bọn họ là anh em ruột, cho nên mới phù hợp với trái tim của Thiên Tân. Thật đúng là có chút ngoài ý muốn, ba mình là cảnh sát, anh trai cũng là cảnh sát, còn là người đã từng tự tay bắt anh vào ngục kia.

Đây xem như là một loại nghiệt duyên sao?

“Ha...” Anh khẽ cười một tiếng.

Tử Thất Thất nhìn anh cười, trái tim bỗng thất lại.

Mặc Tử Hàn lại dịu dàng nhìn cô nói, “Anh đã nhớ kỹ cả rồi, anh sẽ nghe lời em nói, nhớ kỹ tên ba mẹ thân sinh của anh, cho đến chết cũng sẽ không quên. Chỉ là cái người lớn hơn anh vài tuổi đó, có thể không cần nhớ được không?”

“Này! Em rất nghiêm túc nói chuyện này với anh, anh có thể đừng cợt nhả

với em nữa được không?” Tử Thất Thất có chút tức giận với thái độ của anh.

“Anh cũng không có chột nhả mà, anh cũng rất là nghiêm túc nói với em đó, chỉ là... Anh không rõ lúc biết ba mẹ thân sinh là ai cần dùng biểu cảm như nào, bởi vì... Cho tới giờ chưa từng có ai dạy anh chuyện này mà.” Mặc Tử Hàn vẫn cười nói như cũ.

Tử Thất Thất chấn kinh nhìn anh, thấy anh tươi cười không có tự nhiên.

Chột vươn tay ôm chặt lấy anh, nói, “Anh là thằng ngốc sao? Cho dù không có ai dạy anh, anh cũng có thể học trong sách nữa mà? Anh hẳn phải biết chứ? Thiệt là... Cái tên này... Rốt cuộc là lớn lên thế nào vậy?” Con người anh, cuộc đời anh, rốt cuộc là vượt qua thế nào? Anh rốt cuộc đã từng trải qua những chuyện gì?

“Em mới là cô ngốc!” Mặc Tử Hàn cũng ôm chặt cô, cười trả lời, “Đương nhiên là từng ngày từng ngày... Từ từ lớn lên rồi!”

Tử Thất Thất không biết sao lại tuôn trào nước mắt, nghẹn ngào nói, “Anh không hận sao? Hận ba em không cho anh có hạnh phúc gia đình, biến anh thành bộ dáng hiện tại.”

“Thật xin lỗi, anh cũng không có cảm thấy căm hận, ở trong hắc đạo, chuyện như vậy thường sẽ xảy ra, cho nên anh cũng không còn cảm giác gì nữa!”

“Vậy anh không đau lòng sao? Mẹ anh, bà ấy... Bà ấy giờ...”

“Thật xin lỗi, anh cũng không có cảm giác đau lòng, bởi vì anh đã từng làm chuyện tàn nhẫn hơn với người khác.”

“Ngu ngốc, làm gì luôn nói xin lỗi với em, anh cũng đâu có làm gì sai!”

“Vậy sao? Nhưng anh cho rằng, với một người bình thường, sau khi nghe em nói xong hẳn sẽ khóc? Nhưng thật lạ là... Anh... Một chút cũng không khóc nổi!” Là bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa từng tiếp xúc với bọn họ? Là bởi vì mình quá mức máu lạnh sao? Hay là bởi vì vừa rồi khóc quá nhiều trong địa lao? Quả nhiên, là bởi anh là một người đàn ông kém cỏi, cũng là một đứa

con trai kém cỏi.

“Vậy em hỏi anh...” Tử Thất Thất ôm lấy hai tay đang thít chặt của anh, sau đó nói, “Anh có vui vẻ không? Biết mình còn có thân nhân sống trên thế giới này, anh cảm thấy vui vẻ không?!”

“Vui vẻ?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc nói ra, sau đó ngẫm nghĩ, trầm mặc cảm thụ nội tâm của mình.

Mặc dù anh cũng không cảm thấy oán hận Mặc Hình Phong, cũng không thấy bởi vì chuyện của mẹ mà đau lòng, càng không có xúc động muốn khóc, nhưng sau khi nghe cô nói, anh có thể cảm thấy có một thứ gì đó kỳ quái đang không ngừng chảy, đó là vui vẻ sao? Dường như có chút không giống.

“Ha...” Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nói, “Anh mặc dù không rõ ràng đây có phải cảm giác vui vẻ không, nhưng anh lại rõ, anh rất cảm ơn bọn họ, cảm ơn bọn họ đã sinh ra anh, cảm ơn Mặc Hình Phong cướp anh đi, cảm ơn sự dưỡng dục nhiều năm của ông ấy, cũng cũng cảm ơn sự lạnh lùng của ông ấy với anh, mặc dù cuộc sống trước kia của anh có thống khổ, nhưng những chuyện đó lại tạo ra anh bây giờ, như lúc này gặp được em... Anh nói rồi, mọi chuyện anh đều không quan tâm, anh chỉ cần có em cùng các con bên cạnh thôi.”

“Ha, ha, ha...” Mặc Tử Hàn sau khi nói hết, đột nhiên lại cười khan, sau đó áy náy nói, “Những lời anh vừa nói kia, tựa hồ nói có chút thật xin lỗi cha mẹ ruột, nhưng... Anh mặc kệ, cuộc đời anh không muốn làm lại, đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhất của anh, lựa chọn hạnh phúc nhất của anh.”

Tử Thất Thất nghe anh nói ra. Cảm thấy lời anh có chút lộn xộn, hơn nữa ý tứ cũng có vẻ không bình thường, thậm chí thái độ đối với chuyện này cũng có vấn đề rất lớn, nhưng... Nghe anh nói cuộc sống chỉ cần có cô cùng các con bên cạnh lại khiến cô vô cùng cảm động, khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Anh đây... Quả nhiên là đại ngốc, đại ngốc thế giới, không... Là đại ngốc thế kỷ mới đúng!” Tử Thất Thất vui vẻ oán trách nói hai tay lại ôm chặt anh hơn.

“Rất là xin lỗi a, khiến em yêu một tên đại ngốc thế kỷ rồi!” Mặc Tử Hàn vui vẻ cười.

“Không sai, em yêu một tên ngốc thế kỷ... Mới thật sự là đồ ngốc chân chính!”

“Ồ? Em rút cuộc thừa nhận em là đồ ngốc rồi hả?”

“Đừng vào lúc này phá vỡ khung cảnh! Đồ đàn!”

“Anh chỉ nói thật thôi mà!”

“Không được nói, đồ đàn!”

“Bà xã thật bá đạo nha, xem ra sau này anh phải cố chịu đựng rồi!”

“Câm miệng, đồ đàn!”

“Đừng gọi anh là đồ đàn nữa, anh họ Mặc!”

“Mặc đàn độn!”

“...”

Mặc Tử Hàn có chút buồn bực, nhưng tay càng ôm chặt cô hơn, cũng là vô cùng thỏa mãn.

Mình mặc kệ những ân oán oán gì từng xảy ra, giống như Mặc Hình Phong đã nói trong thư, trút hết căm hận vào một mình ông ấy rồi giết ông ấy để kết thúc tất cả mọi chuyện. Cho nên anh sẽ không oán hận bất kì ai, cũng không hận gì nữa, anh chỉ muốn lựa chọn con đường hạnh phúc cho bản thân, anh chỉ muốn sống cùng người nhà lúc này... Chính là hoàn mỹ nhất.

“Ngủ đi, anh buồn ngủ quá!” Anh ôm cô, kiệt sức ngã ngửa ra giường.

“Ngủ? Giờ là buổi sáng rồi đó, phải rời giường mới đúng chứ?” Tử Thất Thất hét to.

“Tôi qua anh không có ngủ được, anh buồn ngủ quá à!”

“Này, không cho phép ngủ... Cho dù ngủ cũng đừng ôm em ngủ chứ... Mặc Tử Hàn trúng thối, em còn phải rời giường nữa--”

Sáng sớm vừa ồn ào, vừa mang theo hạnh phúc như mặt trời đang mọc lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ...

Buổi trưa

“Này! Anh nói... Cho dù em muốn cùng anh tay trong tay, cũng không cần kéo anh mạnh thế chứ? Buông anh ra đi, anh sẽ tự đi!” Mặc Tử Hàn phản nản nói, bắt đầu đi khó khăn đi từng bước.

Tử Thất Thất cầm chặt tay anh, lôi mạnh anh đi, nói, “Em thả anh ra rồi, anh sẽ thành thật đi theo em sao? Nếu anh thành thật đi theo em thì em sẽ thả anh ra!”

“...” Người nào đó bỗng nhiên trầm mặc.

“Thiệt là!” Tử Thất Thất tức giận oán trách, nói, “Đã hơn ba chục tuổi đầu rồi, còn gì mà then thùng nữa? Không phải chỉ gặp mẹ ruột mình thôi sao? Anh sợ cái gì?”

“Anh đâu có sợ?” Mặc Tử Hàn bất thành linh dùng sức Tử Thất Thất đang kéo anh đi liền dừng lại, hoàn toàn không có biện pháp kéo anh động.

“Vây... Anh... Liên... Đi... Cho... Em...” Tử Thất Thất dùng đến hết sức lực, vừa nói, vừa lôi kéo anh, nhưng hai chân của anh lại vẫn không nhúc nhích.

Nhìn qua cũng không có cường tráng, còn hơi gầy ốm, nhưng sức anh ở đâu tới vậy? Tại sao còn nặng hơn cả mấy cân cự thạch vậy chứ?

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng đang ra sức của cô, bắt đầu dĩ thờ dài, “Haizz...

Anh nhất định phải gặp bà ấy sao?”

“Dĩ nhiên, bà ấy nhớ anh hơn 30 năm, nếu anh xuất hiện trước mặt bà ấy, nói không chừng bà ấy sẽ mau chóng đứng dậy được!”

“Không thể nào chứ?”

“Anh chưa thử sao biết không được? Đừng có lúc chưa làm đã muốn kết luận, còn phải sau khi làm xong thì cố gắng hơn nữa mới đúng!”

“Đây là Logic gì thế?”

“Đừng dài dòng, đi nhanh lên...” Tử Tử Thất Thất lại một lần nữa dùng sức kéo anh.

Buổi sáng sau khi anh nằm lên giường liền ôm cô ngủ thẳng, thật vất vả giữa trưa mới lười anh dậy được, đổi một bộ âu phục trắng, sau một hồi chỉnh trang quần áo cẩn thận, mới đưa anh dẫn tới nơi này, nhưng sau khi tới cửa biết chuyện, anh liền lập tức muốn trở về.

Làm sao có thể để anh trở về đây? Vất vả lắm mới lừa được anh tới đây, bất kể như thế nào cũng phải gặp mặt!

“Haizz...” Mặc Tử Hàn lại thở dài, sau đó thỏa hiệp nói, “Anh biết rồi, anh sẽ ngoan ngoãn đi theo em gặp bà ấy, thế nên em buông tay anh ra đi, tay áo anh cũng sắp bị em làm nhàu nhĩ hết rồi đây này!”

Tử Thất Thất chăm chú nhìn nét mặt anh, cảnh giác nói, “Anh thật chịu đi gặp bà ấy? Có thật không?”

“Đúng, là thật!” Mặc Tử Hàn có chút không nhịn được trả lời.

“Không được gạt em, anh mà chạy thì anh nhất định phải chết!”

“Anh sẽ không chạy, anh thề!”

“Được rồi!” Tử Thất Thất nói xong, từ từ buông tay anh ra, sau đó chăm chú

nhìn chăm chăm anh rồi đi lên lầu hai.

Mặc Tử Hàn đi theo sau cô, từng bước từng bước đi lên lầu.

Sau khi gặp mặt phải nói gì với bà ấy đây? Phải dùng nét mặt như nào đối mặt với bà ấy? Phải cười ư? Hay là cảm động mà khóc đây?

Thật sự là phiền toái!

Mẹ ư...

Anh tới giờ chưa từng gọi hai chữ này đâu, không biết đối mặt với bà ấy gọi lên hai chữ này sẽ có cảm giác gì đây?

...

Lầu hai

Phòng bệnh 207

Mặc Tử Hàn đứng ở cửa phòng, nhìn người phụ nữ với khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt bi thương đang ngồi trên giường.

Đây chính là mẹ anh?

“Mặc Tử Hàn, chúng ta vào thôi!” Tử Tử Thất Thất nhỏ giọng nói với anh.

“Đi vào? Không phải trừ thân nhân ra, không để cho người khác vào sao?”

“Anh yên tâm, em đã gọi Hỏa Diễm bảo giải quyết mấy bác sĩ kia rồi, ở đây tạm thời không có ai cả, hơn nữa cái cửa này mở rồi, anh xem!” Tử Thất Thất nói xong lập tức mở cửa phòng bệnh ra.

“Em... Em học bản lĩnh này lúc nào thế?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc hỏi, nhìn đồ trong tay cô.

“Chuyện này về sau sẽ kể cho anh nghe, việc anh phải làm bây giờ...” Tử

Thất Thất nói được một nửa, sau đó liền mỉm cười mở cửa ra, đẩy anh đi vào, vừa đóng cửa, vừa nói, “Cứ từ từ tán gẫu ở trong đó, em canh chừng ở bên ngoài cho!”

Nói xong, liền “cách” đóng cửa phòng lại, rất nhanh sau đó khóa lại.

...

Trong phòng bệnh

Mặc Tử Hàn sững sờ đứng ở bên trong gian phòng, chợt quay người lại, lập tức gõ cửa, xoay đi xoay lại tay nắm, sau đó lớn tiếng nói, “Này, Tử Thất Thất, mau mở cửa ra. Em để anh một mình ở đây nói gì với bà ấy? Này... Mở cửa...”

Ngoài cửa Tử Thất Thất cách cánh cửa sổ đối mặt với anh, lắc đầu một cái, hoàn toàn không nghe được anh nói gì.

Mặc Tử Hàn tức giận trừng cô, chỉ thấy cô nhún vai một cái, sau đó cười có chút hả hê xoay người đưa lưng về phía anh.

“Đáng chết!” Mặc Tử Hàn mắng.

Bỗng...

“Anh... Là ai?”

Phía sau truyền đến giọng nói của Mộng Thiên Tâm, Mặc Tử Hàn cả kinh, trái tim vậy mà tăng tốc.

Anh hơi điều chỉnh nét mặt của mình, khăn trương xoay người, nhìn gương mặt Mộng Thiên Tâm, chống lại đôi mắt thâm thúy của bà ấy.

“Tôi... Tôi là...”

Chương 347: Con trai bảo bối của mẹ, con rốt cuộc đã về rồi!

Mặc Tử Hàn vừa mở lời, tiếng lại dần mất hẳn, bắt đầu do dự có nên nói thân phận mình ra không? Phải nói ra thân phận mình như thế nào? Mà bà ấy... Sẽ tin anh sao?

“A...”

Mộng Thiển Tâm chợt lên tiếng, đôi mắt sâu xa dò đi, bà nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường, vừa đúng lúc, bà như thường ngày nỉ non nói, “Đến giờ cho bảo bảo bú sữa rồi, bảo bảo không ăn sẽ đói đấy!”

Bà nói xong liền đứng dậy, sau đó đi tới đầu giường cầm con gấu teddy lên, cẩn thận ôm vào ngực, lại cầm bình sữa trên tủ đầu giường đặt vào miệng gấu teddy, mỉm cười nhìn nó, giống như đang nhìn bảo bảo của mình.

Mặc Tử Hàn nhìn bà lúc này, không nhận được cau mày.

Vừa rồi lúc bà ấy lên tiếng còn như người bình thường, nhưng đột nhiên lại thay đổi thành như thế, chẳng lẽ bà ấy thật sự bị điên sao? Bà ấy đúng như Tử Thất Thất nói, hơn 30 năm trước bị mất anh, sau đó lại thấy tử trạng của chồng mình, cho nên tinh thần liền suy sụp thành bệnh tâm thần?

Trái tim chợt run rẩy, mơ hồ co rút lại!

Anh đặt tay lên trái tim, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây chính là đau lòng ư?

Đây chính là cảm giác đau lòng mà Tử Thất Thất nói sao?

Rõ ràng cho tới bây giờ chưa từng gặp người phụ nữ ấy, rõ ràng không có

tiếp xúc gì với bà ấy, nhưng nhìn bà ấy bây giờ, nhìn bộ dạng si ngốc của bà ấy, tim của anh cũng không tự giác mà đau đớn, không tự chủ được mà thấy khó chịu.

“A --” Mộng Thiên Tâm chợt kêu lên một tiếng sợ hãi, đôi tay bỗng buông lỏng, gấu teddy cùng bình sữa trong tay đều rơi xuống đất, mà Mộng Thiên Tâm lại mở to mắt hoảng sợ, khủng hoảng nói, “Đây không phải con của tôi... Không phải con của tôi! Con của tôi ở đâu? Nó đang ở đâu? Ở đâu?”

Bà vừa nói vừa hốt hoảng tìm kiếm những chỗ bí mật trong phòng.

Bà cúi xuống gầm giường, mở tủ đầu giường, kéo ga trải giường, vừa tìm kiếm lộp đi lộp lại, vừa kinh hoảng nói, “Ở đâu? Ở đâu? Con tôi ở đâu? Con ơi... Con ơi... Con mau ra đây đi, đừng chơi trốn tìm với mẹ nữa...Mẹ sợ lắm... Mau ra đây đi... Mau ra đây đi... Con của mẹ... Con của mẹ mau ra ngoài đi... A a a a --”

Mộng Thiên Tâm chợt hét lên, hai tay nắm lấy mái tóc xoắn hỗn độn của mình, mắt lại hoảng sợ mở to, giống như nhìn thấy chuyện gì đó đáng sợ, cả người không ngừng run rẩy, sợ hãi nhảy lên trên giường co mình lại, lúi lúi vào góc giường, ôm chặt lấy bản thân.

“Đừng... Đừng... Đừng chết... Kiều Hùng... Anh sẽ không chết... Anh sẽ không chết...”

“Con ơi... Con ơi... Con ở đâu... Con của mẹ... Con rốt cuộc ở đâu?”

Mặc Tử Hàn đứng nhìn bộ dạng bây giờ của Mộng Thiên Tâm, trái tim lại càng đau đớn hơn, chân mày cũng càng nhíu lại chặt hơn, đột nhiên, chân anh tiến lên, cứ như vậy từng bước từng bước... Đi tới bên giường, anh quỳ một chân lên giường, sau đó từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào tay bà.

Thân thể của Mộng Thiên Tâm giật mình mà chấn động.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt bà, nhìn những nếp nhăn cùng vẻ hoảng sợ trên mặt bà, sau đó hơi nhếch miệng, nắm chặt lấy cánh tay bà, mở miệng nói, “Là con đây... Con chính là đứa con mẹ tìm đây... Con chính là con mẹ đây... Mẹ nhìn

con đi này, con chính là con mẹ đó!”

Nghe anh nói, Mộng Thiên Tâm hoàn toàn lâm vào khủng hoảng, bà co chặt mình hơn, hất mạnh tay anh ra, nhưng tay anh lại như cái kìm giữ chặt tay bà không chịu buông.

“Đừng... Đừng giết tôi... Đừng giết tôi... Anh là ai... Anh đã cướp đi con của tôi sao? Là anh giết Kiều Hùng sao? Anh muốn gì? Anh muốn giết tôi ư?” Mộng Thiên Tâm hoảng sợ nói, đôi mắt sợ sệt nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nắm chặt tay bà, sau đó chân còn lại cũng quỳ lên giường, anh nhìn bà thật gần, đau lòng, rồi lại mỉm cười nói, “Có lẽ mẹ không nhận ra con, dù sao đã qua hơn 30 năm, mà con cũng không biết phải nói thế nào để mẹ tin con, không bằng như vậy đi, con tự giới thiệu trước, con tên là Mặc Tử Hàn, năm nay ba mươi lăm tuổi, mặc dù không thể nói là một người tốt, nhưng cũng coi là một người đàn ông tốt. Ngoài cửa là vợ tương lai của con, cô ấy tên Tử Thất Thất, là một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, mặc dù chúng con chưa kết hôn, nhưng đã có ba đứa con vô cùng đáng yêu, một đứa tên Mặc Thiên Tân, là một bé trai, năm nay mười hai tuổi, một đứa là Mặc Thiên Ân, cũng là bé trai, năm nay năm tuổi, một đứa nữa là Mặc Thiên Ái, là một bé gái, cũng năm tuổi... Ha ha ha...” Anh cười có chút xấu hổ, thái độ cũng trở nên lúng túng, “Xấu hổ quá, dường như nói xa quá rồi, chỉ là... Con thật sự chính là con trai mẹ, về sau mẹ không cần phải đi tìm con trai mẹ nữa, bởi vì...” Anh nắm chặt cánh tay bà, sau đó từ từ trượt xuống cầm lấy bàn tay bà đặt vào ngực mình, nói, “Con chính là con của mẹ!!”

Bỗng nhiên trong lúc đó, hết sức thần kỳ, Mộng Thiên Tâm nhìn vào đôi mắt hắn, thân thể dần dần không run rẩy nữa, vẻ mặt sợ hãi từ từ biến mất.

Bà kinh ngạc nhìn anh.

“Con... Con trai?” Bà nghi ngờ nỉ non, tay từ từ hướng lên, nhẹ nhàng, thấp thỏm, vuốt ve gò má của anh.

Mặc Tử Hàn ngoan ngoãn không nhúc nhích, mặc cho bà nhìn chăm chăm, mặc cho tay bà vuốt ve.

Mộng Thiên Tâm từ từ dường như có hơi bớt cảnh giác với anh, tay dần chuyển tới tai anh, vuốt tóc mai lên, nhìn phía sau tai anh.

Ba nốt ruồi đen dần hàng sau tai anh cực kỳ che khuất, không nhìn kỹ căn bản là không thấy được.

Bỗng nhiên!

Mộng Thiên Tâm mở to hai mắt, giống như nghĩ lại thời điểm 30 năm trước lúc anh ra đời, ở sau tai đứa bé cũng có 3 nốt ruồi đen, nhưng nốt ruồi khi đó còn nhỏ hơn bây giờ, vẫn còn nhạt, nếu toàn thân đứa bé trơn bóng không gì che dấu được, căn bản cũng không có thể nhanh chóng mà phát hiện ra ba nốt ruồi đó.

“Con của mẹ...” Bà lại thì thào.

Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn bà, mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng thần sắc trong đôi mắt bà cũng đã có biến hóa rất lớn.

“Con của mẹ... Con của mẹ... Con là con của mẹ...” Bà nói xong liền rút nước mắt, cánh tay mở ra ôm chặt lấy anh, vui vẻ nói, “Con của mẹ... Con trai của mẹ... Con là con của mẹ, là con trai của mẹ, mẹ nhận ra con, mẹ nhận ra con rồi... Con cuối cùng cũng về bên mẹ rồi, con rút cuộc cũng quay về rồi, thật tốt quá, thật tốt quá... Thật tốt quá...”

Mặc Tử Hàn sững sờ bị bà ôm lấy, kinh ngạc mở to đôi mắt.

Mặc dù không rõ tại sao bà ấy lại thành như vậy, chỉ là bị bà ấy ôm lại, cũng có một dòng chảy ấm áp chảy vào tim anh. Mà tâm tình cũng trở nên vui vẻ nhẹ nhõm. Chẳng lẽ đây chính là vui vẻ mà Tử Thất Thất nói? Bởi vì gặp được người phụ nữ này mà trở nên vui vẻ?

Đôi tay cũng không nhịn được từ từ ôm chặt lấy bà, sau đó hơi cười cười, nói, “Mẹ...”

Thì ra cảm giác có mẹ là vậy a, thì ra cảm giác gọi hai chữ này lại là vậy a... Mẹ... Mẹ của anh...

Nhưng cảm giác ấm áp vậy cũng không kéo dài lâu, chỉ hơn 10' sau sau, cảm xúc của Mộng Thiên Tâm lại xảy ra biến hóa.

Bà đột ngột buông anh ra, đôi mắt ngập nước tràn đầy ưu thương, mà bà lại si si ngốc ngốc, từ từ xuống giường, bắt đầu dọn dẹp căn phòng vừa bị bà làm lộn xộn, nhặt gấu teddy và bình sữa lên đặt trên tủ đầu giường, trải lại ga, gấp chăn cẩn thận đặt ở đầu giường, sau đó ngồi trên giường không nhúc nhích nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Mặc Tử Hàn nhìn biểu hiệu của bà liên nhú chặt mày.

Anh nghi ngờ lên tiếng, khẽ gọi bà, “Mẹ... Mẹ... Mẹ có nghe con nói không? Mẹ... Mẹ...”

“...” Mộng Thiên Tâm không có phản ứng gì ngồi yên nhìn ngoài cửa sổ.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dạng tĩnh lặng của bà, trái tim lại đau đớn.

Vừa rồi còn nhận ra anh, nhưng ngay lập tức lại trở lại ban đầu. Cũng đúng, dù sao bà ở trạng thái này rất nhiều năm rồi, muốn bà lập tức hồi phục căn bản là không có khả năng, bà có thể nhận ra được đứa con trai này, cũng đã là kỳ tích.

Nhẹ nhàng thở dài, từ từ tới trước mặt bà, mặc dù bà ấy không nhìn anh, nhưng lại vô cùng kỳ diệu, chỉ cần nhìn bà ấy, anh liền cảm thấy một cảm giác vui vẻ.

“Mẹ... Con phải đi rồi, hôm nào đó con sẽ trở lại thăm mẹ, hơn nữa còn tìm bác sĩ tốt nhất cho mẹ, con nhất định sẽ trị khỏi bệnh cho mẹ!” Anh nói xong khẽ nở nụ cười, sau đó có chút không nỡ ra cửa phòng bệnh.

...

Ngoài cửa phòng

Tử Thất Thất đưa lưng về cánh cửa, trong lòng rất hiếu kỳ, tò mò hai người

bọn họ bây giờ thế nào, Mộng Thiến Tâm có nhận ra Mặc Tử Hàn là con bà ấy không? Càng hiểu kỳ bọn họ đang làm gì. Rất muốn quay lại xem tình huống lúc này, nhưng cô lại sợ sau khi xoay người lại, Mặc Tử Hàn sẽ lại lúng túng xấu hổ, cho nên vẫn để hai người bọn họ ở cùng với nhau như thế tốt hơn.

“Cộc, cộc, cộc!”

Bên trong vang lên tiếng gõ cửa.

Tử Thất Thất ngạc nhiên xoay người lại, nhìn Mặc Tử Hàn nét mặt nhu hòa đứng ở cửa phòng.

Mặc Tử Hàn thấy cô ngăn người nhìn chằm chằm, lập tức đưa mắt với cô, gõ cửa kính thủy tinh.

Tử Thất Thất sững sốt hoàn hồn.

Mặc Tử Hàn lập tức nhìn xuống khóa cửa, sau đó chậm rãi mở miệng làm khẩu hình với cô, “Mở... Cửa!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh mỉm cười tà ác, sau đó cầm công cụ mở khóa, khoa tay múa chân trước mắt anh, đặc ý cũng dùng khẩu hình, “Không... Muốn!”

“Tử Thất Thất, em đừng có quá đáng quá, mau mở cửa đi!” Mặc Tử Hàn sốt ruột, tức giận lên tiếng.

Tử Thất Thất nhìn anh dùng khẩu hình, không hiểu nhún vai, cũng dùng khẩu hình, “Anh... Nói... Cái... Gì?”

“Em...” Mặc Tử Hàn tức giận, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Tử Thất Thất đặc ý lắc đầu, vui vẻ cười chọc giận anh.

“Được!” Mặc Tử Hàn nhin lửa giận, lấy điện thoại ra gọi cho cô, đặt ở bên tai.

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Di động trong túi Tử Thất Thất vang lên, cô nghi hoặc lấy ra nhìn số hiện lên, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, hả hê ần nghe.

“Mở cửa cho anh!” Mặc Tử Hàn hét lên ra lệnh.

Tử Thất Thất đau cả tai, oán trách nói, “Anh nói chuyện không dịu dàng chút được sao?”

“Mau mở cửa cho anh!” Mặc Tử Hàn lại ra lệnh, giọng ngược lại hoàn hoàn hơn một chút.

“Bảo em mở cửa cũng được, nhưng anh phải đồng ý em ba chuyện!”

“Em lại muốn giở trò gì với anh đây hả?”

“Chẳng lẽ anh chưa xem “Ỗ thiên đồ long ký” sao? Lúc Triệu Mẫn đồng ý đưa thuốc giải cho Trương Vô Kỵ thì anh ta phải đồng ý ba chuyện cho cô ấy, thế nên anh cũng phải đồng ý em ba chuyện mới được!”

“Bây giờ là thế kỷ 21, không phải cổ đại, tư tưởng em đừng có cũ kỹ như vậy được không? Đừng có chơi trò nhảm chán này nữa, mau mở cửa đi!”

“Anh không đồng ý em, em sẽ không mở cửa!” Tử Thất Thất bắt đầu chơi xỏ lá.

“Em tưởng em không mở thì anh không ra được sao” Giọng Mặc Tử Hàn mang theo mùi vị uy hiếp.

“Anh cũng biết mở khóa?” Tử Thất Thất hỏi.

“Cái trò chỉ có tiểu nhân vật mới học đó, em cho là anh sẽ học sao?”

“Anh nói cái gì? Tiểu nhân vật?”

“Ha...” Mặc Tử Hàn cười khẽ, xuyên qua cửa kính thủy tinh nhìn cô nói, “Đại nhân vật giống như anh, đương nhiên là phải dùng phương pháp đơn giản hơn rồi!”

Tử Thất Thất nghi ngờ nhìn chằm chằm anh.

Chỉ thấy Mặc Tử Hàn rút sau hông ra một khẩu súng lục màu đen hướng về khóa cửa nói, “Mặc dù một viên đạn rất đắt tiền, nhưng so với ba chuyện kia của em thì còn tiện nghi nhiều!”

“Này, đừng nổ súng, anh muốn cảnh sát tới bắt anh hả?” Tử Thất Thất bỗng nhiên hoảng hốt.

“Nếu cảnh sát mà đến bắt anh thì cứ để bọn họ tới đi!”

“Này! Em biết rồi, em biết rồi, em mở cửa, lập tức mở cửa, như vậy được chưa?” Tử Thất Thất nói xong liền cầm gậy đó đút vào ổ khóa.

“Đợi đã nào!” Mặc Tử Hàn chợt gọi cô lại, một tay nắm lấy tay nắm cửa, không để cho cô mở khóa, sau đó giảo hoạt nhìn cô.

“Anh muốn làm gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Rất đơn giản, nếu em muốn anh ra ngoài, vậy em nên đồng ý anh ba chuyện thì anh sẽ ra ngoài!”

“Anh nói cái gì? Để em đồng ý anh ba chuyện?”

“Ai... Cái bộ “Ỗ thiên đồ long ký này” sáng tác rất hay, có cơ hội nhất định phải đọc một lần mới được!”

“Anh... Anh... Được!” Tử Thất Thất tức giận hét to, bực bội nói, “Vậy anh cả đời cứ ở đây đi, vĩnh viễn đừng có ra!”

“Được thôi, dù sao anh cũng không đề ý!” Mặc Tử Hàn một bộ thong dong.

Tử Thất Thất tức giận trừng mắt nhìn anh, mà lúc này...

Hỏa Diễm bỗng nhiên vội vàng tới cạnh cô, có chút hốt hoảng nói, “Phu nhân, Lãnh Mạc Nhiên đến đây, chúng ta phải lập tức rời đi mới được!”

Lãnh Mạc Nhiên?

Anh ta hôm qua không phải đã tới rồi sao? Thế nào hôm nay lại tới?

Không được!

Hiện tại không phải thời cơ để anh em bọn họ nhận nhau, nếu như biến khéo thành vụng liền hư.

“Mặc Tử Hàn, anh đừng có náo loạn nữa, mau buông tay ra rồi ra ngoài!” Cô luống cuống nói, nhìn cái khuôn mặt vẫn ung dung tươi cười kia.

“Em đồng ý anh ba chuyện, anh lập tức ra!”

“Anh...”

“Chỉ là ba chuyện thôi mà, cũng không phải muốn mạng của em, có cần khó khăn vậy không?”

“Được rồi được rồi được rồi, em đồng ý anh, như vậy có thể đi rồi chứ? Anh mau buông tay ra!” Tử Thất Thất thỏa hiệp đồng ý, tức giận nhìn chằm chằm anh.

“Đây chính là em nói, ngàn vạn lần đừng có đổi ý!”

“Em biết rồi!”

Mặc Tử Hàn cười cúp điện thoại, sau đó buông tay nắm cửa ra.

Tử Thất Thất nhanh chóng mở cửa phòng ra, Mặc Tử Hàn chậm rì rì ra ngoài, Tử Thất Thất hung tợn trừng mắt nhìn anh, cắn răng nghiêng lợi lăm bằm gì đó, sau đó liền khóa cửa lại, lôi kéo Mặc Tử Hàn đang đi thong thả tới cầu thang khác.

Vừa đúng lúc...

Khi bọn họ vào khúc quanh, Lãnh Mạc Nhiên từ một cầu thang khác đi tới, hai người đi đan xen vào nhau

...

Lãnh Mạc Nhiên đi tới lầu hai, hướng về phòng Mộng Thiển Tâm. Anh cau mày nghĩ ngợi trong lòng. Ngày hôm qua Tử Thất Thất thần thần bí bí tới nơi này, nhất định là có âm mưu gì đó, cho nên anh nên chuyển mẹ tới bệnh viện khác mới đúng, không được, mang về nhà thì tốt hơn, nhưng anh còn chuyện ở sở phải giải quyết, không thể 24h ở cùng bà ấy.

“Ai...” Anh thở dài.

Rốt cuộc phải đưa mẹ đi đâu mới an toàn đây?

Chương 348: Không sai, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo là biểu hiện của xấu hổ!

Lãnh Mạc Nhiên đứng trước cửa phòng bệnh 207, nhìn Mộng Thiển Tâm ngồi yên trên giường trong phòng, mày nhăn chặt, thở dài trong lòng.

Suy nghĩ suốt cả đêm cũng không nghĩ ra được chỗ nào tốt, nhưng mà ở đâu cũng tốt hơn ở đây.

Hay là rời đi trước rồi lại nghĩ đi.

Anh đưa ra quyết định, hơi gật đầu, sau đó lấy điện thoại gọi cho hộ sĩ chuyên môn chăm sóc Mộng Thiển Tâm để mở cửa cho anh.

...

Bên trong phòng bệnh

Lãnh Mạc Nhiên cũng không có thu dọn gì cả, chỉ cầm gấu teddy với bình sữa trên tủ đầu giường, sau đó đứng trước mặt Mộng Thiển Tâm, chống chân ngồi xổm xuống, cầm tay bà mỉm cười dịu dàng nói, “Mẹ... Chúng ta về nhà đi!”

Mộng Thiển Tâm không có phản ứng chút nào, vẫn ngơ ngác ngồi trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm trời xanh ngoài cửa sổ, mà trong đôi mắt ấy vẫn tràn ngập bi thương.

“Mẹ... Chúng ta đi thôi!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong đứng lên, sau đó khẽ kéo tay bà giúp bà đứng lên.

Đột nhiên!

Trong đôi mắt Mộng Thiên Tâm nổi lên những gợn sóng, sau đó đôi môi mím chặt hơi run rẩy, nỉ non, “Mặc... Mặc... Tử... Hàn...”

Mặc Tử Hàn?

Lãnh Mạc Nhiên kinh ngạc mở to mắt.

“Mẹ, mẹ mới nói cái gì? Mẹ vừa mới nói cái gì?” Anh hốt hoảng hỏi, nắm chặt cánh tay bà, mà gấu teddy với bình sữa trong tay cũng rơi xuống đất.

Mộng Thiên Tâm rũ hai mắt xuống, bà cũng không để ý Lãnh Mạc Nhiên đang nắm tay mình, từ từ đứng lên, sau đó lại ngồi xồm xuống nhặt gấu teddy trên mặt đất lên, ngây ngốc cười với nó, còn dùng ngón trỏ chỉ vào trán nó nói, “Mày không phải con trai của tao... Mày không phải con trai của tao... Tao đã tìm được con trai của tao rồi... Nó mới tới thăm tao đó... Nó tên là Mặc Tử Hàn... Nó mới là con trai của tao... Ha ha ha ha...” Bà cười vui vẻ, vút gấu teddy trong tay đi, tiếp tục không ngừng nói, “Con trai tôi là Mặc Tử Hàn... Con trai tôi đã về... Nó đã về... Ha ha ha... Con trai tôi là Mặc Tử Hàn... Con trai tôi đã về... Nó đã về... Ha ha ha ha...”

Lãnh Mạc Nhiên sững sờ đứng tại chỗ, nghe những lời bà không ngừng lặp lại, thấy bà vui vẻ nhảy múa giống như một đứa bé.

Mặc Tử Hàn?

Bà ấy sao lại biết cái tên này?

Bà ấy nói Mặc Tử Hàn mới tới thăm bà ấy, tại sao Mặc Tử Hàn lại tới đây? Hắn thật sự đã tới sao?

Tại sao mẹ lại nói Mặc Tử Hàn là con trai của mẹ? Đây chỉ là ngôn ngữ điên khùng của mẹ thôi sao? Hay là Mặc Tử Hàn đã nói gì đó với mẹ?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

“Mẹ... Mẹ...” Anh vội giữ bà lại nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả

mẹ? Mẹ, mẹ nói rõ đi, Mặc Tử Hàn đã tới thật sao? Sao mẹ lại nói anh ta là con mẹ vậy? anh ta đã nói gì với mẹ? Mẹ... Mẹ nói cho con biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộng Thiên Tâm cười vui vẻ, nhìn thấy anh hoảng hốt, bà si si ngốc ngốc hưng phấn nói với anh, “Cậu biết không? Tôi tìm được con trai của tôi rồi! Nó tên là Mặc Tử Hàn, nó vừa mới thăm tôi đó, hơn nữa tôi đã xác nhận rồi, sau tai nó có ba nốt ruồi, nó thật sự là con trai của tôi... Là con trai của tôi... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Tôi cuối cùng đã tìm được con trai rồi... Thật tốt quá... Thật tốt quá...”

Lãnh Mạc Nhiên nghe bà nói những lời điên điên khùng khùng, qua nhiều năm như vậy chưa từng thấy bà như thế này. Qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên bà nói nhiều đến thế với anh. Đây là chuyện tốt ư? Nhưng chuyện với Mặc Tử Hàn là như nào? Ba nốt ruồi sau tai là như thế nào? Mặc Tử Hàn nếu thật là con trai của bà, vậy đó không phải là em trai anh rồi ư?

Không đúng không đúng không đúng!

Em trai anh hơn 30 năm trước đã chết rồi, Mặc Tử Hàn nhất định không phải là em trai anh, tuyệt đối không phải!

Anh từ từ trấn định lại, sau đó rời đi.

“Lãnh cảnh quan, anh không phải nói muốn dẫn mẹ anh xuất viện sao? Anh không sao chứ?” Hộ sĩ chăm sóc Mộng Thiên Tâm vội vàng khóa cửa phòng, nghi hoặc nhìn anh hỏi.

“Chờ một lúc, tí nữa tôi sẽ đưa bà ấy đi, tôi đi trước sắp xếp chút chuyện đã!” Anh khẽ nói, trong giọng nói có một chút hốt hoảng.

“Như vậy à, được rồi, chìa khóa phòng bệnh đưa trước cho anh, khi nào anh đi thì để chìa khóa lại chỗ trạm y tá ở lầu một là được!”

“Được!”

Lãnh Mạc Nhiên cầm lấy chìa khóa, đi nhanh tới mở cửa sổ trước mặt, để gió

bên ngoài giúp đầu óc mình được thanh tỉnh. Chờ đến khi bình tĩnh lại, lấy điện thoại ra gọi cho một số máy:

“A lô? Cảnh sát Lãnh!”

“Tiểu Tổng, giúp tôi một việc!” Lãnh Mạc Nhiên nghiêm túc mở lời.

“Anh nói đi, chỉ cần là chuyện của anh, tôi tuyệt đối giúp bạn không tiếc cả mạng sống, muôn lần chết không chối từ!”

“Chết thì không cần, nhưng tôi muốn nhờ anh điều tra một chuyện, lúc Mạc Tử Hàn ngồi tù, báo cáo DNA cùng với tất cả tư liệu của hắn, toàn bộ copy ra một bản cho tôi!”

“Lãnh cảnh quan, anh vẫn điều tra chuyện về Mạc Tử Hàn à? Anh muốn báo cáo DNA của hắn làm gì vậy?”

“Anh không cần quản cái này, cứ giúp tôi copy tài liệu rồi đặt trên bàn làm việc của tôi là được!”

“Được rồi, tôi lập tức giúp anh!”

“Cám ơn!”

“Còn khách khí với tôi nữa, chuyện nhỏ thôi mà!”

“Ha ha... “Lãnh Mạc Nhiên khẽ cười, sau đó cúp điện thoại, nhú mày nhìn mây trắng trên không trung.

Chuyện này anh nhất định phải biết rõ. Rốt cuộc Mạc Tử Hàn có phải em trai anh không, rốt cuộc Tử Thất Thất hôm qua tới đây làm gì, rốt cuộc Mạc Tử Hàn hôm nay lại tới đây làm gì, rốt cuộc bọn họ có mưu mô gì, rốt cuộc mục đích của bọn họ là gì.

Anh nắm chặt điện thoại trong tay, hung dữ trừng mắt lên.

“Mình nhất định phải rõ ràng chuyện này, nhất định phải biết rõ...”

Anh nói rất kiên định, nhưng trong lòng lại hỗn độn còn phải bắt hấn ta sao?

Mười hai năm trước anh đã bắt được hấn ta một lần, hiện tại anh lại bắt hấn ta lần nữa sao? Nhưng hấn ta là người trong hắc đạo, hấn ta đã làm nhiều chuyện trái pháp luật như vậy, anh làm cảnh sát tuyệt đối không thể bỏ qua cho hấn.

Thật là đáng giận...

Tại sao lại đột ngột xảy ra chuyện như vậy?

Tại sao?

Chung trạch

Thư phòng lầu hai

Chung Khuê ngồi ở bàn viết mà đôi lông mày lại nhăn lên, trông rỗng nhìn về phía trước, trong đầu không ngừng nghĩ tới kế hoạch của lão.

Đột nhiên, ngực có chút khó chịu, khiến ông phải khoanh vai tiếng.

“Khụ, khụ, khụ...” Lão vịn bàn, cả thân thể trở nên nặng nề.

Cũng khó trách! Lão đã không phải Chung Khuê tuổi trẻ trước kia, lão bây giờ đã 77 tuổi, bất luận là thân thể, hay là tướng mạo, hoặc giả là khỏe mạnh đều cũng không thể không già. Cho nên lão muốn mau sớm tìm được Mặc Thâm Dạ, để nó lên làm long đầu, hoàn thành tâm sự cuối cùng này của lão.

“Haizz...” Lão thở dài, thuận lợi thở ra một hơi.

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, lão lập tức ngồi thẳng lại, khuôn mặt trở nên nghiêm

túc, sau đó dùng hết sức lực, nói, “Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng được mở ra, Tần quản gia từ ngoài vào cung kính cúi đầu trước mặt lão.

“Lão gia!” ông ta khẽ gọi.

“Ừ! Chuyện gì?” Chung Khuê hỏi.

“Vừa rồi nhà họ Mặc truyền đến tin tức, vào giữa trưa Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất cùng đi bệnh viện tâm thần XX, bởi vì bọn họ mang theo người canh chừng rất nghiêm ngặt, cho nên người của chúng ta cũng không có vào bệnh viện, chỉ có thể ở lại theo dõi bên ngoài bệnh viện, mà bọn họ ở trong đó chừng 2h rồi mới đi, quay về nhà họ Mặc!” Tần quản gia bẩm báo lại chi tiết.

Chung Khuê nghe xong hơi cau mày nghĩ ngợi.

Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất tới bệnh viện tâm thần?

Bọn họ đi bệnh viện tâm thần làm gì?

Thật là kỳ quái... Bọn họ là đi gặp người nào sao? Ai sẽ ở trong bệnh viện tâm thần đây? Người trong bệnh viện tâm thần có quan hệ gì với bọn họ?

Đột nhiên, chân mày ông giãn ra, gương mặt bừng tỉnh hiểu ra.

“Hoá ra là như vậy!” Lão lầm bầm lầu bầu, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Người ở bệnh viện tâm thần mà có quan hệ với bọn họ, chắc hẳn cũng chỉ có người phụ nữ kia thôi? Chính nhất định là người mẹ ruột mà Mặc Tử Hàn chưa từng gặp mặt. Nếu không cẩn thận nghĩ lại, còn cả bệnh viện tâm thần này gợi ý, lão đúng thật là quên luôn người phụ nữ kia.

Thì ra là như vậy, hoá ra là như vậy a...

Mặc Tử Hàn đã biết thân thế của mình rồi, đã biết cha của mình là ai, không

nghĩ tới hẳn sẽ đi gặp mẹ của mình, đưa bé lớn lên trong hắc đạo, vẫn còn có thể có thân tình? Thật đúng là khiến lão có chút kinh ngạc a. Quả nhiên là thằng nhóc thối vô dụng, căn bản một điểm cũng không thích hợp làm long đầu hắc đạo, để hẳn ngồi lên chỗ đó cười trên đầu lão, thật đúng là chuyện sỉ nhục nhất trên đời.

“Ha ha... Ha ha ha...” Lão chột cười lớn, sau đó vui vẻ nói, “Hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội. Chỉ cần tìm được Thâm Dạ, như vậy... Tất cả mọi chuyện đều sẽ kết thúc!”

Mọi lợi thế đều nằm trong tay lão, lần này lão nhất định sẽ khiến thằng nhóc thối Mặc Tử Hàn thua đến thất bại thảm hại.

“Khụ, khụ, khụ...” Lão bởi vì cười quá lớn tiếng cho nên liền thiếu không khí, lại ho khan.

Tần quản gia nhìn lão vội vàng nói, “Lão gia, tôi đi rót ly trà cho ông!”

“Ừ!” Chung Khuê vuốt ngực, khẽ gật đầu.

Tần quản gia lập tức rời khỏi phòng đi châm trà cho lão.

Chung Khuê đứng lên, nắm chặt đầu gối, muốn hoạt động gân cốt một chút, để cho mình thân thể không quá lộ ra vẻ suy yếu, mà khi lão đi tới trước kệ sách, nhìn mình qua gương thủy tinh trên giá sách, tóc trên đầu đã trắng xám khiến cho tâm tình lão có chút nặng nề.

Năm tháng không buông tha người, thì ra là chính là đạo lý này!

Xem ra, lão sắp xuống địa ngục rồi, rất nhanh mà có thể nhìn thấy cha của Mặc Hình Thiên và Mặc Hình Phong rồi...

“Ha ha ha...” Lão khẽ cười, nhìn bản thân trong gương, “Cũng tốt... Cũng tốt, sau khi chuyện cuối cùng này hoàn thành, tôi có thể đi gặp ông rồi. Người anh em tốt của tôi... Mặc Nghiệp Phàm!”

Mấy ngày sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Lại là một sáng chủ nhật đầy nắng, Mặc Thiên Tân và Mặc Thiên Ân cùng Mặc Thiên Ái, quan hệ của ba tiểu quý đường như tốt hơn, mặc dù còn chưa ngừng cãi nhau, nhưng ba đứa luôn ở cùng nhau, dĩ nhiên cũng phải cộng thêm Tuyết Lê luôn đi theo Mặc Thiên Tân rồi.. Mà bốn người hẹn chủ nhật này đi vườn thú chơi, cho nên nhà họ Mặc giờ chỉ còn hai người Mặc Tử Hàn và Tử Thất Thất.

Lần này Mặc Tử Hàn đã nhớ kỹ mình không phải đi làm, hơn nữa buổi sáng còn lười không chịu rời giường, thậm chí khiến Tử Thất Thất bùng bữa trưa vào phòng, còn muốn cô tự tay dứt cho anh ăn.

“Mặc Tử Hàn, nếu anh thừa nhận đây không phải tay anh, mà là móng vuốt thì em đồng ý anh, tự tay dứt cho anh ăn!” Tử Thất Thất đắc ý nhìn anh.

“Không thành vấn đề, không phải nói tay anh là móng vuốt thôi sao? Không có gì lớn, dù sao nếu tay anh là vuốt thì tay em cũng là vuốt rồi, bởi vì chúng ta giống nhau!” Mặc Tử Hàn vui vẻ nói, sau đó mở to miệng, nói, “Em giờ có thể dứt cho anh rồi chứ?”

“Ai nói em với anh giống nhau, em là phụ nữ, anh là phụ nữ sao?” Tử Thất Thất hơi tức giận.

“Anh không phải phụ nữ, em không phải đã kiểm nghiệm rất nhiều lần rồi sao?” Mặc Tử Hàn cố ý khe khẽ sờ sờ tay cô.

“Háo sắc! Đừng chạm vào em!”

“Em là người phụ nữ của anh, anh sắc em là chuyện đương nhiên, đây là phép tắc tự nhiên rất hợp lý!”

“Anh...”

“Em đừng có lúc nào cũng tức giận nha, kỳ thật trong lòng em rất vui vẻ, có đúng hay không?”

“Ai vui vẻ? Em mới không có!” Tử Thất Thất phủ nhận.

“Thật sự không có?”

Mặc Tử Hàn tà mị nói, kéo tay lôi cô vào trong ngực mình, sau đó cố ý dán vào lỗ tai cô, khẽ nói, “Em dám nói, em thật sự không cảm thấy vui vẻ sao? Em dám nói, em không có chút ý nghĩ nào muốn đút cho anh ăn? Em dám nói, em thật không muốn cho anh chạm vào em? Còn nữa... Em dám nói... Em một chút cũng không muốn làm chuyện đó với anh sao?”

Tử Thất Thất nghe xong, cảm thụ nhiệt khí không ngừng ở bên tai, trong nháy mắt mặt hồng tim đập, cô á khẩu không trả lời được.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng của cô, hai tay thừa cơ ôm chặt lấy cô, cười đắc ý nói, “Em không nói gì, anh coi như là em chấp nhận đó nha!”

“...” Tử Thất Thất vẫn trầm mặc, khuôn mặt càng nóng ran.

Mặc Tử Hàn nhìn hai gò má đỏ bừng của cô, thấy khuôn mặt đáng yêu của cô vui vẻ nói, “Phụ nữ a, chính điểm này luôn làm người khác không hiểu, rõ ràng là muốn nha, nhưng miệng lại luôn nói không muốn, hơn nữa rõ ràng là muốn làm, tuy nhiên lại hét to không muốn, anh vẫn không hiểu, tại sao cứ miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo? Không bằng... Em nói cho anh biết có được không?”

Anh nói xong, lại nhích tới gần cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang xấu hổ của cô.

Tử Thất Thất xấu hổ đến mức muốn tìm một cái động để chui vào, đâu còn có thể nói cho anh biết nguyên nhân này, hơn nữa, chuyện như vậy còn phải giải thích sao? Dĩ nhiên chính là ngượng ngùng, xấu hổ các loại nha, anh tuyệt đối là cố ý đang trêu chọc cô. Cái tên háo sắc đáng chết này.

Cô giận dỗi dẫu môi, cũng không có mở miệng nói chuyện.

“Ha...” Giọng Mặc Tử Hàn quần quít bên tai cô, nhẹ nhàng nói, “Còn nhớ em nợ anh ba chuyện không?”

Tâm Tử Thất Thất bất thành linh treo lên.

“Xem ra em còn nhớ rõ a, không bằng chúng ta liền thực hiện chuyện thứ nhất đi, rất đơn giản, chỉ cần em bây giờ cùng anh...”

“Không được!” Tử Thất Thất đột nhiên cự tuyệt.

Mặc Tử Hàn nhú mày, “Thế nào? Em muốn đòi ý?”

“Dĩ nhiên không phải đòi ý rồi!” Tử Thất Thất chợt trở nên giáo hoạt, đẩy đôi tay đang ôm mình ra, sau đó đặc ý nói, “Em nghĩ anh nên biết, trong “Ý thiên đồ long ký”, lúc Trương Vô Kỵ đứng ứng Triệu Mẫn ba chuyện, điều kiện tiên quyết là không thể làm trái với hiệp nghĩa, như vậy em dĩ nhiên cũng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Đó chính là...” Cô cố ý kéo dài giọng, sau đó vui vẻ cười, nói gằn từng chữ, “Không, thể, làm, ban, ngày!”

Sắc mặt Mặc Tử Hàn trở nên âm trầm, khẽ nhếch lên nụ cười, nói, “Đó chính là nói, chỉ có thể vào buổi tối sao!”

“Không... Sai!” Tử Thất Thất nghịch ngợm trả lời.

“Được! Anh liền đợi tới buổi tối, xem em còn có thể tìm lý do gì cự tuyệt anh!” Mặc Tử Hàn một bộ biểu hiện với cô.

“Vậy anh cứ từ từ mà đợi đi, em đi ngâm bình hòa trà trước đây, không phiền anh đọc sách nữa, đến giờ thì anh lại gọi em!” Tử Thất Thất nói xong, liền đứng dậy, muốn rời khỏi.

“Không được đi!” Mặc Tử Hàn một phát bắt lấy tay cô lôi cô về lại giường.

“Anh lại muốn làm gì?” Tử Thất Thất lần này cũng không có giấy giũa, cũng không có hô to muốn anh thả ra, mà là vô cùng tỉnh táo nhìn anh.

Mặc Tử Hàn nhìn vào mắt cô, cười nói, “Chuyện thứ hai... Anh muốn em đút cơm cho anh!” Anh đắc ý nói xong, liền mở to miệng, phát ra thanh âm đáng yêu, “A...”

Chương 349: Mặc Thâm Dạ trở về, gia đình đoàn tụ!

Tử Thất Thất nhìn anh đặc ý, trong lòng cũng có chút tức giận.

“Được, để em nuốt!” Cô đột nhiên nghe lời, liền cầm chén đũa trên tủ đầu giường lên, sau đó đem cái chén đặt ngay miệng của Mặc Tử Hàn, nhanh chóng dùng đũa đem cơm trong chén mà nhét vào miệng anh, không ngừng nhét, cho đến khi đầy miệng.

“Ăn ngon không? Tổng giám đốc Mặc?” Cô cố ý nhẹ giọng dịu dàng hỏi, lộ ra nụ cười đặc ý.

Miệng của Mặc Tử Hàn nhét đầy cơm không cách nào mở miệng để nói chuyện, cuối cùng anh chỉ có thể nhìn chằm chằm mặt của cô, đưa ngón tay cái của mình ra. Ngụ ý: Em lợi hại lắm!

Tử Thất Thất vui vẻ ngẩng đầu lên, gương mặt của người chiến thắng!

Buổi tối

Mặc Tử Hàn đã kiên nhẫn chờ đợi suốt cả một ngày, rốt cuộc mặt trời cũng xuống núi, lần này muốn xem cô sẽ từ chối như thế nào đây?

“A...” Anh nhẹ giọng cười, ngồi ở trên giường, hai mắt nhìn cửa phòng tắm ở đối diện, chờ đợi người ở bên trong đi ra.

Một tiếng sau

Tử Thất Thất cũng chậm rãi tắm xong, hai chân đứng ở cửa phòng tắm, khăn trương dùng sức hít thở thật sâu. Rõ ràng mình không thể tránh khỏi, hơn nữa

bản thân mình cũng không bài xích chuyện như vậy, cũng không phải cự tuyệt anh, chỉ là cảm thấy xấu hổ, bất luận là bao nhiêu lần rồi, nhưng khi đối mặt anh vẫn còn loại cảm giác xấu hổ ngượng ngùng này.

“Uh...” Cô thở dài, sau đó đưa tay của mình ra, mở cửa phòng tắm ra.

Trong nháy mắt

Cô thấy Mặc Tử Hàn mặc áo ngủ màu trắng đang ngồi ở trên giường, hai mắt của anh nhìn chằm chằm Tử Thất Thất bao gồm toàn thân đang quấn khăn tắm, anh nhìn hai gò má đang ửng đỏ của cô, quét qua thân thể sạch sẽ và thơm tho mới được cọ rửa xong, cuối cùng là dừng lại trên đôi mắt e lệ của cô.

Khóe miệng không nhếch lên, sau đó đưa một tay ra, đồng thời nói: “Mau tới đây... Bảo bối của anh!”

Tử Thất Thất nghe anh gọi mình như vậy, trái tim đột nhiên nhảy loạn xạ, đôi chân trắng trẻo khẩn trương bước từng bước, từ từ đi đến cạnh giường.

“Đưa tay cho anh!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng ra lệnh.

Tử Thất Thất từ từ đưa tay của mình ra, ngoan ngoãn đặt trong lòng bàn tay của anh.

Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, sau đó đột nhiên dùng sức kéo cô xuống, đồng thời lật người đè lên cô.

“Ah...!” Tử Thất Thất sợ hãi kêu, cả người cô đều đã bị anh đè.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn ở khoảng cách gần ngấm nhìn cô, nhẹ giọng gọi.

Hiện tại Tử Thất Thất cảm thấy trái tim cô không còn đập loạn xạ nữa, mà cô cảm thấy nó đang khẩn trương giống như sắp chết một dạng, rõ ràng đã trải qua nhiều lần kết hợp như vậy, không phải lần đầu tiên, thế nhưng so lần đầu tiên bây giờ cô còn khẩn trương hơn.

Cô từ từ nhắm hai mắt của mình lại, biểu tình đồng ý...

Mặc Tử Hàn mỉm cười hôn lên môi của cô, bàn tay nhẹ nhàng kéo lấy khăn tắm của cô, trong nháy mắt thân thể bóng loáng liền lộ ra trước mắt anh, bụng dưới của anh cũng đột nhiên căng thẳng, gấp gáp cởi áo ngủ trên người xuống, sau đó nặng nề đè lên người của cô, vuốt ve một tác da thịt trên người cô, tay anh đang gấp gáp kéo một chân của cô ra thì đột nhiên...

“Reng reng reng... Reng reng...”

Điện thoại đặt trên đầu giường đột nhiên vang lên, cắt đứt không khí mập mờ, còn Tử Thất Thất cũng đành mở mắt ra xem.

Điện thoại?

Là ai gọi tới vậy?

Vừa định muốn đưa tay ra lấy điện thoại, Mặc Tử Hàn liền ra lệnh mà nói: “Không cho phép nghe điện thoại!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, anh nói không được nghe, là không được nghe!” Mặc Tử Hàn tức giận rống to, một lần nữa hôn lên môi của cô, che miệng cô lại.

“Um um... Um um...” Tử Thất Thất vừa dùng sức giãy giụa, vừa đoán xem người gọi điện thoại tới là ai.

“Reng reng reng... Reng reng... Reng reng...”

“Reng reng... Reng reng reng...”

“Reng reng reng...”

Điện thoại không ngừng vang lên, cũng không biết kêu hết bao nhiêu lần, ồ

ào khiến cho Mặc Tử Hàn thấy rất phiền lòng. Tại sao lại gọi điện thoại đến vào lúc này chứ? Đây là cố ý sao? Là tên nào không có mắt vậy? Đáng chết, thật muốn đem điện thoại ném ra ngoài cửa sổ, nhưng nếu như ném thật, thì nhất định cô ấy sẽ tức giận. Như vậy thì tắt máy? Nếu tắt máy rồi, cô ấy cũng sẽ tức giận?

Thật là phiền quá!

Đột nhiên buông lỏng môi của cô, sau đó vươn cánh tay dài của mình ra, cầm lấy điện thoại di động, liền ấn phím kết nối, vừa đặt ở bên tai, vừa lớn tiếng nói: “Hiện tại Tử Thất Thất rất bận, không rảnh nghe điện thoại đâu!”

“Này! anh đang nói nhăng nói cuội gì đó? Mau đưa điện thoại cho em đi!” Tử Thất Thất hét hoảng nói, đưa hai tay ra.

Mặc Tử Hàn dùng một tay khác của mình, dễ dàng bắt lấy hai tay của cô, giữ chặt không để cho cô giãy giụa. Mà lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng nói của đàn ông...

“Ah??? Thì ra là em rě, cậu mới nói Tử Thất Thất đang rất bận? Cô ấy đang bận chuyện gì thế? Tôi gọi điện thoại nhiều lần như vậy sao cô ấy cũng không có nghe điện thoại, theo kinh nghiệm phong phú của tôi, chắc không phải là cô đang rất bận, mà là cậu khiến cô ấy phải bận?”

Em rě?

Mặc Tử Hàn nghe thấy giọng nói quen thuộc, trong nháy mắt liền nổi giận xung thiên.

“Anh gọi điện đến đây làm gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi gọi điện thoại cho em gái của tôi, còn phải cần lý do sao?”

“Em gái? Em gái cái gì chứ?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ chau mày.

“Sao? Cậu vẫn chưa biết chuyện này sao? Tử Thất Thất là em ruột của tôi đó, chẳng qua tôi không phải là con trai của Mặc Hình Phong, nhưng mẹ của

Tử Thất Thất là mẹ ruột của tôi. Tóm lại, cậu muốn biết cận kề hơn thì hãy đi hỏi Tử Thất Thất đi, nhưng mà... Nếu cậu muốn cưới Tử Thất Thất làm vợ thì sau này cậu sẽ là em rể của tôi, vậy thì tôi sẽ là anh vợ của cậu, về sau có phải cậu sẽ phải cung kính và lễ độ với tôi hay không đây? Tôi cho cậu biết trước, tôi thích kiểu em rể khéo léo biết nghe lời, còn nữa khi anh rể vừa gọi điện thoại đến, thì phải lập tức nghe điện thoại ngay!”

Mặc Tử Hàn nghe anh ta thao thao bất tuyệt, lửa giận không ngừng tăng cao.

Tử Thất Thất là em gái của anh ta? anh ta không phải là con trai của Mặc Hình Phong sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Lời nói của anh ta là có ý gì đây? Cố ý nói tính tình của mình khó chịu sao? Mặc dù không biết tại sao anh ta lại trở thành anh vợ của mình, nhưng chẳng lẽ sau này mình phải nịnh bợ lấy lòng anh ta ư?

Đừng mơ tưởng!

Không có cửa đâu!

“Anh nói xong rồi phải không? Vậy tôi cúp điện thoại được chưa?” Mặc Tử Hàn cắn răng nghiền lợi nói, cố gắng nhẫn nại kìm chế bản thân khỏi đem điện thoại ném đi.

“Àh... Đợi chút, còn có một việc nữa tôi muốn cậu giúp chuyển đến Tử Thất Thất, là... Tôi đã về, hiện tại đang ở sân bay, mau đến đón tôi đi!”

“Àh... Vậy sao?” Mặc Tử Hàn tà ác cười nói: “Vậy anh ở đó từ từ đợi đi!”

Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Tử Thất Thất vẫn nhìn chăm chăm anh, từ trong lời nói của anh, cô cũng đoán được người gọi điện thoại đến là Mặc Thâm Dạ. Cô muốn giành lấy điện thoại, nhưng hai tay của cô lại bị anh gắt gao khóa chặt.

“Anh ấy nói gì thế? Anh ấy gọi điện thoại tới có chuyện gì vậy? Sao anh lại cúp máy? Mau buông em ra!” Cô không ngừng chất vấn, tức giận rống to.

Hai mắt Mặc Tử Hàn nổi giận nhìn cô chăm chăm, hơn nữa còn dùng khoảng cách rất gần để chất vấn cô: “Em và Mặc Thâm Dạ là anh em ruột? Đã xảy ra chuyện gì? Sao anh không nghe em nói qua vậy?”

“Àh?” Tử Thất Thất kinh ngạc, lúc này mới nhớ ra, mình còn chưa nói chuyện Mặc Thâm Dạ cho anh biết.

“Cái đó... Thật ra là như vậy, năm năm trước...”

“Hiện tại không cần giải thích nữa!” Mặc Tử Hàn ngắt lời cô, trong giọng nói mang theo chút ầm ức nói: “Em cứ chờ đến khi nào bị trừng phạt rồi, thì hãy giải thích rõ ràng với anh!”

“Sao? Khoan đã, hiện tại em sẽ giải thích cho anh, lập tức giải thích với anh, ngay bây giờ...”

“Không cần, hiện tại anh chỉ muốn trừng phạt anh thôi! Em dạng chân ra cho anh!”

“Đừng mà! Đúng rồi... Lúc nãy anh Thâm Dạ nói gì vậy? Anh ấy gọi điện thoại tìm em có chuyện gì thế?”

“Ah... Em muốn biết?” Một người cười xấu xa.

“Muốn... Đương nhiên là muốn, nhưng mà...” Người khác lại có khuôn mặt hắc tuyến, biết đại họa sắp rơi trúng đầu mình.

“Nếu muốn, thì hãy mở hai chân ra đi. Mở ra rồi, anh sẽ nói cho em biết!”

“Cái tên háo sắc này... Khốn kiếp...”

“Không sai, anh chính là háo sắc, còn là một tên háo sắc đặc biệt lớn đó...”

“A, đừng mà... A...”

“...”

Trong khi bọn họ đang vui vẻ ân ân ái ái, thì có một người khác đang ngồi trong sân bay than thở, cô đơn một mình ngồi đợi em gái đáng yêu đến đón...

Nửa đêm mười hai giờ

Sân bay

Một chiếc xe thể thao đột nhiên dừng ở cổng sân bay, sau đó Tử Thất Thất nhanh chóng xuống xe, vội vã chạy vào bên trong sân bay, vừa vặn lại đụng phải Mặc Thâm Dạ.

“Em gái đáng yêu của anh, rốt cuộc em cũng đã đến rồi, để anh đợi lâu như vậy!” Mặc Thâm Dạ nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Tử Thất Thất, mà trên cổ cô còn lưu lại những dấu hôn không che giấu được hết, giống như Mặc Tử Hàn đang đắc ý cười anh vậy.

“Xin lỗi anh, em đã đến trễ!” Tử Thất Thất thở dài hai cái, ổn định hơi thở của mình.

“Không sao, chuyện này không thể trách em, nhất định là tên Mặc Tử Hàn không cho em đi!”

“Không... Không phải anh ấy, là có chút chuyện làm trễ nãi, cho nên em mới...”

“Sao? Có một chút việc? Là chuyện gì thế? Chẳng lẽ là chuyện này?” Mặc Thâm Dạ cố ý đưa tay của mình ra, nhẹ nhàng chạm vào vết hôn trên cổ của cô: “Dấu vết này là mới in phải không? Tên Mặc Tử Hàn kia, tinh lực vẫn dồi dào như xưa!” Căn thận tính toán lại, từ lúc anh gọi điện thoại cho đến bây giờ, đã hơn bốn giờ rồi!

Trong nháy mắt Tử Thất Thất hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

Ghê tởm!

Ở trong lòng cô chửi thầm: Cái tên khốn kiếp Mặc Tử Hàn này, lại dám để lại dấu vết ở chỗ này, chờ mình trở về, anh ta nhất định sẽ biết tay mình!

“Á... Ha ha... Ha ha...” Tử Thất Thất lúng túng cười, lập tức lảng sang chuyện khác mà nói: “Đúng rồi, Tiểu Lam đâu? Sao cô ấy lại không cùng về với anh?”

“Chuyện đó... Chuyện đó một lát nữa anh sẽ nói với em, anh phải xử lý chuyện này trước!” Mặc Thâm Dạ nói xong, liền xoay về phía Vũ Chi Húc đang ngồi ở trong xe, mà này giờ anh ta vẫn chưa muốn xuống xe, dùng tay vẫy vẫy anh.

Vũ Chi Húc chau mày thật chặt, không cam tâm tình nguyện từ trong xe bước ra, đứng ở trước mặt của anh.

“Đã lâu không gặp, mặt của cậu vẫn như cũ vậy, trông thấy liền khiến người khác chán ghét!” Gương mặt nở nụ cười, đồng thời phán một câu khiến người khác cười không nổi.

“Cũng thế, cậu cũng giống vậy thôi, vừa mở miệng đã khiến người khác hận không được muốn đánh cậu một quyền!” Trên mặt của Mặc Thâm Dạ vẫn như cũ treo lên nụ cười bất cần đời, nhưng lời nói cũng giống Vũ Chi Húc vậy, căn bản làm cho người nghe cười không nổi.

“Cậu gọi tôi xuống xe làm gì vậy? Thường thức danh lam thắng cảnh sao?” Vũ Chi Húc hỏi.

“Ánh trăng hôm nay cũng không đến nổi tệ, nhưng mà so với ánh trăng... Bên phải có ba, bên trái thì bốn, cậu muốn chọn bên nào?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao, tôi mạnh hơn cậu, dĩ nhiên phải chọn bốn rồi!”

“Vậy cậu nên cẩn thận đó, nhân vật hôm nay cũng không phải tầm thường đâu, nếu như cậu không cẩn thận mà chết, tôi nhất định sẽ giúp cậu nhặt xác, chỉ có điều toàn bộ tài sản của cậu sẽ thuộc về tôi đó!”

“Nực cười, cậu chết mấy lần tôi vẫn còn chưa có chết đó, muốn tài sản của tôi? Tôi sợ cậu không có mạng để dùng đâu!”

“Ha ha ha... Vậy thì hành động đi!” Mặc Thâm Dạ đột nhiên cười to.

“Ha ha ha... Được!” Vũ Chi Húc cũng cười theo.

Trong nháy mắt hai người liền thu hồi nụ cười trên mặt, gương mặt lạnh như băng, sau đó một người chạy bên trái, người còn lại chạy bên phải.

Tử Thất Thất sững sờ đứng tại chỗ, vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Bên phải ba, bên trái bốn là gì thế? Bọn họ đang nói gì vậy? Tại sao đột nhiên lại chạy đi? Này này... Rốt cuộc bọn họ đang giở trò quỷ gì đây?

Hai người bọn họ mỗi lần gặp mặt cũng đều tỏ ra rất kỳ quái, rõ ràng quen nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng tại sao mỗi lần gặp mặt lại thích đấu đá lẫn nhau đây?

Ai... Đàn ông rất khó hiểu!

...

Năm phút sau

Mặc Thâm Dạ từ hướng bên phải trở về, trên người không có gì thay đổi. Còn ở phía sau của anh, Vũ Chi Húc cũng từ bên trái đi đến, áo khoác ngoài đã bị anh cởi ra, một tay cầm áo khoác đang vắt ở trên vai, bộ dáng tự tin bước tới.

“Ui? Cậu vẫn chưa chết à? Đúng là mạng lớn đó!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười, vừa mở miệng đã khiến người khác tổn thương.

“Buồn cười! Cậu cho rằng tôi là ai chứ? Chỉ có bốn tên nhóc đó, cũng không lọt vào mắt của tôi nữa!” Vũ Chi Húc phách lối ngược mặt thật cao nói.

“Àh? Vậy sao?” Mặc Thâm Dạ đi tới trước mặt của anh ta, đưa tay kéo áo khoác đang vắt trên vai của anh ta xuống: “Chỉ có bốn tên nhóc mà cũng có thể làm dơ áo khoác của cậu, xem ra trình độ của cậu chẳng qua cũng chỉ đến

đó mà thôi, so với tôi thì còn kém xa!”

Vẻ mặt của Vũ Chi Húc đang phách lối liền chuyển thành lúng túng, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào bộ y phục còn nguyên vẹn không hao tổn của người kia, vô cùng tức giận muốn cùng anh ta quyết đấu một trận.

“Được rồi, được rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng can ngăn, đứng ở giữa hai người nói “Hai người đừng tranh cãi nữa, mau lên xe đi!”

Mặc Thâm Dạ cùng Vũ Chi Húc nhìn nhau một cái, một người thì mỉm cười xoay người, còn một người khác thì là tức giận xoay người, hai người cùng nhau đi về phía chiếc xe thể thao.

Tử Thất Thất nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, thở dài cùng lắc đầu một cái.

...

Trên xe

Vũ Chi Húc buồn buồn một mình ngồi ở ghế lái, vững vàng lái xe.

Mặc Thâm Dạ thoải mái ngồi ở ghế sau, Tử Thất Thất ngồi bên cạnh anh, hai người vừa nói vừa cười, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của người lái xe.

“Tử Thất Thất, đây là quà mà Tiểu Lam nhờ anh chuyển cho em, cô ấy có chuyện quan trọng, nên tạm thời không thể trở về gặp em!” Mặc Thâm Dạ nói xong, lấy từ trong giỏ ra một hộp quà đặt trên đùi cô, bên ngoài hộp quà được gói bằng giấy kiếng rất đẹp.

“Đây là cái gì thế?” Tử Thất Thất vui vẻ nhìn hộp quà.

“Đợi sau khi em về đến nhà, mở ra xem thì sẽ biết!”

“Hiện tại không thể mở ra sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Ừh... Dĩ nhiên bây giờ cũng có thể mở, nhưng sau khi anh trở về, thì Tiểu

Lam cũng sẽ đem anh ra xử tội!” Tuy Mặc Thâm Dạ đang nói giỡn, nhưng cũng là đang truyền đạt lời của Phương Lam.

Tử Thất Thất quan sát mặt của anh, liền cười nói: “Rốt cuộc Tiểu Lam có chuyện quan trọng, sao lại không đến thăm em vậy, chuyện này kỳ lạ quá, cô ấy sẽ không làm như vậy đâu?”

“Chuyện này...” Mặc Thâm Dạ kéo dài thanh âm, rõ ràng là có miệng nhưng cũng khó trả lời.

“Thôi, em không làm khó anh nữa, đợi lát nữa em sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Lam, còn anh thì mau ra quyết định đi? Anh định khi nào thì đi gặp ba đây?” Tử Thất Thất ôm lấy hộp quà mà Phương Lam tặng cho cô, nhẹ giọng hỏi.

“Dù sao sớm hay muộn thì cũng phải đi, không bằng đi ngay bây giờ đi!” Mặc Thâm Dạ buông lỏng nói. Đây cũng là nguyên nhân mà anh một mực ở sân bay đợi cô đến đón.

“Bây giờ?” Tử Thất Thất có chút kinh ngạc.

“Ừh! Lúc này người của chú Chung phái tới theo dõi đã bị anh và Chi Húc giải quyết hết rồi, nên bây giờ ông ấy vẫn chưa biết tin anh trở lại, nhân cơ hội này nên đi đến chỗ của ba đi, anh nghĩ chỗ của ba là an toàn nhất, an toàn hơn nhiều so với ở khách sạn!” Lúc Mặc Thâm Dạ chưa trở về Đài Loan cũng đã có tính toán qua. Anh không thích lè mà lè mề, cũng không thích nhần nhần nhó nhó, nếu đã quyết định muốn đi gặp ba, thì không bằng trực tiếp liền đi gặp, cũng không cần phải suy nghĩ lung tung.

Tử Thất Thất quan sát mặt của anh, nhìn vào đôi mắt của anh, đột nhiên có ý trêu cợt mà nói: “Không phải anh là đang cố tỏ vẻ bình tĩnh đó chứ?”

“Cái gì? Anh cố làm ra vẻ bình tĩnh? Buồn cười quá, việc gì khiến anh phải hốt hoảng chứ?” Gương mặt của Mặc Thâm Dạ vẫn giả bộ thong dong.

“Anh không có hốt hoảng sao? Xem trán của anh đã đỏ đầy mồ hôi hột rồi kìa!” Tử Thất Thất chỉ vào trán của anh.

“Mồ hôi hột? Không thể nào! Làm sao lại có thể...” Mặc Thâm Dạ hốt hoảng nói xong, vội vàng lấy tay sờ trán của mình, nhưng căn bản cũng không có lấy nửa giọt mồ hôi.

“Ha ha ha ha... Anh xem, quả nhiên là đang rất khẩn trương đó!” Tử Thất Thất vui vẻ cười to.

“Cái con bé này!” Mặc Thâm Dạ lườm cô

Chương 350: Cha con gặp mặt... Cảnh đêm rất đẹp!

Vũ Chi Húc thông qua kiếng chiếu hậu, nhìn thấy hai anh em họ ngồi ở phía sau lưng. Trông thấy Tử Thất Thất nở nụ cười thật tươi, trong lòng cảm thấy rất vui.

Quả nhiên nụ cười này rất thích hợp với cô, quả nhiên... Người phụ nữ như vậy lại rất thích hợp với hắn.

Ngưỡng mộ được yêu, ước mơ được yêu... Nhàn nhạt, nhu nhu...

Chỉ cần nhìn cô ấy như vậy là tốt rồi!

Chuông Trạch

“Cốc, cốc, cốc... Cốc, cốc...”

Nửa đêm cửa phòng bị gõ vang, rõ ràng là sợ kinh động đến người ngủ ở trong phòng, nhưng cũng bởi vì có chuyện rất gấp nên vẫn không ngừng gõ cửa.

“Cốc, cốc, cốc... Cốc, cốc...”

Chung Khuê từ trong giấc mộng mở hai mắt ra, vươn tay ấn công tắc đèn trên tủ đầu giường, sau đó chau mày vừa ngồi dậy vừa nói: “Ai vậy?”

“Lão gia, là tôi đây!” Ngoài cửa truyền đến giọng của Tần quản gia.

Chung Khuê nghe được thanh âm của ông ta, chân mày không khỏi nhíu thật sâu. Từ trước đến nay Tần quản gia chưa bao giờ đánh thức lão vào ban đêm,

hôm nay lại phá lệ chắc là xảy ra việc gì đó rất gấp. Vội vàng cầm lấy áo khoác ở bên giường khoác lên người, sau đó một tay cầm lấy cây gậy đầu chim ưng, bước tới đem cửa phòng mở ra.

“Sao vậy? Chuyện gì mà phải vội vã như vậy?” Chung Khuê trầm giọng hỏi.

Tần quản gia cung kính khẽ cúi đầu với lão, sau đó có chút hốt hoảng nói: “Lão gia, người mà chúng ta phải đi giám sát Tử Thất Thất, đột nhiên mất liên lạc!”

“Mất liên lạc? Đã xảy ra chuyện gì?” Chung Khuê lạnh giọng.

“Tôi cũng không rõ lắm, lúc đầu bọn họ có gọi điện thoại báo cáo cho tôi, nói là vào lúc nửa đêm Tử Thất Thất lại đi ra ngoài, sau đó thì đột nhiên mất liên lạc, mà thiết bị định vị trên người của bọn họ, cũng cùng nhau mất tín hiệu tại sân bay.”

Sân bay?

Chung Khuê nhắm mắt nghĩ ngợi.

Bảy người kia là người mà lão phải đi giám sát Tử Thất Thất, bọn họ theo sát Tử Thất Thất đến sân bay, sau đó thì mất liên lạc, vậy chứng tỏ đến sân bay thì bọn họ bị người khác phát hiện, nhưng bảy người kia là sát thủ mà lão tỉ mỉ chọn lựa, cho là Vũ Chi Húc có lợi hại đến đâu, cũng không thể cùng một lúc mà đánh bại được cả bọn.

“Khi bọn họ gọi điện thoại về báo cáo, có nhắc đến chuyện Tử Thất Thất đi ra ngoài cùng người nào không?” Lão hỏi.

“Cũng chỉ có một mình Vũ Chi Húc thôi!” Tần quản gia trả lời.

“Cũng chỉ có một mình Vũ Chi Húc?” Chung Khuê nghi ngờ lặp lại, sau đó lại rơi vào trầm tư. Lão hiểu rất rõ thân thủ của Vũ Chi Húc, tên nhóc đó không thể nào có bản lĩnh cùng một lúc mà giải quyết được bảy người kia, cho là năm năm không có gặp qua, thì hẳn cũng không thể có được bản lĩnh đó, nếu như là ba bốn người giúp sức thì còn có thể. Nhưng mà Tử Thất Thất

cũng chỉ dẫn theo một mình hắn, căn cứ vào mấy lần trước cô đi ra ngoài mà phân tích, thì bên cạnh cô ít nhất cũng sẽ mang theo hai hoặc ba người trở lên, chuyện này chứng tỏ Tử Thất Thất đối với lần đi ra ngoài này rất có lòng tin mình sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn là đến sân bay, chẳng lẽ là đi đón nhân vật nào đó rất lợi hại, cho nên mới thả lỏng cảnh giác như vậy? Nếu là như thật thì người đó có khả năng nhất chính là Phương Lam và Mặc Thâm Dạ rồi.

Chẳng lẽ Mặc Thâm Dạ đã trở về?

“Mau đi tìm, mau phái người đi tìm, nhất định phải tìm được Tử Thất Thất, xem cô ấy đang ở chung một chỗ với ai!” Chung Khuê lập tức hạ lệnh.

“Dạ, lão gia!” Tần quân gia lĩnh mệnh, lập tức thi hành.

Chung Khuê đứng ở cửa phòng, chân mày đang nhíu thật chặt liền từ từ giãn ra, nụ cười giảo hoạt trên khóe miệng chậm chậm hiện lên.

Là Mặc Thâm Dạ trở về, lão có dự cảm nhất định chính là tên nhóc đó!

Tốt lắm!

Chỉ cần có thể tìm được Mặc Thâm Dạ, thì kế hoạch của lão có thể lập tức bắt đầu.

Biệt thự nằm bên cạnh bờ biển

Vũ Chi Húc đem xe dừng lại ở trước cửa biệt thự, ba người cùng nhau bước xuống xe. Gió biển lạnh lẽo thổi vào mặt, khiến cho Tử Thất Thất không khỏi lạnh run cả người.

“Mặc vào đi!”

“Mặc vào đi!”

Mặc Thâm Dạ cùng Vũ Chi Húc cùng nhau đem áo khoác của chính mình cởi ra, đưa về phía cô.

Tử Thất Thất nhìn áo khoác một cái bên trái một cái bên phải, không khỏi cảm thấy lúng túng.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ hai chống lại ánh mắt của Vũ Chi Húc “Chuyện này đương nhiên là để anh trai làm rồi, mau cất áo khoác của cậu vào đi, đừng làm bẩn quần áo đẹp trên người em gái tôi!”

“Cậu nói cái gì?” Vũ Chi Húc tức giận.

“Tôi nói sai? Vừa rồi chỉ có bốn tên nhóc đó thôi, mà cậu cũng không giải quyết cho tốt, còn để thân thể bị bẩn, không phải sao?”

“Mặc Thâm Dạ từ khi nào cậu bắt đầu thích gây chuyện với tôi rồi vậy? Cậu có muốn cùng tôi đánh một trận, xem ai lợi hại hơn không?”

“Tôi thì không sao cả, nhưng Phương Lam thì lại có lệnh, nhất định phải canh chừng cậu thật tốt, nếu như cậu có làm sai chuyện gì, thì phải lập tức phê bình nghiêm khắc!”

“Ah...” Vũ Chi Húc chê cười nói: “Từ khi nào cậu bắt đầu nghe phụ nữ sai bảo vậy? Chẳng lẽ là ‘thê quân nghiêm’?” (ý là sợ vợ.)

“Cứ cho là như vậy thì đã làm sao? Đàn ông tôn trọng phụ nữ là phép lịch sự cơ bản nhất, hơn nữa cậu muốn người khác quản, cũng không có ai thềm quản cậu, thế nào? Cậu đang hâm mộ tôi? Hay là ghen tỵ với tôi vậy?” Mặc Thâm Dạ nhanh mồm nhanh miệng đáp trả, nói trúng ngay nhược điểm của Vũ Chi Húc.

Trước khi lên máy bay Phương Lam đã nhiều lần dặn dò Mặc Thâm Dạ, sau khi gặp Vũ Chi Húc thì nhất định phải dạy dỗ anh ta thật tốt, để cho anh ta không dám động tay động chân với bảo bối của cô là Tử Thất Thất, nếu anh ta dám làm sai điều gì đó, thì trực tiếp bắt lấy anh ta, rồi gửi qua đường bưu điện cho cô, để cô giáo dục anh ta lại cho thật tốt.

Vũ Chi Húc ác ngoan ngoan nhìn chăm chăm cái khuôn mặt đắc ý kia, thật muốn bóp chết anh ta.

“Haizz...” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng than thở, đưa tay vỗ vỗ vai của anh, nhỏ giọng nói: “Người anh em, cậu cũng đừng trách tôi chứ, chắc cậu cũng đã biết năng lực và tính tình của Tiểu Lam rồi đó, cậu không muốn bị cô ấy đuổi giết chứ? Haizz... Tôi àh... Cũng là thân bất do kỷ mà thôi!” (Thân bất do kỷ nghĩa là: dù lòng không muốn nhưng do ép buộc nên phải làm)

Thân bất do kỷ?

Vũ Chi Húc nhìn cái khuôn mặt đắc ý kia, rõ ràng trong lòng anh ta đang rất thích thú và hả hê. Nhưng trong lời nói vừa rồi của Mặc Thâm Dạ, khiến anh cảm thấy có chút nghi ngờ, năng lực của Tiểu Lam? Chẳng lẽ cô ấy gần thiết bị định vị trên người Mặc Tử Hàn sao?

Ừh! Có thể lắm chứ. Người phụ nữ kia cũng có thể sẽ làm ra chuyện như vậy đó!

Thật kinh khủng!

“Haizz...” Anh đột nhiên thở dài, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai của Mặc Thâm Dạ nói: “Người anh em, thật ra thì tôi rất khâm phục anh, lại can đảm dám yêu một người phụ nữ hung dữ như vậy, dám chắc trên thế giới này ngoại trừ anh ra, không ai dám đụng vào cô ấy đâu, phải nói là: anh không xuống địa ngục, thì ai vào địa ngục đây? Cho nên tại phương diện nào đó mà nói, anh cũng được coi là một anh hùng đó nha!”

Mặc Thâm Dạ tức giận!

“Này! Tôi nói cho hai anh biết!” Khi bọn họ bắt đầu nói chuyện, Tử Thất Thất cũng đã mở được cửa của biệt thự, hai mắt oán trách nhìn bọn họ nói: “Đừng đứng đó mà liếc mắt đưa tình nữa, mau vào đi chứ!”

Liếc mắt đưa tình?

Mặc Thâm Dạ và Vũ Chi Húc kinh ngạc, sau đó nhìn đối phương.

“Nôn ——”

“Nôn ——”

Hai người cùng làm động tác nôn mửa, đồng thời đồng thanh nói:

“Đàn ông không phải món ưa thích của tôi!”

“Đàn ông không phải món ưa thích của tôi!”

...

Bên trong biệt thự

Phòng ngủ lầu hai

Ba người cùng đứng ở trước cửa phòng, cũng biết rõ Mặc Hình Thiên đang ở trong phòng chờ bọn họ, bởi vì trên đường đến, Vũ Chi Húc đã gọi điện thoại thông báo cho ông biết.

Vũ Chi Húc đưa tay ra gõ cửa.

“Vào đi!”

Bên trong phòng truyền ra giọng trầm của đàn ông, trong nháy mắt Tử Thất Thất liền mỉm cười, nụ cười rất vui vẻ, còn biểu tình của Mặc Thâm Dạ lại có chút cứng ngắc, trong lòng bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

Vũ Chi Húc đem cửa phòng mở ra, nhường đường cho hai người.

Tử Thất Thất kéo lấy cánh tay của Mặc Thâm Dạ, bước vào bên trong phòng, nhìn về Mặc Hình Thiên đang đứng ở cuối giường, nghênh đón hai anh em bọn họ.

Hai mắt Mặc Thâm Dạ nhìn vào mặt của ông, nghe nói ông đã từng đi chinh hình, nhưng khi quan sát kỹ, mặt của ông cũng tương tự Mặc Hình Phong,

nhưng khí chất của ông và Mặc Hình Phong lại không giống nhau, bề ngoài Mặc Hình Phong lạnh lùng nhưng bên trong vẫn có một trái tim thiện lương cùng nhiệt tình, còn toàn thân người đàn ông này tản ra khí chất của người chán nể, mặc dù vẻ mặt của ông nhìn qua rất là ôn hòa cùng hiền lành, nhưng đáy lòng ông lại tràn đầy khí phách.

Đây chính là thủ lĩnh chân chính! Chính là Mặc Hình Thiên! Là... Cha ruột của anh!

“Ba!” Tử Thất Thất vui vẻ gọi, lập tức bước tới trước mặt của ông, thân mật kéo tay của ông.

Trên mặt của Mặc Hình Thiên lộ ra nụ cười, từ từ tháo tay cô ra, vỗ vỗ mu bàn tay của cô, sau đó hai mắt từ từ dời đi, nhìn Mặc Thâm Dạ đang đứng trước mặt mình.

“Là Thâm Dạ sao?” Ông muốn khẳng định một lần nữa.

“Dạ đúng!” Mặc Thâm Dạ trả lời.

Mặc Hình Thiên quan sát mặt của anh, nhìn ngũ quan anh tuấn, nhìn thân thể cao lớn và nhìn đến dáng vẻ khỏe mạnh của anh, sau đó mỉm cười bước chân của mình ra, đi tới trước mặt Mặc Thâm Dạ, đưa ra tay của mình, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của anh mà nói: “Đã lớn như vậy rồi, được lắm... Tốt...”

Không nghĩ đến trước khi chết ông còn có thể gặp mặt con trai ruột của chính mình, còn có thể cùng con trai nói chuyện. Nếu như Ngọc Nhi còn sống thì tốt quá, giờ phút này cô ấy sẽ đứng ở bên cạnh ông, có thể sẽ mừng đến nỗi nói không nên lời, sau đó cô sẽ ôm chầm lấy con trai của mình thật chặt, cuối cùng là khóc không thành tiếng.

Mặc Thâm Dạ tránh né hai mắt của ba, cảm giác khẩn trương lại xuất hiện.

Anh hơi hé miệng, giống như muốn nói, Nhưng lại không biết nên nói gì mới phải...

Tử Thất Thất đứng đối diện với anh, vội vàng nháy mắt với anh, sau đó dùng

miệng mấp máy, ý bảo anh hãy gọi theo cô ‘gọi...Ba... Ba...’

Mặc Thâm Dạ chột kinh hoảng, mơ hồ lộ ra vẻ mặt lúng túng cùng xấu hổ.

Mặc dù từ trước đã chuẩn bị rất kỹ, anh muốn mình phải anh tuấn đứng trước mặt của ba, sau đó sáng khoái cùng vui vẻ chào hỏi: ‘Ba, ba có khỏe không?’

Nhưng khi anh đứng đối diện với người đàn ông này rồi, thì anh lại cảm thấy miệng của mình giống như đang bị đông cứng vậy, không cách nào nói chuyện bình thường được. Thật là mất thể diện, cũng đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi, tại sao lại giống nhần nhần nhó nhó giống như phụ nữ vậy chứ?

Haizz...

Anh suy nghĩ, trong lòng đang thở dài, sau đó hai mắt của mình nhìn thẳng vào mắt của ba, nhẹ giọng gọi: “Ba...”

Đây cũng là lần đầu tiên anh gọi như vậy, trước đây khi anh đối mặt với Mặc Hình Phong, thì Mặc Hình Phong cũng chỉ cho phép anh gọi là phụ thân. Trước giờ anh vẫn luôn thắc mắc không hiểu tại sao, cho đến năm năm trước Phương Lam nói ra chân tướng sự việc, thì anh mới hiểu ra.

Nghe anh gọi mình là cha, Mặc Hình Thiên vui vẻ khước mắt rung rung nước mắt, nụ cười hạnh phúc!

“Con trai, xin lỗi con, đã qua nhiều năm như vậy mà cũng không có đến thăm con, cũng không chăm sóc con, không làm tròn trách nhiệm của một người cha... Xin lỗi, là ba vô dụng...” Năm đó nếu như mình không bị lão hồ ly Chung Khuê áp chế, thì bọn họ cũng sẽ không trở nên như vậy, năm đó nếu như ông có thể vững vàng, một tay che trời ngời vào vị trí đầu rồng, cũng sẽ không để Chung Khuê uy hiếp, mà quyết định như vậy.

Là ông vô dụng... Là lỗi của ông... Tất cả tất cả... Toàn bộ mọi chuyện phải trách ông!

“Cha, chuyện cũng đã qua rồi, hơn nữa cũng đã xảy ra, không cần nói ai đúng ai sai nữa, với lại từ nhỏ đến lớn, phụ thân đều đối xử với con rất tốt, con

cũng không phải chịu oan ức gì, cũng không bị ai khi dễ, cuộc đời của con có thể nói là thuận buồm xuôi gió, còn trôi qua rất vui vẻ và hạnh phúc, cho nên ba không cần phải nói lời xin lỗi, cũng đừng tự trách bản thân mình, con thật sự... Rất tốt!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười nhẹ giọng nói, tâm tình tốt cuộc cũng được khôi phục lại.

Tâm tình của anh bây giờ nên nói như thế nào mới đúng đây? Nói không vui vẻ thì là giả, nhưng cũng không phải là loại hưng phấn vui vẻ đó, cảm giác bây giờ giống như cơn gió thổi vào mặt vậy nằm mại, liên tục, rất thoải mái cũng rất uất ức...

“Con nói đúng!” Mặc Hình Thiên quan sát con trai của mình thành thực chừng chạc như vậy, trong lòng hết sức vui vẻ.

“Đúng rồi, mau đi theo ba!” Ông đột nhiên mở miệng, sau đó từ bên người của Mặc Thâm Dạ đi qua, bước ra khỏi cửa phòng.

Mặc Thâm Dạ, Tử Thất Thất, cùng Vũ Chi Húc ba người nghi ngờ đi theo sau ông, đi ra khỏi phòng ngủ, đi tới lầu một, sau đó đi ra khỏi biệt thự, đi tới bãi biển.

“Thâm Dạ...” Mặc Hình Thiên nhẹ nhàng gọi tên của anh.

“Dạ!” Mặc Thâm Dạ trả lời có chút cứng nhắc.

Mặc Hình Thiên nhìn bầu trời đêm, nhìn bọt sóng trên biển rộng mơ hồ phát ra ánh sáng màu bạc, còn có ánh sáng của mặt trăng và vài ngôi sao sáng, ông cười nói “Mẹ của con được chôn cất ở nơi đây, lúc mẹ con sắp chết có nói với ba, chuyện khiến mẹ con hối tiếc nhất, chính là không thể gặp mặt của con, không thể chăm sóc và không được nghe con gọi một tiếng mẹ, cho nên bây giờ con hãy gọi mẹ đi, hãy hoàn thành tâm nguyện trước khi lâm chung của mẹ!”

Mặc Thâm Dạ nghe ông nói, hai mắt nhìn về phía biển rộng bao la. Trong nháy mắt cảm thấy gió biển thổi vào mặt của mình, giờ gió biển đã không còn lạnh nữa, mà rất ấm áp, mặt biển đen nhánh cũng trở nên xanh biếc, hai mắt như đang thấy ảo giác, giống như đang trông thấy Ninh Ngọc Nhi đứng

trên mặt biển đối diện với anh, hai mắt cô đang nhìn mắt của anh, đồng thời lộ ra nụ cười dịu dàng xinh đẹp.

“Mẹ... Mẹ!” Anh không tự chủ, nhẹ giọng gọi.

Tử Thất Thất nghe giọng anh nhẹ nhàng gọi, hai mắt cũng nhìn về phía mặt biển đen nhánh. Cô nhớ rõ nơi này, mười hai năm trước, chính tay cô đem tro cốt của mẹ rải xuống mặt biển rộng này.

“Mẹ ——” Mặc Thâm Dạ đột nhiên gào lớn, đối mặt với biển rộng bao la, dùng hết hơi sức của mình mà gọi to: “Mẹ —— Con là Mặc Thâm Dạ —— Là con trai của mẹ —— Mẹ có nghe thấy không —— Có nghe thấy con đang gọi mẹ không —— Mẹ —— Mẹ —— Mẹ ——”

Trong nháy mắt gió biển thay đổi mạnh hơn, nước biển đột nhiên ập tới một trận bọt sóng thật lớn, giống như đang trả lời anh vậy, gió biển và bọt sóng ma sát tạo thành một loạt âm thanh, như đang vui sướng.

“Mẹ ơi —— Con đến thăm mẹ đây —— a a a a ——”

Mặc Thâm Dạ gào to một tiếng, chung quanh vẫn còn vọng lại tiếng gọi của anh, tiếng gọi của anh không chỉ là muốn truyền vào trong mặt biển mênh mông không thôi, mà còn muốn truyền đến Thiên đường. Cho nên bất luận là mẹ đang ở đâu, dù là địa ngục, trên thiên đường hay ở dưới lòng biển sâu... Cũng sẽ nghe được tiếng gọi của anh.

Tử Thất Thất nhìn sóng biển đánh tới không biết bao nhiêu lần, hai mắt mơ hồ cảm thấy ướt ướt, nghĩ tới những kỉ niệm đẹp của cô với mẹ, không tự chủ nước mắt liền chảy ra.

Con cũng đến thăm mẹ đây... Mẹ...

Ở trong lòng cô cũng đang kêu gào, dùng sức kêu gào...

Dưới ánh trăng màn bạc, nước biển hòa vào tiếng gọi, tất cả tạo nên một bức tranh đẹp... Mọi cảnh vật đều đẹp như vậy, rất đẹp...

Rất hạnh phúc, một nhà được đoàn tụ, cuối cùng tâm nguyện cũng đã... Hoàn thành...

Sao trên trời như đang mỉm cười, sóng trên mặt biển lớp này đẩy lớp khác, mặc dù đêm đen bao quanh, nhưng hạnh phúc vẫn không ngừng lượn lờ.

Bốn người cùng đứng bên bờ biển, cùng nhìn mặt biển mà mỉm cười, rất lâu sau đó...

...

...

Hai giờ sau

Trong biệt thự

Một nhà ba người ngồi trên ghế sa lon, Tử Thất Thất ngồi bên cạnh Mặc Hình Thiên, Mặc Thâm Dạ ngồi đối diện bọn họ, còn Vũ Chi Húc thì pha một ấm trà nóng đi tới, đặt trên khay trà, để mọi người sưởi ấm cơ thể.

Một hộp Tử Thất Thất đã uống hết ly trà nóng, sau đó hai mắt nhìn lên đồng hồ treo trên tường. Đã năm giờ sáng rồi sao, mặt trời cũng đã bắt đầu ló dạng, cô đã hứa với Mặc Tử Hàn, là sẽ trở về khi trời sáng, xem ra không thể tiếp tục ngồi ở đây nữa.

“Chuyện này... Con phải về thôi. Ba, xin lỗi ba, con cũng muốn ở lại với ba lắm, nhưng mà...” Cô lúng túng muốn nói lại thôi.

“Ba biết rồi, Mặc Tử Hàn không yên lòng sao? Được rồi, con về đi, trên đường đi phải cẩn thận đó!” Mặc Hình Thiên dịu dàng nói với cô.

“Ừh!” Tử Thất Thất cười liền từ ghế salon đứng dậy, hai mắt nhìn về phía Mặc Thâm Dạ đang ngồi đối diện: “Anh thì sao? Có dự định gì không?”

“Anh?” Mặc Thâm Dạ mỉm cười, trả lời cô: “Anh muốn ở lại chỗ này!”

Chương 351: Em có một yêu cầu nho nhỏ, mong anh sẽ đồng ý với em!

Ở lại đây sao?

Tử Thất Thất dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, sau đó hai mắt nhìn Mặc Hình Thiên đang ngồi bên cạnh, liền bừng tỉnh hiểu ra.

“Anh... Anh cảm thấy chỗ này là an toàn nhất, cho nên mới quyết định ở đây, anh không muốn để chú Chung biết anh đã trở về, hơn nữa mấy ngày nữa nếu có cơ hội anh sẽ đi, thì... Chính là như vậy!” Anh vội vàng giải thích, cũng là vừa vẽ vừa dài dòng.

Tử Thất Thất khuôn mặt giao hoạt mỉm cười: “Em biết, em biết hết rồi, anh nên ngoan ngoãn ở đây đi, sau đó thì ôn chuyện với ba!”

Sắc mặt của Mặc Thâm Dạ liền thay đổi, dường như đang xấu hổ.

“Được rồi, em đi đây, ba... Lần sau con sẽ đưa Mặc Tử Hàn cùng bọn nhỏ tới thăm ba, ba nhớ giữ gìn sức khỏe nha!” Tử Thất Thất mỉm cười, vui vẻ nói.

“Ừh, ba biết rồi!” Mặc Hình Thiên dùng bàn tay to thô của mình nhẹ nhàng tháo tay cô, đồng thời vỗ vỗ tay của cô, có chút lưu luyến không rời.

“Con đi đây, hẹn gặp lại!”

Tử Thất Thất nói xong, liền hướng cửa phòng đi.

Vũ Chi Húc đi theo sau cô.

Trong phòng, rốt cuộc cũng chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

Mặc Hình Thiên nhìn Mặc Thâm Dạ, sau đó khẽ nhìn hơi nóng đang bốc khói

trên ly trà, mỉm cười đem ly trà cầm lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm, rồi để xuống.

“Thâm Dạ...” Mặc Hình Thiên gọi tên anh, đồng thời nhìn mặt của anh mà nói: “Con ở lại đây chắc cũng không phải là muốn ở cùng với ba, cũng không phải chỉ là cảm thấy chỗ này an toàn, mà bởi vì con có vài lời muốn nói với ba phải không?”

Mặc Thâm Dạ nghe xong, sắc mặt liền thay đổi trở nên nặng nề.

Quả nhiên không hổ danh là thủ lĩnh đầu rồng đời trước, anh đã dùng hết sức để che đậy cùng nguy trang, nhưng không nghĩ tới ba lại sáng suốt như vậy, còn bị ba nhìn thấu tất cả.

“Dạ, con có chút chuyện, cũng muốn hỏi ba!” Mặc Thâm Dạ mở miệng, hai mắt nhìn thẳng vào mắt của ông.

“Con nói đi!” Mặc Hình Thiên nhẹ giọng.

“Con muốn hỏi ba, bao nhiêu năm qua ba ẩn thân kín như vậy, có phải vì muốn giết chú Chung hay không?” Mặc Thâm Dạ nghiêm túc hỏi, thái độ cũng cực kỳ nghiêm túc.

“Không sai!” Mặc Hình Thiên trả lời ngay.

Nhưng Mặc Thâm Dạ đột nhiên lại im lặng, mà hai mắt của anh đang nhìn Mặc Hình Thiên cũng chậm chậm rũ xuống, biểu tình có miệng nhưng lại khó trả lời, thậm chí vẻ mặt cũng vô cùng rối rắm.

Mặc Hình Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của Mặc Thâm Dạ, ông cầm ly trà lên, thản nhiên hớp một ngụm nữa, sau đó mở miệng, thay Mặc Thâm Dạ nói ra lý do khó nói đó: “Con muốn ba bỏ qua cho ông ấy?”

Mặc Thâm Dạ đang cúi đầu, đột nhiên ngược lên.

Hai mắt của Mặc Hình Thiên hơi nhú chặt. Quả nhiên là như vậy. Mặc dù Chung Khuê là một lão hồ ly khiến mọi người hận thấu xương, nhưng khi đối

xử với người mà mình yêu thích thì lại tốt vô cùng, có thể nói ông ta đối đãi với ông giống như con cháu của mình vậy, cưng chiều cùng sung ái. ông ta có thể bỏ tất cả vì người mình thích, đồng thời ông ta cũng tận lực mà trợ giúp tạo thành nghiệp lớn. Chính bản thân mình cũng đã trải nghiệm qua sự nuông chiều cùng sung ái của Chung Khuê, Mặc Thâm Dạ cũng sẽ như thế, có thể nói Mặc Thâm Dạ còn được sung ái hơn cả ông...

“Thâm Dạ, ba muốn hỏi con, đối với con mà nói, Chung Khuê là người như thế nào?” Ông đột nhiên hỏi.

Mặc Thâm Dạ nghe ba ông hỏi như vậy, sắc mặt nặng nề cũng từ từ hòa hoãn, nhẹ giọng trả lời: “Ông ấy giống như ông nội của con vậy, cho dù con làm sai chuyện gì, ông ấy cũng không trách cứ con, hơn nữa còn tỉ mỉ chỉ dạy cho con rất nhiều điều, khi con còn nhỏ, con rất thích ngủ cùng ông ấy, nửa đêm ông ấy luôn dậy đắp chăn cho con, cũng bởi vì ông ấy rất đáng yêu, nên đã cho con có một tuổi thơ rất vui vẻ cùng tốt đẹp, cho đến ngày hôm nay... Con cũng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn qua!”

Anh biết rõ Chung Khuê đối xử với những người khác như thế nào, cũng biết rõ tính tình của ông ấy, nhưng bất kể ông ấy xấu xa như thế nào, thì tình thương sự che chở của ông ấy đối với anh là chân thật. Anh thiếu nợ ân tình của người đàn ông này, nên anh cũng không cách nào trơ mắt nhìn ông ấy bị người khác giết chết.

Mặc Hình Thiên nghe anh tâm sự những lời thật lòng đối với Chung Khuê, trong lòng Mặc Hình Thiên mơ hồ có chút đau, nhưng đồng thời cũng có chút ấm áp. Điều khiến ông đau đớn là con trai của mình lại che chở cho kẻ thù không đội trời chung của ông, Và khiến lòng ông ấm áp chính là cuộc đời của con trai ông cũng không chịu nhiều đau khổ cùng thiệt thòi. Nên làm gì bây giờ? Nghe con trai nói những lời như vậy, ông phải làm thế nào mới tốt đây?

Ông hận Chung Khuê, hận gã đàn ông đó đã chia rẽ gia đình của ông, để tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của Ngọc Nhi không hoàn thành, khiến cô phải ra đi trong tiếc nuối...

“Thâm Dạ...” Ông nhẹ giọng gọi, giọng trầm nặng nề khiến người khác khó chịu: “Nếu như ba không đồng ý, con có hận ba không?”

Mặc Thâm Dạ chau mày, nhưng lại gượng cười mà nói: “Đương nhiên sẽ không, dù sao ba cũng có lý do riêng của ba, con hiểu!”

“Như vậy con định làm thế nào? Giúp ông ấy hay là giúp ba?”

“Con không giúp ai cả. Dù sao đối với chuyện của hắc đạo con cũng không có hứng thú, hai ngày nữa con sẽ rời khỏi đây, cùng người trong lòng của con du lịch khắp thế giới!” Chỉ cần anh nghĩ tới Phương Lam, thì tâm tình liền tốt lên.

“Người trong lòng?” Mặc Hình Thiên nghi ngờ.

“Ba cũng biết người đó đấy, hơn nữa còn rất quen thuộc với ba, cô ấy là Phương Lam!” Mặc Thâm Dạ mỉm cười nói cho ông biết.

“Tiểu Lam àh! Đúng rồi, ba nhớ ra rồi, lúc còn nhỏ cô bé ấy thường nói với ba, cô ấy thích con, còn nói sau này lớn lên nhất định sẽ cưới con!”

“Cái gì? Cô ấy nói muốn lấy con? Cưới con sao?” Mặc Thâm Dạ nghe xong vừa vui vẻ vừa kinh ngạc.

“Đúng rồi, không sai, cô bé ấy nói sẽ không gả cho con, mà nhất định phải cưới con về, dáng vẻ của Tiểu Lam vào lúc đó, đã man cùng nghịch ngợm giống như một đứa bé trai vậy!”

“Đúng, đúng rồi, lúc còn nhỏ Tiểu Lam căn bản không thể gọi là con gái được, quả thật so với con trai còn hung dữ hơn. Đúng rồi, cô ấy còn nói chuyện gì với ba nữa không?” Một khi nghĩ đến Phương Lam, Mặc Thâm Dạ liền cảm thấy vui vẻ, mặt mày hớn hở đồng thời cũng cười rất vui vẻ.

Mặc Hình Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, không nhịn được vừa cười vừa nói: “Tiểu Lam còn nói sau khi lớn lên sẽ sinh cho con mười đứa con, để con ở nhà chăm sóc con cái, còn cô ấy thì đi làm kiếm tiền!”

“Cái gì? Cô ấy tưởng con là bảo mẫu sao? Lại bắt con chăm sóc con cái?”

“Thế nào? Con kinh ngạc chuyện này à? Chẳng lẽ không muốn có mười đứa con sao? Hay con cảm thấy nhiều quá?”

“Con không cảm thấy như vậy, nếu cô ấy muốn, thì hai mươi đứa con cũng không chê nhiều!”

“Ha ha ha... Nói rất hay, dù sao thì cũng là phụ nữ mang thai, chúng ta đâu có vất vả gì đâu!”

“Đó cũng không hẳn là đúng, con cũng có tham khảo qua rất nhiều sách viết về phụ nữ mang thai, vào ba tháng đầu của thai kỳ cùng ba tháng cuối của thai kỳ thì không thể tiến hành chuyện phòng the được, chuyện này đối với đàn ông mà nói, thì chẳng khác nào là một loại tra tấn về mặt tinh thần cùng hành hạ thể xác chứ!” Gương mặt của Mặc Thâm Dạ chuyển thành bi ai.

“Chuyện như vậy con cũng biết sao?”

“Dĩ nhiên, con phải chu đáo về mọi mặt, như vậy mới được xem là người đàn ông tốt!”

“Ah... Cuối cùng ba cảm thấy, hai cha con chúng ta nói chuyện phiếm đã không đi cùng một hướng rồi, cảm thấy có gì đó không giống nhau, chỉ bằng... Chúng ta chuyển đề tài khác đi!” Gương mặt cương nghị của Mặc Hình Thiên lộ ra vẻ hơi lúng túng.

“Nói cũng đúng, chúng ta hãy đổi đề tài đi!”

“Ừh...”

“...”

Tình cảm và khoảng cách giữa hai người, dường như đang được kéo lại gần hơn, mặc dù vẫn còn khiến cho đối phương cảm thấy nặng nề, nhưng vào giờ phút này, trong lòng của bọn họ, lời nói và nụ cười đều rất thân thiết, giống hai như hai cha con vậy.

Có thể như vậy... Đó chính là mong muốn lớn nhất cũng là điều mà khiến bọn

họ thỏa mãn nhất...

Biệt thự nhà họ Mặc

Sáng sớm

Tử Thất Thất vừa chạy về nhà thì mặt trời vừa lên, lúc này Mặc Tử Hàn mang theo khuôn mặt lạnh như băng đứng ở cửa chính của biệt thự, nhìn bọn họ dừng xe, từ trên xe đi xuống.

Khi nào Chung Khuê chưa chết, anh cũng sẽ lo lắng cho an toàn của cô, thật hận không thể bắt giữ lấy cô để mang theo bên cạnh mình, nhưng cô lại thích chạy đông chạy tây, hoàn toàn không nghe lời của anh.

“Hi hi...” Tử Thất Thất nở nụ cười thật tươi kèm theo gương mặt lấy lòng, nhìn anh mà nói: “Bảo cáo cảnh sát, em đã trở về đúng giờ!”

“Cảnh sát?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng lặp lại hai chữ này, sau đó khẽ tức giận nói: “Đừng nói với anh là em không biết, ở trong hắc đạo hai chữ ‘cảnh quan’ là từ cấm dùng!”

“Àh?” Tử Thất Thất giật mình, xem ra mình đã dùng sai từ khi nịnh bợ rồi.

“Mặc Thâm Dạ đâu?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Ở lại chỗ của ba rồi!” Tử Thất Thất trả lời.

“Vậy... Tôi hôm qua mấy người đã làm gì thế? Tại sao lại về trễ như vậy?” Anh chất vấn cô giống như đang tra khảo tội phạm vậy.

Tử Thất Thất quan sát khuôn mặt đang tức giận kia của anh, cau mày nói: “Anh đã hiểu kỳ như vậy, tại sao không đi cùng chứ, lại ở đây hờn dỗi lung tung, thật đúng là người đàn ông không rộng lượng chút nào!”

“Anh không rộng lượng, là anh không muốn gặp lại tên Mặc Thâm Dạ đó,

cho nên mới không đi!”

“Em không rảnh để gây với anh, tối hôm qua đã bị gió biển thổi hai giờ rồi, giờ em phải đi tắm!” Tử Thất Thất nói xong, liền đi qua bên hông của anh, tiến vào bên trong biệt thự.

Gió biển?

Mặc Tử Hàn nghi ngờ, vội vàng xoay người, vừa đi theo cô vừa tiếp tục chất vấn: “Em đến bờ biển làm gì? Tại sao lại để gió biển thổi hai giờ? Có bị cảm hay không? Có cần gọi bác sĩ đến khám không?”

“Nếu như anh lo lắng như vậy, hiểu kỳ như vậy, thì lần sau hãy cùng em đi đi!” Hai chân của Tử Thất Thất đứng ở giữa cầu thang, xoay người nhìn anh, cười nói: “Dân gian có câu tục ngữ: ‘Cô dâu xấu xí cũng phải gặp cha mẹ chồng đây!’ Anh hiểu không?”

“Cô dâu xấu xí? Đó là nói em đây chứ?” Mặc Tử Hàn mạnh mẽ phản bác.

Tử Thất Thất nghe xong liền tức giận, lợi dụng anh mới nói xong: “Mặc Tử Hàn, đừng nói với em là anh không biết, ở trước mặt phụ nữ hai chữ ‘xấu xí’ cũng là từ cấm! Hừ!” Cô dùng sức hừ một tiếng, hất đầu lên.

“Này, xấu xí cũng không sao, anh sẽ lấy em mà, đừng lo lắng!”

“Em mới không cần gả cho anh!”

“Muốn thoát hôn ả! Quá muộn rồi, đợi kiếp sau rồi đổi ý không gả đi!”

“Mặc Tử Hàn, anh đi chết một trăm lần đi!”

“Anh chết rồi, em chịu được sao?”

“Anh đi chết đi!”

“Anh biết ngay em sẽ không đành lòng mà, ha ha...”

Mặc Tử Hàn vui vẻ cười, lại bị Tử Thất Thất nhốt ở bên ngoài cửa phòng tắm. Không biết bắt đầu từ khi nào, một ngày mà không đấu khẩu với cô mấy lần, thì sẽ cảm thấy không được thoải mái.

...

Bên trong phòng tắm

Tử Thất Thất đem y phục trên người cởi ra, sau đó liền bước vào bồn tắm đã pha nước sẵn, đem toàn bộ cơ thể ngâm vào trong nước ấm. Mặc dù cô tức giận Mặc Tử Hàn nói năng lung tung và hay trêu chọc cô, nhưng người đàn ông này cũng rất tỉ mỉ đó, biết sau khi trở về cô nhất định sẽ tắm, cho nên đã chuẩn bị nước ấm cho cô, hơn nữa cô còn dám khẳng định, bữa ăn sáng nhất định hẳn cũng đã chuẩn bị xong, đợi cô ra khỏi cái phòng tắm này, sẽ thấy món cháo trứng muối thịt nạc đang bốc khói.

“A...” Cô đột nhiên nhẹ giọng cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng ấm áp, còn ấm hơn nước ấm trong bồn tắm nữa.

...

Một tiếng sau

Tử Thất Thất lưu luyến không rời từ trong nước ấm từ từ đứng lên, bọt nước đột nhiên văng khắp nơi, thủy châu trong suốt lóng lánh từ trên người của cô nhanh chóng chảy xuống. Cô bước chân của mình ra khỏi bồn tắm, sau đó đứng trước gương, muốn cầm khăn tắm lên đặt trên bồn rửa tay, tuy nhiên lại vừa vặn nhìn vào gương trông thấy vết hôn khắp người.

Đột nhiên mặt đỏ bừng, kinh ngạc trợn to hai mắt của mình.

Cái tên khốn kiếp đó lại dám để lại nhiều dấu hôn như vậy? Hơn nữa trên cổ còn hơn mười mấy hai mươi cái, toàn bộ đều rất rõ ràng, ở những nơi không thể che dấu được. Lần này thật mất thể diện, nhất định ba và Mặc Thâm Dạ cũng đã thấy, chỉ là bọn họ ngại cô mất thể diện, nên không có nói ra, không đúng lúc đầu Mặc Thâm Dạ đã nhắc nhở cô. Ôi... Tại sao lại như vậy? Cô xấu hổ muốn chết rồi đây.

Tử Thất Thất đứng trước gương, quan sát thân thể của mình, sau đó xoay người nhìn sau lưng của mình, bởi vì hình xăm huyết long sau lưng, cho nên cũng không thấy rõ vết hôn, thế nhưng khi cô nhìn xuống, thì liền phát hiện bên đùi đều là vết đỏ hồng.

Cô tức giận phần uất, vết hôn trên người đại khái bao nhiêu cũng đếm không hết, sau đó dùng sức cầm lấy khăn tắm, bao bọc lại thân thể của mình, âm thầm thề, lần sau... Lần sau cô nhất định sẽ đem những vết hôn này toàn bộ trả lại trên người của Mặc Tử Hàn.

Chỉ là... Có lẽ khi anh nhìn thấy những ấn ký này trên người của mình, nói không chừng anh sẽ rất vui vẻ!

Không đúng! Không phải là nói không chừng, mà là khẳng định!

Ôi... Cô khóc không ra nước mắt!

(T___T)~

Ấm ức mở hai chân của mình ra, hướng cửa phòng tắm mà bước đi, nhưng khi hai chân chuẩn bị bước ra, cô lại đột nhiên dừng chân lại, sau đó lùi về phía sau một bước, trở lại đứng trước gương, cũng đem lấy thân thể của chính mình xoay lưng về phía gương, dùng sức quay đầu lại, nhìn hình xăm huyết long trên sống lưng.

Cô chau mày thật sâu, bắt đầu nghĩ ngợi.

Mười hai năm trước Mặc Tử Hàn đặt con chip vào trên người của cô, vậy anh có thể hay không sẽ để con chip lại trên người cô? Dù sao thì bảy năm đó cũng không có ai phát hiện, ngay cả chính cô cũng hoàn toàn không biết, vậy thì... Rất có thể anh sẽ lặp lại chiêu cũ.

Đúng!

Không sai!

Tử Thất Thất lập tức đưa tay về phía sau lưng của mình, hoàn hảo cơ thể của cô tương đối gầy, nên muốn đưa tay sờ lưng cũng dễ dàng hơn. Khi ngón tay của cô di chuyển tới con mắt của Huyết Long, dùng sức ấn xuống, quả nhiên... Ở bên trong có một vật gì đó cứng cứng.

Tử Thất Thất đột nhiên trừng lớn cặp mắt của mình.

Mặc Tử Hàn đã để lại khi nào vậy? Tại sao cô không có cảm giác gì cả? Cẩn thận suy nghĩ một chút, anh cũng có rất nhiều cơ hội để bỏ về chỗ cũ, tỷ như thời gian cô nằm viện, lúc hôn mê, hoặc là lúc bất tỉnh nhân sự, anh cũng có thể tìm cơ hội khác.

“A...” Cô khẽ cười, cười mình thật ngu ngốc, trên cơ thể mình có vật gì cũng không phát hiện được.

Mặc Tử Hàn thật thông minh, lại đem đồ vật quan trọng như vậy đặt ở nơi đó, hằng ngày anh đều có thể nhìn thấy, hằng ngày đều có thể chạm vào được, hằng ngày đều có thể kiểm tra xem có còn ở chỗ đó hay không, hơn nữa cũng sẽ không bị cô, hay bất luận kẻ nào khác phát hiện. Chỉ là hoàn hảo bị cô tìm được, như vậy thì có thể bắt đầu kế hoạch của cô rồi.

Cũng coi là một chuyện tốt đi!

Dùng sức hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ thở ra, cô sửa sang vẻ mặt của mình, rồi bước chân của mình ra, hướng cửa phòng mà đi.

“Rắc rắc!” Cửa phòng được mở ra.

Mặc Tử Hàn ngồi ở trên ghế sa lon, bàn trà ở trước mặt anh đã để sẵn một chén cháo nóng hồi trứng muối thịt nạc, còn có một đĩa đựng dưa muối. Quả nhiên giống như cô vừa nghĩ vậy, toàn bộ đều rất chuẩn.

“Đã tắm xong? Mau mặc quần áo vào đi, bị cảm lạnh sẽ không tốt đâu!” Lần này Mặc Tử Hàn dùng lời nói vô cùng dịu dàng, bộ dáng sẵn sàng giống như một người chồng vậy.

Tử Thất Thất mặc áo ngủ vào, đi tới ghế sofa, ngồi đối diện với anh, hai tay

bụng chén cháo nóng lên, dùng muỗng khuấy đều, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó vui vẻ cười.

Mặc Tử Hàn nhìn bộ dáng đáng yêu của cô giống y như con nít, lập tức nói: “Anh đã kêu bác sĩ dinh dưỡng xem tình hình sức khỏe cùng thể trạng của em mà lên thực đơn cho ba bữa cơm, về sau em phải theo thực đơn này mà ăn nhé, như vậy rất nhanh sẽ mập lên đó!”

“Em không có gầy!... Anh đừng thấy em như vậy mà lo lắng cho em, thật ra em rất khỏe mạnh!” Tử Thất Thất vừa ăn vừa oán trách nói.

“Khỏe mạnh? Cao 1m68 chỉ nặng có hơn bốn mươi cân?”

“...” Tử Thất Thất im lặng, sau đó nhỏ giọng lầm bầm nói: “Em đây gọi là thon thả!”

“Nếu như là thon thả, thì cây sậy cũng có thể đi dự tuyển người đẹp, tóm lại bất kể thế nào, em cũng phải tăng lên 50kg!”

“Sao? 50kg àh?”

“Không cho phép có ý kiến, mà phải làm theo!”

Đối với phương diện báo đạo này của anh, Tử Thất Thất cũng không còn lạ gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng đón nhận.

“Ah... Đúng rồi!” Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc mở miệng.

“Sao vậy?” Mặc Tử Hàn nghi hoặc nhìn cô.

“Em có một yêu cầu nho nhỏ, mong anh đồng ý với em, có được hay không?” Tử Thất Thất giả hoạt nhìn anh, rõ ràng không yên lòng!

Chương 352: Rốt cuộc tìm được con Chíp, thì ra là đang ở...!

Mặc Tử Hàn nhìn biểu tình trên mặt cô, không khỏi hơi cau mày.

“Em muốn anh đồng ý em chuyện gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Là một việc rất què mùa, rất giống chuyện tình trên phim truyền hình!” Tử Thất Thất quanh co lòng vòng nói.

Mặc Tử Hàn vừa nghe như vậy, càng thêm nghi ngờ không hiểu.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Anh lại hỏi.

“Anh đồng ý em, em liền nói cho anh biết, anh yên tâm đi, em sẽ tuyệt đối không hại anh, em bảo đảm, em thề!” Tử Thất Thất duy trì mỉm cười.

Mặc Tử Hàn nhìn chằm chằm biểu tình trên mặt cô, thoáng ngẫm nghĩ, sau đó đồng ý nói, “Được rồi, em nói đi, anh đồng ý em!”

“Đây chính là anh nói, không cho phép đòi ý!” Tử Thất Thất đánh trước phòng bị, sau đó cười nói, “Em muốn anh đồng ý em, bất kể về sau em làm chuyện gì sai, anh cũng không thể giận em, càng không thể oán giận em, nói với em một câu không phải!”

Nghe lời của cô, Mặc Tử Hàn trong lòng mơ hồ có chút đoán được mấy phần, lại cố ý nói, “Em cũng là một người lớn như vậy, sẽ làm chuyện gì sai lầm sao?”

“Không có người trông nom, luôn sẽ có một hai chuyện bốc đồng muốn đi làm, cho nên... Anh nhất định phải đồng ý em, bất kể em làm chuyện gì bốc đồng, anh không tức giận, không thể không để ý tới em, không thể oán giận em, nói một câu không phải đều không thể!”

Mặc Tử Hàn nhìn cô mỉm cười, rất muốn mở miệng hỏi cô chuyện con Chip, thế nhưng khi anh mở miệng, lời nói ra ngoài cũng là, “Tốt, anh đồng ý em!”

“Thật tốt quá, như vậy em liền yên tâm!” Tử Thất Thất nói xong, lại lần nữa dùng thìa múc một muống cháo lớn, đặt ở trong miệng của mình, từng ngụm từng ngụm ăn.

Thật ra thì trong lòng cô cũng rất rõ ràng, Mặc Tử Hàn nhất định ý thức được chuyện cô làm, cũng rất có thể đoán được việc cô muốn làm, thậm chí có thể là đang chờ đợi chính miệng cô nói cho anh biết, nhưng mà, cô cũng không muốn nói, hơn nữa chuyện này, cô cũng cho là để mình làm là thích hợp nhất. Cô vô cùng rõ ràng đây chỉ là mình tùy hứng, căn bản cô nghĩ chuyện cũng chưa có phiền phức như vậy, nhưng... Cô lại lựa chọn làm như vậy.

Thật xin lỗi...

Hai mắt cô nhìn mặt của anh, ở trong lòng nhẹ giọng nói xin lỗi.

Cô ích kỷ như vậy, nhưng anh vẫn nghe theo cô. Chờ chuyện này hoàn toàn kết thúc, sau này cô nhất định sẽ không giấu giếm anh bất cứ chuyện gì, đem chính mình dâng hiến cho anh tất cả, chỉ chuyên tâm đối tốt một mình anh, chuyên tâm yêu thương anh, làm một hiền lương thực đức, thậm chí nhẫn nhục chịu đựng làm người vợ tốt.

“Mặc Tử Hàn, anh cúi đầu xuống, có một cái gì dính vào trên tóc của anh kìa, em giúp anh lấy xuống!” Tử Thất Thất đột nhiên mở miệng, hai mắt theo dõi tóc anh.

“Trên tóc của anh có gì sao? Là cái gì?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ nói xong, liền đem đầu của mình, từ từ đưa về phía cô.

Tử Thất Thất đột nhiên giảo hoạt cười một tiếng, sau đó từ trên ghế salon đứng lên, duỗi dài cổ của mình, trên gò má của anh dùng lực “chặt” một tiếng lớn.

Mặc Tử Hàn đột nhiên sững sốt!

Hoàn toàn không nghĩ tới cô lại dùng tiêu quỹ kế nhân cơ hội hôn mình.

Người phụ nữ đáng giận này, vậy mà lại làm ra chuyện đáng yêu như vậy, đây không phải là gián tiếp dẫn dụ anh sao?

“Haizz...” Anh đột nhiên thở dài thật sâu, cả người cũng phân tán mất đi hơi sức.

“Anh làm sao vậy?” Tử Thất Thất hỏi.

“Không có gì, chỉ là sớm tỉnh mơ em dùng phương thức như thế tới dụ hoặc anh, để cho anh cảm thấy toàn thân mềm nhũn, anh không có hơi sức đi làm, làm sao bây giờ?” Mặc Tử Hàn cố ý chơi xấu.

“Cái gì? Không còn hơi sức? Anh không phải muốn giả bộ rồi, nhanh lên một chút đi làm á!” Tử Thất Thất dùng sức cau mày, oán trách nói.

“Anh thật sự không còn hơi sức rồi, trừ phi... Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Tử Thất Thất hỏi.

“Trừ phi em lại hôn anh, như vậy anh sẽ lập tức khôi phục!”

“Anh nghĩ thì hay lắm!” Tử Thất Thất cự tuyệt.

“Ai... Đừng hẹp hòi như vậy nha, dù sao cũng hôn má trái, má phải cũng có thể hôn một cái, như vậy mới cân bằng!”

“Anh đừng ở đó được voi đòi tiên!”

“Là em dụ dỗ anh trước đây, anh bắt kẻ, em phải phụ trách!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dạng tựa vào trên ghế sa lon của anh, rất rõ ràng người đàn ông này không đạt mục đích, nhất định sẽ ngồi lì trên ghế sa lon. Ai... Đây chính là tự làm tự chịu, không thì tại sao cô lại hôn anh? Xem đi xem đi, kết quả lại là đào hố, để cho mình té xuống rồi.

“Em biết rồi!” Cô thỏa hiệp mở miệng nói, “Anh đưa đầu qua đây một chút!”

Mặc Tử Hàn lộ ra nụ cười như ý, giống như là đứa trẻ lấy được kẹo, ngoan ngoãn đưa ra đầu của mình, giống như vừa rồi.

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh, cười lần nữa duỗi dài cổ của mình, hướng tới má phải của anh hôn.

Mà đang lúc môi Tử Thất Thất sắp chạm được mặt của anh thì Mặc Tử Hàn nắm lấy thời cơ, đột nhiên quay đầu, môi Tử Thất Thất vừa vịn dính vào trên miệng của anh.

Tử Thất Thất đột nhiên trợn to hai mắt, lập tức rời đi môi của anh.

“Anh... Anh... Anh...”

“Ha ha! Rốt cuộc khôi phục hơi sức, anh muốn đi làm, vợ ơi... Chờ anh trở lại ăn tối nha!” Mặc Tử Hàn vui vẻ nói xong, lập tức chiếm tiện nghi liền chạy trốn.

Tử Thất Thất nhìn anh đi ra cửa phòng, dùng sức dậm chân một cái.

“Đáng giận Mặc Tử Hàn, khôn kiếp ——” cô tức giận mắng, nhưng trên mặt lại ửng đỏ cùng nụ cười nơi khóe miệng, đúng là miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

Sau buổi điếm tâm.

Tử Thất Thất đi tới phòng của Vũ Chi Húc, đưa tay gõ cửa phòng một cái.

“Cốc, cốc, cốc!”

“Người nào đó?” Bên trong cửa truyền đến âm thanh Vũ Chi Húc.

“Là em, Tử Thất Thất!” Tử Thất Thất đáp lại.

“Vào đi!”

Tử Thất Thất mở cửa phòng, đi vào bên trong phòng, trở tay đóng cửa phòng lại.

Vũ Chi Húc lúc này miễn cưỡng nằm ở giường, hai mắt nửa mở nửa khép nhìn cô nói, “Anh mới vừa vận ngủ, em tìm anh làm gì? Em không mệt? Cả đêm cũng không ngủ!”

“Anh nhanh lên một chút..., em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!” Tử Thất Thất đứng ở bên giường, nghiêm túc mở miệng.

“Có chuyện ngày mai rồi hãy nói, để cho anh ngủ trước một cái! Nếu không chờ anh hai tiếng, hai tiếng sau anh đi tìm em!” Vũ Chi Húc nói xong, liền ôm gối đầu, nhắm hai mắt lại.

Tử Thất Thất dùng hai tay bắt lấy chăn, sau đó dụng lực vén lên, đem chăn ném xuống đất, sau đó lớn tiếng nói, “Anh nhanh lên một chút đứng lên cho em, chờ một chút rồi ngủ tiếp!”

“Haizz...” Vũ Chi Húc thật sâu than thở, sau đó từ từ ngồi dậy, buồn bã mà nói, “Tử Thất Thất, em biết không? Anh từ lúc còn rất nhỏ bị ba nuôi lượm về, sau đó mỗi ngày đều bắt đầu luyện tập, buổi tối chỉ có thể ngủ hai giờ, từ đó về sau, anh liền thê, chờ anh trưởng thành, khi chính mình có thể chăm sóc mình, tuyệt đối muốn đem cảm giác khi còn bé tất cả cũng bù lại, cho nên...” Anh nói xong, liền lại không có lực ngã xuống giường, nỉ non mà nói, “Để cho anh ngủ một chút, một chút thôi!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng của anh, cau mày thật sâu, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, em sẽ để cho anh ngủ một chút, một chút lại tới tìm anh!”

Cô nói xong, liền xoay người đi ra hai bước, sau đó khom lưng đem chăn ném xuống đất nhặt lên, vỗ hai cái bụi bậm, sau đó trèo lên trên người Vũ Chi Húc. Sau lần nữa xoay người hướng cửa phòng đi.

“A... Đợi chút...” Vũ Chi Húc đột nhiên lại mở miệng, mơ mơ màng màng nói, “Chờ anh mười phút là tốt rồi, chờ anh mười phút... Mười phút!”

Mười phút?

Tử Thất Thất quay đầu nhìn anh, nghi ngờ nói, “Anh không phải là đang đùa em chứ? Mười phút thật có thể tỉnh sao? Em cho anh biết, em thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, em không đến cùng anh đùa giỡn!”

“Ừ... Mười phút... Liền hết sức... Chuông...” Vũ Chi Húc nói xong, liền lập tức tiến vào mộng đẹp.

Tử Thất Thất một lòng nhìn mặt anh ngủ, sau đó từng bước từng bước đi tới bên giường. Anh là thật ngủ mơ hồ, hay là đang đùa bỡn cô? Chỉ là năm năm này ở đảo Bali, anh ngược lại mỗi ngày đều sẽ ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, mà còn kỳ diệu hơn, trời mới vừa tối, là anh có thể lập tức ngủ. Mỗi ngày đại khái ngủ mười tám giờ trở lên. Mà gần đây anh dường như thật không có thể nào ngủ, cũng là để bảo vệ cô, cho nên... Đây là thật hay sao?

Thôi!

Trông nom thiệt giả, mới mười phút mà thôi, thì chờ một chút cũng được!

Cô cầm lấy một cái ghế, ngồi ở bên giường, hai mắt nhìn chăm chăm đồng hồ báo thức treo trên tường, bắt đầu tính toán thời gian.

Vũ Chi Húc trên giường, căn bản cũng không có ngủ. Anh nghe bên trong phòng yên tĩnh, hai mắt hơi mở ra một chút xiu, nhìn gò má Tử Thất Thất, khóe miệng không khỏi cười một tiếng. Như vậy để cho cô canh giữ ở bên giường mình, cũng là một cảm giác thật tốt. Sẽ để cho anh cũng hơi chiếm tiện nghi đi, dù sao năm năm này anh ra tâm lại xuất lực, cũng khiến cho anh có một chút hồi ức tốt đẹp đi.

“A...” Anh không tự chủ cười khẽ một tiếng.

Tử Thất Thất nghe được âm thanh, lập tức quay đầu nhìn anh. Vũ Chi Húc lập tức nhắm hai mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Kỳ quái! Chẳng lẽ là nghe lầm?

Thôi, còn có bảy phút mà thôi...

...

Thời gian từng giây từng phút, rất nhanh đã trôi qua rồi, cuối cùng đã tới mười phút, Tử Thất Thất lập tức vui vẻ lại một lần nữa kéo chân trên người Vũ Chi Húc, khẽ lớn tiếng nói, “Mười phút đã qua, anh nhanh lên một chút đi!”

“A...” Vũ Chi Húc từ từ mở ra hai mắt của mình. Mặc dù mười phút vừa qua rất thú vị, nhưng tiếp tục trên cột cô nhất định sẽ bị phát hiện, hơn nữa như vậy là đủ rồi. Anh đã rất thỏa mãn.

Dùng sức dụi dụi con mắt, sau đó vẫn còn có chút sương mù nhìn cô nói, “Thế nào? Chuyện gì à? Sáng sớm sẽ làm con người thanh tỉnh!”

“Em tìm được con Chíp rồi!” Tử Thất Thất vui vẻ nói xong, hoàn toàn không để ý anh vừa mới dùng từ.

“Cái gì? Em tìm được? Ở đâu?” Vũ Chi Húc kinh ngạc hỏi.

“Đang ở trên người em!” Tử Thất Thất trả lời.

“Ở tại trên người của em?”

“Không sai, đang ở trong đôi mắt Huyết Long trên sống lưng em, lần trước Mặc Tử Hàn đặt ở trong thân thể của em, để cho mọi người cũng không tìm được, cho nên em nghĩ anh ấy lần này nhất định là lặp lại chiêu cũ, lại đặt ở trong thân thể của em. Hơn nữa em đã kiểm tra qua, bên trong thật có đồ, phải là con Chíp!”

Vũ Chi Húc bừng tỉnh hiểu ra, mười hai năm trước Mặc Tử Hàn bị bắt chuyện đã để cho anh cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ là không nghĩ tới anh ta thế nhưng lại đem con Chíp quan trọng như vậy trên người một phụ nữ vừa

mới gặp mặt, thật đúng là một diệu kế, bất quá, anh ta thế nhưng lại càng thêm lớn mật, lần nữa đem con Chíp đặt ở trong thân thể Tử Thất Thất, làm cho người khác càng thêm không tưởng tượng được.

Quả nhiên là thông minh a!

“Như vậy đã tìm được con Chíp, như vậy... Em kế tiếp muốn làm gì?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Cái này phải đợi chờ mới có thể quyết định, đầu tiên là muốn đem con Chíp lấy ra!”

“Lấy ra?” Vũ Chi Húc nghi ngờ lặp lại.

“Không sai! Phải lấy ra mới có thể xác định đến cùng phải là con Chíp hay không, hơn nữa chỉ có lấy ra mới có thể cho Lãnh Mạc Nhiên được!”

“Em thật muốn đem con Chíp cho hắn?” Vũ Chi Húc khẩn trương hỏi.

“Đương nhiên là thật!”

“Nhưng là nếu như hắn lấy được con Chíp, Mạc Tử Hàn sẽ...”

“Anh hãy yên tâm đi! Không có việc gì, em tự có tính toán!” Tử Thất Thất gương mặt tự tin, khóe miệng cuộn lên nụ cười nắm chắc phần thắng.

Vũ Chi Húc nhìn mặt cô, không hiểu, mình cũng chợt có lòng tin.

“Vậy em muốn lấy ra như thế nào? Cần dụng cụ gì, nói cho anh biết, anh giúp em chuẩn bị!”

“Dụng cụ em đã chuẩn bị xong!” Tử Thất Thất lấy ra một con dao gọt trái cây nho nhỏ đặt ở trong tay của anh, sau đó lấy dũng khí nói, “Anh dùng con dao gọt trái cây này cắt ở con mắt Huyết Long, đồ đang ở bên trong.”

“Sao???” Vũ Chi Húc giật mình, “Em muốn anh cắt thịt ở trên sống lưng, sau đó lấy ra con Chíp?”

“Ừ!” Tử Thất Thất kiên định gật đầu.

“Không được đâu? Chuyện tàn nhẫn như vậy, anh thế nào xuống tay được?”
Vũ Chi Húc muốn cự tuyệt.

“Anh không phải là sát thủ sao? Từng giết người, sợ chút chuyện này sao?”

“Anh là sát thủ không sai, nhưng mà... Nhưng mà...” Anh chần chờ nói, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở. Anh đã từng giết đều là người không biết, đều là người cùng anh không có quan hệ, nhưng cô là bất đồng, người phụ nữ anh muốn bảo vệ, làm sao có thể xuống tay cắt thịt của cô đây?

“Được rồi, không nên do dự nữa, em bị cắt thịt cũng không nói gì, anh làm gì nhát gan như vậy? Đến đây đi!” Tử Thất Thất nói xong, an vị ở bên giường, đưa lưng về phía anh, đem lấy áo sơ mi cởi ra, sau đó cởi xuống một nửa, lộ ra hơn nửa sống lưng.

Vũ Chi Húc nhìn thấy cô cởi quần áo, ngay lập tức đem mặt của mình chuyển tới một bên, hốt hoảng nói, “Thất... Tử Thất Thất, anh cảm thấy làm như vậy không ổn, cần phải tìm một chút băng gạc, nước sát trùng, còn có cầm máu gì đó là tốt hơn.”

“Không sao, không cần cắt lớn, chỉ cần một chút xíu là được rồi, hơn nữa lần trước khi lấy ra tình hình cùng bây giờ không khác nhau lắm, không có việc gì, anh động thủ đi!” Tử Thất Thất nói xong, sẽ dùng đôi tay nắm chặt vạt áo của mình, cho mình đủ dũng khí.

Vũ Chi Húc hoàn toàn nói không lại cô, hơn không cưỡng được cô, không thể làm gì khác hơn là thở thật sâu, sau đó từ từ quay lại mặt của mình, dùng hai mắt nhìn nửa sống lưng lộ ra của cô, mà ở nửa trên sống lưng, vừa vặn chính là đầu Huyết Long, bộ dáng rộng rãi khí phách, đập vào mắt người khác có chút hoảng sợ, mà trong đôi mắt đen nhánh kia, giống như là hung tợn nhìn chằm chằm anh, mơ hồ còn có thể thấy lưu lại vết sẹo, thật giống con người rất sống động.

Anh từ từ nâng lên con dao gọt trái cây, chần chờ nói, “Hay là trước dùng

thuốc tê được chứ?”

“Em không sao, bây giờ tìm thuốc tê rất phiền toái, anh bắt đầu đi, em nhìn được!” Tử Thất Thất cắn chặt hàm răng của mình, đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Được rồi, vậy em kiên nhẫn một chút!” Vũ Chi Húc nói xong, liền đem mũi dao sắc bén dính vào trong mắt Huyết Long.

“Ừ!” Tử Thất Thất dùng sức gập đầu, lần nữa nắm chặt hai tay của mình.

Vũ Chi Húc tay hơi có chút run rẩy, anh hít sâu một hơi, sau đó tàn nhẫn quyết tâm, đem mũi dao sắc bén từ từ đâm vào trong da của cô, trong nháy mắt, màu máu đỏ tươi liền từ lưng của cô sống rỉ ra, theo da thịt, nhanh chóng chảy xuống.

Rõ ràng đã trách móc màu máu đỏ tươi, vô cảm đã hoàn toàn không có cảm giác nào, nhưng là chứng kiến tới máu tươi của cô từ trong thân thể chảy ra, trái tim thể nhưng lại đột nhiên kinh hoảng, mơ hồ lại bắt đầu đau đớn, tay cũng không tự giác bắt đầu run rẩy, lùi bước...

“Mau... lấy!” Tử Thất Thất miễn cưỡng mở miệng, trong nháy mắt trên trán rịn ra hàng loạt giọt mồ hôi, mà sắc mặt hồng nhuận cũng trong nháy mắt thay đổi trắng bệch, rất dễ nhận thấy là đau vô cùng lợi hại.

Vũ Chi Húc nghe được âm thanh của cô, biết mình không thể nữa nương tay trì hoãn thời gian, cho nên chỉ có thể nhắm mắt, tiếp tục từ từ cắt một cái vết thương nho nhỏ, nhưng mà không dám dùng sức sợ cạo hư con Chíp, cho nên chỉ có thể từ từ thử vị trí con Chíp, đợi khi tìm được rồi, đang chậm rãi từ bọc lại trong thịt, đem nó lựa đi ra. Mặc dù anh đã rất cẩn thận, hơn nữa dùng tốc độ nhanh chóng nhất đem con Chíp lấy ra, nhưng máu đỏ tươi còn là chảy ra rất nhiều, mà thân thể của cô cũng đang bắt đầu không ngừng run rẩy.

“Tốt lắm!” Rốt cuộc hoàn hảo đem con Chíp không hao tổn từ trong thân thể của cô lấy ra, Vũ Chi Húc hốt hoảng từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra khăn tay, dùng sức đè lại vết thương của cô nói: “Em trước giữ cái này, anh lập tức tìm băng gạc giúp em băng bó!”

“Em không sao, anh không phải lo lắng!” Tử Thất Thất cậy mạnh nói, nhưng giọng nói quả thật hoàn toàn bại lộ sự đau đớn của mình.

Vũ Chi Húc hốt hoảng lập tức tìm ra hòm thuốc tới giúp cô xử lý vết thương.

Tử Thất Thất là quay đầu nhìn con Chíp đặt ở trên tủ đầu giường, còn dính máu đỏ tươi.

Chính là cái này sao?

Đây chính là con Chíp Lãnh Mạc Nhiên muốn?

Chương 353: Anh em nhận nhau, nhất định phải coi chừng Tử Thất Thất!

Vũ Chi Húc thuận thực đem vết thương của cô băng bó kỹ, hoàn hảo là con Chíp này rất nhỏ, nên không cần rách vết thương lớn vẫn dễ dàng lấy ra ngoài, chỉ là bị người dùng đao sống sờ sờ đâm vào trong thịt đau đớn cũng là vô cùng thống khổ, nhìn cô hiện tại sắc mặt tái nhợt, cũng đã rất rõ ràng, cô cũng rất đau.

“Tử Thất Thất, cảm thấy như thế nào?” Anh lo lắng hỏi.

Tử Thất Thất đầu tiên là lắc đầu một cái, sau đó nhẹ giọng cười nói, “Không có sao, để cho em nghỉ ngơi một chút là được!”

Cô không thể hiện tại liền đi ra ngoài, bên ngoài mỗi lần bị Hỏa Diễm thấy sắc mặt cô như vậy, nhất định lại báo cáo Mặc Tử Hàn, cho nên cô cần hơi nghỉ ngơi một chút, phần đau đớn trên thân thể cô sẽ ổn định.

Vũ Chi Húc canh chừng sắc mặt cô, nhìn mồ hôi trên trán cô, trái tim mơ hồ có chút đau thương.

Tử Thất Thất cảm quần áo mặc xong, sau đó đưa tay cầm lên con Chíp đặt ở trên tủ đầu giường, lấy tay nhẹ nhàng lau máu dính ở phía trên, sau đó khước miệng hơi gọi lên nụ cười.

“Kế tiếp, Em định làm như thế nào?” Vũ Chi Húc hai mắt nhìn con Chíp cô cầm trong tay.

“Đương nhiên là bắt đầu kế hoạch của em rồi!” Tử Thất Thất nói xong, liền đem con Chíp nắm thật chặt tới ở trong tay.

“Tử Thất Thất, em làm như vậy quá nguy hiểm rồi!” Vũ Chi Húc lo lắng.

“Yên tâm đi, em không có việc gì.”

“Nhưng...”

“Tốt lắm! Đừng khuyên em!” Tử Thất Thất cắt đứt lời của anh, sau đó mỉm cười đối mặt với anh, nói, “Em thật sự là không có việc gì, em còn muốn vui vẻ, hạnh phúc, sống được, em làm sao có thể sẽ làm mình có chuyện đây? Yên tâm... Em tuyệt đối sẽ không có chuyện!”

Vũ Chi Húc nhìn cô mỉm cười, trong lòng vẫn là cực kỳ lo lắng.

“Tốt lắm, em muốn trở về phòng, xấu hổ lắm không cho anh ngủ, còn để cho anh làm chuyện như vậy!” Tử Thất Thất từ giường đứng lên, vừa nói xin lỗi.

“Với anh còn dùng những lời như vậy sao? Anh có thể vẫn luôn đem em trở thành làm...” Vũ Chi Húc đột nhiên dừng lại.

“Làm cái gì?” Tử Thất Thất nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên là làm em gái, hơn nữa em là con gái ba nuôi, theo lý thuyết, anh cũng vậy coi như là anh kết nghĩa, đây cũng là anh em chứ sao. Cho nên chuyện của em chính là chuyện của anh, em về sau không cần nói cảm ơn với anh, em có thể hoàn toàn dựa vào người anh trai này!” Vũ Chi Húc mỉm cười nói xong, che giấu yêu thích của mình đối với cô.

Tử Thất Thất cũng mỉm cười nhìn anh, nói, “Tốt, vậy sau này còn phải xin anh trai hỗ trợ nhiều hơn, em gái liền cảm ơn lần nữa!”

“Anh nói không phải nói cảm ơn!”

“Ha ha, em đây là nói lần sau cùng, cho nên về sau cũng không cần nói!” Tử Thất Thất nghịch ngợm mở miệng.

“Cái này xem ra, về sau muốn anh làm việc như thế này sẽ rất nhiều a!” Vũ Chi Húc khẽ lắc đầu thở dài.

“Dĩ nhiên!”

“Tốt lắm, em trở về phòng nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh sẽ giúp em đi ra ngoài mua chút thuốc, chú ý ngàn vạn đừng khiến vết thương bị nhiễm trùng.” Vũ Chi Húc lo lắng dặn dò.

“Ừ, tốt, em đi về trước đây!”

“Ừ!”

Tử Thất Thất nói xong, liền xoay người sửa sang lại vẻ mặt của mình, sau đó hướng cửa phòng đi. Vũ Chi Húc mắt nhìn cô rời đi, sau đó sững sờ ngồi ở giường, trên mặt lộ ra có chút phức tạp.

Anh trai...

Em gái...

“A...” Anh nhẹ giọng cười một tiếng, làm bầm lâu bầu nói, “Nghe không tồi!”

Sẽ để cho anh đem tình yêu chuyển hóa thành thân tình, thủ hộ ở bên cạnh cô tốt lắm.

Quả nhiên anh đối với tình yêu này nhìn rất mở, là bởi vì cái gì đây? Bởi vì chính mình tấm lòng rộng lớn? Hay là bởi vì mình yêu không đủ sâu đây?

Thôi!

Không sao...

Bệnh viện.

Lãnh Mạc Nhiên đi vào phòng làm việc của bác sĩ, khẽ khấn trương ngồi ở trước bàn làm việc.

Bác sĩ đem kết quả kiểm tra lấy ra, sau đó ngồi bên trong bàn làm việc, hai mắt nhìn anh, nói, “Lãnh tiên sinh, anh để cho tôi giúp anh làm kết quả kiểm tra đã có rồi, trên kết quả biểu hiện, anh cùng người đàn ông này đúng là anh em ruột!”

Anh em ruột?

Lãnh Mạc Nhiên trừng lớn hai mắt của mình, khiếp sợ thật lâu cũng chưa định thần trở lại.

“Lãnh tiên sinh?” Bác sĩ thấy anh sửng sốt, nghi ngờ kêu anh một tiếng.

Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên hồi hồn, sau đó hốt hoảng nói, “Bác sĩ, anh đã thật cẩn thận kiểm tra qua sao? Có sai lầm chỗ nào hay không đây? Làm phiền anh giúp tôi kiểm tra một lần nữa có được không? Tôi làm sao có thể là anh em cùng người đàn ông này? Chúng tôi làm sao có thể có liên hệ máu mủ? Cái này không thể nào, anh giúp tôi kiểm tra một lần, giúp tôi tỉ mỉ kiểm tra một lần nữa!”

“Anh Lãnh!” Bác sĩ nhìn thấy dáng vẻ kích động, còn gọi một tiếng tên của anh, sau đó nhẹ giọng nói, “Nếu như anh còn muốn làm tiếp một lần nữa, vậy tôi nhất định sẽ giúp anh làm tiếp một lần, nhưng... Phần kiểm tra này là tôi tự mình làm, từng quá trình cũng không có nửa điểm sơ suất, coi như làm lại hai lần, ba lần, bốn lần, cái kết quả này cũng sẽ giống nhau. Anh hiểu ý của tôi không?”

Lãnh Mạc Nhiên nghe ông ta từng câu từng chữ từ từ giải thích cho mình, tâm tình kích động từ từ bị anh đè xuống.

Anh và Mạc Tử Hàn là anh em ruột.

Thật ra thì, dựa theo cái kết quả này tới suy nghĩ một chút, cũng không phải là không có khả năng như vậy.

Ba mươi lăm năm trước em trai của anh mới vừa ra đời liền bị mất, rất có thể là Mạc Hình Phong làm, mà nếu cái thi thể trẻ nhỏ cũng không phải em trai của anh, như vậy em trai của anh nhất định ở trong tay Mạc Hình Phong, cho

nên nói Mặc Tử Hàn chính là em trai của anh, cũng là suy đoán vô cùng hợp lý. Nhưng... Nếu như Mặc Tử Hàn là em trai của anh, vậy đã nói rõ anh mười hai năm trước tự mình bắt em trai của mình vào nhà giam, hơn nữa qua nhiều năm như vậy vẫn luôn điều tra chuyện của cậu ta, muốn đem cậu ta lại đưa vào nhà giam, để cho cậu ta đời này đời ở đây bên trong tiếp nhận luật pháp trừng trị.

Anh thế nhưng lại đối với mình em ruột làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Đúng là, Mặc Tử Hàn của anh xác thực xác thực làm rất nhiều chuyện phạm pháp, nó còn là hắc đạo đầu rỗng, coi như nó là em trai ruột, nhưng là nó đã bị Mặc Hình Phong dưỡng dục thành một ma quỷ, làm sao anh có thể để người đàn ông này nhon nhon ngoài vòng pháp luật?

Làm thế nào? Làm thế nào?

Anh rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt?

“Ai...” Anh thở dài thật sâu, sau đó từ trên ghế từ từ đứng lên.

Bác sĩ thấy khuôn mặt ưu thương của anh, không khỏi nhẹ giọng nói, “Lãnh tiên sinh, anh không sao chứ?”

Lãnh Mạc Nhiên chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó liền xoay người đi ra khỏi ngoài cửa phòng.

Thật sự là vạn vạn cũng không nghĩ đến, chính mình muốn vây bắt người đàn ông đó, lại là em trai ruột thịt của mình, mà chính mình là một lòng hận người đàn ông đó nhiều năm như vậy, cũng là em trai ruột thịt của mình.

Rốt cuộc anh ở đây làm cái gì?

Rốt cuộc anh làm việc này là đúng sao?

Tập đoàn King.

6 giờ chiều.

Mặc Tử Hàn nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, kim chỉ giây vừa vắn đi tới ngay phía trên, anh vui vẻ từ trên ghế đứng lên, sau đó chuẩn bị tan tâm về nhà.

Nhưng là...

“Linh Linh linh... Linh Linh linh...”

Mới vừa từ trên bàn làm việc cầm lên điện thoại, đột nhiên vang lên. Mặc Tử Hàn sau này nhìn điện thoại di động, phía trên hiện lên một chuỗi mã số xa lạ.

Hơi cau mày, sau đó đè xuống phím kết nối, đặt ở bên tai:

“A lô?” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Là Mặc Tử Hàn sao?” Giọng nói trong điện thoại di động vô cùng lãnh đạm.

“Là tôi!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Tôi là Lãnh Mạc Nhiên, anh còn nhận ra tôi không?”

Lãnh Mạc Nhiên?

Mặc Tử Hàn đột nhiên kinh ngạc, sau đó chân mày thật sâu nhíu lên.

Tại sao anh ta lại đột nhiên gọi điện thoại tìm đến mình đây? Chẳng lẽ anh ta cũng biết chuyện bọn họ là anh em ruột? Vẫn là anh ta có cái gì khác thường? Không được, không biết mục đích của anh ta trước, phải thận trọng cùng anh ta nói chuyện.

“Anh tìm tôi có chuyện gì sao?” Anh cố ý đem âm thanh chính mình thay đổi vô cùng lạnh lùng, giống như là bình thường lúc nhìn thấy anh ta là khinh thường một dạng.

“Anh bây giờ có thì giờ rảnh không?” Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên hỏi.

“Ở đây tôi mới vừa đến giờ tan sở anh gọi tới cho tôi, anh cho là tôi có thời gian hay không đây?” Mặc Tử Hàn đắc ý hỏi ngược lại.

“...” Trong điện thoại di động Lãnh Mạc Nhiên, sau nghe xong lời của anh, đột nhiên trầm mặc mấy giây, sau đó sẽ lần thứ nhất mở miệng, cũng là vô cùng bá đạo nói, “Anh đã có thời gian, như vậy chờ một chút, ở tại nhà hàng Tây đối diện công ty anh!”

“Cái gì?”

“Cứ như vậy, tôi chờ anh!”

Lãnh Mạc Nhiên tự nhiên nói xong, liền cúp điện thoại, Mặc Tử Hàn giật mình nhìn điện thoại bị cắt đứt, tức giận nhú chặt chân mày.

Nói thật, anh hiện tại cũng không muốn gặp người đàn ông này, bởi vì căn bản cũng không biết cùng anh ta gặp mặt thì phải dùng cái biểu tình gì đối mặt với anh ta, càng không biết dùng giọng điệu gì nói chuyện với anh, càng thêm không biết nói với anh ta những chuyện gì. Mặc dù đã biết bọn họ là anh em ruột, nhưng là hai người bọn họ thân phận Thủy Hỏa Bất Dung, thật là làm cho anh cảm thấy rất lúng túng.

“Ai... Dứt khoát đừng để ý đến anh, trực tiếp về nhà tốt lắm!” Anh thật sâu than thở, lầm bầm lầu bầu.

...

Hai mươi phút sau.

Cửa nhà hàng Tây.

Mặc Tử Hàn liên tục do dự, cuối cùng vẫn là đi tới nơi này, mà bóng người anh cao ngất mới vừa đi vào nhà hàng Tây, liền dẫn tới phái nữ mập mờ chú ý.

“Mặc tiên sinh!” Một nam phục vụ trẻ tuổi đi tới trước mặt của anh, cung kính khẽ cúi đầu, sau đó mỉm cười nói, “Người khách nhân trong phòng bao ở tầng hai chờ ngài đã lâu rồi, xin ngài đi theo tôi!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ứng tiếng, sau đó phục vụ đi lên phòng bao tầng hai.

...

Tầng hai.

Ánh đèn sáng ngời, bài biện hoa lệ, thiết kế cách thức Châu Âu, cùng đại sảnh tầng một hoàn toàn bất đồng.

Tận cùng bên trong phòng bao.

Phục vụ đem cửa mở ra, sau đó nhường đường, hơi khom lưng, nói, “Mặc tiên sinh, mời ngài!”

Mặc Tử Hàn trong lòng còn có chút do dự, anh dừng lại hai giây, sau đó mới bước ra chân của mình, đi vào trong phòng.

Lãnh Mạc Nhiên cũng đã sớm ngồi ở trên ghế cao cấp, mà trên bàn cũng đã sắp món thịt bò bít tết cùng rượu Whisky.

Mặc Tử Hàn nhìn Lãnh Mạc Nhiên mặt lạnh như băng, đi tới đối diện anh ta, ngồi xuống.

Lãnh Mạc Nhiên cũng không có vội vã mở miệng nói chuyện, mà là cầm lên chai Whisky trên bàn, rót cho anh một ly, sau đó lại vì mình rót một ly, cuối cùng đem chai rượu để xuống, hai mắt nhìn anh, cầm ly rượu lên, giờ hướng tới anh.

Mặc Tử Hàn nhìn anh ta còn nguyên biểu tình, nhìn lại ly rượu trong tay anh ta, cũng giống anh ta cầm ly rượu lên, sau đó giờ lên, cùng anh ta nhẹ nhàng cụng ly.

“duang~~~” một tiếng giòn vang.

Hai người cùng nhau đem ly rượu dính vào trên môi của mình, sau đó ngẩng đầu lên, đem trọn cả một cái ly Whisky nhanh chóng đổ vào trong miệng của mình, hơn nữa hai người giống như là đang tranh tài, cũng từng ngậm từng ngậm nuốt, cuối cùng cùng nhau đem ly rượu uống xong, đem đặt nặng nề đặt lên bàn.

“Ha ha ha...” Mặc Tử Hàn đột nhiên cười to, trên mặt lộ vẻ nam nhân đại khí.

“Ha ha ha...” Lãnh Mạc Nhiên cũng cười to, nụ cười trên mặt cùng Mặc Tử Hàn có mấy phần tương tự.

Chỉ thấy anh ta lần nữa đưa tay cầm lên chai rượu, lại vì mỗi người bọn họ rót một chén, nhưng kế tiếp cũng không có vội vã uống rượu, mà là rót cuộc mở miệng nói, “Tôi cũng đã biết rồi, cậu là em trai ruột của tôi!”

Mặc Tử Hàn cũng không có kinh ngạc, mà là cười nói, “Là ai nói cho anh!”

“Là mẹ!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

“Mẹ? Bà ấy làm sao có thể?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ.

“Mấy ngày trước tôi đi thăm bà ấy, vốn định đưa bà ấy chuyển bệnh viện, đi nơi khác, nhưng bà ấy đột nhiên nói với tôi, nói Mặc Tử Hàn là con trai của bà ấy, nói mình tìm được con trai, lúc ấy tôi vô cùng kinh ngạc, sau đó tôi liền bắt đầu điều tra, đem toàn bộ tài liệu bỏ tù cậu cũng sao chụp (photocopy) một phần, kia sau cầm đến bệnh viện cùng DNA của tôi làm so sánh, cuối cùng đã biết cậu là em trai của tôi.” Lãnh Mạc Nhiên ngắn gọn tự thuật, giọng nói vô cùng nhẹ nhõm, cùng buổi trưa thấy kết quả kiểm tra tưởng như hai người. Có thể là ở trong lòng có một phần không chịu thua ý niệm, vô cùng không muốn làm cho mình ở trước mặt của em trai mất dáng vẻ.

“Hoá ra là như vậy!” Mặc Tử Hàn cũng nhẹ nhõm nói, tâm tình của anh cũng giống như vậy, cũng không muốn ở trước mặt của anh ta lộ ra bộ dáng mất thể diện.

“Cám ơn cậu!” Lãnh Mạc Nhiên đột nhiên mở miệng nói cảm ơn, lần nữa cầm ly rượu lên, giờ hướng tới anh.

“Cám ơn tôi?” Mạc Tử Hàn nghi ngờ lặp lại.

“Không sai! Sau khi cậu gặp mẹ, bệnh tình của bà có chuyển biến tốt, mấy ngày nay bác sĩ nói bệnh tình của bà ổn định rất nhiều, sẽ không giống như trước kia lặp lại đi đến làm chuyện gì đó rồi, chỉ là bà sẽ thường kêu tên của cậu, cho nên nếu như có rảnh rồi, thì đến thăm bà một chút, có lẽ bà có thể bình phục!”

“A! Hoá ra là như vậy, mặc dù cái này không phải chuyện cần cảm ơn, nhưng...” Mạc Tử Hàn nói đến một nửa, lại lần nữa cầm ly rượu lên, lại một lần cùng anh ta cụng ly.

Hai người lại một lần nữa đem ly rượu nồng đậm uống vào trong bụng, sau đó nhìn nhau, vui vẻ mà cười cười.

Trên bàn hai đĩa thịt bò bít tết không có ai đụng tới, những thứ thức ăn khác cũng không có động, chỉ có chai rượu không ngừng gia tăng, mà hai người uống một ly lại một ly, giống như là bạn rượu nhiều năm, cụng côi mà nói. Nhưng là...

Rót cuộc đã uống hết chai rượu thứ mười, Lãnh Mạc Nhiên hai mắt mông lung nhìn Mạc Tử Hàn, cười ngớ ngẩn nói, “Tửu lượng của cậu thật tốt, sao uống nhiều cũng không say, thật không hổ là em trai ta!”

“A...” Mạc Tử Hàn cười khẽ, đắc ý nói, “Chút rượu này đối với tôi mà nói căn bản cũng không coi là cái gì, không phải là tôi nói khoác, coi như uống những thứ này nữa, tôi tuyệt đối sẽ không say!” Đây chính là năm năm vừa qua anh luyện thành bản lãnh: “Ngàn chén không say “!

“Lợi hại!” Lãnh Mạc Nhiên lớn tiếng nói, sau đó cười vui vẻ, nhưng là đột nhiên, anh ta ngồi thẳng mình khẽ dao động thân thể, đánh chính men say, vô cùng chăm chú nhìn mặt của anh, nói, “Tôi cho cậu biết, tôi hôm nay cũng không phải tới uống rượu với cậu, mà là có một chuyện rất quan trọng muốn

nói cho cậu biết!”

“Chuyện gì?” Mặc Tử Hàn đã sớm đoán được tâm sự của anh ta, cho nên cũng ngồi thẳng lưng, nghiêm túc chống lại hai mắt anh ta.

“Tôi muốn nói cho cậu biết, coi như cậu là em trai ruột của tôi, tôi cũng vậy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu! Tôi là một người cảnh sát, gia đình chúng ta nhiều thế hệ đều là cảnh sát, cho tới bây giờ cũng sẽ không làm chuyện vì tình riêng mà làm trái pháp luật, coi như là thân nhân phạm pháp, tôi cũng vậy tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, cho nên... Tôi sẽ còn bắt người, tôi nhất định sẽ tống cậu vào nhà giam, để cho cậu được luật pháp trừng trị!” Lãnh Mạc Nhiên chảnh khí nói, say rượu mặt hồng hồng, giống như cỗ đại chính nghĩa Quan Công, uy nghiêm như thế.

Mặc Tử Hàn nhìn vẻ mặt của anh ta, nghe lời của anh ta, khóe miệng gợi lên nụ cười.

“Tốt!” Anh lớn tiếng vừa quát, nói, “Có người anh trai như vậy, làm cho tôi vô cùng vui vẻ. Chẳng qua tôi đã bị anh bắt qua lần thứ nhất, cho nên tuyệt đối với sẽ không để cho anh bắt tôi lần thứ hai, anh cứ việc đến đây đi!”

“Tốt!” Lãnh Mạc Nhiên cũng lớn tiếng vừa quát, nói, “Cứ quyết định như vậy đi, qua hôm nay về sau, cậu vẫn là thủ lĩnh hắc đạo, tôi vẫn là cảnh sát bạch đạo, cái gì anh em, cái gì thân nhân... Cũng làm cho bọn họ lăn đến ngoài hành tinh đi gặp quỷ đi!”

“Ha ha ha... Cút? Cảnh sát cũng nói tục sao?”

“Cảnh sát cũng là người, nói tục có cái gì ngạc nhiên?”

“Cũng đúng! Tựa giống như tôi, mặc dù là người trong hắc đạo, nhưng tuyệt đối là thân sĩ hữu lễ!”

“Cậu?”

“Thế nào? Không giống?”

“Thôi, không nói, tôi không muốn thương tổn tự tôn của cậu!”

“Hả! Anh nói cái gì? Cần thận tôi đánh anh!”

“Cậu xem? Lộ cái đuôi hồ ly ra rồi? Còn khiêm khiêm thân sĩ hữu lễ! Dùng từ cũng có chút không thích đáng rồi!”

“Nơi nào không thích đáng?”

“Được rồi được rồi! Không nói cái này, đúng rồi, nếu tôi bây giờ còn coi như là anh trai của cậu, sẽ cho cậu một câu nói đáng giá!” Lãnh Mạc Nhiên say khướt nói, hai mắt có chút dính liền, mơ màng sắp ngã.

“Nói cái gì?” Mạc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

Lãnh Mạc Nhiên chậm rãi mở miệng, nỉ non mà nói, “Cần thận... Tử Thất Thất!”

Chương 354: Tấm lòng của An Tường Vũ, quyết định sau cùng của hắn!

Cẩn thận Tử Thất Thất?

Nghe được những lời này, Mặc Tử Hàn hơi kinh ngạc.

“Lời này của anh là có ý gì? Tại sao muốn tôi cẩn thận Tử Thất Thất?” Anh có chút hốt hoảng hỏi tới, nhưng là Lãnh Mạc Nhiên đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Anh ta gục xuống bàn, thỉnh thoảng nỉ non, “Cẩn thận cô... Cẩn thận... Uống... Uống nữa... Tôi sẽ không nương tay... Tôi nhất định phải tóm được anh... em trai...em trai... em trai của tôi...”

Thấy anh ta hoàn toàn không nghe được, Mặc Tử Hàn cau mày, đưa tay khe khẽ đẩy bả vai nói, nói, “Này, anh không sao chứ? Nhà anh ở đâu? Còn nữa anh mới vừa nói là có ý gì? Anh tỉnh tỉnh a... Tỉnh...”

Lãnh Mạc Nhiên ngủ mặt đỏ bừng, hoàn toàn không có biện pháp đánh thức anh ta.

Mặc Tử Hàn nhìn mặt của anh ta, thật sâu thở dài, sau đó đứng lên đi tới cửa phòng, mở cửa ra nói, “Phục vụ viên, đi vào giúp tôi mang người đàn ông này đến khách sạn!”

“Dạ!” Người nam phục vụ trẻ tuổi lập tức bước nhanh đi tới, đỡ thân thể nặng nề của Lãnh Mạc Nhiên.

Mặc Tử Hàn nhìn toàn thân anh ta xụi lơ, chân mày lại một lần nữa trầm trầm nhíu lại.

Anh ta nói muốn mình phải cẩn thận Tử Thất Thất, chẳng lẽ là bởi vì chuyện

con Chíp? Chẳng lẽ Tử Thất Thất tìm con chíp là muốn giao cho anh ta ư? Như vậy Tử Thất Thất chẳng lẽ là nghĩ... Không đúng không đúng không đúng! Mặc Tử Hàn đột nhiên nhắm lại hai mắt của mình, để cho mình tỉnh táo lại. Anh không tin Tử Thất Thất có thể dối đãi với anh như vậy, anh tuyệt đối không tin tưởng cô sẽ làm như vậy, nhưng mà, nhớ tới cô sáng sớm hôm nay đã nói, cũng để cho lòng anh bắt đầu nghi ngờ.

“Em muốn anh đồng ý em, bất kể về sau em làm chuyện gì sai, anh cũng không thể giận em, càng không thể oán giận em, nói với em một câu không phải!”

Tại sao cô nhắc tới câu này?

Cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây?

Biệt thự nhà họ Mã

Tử Thất Thất đứng ở cửa sổ phòng ngủ, nhìn cửa chính phía xa đen như mực.

Mặc Tử Hàn chắc rất nhanh sẽ trở về? Trước khi anh trở lại, cô nhất định phải nghĩ biện pháp mới được, tuyệt đối không thể cho anh biết lưng của mình bị thương, tuyệt đối cũng không có thể làm cho anh phát hiện cô đã đem con chíp từ bên trong mắt Huyết Long lấy ra rồi. Nhưng hai người buổi tối mỗi ngày đều ngủ cùng nhau, coi như cô nói muốn đi tới phòng của bọn nhỏ, anh cũng sẽ đi theo như lần trước, cho nên cần bản tránh không được tay chân động chạm.

Rốt cuộc muốn làm thế nào mới tốt đây?

Có biện pháp gì có thể làm cho anh không phát hiện không? Ít nhất cũng phải trì hoãn một hai ngày mới được.

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào?

Tử Thất Thất vắt hết óc nghĩ, rốt cuộc... Bị cô nghĩ tới một biện pháp tốt.

“Hắc hắc he he...” Cô mặt tà ác cười, trên mặt tràn đầy vẻ giảo hoạt.

...

Mười giờ tối.

Mặc Tử Hàn đem Lãnh Mạc Nhiên đưa đến khách sạn, sau đó mình nhanh chóng chạy về nhà họ Mạc..

Lúc anh mới vừa đi vào cửa chính biệt thự, Hỏa Diễm vội vàng đâm đầu đi tới, hướng về phía anh hơi cúi đầu, hốt hoảng nói, “Đại ca!”

“Thế nào?” Mặc Tử Hàn lạnh lùng hỏi.

“Phu nhân, cô ấy bị bệnh!”

“Phu nhân bị bệnh?” Mặc Tử Hàn trên mặt trong nháy mắt liền lộ ra lo lắng, hai chân đột nhiên gia tăng tốc độ hướng lầu hai đi, chân mày híp thật sâu, hỏi, “Chuyện gì xảy ra? Tại sao phải đột nhiên ngã bệnh?”

“Tôi cũng không rõ lắm, sau bữa cơm chiều còn rất tốt, nhưng mới vừa rồi đột nhiên phát sốt, đã mời bác sĩ tới, bây giờ đã uống thuốc, châm cứu, nói chỉ cần hạ sốt sẽ không có sao!”

Vừa phát sốt?

Rõ ràng sau khi từ đảo Bali trở về cũng chưa từng xảy ra bệnh, chẳng lẽ là tái phát?

“Đại ca!” Hỏa Diễm bỗng nhiên lại kêu anh một tiếng, thanh âm rất rõ ràng mang theo di vị có miệng khó trả lời.

Mặc Tử Hàn hai chân đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn mặt của anh ta, nói, “Chuyện gì? Nói!”

“Dạ!” Hỏa Diễm khẽ cúi đầu, sau đó hơi bầm mà nói, “Đại ca, sáng sớm hôm

nay phu nhân đi tới phòng của Vũ Chi Húc, ở bên trong ngáy người gần một canh giờ, mà buổi tối phu nhân lại đột nhiên ngã bệnh, tôi hoài nghi... Phu nhân...” Anh muốn nói lại thôi, lời kế tiếp anh không dám nói lung tung.

Mặc Tử Hàn hiểu ý tứ trong lời của anh ta. anh ta là đang hoài nghi Tử Thất Thất ngã bệnh có thể là có âm mưu gì. Mà chính anh, cũng có loại cảm giác như thế, nhất là sau khi Lãnh Mạc Nhiên nói những lời đó, thì càng thêm tâm thần thấp thỏm.

“Tôi biết rõ rồi, anh làm vô cùng tốt!” Anh lạnh giọng tán dương, sau đó lại lần nữa nhanh chóng bước ra chân của mình, hướng phòng ngủ đi.

...

Bên trong phòng ngủ.

“Ken két!” Cửa phòng bị đột nhiên mở ra, Mặc Tử Hàn đi đến bên giường.

Tử Thất Thất nằm ngang tại giường, trên hai gò má đỏ ửng mất tự nhiên, hô hấp hơi có chút gấp rút, chân mày thật sâu nhíu, trên tay phải cầm châm, cả người nhìn qua vô cùng suy yếu.

“Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng kêu cô, tay nhẹ nhàng đặt vào tay phải cầm châm của cô, lạnh như băng không có một chút nhiệt độ.

Tử Thất Thất nghe được âm thanh, từ từ mở hai mắt ra, mơ hồ nhìn anh, hơi gọi lên khòe miệng, nói, “Anh đã về rồi!”

“Ừ!” Mặc Tử Hàn nhẹ nhàng ứng tiếng, sau đó oán trách mà nói, “Sao em không chăm sóc mình cho tốt? Tại sao ngã bệnh chứ? Có phải em lại đứng gần cửa sổ không? Đã nói với em không biết bao nhiêu lần, em cũng không đổi được, về sau dứt khoát đem cửa sổ đóng lại luôn.”

“Hắc hắc he he...” Tử Thất Thất đột nhiên cười ngây ngô, sau đó nói, “Thật ra thì... Là em cố ý ngã bệnh đây!”

“Cố ý ngã bệnh?” Mặc Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô, nghi ngờ nói, “Tại sao

muốn cố ý ngã bệnh?”

“Cái này sao... Hắc hắc he he...” Cô dùng gương mặt bệnh nhân, cười nhìn anh nói, “Tự anh nghĩ đi, em buồn ngủ quá, em muốn... Trước... Ngủ trước một cái!”

Cô nói xong, chậm chậm nhắm hai mắt của mình lại, trầm trầm ngủ.

Mặc Tử Hàn canh chừng cô, hồi tưởng cô mới vừa nói.

Cố ý ngã bệnh?

Cô là đang cùng anh nói giỡn, hay là đang nói thật?

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng mở miệng, tâm phiền ý loạn nói, “Em rốt cuộc đang làm gì?”

Tử Thất Thất trầm trầm ngủ, đôi môi khô khốc hơi run rẩy, nỉ non nói mấy cái chữ, “Đúng... Đúng... Đúng không... Nâng!”

Mặc Tử Hàn cau mày thật sâu, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nóng bỏng trước mặt.

Nếu...

Anh mở miệng trực tiếp hỏi cô..., cô sẽ nói cho anh sao?

Thật ra thì, coi như không hỏi, anh cũng có thể đoán được bảy tám phần. Chỉ cần phỏng đoán chuyện hiện tại cô làm, không khó tưởng tượng, trong lòng cô tính toán chuyện gì, cũng có thể tưởng tượng, mục đích thực sự của cô.

“Đừng để cho anh lo lắng a, không cần làm chuyện nguy hiểm, nếu như em gặp chuyện không may... Vậy anh nên làm cái gì?” Anh nói xong, liền cúi người, nhẹ nhàng ôm chặt cô.

Tử Thất Thất lông mi hơi hơi run động mấy cái, chân mày từ từ nhú lại.

Ngày thứ hai

Tử Thất Thất rốt cuộc cũng hạ sốt, nhưng là thân thể còn là rất mệt mỏi, cho nên vẫn luôn nằm ở trên giường. Vốn là Mặc Tử Hàn muốn ở lại với cô, chăm sóc cô, nhưng lại bị cô mạnh mẽ cự tuyệt, lý do là: đàn ông luôn dùng sự nghiệp làm trọng, phụ nữ làm liên lụy đàn ông, nhất định không phải cô gái tốt.

Không có biện pháp, hoàn toàn nói không lại cô, cho nên Mặc Tử Hàn không thể làm gì khác hơn là mang đầy bụng lo lắng, đi làm.

...

Bên trong phòng ngủ.

Tử Thất Thất nhìn lên trần nhà, sau đó chậm rãi từ giường ngồi dậy. Tay hơi đỡ bả vai của mình, vết thương sau lưng mơ hồ bắt đầu đau đớn.

Tối ngày hôm qua lợi dụng ngã bệnh sau đó nằm ngang suốt đêm, cho nên không có thể để cho Mặc Tử Hàn phát hiện lưng của cô đã bị thương, còn có chuyện con chip đã bị lấy ra. Mặc dù cô lừa gạt anh, nhưng anh rõ ràng đã phát giác có một chút không đúng, mà lời của anh nói, cũng rất giống đã biết việc cô làm.

“Haizz... Thật hy vọng chuyện có thể kết thúc nhanh một chút, mình đã không muốn giấu giếm anh ấy bất cứ chuyện gì rồi, mệt quá a, thật khó chịu!” Cô lẩm bầm lẩm bầm nói xong, sau đó liền không ngừng than thở.

“Là ai chọc bảo bối Tử Thất Thất tiểu thư của chúng ta không ngừng than thở vậy? Chẳng lẽ là tên đàn ông tên Mặc Tử Hàn? Có muốn anh giúp em một tay hay không, dọn dẹp hẩn một chút?”

Đột nhiên truyền đến giọng nói, Tử Thất Thất lập tức ngẩng đầu nhìn hướng cửa sổ.

Mặc Thâm Dạ anh tuần ngồi ở khung cửa sổ, mặt bất cần đời nhìn cô.

“Thâm Dạ!” Tử Thất Thất vui vẻ nhìn anh.

“Cái gì Thâm Dạ, phải gọi anh trai!” Mặc Thâm Dạ từ trên cửa sổ nhảy xuống, mấy bước đi tới bên giường, nhìn cô mặt nói, “Sắc mặt của em sao lại không tốt như vậy? Lại phát bệnh”

“Em không sao, em là do ăn thuốc trước kia anh cho em mới phát sốt, rất nhanh sẽ không sao!”

“Như vậy a, đúng rồi, ngày hôm qua em gọi điện thoại vội vội vàng vàng gọi anh tới đây, còn không cho người khác nhìn thấy anh, là có chuyện quan trọng gì sao?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ hỏi, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường.

“A, anh chờ một chút!” Tử Thất Thất nói xong, liền đưa tay đem ngăn kéo trên tủ đầu giường kéo ra, sau đó từ bên trong lấy ra cuốn sách truyện 《cô tiên cá》, đem sách lật tới tờ cuối cùng, sau đó cầm lên con chip nhỏ nhỏ kẹp ở bên trong.

“Cái này cho anh, anh giúp em làm một chuyện!” Cô cầm con chip, vô cùng chăm chú nhìn anh.

Mặc Thâm Dạ hai mắt nhìn chằm chằm con chip trong tay cô, liếc mắt một cái liền nhận ra con chip này.

“Vật này, tại sao em có cái này?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì nó vẫn luôn đặt ở trong thân thể của em, ở trên sống lưng trong mắt Huyết Long!”

“A...!” Mặc Thâm Dạ bừng tỉnh hiểu ra, nói, “Mười hai năm trước, Mặc Tử Hàn chính là đem cái đồ này đặt ở trong thân thể của em, cho nên cảnh sát mới không có tìm được vật này ở trên người của nó!”

“Không sai!”

“Nhưng tại sao em muốn đưa cái này cho anh? Còn em nữa mới vừa nói nhờ cho anh giúp em làm một chuyện, muốn anh giúp em làm cái gì?” Mặc Thâm Dạ hỏi.

“Giúp em đưa cái này cho Lãnh Mạc Nhiên!” Tử Thất Thất trả lời.

“Lãnh Mạc Nhiên?” Mặc Thâm Dạ kinh ngạc, “Tại sao muốn đưa cái này giao cho hắn? Chẳng lẽ em muốn cho Mạc Tử Hàn...”

“Dĩ nhiên không phải như anh nghĩ!” Tử Thất Thất cười cắt đứt lời của anh, sau đó nói, “Em có tính toán của em.”

“Tính toán của em? Em tính toán làm cái gì?” Mặc Thâm Dạ nhìn chăm chăm nụ cười狡 hoạt trên mặt cô, rất có hứng thú muốn biết mưu kế của cô.

“Hắc, hắc, hắc...” Tử Thất Thất tà ác cười, gần sát lỗ tai của anh, nhỏ giọng nói, “Thật ra thì em muốn cho anh giúp em...”

...

Tử Thất Thất đem kế hoạch của mình toàn bộ cũng nói cho Mặc Thâm Dạ, cũng đem vật cầm trong tay cho anh, đem chuyện quan trọng nhất giao cho anh đi xử lý. Kế tiếp, sẽ phải xem Chung Khuê có động tĩnh gì không rồi.

...

...

Sau khi Mặc Thâm Dạ đi, Tử Thất Thất đứng ở cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm.

Nụ cười nơi khóe miệng cô từ từ kéo ra, sau đó nhẹ giọng nói, “Bách Hiên, anh nhất định phải phù hộ em, phù hộ kế hoạch của em tiến hành thuận lợi, hơn nữa thuận lợi thành công, khiến tất cả mọi chuyện cũng kết thúc mau một chút.”

Bầu trời xanh thăm thẳm từ từ bay tới một đám mây trắng, hình dáng giống như là mặt của Bách Hiên, giống như là Bách Hiên hướng về phía cô cười.

“Khụ, khụ!” Tử Thất Thất chột ho nhẹ hai tiếng, thân thể hơi có chút lay động, được liệu từ trong thân thể của cô hoàn toàn thối lui, hơn nữa bởi vì tối ngày hôm qua lo lắng sẽ bị phát hiện, cho nên vẫn luôn đang giả bộ ngủ, căn bản cũng không có chân chính tiến vào trong giấc ngủ sâu, cho nên hiện tại thừa dịp Mặc Tử Hàn vẫn chưa về, cô muốn đi ngủ.

Đối diện với đám mây trên bầu trời kia, cô lại một lần nữa nở một nụ cười xinh đẹp, sau đó liền xoay người, đi tới bên giường, nằm ở trên giường.

Mà hai mắt vừa mới khép lại, liền nhanh chóng tiến vào trong giấc mơ ngọt ngào.

...

Ba giờ sau.

“Ken két!”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, cửa phòng từ từ bị đẩy ra, mà đứng ở cửa phòng, cũng không phải Mặc Tử Hàn, mà là người vẫn luôn giữ vững trầm mặc An Tường Vũ.

Anh ta nhìn Tử Thất Thất đang nằm ngủ say ở trên giường, nhìn sắc mặt đã khôi phục đỏ thắm của cô.

“Tử Thất Thất...” Anh nhẹ giọng kêu, sau đó từ từ ngồi ở bên giường.

Tử Thất Thất trầm trầm ngủ, không có bất kỳ đáp lại, mà hơi thở của cô vô cùng đều đều, khóe miệng mang theo nụ cười ngọt ngào.

An Tường Vũ trầm mặc ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ. Mà tay của mình không tự chủ đưa ra, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, tiếp, thân thể cũng chậm chậm cúi xuống, không tự chủ được, nhìn thật giống mê muội một dạng, từ từ đến gần môi của cô,

muốn hôn cô.

“Anh ở đây làm gì?”

Tử Thất Thất đột nhiên giương đôi mắt, nhìn mặt của anh ta, mà lúc này môi của hai người bọn họ, khoảng cách vẫn chưa tới một cm.

An Tường Vũ nhìn cô mở ra hai mắt, khiếp sợ trộn to hai mắt, sau đó lập tức ngồi thẳng thân thể của mình, kinh hoàng nhìn chỗ khác, xin lỗi nói, “Thật xin lỗi!”

Tử Thất Thất nhìn bộ dáng anh ta bây giờ, từ từ ngồi dậy, trên mặt cô cũng không có biểu tình hốt hoảng, mà là vô cùng bình tĩnh nói, “Anh tới phòng của tôi làm cái gì? Anh vừa rồi muốn làm cái gì?”

“Thật xin lỗi!” An Tường Vũ lại một lần nữa nói xin lỗi, mà không phải là câu gì khác, mà hai mắt của anh ta, cũng không có nhìn cô.

Tử Thất Thất nhìn anh ta nghiêng người, trầm mặc cũng không có mở miệng nói chuyện nữa, mà tình hình vừa rồi không cần giải thích cũng rất dễ dàng hiểu, anh ta là muốn lúc cô ngủ len lén hôn môi của cô, nhưng là, chuyện như vậy ở nơi này trong năm năm, một lần cũng không có xảy ra qua. Chẳng lẽ là bởi vì cô trở lại nhà họ Mặc sao? Là bởi vì quan hệ Mặc Tử Hàn sao?

“Tôi... Tôi đi về!” An Tường Vũ vô cùng mất tự nhiên mở miệng, sau đó lập tức từ bên giường đứng lên.

Tử Thất Thất nhìn thân thể anh ta đứng lên thật cao, đột nhiên nói, “Tường Vũ, tôi có thể hỏi anh mấy vấn đề không?”

Người An Tường Vũ đột nhiên cứng ngắc, hai chân cũng chợt dừng lại. anh ta cứng còng đứng tại chỗ, nhẹ giọng nói, “Dĩ nhiên có thể!”

Tử Thất Thất hơi trầm mặc một chút, sau đó đôi tay nắm lại, có chút khàn trương mà nói, “Anh vẫn còn thích tôi có phải không?”

“...” An Tường Vũ trầm mặc, cũng không trả lời.

Tử Thất Thất thấy anh ta không mở miệng, lại một lần nữa hỏi, “Tại sao năm năm trước anh lại lựa chọn ở lại bên cạnh tôi? Tại sao khi đó anh phải tìm cái chết chứ? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với anh? Rốt cuộc trong lòng của anh, đang suy nghĩ gì?”

Vào một ngày năm năm trước, anh ta sau khi tỉnh lại liền thay đổi thành bộ dáng bây giờ, rõ ràng tại mười hai năm trước tình tình rất tốt, mặc dù là một tên lương gạt, nhưng sẽ không giống hiện tại một dạng trầm mặc ít nói, tâm sự đầy côi lòng. Thật ra thì ở nơi này trong năm năm, cô cũng đã từng hỏi qua vấn đề giống như vậy, nhưng cuối cùng đều kết thúc là trầm mặc, như vậy lần này? Cũng sẽ là như vậy phải không?

An Tường Vũ vẫn như cũ đứng tại chỗ, đang trầm mặc hồi lâu sau, anh ta từ từ xoay người, nhìn hai mắt Tử Thất Thất. Hai mắt cô sáng tỏ vẫn đẹp như trước kia vậy. Mà mặt mũi của cô cũng không có già đi, vẫn như mười hai năm trước không thay đổi. Nhớ tới mười hai năm trước chuyện mình đã làm đối với cô, thật sự là để cho anh rất hối hận. Thế nhưng lại bị người phụ nữ như vậy hấp dẫn, mà sau hôm ấy, người phụ nữ kia liền lập tức biến mất, vốn là nghĩ tới không sao cả, chẳng qua là một người phụ nữ, nhưng chuyện xui xẻo liên tiếp xảy ra, đầu tiên là công việc có vấn đề, tiếp cùng người nhà cãi nhau, bởi vì nhất thời phiền lòng, cho nên muốn phát tiết một cái chạy đi Macao đánh bạc, cuối cùng là thiếu một khoản nợ lớn, bị người đòi nợ, truy đánh, thậm chí đến đuổi giết, cuối cùng anh nản lòng thoái trí, muốn chết đi coi như xong rồi, cho nên đi uống rượu thêm can đảm, sau đó đi tự sát, nhưng là không thể nghĩ đến đụng phải Tử Thất Thất... Lúc ấy cô không nói gì, đã giúp anh trả sạch nợ đánh bạc, còn đã từng dùng nụ cười như vậy đối mặt với anh. Nhìn cô vẫn giống như trước kia xinh đẹp mỉm cười, anh mới bắt đầu hối hận, rõ ràng bên cạnh mình có một người bạn gái tốt như vậy, thế nhưng mình làm ra chuyện như vậy, cho nên anh quyết định, phải trả cô nhân tình này, quyết định ở lại bên cạnh cô, bảo vệ cô, nhưng mà sau năm năm chung đụng, tìm anh lần đầu tiên thật lòng đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập rung động, đối với người phụ nữ này sinh ra tình yêu chân chính...

Chương 355: Âm mưu quỷ kế của Chung Khuê, rốt cuộc bắt đầu!

Bởi vì không hiểu được thật lòng, cho nên một lần nữa gặp lại, mới nghĩ tới muốn quý trọng, nhưng đã là chậm quá. Bởi vì lòng của cô đã hoàn toàn dành cho người khác, cho dù ai đều không thể đến cướp đoạt.

“Tử Thất Thất...” An Tường Vũ thu hồi tư tưởng của mình, hai mắt vô cùng chăm chú nhìn cô.

“Ừ?” Tử Thất Thất nhẹ nhàng ứng tiếng, đôi mắt ánh mắt của anh ta.

“Chuyện mới vừa rồi thật xin lỗi, xin hãy quên đi! Mà vấn đề em hỏi tôi, tôi cũng không biết trả lời em thế nào, tóm lại tôi chỉ có thể nói, sau khi kế hoạch hoàn thành, tôi sẽ rời đi, từ đó về sau sẽ không gặp lại em, mà hôn lễ của em, tôi sẽ không tham gia, cho nên tôi muốn ở chỗ này chúc phúc em... Chúc em hạnh phúc!” anh ta nói xong, khóe miệng liền lộ ra nụ cười dịu dàng.

Tử Thất Thất nhìn mặt của anh ta, chân mày hơi nhíu lại, nhưng khóe miệng cũng là nhàn nhạt cười.

“Cám ơn anh!” Ngàn vạn ngôn ngữ, cuối cùng vẫn là chỉ rút thành một câu nói này.

Tâm tư của anh ta cô hiểu. Mà nguyên nhân anh ta làm như thế, cô cũng dần dần bắt đầu hiểu. Người đàn ông này là mối tình đầu của cô, là cô hồ đồ lờ mờ muốn đem chính mình phó thác toàn bộ cho người đàn ông này, mặc dù cuối cùng hai người không thể ở chung một chỗ, nhưng... Cô hi vọng cuộc sống sau này của anh ta sẽ thật tốt, gặp một cô gái thật lòng yêu anh ta, sau đó kết hôn, sống chết, sống cuộc sống hạnh phúc...

“Tôi đi về, em nghỉ ngơi đi!” An Tường Vũ nhẹ giọng nói xong, sau đó xoay người, hướng cửa phòng đi.

Tử Thất Thất mắt nhìn anh ta đi ra cửa phòng, sau đó nhìn cửa phòng bị đóng. Trên mặt im lặng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

...

Ngoài cửa phòng.

An Tường Vũ mới vừa đi ra cửa phòng, liền nhìn thấy Vũ Chi Húc đứng ở cửa phòng, mặt xấu xa nhìn anh ta cười.

Không để ý tới anh ta, trực tiếp xoay người hướng lầu dưới đi.

“Cùng một lứa bên trời lận đận, gặp nhau cần gì phải từng quen nhau, anh làm gì vừa thấy được tôi liền chạy?” Vũ Chi Húc mở miệng, khóe miệng cười xấu xa không giảm bớt chút nào.

Hai chân của An Tường Vũ cũng không có dừng lại, đưa lưng về phía anh, vừa đi, vừa lạnh lùng nói, “Tôi với anh bất đồng, chứ đem tôi với anh là cùng một loại!”

“Nơi nào bất đồng?” Vũ Chi Húc nói xong, liền sai mấy bước đuổi kịp bên cạnh anh ta, hơn nữa vô cùng thẳng thừng nói, “Anh và tôi đều là người bị vứt bỏ, có cái gì bất đồng sao?”

An Tường Vũ đột nhiên dừng lại hai chân, quay đầu nhìn anh nói, “Tôi với anh không giống, tôi là bạn trai đầu, mà anh chỉ là bạn bè của cô ấy? Hiểu chưa?”

“...” Vũ Chi Húc á khẩu không trả lời được. Coi là anh ta đủ hung ác!

“Thôi, bất đồng thì bất đồng, thật ra thì cần thận suy nghĩ một chút tôi với anh đích xác là bất đồng. Tôi sẽ không thừa dịp người lúc ngủ muốn ‘đánh lén’ người khác, giống như là anh vừa làm chuyện ‘đánh lén’ như vậy đó!” Anh đặc ý, chính là muốn chửi anh ta.

An Tường Vũ chân mày hơi nhíu lên, dùng sức trừng mắt liếc hắn một cái,

sau đó tăng nhanh bước chân.

Vũ Chi Húc hai chân rất dễ dàng đuổi theo anh ta, cười xấu xa nói, “Tại sao không nói chuyện? Theo tôi tâm sự nha, mỗi ngày ở trong biệt thự này, rất nhàm chán a, anh sẽ để cho tôi tiêu khiển đi!”

“Tôi không muốn nói chuyện với thứ người như thế, làm phiền anh cách tôi xa một chút!” An Tường Vũ rất rõ ràng đã tức giận.

“Haizz... Thật là một người đàn ông không thú vị, Tử Thất Thất trước kia làm sao sẽ thích anh đây? Quả nhiên là bởi vì ánh mắt kém sao?”

“...”

“Anh cũng không cần nổi giận, nếu muốn biết làm thế nào luyện thành đàn ông tốt, tôi có thể dạy anh!”

“...”

“Này! Tôi nói anh...”

“Rầm ——” một tiếng vang thật lớn.

An Tường Vũ đã đi vào gian phòng của mình, cùng sử dụng lực đóng cửa phòng lại, đem Vũ Chi Húc ngăn cách ở ngoài cửa phòng.

Vũ Chi Húc sững sờ nhìn xem cửa phòng đóng chặt, thật sâu thở dài.

Nói thật, anh thật sự là rất nhàm chán, chẳng qua là muốn tìm người tâm sự, nói một chút tâm sự, thế nhưng lại bị người như vậy ghét. Quả nhiên là cùng anh ta không hợp a. Thôi, còn là một người trở về ngủ tốt lắm.

“Ai...”

Thật sâu than thở, sau đó xoay người đi trở về gian phòng của mình.

Gần tối.

Mặc Tử Hàn từ công ty nhanh chóng chạy về, trực tiếp đi tới lầu hai, đi vào trong phòng ngủ.

Tử Thất Thất như cũ nằm ở trên giường, trên mặt sắc đỏ đã lui ra, sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, nhưng xem ra cô vẫn rất mệt mỏi, bệnh tình cũng chưa hết hoàn toàn.

“Tử Thất Thất!” Anh nhẹ giọng kêu cô, ngồi ở bên giường, lo lắng nhìn cô nói, “Vẫn còn rất khó chịu sao?”

Tử Thất Thất nhìn anh, lắc đầu một cái, nói, “Không khó chịu, em đã không sao!”

Chân mày Mặc Tử Hàn từ từ nhíu lên, trầm trầm nói, “Ăn cơm tối chưa?”

“Còn chưa có!” Tử Thất Thất trả lời.

“Anh đi gọi Hỏa Diễm đem bữa ăn tối đưa vào trong phòng, em có muốn ăn gì không?” Anh săn sóc hỏi.

“Cứ dựa theo thực đơn anh chuẩn bị cho em là tốt rồi!”

“Vậy cũng tốt!” Mặc Tử Hàn nhẹ giọng dịu dàng nói xong, lại đột nhiên quay đầu, thanh âm cũng trong nháy mắt thay đổi lạnh lùng, “Hỏa Diễm!”

“Két!” Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đứng ở cửa phòng, cung kính cúi đầu, nói, “Đại ca, ngài có cái gì phân phó?”

“Đem bữa ăn tối vào phòng, tôi cùng phu nhân ở trong phòng dùng cơm!” Mặc Tử Hàn hạ lệnh.

“Dạ!” Hỏa Diễm lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó thối lui khỏi cửa phòng, đóng cửa phòng lại.

Mặc Tử Hàn quay đầu trở lại, lần nữa dùng hai mắt dịu dàng nhìn Tử Thất Thất nói, “Anh đỡ em lên ngồi một chút đi!”

Tử Thất Thất hơi có chút chần chờ, sau đó cười nói, “Được!”

Mặc Tử Hàn thận trọng đỡ thân thể của cô, tay nhẹ nhàng đặt vào lưng của cô, Tử Thất Thất đột nhiên khẽ cau mày, kiềm chế đau đớn trên lưng, cũng âm thầm cầu nguyện, không nên bị anh phát hiện.

Mặc Tử Hàn đem toàn bộ chuyên chú đều đặt ở trên người của cô, cũng không có để ý lưng của cô, hơn nữa nhìn chăm chăm mặt của cô, nhìn trên mặt cô một chút biến hóa, nói, “Thế nào? Nơi nào không thoải mái sao? Sắc mặt thế nào chợt không tốt lắm?”

“Không có sao, chỉ là nằm một ngày, đột nhiên ngồi dậy, có chút choáng!” Tử Thất Thất giải thích.

“Như vậy a, vậy anh để ở sau lưng em nhiều gối là tốt hơn!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền vô cùng tỉ mỉ đem hai cái gối mềm đặt ở phía sau cô.

Tử Thất Thất từ từ tựa vào phía trên, sống lưng đau đớn dần dần biến mất.

Mặc Tử Hàn canh chừng mặt cô, hơi trầm mặc một chút, sau đó có chút xấu hổ hỏi, “Khát sao? Muốn uống nước không?”

“A... Được!” Tử Thất Thất trả lời.

Mặc Tử Hàn đứng lên, một bước đi tới tủ đầu giường, cầm lên bình nước để phía trên, rót một chén nước lọc, sau đó đưa cho cô.

Tử Thất Thất nhận lấy chén nước, nhẹ nhàng uống một hớp nước, len lén liếc mắt nhìn sắc mặt của anh.

“Tử Thất Thất... Thật ra thì anh vẫn có một việc cũng muốn hỏi em, em không thể gạt anh, hãy nói thật với anh!” Mặc Tử Hàn nghiêm túc mở miệng, hai mắt nhìn chăm chăm cô.

“À?” Tử Thất Thất có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là muốn hỏi sự kiện kia? Hỏi có chút hốt hoảng, cô trả lời mà nói, “Được!”

Mặc Tử Hàn đột nhiên ngồi ở bên cạnh cô, khoảng cách gần nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nói, “An Tường Vũ rốt cuộc là ai? Hai người làm sao quen biết? Hơn nữa tại sao muốn anh ta ở bên người?”

Ôi???

Tử Thất Thất có chút kinh ngạc nhìn anh.

Thì ra là anh nghi ngờ chuyện này à? Xem ra hôm nay chuyện An Tường Vũ tiến vào phòng cô lại bị Hỏa Diễm đánh tiêu báo cáo. Chỉ là, hoàn hảo không phải sự kiện kia, bằng không, cô thật không biết phải trả lời anh thế nào mới tốt.

“Anh ta...” Cô nhẹ giọng mở miệng, sau đó cười trả lời nói, “anh ta thật ra là bạn trai đầu tiên của em!”

“Cái gì? Bạn trai đầu tiên? Chính là mười hai năm trước, người đàn ông bỏ rơi em?” Mặc Tử Hàn hai mắt trong nháy mắt bị lửa ghen thiêu đốt.

“Em mới không có bị anh ta bỏ rơi, là em bỏ anh ta!” Tử Thất Thất sửa lại lời nói sai lệch của anh.

“Trước tạm thời mặc kệ như vậy, em nói cho anh biết, nếu là loại quan hệ này, tại sao anh ta muốn đi theo bên cạnh em? Hai người lúc nào thì lại ở cùng nhau? Trong năm năm này, em có hay không cùng anh ta...”

“Dĩ nhiên không có!” Tử Thất Thất tức giận cắt đứt lời của anh, nói, “Mặc dù anh ta là bạn trai đầu tiên, nhưng là hiện tại chỉ là bạn bè bình thường, sẽ không giống như anh nghĩ cái bản thủ kia đâu, chúng em cũng không có làm gì, cũng không thể làm!”

“Thật?” Mặc Tử Hàn xác nhận tính hỏi,

“Đương nhiên là thật, loại chuyện như vậy có thể đùa giỡn hay sao?” Tử Thất

Thất lửa giận của hơi tăng một chút.

“Vậy anh cũng không hiểu, tại sao em phải giữ anh ta ở bên người? Tại sao anh ta chịu ở lại bên cạnh em? Hai người rõ ràng cũng đã chia tay, làm gì còn dấu lìa ngó ý còn vượn tơ lòng? Hơn nữa còn là ngay trước mặt bạn trai hiện tại!” Mặc Tử Hàn bắt đầu ghen.

“Chúng em mới không có dấu lìa ngó ý còn vượn tơ lòng, anh hãy yên tâm đi, anh ta sẽ rất nhanh đi!” Bởi vì chuyện rất nhanh cũng nhanh kết thúc.

“Rất nhanh? Thật là nhanh? Hiện tại sao?”

“Em nói anh... Không cần lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử có được hay không?”

“Anh là tiểu nhân? anh ta là quân tử? Anh xem anh ta tuyệt đối là không yên lòng, nếu như nói anh ta là quân tử, cũng sẽ không thừa dịp lúc em ngủ vào trong phòng của em rồi, hơn nữa còn là lúc không ai trông chừng, cũng không có gõ cửa, như ăn trộm vậy, khẳng định không có làm chuyện gì tốt!” Mặc Tử Hàn bắt đầu không ngừng nói thảm, rất rõ ràng đối với người đàn ông An Tường Vũ này ý kiến lớn vô cùng.

“Thật là kỳ quái, làm sao anh biết anh ta đang lúc em ngủ len lén tiến vào phòng em?” Mặc Tử Thất Thất làm ra bộ đáng phúc hắc, mỉm cười chất vấn.

Mặc Tử Hàn đột nhiên trầm mặc, sau đó cười nói sang chuyện khác, “Hỏa Diễm thế nào còn chưa có đem bữa ăn tối đến, chậm chết!”

“Không cho phép nói sang chuyện khác, nói với em, anh sai Hỏa Diễm giám thị em có phải hay không?”

“Không phải giám thị, là bảo vệ!”

“Bảo vệ cần đem nhất cử nhất động của em cũng báo cáo nhanh cho anh sao? Loại hành vi này phải gọi là giám thị mới đúng chứ?”

“Coi như là giám thị đi, như vậy em chính là thừa nhận anh ta đang lúc em

ngủ len lén tiến vào? Như vậy em nói, anh ta làm gì với em?”

“...” Tử Thất Thất đột nhiên á khẩu.

“Tại sao không nói chuyện? Anh quả nhiên đối với em làm cái gì không đúng?”

“Ách... Không có, anh ta cũng không có làm gì!” Tử Thất Thất phủ nhận.

“Em mới vừa ‘ ách ‘ một chút có đúng hay không?”

“Em nào có ‘ ách ‘!”

“Còn dám gạt anh? Nói, anh ta làm cái gì?”

“Không có gì cả, tất cả không có gì cả!”

“Đáng chết, anh muốn đi giết anh ta!”

“Này! Anh không phải xúc động như vậy, em nói cái gì cũng không có, thật không có gì cả á..., thật thật thật!”

“...”

Tử Thất Thất đang cùng anh ồn ào, hoàn toàn quên mất trên sống lưng đau đớn, còn dùng tay của mình dùng sức bắt lại cánh tay anh, chết đều không cho anh rời khỏi gian phòng này, bởi vì nếu như anh đi thật, như vậy An Tường Vũ anh ta... Thật xảy ra đại sự.

Mặc dù khiến người trong lòng ghen, là một loại xác nhận tình yêu, nhưng là người khác ghen, nhưng là so ăn thịt người còn phải kinh khủng...

“Cốc cốc cốc!”

Tại lúc này cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, tiếp truyền đến âm thanh của Hỏa Diễm, “Đại ca, bữa ăn tối đã đưa tới!”

Thật tốt quá!

Tử Thất Thất vui vẻ cười, lập tức nói, “Vào đi!”

“Két!” Cửa phòng được mở ra, Hỏa Diễm đẩy xe thức ăn đi vào bên trong phòng.

“Anh xem, thức ăn tới, chúng ta ăn cơm trước, ăn xong rồi sẽ tiếp tục nghiên cứu chuyện An Tường Vũ, có được hay không?”

“...” Mặc Tử Hàn cau mày, nhìn chằm chằm mặt của cô, trầm mặc một hồi, sau đó nói, “Được rồi!”

Rốt cuộc tránh thoát một kiếp, Tử Thất Thất ở trong lòng cảm tạ Phật tổ, không đúng... Phải là cảm tạ Hỏa Diễm...

Cũng trong lúc đó.

Chung trạch.

Chung Khuê ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng của mình, trầm tư nghĩ chuyện đã xảy ra gần đây.

Trực giác của lão nói cho lão biết, Mặc Thâm Dạ đã trở lại nơi này, nhưng lại thần bí ẩn núp. Hơn nữa Mặc Tử Hàn bên kia cũng có động tĩnh nào đó, nên ở đây tìm cách đánh một trận cuối cùng, mà lợi thế toàn bộ bị lão nắm chặt trong tay, lão nắm chắc tất thắng, cho nên...

“Cốc cốc cốc!”

Cửa phòng bị chọt gõ vang, đem suy nghĩ lão cắt đứt.

“Vào!”

Âm thanh thanh vút của Chung Khuê mới vừa vang lên, cửa phòng đã bị mở

ra, Tần quản gia bưng trà Thiết Quan Âm lão ưa thích uống nhất cùng bữa ăn khuya đi vào, đứng trước mặt lão, trong tay cầm một khay gì đó, nhìn giống nhau đặt ở trên khay trà, cũng rót một ly trà cho lão.

“Đại thiếu gia đã tìm được chưa?” Chung Khuê cầm lên ly trà, nhẹ giọng mà hỏi.

“Còn chưa tìm được!” Tần quản gia trả lời.

“Thôi, gọi bọn họ không cần tìm nữa, tôi đã nghĩ tới một phương pháp khác, để cho nó tự mình hiện thân, tới gần ta!” Chung Khuê khẽ nhấp một ngụm trà, khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Lão gia, ý của ngài là...”

“Rất đơn giản, chỉ cần bắt được Tử Thất Thất, sẽ không sợ nó làm anh trai mà không xuất hiện!”

“Lão gia nói là! Như vậy bây giờ có phải là muốn phái người đi bắt Tử Thất Thất mang tới?”

“Không!” Chung Khuê hủy bỏ, sau đó nhẹ giọng cười, nói, “Ta không phải nghĩ lại lãng phí quá nhiều tài lực vật lực trên người một tiểu nha đầu như cô ta, ta có một biện pháp vô cùng thú vị!”

Tần quản gia nhìn thái độ của lão, rất rõ ràng thói xấu của lão lại tới. Lão thích nhất nhìn dáng vẻ người khác thống khổ, cho nên Tử Thất Thất lần này sợ rằng... Sẽ bị lão chơi ở trong lòng bàn tay rồi.

Biệt thự bên bờ biển.

Phòng ngủ lầu hai.

Vốn gian phòng này là của Tử Thất Thất, mà bây giờ đã hoàn toàn trở thành không gian của Mặc Thâm Dạ. Mặc dù rất nhiều chỗ cũng bị anh thay đổi,

nhưng trên đầu giường để ảnh gia đình không có một chút xú thay đổi.

Đêm khuya.

Mặc Thâm Dạ ngồi ở giường, không có mở đèn. Trên đùi của anh để một máy Laptop, trên các đồng hồ đo ngân quang chiếu xạ trên mặt anh, đem cả khuôn mặt anh tuần của anh chiếu sáng. Mà hai tay của anh nhanh chóng gõ bàn phím, tra xét con chip Tử Thất Thất cho mình, cũng phá giải mật mã cài bên trong.

Đột nhiên...

“Cộp... cộp... cộp...”

Tiếng bước chân nhẹ vô cùng như ả như hiện truyền vào trong tai của anh, đột nhiên, hai tay gõ bàn phím dừng lại, đồng thời ngưng hô hấp của mình, hết sức chăm chú nghe tiết tấu tiếng bước chân, trong nháy mắt, tiếng bước chân dừng lại, hai mắt anh nhanh chóng nhìn về phía cửa phòng.

“Két!”

Cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, Mặc Hình Thiên đứng ở cửa phòng, nhìn mặt đen nhánh trong phòng. Hai mắt nháy bén nhìn chăm chăm nằm Mặc Thâm Dạ ở trên giường, chân mày hơi cau lại hạ xuống, sau đó bước ra chân của mình, đi tới bên giường, nhẹ nhàng lôi kéo chăn đắp trên người của anh, sau đó hơi cười cười nói, “Vẫn luôn suy nghĩ làm chuyện như vậy với con, chỉ là con bây giờ đã trưởng thành một người lớn như vậy, tựa hồ là có chút dư thừa!”

Đã hơn 30 năm không có được như vậy, giờ thế nào cũng không trở lại. Chẳng qua nếu như Ngọc nhi còn sống, cũng nhất định sẽ làm chuyện như vậy chứ? Vậy coi như là làm giúp Ngọc nhi giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện thôi.

“Ngủ ngon, con trai bảo bối của ta!” Ông có chút buồn nôn nói, thanh âm nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng.

Xoay người đi từ từ trở lại cửa phòng, đem cửa phòng từ từ đóng.”Két!”

Đang nghe cửa phòng bị đóng thì Mặc Thâm Dạ đột nhiên mở ra cặp mắt của mình, thật sâu thở ra một hơi. Hoàn hảo khi cửa phòng được mở ra đã đem laptop khép lại, đặt ở dưới chân, bằng không chỉ sợ cũng sẽ bị phát hiện. Nếu như bị ông ngăn cản, vậy coi như đại sự không ổn.

“Nguy hiểm thật!” Anh nhẹ giọng làm bầm lều bầu, sau đó muốn ngồi dậy, tiếp tục hoàn thành phá mật mã, nhưng là chột thân thể dừng lại, nhớ tới việc Mặc Hình Thiên mới vừa làm với mình, còn có một câu ‘ ngủ ngon ‘ kia.

“Haizz...” Anh nhẹ giọng mỉm cười than thở, sau đó lại làm bầm lều bầu nói, “Tối nay cứ như vậy ngủ đi, ngày mai sẽ tiếp tục cũng không muộn!”

Vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được vào buổi tối ba sẽ vào gian phòng của mình vì mình đắp chăn, bên tai nói mình ngủ ngon, mặc dù tuổi của anh đã rất lớn, chỉ là thỉnh thoảng cũng để cho anh trở lại thời trẻ con, chỉ một chút cũng không tồi.

“Ngủ ngon, ba!” Anh mở miệng cười, hai mắt từ từ khép lại.

Chương 356: Lần đầu gặp mặt sau năm năm, cô đẹp lắm!

Một ngày sau

Biệt thự nhà họ Mặc

Thân thể Tử Thất Thất đã khỏi hẳn, vết thương trên sống lưng cũng đã đóng vảy, đang khép lại. Cô hiện tại đã không tìm được lý do để Mặc Tử Hàn không đụng chạm với mình, nhưng rất kỳ quái, Chung Khuê tại sao đến bây giờ còn chưa có động tĩnh đây? Theo lý thuyết tin tức Mặc Thâm Dạ trở về, ông ta không có khả năng một chút cũng không phát hiện được? Rốt cuộc lão hồ ly kia ở đang tính toán cái gì?

Nhắc tào tháo, tào tháo liền đến!

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Di động để ở trên tủ đầu giường bỗng nhiên vang lên, Tử Thất Thất đi qua nhìn thấy một dãy số lạ, hơi cười, đặt ở bên tai:

“Tử Thất Thất tiểu thư, đã năm năm rồi, còn nhớ được giọng tôi không?” Trong di động truyền ra chất giọng thanh thúy của Chung Khuê.

Tử Thất Thất nở nụ cười như thực hiện được, lại lạnh lùng nói, “Lão nhân gia gọi điện thoại tới tìm tôi là có việc gì đây?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì cả, chỉ là nhiều năm rồi không thấy, muốn gặp cô chút mà thôi!”

“Gặp tôi?”

“Phải!”

“Vậy thì rất xin lỗi, tôi lại không có muốn gặp ông!” Tử Thất Thất nói mát.

“Người trẻ tuổi sao lại không biết lớn nhỏ như thế? Tôi có ý tốt muốn mời cô, chẳng lẽ cô muốn tôi dùng thủ đoạn hèn hạ để uy hiếp cô sao?” Giọng Chung Khuê giáo hoạt như hồ ly, vòng đi vòng lại cũng là đe dọa người khác.

“Ha...” Tử Thất Thất cười trào phúng, “Ông cho rằng ông có thể uy hiếp được tôi sao? Con của tôi được bảo vệ rất an toàn, người thân của tôi đều có thể tự bảo vệ mình, ông nghĩ lấy cái gì để uy hiếp tôi đây?”

“Thế thật sao?” Chung Khuê bỗng cười hỏi ngược lại, sau đó giáo hoạt nói, “Cô cho rằng trong số những người quan trọng của cô thật sự không có người nào yếu đuối có thể bị tôi bắt được dễ dàng sao?”

“Không có!” Tử Thất Thất kiên quyết.

“A? Cô thật cho là thế à? Nhưng...” Chung Khuê kéo dài giọng, chậm rãi nói, “Tôi mới bắt được một người phụ nữ, người này hơn 50 tuổi, rất xinh đẹp, nhưng đầu hình như không được tốt lắm, nghe bác sĩ nói, cái bệnh này của bà ta gọi là bệnh tâm thần, hơn nữa nguyên nhân hình như là bởi vì ba mươi lăm năm trước bị mất con trai mới sinh, sau mười năm lại thấy chồng mình chết thảm, cho nên mới...”

“Ông bắt mẹ của Mặc Tử Hàn?” Trên gương mặt bình tĩnh của Tử Thất Thất chợt lộ ra nét kinh hoàng.

“Đúng là một đứa bé thông minh, nói một chút liền hiểu!”

“Ông muốn làm gì? Thả bà ấy ra!” Tử Thất Thất hét to.

“Bảo tôi thả bà ta cũng rất đơn giản! Tôi muốn gặp mặt cô, chỉ gặp một mình cô!”

“Ông...” Tử Thất Thất nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ nói, “Ông lại muốn làm cái gì? Năm năm trước ông bắt tôi hại chết Bách Hiên, giờ ông lại muốn hại chết người nào nữa?”

“Năm năm trước, Bách Hiên là tự nhảy lầu, sao lại có thể đổ chuyện này lên người tôi chứ? Cô ngàn vạn lần đừng oan uổng người tốt a!”

“Chung--Khuê--!” Tử Thất Thất hét to tên ông ta, tức giận xông thẳng lên trời.

“Ha ha ha...” Chung Khuê đắc ý cười vui vẻ, “Được rồi, tôi không tán gẫu với cô nữa, mau quyết định đi, có tới gặp mặt tôi hay không đây?”

“...” Tử Thất Thất trầm mặc nhú mày

“Không nói lời nào là có ý gì đây? Đang suy tính sao? Hay là đang hoài nghi tôi có phải đang nói dối? Không bằng như vậy đi... “ Chung Khuê hơi dừng lại, độc ác nói, “Tôi sẽ để cô nghe giọng của người đàn bà kia!”

“A - - Đau quá - -”

Trong điện thoại vang lên tiếng kêu của một người phụ nữ, rất rõ ràng là bị người khác ngược đãi.

“Nghe thấy chưa? Bây giờ còn hoài nghi tôi không?” Chung Khuê khê hỏi.

“Hừ!” Tử Thất Thất khinh thường hừ một tiếng, lạnh lùng nói, “Tôi căn bản chưa từng nghe qua giọng nói của mẹ Mặc Tử Hàn, ông bảo tôi làm sao phân biệt được thật giả?”

“Hay để tôi đưa cô một tấm hình? Cô hẳn đã gặp qua bà ta rồi chứ?”

“Không cần!” Tử Thất Thất cự tuyệt, sau đó ổn định lại giọng điệu của mình, “Tôi đồng ý ông, một mình tôi sẽ đi gặp ông, nhưng ông phải thả mẹ của Mặc Tử Hàn ra, không được tổn thương bà ấy một phân một hào!”

“Không thành vấn đề!”

“Nói đi, chúng ta gặp mặt ở đâu đây?” Tử Thất Thất trịnh trọng hỏi.

“Địa chỉ dĩ nhiên sẽ không nói cho cô biết, chỉ cần một mình cô ra khỏi cổng chính nhà họ Mạc sẽ có người đến đón cô!”

“Được, tôi biết rồi!”

“Vậy tôi chuẩn bị sẵn một bình trà ngon chờ cô tới!”

Tử Thất Thất hoàn toàn không muốn nghe ông ta nói thêm gì nữa, lập tức dập máy.

Cô thở dài, không nghĩ tới ông ta lại bắt Mộng Thiên Tâm tới để uy hiếp cô. Trong đầu lão hồ ly kia quả nhiên toàn những thứ cô không nghĩ tới. Mặc dù ban đầu cô cũng có ý đi gặp ông ta, nhưng giờ cô phải đảm bảo Mộng Thiên Tâm an toàn mới được. Thiệt là, cái người tên Lãnh Mạc Nhiên kia sao không sắp xếp mẹ mình ở một nơi an toàn vậy chứ?

“Ai...”

Thôi, giờ chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi.

Nhanh chóng thay quần áo rồi cầm túi sách ra khỏi phòng.

“Phu nhân!”

Hỏa Diễm cung kính cúi đầu với cô.

“Hỏa Diễm!” Giọng điệu Tử Thất Thất hết sức nghiêm túc gọi tên anh ta.

Thân thể Hỏa Diễm chân động, đã ý thức được những lời cô sắp sửa nói ra.

“Tôi muốn ra ngoài một chút, anh sẽ không ngăn cản tôi chứ?” Tử Thất Thất nhìn anh.

Hỏa Diễm chống lại ánh mắt cô, sau đó cúi đầu nói, “Phu nhân, tôi biết cô làm chuyện này vì đại ca, nhưng... Trách nhiệm của tôi là bảo vệ cô, cũng phải báo cáo mọi hành động của cô với đại ca, cho nên...”

“Cho nên chức trách của anh cũng không có ngăn cản tôi, đúng không?” Tử Thất Thất cắt đứt lời của anh ta.

“...” Hỏa Diễm trầm mặc.

“Nếu vậy thì đừng ngăn cản tôi, hôm nay tôi muốn ra ngoài một chút, trước bữa tối sẽ về!” Cô nói xong rồi đi tới cầu thang.

“Phu nhân!”

Hỏa Diễm lớn tiếng gọi cô lại, bước nhanh tới chắn trước mặt cô.

Hai mắt Tử Thất Thất lạnh như băng nhìn anh ta, miệng vẫn nở nụ cười, “Tôi sớm biết anh sẽ ngăn cản tôi, nhưng còn phải cảm ơn anh không nói chuyện này cho Mặc Tử Hàn, chỉ là... Tường Vũ!”

Cô chợt gọi tên An Tường Vũ, An Tường Vũ cũng đã tới đằng sau Hỏa Diễm. Hỏa Diễm sững sốt mở to mắt, muốn quay người lại nhưng cũng đã muộn. Trong tay An Tường Vũ cầm một khẩu súng gây mê, chỉ vào cổ anh ta rồi bóp cò.

Hỏa Diễm bởi vì nhất thời sơ sót, chỉ cảm thấy cổ hơi đau, sau đó tầm mắt liền trở nên mơ hồ, té xỉu trên đất mặt.

Hồ Phách núp trong bóng tối thấy tình hình như vậy đang muốn hiện thân giúp đỡ, nhưng Vũ Chi Húc lại xuất hiện đằng sau một tay bịt miệng anh ta, tay kia thì đánh vào cổ anh ta, Hồ Phách cũng liền té xỉu.

Tử Thất Thất đứng tại chỗ nhìn hai người nằm trên mặt đất, cảm thấy hơi có phần không phải.

“Mang hai người bọn họ vào phòng em đi!” Cô khẽ nói.

Vũ Chi Húc cũng không có lập tức làm theo mà đi tới gần cô, lo lắng nói, “Em thật sự muốn đi sao?”

“Dĩ nhiên!” Tử Thất Thất kiên định trả lời.

“Vậy để anh đi cùng em!” Vũ Chi Húc nói lên yêu cầu.

“Ha ha...” Tử Thất Thất cười khẽ, áy náy nói, “Xin lỗi anh, trong danh sách của Chung Khuê cũng không có xuất hiện tên của anh!”

“Thất Thất...”

“Được rồi, chúng ta không phải đã thương lượng tốt rồi sao, không được ngăn cản em, cũng không được nói em khờ. Em thừa nhận rằng em rất tùy hứng, bởi nếu chuyện này em không tự đi làm, lòng em sẽ luôn cảm thấy không thoải mái. Yên tâm đi, em sẽ bình an trở về, vậy nên anh nhất định phải làm xong bữa tối chờ em trở về cùng ăn đấy!” Tử Thất Thất mỉm cười, cố ý dùng thanh âm êm nói chuyện với anh ta.

Vũ Chi Húc nhìn nụ cười trên mặt cô mà chỉ có thể thở dài.

“Anh hiểu rồi, em cần thận một chút!” Anh dặn dò.

“Ừm!”

Tử Thất Thất nhẹ nhàng ứng tiếng, sau đó đi tới cầu thang.

Vũ Chi Húc nhìn bóng lưng cô, không nhịn được lên tiếng, “Sao mà cả cậu cũng không nói chuyện? Không lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

An Tường Vũ lẳng lẳng đứng tại chỗ, cũng nhìn bóng lưng Tử Thất Thất, sau đó lạnh lùng nói, “Từ lúc biết cô ấy thì cô ấy đã như vậy, quyết định làm chuyện gì cũng sẽ không quay đầu lại, cho dù có ngăn cản, cô ấy cũng cố hết sức đi làm chuyện mình muốn, thế nên cần gì lãng phí miệng lưỡi nữa đây?”

Vũ Chi Húc quay lại nhìn anh ta.

Thật rất khó tưởng tượng, Phương Lam nói anh ta từng là một tên lừa đảo chỉ treo lời ngon tiếng ngọt trên môi.

Cục cảnh sát

Lãnh Mạc Nhiên ngồi sau bàn làm việc xử lý các văn kiện, mà trong đầu còn đang nghĩ tới chuyện một lần anh uống say trước mặt Mạc Tử Hàn.

Thật sự là rất mất thể diện, anh làm anh mà lại say đến bất tỉnh trước mặt em trai, không biết mình khi đó có làm chuyện gì kỳ quái không đây? Mình sẽ không chứ? Nhưng mà hình như anh nói rất nhiều chuyện không nên nói. Ai... Mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy? Sao lại nói chuyện Tử Thất Thất cho cậu ta vậy? Anh không phải quyết định phải bắt cậu ta sao? Nhưng sau khi nói những lời đó, chẳng phải anh ngôn hành bất nhất (lời nói không đi đôi với việc làm) rồi sao?

Khó chịu thật!

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Chuông điện thoại vang lên, Lãnh Mạc Nhiên lấy điện thoại ra nhìn dãy số xa lạ hiện trên màn hình, sau đó cau mày nghe:

“A lô? Có phải Lãnh Mạc Nhiên, Lãnh cảnh quan không?” Trong di động truyền ra giọng của Mạc Thâm Dạ.

“Là tôi, xin hỏi anh là ai?” Lãnh Mạc Nhiên rất lễ phép hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, một lúc nữa sẽ có chuyên phát tới chỗ anh, đó là thứ mà Tử Thất Thất nhờ tôi giao cho anh, cũng là thứ anh vẫn luôn tìm!”

Con chip?

Lãnh Mạc Nhiên kinh ngạc, “Là Tử Thất Thất nhờ anh giao cho tôi? Tại sao cô ấy không tự đưa tới cho tôi?”

“Cái này sao, bởi nhiều nguyên nhân cho nên đổi lại là tôi giao cho anh!”

Nhiều nguyên nhân?

Mày Lãnh Mạc Nhiên cau chặt lại.

“Xin nói rõ ràng hơn!”

“Ách... Cái này... Cái này... Cái đó... Cái cái... Cái đó...” Mạc Thâm Dạ ập a ập úng cổ tình đùa giỡn người khác.

“Anh...” Lãnh Mạc Nhiên tức giận vừa mới lên tiếng thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Cộc, cộc, cộc!”

Lãnh Mạc Nhiên đè nén lửa giận, lớn tiếng nói, “Mời vào!”

Cửa phòng được mở ra, một cảnh sát mang một cái hộp nhỏ vào đặt lên bàn, “Lãnh cảnh quan, đây là chuyển phát của anh!”

“Ừ, biết rồi, anh ra ngoài đi!”

“Dạ!”

Cảnh sát ra ngoài rồi đóng cửa lại, Lãnh Mạc Nhiên cầm lấy cái hộp nhỏ, điện thoại chưa cúp liền truyền đến giọng nói, “Đến rồi à? Anh muốn kiểm tra một chút không?”

“...” Lãnh Mạc Nhiên không trả lời, đặt điện thoại xuống trước sau đó mở hộp ra, quả nhiên bên trong là một con chip nhỏ.

Anh cho con chip vào máy tính rồi mở lên.

Vô cùng thuận lợi, không cần phải giải mã hay gì khác, nhưng nội dung bên trong lại...

Lãnh Mạc Nhiên mở to mắt, cầm lấy di động nói, “Đây không phải thứ tôi muốn!”

“Ồ? Nhưng Thất Thất nói đây là thứ anh muốn nha!”

“Cô ấy lại dám gạt tôi? Cô ấy...”

“Lãnh cảnh quan!” Mặc Thâm Dạ dùng giọng điệu lạnh như băng gọi tên anh ta, sau đó nói, “Tử Thất Thất còn một câu nhờ tôi chuyển cho anh, cô ấy nói... Đây là lựa chọn tốt nhất!”

Lựa chọn tốt nhất?

“Có ý gì?” Lãnh Mạc Nhiên hỏi.

“Chuyện đơn giản vậy phải nhờ vào suy nghĩ của anh rồi, anh cẩn thận nghĩ cho tốt đi, sau đó rồi quyết định. Nhiệm vụ của tôi đã xong, vậy... Bye bye!”

Mặc Thâm Dạ nói xong rồi cúp điện thoại

Lãnh Mạc Nhiên nắm chặt di động, mắt mở to nhìn tư liệu trên màn hình, tức giận vô bàn.

“Bộp --” một tiếng vang lên, những vật trên bàn cũng nhảy lên.

Mục đích của cô gái kia thì ra là... Từ lúc cô gái kia nói muốn hợp tác cùng anh vì cái này...

Đáng chết!

Anh phải làm thế nào?

Phải quyết định như thế nào mới tốt?

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Điện thoại vừa cúp thì chuông lại vang lên.

Lãnh Mạc Nhiên nhìn trên màn hình là số máy trong bệnh viện.

Có chút hốt hoảng tiếp điện thoại, “A lô?”

“Lãnh tiên sinh, không tốt rồi, không thấy mẹ anh đâu cả!”

“Cô nói gì? Không thấy mẹ tôi đâu? Đây là làm sao? Sao có thể không thấy đâu được chứ?”

“Tôi cũng không rõ, bởi lúc trưa mang cơm đến cho bà ấy thì thấy cửa phòng bị mở ra, mà mẹ anh cũng biến mất!”

Lãnh Mạc Nhiên nắm chặt tay lại lại đập vào mặt bàn.

Đáng chết!

Tại sao không thấy mẹ đâu? Là ai bắt mẹ đi rồi?

Vốn tưởng giải quyết chuyện Mặc Tử Hàn thì anh không phải lo đến an nguy của mẹ nữa, cho nên cũng không có để bà xuất viện, nhưng thật không nghĩ tới lại... Sẽ xảy ra chuyện!

Bên ngoài biệt thự nhà họ Mặc

Tử Tử Thất Thất đứng chờ trước cổng, đợi người tới đón cô.

Mà chân cô mới dừng lại mấy giây thôi thì một chiếc xe BMW màu đen đỗ trước mặt, sau đó một người mặc âu phục đen đi ra mở cửa xe, cúi đầu nói, “Tử tiểu thư, mời lên xe!”

Tử Thất Thất cũng không hoảng loạn, bình tĩnh ngồi lên phía sau xe.

Người đàn ông mặc âu phục đen lại lái xe chạy đi.

...

Ba mươi phút sau

Xe tới một nơi hoang vắng thì dừng lại trước một nhà máy bỏ hoang.

Người đàn ông mặc âu phục đen lại xuống xe mở cửa, cung kính cúi đầu rồi máy móc nói, “Tử tiểu thư, đã đến, xin cô xuống xe!”

Tử Thất Thất xuống xe, nhìn bốn phía hoang vắng, sau đó lại nhìn nhà máy bỏ hoang trước mặt.

“Tử tiểu thư, mời bên này!” Người đàn ông đưa tay tới cánh cửa nhà máy.

Tử Thất Thất thận trọng nhìn cánh cửa sắt, sau đó từ từ đi tới. Khi cô tới gần thì cánh cửa sắt được người bên trong mở ra, sau đó Tử Thất Thất liền thấy bên trong nhà xưởng trống trải Chung Khuê đang ngồi trên một cái ghế sofa mới tinh, hai tay đặt trên đầu gối, mà nếp nhăn trên mặt ông ta cũng nhiều hơn so với mấy năm trước, ngay cả tóc cũng đã trắng hết cả, nhưng vẻ xảo quyệt thì vẫn không thay đổi.

Sau lưng Chung Khuê có hai người mặc âu phục đen, mà ở bên trái ông ta, Mộng Thiên Tâm ngồi dưới đất, tay và chân đều bị trói, mà bên cạnh bà cũng có hai người mặc âu phục đen trông coi.

“Rốt cuộc lại gặp mặt, cô càng lúc càng giống mẹ cô, gương mặt này cũng càng ngày càng xinh đẹp!” Chung Khuê lớn tiếng mỉm cười nói, bên trong nhà máy trống trải vang vọng tiếng ông ta.

Chương 357: Tử Thất Thất bị bắt... Nguy hiểm đã tới gần!

Đôi mắt trong veo của Tử Thất Thất nhìn khuôn mặt xảo quyệt của Chung Khuê, tới gần ông ta vênh váo hung hăng nói, “Tôi đã tới rồi, ông bây giờ có thể thả bà ấy đi được chứ?”

“Dĩ nhiên!” Chung Khuê rất sáng khoái đồng ý, nhưng nụ cười lại mở rộng, “Chỉ là... Tôi để bà ta tự do thì cô phải trói chặt tay chân giống như bà tay!”

Mày Tử Thất Thất cau chặt lại.

Tính cách lão hồ ly vẫn xấu xa như trước, thích đùa bỡn người khác, thích nhìn người khác tức giận, nổi nóng, phẫn nộ, nhưng lại không thể nào tỏ ra ở bên ngoài.

“Được!” Cô mở miệng đồng ý.

Chung Khuê hài lòng nhìn cô, khẽ vỗ tay.

“Bốp ——” Người đàn ông đứng bên cạnh Mộng Thiên Tâm lại tức cời trói cho bà, sau đó dùng chính sợi dây đó trói chặt tay chân Tử Thất Thất lại.

“Tôi lần đầu tiên thấy cô nghe lời như thế đấy, chỉ là cô yên tâm đi, mặc dù tôi là người thích lật lọng, nhưng lần này tôi sẽ không lừa cô, tôi sẽ đưa người phụ nữ này hoàn hảo vô khuyết trở về, dù sao chộc phải cảnh sát, đối với tôi mà nói cũng không phải một chuyện tốt!” Chung Khuê nói xong liền vẫy vẫy tay với hai người kia.

Hai người hiểu ý tứ của ông ta, lập tức kéo Mộng Thiên Tâm dậy đi tới cổng chính nhà máy.

“Đừng... Đừng bắt tôi... Các anh muốn làm gì... Các anh muốn giết tôi sao...”

Thả tôi ra... Thả tôi ra... Thả ra...” Mộng Thiến Tâm hoảng sợ vừa nói vừa vùng vẫy.

Hai người kia nắm chặt lấy cánh tay vùng vẫy của bà, cơ hồ là cùng nâng bà đi.

Tử Thất Thất nhìn bọn họ rời đi mà trong lòng vẫn có chút lo lắng, Mộng Thiến Tâm thật sự lại hoàn hảo không thương tổn gì được đưa trở về thật sao? Chung Khuê hẳn không dùng âm mưu quỷ kế gì nữa chứ?

“Cô không cần lo lắng, tôi nói sẽ để bà ta hoàn hảo không bị hao tổn gì trở về, cũng sẽ không nuốt lời!” Chung Khuê nhìn bộ dáng lo lắng của cô liền cam đoan.

“Lời của ông có thể tin sao? Lần đầu tiên gặp mặt ông đã nói sẽ cho tôi biết tên tuổi ba tôi, nhưng cuối cùng không phải ông cũng không có nói đấy sao?”

“Tình huống lúc đó với bây giờ bất đồng. Hiện tại người phụ nữ kia đối với tôi giờ đã không còn giá trị lợi dụng, mặc dù giết cũng không sao cả, nhưng con trai bà ta lại là cảnh sát, hơn nữa mấy năm nữa có thể sẽ ngồi lên vị trí mà ba cậu ta đã từng ngồi, tôi không muốn chọc vào phiền toái lớn như thế, cho nên...”

“Ha... Ha ha ha...” Lúc mà lão còn chưa dứt lời thì Tử Thất Thất lại cười to, sau đó trào phúng nói, “Mấy năm nữa? Thật là buồn cười, từng này tuổi rồi ông còn có thể sống được mấy năm? Mấy năm nữa không biết chừng ông đã chết rồi, còn có cái gì mà lo lắng nữa hay sao?”

Nụ cười trên mặt Chung Khuê vì một câu nói này mà toàn bộ biến mất, đồng thời tay lão nắm chặt đầu trượng, bất thành linh đứng dậy.

“Hừ!” Lão tức giận hừ một tiếng, sau đó lạnh lùng nói, “Dù sao cô cũng không sống được bao lâu nữa, cứ việc miệng lưỡi sắc bén đi!”

“Vậy sao?” Tử Thất Thất mỉm cười nhìn lão, “Ông đã nói tôi phải chết, vậy để cho tôi thừa cơ hội này hỏi ông, năm năm trước, có phải ông đã giết Bách Hiên?”

“Tôi đã nói cậu ta tự nhảy lầu, cái chết của cậu ta không liên quan đến tôi!”

“Nếu không phải ông tìm người giết tôi, Bách Hiên sẽ không vì cứu tôi mà nhảy lầu!” Tử Thất Thất tức giận hét lên.

“Tìm người giết cô?” Chung Khuê dùng giọng điệu nghi hoặc lặp lại, sau đó cười nói, “Tôi chỉ phải người làm cho Bách Vân Sơn bị thương, cho ông ta chút đau đớn mà thôi, ai biết sẽ không cẩn thận đánh trúng cánh tay Bách Vân Sơn, hơn nữa lại trùng hợp ông ta đang bắt cô ngoài cửa sổ, lại trùng hợp bởi vì ông ta bị đau mà không giữ chặt được cô, cho nên cô mới rơi xuống, chỉ là mạng cô đúng là lớn, nhảy từ lầu bảy xuống cũng không chết, ngay cả đứa bé trong bụng cũng không có việc gì. Quả nhiên... Đây ưu đãi mà ông trời dành cho cô sao?”

“Chung Khuê ——” Tử Thất Thất hét lên, bên trong nhà máy bỏ hoang vang vọng tiếng hét của cô.

“Cái tên khôn kiếp, khôn khiếp, ông hại chết Bách Hiên, tôi sẽ không bỏ qua cho ông, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông!” Cô không ngừng hét lên, bị kích động bước tới nhưng lại bị hai người đằng sau giữ chặt không đi được.

Chung Khuê nhìn gần cô, cười nhẹ nhàng, “Cô có bản lĩnh đấu với tôi sao? Người phụ nữ nhỏ yếu, nhu nhược, không có khí lực gì như cô mà muốn không bỏ qua cho tôi? Thật là nực cười.”

Tử Thất Thất ngưng xúc động xông tới, bình tĩnh mà nhìn chăm chăm lão nói, “Ông sẽ gặp báo ứng...”

“Cô nói cái gì?” Chung Khuê thành linh nghi hoặc hỏi cô.

“Tôi nói ông sẽ gặp báo ứng! Ông giết nhiều người, làm nhiều chuyện xấu xa, còn hại chết Bách Hiên, ông nhất định sẽ gặp báo ứng, ông chết không được tử tế——” Tử Thất Thất hét lên.

Chung Khuê nhìn cô mà lại chợt cười to, “Ha ha ha... Ha ha ha ha... Cô nói tôi sẽ không chết tử tế? Cô nói tôi sẽ gặp báo ứng? Thật là nực cười, nếu tôi

gặp báo ứng, như vậy lúc 21 tuổi lần đầu tiên tôi giết người hẳn sẽ gặp báo ứng rồi, nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, tôi vậy mà lại kiện kiện khang khang sống đến 77 tuổi, ha ha ha... Báo ứng... Thật là nực cười, quá nực cười!”

Tử Thất Thất hung ác nhìn lão mà nói, “Chung Khuê, cho dù hôm nay ông giết tôi, tôi thành quỷ cũng sẽ báo thù cho Bách Hiên, sẽ báo thù thay cho những người chết dưới tay ông, tôi tuyệt đối sẽ không cho ông sống tốt, tôi tuyệt đối sẽ không —— tuyệt đối ——”

“Thành quỷ?” Chung Khuê đến gần nhìn cô nói, “Đúng là một cách nói thú vị, thành quỷ cũng không bỏ qua cho tôi? Ha ha ha... Tốt, vậy tôi chờ cô thành quỷ rồi tới tìm tôi báo thù, đúng rồi, thuận tiện nói cho cô biết một chuyện hay, năm năm trước mặc dù tôi lỡ tay hại chết Bách Hiên, nhưng mà, cho tới bây giờ tôi chưa từng hối hận, dạng người ngu xuẩn giống cậu ta, nên sớm đi gặp Diêm Vương rồi mới đúng, mà những người chết trong tay tôi, kể cả cô cũng phải chết, cũng trách các người quá nhỏ bé, đáng bị tôi giết!”

“Chung Khuê, ông là tên khốn kiếp——” Tử Thất Thất hét lên lại nhằm xông tới, hận không thể giết lão.

Hai người đứng bên cạnh lại kéo cô lại, mà khoảng cách giữa cô và Chung Khuê chỉ đúng có 1cm.

Chung Khuê đắc ý nhìn cô cười vui vẻ, “Trời cô ta trên ghế, lục soát người, tìm di động ra cho tôi!”

“Vâng!”

Hai người đồng thanh, một người ấn Tử Thất Thất trên sofa, người kia lấy sợi dây quần quanh người cô cùng với cả ghế, chới thật chặt lại, sau đó lục soát người cô.

“Đừng có đụng... Các anh không được chạm vào tôi... Không được chạm vào tôi...” Tử Thất Thất lớn tiếng hét lên, vươn chân đang bị trời đẩy bọn họ.

Hai người cùng cau mày, một người đè chân cô lại, người khác luồn tay vào

túi quần cô, rất thuận lợi liền tìm được điện thoại.

Tử Thất Thất hung ác trừng nhìn bọn họ, cắn chặt răng.

Một người trong đó cung kính đưa điện thoại cho Chung Khuê, Chung Khuê cầm lấy mở danh bạ, tìm được số của Mặc Tử Hàn, cũng tìm được số của Mặc Thâm Dạ. Quả nhiên như ông nghĩ, chỉ cần bắt được cô ta, mọi chuyện đều sẽ thuận lợi. Mà cho dù không có số của Mặc Thâm Dạ, Mặc Thâm Dạ cũng sẽ lập tức biết cô ta gặp nguy hiểm, dù sao đây là em gái ruột của nó, nó tuyệt đối sẽ không để mặc cho cô ta ở chỗ nguy hiểm như vậy.

Thật sự là quá tốt, mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, vậy kế tiếp...

Còn kém họa lên dấu chấm tròn.

“Các anh chuẩn bị tốt chuyện tôi nói lúc trước, không được xảy ra sai lầm gì!” Chung Khuê nói rồi cầm di động Tử Thất Thất bỏ đi.

“Vâng!”

Hai người lấy một cái va li ở sau ghế ra, cầm vật bên trong ra bắt đầu làm theo lệnh Chung Khuê.

Tử Thất Thất không thấy được bọn họ làm gì sau lưng mình, chỉ có thể trở mắt nhìn Chung Khuê càng đi càng xa.

Sự việc tiến hành thuận lợi theo kế hoạch của cô, cô giờ phải nghĩ biện pháp rời đi.

Nhất định phải rời khỏi đây!

Biệt thự cạnh biển

Mặc Thâm Dạ sau khi nói chuyện xong với Lãnh Mạc Nhiên liền đứng ở cửa sổ nhìn biển. Nhưng cho dù nhìn bờ biển rộng lớn như thế, nhưng trong lòng

vẫn không cách nào bình tĩnh lại. Bởi vì anh rất rõ ràng, hôm nay sẽ là một ngày cực kỳ rối ren.

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Chuông điện thoại vang lên, anh lấy điện thoại ra, mắt vẫn nhìn bờ biển mà ấn nút nghe, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai.

“A lô?”

“Thâm Dạ, là ta!”

Hơi có chút kinh ngạc, nhưng lại bình tĩnh lại.

Anh cười nói, “Chú Chung, đã lâu không nghe được giọng chú, mấy năm này chú có khỏe không?”

“Vẫn còn đi được, chỉ là cháu mất tích nhiều năm cũng không có liên lạc với tôi, thật làm cho ông già này rất đau lòng a!”

“Cháu xin lỗi!”.

“Thôi, chuyện này cũng không cần phải nói xin lỗi, tôi cũng không trách cháu, đúng rồi, chờ lúc nữa tôi sẽ gửi cho cháu một đoạn video, cháu xem xong rồi tới tìm tôi, tôi ở nhà chờ cháu!”

“Hả? Video gì? Chú Chung, cháu...”

Mặc Thâm Dạ còn chưa nói xong thì Chung Khuê đã lập tức dập máy, mà tiếp đó liền có một đoạn video được gửi tới.

Anh đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi nên bình tĩnh mà mở video ra.

Hình ảnh lập tức được hiện lên, trên màn hình là Tử Thất Thất bị trói hai tay hai chân, còn bị cột chặt vào trên ghế sa lon, mà máy quay từ từ di động tới sau lưng cô, ở đằng sau ghế, một quả bom hẹn giờ 60’ được buộc chặt với Tử Thất Thất, thời gian đang ngày một ít đi.

Thất Thất bị bắt?

Đúng là kế hoạch của cô ấy vẫn không thể hoàn toàn thuận lợi sao? Con bé ngốc kia, quá mạo hiểm rồi.

“Ghe tởm!” Mặc Thâm Dạ hung hăng mắng, nắm chặt di động xoay người ra cửa, vừa mới mở cửa ra liền thấy Mặc Hình Thiên bình tĩnh nhìn anh.

“Ba... Ba, sao ba lại ở cửa phòng con? Tìm con có việc gì sao?” Anh hốt hoảng hỏi.

“Vừa rồi con trong phòng nói chuyện ba nghe được, Chung Khuê liên lạc với con? ông ta nói với con cái gì mà khiến con hốt hoảng như thế?” Mặc Hình Thiên dùng thanh âm êm ái hỏi anh, nhưng trong đôi mắt cùng lời ông vừa nói đều mang theo khí thế ép hỏi.

“...” Mặc Thâm Dạ vừa mới xem video kia, cho nên hốt hoảng nhất thời không tìm được lý do qua loa tắc trách, thế nên liền không nói gì.

“Đưa di động cho ba mượn!” Mặc Hình Thiên nói xong chìa tay ra. Vừa rồi ông không có nghe nhầm, trong câu cuối cùng Thâm Dạ nói có hai từ “video”, vậy rất có khả năng là phát trên điện thoại.

“Ba, thật ra thì...”

“Con không cần nói gì cả, chỉ cần đưa di động cho ba!” Mặc Hình Thiên cực kỳ bình tĩnh nói, nhưng rất rõ ràng là không lấy được di động sẽ không bỏ qua.

Mặc Thâm Dạ nghĩ tới thời gian từng giây từng phút trôi qua, nghĩ tới bom hẹn giờ sau lưng Tử Thất Thất, cuối cùng đành phải đưa điện thoại ra, cũng nói mọi chuyện cho ông biết.

Mặc Hình Thiên nghe xong rồi lại xem video trên di động, nét mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trôi nổi mắt có chút biến hóa.

“Kế hoạch phải bắt đầu sớm rồi, ba lập tức liên lạc với người của ba, con theo ba tới Chung trạch!”

“Vâng!”

Hai người chạy nhanh xuống lầu, Mặc Hình Thiên lấy điện thoại ra vừa đi vừa gọi.

Ông sẽ không để cho con gái của mình gặp chuyện không may!

Nhất định phải cứu con bé!

Tập đoàn King

Mặc Tử Hàn ngồi trên ghế xem văn kiện, khi anh cầm bút lên, đang muốn ký tên thì bút lại hết mực.

“Ai...” Anh chợt thở dài mà cảm thấy tâm thần không yên.

Lời Lãnh Mạc Nhiên, lời Vũ Chi Húc, còn cả lời Tử Thất Thất nói, bọn họ giống như đang âm mưu chuyện gì đó. Những thứ này đối với anh mà nói cũng không vấn đề gì, nhưng anh lại lo lắng tới an toàn của Tử Thất Thất, bởi vì anh có dự cảm cực kỳ không tốt, cảm giác Tử Thất Thất sẽ làm ra chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Quả nhiên... Anh cần phải tự hỏi cô ấy mới đúng.

“Tít tít... Tít tít...”

Di động trên bàn vang lên chuông báo tin nhắn.

Mặc Tử Hàn cầm lên xem, màn hình hiện lên có video dưới tên Chung Khuê.

Anh nhúu mày mở tin nhắn ra, hình ảnh bên trong giống hệt như cái Mặc Thâm Dạ nhận được. Mà Mặc Tử Hàn thấy bom hẹn giờ cột vào sau lưng Tử

Thất Thất thì đứng bật dậy, khiếp sợ mở to mắt. Nhưng sau khi đoạn video kết thúc thì chuông điện thoại lại lập tức vang lên.

“Rinh rinh rinh... Rinh rinh rinh...”

Mặc Tử Hàn nhìn tên lập tức nghe, lạnh lùng nói, “Ông muốn thế nào? Mau thả Thất Thất ra!”

“Ha ha ha...” Trong điện thoại truyền ra tiếng cười vui vẻ của Chung Khuê, sau đó ông ta giả hoạt nói, “Cậu yên tâm, thời gian còn nhiều, cô ta tạm thời sẽ không chết, cậu còn có cơ hội cứu cô ta, chỉ là động tác của cậu cần nhanh lên mới được, nếu không thời gian sẽ bị cậu lãng phí hết đấy!”

“Ông muốn thế nào?” Mặc Tử Hàn hét lên hỏi.

“Rất đơn giản, tới nhà tôi, ngay lập tức!”

“Được!” Mặc Tử Hàn không có chút chần chừ, lập tức đồng ý.

“Sáng khoái! Tôi chờ cậu đến!”

Cuộc đối thoại ngắn gọn kết thúc, Mặc Tử Hàn nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Đã sớm có dự cảm sẽ xảy ra chuyện rồi mà sao lại không đi hỏi cô ấy? Hơn nữa biết rất rõ cô ấy sẽ làm chuyện nguy hiểm, tại sao mình còn để mặc cô ấy mà không theo dõi chặt chẽ chứ?

“Em cũng có tùy hứng của em... Đừng giận em...”

“Đồng ý em...”

Nhớ lại những lời Tử Thất Thất từng nói, tâm anh lúc này lại rối loạn.

Cái tùy hứng của cô ấy là gì đây

Cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?

...

Bên ngoài phòng làm việc

Mặc Tử Hàn sau khi vội vàng ra khỏi văn phòng cũng không đi thang máy xuống lầu, mà tới phòng làm việc của Kim Hâm.

“Cách——”.

Kim Hâm thấy Mặc Tử Hàn lập tức đứng lên cung kính cúi đầu nói, “Đại ca!”

“Lập tức thông báo mọi người, bảo bọn họ chuẩn bị hành động, lần này nhất định phải đưa lão già giáo hoạt Chung Khuê tới chỗ Diêm Vương!” Mặc Tử Hàn tức giận nhanh chóng nói.

“Vâng!” Kim Hâm dù không biết sao đột nhiên lại vậy, nhưng nhìn anh lúc này không thể làm gì khác hơn là lĩnh mệnh.

Mà sau khi Mặc Tử Hàn nói xong thì lập tức xoay người chạy tới thang máy.

Kim Hâm nhìn dáng vẻ vội vàng của anh, vốn định lên tiếng hỏi chuyện gì xảy ra nhưng đã chậm.

Sao đột nhiên lại vội vã như thế?

Không cần nghĩ cũng có thể đoán ra phu nhân nhất định đã xảy ra chuyện, bởi vì chỉ có phu nhân mới có thể khiến ngài ấy hốt hoảng gấp gáp đến thế.

Chương 358: Quyết định và khí phách của Mạc Tử Hàn!

Chung trạch

Chung Khuê ngồi ở đại sảnh lâu một, thanh thời uống loại trà Thiết Quan Âm hảo hạng, mà trên khay trà bằng gỗ, trừ chén của ông ra còn hai chén nữa, rất rõ ràng, là chuẩn bị cho 2 người sắp tới, nhưng... Có lẽ bọn họ căn bản không có tâm uống trà đâu nhỉ?

“Ha...” ông ta cười đắc ý.

Chợt!

“Chi --” Tiếng cửa lớn mở ra, người đầu tiên đến là Mạc Thâm Dạ và...

Chung Khuê mỉm cười nhìn cửa chính, nhưng khi nhìn thấy người bên cạnh Thâm Dạ thì nụ cười liền biến mất, khiếp sợ đến nỗi chén trà rơi đổ xuống đất.

“Lão gia!” Tần quản gia đứng bên cạnh hốt hoảng ngay lập tức nhặt chén lên, dùng khăn tay lau chùi nước trà trên người ông ta.

Chung Khuê mở to mắt nhìn hai người đi tới, giật mình nói, “Ngươi... Ngươi không chết?”

Mặc dù cậu ta đã thay đổi, lại già đi rất nhiều, nhưng lão nhìn là có thể nhận ra, cậu ta chính là Mạc Hình Thiên, cậu ta chính là long đầu đời trước.

Mạc Hình Thiên nhìn khuôn mặt già nua cùng mái tóc bạc trắng của lão. Đã bao nhiêu năm rồi chưa gặp lão? Thập Thập năm năm 32 tuổi, như vậy... Đã có 32 năm không gặp nhau rồi? Trong 32 năm này, hai người bọn họ đều xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng là dã tâm của người này vẫn không thay đổi.

“Đúng vậy, tôi không có chết, ông thất vọng rồi sao?” Ông bình tĩnh lên tiếng.

Chung Khuê nghe giọng ông cũng từ từ lấy lại tinh thần, ổn định tâm trạng của mình lại.

“Thất vọng thì không có, chỉ là hơi giật mình mà thôi. Có điều là cẩn thận ngấm lại, chỉ bằng con bé Thủy Miêu kia đúng thật không giết được cậu, haizz... Quả nhiên người đã già, đầu óc cũng không còn sáng suốt nữa, vậy mà lại sơ sót chuyện quan trọng như thế!” Chung Khuê cảm khái, cầm bình trà rót đầy hai chén trà kia, ý mời hai người bọn họ uống.

Mặc Hình Thiên chậm rãi ngồi xuống đối diện lão, Mặc Thâm Dạ cũng trầm mặc ngồi bên cạnh, hai người cùng đôi mắt nhìn nụ cười xảo quyệt của lão.

“Đi lấy thêm hai cái chén!” Chung Khuê khẽ ra lệnh.

“Dạ!” Tàn quản gia nghe xong xoay người đi.

Ba người ngồi mặt đối mặt, Chung Khuê chống lại hai mắt Mặc Hình Thiên, mà Mặc Thâm Dạ trầm mặc nhìn bọn họ, biết bản thân vẫn chưa có cơ hội lên tiếng nói chuyện.

“Mười hai năm cậu đều che giấu thần bí, hôm nay thế nào lại hiện thân tới ôn chuyện với tôi? Chẳng lẽ có chuyện quan trọng gì muốn nói với tôi sao?” Chung Khuê biết rõ còn cố hỏi cười nói.

Mặc Hình Thiên cầm lấy chén trà lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm, sau đó không nhanh không chậm nói, “Hôm nay tôi tới tìm ông là muốn ông cho tôi chút mặt mũi mà thả con gái tôi ra!”

“Cậu nói Tử Thất Thất?” Chung Khuê cố ý hỏi.

“Đúng!” Mặc Hình Thiên trả lời.

“Không thành vấn đề!” Chung Khuê vô cùng sáng khoái đồng ý, cười nói,

“Nếu cậu mở miệng, tôi sao có đạo lý không đồng ý? Chút thể diện này tôi nhất định cho, chỉ là... Phải đợi một người khác tới nữa, tôi muốn nói mấy câu với cậu ta rồi dẫn cậu đi tìm con gái!”

Mặc Hình Thiên nghe xong, trên gương mặt bình tĩnh rốt cục biến hóa, mắt nheo chặt lại, lộ ra sát khí.

“Nhưng mà, nói đi nói lại...” Chung Khuê nhìn biến hóa trên nét mặt ông, lập tức cười nói sang chuyện khác, “Nhiều năm vậy cậu ở đâu? Vậy mà không lộ ra chút dấu vết nào, thật là làm cho tôi rất ngạc nhiên đó!”

“Tôi vẫn ở trong ngôi nhà từng sống với Ngọc nhi!” Mặc Hình Thiên khẽ trả lời, sát khí trong đôi mắt không có giảm bớt chút nào.

“Ồ, ra là vậy, quả nhiên là một chỗ tốt để ẩn thân, nhưng tôi cũng thật tò mò!” Hai mắt Chung Khuê cũng hơi nheo lại, ánh mắt cũng đờ đờ sát khí nhìn ông.

“Tò mò cái gì?”

“Tò mò sao cậu lại trốn đi, mục đích của cậu là gì?”.

“Chuyện đơn giản như vậy tôi nghĩ ông hẳn sẽ biết rõ chứ, mục đích của tôi, đương nhiên là muốn giết chết ông rồi!” Giọng Mặc Hình Thiên lạnh như băng trả lời.

“Là muốn trả thù tôi sao? Mà Ngọc nhi sao lại không đi với các người? Hai người không phải vẫn luôn như hình với bóng sao? Chẳng lẽ cô ấy... Chết rồi?” Chung Khuê nói bổ sung rồi lại phỏng đoán.

Mặc Hình Thiên nhìn đôi mắt xảo quyệt của lão, hơi trầm mặc rồi mới nói “Ông nói không sai, Ngọc nhi đã qua đời, chỉ là tôi cũng không phải muốn báo thù cho Ngọc nhi, còn có Hình Phong, Thất Thất, cả Thâm Dạ bên cạnh tôi nữa, nếu không phải ông, cốt nhục chúng tôi cũng không phải chia lìa, cũng sẽ không như bây giờ, thủ phạm mọi chuyện chính là ông, cho nên tôi nhất định phải giết ông mới được!” Ông cực kỳ bình tĩnh nói cho hết, nhưng giọng điệu quá mức bình tĩnh lại làm người khác có chút hoảng sợ không

hiếu

“Ba, con cũng không có...” Mặc Thâm Dạ muốn lên tiếng mình cũng không có muốn báo thù, nhưng lại bị tiếng cười của Chung Khuê cắt đứt.

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha...” Lão cười vui vẻ, “Tốt... Thật tốt nếu như Chung Khuê tôi cuối cùng có thể chết trên tay cậu, cũng là một kết cục rất tốt, mà cuộc đời này của tôi cũng không còn hối tiếc nữa rồi, chỉ là... Cậu có bản lĩnh giết tôi sao?”.

“Có bản lĩnh này hay không, ông sẽ rất nhanh biết!” Mặc Hình Thiên trừng mắt lên.

Đang lúc này...

“Chi --” Cánh cửa chính lại được mở ra.

Mặc Tử Hàn thịnh nộ bước nhanh tới, hoàn toàn không đặt Mặc Hình Thiên và Mặc Thâm Dạ vào mắt, trực tiếp nhìn Chung Khuê lên tiếng, “Nói, ông muốn thế nào mới bằng lòng thả Thất Thất?”

Anh mất mười phút để tới đây, như vậy hiện tại anh còn có 50 phút nữa. Trên đường tới anh cũng nghĩ rồi, từng phút từng giây cũng không thể chậm trễ, bởi vì là chuyện liên quan tới tính mạng của Tử Thất Thất, anh không muốn lãng phí thời gian đấu võ mồm với lão hồ ly này.

Chung Khuê nhìn anh mà chỉ cười nói, “Không cần phải gấp gáp vậy đâu,... Uống chén trà đã!”

Lão nói xong mượn chén trà mà Mặc Thâm Dạ không hề động đưa tới cho anh.

Mặc Tử Hàn không có nhận, chỉ là lạnh lùng nói, “Nói mục đích của ông đi, tôi không muốn lãng phí thời gian với ông!”

“Ha ha ha...” Chung Khuê khẽ cười đặt chén trà xuống, sau đó khoan thai thưởng thức thái độ của anh.

Mặc Hình Thiên ngồi trên ghế nhìn Mặc Tử Hàn không có ngăn cản hay lên tiếng trợ giúp. Nhưng cái bốc đồng này của anh ta lại làm ông cảm thấy rất thích. Không cần cần thận nhìn cũng biết rõ tình cảm sâu đậm mà anh ta dành cho Tử Thất Thất, mà anh ta cũng không xúc động như trong tưởng tượng, vẫn còn có chút lý trí cùng cái đầu thông minh, biết Thất Thất hiện tại mạng trong sớm tối, cho nên không muốn lãng phí thời gian đấu võ mồm, chỉ cần tốc chiến tốc thắng. Vậy cũng là một biện pháp tốt. Chỉ là thời điểm này, người của ông đã tới địa bàn của Chung Khuê, chỉ cần áp chế những thủ hạ của ông ta, vậy lão già giao hoạt này chính là một con hồ ly không lông, cũng không thể cáo mượn oai hùm nữa rồi!

Mặc Tử Hàn trừng mắt nhìn Chung Khuê, thấy lão không nói lời nào thì bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

“Ha...” Anh chợt rút lại sự phẫn nộ của mình, cười nói, “Ông không nói thì tôi cũng biết, ông muốn tôi nhường vị trí thủ lĩnh trong tay cho Mặc Thâm Dạ, mà ông bắt Thất Thất vừa có thể uy hiếp tôi giao ra vị trí thủ lĩnh, cũng có thể uy hiếp Mặc Thâm Dạ ngồi lên vị trí đó, thật đúng là biện pháp vẹn cả đôi đường, nhưng mà...” Anh hơi dừng lại, sau đó ác độc nói, “Rất là xin lỗi, tôi sẽ không theo như mong muốn của ông, cho dù Thất Thất thật sự chết rồi cũng không sao cả, tôi sẽ lập tức đi cùng cô ấy, nhưng mà trước đó tôi sẽ để thủ hạ dưới tay tuyên chiến, bất luận thắng thua, trận chiến này sẽ khiến thế lực hắc đạo trở nên yếu kém, thậm chí có thể nói ngay cả một kích cũng không chịu được, đến lúc đó cảnh sát sẽ ra mặt, ngồi yên ngư ông đắc lợi, mà giấc mộng để Mặc Thâm Dạ kế thừa thủ lĩnh của ông cũng sẽ hóa thành bọt nước!”

Chung Khuê nghe xong thì nụ cười trên mặt biến mất. Không nghĩ tới thắng nhóc vô dụng này lại dùng tới chiêu số đồng vu quy tận, thật đúng là xem thường năng lực của hắn.

Mặc Hình Thiên ngồi trên ghế nghe xong cũng nở nụ cười thản nhiên. Quả nhiên là một chiêu vừa ngoan vừa tuyệt, chắc chắn Chung Khuê nhiều năm án binh bất động vẫn sẽ sợ chuyện như vậy xảy ra, chỉ là mặc dù Mặc Tử Hàn rất có khí thế khi nói ra những lời này, nhưng với một lão hồ ly tam triều nguyên lão này hẳn vẫn chưa đủ để hù dọa chứ? Kế tiếp cậu sẽ phải làm gì

đây? Mặc Tử Hàn, để tôi xem khí phách cậu thế nào.

Mặc Thâm Dạ ngồi nhìn hai người giằng co, chuyên sang nhìn nụ cười trên môi Mặc Hình Thiên, mày lại nhíu chặt. Nếu như hai người liên thủ, như vậy chú Chung nhất định sẽ thua thất bại thảm bại, mà hai người cũng hận chú ấy tận xương, bên ngoài bọn họ thật sự muốn giết chú ấy, như vậy anh... Nên làm cái gì?

Chung Khuê nhìn khí thế kinh người của Mặc Tử Hàn, trong lòng có chút suy nghĩ.

Lão không thể bị hắn nắm mũi dẫn đi, bằng không sẽ bị hắn áp chế, hắn chỉ hù dọa ông thôi, hắn làm sao có thể vứt bỏ tính mạng của Tử Thất Thất? Hắn làm sao có thể để cô gái kia chết? Hắn không phải loại người máu lạnh vô tình, cho nên... Hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Ha ha ha ha...” Lão lại đột nhiên cười to, sau đó ung dung nhắc cổ tay nhìn đồng hồ nói, “Bây giờ đã qua mười lăm phút, còn có 45’ nữa bom sẽ nổ, chẳng qua tôi còn một chuyện chưa nói cho cậu biết, từ chỗ tôi tới chỗ Tử Thất Thất cần nửa giờ, cho nên cậu bây giờ cũng chỉ có 15’ suy nghĩ mà thôi, có thật sự muốn tuyên chiến với tôi không? Thật sự muốn Tử Thất Thất chết sao? Hay là giao ra vị trí long đầu, sau đó quỳ xuống dập đầu ba cái trước mặt tôi rồi nói, tôi thua... Nếu cậu làm được tôi liền nói chỗ Tử Thất Thất bị nhốt.”

Mặc Tử Hàn nghe lão nói những lời sau cùng, hung tợn trừng mắt nhìn lão.

Để anh giao ra vị trí long đầu rất đơn giản, anh có thể cho lão, để anh quỳ xuống dập đầu cũng rất đơn giản, anh có thể làm, để anh lớn tiếng nói tôi thua cũng không có vấn đề, anh căn bản cũng không quan tâm. Nhưng sau đó? Sau đó Tử Thất Thất sẽ nhìn anh thế nào? Cho dù cô ấy không quan tâm, nhưng trong lòng con anh sẽ thế nào? Mà chính anh đây? Còn có những người anh em luôn đi theo anh lại thế nào?

Không sao cả... Không sao cả... Tất cả đều không sao cả...

Mà quan trọng nhất là, cái lão hồ ly này thật sự sẽ bỏ qua cho anh sao?

“Ha...” Anh lại khẽ cười, trào phúng nhìn lão, lạnh lùng nói, “Chung Khuê, ông cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo lời ông sao, ông cho rằng ông sẽ được như ý, ông cho rằng ông là người lợi hại nhất trên thế giới này, có thể nắm trong tay tất cả, ha ha ha... Thật đúng là viển vông, Mặc Tử Hàn tôi hôm nay lại muốn cố tình phá hủy nguyện vọng của ông!” Anh nói xong liền gọi điện hạ lệnh, “Kim Hâm, bảo các anh em động thủ!”

“Dạ!” Kim Hâm ngay lập tức làm theo.

Cúp điện thoại xong, Mặc Tử Hàn như ma quỷ mỉm cười nhìn ông ta nói, “Chung Khuê, cho dù tôi với Thất Thất xuống địa ngục, cũng nhất định phải lôi kéo ông đi theo!”

Anh nói xong liền rút khẩu súng giắt bên hông chỉ vào đầu lão

Trong nháy mắt, những thuộc hạ núp trong sảnh cùng đi ra, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng lục màu đen chỉ vào đầu Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn trừng mắt nhìn Chung Khuê mà không sợ hãi!

“Mặc Tử Hàn, đợi đã nào...!”

Mặc Thâm Dạ vẫn luôn im lặng lại đứng lên, đi tới gần khẩu súng nhìn anh.

“Đừng ngăn cản tôi, tâm ý tôi đã quyết!” Mặc Tử Hàn lạnh lùng nói, hai mắt thẳng tắp trừng mắt nhìn Chung Khuê.

Trong lòng anh vô cùng rõ ràng tính cách lão hồ ly này, lời ông ta không có câu nào có thể tin được, mà anh cũng biết rõ lão hồ ly này sẽ không bỏ qua cho mình, cũng sẽ không bỏ qua cho Tử Thất Thất, thế nên nếu hai bên đều muốn chết, vậy thì cùng chết thôi, mà chỉ cần như vậy, tâm nguyện của lão cũng không thể hoàn thành được, nói cách khác... Cuối cùng là lão thua.

“Mặc Tử Hàn, cậu hãy nghe tôi nói...” Mặc Thâm Dạ nghiêm túc nhìn anh nói, “Cậu cho là Thất Thất sẽ chết sao? Cậu tưởng cô ấy ngốc đến mức biết rõ có nguy hiểm mà còn tới chỗ chú Chung để tự chui đầu vô lưới thật sao?”

“Tự chui đầu vào lưới?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ lặp lại bốn chữ này.

Chung Khuê cũng nghi hoặc nhìn Mặc Thâm Dạ, không hiểu lời anh nói.

“Không sai! Tử Thất Thất là tự nguyện đi gặp chú Chung, em ấy biết rõ có nguy hiểm, đi tìm chú ấy, em ấy cũng đã có kế hoạch. Cho nên tôi tin em ấy đã có chuẩn bị tự cứu mình, cho nên nếu cậu chết ở đây thì em ấy phải làm sao? Cậu muốn để em ấy sống một mình trên thế giới này?”

Mặc Tử Hàn nghe xong mà trong lòng có chút dao động.

Mặc dù khả năng lời anh ta nói không phải rất cao, nhưng từ khi Tử Thất Thất từ đảo Bali trở về đến bây giờ, một mặt cô ấy biểu hiện ra rất cẩn thận, mấy lần ra ngoài đều không có gặp nguy hiểm, đều bình an trở về, còn lần này lại dễ dàng để bắt đi như thế, trong đó xác thực có chút kỳ quặc. Nhưng... Nhưng vẫn là không thể hoàn toàn tin tưởng cô ấy có thể bình an, trong đoạn video hai tay hai chân cô ấy bị trói chặt, hơn nữa còn bị sợi dây rất thô cột chặt vào ghế. Vậy cô ấy phải tự cứu thế nào? Phải thế nào mới tự cứu được?

Chung Khuê trước mặt nghe Mặc Thâm Dạ nói mà nhăn mày.

Rõ ràng Tử Thất Thất là bị ông uy hiếp nên mới tới gặp ông, thế nào lại trở thành tự nguyện đây? Chẳng lẽ Mặc Thâm Dạ đang nói dối? Còn con nhóc Tử Thất Thất kia thật có kế hoạch? Nhưng cô ta lại có âm mưu gì? Người bạc nhược như cô ta mà không có vài người giúp thì có thể làm được gì đây?

Mặc Hình Thiên vẫn ngồi trên ghế uống trà, trong lòng nghĩ ngợi lời Mặc Thâm Dạ nói. Mà ông cũng không có động tác gì cả, cũng không nói gì, chỉ cúi xuống nhìn đồng hồ. Đã qua 20', theo lời Chung Khuê nói, lộ trình nửa giờ, vậy ông chỉ còn có 10'.

Phải mau lên mới được! Mặc kệ Tử Thất Thất có kế hoạch gì, ông đều phải đảm bảo an toàn của con bé mới được.

Mặc Thâm Dạ thấy ánh mắt Mặc Tử Hàn có chút dao động, lập tức tới gần anh khẽ nói, “Tôi tin em gái tôi sẽ bảo vệ được bản thân, chẳng lẽ cậu không

tin con bé sao? Tôi tin em tôi nhất định sẽ không sao... Cậu thì sao? Cậu không phải cũng tin em tôi sao?”

“...” Mặc Tử Hàn trầm mặc do dự.

Bầu không khí trong sảnh liền bị một mình Mặc Thâm Dạ nắm trong tay, tất cả mọi người đều nghe lời anh nói, suy đoán vấn đề mà anh nói ra, mà đúng lúc này, ai cũng không nghĩ tới anh lại đoạt khẩu súng trong tay Mặc Tử Hàn, tay trái rút súng bên hông mình ra, sau đó hai tay vừa chỉ những người bao vây bọn họ vừa bóp cò.

“Pằng -- pằng -- pằng -- pằng -- pằng -- pằng -- pằng -- pằng --”

Tiếng súng liên tục vang lên, trong nháy mắt lúc đó, tay cầm súng của toàn bộ người bao vây đều trúng đạn khiến toàn bộ súng đều rơi xuống đất. Mà cuối cùng... Mặc Thâm Dạ chỉ súng vào Chung Khuê, lạnh lùng chất vấn, “Thất Thất ở đâu?”

Chương 359: Tử Thất Thất bị vây, kinh khủng khi đêm ngược thời gian!

Toàn bộ mọi người đều chấn động bởi động tác của Mặc Thâm Dạ. Mặc Tử Hàn cùng Mặc Hình Thiên kinh ngạc nhìn mặt của anh, vẫn còn sững sờ chưa lấy lại được tinh thần, Chung Khuê khiếp sợ trừng lớn hai mắt, nhìn anh cầm súng chỉ vào đầu mình.

“Ha...” Lão đột nhiên cười, có chút châm chọc nói:” Lần này là lần thứ hai cậu dùng súng chĩa vào đầu của tôi rồi!”

“Mau nói cho tôi biết ông nhốt Tử Thất Thất ở đâu, nếu không tôi sẽ nổ súng đó!” Mặc Thâm Dạ lạnh lùng nói, hai mắt của anh nhìn chăm chăm hai mắt của Chung Khuê, mà ý chí trong hai mắt của anh vẫn tràn đầy không thay đổi.

Lúc anh quyết định quay trở về nước, Phương Lam cũng đã nhiều lần dặn dò anh phải bảo vệ Tử Thất Thất cho thật tốt, tuyệt đối không để cô ấy xảy ra bất kỳ chuyện gì, cho nên anh không thể để Tử Thất Thất gặp chuyện không may. Coi như những lời anh vừa nói không phải là giả, nhưng trong lòng của anh cũng còn chút hoài nghi, Tử Thất Thất có thể tự giải thoát cho chính mình hay không? Cho nên bất luận thế nào, cho dù Chung Khuê là ân nhân dạy bảo anh khôn lớn, thì anh cũng phải ép ông ấy khai ra vị trí của Tử Thất Thất.

Chung Khuê kiên định chống lại tầm mắt của anh, mỉm cười nói: “Cậu muốn bắn chết tôi? Cậu có thể nhắm ngay trái tim của tôi mà nổ súng!”

Mặc Thâm Dạ nghe lão nói, cảm thấy có chút nặng nề, tay cầm súng đột nhiên cũng có chút run rẩy.

Trong lòng anh cũng đang rất mâu thuẫn, tự hỏi chính bản thân mình.

Nếu giữa Tử Thất Thất cùng Chung Khuê anh chỉ được chọn một, thì anh sẽ chọn ai đây?

Là Tử Thất Thất?

Hay là Chung Khuê đây?

Nếu như nhất định...Nhất định... Nhất định phải chọn một, thì anh nghĩ, anh sẽ chọn Tử Thất Thất...

Nhưng mà, anh lại không cách nào xuống tay được với ông ấy.

Phải làm sao đây?

Đã... Không còn thời gian...

Đồn cảnh sát

Sau khi Lãnh Mạc Nhiên nhận được tin mẹ mất tích, anh ta hốt hoảng lập tức phái người đi tìm, nhưng khi mới vừa đến cửa của cục cảnh sát, điện thoại di động lại một lần nữa vang lên, một tin nhắn được gửi đến.

Anh hốt hoảng lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn trên màn hình điện thoại di động, là Tử Thất Thất gửi, mà tin nhắn gửi cho anh chính là sau khi Tử Thất Thất rời khỏi nhà họ Mặc.

Ngay lập tức anh mở tin nhắn ra, đọc nội dung bên trong, trong tin nhắn chỉ viết mấy chữ đơn giản:”Chờ tin, bác gái sẽ bình an trở về!”

“Bình an trở về?” Lãnh Mạc Nhiên nghi ngờ lặp lại bốn chữ.

Chuyện mẹ mất tích chẳng lẽ liên quan đến cô ấy? Là cô lấy bắt cóc mẹ sao? Hay là có chuyện khác nữa? Rốt cuộc người phụ nữ này đang muốn suy tính cái gì? Có nên tin hay không?

Lòng anh như đốt nhìn cửa cục cảnh sát. Hai chân rục rịch chộn rộn muốn bước đi tìm, nhưng lại không có phương hướng cùng manh mối nào. Anh phải tin lời nói của Tử Thất Thất sao? Chỉ cần ngồi đây chờ đợi thì mẹ có thể bình an trở về sao?

“Ai...” Anh hốt hoảng than thở, sau đó đột nhiên quay người lại, đi trở vào trong cục cảnh sát.

Hãy tin cô ấy một lần này đi. Cô ấy là người phụ nữ của Mặc Tử Hàn, Mặc Tử Hàn là con trai của mẹ, chắc Tử Thất Thất cũng sẽ không làm tổn thương đến mẹ đâu. Được rồi, anh xác định tin tưởng người phụ nữ này.

...

Một canh giờ sau!

Lãnh Mạc Nhiên ngồi ở bàn làm việc lòng như lửa đốt đứng ngồi không yên, tuy là hai mắt vẫn đang chăm chú nhìn vào nội dung của con chip hiện lên trên máy vi tính, nhưng lại hoàn toàn không yên lòng, vẫn luôn nghĩ tới chuyện mẹ của mình. Một canh giờ đã qua, mẹ sẽ an toàn trở về như lời Tử Thất Thất nói sao? Nếu như... Nếu như... cô ta lừa gạt anh...

“Cốc, cốc, cốc!”

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, Lãnh Mạc Nhiên vội vàng xoay người lại, nhìn cửa phòng làm việc nói: “Vào đi!”

“Cạch!” Cửa phòng được mở ra, anh nhân viên vừa nãy chuyển phong thư cho anh nay dẫn theo mẹ của anh đi vào phòng làm việc, nhẹ giọng nói: “Cảnh sát Lãnh, vừa rồi có hai người đưa mẹ của ngài đến cục cảnh sát, bọn họ nói trông thấy mẹ của ngài đang đi lang thang ở trên đường, cho nên đã tốt bụng đưa bà đến cục cảnh sát.”

“Mẹ!” Lãnh Mạc Nhiên nhìn mặt của bà, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, sau đó vòng qua bàn làm việc rồi vội vàng đi đến trước mặt bà, hai tay kích động cầm lấy tay bà, hai mắt quét nhanh qua toàn thân của bà, kiểm tra xem bà có bị thương không.

“Mẹ, mẹ không sao chứ? Mẹ đã đi đâu vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế? Còn Tử Thất Thất đâu? Mẹ có trông thấy cô ấy không?” Anh hét hoảng hốt, quan sát khuôn mặt đang sưng sò kia.

Mộng Thiên Tâm bình thường hiền lành thiện lương nay giống như bị một đả kích rất lớn, hai mắt có chút ngốc trệ, thế nhưng khi nghe đến giọng nói của Lãnh Mạc Nhiên thì liền cảm thấy quen thuộc, cho nên mới từ từ bình tĩnh lại, sau đó hoảng sợ nói: “Có người xấu... Có người xấu... Bọn họ muốn giết mẹ!”

Người xấu?

Lãnh Mạc Nhiên thấy tinh thần của bà đã tốt hơn trước khá nhiều, cho nên liền lập tức hỏi thêm: “Người xấu là ai? Mẹ biết người đó không?”

Mộng Thiên Tâm lắc đầu một cái nói: “Không biết... Mẹ không biết người đó là ai, nhưng mà... Sau đó... Sau đó lại có một người con gái* đáng đẹp xinh đẹp đến cứu mẹ, rồi mẹ được thả ra, ha ha ha...” Bà đột nhiên cười vui vẻ, hoàn toàn quên mất sự sợ hãi lúc đầu.

(Con gái: vì Mộng Thiên Tâm là trưởng bối nên có thể gọi Tử Thất Thất là con gái, với lại tinh thần của bà ko ổn định nên mình nghĩ dùng từ này sẽ hợp hơn)

Con gái?

Con gái có đáng đẹp xinh đẹp?

Chẳng lẽ là Tử Thất Thất?

Tử Thất Thất đi cứu mẹ? Vậy tại sao Tử Thất Thất không đưa mẹ về?

“Mẹ...” Lãnh Mạc Nhiên nhẹ giọng dịu dàng gọi bà, sau đó cười cười mà nói: “Mẹ nói cho con biết, rốt cuộc cô gái xinh đẹp đó ra sao rồi? Cô ấy không về cùng với mẹ sao?”

“Cô ấy? Cô ấy?” Mộng Thiên Tâm nghi ngờ lặp đi lặp lại, bộ dạng ngây ngốc có chút giống như đứa trẻ vậy, nhưng trong đầu bà bắt đầu suy nghĩ cùng hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô ấy bị người khác trói lại!”

“Trói lại?” Lãnh Mạc Nhiên nghi ngờ.

“Không sai, cô ấy bị trói lại... Rồi mẹ được thả ra, cô ấy liền bị xử lý, ha ha ha... Mẹ được mở dây... Cô ấy bị trói lại... Mở ra... Trói lại...” Mộng Thiên Tâm như tìm được đề tài thú vị, lặp đi lặp lại, sau đó vui vẻ cười.

Lãnh Mạc Nhiên liên tưởng đến những lời bà nói, sau đó liền phỏng đoán. Nếu thật sự mẹ đã trông thấy cô ấy, như vậy có khả năng Tử Thất Thất đã đi cứu mẹ, sau đó bị uy hiếp, lấy một đổi một, mẹ được thả ra còn cô ấy thì bị trói, theo như kết quả này mà phân tích thì mục đích nhắm đến cũng không phải mẹ, mà là Tử Thất Thất. Vậy là người nào muốn bắt Tử Thất Thất đây? Tử Thất Thất có thù oán với người nào?

Đột nhiên, anh nghĩ đến một người có khả năng nhất!

“Là Chung Khuê!” Anh đột nhiên mở miệng, trong nháy mắt sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Viên cảnh sát vẫn còn đứng ở trong phòng làm việc, quan sát hai mẹ con bọn họ, viên sát thấy bộ dáng lo lắng của anh, nhỏ giọng khẽ hỏi: “Cảnh sát Lãnh, anh không sao chứ?”

Lãnh Mạc Nhiên cũng hồi hồn, hốt hoảng nói: “Cậu Tổng, mau triệu tập mọi người trong đồn cảnh sát lại, cùng tôi đến nhà Chung Khuê bắt người!”

“Cái gì? Đi đến nhà của lão hồ ly đó sao?” Tiểu Tổng khiếp sợ. Dù sao lão hồ ly kia cũng không phải là một nhân vật tầm thường, nếu như bọn họ tự đi tìm phiền phức cho mình, như vậy... Đồn cảnh sát này về sau cũng không thể yên ổn được.

“Không sai, là tôi muốn bắt ông ấy, cậu mau đi triệu tập mọi người, lập tức đi theo tôi!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong, chính là nhanh chóng đi đến bàn làm

việc, lấy con chíp trong máy vi ra, sau đó vội vàng đi ra cửa phòng.

“Cảnh sát Lãnh, đợi chút, chúng ta cứ mù quáng lao đầu vào nhà của lão hồ ly kia như vậy, có thể sẽ...”

“Cậu yên tâm đi, trong tay tôi đã có bằng chứng phạm tội của ông ấy, tôi có lý do để bắt ông ấy!”

“Nhưng mà chuyện quan trọng như vậy, hay là chúng ta nên báo cáo với cấp trên trước, sau đó...”

“Nếu chúng ta báo cáo lên cấp trên, đợi được lệnh phê chuẩn, thì khi đó mọi người có thể đã chết hết rồi, chúng ta là cảnh sát, chúng ta không thể đứng nhìn người vô tội chết oan. Tóm lại cậu hãy nghe tôi, cùng mọi người đến nhà của lão hồ ly kia, cậu yên tâm đi, tất cả trách nhiệm sẽ do một mình tôi chịu!” Lãnh Mạc Nhiên nhanh chóng nói xong, lập tức đi ra khỏi phòng.

Đột nhiên!

Mộng Thiên Tâm dùng hai tay bắt lấy tay của anh, dùng sức nắm đồng thời hai mắt ngơ ngác nói: “Tôi muốn gặp con trai của tôi... Tôi muốn gặp Mạc Tử Hàn... Con trai của tôi đâu rồi... Con trai yêu quý của tôi... Con ơi...”

“Mẹ, mẹ mau buông con ra, hiện tại con có một chuyện rất quan trọng cần phải làm!” Lãnh Mạc Nhiên hốt hoảng nói xong, muốn dùng sức kéo tay bà ra.

Mộng Thiên Tâm càng bắt chặt hơn, rõ ràng hai tay của bà rất mạnh mẽ, nhưng bây giờ bà giống như ăn phải thuốc tăng lực vậy, làm thế nào cũng không chịu buông tay ra, còn không ngừng van nài: “Tôi muốn gặp con trai của tôi... Hãy dẫn tôi đi gặp con của tôi... Mạc Tử Hàn... Tôi muốn gặp con tôi...”

Trong lòng Lãnh Mạc Nhiên phiền loạn nhìn bà.

Tại sao vào thời điểm quan trọng thì lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Thiệt là!

Trong nhà bỏ hoang

Tử Thất Thất bị cột vào ghế sa lon, hơn nữa hai tay hai chân của cô cũng bị cột chặt, khiến cô không thể nhúc nhích được. Có điều rất kỳ lạ là, không biết hai tên mặc bộ đồ màu đen kia đã làm gì ở phía sau lưng của, nhưng sau khi bọn họ rời khỏi, cô cảm thấy sau lưng có cảm giác rất kỳ lạ. Rốt cuộc bọn họ đã làm cái gì?

Không quan trọng!

Hai mắt Tử Thất Thất quét một vòng xung quanh. Cái nóc nhà của công xưởng này thật cao, vách tường bốn phía được bao quanh bằng sắt, đối diện chỉ có một cái cửa thoát ra, nhưng đây là một cái cửa bằng sắt rất lớn, mà nhà xưởng này vô cùng sạch sẽ, không có đồ vật gì cả, gọi là nhà xưởng bỏ hoang cũng còn dễ nghe, phải gọi nhà xưởng phế thải mới đúng, ngay cả rom rạ hay cây cỏ cũng không có.

Bất kể thế nào, điều đầu tiên là phải thoát khỏi sợi dây trên người này. Cũng may, trước khi cô đến đây cũng đã có chuẩn bị ít đồ nghề, nhưng vừa nãy cũng bị hai tên đàn ông ghê tởm kia lục soát, cũng đã lấy đi không ít món rồi, chỉ là...

“Ha ha...” Cô tà ác cười một tiếng, trên mặt không có chút hoảng hốt.

Cô từ từ mở lòng bàn tay mình ra, thời điểm Chung Khuê nói muốn trói cô vào ghế sofa, thì cô nhanh chóng từ trong túi quần jean phía sau lấy ra một món đồ, sau đó nắm thật chặt trong lòng bàn tay, khiến hai người kia không lục soát được, bọn họ cũng không ngờ trong lòng bàn tay của cô lại có đồ, mà vật ở trong lòng bàn tay của cô chính là dụng cụ thoát thân đa năng do Phương Lam đặc biệt chế tạo ra, phía trên có một thanh sắt nhỏ, thanh sắt ấy dài khoảng 4cm, là dùng vật liệu đặc thù để chế tạo ra, có thể giúp cô mở rất nhiều loại khóa khác nhau, ngoài ra còn có một miếng sắt nhỏ khác, chiều rộng 1cm, chiều dài 3cm, chất liệu cũng rất đặc biệt, một lưỡi thì mỏng và

bén nhọn, lưỡi còn lại thì hình răng cưa, có thể biến thành dao hay cưa tùy lúc, cho nên sợi dây này Tử Thất Thất có thể từ từ cắt.

Hai tay của Tử Thất Thất bị trói ở phía sau, mặc dù có chút khó chịu, nhưng cô vẫn kiên nhẫn từ từ cắt dây, thân thể của cô liền có thể dờn một chút, cô lại dùng phương pháp như vậy từng chút từng chút, từ từ đem sợi dây cắt đứt, rốt cuộc cô cũng lấy lại được tự do, sau đó cô cúi người xuống dùng hai tay cời sợi dây dưới chân ra.

Tiếp theo cô tò mò đi tới sau ghế sa lon, đột nhiên hai mắt tròn to nhìn quả bom hẹn giờ được cột ở phía sau ghế sa lon, con số phía trên chỉ còn là 30:12, đồng hồ thời gian đang giảm từng giây từng giây một.

Tử Thất Thất đứng im tại chỗ, đầu tiên là trấn định lại tinh thần của mình, sau đó lập tức chạy đến cửa chính của nhà xưởng, muốn mở cánh cửa này ra để chạy đi, nhưng hai cánh cửa bằng sắt đã bị khóa lại, hơn nữa tay nắm cửa ở bên ngoài nhà xưởng còn dùng một sợi dây xích thật to quấn quanh, còn dùng ổ khóa rất lớn nặng mấy kg khóa lại, sức lực của cô yếu như vậy căn bản cũng không thể nào mở ra được, cho dù là một Đại Lực Sĩ sức mạnh phi thường cũng không thể bẻ được ổ khóa này, trừ phi phải dùng chìa khóa để mở.

“Đáng chết!” Tử Thất Thất tức giận mắng, dùng sức đánh vào cánh cửa sắt.

Lão hồ ly kia quả nhiên muốn giết cô, hơn nữa còn dùng phương pháp này để nhốt cô ở chỗ này, bắt cô phải trải qua cảm giác chờ đợi cái chết, đây chính là tính cách của lão, thật là một người thâm hiểm cùng ác độc.

“Có ai không —— Có ai ở bên ngoài không —— Cứu tôi —— Cứu tôi với ——” Tử Thất Thất lớn tiếng gọi, dùng sức đập cửa sắt, chỉ nghe thấy tiếng “Rầm...Rầm... Rầm” không ngừng vang lên, nhưng cũng không có ai trả lời cô.

Cũng đúng, lúc cô đến đây cũng đã quan sát chung quanh, ở đây căn bản không có người ở, cũng rất ít người qua lại, nơi này giống như bị cô lập vậy, vừa nãy cô cũng đã quan sát tình hình bên trong công xưởng này, bốn phía đều là vách sắt rất dày, không có cửa sổ, chỉ có một cái quạt thông gió nhỏ ở

trên nóc nhà, nhưng nóc nhà lại quá cao, cô không có cách nào để leo lên đó, trừ phi là bay lên.

Làm sao đây?

Sẽ phải chết ở đây thật sao?

Không... Mình không thể chết...

Cô phải nghĩ cách ra ngoài, cô muốn rời khỏi nơi đây...

Cô đã hứa với Bách Hiên, phải quý trọng tính mạng của mình, cũng đã hứa với Vũ Chi Húc, sẽ không để mình gặp chuyện không may, nhất định phải bình an trở về, ngoài ra cô còn muốn gặp Mặc Tử Hàn, cô còn rất nhiều chuyện chưa nói với anh, cho nên cô không thể chết được... Tuyệt đối không thể...

“Mình phải tìm cách thoát ra ngoài, nhất định phải thoát ra!” Cô kiên định nói xong, liền ngửa đầu quan sát toàn bộ xưởng, muốn tìm một lối thoát khác.

Chung gia

Hai tay Mặc Thâm Dạ cầm hai cây súng cùng chĩa vào đầu Chung Khuê, mặc dù hai mắt vẫn kiên định, nhưng hai tay cầm súng của anh cũng có chút chần chờ và có chút run rẩy, hiện tại trong tim của anh cũng đang rất mâu thuẫn, không biết phải làm sao mới tốt.

Chung Khuê vẫn nhìn chăm chăm vào hai mắt của anh, thỉnh thoảng nhìn anh.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Mặc Tử Hàn càng ngày càng nóng lòng, Mặc Hình Thiên cũng không thể nào bình tâm tĩnh khí được nữa, vào thời điểm tất cả mọi người còn đang trầm mặc, thì đột nhiên... Chuông điện thoại di động vang lên.

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Chân mày của mọi người đồng thời cùng nhau nhíu chặt, chỉ có Chung Khuê thì vẫn hoàn toàn khí định thần nhàn, cũng từ từ đưa tay của mình ra, ung dung lấy điện thoại ở trong túi ra, sau đó nhân nút nghe đặt ở bên tai.

“Alô?” Trong đại sảnh rộng lớn, giọng nói của hắn vang lên.

“Lão gia, không xong rồi, phe của chúng ta đã xảy ra chuyện không may!”

“Gặp chuyện không may?” Chung Khuê nghi ngờ lặp lại.

Mặc Hình Thiên nghe Chung Khuê nói, khóe miệng hơi nhếch lên. Xem ra đã vượt qua rồi, mặc dù không giống như kế hoạch mà ông đã từng tính toán, nhưng vào trong tình huống đặc biệt này, hiệu quả cũng không tồi, lúc đầu ông cũng không chắc chắn mình sẽ nắm chắc phần thắng, nhưng khi Mặc Tử Hàn gọi điện thoại bắt đầu khai chiến thì cũng coi như là đã giúp ông không ít. Nếu như ông hay Mặc Tử Hàn đơn độc chiến đấu với Chung Khuê, thì khả năng thất bại sẽ rất lớn, nhưng hai người bọn họ hợp sức lại, như vậy... Kết quả là đương nhiên sẽ có sự thay đổi lớn rồi!

“Đúng vậy thưa lão gia, ở trên lãnh địa của chúng ta, có nhiều chỗ bị gài bom, đột nhiên nổ tung và phát hỏa, còn có nhiều người đến gây sự, kỳ lạ hơn nữa là những người phụ trách những vị trí chủ chốt thì lại xảy ra nội chiến, dẫn đến gà nhà đá gà nhà, rồi người của Mặc Tử Hàn lại đột nhiên chạy đến, lúc này chúng ta chỉ còn vài vị trí chủ chốt nhưng bây giờ cũng đã bị bọn họ chiếm rồi, lão gia bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Chung Khuê nghe giọng nói hấp tấp cùng vội vàng trong điện thoại, hai mắt hắn đột nhiên nhìn về phía Mặc Hình Thiên đang ngồi ở ghế sofa.

Là cậu ta!

Cậu ta ẩn nấp mấy chục năm nay nhất định cũng đã mua chuộc được rất nhiều người bên cạnh lão, đặt bom nổ tung, phóng hỏa, gây chuyện, tạo ra nội chiến, những chuyện này toàn bộ đều là do cậu ta làm. cậu ta muốn đem thế lực của cậu ta để áp chế lão, cậu ta muốn biến một tướng lĩnh bất khả chiến bại như lão trở thành một kẻ thua thảm bại. Không sai, trước tiên cậu ta đem

những cái móng vuốt sắt bén cùng răng nanh của con cạp nhỏ sạch hết, sau đó hung hăng hành hạ con cạp không còn năng lực phản kháng, đây là phương pháp lão đã dạy cậu ta từ lúc nhỏ, không nghĩ tới cậu ta lại dùng cách này đối với lão.

Rốt cuộc!

Mặc Hình Thiên từ trên ghế salon đứng dậy, đứng trước mặt của Chung Khuê, hai mắt lạnh lùng hai mắt nhìn lão, nhẹ giọng nói, “Chung Khuê, hiện tại ông đã biết, tôi có đủ năng lực để giết ông chưa? Chỉ là giữa chúng ta đã từng quen biết nên cũng được coi là có chút tình nghĩa, ông hãy nói cho tôi biết Tử Thất Thất đang ở đâu, tôi sẽ tha mạng cho ông!”

Chương 360: Bom hẹn giờ phát nổ, Tử Thất Thất sống chết không rõ!

Chung Khuê nhìn hai mắt của ông, quan sát dáng vẻ cùng khí phách của ông.

Mặc dù tướng mạo hai người không giống nhau, nhưng tính cách của hai người lại rất giống nhau, giống về khí chất, về mặt cùng động tác, tất cả đều rất giống cha của cậu ta là Mặc Nghiệp Phàm. Chỉ đáng tiếc, coi như hai người có nhiều điểm giống nhau, thì cuối cùng Mặc Hình Thiên cũng không phải là Mặc Nghiệp Phàm mà năm đó lão đã sống chết phò trợ.

“Ha ha ha...” Lão nhẹ giọng cười, sau đó lớn tiếng cười: “Ha ha ha... Tha mạng cho tôi sao? Cậu cũng có tư cách nói lời như vậy? Buồn cười... Buồn cười... Thật là quá buồn cười...”

Mặc Hình Thiên bình tĩnh nhìn khuôn mặt cuồng tiếu của lão, toàn bộ nếp nhăn của lão đều hiện ra, từng đường từng đường giống như vết sẹo vậy.

“Chung Khuê, ông là một là người thông minh, vào thời điểm tôi xuất hiện, ông cũng đã biết mình nhất định sẽ thua. Cho nên ông cũng không cần ở đây tỏ ra mạnh mẽ nữa, hãy bỏ lòng tự ái cũ rích của mình xuống đi, mau nói cho tôi biết Tử Thất Thất đang ở đâu?” Khi Mặc Hình Thiên nói đến câu cuối, giọng nói mang theo chút bức bách.

“Cậu lo lắng cho con gái đến thế sao? Cậu sợ nó chết?” Chung Khuê cười hỏi.

“...” Mặc Hình Thiên không trả lời, nhưng lại hơi chau mày.

Nhìn thấy mặt ông có chút biến hóa, Chung Khuê tiếp tục cười nói, “Nếu như cậu không muốn con gái của cậu chết, thì hãy giết Mặc Tử Hàn đi, sau đó để Mặc Thâm Dạ thừa kế vị trí đầu rồng, chỉ cần cậu làm xong hai chuyện này, thì tôi sẽ nói cho cậu biết, con gái yêu quý của cậu đang ở đâu!”

“...” Mặc Hình Thiên trầm mặc, hai mắt lạnh như băng nhìn lão.

“Đây chính là cơ hội cuối cùng của cậu!” Gương mặt Chung Khuê vẫn giáo hoạt như cũ, mặc dù biết mình đã thua, nhưng vẫn cao ngạo cùng khinh người giống như trước.

“Chung Khuê...” Mặc Hình Thiên nói, trong nháy mắt bình tĩnh trên mặt liền biến mất, lộ ra vẻ mặt tức giận, hai mắt hung ác nhìn chằm chằm Chung Khuê mà nói: “Thật sự tôi không thể tiếp tục để cho ông sống được nữa, ông đi chết đi!”

Mặc Hình Thiên nói xong, liền lấy súng lục trong áo khoác ra, chỉ vào đầu của lão.

Ông hiểu rất rõ người đàn ông này, bởi vì từ nhỏ ông đã quen biết đồng thời mỗi ngày đều tiếp nhận huấn luyện của lão. Tính cách của lão rất vững, ngoại trừ cha của ông ra thì lão không bao giờ nghe lệnh của bất kỳ người nào cũng như không phục tùng người nào khác. Cho nên ông càng rõ, lão sẽ không bao giờ tha cho Tử Thất Thất, coi như đồng ý tất cả những điều kiện của lão đi nữa, thì lão cũng sẽ không cho bọn họ biết chỗ đang nhốt Tử Thất Thất, cho nên ngồi đây nói điều kiện với lão cũng chỉ là lãng phí thời gian, hơn nữa còn trở thành con rối để lão chơi đùa. Cho nên không bằng một phát súng giết chết lão, sau đó rồi nghĩ cách khác.

“Ba!” Mặc Thâm Dạ nhìn cây súng lục trong tay Mặc Hình Thiên, vội vàng hốt hoảng bỏ hai cây súng trong tay của mình ra, sau đó sải bước chắn trước mặt của Mặc Hình Thiên.

Tại sao anh lại làm như vậy chứ? Ngay cả chính bản thân anh cũng không rõ nguyên nhân vì sao, mới vừa nãy hai chân của mình không tự chủ liền chạy tới chắn trước mặt của lão.

Mặc Hình Thiên thấy Mặc Thâm Dạ đột nhiên xuất hiện, liền cau mày lạnh lùng nói: “Con tránh ra!”

“...” Mặc Thâm Dạ trầm mặc, anh không muốn cầu xin giúp Chung Khuê,

nhưng anh cũng không muốn nhìn ông ấy chết, cho nên... Chỉ có thể trầm mặc.

“Thâm Dạ, cậu... Khụ, khụ, khụ...” Chung Khuê lòng buồn bực, đột nhiên ho khan, thân thể ngày càng già yếu, bởi vì ho khan nên chân động có chút không ổn, khiến cho lão không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, cuối cùng dùng sức chống cây gậy đầu chim ung trong tay, giữ cho thân thể đứng vững.

“Chú Chung!” Mặc Thâm Dạ quay đầu lại, lo lắng nhìn lão, nhưng cũng không có tiến lên đỡ.

Lòng của Mặc Thâm Dạ đang rất loạn. Chuyện duy nhất khiến anh quan tâm chính là tìm được Tử Thất Thất, bảo vệ cho cô thật tốt. Nhưng một khi nhìn về phía Chung Khuê, thì anh liền vô cùng mâu thuẫn. Trong lòng rối rắm giống như tơ vò, không có cách nào gỡ bỏ. Rõ ràng tự nói với chính bản thân mình đừng để ý đến sự sống chết của ông ấy, nhưng mà giới hắc đạo có rất nhiều qui định cùng pháp tắc, tuy là lý trí mách bảo anh, nhưng trong đầu anh lại luôn nhớ tới những kỷ ức đẹp đẽ của mình khi còn bé với ông ấy.

Đột nhiên quay đầu lại, sau đó nhìn Mặc Hình Thiên, từ từ mở miệng nói: “Ba, con...”

“Thâm Dạ!” Chung Khuê đột nhiên rống to, ngăn lại lời nói kế tiếp của Mặc Thâm Dạ. Lão không cần người khác cầu xin cùng bố thí cho lão, lão lại càng không muốn nhìn thấy bộ dáng ăn nói khép nép của Mặc Thâm Dạ, chết thì có gì đáng sợ chứ? Hiện tại lão cũng không thấy sợ, hơn nữa lão có thể sống đến chừng này tuổi rồi, lão đã vô cùng thỏa mãn.

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” Chung Khuê đột nhiên cười to, tiếng cười vô cùng cuồng vọng, sau đó lão trừng to hai mắt lên nhìn Mặc Hình Thiên cùng Mặc Tử Hàn mà nói: “Mặc Hình Thiên, Mặc Tử Hàn, bây giờ cũng không còn tới nửa giờ nữa, coi như bây giờ hai người có chạy đi cứu Tử Thất Thất, thì cũng đã chậm rồi, nhưng hai người sẽ thấy được một cảnh rất đẹp mắt, đó chính là cảnh người thân yêu của các người bị chết tan xác. Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Cả đời này của lão chưa có thua ai, cũng không hề nghĩ đến cuối cùng lại thua trong tay của hai người đàn ông này. Nếu như không phải Mặc Hình Thiên vẫn còn sống, càng không nghĩ tới Mặc Tử Hàn lại không chịu sự uy hiếp của lão. Quả nhiên bởi vì tuổi đã cao rồi? Cho nên không chỉ là sức khỏe mà ngay cả trí nhớ cũng già rồi sao?

Thôi... Thôi!

Hiện tại coi như chết vậy, cũng có Tử Thất Thất cùng chết với lão, được như vậy, thì lão cũng không coi là thua cuộc.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha...” Lão lớn tiếng cười, trong đại sảnh không ngừng vang vọng tiếng cười của lão.

Mặc Tử Hàn tức giận nhìn chằm chằm lão, khom lưng nhanh chóng nhặt lên khẩu súng trên mặt đất, muốn một phát bắn chết lão.

Đột nhiên!

“Rầm ——” một tiếng, cửa chính của đại sảnh đột nhiên mở ra.

Lãnh Mạc Nhiên mang theo mười mấy người cùng nhau vọt vào trong, bao vây lấy toàn bộ người trong phòng, còn Lãnh Mạc Nhiên nhìn tình hình bây giờ, hai mắt liền quét qua một lần, nhìn mọi người đang ở trong đại sảnh, cũng không có thấy Tử Thất Thất.

Anh nhanh chóng tiến lên vài bước, đứng ở trước mặt Chung Khuê nói: “Ông Chung, ông là người bị tình nghi liên quan đến nhiều vụ giết người, bây giờ tôi chính thức bắt ông!”

“Bắt tôi? Giết người? Cậu có chứng cứ gì không?” Chung Khuê hỏi.

“Đây chính là chứng cứ!” Lãnh Mạc Nhiên lấy ra con chip mà Tử Thất Thất đã đưa cho anh, cứng nhắc nói: “Bên trong đều là chứng cứ nhiều năm phạm tội của ông, cũng đã đủ để ông ngồi tù cả đời!”

Chung Khuê nhìn con chip trong tay anh ta.

Đó là con chip mà thủ lĩnh hắc đạo của nhà họ Mặc tự mình bảo quản, ở bên trong con chip sẽ có ghi chép công lao của từng thủ hạ. Phàm là người nào có liên quan đến tổ chức hắc đạo của nhà họ Mặc, thì tất cả chứng cứ phạm tội của bọn họ cùng những tài liệu quan trọng khác cũng được ghi chép ở trong đó. Thế nhưng tại sao vật quan trọng như vậy lại ở trong tay của hắn chứ? Là Mặc Tử Hàn đưa cho hắn sao? Bởi vì quan hệ của bọn họ là anh em ruột thịt sao? Nhưng nếu như vật này mà giao ra cho cảnh sát, thì Mặc Tử Hàn cùng Mặc Hình Thiên, bao gồm cả Mặc Thâm Dạ, và trên dưới mọi người trong hắc đạo cũng sẽ bị bắt giam. Nhưng thật kỳ lạ, tại sao chỉ có mỗi mình lão bị bắt thôi vậy?

Cùng lúc đó, Mặc Tử Hàn trông thấy Lãnh Mạc Nhiên cầm con chip thì liền khiếp sợ, tròng lớn hai mắt của mình.

Tại sao lại ở trên tay của anh ta? Là Tử Thất Thất đưa cho anh ta sao? Cô ấy tìm thấy khi nào vậy? Tại sao lại phải đưa cho anh ta? Cô phải biết rất rõ bên trong chứa cái gì chứ? Tại sao cô lại làm như vậy?

“Chung tiên sinh, mời ông đi theo chúng tôi!” Lãnh Mạc Nhiên lạnh lùng nói xong, liền lấy còng tay ra, muốn còng tay lão lại.

Chung Khuê đột nhiên bước về phía sau một bước, tránh né tay của anh ta. Trong nháy mắt, nhóm cảnh sát đang bao vây cũng lập tức giơ súng lên, chỉ vào người Chung Khuê.

“Tại sao chỉ bắt có mình tôi? Ở trong đó, cũng không chỉ có một mình chứng cứ phạm tội của tôi không thôi?” Chung Khuê nói.

“Không! Trong đây chỉ có chứng cứ phạm tội của một mình ông mà thôi!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

“Cái gì? Chuyện này không thể nào!” Chung Khuê phủ nhận, “Nếu như trong đây chỉ có chứng cứ phạm tội của một mình tôi, vậy đây rõ ràng là giả, là do cậu ngụy tạo ra!”

“Có phải ngụy tạo hay không, thì mời ông đến đồn cảnh sát thì sẽ biết rõ,

mau đi theo tôi, đừng lãng phí thời gian nữa!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong, lần nữa muốn đeo còng tay vào tay của lão.

Mạc Hình Thiên cùng Mạc Tử Hàn đứng bên cạnh cũng chưa hiểu hết ý tứ trong lời nói của Lãnh Mạc Nhiên.

Anh ta nói chỉ có chứng cứ phạm tội của một mình Chung Khuê? Điều này sao có thể?

Mạc Thâm Dạ đứng ở một bên, chỉ có anh là rõ ràng nhất, ngày đó Tử Thất Thất đem con chip đó giao cho anh, muốn anh thủ tiêu toàn bộ tư liệu ở bên trong con chip, chỉ để lại chứng cứ phạm tội của Chung Khuê lại, dĩ nhiên cái con chip này là một con chip được chế ra một cách rất đặc thù, nếu muốn thủ tiêu hay chỉnh sửa, thì toàn bộ tài liệu bên trong sẽ bị mất hết, cho nên tài liệu bên trong đa số đều là Mạc Thâm Dạ ngụy tạo. Đây cũng là một phần kế hoạch của Tử Thất Thất, cô muốn đem toàn bộ chứng cứ phạm tội cùng các tư liệu khác liên quan đến Mạc Tử Hàn đem xóa bỏ, sau đó để Lãnh Mạc Nhiên tống Chung Khuê vào ngục. Chỉ cần Chung Khuê ở trong ngục, thì bọn họ có thể cùng sống một cuộc sống hạnh phúc, không cần phải sợ hãi Chung Khuê hãm hại bọn họ nữa, khi đó bọn họ có thể không cần lo lắng gì nữa. Còn Mạc Hình Thiên cùng Mạc Tử Hàn cũng sẽ không cần phải suy nghĩ cách để giết Chung Khuê, cô không muốn bọn họ làm những chuyện phạm pháp, cô chỉ muốn được cùng bọn họ và đám nhóc, có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc. Cô muốn dùng phương pháp này của mình để bảo vệ những người cô yêu thương nhất, mặc dù có chút vụng về, nhưng đây cũng là cách mà cô cho là tốt nhất, đây cũng là chuyện duy nhất mà cô có thể làm được. Dĩ nhiên... Còn có một nguyên nhân khác.

Đó là, chỉ cần Chung Khuê vào ngục giam, như vậy Mạc Thâm Dạ cũng không cần phải lo lắng sẽ có người giết Chung Khuê rồi, cũng không cần phải rối rắm đứng chính giữ Chung Khuê và Mạc Hình Thiên nữa. Cô làm chuyện này cũng là đang nghĩ cho anh trai như anh, khi cô nêu ra những ý trên cũng khiến anh rất nể phục.

“Không nên đụng vào tôi!” Chung Khuê đột nhiên rống to, sau đó nhanh chân bước lùi về phía sau, cách xa Lãnh Mạc Nhiên.

“Ông Chung, nếu như ông chống đối, thì cảnh sát chúng tôi sẽ dùng vũ lực đó!” Lãnh Mạc Nhiên nói xong, liền thu hồi còng tay, rút ra khẩu súng ở bên hông.

“A...” Chung Khuê nhẹ giọng cười châm chọc, lão nhìn đám người đang vây quanh trước mắt.

Mỗi một người trong đó đều đang muốn lấy mạng của lão, ánh mắt của bọn họ rất rõ ràng đang không ngừng nói, ông hãy đi chết đi, chết mau đi. Nếu lúc trước, khi lão còn trẻ, mười mấy người này căn bản lão cũng không thành vấn đề, chỉ cần vài động tác lão có thể cho bọn họ đi gặp Diêm Vương, nhưng bây giờ lão cũng không thể đối phó cùng một lúc với nhiều người như vậy nữa. Thật ra thì, coi như bọn họ không tới giết lão, thì lão cũng cảm thấy cuộc sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, như vậy... Không bằng chết đi coi như xong.

Nhưng trước khi chết, lão vẫn muốn hoàn thành tâm nguyện của mình. Một tay lão đã đào tạo nên người kế nhiệm vị trí đầu rồng, cái vị trí đó phải là Mạc Thâm Dạ ngồi mới đúng. Đó mới chính là người thừa kế chân chính, nhưng cái tên nhóc thối tha Mạc Tử Hàn đó, không thể tha thứ... Tuyệt đối không thể tha thứ.

Phải giết hắn, nhất định phải giết hắn!

Chỉ cần Mạc Tử Hàn chết, Thâm Dạ nhất định sẽ ngồi lên vị trí thủ lĩnh đầu rồng, cậu ta mới là người thích hợp nhất.

“Ha ha ha...” Lão nhẹ giọng cười, trong tiếng cười mang theo hơi thở tuyệt vọng.

Mạc Hình Thiên, Mạc Tử Hàn, Mạc Thâm Dạ, Lãnh Mạc Nhiên, còn có những cảnh sát kia đang bao vây lão, Đô Sát cảm giác lão đột nhiên biến hóa, cũng cảm nhận rõ không khí mờ ám.

Đột nhiên!

Chung Khuê cười từ trong túi áo khoác lấy ra một khẩu súng lục màu đen, chỉ

vào đầu của Mặc Tử Hàn, rống to nói: “Đi chết đi!”

Ngón trỏ mới vừa muốn bóp cò...

Mặc Tử Hàn đã nổ súng trước Chung Khuê một bước, đồng thời Mặc Hình Thiên cũng nổ súng, tiếp theo là Lãnh Mạc Nhiên, sau đó chính là một màn tiếng súng hỗn loạn.

“Pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng —— pằng ——”

Trên người Chung Khuê trong nháy mắt liền lãnh mười mấy phát đạn, máu màu đỏ tươi từ trong thân thể của lão chảy ra. Lão khẽ động đậy mấy cái, cây gậy đầu chim ung trong tay thả ra, rồi xuống đất, tiếp đó hai đầu gối của Chung Khuê quỳ xuống đất, sau đó thân thể cũng vô lực ngã trên mặt đất.

“Chú Chung ——” Mặc Thâm Dạ gọi lớn liền xông tới, ôm lấy thân thể của Chung Khuê, hốc mắt trong nháy mắt liền ướt át.

Mặc Tử Hàn tiếp đó cũng lập tức chạy đến bên cạnh Chung Khuê, một chân quỳ trên mặt đất, lớn tiếng chất vấn: “Tử Thất Thất đang ở đâu? Mau nói cho tôi biết Tử Thất Thất đang ở đâu vậy?”

“...” Chung Khuê cũng không trả lời Mặc Tử Hàn, ông ấy cũng chỉ cười, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại.

Lãnh Mạc Nhiên ra lệnh thuộc hạ gọi xe cứu thương, sau đó bước tới bên cạnh Mặc Tử Hàn, nghe những lời vừa rồi, nhìn dáng vẻ kinh hoàng của anh, sau đó trầm giọng nói: “Tử Thất Thất bị Chung Khuê bắt đi là thật sao? Cậu hãy yên tâm đi, vừa rồi cô ấy đã cứu mẹ tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu tìm cô ấy!”

Hai mắt của Mặc Tử Hàn sợ hãi trợn to, đôi môi khẽ run mà nói, “Không còn kịp nữa rồi... Không còn kịp nữa...”

Không còn kịp?

Lãnh Mạc Nhiên nghi ngờ.

“Tại sao lại không kịp?” Anh không hiểu hỏi.

“Tôi muốn đi tìm cô ấy, tôi muốn tìm cô ấy, nhất định tôi phải tìm cô ấy ——” Mạc Tử Hàn đột nhiên rống to, lập tức từ dưới đất đứng dậy, sau đó lao ra cửa đại sảnh.

Lãnh Mạc Nhiên nghi ngờ nhìn bóng lưng cậu ta chạy đi, chân mày không khỏi nhíu lên thật sâu, vẫn không hiểu rõ. Rốt cuộc cậu ta đang nói gì?

Mạc Hình Thiên đứng tại chỗ cũng xoay người nhìn bóng lưng của Mạc Tử Hàn, sau đó im lặng nhắm hai mắt của mình lại.

Bây giờ đã hơn 30 phút rồi, cũng không biết Tử Thất Thất ở đâu, không kịp nữa rồi, không kịp đi cứu con bé nữa. Không... Không đúng... Ông đột nhiên lại mở hai mắt của mình ra, tìm bóng dáng đã sớm biến mất, vội vàng lấy điện thoại di động ra phái người đi tìm.

Ông không thể bỏ cuộc, coi như chỉ còn một phen, thì ông cũng không thể từ bỏ.

Nhất định phải tìm được Tử Thất Thất!

Nhất định phải tìm được!

...

Ngoài cửa lớn của biệt thự

Năm chiếc xe cảnh sát dừng ở cổng, chặn đường đi. Mạc Tử Hàn từ trong biệt thự chạy ra, đi thẳng tới xe của mình, đang chuẩn bị lên xe đi tìm Tử Thất Thất, nhưng khi anh mới vừa chạy đến xe mình thì đột nhiên trông thấy Mộng Thiển Tâm từ trong một chiếc xe cảnh sát đi ra, sau đó một cô cảnh sát vội vàng ngăn cản bà lại, muốn bà trở lại ngồi trong xe cảnh sát.

Đột nhiên, anh nghĩ đến những lời Lãnh Mạc Nhiên vừa nói.

“Cậu hãy yên tâm đi, cô ấy vừa cứu mẹ của tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu tìm cô ấy!”

Mới vừa?

Anh ta nói là trước đây không lâu hả? Chẳng lẽ là Chung Khuê bắt cóc Mộng Thiến Tâm để uy hiếp Tử Thất Thất đến đó? Nếu không Tử Thất Thất cũng không thể nào bị bắt dễ dàng như vậy. Nếu quả thật như vậy thì Mộng Thiến Tâm là người cuối cùng đã gặp Tử Thất Thất, vậy bà ấy có thể sẽ biết Tử Thất Thất đang ở nơi nào?

Nghĩ đến đây, anh ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, nhanh chóng đi tới chiếc xe cảnh sát kia.

Mộng Thiến Tâm dùng dằng, nhai đi nhai lại: “Tôi muốn gặp con tôi... Tôi muốn gặp con tôi... Con trai của tôi... Con ơi...”

“Mẹ!” Mặc Tử Hàn hét hoảng gọi bà, đứng ở trước mặt bà.

Cô cảnh sát đang lôi kéo bà, đột nhiên sững sốt.

“Con trai!” Mộng Thiến Tâm liếc mắt một cái liền nhận ra anh, vui vẻ dùng sức ôm lấy anh nói “Con trai của mẹ, rốt cuộc mẹ cũng gặp được con, con trai yêu quý của mẹ... Thật tốt quá... Con trai của mẹ, mẹ rất nhớ con...”

Mặc Tử Hàn dùng hai tay bắt lấy cánh tay của bà, sau đó hét hoảng nói: “Mẹ đã gặp qua Tử Thất Thất có đúng hay không? Cô ấy đang ở đâu vậy? Mẹ nói cho con biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?”

“...” Mộng Thiến Tâm bị anh hỏi bất ngờ, hai mắt có chút kinh ngạc.

Cô cảnh sát đứng ở bên cạnh vội vàng kéo lấy tay anh nói: “Ông Mặc, xin ông buông tay ra, ông đang hù dọa bà ấy đó!”

“Cút ngay!” Mặc Tử Hàn đột nhiên tức giận, nhìn chăm chăm cô cảnh sát kia.

Cảnh sát chống lại tầm mắt của anh, trong nháy mắt thân thể sợ hãi run rẩy.

Mặc Tử Hàn vội vàng quay đầu trở lại, nhìn Mộng Thiên Tâm đang sững sờ, muốn dịu dàng cười với bà, nhưng bởi vì tâm tình đang rất hoảng loạn khiến cho anh không cười nổi, cho nên anh lộ ra biểu tình có chút dở khóc dở cười, cố gắng nhẹ giọng nói: “Mẹ mau nói cho con biết Tử Thất Thất đang ở đâu, van cầu mẹ hãy nói cho con biết cô ấy đang ở chỗ nào đi, mẹ... Con cầu xin mẹ, mau nói cho con biết...”

Anh nói xong, nước mắt trong khóe mắt nhanh chóng xông ra.

Mộng Thiên Tâm nhìn vẻ mặt của anh, nhìn nước mắt trong suốt ở khóe mắt của anh, si ngốc ngơ ngác nói “Tử Thất Thất... Là ai?”

Nghe thấy bà trả lời vấn đề của mình, Mặc Tử Hàn lập tức hốt hoảng giải thích: “Chính là cô gái tóc dài, cô ấy rất gầy, mắt to, cao khoảng chừng này, là một cô gái rất xinh đẹp!” Anh hốt hoảng khoa tay múa chân, hình dung ra bộ dáng của Tử Thất Thất.

“Rất... Xinh đẹp?” Mộng Thiên Tâm đối với từ này rất nhạy cảm, đồng thời trong đầu cũng dần hiện ra hình ảnh của Tử Thất Thất, sau đó nói: “Mẹ có gặp một người phụ nữ rất xinh đẹp... Cô ấy còn cứu mẹ!”

“Đúng! Đúng rồi!” Mặc Tử Hàn vui mừng, liền nói: “Chính là cô ấy, cô ấy đang ở đâu? Mẹ có thể dẫn con đi tìm cô ấy không?”

Mộng Thiên Tâm theo dõi mặt của anh, đột nhiên cười nói: “Con là con trai bảo bối của mẹ... Muốn cái gì mẹ cũng sẽ đồng ý con!”

“Tốt lắm, vậy chúng ta đi thôi!” Mặc Tử Hàn nói xong, liền kéo tay của bà, nhanh chóng đi về phía chiếc xe của mình.

Cô cảnh sát thấy bà bị Mặc Tử Hàn kéo đi, liền vội vàng đuổi theo nói: “Ông Mặc, ông không thể dẫn bà ấy đi, Ông Mặc, ông...”

Mặc Tử Hàn hoàn toàn không để ý tới cô ấy, trực tiếp đem Mộng Thiên Tâm

nhét vào ghế lái phụ, sau đó bản thân mình ngồi vào ghế lái, lập tức lái xe đi.

“Ông Mặc ——” cô cảnh sát gọi lớn, căn bản cũng không kịp ngăn cản nữa. Thời điểm cô muốn lái xe đuổi theo Mặc Tử Hàn, thì Lãnh Mạc Nhiên từ bên trong biệt thự đi ra.

“Sao rồi? Mẹ tôi đâu?” Hai mắt của anh nhìn chung quanh, lo lắng hỏi.

Bởi vì lúc này ở đồn cảnh sát bà cứ mãi lôi kéo, không để cho anh đi, còn không ngừng nói muốn gặp con trai, khi đó anh vô cùng gấp gáp, cho nên không còn cách nào khác, đành phải đem đưa bà đi cùng, sau đó tìm người trông chừng bà, định sau khi xử lý xong mọi chuyện sẽ đưa bà trở về bệnh viện. Nhưng bây giờ, người lại không thấy đâu cả.

“Cảnh sát Lãnh, thật xin lỗi, vừa này Mặc Tử Hàn đã... Bắt mẹ của ngài đi rồi!” Cô cảnh sát hốt hoảng trả lời.

“Cái gì? Bắt đi?” Lãnh Mạc Nhiên tức giận rống to, sau đó lập tức đi tới chiếc xe của mình, lên xe rồi khởi động máy, nhanh chóng đuổi theo hướng Mặc Tử Hàn.

Vừa này cậu ta nóng lòng tìm Tử Thất Thất như vậy, chẳng lẽ Tử Thất Thất đang gặp nguy hiểm gì sao? Nhưng sao cậu ta lại bắt mẹ, chẳng lẽ cậu ta đang muốn mẹ chỉ đường cho cậu ta sao?

Thật là!

Quá vọng tưởng rồi!

Nhà xưởng bỏ hoang

Tử Thất Thất đứng trong nhà xưởng trống trải, ngửa đầu nhìn quạt thông gió duy nhất ở trên nóc nhà. Vốn định dùng sợi dây vừa này trói mình để cột vào thứ gì đó, sau đó dụng sức ném lên trên, giống như dụng cụ của ‘thích khách’ trong phim võ thuật cổ trang vậy. Nhưng nóc nhà ở đây cao quá, sợi dây này

cũng không đủ dài, mà bốn bề đều là vách sắt thôi, căn bản là không thể leo lên được. Mà lối ra duy nhất chỉ có một cánh cửa chính thôi, Nhưng đã bị khóa lại.

Làm sao đây?

Đã không còn nhiều thời gian nữa, quả bom hẹn giờ còn 10 phút thôi, đã bắt đầu đếm ngược thời gian rồi.

Cô phải làm sao để thoát khỏi đây?

“A a a a ——” cô đột nhiên gào lớn, dùng hết sức để trút giận.

Nhà xưởng trống trải vọng lại tiếng gào của cô.

Tử Thất Thất cố gắng trấn định tinh thần của mình lại, hai mắt ác ngoan nhìn chăm chăm cánh cửa sắt, tức giận đi qua đi lại, sau đó ra sức đá và đập, ra sức đập, lấy hết toàn bộ sức lực của mình ra trút giận lên cánh cửa, nhưng cái cánh cửa sắt cũ kỹ này lại không hề nhúc nhích gì.

“A...” Cô than thở, sau đó bàn tay đặt lên cửa sắt, toàn thân vô lực trượt xuống, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, sau đó ngã ngò xuống.

Mới vừa này trút giận lên cánh cửa đã lãng phí mất năm phút đồng hồ rồi, hiện tại chỉ còn lại năm phút thôi, năm phút sau nơi này sẽ nổ tung, còn cô...

“Mặc Tử Hàn...” Cô nhẹ giọng gọi tên anh, chân mày nhíu lên thật sâu, trong hốc mắt cô là bi thương lệ quang. Cô nhìn mặt đất, một giọt nước mắt âm thầm rơi xuống, rơi vào nền xi măng lạnh lẽo, cô nhẹ giọng nghẹn ngào nói “Mặc Tử Hàn, xin lỗi anh... Em biết anh nhất định sẽ giận em, nhưng mà... Anh mau đến cứu em đi... Mặc Tử Hàn, em rất sợ, em sợ... Mặc Tử Hàn... Mặc...”

“Tử Thất Thất ——”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng của Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu.

Mình nghe nhầm sao?

Mình đã nghe nhầm sao?

Tại sao Mặc Tử Hàn lại có thể đến được đây?

“Tử Thất Thất —— Tử Thất Thất ——”

Ngoài cửa đột nhiên lại vang lên tiếng gào thét của Mặc Tử Hàn, Tử Thất Thất vui vẻ lộ ra nụ cười, sau đó từ dưới đất đứng dậy, vừa dùng sức đập vào cửa sắt, vừa lớn tiếng gọi: “Em ở đây —— Em ở đây —— Mặc Tử Hàn, em ở chỗ này ——”

“Tử Thất Thất!” Lúc này Mặc Tử Hàn chạy tới trước cánh cửa sắt, anh vui vẻ cười, cao hứng nói: “Anh tìm thấy em rồi, rốt cuộc anh cũng đã tìm thấy em rồi.”

Dọc theo con đường này, anh đã dùng tốc độ nhanh nhất, vốn cho rằng đã không còn kịp nữa, vốn hoài nghi Mộng Thiên Tâm chỉ sai đường, nhưng anh không nghĩ tới thật sự sẽ tìm được, hơn nữa trên đường đến đây anh chỉ dùng 15 phút ngắn ngủn, bây giờ còn còn dư lại năm phút đồng hồ để nghĩ cách cứu cô ra ngoài.

Dư thời gian rồi!

“Tử Thất Thất, em chờ anh một chút, anh sẽ tìm cách mở cửa ra!”

“Ừh!”

...

Bên ngoài cánh cửa sắt

Mặc Tử Hàn nhìn sợi dây xích quấn quanh tay nắm cửa của cửa sắt, nhìn ổ khóa thật lớn, anh hốt hoảng đưa tay về phía sau lưng rút khăn súng ra, sau đó hướng về phía ổ khóa liên bắn rất nhiều phát, cho đến khi dùng hết đạn ở

bên trong khẩu súng, nhưng ổ khóa kia vẫn không có lấy một vết trầy xước nào.

Đáng chết!

Cái ổ khóa này cùng sợi dây xích kia cũng là do Chung Khuê dùng tài liệu đặc thù để chế ra, căn bản dùng súng cũng không được, chỉ có thể dùng chìa khóa để mở thôi.

“Tử Thất Thất!” Anh hốt hoảng gọi cô.

“Sao rồi?” Tử Thất Thất đáp lại.

“Trên đầu của em có cái cài tóc nào không? Cho anh mượn một chút, anh sẽ mở thử cái khóa này!”

“Mở khóa? Chỗ em có dụng cụ chuyên mở khóa, anh chờ em một chút!”

Tử Thất Thất lấy ra dụng cụ thoát thân mà Phương Lam đặc biệt chế ra cho cô, từ cái khe nhỏ phía dưới cửa sắt cô đưa ra cho Mặc Tử Hàn.

Mặc Tử Hàn thấy dụng cụ từ phía dưới khe cửa lộ ra, lập tức cầm lấy, sau đó thuần thục nhanh chóng mở khóa.

“Thật kỳ lạ, rõ ràng những chuyện này là chuyên môn của tiểu nhân vật, tại sao đại nhân vật như anh lại biết vậy?” Vào lúc này Tử Thất Thất vẫn còn có ý định cùng anh cãi vã.

“Đại nhân vật cũng là từ tiểu nhân vật từ từ tu luyện mà thành thôi, chuyện này mà em cũng không biết, em quả nhiên là một con heo mẹ ngốc ngếch đó!” Mặc Tử Hàn trêu ghẹo nói, bàn tay đã nhanh chóng mở được ổ khóa ra, sau đó cởi dây xích đang quấn trên tay nắm cửa ra.

“Anh mới là heo ngu ngốc đó, hừ...” Tử Thất Thất muộn khí.

“Àh...” Mặc Tử Hàn cười, đem dây xích cùng ổ khóa ném xuống đất, sau đó dùng hai tay của mình đẩy cửa sắt trước mặt ra, nhưng cửa sắt lại hoàn toàn

không có di chuyển, vẫn đang đóng chặt như cũ. Hấn chau mày, dùng hết toàn bộ sức lực của mình đẩy ra, nhưng cửa sắt cũng không hề nhúc nhích.

Hấn nghi ngờ nhìn chính giữa hai cánh cửa sắt, ở chính giữa hai khe cửa, đã bị người của Chung Khuê hàn lại với nhau thật chặt, đem hai cánh cửa này hàn lại, coi như niêm phong cánh cửa này.

Trong nháy mắt!

Hai mắt Mặc Tử Hàn trợn to, hai tay lần nữa dùng sức đẩy, đem toàn bộ sức lực của chính mình ra để đẩy cánh cửa ra.

Tử Thất Thất không nhìn thấy được tình hình bên ngoài cửa, nhưng vừa nãy cô có nghe thấy ổ khóa cùng xích sắt bị ném trên mặt đất, nhưng tại sao cửa vẫn không mở ra được? Hơn nữa tại sao Mặc Tử Hàn lại im lặng không nói lời nào vậy? Thật kỳ lạ...

“Mặc Tử Hàn? Anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, em chờ một chút, anh sẽ lập tức mở cửa ngay, lập tức sẽ mở ra, lập tức sẽ...”

Tử Thất Thất nghe giọng nói của anh, nghe thấy anh đang ráng sức. Cô cũng hốt hoảng nhìn cửa, lúc này mới phát hiện, khe cửa của hai cánh cửa đã bị hàn lại với nhau, mà toàn bộ cánh cửa sớm đã bị hàn chặt, căn bản không thể đẩy ra được, coi như khóa đã được mở nhưng cũng không thể mở cửa.

A...

Trong lòng cô nhẹ giọng chê cười.

Thật không hổ là lão hồ ly, đã lừa bốn bọn họ một lần rồi đến một lần.

“Tít——”

Bên trong nhà xưởng trống trải, đột nhiên vang lên những tiếng kỳ lạ, Tử Thất Thất hiểu rõ và cô cũng biết đây là tiếng kêu của cái gì. Đây là tiếng kêu

của bom hẹn giờ, tiếng đếm ngược thời gian của những giây cuối cùng. Lão hồ ly kia thật là kỹ lưỡng một giây nối tiếp một giây, 59 phút trước cũng không có bất kỳ tiếng kêu nào, nhưng vào phút cuối cùng mới đặt tiếng kêu, giảm bớt một giây sẽ kêu lên một tiếng. Lão chính là muốn cho người khác cảm nhận được sợ hãi dưới tình huống tiếp nhận cái chết đang đến gần, lão chính là thích dùng cách này để giày vò người khác.

“Tít—— Tít —— Tít ——”

Tiếng kêu có tiết tấu từng tiếng từng tiếng một phát ra.

Tử Thất Thất đem lấy cái trán của chính mình chống đỡ lên cửa sắt, trên mặt lộ ra kiểu cười đắng chát nói: “Mặc Tử Hàn... Thật xin lỗi...”

Ngoài cửa Mặc Tử Hàn đột nhiên cứng ngắc cả người.

“Em đang ở đây nói nhăng nói cuội gì đó? Tại sao em lại xin lỗi anh chứ?”

“Xin lỗi anh... Rõ ràng em đã hứa với anh, sẽ không rời xa anh, nhưng mà...”

“Đừng nói nữa, anh sẽ cứu em, anh nhất định sẽ đưa em ra ngoài!”

“Anh không cần lãng phí sức lực nữa, đã không còn thời gian nữa rồi, anh mau rời khỏi đây đi, nếu như nơi này bị nổ tung, anh cũng sẽ chết đó!”

“Anh đã nói em đừng nói nữa, mau im miệng lại cho anh!”

“Mặc Tử Hàn...”

Tử Thất Thất gọi tên của anh, nước mắt từ trong vành mắt xông ra, cô nghẹn ngào nói: “Xin lỗi anh... Đều là do em tùy hứng, mới để mọi chuyện thành ra như vậy. Em cứ tưởng rằng, chỉ cần tìm được con chip, chỉ cần đem toàn bộ tài liệu ở bên trong con chip xóa hết, chỉ để lại chứng cứ phạm tội của một mình Chung Khuê thôi, sau đó em đi gặp lão, muốn từ trong miệng của lão moi ra bằng chứng, chứng tỏ lão đã giết Bách Hiên, giết rất nhiều người, như vậy thì có thể có đầy đủ chứng cứ để đưa lão vào ngục, khiến cho lão cả đời đều phải ở trong ngục, như vậy gia đình của chúng ta mới có thể hạnh phúc,

khi đó ba và anh cũng không cần phải nghĩ cách giết Chung Khuê để báo thù nữa, mâu thuẫn trong lòng của Mặc Tử Hàn Dạ cũng sẽ được giải trừ, như vậy mọi người đều được hạnh phúc...”

“Tử Thất Thất, đừng nói nữa, muốn nói gì, thì hãy chờ em thoát ra ngoài rồi nói với anh!” Mặc Tử Hàn tiếp tục dùng sức đẩy cửa sắt.

“Mặc Tử Hàn...” Một lần nữa cô gọi tên của anh nói: “Bắt đầu từ lúc em từ đảo Bali trở về, em vẫn lừa gạt anh, vẫn giấu diếm rất nhiều rất nhiều chuyện, em xin lỗi... Em định chờ sau khi những chuyện này chấm dứt, thì sẽ không bao giờ lừa gạt anh nữa, nhưng bây giờ... Hiện tại em chỉ muốn nói với anh một câu... Em yêu anh... Thật sự em rất yêu anh, chỉ yêu một mình anh thôi...”

“...” Mặc Tử Hàn nghe cô nói, dùng hết toàn bộ hơi sức đẩy cửa, nhưng cánh cửa sắt vừa nặng lại vừa dày này vẫn không hề nhúc nhích.

“Anh mau rời khỏi đây đi, đã không còn thời gian nữa!” Tử Thất Thất lớn tiếng gào thét, ra lệnh cho anh rời đi.

“Anh sẽ không đi, không cứu được em ra, anh sẽ không đi đâu cả!” Mặc Tử Hàn kiên định nói.

“Ngốc nghếch... Anh là một tên ngốc nghếch...” Nước mắt của Tử Thất Thất không ngừng rơi xuống, đã sớm khóc không thành tiếng, mà cô vẫn miễn cưỡng nhếch miệng cười, sau đó cười nói “Mặc Tử Hàn, đời này có thể gặp được anh, thật là một chuyện tốt... Có thể sinh con cho anh, có thể ở bên cạnh anh, có thể được yêu anh, đã là chuyện hạnh phúc nhất của cuộc đời em... Anh hãy yên tâm đi, em sẽ không chết, em nhất định sẽ không chết đâu, cho nên... Anh mau rời khỏi đây đi, nhanh rời khỏi đây đi...”

Mặc Tử Hàn không từ bỏ một phút nào, không ngừng ra sức đẩy cửa sắt. Cho dù có biết rõ mình đang uống phí hơi sức, nhưng anh cũng không có nghĩ tới chuyện buông tha. Anh nghe những lời Tử Thất Thất nói xong, trong nháy mắt trên gương mặt anh tuần liền hiện nét rối rắm cùng thống khổ.

“Người phụ nữ này thật đáng chết... Đã bảo em im miệng rồi mà. Những lời buồn nôn này anh không muốn nói với nhiều với em đâu, em chỉ cần nhớ câu

này là được... Em sống, anh cũng sống... Em chết, anh cũng sẽ chết theo...”

Trong nháy mắt, nước mắt của Tử Thất Thất như vỡ òa, cô hòng nghẹn ngào không nói thành lời.

Lúc này...

Lãnh Mạc Nhiên từ phía sau đuổi theo cũng đã chạy tới bên người Mặc Tử Hàn.

“Cậu ở đây làm gì?” Anh hốt hoảng hỏi.

“Mau giúp tôi đẩy cánh cửa này ra, Tử Thất Thất đang ở trong đó, mau giúp tôi đẩy cửa ra...” Mặc Tử Hàn lớn tiếng gào.

“Ừh!” Lãnh Mạc Nhiên hốt hoảng trả lời, sau đó đang chuẩn bị làm theo lời anh nói. Nhưng bên trong cửa liền truyền đến giọng nói của Tử Thất Thất.

“Lãnh Mạc Nhiên? Là anh phải không?” Cô hỏi.

“Là tôi đây!” Lãnh Mạc Nhiên trả lời.

“Thật tốt quá, anh mau kéo Mặc Tử Hàn ra xa đi, bom hẹn giờ chỉ còn lại mấy giây mà thôi, cánh cửa này đã bị người của Chung Khuê hàn lại rồi, căn bản là không thể mở ra được, anh mau kéo anh ấy đi đi, nếu không khi quả bom nổ, chúng ta cũng sẽ chết hết đó!”

Bom hẹn giờ? Nổ tung? Chỉ còn vài giây?

Lãnh Mạc Nhiên khiếp sợ, lập tức trở hoàn hồn, dùng hai tay lôi Mặc Tử Hàn ra.

“Buông tôi ra! Tôi không đi đâu cả! Không cứu được cô ấy ra tôi sẽ không đi đâu cả. Buông tôi ra! Buông tôi ra ——” Mặc Tử Hàn rống to, tiếp tục dùng sức đẩy cửa.

“Mặc Tử Hàn cậu điên rồi? Cậu thật muốn chết cùng cô ấy sao? Nếu như cậu

chết thì mẹ phải làm sao đây? Bà ấy vừa gặp lại cậu, hiện tại bà ấy cũng đã có rất nhiều dấu hiệu chuyển biến tốt, chẳng lẽ cậu muốn để bà ấy quay lại đoạn thời gian trước kia sao?” Lãnh Mạc Nhiên rống to, dùng hết toàn bộ sức lực của mình kéo anh ra khỏi cửa sắt, lôi thân thể nặng nề đi về phía Mộng Thiên Tâm đang ngồi một mình chơi đùa.

“Buông tôi ra —— buông tôi ra —— buông tôi ra ——”

“Tôi sẽ không để cho cậu chết, ít nhất tôi sẽ không để cậu chết trước mặt mẹ đâu!”

Lãnh Mạc Nhiên rống to, không ngừng ra sức kéo hấn ra khỏi cái nhà xưởng bỏ hoang này.

...

Trong nhà xưởng

Tử Thất Thất nghe thấy tiếng nói của hai người bọn họ xa dần, khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô liền lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Tít —— Tít —— Tít ——”

Cô biết rõ, đã rất gần rất gần đến thời gian đã hẹn rồi.

“Thật xin lỗi... Bách Hiên, em không thể quý trọng tính mạng mà anh đã cho em, xin lỗi...”

“Xin lỗi... Vũ Chi Húc, không thể trở về cùng anh ăn bữa ăn tối nữa...”

“Thật xin lỗi... Tiểu Lam, tớ không thể bảo vệ tốt cho chính mình...”

“Xin lỗi... Các con của mẹ, mẹ phải rời khỏi các con rồi...”

“Thật xin lỗi... Mặc Tử Hàn, em không thể ở bên cạnh anh nữa, không thể cùng anh cãi nhau, xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Nếu như còn có thêm thời gian, cô vẫn còn muốn nói thêm vài câu với Mặc Tử Hàn nữa.

Biết vậy lúc này khi anh chưa rời khỏi đây, cô nên gọi anh một tiếng ‘ông xã’ là được rồi, từ trước đến nay anh vẫn luôn muốn nghe cô gọi như vậy...

Tử Thất Thất đối mặt với cửa sắt, nhìn qua khe hở. Cô muốn nhìn mặt của anh lần cuối, dù chỉ là một chút cũng được.

Thật ra thì chết cũng không có gì đáng sợ...

Đáng sợ là không thể nào gặp mặt người mình yêu mến lần cuối...

Nghe nói con người sau khi chết sẽ biến thành hồn ma, chỉ tiếc là nếu như cô biến thành hồn ma, thì chỉ có cô nhìn thấy Mặc Tử Hàn thôi, còn Mặc Tử Hàn sẽ không nhìn thấy cô.

Chợt nghĩ tới câu nói kia của Mặc Tử Hàn...

“Em sống, anh cũng sống... Em chết, anh cũng sẽ chết...”

“Ah...” Cô khẽ cười, sau đó nhẹ giọng nói: “Mặc Tử Hàn... Anh thật là một tên ngốc... Ngàn lần cũng không nên làm chuyện điên rồ nha...”

Hai mắt Tử Thất Thất từ từ nhắm lại, nước mắt từ gò má không ngừng chảy xuống, đột nhiên nghe tiếng cuối cùng vang lên “Títttt ——”

Trong nháy mắt, thật giống như long trời lở đất vậy!

“Bùm ——” một tiếng nổ thật lớn, bom hẹn giờ nổ tung.

...

Lãnh Mạc Nhiên cùng Mặc Tử Hàn nghe thấy tiếng nổ, hai người cũng cùng nhau buông lỏng tất cả, quay đầu lại nhìn làn khói dày đặc cuộn cuộn ở trong nhà xưởng bỏ hoang.

Hai mắt của Mặc Tử Hàn trong nháy mắt rơi xuống những giọt nước mắt trong suốt, sau đó run rẩy mở ra đôi môi của mình, gào to:

“Thất —— Thất ——”

“A a a a a ——”

Chương 361: Đại Kết Cục!

Hai tháng sau.

Nhà giam.

Mặc Thâm Dạ mặc một bộ âu phục màu trắng hoa lệ, cà vạt màu bạc, đầu tóc tạo hình anh tuấn, trên mặt tràn đầy nụ cười bất cần đời, giống hệt như lần đầu tiên gặp Tử Thất Thất, hiện ra bộ dáng phong lưu lóa mắt.

Anh ngồi ở ngoài cửa sổ thủy tinh thật dày, chờ đợi người nào đó bên trong cửa sổ thủy tinh xuất hiện.

Chợt!

Cửa phòng bên trong cửa sổ thủy tinh được mở ra, một người mặc cảnh phục đẩy một người ngồi ở xe lăn, lão già tóc bạc được đẩy vào, sau đó cảnh sát đem xe lăn dừng ở trước mặt của Mặc Thâm Dạ, hai người mặt đối mặt nhìn lẫn nhau, cách cửa sổ thủy tinh cách âm thật dày ở giữa.

Mặc Thâm Dạ cầm lên ông nghe giắt ở cửa sổ thủy tinh, mỉm cười nhìn Chung Khuê ngồi ở bên trong.

Trên khuôn mặt già nua của Chung Khuê đã không còn phong thái của ngày xưa, lão hiện tại chỉ là một ông lão rất bình thường, một phạm nhân bị nhốt. Lại nói, lão thật sự là mạng rất lớn, thân trúng mười mấy phát đạn cũng không có chết, nhưng không may trong đó có một phát đạn xuyên thấu thân thể của lão, đánh trúng cột sống ngực, cho nên dẫn đến chi dưới của lão tê liệt. Mà sau khi cấp cứu, cảnh sát liền chính thức bắt đầu khởi tố lão, mặc dù con chip trong chứng cứ hư hư thật thật, nhưng Tử Thất Thất đem những gì đối thoại ở ngôi nhà bỏ hoang ghi lại trong một thiết bị được giấu ở lỗ tai. Mà bên trong có mấy câu lão chính miệng thừa nhận thành chứng cứ phạm tội, những thứ này đều là bằng chứng như núi, cho nên lão cuối cùng bị xử ở tù chung thân, đời này phần thời gian còn sót lại của lão đều phải vượt qua trong

tù.

Vừa tàn tật, vừa ngồi tù. Đối với lão mà nói, không chỉ thật sâu đã kích lòng tự ái của lão, còn để cho lão nhận hết nỗi khổ. Kết cục như vậy thật sự là phương thức trừng phạt lão thống khổ nhất.

Chung Khuê nhìn Mặc Thâm Dạ bên ngoài cửa kính cầm điện thoại lên nghe, lão cũng duỗi bàn tay già nua của mình ra, cầm lên ống nghe, nghe bên trong truyền đến âm thanh của Mặc Thâm Dạ.

“Chú Chung, thân thể của ông như thế nào? Có còn chỗ nào không thoải mái hay không?” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng mà hỏi.

“Không có, tôi rất khỏe!” Chung Khuê nhẹ giọng vô lực nói xong, nhưng là bất luận là sắc mặt cùng thanh âm, cũng biểu lộ ra lão yếu đuối cùng thần sắc có bệnh.

“Ở bên trong cuộc sống đã quen thuộc chưa?”

“Uh.”

“Có đồ vật gì cần thiết? Tôi có thể đưa đến, nghĩ một chút xem tôi sẽ đưa đến cho ông, tôi nhớ được ông thích xem sách báo, tôi lấy thêm một chút cho ông, thời gian ở đây nhàm chán cho ông giải buồn!”

“Không sao, tôi cái gì cũng không cần!”

“Chú Chung...” Mặc Thâm Dạ đột nhiên trầm trầm kêu lão, nhìn lão mất đi phong thái trước mặt, nhìn hai mắt lão mất đi thần thái, nhìn bộ dạng lão thống khổ gian nan. Mặc dù trong lòng có chút khổ sở, nhưng là khóe miệng lại không khỏi cười, sau đó nhẹ giọng vui vẻ nói, “Ông có thể còn sống thật sự là quá tốt, có thể nhìn thấy ông còn sống, có thể nghe được ông cùng tôi nói chuyện, tôi thật sự cảm thấy rất hạnh phúc...”

Chung Khuê nghe lời của anh, hai mắt mơ hồ le lói chất lỏng óng ánh.

Ở trên thế giới này, chỉ sợ cũng chỉ có một mình anh thật lòng hi vọng lão có

thể còn sống. Nhưng là so sánh với còn sống như vậy, thế nhưng lão lại càng muốn muốn lựa chọn chết đi...

Lão cả đời này phong vân một cõi, mỗi thời mỗi khắc đều cao cao tại thượng, đem tất cả mọi người khi dễ dưới hai chân của mình. Lão biết rõ mình làm chuyện xấu, kết quả nhất định chết sẽ rất bi thảm. Mà lão chú ý đến từ thời điểm càng ngày càng già nua hơn, lão cũng đã chuẩn bị xong nghênh đón cái chết, nhưng là không nghĩ tới, thế nhưng mình ở lúc cuối cùng lại thua triệt để, hơn nữa còn bị giam ở chỗ này trải qua cuộc sống không bằng chết...

Đây chính là nói báo ứng sao?

Ở trong cuộc sống này, quả nhiên thật sự có nhân quả báo ứng sao?

Chỉ là thôi, có thể nghe được lời của cậu ta như vậy, cũng coi là một loại an ủi.

Lão hơi cười cười, nếp nhăn trên mặt cũng hiện lên thật sâu, lão nhìn y phục hoa lệ trên người của anh, nhẹ giọng nói, “Hôm nay mặc khí khái đẹp trai như vậy, là có chuyện quan trọng gì sao?”

“Uh, chờ một chút tôi muốn đi tham gia hôn lễ!”

“Hôn lễ a, không trách được!”

“Chú Chung, tôi có một chuyện muốn ông đồng ý tôi!”

“Chuyện gì?”

“Tôi về sau không muốn sẽ gọi ông là chú Chung, tôi muốn gọi là ông nội... Có thể không?”

Chung Khuê mất đi thần thái hai mắt đột nhiên hiện ra một luồng sáng tỏ, lão sống lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không có người nào gọi lão như vậy.

Khóe miệng im lặng hơi nâng lên, sau đó lão nói, “Tốt!”

Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, giống như tiểu hài tử nói, “Ông nội!”

“Uh!” Chung Khuê gật đầu đáp lại.

Hai người hai mắt nhìn lẫn nhau, trên mặt hiện ra nụ cười giống nhau, mặc dù kế tiếp là một đoạn trầm mặc thật dài, nhưng mà ở tại lòng của hai người cũng là đang nói ngàn vạn ngôn ngữ.

“Thời gian thăm tù cũng sắp hết rồi, cháu cũng nên đi, không phải còn phải tham gia hôn lễ sao?” Chung Khuê đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, giọng nói cùng vẻ mặt đều giống như một ông già cực kỳ hiền lành.

“Uh, cháu lập tức đi ngay, cháu sẽ thường xuyên đến thăm ông!”

“Đây cũng không phải là một nơi tốt, có thể không đến... Cũng không cần đến rồi!”

“Cháu sẽ thường xuyên đến, ông là ông nội của cháu, cháu nhất định sẽ thường xuyên đến thăm ông!”

“...” Chung Khuê nhìn anh trầm mặc mấy giây, sau đó nhẹ giọng nói, “Tốt lắm, đi thôi, ông cũng vậy mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi!”

“Uh!” Mặc Thâm Dạ gật đầu.

“Đúng rồi!” Chung Khuê đột nhiên lại mở miệng, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra một tầng tâm tình phức tạp, lão từ từ mở miệng, chần chờ nói, “Nếu như cháu gặp Mặc Hình Thiên, giúp ông chuyển lời tới cậu ta một câu nói, nói... Cảm ơn người!”

Cảm ơn?

Mặc Thâm Dạ nghi ngờ.

“Được rồi, một câu nói này là tốt rồi!” Chung Khuê hơi lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, sau đó đem ống nghe cầm trong tay treo bên cửa sổ.

Mặc Thâm Dạ khẽ kinh ngạc nhìn lão, cảnh sát bên trong vừa mới đi vào đây
lão đi ra tới cửa phòng.

Cám ơn?

Ông ấy muốn cám ơn Mặc Hình Thiên?

Quả nhiên...

Vào một ngày hai tháng trước kia, anh cũng không có nhìn lầm.

Lúc Mặc Tử Hàn nổ súng, Mặc Hình Thiên cũng đồng thời bóp cò súng của mình, nhưng phát súng kia cũng không phải bắn Chung Khuê, mà là bắn viên đạn kia của Mặc Tử Hàn, bởi vì ông rất rõ ràng, Lãnh Mạc Nhiên cùng những cảnh sát kia bắn súng cũng sẽ không muốn hại Chung Khuê, cũng sẽ không trí mạng, chỉ sẽ tạo thành sát thương hoặc là bị thương, mà chỉ có Mặc Tử Hàn, nhắm ngay trái tim của lão, nghĩ một phát giết chết lão.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Chung Khuê trúng mười mấy viên đạn, vẫn không có chết.

Tại sao Mặc Hình Thiên phải cứu Chung Khuê đây?

Là bởi vì ông đã từng chịu ơn lão chăm sóc sao? Hay là bởi vì ông không muốn để cho con trai ruột thương tâm đây?

Bất luận như thế nào...

Thật muốn cám ơn ông, cám ơn ông cứu Chung Khuê.

“Hô...” Anh từ trên ghế đứng lên, thật sâu thở ra một hơi, sau đó cúp nụ cười sáng lạn, sải bước đi ra cửa nhà giam.

Muốn đi tham gia hôn lễ hai người kia, rốt cuộc có thể nhìn thấy bọn họ kết thành vợ chồng.

Sân bay.

An Tường Vũ sai bước đi hướng cửa lên máy bay, trong tay cũng không có bất kỳ hành lý gì.

Chuyện đã kết thúc, anh cũng không cần ở lại, nên anh rời đi, mặc dù nói không biết cuộc sống về sau của mình sẽ như thế nào, nhưng anh tin chắc mình sẽ không lại đi trên con đường sai lệch. Cho nên bắt đầu từ nơi này khởi bước, lần nữa bắt đầu cuộc đời của mình.

Đầu tiên, cần phải về quê nhà trước, thấy mình nhiều năm cũng không có liên lạc người nhà...

“Này, trai đẹp!”

Sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc lại đáng ghét.

An Tường Vũ hai chân từ từ dừng lại, sau đó xoay người, nhìn Vũ Chi Húc đứng cách ba bước ở ngoài. anh ta một thân y phục chỉnh trang màu đen, cà vạt hoa văn, tóc làm đường vân, trên mặt vẫn treo nụ cười xấu xa như cũ.

“Anh tới làm gì? Hôm nay không phải muốn tham gia hôn lễ sao?” An Tường Vũ lạnh lùng mở miệng.

“Mặc dù muốn tham gia hôn lễ, nhưng là lão bằng hữu muốn rời đi, dĩ nhiên cũng muốn tới đưa tiễn anh!” Vũ Chi Húc mở miệng cười.

“Ai là lão bằng hữu? Không cần loạn bám quan hệ!”

“Thôi, hôm nay tâm tình tôi rất tốt, cũng không đấu khẩu với anh, hơn nữa thời gian cử hành hôn lễ cũng sắp đến rồi, tôi cũng không nhiều lời với anh, chỉ tặng anh một câu nói... Thượng lộ bình an!”

An Tường Vũ nhìn cái khuôn mặt cười xấu xa kia. Tại sao phải ghét hắn như vậy đây? Bởi vì mỗi lần nhìn đến cái bộ dáng này của hắn, sẽ nhớ tới mười hai năm trước của mình, mình cùng hắn tính tình rất giống, ngay cả động tác

cùng vẻ mặt, thậm chí là mở miệng nên văn chương lời ngon tiếng ngọt, cũng có mấy phần giống nhau. Nhưng sau khi trải qua thời gian dài hiểu rõ, anh phát hiện, hấn căn bản cùng mình hoàn toàn không giống nhau. Mình là một người đàn ông mười phần hư, chỉ muốn lừa gạt phụ nữ thế nào, lừa gạt tình cảm của các cô, lừa gạt tiền của các cô, nhưng là hấn bất đồng... Tâm lòng hấn đối với Tử Thất Thất, là chân thành, là thuần khiết, là thật tâm...

“Cảm ơn!” Anh chợt mở miệng, khoe miệng cúp nụ cười nhàn nhạt.

Vũ Chi Húc hơi có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới anh ta cũng sẽ cười, hơn nữa cười lên vẫn là có mấy phần anh tuấn, mặc dù còn không bằng mình.

An Tường Vũ nghe âm thanh trên phát thanh đang nhắc nhở lên máy bay, anh im lặng xoay người, sai bước tiếp tục hướng cửa lên máy bay đi. Vô cùng không ngờ, một bên anh đi, vừa lớn tiếng nói, “Không cần sẽ tiếp tục thăm mền người, tìm cô gái tốt thật tốt nói yêu đương đi!”

Vũ Chi Húc nghe thanh âm của anh ta, trên mặt không khỏi cười một tiếng.

“Thật là người đàn ông thích xen vào việc của người khác!” Anh nhẹ giọng lẩm bẩm, sau đó xoay người cùng anh ta đưa lưng về phía nhau.

Anh tuấn giơ tay lên, nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Thời gian hôn lễ sắp bắt đầu, anh phải lái xe nhanh một chút mới được.

Tăng nhanh dưới chân bước đến, đi ra sân bay, ngồi lên chiếc xe thể thao Bugatti vô cùng dễ thấy của mình, nhanh chóng mở máy...

Mặc dù trong lòng mơ hồ có chút đau, bởi vì người phụ nữ mình thăm mền sẽ phải gả làm vợ người khác, chỉ là trải qua cái sự kiện hai tháng trước kia, anh đã hoàn toàn buông xuống. Ở trên thế giới này, chỉ có bọn họ mới là một đôi hoàn mỹ, chỉ có bọn họ mới có thể cho nhau hạnh phúc...

Chúc phúc bọn họ... Chúc bọn họ tân hôn vui vẻ...

Hai tháng trước.

Lúc nhà xưởng bỏ hoang nổ tung!

“Thất —— Thất ——”

“A a a a ——”

Mặc Tử Hàn lớn tiếng gào thét, trong đôi mắt nước mắt giống như biển gầm đánh tới, trong nháy mắt mãnh liệt lao ra hộc mắt, anh trơ mắt nhìn khói dày đặc cuộn cuộn từ nóc nhà toát ra.

Lãnh Mạc Nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong nháy mắt sửng sốt, vẫn còn ở nơi xa nghe được âm thanh, vội vàng bật lấy lỗ tai ngồi xổm xuống.

Mặc Tử Hàn đột nhiên dùng sức tránh ra khỏi hai tay của anh ta, nhanh chóng chạy tới hướng nhà xưởng.

“Mặc Tử Hàn ——” Lãnh Mạc Nhiên ở phía sau anh hô to, vội vàng đuổi theo.

Đang lúc Mặc Tử Hàn sắp chạy đến cửa chính, cả cửa chính đột nhiên đung đưa, khung cửa từ trên tróc ra ngã trên mặt đất, mà thân thể Tử Thất Thất cuối cùng từ bên trong lộ ra, nhưng lúc này cô lại nằm trên mặt đất, y phục trên người bị tạc tổn hại, cánh tay cùng hai chân đều là vết tích bị thương, mà mái tóc dài xinh đẹp của cô ấy, cũng đã bị thiêu hủy phần lớn, mơ hồ lộ ra cái trán, nhuộm đầy máu đỏ tươi.

“Tử Thất Thất ——” Mặc Tử Hàn hô to chạy tới, hai đầu gối quỳ xuống đất, ôm lấy thân thể cô.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Em tỉnh tỉnh, mở mắt nhìn anh... Anh không cho phép em chết... Anh tuyệt đối không cho phép em chết... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất”

Anh không ngừng kêu cô, đôi tay hơi lắc lắc thân thể của cô, muốn đánh thức cô, nhưng nhìn vết thương đầy trên người cô lại sợ cô bị thương thêm nữa, cho nên lập tức ngưng tất cả động tác, run rẩy chỉ ôm lấy thân thể cô.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Không cho phép chết, anh không cho phép em chết, sống lại cho anh, mở mắt cho anh, Tử Thất Thất.. Nhanh lên một chút mở mắt a, nhanh lên một chút nói với anh em không có sao, Tử Thất Thất...”

Mặc Tử Hàn khóc không thành tiếng ra lệnh, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê từ trong mắt xông ra, chảy xuống khuôn mặt, nhỏ xuống trên mặt Tử Thất Thất.

Chợt...

Lông mi Tử Thất Thất thật dài không ổn định khẽ lay động, sau đó từ từ mở ra hai mắt của mình, loáng thoáng nhìn mặt của Mặc Tử Hàn, mặc dù vẫn chưa thấy rõ, nhưng là, kia giống như nước mưa bình thường không ngừng rơi xuống trên mặt cô, để cho cô biết, anh đang khóc...khóc thương tâm...

“Mặc... Tử Hàn...” Cô khàn khàn mở miệng, phát ra âm thanh thật nhỏ.

Mặc Tử Hàn nghe được âm thanh của cô, hai mắt nhìn cặp mắt hơi mở ra của cô, vui vẻ cười nói, “Tử Thất Thất... Em còn sống, thật tốt quá... Thật tốt quá...”

Tử Thất Thất nghe thấy giọng của anh, khóe miệng khẽ gợi lên nụ cười. Cô dùng hết sức trên người run rẩy từ từ nâng lên tay của mình, nhẹ nhàng đụng vào khuôn mặt tràn đầy nước mắt của anh, sau đó lần thứ nhất khàn khàn mở miệng, vô lực nói, “Ngu... Đứa ngốc... Anh là... Là đàn ông... Sao... Thế nào... Có thể... Khóc đấy... em... em nói rồi... em không chết... Sẽ không chết... em... em... em tuyệt đối... Sẽ không chết... Tuyệt đối... Tuyệt đối... Tuyệt đối...”

Cô yếu đuối không ngừng nói lại hai chữ cuối cùng, giống như là tự cấp cho mình tăng cường lòng tin.

Cô không muốn chết...

Coi như trái tim của cô ngừng đập, coi như trái tim của cô bị người đào đi, coi như cô không có hô hấp... Cô cũng tuyệt đối không muốn chết!

Cô từng nói qua muốn bồi bên người anh, cô nói qua vẫn một mực muốn ở bên anh, tuyệt đối sẽ không rời anh đi, cho nên cô không thể chết được... Cô không thể chết được... Tuyệt đối không thể chết...

Mặc Tử Hàn nghe cô nói dứt quãng, nhìn mặt cô đầy máu tươi, nước mắt không cách nào ngừng, không ngừng chảy...

“Em... Tuyệt đối... Sẽ không chết... em phải... Còn sống... em phải... Cùng với anh... em không được chết... Không được... Chết... Không được chết... Không cần... Không... Muốn...” Thanh âm của Tử Thất Thất càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng vô lực, mà đang lúc cô không ngừng nỉ non, khẽ mở mắt ra con ngươi lại một lần nữa khép lại, mà âm thanh không ngừng lặp lại, cũng dừng lại theo.

“Tử Thất Thất... Tử Thất Thất... Tử Thất Thất...” Mặc Tử Hàn hét hoảng kêu cô, lớn tiếng kêu cô, trái tim sợ hãi giống như bị bóng tối bao vây.

Lãnh Mạc Nhiên đứng ở bên người nhìn bộ dáng anh bây giờ, vội vàng mà nói, “Mặc Tử Hàn, cậu không cần gọi cô ấy nữa, nhanh lên một chút đưa cô ấy đi bệnh viện, có lẽ còn một tia hi vọng!”

Đúng! Đúng!

Phải đưa đi bệnh viện!

Phải đi bệnh viện!

Thần trí hoảng loạn của Mặc Tử Hàn rốt cuộc từ từ khôi phục, anh ngay lập tức đem Tử Thất Thất từ trên mặt đất ôm lấy, rất nhanh sau đó chạy về phía chiếc xe đỗ nơi xa.

Lãnh Mạc Nhiên đi theo phía sau anh, đem Mộng Thiến Tâm hoảng hốt kéo tới, vội vàng rời khỏi nơi này.

...

Năm giờ sau.

Bệnh viện tư nhân Bạch Vân.

Cửa phòng cấp cứu.

Mạc Tử Hàn, Mạc Hình Thiên, Mạc Thâm Dạ, Vũ Chi Húc, An Tường Vũ, năm người cùng đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, mà thân thể cao lớn của năm người trong nháy mắt liền biến cửa phòng trở nên chật chội. Mạc Thiên Tân, Mạc Thiên Ân, Mạc Thiên Ái, ba đứa trẻ lúc này còn không biết đã xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn chúng vẫn như ngày thường, làm những chuyện riêng của mình.

Hai mắt Mạc Tử Hàn nhìn Tử Thất Thất được đưa vào phòng cấp cứu cũng không rời đi, mà thái độ của anh từ một khắc kia giống như đứng hình, không có bất kỳ biến hóa, anh nắm thật chặt hai tay của mình, không có một phút giây buông lỏng, giống như là tự tạo cho mình sức mạnh, tự tạo cho mình tự tin, tin chắc Tử Thất Thất sẽ hồi tỉnh.

Bên cạnh anh Mạc Hình Thiên thỉnh thoảng chuyển ánh mắt qua, nhìn mặt của anh, sau đó hơi than thở, dời tầm mắt đi.

Hơn ba mươi năm trước, bởi vì ông vô năng, cho nên biến thành bộ dáng như bây giờ, mà bây giờ bởi vì sự bất lực của mình, mà để cho con gái mình bị thương nghiêm trọng như thế.

Làm cha như ông, thật sự là quá vô dụng... Vô dụng chí cực!

Mà đứng ở sau lưng Mạc Tử Hàn hai thước xa là Mạc Thâm Dạ, đầu cúi thật thấp, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tử Thất Thất, còn lo lắng cho một người khác đang trong phòng cấp cứu là Chung Khuê. Rõ ràng đã đồng ý Tiểu Lam sẽ bảo vệ Tử Thất Thất, nhưng bây giờ cô ấy lại nằm ở trên bàn

phẫu thuật, mà người đã từng đối với mình có ân, giống như là ông nội ruột, hiện tại cũng nằm trên bàn phẫu thuật. Rốt cuộc mình làm cái gì? Mà chuyện tại sao lại phát triển trở thành như vậy?

Đây là lỗi của anh!

Là lỗi của anh!

Ở nơi này so với ba người, thái độ Vũ Chi Húc cùng An Tường Vũ, bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bọn họ cũng cùng giống như Mặc Tử Hàn nhìn cửa phòng cấp cứu, lẳng lặng, chờ đợi Tử Thất Thất từ bên trong ra ngoài. Bọn họ tin chắc, Tử Thất Thất nhất định sẽ bình an vô sự.

Đột nhiên!

Cửa phòng cấp cứu bị mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra, gỡ bỏ mũ ở trên đầu cùng khẩu trang ở mặt ra.

“Tử Thất Thất như thế nào?” Mặc Tử Hàn trước tiên đi tới bên cạnh ông, khẩn trương hỏi.

Mặc Hình Thiên, Mặc Thâm Dạ, Vũ Chi Húc, An Tường Vũ, bốn người sau đó cùng nhau đem bác sĩ vây quanh, dùng thần sắc giống nhau, nhìn ông, chờ đợi câu trả lời của ông.

“Ai...” Bác sĩ đầu tiên là thật sâu thở dài một cái, đem lo lắng của mọi người cũng thật cao treo lên, sau đó ông lại hơi cười cười nói, “Các anh yên tâm, Tử Thất Thất, cô ấy không có sao!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng trên mặt lộ ra nụ cười an tâm.

Mặc Tử Hàn nhìn bác sĩ, nhất thời còn không dám tin tưởng lỗ tai mình, không khỏi lại hỏi, “Tử Thất Thất thật không sao? Cô ấy thật không sao sao?”

“Ừ!” Bác sĩ gật đầu, sau đó cười nói, “Hoàn hảo quần áo bên trong Tử Thất Thất mặc là y phục đặc thù, cho nên lúc nổ mới không có thương tổn đến nội tạng, chỉ là trên tay chân cũng có không ít ngoại thương, cánh tay phải cũng có gãy xương, còn lại đều là một chút vết thương nhẹ, sẽ không ảnh hưởng đến tánh mạng, nhưng là cái trán của cô ấy lúc nổ đánh thẳng vào, đụng phải vật cứng, chảy không ít máu, cho nên hiện tại vẫn còn hôn mê, hơn nữa còn có não chấn động hơi nhỏ, cho nên tốt nhất là muốn quan sát mấy ngày nữa, nhưng là các anh không cần lo lắng, cô ấy sẽ rất nhanh bình phục!”

Nghe ông giải thích cặn kẽ, trên mặt Mặc Tử Hàn lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Ông ta mới vừa nói Tử Thất Thất mặc quần áo bên trong là y phục đặc thù, nguyên lai là kiện y phục kia cứu cô...

Không khỏi nhớ lại, nhớ lại chuyện mấy ngày trước...

...

“Em ở đây làm gì?”

“Em ở mở quà a!”

“Quà tặng? Người nào tặng?”

“Là tiểu Lam bảo Thâm Dạ đưa đến cho em, nha đầu kia thần thần bí bí bảo em về đến nhà mới có thể mở ra, nhất định đây cái vật gì kỳ quái.”

Mặc Thâm Dạ nghe cô nói..., tò mò ngồi ở bên giường, cũng muốn xem một chút bên trong rốt cuộc chứa vật gì.

Tử Thất Thất đem sợi dây buộc hộp quà tặng cởi ra, sau đó mở hộp ra nhìn đồ vật đặt ở bên trong, trong nháy mắt, hai người đều lộ ra khỏi biểu tình thất vọng.

“Đây là vật gì à?” Mặc Tử Hàn hỏi.

“Anh là ngu ngốc sao? Không nhìn ra đây là bộ y phục sao?”

“Em mới ngu ngốc, không thấy đây là hai kiện y phục sao?” Mặc Tử Hàn nói xong, liền đem y phục đặt thật chỉnh tề từ trong hộp quà tặng lấy ra, còn cố ý giơ lên một ống quần tương đối dài bốn góc quần lót, run lên.

Mà lúc y phục kỳ quái sau khi bị lấy ra, ở hộp dưới đáy hộp còn có một tấm thiệp.

Tử Thất Thất nhìn, không khỏi 囧 một chút!

Theo lý thuyết, nếu như là thiệp, nên đặt ở trên mặt hộp mới đúng chứ? Quả nhiên tác phong làm việc của Tiểu Lam cùng các nhân vật lớn bất đồng a.

Cầm lên tấm thiệp, rút ra giấy viết bên trong, mở ra, phía trên viết mấy hàng chữ màu đen rồng bay phượng múa:

Gởi tới bảo bối Tử Thất Thất yêu quý vô cùng yêu quý của ta:

Bộ y phục này tôi là tốn bảy bảy bốn mươi chín ngày, dùng hai tay của mình một cây kim một sợi chỉ làm xong, đặc biệt tôi là vì bảo bối Tử Thất Thất yêu quý vô cùng yêu quý mà chế luyện. Mặc dù mặt ngoài nhìn qua không quá tốt, nhưng mà tôi bảo đảm bảo bối Tử Thất Thất yêu quý vô cùng yêu quý của tôi sau khi mặc vào, trước sau lời lỡ, trong nháy mắt sẽ bày biện ra dáng người chữ S hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ làm cho người gọi là Mặc Tử Hàn, trong nháy mắt đối với người sinh ra nào đó ‘tính’ thú vị. Hơn nữa bộ y phục này đông ấm hạ mát, tu thân gây eo, nới mông chen ngực, là mỗi người phụ nữ cũng không thể không chuẩn bị, cho nên... Bảo bối Tử Thất Thất yêu quý vô cùng yêu quý của tớ, cậu nhất định phải mỗi ngày đều mặc cho mình, bất kể là ban ngày hay là trời tối, 24h không cho phép cởi, dĩ nhiên làm chuyện gì đó có thể miễn cưỡng ngoại trừ.

PS: Nếu như cô dám không theo lời của mình nói đi làm, như vậy hậu quả... Hai người các cậu cần phải cùng nhau chịu a!

(góc phải phía dưới) Tiểu Lam yêu quý vô cùng yêu quý của cậu!

...

Sau khi đọc xong phong thư này, Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn trên mặt cũng trượt rất nhiều đường hắc tuyến.

“Xin hỏi: cuối cùng ‘hai người các cậu’ là có ý gì? Chẳng lẽ chỉ là em cùng anh sao?” Mặc Tử Hàn nghi ngờ hỏi.

“Anh nói đúng rồi! Chính là anh cùng em!”

“Thứ này cùng anh có quan hệ gì chứ? Cũng không phải là cho anh mặc đâu!”

“Đây chính là trong truyền thuyết: quan hệ bá mỵ đàn bà! Anh liền ngoan ngoãn tiếp nhận đi!”

“À? Còn có loại không nói đạo lý đạo lý này sao? Chỉ là, nếu là người kia có ý tốt, em liền ngoan ngoãn mỗi ngày đều mặc đi!”

“Em không cần, khó coi chết đi được!”

“Sẽ không, nhìn rất tốt, hơn nữa công hiệu rất tốt, đông ấm hạ mát, tu thân gây eo, còn có thể nói mông chen ngực...”

“Người kia sao thích, không bằng anh tới mặc!”

“Anh? Thôi, quân tử không đoạt vẻ đẹp của người!”

“NONONO! Hiện tại lưu hành chính là, quân tử có vẻ đẹp hơn người! Đến đây đi... Mặc vào cho em xem!”

“Này, em làm gì đây? Chớ cời y phục của anh a!”

“Đến đây đi đến đây đi, cho em nhìn xem công hiệu rốt cuộc như thế nào!”

“Không cần... Em đừng cời y phục của anh, em cời nữa, anh liền ăn sạch em.”

“Oa... Anh làm gì đây? Buông em ra á..., háo sắc...”

...

Mặc Tử Hàn từ trong hồi ức hồi hồn, nụ cười khoe miệng vẻ bề ngoài càng thêm vui vẻ.

Thì ra là quà tặng Phương Lam cho cô là một y phục tương tự áo chống đạn, người phụ nữ này quả là giống trước kia, không có lúc nào là không nghĩ đến an toàn của Tử Thất Thất.

Thật là thật cảm ơn cô ấy...

Cảm ơn cô ấy cứu Tử Thất Thất một mạng!

Trở lại hai tháng sau.

Trong lễ đường.

Phòng hóa trang.

Tử Thất Thất ngồi ở trước bàn trang điểm. Cô mặc một chiếc váy cưới trắng như tuyết, làn váy thật dài, rơi đầy đất, mà thiết kế chủ đạo là muốn tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô, vô số viên kim cương lóe sáng làm đẹp ở đồ cài tóc như tuyết. Trên chiếc cổ trắng nõn của cô đeo sợi dây chuyền kim cương do chính Mặc Tử Hàn tỉ mỉ lựa chọn, trên tai đeo một đôi bông tai hình trái tim, phía trên đỉnh vây quanh màu bạc Lưu Tô, Lưu Tô thoáng có chút dài, nhẹ nhàng đung vào bả vai cô.

Nhưng toàn thân xinh đẹp từ trên xuống dưới của cô, thứ xinh đẹp nhất, chính là nụ cười trên mặt cô, một dáng vẻ tràn đầy hạnh phúc, làm cho người khác nhìn vào sẽ có cảm giác lòng mình cũng ngọt ngào theo.

“Haizz...” Người nào đó đột nhiên than thở thật dài, sau đó cô làm vẻ bí

thương nói, “Bảo bối Tử Thất Thất yêu quý của mình rốt cuộc phải lập gia đình rồi, mặc dù mình rất vui vẻ, nhưng mà lòng của mình thật là đau nha, đây quả thực giống như là lấy đi một miếng thịt trong lòng của mình vậy, ô... Bảo bối Tử Thất Thất của tôi...”

Phương Lam đứng ở phía sau cô, mặc một bộ lễ phục dâu phụ, trong tay cầm một khăn tay màu trắng, làm bộ lau lên mắt đầy lệ.

Tử Thất Thất hai mắt hơi nâng lên, xuyên thấu qua gương mặt phía trước, nhìn bên trong cô, cười nói, “Được rồi, không cần giả bộ khóc, mình lập gia đình, giữa chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào đâu!”

“Thật?” Phương Lam hơi quệt mồm, lộ mặt tội nghiệp.

“Thật thật thật, vô cùng thật!” Tử Thất Thất kiên định lại kiên định trả lời, cố sức mà gật đầu.

“Ai nha, đầu của cậu không nên lộn xộn, kiểu tóc cũng rối loạn!” Phương Lam vui vẻ nhìn cô, đôi tay liền tranh thủ cố định cái đầu lộn xộn của cô, sau đó nhẹ nhàng chỉnh sửa.

Bởi vì hai tháng trước liên quan đến vụ nổ, mái tóc dài xinh đẹp của Tử Thất Thất bị thiêu cháy hơn phân nửa, chỉ còn lại tóc ngắn đến ngang vai. Phương Lam canh chừng tóc ngắn của cô, chân mày đột nhiên hơi cau mày, mới vừa vui vẻ trong nháy mắt lại có vẻ có chút mất mát, đau lòng nói, “Đáng tiếc trước kia một đầu tóc dài, không biết đợi đến lúc nào thì mới có thể dài trở lại, còn có...” Cô nói xong, ngón tay liền nhẹ nhàng đụng vào tóc mái cố ý cắt ngang trán, chân mày lại sâu hơn một chút, càng thêm đau lòng nói, “Lại để lại vết sẹo trên mặt, Mặc Tử Hàn đó, thật là không dùng được, thế nhưng để cho cậu bị thương, sớm biết mình liền theo Thâm Dạ cùng trở về rồi!”

Tử Thất Thất nhìn trên mặt cô lộ ra vẻ mặt lại đau lòng, mỉm cười từ từ quay đầu, nhìn mặt cô, nói, “Tóc sẽ rất nhanh dài, vết sẹo trên mặt cũng không có lộ ra ngoài, không có chuyện gì, cậu không cần lộ ra vẻ mặt như thế, hôm nay là ngày mình kết hôn, là ngày vui vẻ nhất hạnh phúc nhất, làm sao cậu có thể lộ ra vẻ mặt như thế đây? Muốn mình tức giận sao!”

“Dạ dạ dạ!” Phương Lam có chút oán trách nói, lần nữa lấy tay cường ngạnh quay đầu của cô lại, vừa đeo khăn lên đầu cho cô, vừa nói, “Mình biết rõ rồi, hôm nay là ngày tân hôn của cậu, tất cả mình đều nghe theo cậu, mình cười, mình cười, mình dùng sức cười, được chưa!”

Cô nói rồi, liền kéo ra hai khóm miệng của mình thật to, lộ ra nụ cười vô cùng khoa trương.

Tử Thất Thất ngồi đối diện gương, nhìn cô trong gương, nhìn khuôn mặt kì quái của cô, đột nhiên không nhịn được phá lên cười, “Ha ha ha... khuôn mặt tươi cười kỳ quái, xấu hổ chết rồi, ha ha ha...”

“Nha Đầu thôi, cậu dám nói mình xấu xí?” Phương Lam tức giận.

“Ha ha ha... Thật, không tin tự cậu xem một chút đi, ha ha ha...” Tử Thất Thất nhai đi nhai lại, cười bụng cũng có chút đau.

Phương Lam nhìn nụ cười của cô, mặc dù có chút muộn khí, nhưng lại cũng là cực kỳ vui vẻ, cô cố ý sung mặt lên, lần thứ ba dùng đôi tay cố định đầu của cô ấy, đem vương niệm kim cương đeo vào trên đầu của cô, sau đó nói, “Nha Đầu thôi, hôm nay vì cậu kết hôn, mình liền không so đo với cậu, chỉ là chờ lúc mình kết hôn, mình nhất định sẽ đòi từ trên người cậu gấp đôi!”

“Cậu kết hôn? Lúc nào?” Tử Thất Thất hưng phấn hỏi.

“Hừ! Thì ở tương lai không xa!” Phương Lam cố ý đánh đố.

Tương lai không xa?

Tử Thất Thất hơi nhếch lên đôi môi, sau đó liếc cô một cái nói, “Cậu không nói cho mình biết, mình liền đi hỏi anh Thâm Dạ!”

“Cậu hỏi hắn làm gì? Mình... mình cũng không phải cùng hắn kết hôn!”

“Không phải cùng anh ấy? Đừng đùa mình, trên cái thế giới này trừ anh ấy ra, không ai dám cưới cậu đâu!”

“Cậu nói cái gì?”

“Còn muốn để cho mình nói nữa một lần sao? Mình sợ đả kích tự ái của cậu nha!”

“Tử Thất Thất, cái nha đầu thôi này, xem mình như thế nào thu...”

“Ai nha!” Tử Thất Thất đột nhiên kinh ngạc ra tiếng, cắt đứt lời của cô. Cô đột nhiên từ trên ghế đứng lên, sau đó hốt hoảng nói, “Đã đến giờ làm lễ, bỏ lỡ giờ lành là không xong, mình đi trước Hàaa...!”

Cô nói xong, liền kéo lên làn váy thật dài của mình, hướng cửa phòng đi.

“Tử Thất Thất cậu đợi mình một chút, tóc của cậu còn chưa có chuẩn bị xong đâu, giày của cậu còn chưa có đi đây... này... này...”

Gay gắt, quyết liệt trong phòng hóa trang, vang vang âm thanh hai người phụ nữ vui vẻ...

...

...

Trong lễ đường.

Khắp nơi đều để hoa bách hợp xinh đẹp thánh khiết, mùi hoa phiêu dật, hương thơm truyền lại.

Trên đại sảnh, tân khách ngồi kín chỗ, trên mặt của mỗi người cũng treo nụ cười vui vẻ, mỗi người đều trang phục lộng lẫy, mỗi người đều mang theo lời chúc hạnh phúc. Ở chỗ ngồi ở hàng thứ nhất, Mộng Thiên Tâm cùng Bách Mạc Lệ hai người phụ nữ ngồi ở vị trí chủ vị, sau đó bên trái là Lãnh Mạc Nhiên, cùng Vũ Chi Húc mới vừa đến, mà phía bên phải còn lại là Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Ân, Mặc Thiên Ái, cùng Tuyết Lê, bọn họ toàn bộ đều mặc tây trang nho nhỏ cùng lễ phục, vô cùng đáng yêu.

Hôm nay chú rể Mặc Tử Hàn đứng ở cuối thảm đỏ, người anh mặc chính

trang Tuxedo màu đen, áo sơ mi màu trắng tinh, cổ áo đeo cà vạt màu bạc, ngực túi mang một bông hoa hồng màu hồng, cả người nhìn qua anh tuấn bất phàm, đẹp trai bức người, đầu tóc rối bù ngắn lờm chờm được chải tóc đánh cho thành một tạo hình anh tuấn, ngay cả trên mặt của anh cũng thoáng hiện lên một tầng phấn lót, thể hiện sự anh tuấn nhất mà mình có.

Anh bắt đầu đi vào lễ đường, hai mắt liền nhìn chăm chăm thăm dò mới, nụ cười đầy mặt, vội vàng chờ đợi Tử Thất Thất xuất hiện.

“Tôi nói em rề, cậu vừa mới vào liền bắt đầu moi mắt chờ mong nhìn cửa chính, cậu gấp cái gì nha, em gái tôi sẽ không chạy, nếu như con bé chạy, tôi nhất định sẽ giúp cậu bắt trở lại đây!” Mặc Thâm Dạ mặc tây trang phù rề màu trắng đứng ở bên người anh, mặt bất cần đời cùng anh nói giỡn.

Mặc Tử Hàn nghe được âm thanh của anh ta, chân mày không khỏi hơi nhíu lên, hai mắt cuối cùng từ thăm dò mới dời đi, dùng sức nhìn chăm chăm mặt của anh ta, sau đó nhỏ giọng nói, “Nếu như không phải là Tử Thất Thất nhất định muốn anh làm phù rề cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh đứng ở chỗ này, hơn nữa ngay cả thiệp mời cũng sẽ không cho anh, cho nên anh tốt nhất không nên chọc tôi, tôi không nghĩ hôm nay thấy có người chết ở trước mặt của tôi!”

“Làm gì nói kinh khủng như vậy, nói thế nào chúng ta đã từng làm anh em, cậu cần gì nhằm vào tôi như vậy?” Mặc Thâm Dạ gương mặt khuôn mặt u sầu, bất đắc dĩ nói.

“Anh câm miệng cho tôi!” Mặc Tử Hàn nhỏ giọng ra lệnh.

“Haizz...” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng than thở, sau đó lắc đầu nói, “Rõ ràng khi còn bé đáng yêu như vậy, luôn đi theo sau cái bóng của tôi, kề cận tôi, thật là làm cho người hoài niệm rồi, hoài niệm bộ dáng lúc cậu gọi tôi là anh trai.”

“Anh...” Mặc Tử Hàn trước mặt gò má lúng túng có chút ửng hồng, hai mắt hung tợn nhìn chăm chăm anh ta.

Mặc Thâm Dạ vui vẻ cười, đắc ý nói, “Làm gì nhìn chăm chăm tôi như vậy? Chưa từng thấy qua trai đẹp sao?”

Trai đẹp?

Mặc Tử Hàn tay phải nắm chặt, nếu như không phải là bởi vì hôm nay là ngày mình kết hôn, anh hiện tại nhất định một quyền đánh vào trên mặt của anh ta, cho anh ta biết cái gì tự biết rõ.

Chợt...

Trong lễ đường vang lên khúc quân hành nhạc hôn lễ, Mặc Tử Hàn đột nhiên quay đầu, hai mắt lần nữa nhìn về phía thảm đỏ. Lúc này, Tử Thất Thất mặc áo cưới trắng như tuyết xuất hiện ở cửa giáo đường, hai chân cô bước thật dài trên thảm đỏ, tay phải ôm cánh tay Mặc Hình Thiên, tay trái cầm hoa cô dâu xinh đẹp, hai người cùng nhau từng bước từng bước, từ từ đi về phía anh.

Tử Thất Thất đi theo Mặc Hình Thiên bước đến, chậm rãi đi về phía trước, cô hơi ngẩng đầu chống lại hai mắt Mặc Tử Hàn, trong nháy mắt xấu hổ, để cho cô có chút bối rối cúi đầu, sau đó khoe miệng ẩn tàng nụ cười không rõ, dưới chân tiếp tục từng bước từng bước lên trước.

Mặc dù, đó cũng không phải là lần đầu tiên cô bước lên điện đường kết hôn, nhưng là loại tràn đầy hạnh phúc này cũng là lần đầu tiên xuất hiện ở bên trong trái tim của cô, có chút hưng phấn, đáng vẻ nóng nảy, muốn tăng nhanh bước tiến của mình, muốn lập tức đi ngay đến trước mặt của Mặc Tử Hàn, nhưng là loại hưng phấn cùng cảm giác nóng lòng, nhưng cũng không xấu.

Rốt cuộc...

Mặc Hình Thiên mang theo con gái bảo bối của mình Tử Thất Thất đi tới trước mặt của Mặc Tử Hàn, khoảng cách của hai người chỉ có một bước. Mặc Tử Hàn nhìn áo cưới Tử Thất Thất mặc, nhìn trên mặt cô đỏ hồng nhàn nhạt cùng nụ cười mỹ lệ, trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên, hưng phấn muốn lập tức ôm cô vào trong ngực mình.

Mặc Hình Thiên nhìn mặt của Mặc Tử Hàn, cười đem tay mình kéo bàn tay Tử Thất Thất cầm lên, sau đó dùng một cái tay khác cầm tay Mặc Tử Hàn, đem tay của hai người đặt chung một chỗ, nhẹ giọng nói, “Mặc Tử Hàn, ba

đem con gái bảo bối của ba giao cho con, con về sau không được phép khi dễ con gái ba, nhất định phải yêu nó, cho nó tất cả đồ tốt nhất, để cho nó hạnh phúc!”

“Con biết rồi!” Mặc Tử Hàn trả lời ngay, đem tay Tử Thất Thất nắm thật chặt.

Tử Thất Thất từ từ ngẩng đầu lên, nhìn mặt của anh, cười chống lại hai mắt thâm tình của anh.

Đứng ở một bên Mặc Thâm Dạ cùng Phương Lam nhìn đến bọn họ hạnh phúc, cũng đều lộ ra nụ cười vui vẻ, mà chỗ ngồi các tân khách, trên mặt cũng đều hiện lên nụ cười giống nhau, nhìn hai người đẹp đôi.

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn thâm tình nhìn nhau, sau đó cùng nhau cười hạnh phúc, lại cùng nhau xoay người, đối mặt với mục sư đứng ở dưới thập tự giá.

Mục Sư nhìn đôi tân nhân này, cười trước gật đầu một cái, sau đó dùng giọng nói vang đầy cộm nặng nề mở miệng:

“Mặc Tử Hàn tiên sinh, anh nguyện ý cưới Tử Thất Thất tiểu thư làm vợ sao? Bất luận nghèo khó hoặc Phú Quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn kính cô ấy, tiếp nhận cô ấy, cũng cùng với cô ấy trung trinh không đổi, cho đến chết?”

“Tôi nguyện ý!” Mặc Tử Hàn trả lời.

“Tử Thất Thất tiểu thư, cô nguyện ý gả cho Mặc Tử Hàn tiên sinh làm vợ sao? Bất luận nghèo khó hoặc Phú Quý, ngã bệnh hoặc khỏe mạnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cũng thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn kính anh ấy, tiếp nhận anh ấy, cũng cùng anh ấy trung trinh không đổi, cho đến chết?”

“Tôi nguyện ý!” Tử Thất Thất cười, hạnh phúc trả lời.

“Dưới sự chứng kiến của thần linh, tôi tuyên bố, Mặc Tử Hàn tiên sinh cùng Tử Thất Thất tiểu thư... Chính thức trở thành vợ chồng!”

Trong nháy mắt, dưới chỗ ngồi tân khách tất cả mọi người cười vỗ tay, chúc phúc bọn họ trải qua trùng điệp trắc trở, rốt cuộc trở thành vợ chồng.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất lại một lần nữa cùng nhau xoay người, nhìn chỗ ngồi mỗi người tân khách, sau đó hai người lại một cùng xoay người, mặt đối mặt, ngắm nhìn lẫn nhau. Phương Lam tại lúc này đi tới bên cạnh bọn anh, đem nhẫn kim cương cầm trong tay đưa về phía bọn họ.

Mặc Tử Hàn cầm lên chiếc nhẫn, đeo chiếc nhẫn vào trên ngón vô danh của cô.

Tử Thất Thất cầm lên chiếc nhẫn, giống nhau đeo vào trên ngón vô danh của Mặc Tử Hàn.

Hai người nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình, nhìn vật chứng liên tình yêu của họ, sau đó Tử Thất Thất ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt anh, Mặc Tử Hàn hơi cúi đầu, nhìn vào mắt cô, hai người ở trước mặt mọi người, từ từ đến gần, sau đó dán môi ở chung một chỗ, thật sâu hôn đối phương, thể hiện tình yêu nồng đậm của họ.

Tân khách ngồi dưới nhìn bọn họ ôm hôn, cũng hơi đỏ gò má, cũng gật đầu chúc phúc, chỉ có chỗ ngồi hàng thứ nhất phía bên phải tân khách. Mặc Thiên Ân đưa tay bưng kín cặp mắt Mặc Thiên Ái bên cạnh, nói, “Thiếu nhi không nên nhìn!”

Mặc Thiên Ân dựa theo động tác của cậu, bưng kín mặt của Mặc Thiên Ái, giống nhau nói, “Thiếu nhi không nên nhìn!”

Mặc Thiên Ái nâng khóe miệng lên thật cao, tính trả thù vươn tay bưng kín ánh mắt Tuyết Lê bên cạnh, cũng nói, “Thiếu nhi không nên nhìn!”

Tuyết Lê không có bất kỳ phản ứng, mặc cho cô che hai mắt của mình.

Mặc Thiên Ái đột nhiên cau mày, oán trách mà nói, “Anh hai quá ích kỷ, tự mình một người nhìn, anh không phải cũng là thiếu nhi sao?”

“Xin lỗi, anh bây giờ là thiếu niên! Thật đúng là: một chữ kém, chính là ngàn dặm xa a!” Mặc Thiên Tân đắc ý cải chính.

“Hừ!” Mặc Thiên Ái tức giận tiếng hừ.

Mặc Thiên Ân là vẫn trầm mặc. Dù sao cũng không phải là chưa từng thấy qua. Trong lòng cậu nghĩ như vậy.

...

Sau khi nghi thức kết hôn tiến hành xong, tất cả mọi người đi tới lễ đường bên ngoài. Ba người năm người đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm, mà Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất không ngừng cùng các tân khách chụp hình. Nhưng mà bức ảnh đầu tiên, hai người bọn họ muốn chụp ảnh gia đình.

Để cho Mặc Hình Thiên, Mộng Thiển Tâm, cùng Bách Mạc Lệ ba người ngồi ở hàng trước nhất, Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất đứng ở sau lưng, Phương Lam đứng ở bên người Tử Thất Thất, thân mật ôm cánh tay của cô, Mặc Thâm Dạ là đứng ở bên người Phương Lam, dùng sức nắm cả hông của cô. Vũ Chi Húc đứng ở bên cạnh Mặc Tử Hàn như cũ treo nụ cười xấu xa. Còn lại bốn đứa trẻ, ở hàng thứ nhất đứng hai bên. Bên phải, Mặc Thiên Tân vui vẻ quỳ một chân trên đất, làm nũng ôm hông Mặc Hình Thiên, Tuyết Lê ngờ ngác đứng ở bên người cậu, bên trái, Mặc Thiên Ân nắm thật chặt Bách Mạc Lệ, tay của hai người nắm thật chặt nhau, vô cùng thân mật, mà Mặc Thiên Ái cũng là thật cao quệt mồm đứng ở bên người Mặc Thiên Ân, có chút bức bối.

“Mọi người cười vui vẻ lên chút, tôi chụp đây!” Thợ chụp ảnh chuyên nghiệp cầm máy chụp hình hướng về phía cả nhà bọn họ, ngón tay đặt ở trên nút bấm, chuẩn bị đề xuống.

Đột nhiên!

Mặc Thiên Ái hai mắt thoáng qua một đạo ánh sáng, cô vui vẻ chạy đến ngoài ống kính, kéo Mộc Sâm vẫn đi theo cô đang đứng ở một bên, kéo anh vào trong màn ảnh, sau đó lôi tay của anh dùng sức kéo xuống phía dưới, phía bên phải Mộc Sâm đột nhiên nghiêng xuống phía dưới, Mặc Thiên Ái

nhân cơ hội, vui vẻ quệt mồm, hôn lên gò má của anh.

“Rắc rắc!”

Nút bấm đèn xuống, ảnh gia đình thật sâu khắc xuống.

Sau, tất cả mọi người bởi vì hành động vừa rồi của Thiên Ái mà kinh ngạc nhìn Mộc Sâm.

“Tiểu... cô Tiểu Tiểu, cô...” Mộc Sâm lúng túng mở miệng, cứng nhắc trên mặt mơ hồ lộ ra rặng mây đỏ.

Mặc Thiên Ái hoàn toàn không có bất kỳ xấu hổ cùng lúng túng, thậm chí cô ý không để ý tới Mộc Sâm hốt hoảng, vui vẻ lôi kéo Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn nói, “Cha, mẹ, con muốn một mình với cha mẹ chụp hình!”

“Tốt!”

“Tốt!”

Hai người trăm miệng một lời đồng ý.

“Không được, anh là anh cả, anh chụp trước!” Mặc Thiên Tân đột nhiên chen miệng, khí thế to lớn nhìn Mặc Thiên Ái.

“Em là bé nhất, nên anh để em trước mới đúng!” Mặc Thiên Ái lại cùng cậu cãi vã.

“Anh là lớn nhất, anh nói là, anh chụp trước!”

“Không được, em nói ra trước, em chụp trước!”

“Anh trước!”

“Em trước!”

Nhìn hai người tranh đoạt không nghỉ, Mặc Thiên Ân trầm mặc đi tới bên

người Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất, sau đó dặt tay của bọn họ nói, “Cha mẹ, nhìn ông kính!”

Tử Thất Thất cùng Mặc Tử Hàn cùng nhau nhìn về phía thợ chụp ảnh.

Thợ chụp ảnh rất chuyên nghiệp bắt được cái trong nháy mắt này, đem hình chụp được. Mà ở tấm hình này, ông không chỉ có chụp được ba người bọn họ, còn cố ý đem cái vả của Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái cùng nhau chụp hình, khiến tấm hình, càng thêm muôn màu muôn vẻ.

Mặc Thiên Tân cùng Mặc Thiên Ái thấy tình hình này, hai người cũng tức giận trợn trừng mắt nhìn Mặc Thiên Ân, sau đó cùng nhau đi đến trước mặt của cậu, lại bắt đầu một đoạn cãi vả liên tục không ngừng nghỉ.

Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất nhìn ba người bọn họ đáng vẻ khả ái, cùng nhau lộ ra nụ cười vui vẻ.

...

Một bên khác.

Mặc Hình Thiên đem Mặc Thâm Dạ gọi vào một nơi yên lặng, muốn một mình cùng anh nói một ít chuyện.

“Ba, buổi sáng hôm nay con đi thăm chú Chung rồi, ông ấy nhờ con chuyển tới ba một câu nói, ông ấy nói, cảm ơn ba!” Mặc Thâm Dạ nhẹ giọng mở miệng.

“Uhm!” Mặc Hình Thiên cũng không có quá nhiều ngôn ngữ, chỉ là nhẹ nhàng ứng tiếng.

Hai người trầm mặc một hồi, sau đó...

“Thâm Dạ...” Mặc Hình Thiên nhẹ giọng kêu.

“Dạ!” Mặc Thâm Dạ ứng tiếng.

Mặc Hình Thiên từ trong túi tây trang lấy ra một hộp nhỏ màu đen, đưa cho anh nói, “Vật này cho con!”

“Cho con?” Mặc Thâm Dạ nghi ngờ nhận lấy, sau đó đem hộp mở ra.

Ở trong hộp nhỏ màu đen, lẳng lặng để một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn là lấy hình rồng làm chủ, cả chiếc nhẫn là thân rồng lượn quanh, mà ở đầu rồng cùng đuôi rồng kề sát cạnh, vây quanh một viên đá quý màu đỏ thẫm

Chiếc nhẫn này cũng không phải chiếc giả Mặc Tử Hàn lấy được kia, mà là nhẫn đầu rồng thứ thiệt. Vào hơn ba mươi năm trước Mặc Hình Thiên cùng Ninh Ngọc Nhi thoát khỏi hắc đạo, Mặc Hình Phong để cho bọn họ mang chiếc nhẫn thật này đi, lấy làm phòng thân, mà lưu lại chiếc giả kia, do Ngọc Nhi bắt chước làm ra. Mà sau khi Mặc Tử Hàn bị bỏ tù, gọi Thổ Nghiêu tìm người, cũng chính là Ninh Ngọc Nhi.

“Này... Đây là...” Mặc Thâm Dạ kinh ngạc mở miệng, khiếp sợ nhìn chiếc nhẫn cái tượng trưng cho thủ lĩnh hắc đạo.

“Bắt đầu từ hôm nay, con chính là thủ lĩnh hắc đạo rồi, ngàn vạn đừng nói con không muốn ngồi chỗ này, quyền này chính là con nên được!” Mặc Hình Thiên nhẹ giọng nói xong, nhưng mà ở trong giọng êm ái lại ẩn chứa giọng ra lệnh.

“Nhưng là, Mặc Tử Hàn...”

“Con hãy yên tâm đi, chuyện này ba đã từng nói với nó rồi. Nó rất thích nhường chỗ ngồi này, hơn nữa nó căn bản cũng không muốn chỗ ngồi này, nó nói nó sẽ thoát khỏi hắc đạo, bắt đầu kinh doanh công ty của nó, nó còn nói, nó muốn cùng người nó yêu nhất, sống cuộc sống bình thường, hạnh phúc!”

Nghe Mặc Hình Thiên nói, Mặc Thâm Dạ nhìn trong tay chiếc nhẫn hình rồng, khóe miệng hơi nâng lên.

Thủ lĩnh hắc đạo...

Vẫn luôn tránh xa chuyện này, nhưng là đến cuối cùng, vẫn không thể nào chạy trốn.

Thôi!

Vì hạnh phúc Mặc Tử Hàn cùng Tử Thất Thất, anh liền gắng gượng thôi...

...

...

Cửa chính lễ đường.

“Cô dâu mới muốn ném hoa cô dâu rồi, các cô gái chưa kết hôn, mau tới nhanh...”

Có người đột nhiên gào thét, lập tức một đám cô gái trẻ tuổi cũng nhét chung một chỗ, khuôn mặt mong đợi, hi vọng mình có thể nhận được hoa cô dâu trong tay Tử Thất Thất.

Ở phía trước mọi người, Phương Lam đôi tay ôm ngực mà cười cười, một bộ dáng thẳng thắn. Mà ở bên cạnh cô, Mặc Thiên Ái tròn to mắt hạnh xinh đẹp của mình, nghiêm túc nhìn chăm chăm hoa cô dâu trong tay Tử Thất Thất, chuẩn bị giành.

Chợt, hai cô gái, một lớn một nhỏ từ từ quay đầu, đối diện nhìn nhau, trong nháy mắt, tầm mắt hai người xuất ra tia lửa chiến đấu.

“Cái người nhỏ bé này tới xem nào nhiệt gì, nhanh lên một chút mau tránh ra đi!” Phương Lam ra lệnh mở miệng trước.

“Cái bà già này đứng ở chỗ này làm cái gì? Bà không phải là đã lập gia đình sao?” Mặc Thiên Ái tức giận nhìn chăm chăm cô, chuyên chọn mang gai lại nói.

“Nha Đầu thôi, mi nói cái gì? Ai là bà già? Người nào kết hôn?” Phương Lam tức giận.

“Bà a! Cậu Thâm Dạ nói bà là lão bà của ông ấy!”

“Cái gì? Ta mới không phải!”

“Không đúng? Nhưng mà cậu Thâm Dạ nói các người đã “này nọ í ế í ế” qua, “này nọ í ế í ế” qua không phải là kết hôn sao?”

“Là ai nói cho mi lời nói ngu xuẩn này?”

“Đương nhiên là cậu Thâm Dạ rồi!”

“Cái người đàn ông ngu xuẩn chết tiệt kia!” Phương Lam nhỏ giọng mắng!

“Được rồi, bà già, tôi cho bà biết đi, tôi đã vừa mới bấm ngón tay tính qua rồi, hôm nay hoa cô dâu không của tôi thì của ai, mà hôn sự của tôi cùng Mộc Sâm cũng sẽ rất nhanh tới!”

“Mộc Sâm? Người nào? Hơn nữa mi mới vừa còn gọi là bà già? Nha Đầu thôi, mi không phải đã biết mẹ mi với ta là cùng tuổi sao!”

“What?” Mặc Thiên Ái khiếp sợ, trợn to hai mắt quét từ trên xuống dưới, sau đó khoa trương, “Bà với mẹ là cùng tuổi? Nhưng tại sao bà đứng lên giống như là bà nội của tôi nha?”

“Người...”

Phương Lam tức giận nắm chặt hai tay, đang chuẩn bị thật tốt để giáo huấn cái Nha Đầu thôi không có lễ phép này một chút, đột nhiên, Tử Thất Thất đứng trước những cô gái chưa cưới, sau đó đưa lưng về phía họ, nói, “Tôi ném đây!”

Phương Lam cùng Mặc Thiên Ái lập tức ngưng chiến hỏa, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm hoa cô dâu trong tay Tử Thất Thất, hai mắt đều chí tràn đầy, đều không nhân nhượng.

Tử Thất Thất cười dùng hai tay nắm chặt hoa cô dâu xinh đẹp, sau đó về phía

sau dùng sức... Thật cao vút lên...

Các cô gái lập tức tranh đoạt, cũng thật cao ngẩng đầu, nhìn chăm chăm phương hướng hoa cô dâu rơi xuống...

Hoa cô dâu bay một đường vòng cung xinh đẹp trên bầu trời xanh bao la, sau đó từ từ rơi xuống...

Chỉ nghe tiếng kêu lộn xộn của một đám phụ nữ vang lên...

Rốt cuộc tình yêu xinh đẹp tiếp theo...

Sẽ rơi vào nhà nào đây?

HẾT

